

ספר
לקומי הַלְכוֹת

על
שְׁלֵחוֹ עֲרוּדֵי חֲשׂוֹן מוֹשֶׁבֶט
חֶלֶק ראשון

יוצא לאור על ידי

ג נח נחמ נחמן מאומן

לעילוי כל נשמות ישראל ובניהם

לזכר עולם יהיה צדיק

ר' ישראל דב אודסר זצוק"ל בן ר'

אייזיק שלמה

תלמידו של ר' ישראל מקרדון זצוק"ל

תלמידו של ר' משה ברסלבר זצוק"ל

תלמידו של ר' נתן מנמירוב זצוק"ל

תלמידו של רביה"ק נחמן מברסלב

זצוק"ל

זכותם תגן עלינו ועל כל בית ישראל אמן.

© כל הזכויות שמורות, תשע"ד

להזמנות תרומות ושותפות בדפוס נא לפנות:

הוצאת מזון בשן

ד.ג. שומרון ברכה 44835

Bracha Po box. 43385 Shomron israel

טל' נייד 972+(0)2-2777007

טלפקס 972+(0)2-9947868

E mail- nanach148@gmail.com

אתר - nanach148.net

ספר

לקוטי הלכות

על

שלחן ערוך חשן משפט

חלק ראשון

מאת הרב הגאון הצדיק בוצינא קדישא איש חי רב פעלים מורנו
ורבנו הרב נתן זצוק"ל תלמיד מובהק לאדמו"ר הרב האמת הגאון
הקדוש האמתי גחל נבע מקור חכמה אור ישראל וקדושו מורנו
ורבנו הרב רבי נחמן זצוק"ל בעל המחבר ספרי לקוטי מוהר"ן
הקדושים ושאר ספרים.

והחבור הגה נעשה על פי פקדנת רבו הגאון הנ"ל לבאר ולחדש בכל
הלכה משלחן ערוך למצא סמך וטעם בכל הלכה בדרה חכמת
האמת ומוסר השכל ועצות נפלאות ונוראות והתחזקות עצום
ונשגב עד אין סוף ואין תכלית שיתחזק כל אדם להתקרב לה'
יתברך בכל דרגא ודרגא מכל מקום שהוא, יהיה מי שיהיה. וכלם
מקידים על אדני פז. וכל החבורים מהגאון החסיד הנ"ל נעתקו
ונקבצו יחד על ידי תלמידו הרב המאור הגדול מוהרנ"ת הנ"ל.

תּוֹכַן הָעֵינָיִם

א	הַלְכוֹת דִּינִים
לט	הַלְכוֹת עֲדוֹת
70	הַלְכוֹת הַלְּוָאָה
106	הַלְכוֹת טוֹעֵן וְנוֹטֵעֵן
132	הַלְכוֹת גְּבִית מְלוֹה
קמז	הַלְכוֹת גְּבִית חוֹב מְהִיתוּמִים
192	הַלְכוֹת גְּבִית חוֹב מְהִלְקוּחוֹת [מְקַרְקְעוֹת] וְהַלְכוֹת אַפּוֹתִיקִי
רמז	הַלְכוֹת הַעוֹשֶׂה שְׁלִיחַ לְגִבּוֹת חוֹבוֹ
292	הַלְכוֹת הַרְשָׁאָה
שלט	הַלְכוֹת עֶרֶב
תג	הַלְכוֹת חֲזָקַת מְטַלְטְלִין
454	הַלְכוֹת חֲזָקַת קַרְקְעוֹת
468	הַלְכוֹת נִזְקֵי שְׂכָנִים
470	הַלְכוֹת שְׂתַפִּים בְּקַרְקַע
תעא	הַלְכוֹת חֲלָקַת שְׂתַפִּים
תקעא	הַלְכוֹת מְצַרְנוֹת
596	הַלְכוֹת שְׂתַפִּין
612	הַלְכוֹת שְׁלוּחִין
716	הַלְכוֹת מִקַּח וּמְמַכֵּר
תשנא	הַלְכוֹת אוֹנָאָה

מפתח ההלכות

הלכות דיינים

א	הלכה א	ח"א תורה ל [מישרא דסכינא]	.....
2	הלכה ב	ח"א תורה ט [תהומות יכסיומו]	.....
ה	הלכה ג	ח"א תורה ט [תהומות יכסיומו]	.....
28	הלכה ד	ח"א תורה רפ [מי שצריך לדון בדין תורה]	..
36	הלכה ה	ח"ב תורה ה [תקעו - אמונה]	.....

הלכות עדות

לט	הלכה א	ח"א תורה סו [ויהי נא פי שנים]	.....
42	הלכה ב	ח"א תורה נא [אמר רבי עקיבא]	.....
8	הלכה ג	ח"א תורה ט [תהומות יכסיומו]	(כלולה בהלכות דיינים הלכה ג אות 1)
מז	הלכה ד	שיחות הר"ן צג [חלוקת אלפים למאות]	....
58	הלכה ה	ח"ב תורה פב [כי תצא למלחמה]	.....

הלכות הלואה

70	הלכה א	ח"א תורה קעג [על ידי הכתב]	.....
עג	הלכה ב	ח"א תורה א [תקעו ממשלה]	.....
עז	הלכה ג	ח"א תורה כב [חותם בתוך חותם]	.....
88	הלכה ד	שיחות הר"ן קיב [מוחין דקטנות]	.....
90	הלכה ד	ח"ב תורה כח [יש חילוקים בין התורות]	(מאות 2)
צט	הלכה ה	ח"א תורה לג [מי האיש החפץ חיים]	.....

הלכות טוען ונטען

106	הלכה א	ח"א תורה יט [תפלה לחבוקוק]	.....
-----	--------	----------------------------	-------

לקוטי הלכות

מפתח ההלכות

ארה חיים

110	ח"א תורה עט [בטח בה' ועשה טוב]	הלכה ב
114	ח"ב תורה ה [תקעו - אמונה]	הלכה ג
116	ח"א תורה קפח [צריך לנסוע להצדיק]	הלכה ד
קיז	ח"א תורה יז [ויהי הם מריקים]	הלכה ה

הלכות גביית מלוה

132	ח"א תורה סט [חומר איסור גזילה]	הלכה א
134	ח"א תורה רסו [ולמקנהו עשה סוכות]	הלכה ב
קלה	ח"א תורה נט [היכל הקודש]	הלכה ג
קמה	ח"א תורה י [ואלה המשפטים]	הלכה ד

הלכות גביות חוב מהיתומים

קמז	ח"א תורה סט [חומר איסור גזילה]	הלכה א
קמט	שיחות הר"ן קיב [יש עבירה שגורמת]	הלכה ב
קנא	ח"ב תורה יב [ואיה השה לעולה]	הלכה ג
קעה	ח"א תורה ד [אנכי ה' אלקיך]	הלכה ד
קפה	ח"ב תורה ז [כי מרחמם ינהגם]	הלכה ה

הלכות גביית חוב מהלקוחות [מקרקעות] והלכות

אפותיקי

192	ח"א תורה סט [חומר איסור גזילה]	הלכה א
192	ח"א תורה קעג [על ידי הכתב]	הלכה א
196	ח"א תורה ד [אנכי ה' אלקיך]	הלכה ב
200	ח"א תורה כה [אחוי לן מנא]	הלכה ג
קפג	ח"א תורה ד [אנכי ה' אלקיך]	הלכה ד (כלולה בגביית חוב מהיתומים ד, יא)
206	ח"ב תורה א [תקעו - ממשלה]	הלכה ה

הלכות העושה שליח לגבות חובו

הלכה א	..... ח"א תורה יט [תפלה לחבקוק]	רמט
הלכה ב	..... ח"א תורה ה [בחצוצרות]	250
הלכה ג	..... ח"א תורה ח ראיתי מנורת זהב]	266
הלכה ד	..... ח"ב תורה א [תקעו - ממשלה] (כלולה בהלכות גביות חוב ה' אות טו)	220

הלכות הרשאה

הלכה א	..... ח"א תורה [על אשר מעלתם]	292
הלכה ב	..... ח"א תורה ו [קרא את יהושע]	294
הלכה ג	..... ח"א תורה טו [אור הגנוז]	רצו
הלכה ד	..... ח"א תורה נט [היכל הקודש]	שיז
הלכה ה	..... ח"ב תורה א [תקעו - ממשלה] (כלולה בהלכות גביות חוב ה' אות טו)	220

הלכות ערב

הלכה א	..... ח"א תורה רפ [כי תצא למלחמה]	שלט
הלכה ב	..... ח"א תורה י [ואלה המשפטים]	340
הלכה ג	..... ח"ב תורה ד [ואת העורבים ציויתי]	שמז
הלכה ג	..... שיחות הר"ן נא [העיקר הוא הרצון]	שמז
הלכה ד	..... ח"ב תורה לב [יש צדיקים גנוזים]	שצג
הלכה ה	..... ח"ב תורה א [תקעו - ממשלה] (כלולה בהלכות גביות חוב ה' אות כג)	רכט

הלכות חזקת מטלטלין

הלכה א	..... ח"א תורה סט [חומר איסור גזילה]	תג
הלכה ב	..... ח"א תורה נד [ויהי מקץ - זכרון]	תג
הלכה ג	..... ח"ב תורה ז [כי מרחמם ינהגם]	408
הלכה ד	..... ח"א תורה ע [ויהי ביום השמיני]	420

הלכה ה ..... ח"א תורה מב [וירא בצר להם] ..... תלא

הלכות חזקת קרקעות

הלכה א ..... ח"א תורה סט [חומר איסור גזילה] 454
 הלכה ב ..... ח"א תורה ז [ואלה המשפטים] ..... תנה
 הלכה ג ..... ח"א תורה ה [בחצוצרות] ..... תנט
 הלכה ד ..... ח"א תורה פב [הנעלבים וכו'] 468
 הלכה ה (כלולה בהלכות חזקת מוטלטין ה, ט) ..... ח"א תורה מב [וירא בצר להם] ..... תלט

הלכות נזקי שכנים

הלכה א ..... ח"א תורה סה [ויאמר בועז אל רות] 468
 הלכה א ..... ח"א תורה סט [חומר איסור גזילה] 468
 הלכה ב ..... ח"א תורה לו [בקרוב עלי מרעים] 474
 הלכה ג ..... ח"א תורה סו [ויהי נא פי שנים] 482
 הלכה ד ..... ח"ב תורה ח [תקעו - תוכחה] 488
 הלכה ה ..... ח"א תורה ט [תהומות יכסימו] ..... תצט

הלכות שותפים בקרקע

הלכה א (כלולה בהלכות נזקי שכנים א אות ד) ..... ח"א תורה סה [ויאמר בועז אל רות] 470
 הלכה א (כלולה בהלכות נזקי שכנים א אות ד) ..... ח"א תורה כג [צוית צדק] 470
 הלכה ב ..... ח"ב תורה ב [ימי חנוכה] 502
 הלכה ג (כלולה בהלכות נזקי שכנים ג אות ח) ..... ח"א תורה סו [ויהי נא פי שנים] 486
 הלכה ד ..... ח"ב תורה ח [תקעו - תוכחה] ..... תקט
 הלכה ה ..... ח"ב תורה ז [כי מרחמם ינהגם] 518

הלכות חלוקת שותפין

הלכה א (כלולה בהלכות נזקי שכנים א אות ה) ..... ח"א תורה סה [ויאמר בועז אל רות] ..... תעא

תקמה	ח"א תורה כח [בני לן ביתא]	הלכה ב
486	ח"א תורה סו [וייה נא פי שנים]	הלכה ג <small>(כלולה בהלכות נזקי שכנים ג' אות ח')</small>
550	ח"א תורה ט [תהומוות יכסיומו]	הלכה ד
554	ח"ב תורה סז [בראשית לעיני כל וכי]	הלכה ה

הלכות מצרנות

תקעא	ח"א תורה סה [ויאמר בועז אל רות]	הלכה א
תקעא	ח"א תורה סט [חומר איסור גזילה]	הלכה א
תקעג	ח"א תורה ד [אנכי ה' אלקיך]	הלכה ב
576	ח"א תורה סה [ויאמר בועז אל רות]	הלכה ג
תקפג	ח"ב תורה סז [בראשית לעיני כל וכי]	הלכה ד
528	ח"ב תורה ז [כי מרחמם ינהגם]	הלכה ה <small>(כלולה בהלכות שותפים בקרקע ה', יז)</small>

הלכות שותפין

596	ח"א תורה סט [חומר איסור גזילה]	הלכה א
598	ח"א תורה יד [להמשיך שלום]	הלכה ב
תרא	ח"ב תורה ח [תקעו - תוכחה]	הלכה ג
606	ח"א תורה כג [צוית צדק]	הלכה ד
תקמא	ח"ב תורה ז [כי מרחמם ינהגם]	הלכה ה <small>(כלולה בהלכות שותפין בקרקע ה', כו)</small>

הלכות שלוחין

612	ח"א תורה ד [אנכי ה' אלקיך]	הלכה א
תריג	ח"א תורה כב [חותם בתוך חותם]	הלכה ב
תריט	ח"א תורה נא [אמר רבי עקיבא]	הלכה ג
תרמוז	ח"ב תורה א [תקעו - ממשלה]	הלכה ד
666	ח"ב תורה ח [תקעו - תוכחה]	הלכה ה

הלכות מוקח וממכר

716	.....	ח"א תורה רפ [כי תצא למלחמה]	.....	הלכה א
720	.....	ח"א תורה כה [אחוי לן מנא]	.....	הלכה ב
		ח"א תורה קנט [דע שיש אמצעי]	.....	הלכה ג
736	.....	ח"א תורה רסו [ולמקנהו עשה סוכות]	.....	הלכה ד
688	.....	ח"ב תורה ח [תקעו - תוכחה]	(כלולה בהלכות שלוחין הלכה ה' אות כג)	הלכה ה

הלכות אונאה

		ח"א תורה רפ [כי תצא למלחמה]	.....	הלכה א
752	.....	ח"א תורה לד [ואתם תהיו לי]	.....	הלכה ב
		ח"א תורה ו [קרא את יהושע]	.....	הלכה ג
746	.....	ח"א תורה רסו [ולמקנהו עשה סוכות]	(כלולה בהלכות מוקח וממכר ד אות טו)	הלכה ד
706	.....	ח"ב תורה ח [תקעו תוכחה]	(כלולה בהלכות שלוחין ה אות לו)	הלכה ה

הלכות מתנה

766	.....	ח"א תורה סט [חומר איסור גזילה]	.....	הלכה א
766	.....	ח"א תורה נט [היכל הקודש]	.....	הלכה א
		ח"ב תורה עח [הנהגת הפשיטות]	.....	הלכה ב
772	...	ח"ב תורה עח [בענין הנהגת הפשיטות]	.....	הלכה ג
774	..	ח"ב תורה סז [בראשית לעיני כל ישראל]	(מאות ד')	הלכה ג

הקדמת המחבר

ספרים אינו בכלל גדלה וחשיבות, והלואי שלא יהא לבדיון ללעג ולקלם, באשר רבו עתה המתלוצצים מספרים חדשים, ובמרים ותקרבו אליהם להביט בהם אם טוב ואם רע, ויתנבלו אליהם מקדם בנבלי ערמומיית וחבילות חבילות של ליצנות, ומכנים להם שם לגנאי, (וימה המכנה שם לחברו אין לו חלק לעולם הבא, ומכנה שם לספר שמדבר דברי תורה, דברי אלהים חיים וכו', על אחת כמה וכמה. ואין להארד בזה פאן), על כל פנים אין חבור ספרים בכלל גדלה וחשיבות בעתים הללו. אך אף-על-פי-כן נמצאים בשרים ותמימים בכל דור ודור עתה גם עתה, אשר הולכים בתם בטה, ובמושב לצים לא ישבו, אשר עליהם תפף אמרי אמת במים קרים על נפש עפה, ובקשו בכסף ובמטמונים יחפשו דברי אמת וצדק המישרים על אדני פו, על דברי רבותינו הקדושים ז"ל.

ואני בעניי דעתי כי לא הגעתי למדה זו לא מניה ולא מקצתה, לחזות דעי אפלו לפני קל שבקלים ותפחות שבפחותים, אך זאת אודה ולא אבוש והאמת אגיד ולא אכחד, ובראש הומיות אקרא, בפתחי שערים בעיר אמרי אמר,

הפעם אודה את ה' אשר עד פה עורני, מה אדבר והוא אמר ועשה, מי פה' אליהו וכו', מקום מעפר דל, מאשפות ירים אביון כמוני, לקרבי לאור צח ומצחצח פנה, אור האורות, צח הצחצחות, מי יספר שבחו, מי יספר תהלתו. וגם כי ידוע שכל הלשונות של שבח ותהלה כבר הרגלו העולם לכתבם על מאן דהוא, אך המענין בספריו הקדושים בעין האמת, ונבון יוסף לקח לשום עין עיינו בדברי אלה אשר חנני ה' בכחו המבארים בספרים האלה, יבין וישביל וידע כי כל השבחים ותהלות ונהגלות שפתבתי עליו ז"ל עדן לא הגעתי לקרסלי שבחי תהלתו, כי שגבה מעלתו ונגדלתו ותקפו עד אין סוף ואין תכלית, מה שאין הפה יכול לדבר והלב לחשב.

ובזמן לבות הוא יודע, שאני יודע בעצמי מעוט ערכי עלי, כי מי אנכי כי באתי עד הלום לחבר ספרים, ובפרט דברים כאלו העומדים ברום רומו של עולם, הפותחים שער לכל דופקי בתשובה החפצים לצאת מחדש לאור, להתקרב לה' ותברך לאור באור החיים. ואם אמנם עתה בדרות הללו חבור

ואדברה בעדותך נגד מלכים ולא אבוש, שפושם שאני קמן בעיני מצד עצמי פאשר בוחן לבות הוא יודע, פן יקרה נפשי מצד מעלת הדרת קדשת המשפיע עליה חקמה ובינה ודעת, הוא כבוד אדוני מורי ורבי הרב הקדוש והנורא הרב האמת וזכר צדיק וקדוש לברכה, ואם אמרתי אספירה כמו אפס קצה מאת כל אשר עשה לנפשי, לא תספיק הארץ להכיל את כל דברי. "במה אקדם ה', אפה לאלהי מרום". "רבות עשית אתה ה' אלקי נפלאותיך ומחשבותיך אלינו, אין ערוך אליך אנידה ואדברה עצמו מספר".

והנה מהות הספר ומעשהו יראה הוואה בעיניו שפלו מיסד ומסדר על כל ההלכות שבארבע חלקי שלחן ערוך, כי כן צויתי מפיו הקדוש לחשב ולענן בכל הלכתא והלכתא עד שיאיר ה' עיני לחדש בהם איזה חדוש. וכל מה שזכרתי ה' יתברך לחדש בהם הכל מיסד עליפי ההקדמות והיסודות שקבלתי מרבנו הקדוש והנורא וזכר צדיק וקדוש לברכה המבארים בספריו הקדושים שהם לקוטי מוהר"ן א' וב', ולפעמים הוצאתי איזה הקדמות נוראות מהמעשיות הנוראות שספר המבארים בספר ספורי מעשיות, כי אם אמנם רמזי המעשיות שגבו מדעתנו, כי נאו הפנים נחל אשר לא נוכל לעבר, אף-על-פי-כן ה' יתברך חונן לאדם דעת, והאיר עיני למצא בהם לפעמים איזה דברים

נפלאים, פאשר יראה המעין בעיניו בהלכות תפילין (הלכה ה) ובהלכות ברכות השחר (הלכה ג) ובהלכות תפילה (הלכה ה) ובשאריו מקומות. ולפעמים לקטתי איזה ההקדמות מספר האלף בית. וכל ההקדמות שהוצאתי מספרי רבנו ז"ל וכל מה שעזרתי ה' יתברך לחדש בהם, בכלם האיר ה' עיני למצא אותם באר היטב בפסוקי תנ"ך ובמאמרי רבותינו ז"ל בנמרא ומדרשים וספרי הזוהר הקדוש וכתבי האר"י ז"ל, עד שהאיר ה' עיני להכניס אותם בדרך פרד"ם (פשט רמז דרוש סוד) לתוך דיני המצות עליפי סדר ההלכות המבארים בארבע חלקי שלחן ערוך.

וקויתי לה' אשר עינד תראינה נפלאות ברב המקומות, מה גדלו מעשי ה' מאד עמקו מחשבותיו, כי עליפי דברים האלה המבארים בספרים האלה, יוכל כל אדם להבין ולהשפיל מרחוק גדלות נוראות ונפלאות כל מצוה ומצוה וכל דין ודין מפירטי המצוה, ואפלו הדינים שפיו אדם לחברו המבארים בחשן משפט אשר אין איש שם על לב להבין מהם רמזים ודרכים לעבודת ה' יתברך, ובחכמי ה' פאלו הספרים יורה את נפשו הצמא לשמע דברי ה'. פי זה ידוע שכל התורה וכל הדינים וההלכות שבכל חלקי התורה, מפלים צריכים להוציא עצות ודרכים ורמזים להתקרב אליו יתברך באמת, וכמבאר בדברי רבנו

ז"ל בהתורה 'חדי רבי שמעון' בסימן ס"א ששכל הלמודים שהאדם לומד צריכים להוציא משפטי הנהגות ישראל וכו', ע"ן שם, אבל לאו כל אדם זוכה לזה, ובעזרת ה' וישועתו הנפלאה, באלו הספרים פתחתי שער קצת למצא דרכים אמתיים בכל למודי התורה הקדושה. וברב המקומות אינם בדרך רמו ודרוש לבד, כי אם כך הוא אמתית הענין עלפי סוד פגנת המצוה, ובאור דברי אלה לא יספיקו המון ורעות לבארם, אך המשפיל באמת יבין מעט דברי אלה פשישים לבו היטב והדברים הנאמרים בספרים אלה ובספרי רבנו ז"ל.

והנה אם אמנם ידמה להקורא לפום הרקא בכמה מקומות אשר הארכתי למעניתי וכפלתי ושלשתי הדברים בכמה וכמה מקומות, דע ידידי המעין, כי גם זאת מעם ה' צבאות יצאה אשר הפליא עצה הנדיל תושבה, כי המזשים לב לענין באמת בדברי רבנו ז"ל העמקים מפל מיני עמקות שבעולם ורחבה מיני ים, אשר אין ערוך אליהם, ואחר כך ישים לב היטב לדברי אלה אשר חנני ה' לחדש ולבאר בהם, יבין היטב כי לפי עצם העמקות אשר בדברים האלה, עדין לא יצאתי ידי חובת הפאור אפלו במקומות שהארכתי מאד, מפל שכן בשאר מקומות שהייתי מקצר ועולה. כי דע, שכל הדברים שגלה רבנו ז"ל הם הקדמות חדשות לגמרי, (אם אמנם

כלם בניינים וינסידים על כל מצות התורה המקבלות בדינו מכבר, עם כל זאת הם הקדמות חדשות לגמרי), וכלם הם עצות ודרכים נפלאים להתקרב על-ידם לה' ותברך כל אחד ואחד ממקום שהוא. ועקר הפגנה – לקנינם בפשיטות כפי מה שיצאו מפיו בתמימות ופשיטות. אבל מעצם נשמיות גופנו ועכירת שכלנו, קשה וכבד מאוד להכניס בלב האדם תמימות ופשיטות הדברים האלה, כי דעת כל אדם נוטה אחרי חכמות של העולם שרבו מעקמין את הלב מנקרת האמת לאמתו בפשיטות ובתמימות, בפרט כי באמת לאמתו התמימות ופשיטות של דברי רבנו ז"ל עמוק עמוק מאוד, עמוק עמוק מן ומצאנו, ויש בכל דבר ודבר שגלה הוא ז"ל תלי תליו של הלכות, מענינות ותהומות יוצאים בפקעה ובהר, כי כל דבריו הם כמעין הנובע, באשר יראה הרואה מעט דמעט במקומות אשר חנני ה' למצא דברים נפלאים ונוראים וכוונות כפיה מצות בדבור אחד שגלה רבנו ז"ל.

בגזן בהתורה "ששון ושמחה ישיגו ונסו יגון ואנחה" (בסימן כ"ג בלקוטי תניינא) שהוא דבור אחד לחטף היגון ואנחה לתוך השמחה כמבאר שם, וה' ותברך עורני והאיר עיני למצא על פי הקדמה זאת דברים נפלאים הרבה הרבה, באשר יראה הרואה באבן העור בתחלתו וכן בכמה מקומות, ואף-על-פי-כן עקר הפגנה כפשוטו להתגבר לחטף היגון

יתברר, שגבול הדברים האלה צריכים לדבר הרבה עד שנופה להכניס אותם בלב האדם לקיים בפשיטות ובתמימות, כי זה העקר, כי לא המודרש הוא העקר אלא המעשה.

הן על כל אלה ההכרח להאריך ברב המקומות, כדי להסביר העצה בפשיטות כדי שביא תלמוד זה לידי מעשה. וגם מצד החדושים בעצמם, כי דברי רבנו ז"ל הם עמקים ורחבים מאד, ובכל תורה ותורה יש כמה וכמה הקדמות וענינים וחדושים נפלאים, ובכל החדושים שיה' יתברר פקח עיני לחדש בהם, פלם קשורים ומהדקים בקשרים הרבה בדבריו הנראים והקדושים, ובכל מקום שמתרחב הירוש והחדוש שחדשתי בעזרת ה' יתברר, בכלם צריכין לחזר בכל פעם לכל חלקי התורה שגלה רבנו ז"ל, שכלולה מחלקים ופרטים הרבה מאד. וכאשר שמעתי מפיו הקדוש ז"ל שאמר על החדושים שלי שאין מי שיבינם היטב מחמת שצריכין לזכר היטב מאד את דברי תורתו הקדושה ולהיות בקי בכל חדריו ופרטיו ודקדקויו ועליון הכרחתי בכמה מקומות להאריך ולהרחיב הדבור ולחזר ענין אחד כמה פעמים, אולי יבנם בלב המעין חזן הפונה האמתית, לידע החדוש על בריו. והעקר שביא על ידיייה לידי מעשה להתעורר על ידיייה לקיים דברי רבנו ז"ל בפשיטות, לקיים ההקדמה שהוצאתי מדברי רבנו

ואנחה לתוך השמחה, דהינו להפך כל מיני עצבות לשמחה, כמבאר שם במקומו. אבל זה הענין בפשיטות להשתדל להתגבר על כל מיני עצבות ולהפך הפל לשמחה קשה וכבר מאד להכניס בלב האדם, וה' יתברר עורני להרחיב הדבור בזה, ולהראות ולגלות שבה תלוי קיום כל התורה, כי שמחה היא הנקדה של כל התורה והמצוות וכו', ועל ידי הרחבת הירוש בזה, יכולין לראות מרחוק עצם מעלת השמחה וכמה וכמה צריכין להתחזק להפך העצבות לשמחה, ותכן הפונה הוא לזכות לקיים עצה זו בפשיטות, ולבקש מה' יתברר לזכות לזה.

וכן בשאר עצות ודרכים נפלאים שגלה הוא ז"ל, כמו התורה "ואיה השה לעלה" (בלקוטי תנא סימן י"ב), שהעצה המבארת שם עמקה מאד, הינו שהפשיטות והתמימות של העצה והדרך הזה עמוק מאד, וצריכין להרחיב הדבור בזה הרבה ולדבר מזה בכמה לשונות. ובחסדי ה' האיר עיני ומצאתי שדרך עצה זו מרמז במקומות הרבה בתורה, כמבאר בהלכות גבית חוב מהותומים (הלכה ג'), אשר המשפיל יכול להבין מדעתו דבר מתוך דבר שכל התורה מלאה מדרך ועצה זאת. וכן בהתורה "אומרה לאלהי בעודי", בסימן רפ"ב המובא בהלכות השפמת הבקר הלכה א', וכן בענין הרצון וההשתוקקות לה'

לקוטי הלכות

הקדמות המספר

ה חושן משפט

ו"ל אשר עליה בניתי הבנין ההוא, כי מאד עמקו מחשבותיו.

וזה ברור וידוע לכל משכיל, ששכל המקומות שנמצא בספרים קדושים חרושים ובאורים באריכות גדול, הן בגמפ"ת (נקרא פירוש רש"י תוספות), הן בספרי קבלה ופרד"ם (פשת רמז דרוש סוד), כמו בספרי הש"ך על החושן משפט, או בספרי שאלות ותשובות בדרך ארקה מאד, או בספרי האר"י ו"ל, שכל דרוש ודרוש מתרחב והולך מאד, ועל פי רב הדרוש שפסוף מקשר מאד להדרוש שלפני פמה וכמה דפיו, ומי שקפי היטב בכתבי האר"י ו"ל מבין ששקמט כל הספר עין חיים ופרי עין חיים הם דרוש אחד גדול. כמו כן בכל מקומות הנאים בארקה פאלה, חלילה להמעין להתבהל ולפחד איד אפטר לתפס במח ושכל דרוש ארך מאד פנה, כי על זה נאמר (משלי י'): "ועיני פסיל בקצה הארץ", כמו שפרש רש"י שם, עין שם, אכל החכם אומר: היום אלמד מעט וימחר מעט וכו', כמבאר שם בפרוש רש"י, עין שם.

וזה הענין צריכין בני הנעורים לדע מאד, וחובה על מוריהם ורביהם להודיעם זאת, לכל יתהלו ויפתחו כלל מדרוש או חרוש ארך, רק ישימו עיניהם ולבם עליו פסדר מעט מעט, ויקשרו בתחלה ענין אחד עד שכיניו אותו קצת, ואחר כך ילכו להלן פסדר בהדרגה

מחרוש לחרוש ומענין לענין עד שיגמרו עמוד או דף אחד, וכן ילכו פסדר בכל פעם מענין לענין בלי פהלה ובלבול, ואז יבואו על מקומם בשלום ויוכלו להבין אפלו חרוש ארך מאד, אפלו מי שאינו מפלג ביותר. והקרחתי להקפיד זאת פאן, מחמת שבספרנו תהלה לאל האריכות מצוי פהם מאד בכמה מקומות, על פן פאתי להקפיד את המענין לכל יתהלוהו רעיוניו, רק ילך פסדר בהדרגה מענין לענין, ואז ילך לכטח דרפו. ואז אם ישום לבו היטב יבין שכל מה שנראה לאריכות דברים הפל נצרך אל באור הענין מאד, כי פאמת בכמה מקומות מה שנדרמה לאריכות הוא רק בהשקפה ראשונה קדם שמשוימין לב להבין הענין היטב לאשורו, אכל אחר כך פשמשקליו להלן יותר ויותר ומשימין עיניו ולבו אל הדברים הנאמרים שם עד שפכינים אותם היטב, אזי רואים שכל הדברים שתורתו פמה פעמים חסר עדון הרבה מה שהיו צריכין עוד לבאר יותר, כי בעזרת ה' יש בספרים אלו קרב המקומות דברים עמקים הרבה, כי יסודתם בהררי קדש על פי ההקדמות הנוראות שגלה רבנו הגדול והקדוש, אשר כל דבור ודבור שציא מפיו הקדוש והנורא יקר צדיק לברכה אין שעור ואין קץ להעמקות שיש בו עד אין סוף ותכלית, פאשר יבין כל חד פפום מה דמשער בלפה מי שחפץ בהקאמת

לַאֲמָתוֹ, (ואין בָּאן מְקוּמוֹ לְהַאֲרִיךְ בָּהּ, וּמַעֲט
 מְבַאֵר בְּמִקְוֹמוֹת אַחֵרִים, עַן שֵׁם), וְעַל־כֵּן גַּם
 אִלּוּ הַחֲדוּשִׁים שֶׁחֲנִי ה' שָׁהֵם פִּלְם
 בְּגוּיִים עַל דְּבָרָיו הַקְדוּשִׁים, בְּכֻלָּם יֵשׁ
 בָּהֶם עֲמֻקּוֹת, מִחֲמַת שֶׁפִּלְם הֵם כְּמוֹ
 פְּרוּשׁ וּבְאוּר עַל דְּבָרָיו הַקְדוּשִׁים וְ"ל.
 אֲבָל בְּאֲמַת יְדַעְתִּי בְּנַפְשִׁי שֶׁעֲדוֹן לֹא
 נִגְעָתִי בְּדְבָרָיו אֲפִלּוּ פְחוֹת מִטַּפֵּה מִן
 הַיָּם.

וְה' אֱלֹהִים אֲמַת יִנְחֵנִי בְּדֶרֶךְ הָאֲמַת,
 כִּי־אֲשֶׁר בּוֹחֵן לְבוֹת יוֹדַע צָפוֹן לְבִי
 וּמַחְשַׁבְתִּי שֶׁכָּל תְּשׁוּקָתִי הוּא רַק לְנִקְדַּת
 הָאֲמַת. כְּרוּךְ אֱלֹקֵינוּ אֲשֶׁר טוֹב גְּמַלְנוּ
 וְנָתַן לָנוּ תוֹרַת אֲמַת. אֱלֹה וְכֹאֲלֶה יוֹסֵף
 עֲמֻנו וְזוֹכֵר חֲסְדֵי אֲבוֹת וְיָתֵן לְעַקֵּב אֲמַת.
 וַיִּקְרָא מִהֲרָה: "אֲמַת מֵאֲרִץ תִּצְמַח", עַד
 יוֹכֵן בְּחֶסֶד כֶּסֶף דוֹר וַיֵּשֶׁב עֲלָיו בְּאֲמַת,
 כְּמִהֲרָה בְּמִיּוֹנוֹ, אָמֵן כֵּן יְהִי רָצוֹן.

לקוטי הלכות

הלכות דינים א

חושן משפט א

הלכות דינים

הלכה א

דיני ממונות בשלשה

על-פי המאמר המתחיל: 'משרא דספינא במאי חתכי ליה וכו', עז שם בספר לקוטי א' סימן ל':

כי הדינים הם בבחינת מלכות, כי הם מושליו ותובעיו וכופין לדיון ופוסקין הדיון והמשפט כדרך המלך, בבחינת דינא דמלכותא דינא. וכן כתב רבנו גרו' יאיר, שעל ידי המשפט עולה המלכות, ועל פני צריכין הדינים להיות שונאי בצע, כי תקון המלכות הוא על ידי שונאי בצע, כמו שכתב רבנו גרו' יאיר, במאמר הנ"ל, וזה בחינת ויחד לא תקח פי השחד ועור עיני חקמים, הינו על ידי פגם השחד שהוא אהבת ממון, על ידי זה נפגם המלכות, שהוא בחינת פת עין והיא בחינת חקמה מתאה, עז שם. וזהו 'עור עיני חקמים' דיקא. ועל פני הדינים הם שלשה, כי עלית המלכות אל אור הפנים שמשם חיותה הוא בשלש רגלים, כמו שכתב ר' שם, וזה בחינת שלשה דינים כנגד שלשה רגלים שעל ידם עולה המלכות הנ"ל, כי התלמידי חקמים הם בחינת יום טוב, כי קדשת יום טוב תלוי בהם, כמו שכתב רבנו גרו' יאיר סימן קל"ה, כי השלשה דינים הפוסקין הפסק

דיון הם בבחינת הלכה כרבים, (כדאיתא בתקנים) דלית רבים פחות מתלת, דאגון מסטרא דאבהו, דעליהו אתמר, הלכה כרבים. והשלש רגלים הם בבחינת שלשה אבות, כמוכא. נמצא שהדין הם בבחינת אבהו, בחינת שלש רגלים. ועל פני מזהרין ביותר על נשיאת פנים בדיון כדי שלא לפגם באור הפנים, כי הם צריכין להעלות המלכות אל אור הפנים שמשם חיותה, כמו שכתוב שם כנ"ל. וזה בחינת 'היו מתונים בדיון'. ופרוש דהינו שאם יבוא לפניו דיון אחד שתי פעמים או שלש פעמים אל יאמר וכו', אלא צריך בכל פעם לחקר הדיון היטב, כי עלית המלכות אל השכל שהוא בחינת אור הפנים, כי היא בחינת חקמה מתאה שנתצמצם בה השכל העליון, כמו שכתב ר' שם, כי הדינים צריכין לעלות המלכות מנפילתה, כי אלו שיש ביניהם הרוב הוא בחינת נפילת המלכות שנפל אצלם, כי מחק המלכות שיתנהגו בני אדם ביישר ולא יעשה שום אחד עולה נגד חברו, רק שיתיה ביניהם שלום ושלום, כמו שאמרו: 'היו מתפלל בשלומה של מלכות, שאלמלא מוראה איש את רעהו חיים בלעו'. וכמוכא לעיל שהמלכות תקונה בבחינת שלום. ואלו הפעלי דינים שלא התנהגו ביישר בחק המלכות עד שנעשה ריב ודיון ביניהם. נמצא, שהמלכות נפל אצלם, ועל פני מנותם שיגשו אל המשפט לפני הדינים

ואי עקר העצה והתקנה לזה לראות
ש'דבר דבור אמת. והאמת הוא אור ה'
יתברך בעצמו כביכול. ועל ידי זה מאיר
לו ה' יתברך בעצמו שהוא עצם האמת,
כביכול, ואי רואה הפתחים. איך לצאת
מהחשך המסבב אותו וכו', עין שם ענין
זה היטב. כי הוא כלל גדול מאד בעבודת
הבורא יתברך בכל מקום שהוא, כמבאר
שם בדברי רבנו עוד במקום אחר סימן
ק"ב מענין זה היטב. והפלה היא בחינת
אמונה וכו', עין שם:

ב והנה אלו השני בעלי דינים הפאים
לדין ומכחישין זה את זה ואחד
מהם טוען שקר בודאי. והוא בחינת פגם
אמונה, כי היה צריך לעשות משא ומתן
באמונה, כמו שאמרו (שבת לא) 'נשאת
ונחת באמונה'. וזה מכחיש בעמיתו וטוען
שקר ואין לו נאמנות נמצא בשעה
שפאים לדין הוא בחינת פגם אמונה.
וצריך לתקן ולברר האמונה ולברר
האמת עם מי, אך אי אפשר לבשר ודם
לידע עם מי האמת, כי השקר מחפה על
האמת, כי קשה להפיר בין הטוען אמת
להטוען שקר. ומה יעשה הדין להוציא
הדין לאמתו. העצה והתקנה לזה הוא
ענין הנ"ל הנאמר אצל תפלה שהיא גם
בן בחינת אמונה, דהיינו שצריך הדין
לראות ש'דבר דבור אמת, דהיינו
שהמשפט שהוא רוצה לפסק על הפעלי
דינים יהיה באמת בלי שום הפחד לשום
צד, כמו שכתוב: 'לא תפח משפט' וכמו

והם מעלין פגם המלכות מביניהם ועושין
שלום ופוסקין הדין וכו"ל. ועל פן צריכין
בכל פעם לחקר הדין בשכלם, כדי
להעלות המלכות, שעקר עלייתה אל
השכל כנ"ל שמשם חיותה כנ"ל. וזה:
"צדק צדק תרדף למען תחיה" דיקא. כי
על ידי הבית דין יפה שהם מעלין
המלכות אל אור הפנים שמשם מקבלת
חיותה כנ"ל, על ידי זה נמשך חיות גם
למטה, כי פלם מקבלים חיות על ידה.
וזה שאמרו רבותינו ז"ל: 'מבי דינא שקל
גלימא זמרא ואזיל באורחא', כי איתא
שם במאמר הנ"ל בסופו שתקון הקול
הוא על ידי בחינת תקון המלכות, ענין
שם. ועל פן אחר שקבל את הדין שאינו
נתקן אצלו בחינת המלכות שבתחלה
נפגמת אצלו כנ"ל. ועל פן זמרא ואזיל
וכו', כי נתקן בחינת הקול שהוא בחינת
המלכות כנ"ל:

הלכה ב

דיני ממונות בשלשה

א ענין דינים, על פי מה שכתב רבנו
זכר צדיק לברכה במאמר
המתחיל 'תהמות יבסימו' בסימן ט' לקוטי
א, על פסקו, "צהר תעשה לתבה ואל
אמה תכלה מלמעלה וכו'":

והכלל היוצא משם שפאשר האדם
עומד להתפלל, ואי החשך
והקלות מסבבין אותו ומבלבלין אותו,

ש'הוהיריה התורה וחכמינו ז"ל על זה פמה פעמים, כי זה העקר. ועל ידי שהדין נזקק בזה מאד וכל דבריו הם רק באמת, כפי מה שגורא ל'ענין שכלו האמת על פי דין תורתנו הקדושה, או על פי שכלו אם רואה שהוא דין מרמה, כמבאר בשלחן ערוך. ואזי כשכל דבריו הם רק באמת ואינו נוטה לשום צד, אזי נתקנים: "אלקים נצב בעדת אל כקרב וכו'". כי אזי ה' יתברך עומד שם בעדת הדינים הכשרים אשר דבריהם באמת, כי אמת הוא אור ה' יתברך בעצמו, כבבבול. ועקר השתוקקות של ה' יתברך אינו אלא אל האמת. ואזי הדבור אמת שהוא אור ה' יתברך כבבבול, מאיר להדין. ואזי זוכה לראות האמת עם מי מהבעלי דינים, וזוכה שיתברר לו הדין לאמתו, כי הדבור אמת של הדין מאיר ומגלה האמת מתוך החשך והשקר של שבגדרו שמוען שקר. וזה בחינת הדין דין אמת לאמתו, שאמרו חכמינו ז"ל, שדקדקו המפרשים תבת לאמתו, אך על פי ה"ל מדרק היטב. לאמתו דיקא, כי בודאי יכול להיות שהדין דין דין אמת על פי התורה לפי מעגתם, ואף על פי בן יחב את הנפאי על פי האמת, אבל באמת בשהדין נזקק מאד שיהיה כל דבריו באמת בלי שום הפניה כנ"ל, אזי מאיר לו האמת שהוא אור ה' יתברך בעצמו, כבבבול, וזוכה לראות האמת לאמתו, כי נתגלה האור מתוך החשך על ידי הדבור האמת שהוא

בחינת אור ה' יתברך בעצמו, כבבבול, כנ"ל והבן היטב. וזהו בחינת הדין דין אמת לאמתו, לאמתו דיקא כנ"ל:

ג וזהו שאמרו רבותינו ז"ל: 'כל הדין דין אמת לאמתו כאלו נעשה שתף להקדוש ברוך הוא כמעשה בראשית, שנאמר: "ויהי ערב ויהי בקר יום אחר". והתם פתיב: "וכל העם נצב עליך וכו'". כי איתא שם בדברי רבנו הנ"ל, שעל ידי דבור האמת הנ"ל, שעל ידי זה זוכה להתפלל, על ידי זה מקנים כל השלשה עולמות שהם עולם השפל וכו'. ועל פן הדין שדין דין אמת לאמתו כנ"ל, שהוא גם בן תקון האמונה, שהוא בחינת תפלה כנ"ל, הוא מקנים גם בן כל השלשה עולמות כנ"ל. ועל פן נעשה שתף להקדוש ברוך הוא כמעשה בראשית כנ"ל. וזה בחינת שלשה דינים כי הם שלשה דינים כנגד בחינת שלשה קני האמת, כי אמת כלול מתלת בחינות, ראש, תוף, סוף כידוע, בחינת יעקב שכלול משלשה אבות שהוא בחינת אמת והוא בחינת משפט, כמובא במקום אחר בסיומן ב'. וזהו בחינת שלשה דינים, כי עקר תקון המשפט תלוי באמת שעל ידי זה נתגלה האמת לאמתו, והינו שזוכין על ידי שדבריהם באמת שיתגלה מי מוען אמת ומי מוען שקר, כי האמת מאיר וכו' כנ"ל. גם השלשה דינים שהם כנגד שלשת קני האמת מרמזים שהם מקימים השלשה עולמות המבארים

שהם בחינת ערב ובקר, בחינת ויהי ערב ויהי בקר יום אחר. וזה נעשה על ידי דין אמת שנאמר בו גם כן: "וכל העם נצב עליו מערב עד בקר" כנ"ל. כי עקר המשפט והדין הוא לתקן האמונה הנפולה שנפגמה אצל אלו הפעלי דינים, כי אחד מהם בודאי אינו נושא ונותן באמונה. ועל ידי הדין אמת מעלין ומתקנין האמונה כנ"ל בבחינת צדק פד אתחברת באמת אתעבדת אמונה.

ונעשה יחוד אמת ואמונה ערב ובקר כנ"ל. ועל כן עקר המשפט ביום, כמו שכתוב: "ודינו לבקר משפט", כי אז מאיר האמת, שעל ידי זה נתתקן ונגדל האמונה בבחינת חדשים לבקרים רבה אמונתך. וזה בחינת "ושפטו את העם משפט צדק", זה בחינת 'צדק פד אתחברת באמת וכו', כי משפט זה בחינת אמת, כמו שכתוב, "משפטי ה' אמת", פמוכא בדברי רבנו ז"ל. וזהו משפט צדק. בחינת 'צדק פד אתחברת באמת אתעבדת אמונה', כי זה עקר ישיבת הדינים לתקן האמונה על ידי האמת שיתחבר צדק ומשפט, אמת ואמונה כנ"ל:

ו וזה בחינת מה שנקרא הדין הפשר "אלקים". כמו שכתוב פסוק פעמים בתורה: "עד האלקים יבא דבר שניהם" וכיוצא בזה בכמה מקומות. כי הדין שדן דין אמת וכל דבריו באמת מתלבש בו אור ה' יתברך בעצמו,

כמאמר הנ"ל שעקר קיומם על ידי תקון האמונה בחינת תפלה שנעשה על ידי האמת, שזהו גם כן בחינת דין אמת לאמתו, שהוא גם כן בחינת תקון האמונה כנ"ל:

ד וזה שכתוב: "ישחד לא תקח. כי השחד יעור וכו'". 'יעור' דקא, כי עקר תקון המשפט הוא שהאמת מאיר לו ורואה איד לגלות האמת מתוך החשד, אבל כשלוכה שחד נמצא שאין לו אמת, ואפלו אם אינו רוצה להטות המשפט, אף על פי כן מאחר שקבל שחד, על כל פנים אין לו אמת. ומאחר שאין לו אמת אזי נשאר עור כמבאר שם בדברי רבנו הנ"ל, כי אי אפשר לראות כי אם על ידי האמת שהיא בחינת אור כנ"ל:

ה ועל כן אמרו רבותינו ז"ל: אין דינין בלילה רק ביום. כי יום ולילה הם בחינת אמת ואמונה פידוע. ועקר אחיזת השקר והפסרא אחרא הוא בבחינת לילה שהוא בחינת אמונה. ועל כן בלילה האמונה בקטנות ונגדלת באור היום בבחינת חדשים לבקרים רבה אמונתך, פמוכא במקום אחר (סיון לה). כי עקר תקון האמונה הוא על ידי אמת, כמו שכתב רבנו כמאמר הנ"ל: 'צדק פד אתחברת באמת אתעבדת אמונה', עין שם. ועל כן המשפט ביום שהוא בחינת אמת, שעל ידי מעלין ומתקנין האמונה כנ"ל. ואזי נעשה יחוד אמת ואמונה,

הלכה ג

א על פי המאמר "תהמת וכסימו" בלקוטי הראשון סימן ט', עין שם מה שנתבאר על פסוק "צהר תעשה לתבה וכו'". והפלל כשהאדם עומד להתפלל אזי באים מחשבות זרות וקלפות ומסבין אותו וגשאר בחשך ואין יכול להתפלל וכו' ובאמת יש פתחים הרבה בתוך החשך לצאת משם וכו', אבל האדם הוא עור ואין יודע למצא הפתח. ועל ידי אמת וזכה למצא הפתח, פי עקר אור המאיר הוא הקדוש ברוך הוא, כמו שכתוב:

"ה' אורי וישעני". ועל ידי השקר הוא מסלק את הקדוש ברוך הוא וכו', אבל על ידי אמת הקדוש ברוך הוא שוכן עמו וכו' וכשהקדוש ברוך הוא עמו הוא מאיר לו איד ליצא מהחשך המונע אותו בתפלתו, כמו שכתוב: "ה' אורי". וזה פרוש, "צהר תעשה לתבה וכו'". והכל לפי גדל האמת וכו' ואי, "יפתח התבה בצדה תשים". הינו התבה היוצאת באמת, היא תשים לך פתח בחשך שאיתה נצוד בו וכו'. ועל ידי שיצא מתוך החשך ומתפלל היטב, על ידי זה הוא מתקן תחתים שנים ושלשים, הינו עולם השפל ועולם הכוכבים ועולם השכל וכו', עין שם:

ב וזה בחינת שלשה דינים, פי עקר תקון המשפט צדק הוא אמת, פי אי

כביכול, כנ"ל וכמבאר היטב במאמר הנ"ל. ועל פן הדין בעצמו נקרא "אלקים", פי נתלבש בו אור ה' ותברך, כביכול, על ידי האמת שהוא אורו ותברך בעצמו כביכול כנ"ל:

ז ועל פן עקר הדינים מן התורה הוא רק כמובים בארץ ישראל, פי ארץ ישראל היא בחינת אמונה, כמבאר במאמר הנ"ל. ועקר הדינים הוא בשביל תקון האמונה כנ"ל:

ח וזה בחינת אין בית דין נזקקין לפחות משוה פרוטה/ פרוטה מרמו על אמונה בחינת תפלה, כמבאר במאמר הנ"ל על מאמר רבותינו ז"ל, ופריטא שפותיה. ועל פן פרוטה הוא שעור מומן בכל מקום, פי עקר האמונה תלויה במומן, כמו שכתוב, "ואמונה מאד".¹ "מאד" זה מומן, כמו שכתב רבנו ז"ל במקום אחר סימן כ"ג. ועל פן כשיש במומן שוה פרוטה אזי יש לו אחיזה בבחינת אמונה תפלה שהיא גם פן בחינת פריטא שפותיה כנ"ל. ואזי הוא מומן חשוב לכל דבר. ומי שגזול את חברו מומן פנה או מכחיש בו מומן פנה, דהינו שעור פרוטה, אזי פוגם באמונה. ואזי צריכין הבית דין להזקק לדון זה כדי לתקן ולהעלות האמונה כנ"ל. ברוך ה' לעולם אמן ואמן:

(זה הדרוש כפול לקמן בסגנון אחר קצת ושם יתבאר באריכות):

אפשר לברר המשפט כי אם על ידי אמת, כי פשעני בעלי דינים באים לדון ומכחישים זה את זה על עסק ממונם, זה בחינת התגברות החשד מאד, כי השקר הוא חשד, ובפרט שעקר הכחשתם הוא בשביל המזון. נמצא, שנפלו לתאות מזון עד שרוצה אחד לעשק ולגזל את חברו, שזהו עקר תאות מזון. ותאות מזון הוא בחינת החשד, בחינת "במחשבים הושיבני וכו'" (א"ה ג), במקבאר הטוב במאמר "צוית צדק" וכו', עין שם (ס"ג ב) שמתאות מזון הוא החשד גדול מאד בחינת אנפין חשוכין עבודה זרה כלולה מכל השבעין אמות. נמצא, שכל מיני החשד שהוא הסמרא אחרא והעבודה זרה כל השבעים אנפין חשוכין כלם כלולים בתאות מזון שהוא בחינת שקר, כמו שמבאר שם. ועל כן הדין היושב לדון באלו גיהנם פתוחה תחתיו, כמו שאמרו רבותינו ז"ל, כי מתגבר אז תקף החשד שהוא בחינת חשכה של גיהנם ששם עקר החשד וצלקמת מאחר שאחד רוצה לגזל חברו מזון, שזהו בחינת חמא דור המבול שנגזר דינם על הגזל, כמו שאמרו רבותינו ז"ל, ועל כן באמת קשה מאד מאד לברר משפט צדק. ועל כן אי אפשר לדון לברר המשפט כי אם על ידי אמת, כי העקר הוא האמת, דהינו שייסתכל הדין רק על האמת. ולא יהיה בלבו שום צד פניה ותמיה חס ושלום, לשום צד מהצדדים ויהיו שניהם שוין בעיניו

ויסתכל בעין האמת לאמתו. ואז על ידי גדל האמת של הדין ואמת הוא אור ה' יתברך בעצמו. ואז יתקיים (תהלים כב): "אלקים נצב בעדת אל בקרב אלקים ישפט". ואז יאיר עיניו ה' יתברך שהוא עצם האמת, שהוא אור המאיר. ועל ידי זה יזכה הדין לברר המשפט צדק מותר גדל החשד ולהנצל מן הגיהנם שהוא החשד הגדול אשר סבבוהו על ידי השקר של חשכת תאות מזון כנ"ל, כי אי אפשר להנצל מכל זה כי אם על ידי אמת שהוא אור ה' יתברך בעצמו, בחינת "אלקים נצב בעדת אל" כנ"ל, כי בלא אמת אי אפשר לברר שום משפט, כי יש הרבה חלוקים עצמו מספר. והם בפרדים התלויים בשערה. וגם יש דין מרמה ואי אפשר לדון שלא יפול בדבר המשפט כי אם על ידי אמת שהוא אור ה' יתברך, שהוא מאיר עיניו וזוכה לשפט צדק. וזהו בחינת גדל האסור של שחר, "כי השחר יעור וכו'" (שמות כ) 'יעור' דיקא, הינו בחינת החשד הגדול הנ"ל שמתגבר ביותר על ידי תאות מזון, דהינו שחר שאז אי אפשר בשום אופן לשפט צדק. ועל כן אסור לקח שחר אפילו לשפט צדק לזכות את הזכאי וכו', כמו שאמרו רבותינו ז"ל, כי אי אפשר בשום אופן לשפט צדק בשלוקח שחר ואז אין בו אמת, כי מתגבר החשד מאד וכו' כנ"ל, כי אי אפשר לצאת מן החשד הגדול הזה כי אם על ידי האמת שיהיה

להדין אמת גדול ויסתכל רק על האמת בלי שום שקר ובלי שום ערמומיות כ"ל. וזה בחינת אנשי אמת שגא בצע שמונהרים הדינים על זה ביותר, כי אמת ושונא בצע הם בחינת אמת, כי תאנת קמון הוא בחינת חשך, בחינת שקר, כמבאר במאמר "צוית צדק" ה"ל. נמצא, שעקר תקון המשפט של הדינים הוא אמת. ועל פנ צריכין להיות שלשה דינים, כי על ידי אמת, שעל ידי זה זוכין לתפלה, על ידי זה זוכין לקיים כל השלשה עולמות שהם, עולם השפל ועולם הכוכבים ועולם המלאכים, שהם בחינת תחתים שנים ושליש תעשה כנ"ל. וזה בחינת שלשה דינים שהם בחינת שלשה קני אמת, בחינת שלשה תפלות ביום, שהם מקומין כל השלשה עולמות כנ"ל, כי עקר קיום כל העולמות הוא אמת שהוא בחינת השלשה דינים שעקר אותהם הוא אמת כנ"ל. וזהו שאמרו רבותינו ז"ל (שבח י): 'כל הדין דין אמת לאמתו כאלו נעשה שתף להקדוש ברוך הוא במעשה בראשית, הינו כנ"ל, כי על ידי דין אמת לאמתו, שמוסתכל רק על האמת לאמתו, על ידי זה מקיים כל מעשה בראשית, שהם כלליות השלשה עולמות הנ"ל. והרי הוא שתף להקדוש ברוך הוא במעשה בראשית כנ"ל:

ז"ל: למה נסמכה פרשת משפטים לפרשת מוציא? לומר לה, שתשים דינים אצל המוציא. כי המוציא ששם מקריבין קרבנות זה בחינת תפלה שמוספרת כמו קרבנות, כמו שכתוב (ישעיהו י): "ושמחתים בבית תפילתי עלותיהם וזכיהם לרצון על מזבחי וגו'". ועל פנ צריכין הדינים ליטב אצל המוציא, כי עקר תקון התפלה שהוא בחינת קרבנות הוא על ידי אמת, שהוא בחינת דיני אמת כנ"ל:

ד ועל פנ עקר הדינים הם ממחין וסמוכין בארץ ישראל דיקא, כי עקר תקון התפלה הוא בארץ ישראל, כמו שמבאר שם במאמר הנ"ל. כי שם בארץ ישראל עקר האמת שהוא תקון התפלה בחינת צהר תעשה לתבה הנ"ל שמאיר ומציל מן מימי המבול שהם החשך המסבב חס ושלוה, כי ארץ ישראל היא ארץ לא גשמה ביום ועם (תקאל ב), כי בארץ ישראל לא היה המבול, כמו שאמרו רבותינו ז"ל. כי שם עקר האמת שהוא בחינת יעקב, כמו שכתב רבנו ז"ל במאמר "ואכלתם אכול וישבע" (סין טו), עין שם:

ה וזה בחינת מה שאין הדינים נוקטין כי אם לשוה פרוטה, כי איתא שם במאמר הנ"ל על דברי רבותינו ז"ל, אין בן דוד בא עד שתכלה פרוטה מן הכיס. שפרוטה הוא בחינת מלאך דפרטא שפנותיו, בחינת אמונה תפלה וכו', עין שם. ועל פנ עקר שעור גולה הוא שנה

ג נמצא, שמשפט אמת הוא בחינת תקון התפלה. שעקר תקונה על ידי אמת כנ"ל. וזהו שאמרו רבותינו

פרוטה, כי צריכין לעשות משא ומתן באמונה. 'באמונה' דיקא, דהיגו שיזהר מאד שלא יגול את חברו, כי עקר האמונה תלויה במזון, דהיגו בשמשברין תאות מזון זה עקר האמונה בשלמות, כמו שכתב רבנו ז"ל שם בפאמר "צוית צדק ערתיך ואמונה מאד". ואמונה הוא בחינת תפלה, בחינת פרוטה הג"ל. ועל כן שעור גולה שהוא תאות מזון, פגם האמונה, הוא שוה פרוטה. ועל כן עקר ישיבת הדינים הוא בשביל שוה פרוטה, כי ישיבת הדינים הוא בשביל לברר המשפט אמת שהוא בחינת תקון התפלה, שהיא בחינת אמונה כנ"ל כדי להוציא הפרוטה, שהוא בחינת אמונה תפלה מיד עושקו שרוצה לפגם באמונה על ידי תאות מזון כנ"ל. ועל כן צריכין לתן צדקה קדם התפלה, כמו שאמרו רבותינו ז"ל, כי הצדקה היא בחינת שכירת תאות מזון, כמו שכתב רבנו ז"ל בפאמר המתחיל, 'להמשיך השגחה שלמה וכו' (סיון יג). וכשמשברין תאות מזון אזי נשלם האמונה כנ"ל, שזהו עקר תקון התפלה שהוא בחינת אמונה כנ"ל. ועל כן שעור צדקה הוא גם כן פרוטה בחינת פרוטה הג"ל, שהוא בחינת אמונה תפלה כנ"ל:

דבר". וזה בחינת סוד העבור שנמסר לבית דין לעבר שנים ולקבע חדשים והם מעברין את אדר ומוסיפין חדש על השנים עשר חדשים, ונעשית השנה לפעמים בת שלש עשרה חדש כדי להשוות שנות החמה עם חדשי הלכנה כדי שיהיו השלש רגלים בזמן, כמו שכתוב: "שמור את חדש האביב וכו'" כמו שאמרו רבותינו ז"ל.

כי מבאר בפאמר "תהמות וכסימו" הג"ל שהאמת הוא עקר תקון התפלה, שעל ידי זה רואין הפתחים לצאת מתוך החשך הגדול והקלפות המסבבין את האדם בשעת התפלה. שאי אפשר להתפלל מחמת זה. ואין תקנה לזה כי אם על ידי האמת, שצריך האדם להתחזק ולהתאמץ בכל עז להוציא הדבור מפיו באמת באיזה בחינה שהוא אפלו אם אינו יכול להתפלל כלל, על כל פנים יאמר הדבור מפיו באמת בפשיטות גמור רק שיהיה באמת ואזי הדבור האמת יאיר לו לצאת מתוך החשך ויוכל להתפלל היטב וכו', כמו שמבאר שם. ואיחא שם שהאמת יש בו שני בחינות כי יש שדבורים הוא אמת גמור לאמתו. ואז אמירתם הוא בחינת אכן טוב שמאיר בעצמו וכו' ויש שאמירתם הוא אמת, אכל אינו אמת ברור כל כך. ואזי דבורים הוא בחינת חלון, דהיגו שאחר יכול להאיר בו, כי החלוק שבין אכן טוב

ו זה בחינת שני עדים שיש להם נאמנות והם מבררין האמת מי משני הפעלי דינים טוען אמת, כמו שכתוב (דברים יט): "על פי שנים עדים יקום

לחלון הוא, כי החלון אין לו אור בעצמו אלא דרך שם נכנס האור, אבל בשאין אור אין מאיר, אבל אכן טוב אפלו בשאין אור מבחינן הוא מאיר בעצמו. בן יש בני אדם שדבורם האמת הוא בחינת חלון ואין פה להאיר להם בעצמם, רק יכולים לקבל האור. ויש שדבורם האמת נעשה אכן טוב ומאיר בעצמו וכו', ענין שם במאמר הנ"ל. ובסימן קיב ששם כפול גם כן ענין זה על פסוק "ציהר תעשה לתבה" בתוספת באור קצת. והכל לפי גדל האמת וכו'. כי עקר השתוקקות של ה' ותברך אינו אלא אל האמת וכו'. וצריך כל אדם לקשר את תפלתו לצדיק הדרו והצדיק יודע לכוון השערים ולהעלות כל תפלה ותפלה לשער השדה, כי כל צדיק וצדיק הוא בחינת משה משיח וכו' ומשיח הוא כלול כל התפלות וכו', כי יש שנים עשר שבטים כנגד שנים עשר מנלות. וכל שבט ושבט יש לו גסקא מיוחדת ויש לו שער מיוחד לכנס דרך שם תפלתו. וכל שבט מעורר בתפלתו פה מנול ששבטים עשר מנלות. והמנול מאיר למטה. ומגדל העמח וכו'. וזה בחינת קשין מזונותיו בקריעת ים סוף וקשה וויגו וכו', כי הים סוף נקרא לשנים עשר קרעים כנגד שנים עשר שבטים וכו'. וזה פרוש "שמרו עדתיו וחק נתן למו".

'עדות' זה תפלה, כמו שכתוב (תהלים קיב), "שבטי יה עדות וכו' להודות לשם ה' וכו'". כי בתפלה אנו מעדיין על אחדותו.

וכפי התפלה בן זוכה לפרנסה ולמצוא וויגו וכו', ענין שם כל זה היטב:

ו זה בחינת סוד העבור. שמועריין את השנה כדי להשוות הלכנה עם החמה, שזהו בחינת מלוי פגימת הלכנה כדי שיהיה אור הלכנה כאור החמה, כי עקר אור הפאיר של החמה ולכנה שהם נתנו להאיר על הארץ, כמו שכתוב (בראשית א): "והיו למאורות ולאחת ולמועדים וכו'" עקר האור שלהם הוא אמת. שהוא עקר אור הפאיר כנ"ל ועל כן הם שני מאורות, חמה ולכנה. זה בחינת שני בחינות הנ"ל. שהם בחינת אכן טוב וחלון, כי אכן טוב מאיר בעצמו וחלון אין מאיר בעצמו רק מקבל האור מאחר, שזהו בחינת חמה ולכנה, שהם בחינת אספקלריא דגהרא מגרמא שהיא החמה, שהיא מאירה בעצמה בחינת אכן טוב הנ"ל. ולכנה היא בחינת אספקלריא דלא גהרא מגרמא כלום כי אם מה שמקבלת מהשמש, שזהו בחינת חלון שאינו מאיר בעצמו כי אם מה שמקבל מאחר כנ"ל. וזה בחינת סוד מעוט הירח שמשם עקר אחיות הספרא אחרא והקלפות והיצר הרע. ומשם משתלשלין וכאין כל החטאים וכל הפגמים שפאין על ידי היצר הרע שנאחו משם. ועקר עבודתנו כל ימי עולם לתקן זאת, לתקן פגימת הלכנה שלא יהיה בה שום מעוט. ויהיה אור הלכנה כאור החמה בידוע. כי חמה ולכנה שוים נבראו, כמו שכתוב

אבל מחמת קטרוג הירח אי אפשר לשני מלכים להשתמש בכתר אחד, כי בעולמות אי אפשר לסבל ולקבל עצם אור האמת, כי יתבטלו במציאות. על פן אמר לה ה' יהפך, לבי ומעטי את עצמך. ומעוט הירח זה בחינת השך שגזשך אורה ונתמעט, דהינו, שבכיכול, ה' יהפך צמצם אור האמת והסתיר והצפין והלביש אור האמת ומעטו באפן שנוכל לקבלו. ומחמת שמעט וצמצם אור האמת, שזהו בחינת מעוט אור הירח, משם אחיות כל הספרא אחרא שהיא בחינת השך, בחינת שקר שאחיותה ממעוט האור הירח, הינו ממעוט וצמצום האמת שמשם עקר אחיות השקר, שהיא הספרא אחרא, כי בודאי אם לא היה רק עצם אור האמת בעצמו, בודאי לא היה להספרא אחרא, שהוא השקר, שום אחיות, כי מאחר שהיו הכל יודעין עצם האמת. אידך היה אפשר לחפות האמת ולהפך האמת לשקר, כי בודאי מי שידע האמת לאמתו אי אפשר להמעותו בשום שקר שבעולם. אך מאחר שנתמעט ונתצמצם האמת אף על פי שעדין הוא אמת גמור, עם כל זה מאחר שנתמעט ונתחפה ונתכסה האמת בכמה צמצומים ולבושים, על ידי זה משתלשל אחיותם, כי מאחר שאין יודעין עצם האמת רק שרואין האמת מרחוק דרך כמה חלונות ולבושין אף על פי שידעין האמת לאמתו, עם כל זה כבר יש להם אחיות

(בראשית א): "את שני המארות הגדלים." אך מחמת קטרוג הלבנה שאמרה, אי אפשר לשני מלכים להשתמש בכתר אחד, על פן נתמעטה, כי באמת עקר הבריאה היה רק בשביל האמת, כמו שכתוב (עו), "בראשית ברא אלקים את השמים ואת הארץ". ואמרו רבותינו ו"ל, ברא' אלקים' את' סוף תבות אמת. שבו נתתו שמים וארץ, כי הקדוש ברוך הוא עצם האמת וחמתו של הקדוש ברוך הוא אמת. ועקר השתוקקותו של ה' יהפך הוא רק אמת. וכל הבריאה בלא מראש ועד סוף היתה רק בשביל זה, כדי לגלות האמת, כמו שאיתא בזהר הקדוש שהבריאה היתה בגין דישתמודעין ליה, שזהו בחינת אמת, דהינו שבשביל זה ברא ה' יהפך את כל הבריאה כדי שיכירו וידעו אמתת אלקותו וממשלתו ונגדלו וכו'. והנה עקר התכלית הוא שיגיעו לתכלית האמת לאמתו, דהינו שזכיר ונדע אמתתו כמו שהוא באמת, כי ה' יהפך עצם האמת בכיכול, כמו שכתוב (דברים י): "וה' אלקים אמת". בן נזכה אנחנו גם כזה העולם השפל לידע אמתת אלקותו כמו שהוא באמת. וזה בחינת שני המארות הגדלים שבתחלה רצה שיהיו שניהם גדולים, דהינו שהאור האמת המלבש בזה העולם שהוא בחינת מלכות, בחינת לבנה, יהיה שווה לעצם אור האמת, שהוא ה' יהפך בעצמו, בכיכול, שנוכה גם בעולמות לדעת אמתתו כמו שהוא באמת כנ"ל,

ויכולין להטעות ולחפות האמת בשקר ולהפך דברי אלקים חיים, להפך השקר לאמת חס ושלום, ועל כן עקר עבודתנו ויגיעתנו הוא למלאות פנימת הלבנה, הינו לברר האמת מן השקר:

ח ועל כן עקר העצה והתקנה בכלליות העבודה שאנו צריכין בזה העולם. העקר הוא רק אמת שאנו צריכין לכלי להטעות עצמנו חלילה, רק להסתפל בכל דבר על האמת לאמתו ולהשתדל בתפלה אפלו אם אינו יכול להתפפל כלל, על כל פנים יראה שיוציא הדבור מפיו באמת לפי מדרגתו. ואף על פי שעדין אין האמת ברור ונד, עם כל זה מאחר שהוא חפץ באמת ומושך עצמו רק אל האמת ומכריח עצמו לדבר דבור אמת, על כן זה הדבור האמת, אף על פי שאינו עצם האמת בחינת אכן טוב, אף על פי כן האמת הוא בחינת חלון. ויכל אחר להאיר בו, דהינו הצדיקי האמת שכלולים מכל התפלות ישראל. ואליהם אנו מקשרים כל תפלותינו, כי הצדיקים אמתיים הם נגדנו בבחינת עצם האמת. והם מאירים בכל תפלות ישראל ומעלים אותם כפי האמת שבכל תפלה ותפלה של כל אחד ואחד שהוא בחינת חלון שמקבל האור מהצדיק. וכפי בהירת וצחות החלון, דהינו הדבור האמת כן הצדיק שהוא עצם האמת מאיר בו. וזה שמבאר שם במאמר הנ"ל שצריכין לקשר כל התפלות לצדיק הדור וכו', עין

שם והכן היטב. כי צדיק הדור עם כלל ישראל הם בבחינת חמה ולבנה שזהו בחינת יעקב ובניו, שהם כלליות תקון התפלה, כמו שמבאר שם. כי יעקב כלול מכל השנים עשר שבמים שהם כלליות ישראל, כלליות השנים עשר שערים השנים עשר גסחאות שבתפלה והוא מברר ומעלה כל תפלה לשרשה לשער השדך לו, כי יעקב הוא בחינת עצם האמת, בחינת "תתן אמת ליעקב וכו'" (פס"ה ז). והוא בחינת שמוש, כמו שכתב רבנו ז"ל במקום אחר, כמו שכתוב, "ויזרח לו השמש". וכלליות ישראל שהם בחינת שנים עשר שבמים, שנים עשר שערים, שנים עשר גסחאות התפלה, זה בחינת לבנה, בחינת חלון הנ"ל, כי הלבנה כלולה משנים עשר חדשים, כי כל השנים עשר חדשים נמנין ללבנה כמובא. שהם כנגד שנים עשר שבמים, שנים עשר גסחאות התפלה, שנים עשר שערים שבירושלים שלמטה ושלמעלה שדרוך שם עולה התפלה. וזה בחינת חלון, הינו אור האמת של כלל ישראל שהוא בחינת חלון שאינו מאיר בעצמו, שזהו בחינת לבנה שמקבלת האור מהשמש כנ"ל. וזה בחינת שנים עשר חלונות של בית הכנסת שהוא בחינת "וכיון פתחן לה בעליה" (דבאל ז), בחינת תפלה שעולה דרך שנים עשר שערים. שהם שנים עשר חלונות שברקיע, שדרוך שם עולה התפלה בחינת משגיח מן

ה"ל

החלונות וכו' דאחמר בהון, "חלו נא פני אל", כמו שאיתא בתקונים כי תפלה הוא בחינת מלכות, בחינת לבנה פידוע. בחינת חלון, בחינת תפלה לעני, כי עני לית ליה מגרמיה כלום. כי אם מה שמקבל מאחר, שזהו בחינת לבנה כנ"ל:

ט וזה בחינת תורה ותפלה ששניהן צריכין זה לזה ואין אחד בלא חברו. כי זה בחינת קריאת שמע ותפלה כי קריאת שמע היא בחינת תורה, כי התורה זה בחינת אמת, בחינת תורת אמת, כי התורה הקדושה היא עצם האמת, כי כל מצוות התורה הם עצם האמת. למשל מצות ציצית שצונו ה' יתברך להטיל ציצית בטלית זהו עצם האמת לאמתו, אבל תפלה שהיא בחינת אתערוותא דלתתא, שזהו בחינת כלליית העבודה שאנו עושין ומקמיין שהכל כלול בתפלה, דהינו מה שאנו מתפללין ומבקשין מה' יתברך בזה יש כמה שנויים וגוונין, כי בודאי לאו כל אחד זוכה לתכלית התפלה בשלמות, דהינו שתהיה התפלה נכללת באהדותו יתברך, בבחינת "הוא תהלתך והוא אלהיך" (דברים י), שזהו בחינת עצם האמת, אבל ההמון עם בודאי אין זוכין לזה. וכל אחד זוכה לתפלה כפי בחינת נקדת האמת שמתגבר ומתחזק לתמישך עצמו אל האמת. וזה האמת הוא בחינת חלון שמוקבל האור כנ"ל. שיש בזה כמה גוונין בלי שעור כפי גדל האמת שיש בו כנ"ל.

נמצא, שתורה ותפלה הם בחינת אבן טוב וחלון הנ"ל, שזהו בחינת חמה ולבנה, שהם בחינת תורה ותפלה פידוע, שהם בחינת תורה שבכתב ותורה שבעל פה כמובא. וזהו שכתב שם רבנו ז"ל על מאמר רבה בר בר חנה ששאלו, כמה כרחקינא ממינא? הינו מתפלה בשלמות. השיב לו, תמיני פרסי. וכתב שם שזהו בחינת תורה ותפלה שהם חמשה חמשי תורה ושלוש תפלות ביום וכו'. ולבאורה תמונה, כי מקדם לא הזכיר שם רבנו כלל מענין תורה ששיך לתפלה, אך על פי הנ"ל מבאר היטב, כי תקון התפלה הוא על ידי אמת. ואמת הוא בחינת תורה, בחינת תורת אמת כנ"ל. וזה בחינת קריאת שמע ותפלה, בחינת סמיכות האלה לתפלה, כי קריאת שמע הוא בחינת תורה, בחינת עצם האמת, בחינת "ה' אלקינו ה' אחד" (דברים י) שהוא עצם האמת. ואחר כך אנו מתפללין שהוא אתערוותא דלתתא, דהינו שאנו מעוררין עצמנו ומכניינים עצמנו להתפלל לפניו יתברך ולבקש על צרכינו. וזהו כפי האמת שיש אצל כל אחד ואחד. וזה האמת הוא בחינת חלון כנ"ל שצריך לקבל האור מעצם האמת שהוא בחינת תורה, בחינת קריאת שמע כנ"ל, כי זה הוא כלל גדול, שכל בחינה כלולה מפל הבחינות ויש כמה בחינות בכל בחינה ובחינה. ועל כן אף על פי שבמאמר הנ"ל מבאר שבתפלה בעצמה יש בחינת אבן

החלונות וכו' דאחמר בהון, "חלו נא פני אל", כמו שאיתא בתקונים כי תפלה הוא בחינת מלכות, בחינת לבנה פידוע. בחינת חלון, בחינת תפלה לעני, כי עני לית ליה מגרמיה כלום. כי אם מה שמקבל מאחר, שזהו בחינת לבנה כנ"ל:

ט וזה בחינת תורה ותפלה ששניהן צריכין זה לזה ואין אחד בלא חברו. כי זה בחינת קריאת שמע ותפלה כי קריאת שמע היא בחינת תורה, כי התורה זה בחינת אמת, בחינת תורת אמת, כי התורה הקדושה היא עצם האמת, כי כל מצוות התורה הם עצם האמת. למשל מצות ציצית שצונו ה' יתברך להטיל ציצית בטלית זהו עצם האמת לאמתו, אבל תפלה שהיא בחינת אתערוותא דלתתא, שזהו בחינת כלליית העבודה שאנו עושין ומקמיין שהכל כלול בתפלה, דהינו מה שאנו מתפללין ומבקשין מה' יתברך בזה יש כמה שנויים וגוונין, כי בודאי לאו כל אחד זוכה לתכלית התפלה בשלמות, דהינו שתהיה התפלה נכללת באהדותו יתברך, בבחינת "הוא תהלתך והוא אלהיך" (דברים י), שזהו בחינת עצם האמת, אבל ההמון עם בודאי אין זוכין לזה. וכל אחד זוכה לתפלה כפי בחינת נקדת האמת שמתגבר ומתחזק לתמישך עצמו אל האמת. וזה האמת הוא בחינת חלון שמוקבל האור כנ"ל. שיש בזה כמה גוונין בלי שעור כפי גדל האמת שיש בו כנ"ל.

טוב וחלון, עם כל זה כלליית התפלה של
ההמון עם הוא בחינת חלון פגנר צדיק
הדור שהוא בחינת אבן טוב כנ"ל. וכן
כלליית התפלה הוא בחינת חלון, בחינת
לבנה פגנר התורה שהיא בחינת חמה,
בחינת אבן טוב וכן"ל:

י וזה בחינת כמיכות גאלה לתפלה, כי
עקר הגאלה הוא על ידי אמת
שהוא משיח צדקנו שיבוא במהרה בימינו
שנקרא אמת, כמו שכתוב: "שלח אורך
ואמתך המה ינחוני וביאוני וכו'". שפרש
רש"י על משיח פמובא, כי עקר ביאת
משיח הוא לגלות האמת בעולם, כי אז
יתקיים, "אמת מארץ תצמח וכו'". וכמו
שכתוב (מש"י ט): "שפת אמת תפון לעד".

'פוננת' לא כתיב, כי עקשו האמת בגלות
גדול והאמת נעשה עדרים עדרים וכל
אחד ואחד אומר שאצלו האמת. ואי
אפשר לברר האמת כי אם לכל חד לפום
מה דמושער בלביה יכול להבין קצת
האמת. ועקר האמת יתגלה על ידי משיח
בחינת שפת אמת תפון וכו' וזה עקר
הגאלה, כמו שכתוב (שיר השירים ד): "תבואי
תשורי מראש אמנה". ואמונה תלויה
באמת, כי 'צדק בר אתחברת באמת
אתעבדית אמונה' (והר בלק קכ). נמצא,
שעקר הגאלה היא על ידי אמת. ועל פן
עקר ברפת הגאלה, דהינו ברפת 'גאל
ישראל' מתחלת 'אמת ויציב ונכון' וכו'
ומדברת רק מאמת, כי נזכר שם שמונה
פעמים אמת, כי עקר הגאלה הוא אמת

כנ"ל, שעל ידי זה גואלון את התפלה מן
הגלות וזוכין להתפלל, כי אי אפשר
לצאת מגלות החשך המתגבר בשעת
התפלה כי אם על ידי אמת כנ"ל. וזה
בחינת (ברכות ד): 'בין ה' אלהיכם' לאמת
ויציב' לא יפסיק, שנאמר: 'יה' אלהים
אמת'. כי האמת כלול משני בחינות הנ"ל
שהם בחינת אבן טוב וחלון, כי חמה
ולבנה בחינת תורה ותפלה וכו' כנ"ל.
ישתי בחינות אלו ה' בחינת שם מלא,
בחינת ה' אלקים. שהם בחינת אור
החמה ותלכנה. בבחינת כי שמש ומגן ה'
אלקים, כי שם הויה כביכול, זה בחינת
עצם האמת המאיר בחינת ה' אורי, כמו
שכתבאר שם 'ואלקים' זה בחינת מעוט
וצמצום האור, בחינת מלכות, בחינת
לבנה פגנר. והעקר הוא למלאות פגימת
הלבנה, דהינו לחבר שני השמות ה' אלקים
יחד, שזהו עקר היחוד בחינת ה' אחד
ישמו אחד, שם, זה בחינת אלקים מלכות
פמובא. הינו כי העקר הוא לחבר שני
בחינות האמת יחד, דהינו להעלות
ולברר האמת המלבש בזה העולם, שזהו
בחינת אור נקדת האמת שיש אצל כל
אחד ואחד מישראל שהוא בחינת חלון,
בחינת לבנה, בחינת מלכות, לחברו
ולקשרו ולהחדו בעצם אור האמת, כי
באמת לאמתו הכל אחד. וזהו בחינת וחי'
אלקים אמת, כי זהו עקר האמת
כשמתבררין ומתחדדן אלו השני שמות ה'

אלקים יחד, דהינו שתי בחינות האמת הנ"ל. שאו עקר שלמות האמת. ונשלים בנות הבריאה, פי עקר הבריאה היתה רק בשביל זה, פי ה' ותברך עצם האמת, כבכול, ואין לו צורך לנבראים חס ושלום, ועקר הבריאה היתה בשביל טובתנו כפי שיתגלה האמת גם בזה העולם, כפי שגדע אמתת מציאותו ותברך גם בזה העולם. וזה עקר השלמות והתכלית כשהאמת המלכש בזה העולם מתברר ועולה ונקבל בעצם האמת ונעשה הכל אחד, כי באמת כלו חד, כי אמת הוא אחד, כמבאר במקום אחר (דבר רבנו בסיון טו). רק שבזה העולם נתלבש ונתחפה ונתצמצם האמת בכמה לבושים. ועקר שעשועיו כשמידרין האמת גם בזה העולם השפל שבשביל זה ברא כל הבריאה, הינו כשהאמת שבזה העולם מתברר עד שידעין גם בזה העולם האמת לאמתו, שזה עקר שלמות אור האמת בבחינת "ביתרון האור מן החשך" (פלה ט) כי במקום שאין שום שקר אין שקר לומר תבת אמת, כי עקר האמת הוא במקום שיש אמת ושקר שאו שקר לומר שקר הוא האמת ולא כמו הפועל שקר, רק האמת הוא כמו שזה אומר, ועל פי עקר שלמות האמת הוא כשמידרין האמת מזה העולם שבשביל זה נברא הכל כידוע. ואו כשנתברר האמת מזה העולם על ידי עבודתנו והפלותינו, אזי מתחברים שתי הבחינות

אמת הנ"ל שהם בחינת ה' אלקים, שזהו עקר שלמות האמת. בחינת וד' אלקים אמת כנ"ל ועל פי בן 'יאמר' לאמת ויצויב' לא נפסיק, דהינו בין ה' אלקים לאמת כנ"ל, כי ה' אלקים זהו בעצמו עקר שלמות האמת כנ"ל, כי קריאת שמע היא בחינת אמת כנ"ל שזהו עקר האלה כנ"ל, שעל ידי זה זוכין לתפלה בחינת סמיכת גאלה לתפלה כנ"ל:

יא וזהו בחינת שמונה פעמים אמת' שאומרים באמת ויצויב, זה בחינת תמינה פרסי הנ"ל כמאמר הנ"ל. שהם תורה ותפלה כנ"ל, דהינו חמשה חמשי תורה ושלוש תפלות שהם בחינת אבן טוב וחלון כנ"ל שנקללין יחד, שזהו עקר שלמות האמת שהוא שלמות התפלה כנ"ל. וזהו בחינת התחברות אמת ואמונה, כי אמונה הוא בחינת חלון הנ"ל, בחינת לבנה אספקלריא דלא נהרא מגרמא. כי אמונה הוא רק בפה שאין מבינים וידעים האמת לאמתו, כי כשיודעין האמת אין שקר אמונה. ועקר האמונה הוא רק בבחינת חלון, בבחינת האמת השניה הנ"ל. הינו שאף על פי שאינו זוכה לדעת האמת בעצם, עם כל זה מחמת שהוא חפץ באמת, האמת לאמתו ומחמת שמשתוקק ומושך עצמו רק להאמת, על ידי זה זוכה לראות האמת מרחוק שראוי להאמין בדבר האמת, כי על ידי האמת שיש בו, על ידי זה מקבל אור מעצם האמת ונמשך לו

דף ת.

אֲמוּנָה, כִּי מִסְתַּכֵּל עַל הָאֵמֶת וְעַל יְדֵי זֶה וּזְכָה לְאֲמוּנָה, דְּהֵינּוּ לְהֶאֱמִין בְּהָאֵמֶת אַף עַל פִּי שְׂאִינּוּ וּזְכָה לְהַשִּׁיג וּלְרֹאוֹת עֵצֶם הָאֵמֶת וְהִבֵּן, וְזֶה בְּחִינַת צֶדֶק כִּד אַתְחַבֵּר בְּאֵמֶת אֶתְעַבְדִּת אֲמוּנָה, כִּי צֶדֶק מַלְכוּתָא קְדִישָׁא בְּחִינַת מַעוֹט הִרְחַכְתָּ פְדִיעוּ. כִּי הוּא נִקְרָא צֶדֶק בְּשֵׁישׁ לָהֶם אֲחִיזָה בַּהּ בַּעַת הַמַּעוֹט פְּדִיעוּ. שְׂאִי הֵם רֹצִים לְהַתְגַּבֵּר עַל מַעֲט הָאֵמֶת וְהַצֶּדֶק וּלְהַכֵּוּ לְשִׁקָּר חֵם וְשָׁלוֹם, שְׂזָהוּ עִקְר עַסְקֵיהֶם שֶׁל הַסְּמָרָא אַחֲרָא לִינֹק מִן הָאֵמֶת הַמַּעוֹט וּלְהַכֵּוּ לְשִׁקָּר. בְּבְחִינַת כֹּל שִׁקָּר שְׂאִין בּוֹ אֵמֶת בְּתַחֲלוֹתוֹ, אֵינּוּ מִתְקַנֵּם בְּסוּפּוֹ. אֲבָל צְרִיךְ כֹּל אֶחָד לְרֹאוֹת לְחַבֵּר צֶדֶק בְּאֵמֶת, דְּהֵינּוּ שִׁסְתַּכֵּל רַק עַל הָאֵמֶת וְיִמְשִׁיד עֲצֻמוֹ רַק לְהָאֵמֶת לְאֲמוּנָה.

וַיִּדְבֵר הַדְּבִיב בְּאֵמֶת. וְאָז כִּד אַתְחַבֵּר צֶדֶק בְּאֵמֶת אֶתְעַבְדִּת אֲמוּנָה וּזְכָה לְאֲמוּנָה שְׁלֵמָה לְהֶאֱמִין בְּעֵצֶם הָאֵמֶת שְׂאִינּוּ וּזְכָה לְהַשִּׁיגוֹ עֲדוֹן. וְאָז עַל יְדֵי הָאֲמוּנָה הַשְּׁלֵמָה הוּא מְקַשֵּׁר וְנִכְלָל בְּעֵצֶם הָאֵמֶת בְּבְחִינַת הַתְּחַבְּרוּת אֵמֶת וְאֲמוּנָה כִּי כֹל מִדּוֹ כַּ"ל. וְעַל כֵּן אוֹמְרִים אֵמֶת וְצִיב בְּשִׁחְרִית וְאֵמֶת וְאֲמוּנָה עַרְבִית, כִּי בְּשִׁחְרִית הוּא אוֹר יוֹם. בְּחִינַת חֲמָה שֶׁהוּא בְּחִינַת עֵצֶם הָאֵמֶת, בְּחִינַת אֶבֶן טוֹב כַּ"ל. אֲבָל בְּלִילָה הוּא בְּחִינַת מְאוֹר הַקְּסוּף, בְּחִינַת לְבָנָה, בְּחִינַת חֲלוֹן שֶׁהוּא בְּחִינַת אֲמוּנָה שְׂמֻקְבֵּלַת מִהָאֵמֶת, בְּחִינַת אֵמֶת וְאֲמוּנָה, בְּחִינַת צֶדֶק כִּד אַתְחַבֵּר בְּאֵמֶת אֶתְעַבְדִּת אֲמוּנָה כַּ"ל:

יב וְזֶה בְּחִינַת סוּד הַעֲבוּר שְׂאִינּוּ מִצִּוּוֹת לְעַבֵּר אֶת הַשְּׂנֵה כְּדִי לְהַשְׁווֹת שְׁנַיִם עֶשֶׂר חֲדָשֵׁי הַלְּבָנָה עִם שְׁנוֹת הַחֲמָה כְּדִי לְמַלְאוֹת פְּגִימַת הַלְּבָנָה שְׂיִהְיֶה אוֹר הַלְּבָנָה פְּאוֹר הַחֲמָה וְעַל כֵּן הַכֹּל תְּלוּי בְּבֵית דִּין דִּקְאָ, כִּי הַבֵּית דִּין הוּא בְּחִינַת אֵמֶת כַּ"ל, כִּי צְרִיכִין לְשַׁפֵּט אֵמֶת וְכו' כַּ"ל. וְעַל כֵּן הַבֵּית דִּין שְׁהֵם בְּחִינַת צְדִיקוֹ הַדּוֹר, בְּחִינַת אֵמֶת, הֵם יוֹדְעִין לְעַבֵּר שְׁנַיִם וּלְקַבֵּעַ חֲדָשִׁים. כְּדִי לְהַשְׁווֹת הַחֲמָה עִם הַלְּבָנָה. שְׁהֵם שְׁנֵי בְּחִינּוֹת אֵמֶת הַנִּלְוִי שְׂיִהְיֶה אוֹר הַלְּבָנָה פְּאוֹר הַחֲמָה, דְּהֵינּוּ שְׂיִהְיֶה נִכְלָל הָאֵמֶת שְׂבֻה הָעוֹלָם שֶׁהוּא בְּחִינַת חֲלוֹן, בְּחִינַת לְבָנָה, בְּעֵצֶם הָאֵמֶת, שֶׁהוּא בְּחִינַת חֲמָה כַּ"ל:

יג וְזֶה בְּחִינַת שְׁנֵי עֲדִים שְׁהֵם מְבָרְרִין הָאֵמֶת, כִּי הַשְּׁנֵי עֲדִים הֵם בְּבְחִינַת שְׁנֵי בְּחִינּוֹת אֵמֶת הַנִּלְוִי, חֲמָה וּלְבָנָה שְׁהֵם בְּחִינּוֹת יוֹם וְלִילָה, תּוֹרָה וְתַפְלָה, שְׂזָהוּ בְּחִינַת שְׁמַיִם וְאָרֶץ פְּדִיעוּ, שְׂזָהוּ בְּחִינַת שְׁנֵי עֲדִים, בְּחִינַת "הַעֲדִיתִי כִּבְּם הַיּוֹם אֶת הַשְּׁמַיִם וְאֶת הָאָרֶץ" (דְּבָרִים ה'). וְזֶהוּ בְּחִינַת חֲמָה וּלְבָנָה, בְּחִינַת (תְּהִלִּים ע"ב): "וְכִסְאוֹ כִּשְׂמֹשׁ נִגְדִי כִּירַח יִפּוֹן עוֹלָם וְעַד בְּשִׁחַק נֶאֱמָן סֵלָה". וְזֶהוּ בְּחִינַת כְּלִיּוֹת הַתּוֹרָה שֶׁכְּלִיּוֹת מִשְׁמֵי בְּחִינּוֹת אֵמֶת הַנִּלְוִי, שְׂזָהוּ בְּחִינַת תּוֹרָה שֶׁבְּכַתֵּב וְתּוֹרָה שֶׁבְּעַל פִּה כַּ"ל וְכְּלִיּוֹת הַתּוֹרָה נִקְרָא עֲדוּת, כִּמּוֹ שֶׁכְּתוּב (שְׁמוֹת ב'): "וְנָתַתְּ אֶל הָאָרֶץ אֶת הָעֲדוּת אֲשֶׁר

אמן אליך". כי העדות מְכַרְרִין האמת. ועקר ברור האמת הוא פְּשֻׁמוֹת־חֲבָרִין יחד שְׁתֵּי בחינות אמת הנ"ל, כי השקר אין לו אחיזה כי אם על ידי האמת השגויה הנ"ל שהוא בחינת חלון פנ"ל, כי פאמת ישראל לא נחשדו על השקר, כמו שכתוב (פסוק 1): "שארית ישראל לא יעשו עולה ולא ידברו כזב וכו'". ועל כן פאמת אין אנו חושדין את הפעל דין שְׁכּוֹפֵר מִמּוֹן חֲבָרֵי שְׂרֻזָּה לְגִזְלוֹ בְּשֶׁקֶר גְּמוּר, כי חזקה אין אדם מעו פניו בפני בעל חובו רק שאנו אומרים אשְׁתַּמְטִי הוא דקא משְׁתַּמְטִי וְסָבַר עַד דִּהְיֵי לִיה זְוִי וּפְרַעְנָא לִיה או ספק מלכה ישנה יש לו עליו, כמו שאמרו רבותינו ז"ל לַעֲנֵן מוֹדָה בְּמִקְצֵת וְכוֹפֵר בְּכָל. נמצא, שאין אנו חושדין אותו בְּשֶׁקֶר גְּמוּר, רק שְׁמוֹרָה הֵתֵר לַעֲצֵמוֹ וּמְחַפֵּה הֶשְׁקֶר בְּאֵמֶת שְׁכָל זה נְמוֹשֵׁד מִבְּחִינַת מְעוֹט הָאֵמֶת שֶׁהוּא בְּחִינַת חֵלּוֹן שְׁמַחֲמַת צְמִצּוּם הָאֵמֶת נִחְכְּסָה אֶצְלוֹ הָאֵמֶת כֹּל כֶּד עַד שְׂרֻזָּה לְחַפּוֹת הֶשְׁקֶר בְּאֵמֶת וּמוֹרָה לַעֲצֵמוֹ הֵתֵר וְכוֹפֵר מִמּוֹן חֲבָרֵי. ועל כן אי אפשר לְבַרֵּר הָאֵמֶת לְאֵמֶתוֹ כי אם בְּשִׁמְאִירִין מֵעֵצִים הָאֵמֶת שֶׁהוּא בְּחִינַת אֶבֶן טוֹב לְבְּחִינַת הָאֵמֶת שֶׁהוּא בְּחִינַת חֵלּוֹן וּמְחַבְרִין וּמְחַדְרִין שְׁנֵיהֶם יחד. שֶׁהוּא בְּחִינַת חֲבוּר חֶמֶה וְלִבְנָה וְאוֹ נִתְחַזַּק וּנְתַבַּר בְּחִינַת הָאֵמֶת הַמְלַבֵּשׁ בְּזֶה הָעוֹלָם שֶׁהוּא בְּחִינַת חֵלּוֹן. וכִּשְׁנֵי הָאֵמֶת נִתְבַּרֵּר וְנִכְלָל בְּשִׁרְשׁוֹ מֵעֵצִים הָאֵמֶת אוֹ יִתְפַּרְדּוּ כֹּל פְּעֻלֵי אֵנוּ,

כי נופל ונתבטל השקר לגמרי, כי עקר אחיות השקר היה רק מחלישת האמת שנה האמת בחינת חלון נחלש ונתמצצם כל כד עד ששנתלשל ממנו אחיזה אל השקר, אבל בשנתברר זה האמת ומתחבר עם עצם האמת אזי נתבטל השקר לגמרי וכנ"ל. וזה בחינת שני עדים, כי שני עדים שמעדין יחד על דבר אחד זה בחינת התחברות חמה ולבנה שהם בחינת המאור הגדול ומאור הקטן, שהם שני בחינות אמת הנ"ל, כי זהו כלל שאין שני נשמות שוות בעולם רק אחד גדול מחברו ועל כן אלו השני עדים שמעדין יחד בודאי אחד גדול מחברו, וכמו שכתוב בפזשנה: כיצד בודקין את העדים? מכניסין את הגדול תחלה וכו'. כי בודאי אחד גדול ואחד קטן. וגדול וקטן זה בחינת חמה ולבנה, בחינת המאור הגדול ומאור הקטן, כי זה עקר החלוק והפעלה שבין הנשמות, כי הנשמה נקראת אור, וכמו שכתוב (משל) (6): "גר ה' נשמת אדם". ועקר אור הנשמה הוא אמת, שהוא עקר אור המאיר וכל נשמה שיש לה אמת ביותר היא גדולה ביותר ומאירה ביותר. ואור הגדול נגד חברו הקטן ממנו הוא בבחינת אבן טוב לגבי חלון, כי הקטן צריך לקבל מהגדול, כי כל הנשמות מקבלים זה מזה מדרגא לדרגא. נמצא בשישני אנשים מעדין יחד על דבר אחד. זה בחינת חבר שתי בחינות אמת הנ"ל. שהם

בחינת חמה ולבנה פנ"ל. ועל ידי זה עקר ברור האמת פנ"ל, כי עקר ברור האמת הוא בשמתחבר האמת שבזה העולם בחינת חלון ונקבל בעצם האמת, שזהו בחינת שם מלא, בחינת וה' אלקים אמת. ועל פן שני עדים יש להם נאמנות לעולם ותרי כמאה, כי עקר ברור האמת על ידי חבור שתי בחינות אמת הנ"ל פנ"ל:

יד ועל פן העדים צריך שתהיה עדותן מכוננת, כי אמת הוא אחד וצריך שיתחברו שניהם יחד שיהיה נכלל שתי בחינות אמת יחד, כי בלא חר, אך אף על פי כן העקר שיכוננו יחד בעקר העדות, אבל אם הכחישו זה את זה בכדיקות עדותן קמת, פמוכא בדברי רבותינו ז"ל בגמרא, הינו פנ"ל. כי האמת שבזה העולם הוא בחינת חלון שאי אפשר שיהיה האמת ברור לגמרי אצל כל אחד ואחד. ואף על פי כן הוא אמת כל זמן ששומרון את האמת שלא יתחפד לשקר חס ושלום, רק מסתכלין על האמת לאמתו, אזי אף על פי שאין זוכין עדון לאמת הברור לעצם האמת, אף על פי כן יכול אחר להאיר בו ויכולין לצאת על ידי זה מחשך לאור וזהו בחינת הנ"ל שאף על פי שאחד מהעדים טעה קצת בבדיקות. ולא זכה לכונן האמת בעצם בתכלית, אף על פי כן מאחר שבעקר העדות הוא מכונן עם חברו. על פן מאמינים לו שדבריו אמת ומקבלין עדותו, כי נכללין שתי בחינות

האמת יחד וימאירין זה בזה ודוחין השקר של הפעלי דיניו, כי בשמתחברין שתי בחינות האמת יחד נדחה השקר שזהו בחינת שני עדים:

טו וזה בחינת שבועה שמטילין על תפעל דין כדי לברר האמת כשאין עדים להעיד, כי זה שבובר בחברו בודאי לא נחשד על שקר גמור פנ"ל רק שמתפה השקר באמת ואשתמוצי הוא דקא מישתמיט וכו' פנ"ל. וכל זה הוא מחמת שגחלש ונתמעט האמת שהוא בחינת חלון מחמת שאינו מקבל מעצם האמת, שזהו עקר בחינת פגומת הלבנה כשאונה מתחדדת ומתחברת עם החמה שהיא בחינת עצם האמת וכנ"ל. ועל פן רמא רחמנא שבועה עליה כי היכי דלודי, כי השבועה הוא בחינת שם ה' שהוא בחינת עצם האמת, כי שבועה הוא בחינת צדיק פמוכא. ועל פן השבועה הוא בנקיטת חפץ, דהינו ספר תורה שהוא בחינת עצם האמת פנ"ל. ועל פן על ידי השבועה שהוא שם ה', שהוא בחינת עצם האמת, שזהו בחינת תתן אמת לעקב וכו' אשר נשבעת לאבותינו וכו' על פן על ידי השבועה נתגלה ונתברר האמת ונדרה השקר על ידי שמאיר עצם האמת, שהוא בחינת שבועה, לחוד בחינת האמת, שהוא בחינת חלון. ואזי נתחזק האמת שבועה העולם ונקבל בעצם האמת. ואז נדחה השקר וכנ"ל:

הלכנה עם שנת חמה, שזהו בחינת חבור חמה ולכנה שיהיה אור הלכנה פאור החמה ויהיו שניהם אחד וכנ"ל. וזה געשה על ידי יוסף שהוא סוד העבור שמחבר שניהם חמה ולכנה, שהם שני בחינות אמת הנ"ל, דהינו שמחבר שנים עשר שבטי יה שהם שנים עשר נסחאות התפלה וכו', שנים עשר חדשים, הוא מחברם ליעקב שהוא עצם האמת בחינת חמה כנ"ל. ועל כן נתן יעקב ליוסף דיקא שקם אחד על אחיו, שהוא הפכוכה שיחלק שבטו לשנים. שזהו סוד העבור כנ"ל. וכמוכא זה הפסוק במאמר הנ"ל לענין תפלה, ענין שם. כי עקר התפלה וכל תקוניה הוא על ידי אמת והאמת הוא בחינת יעקב ואי אפשר לקבל האמת של יעקב שהוא בחינת עצם האמת כי אם על ידי יוסף, שהוא בחינת צדיק יסוד עולם, שהוא מקבל האמת מיעקב ומאירו בכלל ישראל בסוד סמיכת גאלה לתפלה, כי גאלה ביסוד פמוכא שהוא יוסף, שהוא צדיק יסוד עולם, שהוא בחינת צדיק הדור שצריכין לקשר אליו כל התפלות והוא מעלה ומכרר כל תפלות ישראל על ידי אור האמת שמאיר בהם. ומחבר שנים עשר שבטים ביעקב, כי כלם כלולים ביוסף גם כן, בבחינת "והנה השמש והירח ואחד עשר פוככים משתתווים ל"י" (בראשית לו), כי בו ביוסף כלול הכל שממש וירח ושנים עשר שבטים. ועל כן מחבר יחד וכוללם יחד,

טו וזה בחינת (תהלים עח) "עדות ביעקב", "עדות ביהוסף" (שם מא), שהם בחינת תרין סהדי קשומי, פי יעקב ויוסף כחדא חשיבי והם בחינת שני העדות שיש לכל אחד מישראל בכל יום שמעידין על אחדותו ותברך, שהם בחינת תפלין וברית. ובשבת, שבת וברית פמוכא, פי יעקב הוא בחינת תפלין שנקראין פאר, בחינת שופריה דיעקב וכן יעקב הוא בחינת שבת, פי יעקב שמור את השבת, כמו שאמרו רבותינו ז"ל על פסוק "ויחן את פני העיר", שקבע תחומין וכו'. ועל כן אמרו רבותינו ז"ל, המשמור את השבת, נותנין לו נחלת יעקב שהוא נחלה בלי מצרים. נמצא שיעקב הוא בחינת שבת ותפלין. ויוסף הוא בחינת ברית פדוע, בחינת צדיק יסוד עולם. וזה בחינת סוד העבור, פי יוסף הוא בחינת סוד העבור, פי יש שנים עשר שבטי יה עדות לישראל להודות לשם ה', שהם בחינת שנים עשר נסחאות התפלה וכו', שזהו בחינת שנים עשר חלונות שבהם עולה התפלה דרך שנים עשר שערים וכו' וכנ"ל. ובנגיד זה הם שנים עשר חדשי הלכנה שהיא בחינת תפלה, בחינת חלון, בחינת המאור הקטן, בחינת צמצום האמת וכו' כנ"ל. וחדש העבור שמוסיפין ואז השנה בת שלש עשרה חדש. זה בחינת יוסף שחלק לשני שבטים ונתוסף שבט אחד על ידו. כנגד חדש העבור, פי עקר העבור הוא כדרי להשוות שנת

לקוטי הלכות

הלכות דינים ג

חושן משפט יט

שָׁזָהוּ סוּד הַעֲבוּר, שֶׁעַל יְדֵי זֶה נִתְחַבְּרִין וְנִכְלָלִין חֻמָּה וּלְבָנָה יַחַד כַּנֶּזֶל:¹

יז וְעַל כֵּן אִשָּׁה פְסוּלָה לְהַעֲדִי, כִּי עֵקֶר הַעֲדוּת הוּא לְבָרֵךְ וּלְהַקִּים הָאֵמֶת שֶׁנֶּפֶל וְנִשְׁלַךְ לְאַרְצָן בְּבַחֲבֵינֵת וְתִשְׁלַךְ אֵמֶת אֶרְצָה וְכַנֶּזֶל. וְעַל כֵּן הָעֵקֶר לְבָרֵךְ וּלְהַעֲלוֹת הָאֵמֶת שֶׁהוּא בַחֲבֵינֵת חֲלוּן, בַּחֲבֵינֵת לְבָנָה, שָׁזָהוּ בַחֲבֵינֵת אִשָּׁה, שֶׁהוּא בַחֲבֵינֵת מַלְכוּת, בַּחֲבֵינֵת לְבָנָה כְּדִוּעַ. וְעַל כֵּן אִין הָאִשָּׁה יְכוּלָה לְהַעֲדִי, כִּי אִין חֲבוּשׁ מִתִּיר עֲצָמוֹ מִבֵּית הָאִסּוּרִים. וּמֵאַחַר שֶׁזֶה הָאֵמֶת נִפְגָּם, שָׁזָהוּ בַחֲבֵינֵת מַעוֹט הַרִיחַ, שֶׁעֵקֶר הַנֶּפֶס מִזֵּיץ לְבַחֲבֵינֵת אִשָּׁה יִרְאֵת ה' שֶׁהִיא בַחֲבֵינֵת מַלְכוּת, עַל כֵּן כְּדֹאֵי אִין הָאִשָּׁה יְכוּלָה לְהַגְבִּיחַ וּלְבָרֵךְ הָאֵמֶת, כִּי יְכוּלָה לְהַכְשִׁיל גַּם כֵּן בְּשִׁקְרָא. מֵאַחַר שֶׁזֶה הָאֵמֶת נִפְגָּם עֲכָשׁוּ עַל יְדֵי הַשִּׁקְרָא שֶׁל הַכַּעֲלִי דִין כַּנֶּזֶל, וְעַל כֵּן צָרִיכִין שֶׁנִּי אֲנָשִׁים גְּדוּלִים בְּנֵי שְׁלֹשׁ עֶשְׂרֵה שָׁנָה לְהַעֲדִי. וְהֵם בַּחֲבֵינֵת יַעֲקֹב וְיוֹסֵף, שֶׁהֵם בַּחֲבֵינֵת שְׁנֵי עֲדוּת, בַּחֲבֵינֵת עֲדוּת בְּנֵי יַעֲקֹב עֲדוּת בְּיַהוֹסֵף כַּנֶּזֶל, שֶׁהֵם מַחְבְּרִים וּמְיַחְדְּרִים חֻמָּה וּלְבָנָה שְׁנֵי בַחֲבֵינֵת הָאֵמֶת הַנֶּזֶל, שֶׁהֵם בַּחֲבֵינֵת הַמְּאֹרֵה הַגְּדוֹל וְהַמְּאֹרֵה הַקָּטָן. שָׁזָהוּ בַחֲבֵינֵת עַד הַגְּדוֹל וְהַקָּטָן כַּמְּנוּחַ, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב בְּמִשְׁנֵה, מִכְּנִיסִין אֶת הַגְּדוֹל תְּחִלָּה כַּנֶּזֶל. וְאִין נִכְלָלִין יַחַד חֻמָּה וּלְבָנָה שְׁתֵּי בַחֲבֵינֵת הָאֵמֶת הַנֶּזֶל. וְנִשְׁעָה אַחֲדָה, כִּי בְּאֵמֶת כֶּלִּי חַד. וְאִין נִדְחָה הַשִּׁקְרָא וְעוֹלָה הָאֵמֶת וְכַנֶּזֶל:

יח וְעַל כֵּן קְדוּשׁ הַחֲדָשׁ וְעַבּוּר שְׁנֵים הָיָה עַל יְדֵי בֵּית דִין וְעֲדוּת, כִּי הֵם מְקַיְּמִין הָאֵמֶת וּמַחְבְּרִין חֻמָּה וּלְבָנָה כַּנֶּזֶל. שָׁזָהוּ בַחֲבֵינֵת קְדוּשׁ הַחֲדָשׁ וְעַבּוּר שְׁנֵים כַּנֶּזֶל:

יט וְזֶה בַחֲבֵינֵת פּוּרִים גְּדוֹל וּפּוּרִים קָטָן שֶׁעוֹשִׂין בְּשַׁנַּת הָעֲבוּר, כִּי אִין מְעַבְּרִין אֲלֵא אֶדְרֵה, כִּי אֶדְרֵה הוּא בַחֲבֵינֵת אֵמֶת, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב רַבְּנוּ ז"ל שֶׁאֶדְרֵה הוּא רֵאשִׁי-תְּבוּת "רֵאשׁ דְּכִרְדָּה אֵמֶת" (תהלים קיט, סג). וְעַל כֵּן עֵקֶר הַנֶּפֶס שֶׁל פּוּרִים הָיָה בְּאֶדְרֵה שְׁבוּ מְעַבְּרִין אֶת הַשְּׁנָה, כִּי סוּד הָעֲבוּר הוּא בַחֲבֵינֵת מַחֲיַת זְכַר עֲמֻלָּה, כִּי עַבּוּר שְׁנָה שֶׁהוּא חֲבוּר חֻמָּה וּלְבָנָה - שְׁנֵי בַחֲבֵינֵת הָאֵמֶת הַנֶּזֶל. וְנִשְׁעָה הַכֵּל אַחֲדָה, כִּי אֵמֶת הוּא אַחֲדָה כַּנֶּזֶל. וְזֶה בַחֲבֵינֵת שֵׁם שְׁלֵם שֶׁהוּא שֵׁם ה' אֱלֹקִים שֶׁנִּשְׁעָשִׂין אַחֲדָה, בַּחֲבֵינֵת ה' אַחֲדָה וְשֵׁמוֹ אַחֲדָה, שָׁזָהוּ עֵקֶר בַּחֲבֵינֵת וְה' אֱלֹקִים אֵמֶת כַּנֶּזֶל. וְזֶהוּ בַחֲבֵינֵת מַחֲיַת הַמֶּן עֲמֻלָּה, כִּי נִשְׁבַּע הַקֹּדֶשׁ בְּרוּךְ הוּא שְׁאִין הַשֵּׁם שְׁלֵם וְאִין הַכֶּסֶף שְׁלֵם. עַד שֶׁיִּמְחַה זְכַר עֲמֻלָּה, כִּי עֲמֻלָּה הוּא זִמְחָה הַחֲדָשׁ בַּחֲבֵינֵת שִׁקְרָה, כִּי עֲמֻלָּה כֶּפֶר בְּעֵקֶר וְהִיא פְּגָם הַתְּפִלָּה, וְהוּא עֵקֶר הַחֲשָׁד וְהַכְּפֻלִים הַמְתַּגְּבְּרִים בִּשְׁעַת הַתְּפִלָּה. וְעֵקֶר הַתַּגְּבֻרוֹת עַל הַחֲלוּשֵׁי כַח שְׁבִי-יִשְׂרָאֵל, בַּבַּחֲבֵינֵת "וַיִּזְבַּב בְּךָ כֵּל הַחַשְׁמָלִים אַחֲרֶיךָ וְאַתָּה עָרַף וַיִּגַע וְכוּ" (דברים כח), הֵינִי עַל אוֹתָן שֶׁתְּפִלְתָן חֲלוּשָׁה, שֶׁהָאֵמֶת שֶׁלָּהֶם הוּא בַּבַּחֲבֵינֵת חֲלוּן שְׁשֵׁם רוּצָה לְהַתְּגַבֵּר חֵם וְשְׁלֹם, לְהַפְּדֵה הָאֵמֶת

לְשָׂקֵר. וּמִסְבֵּב בְּשָׂקִירִים שֶׁהֵם הַמַּחֲשֹׁבֹת וְרוֹת וְהַבְּלוּלִים וְאֵינוּ מֵנִיחַ לַהֲתַפְּלֵל. וְעַל כֵּן עָקֵר מִפְּלֵת הַמֶּן עִמְלֵק הוּא עַל דֵּי תַפְּלָה, הֵינּוּ בְּשִׂמְתוֹנְבְּרִין וּמַעוֹרְרִין הָאֵמֶת עַל עֲצָמוֹ בְּאִזְיָה בְּחִינָה שֶׁהוּא כַּפֵּ"ל. שְׂאֵז וּזְכִין לְרֵאוֹת הַפְּתָחִים לְצֵאת מִן הַחֲשָׁד מִקְּלַפֵּת עִמְלֵק, וְזִכּוֹן לְצֵאת מֵאֲפֵלָה לְאוֹרָה, בְּחִינַת (אסתר ח) "לְיְהוּדִים הָיְתָה אוֹרָה", הַנֶּאֱמָר בְּמִפְּלֵת הַמֶּן עִמְלֵק. אֲדָ אִי אֶפְשֵׁר לְזַכּוֹת שְׂאִיר לֹא מַעֵט הָאֵמֶת שֶׁלֹּא בִּי אִם עַל דֵּי שְׂזוּכָה לַהֲתַקְרֵב לְצַדִּיקֵי אֵמֶת שֶׁהֵם בְּחִינַת עֲצָם הָאֵמֶת הַמֵּאִיר בְּכָל נֶקְדָה וּנְקֻדָה שֶׁל אֵמֶת שֵׁשׁ בְּכָל אֶחָד וְאֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל אֲפֵלוּ בְּהַפְחוֹת שִׁבְעַתַּיִתִּים וְהַגְּרוּעַ שִׁבְעָרֵיעִים, וְזֶה שִׁכְתוֹב בְּמַלְחַמַת עִמְלֵק (שמות יז): "וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל יְהוָשֶׁע צֵא הַלָּחֶם בְּעִמְלֵק". בִּי עָקֵר מִפְּלֵת עִמְלֵק הוּא עַל דֵּי יְהוָשֶׁע דִּקָּא שֶׁהוּא מְסַגֵּל לְקָד, כְּמוֹ שְׂאִיתָא בַּזֵּהר הַקְּדוּשׁ. בִּי יְהוָשֶׁע הוּא בְּחִינַת לְבָנָה, בְּחִינַת פְּנֵי מֹשֶׁה כְּפָנֵי חֲמוֹה פְּנֵי יְהוָשֶׁע כְּפָנֵי לְבָנָה (כ"ב עה). בִּי עָקֵר אֲחִיוֹת עִמְלֵק הוּא מִמַּעוֹט הַיָּרֵחַ שֶׁהוּא פָּגֵם הָאֵמֶת, שֶׁהוּא בְּחִינַת חַלּוֹן, בְּחִינַת לְבָנָה כַּפֵּ"ל. וְעַל כֵּן מִפְּלֵתוֹ עַל דֵּי יְהוָשֶׁע שֶׁהוּא בְּחִינַת לְבָנָה, הֵינּוּ בְּחִינַת תְּקוֹן פְּגִימַת הַלְבָנָה שֶׁעַל דֵּי זֶה נוֹפֵל עִמְלֵק בְּשִׁנְתוֹבֵר אֵמֶתת הָאֵמֶת שֵׁשׁ אֲצֵל כָּל אֶחָד וְאֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל, שְׂזוּרָה בְּחִינַת מְלוֹי פְּגִימַת הַלְבָנָה כַּפֵּ"ל, אֲבָל אִי אֶפְשֵׁר לְיְהוָשֶׁע לְלָחֶם מַלְחַמַת עִמְלֵק,

לְהֵאִיר הָאֵרַת הָאֵמֶת בִּי אִם עַל דֵּי מֹשֶׁה רַבּוֹ שֶׁהוּא בְּחִינַת חֲמוֹה כַּפֵּ"ל, בְּחִינַת עֲצָם הָאֵמֶת. וְזֶה שְׂאֵמֵר הַפְּתוּב בְּמַלְחַמַת עִמְלֵק (עש): "וַיְהִי יְדִיו אֲמוּנָה עַד בֹּא הַשֶּׁמֶשׁ". וְתַרְגוּמוֹ, פְּרִישׁוֹן בְּצֵלוֹ. בִּי מֹשֶׁה בְּחִינַת עֲצָם הָאֵמֶת, בְּחִינַת חֲמוֹה הַמֵּאִיר בְּהַתַּפְּלָה, בְּחִינַת אֲמוּנָה עַד בֹּא הַשֶּׁמֶשׁ, עַד שֶׁהֵבִיא וְהַמְשִׁיד אֹרֶחַ הַשֶּׁמֶשׁ. אֹרֶחַ עֲצָם הָאֵמֶת לְתוֹךְ הַתַּפְּלָה, שְׂזוּרוֹ בְּחִינַת מְלוֹי פְּגִימַת הַלְבָנָה, שְׂזוּהַ תְּקוֹן מְקַבֵּל יְהוָשֶׁע מִמֹּשֶׁה, שֶׁעַל דֵּי זֶה הוּא לֹחֵם מַלְחַמַת עִמְלֵק וּמֵאִיר הָאֵמֶת בְּכָל אֶחָד וְאֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל, שֶׁעַל דֵּי זֶה זֹכֵה כָּל אֶחָד לְרֵאוֹת הַפְּתָחִים שִׁבְתוֹךְ הַחֲשָׁד אֲפֵלָה הַגְּדוּלָה שְׂמִסְבֵּב בְּשַׁעַת הַתַּפְּלָה וַיִּצְאִין מֵאֲפֵלָה לְאוֹרָה וּמִתַּפְּלִין הַיָּמָב, שְׂזוּרוֹ בְּחִינַת מִפְּלֵת עִמְלֵק שֶׁהוּא הַחֲשָׁד, בְּחִינַת שָׂקֵר וְכוּ' כַּפֵּ"ל. וְעַל כֵּן מֹשֶׁה וְיְהוָשֶׁע תְּעִמְדוֹ הַחֲמוֹה בְּמַלְחַמַת עִמְלֵק וּבְמַלְחַמַת שְׁלִשִׁים וְאֶחָד מְלָכִים לְהוֹרוֹת שֶׁהֵם מְמַלְאִים פְּגִימַת הַלְבָנָה וּמְמַשִּׁיכִים אֹרֶחַ הַחֲמוֹה לְאוֹר הַלְבָנָה עַד שְׂיִכּוּלִים לְהַמְשִׁיד אֹרֶחַ הַחֲמוֹה אֲפֵלוּ בְּלִילָה, בִּי הַכֹּל אֶחָד חֲמוֹה וּלְבָנָה וּנְכַלְלִים יַחַד וְכוּ' ל. נִמְצָא, שֶׁעָקֵר מִפְּלֵת הַמֶּן הוּא עַל דֵּי מְלוֹי פְּגִימַת הַלְבָנָה שֶׁהוּא בְּחִינַת וְהָיָה אֹרֶחַ הַלְבָנָה כְּאוֹר הַחֲמוֹה, שְׂזוּרוֹ בְּחִינַת מְלוֹי הַשֶּׁם, בְּחִינַת שֵׁם שְׁלָם, שְׂזוּרוֹ בְּחִינַת סוּד הַעֲבוּר כַּפֵּ"ל. וְעַל כֵּן עָקֵר הַגֵּם שֶׁל פּוֹרִים הָיָה בְּאֶדְרֵי שְׂבוּ מַעֲבְרִין אֶת הַשֶּׁנָה כַּפֵּ"ל וְזֶה בְּחִינַת דְּבָרֵי

לקוטי הלכות

הלכות דגנים ג

חושן משפט כא

שְׁלוֹם וְאַמֶּת שְׂזָבוּ מְרֻדְכֵי וְאַסְתֵּר
לְהַמְשִׁיד אֹרֶךְ הַיָּמֹת שֶׁהוּא עֵקֶר הָאוֹר
בְּחֵינַת לְיְהוּדִים הֵיחָה אֹזְרָה כַּנֶּ"ל, שְׁזָהוּ
עֵקֶר מַפְלַת הַמֶּן עַמְלֵק כַּנֶּ"ל:

כ וְעַל בֶּן עֵקֶר הַגֵּם הָיָה עַל יְדֵי אֶסְתֵּר
שֶׁהִיא בְּחֵינַת אִשָּׁה יְרֵאת ה',
בְּחֵינַת לְבָנָה, בְּחֵינַת מַלְכוּת כַּנֶּ"ל, כִּי הַמֶּן
רָצָה אִזְ דִּיקָא לְהַתְגַּבֵּר עַל יִשְׂרָאֵל חֶס
וְשָׁלוֹם, בַּעַת שְׁנִלְקָחָה אֶסְתֵּר לְבֵית הַמֶּלֶךְ
שְׁזָהוּ עֵקֶר פְּגַם הַיָּמֹת חֶס וְשָׁלוֹם, בְּחֵינַת
מַעוֹט הַלְבָנָה, כִּי סָבַר שְׁנַמְשָׁכָה בְּחֵינַת
אֶסְתֵּר, בְּחֵינַת לְבָנָה וְכו', בְּחֵינַת הַיָּמֹת
הַשְּׁנִיָּה הַנֶּ"ל לְתוֹךְ הַסְּטֵרָא אַחֲרָא חֶס
וְשָׁלוֹם. מֵאַחֵר שְׁנִלְקָחָה לְמַשְׁכַּב הָעֶרְל.
וְאִז עֵקֶר וְיִקַּח הַסְּטֵרָא אַחֲרָא שְׁיִנְיַקְתֶּם
מִזְשֵׁם מִבְּחֵינַת יְרֵידַת הַיָּמֹת הַשְּׁנִיָּה הַנֶּ"ל
בֵּין הַקְּלָפוֹת חֶס וְשָׁלוֹם, וְעַל בֶּן רָצָה אִז
לְהַתְגַּבֵּר עַל יִשְׂרָאֵל, כִּי עֵקֶר הַתְּגַבְּרוּתוֹ
מִזְשֵׁם מִפְּגַם זֶה הַיָּמֹת שֶׁהוּא בְּבְחֵינַת
לְבָנָה וְכו' כַּנֶּ"ל. וְעֵקֶר כַּחוֹ הָיָה עַל יְדֵי
פְּגַם הַבְּרִית שֶׁהָיָה אִז, כִּי נִבְשְׁלוּ אִז
בְּנֵי שֵׁם נְכֻרִיּוֹת שֶׁהֵם מִסְּטֵרָא דְשִׁקְרָא, כִּי
שְׁמִירַת הַבְּרִית הוּא בְּחֵינַת אֶמֶת, בְּחֵינַת
כֹּלֵה זֶרַע אֶמֶת. שֶׁהוּא בְּחֵינַת תִּקּוֹן
הַתְּפִלָּה, שֶׁהוּא בְּחֵינַת זְוִיג דְקַדְשָׁה,
בְּחֵינַת הַתְּחַבְּרוּת אֶמֶת וְאַמוּנָה, חֲמֵה
וּלְבָנָה כַּנֶּ"ל וְכַמְבָּאָר בַּמֶּאמֶר הַנֶּ"ל. שְׁזָהוּ
בְּחֵינַת קוֹשֶׁה זְוִיגָן כְּפָרְעֵת יַם סוּף וְכו'.
אַבְל זְוִיג שְׁאִינוּ כְּפָרְעֵה זֶה בְּחֵינַת פְּגַם
הַיָּמֹת, מִכָּל שְׁבֹן וְכָל שְׁבֹן פְּגַם נִדָּה,
שִׁפְחָה, גֹּזֵיָה, זֹנָה חֶס וְשָׁלוֹם, שְׁזָהוּ עֵקֶר

בְּחֵינַת הַשִּׁקְרָ, כְּמוֹ שְׂאִיתָא בַּזְהַר הַקְּדוּשׁ,
מֵאַן דְּמִשְׁקֵר בְּבְרִית קְדִישָׁא. 'מִשְׁקֵר'
דִּיקָא, כִּי הַעֲבוּ"ם הֵם מִבְּחֵינַת הַשִּׁקְרָ,
כְּמוֹ שְׁכַתּוּב (תְּהִלִּים קמ"ד): "אִשֶּׁר פִּיהָ דְכָר
שָׂוָא וַיִּמְיָנִים יָמִין שִׁקְרָ". וּמְחַמֵּת זֶה
שְׁפָגְמוּ בְּנֵי שֵׁם נְכֻרִיּוֹת, עַל יְדֵי זֶה גָּרְמוּ
שֶׁהִנְיַע הַפְּגַם לְבְּחֵינַת אִשָּׁה יְרֵאת ה'
שֶׁהוּא בְּחֵינַת לְבָנָה, בְּחֵינַת מַלְכוּת, וְעַל
יְדֵי זֶה נִלְקָחָה אֶסְתֵּר לְבֵית הַמֶּלֶךְ וְסָבַר
הַמֶּן שֶׁעַל יְדֵי זֶה יִתְגַּבֵּר עַל יִשְׂרָאֵל חֶס
וְשָׁלוֹם, כִּי נַעֲשֶׂה פְרוּד חֶס וְשָׁלוֹם, בֵּין
אֶמֶת וְאַמוּנָה, בֵּין חֲמֵה וּלְבָנָה עַל יְדֵי
פְּגַם הַבְּרִית שְׁמִשְׁם עֵקֶר אַחֲזוּת הַמֶּן
עַמְלֵק חֶס וְשָׁלוֹם כַּנֶּ"ל. וְעַל בֶּן כַּאֲמַת
הֵיחָה אִז צָרָה גְדוּלָה מְאֹד מְאֹד, אַבְל ה'
יִתְבָּרַךְ הַיְטִיב עִמָּנוּ וְעָשָׂה עִמָּנוּ נְסִים
וְנִפְלְאוֹת גְּדוּלוֹת וְנִזְרָאוֹת כְּכֹל דּוֹר וְדוֹר
וְשָׁלַח אִז מְרֻדְכֵי וְאַסְתֵּר שֶׁהֵם בְּחֵינַת
חֲמֵה וּלְבָנָה, אֶמֶת וְאַמוּנָה. וְלֹא דִי שְׁלֹא
נִפְגְּמָה אֶסְתֵּר חֶס וְשָׁלוֹם, עַל יְדֵי
שְׁנִלְקָחָה לְבֵית הַמֶּלֶךְ, אֲדַרְבָּא, עַל יְדֵי זֶה
הוֹצִיאָה הָאוֹר מִן הַחֲשָׁד, כִּי אַחְשׁוּרוּשׁ
לֹא נִגַע בָּהּ כְּלָל, כְּמוֹ שְׂאִיתָא בַּזְהַר
הַקְּדוּשׁ וְעֵקֶר הַצְּלָתָהּ שְׁנִצְלָה מִפְּגַם הָיָה
עַל יְדֵי הַיָּמֹת. כְּמוֹ שְׂאִמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ ז"ל:
כִּשְׁנִכְנֶסָה אֶסְתֵּר לְבֵית אַחְשׁוּרוּשׁ שְׁהָיָה
מְלֵא גְלוּלִים הֵיחָה צוּעֵקֶת: אֵלֵי, אֵלֵי,
לְמָה עֲזַבְתֵּנִי?! שְׁזָהוּ עֵקֶר הַתִּקּוֹן לְצִאת
מִן הַחֲשָׁד כַּנֶּ"ל, הֵינּוּ כִּשְׁמַתְגַּבֵּר גְּדָל
הַחֲשָׁד עַל אִישׁ הַכֶּשֶׁר הַרוֹצֵה לְהַתְּקַרֵּב
לָהּ. יִתְבָּרַךְ וּבִפְרָט בַּשְּׁעַת הַתְּפִלָּה.

והחשד מסבב אותו מכל צד ומצדי צדדים, שזהו בחינת כניסת אסתר שהיא בחינת מלכות, בחינת נקדה הקדושה המסתרת בכל אחד ואחד מישראל שנכנסת חס ושלום לתוך בית אחשוורוש הרשע, לתוך בית מלא גלולים וטנופים שהוא בחינת עצם התגברות החשד שאינו יודע שום דרך ועצה ותחבולה להנצל מהם. ואז עקר העצה היא רק אמת שדבר הדבור באמת ויצעק לה' יתברך באמת, שזהו בחינת מה שצעקה אסתר כשנכנסה לבית מלא גלולים שהיתה צועקת, אלי, אלי, למה עזבתני? ועל ידי זה האיר לה אור האמת שנמשך עליה מבחינת מרדכי שהוא הצדיק הדור בחינת עצם האמת, ועל ידי זה נצולה ממשכב הערל, כי לא נגע בה בגין דאח נטיר לה, דאיהו קוצא דאות ד דאחר, כמו שאיתא בתקונים, הינו עצם האמת שהוא יחוד ה' יתברך, שהוא עצם האמת, בחינת ה' אורי, שזהו בחינת קריאת שמע, בחינת ה' אחד כנ"ל. שזה שמר את אסתר. וזה שומר את כל אחד ואחד מישראל כשצועק לה' יתברך באמת אפלו אם נפל למקום שנפל חס ושלום. אפלו אם החשד מסבב אותו מכל הצדדים, אף על פי כן כשפאמין בה' יתברך באמת בפשיטות, שפאמין בה' אחד וצועק אליו באמת 'אלי אלי למה עזבתני' ומתחנן אליו באמת, אזי האמת מאיר לו ורואה הפתחים ויוצא

מאפלה לאורה כנ"ל. ואז לא די שאינו הסמרא אחרא והחשד יכולים למנעו ולבלבל תפלתו חס ושלום, אף גם זוכה לעשות פתח גם לאחרים להוציא גם אחרים מהחשד ולהחזירם בתשובה, כמו שמבאר שם בסימן קיב על פסוק, ופתח התבה בצדה תשים, עין שם. שזהו בחינת רבים מעמי הארץ מתהודים, שזכתה אסתר על ידי האמת שלה שעל ידי זה נצולה מאחשוורוש, וברכה האמת מן השקר, ולא נתרסקה מן מרדכי חס ושלום. ואדרבא, נתמלא פגומת הלכנה על ידם, על ידי מרדכי ואסתר, על ידי שבררה האמת מן השקר. עד שנתגירו רבים וכנ"ל. שזהו בחינת התחברות שתי בחינות אמת הנ"ל, בחינת אמת ואמונה, מרדכי ואסתר. שזהו בחינת שם שלם כנ"ל. ועל פן היה הנם באדר שבו מעברין השנה כנ"ל, שזהו בחינת פורים גדול ופורים קטן, בחינת את המאור הגדול ואת המאור הקטן שהם חמה ולכנה, מרדכי ואסתר שנכללו יחד ונתמלא פגומת הלכנה ונתגלה האמת בחינת דברי שלום ואמת כנ"ל ועל פן קבלו אז את התורה מחדש, כמו שכתוב (אסתר טו): "קמו וקבלו". כי התורה היא בחינת אמת כנ"ל שזהו עקר מפלת הקן על ידי האמת כנ"ל. וזהו שאמרו רבותינו ז"ל שהמגלה צריכה שרטיט באמתה של תורה, כי המגלה היא בחינת אמתה של תורה, בחינת תורת אמת שזה עקר

לקוטי הלכות

הלכות דינים ג

חושן משפט כג

מפלת המן עמלק הנ"ל שהוא החשך המסבב בשעת התפלה שנופל ונתפפל על ידי האמת, שהוא עקר האור לראות הפתחים כנ"ל בחינת ליהודים היתה אורה כנ"ל:

כא ועל פן צריכין בפורים להרבות בצדקה בחינת מתנות לאביונים, כי על ידי צדקה שנותן הנותן להעני המקבל, על ידי זה ממלאין פנימת הלבנה פידוע, פי המקבל הוא בחינת חלון, בחינת אספקלריא דלא נהרא מגרמא דלית ליה מגרמא בלום. והמשפיע הצדקה הוא בחינת שמש, בחינת "וזרחת לכם יראי שמי שמש צדקה". ועל פן על ידי צדקה זוכין לאמת, כמו שכתב רבנו ז"ל בספר הא"ב (אמת דיון טו) וכמו שכתוב (ישע' א): "וזרע צדקה שבר אמת". פי זה עקר אור האמת בשמותה ברין חמה ולבנה יחד וכנ"ל, שזהו עקר בחינת פורים וכנ"ל, ועל פן צריכין להרבות בצדקה בפורים וכנ"ל:

כב וזה בחינת שבת שהוא בחינת עדות על אחדותו ותרדו כמו שאמרו רבותינו ז"ל. ועל פן דבור לא תענה הוא כנגד יכור את יום השבת, פי שבת הוא בחינת עדות, כמוכא בדברי רבותינו ז"ל. ועל פן מסדרין לחם הפנים בשבת שהם שנים עשר חלות, שהם בחינת שנים עשר שבטים וכו' כנ"ל וכלם נכללים בשני המערכות שהם בחינת לחם משנה,

בחינת משנה תורה תורה שבכתב ותורה שבעל פה, שזהו בחינת שני העדים שמבשרין האמת כנ"ל. פי שבת הוא עצם האמת בחינת שמש, כמו שאמרו רבותינו ז"ל (תענית ח): "שמש בשבת צדקה, פי שבת קביעא ונקימא יום טוב ישראל הוא דמקדשי להו, הינו פי שבת הוא עצם האמת בחינת אור ה' ותרדו שהוא האמת שקבוע וקיים ואינו משתנה לעולם, בחינת ודברך אמת וקיים לעד, אבל ימים טובים הם בבחינת חלון, בבחינת לבנה, בחינת עשה ירח למועדים שזהו חלוי בישראל שהם מקדשין חדשים ומעברין השנים. ועל פן אמרו מקדש ישראל והזמנים, כמו שאמרו רבותינו ז"ל, הינו פי קדשת יום טוב זה בחינת שיוצאין מגלות, פי כל המועדים הם זכר ליציאת מצרים שכוללת כל הגלויות, כמו שאמרו רבותינו ז"ל הינו כשיוצאין מאפלה לאורה על ידי אור האמת ויכולין להתפלל כנ"ל. ועל פן הם שלש רגלים כנגד שלש תפלות ביום שתקונם על ידי האמת ועל פן עקר תקון המועדות הם על ידי הכית דין שהם בחינת אמת שמעברין שנים וקובעים חדשים וזה האמת שהוא בחינת לבנה, בחינת חלון הוא כפי קדשת ישראל שבהם תלוים קדשת המועדים, בחינת אלה מועדי ה' אשר תקראו אתם במועדם וכו' כמו שאמרו רבותינו ז"ל (ראש השנה טז). וזהו בחינת "שמש ידע

חושן משפט

הכל אחד שבת יום טוב, חמה ולבנה
וכו' פנ"ל:

כג וזה בחינת התוספת שבת שמוסיפין
מחל על הקדש בכניסתו
ורציאתו שעל ידי זה ממשיכין הקדשה
של שבת לימי החל, כי גם בימי החל אנו
צריכין לקדש עצמנו על ידי תורה ומצוות
שהם בחינת אמת, אבל האמת של ימי
החל הוא בחינת חלון וכו' פנ"ל. שצריך
לקבל אור עצם האמת משבת. ועל כן
צריכין להוסיף מחל על הקדש כדי
להמשיך אור האמת משבת לחל פנ"ל,
כי בשבת מחברים יחד זכור ושמור שהם
בחינת אמת ואמונה, חמה ולבנה פידוע.
ועל כן עקר וזיגן של תלמודי חכמים
משבת לשבת, כי עקר קדשת הויגו הוא
בחינת אמת פנ"ל, בחינת חבור אמת
ואמונה וכו' פנ"ל:

כד וזה בחינת הדלקת נרות של שבת
שהיה הקדשה הראשונה של
שבת, כי המצוה הראשונה בתחלת
כניסת השבת הוא הדלקת הנרות
שפדליקין אותו בתוספת שבת בעת
שמוסיפין מחל על הקדש, כי נר של
שבת זה בחינת אור האמת שהוא עקר
האור המאיר ועל כן נתנה מצוה זאת
לאשה, כי היא כבתה נרו של עולם,
לפיכך תדליק נר לשבת, כי עקר פגם
האמת הנ"ל שהוא עקר האור, הוא על
ידי האשה שנתעה בשקר של הנחש

מבואו, אבל ירח לא ידע מבואו, כי
פעמים בא בארפה פעמים בא בקצרה,
כי שמש שהיא עצם האמת בחינת שבת
דקביעא ונקימא זה האמת אינו משתנה
לעולם ואין להשקר שום אחיזה בו, שהיה
בחינת האמת של הצדיק האמת שהוא
אמת הנקים לעד ואין בו שום שנוי והוא
בחינת שמש ידע מבואו, אבל ירח לא
ידע מבואו, הינו זה האמת שהוא בחינת
חלון, בחינת ירח. וזה האמת הוא בחינת
אסתר שמסתתר ונעלם אצל כל אחד
ואחד לפי בחינתו ומדרגתו ואי אפשר
לדעת מבואו ודרבו של זה האמת, כי
פעמים בא בארפה פעמים בא בקצרה,
זה בחינת אחד המרבה ואחד הממעיט
ובלבד שיכון לבו לשמים, כי מי שרוצה
באמת והולך בדרך אמת אי אפשר לידע
דרבו, כי פעמים בא בארפה, פעמים
בקצרה, פעמים מאריך בתפלתו, פעמים
מקצר. בחינת אחד המרבה ואחד
הממעיט ובלבד שיכון לבו לשמים, שהיה
בחינת אמת שהעקר שיכון לבו לשמים
באמת והוא צריך רק לקבל אור האמת
בכל פעם מצדיקי אמת שהם עצם
האמת וכפי האמת שמקבל מהם כפי
העת והזמן, כפי מה שצריכין להאיר בו
לפי בחינתו, כן צריך לילך ולהתנהג, אבל
שבת קביעא ונקימא שהיא עצם האמת
פנ"ל, כי משבת מקבלין כל השלש רגלים
שנקראין גם כן שבת כמו שאומרים,
"תחלה למקראי קדש וכו'". כי באמת

לקוטי הלכות

הלכות דינים ג

חושן משפט כה

ונמתה מן האמת, כי כל הסתתו היה על ידי שקר שאמר: "אף כי אמר אלקים לא תאכלו מכל עץ הגן וכו'". וכן אמר לה, "לא מות תמתו וכו'". ואמר, "מן העץ אכל וברא את העולם וכו'". וכמו שאמרו רבותינו ז"ל. נמצא, שעקר פגם שלה היה שנטתה מן האמת לשקר, ועל כן כפרה גרו של עולם, 'גרו' דיקא, כי עקר האור הוא אמת. ועל כן עקר הסתתו הוא על ידי האשה שהיא בחינת אמת השניה הנ"ל. ששם נאחזין חס ושלום, מחמת מעוט האמת כנ"ל. ועל כן צריכה להדליק גר של שבת שעל ידי זה ממשכת אור עצם האמת שהוא בחינת קדשת שבת ומדלקת הגר בעוד יום בעת שמוסיפין מחל על הקדש. כדי להמשיך אור האמת, שהוא בחינת גר של שבת להמשיכו משבת לחל שהוא בחינת חבור חמה ולבנה שתי בחינות אמת הנ"ל שיהיה געשה אחד שזה עקר התקון כנ"ל, שזהו בחינת רוא דשבת איהו שבת דאתאחדת גרוא דאחד וכו' והא אוקימנא דאיהו אחד ושמו אחד וכו'. כי זהו עקר בחינת שבת שאז מאיר האמת ונכללת הלבנה בהחמה, שזהו בחינת שלמות האמת, בחינת תקון התפלה, בחינת ה' אחד ושמו אחד כנ"ל. וזה בחינת השלש מצוות שנתנו לאשה, שהם, חלה, גדה, הדלקת הגר. שכל זה לתקן חטא אדם הראשון, כמו שאמרו רבותינו ז"ל. והחטא היה פגם האמת,

פגם הלבנה כנ"ל ושלשה מצוות אלו הם בחינת אור האמת, שזהו בחינת הדלקת הגר של שבת כנ"ל, וזהו בחינת חלה שהוא להניח ברכה אל ביתך על ידי החלה שנותנין לכהן שהוא איש האמת, כמו שנאמר באהרן הכהן, תורת אמת היתה בפיהו וכו'. שעל ידי זה זוכין לברכה בחינת פרנסה ומזונות שנמשך על ידי האמת שהוא תקון התפלה וכמבאר בפאמר הנ"ל. וזהו בחינת שמירה מנדה שהוא זהמת הנחש פגם הברית ועל ידי שגשגרת מדם גדות, שזהו בחינת תקון הברית, על ידי זה זוכין לאור האמת, כי עקר אור האמת הוא על ידי תקון הברית כנ"ל. ועל כן הצדיק זוכה לעצם האמת, כי צדיק הוא מאן דינור ברית, שעל ידי זה זוכין לעצם האמת, שעל ידי זה נתתקן הכל וכנ"ל.
אמן ואמן:

כה וזה בחינת הבדלה על הגר במוצאי שבת, כי עקר ההבדלה הוא להמשיך מקדשת שבת לששת ימי החל פידוע, שזהו בחינה הנ"ל להמשיך אור מעצם האמת מבחינת אבן טוב לבחינת חלון מחמה ללבנה וכו' כנ"ל. ועל כן מבדילין על הגר, כי האמת היא בחינת אור כנ"ל וזה בחינת אבוקה להבדלה וכו', כי האבוקה היא שני גרות קלועים יחד. זהו בחינת פלליות שני בחינות האמת שנכללין ונתחברין יחד על ידי שמוסיפין מחל על הקדש בכניסתו

ויצאתו כפ"ל. וזהו בחינת שני גרות שצריכין להרליק בשבת שהם פגגד זכור ושומר, פמובא, פי זכור ושומר הם שתי בחינות האמת הנ"ל, בחינת חמה ולבנה פידוע. ועל פן פגד של שבת אין גוהנין שיהיו שני הגרות קלועים יחד, אבל בהבדלה הם קלועים יחד, פי בכניסת שבת אז יתפרדו כל פעלי און ואז אין מתיראין מהיצונים ואז אין צריכין שיהיו מחברים יחד שתי הבחינות הנ"ל, פי אף על פי שכל אחד עומד בפני עצמו, אף על פי כן הם פלולים יחד. אבל פמוצאי שבת בהבדלה שמתעוררין ששת ימי החל, אז צריכין להתחבר יחד בקליעה אחת פדי לשמר האמת השניה הנ"ל מן היצונים, פי בשעה שצריכין שמירה מהם אזי צריכין שמירה יתרה לקשר האמונה אל האמת בקשר אמיץ וחזק פדי שלא יתאחוז חס ושלום, אבל בשבת אין מתיראין מהם, פי אז האמונה חזקה וכלולה פאמת אפלו פשאין קשורין ומחברין יחד. וזה הענין דוע ומוכן בכתבי האר"י ז"ל:

בו ועל ידי עבוד שמוספין על שנים עשר חדשי השנה, נעשית השנה בת שלש עשרה חדש, פי נתמלא פגימת הלבנה שהוא בחינת האמת השניה הנ"ל, שהיא בחינת חלון, בחינת שנים עשר גסחאות התפלה, שנים עשר שבטמים וכו' פנ"ל, ונכלל זה האמת בעצם האמת וכו' פנ"ל, פי האמת בעצם

הוא בכחינת שלש עשרה, בחינת שלש עשרה מדות של רחמים, שהם תליסר תקוני דקנא שהם בחינת אמת, פי אמת בעתיקא תליא, פמו שאיאת בזהר הקדוש. ועתיקא הוא בחינת זקן הקדוש שיש בו תליסר תקונים בחינת שלש עשרה מדות של רחמים שהם בחינת ורב חסד ואמת. ועל פן זמן הגדלות הובר שיהיה נעשה פר מצוה הוא פן שלש עשרה שנים, פי עקר הדקנא קדישא, שהוא שלש עשרה תקונים, הוא אצל הובר פי אשה אין לה זקן, פי הובר הוא בחינת עצם האמת, בחינת חמה. והאשה היא בחינת לבנה מלכות, בחינת האמת השניה הנ"ל שכלול משנים עשר שבטמים שנים עשר שנים וכו' פנ"ל. ועל פן זמן הגדלות האשה היא בת שתיים עשרה שנים ויום אחד, שזהו בחינת לבנה שיש לה שנים עשר חדשים פלולה משנים עשר שבטמים וכו' פנ"ל. ועל ידי מלוי פגימת הלבנה שהוא סוד העבור נעשית השנה בת שלש עשרה חדשים. שזהו בחינת עצם האמת שכלול משלש עשרה פנ"ל, פי נעשה הכל אחד ונכללן יחד פנ"ל, פי אמת הוא אחד שהוא בגימטריא שלש עשרה פמובא. ועל ידי סוד העבור נכללת הלבנה בהחמה ונעשה הכל אחד, בחינת ה' אחד ושמו אחד:

בו וזה שמובא שפסוק אני ה' אלתיכם שבסוף קריאת שמע הוא פגגד

לקוטי הלכות

הלכות דגנים ג

חושן משפט

כו

דבור לא תענה, פי ה' אלקיכם זה בחינת אמת הנ"ל, בחינת ה' אלקיכם אמת, כמו שפיתוח: "וה' אלקים אמת" כנ"ל. שזה בחינת שני עדים כנ"ל. וכשפוגמין העדים חס ושלום, ומעידין שקר ועוברין על לא תענה, הם פוגמים בשני שמות ה' אלקים כנ"ל, פי צריכין שני העדים להעיד אמת, ועל דיי זה מיחדין שני שמות ה' אלקים בחינת ה' אלקיכם אמת כנ"ל. נמצא, שגבון ומבון היטב דבור לא תענה בפסוק ה' אלקיכם אמת כנ"ל:

כה וזה שברכות קריאת שמע הם מדברים מהמאורות שברא ה' יתברך כמו שאנו אומרים בשחרית ויצר אור קדם קריאת שמע ובערבית מעריב ערבים. ולכאורה מה שייכות יש לאלו הברכות לקריאת שמע? אך על פי הנ"ל מבאר היטב ונכון מאוד. פי עקר קריאת שמע הוא בחינת האמת, שהוא עקר היחוד, פי על דיי האמת אנו מאמינים באחדותו יתברך, פי על דיי חכמות וחקירות אי אפשר לידע מה' יתברך כלל פי אם על דיי אמת ואמונה, הינו מי שהוא מסתפל על האמת לאמתו וזכה לאמונה שלמה בבחינת צדק כד אחתהבת באמת אתעבדת אמונה וכנ"ל. ועקר קריאת שמע הוא ליחד ולחבר שתי בחינות אמת שיהיה פלו חד, דהיינו שדעו באמת בזה העולם מאחדותו יתברך כמו שהוא באמת, שזהו בחינת

ה' אלקיכם אמת, בחינת ה' אלקינו ה' אחד וכנ"ל. שזהו בחינת יחוד חמה ולבנה למלאות פנימת הלבנה על דיי הארת עצם האמת שיתגלה בעולם וכנ"ל וזהו בחינת ברכת קריאת שמע שמוזכרים משבח יצירת המאורות שהם חמה ולבנה המאירים ביום ובלילה, שהם המאור הגדול לממשלת היום והמאור הקטן לממשלת הלילה, שזהו בחינת שתי בחינות אמת הנ"ל אכן טוב וחלוץ וכנ"ל. ואנו פוללין מדת לילה ביום ומדת יום בלילה, כמו שאמרו רבותינו ז"ל להורות שפלו חד, פי פוללין ומיחדין ומחברין חמה ולבנה יחד שהם בחינת יום ולילה, שזה בחינת שתי בחינות האמת הנ"ל, שזהו עקר היחוד שישבכלל האמת יחד ונתגלה עצם האמת וכנ"ל. ועל פן ברכת המאורות היא ברכת קריאת שמע וכנ"ל. וזהו גם פן ברכת אהבת עולם שהוא ברכת ושבח התורה קדם קריאת שמע, פי התורה כלולה מתורה שבכתב ותורה שבעל פה שהם בחינת מדת יום ומדת לילה כנ"ל. וכמו שכתב רבנו ז"ל במקום אחר (סו"ט, ב) פי כשהיה משה רבנו במרום למד ביום תורה שבכתב ובלילה תורה שבעל פה, כמו שאמרו רבותינו ז"ל (מדרש שו"ת סו"ט תהלים יט). וזה עקר בחינת קריאת שמע לגלות האמת שהוא בחינת יחוד וחבור יום ולילה, חמה ולבנה וכו'. שיהיה הכל אחד וידעו כל פאי עולם האמת פי ה' אחד ושמו אחד וכנ"ל:

וכו', ענין שם, כי כשעושים משא ומתן צריך שיהיה רק חיצוניות המחשבה בתוך המשא ומתן, אבל פנימיות מחשבתו צריך לקשר אל התורה, גם צריך אמונה בהמשא ומתן, ויהיה הדבור דבור אמת, כמו שאמרו נשאת ונתת באמונה. כי משא ומתן הוא שמרימין את הדבר וכו', דהינו שעל ידי המשא ומתן מנשאים ומעלין ניצוצות קדושות שנפלו וכו'. ועקר ברור הניצוצות מן הקלפות הוא על ידי אמונה וכו', ומבאר שם שעל ידי שמקשר מחשבתו אל התורה, על ידי זה מקבלת האמונה פח לגבר הניצוצות מן הקלפות ולעלות מהם וכו' ואז נעשית מלחמה, כי צריך לחם עמהם להוציא הניצוצות מהם. וזה פרוש כי תצא למלחמה וכו', ענין שם כל זה היטב:

ב נמצא, שהדינים היושבין על המשפט לפסק דין תורה הם צריכין להעלות ולתקן מה שנקלקו אלו הפעלי דינים, דהינו שהם לא קשרו את עסק המשא ומתן אל התורה כאלו אין בעסק המשא ומתן שום תורה. ועתה נענישו שצריכין לבוא לפני הדינים לפסק להם דין תורה וצריכין לפרש כל העסק בפרטיות כל מה שעבר ביניהם בכל עסק המשא ומתן ועל זה פוסקין להם דין תורה. וכוה מראין להם שאינו פדעתם שלא רצו לקשר המשא ומתן אל התורה כאלו אין שום תורה חס ושלום, בהמשא ומתן. לא כן הוא, כי הנכם רואים

כט וזה בחינת חשן המשפט שהיו קבועים בו שנים עשר אבנים על שמות שבטי בני ישראל, כי חשן המשפט הוא בחינת תקון המשפט, כמו שאמרו רבותינו ו"ל (קרום פה) שחשן המשפט היה מכפר על עוית הדיו. ותקון המשפט הוא על ידי בחינת שנים עשר שבטי בני ישראל. שהם בחינת שנים עשר אבנים שהיו קבועים בחשן, כי שנים עשר שבטים הם בחינת תפלה שעקר תקונם על ידי אמת, שהיו עקר תקון המשפט וכו"ל. ועל כן כל השנים עשר שבטים היו כלולים בשתי אבני השהם, זהו בחינת שני עדים שמבררין האמת, שהוא בחינת יחוד ה' והבנה שעקר תקון המשפט על ידי זה וכו"ל. ועל כן נקרא חלק השלחן ערוך המדבר ממשפט שבין אדם לחברו בשם "חשן המשפט", כי עקר תקון וברור משפט אמת הוא על ידי בחינת חשן המשפט, שהיו קבועים בו שנים עשר שבטי יה, שהם בחינת אמת וכו"ל:

הלכה ד

א על פי התורה על פסוק "כי תצא למלחמה" בסו"ר פ"ה המתחלת: 'דע מי שצריך לדון לפני דינים בדין תורה וכו', ענין שם היטב:

מבאר שם שהדינים עושין תורה מפל העסקים והמשא ומתן שבעולם, כי באמת כל המשא ומתן הוא פלו תורה

בעיניכם שכל המשא ומתן הוא תורה, כי הלא עתה הדינים פוסקין לכם דין תורה על כל עסק המשא ומתן שעבר ביניהם ועושין מפל עסק משא ומתן שלהם תורה, כי באמת כל המשא ומתן הוא כלו תורה וכו', ענין שם כל זה במקומו הנ"ל מבאר כל זה היטב. נמצא, שהדינים צריכין לעשות מפל העסק והמשא ומתן של הפעלי דינים תורה, לתפן מה ששקללו הפעלי דינים כנ"ל. ועל פן הדינים נקראים 'אלקים', כמו שכתוב: "עד האלקים יבא דבר שניהם". ומזה למדו רבותינו ז"ל כמה דינים צריכין, כמבאר בגמרא, כי זה עקר מעשה הדינים שצריכין לגלות האלקות השוכן בכל דבר ובכל עסק שבעולם שהוא התורה שמלבוש בכל דבר שבעולם שמישם עקר בריאת הדבר וקיימו וחייתם, כי באוריתא ברא קדשא בריד הוא עלמא, כמו שכתוב: "ואתיה אצלו אמון". אל תאמר 'אמון' אלא 'אמון' (והיה הקדוש), והתורה היא בלא אלקות, כי קדשא בריד הוא ואוריתא וישראל בלא חד, כי על ידי התורה שקבלו ישראל נתגלה אלקותו השוכן בכל דבר ומחיה אותו וצריך כל אדם לידע ולהאמין תמיד באמונה שלמה שבכל דבר שבעולם אפלו בכל עסקי חל, בכלם מלבוש חיות אלקות שהוא אותיות התורה המתיה ומקים את הדבר. וזה עקר עסק המשא ומתן פדי להעלות ולברר הניצוצות

הקדושים שנפלו לשם שהם אותיות התורה הנעלמים שם, כי ידוע שהקלפה קודמת לפרי בכל דברים הנשמיים אפלו של החר, החיות שבו, כל זמן שאין מעלין ומקשרין אותו אל התורה, או החיות הוא בכחינת שבידה, שהוא בחינת אותיות וניצוצות הנפולין משבירת פלים שאדם הראשון היה צריך לתקנם ועל ידי חטאו נתקלקלו יותר, והכל צריך תקון וקדם התקון או החיות הוא בכחינת אותיות וניצוצות הנפולין והשבירין, כי הם רחוקים עדין משרשם ובמשך עליהם השפע והקיום מה' ותברך בהעלם גדול. והכל תלוי במעשי האדם בעולם הזה שעל ידי שהאדם עוסק במשא ומתן באמונה ומקשר מחשבתו אל התורה בשעת המשא ומתן, על ידי זה מעלה ומברר הניצוצות שבהמשא ומתן ומנשא ומרים אותם למקומם ושרשם ועושה מהם תורה וכו', אבל זה שעקר המשא ומתן מן התורה ולא קשר מחשבתו אל התורה בשעת המשא ומתן או ענישו שצריך לבוא לפני הדינים ולספר לפניהם כל עסק המשא ומתן. והם עושים מזה תורה וכוה מראין לו מה שפגם וכו', כמבאר שם בתורה הנ"ל. ועל פן הדינים נקראים אלקים, כי הם מגלין האלקות שהוא התורה הנעלם בכל דבר ועושין מזה תורה, כי הם פוסקים דין תורה על עסק חל של משא ומתן גשמי שעבר בין שני אנשים. נמצא, שהם

חושן משפט

ד ובשביב' זה צריכין שיהיו שלשה דגים, כי תקון כל המושא ומתן הוא על ידי שלשה בחינות, כי צריכין לקשר פנימיות המחשבה אל התורה רק חיצוניות המחשבה יהיה בהמושא ומתן וזה תקון אחד שהוא תקון המחשבה לקשרה אל התורה כנ"ל. גם צריכין לעשות המושא ומתן באמונה שלא ישנה דבורו לעולם ויהי הן הן והלאו לאו וזה תקון שני. וגוף העסק של המושא ומתן בעצמו, דהיינו מה שקונה או מוכר וכו', שעל ידי זה עקר ברור הניצוצות מתקלפות והו בחינת תקון שלישי, ואלו השלשה תקונין צריכין בכל הדברים שבועולם והם בחינת תקון המחשבה והדבור והמעשה, כי צריכין לברר הניצוצות מפל הדברים שבועולם וזה געשה על ידי גוף המעשה והעסק שעושיין ועוסקין בזה הדבר וזה בחינת תקון המעשה, אך אי אפשר לברר הניצוצות על ידי העסק והעשיה שעושיין כי אם על ידי האמונה, כי עקר הברור על ידה, כמבאר בהתורה הנ"ל, ענין שם. ועקר האמונה תלויה בהדבור בבחינת אודיע אמונתך כפי, ובפרט לענין המושא ומתן שעקר הפסק של הדין תורה הוא כפי הדברים שיצאו מפיו בשעת המושא ומתן. ועל כן האמונה היא בחינת תקון הדבור, אבל גם להאמונה אין כח לברר הניצוצות כי אם על ידי התורה, דהיינו על ידי שמקשר מחשבתו אל התורה

עושים תורה מדברים גשמיים של חל והתורה היא אלקותו ואחדותו ותברך ועל כן הם נקראים אלקים כנ"ל:

ג וזה שדקדקה התורה: "על כל דבר פשע על שור על חמור על שה על שלמה על כל אבדה אשר יאמר פי הוא זה עד האלקים יבא דבר שניהם וכו'". היינו שהתורה מגלה לנו ומודיעה לנו בכלל ופרט, וחזר וכלל. שבכל הדברים שבועולם יש בו חיות אלקותו המחיה ומקים את הדבר וזה עקר הדין תורה כפי לחזר ולהביא כל הדברים שביניהם עד האלקים, שהם הדגים שפוסקין על כל העסקים שביניהם דין תורה ועושיין מפל עסקיהם תורה כנ"ל. ובה אנו רואים שבכל הדברים שבועולם יש אלקות שהוא התורה כנ"ל. והו שהופירה התורה רב דברים שבועולם בפרטיות שהם על שור על חמור על שה על שלמה וכו' והשאר בללה בכלל בתחלה ובסוף, כמו שכתוב: "על כל דבר פשע וכו' אשר יאמר פי הוא זה וכו'". (כמו שלמדו רבותינו י"ל כלל ופרט וכלל ממקרא זה) ועל כלם סימה: "עד האלקים יבא דבר שניהם". לידע ולהודיע ולהודיע שבכל הדברים שבועולם, בכלם מלבש ונעלם אלקותו ותברך וצריך הכל להעלות עד האלקים, שהם הדגים שנקראים על שם זה אלקים, מחמת שהם פוסקין דין תורה ומגלין האלקות והתורה שבכל דבר וכו' ל:

לקוטי הלכות

הלכות דינים ד

חושן משפט לא

בשעת עשיית המשא ומתן, על ידי זה
נשמרת האמונה שלא תפגם חס ושלום,
וחש לה כח לברר הניצוצות, אבל בלא
התורה חס ושלום, תתקלקל אמונתו
בעצמו ולא די שלא יברר הניצוצות, אף
גם ישנה ויחליף דבורו ויפגם אמונתו,
כמבאר שם בהתורה הנ"ל, ענין שם, על
פני צריכין לקשר מחשבתו אל התורה
בשעת עשיית המשא ומתן וזה בחינת
תקון המחשבה כנ"ל ואז גשלים תקון
המשא ומתן בשלמות, כי נתתקן
המחשבה והדבור והמעשה על ידי
התורה, שהיא תקון המחשבה, ועל ידי
האמונה, שהיא תקון הדבור. ועל ידי
ברור הניצוצות, שהם תקון המעשה, כי
עקר ברור הניצוצות הוא בעשייה בידוע.
ובשביל זה צריכין שלשה דינים כדי לתקן
שלשה תקונים אלו שפגמו בהם הבעלי
דינים על ידי שלא קשרו המשא ומתן אל
התורה ועבשו צריכין לתקן זה על ידי
הדין תורה שפוסקין הדינים וחזרון
ועושיין מהמשא ומתן תורה ואז חזרון
ונתתקנו כל השלש בחינות הנ"ל. על פני
צריכין שיהיו הדינים לפחות שלשה דוקא
כנגד שלשה תקונים הנ"ל:

ה וזה בחינת שלש קדשות, כי ענין זה
הוא בכל הדברים שבעולם, כי
כל מה שהאדם עושה הן אכילה ושתיה
או איזה מלאכה ועסק וכו', בכלם צריכין
שלשה תקונים הנ"ל, דהיינו לקשר
מחשבתו אל התורה המלבש בזה הדבר

ולהתחזק באמונה יתרה להאמין שהכל
מאתו יתברך ועל ידי זה מברר ניצוצות
על ידי העשייה והעסק שהוא עוסק
וכנ"ל. ובשעושה כל העסקים שבעולם
בקדושה זאת, על ידי זה מתקדש בשלש
קדשות, שהם, קדשת המחשבה והדבור
והמעשה וכנ"ל. ואז נתעלה קדשות
יתברך למעלה בבחינת שלש קדשות, כי
באתערוהא דלתתא אתער לעלא ואז
נתעלה כי מלא כל הארץ כבודו, כי מגלין
שבכל דבר שבעולם מלבש כבוד אלקותו
יתברך, וזהו קדוש קדוש קדוש ה'
צבאות מלא כל הארץ כבודו שעל ידי
שלש קדשות, דהיינו על ידי שהאדם
מקדש עצמו בשלש קדשות הנ"ל, שהם
בחינת קדשת המחשבה והדבור והעשייה,
שעל ידי זה נתעלה קדשותו יתברך
למעלה בבחינת שלש קדשות, על ידי זה
נתעלה כי מלא כל הארץ כבודו, כי על
ידי זה מגלין שבכל דבר שבעולם מלבש
כבוד אלקותו יתברך כנ"ל, שזהו בחינת
מלא כל הארץ כבודו. ובשביל זה התורה
משלשת בכל בחינותיה, כמו שאמרו
רבותינו ו"ל (שבת ט): 'ברוך רחמנא דיהיב
לן אורון תליתאה ביום תליתאה על יד
תליתאה וכו''. כנגד שלש בחינות הנ"ל,
שהם בחינת שלש קדשות, כי עקר
הקדושה על ידי התורה שמשם מקבלת
האמונה כח לברר הניצוצות מפל דבר
כנ"ל ועל פני כל השלש קדשות כלולין
בתורה ועל פני התורה היא משלשת בכל

בחיותיה כנגד אלו השלש קדשות
וכנ"ל:

ו וזה שנסמכה פרשת מתן תורה
לפרשת ואתה תחזה שמדבר
ממנוי הדגים וכן לאתריה נסמכה
לפרשת משפטים, וכמבאר במדרש (שמות
דף פק ב), כי הדגים הדגים דין תורה
באמת, הם עושין תורה מפל הדברים
שבעולם, שזה עקר מתן תורה, עקר
קיום העולם על ידי שמגלין שהתורה
מקיימת הכל וכנ"ל. ובשביל זה היה כל
העולם תלוי עד ששה בסיון שבו קבלו
ישראל את התורה, כמו שאמרו רבותינו
ו"ל (שבת פח), כי אז נתגלה שיה' יתברך
ברא את העולם וקיים את העולם על
ידי התורה, שזה עקר קיום העולם, וכל
זה נעשה על ידי הדגים שעושין תורה
מפל הדברים כנ"ל ועל פן נסמכה פרשת
הדגים למתן תורה:

ו וזה שאמרו רבותינו ו"ל (שבת י): 'כל
דגן שדן דין אמת לאמתו באלו
נעשה שתר' להקדוש ברוך הוא במעשה
בראשית. כי זה עקר קיום העולם כנ"ל,
כי כל מעשה בראשית היה בבחינת
הנ"ל, כי ה' יתברך ברא את העולם על
ידי התורה, כמו שכתוב: 'ואהיה אצלו
אמון וכו' כנ"ל, גם על ידי אמונה, כמו
שכתוב: 'וכל מעשהו באמונה'. ובאמת
התורה והאמונה פלא חד, כי שניהם
תלויים זה בזה, כי אי אפשר לקיים את
התורה כי אם על ידי אמונה, כמו

שכתוב: "כל מצותיך אמונה". וכן אין
קיום להאמונה כי אם על ידי התורה
וכנ"ל. ועל ידי מעשה בראשית בעצמן
שעשה ה' יתברך בכל יום, על ידי זה
נתברר הניצוצות משברי פלים מעלמין
דחריבין פידוע. נמצא, שהיה במעשה
בראשית כל שלש בחינות הנ"ל שהם,
תורה ואמונה וברור ניצוצות, שהם
בחינת מושבה, דבור ומעשה כנ"ל. וכן
מבאר בדברי אדמו"ר ז"ל בכמה מקומות שכל
העשיות והעסקים וכל המשא ומתן ומלאכות, הם
בבחינת מלאכת מעשי בראשית, כמו שמבאר
במאמר "זאת הערכים ציית" וכו' בלקוטי תנ"א
סימן ד, ע"ש. וזהו "בראשית ברא
אלקים את השמים ואת הארץ".
בראשית, הינו בהתורה שנקראת
ראשית דבר, ברא אלקים את השמים
וכו' כמו שאמרו רבותינו ו"ל "והארץ
היתה תהו ובהו וחשך וכו'". זה נמשך
מבחינת שכירת פלים שהם בחינת תהו
ובהו וחשך וכו'. "ורוח אלקים מרחפת
על פני המים", רוח אלקים זה בחינת
אמונה שהיא בחינת מלכות פידוע
שנקרא אלקים, כמו שכתוב. "ואלקים
מלכי מלכים". וזהו רוח אלקים, הינו
בחינת אמונה, מרחפת על פני המים,
דא אורייתא, כמו שאמרו רבותינו ו"ל
הינו שהאמונה מקשרת בהתורה ומקבלת
ממנה כח לברר הניצוצין שהם בחינת
רפה ניצוצין, שזהו בחינת מרחפת,
כמבאר בכתבי האר"י ז"ל. ועל ידי זה

לקוטי הלכות

הלכות דינים ד

חושן משפט

לג

"וַיֹּאמֶר אֱלֹקִים יְהִי אֹר", שהוא בחינת עולם התקון, בחינת תקון כל מעשי בראשית על מכונו. "וַיְהִי אֹר", שהיה פן שנתתקן הכל, הינו פנ"ל ש"על ידי האמונה שמקבלת פח מהתורה, שהוא בחינת ורוח אלקים מרחפת על פני המים פנ"ל, על ידי זה מתקנין כל הדברים שעושים, כי על ידי זה ברור כל הניצוצות שזה עקר עצם העשייה של כל מעשה בראשית, שהם בחינת כל העסקים והמלאכות והעשיות וכל המשא ומתן שבועלם וכפ"ל:

ח וְזֶה שֶׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ ז"ל: כָּל דֵּינָא דִּמְפָקִין מִגִּיחַ מְמוּנָא בְּדִינָא לֹאן דֵּינָא הוּא, כִּי מֵאַחַר שֶׁהִדְיוֹן צָרִיד בְּעֵצְמוֹ לְבֹא לִפְנֵי דֵינִים לְדוֹן תּוֹרָה בְּיַדֵּי אִינוּ יָכוֹל לְהִיטֵי דֵין, כִּי הֲלֹא הוּא בְּעֵצְמוֹ עֵקֶר עִסְקוֹ וּמִשָּׂא וּמִתֵּן שֶׁלֹּ מֵהַתּוֹרָה שֶׁמִּמֶּתֵן זֶה הוּא צָרִיד לְבֹא לִפְנֵי הַדֵּינִים וְכוּ' פנ"ל וְאִידֵי יִכָּל לְחַקֵּן אַחֲרֵים לַעֲשׂוֹת מְעַסְקֵיהֶם תּוֹרָה מֵאַחַר שֶׁהוּא בְּעֵצְמוֹ פָּגַם בְּזֶה עַד שֶׁצָּרִיד בְּעֵצְמוֹ לְבֹא לִפְנֵי דֵינִים לַעֲשׂוֹת מְעַסְקוֹ תּוֹרָה וְכוּ' לְעַל פִּי בְּיַדֵּי אִינוּ יָכוֹל לְבֹא דִינָא הוּא. וְזֶה "וְאַתָּה תַּחֲזֶה מִכָּל הָעָם אִנְשֵׁי חַיִל יִרְאֵי אֱלֹקִים אִנְשֵׁי אֱמֶת שְׂנֵאֵי בְּצַע וְשִׁמְתָה עֲלֵיהֶם וְכוּ'". "אִנְשֵׁי חַיִל", זֶה בְּחִינַת בְּעַלֵּי פַח לְמַלְחָמָה, בְּחִינַת וְתֹאדוּרֵי חַיִל לְמַלְחָמָה, כִּי הַדֵּינִים צָרִיכִין לְחֹר וּלְכַרֵּר הַנִּיצוּצוֹת מֵהַמִּשָּׂא וּמִתֵּן וְלַעֲשׂוֹת מֵהַמִּשָּׂא וּמִתֵּן:

תורה, שזהו בחינת מלחמה, בחינת פי תצא למלחמה פנ"ל. ועל פן צריכין להיות אנשי חיל, הינו בעלי פח למלחמה לברר הניצוצות מעמקי הקלפות וכפ"ל. 'יראי אלקים' זה בחינת אמונה מלכות שנקראת יראה, בחינת מוראה של מלכות, כמו שמוכא בספרי אדוננו מורנו ורבנו ז"ל כמה פעמים וזה בחינת יראה העם את ה' ויאמינו בה' וכו' כי יראה בחינת אמונה. 'אנשי אמת' זה בחינת בעלי תורה שנקראת אמת, כמו שכתוב: "תורת אמת". הינו שהדינים צריכין כל השלש בחינות הנ"ל לקשר מחשבתם אל התורה תמיד ולהתחזק באמונה ותרה, ועל ידי זה יהיה להם פח למלחמה לברר הניצוצות, שעל ידי זה חוזרים ומתקנים העסק שפגמו בו הבעלי דינים שרחקו אותו מהתורה, כי עתה הם פוסקים על זה דין אמת דין תורה וחוזרים ועושים מהמשא ומתן תורה פנ"ל. וזהו שנאי בצע ופרש רש"י: ששונאים ממונם בדין. כההיא דאמרנו, כל דינא דמפקין מגיח ממונא בדינא לאו דינא הוה, הינו פנ"ל שהדין צריך לעשות מעסקים ומשא ומתן של כל העולם תורה, מפל שפן שצריך לזהר במשא ומתן שלו שלא יצטרך לבוא לפני דינים, והינו שלא יעקר המשא ומתן שלו מהתורה חס ושלום, שבשביב זה צריכין לבוא לפני דינים פנ"ל. ועל פן צריך להיות שונא בצע שלא יצטרך לבוא לפני דין תורה, כמו שפרש רש"י וכו' ל:

ט וזהו שאמרו רבותינו ז"ל: 'וכשיהיו הפעלי דינין עומדין לפניך יהיו בעיניך פרשעים וכשנפטרין מלפניך יהיו בעיניך כזכאין בשקבלו עליהם את הדין'. והוא תמוה לכאורה מדוע מתחלה שניהם פרשעים, מה חטא הזכאי בדין וגם מפני מה אחר כך שניהם כזכאין? אך על פי הנ"ל נחא, כי בודאי בתחלה שניהם פרשעים אפלו הזכאי והטוען אמת, כי על כל פנים פגם בהעסק שלו ורחקו מהתורה ולא קשר מחשבתו אל התורה בשעת המושא ומתן שמחמת זה נענש שהכרח לבוא לדין תורה ועל פן בודאי נחשב גם הוא פרשע, כי עקר צדקת ישראל היא התורה והאמונה בחינת וצדיק באמונתו יהיה ומחמת שישראל פלם מאמינים בני מאמינים על פן נקראים פלם צדיקים, כמו שכתוב: "ועמד פלם צדיקים". אבל זה שפגם באמונה ובהתורה בשעת המושא ומתן, שמחמת זה הכרח לבוא לדין תורה, על פן נחשב פרשע, אבל אחר כך כשנפטרין מלפני הדינים שניהם כזכאין בשקבלו עליהם את הדין תורה ועל ידי זה חזרו ותקנו מה שקלקלו וחזר ונעשה מהמושא ומתן תורה על ידי שקבלו את הדין תורה שפסקו הדינים על המושא ומתן שלהם. על פן נחשבו כזכאין, כי אפלו זה שפענ בתחלה איזה שקר ורמאות נחשב עתה כזכאי אחר שקבל את הדין ונעשה מפל המושא ומתן שלו תורה, כי גם מתחלה

לא בא אל השקר ורמאות כי אם מחמת פגם הנ"ל על ידי שלא קשר מחשבתו אל התורה שעל ידי זה נפגמה האמונה שלו ועל ידי זה בא לידי שקר ושנוי ורמאות שהוא הפך האמונה כנ"ל, כי ישראל אינם חשודים על שקר גמור, כי שארית ישראל לא יעשו עולה ולא ידברו כזב ועקר השקר של הטוען שקר נמשך מאיזה טעות, שטועה בעצמו ומורה לו הטר בעין שאמרו רבותינו ז"ל: 'חזקה אין אדם מעז פניו וכו'. ואשתמטי הוא דקא משתמיט או ספק מלוה ישנה יש לו עליו. וכל אלו ההשקמות וההתרים של טעות שלו נמשך מחמת שלא קשר מחשבתו אל התורה, כי אם היה מקשר מחשבתו אל התורה שבהמושא ומתן היה נשכר האמונה שלו שלא לבוא לידי טעותים אלו שהם פגם האמונה. על פן עתה אחר שקבל עליו את הדין תורה, וכבר חזר ונעשה מהעסק שלו תורה כבר נתתפן הפגם שלו שעקר המושא ומתן מהתורה שמושם בא הפעות והשקר שלו, כי הלא עתה חזר ונעשה מהעסק שלו תורה כנ"ל, על פן גם הוא נחשב כזכאי ועתה מבארת המשנה על מכונה כרה בחמה:

י וזה שאמרו רבותינו ז"ל שראה הדין כאלו גיהנם פתוחה מתחתיו וכאלו הרב וכו', כי בודאי הוא מלחמה גדולה כנ"ל, מאחר שצריך לעשות מעסקי חל תורה וזה ידוע שהניצוצות

לקוטי הלכות

הלכות דינים ד

חושן משפט לה

שבעסקי חל נאחזים בהם הקלפות וסמטרא אחרא הרבה שמשם תקף המלחמה של כל אדם בעולם הזה, ובפרט שזה העסק של המשא ומתן שבא לפני הדינים כבר נפגם על ידי אלו הבעלי דינים שפגמו בו ורחקו אותו מהתורה כנ"ל, על כן בודאי הדינים הרוצים לפסק דין תורה באמת, צריכין לחגור עצמן היטב למלחמה ללחם עם הקלפות וסמטרא אחרא שסביב הניצוצות שבוה העסק שנפגם על ידי אלו הבעלי דינים. על כן צריכין לראות כאלו גיהנם פתוחה מתחתיו וכאלו חרב וכו' שהוא בחינת אחיזת הקלפות והסמטרא אחרא שסביב הניצוצות כנ"ל שצריכין ללחם עמיהם כנ"ל:

יא וזה שאמרו רבותינו ו"ל: 'רב פי אתי לבי דינא אמר הכי, ברעות נפשי לקטלא נפיק וצבי ביתיה לית הוא עבד וריקן לביתיה עלי, הינו כנ"ל מחמת שידע שהוא מלחמה גדולה עם הקלפות שסביב הניצוצות שבהעסק שדינים עליו בחינת סביב רשעים ותהלכון וכנ"ל על כן אמר כן. וזהו, וצבי ביתיה לית הוא עבד וריקן לביתיה עלי, הינו שרב מחמת רבוי ענותנותו היה אומר על עצמו שגם הוא בעצמו אינו יוצא ידי חובתו בצרכי ביתו שעושה שצריכין לקשר כל עסקי ביתו אל התורה והוא בענותנותו אמר שאינו זוכה לזה בשלמות וזהו וצבי ביתיה, הינו הצטרכות ביתו אינו זוכה

לעשות בשלמות הראוי, ודינו לקשר הכל אל התורה. וזהו, וריקן לביתיה עלי, פי כל הדברים יגיעים ואינם בשלמות והכל ריק וחסר בלא התורה, פי רק התורה והאמונה היא שלמות כל הדברים ועל כן רב בענותנותו שאמר שלא זכה עדין לקשר הכל אל התורה, על כן אמר, וריקן לביתיה עלי, ובשביל זה היה קשה עליו לישב בדין תורה ואמר: 'ברעות נפשי לקטלא נפיק, פי אמר איך אזכה להעלות העסק שלהם ולעשות ממנו תורה מאחר שאני בעצמי עדין לא זכיתי לזה בשלמות לעשות מכל עסקי ביתי, הינו מכל עסקי חל התורה וכנ"ל. ועתה מהכפר ומקשר הענין היטב, כי בלא זה אין פרוש וקשר לדבריו מה זה שאמר, וצבי ביתיה לית הוא עבד וכו' היעלה על הדעת שרב הצטער על שמכפל את עצמו מצרכי ביתו לישב בדין תורה? אך על פי הנ"ל מבאר הענין היטב בקשר יפה כמון חמר:

יב וזהו שאמרו רבותינו ו"ל: 'כל דין שדן דין אמת לאמתו משרה שכינה בישראל, פי בודאי משרה שכינה מאחר שעשה מכל עסקי חל תורה ומגלה שמלא כל הארץ כבודו. שכל הדברים שבעולם מלבש תורה כנ"ל. על כן בודאי משרה שכינה בישראל, פי זה עקר השקראת השכינה כשנתגלה ששכינת אלהותו בכל הדברים שבעולם שזה נעשה על ידי הדן שדן דין אמת

חושן משפט

לאמתו כנ"ל וזהו שדקדקו רבותינו ז"ל ואמרו, כל דין שדן דין אמת לאמתו בכמה מקומות ודקדקו המפרשים תבת לאמתו שהוא לבאורה מותר. כמובא בבית יוסף בתחלת הטור חשן משפט, ענין שם. אך על פי הנ"ל מדקדק ופה, כי זה עקר השלמות שדין הדין אמת לאמתו, דהינו שקשר ונעלה כל החיות והניצוצות שבהעסק שדין עליו אל התורה שנקראת אמת כנ"ל, וזהו בחינת דין אמת לאמתו שמשקשר העסק שעליו פסקו הדין אמת הוא מקשר אותו לשרש האמת שהוא התורה, דהינו שאזכין לנצח המלחמה להעלות ולקשר כל העסק שדין עליו אל התורה כנ"ל, כי יכול להיות שדין הדין דין אמת, אבל אינו לאמתו, דהינו שגוף הדין אמת שמונה את הזכאי ומחייב את החייב, אבל אינו משים לב לקשר העסק שפסקו עליו דין אמת אל התורה, אך עקר השלמות שדין דין אמת לאמתו שהעסק שדין עליו דין אמת יזכו להעלותו ולקשרו לאמתו לשרש האמת שהוא התורה, דהינו שיהיו ויעלו וינשאו כל העסק ויעשו ממנו תורת אמת כנ"ל ואז זוכה לכל מה שאמרו רבותינו ז"ל על זה, דהינו שבעשה שתף להקדוש ברוך הוא במעשה בראשית ומשרה שכינה בישראל, הינו כנ"ל. כי בחינה זאת כשזוכין להעלות כל הדברים אל התורה זהו בחינת מעשה בראשית וביחינת

השראת השכינה וכנ"ל ברוך ה' לעולם אמן ואמן:

יג ועל פני הכתי דינין קבועים בשני וחמשי כמו שאמרו רבותינו ז"ל, כי מבאר בהתורה הנ"ל שמשקשר מחשבתו בשעת עשיית המשא ומתן אל התורה, זהו בחינת חכמה בינה דעת דעשיה עולה אל יצירה שהוא בחינת התורה וכו', ענין שם ואיתא בכתיב האר"י ז"ל ששני וחמשי הם בחינת יצירה שהיא התורה, ועל פני קורין בהם בתורה, ענין שם. ועל פני בהם כתי דינין קבועים, כי בהם יכולין הדינים להעלות ולקשר המשא ומתן אל התורה לתפוס הפנים שפגמו בפעלי דינין כנ"ל, כי שני וחמשי הם בחינת יצירה, בחינת התורה וכנ"ל:

התחלתו תקצ"ח בקהלת קדש נעמריב רבתי

הלכה ה

א על פי מה שמבאר בהתורה "תקעו אמונה" בסימן ה' בלקוטי תניינא באות י"א, שיש שבאה המקרה על ידי רבנים ודינים שאינם פשרים שפוגמין בכסאות למשפט שעל ידי זה נפלין אהבות מהמרובה וכו' וזה נמשך על ידי פנים התפליו, על ידי שמעלין בחינת טפת עשו וישמעאל אל המז וכו':

ב ועל פני אי אפשר לדון ביחודי, כי לברר המשפט קשה וכבר מאד.

וְכֵן שֶׁאָמַר שְׁלֹמֹה: "כִּי מִי יוּכַל לְשַׁפֵּט אֶת עַמְּךָ הַכֹּהֵן הַזֶּה". וְאֶפְלוּ מֹשֶׁה רַבֵּנוּ אָמַר, "לֹא אוּכַל לְבַדִּי שְׂאֵת אֲתֶכֶם". כִּי הַמְּשַׁפֵּט נִפְל מֵאֵד עַל יְדֵי חֵטָא אֲדָם הִרְאשׁוֹן וְעַל יְדֵי חֵטָאֵי הַדּוֹרוֹת הַקּוֹדְמִים שֶׁפָּגְמוּ בַּמְּשַׁפֵּט מֵאֵד, כִּי זֶה שֶׁאֲחַד מִכְּחֵישׁ מִמוֹן חִבְרוּ וְרוֹצֵה לִגְעַע בְּמִמוֹן חִבְרוּ שְׂלֵא בְּדִין זֶה בְּחִינַת פְּנֵם הַמְּשַׁפֵּט, בְּחִינַת עוֹשֶׂה עוֹשֶׂר וְלֹא בַּמְּשַׁפֵּט. וְעַל יְדֵי זֶה נִמְשָׁךְ פְּנֵם הַבְּרִית שֶׁבָּא עַל יְדֵי פְּנֵם הַמְּשַׁפֵּט כִּנְ"ל בְּהַתּוֹרָה הַנִּזְכָּר, כִּי פְּנֵם גְּזֵלַת מִמוֹן חִבְרוּ שֶׁהוּא בְּחִינַת פְּנֵם הַמְּשַׁפֵּט שְׂנוּטֵל מִמוֹן חִבְרוּ שְׂלֵא בַּמְּשַׁפֵּט וּפְנֵם הַבְּרִית הֵם תְּלוּיִים זֶה בְּזֶה, כַּמּוּבָר בְּכַמְּהַ מְקוֹמוֹת בְּדַבְּרֵי ז"ל, וּבִפְרָט בְּהַתּוֹרָה "גְּזֵלָה" (סִיּוֹן סו), כְּמוֹ שֶׁמְבַאֵר שֵׁם עַל דְּבָרֵי רַבּוֹתֵינוּ ז"ל, כֹּל הַיּוֹרֵד לְאֲמֵנוֹת חִבְרוּ בְּאֵלוּ בָּא עַל אִשְׁתּוֹ וְכוּ', עֵין שֵׁם. וְזֶה שֶׁכְּתוּב בְּדוֹר הַמְּבוּל: "כִּי הִשְׁחִית כָּל בִּשָׂר אֶת דְּרָכָו וְכוּ'", שֶׁהוּא פְּנֵם הַבְּרִית, וְתַכְּף בְּסִמוּךְ כְּתִיב: "קִיץ כָּל בִּשָׂר וְכוּ' כִּי מִלֵּאֵה הָאָרֶץ חָסֵם וְכוּ'". וּפְרַשׁ ר"ש, לֹא נִחְתָּם דִּינָם אֲלָא עַל הַגְּזֵל, כִּי הָא בְּהָא תְּלִיא, כִּי עַל יְדֵי רַבּוּי הַגְּזֵל שֶׁהוּא פְּנֵם הַמְּשַׁפֵּט וּבִפְרָט שֶׁהַדִּינִים פָּגְמוּ אִזּוּ בַּמְּשַׁפֵּט מֵאֵד, כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ ז"ל בְּעֵינֵי דִינֵי סְדוּם, עַל כֵּן הַתְּנַבְּרָה תֵּאָוֵה זֹאת בְּחִינַת כִּי הִשְׁחִית וְכוּ'. וְעַל כֵּן הָיָה עֶקֶר גְּבוּר דִּינָם עַל הַגְּזֵל שֶׁהוּא פְּנֵם הַמְּשַׁפֵּט אַף עַל פִּי שֶׁבְּתַחֲלָה דָּבַר רַק מִפְּנֵם הַבְּרִית, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב

בְּפִרְשֵׁה הַקּוֹדְמָת, "וַיֵּרָא ה'". וְכֵן בְּפִרְשֵׁה זֹאת: "וַיֵּרָא ה' אֶת הָאָרֶץ וְהִנֵּה נִשְׁחַתְּתָה וְכוּ'". שֶׁנִּרְאֶה שֶׁעֶקֶר רַעְתָּם הָיָה זֹאת שֶׁזֶה הָיָה רַע בְּעֵינֵי יִתְבָּרֵךְ בְּיֹתֵר, אֲדָא אַף עַל פִּי כֵּן לֹא נִחְתָּם דִּינָם אֲלָא עַל הַגְּזֵל שֶׁהוּא פְּנֵם הַמְּשַׁפֵּט, כִּי כְּשֶׁמְתַנַּבְּר פְּנֵם הַבְּרִית עַל יְדֵי פְּנֵם הַמְּשַׁפֵּט, אִזּוּ קָשָׁה מֵאֵד מֵאֵד לְתַנּוּן, כַּמּוּבָר שֵׁם בְּהַתּוֹרָה הַנִּזְכָּר. וְעַל כֵּן דִּיקָא עַל יְדֵי הַגְּזֵל שֶׁהוּא פְּנֵם הַמְּשַׁפֵּט, נִחְתָּם גְּזוּר דִּינָם עַל הַנְּאוּף, כִּי הָא בְּהָא תְּלִיא כִּנְ"ל, כִּי כְּשֶׁבָּא נְאוּף עַל יְדֵי פְּנֵם הַמְּשַׁפֵּט אִזּוּ קָשָׁה מֵאֵד לְתַנּוּן, עַל כֵּן עַל יְדֵי זֶה דִּיקָא נִחְתָּם גְּזוּר דִּינָם וְכוּ'. וְזֶה דִּיעַ בְּכַתְּבֵי הָאָר"י ז"ל שֶׁגְּזֵלוֹת מִצְרַיִם הָיָה לְתַנּוּן חֵטָא דוֹר הַמְּבוּל. וְעַל כֵּן כְּשֶׁנִּרְאֶה מֹשֶׁה אִישׁ מִצְרֵי מִכָּה וְכוּ'. וְאַחַר כֵּךְ שֶׁנִּי אֲנִישִׁים עֲבָרִים נִצִּיִּים וְכוּ'. אָמַר, "אֲכֵן נוֹדַע הַדְּבָר". מַה שֶׁיִּשְׂרָאֵל בְּגֵלוֹת כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ ז"ל, הֵינּוּ מִחֲמַת שְׂרָאָה שֶׁעֲבָדוּן פּוֹגְמִין בַּמְּשַׁפֵּט, כִּי הַמְּחַלְקֵת וְהַמְּרִיבָה הַכֵּךְ הַמְּשַׁפֵּט שֶׁהוּא בְּחִינַת שְׁלוֹם, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב: "אֲמַת וּמְשַׁפֵּט שְׁלוֹם שֶׁפָּטוּ וְכוּ'". עַל כֵּן אָמַר, "אֲכֵן נוֹדַע הַדְּבָר". שֶׁיִּשְׂרָאֵל נִתְּנִים בְּגֵלוֹת כָּל כֵּךְ, כִּי זֶה מִחֲמַת פְּנֵם הַמְּשַׁפֵּט שֶׁקָּשָׁה מֵאֵד לְכָרֵד: ג כִּי מְבַאֵר שֵׁם בְּהַתּוֹרָה הַנִּזְכָּר שֶׁעֶקֶר פְּנֵם הַמְּשַׁפֵּט שֶׁעַל יְדֵי זֶה בָּא פְּנֵם הַבְּרִית הוּא עַל יְדֵי שֶׁמְעֵלִין בְּחִינַת טַפַּת עֲשׂו וַיִּשְׁמַעֲאֵל אֶל הַמּוֹחַ וְכוּ' וּמִחֲמַת זֶה קָשָׁה וְכַבֵּד מֵאֵד לְהַעֲלוֹת וּלְכָרֵד הַמְּשַׁפֵּט

חושן משפט

ועל כן אסור לדון ביחודי וצריכין שלשה דינים, כי אלו הדינים צריכין לברר ולהעלות המשפט מנפילתו שנפל על ידי שאחד מאלו הבעלי דינים רוצה לגזל את חברו שזוהו בחינת פגם המשפט כנ"ל, שעל ידי זה בא מקרה לילה, עני שם. וכשיבררו המשפט ויעלו ויחזרו המזמון למקומו למי שהוא שלו באמת, בזה יעלו ויבררו פגם הניגוצות שנפלו על ידי פגם המקרה יעלו אותם אל המוח, שזה בחינת תקון התפלין שנמשך על ידי שמעלין מבחינת החתים בשרו שבא על ידי חרב הגאווה לבחינת פתוחי חותם וכו', אבל צריכין לזהר שלא להעלות יותר מדאי כדי שלא להעלות אל המוח חם ושלום, בחינת טפת עשו וישמעאל שעקר פגם המשפט בא על ידי זה, שעל ידי זה חוזר ומתגבר ביותר תאוה הנ"ל כנ"ל, על כן אי אפשר לאחד להעלות ולברר המשפט כראוי וצריכין לפחות שלשה כדי שאחד יהיה נוטה לימין ואחד לשמאל ואחד יכריע, כי צריכין דיקא שאחד יטה לשמאל כדי לדחות בחינת טפת עשו וישמעאל על ידי זה, בבחינת שמאל דוחה. ואחד נוטה לימין, זה בחינת ימין מקרבת, שמקרב ומעלה מה שצריכין לקרב ולהעלות ולברר ואז יבוא השלישי ויכריע מה שצריכין לברר ולהעלות ומה שצריכין לדחות ואז דיקא יצא המשפט בתקונו, אבל אחד אי אפשר לו לדון, כי צריך לענין ברור המשפט כמו שני הפכים

שהוא להעלות מהחתיים בשרו לבחינת פתוחי חותם, בחינת תפלין ולדחות בחינת טפת עשו וישמעאל שלא לפגם המשפט על דם כנ"ל. על כן בהכרח שישבו שנים שיש בהם דעות הפוכות זה נוטה לימין וזה לשמאל שעל ידי זה געשין שני בחינות הנ"ל, בחינת שמאל דוחה וימין מקרבת כנ"ל. ואז השלישי מכריע ויצא המשפט לאור כראוי וענין בהתורה הנ"ל היטב והבן:

ד"י.

ד וזה שאמרו רבותינו ז"ל שראה הדין באלו גיהנם פתוחה מתחתיו וחרב בין ירכותיו. ולמדו מפסוק 'הנה מפתו שלשלמה וכו' בלם אחזי חרב מלמדי מלחמה וכו' מפחד בלילות וכו'.' וזהו פתוחה מתחתיו, זה בחינת המשפט שנפל עד התהום תחתיות, שהוא בחינת הגיהנם בבחינת משפטוד תהום רבה שזה נמשך על ידי שמעלין אל המוח טפת עשו וישמעאל כנ"ל שהדין צריך לתקן זאת להעלות המשפט משם. וחרב מנחת בין ירכותיו, זה בחינת מה שצריך לברר חרב הגאווה ולהעלות מבחינת החתים לבחינת חותם דקדושה שכל זה צריך הדין לתקן, כי פגם הברית ופגם הגזילה שהוא פגם המשפט, תלויים זה בזה כנ"ל וכל זה למדו רבותינו ז"ל מפסוק 'הנה מפתו שלשלמה וכו'', בחינת מטה שלמה, בחינת תקון הברית, בחינת יעקב שהוא בחינת חוט המשלש, בחינת כלליות השלשה דינים

לקוטי הלכות

הלכות עדות א

חושן משפט

וכנ"ל, כי קשה מאד לדון ביחודי וכנ"ל ואחר כך דורו של ישעיה נתקלקל המשפט מאד ועל זה צעק: "איכה היתה לזונה קריה נאמנה מלאתי משפט וכו". כי עקר הקלקול שנעשית לזונה בחינת פגם הברית הוא על ידי קלקול המשפט, על ידי שבתחלה היתה מלאתי משפט וכו, ועתה מרצחים, דהיינו קלקול המשפט, כי הא ביהא תליא כנ"ל. ועל ידי זה התגברה הסמטרא אחרא עד שנתרב הבית המקדש ועל זה צעק ירמיה: "איכה ישבה וכו". כי עקר החרבן בא על ידי פגם המשפט שהוא פגם הברית שקשה לתקן מאד כנ"ל. ועקר התקון נגמר רק על ידי משיח שנאמר בו: "ושפט בצדק דלים וכו" וישפט עניי עם וכו". וכן בהרבה פסוקים שמדבר מעצם תקון המשפט שיהיה על ידי משיח ואז יתקיים "ציון במושפט תפדה", כי עקר הגאולה תהיה על ידי תקון המשפט שעל ידי זה עקר תקון הברית וכנ"ל:

הלכות עדות

הלכה א

"על-פי שנים עדים וכו" יקום דבר" (דברים יב, טו):

כי העדים מגלים האמת ועל ידי זה מרימין את בחינת המלכות מגפילתה, כי על ידי העדים נעשה

שהם בבחינת תלת אבהן הפלולים בעקב המכריע, בחינת משפט וצדקה בעקב וכו', כי הוא היה נקי לגמרי מפגם טפת עשו וישמעאל ועל פן עקר תקון המשפט שהוא שלמות תקון הברית על ידו. וזה הפסוק, "הנה מטותי שלשלמה וכו" מפחד בלילות" נסמך לפסוק, "אפריון וכו" מרעבו ארנמן תוכו רצוף אהבה וכו", שהוא בחינת קשר המרעבה, שהוא עקר תקון הברית, תקון המשפט, על פן נסמכו זה לזה, עין בהתורה הנ"ל ותבין:

ה ועקר אריכת הגלות על ידי פגם המשפט שעל ידי זה נמשך ביותר פגם הברית שקשה מאד לתקן, כמוכן בהתורה הנ"ל. וכמו שפיתוב, "ההפכים ללענה משפט". וכתיב, "ראשיה בשחר ישפטו וכו" וכן בהרבה פסוקים. וזה שאמרו רבותינו ז"ל שמושה אמר, "איכה אשא לבדי וכו". ישעיה אמר, "איכה היתה לזונה וכו". וירמיה אמר, "איכה ישבה וכו". כי משה אמר: "איכה אשא לבדי מרחכם וכו" לענין תקון המשפט שגם עליו קשה וכבד זה הדבר מאד לברר המשפט שעל זה אמר: "איכה אשא לבדי מרחכם ומשאכם ויריכם הבו לכם אנשים וכו". שכל זה מדבר לענין תקון המשפט, כי משה ראה פמה קשה וכבד תקון המשפט, על פן אמר שגם הוא אינו יכול לבררו בעצמו ועל זה אמר, "איכה אשא לבדי וכו"

ידיד, יו"ד בראש ויו"ד בסוף. וזה בחינת מוציא מפתח אל הפעל שהוא בחינת הבריאה. וכל זה נעשה על ידי הדבור שהוא נעשה על ידי בחינת אמת, כמו שכתוב שם. ומצא, שעקר הבריאה, דהינו להוציא מפתח אל הפעל הוא על ידי בחינת אמת וכנ"ל, כי עקר הבריאה על ידי אמת. ועל כן אלו העדים שבאים לגלות האמת ולהרים המלכות לתקון הבריאה הם שנים בבחינת יו"ד בראש ויו"ד בסוף, בחינת כח ופעל, כי על ידי האמת שהם מגלים, על ידי זה מוציאין מפתח אל הפעל כנ"ל. שעל ידי זה הוא תקון הבריאה כנ"ל, כי על ידי השקר והמחלוקת שנעשה בין הבעלי דינים, על ידי זה נפגם המלכות ונתקלקל הבריאה שהוא בחינת סוף המעשה, בחינת פעל. וזה דויע שבגעת הפגם חס ושלום, אזי עולה החיות ונסתלק למעלה ואזי חוזר ועולה סוף המעשה בתחלת המחשבה. וזהו קלקול הבריאה חס ושלום, כי חוזר בבחינת קדם הבריאה שהוא הכח והפעל בחד כנ"ל ועל כן צריכין שני עדים שהם באים ומודיעין האמת ועל ידי זה הם מוציאין מפתח אל הפעל. וזהו בחינת שני עדים, בחינת שני היודין שהם בחינת כח ופעל כנ"ל ועל ידי זה נתמקן בחינת המלכות, בחינת הבריאה כנ"ל כראיאת בתקונים שיש שני עדים לאדם בכל יום להעיד על יחודו ויתפרד, דהינו אות תפלין ואות ברית ובשבת אות שבת וכדו.

המשפט שהוא בחינת הקמת המלכות, כי עקר גפולתה היה על ידי השקר והמחלוקת כנ"ל (בהלכות הימים סימן א), ועל ידי האמת היא עלתה פידוע שעקר עלית ושלמות בחינת מלכות הוא על ידי בחינת אמת. ועל כן צריכין להיות שני עדים דיקא, כי פגם המלכות חס ושלום, הוא קלקול הבריאה, כי עקר הבריאה והנהגת עולם הוא על ידי בחינת המלכות פידוע וכל זה נעשה על ידי השקר והמחלוקת שהוא הרע והממאה, שעל ידם נפגם בחינת המלכות, חס ושלום, כי שם עקר אחיותם ועל ידם נתקלקל הבריאה כנ"ל, כי על שלשה דברים העולם עומד, על הדין ועל האמת ועל השלום (אבות פא), וכשאין אמת ושלום חס ושלום, נפגם ונתקלקל העולם. ואלו השני עדים שבאים לגלות האמת ולהרים המלכות כנ"ל הם קיים העולם והם בזוין העולם מחדש, כי עקר בגין וקיים העולם הוא על ידי אמת כנ"ל, כי חותמו של הקדוש ברוך הוא אמת ובו כרא את העולם, כמו שכתוב: "בראך יעקב". ואמרו רבותינו ז"ל, עולמי, עולמי, מי בראך? יעקב בראך! יעקב זה בחינת אמת, כמו שכתוב (סוף פ' ט): "תתן אמת ליעקב". כמו שכתב רבנו ז"ל:

וזה בחינת שני עדים, על פי מה שכתב רבנו ז"ל (סימן טו) שקדם הבריאה הכח והפעל בחד ואין הפרש ביניהם ואחר כך נפתחין, בבחינת פותח את

לקוטי הלכות

הלכות עדות א

חושן משפט מא

והם בחינת שני היודין הנ"ל של שני השמות יאהרוני נמצא, שהשני עדים הם בבחינת שני היודין הנ"ל, כי גם אלו העדים הם מעידים על אלקותו ויחודו ותברך שמו, כי הם מגלים האמת שהוא בחינת יחודו ואלקותו ותברך, כי חותמו של הקדוש ברוך הוא אמת בחינת וה' אלקים אמת. וה' אלקים זה בחינת שני היודין, בחינת כח ופעל, כי ה' זה בחינת שם הויה שהוא יו"ד בראש, ואלקים הוא בחינת מלכות, בחינת יו"ד בסוף, בחינת אדני. ועל ידי האמת מוציאין מכת אל הפעל ומגליון אלקותו בעולם, כי עקר הבריאה בגין דישתמודעין ליה. נמצא, שהשני עדים הם בבחינת שני העדים שיש לכל אדם שהם שני האותות הנ"ל, שהם מעידים על אלקותו ועל חדוש העולם שה' ותברך הוציא הכל מכת אל הפעל, כי האותות הנ"ל שהם אות שבת ותפלוין וכו', מעידים על זה גם כן. וזה בחינת (דברים ט) "על פי שנים עדים יקום דבר". יקום דבר דיקא שהם מקמיין ומרימין המלכות שהוא בחינת דבר, בחינת דבר אחד לדור, וכמו שכתב רבנו ז"ל (סו"ט ד). וזה דיקא על פי שנים עדים 'פי שנים' דיקא בחינת הדבור של אמת שנקרא פי שנים, כי הוא כולל משתי הרוחות הנ"ל, כי על ידו מוציאין מכת אל הפעל ועל כן נקרא הדבור של לשון הקדש פי שנים בחינת ויהיו נא פי שנים ברוחך וכו'. וכמו שנתבאר לעיל בהלכות

תרימות הלכה א, עין שם. ועל כן צריכין שני עדים שעל ידי בחינת פי שנים, על ידי זה מוציאין מכת וכו' ונתתפן הבריאה שזה בחינת הקמת המלכות, בחינת יקום דבר כנ"ל. ועל כן עד אחד פסול להעיד, כמו שכתוב: "לא יקום עד אחד וכו'". ואפלו אם הוא כמשה רבנו עליו השלום, אינו מעיד, כי אין כח להוציא מכת אל הפעל ולהעלות המלכות כי אם על ידי פי שנים שהם בחינת שני היודין כנ"ל. ועל כן העדים אסורין להיות קרובין זה לזה, כי בשעה קרובים הם משרש נקדה אחת ואין אף שהם שנים יותר אינם נחשבים אלא לאחד, כי צריכים להיות דיקא בבחינת שתי נקדות, בחינת כח ופעל ועל כן בשעה רחוקים זה מזה אין יש לכל אחד נקדה בפני עצמו ועל כן בשעה שנים הם תמיד בבחינת נקדה עליונה ונקדה תחתונה, כי אין שני בני אדם שוין. וכל אחד הוא בבחינת נקדה עליונה לגבי חברו וכמו שאיתא בפאמר ואתם תהיו לי ממלכת וכו' (סו"ט ד) שכל אחד מישראל יש לו נקדה שאין פחירו שחברו צריך לקבל מואת הנקדה. נמצא, שהוא בבחינת אותה הנקדה, בחינת רב לגבי חברו. ויחברו הוא בחינת תלמיד וצריך לקבל ממנו ורב ותלמיד הם הם בחינת שתי הנקדות הנ"ל שהם בחינת שני היודין, בחינת כח ופעל כנ"ל, בחינת נקדה עליונה ונקדה תחתונה. ועל כן הגרים שנתגירו אין להם קרבה אפלו

פ"ה

שני אחיו, כו' דגר שנתגיר כקמן שנוֹלד דמי, כי הגר אין מקבל נקדתו הקדושה, דהינו נשמתו מצד משפחתו מעת לכתו, כי הם גרלים ואין מקבל נקדתו רק בעת שנתגיר. ועל פן הוא כקמן שנוֹלד ועל פן אף שקטבע הם אחיו וקרובים, עם כל זה מאחר שמבחינת הנקדה אין להם קרבה, על פן בשרים להעיד, כי כל אחד יש לו נקדה בפני עצמו שקבלו בעת שנתגירו. ועקר העדות הוא רק על ידי בחינת נקדות שהוא בחינת פי שנים כנ"ל:

ועל פן הפסולים בעברה פסולים להעיד, כי איתא שם במאמר הנ"ל שהעברה היא על ידי פגם ונפילת הידים, שהיא בחינת שני היידין הנ"ל, עין שם. ועל פן פסול להעיד, כי עקר העדות על ידי בחינת שני היידין הנ"ל, בחינת פי שנים כנ"ל:

ב וזה בחינת מה שהאמינה תורה לשני עדים ושני עדים ומאה הם שוים,

כמו שאמרו רבותינו ז"ל: תרי כמאה, כי באמת תקף אחר הבריאה אף על פי שמשם רשם על השתלשלות הטמאה שהוא השקר כנ"ל, אף על פי כן היה אז עדיו בתחלת הבריאה, כל הבריאה בכלל סמוכה אל בחינת קדם הבריאה. שהוא כלו אחד כלו טוב והיה אז גם כל הבריאה הכל בבחינת טוב, בבחינת חס, כי עדיו לא הגיע הבריאה חס ושלום, לבחינת חשבונות רבים שהוא בחינת אחיות השקר, רק שהיה רשם שישתלשל וכו' כנ"ל, אבל עדיו בתחלת הבריאה היה הכל בטהרה בבחינת טוב כנ"ל. וכמוכן שם בדברי רבנו הנ"ל, כמו שמוכא שם, כי היא סמוכה אל האחד ועדיו לא הגיע לבחינת חשבונות רבים ועין שם היטב. נמצא, שתחלת הבריאה

הלכה ב

א "על פי שנים יקום דבר לא יקום עד אחד באיש וכו'" (דברים טו), אבל קם הוא לשבועה. על-פי המאמר המתחיל סימן נ"א: אמר רבי עקיבא: כשתגיעו לאבני שיש מהור, אל תאמרו מים מים, שנאמר (תהלים קא): "דבר שקרים לא יבון לנגד עיני". עין שם היטב היטב: והכלל, ששקר שהוא הרע והטמאה, עקר השקר הוא רק מחמת רחוקו מאחד וכו', עין שם, כי קדם

לקוטי הלכות

הלכות עדות ב

חושן משפט

מג

הוא עדון קדוש וטהור רק שמשם רשם שישתלשל עד שיתהיה אחיות הממאה והשקר. ועל כן באמת שם בתחלת הבריאה הוא עקר הממקת והכנעת הממאה והשקר, כי אין הדין נמתק אלא בשרשו פדוע, הינו בשמכריו ומעליו אחיות השקר וכו' לשרשו, שהוא תחלת הבריאה, שמשם רשם על השתלשלות אחיותו. נמצא, שעקר אחיותו משם, אבל באמת בשמעליו ומכריו אחיות השקר לשם לבחינת תחלת הבריאה או נכנע ונמתק השקר לגמרי, כי שם בתחלת הבריאה הוא רק אמת וצדק, קדוש וטהור. ושם נתברר ונמתק אחיות השקר שהוא הסמרא אחרא ואזי נכנע השקר לגמרי בבחינת הממקת הדין בשרשו, כי הסמרא אחרא שהוא השקר, הוא תקף ^ד הדין ונכנע ונמתק בשרשו, בבחינת תחלת הבריאה כנ"ל:

ג וזה בחינת שני עדים שנתנה להם התורה הכח לברר האמת ולהכניע השקר שיש בין אלו שני הפעלי דינים שמתאמצים בדין ואין יודעים מי דובר אמת ומי דובר שקר. ונתנה התורה הכח לשני עדים כשרים לברר האמת ולהכניע השקר על דם דיקא, כי מאחר שהם שנים הם בבחינת אחר הבריאה שאז היה בחינת שני דברים, כנכול, כנ"ל, אבל הם עדון בבחינת אחר הבריאה מיד, בחינת תחלת הבריאה קדם שנשתלשל לחשבנות רבים. מאחר

שהם שני ישראלים כשרים, כי ישראל עלה במחשבה תחלה ובתחלת הבריאה קדם שנשתלשל לחשבנות רבים שהוא אחיות הסמרא אחרא והשקר שמשם אחיות העכו"ם או בתחלת הבריאה אין שם רק בחינת קדשת ישראל שהם שרש כל הבריאה אשר בשבילם נברא הכל והם בחינת אמת, בחינת פלה זרע אמת, וכמו שכתוב (צפניה ג ט): "שארית ישראל לא יעשו עולה ולא ידברו כזב וכו'". כי אחיותם מבחינת אמת שהוא בחינת תחלת הבריאה שיהיה רק אמת כנ"ל, כי ישראל עלה במחשבה תחלה כנ"ל. ויש כח לישראל לכלל כל הבריאה בקדם הבריאה על ידי האמת שלהם, כי על ידי אמת נכלל אחר הבריאה בקדם הבריאה, כמו שמבאר במאמר הנ"ל, אבל עקר כח ישראל הוא דיקא כשהם רבים, כמו שכתוב: "ברב עם הדרת מלך". כי כשהם רבים ומתחברים יחד בדרך שבקדשה שהוא בחינת אמת, או נכלל אחר הבריאה, שהוא בחינת רבים כנ"ל, אחר הבריאה, שהוא בחינת פלו אחד כנ"ל, על ידי שמתחברים יחד רבים מישראל לדבר שבקדשה שהוא בחינת אמת. נמצא, שנכלל רבים בבחינת אחדות ואזי נכלל אחר הבריאה, שהוא בחינת רבים בקדם הבריאה, שהוא בחינת פלו אחד. וזה בחינת שני עדים, כי מעוט רבים שנים, כי אחר הבריאה מיד לא היה רק בחינת שני דברים,

כבכול, כ"ל. נמצא, ששני עדים ישראלים מרמזים על אחר הבריאה מיד, כי מאחר שהם שנים הם בבחינת אחר הבריאה, אבל מאחר שהם ישראלים בשרים הם בבחינת אחר הבריאה מיד, הינו בחינת תחלת הבריאה ששם שרש נשמת ישראל שעלו במחשבה תחלה ועל פן יש פה לשני עדים לברר האמת ולהכניע השקר בבחינת המתקת הדיון בשרשו, כי שם בבחינת שנים, שם עקר אחיות השקר ושם עקר המתקתו והכניעתו כ"ל. והכן היטב:

ועל פן יש להם לשני עדים הנאמנות, כי בודאי לא ידבר שקר חס ושלום, כי מאחר שהם מרמזים על תחלת הבריאה ששם שרש נשמת ישראל כ"ל, על פן בודאי לא ידברו שקר חס ושלום, כי שנים כשידברו שקר חס ושלום, הפגם הוא גדול ונורא מאד כאלו נותנים אחיות להשקר חס ושלום, משרשו שהוא בחינת שני ישראלים שמרמזים על אחר הבריאה מיד שמשם רשם אחיות השקר. וכששני ישראלים מתחברים יחד לדבר אמת אזי נכנע השקר ונמתק בשרשו כ"ל ונכלל אחר הבריאה, שהוא בחינת רבים, בחינת שנים, בקדם הבריאה, שהוא אחד, על ידי האמת כ"ל. אבל להפך חס ושלום, כששני ישראלים יעידו שקר חס ושלום, הם פוגמים בהשרש. וכאלו נותנים אחיות להשקר חס ושלום, מהשרש שהוא אחר הבריאה כ"ל. ועל פן אין

שנים חשודים על שקר, כי איש אחד כשנזכר לשקר חס ושלום, אף שהפגם גדול מאד, כי השקר הוא הרע והמאמה וכאלו עוקר עצמו משרשו על ידי שנזכר להשבנות רבים ונתרחק מאחד ששם שרש נשמת ישראל, כי תחלת הבריאה, שהיא נשמת ישראל שעלו במחשבה תחלה. היא עדין בלו אחד עם קדם הבריאה מאחר שעדין לא נשתלשל עד אחיות השקר חס ושלום, ועל פן כשישראל מדבר שקר חס ושלום, הוא פוגם מאד כי נתרחק מאחד. וכאלו עוקר עצמו משרשו חס ושלום, אבל אף על פי כן כשאיש אחד אומר שקר אין הפגם גדול כל כך כמו שנים כשזמעים יחד על דבר אחד בשקר חס ושלום, כי כששנים אומרים דבר אחד נמצא שרבים נכללים באחד והוא בחינת אחר הבריאה שסמוך לקדם הבריאה. וכשידבריהם שקר חס ושלום, אזי נותנים וניקה להשקר חס ושלום, משרשו בבחינת תחלת הבריאה חס ושלום, כ"ל והוא פגם גדול ונורא מאד. ועל פן אין שנים חשודים על שקר, כי שנים אין יכולים להתחבר יחד כי אם בדבר אמת שעל ידו נכללו רבים באחד שהוא בחינת אחר הבריאה שנכלל בקדם הבריאה. שעקרו תלוי באמת, כמו שמוכח במאמר ה"ל, אבל על שקר אין יכולים להתחבר יחד, כי עקר התחברות רבים ביחד שידברו דבר אחד שזה בחינת אחדות הוא רק על ידי אמת כ"ל.

לקוטי הלכות

הלכות עדות ב

חושן משפט

אָמְרוּ רבוֹתֵינוּ ו"ל, אִין הַשֵּׁם מֵלֵא עַד שְׁמִימָה זָכַר עֲמֵלֵק שֶׁהוּא הַסְּטֵרָא אַחֲרָא וְזָמַת הַנְּחִישׁ שֶׁהַתְּחִיל לְדַבֵּר שְׁקֵר בַּתְּחִלָּה, כִּי בְּשִׁמְיָמָה זָכַר עֲמֵלֵק, שֶׁהוּא הַסְּטֵרָא אַחֲרָא בְּחִינַת שְׁקֵר כַּנ"ל, אִין יִתְתַּקֵּן כָּל הַבְּרִיאָה מִחַמַּת שְׁיִתְבַּרַר מִן הַשְּׁקֵר שֶׁהוּא עֵקֶר תְּקוּן הַבְּרִיאָה שֶׁנִּבְרָאת בְּאֵמֶת, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב: "בְּרֵאשִׁית בְּרָא אֱלֹקִים אֶת" סוֹפֵי תְּבוֹת אֵמֶת, כְּמוֹ שְׂאִיתָא בְּדַהַר הַקְּדוּשׁ וְאִין שְׁיִתְתַּקֵּן כָּל הַבְּרִיאָה עַל דֵּי אֵמֶת עַל יְדֵי שְׁמִימָה זָכַר עֲמֵלֵק, אִין יִהְיֶה הַשֵּׁם שְׁלֵם, כְּבִכּוּל, כִּי הַשֵּׁם, כְּבִכּוּל, הוּא שְׂרֵשׁ הַבְּרִיאָה וְכִשִּׁשׁ פְּגָם בְּהַבְּרִיאָה עַל יְדֵי הַשְּׁקֵר חֵס וְשְׁלוֹם, בְּחִינַת עֲמֵלֵק אִין, כְּבִכּוּל, מַגִּיעַ הַפְּגָם בְּבְחִינַת שֵׁם ה', אֲבָל כְּשִׁתְּפַטֵּל יִנְקַת הַסְּטֵרָא אַחֲרָא וְיִתְפַּטֵּל הַשְּׁקֵר שֶׁהוּא עֲמֵלֵק, אִין יִשְׁלֵם שְׁמוֹ יִתְבַּרַד, כְּבִכּוּל, שֶׁהוּא שְׂרֵשׁ הַבְּרִיאָה כַּנ"ל. וְעַל כֵּן כְּשִׂאִישׁ יִשְׂרָאֵלִי אֹמֵר אִיזָה דְּבַר וְנִשְׁבַּע עֲלָיו, נִמְצָא, שֶׁמְקַשֵּׁר הַדְּבַר שְׂאֹמֵר לְשִׁמוֹ יִתְבַּרַד וְאִין בְּנֹדָא אִינּוּן חֲשׂוֹד עַל שְׁקֵר חֵס וְשְׁלוֹם, מִשְׂרֵשׁ הַבְּרִיאָה שֶׁהִיא שֵׁם ה' שִׁשְׁם שְׂרֵשׁ גִּשְׁמַת יִשְׂרָאֵל וְהוּא מְקִישׁ פְּגָם הַנ"ל. וְהַלְּלֵל, כִּי מֵאַחַר שֶׁעֲקֵר הַשְּׁתַּלְשֵׁלוֹת אַחֲזוֹת הַשְּׁקֵר הוּא מְבַחֲשֵׁת אַחַר הַבְּרִיאָה וְנֹדָא בַּתְּחִלַּת הַשְּׂרֵשׁ אִין שֵׁם שְׁקֵר חֵס וְשְׁלוֹם, כִּי לְמַעַלָּה הוּא בְּלוֹ טוֹב וְאִפְלוּ שְׂרֵשׁ הַסְּטֵרָא אַחֲרָא וְהַשְּׁקֵר לְמַעַלָּה הוּא רַק טוֹב, וְאִדְרַבָּא, שֵׁם נִמְתַּק וְנִכְנַע הַשְּׁקֵר כַּנ"ל. וְכִי שְׂפוּגִים שֵׁם

אֲבָל שְׁקֵר הוּא רְחוֹק מֵאַחַד, וְעַל כֵּן הַשְּׁקֵר לֹא יִסְפְּימוּ עֲלָיו רַבִּים כְּמוֹכָא כַּא"ב (אֵת אֵמֶת סִיפּוֹן), כִּי בְּשְׁקֵר אִין יְכוּלִים רַבִּים לְהִתְחַבֵּר יַחַד לְכֻלָּל בְּאַחַד כַּנ"ל. וְעַל כֵּן בְּשֵׁחַס וְשְׁלוֹם מִתְבַּרְרִים שְׁנַיִם עַל שְׁקֵר אַחַד בְּאֵלוֹ רוֹצִים חֵס וְשְׁלוֹם, לְתַן יִנְקָה לְהַשְּׁקֵר מְבַחֲשֵׁת אַחַר הַבְּרִיאָה כְּשִׁהְיָתָה סְמוּכָה לְאַחַד כַּנ"ל וְזֶה הַפְּגָם מַגִּיעַ בְּשְׂרֵשׁ גִּשְׁמַת יִשְׂרָאֵל כַּנ"ל. וְעַל כֵּן אִין יִשְׂרָאֵל חֲשׂוּדִים עַל זֶה שְׁשִׁנוּם יַעֲדוּ שְׁקֵר חֵס וְשְׁלוֹם, כִּי זֶה כָּלֵל שֶׁבְּדָבָר הַנּוֹגַע בְּשְׂרֵשׁ אִין יִשְׂרָאֵל חֲשׂוּדִים עַל זֶה:

וְזֶה בְּחִינַת שְׂבוּעָה שְׂנֵאָמֵן כָּל אַחַד מִיִּשְׂרָאֵל בְּשְׂבוּעָה, כִּי שְׂבוּעָה הִיא בְּחִינַת שֵׁם ה', כִּי סָתֵם שְׂבוּעָה הִיא בְּשֵׁם. וְאִפְלוּ כְּשִׂאֹמֵר שְׂבוּעָה סָתֵם כְּלִי הַזְּכָרֵת שֵׁם מוֹרָה גַּם כֵּן עַל שֵׁם ה', כִּי זֶהוּ לְשׁוֹן שְׂבוּעָה שְׂמִרְמוֹ הַלְּשׁוֹן שֶׁל שְׂבוּעָה שְׂנֵשְׁבַע בְּשֵׁם ה', כְּמוֹ שְׂאֹמְרוּ רבוֹתֵינוּ ו"ל: כָּל הַנִּשְׁבַּע בְּאֵלוֹ נִשְׁבַּע בְּחַיֵּי הַמְּלֹךְ. נִמְצָא, שֶׁשְׂבוּעָה הִיא בְּשֵׁם ה' וְשֵׁם ה' הוּא שְׂרֵשׁ הַבְּרִיאָה, כְּבִכּוּל, כִּי קִדְּם הַבְּרִיאָה ה' יִתְבַּרַד מְרוֹמָם וְנִתְעַלָּה אִפְלוּ מִכָּל הַשְּׁמוֹת כִּדּוּעַ וְעֵקֶר הַשֵּׁם הוּא בְּבַחֲשֵׁת אַחַר הַבְּרִיאָה, כִּי בְּשִׂרְצָה ה' יִתְבַּרַד, כְּבִכּוּל, לְבָרָא הָעוֹלָמוֹת גִּתְלַבֵּשׁ בְּבַחֲשֵׁת שְׂמוֹתָיו יִתְבַּרַד וְעַל יְדֵי זֶה בְּרָא אֶת כָּל הַבְּרִיאָה כִּדּוּעַ. נִמְצָא, שֶׁעֲקֵר אַחֲזוֹת הַבְּרִיאָה מְבַחֲשֵׁת שֵׁם ה' וּמְחַמַּת שְׂמִימָה הַבְּרִיאָה יֵשׁ אַחֲזוֹה לְהַסְּטֵרָא אַחֲרָא וְהַשְּׁקֵר כַּנ"ל, עַל כֵּן

ועל פן פששונים אומרים דבר אחד
הינו שעדותן מכוננת בודאי דבריהם
אמת ואזי מכניעים השקר של הבעל דין
שפוענן שקר, כי נכנע השקר על ידי
שנמתק אחיות השקר בשרשו פנ"ל:

וזה בחינת "על פי שנים עדים יקום
דבר" (דברים טו) 'יקום' דיקא, כי הם
מקומין ומרמין הדבר, כי הם מעלין
האמת ומכניעים השקר, כי נמתק הדין
בשרשו פנ"ל. ואזי נכלל אחר הבריאה
בקדם הבריאה על ידי שאלו השנים
נכללים יחד בדבר אמת, כי נכללו רבים

באחד מאחר ששנים אומרים דבר אחד.
וגם כי השנים בעצמן הם גם פן בחינת
קדם הבריאה ואחר הבריאה פנ"ל. ועל
פן תרי במאה, כי עקר הדבר מה ששנים
נאמנים הוא מחמת שרבים נכללים
באחד שעל ידי זה נמתק אחיות השקר.
ועל פן אין חלוק בין שנים למאה, כי
מעוט רבים שנים. ועקר שרש אחיות
השקר הוא מכחינת שנים פנ"ל. ועל פן
על ידי שנים שנכללים יחד נכנע השקר
ונמתק אחיותו פנ"ל ועל פן נאמנים
במאה מאחר שיש להם כח להכניע
השקר בשרש אחיותו פנ"ל וזה בחינת
שבועה בשם פנ"ל, כי עקר שרש
הבריאה הוא מכחינת שם ה' וכשנכלל
אחר הבריאה בקדם הבריאה על ידי
אמת פנ"ל כמו שיהיה לעתיד אזי נתקנים,
"ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד":

ברוך ה' לעולם אמן ואמן:

בהשרש חס ושלום. ונותן יניקה להשקר
מתחלת השרש חס ושלום, הוא פגם
מפלג מאד עד שאין ישראל חשוד על
זה. וזה בחינת הנאמנות של שני עדים
ישראלים. וזה בחינת הנאמנות שנאמן
ישראל בשבועה, כי שרש השתלשלות
השקר הוא משתלשל מבחינת שנים
פנ"ל. ועל ידם עקר המתקת אחיות
השקר על ידי שנכללו שנים באחד על
ידי אמת ולהפך חס ושלום, הפגם גדול
מאד פנ"ל. והבן הדברים היטב, כי אי
אפשר לברר היטב בכתב דברים כאלו:

ד גם כל מקום שיש שני ישראלים הם
מרמזים על בחינת קדם הבריאה
ואחר הבריאה, כי אין שני בני אדם
שוין ובודאי אחד גדול מהברו. והגדול
נגד הקטן הוא בבחינת קדם הבריאה
נגד הקטן מפני שהוא פגגוד בבחינת
אחר הבריאה וכמוכן בדברי רבנו ז"ל
במקום אחר במאמר "בראשית ברא, אב
ובן מאמר וחצי מאמר" (סימן כב) עין שם
והבן, כי כל מדרגה נגד המדרגה
שלמטה מטה הוא בחינת קדם
הבריאה וכו'. נמצא, פששני אנשים
מתחברים יחד בדבר אמת נכלל אחר
הבריאה בקדם הבריאה. ולהפך
בשואמרים שקר חס ושלום, עושים
פרוד חס ושלום, כי קשר רשעים אינו
מן המגן, כמו שאמרו רבותינו ז"ל
(פירוש דר טו) והחבור של שקר אינו נקרא
חבור רק פרוד, כי שקר רחוק מאחד.

לקוטי הלכות

הלכות עדות ד

חושן משפט

מו

הלכה ג נבדל לעיל פהלכות
דינים הלכה ג אות ו:

הלכה ד

"על פי שנים עדים וכו' יקום
דבר" (דברים טו):

א על פי הענין הנורא המבאר בסוף ספר
ספורי מעשיות מענין חלוק אלפים
למאות, עין שם היטב. והבדל פי ש אור
שהוא מאיר באלף עלומות והוא אור
אחד ואי אפשר לקבלו מחמת גדלו, אך
תלמיד חכם שהוא נאמן ונאמר בנחש,
הוא יכול לחלק אלפים למאות, דהיינו
לחלק האור הגדול לחלקים כדי שיוכלו
הקטנים לקבלו וכו'. ומי שיודע זאת הוא
יכול להחיות מתים וכו'. ומי שאינו יודע
זאת וכו' ואינו יודע היחוד של ברוך שם
כבוד מלכותו לעולם ועד ומהו ציין
קנדה וכו' ומהו ח"ש מחש"מל ומהו גנה
ומהו מעשה מרפכה ומהו ברית וכו'.
ומשיח יודע זה הענין בשלמות, אבל
שאר הצדיקים אינם יודעים אלא
בשעושי מאלפים מאות וכו', עין שם
היטב והדברים עתיקים:

ב וזה בחינת שני עדים שעל ידם נתפרד
האמת ונדהה השקר והם נאמנים
בכל דבר, כי כל מי שמעיד עדות אמת
הוא בבחינת התורה שהיא אמת, כמו
שכתוב: "תורת אמת וכו'". ונקראת

עדות' בכל מקום, כמו שכתוב: "ונתת
אל הארון את העדת וכו'". וכן בכל
מעשה המשפן ובכל התורה נקראת
התורה בשם עדות. וכתוב: "עדות ה'
נאמנה וכו'". כי התורה היא עדות גדול
עליו ותפרד, כי מי שיש לו מה אמת
בקרקרו יוכל לראות בעיני שכלו היטב
את מציאותו ואחדותו ויחדו ותפרד על
די התורה הקדושה, כי כל בעלי דעה
ושכל אמת יעידו ויגידו שאי אפשר
בשום אפן בשום שכל לבדות תורה
כזאת מלב חס ושלום, ונמבאר שיהיה
זאת בכמה ספרי קדש, וכמו שכתוב,
"והחכמה מאין תמצא ואי זה מקום בינה
וכו'". כי מהיכן לוקחין תורה כזאת? מן
בראשית עד לעיני כל ישראל עם כל
דקדוקיה ופרמיה וכו' וכל שאר הספרי
נביאים וכתובים וכל הש"ס ומדרשים
ומפרשיהם וכל הפלפולים והחדושים
שבהם, וכל סתרי התורה שגלו הרשב"י
ותלמידיו והאר"י ז"ל, וכל הגבורות
והנוראות והנפלאות שבהם אשר תסמר
שערות ראש האדם המעני בהם אפלו מי
שאינו מבינם לתכליתו, עם כל זה מעט
דמעט שמתנוצץ לו מדבריהם הכל יודו
ויאמרו שאי אפשר לבדות חס ושלום
דברים כאלה מלב בשום אפן וכן כל
ההתגלות והחדושים הנפלאים ונוראים
שגלו הצדיקים בדורות שאחריהם עד
היום הזה, כי עדיו ה' ותפרד עמנו גם
בדורות האלה שראינו עין בעין התגלות

ג כִּלְל הַדְּבָר, שֶׁהַתּוֹרָה נִקְרָאת עֲדוּת וְשָׁמַעְתָּהּ עַל מִצְיָאוֹתָיו וְאֲחֵדוּתוֹ וּמִשְׁלָתוֹ יִתְבַרֵךְ וְיִתְעַלֶּה, וְעַל כֵּן הַתּוֹרָה נִתְּנָה בְּשָׁנֵי לַחֲזוֹת הָעֲדוּת, כִּי אִין עֲדוּת פְּחוּת מִשְׁנַיִם, וְזֶה בְּחִינַת שְׁמֵעַ וְכַרְדּוּ שֶׁם כְּבוֹד מְלָכוּתוֹ לְעוֹלָם וְעַד שְׁבוּחַ אֲנֹנוּ מַעֲדִינֵינוּ עַל אֲחֵדוּתוֹ וּמִשְׁלָתוֹ יִתְבַרֵךְ וְצָרִיכִין שְׁנַיִהֵם דִּיקָא שְׁמַע וְכַרְדּוּ שֶׁם, שֶׁהֵם בְּחִינַת יִחְדָּא עֲלָאָה וְיִחְדָּא תַתָּאָה, כִּי אֲנִשֵׁי יְרִיחוֹ הָיוּ בּוֹרְכִין אֶת שְׁמֵעַ שְׁלֵא בְּרַצוֹן חֲכָמִים^(פסחים נג) וּפְרָשׁוּ שֶׁם, שְׁלֵא אֲמָרוּ בְּרוּךְ שֶׁם כְּבוֹד מְלָכוּתוֹ לְעוֹלָם וְעַד. וְזֶה בְּחִינַת חֲלֻקַת אֲלָפִים לְמֵאוֹת שֶׁהוּא סוּד בְּרוּךְ שֶׁם כְּבוֹד מְלָכוּתוֹ לְעוֹלָם וְעַד, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב שֶׁם, הִינְנוּ שְׂצָרִיכִין לְחַלֵּק אֶת הָאוֹר דִּיקָא, לְחַלְקוֹ לְחַלְקִים בְּכַחֲבִינַת חֲלוּק אֲלָפִים לְמֵאוֹת כְּדֵי שִׁיכּוּלוּ הַכֹּל לְקַבְּלוֹ כְּדֵי לְהוֹדִיעַ לְכֹל כָּאֵי עוֹלָם יְחִוּוֹ וּמְלָכוּתוֹ אֲשֶׁר בְּכֹל מְשֻׁלָּה. שְׁוֵהוּ בְּחִינַת בְּרוּךְ שֶׁם כְּבוֹד מְלָכוּתוֹ לְעוֹלָם וְעַד וְלֹא לְכַרְדּוּ אֶת שְׁמֵעַ, דְּהִינּוּ לְכַרְדּוּ הָאוֹר יְחַד, כִּי אִזְ אִי אֲפָשֶׁר לְקַבְּלוֹ:

ד כִּי עֲנִין חֲלֻקַת אֲלָפִים לְמֵאוֹת אַף עַל פִּי שְׁעָצֵם הַדְּבָרִים שִׁיִּצְאוּ מִפִּי רַבְּנוּ הַנֶּשֶׁבֶב וְ"ל, אִי אֲפָשֶׁר לְהִשְׁיָבֵם, אִךְ מִזֶּה שְׁנוּכָל לְמַצֵּא בָּהֶם אִיזוֹ רָמֵז, אֲנֹנוּ מְחַיִּיבִים לְחַתּוּר בְּכֹל כַּחֲנוּ לְמַצֵּא מִזֶּה שְׁנוּכָל. וְהִנֵּה עֲנִין חֲלֻקַת אֲלָפִים לְמֵאוֹת, דְּהִינּוּ לְחַלֵּק הָאוֹר הַגְּדוֹל שֶׁהוּא בְּחִינַת אֲלָפִים, לְחַלְקוֹ לְחַלְקִים, שֶׁהוּא בְּחִינַת

חֲדוּשִׁים נִפְלְאוִים וְנוֹרְאִים שְׁאִי אֲפָשֶׁר לְגַלוֹתָם בְּשִׁכְל אֲנוּשֵׁי בְּשׂוּם אַפְּן אִם לֹא בְּשִׁפְע אֱלֹקֵי הַנְּמוּשָׁךְ מִהַיְחִיד הַנְּנַעֲלָם יִתְבַרֵךְ שְׁמוֹ לְעַד. עַל כֵּן בֶּן דְּבָרֵי הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה יַעֲדוּן וְיַגִּידוּן כִּי ה' אֶחָד וְשְׁמוֹ אֶחָד, עַל כֵּן נִקְרָאת הַתּוֹרָה 'עֲדוּת' בְּכֹל מְקוֹם (וְעַן עוֹד מִזֶּה בְּדִלְכוּת פֶּסַח הַלֶּחֶם בּו, וְעוֹד יֵשׁ בְּלִבֵּי הַרְבֵּה מִזֶּה לְתַרְכוּב הַדְּבָרֵי, אִךְ אִין כָּאן מְקוֹמוֹ לְהַאֲרִיךְ מִזֶּה וּתְשַׁבְּלִים וְיִבְנוּ מֵאֲלֵהֶם), וְזֶה, "גְּדוֹלִים מַעֲשֵׂי ה'" דְּרוּשִׁים לְכֹל חֲפְצֵיהֶם", שְׁעַל יְדֵי גִפְלֵאוֹת חֲדוּשֵׁי וְדְרוּשֵׁי הַתּוֹרָה שֶׁהֵם דְּרוּשִׁים לְכֹל חֲפְצֵיהֶם בְּשִׁכְלֵיּוֹת גִּפְלֵאוִים וְנוֹרְאִים, וְנִשְׁגָּבִים כְּאֵלֶּה, עַל יְדֵי זֶה הַכֹּל רוֹאִים, כִּי גְדוֹלִים מַעֲשֵׂי ה', כִּי כֹל בְּעֲלֵי אֲמַת יוֹדוּ וְיַעֲדוּ, כִּי יֵד ה' עֲשֵׂתָהּ זֹאת. כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב: "וְהִלַּחַת מַעֲשֵׂה אֱלֹקִים הַמָּה וְכו'". וְזֶה שְׁאֲמַר מֹשֶׁה: "לֹא אֶת בְּנֵיכֶם וְכו' כִּי עֵינֵיכֶם רָאִיתָ אֶת כָּל מַעֲשֵׂה ה' הַגְּדוֹל אֲשֶׁר עָשָׂה". וְקָאֵי עַל כֹּל הַדְּרוּת עַד הַסּוּף, הִינּוּ כִּי אִינוּ מְדַבְּרִים עִם הַבְּנִים קְטַנִּים שְׁמֹחֵן עֲדוּן בְּקַטְנוּת וְלֹא נִפְקַחוּ עֵינֵיהֶם לְרֵאוֹת הָאֲמַת עֵינֵי בְּעוּן, כִּי עֵינֵיכֶם רָאִיתָ אֶת כָּל מַעֲשֵׂה ה' הַגְּדוֹל אֲשֶׁר עָשָׂה, כִּי מִי שְׁמַעֲנֵנוּ וּמְבִיט בְּהַתּוֹרָה עֵינָיו רוֹאוֹת עֵינֵי בְּעוּן אֶת כָּל מַעֲשֵׂה ה' הַגְּדוֹל אֲשֶׁר עָשָׂה, כִּי יוֹדַע וּמְבִיט הָאֲמַת שְׁאִי אֲפָשֶׁר לְבָדוּת מְלָכ חָס וְשְׁלוֹם כֹּל אֵלּוּ הַנִּפְלְאוֹת וְהַמְּעֻשְׂוֹת וְהַחֲדוּשִׁים וְכֹל הַנוֹרְאוֹת שְׁעָשָׂה עִמָּנוּ וְנִגְלָה לָנוּ מִיּוֹם מִתַּן תּוֹרָה עַל יְדֵי מֹשֶׁה רַבְּנוּ עַד הַיּוֹם הַזֶּה כִּי אִם מַעֲשֵׂה ה' הַמָּה:

לקוטי הלכות

הלכות עדות ד

חושן משפט מט

מאות כדו שייבדלו לקבלו, והו בחינת כלל כל קבלת התורה, כי כל התורה שהיא פְּרָשִׁיּוֹת וסְדָרִים וְחִבּוֹת ואֲזוּתוֹת הם בְּלִים צְמֻצוּמִים נִפְלְאִים לְהָאֹר הַגְּדוֹל כְּדִי שְׁנוּבֵל לְקַבְּלוֹ, שֶׁהוּוּ בְּחִינַת חִלְקַת אֱלֹפִים לְמֵאוֹת, כִּי אֲוִרְתָּא מִחֻמְקָה עֲלָאָה נִפְקַת (וְהַר הַקְּדוֹשׁ בְּשֵׁלַח טב) שֶׁשֶׁם הַכֹּל בְּבְחִינַת אֱלֹפִים, כְּמוֹכָא בְּפִתְבִּיּוֹם, שְׁלֻמְעֵלָה הָאֹר בְּבְחִינַת אֱלֹפִים. וְלִמְטָה גִּתְחֻלְקִים הָאוֹרוֹת בְּבְחִינַת מֵאוֹת, כִּי חֻמְקָה עֲלָאָה בְּעֻמְקָה בְּחִינַת אֱלֹפִים, אִי אִפְשָׁר לְנוּ לְקַבֵּל, כִּי הוּא בְּחִינַת אֲוִרְתָּא דְעֵתִיקָא סְתִימָאָה דְעֵתִידָה לְאַתְגְּלִיא לְעֵתִיד לְבֹא. וְאִין אֲנוּ מְקַבְּלִין כִּי אִם עַל יְדֵי צְמֻצוּמִים עַל יְדֵי שְׁנוּבֵלְבִשָׁה הַתּוֹרָה בְּלִבוֹשִׁים אֱלוֹ. שֶׁהוּוּ בְּחִינַת נִבְלָלוֹת חֻמְקָה שְׁלֻמְעֵלָה תּוֹרָה, כְּמוֹכָא. וְהוּוּ בְּחִינַת צְמֻצוּמִים, בְּחִינַת חִלְקַת אֱלֹפִים לְמֵאוֹת כְּנ"ל וְעַל כֵּן קָדְמָה הַתּוֹרָה אֱלֹפִים שְׁנָה, כִּי מִתְחִלָּה הִיָּתָה בְּבְחִינַת אֱלֹפִים וְהִיָּתָה בְּבְחִינַת פְּתוּגוֹת אֹר כְּאֶלְף, בְּבְחִינַת אֱלֹפִים, וְאִם לֹא הִיָּה חוּמָא אֲדָם הָרֵאשׁוֹן בְּעֵץ הָדַעַת, הִיָּה מְקַבֵּל אֶת הַתּוֹרָה בְּבְחִינַת פְּתוּגוֹת אֹר כְּאֶלְף וְהִיָּה חֵי לְעוֹלָם, כִּי שֵׁם לְמַעְלָה בְּבְחִינַת אֱלֹפִים, בְּחִינַת אֲוִרְתָּא דְעֵתִיקָא לִית מִיָּתָה חֲפוּן, כִּי שֵׁם חַיִּים נְצִחִים, אֲדָ עַל יְדֵי שְׁאֵבֵל מְעַץ הָדַעַת נִגְמָם הַכֹּל וְאִזּוּ שְׁלֻמָה הַקְּלִפָּה בְּחִינַת עֲרֻלָּה דְחִפְיָא עַל בְּרִית וְנִתְעַבַּר הַשֶּׁבֶל. וְעַל כֵּן אִי אִפְשָׁר לְקַבֵּל הָאֹר הַגְּדוֹל בְּחִינַת אֱלֹפִים שְׁמוֹשֵׁם

עַקֵּר הַחַיּוּת. וְעַל יְדֵי זֶה שְׁלֻמָּה הַמִּיָּתָה, כִּי נִסְחָלַק הָאֹר שְׁמוֹשֵׁם חַיִּים וְנִשְׁאָר הַכֹּל בְּלִי חַיּוּת בְּבְחִינַת מִיָּתָה וְלֹאִי חֲסִדוֹ יִתְבָּרַךְ הִיָּה הָעוֹלָם חוּזֵר לְתוֹהוּ וְבָהוּ חֵם וְשְׁלוֹם, אֲדָ בְּחֻמְלַת ה' וְחֲסִדוֹ הַנִּפְלְאִים חֵמֵל עֲלָיו וְעַל עוֹלָמוֹ וְהַפְּלִיא לַעֲשׂוֹת וְהַמְשִׁיךְ הַתְּקוּן שֶׁל בְּחִינַת חִלְקַת אֱלֹפִים לְמֵאוֹת וְהַלְבִּישׁ הָאֹר שֶׁהוּא הַתּוֹרָה בְּבְחִינַת פְּתוּגוֹת עוֹר כְּדִי שְׁנוּבֵל לְהִתְקַבֵּם, כִּי 'פְּתוּגוֹת עוֹר' דָּא תְּפִלִּין (תְּקִינֵי יוֹדֵר תְּקוּן טב דִּה קח) שֶׁהֵם צְמֻצוּמִים נִפְלְאִים לְהָאוֹרוֹת הַגְּדוֹלִים הַנְּמַשְׁכִּין מִבְּחִינַת עֵתִיק וְאֲרִיךְ אֲנִפִין שֶׁשֶׁם הַכֹּל בְּבְחִינַת אֱלֹפִים וְעַל יְדֵי תְּפִלִּין נְמַשְׁכִּין מִשֵׁם הַמְּחוּס בְּבְחִינַת חִלְקַת אֱלֹפִים לְמֵאוֹת, שֶׁהוּוּ בְּחִינַת שְׁנֵי הַשִּׁינָיִן שֶׁל תְּפִלִּין, שִׁי"ן שֶׁל שְׁלֻשָׁה רֵאשִׁין שִׁי"ן שֶׁל אַרְבַּעָה רֵאשִׁין, שֶׁהֵם בְּחִינַת מֵאוֹת. וְהוּוּ בְּחִינַת "דְּכָר צִוָּה לְאֶלְף דּוֹר", שְׁרָצָה ה' יִתְבָּרַךְ לְהַמְחִיין לְתַן אֶת הַתּוֹרָה לְאֶלְף דּוֹר כְּדִי שְׁנוּבֵל הָעוֹלָם כְּאֶלְף דּוֹר כְּדִי שְׁקַבְּלוּ אֶת אֹר הַתּוֹרָה בְּבְחִינַת אֱלֹפִים כְּמוֹ שְׁנִיבָה מְשִׁיחַ שֶׁהוּא יִשִּׁיג אֶת הָאֹר בְּשִׁלְמוֹת בְּבְחִינַת אֱלֹפִים, כְּמוֹ שְׁכֻחֵב שֵׁם, אֲדָ מִחֻמַּת חֲטָאֵי הַדּוֹרוֹת רָאָה שְׂאִין הָעוֹלָם מִתְקַבֵּם, עַל כֵּן נִתְּנָה לְכוּ דוֹרוֹת עַל יְדֵי שְׁבִחְכֻמָּתוֹ הַנִּפְלְאָה צְמֻצָה וְחֻלְקָה הָאֹר מֵאֱלֹפִים לְמֵאוֹת כְּדִי שְׁנוּבֵל לְקַבְּלוֹ וְעַל כֵּן לֹא קָבֵל יִשְׂרָאֵל אֶת הַתּוֹרָה עַד שֶׁעָשׂוּ שְׂרֵי אֱלֹפִים וְשְׂרֵי מֵאוֹת וְשְׂרֵי חֻמְשִׁים וְעֵשְׂרוֹת. כְּדִי שְׁיִצְמָצְמוּ הָאֹר מֵאֱלֹפִים

110

למאות, כדו שייבולו לקבל את התורה ושמנשכה מבחינה זאת, מבחינת חלוקת אֵלִים לְמֵאוֹת בַּל:”

ועל פו הכרח אדם הראשון למות בתוך אֵלֶף שָׁנָה, כי החיות - כפי השנת החקמה הקדושה של התורה, כי החקמה תחיה, וכמו שפתיב: ”כי הוא חיך וכו’”. ואם היה חי אֵלֶף שָׁנָה היה צריך לקבל האור מבחינת אֵלִים שָׁנָה אי אפשר לקבל עכשו אחר החטא ועל פו עשה ה' ותברך מימיו אֵלֶף שָׁנָה דיקא. וכו' נתקם, ”כי ביום אֵלֶף מִמְנוּ מֵוֹת תמוה”. כמו שאמרו רבותינו ו'ל, כי בודאי נתקם, כי מאחר שאינו חי אֵלֶף שָׁנָה ואינו יכול לעלות לאור האֵלִים ששם עקר החיים הרי שלטה בו המיתה שאחזתה למטה וזה היה עקר הפגם שלו שאינו יכול לקבל אור האֵלִים בעצמו ששם עקר החיים:

ה וְהָנָה הַבָּלָל, שעל ידי חטא אדם הראשון גרם ששלטה הקלפה החופה על המוח שהיא זכמת הנחש ואין אי אפשר לקבל אור האֵלִים ואין שום חיות להאדם ולכל העולם התלוי בו כי אם על ידי שמצמצמין האור מבחינת חלוקת אֵלִים לְמֵאוֹת בַּל. וגם לזה צריכין ויגיעה גדולה שצריכין להתגבר בכל פעם לשבר הקלפה החופה על המוח שהיא בחינת ערלה דתפאי על ברית ואין יכולין לעשות פלים וצמצומים לקבל

האור מבחינת חלוקת אֵלִים לְמֵאוֹת שהוא בחינת תחית המתים, כמו שמוכא שם, כי על ידי חטא אדם הראשון נפלו ניצוצות בעמקי הקלפות והם שם מבחינת מתים מחמת שנאחו בהם זכמת הנחש שהוא סטרא דמותא ועקר זכמת הנחש הוא השקרים שהוא בחינת כפירות שמסבין ומכסין על האמת והאמונה. והם מתגברין מחמת שנסתלק האור למעלה בַּל. על פו צריכין ויגיעה גדולה להקשיד האור מבחינת הַל, מבחינת חלוקת אֵלִים לְמֵאוֹת כדו שייבולו הכל לקבלו אפלו המנחים כדויטא התחתונה מאד ואז מכניעים ומגרשים זכמת הנחש שהוא השקר, שהוא סטרא דמותא ומחזין הניצוצות מבחינת תחית המתים ממש. ועל פו דיקא תלמיד חכם שהוא נוקם ונוטר כנחש יכול לחלק אֵלִים לְמֵאוֹת, כמבאר שם, כי זה התלמיד חכם הנוקם ונוטר וכו' בודאי פגנתו רק לשמים ולא בשביל כבוד עצמו כלל חס ושלום, כי בודאי אינו עובר על ”לא תקם ולא תמר” חס ושלום, (וכמו שמפלהל שם בנקרא דיקא, עו שם) רק כל פגנתו לשמים למען האמת לבר, על פו צריך דיקא שיהיה נוקם ונוטר כנחש ואז דיקא הוא תלמיד חכם, כמו שאמרו רבותינו ו'ל, כי אסור שיהיה ענו שופה שיהיה לו ענה פסולה, כי אף על פי שצריכין להיות קטן בעיניו לפני כל אדם שבעולם, אף על פי כן אסור לו לזוז מן האמת, דהינו כל דברי אמת שזכה

להשיג ולדיע כפי מה שקבל מרבותיו
 אסור לו לבטל דעתו אפלו נגד הגדול
 שבגדולים, כמו שראינו בכל בעלי הש"ס
 שאף על פי שבדואי בלם היו ענוים
 גדולים, אף על פי בן פל אחד היה חזק
 בדתו מאד בכל דרכי התורה שהיו
 לומדים, כמו שכתוב: "לא יבשו פי דברו
 את אויבים בשער". ועל בן זה התלמיד
 חכם הנזקם ונוטר כנחש בנדאי פונתו
 לשמים למען האמת לבד ועל בן צריך
 להיות נזקם ונוטר כנחש, הינו זה לעמת
 זה, טוב לעמת רע, הינו כמו הנחש
 שהיה ערום מכל, שמפנו כל הרמאות
 והשקרים והכזבים שבעולם, כמו בן ממש
 צריך התלמיד חכם האמתי להתנהג
 בהאמת להיות נזקם ונוטר בשביל האמת
 כדי לגלות האמת בעולם, כי יש כמה
 וכמה רמאות וטעויות בעולם בלי שעור
 ובלם נמשכין מזהמת הנחש שהיה ערום
 מכל שמשם נמשכין כל מיני ערמוניות
 והטעאות ורמאות של הבעל דבר
 שהכנים בעולם עד שקשה מאד מאד
 להבין האמת, כי הבעל דבר מתלבש
 עצמו בכמה דרכים וכמה מיני אנשים
 אפלו בגדולים וקשרים ומטעה ומרמה
 אותן בכמה דרכים עד שחולקין על
 האמת ובעלמין ומסתירין אותה ומשם
 נמשכין כל מיני מחלוקת שבעולם, בפרט
 המחלוקת שבין התלמידי חכמים וכל
 אחד אומר שחפץ בהאמת ואף על פי בן
 האמת הוא אחד. ועל בן צריך התלמיד

חכם להיות נזקם ונוטר כנחש, הינו
 שיתנהג עם האמת ממש כמו הנחש
 שמתנהג עם השקר לקנם עם עקש
 תתפתל, הינו כמו הנחש שערום מכל
 ומכסה ומסבב האמת על ידי שקריו
 ורמאותיו בכמה דרכים, כמו בן יתנהג
 התלמיד חכם כנגדו עם האמת ויתנהג
 עמהם כחכמה וערמה למען האמת לבד
 כמו שמתנהג הנחש בשקריו וכנ"ל. גם
 כנחש מרפזו שהתלמיד חכם שזקם
 ונוטר לא יבין בשביל הנאת עצמו וכבודו
 כלל כי אם למען האמת לבד וזהו
 'כנחש', כי אמרו רבותינו ז"ל שהנחש אין
 לו שום הנאה כמה שנושד כמו שדרשו
 רבותינו ז"ל על פסוק, "אם ישך הנחש
 וכו'". וכמו הנחש בקלפה שאין לו שום
 הנאה ואף על פי בן הוא נזקם ונוטר,
 כמו בן התלמיד חכם כקנשה צריך
 להיות נזקם ונוטר כנחש שלא יבין
 בשביל הנאת עצמו וכבודו כלל כי אם
 למען האמת לבד ואז הוא תלמיד חכם.
 ואז הוא יכול לחלק אלפים למאות, כי
 מאחר שהוא נזקם ונוטר כנחש למען
 האמת לבד כנ"ל ומגלה האמת מתוך
 השקר, הוא דוחה ומעביר והמת הנחש
 שהוא השקר, שהוא סמרא דמותא
 ומחנן הפנם של עין הדעת טוב ורע ואז
 ה' יתברך עוזר לו שיחלק האלפים
 למאות כדי שימשיך האור במדה כדי
 שייכלו קטנים לקבלו כדי שייכל להאיר
 דיעת אמתתו יתברך בכל הניצוצות

הנפילין להחיותם ממיתתם בבחינת תחית המתים וכנ"ל:

ו ועל פנ אין עדות פחות משנים, כי עקר העדות צריכין במקום שיש בפירה והכחשה ואז צריכין שנים דוקא לגלות האמת מתוך השקר, כי השקר הוא והמת הנחש שהוא סמרא דמותא. וכמו שאמרו רבותינו ז"ל, אתרא דהוי קרי קשמא וכו' שלא היו מתים שם מחמת שלא היה שם שקר, כי אמת סמא דחי' והשקר להפך, כי כל השקרים שבעולם הם בחינת כפירות, כמו שאמרו רבותינו ז"ל, כל המחלוף בדבורו כאלו עובד עבודה זרה, ועבודה זרה וכפירות הם בחינת שקר, שהם בחינת זהמת הנחש שהיה ערום מכל שפתה לאדם ותוה בשקריו ורמזותיו והביא מיתה לעולם. ועל פנ אלו עדים שבאין להעיד עדות אמת ולגלות האמת מתוך השקר וההכחשה שבין הפעלי דינים, על פנ צריכין שיהיו שנים לפחות, כי אי אפשר לגלות ולקבר האמת מתוך השקר כי אם על ידי בחינת חלקת אלפים למאות שזהו בחינת תחית המתים, דהיינו על ידי שממשיכין האור על ידי צמצומים וחלקים שעל ידי זה עושין פלים לגלות אמתת אלקותו ותברך שמו שזה עקר שרש האמת ועל ידי זה מחיין כל הניצוצות הקדושים שהם בחינת נקדת האמת שנפלו לתוך השקר ומבדרין האמת מתוך השקר וכנ"ל ולזה צריכין

שנים דוקא, כי טובים השנים מן האחד וכו', כי כל מקום שיש שנים יש להם כח יותר לחלק האור בבחינת חלקת אלפים למאות, כי זה כלל גדול ומבאר לעיל שלמעלה האור בבחינת אלפים ולמטה הוא בבחינת מאות. וכמו שכתוב, "חזה הוית וכו' ועתיק יומין ותיב וכו' אלף אלפין ושמשוניה ורבו רבבן וכו'", כי למעלה בבחינת עתיק הכל בבחינת אלפים, וכמו שכתוב באדרא רבא: תאנא, בגלגלתא דרישא אלף אלפין רבוא ושבעת אלפין וחמש מאה קוצא דשערא וכו'. ומבאר בהמפרשים שכל מה שהאור למעלה יותר עליון הוא בבחינת רבבות ואלפים ולמטה נתמעט עד שבא לבחינת מאות, עין שם. וזה בחינת "האלף קד' שלמה וקאמתיס לנטרים את פרו", "האלף קד' שלמה", מלך שהשלוש שלו, שם למעלה האור בבחינת אלפים. וקאמתיס לנטרים את פרו, הם הצדיקים השומרים ומקומים את התורה שהם זוכים לקבל את האור בבחינת מאותים שהם מאות, הינו שהם זוכים לחלק האלפים למאות כדי שיוכלו הכל לקבלו, שזהו עקר המושבת התורה ודיעת אמתת אלקותו בעולם כנ"ל. ועל פנ הוציא בלשון 'לנטרים' לרמז על התלמידי חכמים הנוקמים ונטרים שהם מחלקין האלפים למאות כנ"ל:

ו וכל נשמות ישראל שרשם בהתורה כידוע, ועל פנ שרש כל הנשמות

למעלה הוא בבחינת אלפים ושם כל הנשמות אחר, אך כשנמשכין למטה אי אפשר להמשיכן פי אם על ידי שמתלקין אלפים למאות. ואז נמשכת כל נשמה ונשמה למטה למקומה, לגוף השני לה וכל עבודת האדם להמשיך על עצמו האור למעלה למטה מבחינת אלפים למאות בבחינת אל תקרי מה אלא מאה, כי אור האלפים הוא אצלנו בבחינת מה, פי אי אפשר להשיגו, אבל על ידי עבודת האדם, בפרט על ידי תפלות שהוא בחינת ברכות והודאות, בחינת מאה ברכות בכל יום, על ידי זה ממשיכין אור האלפים לבחינת מאות ומכבדו האל"ף עם מ"ה ונעשה מאה. וכל זה כפי הגלות אמתו ותברך. עד שידעו אותו גם הרחוקים מאד שהם הניצוצות המנחים למטה מאד, פי על ידי הצמצומים והפלים שנגעשו על ידי בחינת חלקת אלפים למאות, על ידי זה ממשיכין אור האמת בהדרגה עד שיכולין להודיע גם לכל הרחוקים את אלקותו וממשלתו ועל ידי זה מכניעין ומכבדו השקר ומגלין ומכבדו האמת מתוך השקר כנ"ל. וכן כל מה שמכבדו ומבטליו השקר ומגלין האמת מתוך השקר על ידי זה יכולין לעשות פלים להמשיך האור למטה בבחינת חלקת אלפים למאות, פי הא ברא תליא וכמוכן בכתבים שאי אפשר להוליד ולהמשיך המחין שהם אור אמת ידיעתו ותברך פי אם על ידי

שמכבדו ומגלין הניצוצות מעמקו הקלפות בבחינת העלאת מין נוקבין. וכן להפך אי אפשר להעלות הניצוצות פי אם על ידי שממשיכין עליהם האור מלמעלה וכו' ועל פן באמת יש בזה כמה יגיעות בכמה בחינות קדם שזוכין לזה:

ח נמצא, שלמעלה כלל הנשמות הם בבחינת אלפים. ולמטה

נחלקו כל אחד למקומו בבחינת מאות ועל פן בכל מספר בני ישראל היה בהם אלפים ומאות הן בכלל הן בפרט, פוק עין ותשבח בספר במדבר, פי בכלל המניין היה שש מאות אלה ושלושת אלפים וחמש מאות וחמשים וכן במספר לכל דגל ודגל היו אלפים ומאות וכן במספר כל שבט ושבט היו אלפים ומאות. עין שם בכל שבט ובכל דגל ובכלל המניין וכן במספר הלויים בכלל ובפרט בכלם היו אלפים ומאות, להורות שגשמות ישראל נמשכין למטה על ידי שממשיכין האור מאלפים למאות וכנ"ל. וכל מה שמתחברים ישראל יותר, יש להם פח יותר לכלל בבחינת האלפים שהוא שרשם העליון ולהמשיך משם האור למטה בבחינת חלקת אלפים למאות, פי מחמת שהם רבים ויש בהם שני דעות שגמשה בבחינת חלקת האור למאות, פי למעלה אין שום שני, פי שם הכל אחד ועל פן מחמת שהם רבים שהם בחינת שני דעות שגמשיכין ממשיכין חלקת האור למאות כנ"ל כשנאספין ונכללין

מלכותו לעולם ועד, שהוא בחינת העד השני שעל ידי שניהם דיקא מחלקין אלפים למאות ומגליון האמות מתודד השקר ומגליון התקדשה ממקומות הנפולין בבחינת טובים השנים וכו' שאם יפלו האחד יקום וכו' וכנ"ל. וזהו תרי במאה, 'במאה' דיקא, כי הם ממשויכין ומחלקין האור מאלפים למאות שעל ידי זה יש להם נאמנות בכל דבר, כי הם מגליון האמות בכל מקום שהוא וכנ"ל:

י ועל כן צריכין תרין סהדין בכל יומא תפלין וברית, ובשבת שבת וברית, כי אין עדות פחות משנים וזה בחינת שני לוחות העדות, בחינת שמע וברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד, כי הכל אחד, כי עדות אמת הוא בחינת עדות התורה שהוא בחינת העדות של קריאת שמע שמעידין על אמתת מציאותו ויחודו וממשלתו אשר בכל משלה וכנ"ל. וכל זה אי אפשר כי אם על ידי בחינת חלקת אלפים למאות וכנ"ל, על כן צריכין שנים דוקא כנ"ל וזהו בחינת ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד, כי בתחלה אומרים שמע ישראל ה' אלהינו ה' אחד ומעידין על יחודו ותברך, אבל עדין אין מעידין, כי מלכותו בכל משלה ואפלו כל מדרגות התחתונות ששם נאחו הספרא אחרא והשקר גם שם מושלת מלכותו ויכולין לגלות האמת גם שם בבחינת אמת מארץ תצמח וזה עקר העדות, כי עקר

יחד לדרבן שבקדשה יש להם כח ביותר להפיל בשרשם בבחינת אלפים ולהמשיך האור למטה בבחינת מאות, כי יש להם כח לחלק האור מחמת שהם רבים וכנ"ל:

ט ועל כן כל דבר שבקדשה אין אומרים בפחות מעשרה, כי אלף הוא עשרה פעמים מאה. וכשיש עשרה יחד וכל אחד הוא בבחינת מאה, כי חייב לברך מאה ברכות בכל יום בחינת אל תקרי מה אלף מאה, ובשעשרה מישראל נתקבצו יחד וכלליון בבחינת אלף שהוא עשר פעמים מאה וממשיכין האור מאלפים למאות כנ"ל שזה עקר המשכת הקדשה. ועל כן אין עדות בפחות משנים, כי בשהם שנים יש להם כח לחלק האלפים למאות מאחר שהם שנים שדעתם חלוקות זה מזה ונכלליון יחד להעיד עדות אמת, על ידי זה יש להם כח להמשיך האור משרשם מבחינת אלפים לבחינת מאות וכנ"ל שעל ידי זה עקר התגלות האמת מתודד השקר, שזהו בחינת תחית המתים וכנ"ל, אבל בשהוא אחד אין לו כח לזה, כי אין לו כח לחלק האור למאות מחמת שהוא אחד לבד. וזה (ספ"ה): "יש אחד ואין שני וכו' גם זה הכל טובים השנים מן האחד כי אם יפלו האחד יקום וכו'". כי אחד לבד הוא בבחינת אנשי יריחו שהיו בורכין את שמע שלא ברצון חכמים שלא אמרו ברוך שם כבוד

העדות צריכין דיקא במקום שיש הכחשה וכפירה, כי במקום שישודעין האמת אין צריכין עדות ועל כן אומרים ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד, דהינו שישם כבוד מלכותו מברך תמיד לעולם ועד אפלו בכל מקומות הרחוקים והמבנים מאד. וזה מגילין על ידי בחינת חלקת אלפים למאות שעל ידי זה ממשכיין האור למטה על ידי פלים וצמצומים גפלאים עד שידעו כל הרחוקים ממנו ותברך ועל כן אנשי יריחו שלא אמרו ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד קראום רבותינו ו"ל שהיו פורכים את שמעו, הינו כאלו היו רוצים לברך הכל ביחד ולא לחלקו כלל וזהו פנים גדול, כי אז אין יכולין להודיע להרחוקים ממנו ותברך וכנ"ל, כי הסטרא אחרא שארי בחבורא וסיים בפרודא, ותקדשה להפך, הינו כי הסטרא אחרא שהוא הנחש והשקר, הם מתחילים בחבור שאומרים שהאור שלמעלה הוא מחבר יחד ואי אפשר לצמצמו ולחלקו ולהמשיכו למטה ועל ידי זה מסמיין בפרוד גמור, כי הוא כפירה גמורה, כי אינם מאמינים שכל החיות שלמטה הכל קשור ומחבר למעלה וכאלו זה העולם נפרד חס ושלום, משרשו העליון, אבל התקדשה להפך שארי בפרודא וכי' שמפרידין ומחלקין אלפים למאות וצמצמין האור עד שממשיכין ודיעת האמונה הקדושה שכל העולם הזה הנשמי קשור ומחבר

למעלה, כי מלכותו בכל משלה, וזה עקר שלמות היחוד ששיודעין שכל החיות וההנהגה של כל פרטי הבריאה הכל קשור ומחבר בו ותברך, כי הוא מתינה את כלם. וזהו וסיים בחבורא, על כן צריכין שני עדים דיקא כדי שיהיה להם כח להפריד ולחלק האור שעל ידי זה דיקא יכולין להכניע ולבער השקר ולגלות האמת כנ"ל, כי העדים הם בבחינת תלמיד חכם הנוקם ונוטר וכי, כי הם נוקמין בהעושה רע, כמו שכתוב: "יד העדים תהיה בו בראשונה". ועל כן יש להם כח לחלק אלפים למאות, אבל צריכין לזה שנים לפחות כנ"ל:

יא וזהו: "לא יקום עד אחד באיש לכל עון ולכל חטאת וכי". הינו מאחר ששלט ונאחו זהמת הנחש שמשם כל עוון וכל חטאת וצריכין לברר האמת משם, על כן אי אפשר על ידי עד אחד, כי אין בו כח לעמוד נגד הסטרא אחרא שמתנברת שלא לחלק האור כדי שישאר האור למעלה והם ישלטו למטה חס ושלום, שיהיו עקר סטרא דמותא שמפרידת בין החיות ובין הגוף בחינת פי הפנות יפריד, שהה נמשך מבחינת שארי בחבורא וסיים בפרודא ועל כן מאחר שכתב שלט כאן הסטרא אחרא בחינת הנחש שמשם השקר שהוא בחינת כל עון וכל חטאת, על כן אין כח באחד לעמוד נגדה, כי אין בו כח לעמוד כנגדה ולחלק האור למאות מאחר שהוא אחד

ע"ה

חושן משפט

לכד רק על פי שנים עדים יקום דבר כי טובים השנים מן האחד וכו', כי שנים מהמת שגשמותם חלוקות למטה על פני יש להם כח יותר לחלק האור מאלפים למאות שעל ידי זה עקר התגלות האמת בחינת עדות אמת וכנ"ל:

יב וזה בחינת מצות מילה, בחינת התודת ופריעה, כי בתחלה חוזקין הערלה דחפאי על ברית שהיא זהמת הנחש בחינת שקר וזה בחינת תלמיד חכם הנוקם ונוטר, בחינת חרב נקמת נקם ברית, אבל עדין אי אפשר לגלות העטרה שהוא חותם אמת עד שפורעין ומחלקין העור ומגלין העטרה וכוה מכניעין ומבררין קלפת נגה ונכללין ניצוצי הקדושה הטוב שבנגה בבחינת חש"מל כידוע וכל זה ממשיכין מבחינת חלקת אלפים למאות שמשם המשכת כל הגשמות שגמשיכין מדור לדור. והם גמשיכין דרך הצנור הקדוש הזה שהיא העטרה שעל הברית ושם גמשיכין מבחינת "תיב לא ידעו עיט", מבחינת פלא, בחינת אלפים, עד שגמשיכים לבחינת מאות שאו יבולין להצטיר כזה העולם, כמו שכתוב: "נוראות נפילתי ובלאים מעשדי וכו'". שנאמר על יצירת הולד במעי אמו, כמו שדרשו רבותינו ז"ל, כי נשמתו נמשכת אז בבחינת פלאי פלאים מאלפים למאות ואז נותנין שם להתינוק שבו נגבל כל נשמתו וחייתו, כמו שכתוב: "נפש תיה הוא שמו". כמו

שכתב רבנו ז"ל במקום אחר, כי כל השמות של ישראל גמשיכין במספר בני ישראל שנמנו במספר שמות, כמבאר בפרשת במדבר. וכלם גמשיכו על ידי חלקת אלפים למאות שיהו בחינת אלפים ומאות שהיו בכל מספר ומספר בכלל ובפרט כנ"ל, כי שמו יתברך משתף בשמנו ועקר הידיעה מננו יתברך הוא על ידי שמותיו יתברך שהם גמשיכין ונתגלין בעולם על ידי חלקת אלפים למאות שעל ידי זה געשין צמצומים וכלים לידיעת אמתו ואז יודעין לקרותו בשמותיו יתברך ומשם ממשיכין השם להתינוק הנמול, כי שמו משתף בשמנו כנ"ל:

יג וזה בחינת המצוה להוליד בנים, כי כל מה שנתברין ישראל לאלפים ולרכבות נכללין יותר בשרשם בבחינת אלפים וממשיכין האור משם מאלפים למאות מחמת שהם רבים וכנ"ל. וכזה תלוי ביאת משיח, כי משיח ישיג אור האלפים בשלמות והוא ידע בשלמות איד לצמצם האור ולחלקו למאות כדי להודיע לבני האדם גבורותיו וכו' למען דעת כל עמי הארץ כי ה' הוא האלקים וכו' ועל פני און תמלא הארץ דעה וכו' וכלם ידעו אותו למקטנם ועד גדולם והכל על ידי שידע לצמצם ולחלק האור באופן שייכל כל אחד לקבלו כפי ערכו, כי בבחינת חלקת אלפים למאות כולל כל בחינות הצמצומים וכל מיני מחין

דקטנות ונגדלות ראשון ושני וכו', רק ששקר הוא ההתחלה שהוא תחלת צמצום האור הנפלא בחינת אלפים לחלקו למאות, אבל שאר הצמצומים אחר כך בחינת שרי חמישים ושתי עשרות נעשה בנקל ממילא וכלם נקראים על שם חלקת אלפים למאות, אבל באמת יש פמה וכמה מיני מחין שגמ'שכין ממה בחינות צמצומים וחלקת האור בחינת בן חמש שנים למקרא, בן עשר שנים למשנה וכו', שהם כלל כל המחין דקטנות ונגדלות ראשון ושני, כמבאר בפגות של פסח. והוא בן מאה כאלו מת וכו', כי למעלה ממאות הם אלפים שאי אפשר לקבל עתה אחר חטא אדם הראשון כנ"ל. ועל בן משיח שידע לחלק האור בתכלית השלמות, כי הוא ישיג אור האלפים בתכלית השלמות, על בן ידע לחלקו ולצמצמו היטב להודיע לכל אחד כפי ערכו, על בן פלם ידעו אותו יתברך למקטנם ועד גדולם ועל בן כל מה שגתרבין ישראל יותר לאלפים ולרבות הם ממשיכין יותר אור של משיח, כי על ידי שגתרבין ישראל יכולין לחלק אלפים למאות כנ"ל שזהו בחינת אורו של משיח כנ"ל ועל ידי זה הוא התקרבות הגאולה, והוא:

"תקמן יהיה לאף והצעיר לגוי עצום אני ה' בעתה אחישנה", כי על ידי רבוי ישראל לאלפים ורבות, על ידי זה ימהר ביאת משיח כנ"ל. והוא: "תקמן

יהיה לאף", 'לאף' דיקא, בחינת "ספ ה' עליכם אף פעמים וכו'", 'אף' דיקא, כי באמת ישראל צריכין להתרבות בלי מספר, כמו שכתוב: "אם יוכל איש למנות את עפר הארץ וכו'". וכמו שאמרו רבותינו ז"ל שאמרו לו, משה, אתה נותן קצבה לברכותינו וכו' אך תפס מספר אף, כי זהו עקר מעלת הרבוי שיתרבו עד שיגיעו לבחינת אלפים שיוכלו להכליל בבחינת אור האלפים ולהמשיך משם ידיעת אלקותו מאלפים למאות שעל ידי זה עקר המשכת הידע לידע ממנו יתברך שעל ידי זה יקרב ויחיש ביאת משיח בחינת בעתה אחישנה כמהרה בימינו, אמון:

ד ועל בן יואב אמר: "ויוסף ה' אלקיך אל העם פהם וכהם מאה פעמים וכו'" (שמואל ב סד). ואמרו רבותינו ז"ל, גדולה ברכתו של יואב יותר משל משה וכו', הינו כי משה ויואב שניהם בנותם אחד לברך את ישראל בשלמות, אך ברכתו של יואב מבארת יותר ועל בן היא גדולה ביותר, כי משה הזכיר אף פעמים, כמו שכתוב "ספ ה' עליכם ככם אף פעמים", הינו שיתרבו כל כך עד שיהיה להם כח לכלל בבחינת אור האלפים שמשם המשכת כל הנשמות וכל הברכות והשפעות רבוי גדול, אבל לא הזכיר בפרוש המשכת הרבוי למטה בבחינת מאות שזהו העקר, אבל יואב הזכיר בפרוש המשכת למטה. ועל בן

חושן משפט

הזכיר המאות ואמר: "ויוסף ה' בהם ובהם מאה פעמים", הינו ש'וכו להמשיך האור לבחינת מאות שהוא העקר. ועל פן ברכתו גדולה משל משה מחמת שמושה לא הזכיר רק האלפים אף על פי שפנתו היה גם פן שימשיכו משם הברכה למשה לבחינת מאות, אבל לא הזכיר המאות בפרוש, אבל יואב הזכיר בחינת המאות בפרוש שהיה עקר הברכה בשגמושכת למשה השפע והברכה מאלפים למאות על פן ברכתו היתה גדולה משל משה וכנ"ל:

טו ועל פן סוד ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד הוא בבחינת ציפי קדרה, כמו שאמרו רבותינו ז"ל, פי ציפי קדרה הוא מאכל מבשם, אבל מנח במקומות נמוכים באנשים פפריים והוא סוד הקדשות הנפולות שמתקברים ועולים על די ה'הוד של ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד, שהוא בחינת חלקת אלפים למאות כנ"ל:

טו ועל פן בפרו עין חיים בשער ראש השנה פרק ד' מביא בשם

התקונים ש'שמע' נגד בינה, 'ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד' נגד מלכות, מבאר פברינו ששמע בבחינת אור האלפים ששם פלו אחד וזה בחינת בינה שהוא כלליות שלש ראשונות שגחשבין באחד ששם בחינת אלפים, בחינת 'ה'ה' ואלפך חכמה, בחינת שני אלפים שקדמה תורה לעולם וברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד נגד מלכות ששם עקר התגלות והמשכת האור למשה, בחינת חלקת אלפים למאות, כי מלכות היא בחינת מאה, בחינת מאה ברכות שהם בחינת מאה אדנים, פמוכא. וכוה מבארים דברינו שפכתנו למעלה שאגשי וריחו שהיו פורכין את שמע שלא פרצון חכמים, הפגם היה שלא המשיכו בחינת חלקת אלפים למאות,

ה'לכה ה

אין עדות פחות משנים, כמו שפנתוב: "על פי שנים עדים או על פי שלשה עדים יקום דבר" (דברים יט):

א על פי התורה "כי תצא למלחמה בקומו תנינא בסופו בסימן פ"ב, עין שם מרישא לסיפא:

והכלל, שאריכין לכלל בחינת שלא פסדר בבחינת פסדר שהוא בחינת מה שמשם עקר החיות, בחינת מה חיינו מה פחנו וכו'. וכשרואה אדם שהולך לו שלא פסדר ידע שיש לו גדלות שהוא בחינת אגא אמלך שפחלק

בְּחֵינַת מַלְכוּת לְעֲצֻמוֹ וְכוּ', עַל פֶּן יַעֲשֶׂה הַתְּשׁוּבָה וְיִשְׁפִּיל אֶת עֲצֻמוֹ וְיִהְיֶה בְּבַחֲיֵינַת מָה וְכוּ' וְעַקֵּר הַתְּשׁוּבָה נַעֲשֶׂה בַּחֲדָשׁ אֲלוּל שְׂאֵז עֲשֵׂה מִשָּׂה דְרָךְ בְּבוֹשָׁה לִילָךְ בַּה וְדָרְךְ הַתְּשׁוּבָה שְׁעֲשֶׂה מִשָּׂה בְּאֲלוּל הוּא עַל יְדֵי שְׂקִשֵּׁר עֲצֻמוֹ עִם כָּל הַמְּדַרְגּוֹת וְגִלָּה וְהוֹדִיעַ שֶׁה' יִתְבָּרַךְ בְּכָל מְקוֹם בְּכָל הַמְּדַרְגּוֹת שְׁבַע עוֹלָם בְּבַחֲיֵינַת "אִם אִפְסָ שְׁמַיִם שָׁם אֶתָּה וְאֶצִּיעָה שְׂאוּל הַנֶּדֶךְ", שְׂאֲפִלוּ בַּעֲשֵׁר כִּתְרֵינִי דַמְסָא בּוֹתָא גַם שָׁם נִמְצָא ה' יִתְבָּרַךְ, בְּבַחֲיֵינַת וּמַלְכוּתוֹ בְּכָל מַשְׁלָה וְכוּ', שְׁזַהוּ בְּחֵינַת חִירִיק נִקְדָּה הַתְּחַתּוּנָה, בְּבַחֲיֵינַת וּבְחִירִיק לְאִמְלֵכָא לָהּ עַל תְּתַאֲוִן וְכוּ'. וְכֵן בְּכָל עֲלִיָּה וְעֲלִיָּה מִצָּא שֵׁם ה' יִתְבָּרַךְ, כִּי יֵשׁ לְבַעֲמִים שְׂמַרְבוּי הַטּוֹב שְׁזוֹתְגִין לוֹ נִתְרַחַק וְכוּ', אֲבָל מִשָּׂה רַבְנֵי גִלָּה שְׁגַם שָׁם נִמְצָא ה' יִתְבָּרַךְ וְכוּ', וְזֶה בְּחֵינַת סְגוּלַת נִקְדָּה הַעֲלִיּוֹנָה וְכוּ', עַזֵּן שָׁם כָּל זֶה הַיִּסְבֵּב:

ב וְזֶה בְּחֵינַת עֲדוּת בְּשֵׁנִים וְתָרֵי כְּמֵאָה, כִּי הַעֲדוּת בָּאִים לְגַלּוֹת הָאֱמֶת וְעַקֵּר הָאֱמֶת הוּא עַל יְדֵי בְּחֵינַת הַנִּלְעַל, עַל יְדֵי שְׂמֻכְבִּלְיוֹן עֲצֻמֵּן בְּבַחֲיֵינַת מָה עַד שְׂנֻכְלָל בְּחֵינַת שְׂלֵא כַּסְדֵּר בְּבַחֲיֵינַת כַּסְדֵּר, כִּי הַשִּׁקֵּר שֶׁהוּא הַפֶּךְ הָאֱמֶת עַקֵּר אֲחִיּוֹתוֹ מִבְּחֵינַת שְׂלֵא כַּסְדֵּר, כִּי הָאֱמֶת בְּחֵינַת כַּסְדֵּר וְשִׁקֵּר הוּא בְּחֵינַת שְׂלֵא כַּסְדֵּר, כִּי הָאֱמֶת הוּא בְּשִׂאוּמָרִים עַל כָּל דְּבַר כְּמוֹ שֶׁהוּא, כְּגוֹן עַל כַּסְפָּה כַּסְפָּה וְעַל נַחֲשֵׁת נַחֲשֵׁת וְכוּ', שְׁזַהוּ בְּחֵינַת כַּסְדֵּר שְׂאוּמָרִים

עֲלֵיו הָאֱמֶת כְּפִי סֵדֶר הַבְּרִיאָה שֶׁל אֱלוֹ הַדְּבָרִים, אֲבָל הַשִּׁקֵּר הוּא בְּחֵינַת שְׂלֵא כַּסְדֵּר שְׂרוּצָה לְשִׁנּוֹת סֵדֶר הַבְּרִיאָה שְׂאוּמָר עַל כַּסְפָּה שֶׁהוּא נַחֲשֵׁת אוֹ לְהַפְּדֵי. וְכֵן כָּל דְּבַר שִׁקֵּר שְׂאוּמָר הַכֵּל הוּא בְּחֵינַת שְׂלֵא כַּסְדֵּר שְׂמֻשְׁנָה הַסֵּדֶר הָאֱמֶת שֶׁל זֶה הַחֲפִזֵּן אוֹ הַעֲסֵק וְאוּמָר שְׂלֵא כַּסְדֵּר הַמַּעֲשֶׂה שֶׁהוּא. נִמְצָא, שֶׁשִּׁקֵּר הוּא בְּחֵינַת שְׂלֵא כַּסְדֵּר. וְעַל פֶּן עַקֵּר בְּטוּל הַשִּׁקֵּר הוּא עַל יְדֵי בְּחֵינַת דְּרָךְ הַתְּשׁוּבָה הַנִּלְעַל שְׁעֲשֶׂה מִשָּׂה בְּאֲלוּל שֶׁהוּא לְכָלל נִקְדָּה הַתְּחַתּוּנָה בְּנִקְדָּה הַעֲלִיּוֹנָה שְׁעַל יְדֵי זֶה נִכְלָל בְּחֵינַת שְׂלֵא כַּסְדֵּר בְּבַחֲיֵינַת כַּסְדֵּר וְכוּ' כַּנִּלְעַל, כִּי זֶה עַקֵּר שְׂלֵמוֹת הָאֱמֶת כִּשְׂהָאֱמֶת הוּא בְּשְׂלֵמוֹת מֵרֵאשׁ עַד סוּף, מֵרֵאשׁ כָּל דְּרָגִין עַד סוּף כָּל דְּרָגִין, כִּי אֱמֶת הוּא רֵאשׁ, תוֹךְ, סוּף כְּמוֹכָא, כִּי הָאֶלֶף הוּא רֵאשׁ לְכָל הָאוֹתִיּוֹת. וְהַתִּי"ו הוּא סוּף כָּל הָאוֹתִיּוֹת וְהַמ"ם בְּאִמְצַע כְּמוֹכָא, הֵינּוּ שְׁעַקֵּר הָאֱמֶת הוּא כִּשְׂהוּא אֱמֶת מֵרֵאשׁ וְעַד סוּף כַּנִּלְעַל, כִּי הָאֶלֶף הוּא רֵאשׁ כָּל הָאוֹתִיּוֹת זֶה בְּחֵינַת א"ב כַּסְדֵּר. וְהַתִּי"ו שֶׁהוּא סוּף כָּל הָאוֹתִיּוֹת זֶה בְּחֵינַת תְּשֻׁרָה שְׂלֵא כַּסְדֵּר, כְּמוֹ שְׂכַתוּב בַּתְּחִלַּת הַתּוֹרָה הַנִּלְעַל שְׂכַתוּב בְּחֵינַת הוּא בְּחֵינַת א"ב. וּבְחֵינַת שְׂלֵא כַּסְדֵּר הוּא בְּחֵינַת תְּשֻׁרָה, הֵינּוּ בְּחֵינַת הָאֶלֶף שֶׁל אֱמֶת שֶׁהוּא בְּחֵינַת א"ב כַּסְדֵּר, בְּחֵינַת נִקְדָּה הַעֲלִיּוֹנָה. וְהַתִּי"ו שֶׁל אֱמֶת זֶה בְּחֵינַת תְּשֻׁרָה שְׂלֵא כַּסְדֵּר בְּחֵינַת נִקְדָּה הַתְּחַתּוּנָה וְהַמ"ם שֶׁל

האמת שהיא באמצע, זה בחינת המזכר וכולל נקדה התחתונה בנקדה העליונה לכלל בחינת שלא פסדר בבחינת פסדר שזה עקר שלמות וחיות ותקון הבריאה בלה, כמובן בהתורה הנ"ל, כי המ"ם היא בחינת ארבעים יום שהם מראש חדש אלול עד יום הכפורים שבאלו הארבעים יום עלה משה למרום ועשה דרך כבושה לתשובה הנ"ל שהוא לכלל נקדה התחתונה בנקדה העליונה, לכלל בחינת שלא פסדר בבחינת פסדר, לכלל התי"ו בחינת הסוף, בחינת תשר"ק שלא פסדר בבחינת האלף שהוא הראש, בחינת א"ב פסדר שיהיה נכלל הכל ביחד על ידי המ"ם שבאמצע ואז נשלם בחינת אמת שהוא עקר תקון העולם, כי בו חתם הקדוש ברוך הוא את עולמו, כמו שכתוב: "בראשית ברא אלקים". סופי תבות אמת כמובא, כי עקר האמת כשהוא אמת מראש ועד סוף שבכל דרגא שבעולם ימצא את ה' ותברך שהוא עצם האמת בין בעליה בין בירידה ושלא יתפד האמת שלא פסדר הן מחמת העליה הן מחמת הירידה, כי לפעמים האדם מחמת עליתו בעשירות או בחכמה שהוא למדן מפלג בתורה על ידי זה נטתה מן האמת ומהפכו מסדרו האמתי וחולק על צדיקי אמת ויראים מחמת שאומר כברות הפוכות מן האמת לאמתו, כי אין קץ לדברי רוח שיוכל לומר על כל דבר להפכו מן האמת ואי

אפשר לבאר לתור כל הפעוטים וכל הפברות ההפוכות רק האמת עד לעצמו ומי שיש לו לב ישראל ומבטל עצמו בבחינת מה וחפץ באמת לאמתו ואינו רוצה להתענות את עצמו יכול לידע ולהבין האמת היטב. וכן לפעמים מחמת ירידתו הגדולה שנפל וירד בגלות התאוות מאד כל אחד כפי ירידתו עד שמחמת זה נופל בדתו באלו אפס תקנה עד שהבעל דבר רוצה להפילו שיתראש מן הרחמים חס ושלום, ונדמה לו שלפי האמת כבר אבדה תקנתו חס ושלום. וכל זה מחמת שמהפך האמת שלא פסדר, כי באמת לא כך הוא האמת האמתי, כי כבר גלה לנו ה' ותברך רבוי רחמי שאינם כלים על ידי משה רבנו ועל ידי הצדיקים האמתיים שאחריו שגלו ש' ותברך בכל מקום, כמבאר בהתורה הזאת שמושה רבנו גלה שאפלו בעשר כתרין דמסאבותא שהוא כלל כל הממאות שבעולם, רחמנא לצלן, גם שם נמצא ה' ותברך הנ"ל, על פן עקר שלמות האמת כשהוא אמת בכל דרגא מראש ועד סוף וכו':

ג נמצא, שעקר האמת הוא בשנכלל נקדה התחתונה בנקדה העליונה וכו' הנ"ל וזה בחינת שני עדות, כי בששנים מכניז עדותן זה בחינת שנכללו שתי הנקודות יחד, כי בכל מקום שיש שנים מישראל מאיר בהם בחינת שתי הנקודות הנ"ל, כי בודאי אין שני בני

לקוטי הלכות

הלכות עדות ה

חושן משפט סא

ה וזה בחינת גדל מעלת השלום ונגזרת הפחלקת, כמו שאמרו רבותינו ו"ל: שאנוי המחלקת וגדול השלום. כי כל מה שאכלוין יותר במה אנשים מישראל יחד בשלום ואהבה, נכללים ביותר הנקודות הנ"ל יחד ונכלל ביותר בחינת שלא פסדר בבחינת פסדר שזה עקר תקונו כל העולמות שנגבראו בשביל זה וכמוכן למשפיל בתורה הנ"ל ועל פן משה רבנו בכל פעם שהיה מחלקת עליו ועל אהרן אמר, "ונחננו מה". וכן, "ואהרן מה הוא כי תלינו עליו", כי עקר התקונו על ידי בחינת מה, כי כל החולקים הנלחמים נגדו הם מבחינת שלא פסדר שרוצים להפך האמת מסדרו האמתי וכנ"ל ועל פן התקונו לזה בחינת מה שצריכין לבטל עצמו בבחינת מה ועל ידי זה יהיה נכלל הכל בבחינת פסדר ויתבטל בחינת שלא פסדר כנ"ל ועל ידי זה יתבטלו ויפלו כל השונאים והחולקים שיונקים משם מבחינת שלא פסדר, כי הכל נתבטל על ידי בחינת מה שהוא בחינת פסדר וכנ"ל:

ו וזה בחינת טבילת מקוה, כי כל הטמאות נמשכין מבחינת שלא פסדר שהוא בחינת דינים שמשם ינקת הסטרא אחרא ומשם כל הטמאות וכשרוצים לטהר עצמו צריכים לבטל עצמו בבחינת מה ולהכלל בבחינת פסדר וזה על ידי טבילת המקוה, כי שעור מ"ם סאה כנגד מ"ם יום שפקדם עלה משה

אדם שיום ובוודאי האחד גדול מחברו וכמו שכתוב בפושנה לענין שני עדים מכניסין את הגדול תחלה וכו' (וכמוכא לעיל מה) וכל מקום שיש גדול וקטן הם נמשכין בשרשם מבחינת שתי הנקודות הנ"ל שהם נקדה העליונה ונקדה התחתונה. וכשאלו השנים נכללים יחד ואומרים עדותן בשנה האמינה להם התורה כמו למאה, כי בוודאי דבריהם אמת, כי עקר האמת הוא רק על ידי זה, על ידי שנכללים שתי הנקודות יחד שזהו בחינת שני עדים שמוכנים דבריהם וישניהם אומרים בשנה, שזהו בחינת שנכללו שני הנקודות יחד, שזה עקר האמת כנ"ל:

ד וזה: "על פי שנים עדים וכו' יקום דבר", "יקום דבר" דיקא, כי דבר זה בחינת מלכות, בחינת חנה, שהוא בחינת הדבור, שהוא בחינת מלכות פה, שמשם נמשך בחינת שלא פסדר בשמחלקים חס ושלום, המלכות לעצמו, כמו שכתוב שם. ועקר התקונו להרים ולהקים את הדבור בחינת חנה, בחינת מלכות, לשרשו לבחינת פסדר. וזה נעשה על ידי שני העדים שאומרים עדות אמת וכנ"ל. וזה: "על פי שנים עדים וכו' יקום דבר", שמוקמין וידימין בחינת דבר, בחינת מלכות פה, בחינת שלא פסדר לשרשו לבחינת פסדר, על ידי שמגלוין האמת שבין הפעלי דינים וכנ"ל:

בחינת דרך כבושה לתשובה הנ"ל שעל ידי זה נכלל הכל בבחינת פסדר, ועל פן על ידי שזכננס במימי המקנה של מ"ם סאה בחינת מ"ם הנ"ל ונתעלם ונתכפה שם פתוך המים ונתפטר שם, על ידי זה נכלל בבחינת מה, בבחינת פסדר שעל ידי זה נתפטרין כל הפמאות שנמשכין מבחינת שלא פסדר ועולה מןממאה לטרה, פי נכלל בבחינת פסדר וכנ"ל: (וען פנויות מבאר שם סאה שבמקנה הם כנגד מם יום שעלה משה):

ז וזה בחינת (דברים לא) וְאָעִידָה בָּם אֶת הַשָּׁמַיִם וְאֶת הָאָרֶץ. פי שמים וארץ הם בחינת נקדה העליונה ונקדה התחתונה שהם בחינת שני עדים כנ"ל:

ובו ענין ראש השנה

ח וזה בחינת ראש השנה יום הכפורים שהם עשרת ימי תשובה כנגד בחינת יוד הנ"ל שנעשה על ידי שנכלל בחינת שלא פסדר בבחינת פסדר, כמו שמבאר שם בהתורה הנ"ל, כי בראש השנה נברא העולם וכל העולם נברא רק בשביל לגלות מלכות על ידי האדם ועל פן כל העבודה בראש השנה הוא לכלל בחינת שלא פסדר בבחינת פסדר שזהו בחינת המתקת הדינים שעוסקין ביותר בראש השנה שהוא יום הדין, כי כל הדינים הם מבחינת שלא פסדר שהוא בחינת דינים, פי כלל בריאת העולם הוא בבחינת שלא פסדר נגד ה' ותפרך,

בחינת בתשרי נברא העולם תשרי הוא בחינת תשרי"ק, שלא פסדר, פי בודאי גשמיית העולם הוא בחינת שלא פסדר נגד חקמתו ותפרך שהוא בחינת חקמה - כח מה, פי בודאי גשמיית הוא ההפך, דהינו בחינת שלא פסדר נגד בחינת מה, אך פאמת הן הן גבורותיו ונוראותיו שברא יש מאין המחלט והכל בשביל לגלות מלכותו, על ידי זה דוקא, על ידי שהאדם יאמין בהאמת ויכפל עצמו עם כל העולם התלוי בו בבחינת מה ויקשר תמיד אלקותו במחשבתו בבחינת חשב - מה, כמו שפתיב שם בסוף התורה הנ"ל, שעל ידי זה יחזיר בחינת שלא פסדר שהוא בחינת כלל העולם שיהיה נכלל בבחינת פסדר, שזה עקר השלמות והמלוי וקיום העולם, בחינת לה' הארץ ומלאכה, כמו שפתיב שם. וזה כל עבודתנו בראש השנה שאו נברא העולם שהוא בחינת שלא פסדר כנ"ל, שהוא בחינת דינים כנ"ל שאו עוסקין לפרסם מלכותו אשר בכל משלה, דהינו שכל העולם, שהוא בחינת שלא פסדר, הכל נכלל בו ותפרך שהוא בחינת פסדר, פי אין אנו חולקין חס ושלום, בחינת מלכות לעצמנו חלילה, רק אנו מודים ומודיעים, פי מלכותו בכל משלה שהוא ותפרך מושל ומולך בכל, מרום כל דרגין עד סוף כל דרגין, עד תכלית דיוטא התחתונה, פי אפלו בעשר פתרון דמסאבותא מושלת מלכותו ותפרך ועל

מנו

ח וזה בחינת ראש השנה יום הכפורים שהם עשרת ימי תשובה כנגד בחינת יוד הנ"ל שנעשה על ידי שנכלל בחינת שלא פסדר בבחינת פסדר, כמו שמבאר שם בהתורה הנ"ל, כי בראש השנה נברא העולם וכל העולם נברא רק בשביל לגלות מלכות על ידי האדם ועל פן כל העבודה בראש השנה הוא לכלל בחינת שלא פסדר בבחינת פסדר שזהו בחינת המתקת הדינים שעוסקין ביותר בראש השנה שהוא יום הדין, כי כל הדינים הם מבחינת שלא פסדר שהוא בחינת דינים, פי כלל בריאת העולם הוא בבחינת שלא פסדר נגד ה' ותפרך,

לקוטי הלכות

הלכות עדות ה

חושן משפט סג

בן אוקרים בכל הפרכות בראש השנה, מלך על כל הארץ וכו' וכן, מלך על כל העולם כלו וכו', כי זה עקר עבודת ראש השנה לגלות מלכותו אשר מושלת בכל בחינת לה' הארץ ומלוואה שאוקרים בכניסת ראש השנה, כי על ידי זה חוזרים בחינת שלא פסדר שהוא כלל העולם שיהיה נכלל בבחינת פסדר, שעל ידי זה עקר המתקת הדינים הנאחזים בבחינת שלא פסדר וכנ"ל:

ט וזה בחינת "העדתי ככם היום את השמים ואת הארץ" שקורין פרשה זאת תמיד סמוך לראש השנה, כי צריכים שני עדים דיקא לגלות האמת מתוך השקר שהם בחינת שמים וארץ, שהוא בחינת מעלה ומטה, נקדה התחתונה ונקדה העליונה, בחינת אם אסק שמים שם אתה ואציעה שאול הנדך, כי כלל התורה הוא אמונה, כמו שכתוב: "כל מצותיך אמונה". וכמו שאמרו רבותינו ז"ל: בא חקוק והעמידן על אחת שהוא אמונה ועקר האמונה שתלויה באמת, כמו שכתוב במקום אחר הוא בשתי בחינות הנ"ל, והינו שצריכין להאמין בה' ותברך שהוא יחיד קדמון הנה, הונה ויהיה וכמו שצריכין להאמין במציאותו ותברך בן צריכין להאמין שהוא הבורא, הוא היצר, הוא הפנהג מלך שליט ומושל ומשגיח על כל דבר מראש ועד סוף, כי בשאינו מאמין חס ושלום, שהוא ותברך מושל בכל תמיד

ומלכותו בכל משלה, הוא פופר ומקצין בנטיעות ועל בן עקר האמונה הוא בבחינת "ידעת היום והשבת אל לברך כי ה' הוא האלקים בשמים מפעל ועל הארץ מתחת אין עוד", כי צריכין להמליכו למעלה ולמטה בשמים מפעל ועל הארץ מתחת להאמין שמלכותו בכל משלה וזהו בעצמו בחינת ה' הוא האלקים, כי ה' זה בחינת מה, כי הויה במלוי אלפין בגימטריא מה בנ"ל ואלקים בחינת מלכות, כמו שכתוב: "ואלקים מלכי מנדם". הינו ליחד בחינת מלכות בחינת שלא פסדר בבחינת מה על ידי שיודעין ומאמינים שמלכותו בכל משלה וכנ"ל. ועל בן כל התורה נקראת עדות, כמו שכתוב: "ונקם עדות בעקב" בחינת שני לוחות העדות שני דיקא, כי צריכים שני עדים דיקא בנ"ל ועל בן שני לוחות העדות נתנו ביום הכפורים שהם גמר הארבעים יום הנ"ל שבהם עלה משה ועשה דרך כבושה לתשובה שהוא בשני בחינות הנ"ל, בחינת אם אסק שמים שם אתה ואציעה שאול הנדך, שהם בחינת שני עדים, בחינת שמים וארץ, מעלה ומטה שמגלים האמת שהוא בחינת ראש, תוך, סוף, כי זה עקר התשובה כשיודעים ומאמינים שה' ותברך נמצא עמו תמיד בכל עת ובכל מקומות שהוא, כמו שכתוב: "בכל מקומות ממשלתו". ועל ידי זה יזכה לילך בדרך התשובה שעשה משה, כי עקר היצר הרע

והספרא אחרא כל כהם על ידי השקר
 שהוא הרע, שהוא הממאה, כמו שכתוב
 בהתורה "אמר רבי עקיבא" (סו"ט טא). כי
 בתחלה מחמיא את האדם על ידי שקרו
 שמטעה אותו בכמה מיני המעאות ואחר
 כך בשבא על דעתו לשוב, מחליש דעתו
 ומכניס בלבו שפבר גסתלק ה' והברך
 ממנו והוא רחוק כל כך עד שאי אפשר
 לו לשוב ובאמת הוא להפך, כי באמת
 מלכותו בכל משלה אפלו בעשר פתרון
 דמסאבותא. וכמו שכתוב: "השכן אתם
 בתוך ממאתם". וכמו שפרש רש"י: אפלו
 בשהם ממאים שכנינה עמהם, ועל פן
 צריכין לידע שזה עקר דרך התשובה
 שעשה משה באלול, והצדיקים אמתים
 והגרויבם אחריהם ממושיכים זה הדרך
 בכל שנה ושנה שהעקר הוא במה
 שיוצאים ומודיעים בכמה לשונות
 ואזהרות וברוים הרבה בלי מספר שה'
 והברך עדן עמנו עם כל אחד ואחד
 אפלו עם החוטא הגרוע שבכל העולם
 בלו, כי מלכותו בכל משלה, בחינת
 "ואציעה שאול הגד", וכל זמן שהאדם
 חוזר זאת בדעתו ולבו ומכניס זאת בלבו
 באמת, בבחינת "ידעתה היום והשבת אל
 לבבך כי ה' הוא האלקים בשמים ממעל
 ועל הארץ מתחת וכי" וכו', אזי בודאי
 יש לו תקנה גדולה כל ימי חייו לזכות
 לדרך התשובה באמת, כי זה עקר דרך
 התשובה שעשה משה והצדיקים שאחריו
 וכו' בחינת היותן בים דרך ובמים עזים

נתיבה, שזה הפסוק הוא סוד פנינת אלול
 פמוכא. שהפנינה הפשימות שיוצא מזה
 לכל בני אדם הפשוטים הוא שה' והברך
 ברחמיו הודיע לנו על ידי צדיקו
 האמתים שהוא נותן בים דרך וכו',
 דהינו שאפלו בתוך מצולות ים הרבים
 מאד מאד השוטפים על האדם כהמון
 גלי הים ממש, בבחינת: "כל משפךדי
 וגלדי עלי עברו", בחינת: "ותשליכני
 מצולה בלבב ימים", בחינת: "שתני כבוד
 תחתיות במחשפים במצלות", וכן
 בפסוקים הרבה, מכל שכן כמו שידע
 האדם בעצמו מה שעבר עליו ולהיכן ירד
 וישלך על ידי מעשיו אף על פי כן גם
 שם יש דרך ונתיב תמיד לשוב אליו
 והברך ועקר הדרך נעשה על ידי בחינת
 ה"ל, על ידי שידע וימאין כי מלכותו
 בכל משלה כנ"ל, בחינת "אם אספ
 שמים שם אתה ואציעה שאול הגד",
 שזהו סוד פנינת אלול, בחינת הדרך ה"ל
 שכל אדם יכול לזכות אליו בכל מקום
 שהוא, בפרט באלול אם יאמין בכל זה
 באמת ובפשימות וכו' ל:

י וזה: "עדות ה' נאמנה מחכימת פתי".
 הינו מי שמושים לב שעדות ה'
 שהיא התורה, נאמנה בודאי שכל דבריה
 נאמנים, על ידי זה מחכימת פתי, על ידי
 זה בודאי יתחכם הפתי שהוא מי שחמא
 ופגם ונתפתה אחרי תאוות עולם הזה
 ונתעה למקום שנתעה שבודאי יתחכם
 לשוב אל האמת מכל מקום שהוא על

די שפאמין בעדות ה' שהיא התורה שנתנה בשני לוחות העדות ביום פפור שאז נגמר הדרך לתשובה שעשה משה, שמודיע ומעיד שמלכותו בכל משלה בחינת אם אפק שמיום וכו' ואציעה שאול הנד, שזה בחינת שני עדים שמגלים האמת, שזה בחינת התורה, בחינת שני לוחות העדות וכו' ועל ידי זה התורה שהיא עדות ה' נאמנה מחכימת פתי, פי כל הפתאים שעבולם שהם המתפתים אחרי יצרם חס ושלום, יכולים להתחכם על ידי שישימו ללבם בכל עת שעדין ה' אתם ובודאי יש להם דרך ונתיב איד לשוב אל האמת גם עתה, פי הדרך שעשה משה, בחינת "הנותן בים דרך", הוא דרך ומסלול ונתיב אמת גם להם וכלבר שאמינו בעדות התורה שמעידה על כל זה שבודאי יש לה נאמנות בחינת עדות ה' נאמנה וכו' ל:

יא וזה בחינת (שעה ח): "ואעידה לי עדים נאמנים את אוריה ואת זכריה וכו'". ואמרו רבותינו ז"ל, אוריה סימן לזכריה, פי אוריה התנבא והעיד על החרבו, וזכריה על הגאולה והבנין בית המקדש. וכשתראו נבואת אוריה נתקיים, שגחרכ הבית המקדש, תאמינו ותצפו שיתקיים עדות ונבואות זכריה, שיחוד ויבנה הבית המקדש. וזה רמז לכל אדם בכל מקום שהוא, פי כל אחד מישראל כפי מעשיו פן עובר עליו בחינת גלות וחרבן בית המקדש, דהינו גלות הנפש

על ידי מעשים רעים חס ושלום, שהיא בחינת חרבן בית המקדש, פי 'כל מי שאין בו דעה, כאלו נחרב בית המקדש בימיו'. ולהקדו כפי מה שמתקן מעשיו וזוכה לתשובה, פן מאיר עליו בחינת בנין בית המקדש, בחינת גאלת הנפש שזה עקר הגאולה, בחינת "קריבה אל נפשי גאולה", כמובא בשם הפעל שם טוב וזכר צדיק וקדוש לברכה. וכמו שאמרו רבותינו ז"ל: 'כל מי שיש בו דעה, כאלו נבנה בית המקדש בימיו'. ועל פן כשרואה האדם ארך גלות נפשו וחרבנו עד שנסתם ממנו קץ גאלת נפשו כמו שנסתם קץ הגאולה של כלל ישראל בבחינת קץ הפלאות, כמו שאציעק הנביא: "עד מתי קץ הפלאות". אבל צריך לשום ללבו פל הנ' שבודאי ה' יתקדו עמו גם עתה, בבחינת "ואציעה שאול הנד", ועל די זה בודאי תבוא גאלת הנפש שהיא בחינת בנין בית המקדש, פי צריכין לידע ולהאמין שקמו שיכולין לקלקל פן יכולין לתקן, כמו שאמר אדוננו ומורנו ורבונו ז"ל, כמו שכתוב במקום אחר. ואדרבה, מדה טובה מרבה, פי סוף פל סוף בודאי נשוב אל ה' ויבנה הבית המקדש כמו שהבטיחנו כמה נביאים וצדיקים, כמו שכתוב: "אחר ישבו בני ישראל וכו'". וכתוב: "ועשיתי את אשר בחקי תלכו וכו' והסרתי לב האבן וכו'". וכן בפסוקים הרבה, מפל שפן רבוי היעודים וההבטחות שהוירינו הצדיקי אמת שאין

רח"ל

עדות ה' נאמנה שמחזקים ומזרזים את ישראל לקלות ולצפות לישועה תמיד, כי מלכותו בכל משלה וכו' וכו' וכנ"ל. אלו העדות הם נאמנו מאד לביחד נאנה קדש שהוא הבית המקדש שבודאי יבנה אף על פי שמתארבין הימים פנ"ל. וכמו כן בודאי ישוב הדעת לכל אחד מישראל הפאמינים בזה ומצפים לישועה תמיד שהוא בחינת בגין בית המקדש פנ"ל:

גם "ה' לארץ ימים" מרמז על ראש השנה שנקרא ארץ ימים, בחינת שני ימים של ראש השנה ביומא אריכתא בינהו (כמו שאמר ארזנו מרזנו ורזנו ו"ל בחתירה" תקעו כמשלה" בלקיטת הגאון סימן א), כי כל הנ"ל מתמקן ביותר בראש השנה שאז נברא העולם שהוא אדם ותורה והיו צריכין לחזור ולכלל בחינת שלא פסדר בבחינת פסדר שעל ידי זה היה מתמקן הכל (ועי' פיה בדבריו בהלכות נטילת ידים שחרית הלכה ג, עין שם) אך הם קטאו או נגנבם ונתקלקל כל העולם ונעשה הכל שלא פסדר, אך ה' ותפרד חמל עליהם והורה דרך לתשובה לאדם או באותו היום והתחיל להתמקן אצל עקר התקון צריכין ישראל לעסק בכל שנה מראש השנה עד שמיני עצרת, פמובא, כי בראש השנה מתוועים הצדיקים אמת להמשיך דרך התשובה הנ"ל שעשה משה וכו"ל עדתיד נאמנו מאד וכו'. בחינת עדות אמת של התורה שהוא בחינת דרך התשובה הנ"ל פנ"ל. זאת העדות האמתית בחינת דרך

שום יאוש בעולם כלל. וכמו שכתוב, "טוב ויחיל ודומם לתשועת ה' וכו'". והעקר שיאמין בהעדים נאמנים שהם הנביאים והצדיקים אמת המחזקים ומזרזים אותנו על כל זה שהם בחינת עדים נאמנים הנ"ל, בחינת אוריה וזכריה כמו שנתקם דברי אוריה ונחרב הבית המקדש, כן בודאי ותקמו דברי זכריה ויחזור ויבנה הבית המקדש. וכמו כן בכל אדם שקמו שיכול לגרם במעשיו לעבב בגין בית המקדש ששחשב באלו החריבו, כן בודאי יש תקנה שיחזור ויבנה על ידי תקון מעשיו, כי בודאי סוף כל סוף יתמקן הכל ויתקן גם נפשו וישוב אל ה' וירחמהו והעקר על ידי בחינת עדות ה' נאמנה הנ"ל, בחינת שני עדים נאמנים שהם בחינת שתי נקודות הנ"ל, בחינת אם אסק שמים ואציעה שאול, שנה עקר האמת שמאיר מראש ועד סוף שצריך לשום לבו אל נקדת האמת תמיד בכל יום ובכל עת ובכל שעה בכל מקום שהוא וכנ"ל:

יב וזה: "עדתיך נאמנו מאד לביחד נאנה קדש ה' לארץ ימים". וכמו שפרש רש"י וזה לשונו: עדתיך, שהעידו והבטיחו וביארו לביחד שהוא נאנה קדש, נאמנו לביחד מאד ולאורך ימים הוא מצפה להם ואף על פי שארכו הימים נאמנים הם לה' מאד, עד כאן לשונו. והוא "עדתיך", "עדתיך" דיקא בחינת שני עדים נאמנים הנ"ל, בחינת

התשובה הנ"ל נתגלה ומאיר ביותר בראש השנה בבחינת ה' לארץ ימים שהוא ראש השנה, שהוא יומא אריכתא שאו עוסקין הצדיקים להמתיק הדינים הנאחזים מבחינת שלא פסדר ולכלל הכל בבחינת פסדר והכל על ידי דרך התשובה הנ"ל שמתחיל להאיר ביותר בראש השנה שהוא יום ראשון לעשרת ימי תשובה שאו חותרין הצדיקים לגלות דרך הנ"ל בעולם שעל ידי זה יתמקן הכל וכנ"ל:

וגוה בחינת ראש השנה שהוא בראש חדש, כי ידוע שראש השנה וראש חדש הם בחינת חמה ולבנה, פי השנים נמנים לחמה והחדשים ללבנה, כמוכא. וחמה ולבנה הם בחינת פסדר ושלא פסדר, כי שמש ידע מבואו זה בחינת פסדר שהלכו בו פסדר, אבל ירח לא ידע מבואו, כי פעמים שהוא בא בארצה ופעמים שהוא בא בקצרה, כמו שאמרו רבותינו ז"ל זה בחינת שלא פסדר וכל עבודתנו תמיד הוא למלאות פגימות הלבנה פידוע שנעשה על ידי קטרוג הירח שאמרה, אי אפשר לשני מלכים להשתמש בכתר אחד, שזהו בחינת שהלבנה, בחינת שלא פסדר, לא רצתה להתפלל בהחמה בכתר אחד ורצתה למלך בעצמה, בחינת אנא אמלך, ועל ידי זה נתמעטה ונפגמה ונעשה הכל שלא פסדר, פי בשחלק בחינת לבנה, בחינת מלכות מבחינת

חמה שהוא בחינת פסדר, אזי נעשה הכל שלא פסדר וכנ"ל ואנו צריכין לתקן זאת. וזה סוד קדוש החדש שהוא למלאות פגימת הלבנה כדי שיכלל בחינת שלא פסדר בבחינת פסדר שהוא תקון הכל. ועקר התקון עוסקין בראש השנה שאו גבלים שניהם יחד ראש השנה וראש חדש, שהם בחינת חמה ולבנה, בחינת פסדר ושלא פסדר שנכללים יחד, שזה עקר התקון וזה צריכין ביותר בראש השנה שאו נברא העולם וכו' וכנ"ל. ועל כן ראש השנה בראש חדש וכנ"ל ועל כן היה קדוש החדש על ידי שני עדים דיקא וכל דיני קדוש החדש על פי עדים סדרו לנו רבותינו ז"ל במסכת ראש השנה והכל בכונה מדקת בנדאי להורות שכל סוד קדוש החדש על פי שני עדים נאמנים עקרו נעשה בראש השנה שאו גבלים ראש השנה וראש חדש שהם בחינת חמה ולבנה יחד וכנ"ל:

יד וזה בחינת תקונו בחדש שופר בפסא ליום חגנו, שהוא ראש השנה, שהוא חג שהלבנה מתפסה בו, כמו שאמרו רבותינו ז"ל, פי קובעין יום ראש השנה בראש חדש שאו הלבנה מתפסה, פי הוא אז בתכלית המעוט ואז מתחלת להתמלאות, שכל זה מרמז על עקר התקון שהוא להכלל בחינת שלא פסדר בבחינת פסדר, שהוא דיקא על ידי שמוגיעים לתכלית המעוט, דהינו שמומעטים ומקמינים עצמם ומשברים

הַנְּלוּת בְּתַכְלִית וְעַל יְדֵי זֶה נִכְלָלִים
בְּבַחֲנֵת פְּסָדֵר, שֶׁזֶה הַתַּקֵּן נַעֲשֶׂה עִקְרוֹ
בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה כַּנֶּ"ל. וְזוֹהוּ: "כִּי חָק לְיִשְׂרָאֵל
הוּא מִשְׁפָּט לְאַלְמָנֵי יַעֲקֹב", כִּי אִזּוּ בְּרֹאשׁ
הַשָּׁנָה צְרִיכִין לְשַׁפֵּט וְלָדוֹן אֶת כָּל בְּנֵי
עוֹלָם וְעַקֵּר הַמִּשְׁפָּט לְתַקֵּן כָּל בַּחֲנֵי
שְׂלֵא פְּסָדֵר שֶׁהֵם עַל יְדֵי כָּל הַקְּלָקוּלִים
וְהַעוֹלוֹת הַנַּעֲשִׂים בְּעוֹלָם, שֶׁכֻּלָּם הֵם
בַּחֲנֵי שְׂלֵא פְּסָדֵר שְׂאִינִם מִתְּנַהֲגִים
כְּפְּסָדֵר הֶרְאוּ שְׂעַל יְדֵי זֶה מִתְּנַהֵג הַעוֹלָם
שְׂלֵא פְּסָדֵר. וּבְרֹאשׁ הַשָּׁנָה דְּנִים וְשׁוֹפְטִים
עַל זֶה הַכֵּל כְּדֵי שִׁיחִיר הַכֵּל כְּפְּסָדֵר. וְעַל
כֵּן נִסְמָךְ אַחֵר זֶה מִיָּד: "עֵדוּת בִּיהוֹסֵף
שָׂמוּ וְכו'". יוֹסֵף מְרַמֵּז עַל כָּלֵל יִשְׂרָאֵל
שֶׁנֶּאֱמָרִים עַל שֵׁם יוֹסֵף, כִּמּוֹ שֶׁאֲמָרוּ
רַבּוֹתֵינוּ וְ"ל מוֹכַב כְּפֹרֵשׁ רִשִׁי", כִּי רֹאשׁ
הַשָּׁנָה הוּא בַּחֲנֵי עֵדוּת בִּיהוֹסֵף שֶׁהֵם
כָּלֵל יִשְׂרָאֵל בַּחֲנֵי עֵדוּת ה' נֶאֱמָנָה
הַנֶּ"ל, בַּחֲנֵי עֵדוּת נֶאֱמָנָה מְאֹד שֶׁבְּיָדָא
יִתְמָנֵן הַכֵּל בְּקָרוֹב עַל יְדֵי דֶרֶךְ תְּשׁוּבָה
הַנֶּ"ל שֶׁעֲשֶׂה מִשָּׂה שְׁעוֹסְקִים הַצְּדִיקִי
אִמֵּת לְחֵתְרוֹ וְלִגְלוֹתוֹ בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה כַּנֶּ"ל.
וְזֶה שֶׁצִּעַק דָּוִד, "אֵל תִּתְּנֵנִי בְּנֶפֶשׁ צָרִי כִּי
קָמוּ בִי עֲדֵי שֶׁקֶר וַיִּפַּח חֲמוֹם וְכו'", כִּי
הַצָּר הִרַע וְחִלּוֹתָיו הֵם בַּחֲנֵי עֲדֵי שֶׁקֶר,
כִּי כָּל כַּחֵם עַל יְדֵי הַשֶּׁקֶר שֶׁהוּא הִרַע
וְכו' כַּנֶּ"ל וְהֵם לְהַפֵּךְ מִשְׁנֵי עֲדִים נֶאֱמָנִים
הַנֶּ"ל שֶׁהֵם בַּחֲנֵי כָּלֵל הַתּוֹרָה, בַּחֲנֵי
שְׁנֵי לִחוֹת הָעֵדוּת שֶׁהֵם מִזְכִּירִין וּמְזַרְזִין
אֶת הָאָדָם כְּכֹל פַּעַם לְכָל יִתְיָאֵשׁ עֲצֻמוֹ
מִן הַרְחָמוֹם, כִּי בִשְׂבִיל זֶה נִתְּנָה שְׁנֵי

לִחוֹת הָעֵדוּת בְּיוֹם הַכַּפּוּרִים שֶׁהוּא עַת
רִצּוֹן, יוֹם סְלִיחָה וּמְחִילָה, יוֹם הָאֲחֵרוֹן
שֶׁל הָאָרְבָּעִים יוֹם הַנֶּ"ל הַמִּתְחִילִין מֵאֲלוֹל
שְׁבָתָה עֲשֶׂה מִשָּׂה דֶרֶךְ תְּשׁוּבָה הַנֶּ"ל
וְיוֹם הַכַּפּוּרִים הוּא עִקְר הַנִּמְרָ שְׁבָתָה
נִתְרַצָּה ה' יִתְפָּרֵךְ לְמִשָּׂה בְּשִׂמְחָה וְאָמַר
לוֹ, "סְלַחְתִּי", שֶׁהַסְּכִים עִמּוֹ שִׁיחִיר נִמְרָ
דֶרֶךְ כְּבוֹשָׁה לְתְּשׁוּבָה הַנֶּ"ל שְׂעַל יְדֵי זֶה
יִתְּנָה מוֹחֵל וְסוֹלַח לְיִשְׂרָאֵל עוֹנוֹתֵיהֶם
בְּכָל שָׁנָה בְּזֶה הַיּוֹם, כִּי זֶה מְבָאֵר בְּדַבְּרֵי
רַבּוֹתֵינוּ וְ"ל שִׁיּוֹם כְּפּוֹר אִינוּ מְכַפֵּר אֲלָא
לְשָׂבִים. וְעַל כֵּן בְּיָדָא מֵאַחַר שֶׁה' יִתְפָּרֵךְ
הַתְּרַצָּה לְמִשָּׂה לְמַחֵל בְּיוֹם הַכַּפּוּרִים
עוֹנוֹת יִשְׂרָאֵל בְּכָל שָׁנָה וְשָׁנָה, בְּיָדָא
הַהֲכָרַח שֶׁעוֹר גַּם זֹאת לְיִשְׂרָאֵל שֶׁיִּשׁוּבוּ
בְּתְּשׁוּבָה כְּדֵי שִׁימַחֵל לָהֶם וְעַל כֵּן בְּאִמֵּת
יוֹם הַכַּפּוּרִים מוֹעִיל בְּכָל הַבַּחֲנוֹת, כִּי
הוּא יוֹם סְלִיחָה וּמְחִילָה וְהוּא יוֹם הַנִּמְרָ
שֶׁל הַמִּ"ם יוֹם הַנֶּ"ל שְׁבָתָה נַעֲשֶׂה דֶרֶךְ
הַנֶּ"ל לְתְּשׁוּבָה וְעַל כֵּן נִתְּנָה אִזּוֹ דִּיקָא שְׁנֵי
לִחוֹת הָעֵדוּת שֶׁהֵם בַּחֲנֵי שְׁנֵי עֲדִים
נֶאֱמָנִים הַמְעִידִין לְיִשְׂרָאֵל אִמֵּת טוֹבוֹ
וְחִסְדּוֹ יִתְפָּרֵךְ שֶׁהוּא שׁוֹכֵן אִתְּנוּ תָּמִיד
וּמִיּוֹם פְּשׁוּטָה תָּמִיד לְעוֹרְנוּ לְשׁוֹב
וְלִקְרַבְנוּ אֵלָיו, רַק אִנּוּ צְרִיכִין לְשׁוֹם לְבַנּוּ
לָזֶה וְלִהְיָאִמִּין בְּזֶה בְּכָל עַת וְכו'". וְזֶה
בַּחֲנֵי תְּרִין סְהָרִין שֶׁצְּרִיךְ הָאָדָם בְּכָל יוֹם
שֶׁהֵם בְּחַל מִלָּה וְתַפְלִין, וּבְשִׁבְתָּ שְׁבַת
וּמִילָה, כִּמּוֹ שְׁכַתּוֹב בְּזֶהר הַקְּדוּשׁ, הֵינּוּ
בַּחֲנֵי שְׁנֵי עֲדִים נֶאֱמָנִים הַנֶּ"ל, כִּי כָּל וְזֶמן
שִׁישׁ לְהָאָדָם שְׁנֵי עֲדִים הַנֶּ"ל מִלָּה

לקוטי הלכות

הלכות עדות ה

חושן משפט סט

ותפלין או שבת, הם מעידין ומבטיחין לו בכל עת שעדוין חביבותיה גבן אפלו אם ירדנו כמו שירדנו מאחר שאנו זוכין עדוין לשני עדים קדושים כאלו, שאנו חתומים בחותמו הקדוש בגופנו באות ברית קדש ומבטחין ומעטרין בעטרת התפארת התפלין הקדושים, ויש לנו מתנה טובה שהיתה גנוזה אצלו בבית גנוזי ושבת שמה:

אבל הסטרא אחרא, שהם היצר הרע וחילוליו, הם בחינת עדי שקר, שהם מכניסין בלב האדם ההפך מכל זה והוא המסית הוא המודיע המסמין שבתחלה מסית לאדם מה שמסית ואחר כך הוא מסמין למעלה ולמטה וכמו שהוא מסמין ומקטרג למעלה להרחיק רחמיו מישאל חס ושלום, כמו כן הוא מסמין ביותר בלב האדם כאלו כבר אפס תקוה חס ושלום. ובאמת רחמיו יתברך אינם בלים כאשר הבטיחנו כמה פעמים בלי מספר וכנ"ל ועל זה התפלל דוד, "אל תחנני בנפש צרי כי קמו בי עדי שקר". שהם הסטרא אחרא, שהם עדי שקר שרוצים להעיד בלב האדם הפך מן האמת שמעידים שני עדים נאמנים הנ"ל, כדי להרחיק את האדם לגמרי חס ושלום. וזה, "לולא האמנתי לראות בטוב ה' וכי". "לולא" אותיות אלול, כמובא לרמו שלולא הפח של סוד פגות אלול שהם בחינת אם אפק שמים שם אתה ואציעה שאול הנך שהוא בחינת הדרך

לתשובה הנ"ל, שהוא בחינת שני עדים נאמנים הפך עדי שקר הנ"ל. לולא זאת כבר קמו בי עדי שקר וכלוני חס ושלום, כמו שפרש רש"י שם. אבל ה' יתברך היה בעורנו שגלה לנו על ידי צדיקו האמתיים סוד פגות אלול שהם בחינת הדרך הנ"ל לתשובה שהוא ההפך מעדי שקר הנ"ל ועל ידי זה כל התחזקותנו לנצח, כמו שפס"ם שם: "קנה אל ה' חוק ויאמין לבך וקנה אל ה'". וכמו שפרש רש"י שם: ואם לא נתקבלה תפלתך חוק ויאמין וחזר וקנה אל ה', כי ה' אתנו תמיד וכנ"ל ועל כן אומרים כל זה בכל הדין אלול עד גמר החתימה לטובה שהוא שמיני עצרת:

ראשי פרקים מהלכות עדות הנ"ל

ראש השנה בראש הדין, חמה ולבנה פסדר ושלאל פסדר. שמש ידע מבואר בחינת פסדר, אבל ירח וכו'. קדוש החדש על ידי שני עדים. בראשונה היו מקבלים עדות החדש בכל יום וכו' ואם באו מן הפגות וכו' שמחמת זה עושים שני ימים ראש השנה. עתה נאמנו מאד לביתך וכו' ה' לאורך ימים שהוא ראש השנה תקעו בחדש שופר וכו' וסמך ליה עדות ביהוסף שמו וכו' עדות ה' נאמנה, על ידי זה מוחכימת פתי, כי בודאי יתחכם על ידי עדות ה' נאמנה שמעיד כי מלכותו בכל משלה אפלו וכו',

כריתות שהוא על ידי כתב דיקא, כי איתא בדברי רבנו במאמר "גולה" (סימן ס) שעקר העשירות הוא בבחינת האשה, בבחינת נפש, כי כל הנפשות שרשם בעשירות. וזה בחינת כסף קדושין, כי הכסף היא שלמות נפשה ושרשה. ועל כן נקנית על ידי הכסף, עין שם. ומצא שכל הקנינים שיש לאדם שהם העשירות שלו, כלם הם שרשי נפשו. וכל המושא ומתן ומקח וממכר והלואות שבין אדם לחברו כלם הם בבחינת הנפשות שזה מוכר לו בחינת נפש כוזב ולקח ממנו תמורתו בחינת נפשות אחרים וכמוכא זה בדברי רבנו במקום אחר, עין שם. ועל כן על ידי הדבור לכר ראו לקום המושא ומתן, כי הדבור הוא מקום מוצא הנפש בבחינת (שיר השירים ה) "נפשי יצאה בדברו". וכמו שכתב רבנו ז"ל (סימן סה), ועל כן בשמדבר ואמר שמוכר או נותן לו אותו הדבר על ידי זה יוצא בחינת הנפש המלבש באותו הדבר, על ידי זה הדבור מרשות מוכר לרשות חברו בבחינת נפשי יצאה בדברו כנ"ל. ועל כן אסור לחזור מדבור ונקרא מחסר אגנה. ומכל שכן על ידי הכסף שהוא שרש הנפשות כנ"ל. על כן הוא קונה מדאורתא, כי הכל תאבדים אל הממון שהוא שרש הנפש. ועל כן תקף שמקבל מחברו כסף בודאי הוא גומר ומקני לו הנפשות שיש באותן החפצים הנמכרים, כי כלם במלים לנפי השרש שלהם, דהינו הכסף, אך עם כל

פי זה עקר דרך התשובה וכו' כנ"ל. ואעידה לי עדים נאמנים את אוריה ואת זכריה. אוריה סימן לזכריה כמו שיכולין לקלקל ולהחרוב את הבית המקדש בעוונותיו, רחמנא לצלן, כן יכולין לחסן ולחזור ולבנותו, וזה בודאי יתקיים, כי סוף כל סוף ישוב ויבנהו בנין עולם בחינת ערתיך נאמנו מאד לביהוד וכו' ואתם ערי נאם ה' ואני אל. עדים אתם היום, בענין בעוונות, כי מהם יצא הגואל צדק שהוא דוד. תרין סהרין בכל יומא תפלין ומילה, ובשבת וכו' כל הקורא קריאת שמע בלא תפלין כאלו מעיד וכו'.

הלכות הלואה

הלכה א

המלוה בשטר, גובה מן המשעבדים. אבל מלוה בעל פה, אין גובה מן המשעבדים:

א על פי מה שכתב רבנו ז"ל (סימן קע) שעל ידי הכתב יכולין להחזיר הנפש ופנימיות שרש הנפש, בבחינת אנכי אנה נפשי כתבית יהיית, שבהכתב נותן ומגלה הנפש וכו', עין שם:

ונראה לעניינת דעתי, שזה בחינת שכל הקנינים והשעבדים עקר גמור קנינם ושעבודם הוא דיקא על ידי הכתב, דהינו על ידי השטרות וזה בחינת גמ

לקוטי הלקות

הלקות הקואה א

חושן משפט עא

זה גמור וחזוק כל התקנים הוא רק על ידי הכתב, דהיינו השטר, כי הכתב הוא בחינת פנימיות שרש הנפש פנ"ל. ועל כן פשוטו לז כתב ומגלה דעתו ורצונו בהכתב שהוא מוכר או נותן לו איזה חפץ או מוציא הדבר לגמרי מרשותו עם פנימיות שרשו, כי מגלה פנימיות שרש נפשו על ידי הכתב שרצה להוציא אותו הדבר מרשותו ולמסרו לאחר. נמצא, שעל ידי הכתב נגמור ויוצא הדבר לגמרי מרשותו ואין לו שום אחיזה ושכיכות אצלו כלל, כי יוצא אפלו מפנימיות שרש נפשו על ידי הכתב שהוא מגלה שם פנימיות משרש נפשו ששרצה להוציאו פנ"ל, ועל כן חזוק וגמור כל התקנים על ידי הכתב פנ"ל, כי הוא תכלית גמור האחרון, כי קדם הכתב אף שמכר לו באחד מדרכי התקין, עם כל זה אינו יוצא מפנימיות שרש נפשו כי אם על ידי הכתב פנ"ל. וזה בחינת הגט פריית, כי אף שנקנית לו בכסף, עם כל זה אחר כך אחר שנקנית לו נכללן זה בזה ונשרשת בנפשו ואי אפשר להוציאה לגמרי מפנימיות שרש נפשו כי אם על ידי הכתב, דהיינו הגט ששם מגלה פנימיות שרש נפשו שרצונו להוציאה ואין הוא פריית לגמרי, כי שוב אין לה שום שכיכות אצלו פנ"ל. ועל כן נקרא גט פריית, כי אין שום דבר הכותר רק הכתב ששם נתגלה פנימיות שרש הנפש פנ"ל:

ב ועל כן עקר השטר הוא בקרקעות, כי עקר העשירות הוא קרקעות ועקר שרשי הנפשות הוא בחינת קרקעות, כי עקר העשירות הוא לנשים, בחינת "כי כל העשר וכו'", כמו שכתב רבנו (סימן ט), עין שם וכו"ל. ואשה קרקע עולם, כמובא שם (בסימן ט) ועל כן הקרקעות נקראין אחריות. ופרשו שהוא מלשון ולא לאחרית, דהיינו בנים, כי הקרקעות עומדין לבניו, כי שם שרש נפשם, כי שרש נפשות בניו הוא בעשירות. ועל כן הגזול את חברו כאלו גזול נפש בניו כמו שכתב רבנו ז"ל שם במאמר "גזלה" הנ"ל. ועקר שרשם הוא בחינת קרקעות שהוא בחינת אשה וכו' וזה בחינת תוצא הארץ נפש חיה, כי שם כל הנפשות. ועל כן נקראין אחריות, כי הם עומדין לבניו, כי שם שרש נפשם. ועל כן הקרקעות עקר הנחלה שמוריש לבניו, כי הירשה הוא להשלים הנפשות שעקדם בקרקעות פנ"ל. וכמובא שם במאמר הנ"ל וזה בחינת ירשה, עין שם. ועל כן מחמת שעקר שרשי הנפשות הוא בעשירות של קרקעות, על כן קשה להוציא הקרקע מרשותו כי אם על ידי הכתב ששם נתגלה הפנימיות וכו' פנ"ל שעל ידי זה אפלו אשה יוצאת מבעלה פנ"ל וכן בהלוואה שהלווה נשתעבד למלוה על ידי המזון שלהוה ממנו וכל נכסיו משעבדין לו, אך אין נגמור השעבוד לגמרי בתקף שייכל לטרף אפלו

דעתא על הדבור, כי אף שהוא אסור גדול לשנות הדבור, עם כל זה הרבה נכשלים בזה מאחר שהוא סמוך להם כנ"ל, אבל כשקונין בסודר הוא גמור הקנין ואי אפשר לשנות עוד, כי הנגדים הם נמשכין מבחינת בינה שהיא בחינת עלמא דאתי, שהוא פלו אמת ואין שם שום שנוי ושיקר. והנגדים נמשכים משם רק בשביל זה, דהינו כדי לכפות על הקדשה שהוא בחינת אמת שלא יתאחזו בהם החיצונים שהם בחינת שקר, בסוד החשמו"ל פמוכא. ועל פן דרדך להקנות על ידי הנגד, דהינו קנין סודר שהוא קיום וחזוק שלא לחזר עוד כנ"ל, כי הנגדים הם שמירה מן הסמטרא אחרא, דהינו השקר כנ"ל, כי הם מבחינת בינה עולם הבא שאין שם שום שקר כנ"ל:

וזהו בחינת 'סתם קנין לכתובה עומד', כי הפתב שהוא בחינת קול, נמשך מבחינת יד פותחת וכו' ומשם יוצא בחינת תורה שבכתב פמוכא, ועל פן הקנין סודר שעל ידי הנגדים שנמשך מבחינת בינה כנ"ל עומד לכתובה, כי משם יוצא בחינת הפתב כנ"ל. ועל פן הקנין בעצמו יש לו גם פן קול כמו שמבאר בשלחן ערוך פי משם תוצאות הקול בחינת קול שופר כנ"ל:

ועל פן נרמז הפתב שהוא פנימיות שרש הנפש במילת אנכי, כמו שכתב רבנו ז"ל כנ"ל, בבחינת 'אנא נפשי פתבית יתבית' כנ"ל, כי אנכי ה' אלקיך וכו' זה

מלקוחות כי אם על ידי הפתב, דהינו השטר כנ"ל ועקר השעבוד הוא בקרקעות, כי על זה עקר הסמיכה, כי שם עקר שרשי הנפשות כנ"ל:

ג וזה מה שאמרו רבותינו ז"ל: שטר אית ליה קלא. כי הפתב הוא בבחינת הקול, כי הפתב הוא בידים שמשם תוצאות הקול, בבחינת (בראשית טו) "הקל קול יעקב", בחינת (שם טז) "מידי אביר יעקב", כי יעקב הוא בחינת תורה שבכתב, בחינת קול. ועל פן הפתב הוא בבחינת דבורא, בחינת קול, בחינת תורה שבכתב שהוא בחינת ימין, ועשירות הוא בחינת שמאל בחינת תורה שבטעל פה בחינת נוקבא בחינת נפש. ועל פן הפתב הוא פנימיות שרש הנפש, כי שמאל נכלל בימין ושרש השמאל הוא בימין, כי שרש תורה שבטעל פה הוא בתורה שבכתב וכן שרש הנפש שהוא בחינת נוקבא, בחינת עשירות הוא בבחינת הרוח שהוא בחינת קול, בחינת ימין, בחינת דבורא, בחינת תורה שבכתב ושם פנימיות שרשי הנפשות כי משם חיותם:

ו וזה שאמרו רבותינו ז"ל: סתם קנין לכתובה עומד, כי קנין סודר הוא

קנין גמור שעל ידו נקנה הכל ואי אפשר לחזר, כי הדבור הוא בחינת מלכות והוא מדרגה האחרונה שהחיצונים סמוכים לשם ויונקים משם והם עולם השקר ועל פן רגילים לחזר ולשנות הדבור מאחר שהוא סמוך להם כנ"ל ועל פן לא סמכה

לקוטי הלכות

הלכות הלואה ב

חושן משפט

עג

בחינת עֲלָמָא דְאִתֵּי בְּמִוָּבָא וּמִשָּׁם יוֹצֵא הַקֵּתֵב שֶׁהוּא פְּנִימִיּוֹת הַנֶּפֶשׁ פּ"ל:

הַלְבָּחָ ב

עֲנִין הַלְוָאָה וְהַחְלוֹק שְׂבִין מְלוּהַ בְּשִׁטְרָ לְמַלְוָה עַל פֶּה, שְׂמַלְוָה בְּשִׁטְרָ מוֹרָף מִמְּשַׁעֲבָדִים, אֲבָל מְלוּהַ עַל פֶּה אִינוֹ מוֹרָף מִמְּשַׁעֲבָדִים:

«על פי מה שכתב רבנו הקדוש ז"ל בפאמ"ר "תקעו - ממשלה" בלקוטי תנינא סימן א':

וְאִיתָא שֶׁם שָׁעַל יְדֵי שְׁלֵמוֹת הַיָּרֵאָה שְׁנִשְׁלַם עַל יְדֵי שְׁמֻקְבְּלִין פְּרָאוּי הַשְּׁלֵשׁ גְּזָלִים, עַל יְדֵי זֶה זֹכִינַן לְהַשְׁפִּיעַת הַנְּבוּבָאָה. וְעַל יְדֵי הַנְּבוּבָאָה נִפְדֵּית הַתְּפִלָּה מִן הַגְּזָלוֹת וְכוּ' וְאִזֵּי בְּשׂוֹזְכִין לְתְּפִלָּה אִזֵּי אִין צְרִיכִין לְשׁוּם רְפוּאוֹת עַל יְדֵי עֲשָׂבִים, כִּי יִכְוֹלִין לְהַתְּרַפּוּאוֹת עַל יְדֵי לֶחֶם וּמִים שְׂאוּכֵל, כִּי כָּל הָעֲשָׂבִים מְקַבְּלִים כֶּחֶם מִן הַכּוֹכְבִים וְהַכּוֹכְבִים מֵהַגְּבִיחָ מֵהַסֵּה. וְהַגְּבִיחָ מֵהַגְּבִיחָ מִמֶּנּוּ וְכוּ' וְכֵלָם הֵם בְּחִינַת לוּוִין זֶה מְזָה וְזֶה מְזָה וְכוּ', כְּמוֹ שְׂכֵתוֹב בְּזֵהר, כָּל כּוֹכְבֵי לֹוִין דָּא מִן דָּא סִיְהֵרָ לְוִי מִן שְׂמֻשָּׁא וְכוּ' עַד הַשְּׂרָשׁ הָעֲלוּיִן שֶׁהוּא דְבַר ה'. וְמִי שְׂזִיכָה לְתְּפִלָּה שֶׁהִיא דְבַר ה', אִזֵּי כָּלִם מְקַבְּלִים מִמֶּנּוּ כֶּחֶם וְהוּא בְּכַחֲבִינַת הַמְּלוּהַ הַגְּדוּל, כִּי כָּלִם הֵם לוּוִין אֲצִלוּ, כִּי כָּלִם מְקַבְּלִים כֶּחֶם מִמֶּנּוּ. וְעַל כֵּן בְּשִׂאֲדָם זֹכָה לְתְּפִלָּה אִזֵּי מַחֲבִיבִים כָּל הָעֲשָׂבִים וְכָל שִׁיחַ הַשְּׂדֵה שִׁחֲזוּרוֹ כֶּחֶם

לְתוֹךְ הַתְּפִלָּה, בְּכַחֲבִינַת "יִצְאָה יִצְחָק לְשִׁיחַ בְּשִׂדְהָ", דִּהְיִנּוּ שְׂתְּפִלְתוֹ הִיְתָה עִם שִׁיחַ הַשְּׂדֵה שְׂכָל שִׁיחַ הַשְּׂדֵה כָּלִם עָלוּ וְנִכְלְלוּ בְּתְּפִלְתוֹ, כִּי הַחֲזוּרוֹ כֶּחֶם לְשִׂרְשָׁם הַרְאִשׁוֹן שֶׁהִיא הַתְּפִלָּה שֶׁהוּא דְבַר ה' וְאִזֵּי יִכְוֹלִין לְהַמְשִׁיד כֶּחֶם הַרְפוּאָה לְתוֹךְ לֶחֶם וּמִים וְכוּ'. נִמְצָא, שְׂכָלִם הֵם בְּחִינַת לוּוִין זֶה מְזָה וְזֶה מְזָה עַד הַמְּלוּהַ הַגְּדוּל שֶׁהוּא בְּחִינַת הַבְּעַל תְּפִלָּה. וְעַל כֵּן עַל יְדֵי הַתְּפִלָּה כָּלִם מַחֲזוּרִים כֶּחֶם לְשִׂרְשָׁם שֶׁהוּא הַתְּפִלָּה וְאִזֵּי יִכְוֹל לְהַמְשִׁיד כֶּחֶם הַרְפוּאָה אֲפִלוּ כָּלִם וּמִים וְכוּ', עֲנִין שֵׁם עֲנִין זֶה הַיִּטֵּב:

ב' וְזֶה בְּחִינַת הַלְוָאָה, כִּי בְּשִׂאֲחַד עוֹשֶׂה חֶסֶד עִם חֶבְרוֹ וּמְלוּהַ לוֹ, עַל יְדֵי זֶה נַעֲשֶׂה זֶה הַמְּלוּהַ בְּכַחֲבִינַת הַמְּלוּהַ הַז' שֶׁהוּא הַבְּעַל תְּפִלָּה שְׂכָלִם מְקַבְּלִים מִמֶּנּוּ וְהַמְּקַבְּלִין מֵהַבְּעַל תְּפִלָּה, דִּהְיִנּוּ מַה שְׂכָל הָעוֹלָמוֹת וְכָל צָבָא מַעֲלָה כָּלִם יוֹגְקִים וּמְקַבְּלִים כֶּחֶם מֵהַתְּפִלָּה, הַכָּל נִקְרָא בְּשֵׁם הַלְוָאָה פּ"ל, כְּמוֹ שְׂכֵתוֹב: כָּל כּוֹכְבֵי לֹוִין דָּא מִן דָּא וְכוּ'. וְעַל כֵּן בְּשִׂאֲחַד מְלוּהַ לְחֶבְרוֹ מַעוֹת אוֹ כִּיִּצְאָה כְּזֶה וְעוֹשֶׂה עִמּוֹ גְּמִילוֹת חֶסֶד עַל יְדֵי זֶה שֶׁהוּא מְלוּהַ לְחֶבְרוֹ, עַל יְדֵי זֶה בְּאֲתַעְרוּתָא דְלִתְמָא אֲתַעַר לְעָלָא וְאִזֵּי גַם לְמַעֲלָה כָּל צָבָא מַעֲלָה כָּל אֲחַד מְלוּהַ לְחֶבְרוֹ, דִּהְיִנּוּ שְׂכָל אֲחַד מִשְׁפִּיעַ לְחֶבְרוֹ עַד הָעוֹלָם הַתַּחְתּוֹן הַזֶּה שְׂכָל זֶה נִקְרָא בְּשֵׁם הַלְוָאָה פּ"ל, כִּי גְּדוּלָה גְּמִילוֹת

א"ר

ב"ר

ידי זה הוא בבחינת המלוה הגדול הנ"ל,
דהינו הפעל תפלה כנ"ל:

ג ועל כן כל נכסי הלווה משעבדים
להמלוה ואפלו מה שמכר ונתן
אחר ההלואה הכל משעבד להמלוה
מדינא, כי כל הלוקחים שלקחו מהלווה
ובאים בכחו של לוהה כלם צריכים
להחזיר כחם להמלוה בעת הפרעון. כמו
שהפעל תפלה שהוא המלוה הגדול
שצריכים כל העשבים להחזיר כחם
לשרשם שהיא התפלה כנ"ל. ובשביל זה
נקרא הכח שמקבלין כל צבא מעלה אחד
מחברו וגם הכח שיונקים ומקבלים
העשבים מהכוכבים שעליהם, הכל נקרא
בשם הלואה כנזכר לעיל בשם הזרה.
ולכאורה היא תמנה מה ענין שם הלואה
לכאן ומתי היא הפרעון, כי הלואה
עומדת לפרע. אך באמת על פי דברי
רבנו הנ"ל הוא מכון היטב, כי הוא
בחינת הלואה ממש ובאמת עומדת
לפרע תמיד, כי כל הכחות וההשפעות
שמקבלין כלם זה מזה וזה מזה עד
למטה הכל הוא רק בבחינת הלואה כנ"ל
ועומדת לפרע, דהינו שכלם צריכים
להחזיר ולהעלות כחם בעת התפלה
בבחינת ויצא יצחק לשוח בשדה הנ"ל
שבשעת התפלה שהיא שרשם בחינת
המלוה הגדול אזי צריכים כל הכחות
שנמשכו מלמעלה מזה לזה וכו' עד
למטה כלם צריכים להחזיר כחם אל

חסדים יותר מן הצדקה' (כמו שאמרו רבותינו ז"ל,
פסח סו). וזה ידוע שעקר התעוררות
השפע למעלה עד שתתד מפרגנה
למפרגנה עד למטה עקרו נעשה על ידי
הצדקה שבשם שבני אדם מרחמין זה על
זה ומשפיע אחד לחברו וגמתן לו צדקה,
כמו כן מתעורר השפע למעלה
ומשפיעים גם למעלה כל המדרגות
העליונות וכל צבא מעלה מזה לזה ומזה
לזה עד העולם התחתון ועל כן צריכין
לתן צדקה קדם התפלה, כי על ידי
התפלה ממשכין כל ההשפעות, כי
התפלה היא שרש העליון של כל
ההשפעות, כי כלם מקבלים משם כנ"ל.
ועל כן צריכין לתן צדקה קדם התפלה
כדי שעל ידי הצדקה יהיה לו כח
להמשיך ההשפעות למטה וגמילות חסד
דהינו הלואת חן גדולה יותר מן הצדקה
ועל ידה מעורר ביותר השפע שתתד
מדרגא לדרגא עד למטה. כי המושכת
השפע מה שכל צבא מעלה מקבלים זה
מזה וזה מזה נקרא בשם הלואה כנ"ל כל
בוכביא לזוין דא מן דא וכו' ועל כן על
ידי הלואה שמלוה לחברו וגמילות חסד
מעורר גם למעלה שגם כל צבא מעלה
יהיו מלוין זה לזה וזה לזה, דהינו שכל
אחד ישפיע לחברו שזוהו בחינת הלואה
כנ"ל. נמצא, שעל ידי הלואה שאחד
מלוה לחברו שהיא מצוה מן התורה, כמו
שכתוב: "אם כסף תלוה את עמי".
וידרשו רבותינו ז"ל שא"ם זה חובה, על

לקוטי הלכות

הלכות הלואה ב

חושן משפט עה

התפלה כנ"ל. וזהו בחינת פרעון כל
ההלואות הנ"ל. וזה בחינת עליות
העולמות בשעת התפלה כידוע, כי כל
הכחות בלם מלמטה עד למעלה בלם
חוזרים לשרשם שהוא דבר ה' בחינת
התפלה שהוא המלוח הגדול שזהו
בחינת פרעון כל ההלואות כנ"ל ואחר
כך הוא חוזר הבעל תפלה ומוריד
השפע לכל העולמות עד למטה ואז
הם חוזרים ונעשים לווין אצלו כנ"ל.
ועל כן כמו שהבעל תפלה שהוא
המלוח הגדול כנ"ל יכול לטרף כל
הכחות למקום שגמשכין הוא יכול
לטרף ולקח משם הכח ולהעלותו
לשרשו, כי בלם מברחים להחזיר בהם
לשרשם שהיא התפלה כנ"ל ולכל מקום
שגמשכו הכחות מזה לזה ומזה לזה עד
למטה מפל מקום שהוא צריכים להחזיר
הכח למעלה לשרשם כנ"ל. כמו כן
מפוש כל הלוקחות שלקחו מהלווה בלם
צריכים להחזיר להמלוה בשעת הפרעון,
כי בלם באים בכחו של לווה ובשעת
הפרעון הכל צריכים להחזיר בהם
למלוה כמו שצריכים כל הכחות של
מטה להחזיר בהם לשרשם שהוא
התפלה שהוא המלוח הגדול כנ"ל. אך
שיש חלוק בין מלוה בשטר למלוה על
פה, כי זה הכח שיוכל המלוה לטרף
הכח ממקום שגמשך לשם אפלו אם
גמשך לרשות אחר זה אי אפשר כי אם

כשיש כח להמלוה וכח המלוה הוא על
ידי השטר בעדים:

ד כי איתא שם במאמר הנ"ל שעקר
שלמות התפלה היא על ידי
בחינת נבואה, כי על ידי נבואה נפדית
ונגאלת התפלה מן הגלות, עין שם.
והנבואה נמשכת על ידי היראה
שגשגלמות על ידי השלש רגלים, עין שם.
נמצא, שאין להבעל תפלה כח להעלות
כל הכחות לשרשם כי אם על ידי
הנבואה וכו' כנ"ל. וזה בחינת מלוה
בשטר ומלוה על פה, כי בכל דבר יש
תורה, כי הכל מקבל כח מהתורה ומלוה
על פה אחיותו מבחינת תורה שבעל פה
שהיא בחינת תפלה ומלוה בשטר אחיותו
מבחינת תורה שבכתב, כי בהשטר יש
כמה דינין שלמדוין מלשון השטר
ומדקדקוין בכתב השטר בחסר וותר.
נמצא, שיש תורה ודינין בכתב השטר.
ועל כן השטר הוא בבחינת תורה
שבכתב וזהו בחינת נבואה, כי נבואה
היא בחינת תורה שבכתב, כי כל
הנבואות הם בכלל תורה שבכתב, כי
עקר השטר הוא על ידי העדים ותרין
סהדי הם בחינת תרין סמכי קשומי, כי
הם מקימים הדבר, כמו שפתינו: "על פי
שנים עדים יקום דבר". במקמי דבר
הפתיב מדבר. 'מקמי דבר' זה בחינת
תרין סמכי קשומי, כי הדבר נסמך ונתקם
על ידם וזה בחינת נבואה שהם בחינת

תרין סמכי קשוט פידוע. ועל פן הנבואה ונקראת בשם עדות, כמו שכתוב: "ואעידה גם וכו' העדתי בכם". וכמו שכתוב, לך רד העד בעם וכו'":

וזה שכתוב בישעיה (ס"ט ח): "ואעידה לי עדים נאמנים את אורייה ואת זכריה הנביאים". פי הנביאים הם בבחינת עדים בחינת תרין סמכי קשוט ועל פן על ידי השטר בעדים על ידי זה מקבל המלוה פח לטרף מהלוקחים, פי זהו בחינת מה שהבעל תפלה שהוא המלוה הגדול מקבל פח על ידי נבואה שהיא בחינת עדים ועל ידי זה יכול לטרף מכל מקום שנמשך לשם, שהוא בחינת מרפה מהלקוחות פנ"ל. וזהו בחינת מה שכתב רבנו במקום אחר שהאמונה מכררת ברורים ואי אפשר להאמונה לברר פי אם על ידי שמקבלת פח מהתורה, עין שם על פסוק, "פי תצא למלחמה וכו'" (ס"ט טז לקושי א). כמו כן הוא ענין הנאמר בפמאמר הנ"ל, פי אי אפשר להבעל תפלה להעלות כל הכחות לשרשם שהוא בחינת ברורים גם כן, פי בשמעה כל הכחות לשרשם אזי יש גם כן כמה כחות שנמשכו למקומות אחרים להסתרא אחרת ובשעת התפלה הוא מעלה גם כל הכחות משם וזה אי אפשר פי אם על ידי נבואה שהיא בחינת תורה שכתב פנ"ל, פי הנבואה נמשכת על ידי השלש רגלים שהם תלת אבהן ועל ידי בחינות אלו, דהיינו תלת אבהן ונביאים שהם כלל

תורה שכתב פידוע, על ידי זה יכולין לפדות התפלה מן הגלות ואזי יכול הבעל תפלה להעלות כל הכחות אפלו מרשות אחר ואפלו מהסתרא אחרת פנ"ל, פי בלא זה אי אפשר מאחר שהתפלה בעצמה היא פכיוול בגלות וכמבאר בפמאמר "פי תצא", עין שם היטב והבן. נמצא, שאי אפשר להבעל תפלה, שהוא המלוה הגדול, לברר ולהעלות הכחות לשרשם, שהיא התפלה שהיא המלוה שלהם פנ"ל פי אם על ידי נבואה שנמשכת משלש רגלים שהוא בחינת תורה שכתב פנ"ל וזהו בחינת מלוה בשטר, פי אי אפשר להמלוה לטרף מהלוקחים שלקחו הכח מהלווה פי אם על ידי השטר בעדים שהם בחינת נביאים, בחינת תורה שכתב פנ"ל. וזה בחינת מה שאמרו רבותינו ז"ל, מלוה בשטר יש לו קול ועל פן מטרף ממושעפדים, אבל מלוה על פה אין לו קול, פי קול זה בחינת תורה שכתב, פי תורה שכתב היא בחינת קול. ותורה שבעל פה היא בחינת דבור פידוע ועל פן גם עקר קיום השטר בעדים הוא רק על ידי הבית דין של שלשה, פי בית דין של שלשה הם כנגד תלת אבהן שהם בחינת השלש רגלים, פי שלש רגלים הם כנגד השלשה אבות, פמבואר ועל פן על ידי הבית דין נתקיים השטר בעדים, פי העדים, שהם בחינת נביאים פנ"ל הם נתקמים על ידי הבית דין של שלשה

שהם בחינת השלש רגלים כנ"ל, כי על ידי הבית דין צדק נשלם היראה, כי הבית דין הם בבחינת יראה שהיא בחינת דין ועל פה הם שלשה כנגד השלש רגלים שעל ידם נשלם היראה שהיא בחינת דין כנ"ל ועל פה על ידם נמשך ונתקנים הנבואה שזהו בחינת קיום העדים שהם בבחינת נביאים על ידי הבית דין של שלש כנ"ל ואז יש פה להמלוכה לטרף מהלקוחות שבאים בכחו של לווה כנ"ל:

ה ועל פה בשעת יציאת מצרים נאמר: "דבר נא כו' וישאלו כלי כסף וכו'", כי עקר הנאילה היתה תלוי בזה לקח פה רכוש מצרים להעלות אל הקדשה שזהו שלמות התפלה לשחזורין כל ההשפעות אל הקדשה. ויציאת מצרים הוא בחינת שנגאלת התפלה ועלתה מן הגלות, כמובן בדברי רבנו ז"ל בכמה מקומות, כי במצרים היה הדבור של תפלה בגלות וכו' פירוע וכשיצאו ממצרים שאז היו צריכים להוציא התפלה מהגלות, בבחינת פה סה. ואז צריכים להתוויר כל ההשפעות אל הקדשה וזהו בחינת פה מצרים כנ"ל ומחמת שעדין לא היה להם תורה על פה לא היו יכולים לקח ההשפעות מהם כי אם בתורת שאלה, כי אי אפשר לקח ההשפעות והכחות מהם כי אם בשתתפלה מקבלת פה מהתורה כנ"ל. אבל במצרים שעדין לא וכו' לתורה הכרחו לקח מהם בשאלה, כמו שכתוב: "וישאלו כו'":

וזהו בחינת התפון של ישראל אז, הכל מחמת שלא קבלו התורה עדין היה קשה לצאת משם והכרחו לצאת בחפזו, כמובא בתקונים, אבל לעתיד שאז כשיצאו מהגלות יהיה זכות התורה ועל פה לא יצטרכו לצאת בחפזו, כמו שכתוב בתקונים, על פה אז יעלו כל הכחות וכל ההשפעות אל שרשם שפקדשה מאליהם, כי אז יעלה התפלה מהגלות ואזי כל הכחות חוזרים לשרשם כנ"ל שזהו בחינת התנוצצות משיח, כמבאר במאמר הנ"ל והבן:

ברוך ה' לעולם אמן ואמן:

הלקה ג

א על פי המאמר "חותם בתוך חותם" סימן כ"ב, ענין שם, ומבאר שם שאי אפשר להתקרב אל הקדשה כי אם על ידי עזות דקדשה, בחינת הוי עז כנמר, כי יש ענין פנים רבים שהם מונעין מהקדשה מאד והם המנהיגים של שקר שעקר גדלתם והתנשאות שלהם הוא על ידי עזות, כי עזות מלכותא בלא תנא וכו'. ואי אפשר להציל מהם כי אם על ידי עזות דקדשה שכל מי שרוצה להתקרב באמת לה' והכבוד בהכרח שיהיה לו עזות לעמוד נגד עזותם של העניינים שבידו ואז יוכל להתקרב אל הקדשה, דהיינו לצדיקים וכשרים אמתיים בבחינת נהלת בעוד אל גוה קדשך שהם כלליית השבעה רועים דקדשה שהם

הצדיקים האמתיים, שהם ממשכין האמונה לישראל וכו' ואז זוכין לתפן שני החתמות שהם חותם הדין שנתתפן וזו האמונה שזוכין על ידי העזות דקדשה וכו', כמו שמבאר שם. ועל ידי האמונה נשמר ונתתפן חותם הרגליו שהוא בחינת תוכחה של מוכיחי הדור שהם עושין שלום בין ישראל לאביהם שבשמים שהם בחינת רגליו וכו', כי אי אפשר לקבל תוכחה כי אם על ידי האמונה שהיא בחינת דים לקבל על ידי זה התוכחה וכו', ענין שם. ולזכות לעזות הוא על ידי שמחה שזוכין על ידי בחינת נעשה ונשמע שהם בחינת שני העדוים שהתירו את ישראל בחורב וכו', ענין שם כל זה היטב:

ב וזכה אפשר למצא רמז קצת למה שכתב רבנו ו"ל בספר הא"ב החדש באות תוכחה סימן ג' וזה לשונו, 'מי ששומע תוכחה ואינו נתקבל אצלו ידע שצטרף ללוות אצל אחרים, וסימן לדבר (מש"ל בב): "בדברים לא יוסר עבד", וכתוב (מש"ל בב): "עבד לזה לאיש מלוה"'. עד כאן לשונו. והדברים עתיקים סתומים וחתומים מאד עד עת קצו, כי כל הדברים של הא"ב החדש גבוה ונעלמו מאד מאד מעין כל חי, אך על פי המאמר הנ"ל אפשר למצא איזה רמז קצת, כי זה שאין מקבל תוכחה והו מחמת פנים האמונה שהוא בחינת חותם הדין שעל ידה מקבלין התוכחה וכשפוגמין באמונה

שהיא חותם החיצון, נפגם חותם הפנימי שהוא חותם הרגליו, שהוא בחינת תוכחה. נמצא, זה שאינו מקבל תוכחה בודאי פגם באמונה ועקר פגם האמונה הוא על ידי פגם העזות שפגם בעזות דקדשה, כי אי אפשר לזכות לאמונה כי אם על ידי עזות דקדשה, כמו שכתוב שם במאמר הנ"ל. וזה שפגם באמונה בודאי פגם בעזות דקדשה שעקר האמונה זוכין על ידו פג"ל. ועל פן זה שאין נתקבל אצלו התוכחה שהוא על ידי פגם האמונה שהוא פגם העזות דקדשה. נמצא, שפגם בעזות ועל פן ענינו שפכרח ללוות מאחרים ונעשה עבד לזה לאיש מלוה ונכנע אליו, שהוא בחינת פגם העזות דקדשה, בחינת אין אדם מעז פניו בפני בעל חובו, כי מחמת שפגם בעזות דקדשה ולא היה עו בפגם להעז נגד הפלעונים עליו בעבודת ה' ולבלי להתביש מהם כלל, רק שיהיה לו עזות גדול נגדם ויהיה מצחו חזק לעמת מצחם בעמוד פרזל וכחומת נחשת לבלי לשמע כלל לשום בבלול ולתענות של הפלעונים והמתלוצצים מדרבי התמימים והישרים ואז אם היה לו עזות כזה שהוא עזות דקדשה היה זוכה להנצל מפניהגים של שקר ולהתקרב למנהיגים אמתיים והיה זוכה לאמונה שלמה על ידם פג"ל ועל ידי זה היה זוכה לקבל תוכחה, כי אי אפשר לקבל תוכחה כי אם על ידי אמונה, אבל מאחר שפגם בעזות שעל

מכו
מחבר

ב וזכה אפשר למצא רמז קצת למה שכתב רבנו ו"ל בספר הא"ב החדש באות תוכחה סימן ג' וזה לשונו, 'מי ששומע תוכחה ואינו נתקבל אצלו ידע שצטרף ללוות אצל אחרים, וסימן לדבר (מש"ל בב): "בדברים לא יוסר עבד", וכתוב (מש"ל בב): "עבד לזה לאיש מלוה"'. עד כאן לשונו. והדברים עתיקים סתומים וחתומים מאד עד עת קצו, כי כל הדברים של הא"ב החדש גבוה ונעלמו מאד מאד מעין כל חי, אך על פי המאמר הנ"ל אפשר למצא איזה רמז קצת, כי זה שאין מקבל תוכחה והו מחמת פנים האמונה שהוא בחינת חותם הדין שעל ידה מקבלין התוכחה וכשפוגמין באמונה

לקוטי הלכות

הלכות הלואה ג

חושן משפט עט

ידי זה נפגם האמונה אצלו, על כן ענישו שיהיה עבד לזה לאיש מלוה שהוא בחינת פגם העויות, בחינת 'אין אדם מעו פניו בפני בעל חובו' כנ"ל:

ג וזה שהוקירו רבותינו ז"ל מאד לכלי להלוות בלא שטר ועדים, כמובא בגמרא כנ"ל ומחמת זה אינו זוכה לקבל תוכחה, שאפלו בערב שבת לא רצה להלוות בלא עדים ושטר וכו', כי מאחר שזה הלווה שבא לידי כך שמכרח ללוות מאחרים שזה נמשך מפגם אמונה, פגם העויות כנ"ל, על כן שכיח מאד שיבוא חס ושלום, לידי איהו כפירה והכחשה מאחר שנפגם העויות דקדשה והאמונה אצלו כנ"ל. על כן יכול לבוא חס ושלום, לידי הכחשה וכפירה שהוא הפך האמונה שצריכין לשא ולתן באמונה, כי עקר האמונה היא הלווה כממון כשנשקמין מתאוות ממון לכלי לגע חס ושלום, כממון חברו אפלו כשוה פרוטה ומאחר שזה שבא לידי הלואה זה נמשך מפגם האמונה שבא על ידי פגם העויות דקדשה כנ"ל, על כן יש חשש שלא יפגם באמונה לגמרי ויכחש בעמיתו חס ושלום, שזהו הפך האמונה והעקר הוא מחמת שנפגם העויות דקדשה אצלו כנ"ל שעל ידי זה דיקא יכול לבוא לידי הכחשה חס ושלום, שהוא פגם האמונה כנ"ל:

ד וזהו שאמר רבה: מפני מה אמרה תורה מודה במקצת הפענה

ישבע, חזקה אין אדם מעו פניו בפני בעל חובו והאי פכלי בעי דלודי ליה וכו' והאי בכליה בעי דלכפריה וכו', ולכאורה תמוה מאד מהו נתינת טעם מפני מה אמרה תורה מודה במקצת הפענה ישבע חזקה אין אדם מעו פניו וכו', אדרבא, מחמת זה היה ראוי להאמינו בלא שביעה, ובאמת הרגישו בזה תוספות והמפרשים ופרשו שם שהיה ראוי להאמינו במינו וכו', אך על פי הנ"ל מבאר היטב על נכון, כי דיקא מחמת זה שאינו יכול להעזו בפני בעל חובו, מחמת זה אנו חושדין אותו שכופר ממון חברו ופוגם באמונה הקדושה כנ"ל, כי עקר פגם האמונה הוא על ידי פגם העויות דקדשה, כי באמת צריך האדם לשקל דרכיו מאד בזה בענין העויות דקדשה וכמבאר בסוף מאמר הנ"ל, כי יש עויות דסטרא אחרא שהיא מדה רעה מאד שצריכין לברח ממנה מאד מאד, כי עו פנים לגיהנם ולהפך בקדשה אי אפשר להתקרב בשום אופן אל הקדשה באמת כי אם על ידי עויות וכו' כנ"ל. על כן צריך כל אדם לפלס דרכיו ולהסתפל על האמת במקום שצריכין להתגבר שיהיה לו עויות בשביל דבר שבקדשה שצריכין להתחזק בזה מאד בחינת הוי עו כממון וכו' כנ"ל. ולהפך להתרחק מעויות דסטרא אחרא מאד, כי יש בושה דקדשה ועויות דקדשה ולהפך יש בושה דסטרא אחרא ועויות דסטרא אחרא

גמור, מפל שכן כמו שיש כמה אנשים שמלככים פעונות רבים מאד, ובנדאי צריכין להתביש מאד מפניו. תפרד על שחמאו פנגדו. תפרד, אבל צריכין לזהר מאד שלא יפלו בדתם חס ושלום, מחמת הבושה. דהינו שמחמת הבושה שמתבישין להרים פניהם נגדו. תפרד יסתמו פיהם לגמרי חס ושלום, ולא יבקשו מחילה כלל ולא יתודו חטאיהם ועוונותיהם מחמת שמתבישין מפניו. תפרד, כי מזה צריכין לזהר מאד, כי באמת אף על פי שבנדאי צריכין להתביש מאד מפניו. תפרד על גדל עוונותיו, אבל אף על פי בן צריכין להתגבר ולהתחזק מאד בעזות גדול דקדשה להעז פניו נגדו. תפרד להתודות לפניו עוונותיו ולבקש כפרה ומחילה מלפניו, כי זהו רצונו. תפרד, כמו שכתוב (משלי כח): "מכסה פשעיו לא יצליח ומודה ועוז ירחם". וזה שאנו אומרים בהדיו, שאין אנו עני פנים וקשי ערף לומר לפניו ה' אלקינו ואלקי אבותינו צדיקים אגחנו ולא חטאנו, אבל אגחנו חטאנו וכו'. ולכאורה תמוה הדבר מאד, למה לנו לכאר זאת שאין אנו עני פנים וכו' לומר צדיקים אגחנו ולא חטאנו, אבל וכו', הלא אנו מתודין בפרוש החטאים ולמה לנו לומר תחלה הלשון שלילה, שאין אנו עני פנים וכו'. אך אנו אומרים קדם הדיו התנצלות על גדל העזות מצח שיש לנו נגדו. תפרד לבוא לפניו בחטאנו ולהתודות לפניו

ובחינות אלו של בושה ועזות דקדשה ולהקביל דסטרא אחרא הם בכל החינות הן פנגד בני אדם והן פנגד ה' תפרד, כככול, וצריכין לזהר בזה מאד להשתמש בכל מדה פראי בקדשה ולא להפך דברי אלקים חיים חס ושלום:

ונבאר קצת מעט מזה ומפילא יבין המשפיל השאר דבר מתוד דבר, כי פנגד ה' תפרד בנדאי צריך שיהיה להאדם בושה גדולה ונוראה פנגד רב ושליט עקרא ושרישא דכל עלמין והבושה היא מעלה גדולה מאד שעל ידי זה נצולין מחטאים מחמת שמתבישין מפניו. תפרד, כמו שכתוב: "ויבעבור תהיה יראתו על פניכם לבלתי תחטאו". ואמרו רבותינו ז"ל, זו הבושה. וכמו שהפליגו רבותינו ז"ל במעלת הבושה, אבל אף על פי בן הברכה שיהיה להאדם עזות גדול פנגד ה' תפרד, כי לפי גדל הבושה מפניו תפרד לא יוכל להרים ידו לעשות שום דבר שבקדשה ולא יוכל לפתח פיו כלל להתפלל לפניו על צרכיו מגדל הבושה וכבבאר בדברי רבנו ז"ל, מזה במקום אחר שבשעת התפלה צריכין לסלק הבושה מעל פניו ולהתגבר בעזות גדול נגדו. תפרד להעז פניו לבקש מלפניו. תפרד כל צרכיו, כמו שכתוב: "בך בטחו אבותינו וכו' בך בטחו ולא בוש". כבבאר (בסיון לסדר), ובפרט מי שנבשל חס ושלום, באיזה פנים שפגם נגדו. תפרד, מפל שכן אם חטא חס ושלום, חטא

לקוטי הלכות

הלכות הלואה ג

חושן משפט פא

דף סז

ולומר הטאנו וכו', כי איך אנו יכולין להרים פנינו ולפתח פינו לפניו לדבר זאת לפרש הטאנו לפניו שחטאנו נגד טוב ומיטיב לכל שעשה לנו חסדים וטובות פאלה וכו' ולגדלתו אין חקר וכל דרי מזלה ודרי מטה פלם ירעדון לפניו וכלם עושים רצונו באימה ובראה ובאהבה ואיך יתכן שילוד אשה טפה סרוחה ומרה רצונו הקדוש חס ושלום, והיה ראוי לנו לפל על פנינו ארצה ולכלי לפתח פינו לפניו ללל להתנדות לפניו חטאינו. ובאמת כך ראוי לכל בר דעת ויותר ויותר, אבל אף על פי כן אין זה רצונו יתברך שנסתם פינו לגמרי חס ושלום, מחמת הבושה, כי צריך לפרש את החטא. ועל כן צריך להתגבר לבוא לעזות גדול מתוך הבושה הגדולה שיש לו מפניו יתברך וכמבאר במאמר הנ"ל שעזות דקדשה נמשך דיקא מבושה דקדשה, דהינו שאף על פי שיש לו בושה גדולה מפניו יתברך, אף על פי כן יבטח ברחמיו המרבים בלי שעור וערך ויסלק הבושה מעל פניו ויעזו פניו נגדו יתברך ויתודה לפניו כל חטאיו ויבקש מחילה, כי כך הוא רצונו יתברך כנ"ל. כי אם ישאר חס ושלום, בבושה, דהינו שיתביש מפניו יתברך ולא יתודה לל ולא יבקש מחילה וכפרה ללל מחמת הבושה אזי, אדרבא, זהו עקר העזות שמעזו פניו לפניו ה' יתברך ואינו מודה על האמת לפניו, כמו שפתיבו: "הנני נשפט אותך על

אמרך לא חטאתי". ונס אם לא יתגבר לבקש מחילה ולהתפלל לפניו ה' יתברך שיצילו מחטאיו חס ושלום, ויכל להשיל להבא בחטאים שהם עקר העזות דסטרא אחרא שמעזו פניו לפניו ה' יתברך לעשות איזה חטא חס ושלום, וכמו שמצינו כמה בני אדם שנכשלים בזה שהם מהפכים דברי אלוקים חיים, כי בתחלה הוא חוטא נגד ה' יתברך ויש לו עזות כזה לעשות עברה חס ושלום, למרות עיני כבודו חס ושלום. נמצא שיש לו עזות גדול מאד ואחר כך אחר שעשה החטא והעוון הוא נופל בדעתו מאד מאד ונדמה לו שזהו בכלל בושה שמתביש מאד לפניו יתברך עד שאינו יכול אפילו להתפלל ללל. ולעשות שום דבר שבתקדשה מחמת גדל הנפילה שגפל בדעתו מאד מחמת העזות שנכשל בהם ומזה באים כל הנפילות של כמה וכמה אנשים שנופלים למה שנופלים, רחמנא לצלן, וכל זה הוא מחמת הבושה הגדולה שיש להם אחר החטא ומחמת זה נופלים בדעתם ומתבישים לעשות שום דבר שבתקדשה ועל ידי זה יורדו מטה מטה עד שבאים למה שבאים, רחמנא לצלן:

ובאמת הם מהפכים הדרך מהפוך אל הפוך כי, אדרבא, צריכים להתנהג בהפך ממש, כי בתחלה בודאי צריך שיתיה לו בושה גדולה לפניו יתברך ויהיה מורא שמים עליו כמורא בשר ודם

לכלי לעשות שום חטא ועוון נגדו ותפרד, אבל אם כבר התגבר עליו הפעל דבר ונכשל בזה שנקבל חס ושלום, צריך להתגבר שיהיה לו עזות גדול מאד נגדו ותפרד ולהתאמץ בכל עז לכלי לפל בדתו כלל רק לבטח ברחמי המרבים בלי שעור ולהתחזק להתחיל בכל עת מחדש ולא יסתכל כלל על מה שעבר עד הנה, רק ישתטח לפניו ותפרד ויבקש מלפניו ויתודה לפניו עוונותיו ויבקש מחילה עליהם ויתחנן מלפניו ותפרד על להבא שצילתו ה' ותפרד ברחמי המרבים בלי שעור, כי באמת זה העזות הוא בושה, כי נמשך מבחינת בשר פנים לנן ערן שמשם נמשך העזות דקדשה ככ"ל, כי על ידי העזות הזה זקפה להנצל מחטאים להבא ולהיות כרצונו שיהיה בחינת בושה שיתביש מעתה לפניו לכלי לעבר על מצוותיו ותפרד בחינת ובעבור תהיה יראתו על פניכם, זה הבושה, לבלתי תחטאו וככ"ל. ולהפך הבושה דסמרא אחרא שמתביש לדבר לפניו ותפרד ולהרים עצמו לעבודתו ותפרד מחמת גדל עוונותיו והו עקר העזות דסמרא אחרא שנומשך מבושה דסמרא אחרא, כי הלא על ידי בושה זו, אדרבא, הוא מעז פניו מאד נגדו ותפרד ואינו עוקבו כלל וחס ושלום, יבוא למה שיבוא חילתה אם יפל בדתו חס ושלום, וככ"ל:

הטאנו ופשעינו, כי באמת זה העזות הוא בושה ככ"ל ולהפך מי שאינו מתודה על חטאיו זה עקר העזות וככ"ל. והו שאומרים, שאין אנו עזי פנים וקשי ערף לומר לפניך וכו' צדיקים אנהנו ולא חטאנו, הינו שלפעמים מחמת הבושה שמתבישים מחברו על שחטא נגדו, על ידי זה פוטר נגדו לגמרי ואומר לא חטאתי ובאמת זהו עקר העזות ככ"ל. מכל שכן נגדו ותפרד שהוא יודע כל תעלומות והו שאומרים, שאין אנו עזי פנים וכו'. בלומר כי באמת מה שאנו מתודים אין זה עזות חס ושלום, כי אין אנו עזי פנים לומר צדיקים אנהנו ולא חטאנו, כי באמת זה דיקא הוא עזות מי שאומר לא חטאתי אף שנדמה לו שהוא אומר לא חטאתי מחמת בושה, אבל באמת זה דיקא עקר העזות דסמרא אחרא וככ"ל. אבל אנהנו אין לנו זה העזות חס ושלום, רק שאנו מתגברין בעזות דקדשה להתנדות ולומר לפניך חטאנו. וזהו, אבל אנהנו חטאנו וכו'. ואף על פי שהוא עזות גדול, אבל זה העזות אתה חפץ וזה העזות נמשך מבושה דקדשה ככ"ל שזה העזות מכרח מאד לעבודת ה' ותפרד וככ"ל:

ה וזהו: 'מפני מה אמרה תורה מורה במקצת הפענה ישבע חזקה אין אדם מעז פניו בפני בעל חובו, כי דיקא מחמת זה שפגם בעזות דקדשה עד שבא לידי הלואה שהוא בחינת עבד

לקוטי הלכות

הלכות הלואה ג

חושן משפט פג

לזוה לאיש מלוה שמחמת זה אינו יכול להעז פניו נגד בעל חובו, מחמת זה דיקא אנו חוששין שפופר לגמרי במקוון חברו, כי עקר פגם האמונה הוא על ידי פגם העזות כנ"ל וגם על פי פשוטו מבינים זאת, כי באמת אף על פי שבנדאי אין ראוי להעז פניו בפני בעל חובו שעשה לו טובה בזה, אבל אם בן ובי מפני זה שאינו יכול להעז פניו וכפר לו לגמרי, כי בנדאי זה שפופר מקוון חברו על פי רב הוא מחמת שאין לו לשלם. וכמו שאמרו רבותינו ז"ל שם: אשתמוטי הוא דקמשתמוטי, סבר עד דהווי לי זוזי ופרענא ליה, רק מחמת בושה שאינו יכול להעז פניו בפני בעל חובו לומר המתן לי עד שיהיה לי מעות, על בן פופר בו לגמרי. נמצא, שמחמת בושה בא לידי עזות גמור לכפר בחברו וזהו עקר פגם העזות דקדשה וכנ"ל. כי צריכים להפך ממש שמאחר שאין לה שלם טוב לה אם תעז פניו נגד בעל חובו ותסלק הבושה מפניו ותאמר לו, אמת שלויתי ממך ונמלטני טובה גדולה, אבל מה אעשה כי אין לי לשלם עכשו, המתן לי עד שיהיה לי ואשלם לה. נמצא, שדיקא מחמת פגם העזות, מחמת שאינו יכול להעז פניו מחמת זה דיקא פופר בו. וכנ"ל לענין העזות נגד ה' ותפרך, כביכול, כי פגם העזות הוא פגם האמונה כנ"ל. ועל בן מחמת זה דיקא צריך לשבע מחמת שאין אדם מעז פניו בפני בעל חובו שמחמת

זה יכול לכפר לגמרי מחמת בושה שהוא פגם העזות דקדשה, שעל ידי זה נפגם האמונה וכנ"ל:

ו ועל בן אסור להלוות בלא עדים ושטר, כי העדים מכררים האמת ושומרים את האמונה הקדושה שהיא בחינת אמת. כמו שכתוב במקום אחר כי שני העדים שאומרים נמשכין מבחינת שני העדים המבארים במאמר הנ"ל שהם בחינת נעשה ונשמע שהוא פלילות התורה שנקרא עדות, כמו שכתוב: "עדות ה' נאמנה", כי משני עדיים הנ"ל נמשך העזות דקדשה שעל ידי זה זוכין לאמונה וכמו שהביא שם רבנו ז"ל מקרא זה "עדות ה' נאמנה" לענין זה, עין שם. ועל בן השני עדות שמעידין אמת הם בחינת שני עדיים הנ"ל שעל ידי זה נשמר האמונה והם מצילין משקר שלא יכפר אחד בחברו, כי עקר תקוון עזות דקדשה שהיא תקוון האמונה, הוא על ידי שני עדיים הנ"ל שהם בחינת שני עדי אמת כנ"ל:

ז ועל בן העקר הוא בשהעדים חותמין חתימת ידם בשטר שאז עקר שמירת האמונה, כי אז אינו יכול לכפר בלל, אבל מלוה בעדים בלא שטר הוא מלוה על פה, ויכול למען, "פרעתי", כי עקר שמירת האמונה הוא בבחינת ידם, בחינת חותם הדין, בחינת ויהי ידיו אמונה כנ"ל, שזהו בחינת חתימת ידי העדים, כי שני החתמות של שני העדים

והו בחינת 'חותם' וחותם בתוך חותם', שעל ידי זה עקר שמירת האמונה והתוכחה, שהוא תקון ההלואה, שהוא פגם התוכחה, פגם האמונה, פגם העזות, שעל ידי זה אנו חוששין שלא יכפר לגמרי בחברו חס ושלום. ועל ידי חתימת שני העדים שהוא בחינת שתי החותמות הנ"ל נתמקן כל זה כנ"ל, כי העדים כלולים משני הבחינות הנ"ל, מבחינת חותם הרגלין וחותם הדין, כי אין עדות אלא בעמידה כו'. ונעמדו שני האנשים וכו' לפני ה' וכו'". זה בחינת רגלין, בחינת חותם הרגלין ונתיבות ידי העדים זה בחינת חותם הדין. ועל כן העקר השמירה משקר שלא יכפר אחד בחברו הוא על ידי שטר שחותמין בו העדים בנדם, כי עקר שמירת שתי החותמות הנ"ל הוא על ידי חותם הדין שהוא בחינת אמונה כנ"ל, כמבאר שם, ענין שם. נמצא, שחותם הדין הוא כלול משתי החותמות מחותם הרגלין וחותם הדין, כי עקר הוא האמונה שהוא חותם הדין ששומר הכל. והו בחינת חתימת ידם של שני העדים שהם בחינת חותם הדין שבהם כלול שתי החותמות הנ"ל חותם על חותם, שהוא בחינת שני חתימות דוקא של שני עדים כנגד שתי החותמות הנ"ל שכלול בחותם הדין שהוא בחינת אמונה, שעל ידי זה עקר השמירה מהכחשה וכפירה שהוא הפך אמונה כנ"ל:

ח וזהו בחינת שקלים שנתקשה משה בהם, עד שהראה לו הקדוש ברוך הוא מטבע של אש ואמר לו: זה יתנו. ולכאורה הדבר תמוה, בשלמא קדוש החדש ומעשה מנורה ששך להתקשות עליהם, כי יש בהם חכמות גדולות ועמקות, אבל שקלים שצריכין כל אחד ואחד לתן מחצית השקל בכל שנה מה קשוי הבנה ששך בלאו אף באמת יתנית שקלים לכפר על בני ישראל הוא בחינת תקון העזות דקדושה, כי עקר העזות הוא כמזון בחינת עשיר וענה עזות, בחינת "הון עשיר קרית עזו". וישראל באו לידי חטא העגל שהוא עזות גדול מאד העקר היה על ידי רבוי הזהב שהיה להם, כמו שכתוב: "ודי זהב וקמו שאמרו רבותינו ו", מרב זהב שהשפעת להם וכו'. ושקלים שנותנין למעשה המשכן ולקרבות צבור הם תקון חטא זה, כמו שאמרו רבותינו ו"ל שעקר השקלים ונדרת המשכן היה לכפר על עוון העגל. נמצא, ששקלים הם תקון העזות דקדושה ועל זה נתקשה משה מאד, כי לכאורה היו צריכין להתרחק מהעזות עד קצה האחרון מאחר שעל ידי העזות באו לידי חטא זה ובאמת לא כן הדבר, כי אף על פי שצריכין להתרחק מהעזות מאד מאד, כי עז פנים לגיהנם, אף על פי כן בהכרח צריכין עזות דקדושה ואי אפשר להתקרב אל הקדושה כי אם על ידי עזות דקדושה וכו'". ועל

לקוטי הלקות

הלקות הלוואה ג

חושן משפט פה

בן צריבין לשקל דרכיו מאד שיהיה לו
עזרת דקדושה דיקא ואף על פי כן לא
יהיה נכשל חס ושלום, בעזרת דסטרך
אחרא וכמבאר שם בסוף המאמר הנ"ל,
שעל זה התפלל התנא: יהי רצון שתבנה
עירך במוהרה בימינו. כי הם תרמי דסתר
אהרדי לכאורה, כי עו פנים לגיהנם וכו'
ובאמת בקדושה צריבין דיקא עזרת,
בחינת הוי עו פנמר וכו'. ועל זה התפלל
התנא, יהי רצון שתבנה עירך וכו' שזכה
לעזרת דקדושה שממנו נבנית ירושלים
קרית נאמנה וכו', כמו שמבאר שם, עין
שם. ועל בן נתקשה משה רבנו על זה
איך להשיג זאת ולהבנים דרך זה
בישראל, כי שקלים שנותנין מממנם
לגדבת המשכן והמזבח הוא בחינת עזרת
שעל ידי זה באו לחטא הנ"ל, וכ"ל, ועל
כן היה ראוי עכשו להרחיק המזבח שהוא
בחינת עזרת לגמרי ולכלי להשתמש עוד
עמו כלל וה' יתברך צוה להפך ודיקא
בדבר שקלקלו, בו יתמקנו וצוה עליהם
שדיקא על ידי המזבח שהוא בחינת עזרת
ותקנו חטאם, כי על ידי הגדקה שיתנו
מממנם לגדבת המשכן, על ידי זה יתמקנו
כל ממזנם ויחזרו אל הקדושה ועל ידי זה
יתמקנו העזרת הנמשך משם ויזכו לעזרת
דקדושה. וכן מרמז שם במאמר הנ"ל
שצדקה היא בחינת עזרת דקדושה:

כי איתא שם שכל הקולות הם בחינת
עזרת. ואמר רבנו ז"ל אז בפרוש שגם
קול קשקוש המטובעות של מעות צדקה

הוא בחינת עזרת דקדושה, כמבאר
בהשקפות שלא נדפסו עדיו. וכן נראה
ומובן בחוש פי העשר, בעל המזון הרבה
יש לו עזרת הרבה וכשאינו זוכה לתמן
מעשיו או יש לו עזרת נגד אנשים
בשרים ונגד עניים הגונים וכיוצא. והו
עזרת דסטרך אחרא ועשר כזה הוא עשר
שמור לבעליו לרעתו ומזון כזה הוא
בחינת עבודה זרה ממש, כמבאר במקום
אחר שהוא פגם אמונה שפגם על ידי
פגם העזרת, דהינו על ידי עזרת דסטרך
אחרא וכ"ל, אבל בשמתגבר להרבות
בצדקה מממנו או נתמקן כל ממנו
וזכה על ידי ממנו לעזרת דקדושה,
בחינת "הון עשיר קרית עזר", דהינו
לעמוד בעזרתו נגד הרשעים ונגד המונעים
מדרכי ה' האמתיים להציל החלושי פח
הנרדפים להצילם מיד רודפיהם וכו' כפי
דרכי ה' באמת והו עזרת דקדושה שעקר
תקונו האמונה הקדושה הוא על ידה
כ"ל. נמצא ששקלים, דהינו צדקה, והו
בחינת עזרת דקדושה:

ועל בן נקראים שקלים, כי יש כזה
משקל גדול שצריבין לשקל דרכיו
מאד כזה לכלי להכשל חס ושלום,
בעזרת דסטרך אחרא רק להתגבר
להכריע המשקל אל הקדושה להעלות כל
העזרת אל הקדושה בחינת מחצית השקל
תרומה לה' וכ"ל ועל ידי זה דיקא וזכין
לכפרה ולסליחה על כל עוונותיו בחינת
לכפר על נפשתיכם הנאמר בשקלים. כי

בכל עז לקרבני לה' יתברך ולא לרחק חס ושלום, כמו שראינו במשה רבנו, עליו השלום, ובכל הצדיקים הגדולים האמתים שמסרו נפשם תמיד בשביל הרהוקים דיקא הבאים להתקרב לה' יתברך, על פן מי שרוצה לשוב לה' יתברך, בפרט בדורות הללו אי אפשר לו להתקרב אל הקדשה בשום אופן ולזכות למחילה וכפרה כי אם על ידי עזרת הקדשה שצריך להתגבר בעזרת גדול מאד לעמוד נגד המונעים מדרבי ה' וזה בחינת לכפר על נפשתיכם הנאמר בשקלים שהם בחינת צדקה, שעל ידי זה זוכין להתקרב לה' יתברך ולעמוד בנגד המונעים, הן שהם צדיקים ממנו או בינונים, או רשעים, יהיה מי שהיה מאחר שהם אינם מקרבים אותו לה' יתברך רק לפי דבריהם ומנעו אותו מלהתקרב לצדיקים וישרים אמתים הרוצים לאחו בנדו לקרבו לה' יתברך על פן צריך שהיה לו עזרת הקדשה נגד ה' יתברך לבלתי להתבייש לחתור חתירה להתקרב אליו תמיד, אף על פי שעשה מה שעשה אף על פי ששקב התחיל בפה פעמים ורצה להתקרב לעבודת ה' יתברך ואחר כך נפל, אף על פי שנפל למה שנפל אפלו אם היה קד בפה וכמה פעמים אין מספר אף על פי שהבטיח בפה פעמים לה' יתברך שלא יעשה עוד מה שעשה ולא קים דברו והיה גרוע מבתחלה, כי כך דרך הבעל דבר, כי כל

מי שנכשל בעונות חס ושלום, אי אפשר לו להתקרב לה' יתברך בשום אופן ולזכות לכפרה ולסליחה כי אם על ידי עזרת הקדשה דיקא, כי עליו מתגברים המונעים והמעכבים מאד מאד וכו מתגרים העני פנים והליצנים ביותר למנעו מדרך החיים באמת וגם בדעתו יכול לכל מאד מאד מחמת גדל פשעיו וגם צריך שיעבר עליו אפים עליות וירידות ומחמת כל זה ויותר מזה אם לא יהיה לו עזרת הקדשה והיה חס ושלום, מנול ורע מנול שקורין שלימונליק ויתפטר לפני כל המונעים אותו מחמת שדמה לו שהם טובים וצדיקים ממנו בודאי לא יוכל להתקרב לה' יתברך בשום אופן, כי אף על פי שבודאי צריך להתחזק כל אחד מישראל טוב ממנו, ובפרט מי שחטא באמת, אבל אף על פי כן לפעמים מתגבר הבעל דבר על הרהוק הבא להתקרב לה' יתברך ומתלבש את עצמו דיקא באיזה איש שהוא טוב ממנו עד שזה האיש רוצה למנעו מדרך החיים וזה הדבר שכית מאד מאד, בפרט עכשו בדורות הללו על פן צריך שהיה לו הרהוק הבא להתקרב עזרת גדול הקדשה מאד מאד שזה העזרת נמשך מחמת בוש דיקא, ויאמר בלבו: וכי מפני שאתה טוב ממני תרצה למנע אותי חס ושלום, מדרך החיים, כי לא באלה רצונו יתברך חלילה, כי אדרבא, אם היית טוב באמת פראוי להיות בודאי היית מתגבר

הגדול מחברו יצרו גדול ממנו אף על פי כן אל יסתכל על זה כלל ויסלק הבושה מעל פניו ועו פניו נגד ה' ותברך בכל פעם וישתטח ויבקש מלפניו בכל עת תמיד שיקרבהו לעבודתו ותברך וישיבהו בתשובה שלמה לפניו עד יסקוף ונרא ה' משמים אולי יחוס אולי ירחם וכמו שאנו מתפללין בכל יום ויום שלש פעמים, השיבנו אבינו לתורתך וכו' והחזירנו בתשובה שלמה לפניך. ואם יהיה לו עזות נזה ויותר מזה, כי אי אפשר לבאר הכל בפרוש. אז יזכה בנדאי שימחל לו ה' ותברך כל עוונותיו בחינת לכפר על גפשתכם שזוכין על ידי שקלים שהם בחינת צדקה, בחינת עזות דקדושה שעל ידי זה נדאק ותקרב לה' ותברך וישוב אל ה' וירחמו, אמון ואמן:

ט וזהו שאמרו רבותינו ו"ל על פסוק, ונעשרת אלפים כבר כסף אשקול וכו'. שאמר הקדוש ברוך הוא: רשע, כבר קדמו שקליהם לשקליך וכו'. כי עקר התגברות ה'מן עמלק הוא על ידי עזות שהוא מלכותא בלא תנא, כי עמלק היה עז פנים ביותר, כמו שאמרו רבותינו ו"ל, מושל לאמפטו רותחת וכו' בא בן בליעל וקפץ לתוכה. גמצא, שהיה לו עזות גדול ביותר מכל העכו"ם שהעו פניו להודקק לישראל תחלה בעת גדלתם, וכן ה'מן הרשע, ופוח שמו, עקר התגברות רשעותו היה על ידי עזות דסטרא אחרא שהיה עז פנים ביותר, כמו

שכתוב: ויאמר ממוכן, ודרשו רבותינו ו"ל, זה ה'מן, מפאן, שהריוט קופץ בראש. שזהו בחינת עזות דסטרא אחרא שהיא מלכותא בלא תנא, שקפץ בראש קדם לכל השרים. ועל בן התפאר בעשרו ורצה להתגבר על ישראל חס ושלום, על ידי עשרו שהוא בחינת עזות פנ"ל. ועל בן אומר: ונעשרת אלפים כבר כסף אשקול וכו'. כי עקר התגברותו היה על ידי זה, על ידי רבוי ממון ששם כל העזות וכו"ל, כי כבר שכל העזות אצלם מאחר שיש לו עשירות הרבה ששם כל העזות פנ"ל. וכבר שאין לישראל חס ושלום שום עזות כלל. ועל בן לא יוכלו חס ושלום, לעמוד פנגדו, כי אי אפשר לעמוד פנגד העזי פנים שבכל דור ודור כי אם על ידי עזות דקדושה והם סוכרין שכל

העזות אצלם ואין לבני ישראל להשרים והתמימים שום עזות כלל מחמת שהם הולכים בתמימות ופשיטות. על בן סוכרים העזי פנים שאין להשרים האמתיים שום עזות ועל בן רוצים חס ושלום, להתגבר עליהם בעזותם הרעה לכלכלם מעבודתם חס ושלום, על בן אמר ה' ותברך לה'מן שהוא בחינת עזי פנים שבדור: רשע, כבר קדמו שקליהם לשקליך, כי נחינת השקלים שהוא צדקה הוא בחינת עזות דקדושה פנ"ל, הינו שבכר הקדימו ונתנו ישראל שקלים. שעל ידי זה וכו' לקבל עזות דקדושה בבחינת אל ישראל הוא נתן עז ותעצמות לעם

ה"ט

לעולם ותשעה נמלו עבדים, ושנה היא
בחינת הסתלקות המחזין, בחינת מחזין
דקטנות, עין שם:

ובשביל זה הזהירו רבותינו ז"ל מאד
שלא ללוות בלא שטר,
במבאר כמה מעשיות בגמרא שלא רצה
להלוות לחברו התלמיד חכם בערב שבת
עד שביא שטר וכו', עין שם, כי מחמת
שההלואה היא בבחינת מחזין דקטנות וזה
ידוע שעקר אחיות הסמרא אחרא שהיא
הכפירה והשקר והשכחה, היא בבחינת
מחזין דקטנות שהם בחינת דינים, על כן
צריכין לזהר מאד שלא להלוות בלא
שטר כדי שלא יבוא לידי כפירה
והכחשה או שכחה מחמת שהם נאחזים
שם בהלואה שהיא בחינת מחזין
דקטנות וכו"ל ועל כן צריכין שטר דיקא
ולא סגי בעדים לחוד, כי שטר ממתיק
בחינת מחזין דקטנות, כי השטר צריך
שיהיה נכתב כדין וכדת תורתנו הקדושה
וצריכין לדקדק בו כמו בכתובת ספרים
קדושים, במבאר בסימן מב סעיף ג
שצריכין להתבונן ביוון וזנין וכו' ויהיה
הכתב מישר ושנה בכל דבריו וכו', כי
השטר הוא בבחינת תורה שכתב, כי
על פיו אנו דינין הדין תורה בין הלווה
והמלוה. וזה מרמז בדברי רבותינו ז"ל
שאמרו, מלוה הפתובה בתורה כפתובה
בשטר דמי, כי השטר הנכתב כדין תורה
הוא בבחינת פתיבת התורה וכו"ל ועל
כך השטר ממתיק ומבטל בחינת המחזין

וכו', בחינת ה' עז לעמו יתן. הינו פי,
אדרבא, בני ישראל הפשרים יש להם
עזת גדול ביותר, דהינו עזת דקדושה,
כי אי אפשר לקבל התורה ולקבנם
בהקדושה כי אם על ידי עזת. כמו
שאמרו רבותינו ז"ל: מפני מה נתנה
תורה לישראל? מפני שהן עזין וכו"ל.
ועל כן על ידי עזתן דקדושה בודאי יוכלו
לעמוד כנגד המון הרשע וכן כנגד כל העני
פנים שבכל דור הלא צנים והמפלעינים
המונעים מדרכי ה', כי אי אפשר לעמוד
כנגדם כי אם על ידי עזת דקדושה כו"ל.
ועל כן עקר סוף מפלתו של המון הנה
בשואמרה אסתר: "איש צר ואויב המון
הרע הזה". שזהו בחינת עזת גדול
דקדושה שהעזה פניה מאד כנגדו ואמרה
בפניו ובעיניו לפני המלך, "איש צר ואויב
המון הרע הזה" וכו"ל. כי עקר מפלתו
היה על ידי עזת דקדושה שיש לישראל
שזהו בחינת כבוד הקדימו שקליהם
לשקלוד כו"ל:

הלכה ד

המלוה את חברו בשטר גובה
ממשעבדים, אבל מלוה על
פה אינו גובה ממשעבדים גם מלוה על
פה יכול לכפר, אבל נגד שטר אינו נאמן:
א כי איתא בדברי אדוננו מורנו ורבנו
שהלוה מחברו הוא בבחינת
מחזין דקטנות, כי עבד לזה לאיש מלוה.
ואמרו רבותינו ז"ל: עשרה קבין שנה ירדו

לקוטי הלכות

הלכות הלואה ד

חושן משפט פט

דיקא רואין גדלת הארץ ומעלתה שמנגדלת פרות נפלאות באלו, ואז דיקא נהנין ומתענגין ממנה בכל טוב הארץ שהצמיחה. כמו כן הוא בחינת תורה שבכתב ותורה שבעל פה, שתורה שבכתב היא שרש הכל, שרש כל הדינים והמצוות שבתורה עם כל דקדוקיהם ופרטיהם וענפיהם וכונותיהם וכו', כי ליכא מידי דלא רמזיא באורחא, אכל אף על פי כן מתורה שבכתב בעצמה בלא תורה שבעל פה אי אפשר לידע ולקיים שום מצוה כלל, כי מצות תפלין לא נאמרו כי אם בפסוק אחד 'קשרתם' ואין יודעין אם על פה ה' או על הקפרת,

ואם צריכין להניח הפ' שישויות בכתבים ועל מה יהיו נכתבין וכן שאר דיני התפלין וכן בכל המצוות וכמבאר מזה במקום אחר וכאשר האריכו בזה בכמה ספרי קדושים על פן גודאי מתורה שבכתב בעצמה אי אפשר להתקיים, כי אין יודעין לקיים שום מצוה רק על ידי חכמינו הקדושים שחרשו וורעו ונטעו והצליחו ועשו פרות ובררו לנו כל דיני התורה בכל מצוה ומצוה כפי מה שקבלו איש מפי איש עד משה רבנו עליו השלום, וכפי הדרשות שדרשו על פי שלש עשרה מדות שהתורה נדרשת בהן שנמסר להם איש מפי איש עד משה רבנו עליו השלום, שצריכין לדרש התורה באלו השלש עשרה מדות ומפיהם אנו חיי, כי על ידם אנו יודעין כל דיני המצוות בפרטיהם

דקטנות שהוא בחינת ההלואה שמושם אחיות השקר ככ"ל, כי תורה שבכתב שהוא בחינת השטר, הוא מתקן וממתיק בחינת מחין דקטנות בבחינת בן חמש שנים למקרא שבעה אדם בן חמש שנים שאז הוא בבחינת מחין דקטנות, כי הוא קטן עדן ומחו בקטנות, או צריכין ללמדו מקרא שהוא תורה שבכתב כדי לתקן ולהמתיק בחינת המחין דקטנות, וכן מוכא בכתבי האר"ל שתורה שבכתב נמשכת ממקום שנמשכת ויורדת למטה עד העשיה וזה ידוע שעקר אחיות מחין דקטנות הוא בעשיה שהוא תכלית הגשמייות, הינו ככ"ל:

ב ועל פן מלזה בשטר גובה ממשעבדים ודיקא מפרקעות שהם נכסים שיש להם אחריות ולא ממפלטלים, אבל מלזה על פה אינו גובה ממשעבדים אפלו מפרקעות, כי כל דבר יש לו שרש למעלה, דהינו בהתורה שהיא שרש וחיות של כל הארץ ומלאה, ושרש פרקעות ומפלטלין הם בבחינת תורה שבכתב ותורה שבעל פה, כי כמו שהארץ היא שרש של כל הדברים שבעולם, כי הכל היה מן העפר, כי כל הפרות וכל הבגדים וכל המפלטלין והחפצים שבעולם הכל היה מן העפר ואף על פי כן מהעפר עצמו אי אפשר להנות ולטעם מפרותיו שכלם משרשים בה כי אם בשוארעין ונטעין אותה ועובדין עבודתה, עד שעושה פרות ואז

הוא

לְיִשְׂרָאֵל וּבִמְבָרָךְ בְּלִקְוֵי תִנְגָּא בְּסִימָן
כ"ח, ע"ן שם:

ד וְהִנֵּה מְבָרָךְ שָׁם, שְׁמֵי שְׂיֹדֵעַ לְהִבְחִין
וּלְהַפִּיר בֵּין הַתּוֹרוֹת אֵיזָה נִתְּנָה
לְכַתֵּב וְאֵיזָה לֹא נִתְּנָה לְכַתֵּב, הוּא יִכּוֹל
לְהַפִּיר אֶת אִישׁ הַיִּשְׂרָאֵלִי בֵּין הָאֲמוֹת
וְאִפְלוּ אִם אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל עוֹמֵד בֵּין כַּפֵּה
אֲמוֹת יִכּוֹל לְהַפִּירוֹ וְכוּ', כִּי עֵקֶר הַהִבְדֵּל
שֶׁבֵּין יִשְׂרָאֵל לְאֲמוֹת הוּא בְּבַחֲנֵית מַה
שֶׁלֹּא נִתֵּן לְכַתֵּב, בְּבַחֲנֵית תּוֹרָה שֶׁבַעֲלָה פֶּה,
כְּמוֹ דְאִיתָא שֶׁבַּשְׂבִּיל זֶה נִתְּנָה תּוֹרָה
שֶׁבַעֲלָה פֶּה מִחֲמַת שְׁצָפָה שִׁיְהִי יִשְׂרָאֵל
בְּגִלּוֹת וְיַעֲתִיקוּ הָאֲמוֹת לְעֲצֻמָּן תּוֹרָה
שֶׁבַּכְתָּב, עַל כֵּן נִתֵּן לָנוּ תּוֹרָה שֶׁבַעֲלָה פֶּה
שֶׁזֶה אֵינֶם יִכּוֹלִים לְהַעֲתִיק מִחֲמַת שֶׁהוּא
בַעֲלָה פֶּה. נִמְצָא, שֶׁעֵקֶר הַהִבְדֵּל וְהִתְרוֹן
שֶׁל יִשְׂרָאֵל עַל הָאֲמוֹת הוּא בְּבַחֲנֵית
תּוֹרָה שֶׁבַעֲלָה פֶּה שֶׁלֹּא נִתֵּן לְכַתֵּב וְיֵשׁ
כָּל אֶחָד וְאֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל חֵלֶק מִבְּחֵינֵית
תּוֹרָה שֶׁבַעֲלָה פֶּה שֶׁלֹּא נִתֵּן לְכַתֵּב וְעַל כֵּן
מִי שֶׁמְפִיר בֵּין הַתּוֹרוֹת שֶׁנִּתְּנוּ לְכַתֵּב
וְשֶׁלֹּא נִתְּנוּ לְכַתֵּב הוּא יִכּוֹל לְהַפִּיר בֵּין
יִשְׂרָאֵל לְאֲמוֹת, כִּי זֶה עֵקֶר הַבְּדִלִים כַּל"ל,
עַד כִּי אֵין לְשׁוֹנוּ בְּסִימָן כ"ח הַל"ל:

ה וְזֶה בְּחֵינֵית רֵאשׁ הַשְּׁנָה יוֹם הַכַּפּוּרִים
וְכָל עֲבוֹדָתָנוּ בְּיָמִים הָהֵם עַד
שְׁמִינֵי עֲצֵרֶת וְשִׁמְחַת תּוֹרָה. כִּי עֲבוֹדָתָנוּ
כְּרֵאשׁ הַשְּׁנָה וְכוּ' עַד שְׁמִינֵי עֲצֵרֶת הַכֵּל
לְהַקִּים וּלְבַנּוֹת אֶת בְּחֵינֵית מַלְכוּת שֶׁהוּא
בְּחֵינֵית אֲמוּנָה בְּיָדוּעַ, כִּי עֵקֶר הַתְּגַלּוּת
מַלְכוּתוֹ יִתְבַּרְךְ, לְהַתְּנוּעַ וּלְהַגְלוּת, כִּי ה'

שְׁאֵנוּ מִקְמִיּוֹן כֹּל יִמְיָנוּ אֲשֶׁר הֵם חֵינֵינוּ וְכוּ'
וְעַל יָדָם קִיּוֹם כֹּל הָעוֹלָמוֹת. נִמְצָא,
שֶׁתּוֹרָה שֶׁבַּכְתָּב עִם תּוֹרָה שֶׁבַעֲלָה פֶּה הֵם
בְּחֵינֵית הָאָרֶץ וּמְלֹאָה שֶׁהֵם קַרְקָעוֹת
וּמִטְּלָלִין שֶׁשָּׂרְשָׁם וְחֵיזָתָם נִמְשָׁךְ מִשָּׁם
וְכַל"ל. וְעַל כֵּן עֵקֶר כַּח הַשְּׂטֵר שֶׁהוּא
בְּבַחֲנֵית תּוֹרָה שֶׁבַּכְתָּב עֵקֶרוֹ עַל קַרְקָעוֹת
דִּקְא שֶׁיִּכּוֹל לְהוֹצִיאָם אִפְלוּ מִלְּקוּחוֹת, כִּי
עֵקֶר תּוֹרָה שֶׁבַּכְתָּב הוּא בְּבַחֲנֵית הָאָרֶץ
שֶׁהוּא קַרְקָעוֹת וְכַל"ל:

ג וְזֶה בְּחֵינֵית מְלֹאָה בְּשְׂטֵר קְלָא אֵית
לִיה, כִּי שָׂרֵשׁ הַשְּׂטֵר מִבְּחֵינֵית
תּוֹרָה שֶׁבַּכְתָּב כַּל"ל שֶׁנִּתְּנָה בְּקוּלוֹת
וּבְקָרִים וְהַקּוֹל בְּעֲצָמוֹ הוּא בְּחֵינֵית הַכְּתָב
בְּחֵינֵית קוֹל ה' חֲצִב לְהַבּוֹת אֵשׁ שֶׁהִיָּה
הַקּוֹל נִכְתָּב עַל הַלּוּחוֹת אֵשׁ שֶׁחֹרָה עַל
גְּבֵי אֵשׁ לְבָנָה, כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ ז"ל,
כִּי עֵקֶר הַקּוּלוֹת הֵיָה בְּבַחֲנֵית תּוֹרָה
שֶׁבַּכְתָּב, כִּי הַקּוֹל הוּא הַכְּתָב כַּל"ל, אֲבָל
תּוֹרָה שֶׁבַעֲלָה פֶּה אַף עַל פִּי שֶׁנִּתְּנָה אֶז
גַּם כֵּן, כִּי ה' יִתְבַּרְךְ הִרְאָה אֶז לְמֹשֶׁה
אִפְלוּ מַה שֶׁתְּלִמִּיד וְתִיק עֲתִיד לְחַדֵּשׁ,
אֲבָל עֵקֶר נִתְּנָתָה הִיָה מִפֶּה לְאֶזְנֵי, כִּי זֶהוּ
הַחֲלוּק שֶׁבֵּין תּוֹרָה שֶׁבַּכְתָּב לְתּוֹרָה
שֶׁבַעֲלָה פֶּה שֶׁתּוֹרָה שֶׁבַעֲלָה פֶּה הוּא בְּחֵינֵית
סוּד שְׂאִין הָאֲמוֹת הָעוֹלָם יוֹדְעִין מִמֶּנָּה,
אֲבָל תּוֹרָה שֶׁבַּכְתָּב נִתְּנָה בְּפִרְהֶסְיָא
וְנִכְתְּבָה בְּכַפֵּר לְעִין כֹּל, וְעַל כֵּן גַּם אֲמוֹת
הָעוֹלָם יוֹדְעִין מִמֶּנָּה וְלוֹמְדִין אוֹתָהּ,
שֶׁזֶהוּ עֵקֶר הַחֲלוּק שֶׁבֵּין אֲמוֹת הָעוֹלָם

יתברך הוא מלך על כל הארץ ומנהיג ומשגיח בעולמו בכל עת ורגע כל זה אי אפשר לגלות פי אם על ידי אמונה, פי בשכל אי אפשר להשיג אותו יתברך ולא דרכי הנהגתו, פי גברו שמים מארץ וכו'. על פן עקר התגלות מלכותו וממשלתו הוא על ידי אמונה, פי בחינת מלכות הוא אמונה, פמובא וזה כל עבודתנו בראש השנה ויום הכפורים עד שמיני עצרת לגמר ולבנות בחינת מלכות אמונה שתהיה בבחינת פנים בפנים וכו', פמבאר בפגזות. ועקר האמונה נמשכת על ידי התורה הקדושה שקבלנו בכתב ובעל פה, כמו שכתוב: "כל מצותיך אמונה". וכמו שכתוב (פסוקים): בא בחקוק והעמידנו על אחת וצדיק באמונתו יחיה. ועקר שלמות האמונה הוא על ידי בחינת תורה שבעל פה שבוה עקר ההבדל של ישראל על האמות פנ"ל, פי באמת גם האמות פלם יש להם אמונה בה' יתברך בעצמו ואפלו העובדים עבודה זרה או שגפלו לשאר מיני פירות בעניני הנהגתו יתברך אף על פי כן מאמינים בו יתברך שיש יחיד נמצא המחויב יתברך שמו וכמו שכתוב: "בכל מקום מקטר ומגש לשמי". ואמרו רבותינו ז"ל: דקרו ליה אלהא דאלהיא, פי בעקר האמונה בו יתברך רבם פכלם מודים. רק שבפרטיות האמונה להאמין שהוא יתברך מנהיג העולם פרוצו ומשגיח בו בהשגחה פרטית וכל השנויים שבעולם וכל מה

שנעשה בעולם בכל עת ורגע הכל על ידו יתברך, פי גם הטבע בעצמה הוא מנהיג פרוצו יתברך, בענין זה הם נבוכים ברעות זרות וכפירות גדולות עד שמחמת זה נמצאים ביניהם קצת פופרים גמורים, אבל הם בטלים במעוטים, פי הם מבזים ביניהם בעצמן פכלבים וכלם מחרפים אותם והכל מודים בעקר האמונה בו יתברך, פמבאר בהפסוקים שמביאים דעותיהם, אבל אנהנו בני ישראל ההדלינו הוא יתברך מן התועים ונתן לנו תורת אמת בכתב ובעל פה ואנו זוכין לאמונה שלמה בכל החינות, פי אנו מאמינים בו יתברך ושלל הנהגת העולם בכל עת הכל על ידו יתברך, כמו שכתוב: "ואתה מחיה את פלם". וכתוב: "ואתה מושל בכל". וכן הרבה וזה בחינת תורה שכתב ותורה שבעל פה. פי תורה שכתב זה בחינת עקר האמונה בו יתברך ותורה שבעל פה זהו בחינת האמונה בפרטיות להאמין שכל הנהגות העולם בפרטי פרטיות בכל עת הכל על ידו יתברך לבד שזהו בחינת תורה שבעל פה שמבארת כל דיני ודרכי התורה בפרטיות, שעל ידי זה זוכין לאמונה בפרטיות, אבל בתורה שכתב מבאר הכל רק בדרך פלל, ועל פן מושם נמשכת האמונה בכלל, פי האמונה נמשכת פפי התורה שמושם עקר האמונה פנ"ל ועל פן האמות שאין להם רק האמונה הכללית בו יתברך, אבל בפרטיות יש

יתברך וכנ"ל. אבל אנו צריכין לבנות
 ולהשלים את בחינת נקדת האמונה
 שהיה בשלמות בבחינת פרצוף, הינו
 שתגדל ותתגלה אמונתו לעין כל שכל
 הנהגת העולם בכל עת ורגע בפרטיות
 הכל על ידו יתברך בעצמו, כי מלכותו
 בכל משלה. והוה בחינת שלמות התורה,
 הינו שלמות תורה שבכתב על ידי תורה
 שבעל פה וכנ"ל ועל ידי זה נזכה להפיר
 מעלת וחשיבות ישראל שנבדלים מן
 האמות בבחינת תורה שבעל פה ועל ידי
 זה יתבטלו כל הדינים וכל הגזרות
 מישראל, כי איתא בספר האב שעקר כח
 האמות העולם לגור גזרות על ישראל
 חס ושלום, הוא על ידי שלומדים תורה,
 נביאים, כתובים, הינו כשישראל חומאים
 חס ושלום, וכל החסאים הם בחינת פגם
 האמונה, כמו שכתוב בספר האב וזה
 לשונו, הפשע מכנים כפירה באדם, כי
 כל מצוות התורה הם בחינת אמונה כנ"ל
 וכל מי שפוגם באיזה מצוה הן עשה, הן
 לא תעשה, הוא פוגם באמונה, ועקר
 הפגם של ישראל הוא בבחינת אמונה
 הפרטית הנ"ל שהיא בחינת תורה שבעל
 פה שזה עקר קדשת ישראל וזוה הם
 מבדלים משאר העמים כנ"ל. כי שרש
 נקדת האמונה הקלילות היא נשארת
 תמיד ועקר הפגם בבחינת אמונה
 הפרטית, בחינת תורה שבעל פה:

וזה בחינת מה שכתוב בכתבים בכמה
 מקומות שפשיש פגמים בעולם אוי

להם פפירות גדולות על פן עקר אחיותם
 בבחינת תורה שבכתב שהיא בחינת
 אמונה הקלילות, אבל על תורה שבעל
 פה חולקים מאד מחמת שהיא בבחינת
 אמונה בפרטיות שהם רחוקים ממנה
 וכופרים בה כנ"ל ובאמת שניהם אחד,
 הינו תורה שבכתב ותורה שבעל פה
 שהם בחינת אמונה בכלל ואמונה בפרט
 שניהם אחד ואי אפשר לזה בלא זה ועל
 פן באמת האמות והכופרים שפופרים
 באמונה הפרטית ואומרים דעות זרות
 בהנהגתו יתברך על פן גם אמונה
 הקלילות נפגמה אצלם מאד רק שבעולם
 גדול יש להם איזה נקדה של אמונה
 העקרית וכן בתורה שבכתב אינם
 מאמינים גם פן בשלמות, כי אינם
 מקומים כלל אפלו, כמבאר בתורה
 שבכתב, רק שלומדים אותה ויש להם
 מעט אחיזה בה, אבל מתורה שבעל פה
 שהיא בחינת אמונה הפרטית הם רחוקים
 לגמרי וחולקים עליה מאד. ועל פן עקר
 ההבדל והיתרון של ישראל על האמות
 הוא בבחינת תורה שבעל פה שהיא
 בחינת אמונה הפרטית וכנ"ל:

ו זהו כל עבודתנו באלו הימים מראש
 השנה עד שמוני עצרת להשלים
 ולבנות את בחינת מלכות אמונה בבחינת
 פרצוף שלם בשלמות, הינו מה שהיתה
 בבחינת נקדה שזאת הנקדה של האמונה
 נשארת תמיד ואפלו אמות העולם מודים
 בעקר נקדת האמונה שיש יחיד נמצא

לקוטי הלכות

הלכות הלואה ד

חושן משפט צג

האמונה בחינת מלכות נקטנת שנסתלקין ממנה כל התשע ספירות ונשארת בבחינת נקדה אחת לכד, הינו כנ"ל והבן:

וזה עקר הדין של ראש השנה, ואז עשו כא מצידו, כמובא בזהר הקדוש שפא לקמרג על ישראל, כי אומר שחם ושלום, ככל הגויים בית יהודה מאחר שחמאו ופגמו באמונה הפרטית בחינת תורה שבעל פה ולא נשאר להם כי אם נקדת האמונה הכללית, בחינת תורה שבכתב ששם יש גם להאמות העולם אחיה ועל פן הם רוצים לקמרג על ישראל מהו חשיבותם ומפני מה בחר ה' בהם מכל העמים מאחר שפגמו באמונה בבחינת תורה שבעל פה ועל פן הם רוצים להשוות חם ושלום, ישראל כשאר האמות ולמשל עליהם ולגור עליהם גרות חם ושלום, כי בבחינת תורה שבכתב יש להם גם כן אחיה וכנ"ל. אבל באמת הכל יפצה פיהם, כי אפלו כשישראל חוטאים חם ושלום, עדין יש הברל גדול ביניהם לשאר האמות העולם, כי אפלו פושעי ישראל מלאים מצוות כרמון ולא זו אף זו, כי גם העונות של ישראל נתהפכין לזכות על ידי התשובה שעושים בראש השנה וכל עשרת ימי תשובה:

ז וזה בחינת הנסירה שגעשה בראש השנה, כי תורה שבכתב ותורה שבעל פה הם בחינת תפארת ומלכות

שבתחלה הם בבחינת אחור באחור וכתל אחד לשניהן, דהינו שתורה שבכתב ותורה שבעל פה שניהן נכללין ומערבין יחד וזה מחמת פגמי העולם, מחמת הניצוצות שעדין לא נתבררו מחטא אדם הראשון, כמבאר בפגנות שמחמת זה חוזרין בכל שנה לתחלת מציאותן שהיה אחור באחור, כי צריכין בכל שנה לחזר ולברר ניצוצות מעמקי הקלפות וקדם הברור שבכל עת הם בבחינת אחור באחור, הינו שתורה שבכתב ותורה שבעל פה עדין מחברין ומערבין יחד ואזי התורה הנמשכת משם למטה היא מערכת יחד ואין גבר בין תורה שבכתב לתורה שבעל פה ואזי אין יודעין מה לכתב ומה שלא לכתב, ואזי אין גבר בין ישראל לעמים כנ"ל ואזי נתעורר הדין והקמרוג של הסמרא אחרא שהוא עשו וכו', מחמת שאין גבר ונראה מעלת וחשיבות ישראל, מחמת שאין מכירין מה לכתב ומה שלא לכתב וכנ"ל ואזי ישראל צועקים כל הקולות מעמקי עמקים בבחינת ממעמקים קראתיד ה' ומרבין בתפלות ותחנונות וצעקות ושועות לה' ותברך ותוקעין בשופר ואזי מעוררין הקולות של מתן תורה, ואזי חוזרין וממשיכין התורה מחדש בהתחדשות גפלא בתוספת אור יותר ועל פן מוכרין בראש השנה כל עגון מתן תורה בברכת שופרות, כמו שמתפללין: "אמה נגלית וכו'". ואז על ידי קול שופר שהוא בחינת

וכל הפגמים מניעים עקרים בבחינת תורה
 שבעל פה בבחינת אמונה הפרטית ואז
 נתעלם אור תורה שבעל פה ונכללת
 בבחינת תורה שבכתב ונעשים שניהם
 בבחינת אהור באהור וכתל אחד לשניהן
 ואזי גם תורה שבכתב חוגרת שק ונפגמה
 בעוונותינו, כי באמת אין שלמות ואור
 לתורה שבכתב כי אם על ידי תורה
 שבעל פה ואזי מחמת שאור תורה שבעל
 פה נעלמת וגם בחינת תורה שבכתב
 נפגמה על ידי זה אזי האמות העולם
 שאחיותם בבחינת תורה שבכתב הם
 מתגברים ורוצים לפרש התורה פדעתם
 הרעה וחולקים על ישראל ורוצים לגזר
 עליהם גזרות חס ושלום, וכל זה נמשך
 מפגם ישראל בעצמן ובנ"ל והעקר
 מפתות הנמשכין אחר דרכי המקורים
 והאפיקורסים שנתפשטו עתה מאד
 בעוונותינו הרבים ורוצים להפך הקערה
 על פיה חס ושלום, ועושים בתי כנסיות
 לרעה לתנוד גערי בני ישראל בדרבם
 ובלמודם הרע והטמא לנחרם ולעקרם
 משני עולמות חס ושלום, או לעינים
 שפך ראות, או לאוננים שפך שומעות,
 או לנו על הרעה הגדולה הזאת הגדולה
 מכל הצרות באחרית הימים האלה
 בעוקבא דמישחא, או מה היה לנו מה
 נאמר מה נדבר וכל הכפירות
 והאפיקורסות של אלו הפתות הוא
 בתורה שבעל פה, כי תורה שבכתב
 לומדים בפרושיהם הרעים, אבל על

קולות של מתן תורה, על ידי זה נעשית
 הנסירה, כמבאר בפגות, הינו שאז נסר
 ונבנה בחינת מלכות אמונה שהיא בחינת
 תורה שבעל פה, דהינו שחוזרין וממשיכין
 אז אור התורה בהתחדשות נפלא עד
 שזוכין לנסר תורה שבעל פה מתורה
 שבכתב כדי שנובה להכיר בין בחינת
 תורה שבכתב ובין תורה שבעל פה לידע
 מה לכתב ומה שלא לכתב ואזי יודעין
 להכיר אפלו הגרוע שב'ישראל בין אלפים
 מהאמות, ואזי הכל רואין מעלת
 וחשיבות ונדלת ישראל עם קדוש הנבחר
 מכל העמים ועל כן אז על ידי קול שופר
 נמתקין ונתבטלין כל הדינין מ'ישראל
 מאחר שאז רואין ומכירין חשיבות ישראל
 על כן אין להם עוד פתחון פה להלשין
 ולקטרג ולגזר גזרות חס ושלום, על
 ישראל מאחר שהכל רואין מעלות
 וחשיבות של ישראל אפלו של הגרוע
 שפגרועים על ידי שממשיכין עתה תורה
 בבחינת תקון הנ"ל שניסר תורה שבעל
 פה מתורה שבכתב עד ש'יודעין מה
 לכתב ומה שלא לכתב שעל ידי זה
 מכירין הגרוע שב'ישראל בין אלפים
 מהאמות כנ"ל:

ח כי על ידי הקולות אנו מבטלין כל כח
 אחיותם וניקתם מ'ישראל, כי כל
 כחם לגזר חס ושלום, הוא על ידי
 שלומדים תורה שבכתב כנ"ל מחמת
 שבבחינת תורה שבכתב יש להם אזה
 אחיה כנ"ל וכל זה הוא רק כשיש פגמים

לקוטי הלכות

הלכות הלואה ד

חושן משפט

צה

תורה שבעל פה חורקים שניהם כידוע, ומחמת זה רוצים להתגבר האמות שאחזתן בתורה שבכתב כשאין בה שלמות על ידי תורה שבעל פה הם רוצים להתגבר ולגור גזרות חס ושלום, ועל כן כל גזרתם הוא לתרחיק ישראל מהתורה הקדושה ועקר מהתורה שבעל פה כידוע. אבל אנתנו בני ישראל אין לנו על מי להשען כי אם על אבינו שבשמים ואנו תופסין אמונת אבותינו לצעק ולזעק ולהתחנן לה' ותברך קול גדול ולא יסף עד יתקוף וירא ה' משמים, ועל ידי הקולות שאנו צועקין, בפרט בראש השנה ועל ידי קול השופר על ידי זה אנו מעוררין רחמי ה' ותברך ועל ידי זה הוא מעורר זכות וכח מתן תורה שנתנה בקולות ואזי חוזר וממשיך לנו אור התורה מחדש בתוספת אור נפלא, ואזי נעשית בחינת הנסירה, דהיינו שיכולין להכיר בין בחינת תורה שבכתב ובין בחינת תורה שבעל פה שעל ידי זה עקר היחוד והחבור והשלמות של תורה שבכתב עם תורה שבעל פה שמתחברין ומאירין זה לזה באור נפלא כי אין שלמות לזה בלא זה ואזי הכל רואין מעלת ישראל כנ"ל. ואזי אין להם כח לגור שום גזרה חס ושלום, מחמת שרואין חשיבות ישראל על ידי שנתנה אור בחינת תורה שבעל פה בשלמות כנ"ל, ואזי נתבטל אחיותם וניקתם גם מתורה שבכתב, כי כשיש שלמות לתורה

שבכתב על ידי תורה שבעל פה נתבטל אחיותם וניקתם הרעה וכנ"ל:

ובתקוין זה אנו עוסקין מראש השנה עד יום הכפורים שאז נגמרת הנסירה כנ"ל ועל כן אז ביום הכפורים הוא עקר נתינת התורה, כי אז נתנו הלוואות שניות, כי אז נגמר קבלת התורה בבחינת התקוין הנ"ל כדי להכיר חשיבות ישראל כנ"ל, כי אז ביום הכפורים עולה המלכות בעליות גדולות. ומלכות היא בחינת תורה שבעל פה, בחינת אמונה הפרטית שנתעלה אז מאד שישם נכר ההבדל של ישראל על האמות ועל כן אז ה' ותברך מתרצה לישראל בשמחה ברחמים גדולים ומוחל לעונותינו בכל שנה מחמת שאז נכר חשיבות ישראל על ידי עלית המלכות שהיא בחינת תורה שבעל פה וכנ"ל:

ט וזהו בחינת סבות שאז ה' ותברך מגלה לעין כל חשיבות ישראל, כי אז אפוא מסבבא על בנין והכל רואין שישאל נצחו המלחמה, כמו שכתוב בזהר: מאן נצח? מאן דאחיד מאני קרבא בידיה, והכל רואין אז כי חלק ה' עמו וכו', כי יעקב בחר לו יה ישראל לסגלתו, כמוכא בזהר. כי על ידי שנגסר ונבנה בחינת תורה שבעל פה מראש השנה עד יום הכפורים, על ידי זה הכל רואין חשיבות ישראל בסבות וכנ"ל. וזהו בחינת שמיני עצרת ושמחת תורה שאז מסיימן התורה וחזרין ומתחילין אותה

חושן משפט

חיותם, כי התורה שבכתב ובעל פה הפל
שלנו. וזהו שמסים:

"אשר יהי ישראל מי כמון וכו'". שפזכור
חשיבות ישראל על האמות
וכב"ל. וזהו: "ואתה על כמותימו תדרד".
שאנחנו נמשל בהם והם יהיו תחתינו, כי
כל חיותם אפלו מתורה שבכתב הפל
שלנו והם צריכין לשמע אלינו וכמו
שנופה לעתיד, פמבאר בכל הנחמות
ישעיה וירמיה וכו'. וזהו שמסים, "ולכל
היד הנזקה ולכל המורא הגדול אשר
עשה משה לעיני כל ישראל". ופרש
רש"י, ששפבר את הלוחות לעיניהם.
ולכאורה תמוה מה ענינו לכאן שרוצה
להזכיר גדלת משה וישראל שפזכור
שבירת הלוחות? אך באמת על ידי
שבירת הלוחות הראה משה גדל מעלת
תורה שבבעל פה שאין שום שלמות
לתורה שבכתב כי אם על ידי תורה
שבבעל פה, כי הם עשו את העגל ועברו
עבודה זרה ופגמו באמונה ועקר הפגם
שלהם היה בכחית אמונה הפרטית
שהיא בחינת תורה שבבעל פה, שהו
הפגם של כל עובדי עבודה זרה, כי
באמונה הכללית, בחינת תורה שבכתב,
הם מודים קצת בכחית בכל מקום
מקור ומגש לשמי וכו' כב"ל וכמו שמוכן
שם מענינו בפרשת העגל שאמרו: "קים
עשה לנו אלהים אשר ילכו לפנינו כי זה
משה האיש לא ידענו וכו'", שאמרו
שצריכין אמצעי בין ה' ותברך וביניהם,

מחדש בכל שנה ושנה, דהינו שאנו
חוזרין ומתחילין התורה בתוספת אור
נפלא שזכינו לחור ולהמשיכה מחדש
בראש השנה וכו'ל. והעקר הוא שחורנו
והמשכנו התורה בתוספת אור בכחית
תקון הנ"ל שנופה להכיר בין מה שנתן
לכתב, שהוא בחינת תורה שבכתב, בין
מה שלא נתן לכתב, שהוא בחינת תורה
שבבעל פה, שעל ידי זה נפר חשיבות
ישראל כנ"ל:

וזה כל ענין סדר "וזאת הברכה" שמושה
רבנו ברוך את ישראל לפני מותו
והזכיר ונלה מעלתם וחשיבותם על כל
האמות לעין כל להורות שאין להם חלק
ונחלה בנו אפלו בתורה שבכתב, כי הם
לא רצו לקבלה רק אנו בני ישראל. וזה
שפתוב בהתחלת הברכה, "ה' מסיני בא
וורח משעיר למו הופיע מהר פארן וכו'".
דהינו שהחזיר התורה על בני שעיר
וישמעאל שהם כלל כל האמות ולא רצו
לקבלה רק אנחנו בני ישראל עם קדוש
קבלנוה מידו לדינו. וזהו: "תורה צוה לנו
משה מורשה קהלת יעקב", שהתורה
צוה לנו דיקא ולא להם ואין להם חלק
ונחלה בנו ואין להם פח לפרש ולבאר
שום מקרא פדעתם הרעה, כי התורה
נתנה רק לנו וכפי אשר אנחנו מפרשים
אותה כפי קבלתנו בן יקום. וכל יניקתם
וחיותם שצריכין לקבל מהתורה שמקמת
הכל, צריכין לבוא אלינו ולקבל מאתנו די

כמוכא בדברי אדוננו, מורנו ורבנו ז"ל בתורה "ויסב" (בסוף סב). ועל פן עקר מעותם היה בפרוש דברי משה שאמר: "לסוף ישש אני בא". ומעו בין שש לשבע, כמו שאמרו רבותינו ז"ל, הינו שפעו ופגמו בבחינת תורה שבעל פה שהיא פרוש תורה שבכתב, ועל פן מעו או בהפרוש של דברי משה שהיו צריכין לפרשו בדרך האמת של בחינת תורה שבעל פה והם פגמו בזה ופרשו כדעתם הרעה של הערב רב ועל ידי זה עשו מה שעשו. נמצא, שעקר הפגם שלהם היה בבחינת תורה שבעל פה כנ"ל ועל פן כשייר משה וראה את המעשה הרע הזה שנמשך להם על ידי שפגמו בתורה שבעל פה כנ"ל, על פן מיד שבר את הלוחות לעיניהם, להורות להם שמאחר ששפרו בתורה שבעל פה, שוב אין קיום לתורה שבכתב, כי אין שום קיום לתורה שבעל פה אם על ידי תורה שבעל פה כנ"ל. ועל פן מיד היו הלוחות כבדים על ידו ושפרם מיד, להורות שלפי דבריהם שכופרים בתורה שבעל פה כל התורה נתבטלה חס ושלום, אפלו שבכתב, כי אין קיום לזה בלא זה וכנ"ל:

ובזה תקן משה תקון גדול וה' יתברך הסכים לדבריו, כמו שאמרו רבותינו ז"ל: 'אשר שברת' - וישר כחך ששברת, כדי שלא יהיה נשאר להסמך אחר והקלפות יניקה מתורה שבכתב שלא יוכלו להתגבר חס ושלום. ואזי אחר

כך מיד כשהתפלל לפני ה' יתברך וחזר ופיוס שימחל לישראל אמר לו ה' יתברך שיחזר ויפסל לוחות שניות ויחזר ויכתב עליהן מחדש, דהינו שעתה צריכין לחזר ולקבל גם תורה שבכתב מחדש, כי צריכין לחדש הכל לחזר ולהמשיך התורה בבחינת תקון הנ"ל, בבחינת שלמות תורה שבכתב ותורה שבעל פה לידע מה לכתב וכו' כדי לחזר ולהמשיך בחינת אמונה הפרטית, כדי להפיר חשיבות ישראל ולא יתערבו עוד עם הערב רב ולא ימעו אחריהם ועל פן לא נתנו הלוחות אחרונות עד יום הכפורים שאז נגמר תקון זה כנ"ל ונקבע לנו לכל שנה ושנה לחזר ולהמשיך התורה בתקונים הנ"ל שעל ידי זה נמתקין כל הדינים ונתתקן הכל כנ"ל. ועתה נכון היטב מה שאנו מסימין התורה בזה ששבר משה הלוחות, כי זהו שבח משה וישראל, כי על ידי זה סלק ובטל יניקת האמות מתורה שבכתב שלא יוכלו למשל על ישראל, כי גלה שאין שלמות לתורה שבכתב בלא תורה שבעל פה וכנ"ל. ועל פן עתה דיקא אנו חוזרין ומתחילין התורה מחדש, 'בראשית ברא ילקים' וכו', כי עתה שנתגלה מעלת תורה שבעל פה, עתה יש להתורה שלמות ועתה אנו חוזרין ומתחילין התורה בתוספת אור שקבלנו בראש השנה ויום הכפורים כנ"ל. ועתה דיקא נתגלה האמונה בשלמות, כי ה' יתברך

וההלואות, על פן שכיח מאד ההכחשות והכפירות בין המלוה והלוה שנמשך מן הסמרא אחר שיונקת מבחינת פגימת הלכנה וקטנותה שהוא בחינת מחין דקטנות, שהוא בחינת הלונה וכנ"ל.

ועקר פגם הלכנה שמושם ההלואה הוא בבחינת פגם אמונה הפרטית שהוא בחינת תורה שבעל פה שהיא בבחינת לכנה, כי תורה שבכתב ותורה שבעל פה הם בבחינת חמה ולכנה פיזי. ומחמת זה בעצמו אסור להלוות בלא שטר ועקר כחו של המלוה על הלונה הוא על ידי השטר, כי זה הלונה שפא למדה זו שצריך ללוות זה בא מבחינת מעוט הירח שהוא בחינת פגם תורה שבעל פה, בחינת פגם אמונה הפרטית וכנ"ל ועל פן אין להמלוה לקמף על דברי הלונה בעל פה שמבטיחו לשלם לו מאחר שבחינת האמונה הפרטית בחינת תורה שבעל פה נפגמה אצלו שמושם בא שמכרח ללוות וכנ"ל. על פן צריך לקבל ממנו שטר דיקא שהוא בבחינת תורה שבכתב, שהוא בחינת אמונה העקרית שזאת הבחינה עדין נשארה אצלו, כי זאת הבחינה נשארת תמיד כנ"ל. ואפלו אם הלונה איש בשר ותלמיד חכם, אף על פי כן מאחר שכל בחינת ההלואה נמשך משם מבחינת פגם האמונה וכנ"ל, על פן אין לקמף על דברים בעל פה רק לקח שטר וכנ"ל ועל פן עקר כחו של המלוה על הלונה הוא דיקא על ידי

ברא הכל מראש ועד סוף ברצונו הטוב בחינת בראשית ברא אלקים את השמים ואת הארץ, והולך ומבאר כל מעשי בראשית וכל מה שנגעשה אחר כך הכל על ידו יתברך שמתנהיג העולם כפי העבודה והתפלה של בני אדם התחתונים, כמו שכתוב: "כי לא המטיר ה' אלקים ואדם אין וכו'". ופרש רש"י: עד שבא אדם והתפלל וכו'. כי עתה אנו ממושכין האמונה בשלמות בבחינת אמונה הפלילית ואמונה הפרטית שהם בחינת תורה שבכתב ותורה שבעל פה ששניהם אחד בחינת ה' אחד ושמו אחד:

ברוך ה' לעולם, אמן ואמן:

ועקר ההלואה נמשכת מחטא אדם הראשון שנגזר או "בעצבון תאכלנה", שמושם כל העניות ודחקות הפרנסה, שמושם נמשכין כל ההלואות. ועל פן בזמן שישאל עושין רצונו של מקום נאמר בברכה, "והלית גוים רבים ואתה לא תלוה והעמקת וכו'". ועקר חטא אדם הראשון היה בחינת פגם האמונה כמובא. שמושם בחינת פגימת הירח, שמושם כל העניות, רחמנא לצלן, כידוע, כי חמה ולכנה הם בחינת משפיע ומקבל בחינת מלוה ולוה, בחינת סהרא לוי מן שמשא, כמו שכתוב בזהר הקדוש (תקנ"ז דהר תקנ"ז מד דף עט), מחמת שהלכנה נפגמה בעונותינו שמושם אחיות הסמרא אחרא ומשם כל העניות והדחקות

לקוטי הלכות

הלכות הלואה ה

חושן משפט צט

שטר, כי עקר סמיכות בטוחונו של המלוה הוא רק על השטר שהוא בבחינת תורה שבכתב, בחינת אמונה העקרית שזה נשאר תמיד אפלו בעת המעוט של הירח, אבל על דברים שבעל פה אין לסמוך, כי בבחינת ההלואה נפגם בחינת בעל פה שהוא בחינת אמונה הפרטית וכנ"ל, כי באמת ראוי לכל אדם שיעמוד בדבורו אפלו בשאומר בעל פה בלא שטר, כי זה עקר שלמות האמונה שיהיה לו נאמנות אפלו בעל פה שזה נמשך מבחינת אמונה הפרטית שהיא בחינת תורה שבעל פה שזה עקר קדשת ישראל וכנ"ל, אבל מחמת שההלואה נמשכת מבחינת פגם אמונה זאת. על בן אסור לסמוך על דבריו בעל פה כנ"ל וצריכין רק לקבל שטר בכתב שנמשך מבחינת תורה שבכתב בחינת אמונה העקרית שזה נשאר תמיד אפלו בעת הפגם וכנ"ל ועל בן עקר סמיכות המלוה הוא על קרקעות שהם נכסים שיש להם אחריות, כי קרקעות הם בבחינת תורה שבכתב, בחינת אמונה העקרית שהיא תימות תמיד בבחינת והארץ לעולם עומדת בחינת שכן ארץ ורעה אמונה:

כי אם בכתב דיקא פידוע דריכהם בזה, כי אצלם נפגם מאד בחינת אמונה הפרטית שהיא בחינת תורה שבעל פה על בן אין אצלם שום נאמנות בעל פה, אבל ישראל עם קדוש סומכין בכמה דברים גם על דברים שבעל פה כי הם חזקים גם באמונה הפרטית שהיא בחינת תורה שבעל פה כנ"ל. רק בענין ההלואות ומשא ומתן וכיוצא צריכין שטר מחמת שהם נמשכין מבחינת פגם הלכנה שהוא בחינת פגם תורה שבעל פה כנ"ל, כי גם שאר משא ומתן נמשך גם בן משם שצריכין לברר ניצוצות שנפלו על ידי חטא אדם הראשון שהוא בחינת פגם הלכנה, פגם האמונה הנ"ל פידוע, ועל בן צריכין כתב דיקא וכנ"ל. אבל אין מחמירין כל כך שיהיה הכל בכתב דיקא במוחם, כי אצל ישראל אפלו בבחינת הפגם חס ושלום, לא נפגם כל כך חס ושלום, כמו אצלם ועל בן בכמה דברים סומכים אצלנו גם על דברים שבעל פה, כי ישראל יש להם נאמנות גם בעל פה, כי הם חזקים גם בבחינת אמונה הפרטית שהיא בחינת תורה שבעל פה וכנ"ל:

הלכות הלואה

הלכה ה

ראשי פרקים

ענין מלוה בשטר שצריכין לזהר להלוות בשטר דיקא שאז אינו יכול לכפור

יא ובה תראה הנפלאות, שעל בן העכו"ם שאחיותו הוא רק בבחינת תורה שבכתב וכנ"ל, על בן הם מחמירים ביותר לכלי לסמוך כלל בשום דבר על דברים שבעל פה ואין מקבלין שום טענה ואפלו שום בקשה אין מקבלין

וכו', כמו שהזכירו רבותינו ז"ל על זה
מאד, כמבאר בגמרא:

על פי התורה "מי האיש החפץ חיים
וכו'", עין שם:

א כי ההלואה נמשכת על ידי שיש ימי
טוב וימי רע, כי ההלואה מחמת
חסרון הפרנסה שאין לו עתה ומצפה
שלאחר אזה ימים יוכל לשלם לו וזה
מחמת שחושב שעתה הזמן אצלו בחינת
ימי רע שמשם כל חסרון הפרנסה. ועל
כן הוא לונה מחברו שמתין לו עד
שיעברו הימי רע (כמו שנגיל בפי העולם לומר בכל

פעם שתמו רע עתה, "די צייט איז שלעכט" וכאמת כל ימי
הימים אוקרים בו, ומעודי עד היום אני זוכר שאוקרים בכל פעם
בו, וכן בדרות הקדומים היו אוקרים בכל פעם בו) ואז יוכל
לסלק לו. ועל כן צריך כל אחד להרחיק
עצמו מאד מהלואות, כי צריכין להאמין
שגם בהימי רע בעצמם יש טוב בחינת
ימי טוב, בבחינת "וביזם רעה ראה",
'ראה' דוקא וכו', כמו שכתוב שם ואז
בנדאי יוכל להשיג פרנסתו דבר יום ביומו
ולא יצטרך לבוא לידי הלואות וחובות,
כי אפלו מי שעוסק במשא ומתן בגויים
צריך לידע ולהאמין שגם שם נמצא ה'
ותקדו, כי בכל לשונות וכו' מלבשין
אותיות התורה וכו'. ומי שמאמין בזה
בכח הצדיק הנפסה את יצרו וכו' בנדאי
לא יחסר לו פרנסתו, כי הוא יוכל למצא
אותיות התורה בכל הלשונות וכו'
ולבנות תורה מהם, בבחינת "עשי דברו
לשמע בקול דברו וכו'", ואז בנדאי יהיה

נמשך לו שפע טובה וברכה על ידי
התורה שמכרר ובונה משם, כי התורה
היא מקור הברכה והשפע וכו', אך על
ידי התגברות הימי רע על הימי טוב עד
שגעלם ממנו שגם שם בהימי רע בעצמם
נמצא טוב, על ידי זה אינו יכול למצא
אותיות התורה בהמשא ומתן והעסק
שלו ואז יודת השפע בצמצום גדול,
כמו שמוכא שם שזהו סוד עה דלא ידע
בין ארור הקו וכו'. ועל ידי זה מכרח
לבוא לידי הלואות שסובר שעתה הם
ימי רע והימי טוב יבואו אחריו כן ויסלק
לו. ועל כן באמת כיון שפא לידי הלואות
קשה לו מאד שיצא מהם ועל פי רב אינו
מסלק בזמנו, כמו שאמרו רבותינו ז"ל,
הלואי שיפרע בזמנו. "הלואי" ודאי, כי
מאחר שאינו מאמין שגם שם בהימי רע
בעצמם יש טוב איך ישיג ימי טוב. כי
באמת הימי טוב וימי רע הם בכל יום
ויום רק כל אחד בפי מה שמתגבר על
יצרו להגביר הטוב על הרע כן נמשך
עליו בחינת ימי טוב ולהפך להפך חס
ושלום. והעקר שצריך להסתכל היטב
ולהאמין שגם בהרע בעצמו, בחינת ימי
רע, גם שם יש טוב, כי מלא כל הארץ
כבודו וכו' כנ"ל, אכל זה שנפל להלואות
על ידי זה שאינו יכול למצא הימי טוב
בתוך הימי רע, בנדאי קשה לו לצאת
מחובות, כי הרע בכל פעם מתגבר יותר
מאחר שאינו משתדל ומסתכל למצא
הטוב בתוך הימי רע בעצמם, כי על ידי

לקוטי הַלְכוֹת

הלכות הלואה ה

חושן משפט קא

זה עקר התגברות הרע ועל פן באמת הזהיר רבנו ז"ל, שיזהר מלהיות בעל חוב, ובפרט מי שרוצה לעשות תשובה, כמו שפתיב בספר הא"ב הקדוש וזה לשונו: 'מי שרוצה לשוב יזהר מלהיות בעל חוב, כי מאחר שיודע בעצמו שחטא והגביר הרע על הטוב ועתה רוצה לשוב ועקר התשובה על ידי שמוצא הטוב בתוך הרע בעצמו ומאמין שעדן יש בו טוב ויש לו תקוה לשוב בבחינת "ובקש'תם משם את ה' אלהיך".

'משם' דיקא מכל המקומות שנדח שם בין העבדים, כמוכן שם בפרשה. על פן צריך בודאי לזהר מלהיות בעל חוב שנמשך מחמת שאינו מאמין ואינו מסתכל שגם בימי רע יש טוב שמשם נמשכין כל ההלואות והחובות וכו"ל:

ב ועל פן אסור להלוות בלא פתיב, דהיני שטר. פי הפתיב הוא בשביל

זכרון, כמו שפתיב: "פתיב זאת זכרון וכו'". ועקר השכחה והזכרון הוא בתוך הזמן. פי למעלה מהזמן, בבחינת אהבה שפדעת שם אין שקד שכחה וזכרון מאחר שהוא למעלה מהזמן, פי השכחה היא רק ברבות הזמן, כמו שפתיב: "ברבות הימים הפל גשכח". ועקר השכחה התלויה בזמן היא מחמת התגברות הימי רע על הימי טוב שמשם השכחה שנמשכת מהרע שצאחו מהסתלקות המחין שמשם אחיות השכחה ועל פן צריכין פתיב לזכרון. נמצא, שעקר הפתיב

שהוא לזכרון, הוא להגביר הטוב ולהכניע הימי רע על פן אסור להלוות בלא שטר. פי עקר סלוק החובות הוא על ידי שהגביר הטוב על הימי רע שזה געשה על ידי פתיב דיקא שהוא לזכרון וכו"ל. פי סלוק החוב הוא מצוה, כמו שאמרו רבותינו ז"ל: 'פריעת בעל חוב מצוה', פי סלוק החוב געשה על ידי שזכה להשיג השפע והברכה לסלק החוב שנגעשה מהתגברות הטוב על הרע שזה נמשך על ידי בחינת פתיב שהוא לזכרון וכו"ל:

ועל פן זה שנופל להלואות נופל לעבודת בחינת "עבד לזה לאיש

מלזה", פי עבודת בחינת "ארור פנעו", בחינת ארור הנאמר אצל הנחש, כמו שפתיב במקום אחר. שזהו בחינת ארורה האדמה וכו', בחינת גזעת אפיד וכו' שמשם כל הניעות והעבודות של הפרנסה שנמשך מחטא אדם הראשון שלא התגבר להכניע הימי רע פנגד הימי טוב ואכל מעץ הדעת טוב ורע שעל זה נאמר, "אוייל ביום וידע פנעו". 'ביום' דיקא בחינת פי ביום אכלך ממנו וכו' 'ביום' דיקא. פי עקר הפנים היגיע בתיים שלא השתדל למצא הטוב שבאותו היום להגביר על הרע וכו'. ומשם נמשך כל ההלואות שהם מתסרון הפרנסה וכו' פנ"ל. ועל פן עקר השעבוד על ידי השטר שאז יכול להוציא ממשעבדים, פי הפתיב מכניע הרע לגבי הטוב עד שמכרח לסלק

לז ואינו יכול לכפר בו, כי כל עפוב הפלוק ונהבכחשות נמשך מחמת שהרע מתגבר אחר כך כל עד שמונעו מלסלק בשעתו בבחינת לזה רשע ולא ישלם שמכנה הפסוק כל רשעת הרשע בשם לזה רשע וכו', כי עקר הרשעת נמשך מהתגברות הימי רע על הימי טוב שמשם כל ההלואות ועפוב הפלוק וכו' ולתקניו כל זה עד שיקרה לסלק ולתקניו הימי רע לגבי הטוב הוא על ידי הדין ולקרו' שהוא היסוד וכו' ועל פן הוהירה התורה: "אם כסף תלוה וכו' את העני וכו' לא תהיה לו בנשה לא תשימון עליו נשך", כי צריכין לרחם על העני שלא להיות עליו בנשה להוציאו מכלל בעל חוב וכו' ל:

ג וזה בחינת ראש השנה ויום הכפורים וסכות והושענא רבה ושמני עצרת ושמחת תורה:

כי מראש השנה עד יום כפור הם עשרת ימי תשובה ועקר התשובה על ידי בחינת ה"ל בחינת וביום רעה ראה וכו' כ"ל. ועל ידי התשובה של ראש השנה ויום הכפורים על ידי שמוצאין הטוב בכל מקום על ידי הקול שופר בחינת עשי דברו לשמע בקול דברו, הנאמר לענין ראש השנה, כמו שכתוב בזה הקדוש. וזה בחינת מנשה ענויים של יום הכפורים שהם בחינת מנשה קולות וכל זה ליחד הקול בדבור וכו', על ידי זה בונין את התורה שזה

בחינת קבלת התורה ביום הכפורים ועל ידי זה מתקרבין אל השלום שזהו בחינת סכה, בחינת ספת שלום, בחינת אהבה שזוכין על ידי זה, שזהו גם כן בחינת סכה שהיא בחינת אהבה עד שזוכין על ידי זה לאהבה שבדעת להאיר האהבה שבדעת לתוד הימים שזהו כל פנות הנענועים בארבעה מינים בספות, כמבאר בסוף התורה ה"ל, ענין שם. ועל ידי זה זוכין לשמחת בית השואבה בחינת "ושאבתם מים בששון ממועני הישועה", כי שם בבחינת האהבה שבדעת הם מעיני הישועה, כי התורה נקרא חסן ישועת וכו', אבל התורה הגנוזה וכו' הם בחינת מעיני הישועה. ועל ידי זה זוכין לשמוני עצרת, לשון בנישו ואספה, שאוספין וכוללין האהבה שבדעת עם האהבה שבמימים ששם מקור השמחה. וזה בחינת חבור סיום התורה בבתחלתה. בראשית בחינת ראשית הפחישבה, בחינת אהבה שבדעת, בחינת ישראל עלה במחשבה תחלה וכו'. לכל האותות והמופתים וכו' לעיני כל ישראל, הם בחינת האהבה שבמימים שמשם כל התורה שבנגלה שהיא לעיני כל ישראל שהראה אהבתו יתברך לעיני כל ישראל על ידי כל האותות וכו', אבל האהבה שבדעת אי אפשר לראות כי אם לכל חד בפום מה דמשער בלביה, אבל כל ההתגלות האהבה על ידי המופתים נראים שהראם משה, הכל נמשך

מהאהבה שפדעת שהאיר לתוך האהבה שבמינים על ידי ששדד המערכות בימים וכוונן דיקא שנה עקר השלמות, על פן צריכין בכל שנה בסוף התקון של ראש השנה לכלל התורה סופה בתחלתה, לכלל האהבה שבמינים בהאהבה שפדעת שהוא בחינת בראשית וכו'.

ד וזה שמברכין גשם בשמיני עצרת, כי אז נכלל ומאיר האהבה שפדעת להאהבה שבמינים ועל פן אז עקר האהבה שבין ישראל לאביהם שבשמים כאשר הפליגו רבותינו ו"ל בזה, כמו שכתוב: בבקשה מפם עכבו עמי עוד יום אחד וכו'. בחינת יום אחד הוא יודע לה' וכו' שהוא בחינת האהבה שפדעת וכו'. ועל פן מברכין אז גשם, כי אז נמשכת השפע שהם בחינת מימי הגשם וברכה בבחינת יפתח ה' לך את אוצרו הטוב וכו', כי באהבה שבמינים בחינת יומם יצוה ה' חסדו, שהם בחינת שבעת ימי הסכות בהם יש אחיזה קצת להימי רע שמהם אחיות השבעים אמות, רק שבעסות וכוין ישראל על ידי העבודה של ראש השנה ויום הכפורים בכה הצדיקי אמת להתקרב אל האהבה והשלום שהם בחינת סכה כ"ל, כי כבר וכונו למצא הטוב שהם אותיות התורה שבתוך הימי רע בעצמן, דהיינו הטוב שבתוך שבעים לשונות האמות ועל ידי זה שאנו מתקרבים אל השלום עד שיש לנו שלום גדול עם האמות מאחר שוכינו

למצא גם בתוכם תורה וכ"ל וזה בחינת שבעים פרי החג וכו'. ואז בסכות עוסקים על ידי הארבעה מינים להמשיך על ידי הנענועים הארה מהאהבה שפדעת לתוך האהבה שבמינים, וזה בחינת התקשרות הערבי נחל עם הארבעה מינים, כי ערבי נחל מרמו על פושעי ישראל, כמו שאמרו רבותינו ו"ל. כי עכשו אנו מוצאין גם הטוב שבכל פושעי ישראל בבחינת אם יאמר לך אדם היכן אלקיך וכו', כמו שכתוב שם בהתורה הנ"ל. ובהושענא רבה בגמר החתימה אנו עושים עבודות גדולות עם הערבי נחל בעצמן וחובטין אותן בפרקע להכניע ולבטל מהם הדינים וההסתרות וההעלמות להורות שגם בהערבי נחל בעצמן מוצאין תורה ועבודה אפלו בשהם בפני עצמן, כי נתגלה התורה שבתוך הימי רע וכו'. ועל ידי כל זה וכוין בשמיני עצרת שיהיה גשלים בשלמות נפלא כל התקונים האלה שעקר שלמותם הוא בשמאיר בשלמות האהבה שבמינים, שזהו בחינת שמיני עצרת ואז נתבטלו הימי רע לגמרי ועל פן אין שום אחיזה להעפוס, כמו שאמרו רבותינו ו"ל, רק ישראל בעצמן מתחדש ומתחברין עם ה' ותכרד באהבה יתרה על ידי ההארה שמאיר עליהם אז האהבה שפדעת בהארה נפלאה, ועל פן אז דיקא ממשיכין גשמי ברכה שהם כלל כל השפעות שיהיו נמשכין אל הקדשה לישראל הכשרים הנאחזים בצדיקי אמת

הג

שעוסקים בתקונים האלה, כי בסכות אין הגשמים סימן ברכה שלא להמשיך השפע להעבירם שיש להם איזה אחיזה עדן כנ"ל, אבל בשמיני עצרת שאז לא יתערב זר בשמחתם, אז אנו ממשיכין גשמי ברכה שזהו בחינת ברכת גשם בשמיני עצרת, כי אז נתבטל כל ניגותם מחמת שמאיר הארבה שפדעת בהארה גדולה. ועל כן אז נמשכת השפע בחינת גשמי ברכה לישראל הפשרים לבדם ועל כן מברכין אז גשם ומתפללין שיהיו לברכה ולא לקללה וכו' שלא יחזרו ויתעוררו הימי רע חם ושלום, ליגק מהם וכל אחד כפי התקרבותו לצדיקי אמת וכפי תקונו בראש השנה ויום הכפורים וסכות כן זוכה להמשיך השפע לברכה לישראל הפשרים בכח הצדיקי אמת שעוסקים בכל התקונים האלה בשלמות:

ה וזה בחינת "ויגד למסעיו" הנאמר באברהם, ודרשו רבותינו ז"ל:

בחזרתו פרע הקפותיו. כי כבר מבאר שצריכין להתרחק מהקפות והלואות, כי כל ההלואות נמשכין מהתגברות הימי רע וכו' כנ"ל, אך אף על פי כן לפעמים גם הצדיק מקרח לבוא לידי הלואות וזה למטבת העולם בבחינת ירידה תכלית העליה, כי על ידי שהימי רע מתגברין כל כך עד שגם הצדיק אינו יכול להמשיך השפע מיד ומקרח לבוא לידי הלואה, על ידי זה הצדיק מתגבר אחר כך ביותר ומחפש ומבקש ומוצא טוב הרבה בתקף

התגברות הימי רע שהתגברו ביותר, כי זה בחינת המלחמה של כל אחד מישראל, כפרט של הצדיק שאינו נופל בדעתו ואינו מניאש עצמו בכל הימים רעים והעתים רעות העוברים עליו. רק, אדרבא, כל מה שמתגברין הימי רע יותר ויותר הוא מתגבר ביותר לחפש ולבקש גם בהם עד שמוצא גם בהם אותיות התורה ובונה מהם תורה בבחינת הנ"ל, כי באמת אין שום מקום נמוך וירוד בעולם ולא שום יום ועת זמן בעולם שאין שם דברי תורה בהעלם ובצמצום שהוא בחינת אלקותו המוחיה אותו המקום והזמן. ועל כן זה האיך שפבר נפל להלואות על ידי התגברות הימי רע תקונו שישתדל בכל כחו לשלם ולסלק ההלואות ועל ידי שמשלם, מקנים פריעת בעל חוב מצוה, כי מתקן הרבה כזה על ידי שהתגבר אחר ההלואה ומוצא ימי טוב בתוך תקף הימי רע עד שהמשיך הברכה והשפע לסלק החוב ואזי אם הוא איש חיל יכול אחר כך להמשיך שפע יותר, כי כל מה שמוצא טוב בתוך תקף התגברות הימי רע ביותר, כמו כן הוא עושה ובונה תורה יותר בבחינת הנ"ל וממשיך שפע וברכה יותר כנ"ל. וזה בחינת "לזה רשע ולא ישלם" שהופרנו למעלה, לזוה רשע ולא ישלם הם בחינת שני פגמים שבתחלה היה לזוה רשע, כי לא השתדל לבקש ולמצא הטוב בתוך הימי רע עד שפא לידי הלואות כנ"ל.

לקוטי הלכות

הלכות הלואה ה

חושן משפט קה

העולם רחוקים מה' יתברך ובכל המקומות שנתגדל שם היה מלאים גלולים והוא התגבר על יצרו בבחינת עשי דברו לשמע בקול דברו וכו' עד שהתחיל לבנות התורה על ידי זה, פי התחלת בנין התורה היה מאברהם כידוע, הינו על ידי בחינת הנ"ל, על פן נאמר באברהם: "וילך למסעיו". בהוראתו פרע הקפותיו, פי ה' יתברך נסה אותו עד שהכרח לירד מארץ ישראל למצרים שמלאה זמה וגלולים ביותר והוא התגבר שם עד שמצא שם גם בן הטוב עד שעלה משם כבוד מאוד במקנה ככסף וזהב וכו' ועל ידי זה "וילך למסעיו", שפרע הקפותיו, פי זה עקר התקון של הצדיק בחינת צדיק חונן ונותן וכנ"ל. וזהו גם בן בחינת וילך למסעיו, שלן באכסניא שלו, זה בחינת "שתי לפך למסלה דרד הלכת" (תענית לא), פי הצדיק והאיש הפשוט כשיורד למקומות המגנים פאלו כשהוא מתגבר לחפש גם שם אלקותו שהם אותיות התורה אחר כך צריך לשוב בדרך שירד שם כדי להעלות ולברר כל הניצוצות שנפלו לשם בעת הירידה להשיב הכל אל מקום אשר היה שם אהלה בתחלה וכו'.

ו זהו שנסמך לפסוק לזה וכו' וצדיק וכו', פי מברכיו יירשו ארץ ומקליו יברתו. פי מברכיו, שהם הצדיקים והבשרים, יירשו ארץ על ידי זה שהם מתגברים לחפש תמיד הטוב

ואחר כך הוסיף עוד רשעות ביותר ולא ישלם, פי אינו משתדל לבקש ולחפש עתה ביותר כנ"ל ועל ידי זה אינו משלם, שמונה בא שעל פי רב נעשים בעלי חובות גדולות שנקראים בעלי ישיבות "אן ועצידים". אבל וצדיק חונן ונותן, הינו שהצדיק הוא להפך לא מבטיח שאינו בעל חוב, אלא גם משתדל בכל פעם למצוא הטוב בתוך הרע עד שממשיך ברכה ושפע טובה תמיד עד שחונן ונותן ומשפיע לכל על ידי זה, ואפלו כשבא לידי הלואה לפעמים מתגבר על ידי זה דיקא לחפש יותר עד שמוצא טוב יותר וממשיך ונותן שפע טובה יותר כנ"ל. וזה גם בן מרמו בפסוק זה: "וצדיק חונן ונותן", הינו פי גם יתפרש תבת וצדיק מחבר ומקשר למעלה לתבת לזה וכו' כלומר וצדיק, הינו כשהצדיק מברך להיות לזנה לא מבטיח שמשלם במועדו ובזמנו כדאי אף גם הוא חונן ונותן, פי על ידי שבא לידי הלואה שנומשיך מהתגברות הימירע עד שנקשה למצא שם הטוב, על ידי זה דיקא התגבר בהתגברות יותר עד שמצא שם דיקא טוב הרבה, עד שהמשיך ברכה ושפע הרבה שעל ידי זה הוא חונן ונותן כנ"ל. ועל פן אברהם אבינו, עליו השלום, שהיה הראשון שגלה אלקותו בעולם שקל עבודתו היה בבחינת זאת, בבחינת: 'אם יאמר לך אדם היכן אלקד תאמר לו ככרך גדול של רומי וכו'. פי אז היה כל

בתוך תקופת הדין רע פנ"ל. כי על ידי זה זכה אברהם לירש את הארץ, בבחינת "אחד היה אברהם וירש את הארץ" (תקפ"א ב). וזהו: "מה מצעדי גבר פוננו וכו'" שנסמך לזה. כי מה מצעדי גבר פוננו, שמפיל לפעמים את האדם למקומות גמורים כאלו בשביל נסיון אם יתגבר שם לחפש ולבקש כראוי את הטוב בתוך מקום וזמן רע כזה וכו"ל. וזהו: "ודרבו יחפץ", כי ה' יתברך חפץ לראות דרכו של האדם אם יתגבר לבחר דרך הטוב לחפש ולבקש עד שיקצא גם שם את טוב ה' עד שישוב למקומו ביתר שאת. וזהו: "כי יפל לא יוטל כי ה' סומך ידו וכו'". והו בחינת התקון על פל הנ"ל בבחינת ירידה תכלית העליה, בחינת לא גלו ישראל בין העכו"ם אלא כדי שיתוספו עליהם גרים וכו', כמו שכתוב: "ונשאר גם הוא לאלוינו וכו'". וכמו שכתוב: "כי שבע ופול צדיק וקם וכו'". כי לא יתן לעולם מוט לצדיק, כי ה' סומך ידו בכל הנפילות והירידות שבעולם ועל ידי זה, "נער הייתי גם זקנתי ולא ראיתי צדיק נעב וכו'". רק, אדרבא, כל היום חונן ומלך וזרעו לברכה, כי זוכה אחר כך להיות מלך ולא לונה, כמו שכתוב: "והלוית גוים רבים ואתה לא תלך וכו'". וכל זה על ידי בחינת הנ"ל, על ידי שהתגבר בכל פעם בכל הנפילות והירידות שבעולם בכל העתים והימי

רע שהתגברו והתפשטו כמו שהתפשטו לבקש ולחפש גם שם בכל פעם יותר ויותר עד שמקצא גם שם הטוב שהם אותיות התורה שהוא אלקותו המחיה אותם. ועל ידי זה תקן הרבה ביותר ועשה דרך כבושה לכל העולם לשוב לה' יתברך על ידי זה, כי על ידי התורה שלקט וברר וקנה מקומות כאלו והוסיף עליהם אור נפלא מלמעלה פנ"ל, על ידי זה האיר בכל העולם דרך זה שישוב כל אחד, אפילו הגורע שבגורעים, לה' יתברך מכל מקום שהוא וכו"ל ועל ידי זה ממשוך שפע טובה וברכה לכל הגלויים אליו, בבחינת "כל היום חונן ומלך וזרעו לברכה" וכו"ל:

מ"א א"ח

הלכות טוען ונמען

הלכה א

מודה במקצת הפענה - ישבע, אבל פופר בכל - פטור משבוועה, רק חכמינו ז"ל תקנו הפס:

על-פי המאמר "תפלה לחבוק" סימן י"ט, עין שם היטב:

והנה ישראל וכו' לשלמות לשון הקדש אשר על ידו רוממנו מכל לשון, עין שם, כי עמד ישראל בלם צדיקים שהוא בחינת שמירת הברית שהוא על ידי שלמות לשון הקדש, כמו שמבאר שם ועל כן פופר בכל פטור מן השבוועה,

דף ק"ה

כי בשהוא מודה במקצת נמצא שהוא בבחינת עין הרעת טוב ורע, בחינת תרגום שהוא מערב טוב ורע, פי השקר וההכחשה הוא והמת הנחש שהוא רע הכולל לשונות העמים, פנים הברית. בבחינת "לדי שקר זרע מנאף וכו'" (ישעיה טו), ועל פן העפוי"ם פלם מלאים שקר, כמו שאמרו רבותינו ז"ל, אבל שארית ישראל לא יעשו עולה ולא ידברו קרב וכו', כי הם פלם זרע אמת. בחינת שומרי הברית, בחינת "ועמד ישראל פלם צדיקים" כנ"ל. שהוא בחינת שלמות לשון הקדש ועל פן אין אנו חושדין את ישראל על שקר גמור שיהיה פופר בכל שהוא רע הכולל לגמרי. וזה שאמרו רבותינו ז"ל, חזקה אין אדם מעז פניו בפני בעל חובו, כי העוזה הוא גם כן והמת הנחש רע לגמרי, בחינת פנים הברית, בחינת ומצח אשה זונה וכו'. וכמוכא ששם עקר החציפות והעוזה הפך הקדשה, שהוא בחינת לשון הקדש, שהוא בחינת בשת פנים, בחינת יראה בשת. ובודאי לא נחשד ישראל שישקר ויעז פניו שהוא תקף הזהקא של בחינת לשונות העממין, ובפרט נגד בעל חובו שעשה לו טובה. והוא יעז נגדו ויהיה בפניו טובה שהיה בחינת פנים והמת הנחש שבא על ידי חטא עין הרעת, בחינת האשה אשר נתתה עמדי. ואמרו רבותינו ז"ל שהיה בפניו טובה, כי אז פפר בעקר, בחינת פופר בכל, אבל ישראל שעמדו

על הר סיני פסקה והמתן, פי זכו לשלמות לשון הקדש שעל דיו פפר בנו אז מפל לשון. ועל פן הם בחזקת שאינם בפני טובה ולא יעזו פניהם לשקר לגמרי, אבל בשהוא מודה במקצת, נמצא שבקצת הוא מודה על האמת שהוא בחינת טוב. וקצת משקר, שהוא הרע. ונמצא, שהוא בבחינת עין הרעת טוב ורע, בחינת תרגום שהוא פרוך תמיד אחר בחינת לשון הקדש, בחינת קדשת ישראל. ועל פן רמי רחמנא שבועה עליה, פי היכי דלודי. אבל זה רחוק שיפל חס ושלום, איש הישראלי מאיגרא רמא וכו', דהינו מקדשת ישראל בחינת לשון הקדש אל הרע לגמרי, דהינו פופר בכל, רחמנא לצלן. וזה שאמרו רבותינו ז"ל (ע"י): ובבלי בעי דלודי ליה ובבלי בעי לכפריה זה בחינת עין הרעת שהוא מערב טוב ורע. והוא בחינת מתקלא, כמוכא שם שהוא נוטה לכאן ולכאן, כי הוא סמוך אל הקדשה. ומלמטה סמוך אל הסמרא אחרא, כי הוא בין שניהם. ועל פן חיב שבועה, פי השבועה היא בחינת שלמות לשון הקדש וכמו שכתוב לעיל בהלכות שבועות שבחינת השבועה היא בחינת שמקשר הדבור אל הקדשה ואז אי אפשר לשנותו. בבחינת "לא יחל דברו" - לא יעשה דברו חליו, וכמו שאמרו שם. פי השבועה היא בבחינת מלכות כמוכא, שהיא בחינת לשון הקדש. וזה בחינת "ושבעתי בקדשי" (תהלים עט) שעקר

השבועה הוא שמחבר הדבור אל הקדוש שזה בחינת לשון הקדש כנ"ל. ועל כן מאחר שהוא בבחינת תרגום, בחינת עין הדעת כנ"ל, על כן על ידי השבועה שהוא בחינת לשון הקדש, בודאי יורה על האמת, כי דרך התרגום לעלות אל לשון הקדש, דהינו שברע נכנע ונתכפול ורצוב עולה אל לשון הקדש, כמו שכתוב שם:

וזה בחינת שבועה להכחיש את העד שהיא גם כן שבועה דאורייתא, כי עקר העדות בשנים שהם בחינת שלמות לשון הקדש, בחינת פי שנים כנ"ל. שזה בחינת לשון הקדש, בחינת ויהיו נא פי שנים, בחינת שנים מקרא כנ"ל. ועל כן יש להם נאמנות שמדברים אמת, כי שלמות לשון הקדש היא בחינת אמת ואמונה, אבל כשהוא אחד לכד הוא בבחינת תרגום, בבחינת ואחד תרגום, כי עקר הקדשה, דהינו בחינת לשון הקדש. הוא בבחינת שנים מקרא, בחינת פי שנים כנ"ל. שזה בחינת לשון הקדש שהלשון שהוא הדבור מחבר אל הקדש, שהוא החכמה בחינת רוח עלאה ורוח מתאה, בבחינת התחברות אמת ואמונה, שזה עקר הקדשה ואז אין להשקר שהוא הרע שום אחיזה, אבל כשהוא אחד נפרד ואין שני כן ויגו, אזי הוא בבחינת אחד תרגום, בחינת עין הדעת, כי כשבחינת הקדשה יורדת ונפרדת מלמעלה, אזי מתלבשת למטה והם

נאחזין בה ויזהר נעשה בחינת עין הדעת שהוא מערב טוב ורע, וזה בחינת טובים השנים מן האחד" (קהלת ד) כי לא טוב היות האדם לבדו. ועל כן כשהוא עד אחד אין האמת ברור, כי כשהוא אחד ואין שני יש להם אחיזה חס ושלום, ^{די לה} כנ"ל. וכן מצינו שאדם אסור לצאת ויחידו כללה, אבל שנים ראויים, כי כשהם שנים הם נשמרים מהם, כי אין להם אחיזה בהם. בבחינת טובים השנים כנ"ל. ועל כן אין לעד אחד נאמנות לגמרי, כי הוא בבחינת אחד תרגום. שהוא מערב טוב ורע כנ"ל. וגם אין יכול הפעל דבר להכחישו לגמרי מאחר שהוא סמוך אל הקדשה ויש שם טוב כנ"ל ועל כן צריך לשבע בנגדו, ועל ידי השבועה נאמן להכחיש את העד, כי השבועה היא בחינת לשון הקדש שהיא למעלה מן התרגום, כי השבועה היא בחינת פי שנים, דהינו שמקשר הדבור אל הקדשה כנ"ל. וזה שאמרו רבותינו ז"ל, שבשכופל דבריו הוי לשון שבועה לענן שבועת בפניו, כי כפל הדברים הוא בחינת פי שנים, בחינת שנים מקרא, בחינת לשון הקדש שהיא בחינת שבועה כנ"ל, בחינת "שבע ביום הללתיך" (תהלים קיט), הינו בחינת לשון הקדש שהוא בחינת תהלות ותפלות לה' ויברך. ועל כן על ידי השבועה שהיא בחינת לשון הקדש, בחינת פי שנים נאמן, נגד העד שהוא בחינת אחד תרגום כנ"ל:

לקוטי הלכות

הלכות טוען ונטען א

חושן משפט קט

ובדורות האחרונים תקנו גם לכופר הכל שבועת הפסח, כי בתקנה הגלות שהתגברה הסטרא אחרא, דהיינו לשונות העמים בחינת השקרא. מאחר שישראל גלו ביניהם, על כן תקנו שבועה אפלו לכופר בכל, כי עכשו אפשר שיתאחו בו גם השקר לגמרי חס ושלום, כנ"ל, דהיינו לשונות העמים כנ"ל. ועל כן צריך שבועה, ועל כן קראוהו שבועת הפסח, כי היא כנגד זממת הנחש שהוא השקר לגמרי והוא הנקרא מסית. ועל כן חכמינו ז"ל הסיתו בו והתגרו בו ותקנו שבועה, כי היכי דלודי כדי להכניעו, כי בודאי על ידי השבועה יודה כי לא נחשד על השבועה, אף שהוא כופר בכל. כמו שאמרו רבותינו ז"ל, אשתמוטי קא משתמיטי. וגם מחמת שפא מלוה ישנה יש לו עליו וענן בפוסקים הדינים הללו, כי אפלו בגלות שמתגבר אפלו הרע לגמרי כנ"ל, דהיינו לשונות העמים כנ"ל אי אפשר להם להתגבר כי אם על ידי מעט הטוב שיש ביניהם, דהיינו שפראה לו החר אפלו בהרע לגמרי. ואף שבאמת אין זה החר כלל, עם כל זה מאחר שתחלת פתחו לפתותו הוא על ידי זה. נמצא, שיש שם גם כן קצת ומעט דמעט טוב. ועל כן יש פח להכניעו, מאחר שאין התגברותו כי אם על ידי בחינת מעט טוב שיש שם. ועל כן כשנתגלה האמת, דהיינו בחינת הקדשה והטוב לגמרי או הרע נקבע ונזכר לגמרי. ועל כן אפלו

הכופר בכל מאחר שאפלו גם עתה אין אנו חושדין ישראל לכפר לגמרי כי אם על ידי אוהו החר כנ"ל. וזה שאמרו רבותינו ז"ל, שפא מלוה ישנה וכו', כי בודאי מכרח שיהיה שם קצת טוב כנ"ל. על כן על ידי השבועה שהיא בחינת לשון הקדש, בודאי יודה על האמת ואזו הרע נקבע ביותר בבחינת עת אשר שלט האדם וכו', כמובא. כי זה בעצמו שהתגבר עליו הרע והשקר כנ"ל עכשו מודה על האמת על ידי השבועה. ומכפול דברי השקר שדבר מקדם:

אכל בודאי כשמתברר לנו שהוא כופר בלי שום החר אין נותנין לו שבועה, כי הכופר בפקדון חשוד על השבועה, כי הרע לגמרי, דהיינו שקר גמור אי אפשר להפך אל הקדשה, דהיינו אל האמת על ידי שלמות לשון הקדש, רק מן הסתם אנו מבקשין להפך בזכותו ולמצא לו החר בחינת קצת טוב כנ"ל. ואזי אפשר להפכו אל הקדשה, דהיינו אל האמת, על ידי השבועה שהיא בחינת לשון הקדש כנ"ל שזה בחינת לשון תרגום שעולה אל לשון הקדש, כי עכשו על ידי התגברות לשונות העממין על ישראל, על ידי מעט הטוב שבהם, על ידי זה נתהפכין לשונות העממין לבחינת תרגום, מאחר שפכשו את ישראל שהם בחינת טוב ביניהם. נמצא, שהם בבחינת מערב טוב ורע, בחינת תרגום. ועל ידי זה בעצמו יש לנו פח להכניעם. בבחינת

לשון תרגום שמכניעין הרע שבו והטוב עולה אל הקדושה. וזה בחינת עת אשר שלט וכו' כמובא וכנ"ל. כי מחמת שהם שולטין על האדם והקדושה, על ידי זה דיקא מכניעין אותם מאחר שיש טוב הרבה ביניהם יש פח להתגבר ולהכניע הרע ולהוציא הטוב:

וזה בחינת כמה מצוות שאינם נוהגים בחוץ לארץ מדאורייתא, כגון מצוות התלויות בארץ ואף על פי בן חכמינו ו"ל תקנו שינהגו גם בחוץ לארץ, כי חוץ לארץ שהוא ארץ העממין כדאי אין ראוי שינהגו בארצם מצוות, כי הם רע לגמרי כנ"ל. רק מאחר שישראל שרויין ביניהם, על כן על ידי זה נמצא עתה גם שם טוב ועל כן תקנו גם שם המצוות התלויות בארץ. וכמו ששמעתי מאדונינו מורנו ורבנו, גרו יאיר, שמחמת שעבשו יושבין ישראל אצל עבדים ודועים, על ידי זה נחלש הרע שלהם ונכבד. ה' ותפרד ימהר גאלתנו גאלה שלמה במהרה במוינו, אמן ואמן בן הדי רצון:

שמעתי מאדונינו מורנו ורבנו שיש מקלא שגלכדו בה כמה גדולי הדור, ועל כן לפעמים מתפללין כראוי בדרך הגדולים וגם עושים טוב הרבה. ואף על פי בן לפעמים להפך חס ושלום. וזה על ידי אמה דיעה שלכדה וכבשה את המדינה. והצדיק האמת היה לו לעור להציל מזה על ידי שגם מקדם היה סמוך אל הספר, אף עבשו מחמת

שישראל הרבה יושבין אצלם, על ידי זה אינו רע כל כך כמקדם, ה' ישמרנו ויגאלנו מהרה, אמן:

הלכה ב

ענין שבועה דאורייתא שחיבה תורה במזדה במקצת וכופר בכל פטור. ורב נחמן תקן תפת אפלו לכופר בכל: א על פי מה שכתב רבנו זכר צדיק לברכה במאמר המתחיל, 'בטח בה' ועשה טוב וכו', סימן ע"ט שתשובה שלמה היא בחינת שבת, כי יש בני אדם שהולכים כל היום ועוסקים במשא ומתן ובאמצע נופלים להם הרהורי תשובה ואחר כך חוזרים כבתחלה. זה בחינת שלשת ימי החל שהם כנגד בחינת ששה סדרי משנה שקבילים מאסור והתר, טמא וטהור, כשר ופסול, כי הוא פעם כשר פעם פסול, כי נופל לו הרהור תשובה ואחר כך חוזר לעסקיו וזה בחינת עין הדעת טוב ורע, אבל שבת הוא בחינת נחא. זה בחינת כשזוכה לעשות תשובה שלמה, זה בחינת שבת נחא. והרע נתפסל לגמרי. וזה בחינת מה שכתוב בזהר, ואי עבר על אורייתא, אהשקא מקוריו דאילנא וכו' ואי תב בתיבתא אהמור, 'ויורהו ה' עין וימחקו הפנים". ודא עין החיים וכו', עין שם. ועל ידי שבת יכול כל אחד לראות את שפלותו. וזה בחינת התגלות משיח, עין שם כל זה:

לקוטי הלכות

הלכות טוען ונטען ב

חושן משפט קיא

ב והנה המורה במקצת הפענה. הוא בבחינה הנ"ל, בבחינת ששת ימי החל שהם כלולים מפשר ופסול וכו', בחינת עין הרעת טוב ורע. כי הוא גם כן מערב מטוב ורע, כי אינו רוצה לכפר לגמרי מחמת בחינת הטוב שבו. וכן להפך אינו מודה לגמרי וזה מחמת הרע שמסיתו לבחש בעמיתו וכמו שאמרו רבותינו ז"ל על המורה במקצת והאי בקלא בעי דלודי ליה וכו' והאי בקלי בעי דלכפריה. נמצא, שהוא בבחינה הנ"ל פעם כשר פעם פסול וליה ליה נהא, כי רוצה לכפר ואינו יכול מחמת הטוב ורוצה להודות ואינו יכול גם כן וזה בחינת עין הרעת טוב ורע, בחינת ששת ימי החל. והתקון לזה הוא השבועה כמו שאמרו רבותינו ז"ל, ודמי רחמנא שבועה עליה כי היכי דלודי, כי השבועה היא בחינת שבת, כי שבועה הוא בחינת ברית, בחינת צדיק יסוד עולם פמוכא וזה בחינת שבת שהיא בחינת ברית עולם וכו'. ועל שם זה נקרא שבועה בחינת שבת שכלל משבעת הימים. ועל ידי השבועה שהיא בחינת צדיק יסוד עולם, בחינת שבת, על ידי זה נתבטל הרע ונתגלה הטוב כמו בשבת שעולה הטוב והרע נדחה ונתבטל. ועל כן על ידי השבועה יודה בודאי, כי נתבטל הרע ונתגלה הטוב על ידי השבועה שהיא בחינת שבת, בחינת צדיק כנ"ל:

ג ועל כן עקר השבועה היא רק למודה במקצת שהוא בחינת עין הרעת טוב ורע שיש בו טוב ורע, כשר ופסול כנ"ל, אבל הפופר בכל שזה בחינת רע לגמרי שאין בו שום טוב לא המילה עליו התורה שבועה. כי באם הוא שקרן והאמת אינו נדבריו רק שהוא משקר בחברו וכופר בכל און לא יועיל לו שבועה שהיא בחינת שבת להודות על ידה, כי מאחר שהוא פופר בכל הוא בבחינת הרע לגמרי וזה הרע לגמרי אינו חוזר אל הטוב על ידי קדשת שבת שהיא בחינת שבועה, כי כשבא שבת נהא, און הטוב שבבחינת ששת ימי החל עולה אל הקדושה פדוע, אבל בחינת הרע לגמרי נדחה ונתבטל על ידי שלהובא דאשא פדוע, ועל כן לא חיכה התורה שבועה לכופר בכל שהוא בחינת רע לגמרי, כי לא יחזר אל הקדשה על ידי השבועה שהיא בחינת שבת, כי הרע לגמרי אינו חוזר אל הקדשה על ידי קדשת שבת, רק בחינת עין הרעת טוב ורע, כשר ופסול, דהינו מערכת טוב ורע זאת הבחינה נתברר ועולה הטוב אל הקדשה על ידי קדשת שבת פדוע:

ד אבל פדורות האחרונים ראו חכמינו ז"ל לתקן שבועה גם לכופר בכל, כי זה ידוע שכל זמן הגלות עקר עבודת של כל צדיקי אמת, בפרט הצדיקים הנזכרים המפלגים במעלה הוא רק לברר ניצוצות מעמקי הקלפות כדי

לקרב ביאת משיח, כי בזה תלוי ביאת משיח בששלים הברור פידוע, ובכל דור ודור מבררים ניוצות קדושות מעמק עמק יותר. וזה בחינת עקבות משיחא פידוע, ובשביבא משיח אוי וברר גמור הברור מתקלית עמק עמקי הקלפות ואו יהיה הגאלה. ועל כן בידורות האחרונים תקנו חכמינו ו"ל שבועת הפת גם לכופר בכל שהוא בבחינת רע לגמרי שאינו חוזר אל הקדשה על ידי השבועה בחינת שבת פנ"ל, אבל חכמינו ו"ל הטילו גם עליו שבועה, כי ראו אז באותו הדור שעכשו צריכין לברר הקדשה גם משם. אפלו מבחינת הרע לגמרי שהוא בחינת פופר בכל. ועל כן טרחו ומצאו זכות גם לכופר בכל שייכל להיות שפופר בכל ואף על פי כן אינו רשע וחשוד לגמרי רק מחמת ספק מלוה ישנה שיש לו עליו, כמו שאמרו רבותינו ו"ל שם בטעם השבועה של פופר בכל. ועל כן תקנו גם על הפופר בכל, כי היכי דלודי, כי ראו שגם הוא יכול להתברר ולצאת מן הרע והשקר על ידי השבועה שהיא בחינת שבת, כי מצאו זכות גם לכופר בכל שאינו חשוד לגמרי רק מחמת ספק מלוה ישנה פנ"ל, כי זה עקר ענין עבודת הצדיק שרוצה לברר ולהעלות נשמות מעמקי הקלפות שנפלו על ידי מה שנפלו. והוא מעלה אותם על ידי שמוצא להם זכות, אפלו לרשעים מחפש ומבקש ומוצא איזה זכות פל שהוא, ועל ידי זה

מעלה אותם אפלו מרע גמור. וכמוכין בבררי רבנו ו"ל במקום אחר. ועל כן תקנו חכמינו ו"ל שבועה גם לכופר בכל. אף על פי שמדאורייתא אין צריך שבועה, כי מזה נפשך אם נאמר שהוא אומר שקר וכופר בכל מה יועיל לו השבועה. מאחר שהוא בבחינת הרע לגמרי פנ"ל, אבל חכמינו ו"ל בידורות האחרונים תקנו גם עליו שבועה, כי בידורות האחרונים אוי מבררים גם מעמק הרע פנ"ל. ועל כן חפשו ומצאו זכות גם לכופר בכל פנ"ל והטילו גם עליו שבועה כדי שיהיה אל האמת על ידי השבועה שזה בחינת תשובה, בחינת שבת כדי לברר הטוב גם מעמק הרע מבחינת פופר בכל פנ"ל. ועל כן רב נחמן דיקא תקן הפת, כי רב נחמן הוא בחינת התנוצצות משיח כמו שהתפאר בעצמו, כמו דאיתא בבררי רבותינו ו"ל (סנהדרין עח): 'אמר רב נחמן, אי מן תיא הוא, בגון אנא, שנאמר, "ויהי אדירו ממונו וכו'". ועקר בחינה זו לברר הקדשה מעמק הרע הוא רק על ידי משיח. וכל צדיק אמת שהוא בחינת משיח הוא עוסק בזה. ועל כן רב נחמן שהוא בחינת התנוצצות משיח פנ"ל, על כן תקן שבועה גם לכופר בכל. שהוא בחינת לברר הטוב גם מעמק הרע. שזהו עקר הגאלה שיהיה על ידי משיח שביבא במהרה בימינו שעלה נשמות קדושות מעמקי הקלפות ויקבץ נדיחיו מארבע פנות הארץ במהרה בימינו, אמן:

לקוטי הלכות

הלכות טוען ונטען ב

חושן משפט קיג

ה וְעַל פֶּן כִּרְבַּח הַפְּעָנוֹת וְהַפְּסָסוּכִים שֶׁיֵּשׁ
 בֵּין בְּנֵי אָדָם בְּעִסקַי מִשָּׂא וּמִתֵּן
 עַל פִּי הָרֵב צְרִיכִים שְׂבוּעָה, כִּי עֲשִׂית
 הַמִּשָּׂא וּמִתֵּן הוּא בְּחִינַת שֵׁשֶׁת יָמֵי הַחַל
 שֶׁהֵם בְּחִינַת ל"ט מְלֹאכוֹת, כִּי כָּל
 הָעִסקִים וְכָל הַמִּשָּׂא וּמִתֵּן כִּלְאוֹל כִּל"ט
 מְלֹאכוֹת כַּמּוּבָא בְּמָקוֹם אַחֵר (בְּדַבְרֵי רַבֵּנוּ ז"ל
 סִיּוּן ד' לְקוּשֵׁי תַנְיָנָא) וְל"ט מְלֹאכוֹת בְּהֵם נֶאֱחָזוּ
 זְהֻמַּת הַנְּחָשׁ עִין הַדַּעַת טוֹב וְרַע, כִּי הֵם
 בְּחִינַת בְּעֵצָבוֹן תֹּאכְלֵנָה בְּזַעַת אִפְיָד
 הַאֲכָל, דְּהֵינּוּ יִגְעַת הַפְּרָנְסָה. שְׂזָה כֹּא
 עַל יְדֵי עֵין הַדַּעַת וְעַל פֶּן עַל פִּי הָרֵב
 יִכּוּלִים לִפְלֹ חֵם וְשָׁלוֹם, עַל יְדֵי הַמִּשָּׂא
 וּמִתֵּן לְבְּחִינָה זוֹ, לְבְּחִינַת עֵין הַדַּעַת טוֹב
 וְרַע, דְּהֵינּוּ לְהוּיֹת כּוֹפֵר בַּחֲבֵרוֹ וְלִמְצֵא לוֹ
 אִיזָה הַתֵּר אוֹ דְחִיָּה כְּמוֹ מוֹדָה בְּמִקְצֵת
 אוֹ כּוֹפֵר כִּפְּל לְדַבְרֵי רַבּוֹתֵינוּ ז"ל. כִּי עֵקֶר
 הַמִּשָּׂא וּמִתֵּן שֶׁהוּא בְּחִינַת ל"ט מְלֹאכוֹת
 שֶׁהֵם בְּחִינַת שֵׁשֶׁת יָמֵי הַחַל, הֵם בְּבְחִינָה
 זוֹ בְּשֵׁר וּפְסוּל וְכוּ', פַּעַם בְּשֵׁר פַּעַם פְּסוּל
 כַּכֵּן ז"ל. וְעַל פֶּן צְרִיכִים לְהוּיֹת זְהוּרֵי בְּנִפְשׁוֹ
 מְאֹד מְאֹד לַעֲשׂוֹת מִשָּׂא וּמִתֵּן בְּאֻמְנָה.
 לְכָלִי לִפְלֹ לְשַׁקֵּר וְרַע חֵם וְשָׁלוֹם, עַל יְדֵי
 הַמִּשָּׂא וּמִתֵּן כַּכֵּן ז"ל. וְעַל פֶּן מִי שֶׁנִּפְּל חֵם
 וְשָׁלוֹם, לְאִיזָה שֶׁקֵּר וְיֵשׁ טַעֲנָה בֵּינוֹ וּבֵין
 חֲבֵרוֹ. הַתְּקוּן הוּא שְׂבוּעָה שֶׁהִיא בְּחִינַת
 שֵׁשֶׁת, שֶׁהִיא בְּחִינַת גִּיחָא שְׁעַל יְדֵי זֶה
 עוֹלִים וְנִתְפָּרְרִים מִבְּחִינַת עֵין הַדַּעַת
 מִבְּחִינַת שֵׁשֶׁת יָמֵי הַחַל וְזוֹכִים לְבְּחִינַת
 עֵין הַחַיִּים. בְּבְחִינַת מַה שֶּׁכְּתוּב בְּזֶהֱרַר
 הַנְּל': וְאִי עֵבֵר עַל אוֹרְתָא אֲתִשְׁקִיא

מִמְרִירוֹ דְּאִילָנָא זֶה בְּחִינַת מֵר מִמְנוֹת וְכוּ',
 בְּחִינַת עֵצָבוֹת וְיִגְעוֹת הַפְּרָנְסָה. בְּחִינַת
 מִשָּׂא וּמִתֵּן שְׂאִינוֹ בְּאֻמְנָה וְכַמּוּבָא בְּדַבְרֵי
 רַבֵּנוּ בְּמִאֲמַר "צִוִּיתָ דָּקֵק" (סִיּוּן כ"ג), עֵין שֵׁם
 הַיֵּטֵב. וְכֵן תֵּב בְּתִיבְתָא אֲתָמֵר, "וַיִּזְרְהוּ
 ה' עֵין" - דָּא עֵין הַחַיִּים וְכוּ'. הֵינּוּ עַל יְדֵי
 תְּשׁוּבָה בְּחִינַת שֵׁשֶׁת שְׂזָהוּ בְּחִינַת שְׂבוּעָה
 כַּכֵּן ז"ל, עַל יְדֵי זֶה נִתְפָּרֵר הַטּוֹב וְנִדְחָה
 הַרַע. וְנִמְתַּק הַמְרִירוֹת הַנְּל' בְּבְחִינַת
 וְיִמְתַּקוּ הַמַּיִם וְכוּ', עֵין שֵׁם:

ו וְעַל פֶּן עֵקֶר הַשְּׂבוּעָה הִיא בְּנִקְיֻטַּת
 חֲפִיץ, דְּהֵינּוּ סִפֵּר תוֹרָה, כִּי
 הַסִּפֵּר תוֹרָה הִיא בְּחִינַת עֵין הַחַיִּים
 שְׁעַל יְדֵי זֶה נִמְתַּק מְרִירוֹת הַנְּל' וְנִדְחָה
 הַרַע. וְעַל יְדֵי זֶה יוֹדָה בְּאֵמַת, כִּי נִתְפָּרֵר
 הַטּוֹב מִהַרַע כַּכֵּן ז"ל עַל יְדֵי הַשְּׂבוּעָה
 שֶׁהִיא בְּחִינַת שֵׁשֶׁת, בְּחִינַת תְּשׁוּבָה
 שְׁלֵמָה, בְּחִינַת גִּיחָא כַּכֵּן ז"ל. בְּרוּךְ ה'

ז וְעַל פֶּן נִקְרָא שְׂבוּעַת הַכּוֹפֵר כִּפְּל
 שְׂבוּעַת הַסֵּת, כִּי עַל יְדֵי זֶה
 דוֹחִין עֵקֶר זְהֻמַּת הַנְּחָשׁ הַקְּדָמוֹנִי שֶׁנִּקְרָא
 מְסִית, כִּי הוּא הַמְסִית הַרְאשׁוֹן שֶׁמִּשָּׁם
 עֵקֶר הַרַע הַנְּמוּר. וְעַל יְדֵי שְׂבוּעַת הַסֵּת
 שֶׁל הַכּוֹפֵר כִּפְּל עַל יְדֵי זֶה מְכַרְרִין הַטּוֹב
 מִעֵמְקֵי הַקְּלָפוֹת מִהַרְמֹת הַנְּחָשׁ, כִּי אֲנִי
 רוֹצִים לְהַחְזוֹר בְּתְשׁוּבָה אֶפְלוֹ הַכּוֹפֵר כִּפְּל
 עַל יְדֵי הַשְּׂבוּעָה שֶׁהִטִּילוּ עָלָיו, כִּי אֲנִי
 מִתְּפָשִׂין וּמוֹצְאִין בּוֹ זְכוֹת שְׂמָא סָפֵק
 מִלּוֹה יִשְׁנֵה יֵשׁ לוֹ עָלָיו וְכוּ' וְכוּ' ז"ל. נִמְצֵא,
 שְׁעַל יְדֵי שְׂבוּעָה זוֹ מְכַרְרִין הַטּוֹב מִעֵמְקֵי

הקלפות ומכניעים ומכמלין והמת הנחש שהוא המסית הראשון על פן נקרא שבעת הפת שהוא לשון הסתה כמו שפרשו הפוסקים, כי על ידי שבעה זו דוחין והמת הנחש שהוא המסית פנ"ל. על ידי שמוציאין נקדה טובה גם בהפסד בכל וממילין שבעה עליו כדי שיהיה בתשובה ויודה באמת וכפ"ל:

הלקה ג

הנושה בחברו מנה וחברו בחברו מוציאין מנה ונותנין לזה מדרבי נתן, שאמרו, "ונתן לאשר אשם לו":

א זה מבאר על פי מה שכתוב במאמר המתחיל תקעו, הקדבר מאמונה בלקוטי תנא ס'מן ה' ע"ן שם בסוף המאמר מענין תקון המשפט, ואיתא שם (סוף) בדבור המתחיל ובאמת הוא דבר גדול מאד להשליך מאתו כל החכמות וכו', כי על ידי זה געשה תקון המשפט בבחינת תהום אל תהום קורא אב"ע מ"מ"ד, שהוא המשפט, בחינת "ויגל כמים משפט", הינו המשפט שנפל עד התהום, בבחינת "משפט"יך תהום רבה", כי מעלין המשפט מן התהומות על ידי התמימות וכו':

ב וזה בחינת מוציאין מדרבי נתן, שיש פה במשפט דקדשה של הבית דין צדק שהוא בחינת תקון המשפט

להעלות המשפט מעמקי תהומות, בבחינת "תהום אל תהום קורא וכו'", שזהו בחינת שמוציאין מנה ונותנין לזה, כי יש פה להבית דין שהוא משפט דקדשה להעלות המשפט מכל מקום שנפל לשם מתהום לתהום פנ"ל. וזה בחינת מה שהבית דין נותנין שטר למלוה בתחלת הגביה שלדך ויחפש בכל מקום שימצא נכסי הלווה שיוציאם לעצמו, כי כל זה הוא בחינת פה המשפט דקדשה של הבית דין צדק שיש להם פה לברר המשפט מעמקי תהומות מכל מקום שנפל לשם המשפט וזה בחינת מוציאין מנה ונותנין לזה, כי זה בחינת תהום אל תהום קורא אב"ע מ"מ"ד, דהינו החוד והוצא המשפט שנפל אלדך, דהינו המזון של המלוה האחד המזיג על פי דין ומשפט צדק שנפל להלווה ומהלווה להלווה שני שזה בחינת גפילת המשפט מתהום לתהום. והבית דין מעלין ומוציאין המשפט מן התהומות. ומחזירין המזון המזיג על פי משפט צדק לבעליו הראשונים וכפ"ל, כמו שכתוב: "ונתן לאשר אשם לו". שצריכין להעמיד המשפט על מכונו ולהעלות המשפט מעמקי תהומות וכפ"ל, כי עקר הלקאות נמשכין מפגם גפילת המשפט שמשם עקר העניית שעל ידי זה מכרחים ללוות אחד מחברו, כי פגם המשפט זה בחינת מה שאין יודעין להשגה של צדיק ומוב לו רשע ורע לו וכו'. וענין זה נמשך מסוד

לקוטי הלכות

הלכות טוען ונטען ג

חושן משפט קמו

גלגולי הנשמות, כמובא בזהר הקדוש שהוא בחינת זה שאמר לרבי אלעזר בן פדת: 'אי בעית דאחרוב עלמא ואפשר דאברית בשעתא דמונא', ואיתא בתקונים שזה סוד הגלגול שיתגלגל בגוף אחר שהוא בחינת עולם אחר וכו'. גמצא, שעקר חסרון הפרנסה והעניות והתלואות הוא רק מצד הגלגול שהוא בחינת גלגל שחוזר בעולם. וכמובא בדברי רבנו ז"ל (סימן ט) על מאמר רבה בר בר חנא, גלגלא הוא דהדר שהיא גלגולא דנשמתין שמושם נמשך צדיק וטוב לו צדיק ורע לו, רשע וטוב לו רשע ורע לו, שעל ידי זה מברח שיהיה עניות והלואות בעולם. וכל הכפירות שבין אדם לחברו שהוא פגם המשפט שרוצה לגלגל ממון חברו שלא כמשפט. זה נמשך גם כן מסוד גלגולי הנשמות, כי מה שאחד חומד ממון חברו ורוצה לגלו, כל זה היא מחמת שיש לו איזה שיכות לזה הממון בסוד הגלגול שזה בחינת שמא ספק מלוה ישנה יש לו עליו, הינו מלוה ישנה בסוד הגלגול, כי עקר כל התאוות בשרשן הם דברים קדושים וגבוהים מאד, רק למטה נתגשם ואסור לנו לקח שום דבר קדם זמנו ועקר כל החטאים והפגמים נמשכין ממה שממחרין לקח הדבר קדם זמנו. ואינו מתגבר על תאוותו להמתין עד יבוא עתו בהתר, כמו שאמר רבותינו ז"ל (במסכת יומא): 'בשמך יקראוהו ובמוקמו יושבוהו ומשלהו יתנו לך וכו'.

ועל כן עקר החטא הראשון שהוא חטא אדם הראשון היה רק מה שלא המתין בזוגו עד שבת ועל כן נקראים החטאים בשם כסר שהוא פרו שלא נגמר עדין, כמו שכתוב: "אבות אכלו כסר". כי עקר החטא הוא מחמת שלוקח הדבר בלא עתו וכאמת עקר העת להשיג טעם הטוב האמתי הוא רק לעתיד לבוא. ואשרי מי שממתין ומתאפק על תאוותו כל ימי עולם הזה וסוחרם עיניו מחיוו דהאי עלמא לנגרי וממתין לטוב הנצחי, כמו שכתוב (במסכת אבות): "לכן חבו לי ליום קומי לעד". כי בודאי יזכה לתענוג האמתי, לתענוג הנצחי, אבל גם בעולם הזה יש דברים שעקר האסור הוא מה שאינו ממתין. ואם ימתין עד יבוא עתו יקבל בהתר. וכמו שאמר רבותינו ז"ל, אותן מצעות שהציעה לו באסור הציעה לו בהתר וכו'.

והכלל, כי עקר פח הפעל דבר שמסית את האדם לתאוה או לדבר עברה חס ושלום, הוא רק מחמת שיש לזה האדם איזה שיכות לזה הענין כפי שרשי הנשמות רק שהוא צריך עכשו להתאפק על תאוותו עד יבוא עתו. או שאפשר שיבוא עתו בעולם הזה שיקבל דבר זה בהתר, או לפעמים אינו יכול לקבל זה כי אם בעולם הבא, הינו משזוכה לעמוד בנסיון ולשבר תאוותו מזה עכשו, על ידי זה יזכה לעתיד בעולם הבא לקבל ולהתענג משרש התענוג הזה

בְּשֵׁרָשׁוֹ בְּרוּחַ הַנְּהִיּוּת. שְׁהוּא אֹרֵךְ צַח וּמְצַחֵצַח תַּעֲנוּג רִוְחָנִי, תַּעֲנוּג אֲמִתִּי. וְזֶה שְׁפָתוֹב, "לֹא תַעֲשֶׂק אֶת רַעְדִּי." רַעְדִּי דִּיקָא, וְכוּ, "לֹא תַחְמוֹד בֵּית רַעְדִּי." רַעְדִּי דִּיקָא. כִּי כָל אֶחָד יֵשׁ לוֹ חֲמֵדָה לְבֵית רַעְהוּ דִּיקָא, הֵינֵי שְׁהוּא רַעְהוּ וְחִבְרוּ בְּשֵׁרָשׁוֹ כְּפִי גִלְגּוּלֵי הַנְּשֻׁמוֹת וּמַחְמַת שְׁכַנְגִּלְגּוּל הָרֵאשׁוֹן הִיָּה זֶה הַמְּמוֹן שְׁלוֹ וְכִי־צֵא כְּזֶה כְּמֵה בְּחֵינֹת מַחְמַת זֶה יֵשׁ לוֹ תַאֲוָה וְחֲמֵדָה לְזֶה הַבֵּית וְהַמְּמוֹן שְׁהוּא עֵקֶשׁוֹ שֶׁל חִבְרוּ, אֲכָל בְּאֲמַת הַתּוֹרָה הַזֹּהֲרָה אֹחְתָנוּ עַל זֶה. כִּי אֲסוּר לַעֲבֹד בְּשֵׁל חִבְרוּ, אֵף עַל פִּי שְׁהוּא חִבְרוּ וְרַעְהוּ בְּשֵׁרָשׁוֹ מִצַּד הַגִּלְגּוּל, אֵף עַל פִּי כֵן זֶה הַמְּשֻׁפֵּט לְאֱלֹקִים. וְה' יִתְבָּרַךְ יִדְעַ תַּעֲלוּמוֹת אֵיךְ לְסַדֵּר הַמְּמוֹן וְהַחֲפָצִים בְּכָל דוֹר וְדוֹר וְאֲסוּר לְגוֹל וְלַעֲשֶׂק אֶת חִבְרוּ, וְאִפְלוּ לְחֲמוֹד הוּא אֲסוּר חֲמוֹר, רַק צְרִיכִין לְהֵאֱמִין בַּה' יִתְבָּרַךְ כִּי יִשְׂרָיִם דְּרַכִּי ה'. וְלִקְבֹּל מִשְׁפָּטוֹ בְּאַהֲבָה וְלִשְׁמַח בְּחֻלְקוֹ אֲשֶׁר נָתַן לוֹ ה'.

יְדֵי הַתְּמִימוֹת כְּלִי שׁוּם חֲכָמוֹת שְׁעַל יְדֵי זֶה זֹכִינ׳ לְתַקּוֹן הַמְּשֻׁפֵּט וְנִתְתַקֵּן הַכֹּל, כִּי צְרִיכִין לְהַתְּנַהֵג רַק בְּתְמִימוֹת עַל פִּי הַתּוֹרָה שְׁנִקְרָאת מִשְׁפָּט בְּחֵינַת תַּקּוֹן הַמְּשֻׁפֵּט כְּנִ"ל. נִמְצָא, כְּשֶׁהַלּוּוֹה גּוֹזֵל אֶת חִבְרוּ וְאִינוּ מְסַלֵּק לוֹ זֶה בְּחֵינַת פְּגָם הַמְּשֻׁפֵּט. וְהַבֵּית דִּין שְׁעוֹשִׂין הַמְּשֻׁפֵּט וּמַחְפְּשִׂין בְּנִכְסֵי הַלּוּוֹה לְמִצָּא מְקוֹם לְהַגְבּוֹת לְמַלְוֵה חֲבוּב זֶה בְּחֵינַת תַּקּוֹן הַמְּשֻׁפֵּט שְׁמַעֲלִין הַמְּשֻׁפֵּט מִן הַתְּהוֹמוֹת מְכַל מְקוֹם שְׁנִפְּל לְשֵׁם אִפְלוּ מִן הַלְקוּחוֹת וּמְלַקּוּחוֹת דְּלַקּוּחוֹת. וְהוּו בְּחֵינַת מוֹצִיאִין מִדְּרַבִּי נִתֵּן שְׁמוֹצִיאִין מִזֶּה וְנִתְנֵין לְזוֹה. זֶה בְּחֵינַת תְּהוּם אֵל תְּהוּם קוֹרָא שְׁמוֹצִיאִין הַמְּשֻׁפֵּט מִזֶּה לְזוֹה מְכַל הַמְּקוּמוֹת שְׁנִפְּל לְשֵׁם וּמַעֲמִידִין הַמְּשֻׁפֵּט עַל תְּלוּ, אֲמֵן וְאֲמֵן.

הַלְכָה ד

עַל פִּי מַה שְׁפָתוֹב בְּסִימֵן קפ"ח שְׁצְרִיכִין לְנַסֵּעַ לְהַצְדִּיק לְחוֹר אַחַר אֲבֵרָתוֹ, כִּי כָל הָאֲבָדוֹת הֵם אֲצֵל הַצְדִּיק וְכוּ':
 "עַל כָּל אֲבֵדָה אֲשֶׁר יֵאמֵר כִּי הוּא זֶה עַד הָאֱלֹקִים יָבֵא וְכוּ'". אֱלֹקִים בְּחֵינַת בֵּית דִּין סְמוּכִין שְׁנִסְכְּכוּ זֶה מִזֶּה עַד מוֹשֶׁה רַבְּנוּ עָלָיו הַשְּׁלוֹם, שְׁהוּא הַמְּסַמֵּד הָרֵאשׁוֹן, בְּחֵינַת "וַיִּסְמַךְ מוֹשֶׁה יָדָיו וְכוּ'", הֵינֵי הַצְדִּיק בְּחֵינַת מוֹשֶׁה שְׁאֲצֵלוּ כָּל הָאֲבָדוֹת וְהוּא יְכוֹל לְדוֹן בֵּין אָדָם לְחִבְרוּ לְמִי שֶׁיֵּד הַחֲפֵץ אוֹ הַמַּעוֹת שֶׁהֵם מוֹעֲנִין עָלָיו, כִּי כָּל הַהֲכָשׁוֹת

ג נִמְצָא, שְׁעַקֵּר הַגּוֹלָה וְהַכְּפִירָה שְׂרוּצִין לְכַפֵּר מְמוֹן חִבְרוּ חֵם וְשְׁלוֹם, הוּא מִצַּד קְלָקוּל הַמְּשֻׁפֵּט שְׁנִמְשָׂד מַחְמַת שְׁאִין מְאֵמִינִים בְּיִשְׂרָת דְּרַכִּי ה' אֲשֶׁר דְּרַכִּי וּמִשְׁפָּטוֹ נְקָאִים מֵאֵד וְאִי אֲפִשֵׁר לְהַשִּׁיבֵם, דְּהֵינֵי מַה שֵּׁישׁ צְדִיק וְטוֹב לוֹ צְדִיק וְרַע לוֹ וְכוּ', שְׁזֵהוּ סוּד גִּלְגּוּלֵי הַנְּשֻׁמוֹת שְׁמוֹשֵׁם נְמֻשָּׂד הַעֲנִיּוֹת וְהַתְּלוּאוֹת וְכָל הַנְּסִיחוֹת שֶׁל כָּל הַחֲמִידוֹת וְהַתְּאוּת וְכנ"ל. וְעַל כֵּן עַקֵּר הַתַּקּוֹן עַל

לקוטי הלכות

הלכות טוען ונטען ה

חושן משפט קי

שביניהן נמשך מבחינת האבדות שהם בחינת קדושות הנפולות בידוע. ועקר ברור האמת בין הפעלי דינים הוא על ידי השבועה שלמדו מפסוק זה, "ונקרב בעל הבית אל האלקים וכו'" על כל אברה אשר יאמר כי הוא זה וכו'" כמבאר בגמרא. כי שבועה בשם ה' בחינת זכרון, בחינת זה שמי וזה זכרי שעל ידי זה מוזכרין אותו האמת לאמתו למי שנהג זה החפץ וכו', ועל כן קדם שיוצא לאור העולם משביעין אותו הוי צדיק וכו', כי על ידי השבועה זכר ולא יוכל להעבירהו השכחה שהיא בחינת אברה שנמשך עליו כשיוצא לאור העולם ועל כן המוצא מציאה לא ישבע מאחר שהוא בעצמו בבחינת הצדיק שמוצא האבדות של העולם ועל כן בודאי אינו חשוד על השקר שנמשך מבחינת השכחה והאבדות הנ"ל כנ"ל:

מציאה (כי כבא קמא מברית מדיני וניחן וקבא בתרא מדיני תרעמות. ודיני משא ומתן של משקליו הם במסכת כבא מציאה) על כן התחיל, שנים אוחזין בטלית, שהם דיני מציאות, כי עקר הדין ודברים שפין בני אדם במשא ומתן הם בבחינת מציאות הנ"ל שצריך כל אחד לחפש ולמצא כנ"ל. וכל המחלוקת שביניהם הם בבחינת זה אומר, אני מצאתיה. וזה אומר, אני מצאתיה. שנה אומר שהוא זכה לברר ממון זה שהוא בחינת מציאה שמוצא אבדותו שהם הניצוצין השוכין לשרש נפשו שנאבדו ממנו בצאתו לאור העולם הזה. וזה אומר שהם מציאה שלו, כי הוא בררם ומצאם. וזה בחינת שנים אוחזין בטלית, טלית זה בחינת לבושין, בחינת לבוש הנפש שבא עמו לעולם שעל ידו כל הבורוין שהוא בחינת כבודו, בה, כמבאר בזהר ובפתחים כמה פעמים סודות גוראות בענין זה, ענין שם:

וזהו שדקדקו שם רבותינו ז"ל (בגדה דף ט:) וכיון שבא לאור העולם בא מלאך וסמרו על פיו ומשכוהו כל התורה בלה וכו' ואינו יוצא משם עד שמשביעין אותו וכו'. הינו כנ"ל מחמת שתכף כשיוצא לאור העולם ישפח הכל, על כן משביעין אותו קדם שיוצא, כי השבועה בחינת זכרון שהיא תקון השכחה והאברה כנ"ל: וזה שהתחיל התנא מסכת כבא מציאה בדין שנים אוחזין בטלית זה אומר אני מצאתיה וכו' זה ישבע וכו'. כי עקר דיני משא ומתן שנויים במסכת כבא

הלכה ה

ובו ענין הנכה

ענין מודה במקצת שתיב שבועה דאורייתא. ורב נהנין תמן שבועת הסת גם לכופר הכל:

א על-פי התורה ויהי הם מריקים טי
שקיהם" וכו' בסיון ו"ו, ענין שם כל התורה. והכלל, שעל ידי הון יסיף רעים רבים, דהינו על ידי צדקה, על ידי זה נעשה אור הנח והנדף. ועל ידי זה

נשמע הדבור הקדוש למרחוק עד ששומע הפוב הכבול בין הספרא אחרא ונתעורר וחזר לה' ותברך וגעשים בעלי תשובה וגרים ועל ידי זה גשלים המזבח ועל ידי זה גשלים השכל ועל ידי זה זוכין ליראה ואהבה על ידי הצדיק שמגלה ההתפארות שיש בישראל בכלל ובפרט ובפרטי פרטי וכו'. שמוצא התפארות פרטי אפלו בהפושעי ישראל כל זמן שישם ישראל נקרא עליו וכו', שעל ידי זה מוצא הרצונות שהיה לה' ותברך בכל הבריאה וכו', שעל ידי זה מושיד יראה ואהבה וכו', ענין שם כל זה היטב:

ב ונתנה זה הכופר במקוון חברו בודאי הוא פוגם בחנינת "הון יסוף רעים" הנ"ל, כי על ידי כפירות מקוון חברו הוא פוגם הרבה והוא בהפך ממש מהתקוון הנזכר שם הנעשה על ידי הצדקה שהוא בחינת הון יסוף רעים רבים, כי מבאר שם שעל ידי הצדקה הוא קונה לו רעים ואוהבים שעל ידי זה נמשך אויר הנח והנד על ידי רבוי האהבה שרוחם נוחים זה עם זה וכו' ועל ידי זה נשמע הדבור למרחוק וכו' ונתתקן הכל בנזכר שם. אבל זה שכופר מקוון חברו הוא בהפך מזה ממש, כי לא די שאינו מגדיל האויר הנח על ידי אהבת רעים על ידי רבוי צדקה, אף גם הוא מכחש בעמיתו שעל ידי זה עושה מריבה עמו. ובודאי אין רוחו נוחה עם חברו שהיה ההפך מאויר הנח והנד הנ"ל, כי

הכחשת מקוון חברו הוא פגם המקוון בחינת פגם הון יסוף רעים הנ"ל הפך הצדקה שהוא תקוון המקוון, שעל ידי זה מריבה רעים בחינת הון יסוף וכו' שעל ידי זה נעשה האויר הנח וכו'. והמכחש בעמיתו הוא בהפך ממש מזה, כי האדם צריך לעשות משה ומתן פאמונה ויהיה דבורו בנחת עם הבריות, כמו שאמרו רבותינו ו"ל, כי צריך האדם שיהיה טוב לכל ואפלו עם בני אדם שאינם צריכים לקבל צדקה צריך על כל פנים לישא ולתן עמיהם בנחת ובאהבה ולגמל חסד ולותר משלו כמו ששפח התנא את עצמו שהאריך ימים על שהיה ותרן במקוונת וכו', כי כל זה בכלל צדקה וחסד שעושה עם הבריות שעל ידי זה קונה אהבה רבה עם הרבה בני אדם ונתרבה האויר הנח והנד שעל ידי זה נתתקן כל המבאר שם. אבל זה לא די שאינו מותר משלו אף גם הוא מכחש בעמיתו ועושה מריבה עם חברו ונמשך שגאה ביניהם שהוא בחינת רוח רעה וכו', כמו שכתוב שם, שהוא הפך האויר הנח, פגם ההון יסוף רעים הנ"ל, וכה פוגם הרבה, כי כמו שעל ידי הצדקה נמשך בחינת הון יסוף רעים הנ"ל שעל ידי זה יכולין להודיע לפוב הכבול לעוררו לתשובה שעל ידי זה נתתקן כל הנזכר שם עד שזוכין ליראה ואהבה על ידי התגלות ההתפארות וכו'. כמו כן זה הכופר במקוון חברו פוגם בכל זה, כי מריבה שגאה הפך הון יסוף הנ"ל

ב ונתנה זה הכופר במקוון חברו בודאי הוא פוגם בחנינת "הון יסוף רעים" הנ"ל, כי על ידי כפירות מקוון חברו הוא פוגם הרבה והוא בהפך ממש מהתקוון הנזכר שם הנעשה על ידי הצדקה שהוא בחינת הון יסוף רעים רבים, כי מבאר שם שעל ידי הצדקה הוא קונה לו רעים ואוהבים שעל ידי זה נמשך אויר הנח והנד על ידי רבוי האהבה שרוחם נוחים זה עם זה וכו' ועל ידי זה נשמע הדבור למרחוק וכו' ונתתקן הכל בנזכר שם. אבל זה שכופר מקוון חברו הוא בהפך מזה ממש, כי לא די שאינו מגדיל האויר הנח על ידי אהבת רעים על ידי רבוי צדקה, אף גם הוא מכחש בעמיתו שעל ידי זה עושה מריבה עמו. ובודאי אין רוחו נוחה עם חברו שהיה ההפך מאויר הנח והנד הנ"ל, כי

הכחשת מקוון חברו הוא פגם המקוון בחינת פגם הון יסוף רעים הנ"ל הפך הצדקה שהוא תקוון המקוון, שעל ידי זה מריבה רעים בחינת הון יסוף וכו' שעל ידי זה נעשה האויר הנח וכו'. והמכחש בעמיתו הוא בהפך ממש מזה, כי האדם צריך לעשות משה ומתן פאמונה ויהיה דבורו בנחת עם הבריות, כמו שאמרו רבותינו ו"ל, כי צריך האדם שיהיה טוב לכל ואפלו עם בני אדם שאינם צריכים לקבל צדקה צריך על כל פנים לישא ולתן עמיהם בנחת ובאהבה ולגמל חסד ולותר משלו כמו ששפח התנא את עצמו שהאריך ימים על שהיה ותרן במקוונת וכו', כי כל זה בכלל צדקה וחסד שעושה עם הבריות שעל ידי זה קונה אהבה רבה עם הרבה בני אדם ונתרבה האויר הנח והנד שעל ידי זה נתתקן כל המבאר שם. אבל זה לא די שאינו מותר משלו אף גם הוא מכחש בעמיתו ועושה מריבה עם חברו ונמשך שגאה ביניהם שהוא בחינת רוח רעה וכו', כמו שכתוב שם, שהוא הפך האויר הנח, פגם ההון יסוף רעים הנ"ל, וכה פוגם הרבה, כי כמו שעל ידי הצדקה נמשך בחינת הון יסוף רעים הנ"ל שעל ידי זה יכולין להודיע לפוב הכבול לעוררו לתשובה שעל ידי זה נתתקן כל הנזכר שם עד שזוכין ליראה ואהבה על ידי התגלות ההתפארות וכו'. כמו כן זה הכופר במקוון חברו פוגם בכל זה, כי מריבה שגאה הפך הון יסוף הנ"ל

לקוטי הלכות

הלכות טוען ונטען ה

חושן משפט קיט

ואין יכולין להודיע ולעורר הטוב הכבוש וכו' ועל ידי זה נפגם הכל עד שנפגם ההתפארות הנ"ל חס ושלום. ועל פן צוטה התורה שישבע, כי השבועה בנקיטת חפץ, דהיינו ספר תורה, הינו שנותנים בידו ספר תורה וכוה מזכירין אותו ההתפארות שיש ביישראל בכלל ובפרט ובפרטי פרטיות עד שזכור את עצמו שבנדאי גם בו יש התפארות פרטי מאחר ששם ישראל נקרא עליו, כי כל ההתפארות שיש ביישראל בכלל ובפרט וכו', הכל כלול בספר התורה הקדושה שהיא תפארתנו וחייתנו, כי התורה היא ההתפארות של ישראל שבשביל זה נברא העולם, כי ה' יתברך מתפאר עם ישראל שקבלו את התורה ובשביל זה ברא את העולם. ועל פן התורה מתחלת מזה, כמו שכתוב: "בראשית ברא אלקים וכו'". ואמרו רבותינו ז"ל, בשביל ישראל ובשביל התורה שנקראים "ראשית", הינו בשביל ההתפארות שיקבל מיישראל על ידי שקימו את התורה בשביל זה ברא את השמים ואת הארץ וכל אשר עליהם. ושם בהתורה נרשם ההתפארות גם בפרטיות ובפרטי פרטיות שה' יתברך מקבל מפל אחד מיישראל בכל יום ויום, כי כל אחד מיישראל יש לו אות בתורה. וכל זמן ששם ישראל נקרא עליו עדין יש לו אחיזה באותו האות. וכשהצדיק מגלה ההתפארות הפרטי של אותה איש ישראל אזי מאיר זה האות בפי ההתפארות

שמוציא בו, כי ההתפארות בכלל ובפרט ובפרטי פרטיות של כל ישראל הכל נרשם וכלול באותיות התורה הקדושה שהם כל ההתפארותנו. ועל פן נותנין בידו ספר תורה לשבע. וכוה מזכירין אותו ההתפארות של ישראל ומראין לו מה שרוצה לפגם חס ושלום, כי על ידי הכחשת ממון חברו רוצה לפגם חס ושלום בהתפארות כנ"ל. על פן על ידי זה ראוי בנדאי שידעה על האמת, כי כל זמן ששם ישראל נקרא עליו בנדאי יש בו התפארות פרטי כנ"ל. ובנדאי כשמזכירין אותו ההתפארות בכלל ובפרט על ידי הספר תורה, בנדאי יזכיר את עצמו היכן הוא בעולם. ובנדאי יודה על האמת שלא יעקר עצמו חס ושלום מההתפארות של ישראל שהוא כל חייתו וחיית כל העולמות בכלל ובפרט, כי בשביל זה נברא הכל וכו' ל:

ג ועל פן מדאורייתא אינו חייב שבועה כי אם מודה במקצת, אבל לא בופר בכל, כי מודה במקצת אם נחשד אותו שמשקר ובופר ממון חברו עדין לא עקר עצמו מההתפארות לגמרי מאחר שמודה במקצת עדין. וכמו שאמרו רבותינו ז"ל שהמודה במקצת לא חשדינן ליה שמשקר לגמרי, רק אשתמוטי הוא דקמשתמיט בדאמר רבה, מפני מה אמרה תורה וכו'. ועל פן אמרה תורה, ישבע, כדי לתזכור ההתפארות כנ"ל שעל ידי זה מודה על האמת וכו' ל, אבל

כנ"ל שבאמת גם הוא לא יצא מכלל ההתפארות וכנ"ל וזה בחינת ספק מלוה ישנה וכו', זה בחינת הטוב הפבוש ביותר מכמה וכמה שנים עד שנתישן הרבה ביניהם ומחמת שהרע חופה עליו מאד על ידי זה יכול למעות ביותר עד שיכפר בכל, אבל באמת יש בו גם בן התפארות פרטי וכנ"ל, כי מוכן בפתכים שפולח ישנה הוא סוד בחינת ניצוצות הקדושים שהם בחינת טוב הפבוש המגלגלים מכמה וכמה שנים שמרובי הרע החופה עליהם באים ההכחשות וכו', ועל פן רב נחמן שהיה שנים הרבה אחר התרפן הוא דיקא תקן שבועת הסת להורות שגם בהרחקים ביותר כמו הפופר בכל גם בהם יכולים למצא התפארות רק על ידי שנתישנו בהגלות שמתארך מאד על ידי זה נתרחקו כל פד וכנ"ל ועל פן עדן יש תקנה להזכירו על ידי השבועה, על ידי שזכירו אותו ההתפארות שיש בו עדן וכנ"ל:

ד ואפלו כשנשבע בלי נקיסת הפץ הוא גם בן בבחינה זאת שזכירו אותו ההתפארות של ישראל על ידי השבועה, כי השבועה היא בשם ה'. ושם ה' היא רק על ידי ההתפארות של ישראל שהם שמו ותפודה, כי כל הבריאה היתה רק בשביל להגדיל שמו על ידי ישראל שיקימו את התורה שהוא שקא דקדשא בריך הוא, כי קדשא בריך הוא וישראל ואורתא בלא חד, כי שמו

הפופר בכל אם נחשו אותו שמשקר איד יודה על ידי השבועה על ידי שזכירו אותו ההתפארות, מאחר שכבר רחוק מכל ההתפארות, מאחר שכופר בכל, כי מי שיש לו אהבה בהתפארות של ישראל בנדיאי לא יבוא לידי הענה זאת לכפר לגמרי, כי שארית ישראל לא יעשו עולה ולא ידברו כזב וכו'. על פן מדינא אינו חבי שבועה, אבל רב נחמן תקן שבועת הסת גם לכופר בכל, כי רב נחמן ראה שהגלות מתארך מאד והטוב נכבש מאד מאד בתוך הסטרא אחרא על פן השתדל כל פד לחפש ההתפארות שבישראל אפלו בהגרועים ביותר עד שראה ומצא שכול להיות התפארות פרטי בישראל אפלו בהכופר בכל, כי מעצם אריכת הגלות שהטוב נכבש מאד מאד יכול להיות שיתרה התר לעצמו עד שיכפר בכל, אבל באמת לא יצא עדן מההתפארות חס ושלום. ועל פן הטיל גם עליו שבועה כדי שיתרה, כדי להזכירו ההתפארות שלו על ידי השבועה שעל ידי זה יודה כנ"ל, כי גם בו יש עדן התפארות פרטי אף על פי שהוא פופר בכל, כי לא בא להכפירה וההכחשה כי אם מחמת שהטוב נכבש בתוך הסטרא אחרא ביותר שעל ידי זה הורה התר לעצמו גם לכפר בכל. וכמו שאמרו שם בנמרא שתמן שבועה גם לכופר בכל מחמת שקא ספק מלוה ישנה יש לו עליו שעל ידי זה מורה התר לעצמו, הינו

לקוטי הלכות

הלכות טעון ונטעון ה

חושן משפט קכא

116.c.1

יש בו עדין התפארות פרטי שה' יתברך מתפאר עמו. וכן צריך להאמין בפרטות בכל יום ויום, כי אין יום דומה לחברו ובכל יום ויום עולה התפארות פרטיים מכל אחד ואחד מישראל כפי מעשיהם באותו היום. שעל ידי זה הקדוש ברוך הוא מחדש בטובו בכל יום תמיד מעשה בראשית שהכל על ידי ההתפארות שמקבל מישראל מכל אחד ואחד בכל יום בפרט, כי כמו שתחלת הבריאה בכלל ובפרט ובפרט פרטיות לא היתה כי אם בשביל ההתפארות שיקבל מישראל בכלל ובפרט ובפרט פרטיות, כמו בן עתה ה' יתברך מקים העולם בתקדו בכל יום ויום רק בשביל ההתפארות שמקבל מישראל בכלל ובפרט וכו'. אדרבא, עקר ההתפארות הוא עתה אחר הבריאה, כי בתחלת הבריאה לא היו עדין ישראל בעולם, רק שברא העולם בשביל שצפה שיקבל התפארות בכלל ובפרט וכו' מכל אחד מישראל. מכל שכן וכל שכן עתה שכבר נמצאים ישראל קדושים בעולם שכל קיום העולם וכל חידוש מעשה בראשית ששקבל יום הכל כפי ההתפארות שמקבל מהם בכלל ובפרט וכו'. ומזה באים כל השנויים הרבים והנפלאים ששקבל יום בנראה גם בחוש רבוי השנויים ששקבל יום, מכל שכן השנויים הנפלאים שנעשים בכל העולם בכל יום ויום בגשמיות ורוחניות עד אין חקר ואין

משתף בשמנו, כי קדם הבריאה לא היה ששך לקרותו בשם כלל, כי הוא יתברך למעלה מכל השמות רק מאהבת ישראל שצפה שיקבל שעשועים והתפארות מעמו ישראל על ידי שיקמו את התורה, על ידי זה צמצם בכמה צמצומים עד שברא את העולם כדי להגדיל שם תפארתו על ידי ישראל בבחינת ותעש לך שם כיום הזה וכו'. נמצא, ששמו יתברך כלול מכל ההתפארות של ישראל. ועל פן על ידי השבועה שהיא בשמו יתברך, כמו שאמרו רבותינו ז"ל, על ידי זה יודה, על ידי שזכיר עצמו ההתפארות שיש בו עדין, שחם ושלום יהיה נפגם ביותר על ידי הכחשת ממון חברו על ידי שפוגם בבחינת הון יסוף הנ"ל וכו'":

ה וזה שמאמין ביותר בשעת השבועה, כמו שאמרו רבותינו ז"ל, כי עקר השבועה לגלות ההתפארות שעל ידי זה נמשך יראה גדולה ופחד גדול, כמו שכתוב שם:

ו וזה בחינת כל הנשבעין שבתורה נשבעין ולא משלמין ואלו נשבעין ונטולין השכיר והנגול וכו'. כי זה השכיר שהשכיר עצמו לחברו ונפל לבחינת עבדות זה נמשך מפגם הון יסוף רעים הנ"ל. שעל ידי זה נפגם ההתפארות וכו' בנ"ל, כי באמת צריך כל אחד מישראל להאמין בעצמו שבדאי מאחר ששם ישראל נקרא עליו, בודאי

מספר כמו שאנו משבחים אותו ויתברך על זה בכל יום, כמו שאומרים, "ויבטחו ביה" וכו'. מה רבו מעשיך ה' וכו'". וכן אומרים בבכרת קריאת שמע של ערבית: בהכמה פותח שערים ובהבונה משנה עתים ומחליף את הזמנים וכו'. עשה גדלות עד אין חקר נסים ונפלאות עד אין מספר. וכל השנויים הנפלאים הרבים והעצומים שבעל יום ויום בפרטיות. הכל באשר לכל הוא יתברך מחדש בטובו על ידי ההתפארות שמקבל בפרטיות בכל יום ויום מפל אחד ואחד מ'ישראל בפרטי פרטיות כנ"ל:

וכי שמאמין בזה באמת ובאמונה שלמה בודאי לא ידאג על פרנסה, מפל שכן שלא יבוא לזה שיצטרך להשפיר עצמו לעבד ולשכיר בשביל פרנסתו, כי בודאי יבטח בה' שימשיך לו שפע דבר יום ביומו על ידי ההתפארות שמקבל מפל ישראל בכלל ובפרט וכו'. עד שבודאי מקבל ממנו בעצמו גם בן איזה התפארות בכל יום כפי חלקו שיש לו בעולם שפעל ידי זה מתקנים ומתחדש זה החלק בעולם אשר משם נמשך השפע והחיות לכל העולם, כי מאחר שיש לו חלק בחיות וקיום העולם באותו היום בודאי יהיה נמשך לו חיות ושפע באותו היום. וכמו שאומרים: ברוך ה' יום יום יעמם לנו האל ישועתנו סלה. וכמו שאמרו רבותינו ז"ל: בכל יום ויום תן לו

מעין ברכותיו, הינו שתראה שיעלו ממך שעשועים והתפארות הרבה בכל יום מעין הברכות וההשפעות שנמשכין בכל יום, כי הא ברה תליא כפי ההתפארות שעולה ממנו בן זוכה לקבל שפע הרבה וכמו בן הוא צריך לברך ולפאר יותר ליוצרו. ועל ידי זה יהיה נמשך לו עוד שפע טובה וברכה הרבה, אכל מחמת פנים הן יסוף הנ"ל שפעל ידי זה קשה להוציא הטוב הכבוש במקום שפבוש ^{דף קס"ג} בגלות זה פמה. ואין קשה לגלות ההתפארות מחמת כסילות השכל שפעל ידי זה נחשך אור הצדיק כנ"ל. על ידי כל זה נפל בדתו כל כך עד שגפיל לבחינת עבדות להשפיר עצמו למלאכה ועבדות שהוא בזיונות הפך התפארות, כי באמת לאמתו אין עבדות שיד ל'ישראל כלל, כי כל ישראל בני מלכים הם, כי ישראל עלה במחשבה תחלה והמה היוצרים יושבי גטעים עם המלך במלאכתו שבהם נמלך ונתייען בכריאת עולמו, כמו שכתוב בהתורה הנ"ל על אגא בריה קלה שבנים וכו', עין שם היטב כדי שתוכל לעורר עצמך היכן אתה בעולם, כי זה נאמר על כל אחד מ'ישראל:

על בן זה השכיר שהשפיר עצמו שהוא בחינת פנים ההתפארות כנ"ל, על בן הזהירה תורה מאד לתן שכרו ביומו דיקא, כמו שכתוב: "ביומו תתן שכרו ולא תבוא עליו השמש" כי עני הוא ואלי

לקוטי הלכות

הלכות טוען ונטען ה

חושן משפט

קכג

הוא נשא את נפשו". וכן "לא תלין פעלה שכיר אתך עד בקר". כי העני מסר נפשו בשביל שכירתו מחמת שנפגם בבחינת הון יסוף ואין גומלין חסד אחד עם חברו להחזיק את העני שעל ידי זה נפגם ההתפארות עד שבא לזה להשכיר עצמו שעל ידי זה נעלם ההתפארות ביותר, אבל תקונו הוא על ידי השכירות בעצמו שקבל מהבעל הבית, כי בהמזמן שקבל יתיר את נפשו ונפש ביתו ויהיה נמשך אהבה ורצון בחינת אויר הנח והנדק כפי מזון השכירות שקבל, כי בתחלה היתה שנואה ומריבה מצויה בתוך ביתו מחסרון הפרנסה, כמו שאמרו רבותינו ז"ל, רמי ואתי תגרא בביתה מבי מישלם שערא מברא. וכשבמשך אויה שפע נמשך אהבה ושלום, כמו שפתיב: "השם גבולך שלום חלב חטים ושבועך". גם זה הבעל הבית אם לא זכה לתמן הון פראוי כנ"ל על כל פנים כשיקום מצות ביזמו תמן שקרו, על ידי זה גם כן יהיה נחשב לתקון ההון הנ"ל. על ידי שמשפיע להעני על כל פנים דמי שכירותו שעל ידי זה נמשך אהבה ושלום בחינת אויר הנח והנדק שעל ידי זה נתגלה ההתפארות הנ"ל. ועל כן הזהירה תורה מאד, "ביזמו תמן שקרו", "ביזמו דיקא, ולא תבוא עליו השמש וכו'". כדי לתמן נפש העני השכיר ביזמו דיקא, הנינו שזכה שישוב אליו הדעת עד שירגיש עצם רחמנותו ויתברך גם עליו שמקבל התפארות בפרמיות גם

ממנו, כי זה נתמן דיקא על ידי בחינת הון יסוף הנ"ל על ידי שפע המזון שמקבל בשכירותו. שעל ידי זה נעשה בחינת אויר הנח והנדק, שעל ידי זה נתגלה ההתפארות שזה עקר חיית ותקון נפש הישראל. ועל כן הזהיר 'ביזמו דיקא תמן שקרו'. כי צריכין להאיר ולגלות ההתפארות בפרטיו בכל יום דיקא כפי השנויים שבאותו היום דיקא שעל ידי זה עקר תקון נפש העני השכיר על ידי שמקבל שכירותו ביזמו דיקא עד שירגיש ההתפארות באותו היום דיקא וכנ"ל:

ועל כן תקנו חכמינו ז"ל דיקא שהשכיר נשבע ונטול אף על פי שכל הנשבעין שבתורה נשבעין ולא מישלמין, כי המוציא מחברו עליו הראיה, אבל השכיר נשבע ונטול. ודיקא אם תבעו בזמנו, כמבאר בגמרא ופוסקים, כי כשתבעו בזמנו כפי הדין של כל תלין ולא נתן לו מיד הרי כל חייתו ונפשו של השכיר אצל הבעל הבית בבחינת זאליו הוא נשא את נפשו וכמו שהארך בזהר בענין זה. והעקר מה שלא נתן לו מיד ביזמו, בעתו ובזמנו ועכב הארת ההתפארות שעל זה השכיר כפי אותו היום דיקא. ועל ידי זה פגם מאד בבחינת ההון הנ"ל שהיה פגם ההתפארות, על כן אין מאמינים לו עוד בשבועה שעל ידי זה יזכיר עצמו בהתפארות וכנ"ל מאחר שהטוב נכבש כל כך על ידי שלא תקן

דור בייס
www.dorbeis.com

ח ועל פן אברהם אבינו היה איש חסד ועשה חסד וצדקה הרבה, כי אברהם וכל האבות עסקו בזה להודיע להטוב הכבוש במקומות המגנים מעלתו לעוררו לתשובה. ועל ידי זה עשו בעלי תשובה וגרים רבים, כמו שכתוב: "ואת הנפש אשר עשו בחרן וכו'". וכן יצחק ויעקב גידו רבים, כמו שאמרו רבותינו ז"ל ומוכא בדבריו ז"ל. ומחמת שאברהם היה הראשון שהתחיל לעסק בזה לעורר ולהוציא ולתקן הטוב הכבוש בין הסטרא אחרא מחמא עין הדעת, על פן עשה כל ימיו צדקה וחסד הרבה כדי לעשות אויר הנח והנד, כדי שיוכל להודיע לטוב הכבוש מעלתו והיכן הוא עתה וכו' כנ"ל. ובכלליות העולם השלשה אבות הם בבחינת קלליות התקונים המבארים בהתורה הנ"ל, כי אברהם הוא בבחינת תקון הון יסוף רעים רבים שנעשה על ידי צדקה הרבה, כי אברהם עשה חסד וצדקה הרבה כנ"ל. ועל ידי זה מודיעין להטוב הכבוש מעלתו ונעשין גרים בחינת ואת הנפש אשר עשו שנאמר באברהם מפרש יותר ממשאר האבות מחמת שהוא הראשון והוא התחיל התקון על ידי צדקה כנ"ל. ועל ידי זה נתתקן פנים המנובח ונשלם המנובח, כמו שכתוב שם. וזה בחינת יצחק שנעקד על גבי המנובח ואחר כך הקריבו איל תחתיו שזה בחינת תקון המנובח, כי מחמת שהאבות הם היו התחלת התקון לתקן

בחינת ההון הנ"ל ביומו לגלות ההתפארות ביומו דיקא. ועל פן יכול להיות שישפח, כמו שאמרו רבותינו ז"ל, בעל הבית טרוד בפועליו וחשדין ליה שישכח שגדמה לו שנתן לו שכירותו ובאמת לא נתן לו. וכל זה מחמת שטרוד בפועליו דיקא. מה שלא מצינו בן בשום מקום, כי בשאר חוב אם אמר "פרעתי", אפלו אם יביא עליו עדים שהיה טרוד באותו היום שאמר שפרע בכמה וכמה מיני עסקים, אף על פי כן לא יפסל משבועה ויהיה לעולם פטור בשבועה. רק בפועל אמרו רבותינו ז"ל, בעל הבית טרוד בפועליו ומשום חיותו דשכיר נטלו השבועה מבעל הבית ונתנה על השכיר, הינו כנ"ל, כי מרדא דפועלים היא מרדא עצומה, מאחר שכל נפשות וחיות והתפארות של נפשות הפועלים הם אצלו, כי נשפרו אצלו והיו אצלו בגלות ועבדות שכל זה נמשך מחמת הטוב שנכבש מאד בגלות. ומאחר שהם בגלות אצלו בודאי הוא מברח להיות טרוד לשלם להם במועדם וזמנם ביומם דיקא. ועל פן חשדין ליה שישכח שהוא בחינת פנים הדעת שנמשך על ידי שלא החזיר הטוב הכבוש מיד מאחר שהשכיר תבעו בזמנו ולא נתן לו. על פן לא האמינהו בשבועה והטילו השבועה על השכיר משום חיותו דשכיר, כי כל חיותו שנמשך מהתפארות הפרטו שכל יום תלוי בזה וכנ"ל:

לקוטי הלכות

הלכות טוען ונטען ה

חושן משפט קכה

פגם האמונה שהוא פגם העבודה זרה שעברו הדורות הראשונים מאד, על פן היה ההכרח לתקן פגם המזבח על ידי יצחק אבינו בעצמו שנתרצו אברהם ויצחק להקריב אותו על גבי המזבח, כי מגדל הפגם לא היה אפשר לתקן כי אם על ידי יצחק בעצמו. ועל ידי תקון המזבח נשלם השכל ונתגלה ההתפארות על ידי הצדיק האמת וזה בחינת יעקב שהוא עקר ההתפארות, כי יעקב נקרא ישראל בחינת התפארת ישראל:

ט וזה שפיעה יצחק בעשו ואהב אותו ורצה לברכו, כמו שכתוב: "ויאהב יצחק את עשו כי ציד בפיו". ותרנומו, ארי מצידה הוה אכיל, כי מחמת שיצחק עקר עסקו היה לתקן המזבח שהוא תקון האכילה, כמו שכתוב שם, על פן מאחר שראה שעשו מכיא לו לאכל, ואכילת יצחק בודאי היה בקרשה גדולה בבחינת תקון המזבח, בחינת שלחן מכפר המזבח, על פן אהב אותו, כי סבר שעוסק בתקון המזבח, כי זה ידוע שבעשו היה ניצוצות קדושים גבוהים מאד שהם נשמות הגרים שיצאו אחר כך מזרעו, כמו שאמרו רבותינו ו"ל על פסוק זה 'כי ציד בפיו', שמרנו על אלו הנשמות, כמוכא. ועל פן סבר יצחק שמה שמביא לו לאכל שמפרש גם פן בזה הפסוק כי ציד בפיו שפנתו לשמים שמחמת הטוב הפבוש אצלו שעוסק

ה"ח

להוציא ולהחזירו אל הקדשה, על ידי זה בעצמו הוא עוסק להאכיל את אביו שהוא בחינת תקון המזבח, כי הא פהא תליא פנ"ל ועל פן אהב אותו, ועל פן רצה לברכו. וזה שאמר: "ותכהין עיני מראת". בחינת שנחשד אור הצדיק כמו שכתוב שם בהתורה ה"ל. וזה שדרשו רבותינו ו"ל: בעשן של אלו שהיו מקטירות לעבודה זרה, דהינו פגם המזבח שעל ידי זה נחשד אור הצדיק שעל ידו עקר התגלות ההתפארות שהוא בחינת יעקב פנ"ל. ומרבו העבודה זרה של בית עשו שהוא פגם המזבח נחשד האור כל כך בחינת ותכהין עיניו עד שלא ראה יצחק עצם ההתפארות שנתגלה על ידי יעקב דיקא, עד שרצה לברך את עשו, כי סבר שעוסק בתקון המזבח על ידי שמאכילו וכו' פנ"ל. וזה שאמר לו, "הביאה לי ציד ואכלה וכו'". כי דיקא על ידי שיאכיל אותו שהוא תקון המזבח שגששה על ידי הון יסוף וכו'. על ידי זה רצה לברכו, כי עקר הברכה שרצה לברכו היה בעשירות גדול, כי סבר שצריכים לתן לו העשירות כדי שיוכל לעסק יותר בתקון המזבח שנתתקן על ידי עשירות דקדשה כשנותנין מממונו צדקה הרבה לעניים הגונים באמת וכו"ל. אבל באמת עשו לא חפץ בברכה ותרחק ממנו, כי כל בנות עשו מה שהאכיל את אביו לא היה לטובה כי אם לרמות את אביו כדי שיאהב ויכפר אותו כדי שיתן

להעשירות שיעל ידי זה יכבש הטוב
בגלות עוד יותר ויותר, כי לא חפץ כלל
להוציא הטוב הכבוש אצלו ולחפון
המזבח, רק כל פונתו היה בהפקד לכבש
הטוב שהוא בחינת קדשת ישראל בגלות.
וכן נמצאים אנשים שנותנים צדקה, אבל
אין פונתם לטובה כלל רק להרבות
בבדם ונותנים רק במקום שיתפדו
ויתקרו ועל ידי זה דוקא מתגברים
ומשתררים על עם דל על הפשרים
באמת. וצדקה כזו בודאי אינה מתקנת
כלל רק מקלקלת הרבה, כי הם מרבים
שנאה ומחלקת על ידי הון ועשירות כזה
רק אצל ישראל הרב הוא לטובה ויש
בזה כמה בחינות, כי יש שטועים עצמן
שסוברים שנותנים להגונים והוא להפקד,
אבל על כל פנים פונתם לטובה. ועל כן
באמת אמרו רבותינו ז"ל (בבא בתרא יב)
אחרי שהפליגו שם הרבה בגדל מעלת
מצוות הצדקה, אמרו שם: שמה תאמר
כל הבא לקפץ קופץ? תלמוד לומר, "מה
יקר חסדך אלקים וכו'". כי צריכים זכות
גדול לזכות לתן לעניים הגונים אמתיים
באפן שיתקון עשירותו על ידי זה שיהיה
נמשך על ידי צדקתו בחינת אויר הנח
והנדך שייכלו להודיע לטוב הכבוש
מעלתו וכו' עד שישלם המזבח שעל ידי
זה ותגלה ההתפארות ויהיה נמשך יראה
ואהבה וכו', אבל עשו הרשע בודאי כל
פונתו היה לרעה ולא לטובה כלל, על כן
השתדלה רבקה שיקבל יעקב את

י וזה בעצמו בחינת מכירת הבכורה
שמכר עשו ליעקב על ידי מאות
אכילה דיקא, כמו שכתוב: "הלעיטני נא
וכו'". ואז אמר לו יעקב: "מכרה כיום את
בכרתך לי". כי העבודה בכבורות.
והעבודה, דהיינו קרבתו הוא תקון
המזבח. ועל כן חקף שאמר עשו ליעקב:
"הלעיטני נא", שהוא פגם מאות אכילה,
שהוא פגם המזבח. על כן חקף אמר לו
יעקב בדת וכו': "אם בן מכרה לי את
בכרתך", כי למה לך עבודת הקרבתו
שהם תקון המזבח, מאחר שאמה פוזמו
כל כך על ידי רבוי מאות אכילה, שהוא
פגם המזבח וכו' ל:

וזה שאמר יצחק: גם ברוך יהיה,
שאמרו רבותינו ז"ל שמאחר
ששמע יצחק שאמר, את בכרתי לקח
וכו', אמר יצחק, אם בן פדיון ברכתי את
יעקב וכו', הינו כנ"ל. שמאחר שמכר
הבכורה שהיא תקון המזבח, אם בן נודע
לי עתה שאינו עוסק כלל בחסון המזבח
וכל עסקו שהאכיל אותי, כי פונתו היה
לרעה ולא לטובה מאחר שבוזה את
הבכורה שהוא תקון המזבח. על כן
בודאי מניע הברכות של העשירות רק
ליעקב, על כן גם ברוך יהיה, כי רק יעקב

לקוטי הלכות

הלכות טוען ונטען ה

חושן משפט קכו

שהם בחינת הצדיקים והקשרים באמת צריכים לקבל את העשירות כדי להודיע לטוב הכבוש את מעלתו על ידי זה כדי שיתרבו גרים ובעלי תשובה אמתיים בעולם, כדי לתקן פגם המזבח עד שישלם השכל ויאיר אור הצדיקי אמת שממשיכים יראה ואהבה על ידי עצם התגלות ההתפארות שמגלים התפארות אפלו מהפושעי ישראל שעל ידי זה עקר היות קוים העולם וכו' כנ"ל:

יא וזה בחינת חנכה, כי מלכות הרשעה גזרה אז הגזרות רעות על ישראל המובאים בתורה הנ"ל. שלא ימולו את בניהם וישחללו את השבת וכו' והחשיכו את ישראל בצרותיהן שעל ידי זה פלשו ביותר את הטוב בגלות. וכשנברו הפהנים חשמונאי ובניו ונצחום, על ידי זה הוציאו הטוב הכבוש מהם ועל ידי זה נשלם המזבח. וזה בחינת חנכה, בחינת חגת המזבח שנשלם על ידי הטוב הכבוש שהוציאו מן הגלות. ועל ידי שלמות המזבח, על ידי זה נשלם אור השכל ורואין אור הצדיק שמגלה ההתפארות. וזה בחינת אור חנכה שהוא בחינת אור הצדיק שממשיכין בחינת אור נרע לצדיק שעל ידי זה נתגלה ההתפארות של ישראל, שעל ידי זה תקף הגם שדלק הנר בנם שמונה ימים, שעל ידי זה נתגלה שכל הבריאה וחיותה וקיומה על ידי ישראל עד שיכולין להמשיך אור הנר שידלק בנם כזה, כי

ההתפארות הוא בחינת כבודו ויתרד, בחינת על ישראל גארותו, שמתרומם, כפיכחול, כבוד מלכותו ונגדלו ותפארתו על ידי ישראל ועל ידי זה מאיר אור גדול בכל העולמות כי כבודו בחינת אור, כמו שכתוב: "והארץ האירה מפבורו". וזה בחינת נר חנכה שמדליקין בכל שנה ושנה. ועל פן נוהגין ישראל להרבות בצדקה בחנכה, כי עקר התקון על ידי הון יסוף רעים רבים, דהינו על ידי רבוי צדקה לעניים רבים לקנות לו רעים רבים, ועל ידי זה יוצא הטוב הכבוש ומשלים המזבח שזהו בחינת חגת המזבח כנ"ל. ועל ידי זה נשלם השכל ומאיר אור הצדיק ונתגלה ההתפארות והכבוד של ה' יתברך שהוא בחינת אור גדול. וכל זה הוא בחינת אור נר חנכה, בחינת אור נרות המנורה שהם עדות שהשכינה שורה בישראל, כי ממנה היה מתחיל וכו', הינו שה' יתברך מתפאר בישראל ועושה נסים בשבילם ומנהיג העולם כרצונם, כי בשבילם נברא הכל ובשבילם מתקנים הכל, הינו בשביל ההתפארות שמקבל מהם בכל דור ודור בכל שנה ושנה ובכל יום ויום וכו' כנ"ל:

יב וזה: "בראשית ברא אלקים את השמים ואת הארץ". ודרשו רבותינו ז"ל: בשביל ישראל ובשביל התורה שנקראו "ראשית", הינו בשביל ההתפארות שקבל מישראל על ידי שקבלו את התורה. וזה שנסמך מיד:

"והארץ היתה תהו ובהו וחשך על פני תהום". זה בחינת מה שנגחשך אור הצדיק שעל ידי זה אין מתגלה ההתפארות וכו' וכנ"ל. ועקר החשכות על ידי רבוי הגליות שפוכשין הפזוב ביניהם, שהו בחינת תהו ובהו וחשך וכו' שהם בחינת הארבע גליות שפכשו הפזוב ביותר, שעל ידי זה מתגבר החשך מאד מאד עד שאין רואין אור הצדיק שמתגלה ההתפארות. ובפרט הגלות האחרון הזה שנקרא תהום וגם כל החשכות של גליות הראשונות כלולים בו. בבחינת תהו ובהו וחשך על פני תהום. שהחשך מחשיך עד התהום. עד שרוצה להסתיר ולהחשיך האור לגמרי חס ושלום, אבל ורוח אלקים כרתפת על פני המים. מים זה בחינת צדקה, כמו שכתוב: "שלח לחמד על פני המים".

(פסוקי דברי קדשו ו'ל שם) רוח אלקים מרחפת, דא רוחו של משיח שהם בחינת הצדיקים אמת, כמו שכתוב במקום אחר. ועל ידי זה "ויאמר אלקים יהי אור ויהי אור". שהו בחינת אור נר חנכה, אור נר המנורה, כי עקר התגלות האור הוא על ידי צדקה כנ"ל:

יג וזה בחינת מצות נר חנכה איש וביתו, זה בחינת אור התפארות בכלל. והמהדרין נר לכל אחד ואחד זה בחינת אור התפארות בפרטיות שה' יתברך מקבל מפל אחד ואחד מישראל בפרטיות. והמהדרין מן המהדרין מוסיף

והולך בכל יום, זה בחינת התפארות בפרטי פרטיות שה' יתברך מקבל מפל איבר של ישראל אפלו מהגרוע שבגרועים, כמו שכתוב שם בהתורה הנ"ל. שהו העקר, שעל ידי זה הצדיק שיכול להאיר ולגלות ההתפארות בפרטי פרטיות כנ"ל, על ידי זה יכול להוסיף אור בכל יום ויום, כי בכל יום ויום מוצא איזה התפארות באיזה איבר מישראל בפרטי פרטיות שעל ידי זה מתקנים העולם באותו היום וכמו שכתבנו לעיל לענין לא תלין וכו', עני שם. וזה עקר תקף הנס של חנכה שדלק שמן מעט שלא היה בו להדליק כי אם יום אחד ודלק שמונה ימים, הינו כי שמן הוא בחינת אור התפארות, כי שמן לשון גדלה והתפארות, בחינת פשמן הפזוב על הראש וכו', בחינת לריוח שנקוד טובים, בחינת על פן משחך אלקים שמן ששון מחברך וכו', דהינו גדלת והתפארות הפולד, הינו כי היננים טמאו כל השמנים, שרצו להחשיך אור הצדיק ולטמאות ולקלקל כל מיני התפארות שבישראל עד שגזרו, כתבו לכם על קרן השור שאין לכם חלק באלקי ישראל דהינו שרצו להחשיך כפירות פאלו לא נברא העולם בשביל ישראל ואין ה' יתברך מתפאר בהם חס ושלום. וכשגברו מלכות בית חשמונאי ונצחום, מצאו פד שמן שהיה חתום בחותמו של פהן גדול, פהן בחינת אהבה וחסד, בפרט פהן גדול שהוא

לקוטי הלכות

הלכות טוען ונטען ה

חושן משפט קכט

בחינת אהבה וחסד גדול שעקר תקון ההון יסוף על דיו, על ידי שהוא עוסק לקבל כל הצדקות וכל הנדבות לב של ישראל וכל התרומות והמעשרות של ישראל שבלם מקבלם הכהן, בפרט הכהן גדול שממנה על כל הכהנים ומצויים ישראל לעשרו, כי הוא צריך לקבל הון גדול מישראל, כי על דיו עקר תקון ההון שעל ידי זה נעשה האויר הנח והנד, שעל ידי זה מוציאין הטוב הקבוש מן הגלות, מהספרא אחרא, שכל זה עבודת הכהן לכפר על בני ישראל, שעל ידי זה מעלין ומציאין הטוב מהספרא אחרא שנפל לשם בעוונות ישראל פידוע. והיה אז תקף הנס שמצאו השמן שחתום בחותמו של הכהן גדול שהוא בגדל כח צדקתו יכול להאיר אור התפארות אפלו בעמק החשך מאד, אבל לא היה בו להדליק כי אם ליום אחד שלפי האמדינא, לפי דעת האדם נדמה שאין כח בזה להתפארות שאיר ונדליק כי אם יום אחד ונעשה גם ודלק שמונה ימים. ובה הראה לנו ה' ותברך גדל עצם אהבתו את ישראל על ידי גדלת הצדיקים שהם ממושיכים לנו נפים באלה, כי הם דורשים ומחפשים ומבקשים ומוצאים התפארות בפרטי פרטיות בכל איבר ואיבר מישראל עד שעל ידי זה מוצאים התפארות ביישראל בכל יום ויום כל ימי עולם שעל ידי זה היה תקף הנס הזה שדלק השמן המעט שמונה ימים להורות

שאין ההתפארות נפסק לעולם. כי שמונה ימים מרפזו על כל שבעת ימי בראשית שנכללין ביום השמיני שהוא בחינת עלמא דאתי, להורות שהם יכולין ללמוד זכות על ישראל עד שאיר ונדליק זמן מעט בחינת התפארות מעט יסוף אור ואיר לעולם עד יום השמיני, בחינת עלמא דאתי. כי מעט ההתפארות מאיר להם עד שמוצאים על ידי התפארות בפרטי פרטיות עוד יותר וכן בכל יום ויום עד שמגלין ההתפארות של ישראל שלא יפסק לעולם עד הקץ האחרון שעל ידי זה עקר חיית העולם וקיימו בכל יום עד אשר יזכו כל ישראל ליראה ואהבה בשלמות. ואז יהיה ההתפארות בתכלית השלמות ויתקנם "כי ה' יהיה לך לאור עולם ואלקוד לתפארתך".

יד וזה בחינת מצות השבת העבוט. כסות יום - מחזור ביום. וכסות לילה - בלילה. וזה בחינת מה שאסור לכם לבית הלווה לטל משכנו, כמו שכתוב: "כי תשה ברעך וכו'. לא תבא אל ביתו לעבט עבטו וכו'". כי עקר העניות של ישראל שעל ידי זה באים לידי הלואות נמשך מבחינה הצ"ל, כשאין מתקנין התקון של הון יסוף רעים רבים וכו' שעל ידי זה אין מוציאין ומעלין הטוב הקבוש בין העבוס. ואזי כשהטוב קבוש ביניהם, אזי נמשכת השפעה להם חס ושלום, כי כל עשירותם נמשך מהטוב הקבוש ביניהם פידוע, שעל ידי זה נמשך

השפיע להטוב הכבוש ועל ידי זה יש להם כל העשירות וישראל נזנזין מתמצית. וכפי מה שזכרין על ידי תקון ההון, דהנינו על ידי צדקה וגמילות חסדים להעלות הטוב מהם כנ"ל, כמו כן מחזירין השפיע והפנקה והעשירות לישראל. והעקר, כי על ידי שמעלין הטוב כנ"ל ונעשין גרים ונשלם המזבח, על ידי זה מתגלה אור הצדיק ואזי נתגלה ההתפארות של ישראל מכל אחד ואחד. וכשמתגלה ההתפארות של ישראל שה' יתברך מתפאר עם כל אחד מישראל בכל יום ויום שבשכיל זה נברא הכל ומחיה ומקים הכל בכל יום ובכל עת ובכל שעה, אזי בודאי נמשך כל השפעת של פרנסה ועשירות לישראל, כי כל חיות העולם והשפעתו שנק' בודאי לישראל, כי מהם נמשך כל השפיע והחיות על ידי ההתפארות שמתפאר בהם וכנ"ל. גמצא, שעקר עכוב השפיע שמשם בא העניית והלואות בא על ידי פגם ההון הנ"ל של העשירים שאין עושין צדקה וחסד בממונם. וכל אחד מישראל כפי מה שעוסק בצדקה וחסד ומתקן בחינת ההון הנ"ל בפחינה הנ"ל, על ידי זה חוזר וממשיך השפיע לישראל והעקר ^ה ששעל ידי זה חוזר ונתגלה ההתפארות ^ה שעל ידי זה חוזר ונמשך השפיע לישראל וכנ"ל. ועל פני הוזהרה תורה להתנהג בחסד גדול עם הלווה, כמו שכתוב: "לא תהיה לו פגשה וכו'". והחמירה מאד

ושרש חיותם נמשך מההתפארות שה' יתברך מתפאר עם כל אחד ואחד מישראל אפלו עם הגרוע שבגרועים שמשם שרש החיות והשפיע של כל החפצים של כל אדם שהם בחינת התפארותו כנ"ל. ובאמת היה ראוי שיהיה עקר העשירות והחפצים הנקרים אצל הצדיקים והכשרים שבישראל, אך מחמת חטאי הדורות התגברו היבלי התמורות שבכשו הטוב להסתרא אחרא שעל ידי זה על פי הרב הוא להפקד. אבל אף על פי כן כל החפצים שיש אפלו להעני שבישראל שרשם נמשך מבחינת ההתפארות כנ"ל.

לקוטי הלכות

הלכות טוען ונטען ה

חושן משפט קלא

ועקר ההתפארות הוא בבית האדם
בבחינת פתפארת אדם לשבת בית, כי
כל בתי בני ישראל שרשם הוא מבחינת
הבית המקדש (במובן במאמר "בראשית לענין כל
ישראל", ע"פ שם). ששם עקר ההתפארות של
ישראל, כמו שכתוב: "בית קדשנו
ותפארתנו וכו'". וכן "יפה נוף משוש כל
הארץ" וכו', כי כל התפלות והמעשים
טובים של ישראל הכל עולה אל הבית
המקדש ושם ה' יתברך מקבל כל
ההתפארות מהם, כי שם שער השמים.
ועל כן שם עומד המזבח שנשלם על ידי
שמעליו הטוב הגבוש ונעשין גרים,
בבחינת "עמים הר יקראו שם ויבחו ויחי
צדק וכו'", שעל ידי זה נתגלה
ההתפארות כ"ל. ומשם, מבית המקדש,
נמשך קיים של כל בתי בני ישראל ששם
בחינת ההתפארות של כל אחד מישראל.
ועל כן כשישראל באים לידי הלואות עד
שמכריחים למשכנם זה בחינת חרבן בית
המקדש שנקרא משכון, כי הבית המקדש
נקרא משכון על שם שנתמשכן בעוונות
ישראל, כמו שאמרו רבותינו ז"ל על
פסוק: "אלה פקודי המשכון משכון וכו'",
כי בזמן שהיה הבית המקדש נשם היה
כל השפע לישראל ולא היו צריכים לשום
הלואה, כמו שכתוב: "והליות גוים רבים
ואתה לא תלוה וכו' והעבטת גוים רבים
ואתה לא תעבט וכו'". רק על ידי חרבן
בית המקדש בעוונותינו הרבים, על ידי
זה נתעלם ההתפארות של ישראל ונמשך

רב השפע להם וכו' כ"ל עד שמכריחין
לבוא להלואות ולמשכון שהוא בחינת
חרבן בית המקדש שנתמשכון בעוונותינו
כ"ל. ועל כן הזהירה התורה מאד על
המלוה להקל על הלווה, בפרט בענין
המשכון כדי שעל ידי החסד הזה שיגמול
עמו, יהיה חוזר ונמשך ההתפארות שעל
ידי זה יחזר השפע לישראל. ועל כן אסור
לקנס לביתו לעבט עבטו כדי שלא לפגם
ביותר בבחינת ההתפארות שהוא בתוך
הבית ביותר כ"ל שנמשך מבחינת הבית
המקדש כ"ל:

טו וזה בחינת מה שצריכין להחזיר כסות
יום - ביום. וכסות לילה - בלילה,
כמו שכתוב: "כי היא כסותה לבהה היא
שמלתו לערו וכו'". כי הכסות והשמלה
הוא עקר בחינת ההתפארות של האדם,
כי רבי יוחנן קרא למאני מכבודתא, כי
התפצים של האדם, בפרט הבגדים הם
מכבדין ומפאריין את האדם. וכמו שכתוב
לענין בגדי כהנה, "ועשית בגדי קדש וכו'
לכבוד ולתפארת". ועל כן צריכין להחזיר
כסות יום ביום וכסות לילה בלילה, כי
כל שנוי העתים שהם יום ולילה וכו',
הכל על ידי ההתפארות שה' יתברך
מקבל מכל אחד מישראל בכל יום ויום
שעל ידי זה מחדש בטובו בכל יום תמיד
מעשה בראשית וכו'". על כן תכף
כשמגיע היום צריך להחזיר לו כסות יום
שנמשך מההתפארות של אותו היום,
שעל ידי זה מאיר אור יום וכן כסות

טו

לילה בלילה, כי שגוי העתים של יום
 ולילה נמשך מההתפארות פרטי שה'
 יתברך מקבל בכל יום ערב ובקר מקל
 אחד מישראל בפרטי פרטיות וכנ"ל
 ומשם נמשך בחינת כסות יום ולילה.
 ועל פן מברכין בכל יום מליבי ערמים,
 ועל פן הזהירה התורה להחזיר המשכון
 כסות יום ביום וכו', כדי לתקן ולהאיר
 בחינת ההתפארות שבכל יום שעל ידי
 זה יתפטל העניית וההלאות לגמרי, כי
 יחזר השפע לישראל על ידי התגלות
 התפארות וכנ"ל. וזה שכתוב בזהר: "כי
 היא כסותה לבדה היא שמלתו לערו" -
 'דא ציצית ותפלין'. כי ציצית ותפלין הם
 עקר ההתפארות שה' יתברך מקבל מקל
 אחד מישראל בכל יום בידוע, ועל פן
 הם מרמזים בפסוק זה כי היא כסותה
 לבדה וכו', שמדבר ממצות השבת
 העבוט ביום ובלילה, כי הם בחינה אחת,
 כי מצות השבת העבוט הוא בשביל תקון
 התגלות ההתפארות שהיא בחינת ציצית
 ותפלין שמרמזים בפסוק זה, כי היא
 כסותו וכו' וכנ"ל:

הלכות גבית מלוה

הלכה א

אסור לפנס לבית הלווה לקח עבוטו,
 שנאמר (דברים טו): "בחזין תעמוד"
 וכו'. על פי המאמר של "גולדה", סימן
 ס"ט, ענין שם היטב:

והקבלל, שכל הנפשות שרשם
 בעשירות. ועל פן עקר
 העשירות על ידי בחינת האשה שהיא
 בחינת נפש ששרשה וחיותה על ידי
 עשירות. ועל פן הגזול את חברו כאלו
 נוטל את נפשו וענין שם. ואיתא שם
 שלפעמים הגזלן אינו נוטל את נפשו אף
 על פי שגזלו ממונו, כי בשהנפש רואה
 שזה הגזלן עומד לגזלו ולקח את חיות
 נפשו, אזי הנפש מצומצמת ומכווצת עצמה
 ואינה מנחת לקח אותה ואף שלוקח
 ממונו אין בו שום חיות הנפש והוא רק
 עפרא בעלמא, מאחר שהנפש התגברה
 ולא הניחה לקח אותה, ענין שם:

והנה אנו רואים שהתורה חסה על נפש
 הלווה העני והדל שלווה מחברו
 ואין לו לשלם והוא מברך להוציא מידו
 יתר הפלטה מעט המפלטלין הנשארים לו
 שבהם תלוו כל חיותו, דהינו שרש נפשו
 שהוא תלוו בעשירות כנ"ל. ואם יוציא
 הכל מתחת ידו יהיה נחשב כפסד ממש,
 כי הוא ממש יציאת הנפש מאחר
 ששרשה בהמון כנ"ל. וזה שאמרו
 רבותינו ז"ל, עני חשיב כפסד. כי הנפש,
 שהיא חיות האדם, תלויה בעשירות
 כנ"ל. ואף על פי כן זה הלווה מברך
 לשלם מקל אשר לו, כדי שלא יהיה לוה
 רשע וכו'. ועל פן חסה התורה עליו
 וצותה פמה מצוות בזה להתנהג עמו
 בחסד, כדי להשאיר לו איוה חיות
 להנפש, כי בודאי על פי הדין היה ראוי

לקוטי הלכות

הלכות גבית מלוג א

חושן משפט קלג

שיוציא כל אשר לו עד החלוק, כדי לסלק למי שלוח ממנו והוא יחזור על הפתחים, אבל התורה חסה עליו וצותה לסדר לבעל חוב ולהשאיר לו כדי שיהיה לנפשו חיות ולא יהיה פמת, כי שרש הנפש בהממון כנ"ל:

ולצמצם עצמה שלא יקחו אותה כנ"ל כדי שישאר לו חיות כנ"ל:

וזה בחינת "בחוץ תעמוד". ולא יכנס

לביתו לפנימה לקח משכוננו שהוא

דף מג

שרש נפשו, רק שהוא בעצמו יוציא אלךך

העבט החוצה כדי שיוכל להשאיר

לעצמו שרש נפשו בפנים בתוך ביתו.

וזהו בחינת האסור לנגס לבית דקא, כי

בית הוא מקום העשירות, כי שם מנחים

כל התפצים והעשירות של האדם. וזה

בחינת ביתו זו אשתו שמשם העשירות

כנ"ל. וזה שאמרו רבותינו ו"ל (תלן דף צה),

בית ואשה סימן להצלחה, כי בהם תלוי

ההצלחה, דהינו העשירות כנ"ל. כי

השפע יורדת לתוך החדרים של ביתו

בבחינת (משל' בדר) "יבדעת הדרים ומלאו".

וכמו שהבנתי מדברי רבנו גרו יאר, במה

שאמר על פסוק: "ועקב נסע ספתה ויבן

לו בית, (ספין רסו). ועל כן מי שבונה ביתו

בלא דעת ופוגם בכנין ביתו, על כן

מתמספן. הפך העשירות שבא לתוך

הבית בשהוא נבנה פתונו בדעת, כמו

שפתיב שם. ועל כן מוזהר שהיה בחינת

תקון הבית, בחינת מחין של הבית, על

כן המוזהר היא בחינת עשירות, כמו

שפתיב רבנו במאמר "צוית צדק עתידך"

(ספין כו). וכמו שפתיב בהלכות מוזהר.

נמצא, ששרש העשירות הוא בבית ושם

שרש הנפשות ששרשם פעשירות. ועל כן

אסור לנגס לביתו לקח עבטו, כדי שלא

לקח גם שרשי נפשו מבפנים שבתוך

וזה בחינת שאסור למשכן בלים שעושין

בהם אכל נפש, כי מאחר שהם

סמוכין להנפש, על כן הנפש תלוי בהם

ביותר, על כן אסור למשכן אותם כדי

שלא לקח שרש נפשו, כי כל אלו

המצוות בלם כדי להשאיר להלווה איה

שרש נפשו, כדי שלא יהיה פמת חס

ושלום, כנ"ל. ועל כן כל מה שסמוך יותר

להנפש, ובדאי הנפש נשרשת שם

ביותר, צותה התורה להניח לו. וזה

בחינת שאסור לנגס לביתו לעבט עבטו

כדי שלא לבוא עליו פתאם. ולחמף אצלו

כל אשר לו ויוכל להמית אותו חס

ושלום פזה, מאחר ששרש הנפש בהממון

כנ"ל, רק שהוא בעצמו יוציא לו את

העבט כדי שהלווה יוכל לכהר לו

ולהשאיר לעצמו מה שהנפש תאב לו

ונשרשת שם ביותר ומה שאין תאב לו

כל כך ואין הנפש נשרשת שם כל כך,

יוציא לו למשכון, כי כל דבר שהאדם

תאב לו והוא צריך לו ביותר, הנפש

משרשת שם ביותר. ואפלו אם אין

להלווה כי אם זה המשכון לכה, אף על

פי כן בתוך כך יוכל הנפש להתגבר

ביתו כנ"ל רק הוא בעצמו יוציא לו העבוט החוצה כדי שייכל להשאיר לו שרשי נפש בפנים בתוך ביתו ששם שרש העשירות שהוא שרש הנפשות כנ"ל, כי יש פח בהנפש לצמצם עצמו ולהשאיר לו חיות כנ"ל. וכל זה על ידי שאין לוקח המשכון פתאם מיד הלווה, רק הלווה בעצמו נוהג לו וגם על ידי שאינו לוקחו מביתו, רק הוא מוציא אליו אל החוץ כנ"ל. על ידי זה יכולה הנפש להשאיר לעצמה חיותה ולא תצא נפשו ממונו חס ושלום, כנ"ל:

וחיותה מקבלת רק על ידי בעלה שהוא משתדל תמיד להשלים נפשה על ידי עשירות שהוא מרויח, וכשמת בעלה אין לה מי שישלים נפשה, ועל כן התורה מזהרת כמה פעמים לרחם ביותר על האלמנה, כי היא נפש אמללה ועניה מאד, כי נפול ממנה שלמות חיותה. ועל כן אסור למשכן אותה כלל, מאחר שחיותה מעט מאד וכל עצם חיות הוא בהנכסים שגשאר לה מבעלה. וכשממשכנין אותה פאלו נוטלין נפשה ממש, כי אין לה שום חיות אחר וחיותה מעט מאד כנ"ל:

וזה בחינת השבת העבוט. כסות יום, ביום, וכסות לילה, בלילה. ואמרו רבותינו ז"ל: אל יקשה בעיניך לחזור לו פל פעם, כי בכל לילה עולה נפשד אליו ואינו מעבקה על כמה חובות שאיתה חב ל. כי השבת העבוט הוא השבת הנפש ממש כנ"ל מאחר שהיא שמלתו לערו היא כסותו לבדו וסמוד לנפשו ביותר. ועל כן מזהה להשיב לו בכל פעם שצריך לו, כי הנפש נשרשת שם ביותר מאחר שצריך לו ביותר כנ"ל. וכל זה הוא בתורת צדקה, וכמו שכתוב, "ולך תהיה צדקה". כי היא צדקה ממש, כי הוא מחיה אותו ממש, שמשאיר לו שרש לנפשו. וזה בחינת צדקה שהיא גם כן להחיות נפש העני להשלים נפשו:

וזה שפשהוכיח הנביא אותם על גזלה. אמר להם, "נשי עמי תגרשוני מבית הענייה מעל עלליה תקחו דדרי וכו'" (מק"ב). כי הגזלה נוגעת ביותר לאשתו ובניו, כי שם שרש נפשם, כמו שכתוב בפאמר הנ"ל, עני שם:

הַלְבָּח ב

ענין השבת העבוט. כסות יום - ביום. וכסות לילה - בלילה. וענין אסור לכנס לבית הלווה לעבט עבוטו:

על פי המאמר על פסוק "ויעקב נסע סבתה ויבן וכו' וילמקנהו עשה סבות" סימן רס"ו, עני שם:

על ידי מצות סבה שהיא בחינת דעת, על ידי זה עולין מבחמה לאדם. וזה בחינת צדקה והלואת חן, שעל ידי זה

ועל כן אלמנה אין ממשכנין אותה כלל, אפלו היא עשירה, כי האשה עקר חיותה היא עשירות כנ"ל. וכל שלמותה

לקוטי הלכות

הלכות גבית מלנה ג

חושן משפט קלה

מעניית לעשירות, כמו שכתוב: "והחוקת בו". על ידי הלוואה, כמו שכתוב שם, "אל תקח מאתו נשדד וכו'". כי צריכין לתחוק בידו וכו':

(כל זה לא נכתב בשלמות רק בקצור ראשי פרקים, כי לא נכתב בזמנו ונשפח רבו ככלו):

הלכה ג

"לא תבא אל ביתו לעבט עבטו בחיז תעמוד וכו'" (דברים טו), וענין לא תחבל אלמנה:

על פי המאמר המתחיל 'מי שרוצה לקרב בני אדם לעבודת ה' ותברך וכו'" בלקוטי הראשון בסימן נ"ט, ענין שם כל המאמר:

א וזה בחינת האסור לכנס לתוך ביתו של לווה לקח המשכון וגם אסור למשפנו כי אם על פי בית דין, כי עקר העניית היא מהמת פנים המשפט המבאר במאמר הנ"ל, כי מבאר שם שיש בית וחומה שהם בחינת יד ושם, שהם בחינת משפט וכסא הנ"ל, בחינת רבועא ועגולא הנ"ל שעקר קיומם על ידי בחינת המשפט הנ"ל. כי זה שרוצה לקרב בני אדם לה' ותברך הוא בונה היכל הקדוש, שהוא בחינת כבוד בחינת פסא כבוד, כמבאר שם, אבל הוא צריך לשמר את עצמו שלא יתאחו בו הרע של אלו הנפשות שהוא עוסק לקרבם, כי אלו הנפשות הם בבחינת זאת ירושלים בתוך

מעלין את העני מהמה לאדם. כי "חכמת המספן בוויה" (קדוש ט) ועל פן כשהוא עני נמצא שנפגם חכמתו. ועל פן הוא נקרא בחינת בהמה שהוא העדר הרעת. כמו שאמר דוד (תהלים עז), "ואני בער ולא אדע בהמות הייתי עמך". כי דוד היה קורא את עצמו תמיד עני ואביון, כי היה עוסק תמיד בתפלתו לתפן מדה זו פדוע וזה שכתב רבנו ז"ל (סימן לו) שעל ידי צדקה נעשין בנגד אדם, כי זה מדה פנגד מדה על ידי שמעלה את העני מהמה לאדם, על פן זוכה גם הוא שעולה לנגד אדם על ידי זה. והרעת הוא בחינת ספה פנ"ל. וספה היא נוהגת ביום ובלילה, כי הספה היא בחינת עגני כבוד שכתוב בהם: "לא ימוש עמוד העגן יומם ועמוד האש לילה וכו'". כי עקר הרעת הוא בחינת חבור חסד והבורה שהם בחינת יום ולילה. וספה היא בחינת הרעת ועל פן עמוד העגן משלים וכו', כי עקר הרעת, שהיא בחינת ספה, בחינת עגני כבוד, הוא בחינת חבור יום ולילה פנ"ל ועל פן צריכין להשיב את העבוב ביום ובלילה, דהינו כסות יום ביום וכו', כדי להשלים ולחבר יום ולילה, כדי לתפן את הרעת של העני, כי עקר תפון העניית הוא על ידי חבור יום ולילה פדוע, שזהו בחינת שלמות הרעת פנ"ל. כי הממון דקדשה הוא שלמות הנפש, כי הנפש שרשה בממון וצריך להשתדל עם העני להשלים נפשו ודעתו כדי שיצא

הגוים שמתיה וכו', וירושלים היא היכל הקדש שהיא שוכנת בין הגוים והקלפות. והעצה לזה הוא על ידי משפט שצריך זה האיש המקרב נפשות ובונה מהם היכל הקדש בחינת ירושלים עיר הקדש, הוא צריך לזהר מאד לשפט את עצמו בכל עת ולפשפש במעשיו ולחשב דרכיו ולדון ולשפט את עצמו בכל עת על כל הדברים שהוא עושה אם ראוי לעשות כן. ועל ידי המשפט שהוא שופט את עצמו, על ידי זה נתעורר אש המשפט ושורף את הרע של אלו הנפשות שמקרבן מלהתאחו בו, וגם הוא שורף את הרע מן אלו הנפשות שמקרבן שלא יתאחו עוד הרע גם בהנפשות בעצמן שהם בחינת היכל הקדש הנ"ל, בחינת כסא כבוד כנ"ל. נמצא, שעקר בגון וקיום בחינת היכל הקדש הנ"ל, בחינת כסא כבוד הנ"ל הוא על ידי המשפט, שעל ידי זה מגרש ושורף את הרע מבחינת ירושלים עיר הקדש, היכל הקדש הנ"ל, שלא יחריב הרע את ירושלים חס ושלום, כי על ידי המשפט הוא שורף את הרע מהנפשות שעל ידי זה מתקנים היכל הקדש הנ"ל בחינת ירושלים, בחינת כסא כבוד כנ"ל, ועל ידי כסא הנ"ל בחינת היכל הקדש, בחינת ירושלים, בחינת כסא כבוד כנ"ל, שזהו בחינת כבוד כנ"ל בפאמור הנ"ל, על ידי זה מתקנים החומה של עשירות שהוא שרש הנפשות, כמבאר בסוף הפאמור הנ"ל, שחומה של

עשירות, שהוא בחינת נפש, נמשך על ידי הכבוד שנתגדל על ידי האיש הנ"ל שמקרב נפשות לה' והפרך שבונה היכל הקדש כנ"ל. נמצא, שעקר העשירות הוא על ידי משפט הנ"ל, שעל ידי זה נבנה ומתקנים היכל הקדש הנ"ל שמשם עקר העשירות כנ"ל, כי בלא משפט חס ושלום, מתאחו חס ושלום, הרע ונחרב חס ושלום, היכל הקדש שהוא בחינת עשירות כנ"ל. וזהו בחינת (דקמה י"ז) "עשה עשר ולא במשפט פחצי ימיו ועונגו", כי עקר קיום העשירות הוא על ידי משפט דוקא שעל ידו מתקנים היכל הקדש שמשם העשירות כנ"ל. וזה שנסמך אחר פסוק עשה וכו', "כסא כבוד מרום מראשון וכו'", כי עקר העשירות דקדשה הוא מבחינת כסא כבוד וכו' כנ"ל, שקיימו על ידי משפט כנ"ל:

ב כי זה שרוצה לעשות משא ומתן ולהרויח ממון ועשירות, הוא צריך לזהר מאד לחשב דרכיו ולשפט את עצמו בכל עת ולפשפש במעשיו בכל עת, כי על ידי משפט הנ"ל דוקא יכול לעשות המשא ומתן בקדשה שיצליח בו, כי זה שעושה משא ומתן הוא בחינת מקרב נפשות לה' והפרך, כי יש בהמשא ומתן ניצוצות קדושות גבוהות מאד שצריכין לבררם על ידי המשא ומתן, כמבאר בדברי רבנו ז"ל כמה פעמים. ואלו הניצוצות שמבררין אותן על ידי המשא ומתן ומחזירין אותן אל הקדשה

לקוטי הלכות

הלכות גבית מלנה ג

חושן משפט קלו

למשפט הנ"ל, דהינו שישפט את עצמו ככל עת ותבודד ויפרש שיחתו לפני ה' ותברך ויפאפש במעשיו וידין וישפט את עצמו בעצמו על כל הדברים שהוא עושה אם כך ראוי לו לעשות ולבלות ימי חייו במעשים כאלה ועל ידי זה המשפט מעורר התלהבות הלב שהוא בחינת אש. ועל ידי האש הזוה הוא שורף את הרע שלא יתאחו בו, וגם שלא יתאחו באלו הניצוצות והנפשות שהוא עוסק לבררם על ידי המשא ומתן כנ"ל. ואזי זוכה להגדיל כבוד ה' ותברך על ידי זה ובונה בחינת היכל הקדש על ידי המשא ומתן ואזי זוכה לעשירות גדול, כי העשירות נמשך על ידי הכבוד הנ"ל על ידי בחינת היכל הקדש הנ"ל כנ"ל, אבל כשאין משפט אז חס ושלום, נאחו הרע ואזי אין יכול לברר הניצוצות ולבנות היכל הקדש ואזי אין לו עשירות, כי נתקלקל העשירות על ידי הפעם שפזמין לו היצר, כי הפעם הוא היצר הרע שבלב, כמו שכתוב (תהלת יא): "והסר פעם מלפך והעבר רעה מבישרך". על פן צריכין משפט הנ"ל כדי לשרף את הרע ואזי נתבטל הפעם, ואזי זוכה לעשירות הנמשך על ידי היכל הקדש הנבנה על ידי הנפשות והניצוצות שמבררין על ידי המשא ומתן כנ"ל:

הם בחינת גרים ובעלי תשובה הנ"ל, כי מעלין ומכניסין הנפשות והניצוצות של המשא ומתן מן החוץ לפנים אל הקדשה. נמצא, שהעוסק במשא ומתן באמונה בקדשה פראוי הוא מגיד גרים, גם על ידי המשא ומתן הוא מרויח ממונ ועשירות שהוא מגדלת הנפש, שעל ידי זה הנפשות תאבין לכלל בשמו ובנפשו, כמבאר במאמר הנ"ל. נמצא, שעל ידי המשא ומתן, שעל ידי זה מרויח ממונ, על ידי זה הוא מקרב נפשות לה' ותברך. ועל פן צריך זה העוסק במשא ומתן לשמור את עצמו מאד שלא יתאחו בו הרע של אלו הנפשות והניצוצות שהוא מברר ומעלה על ידי עשית המשא ומתן, כי זה ידוע שהקדשות והנפשות המלבשין בהמשא ומתן הם בבחינת גלות השכינה ושוכנין בין הגוים והסמרא אחרא בבחינת זאת ירושלים בתוך הגוים שמתיה וכו', כמבאר בדברי רבנו ז"ל כמה פעמים. על פן צריך זה העוסק במשא ומתן לזהר בנפשו מאד שלא יתאחו בו הרע הנאחו באלו הניצוצות שהוא מבררם על ידי המשא ומתן, ומזה בא מה שהיוצאין לשוק ועוסקים במשא ומתן נכשלין לפעמים ונתרחקין מעבודת ה' ותברך, כי זה מחמת הרע הנ"ל שנתאחו בהניצוצות של המשא ומתן כנ"ל. אבל באמת משא ומתן הוא דבר גדול מאד, רק שצריכין לשמור עצמו כנ"ל ועל פן הוא צריך

וזה בחינת ל"ט מלאכות (שבת טז) ממשפן גמרינן. וזה בחינת מה שברכם משה לישראל בעת שנגמר המשפן ויהי נעם

ואינו יכול להאחו גם בהניצוצות של המשא ומתן בעצמו. שהם בבחינת פסא כבוד, בחינת היכל הקדוש, בבחינת וכבוד ה' באש אכלת, כמבאר במאמר הנ"ל. נמצא, שמשפט וכפא הנ"ל שהם בחינת תורה ודרך ארץ, שניהם, משפחין ומבטלין את העוון, שהוא הרע, כי הם שורפין את הרע ומבטלין אותו על ידי אש של התלהבות הלב שמתעורר על ידי המשפט כנ"ל:

ג. **נמצא**, שעקר קיום הממוזן והעשירות הוא על ידי בחינת משפט הנ"ל. ועל פן עקר המשפט הוא בדיני ממונות, כי כל דיני ממונות נקראין משפט, כמו שכתוב: "ואלה המשפטים אשר תשים לפניהם", שמדבר מדיני ממונות וכן כל החשן משפט הוא רק על דיני ממונות, כי עקר הממוזן והעשירות הוא על ידי בחינת משפט כנ"ל, עין למטה בסוף התורה, כי עקר הרבן בית המקדש היה על ידי קלקול המשפט, כמו שאמרו רבותינו ז"ל, לא חרבה ירושלים אלא על שעתרו בה את הדין וכו'. וכמו שכתוב, "כי הפכתם ללענה משפט". וכיוצא בזה פסוקים רבים, כי הרבן ירושלים ובית המקדש, שהם בחינת היכל הקדש, הוא על ידי פגם המשפט שאז נאחו הרע חס ושלום, ונחרב היכל קדש חס ושלום, שהוא בחינת הרבן ירושלים ובית המקדש כנ"ל. ועל פן עקר הנאלה הוא על ידי משפט, כמו שכתוב:

כו' ואמר שתי פעמים ומעשה דינו כדי שתרצה ברכה במלאכת המשפן וכדי שתרצה ברכה במעשה ידיהם, כמו שאמרו רבותינו ז"ל, כי ל"ט מלאכות הוא בחינת משא ומתן, כי כל העסקים והמשא ומתן כלם פלולים בל"ט מלאכות והם בחינה אחת עם מלאכת המשפן שהוא בחינת היכל הקדש, כי על ידי המשא ומתן נבנה היכל הקדש שהוא משפן כבודו כנ"ל. נמצא, של"ט מלאכות וכל המשא ומתן הם בחינת מלאכת המשפן ממש שהוא ההיכל הקדש ועל פן ל"ט מלאכות ממשפן גמרינו. ועל פן ברכם בשעת גמור הקמות המשפן, והי רצון שתרצה שכינה במעשה ידיכם. כי הם בחינה אחת כנ"ל:

וזה טוב תורה עם דרך ארץ, שגינת שניהם משפחת עוון. כי התורה פלה נקראת משפט, כמו שכתוב: "משפטי ה' אמת וכו'" (תהלים יט). וכיוצא בזה בפסוקים הרבה, הינו שאי אפשר לעסך בדרך ארץ שהוא משא ומתן כי אם על ידי התורה שהיא בחינת משפט, שעל ידי זה שורפין את הרע הנאחו בהניצוצות שמבכרין על ידי המשא ומתן כנ"ל. וזה שגינת שניהם משפחת עוון. ועוון הוא הרע שגשגח ונתפטר על ידי יגיעת שניהם, הינו על ידי התורה שהוא בחינת משפט, ששורף את הרע מלהתאחו בלב, בבחינת "כי באש ה' נשפט" (ישעיה טו). וכן נשרף הרע ומתפטר

לקוטי הלכות

הלכות גבית מלנה ג

חושן משפט קלט

"ציון במשפט תפדה". וכתוב: "וארשתיד לי בצדק ובמשפט וכו'". פי בגין ציון וירושלים שהוא בחינת היכל הקדש כנ"ל, הוא על ידי משפט כנ"ל:

נמצא, שעקר העשירות שהוא בחינת חומה נמשך מבחינת משפט שהוא בחינת בית כנ"ל וזה בחינת הון ביתו, כי ההון שהוא בחינת חומה, כמו שכתוב במאמר הנ"ל, נמשך מבחינת בית, שהוא בחינת משפט כנ"ל:

ד ועקר העניית, שהוא ההפך מעשירות, הוא על ידי

פגם המשפט חס ושלום, שעל ידי זה נפגם היכל הקדש ונתקלקל החומה הנ"ל. ואזי אין לו שפע העשירות ומשם בא עניות חס ושלום, שעל ידי זה צריך אחד ללוות מחברו. ועל פן הוהירה תורה מאד לישראל שאחד יעור לחברו בצדקה וגמילות חסד. וגדולה גמילות חסד יותר

מן הצדקה, כמו שאמר רבותינו ז"ל (סנהדרין טו, ב) כי עקר מעלת הצדקה וגמילות חסדים הוא על ידי המשפט, כי עקר העניית הוא מפגם המשפט הנ"ל כנ"ל, כי משפט תלוי בדת, כמו שכתוב במאמר הנ"ל. והעני דעתו מבלבל בשבור, כמו שכתוב בספר הא"ב (אורח חיים ס"ז ט"ז) כי על ידי העניית נתבלבל הדעת, בבחינת (קבלת ט) "חכמת המוסר בויזה", ומחמת קלקול הדעת נתקלקל המשפט. וזה בחינת מה שאמרו רבותינו ז"ל שהעניית מעביר על דעת קונו, כי

העני מגדל ענייתו ודחקו חס ושלום, הוא מתרעם על מדותיו של ה' ותברך חס ושלום, כמבאר בדברי רבותינו ז"ל פמה מעשיות מעניים שהיו מתרעמין וכו', והתערומות שמתרעם חס ושלום, על מדותיו זה בחינת פגם המשפט, כי באמת כל אדם ראוי לשפט את עצמו ולהבין כי ה' הצדיק על כל הפא עליו ועדן ה' ותברך מיטיב עמו מאד לפי מעשיו, אף בגדל דחקו וענייתו חס ושלום, אפלו אם יש לו חס ושלום דקדוקי עניית, חלילה, אף על פי כן ראוי לו להבין שלפי מעשיו עדן ה' ותברך מיטיב עמו ומקל משפטו עליו בחסד וברחמים גדולים, כי צדיק ה' וישר משפטיו, אך מחמת חסרון ובלבול הדעת של העני חס ושלום, הוא מהרהר אחר מדותיו כאלו חס ושלום אינו מתנהג עמו במשפט. נמצא, שהוא פוגם במשפט ומחמת זה מתגבר העניית ביותר חס ושלום, כי עקר העשירות הוא על ידי תקון המשפט כנ"ל. וכל מה שמתגבר העניית יותר חס ושלום, מתגבר פגם המשפט ביותר חס ושלום. וכן יכול להיות חוזר חלילה חס ושלום. ועל פן בטר עניא ענייתא אול, על פן הוהירנו ה' ותברך מאד פמה פעמים לרחם מאד על העני ולעור לו בכל כחו, בכל מה דאפשר ועל ידי זה שמתרחם על העני ונותן לו צדקה, על ידי זה מרחיב דעתו ואזי מבין צדקת ה' פי ישר משפטיו, כי קד דרך העני שאחר קד בשנותנין לו ויש לו

טז

ה'ר'חבה קצת אז הוא מודה ומשבח לה' 'תפוד ומפדיק את ה' ותפוד מאד על כל הבא עליו ודן ופוט את עצמו שאינו ראוי וכדאי את כל החסדים שה' ותפוד עושה עמו בכל יום ובכל עת ובכל שעה:

נמצא, שעל ידי הצדקה שנותן לעני

מאיר בו בחינת משפט, כי

באמת זה הממון שנותן לעני שרשו הוא

בחינת משפט שמושם על הממון

והעשירות ועל פן על ידי זה הממון

שנותן לעני שמלכש בו בחינת משפט

שהוא שרשו, על ידי זה מאיר ומפוד

להעני בחינת תקון המשפט ואז גם העני

זוכה לבחינת משפט שמושם נמשך

השפע, ועל פן יכול לפעמים לעור להעני

על ידי מה שנותן לו שינצל מעתה מן

העניות לגמרי, כי על ידי שזכה לבחינת

משפט על ידי הרחבת הדעת כנ"ל, על

ידי זה יכול להנצל מן העניות, כי על ידי

משפט זוכין לעשירות כנ"ל. ועל פן נסקוד

משפט אצל צדקה כמה פעמים, כמו

שכתוב (תהלים עט): "משפט וצדקה בעקב

אתה עשית". וכמו שכתוב: "ושמרו דרך

ה' לעשות צדקה ומשפט". וכיצא כזה

בפסוקים רבים, כי עקר הצדקה הוא על

ידי המשפט כנ"ל. וזה בחינת מה

שהזהירה תורה, "ולא ירע לבבך בתתך

לו וכי". כי רע לבב זה בחינת פגם

המשפט התלוי בלב, כמו שכתב רבנו ז"ל

במקום אחר. ועל ידי המשפט שבלב, על

ידי זה מכניעין הרע שבלב כנ"ל. ועל פן

הזהירה תורה לתת צדקה בכל לבו ולא

ירע לבבו שהוא בחינת פגם המשפט, כי

עקר תקון הצדקה הוא על ידי משפט,

שהוא ההפך מרע הלב כנ"ל, הינו

שהעשיר ישפט את עצמו ויבין כי גודאי

ה' ותפוד עושה עמו חסד גדול שאינו

ראוי לו כלל ונותן לו שפע ממון ועשירות

מה שפמה אנשים צדיקים וטובים ממנו

אלפים פעמים חיים תלויים מנגד ואין

להם שום פרנסה ובבתים אין להם

ושמלה וסבילים דחק גדול, רחמנא לצלן,

גודאי אין הדין נותן שאהיה כפוי טובה

נגד ה' ותפוד וגודאי ראוי לי לעשות

רצון ה' ותפוד אשר הוא נתן לי כל

העשר הזה ויבדו לחסר או להוסיף לי

כרצוני. על פן גודאי חובה לתת לה'

ותפוד חלקו אשר הזהירנו לתן חלקו

לעניים, כי באמת הכל שלו, ובאמת אם

ישים האדם לבו ודעתו היטב באמת

לאמתו ויזכר היטב את כל הדברים

האלה ויותר מזה גודאי יתן צדקה הרבה

בשתי ידים בסכר פנים יפות ובשמחה

רבה ולא ירע לבבו כלל בתתו להאביו,

כי יבין שאינו נותן כלל להעני, אדרבא,

הכל של ה' ותפוד, רק ה' ותפוד חמל

ולא הכביד עליו לתת ארבעה חלקים

להעני וחלק מחמש לו, כי גודאי פד היה

המדה, כי האדם העובד עבודת פדך

אצל חברו ומכנים רוח גדול לחברו, אף

על פי כן אינו נותן לו שכר עבודתו אפלו

חלק מחמש רק איזה שכר קצוב בכל

לקוטי הלכות

הלכות גבית מלוה ג

חושן משפט קמא

משפטיד למקד מן וצדקהד וכו' דיו עמד בצדק ועניד במשפט". כי על די משפט מצילין את העני מן העניות, כי עקר העשירות על די בחינת משפט, שעל די זה בוגין היכל הקדש, שזה עקר הגאולה שתהיה על די משיח שיבנה ירושלים ובית המקדש שהם בחינת היכל הקדש, שכל זה נעשה על די המשפט וכנ"ל:

ה ועל פן גדולה גמילות חסד יותר מן הצדקה, כי כשנותן לו צדקה אינו נותן לו רק מעט פדי מתנת ידו, אבל תלואת חן הוא מלוה לו איזה סד מסים, ועל די שמלוה לו לשעה, על די זה נעשה עכשו המעות אצל הלווה בשלו ואוי מחמת זה המעות של התלואה שיש לו שנחשב בשלו, כי מלוה להוצאה נתנה, על די זה מקבל זה הלווה בחינת משפט שמלבש גוה הממון שהוא שרשו כנ"ל. ועל די זה המשפט שאוכה, על די זה יכול לזכות להרחיב ידו להציל מן העניות לגמרי על די שהשפיע לו המלוה איזה עשירות שנחשב בשלו כנ"ל. ועל פן הוהירה התורה, "לא תהיה לו בנשה", שלא להיות על הלווה, כמלוה. רק כאלו נתן לו במתנה פדי שיהיה נחשב זה הממון בשלו, פדי שיקבה על די זה לבחינת משפט כנ"ל, פדי שעל די זה יוכל להרחיב ידו, כי יכול לזכות לעשירות על די זה כנ"ל. וזה בחינת טוב איש חונן ומלוה וכלכל דבריו במשפט דיקא. שעקר טובת וחסד התלואה לעני

שכונע פדי חיינו בצמצום, מפל שפן האדם אצל ה' ותפרד שהכל מה' ותפרד, כי הוא הנותן לה פח לעשות חיל ואנחנו שלו וכל אשר לנו שלו. וגם הוא מבטיחנו לתן לנו ברכה בכפלים בזכות הצדקה. וגם בעולם הבא לא יקפח שכרנו ואנחנו צריכים לחסדו ולטובתו ולישועתו בכל עת ורגע, בודאי ראוי לנו להחזיר הפקדון לבעליו ולחלק כל מה שפריח לצדקה, רק לקח לעצמו פרנסתו בצמצום, כמו שכתוב: "טוב איש חונן ומלוה וכלכל דבריו במשפט" (תהלים קכב), שפרש רש"י שם, שצדקה נותן בהרחבה גדולה וצרכי ביתו מתנהג במשפט ובצמצום, מפל שפן שה' ותפרד מקל עוד יותר שיתנו על כל פנים מעשר או תמיש, בודאי ראוי לתן חלק ה' ותפרד לעניים בשמחה רבה אם יחשב דרכיו וישפט עצמו באמת ואז יזכה להכניע רע הלב על די המשפט כנ"ל ויקום, "ולא ירע לבבך בתתך לו". ואז הצדקה בשלמות, כי אז מאיר בצדקה בחינת משפט, שעל די זה יוכל להציל את העני מן העניות לגמרי על די בחינת המשפט שהאיר בו וכנ"ל. וזה שהוהירה התורה מאד על משפט העני ביותר, כמו שכתוב: "לא תטהר משפט אביך בריבו". וכיוצא גוה הרבה, כי העני צריך לתקון המשפט ביותר שעל די זה מתבטל העניות כנ"ל וזה שנאמר במשיח, "ישפט בצדק דלים". וכתוב (פתילים עב): "ישפט עניי עם וכו'

ת"ת

הוא בחינת המשפט שמאיר בו על ידי זה, שעל ידי זה יכול להצילו מן העניית לגמרי כנ"ל, כי זה עקר מצות ההלוואה לעני לראות לעזר להעני באפן שינצל מן העניית לגמרי, כמו שכתוב: "וכי ימוד אחיד עמך והחזקת בו וכו'". וכמו שפרש רש"י שם, אל תנחמוה לפל וכו', כי עד שלא נפל, אהר יכול להקימו וכו'. וכל זה נעשה על ידי בחינת משפט כנ"ל וזה בחינת אסור רבית, כי עקר האסור הוא שנטמל שכר מעותיו שהלוה לו, כי באמת צריך להלוות לו בתורת מתנה על מנת להחזיר, כמו שכתוב: "לא תהיה לו בנשה". רק כאלו נתן לו זה המזון במתנה גמורה, רק שאחר כך יחזר הלווה וישלם לו כשיגיע זמן הפרעון. אבל כל זמן ההלוואה המעות של הלווה לגמרי ואסור לו להיות בנשה מפל שפן לקח ממנו שכר מעותיו חס ושלום, דהינו רבית, כי כשאנו בנשה על הלווה, אזי המעות בשלו ויכול לזכות על ידי זה לבחינת משפט, שעל ידי זה ינצל מן העניית לגמרי, שהוא עקר המצוה של צדקה וגמילות חסד כדי לבטל העניית מיש"אל לגמרי על ידי צדקה ומשפט וכו'":

הוא בחינת המשפט שמאיר בו על ידי זה, שעל ידי זה יכול להצילו מן העניית לגמרי כנ"ל, כי זה עקר מצות ההלוואה לעני לראות לעזר להעני באפן שינצל מן העניית לגמרי, כמו שכתוב: "וכי ימוד אחיד עמך והחזקת בו וכו'". וכמו שפרש רש"י שם, אל תנחמוה לפל וכו', כי עד שלא נפל, אהר יכול להקימו וכו'. וכל זה נעשה על ידי בחינת משפט כנ"ל וזה בחינת אסור רבית, כי עקר האסור הוא שנטמל שכר מעותיו שהלוה לו, כי באמת צריך להלוות לו בתורת מתנה על מנת להחזיר, כמו שכתוב: "לא תהיה לו בנשה". רק כאלו נתן לו זה המזון במתנה גמורה, רק שאחר כך יחזר הלווה וישלם לו כשיגיע זמן הפרעון. אבל כל זמן ההלוואה המעות של הלווה לגמרי ואסור לו להיות בנשה מפל שפן לקח ממנו שכר מעותיו חס ושלום, דהינו רבית, כי כשאנו בנשה על הלווה, אזי המעות בשלו ויכול לזכות על ידי זה לבחינת משפט, שעל ידי זה ינצל מן העניית לגמרי, שהוא עקר המצוה של צדקה וגמילות חסד כדי לבטל העניית מיש"אל לגמרי על ידי צדקה ומשפט וכו'":

זוהו בחינת "אל תחבל בנגד אלמנה", כי כבאר במאמר "גזלה" (סיקן עב) שהוא שיקד למאמר הנ"ל, שעקר המזון הוא בבחינת האשה, שהוא בחינת נפש, בחינת שם וכו', ענין שם. והיא בחינת האילן שחיותה על ידי המזון והעשירות שמשפיע לה בעלה, שהוא מומשיד השקת האילן, כי הוא מומשיד לה כל השפע של העשירות שהוא חיותה. וכל זמן שבעלה חי, הוא מומשיד לה שפע עשירות בכל עת מחדש שהוא חיותה.

לקוטי הלכות

הלכות גבית מלנה ג

חושן משפט קמז

בית המקדש משכן שנתמשכן בעוונותיהן של ישראל, כי העשירות דקדשה של ישראל ובית המקדש שהיא היכל הקדש הם בחינה אחת כנ"ל. ועל כן בזכות שמקמינן לא תחבל בגד אלמנה ורחם ה' ותברך על עניי עמו ויצב גבול אלמנה ויחזיר לנו המשכון שלקח מאתנו ויחזיר ויבנה לנו בית קדשנו ותפארתנו על ידי תקון המשפט כנ"ל, כמו שכתוב: "ציון במשפט תפדה ושביה בצדקה". במהרה בימינו, אמן:

ט על פי הנ"ל. נמצא שעקר קיום ובנין בית המקדש שהוא היכל הקדש הוא על ידי בחינת משפט כנ"ל. שהוא בחינת רביעא. שעל ידי זה מתקנים העגולא שזהו בחינת שמירת שבת שאז הוא כמול הרע, שזהו בחינת משפט שמכיל הרע, כמבאר במאמר הנ"ל. וזה שנסמך בפה פעמים שבת אצל מלאכת המשכון. כמו שכתוב: "את שבתתי תשמרו ומקדשי תיראו". כי עקר בנין בית המקדש. שהוא בחינת היכל הקדש הוא על ידי קדשת שמירת שבת כנ"ל:

י וזה בחינת סמיכת הפרשה (בישעה ט) "שמרו משפט ועשו צדקה וכו' אשרי אגוש וכו' שמר שבת מחללו וכו' כי כה אמר ה' לפריסים אשר ישמרו את שבתותי וכו' ונתתי להם בביתי ובחומתי יד ושם וכו'". ואיתא בזהר הקדוש, 'לפריסים אשר ישמרו את שבתותי' אליו אנן דמסרסין גרמיהו ולא מודגגין כי אם

כי שרש חיות האשה תלוי בבעלה. והעקר על ידי בחינת המשפט הנ"ל, כי הבעל הוא בחינת משפט, כי עקר בחינת המשפט תלוי בו לבד, כי אשה פסולה לדון והיא בבחינת שם, בחינת נפש, בחינת עשירות, בחינת חומה, בחינת כסא, בחינת היכל הקדש, פדוע ומוכן כל זה במאמר הנ"ל. והאיש הוא בחינת משפט, כי הוא שורר בביתו ושופט את כל בני ביתו והתלויים בו ועל ידי זה יש לו כח להמשיך עשירות שתלוי במשפט שהוא חיות האשה כנ"ל. אבל בשגעונית אלמנה חס ושלום, אזי אין לה מי שימשיך לה בחינת הארת המשפט שמשם העשירות ואין לה חיות כי אם מהעשירות שהשאיר לה בעלה בכתבתה. ועל כן אסור למשכן האלמנה, כי בשלוקח ממנה משכון, לזקח כל חיותה, כי אין לה עוד מי שימשיך לה בחינת הארת המשפט, שעל ידי זה יש תקנה לדחות העניות ולשלם להמלוה וכנ"ל. כי עקר המשכון שלוקח הוא שממתין לתלוה עד אשר ירחיב ה' ידו. ועל כן אסור לקח המשכון מביתו או לחבל בגד אלמנה, כדי שלא לפגם המשפט כנ"ל:

ח כי ננסת ישראל בגלות קרויים אלמנה, כמו שכתוב (א"ה א): "היתה באלמנה". כי בית קדשנו נלקח ממנו בעוונותינו בבחינת משכון, כמו שאמרו רבותינו ז"ל שבשביל זה נקרא

משבת לשבת וכו', כי וזוג דקדשה הוא בבחינת יד ושם הנ"ל, שהוא משפט וכסא הנ"ל, שהם בחינת איש ואשה כנ"ל. כי עקר תקון הברית הוא על ידי בחינת משפט שעל ידי זה שורפין את הרע שלא יתאחו בלב, כי על ידי כל וזוג מבררין ברורין ומולידין נפשות ואלו הנפשות מחמת שמתבררין מן הקלפות פידוע. ועל פן נאחזין בהם הסמרא אחרא, ועל פן צריכין התגברות גדול לכבש את יצרו הרע שעקרו מתגבר על תאוה זאת מחמת שעל ידי זה עקר ברור הנפשות מן הקלפות שהוא בחינת גרים פידוע. ועל פן אי אפשר לזכות לשמירת הברית כי אם על ידי בחינת משפט, דהינו שישפט את עצמו הרבה ויתבודד בכל עת ויפירש שיתחו לפני ה' ויתברך ויצעק הרבה לה' ויתברך שכל זה הוא בחינת משפט הנ"ל, שעל ידי זה מתעורר התלהבות הלב, שהוא בחינת אש, ושורף את הרע של הנפשות שצריך לבררם. ועקר הרע היא הרע הכולל שהוא תאוה המושגל שאי אפשר להכניעו כי אם על ידי אש המשפט הנ"ל, כי התאוה הזאת היא בחינת אש ונכנעת על ידי אש המשפט הנ"ל, כי "מחאש יצאו והאש תאכלם" (תקאל טו).

וזהו (דברים י): "והיה עקב השמעון את המשפטים האלה וכו'". הינו על ידי שתזכה למשפט הנ"ל, על ידי זה "ישמר ה' אלקיך לד את הברית", שתזכה על

ידי זה לשמירת הברית, כי ה' ויתברך בעצמו ישמר אותך על ידי שתעסק במשפט הנ"ל. (מעין זה ראיתי אצל החברים בשם רבנו ז"ל, על פסוק זה). נמצא, שעקר תקון הברית הוא על ידי בחינת משפט הנ"ל, שעל ידי זה נתבטל הרע. ועל פן עקר הוויג בקדשה הוא רק בשבת, שאז מתבטל הרע לגמרי, כמבאר במאמר הנ"ל ששמירת שבת הוא בחינת משפט הנ"ל. ומעתה מבאר היטב סמיכות כל הפרשה הנ"ל, שמרו משפט ועשו צדקה, משפט וצדקה הנ"ל, אשרי אגוש וכו' שמר שבת וכו', כי המשפט הנ"ל זהו בחינת שמירת שבת כנ"ל. וזהו: 'כי בה אמר ה' לפרסים אשר ישמרו את שבתותי', הינו כמו שאיתא בזהר דמסרסין גרמיהו משבת לשבת. שאז הוא בטול הרע בבחינת תקון הנעשה על ידי המשפט כנ"ל אשר מחמת זה צריכין לרסם עצמו בימי החל, שאז יכול חס ושלום, להתאחו הרע שעקר אחיותו בתאוה זאת כנ"ל. על פן צריכין לזהר מלהוויג בימי החל כי אם בשבת, שאז הוא בטול הרע בבחינת משפט הנ"ל. ועל פן סיים על כל זה: "ונתתי להם בביתי ובחומתי ד' ושם". כי כל זה וזכין על ידי שמירת שבת כנ"ל, שהוא בחינת תקון המשפט, כמבאר היטב במאמר הנ"ל, יען שם:

[שדך לאמר הנ"ל]

יא שם מבאר שעל ידי משפט שורפין את הרע של הנפשות שמקרבין

לקוטי הלכות

הלכות גבית מלנה ד

חושן משפט קמה

גדלתו של ה' יתברך בשהרחוקים מאד
מפירין אותו וכו', עין שם:

וזה ידוע, שבכל החפצים ומזון של אדם
יש בהם ניצוצות קדושים הרבה
שצריכין לבררם מעמקי הקלפות, כי עקר
רב הניצוצות נפלז למזון, פמבאר בדברי
אדוננו מורנו ורבינו ז"ל בהתורה "ויבוס
הבפורים הסתרה" בסיומן ג"ו ובשאר
מקומות. ועקר העניית והסרון הפרנסה
שמשם באין אל ההלואות, נמשכין
מהניצוצות הנפולין שלא נתבררו עדיו,
מתטא אדם הראשון, שעל ידי זה נגזר
עליו בעצבו תאכלנה, בזעת אפך תאכל
לחם וכו', שמשם כל העניית וכל
ההלואות. וכל אחד כפי מה שזוכה
לחפצים ומזון שנתבררו, פמבוק, נצול
מעניית והלואות:

ואת על פי שיש רשעים או אנשים גסים
שיש להם עשירות וחפצים הרבה.
והכשרים והצדיקים הם עניים ואביונים
וממושפנים חפציהם, זה מחמת
שהצדיקים והכשרים סובלים עניית
ויסורים עבור עוונות ישראל, בבחינת
(ישעיה ג) "אכן חלינו הוא נשא". וכמו
שאמרו רבותינו ז"ל (ברכות ט): 'צדיקים
מתני זכותיהו אעלמא ארדיהו לא וכו'.'
ועוד יש בזה פמה דברים, אבל פאמת
עקר השפע נמשכת כפי ברור הניצוצות
שזוכה כל אחד:

וברור הניצוצות שבהמזון והחפצים
הוא בבחינת ברור התפלה

שנבנה מהם היכל הקדש, שהוא מלבוש
להרוח שבלב. ועקר הלפשתו לרגלי
הרוח, עין שם במאמר הנ"ל. וזהו (תהלים
ל. ב): "פי צדיק יהנה חכמה וילשנו תדבר
משפט". הינו משפט כנ"ל שמודר בניו
לבין עצמו ודן ושופט את עצמו, על-ידי
זה: "תורת אלהיו בלב לא תמעד
אשריו". 'אשריו' דוקא, הינו רגלי הרוח
שבלב שאינם נמדדין ונפגמין חס ושלום
על-ידי שמוקרב נפשות לה' יתברך, כי
אש המשפט שורף הרע שלהם ואינו
יכול להתאחו בלב, ואז "תורת אלהיו
בלבו לא תמעד אשריו" כנ"ל:

[שדך לעיל]

ועל כן אסור לקח המשכון בעצמו כי
אם על פי בית דין, כדי שיתקח על
פי משפט, כי צריכין להאיר הארת
המשפט כדי לרחות העניית כנ"ל:

הלכה ד

"לא תבא אל ביתו לעבט עבמו
וכו'" (דברים טז):

א כי איתא בהתורה "ואלה המשפטים"
בסיומן י', שעקר שלמות התפלה
כשמשעלן אותה מזה ושרה לבחינת בית,
כי אברהם קראו הר, ויצחק שרה, ששם
אין בו תפיסה עדיו כל כך, אבל יעקב
קראו בית, ששם יש תפיסה לכל באי
עולם, שאפלו כל הרחוקים וכל אמות
העולם ידעו ממנו יתברך שזהו עקר

שְׁמַאֲסַף וּמְכַנִּים הַאֲבֹדוֹת לְתוֹךְ הַבַּיִת, אִין
הוּא בְּמוֹחַ מִפְּלֵ הַזֶּקֶק, כִּי בְּבֵית שָׁם הוּא
מְקוֹם מִשְׁפָּר:

נְמִצָּא, שְׁעָקֵר בְּרוּר הַנִּיצוּצוֹת
שֶׁבְּהַחֲפָצִים שֶׁל הָאָדָם הוּא
בְּשִׂמְכִינִים אוֹתוֹן לְתוֹךְ הַבַּיִת כִּנְ"ל, וְעַל כֵּן
אִסוּר לְמִשְׁכְּנוֹ מוֹתוֹךְ הַבַּיִת, כִּי בְּבַחֲנֵית
בַּיִת אֵין שְׁלִיטָה לְהַעֲנִיית וְהַלְוֹאוֹת שֶׁעַל
יְדֵי זֶה מְמַשְׁכְּנִין, כִּי עָקֵר הַעֲנִיית
וְהַלְוֹאָה שֶׁעֲלֶיהָ מְמַשְׁכְּנִין נִמְשָׁכִין רַק
מִהַנִּיצוּצוֹת שֶׁלֹּא נִתְבָּרְרוּ מִחֲטָא אֲדָם
הָרֵאשׁוֹן, אֲבָל בְּבַחֲנֵית בַּיִת שָׁם שְׁלֵמוֹת
הַבְּרוּר, עַל כֵּן אִסוּר לְכַנֵּס לְשָׁם לְמִשְׁכְּנוֹ,
כִּי עָקֵר הַעֲנִיית שֶׁל יִשְׂרָאֵל שְׁמוּשָׁם בָּא
לְדַרְי זֶה עַד שִׁיִּצְטָרְכוּ לְמִשְׁכְּנוֹ אֵין לוֹ
אֲחִיזָה כִּי אִם בְּשֶׁהַבְּרוּר לֹא נִשְׁלַם עֲדוּן,
דְּהֵינּוּ מִשְׁהוּא בְּבַחֲנֵית הַר וְשָׂדֶה, כִּי הַר
וְשָׂדֶה הֵם כְּגַדְד בַּיִת רֵאשׁוֹן וְשֵׁנִי שֶׁנֶּחְרְבוּ
כְּמוֹ שְׁאִמְרוּ חֲכָמֵינוּ ז"ל, וְחָרְבַן בַּיִת
רֵאשׁוֹן וְשֵׁנִי הוּא בַּחֲנֵית מִשְׁבּוֹן, כְּמוֹ
שְׁאִמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ ז"ל עַל פְּסוּק, "הַמִּשְׁכָּן
מִשְׁכָּן", רְמֹז עַל שְׁנֵי מִקְדָּשׁוֹת שֶׁנִּתְמַשְׁכְּנוּ
בַּעֲוֹנוֹת יִשְׂרָאֵל וְעַל כֵּן בְּבַחֲנֵית חֲרָבָה,
שֶׁהוּא בַּחֲנֵית הַר וְשָׂדֶה, שָׁם אֲחִיזָה
הַמִּשְׁבּוֹן, אֲבָל בְּבַחֲנֵית בַּיִת, שֶׁהוּא בַּחֲנֵית
בַּיִת הַמִּקְדָּשׁ שֶׁל עֲתִיד שִׁיִּבְנֶה עַל יְדֵי
מִשִּׁיחַ צְדָקָנוּ בְּמִהְרָה בְּיָמֵינוּ שֶׁלֹּא יִחְרַב
וְלֹא יִתְמַשְׁכָּן לְעוֹלָם, שָׁם אֵין לְהַמִּשְׁכָּן
שׁוּם אֲחִיזָה, כִּי שָׁם הוּא בַּחֲנֵית שְׁלֵמוֹת
הַבְּרוּר כִּנְ"ל. וְעַל כֵּן לְעֲתִיד נֹאמַר,
"וְהָלוֹיָת גּוֹיִם רַבִּים וְאִתָּה לֹא תִלָּךְ

שְׁעַל יְדֵה עָקֵר הַבְּרוּר בְּיָדָעוּ. וְכַמְבֹאֵר
בְּהַתוֹרָה 'אֲשֶׁרֵי הָעַם זָרְקָא' (בְּסִינן דְהוּא),
שְׁמִשָּׂא וּמִתָּן בְּאִמּוּנָה הוּא בְּבַחֲנֵית
הַקְּרֵבַת קָרְבָן הַתְּמִיד וְקַמְרָת, שֶׁהֵם
בַּחֲנֵית תְּפִלָּה שֶׁהוּא בְּמִקּוֹם קָרְבָנוֹת. עַל
כֵּן עָקֵר הַבְּרוּר שֶׁל כָּל הַמְּמוֹן וְהַחֲפָצִים
שֶׁל הָאָדָם הוּא בְּשׂוֹכְכָה לְכַרְדָּן וְלְהַעֲלוֹתוֹן
עַד שְׁמִכְנִים אוֹתוֹן לְבַחֲנֵית בַּיִת שְׁשָׁם
עָקֵר שְׁלֵמוֹת הַתְּפִלָּה כִּנְ"ל, כִּי בַיִת הוּא
מְקוֹם מִשְׁפָּר לְכָל הַחֲפָצִים וּמְמוֹנוֹ שֶׁל
הָאָדָם, וְכַנְרָאָה בְּחוּשׁ. וְכְמוֹ שֶׁהוּא
בְּנִשְׁמִיּוֹת כֵּן הוּא בְּרוּחָנִיּוֹת, שְׁעָקֵר
שְׁלֵמוֹת הַבְּרוּר שֶׁל כָּל הַחֲפָצִים הוּא
בְּשִׁמְעֵלָה אוֹתָם וּמְכַנִּים אוֹתָם לְבַחֲנֵית
בַּיִת שְׁשָׁם עָקֵר שְׁלֵמוֹת הַתְּפִלָּה שֶׁהִיא
בַּחֲנֵית שְׁלֵמוֹת בְּרוּר הַנִּיצוּצוֹת כִּנְ"ל, כִּי
כָּל הַנִּיצוּצוֹת שֶׁכָּבַל הַחֲפָצִים קָדָם
שְׁמִתְחִיל לְכַרְדָּם הֵם בְּבַחֲנֵית דְּכָרִים
אֲבֹדִים, (כְּמִבְּאֵר לְעִיל) וְעַל כֵּן עָקֵר הַבְּרוּר
הוּא בְּשִׁמְעֵלָה אוֹתוֹן לְבַחֲנֵית בַּיִת שֶׁהוּא
מְקוֹם מִשְׁפָּר מְמוֹנֵי עֲלָמָא, כִּי בְּשִׁאֵין
מְבָרַר וּמַעֲלָה אוֹתָם רַק בְּבַחֲנֵית הַר
וְשָׂדֶה, עֲדוּן אֵין הַבְּרוּר בְּשְׁלֵמוֹת, מֵאַחַר
שִׁאֵין הַמְּקוֹם מִשְׁפָּר עֲדוּן וְהָרֵי הוּא כְּמוֹ
מִי שֶׁמִּחְפֵּשׁ וּמְבַקֵּשׁ אַחֵר אֲבֹדוֹת עַד
שְׁמוּצָאָם, אֲבָל אַחֵר שְׁמוּצָאָם עֲדוּן הֵם
מְנַחִים בְּחוּץ בְּהַר וּבְשָׂדֶה וְעֲדוּן לֹא אִסַּף
אוֹתָם הַבַּיִתָּה, שִׂאֵז אַף עַל פִּי שְׂוֹכְכָה
לְמִצָּא הַאֲבֹדוֹת, אַף עַל פִּי כֵן עֲדוּן אֵינוֹ
בְּמוֹחַ מִזֶּזֶק, מֵאַחַר שֶׁעֲדוּן אֵין הַאֲבֹדוֹת
בְּמִקּוֹם מִשְׁפָּר, אֲבָל בְּשׂוֹכְכָה לְהַתִּיצֵעַ עַד

לקוטי הלכות גבית חוב מהיתומים א חושן משפט קמו

והעבמת גויים רבים ואתה לא תעבמ".
פי אז יתפטל העניות ויהלאות מישראל
ולא ימשכנו אותם, פי אז יגדה הבית
המקדש בבחינת יעקב שקראו בית שלא
יחרב לעולם, פי אז ישלם הפרור בבחינת
בית וכנ"ל:

הלכות גבית חוב מהיתומים הלכה א

ממלמלי דיתמי לא משתעבדי לבעל
חוב על פי הדין, פי עקר
השעבוד על קרקעות:

על פי מה שנתבאר לעיל בהלכות
הלוואה הלכה א', פי עקר שרש
העשירות, ששם שרשי הנפשות, הוא
קרקעות, פי כל העשירות בא מן הארץ,
פי הכל יוצא מן הארץ ואפלו כסף וזהב,
כמו שכתוב: "פי יש לכסף מוצא וכו"
(איוב כח), ומשם כל הנפשות יוצאין, כמו
שכתוב: "תוצא הארץ נפש חיה וכו".
וכמו שנתבאר שם לעיל, ענין שם, ועל כן
אחר שנפטר האדם שאז פקע שעבוד
המלוה מעל הלווה, פי פריעת בעל חוב
- מצוה. והמת הוא חפשי מן המצוות,
וממילא אין לו שום שעבוד, פי השעבוד
על הנכסים של הלווה הוא רק בתורת
ערכות. והעקר השעבוד הוא על הגוף
של הלווה. וכמוכא בפוסקים לענין

המוכר שטר חוב לחברו וזור ומכרו
מחול, שהוא מטעם זה, ענין שם, גמצא,
כשפקע השעבוד של הגוף הלווה ממילא
אין לו שום שעבוד, פי הנכסים הם עכשו
בחזקת הירשים, אך עקר השעבוד שיש
להמלוה על נכסי המת הוא רק מחמת
ששרש הנפש היה שם כנ"ל. ועל כן גם
עכשו אחר שנסתלק נפש הלווה, עם כל
זה עדין נשארו קצת ומעט חיות של
הנפש בהאדם הנפטר כמובא. גמצא,
שנשארו עדין מעט מהנפש בתוך נכסיו,
פי הנכסים הם שרשי נפשו כנ"ל. ועל כן
חזור המלוה עליהם מחמת שיש שם
מעט מנפש הלווה, ועל כן עקר השעבוד
על קרקעות מחמת ששם עקר שרש
הנפש כנ"ל, על פי שיש שם גם עכשו קצת
ומעט חיות כנ"ל, אבל בהמלמלין שלא
נשרשה הנפש כל כך כנ"ל, על כן עתה
אחר שנסתלק הנפש אין נחשבין של
הלווה כלל ואינם נקראין על שמו ונפשו
של הלווה כלל, מאחר שנסתלקה הנפש
משם וגם בחייו לא נשרשה שם כל כך.
וזהו בחינת שהקרקעות נקראין על שם
המת, פי היא עקר הנחלה שנקראת על
שמו, כמו שכתוב: "להקים שם המת על
נחלתו". אבל המלמלין אינן נקראים על
שמו כלל אחר שנסתלק, פי השם הוא
הנפש, כמו שכתב רבנו גרו יאר (סי' סו),
ולאחר מותו לא נחשב השארת הנפש
והשם, פי אם פקרקעות ששם עקר
שרשה כנ"ל:

אבל המפלטלין נחשבין תכף אחר הסתלקותו בחוקת התומים, כי לא נשאר שם שרש נפשו כמו בפרקעות שנקראו על שמו כנ"ל. והמפלטלין הם שיכים ביותר אל התומים על פי המבאר במאמר "גולה" הנ"ל, שהנפש והעשירות ונפשות בניו הם בבחינת אילן וענפים ופרות. והבנים הם הם הפרות של האילן, והוא בעצמו הוא המיניק את האילן וינשפיעו ויזשפמרו ואין מי שישתדל להניקם ולהשפיעם בעשירות ששם שרש נפשם, על כן הם נוטלים ירשה, כדי שהם בעצמם יעסקו עם המעות וישלימו את נפשם על ידי עשירות. ולפעמים הבנים נוטלים ירשה ממעות שלהם בעצמם, כי לפעמים יש להאב מעות בשביל הבנים והוא מעות של הבנים, עון שם היטב בדבור המתחיל, וזה בחינת ירשה, עון שם. ועל כן ראויים המפלטלין להתומים לאחר מותו, כי הבנים הם בחינת הפרות של האילן. והפרות הם בחינת מפלטלין, כי לאחר שתולשין הפרות הם מפלטלין. נמצא, שכל חיות הבנים הוא בבחינת פרות, בחינת מפלטלין. נמצא, שכל חלק הבנים שיש להם אצל האב בעשירות שלו הוא בחינת מפלטלין נגד פרקעות, כי כל עצמן הם רק בחינת פרות כנ"ל, אבל האב הוא עקר שרש האילן והנקתו נמצא ששרש נפשו נגד הבנים הוא בחינת פרקעות שמשם באין כל המפלטלין

והפרות שהם בחינת נפשות בניו. ועל כן עקר שרש נפש האב הוא בבחינת פרקעות. ועקר שרש נפש הבנים הוא בבחינת מפלטלין, שהוא בחינת פרות כנ"ל. ובשעת חייו הכל הוא ברשות האב כמו שמבאר שם כנ"ל, אבל אחר שנסתלק, אזי נסתלק נפשו ביותר מהמפלטלין, כי לא נשרשה שם נפשו ביותר כנ"ל והם שיכים להבנים, כי הם בבחינת שרש נפשם, שהם בחינת פרות כנ"ל ועל כן מפלטלי דיתמי לא משתעבדי לבעל חוב, כי שעבודו פקע מהם, מאחר שנסתלק נפש הלווה מהם כנ"ל והם שיכים להתומים שהם בחינת פרות, בחינת מפלטלין כנ"ל. וזה שנקראם מפלטלי דיתמי דיקא כנ"ל, כי הם שיכים להם כנ"ל, אבל הפרקעות ששם עקר שרש נפשו כנ"ל על כן גם אחר ההסתלקות נשאר שם קצת מעט מחיית נפשו. ועל כן חל עליהם שעבוד המלוה, כי עקר שעבודו על נפש הלווה כנ"ל:

ועל כן עכשו שעקר העשירות והנכסים הם רק מפלטלין, על כן כל שרש הנפשות הוא במפלטלין, כי עכשו אנו געים ונדים ומטלטלים על גס שרשי נפשות הם מפלטלים. ועל כן על הרוב אין לנו פרקעות רק מפלטלין, ועל כן שם כל שרשי הנפשות שהוא בעשירות. ועל כן אפלו מפלטלי דיתמי משתעבדי, כי מאחר שעכשו עקר שרש הנפש במפלטלין, כי אין לנו פרקעות כנ"ל, על

לקוטי הלכות גבית חוב מהיתומים ב חושן משפט קמט

השעבוד של חוב הוא בחינת עבדות, בחינת עבד לֹה וכו'. ועקר העבדות הוא חל ביותר על קרקע דיקא. שהוא נכנס ביותר בגדר העבדות, כי העבדות הוא מחטא אדם הראשון שמשם יצא חס מזהמת הנחש שנתקלל, ארויר כנעון עבד עבדים וכו'. וזהו בעצמו גם בן בחינת העבדות של הבעל חוב, בחינת עבד לֹה וכו', כי עקר ההלואה שצריך אחד ללוות מחברו הוא מחטא אדם הראשון, שעל די זה נתקלל "בעצבון תאכלנה". ועל בן צריכה הפרנסה לבוא ביגיעה רבה, ומחמת פכד הפרנסה בהכרח שילווה אחד מחברו, וכמאמר בדברי רבנו ז"ל במקום אחר (סימן סב) שהלואות וחובות הם בחינת "בעצבון תאכלנה" שהיא הקללה הבאה מחמת חטא אדם הראשון, שעל די זה נמשך בחינת עבדות, בחינת עבד עבדים כנ"ל. ומזה בא בחינת עבד לֹה וכו'. שהיא גם בן מהקללה של חטא אדם הראשון בחינת בעצבון תאכלנה כנ"ל. וזה בעצמו מה שכתב רבנו ז"ל במאמר הנ"ל שההלואות וחובות באים מאוזה עברה. ואף על פי שלא באר רבנו ז"ל את העברה בפירוט, אף על פי בן כל העברות כולם פלולים בחטא אדם הראשון, פי משם באים כל העברות. נמצא, שענין חובות, שהוא ענין לאוזה עברה, הכל הוא בשביל חטא אדם הראשון שנתקלל בעצבון תאכלנה, שעל בן צריכים להיות בעל חוב, בחינת עבד

בן חל עליהם השעבוד. אפלו לאחר ההסתלקות, פי בודאי יש שם קצת חיות מנפש הלווה מאחר ששם כל שרשי הנפשות עכשו כנ"ל:

הנכסים של האדם הם ערכים בעד הלווה לפרע כנ"ל. וזה בחינת רגלוהי דבר אינש אגון ערבין ליה, פי העשירות הוא בחינת רגלוהי, כמו שכתב רבנו, גרו יאיר (סימן סט), בחינת "ואת כל היקום אשר ברגליהם" - זה כמונו של אדם, שמעמידו על רגלוהי:

הלכה ב

מפלטלי דיתמי לא משתעבדי
לבעל חוב מדינא דגמרא:

על פי המובא בשם רבנו ז"ל, בשיחותיו הקדושים בשיחות הר"ן שיש עברה שגורמות שצריכין להיות תמיד בעל חוב. והתקון לשוב בהשוכה על עברה זו בכללית. והזמן לזה הוא כשהאדם הוא במחין דגדלות, פי בעל חוב הוא בבחינת עבד, כמו שכתוב: "עבד לֹה לאיש מלוה". ועבד הוא בחינת מחין דקטנות, בחינת שנה, כמו שאמרו רבותינו ז"ל, עשרה קבין שנה ירדו לעולם תשעה גטלו עבדים וכו'. ועל בן התשובה לתקן העברה שעל ידה נעשין בעל חוב. הוא בעת שהוא במחין דגדלות, עין שם:

ועל בן עקר השעבוד של החוב חל דיקא על קרקעות ביותר, פי

לוה, שהוא בחינת עבדות הנ"ל שבא
מזהמת הנחש כנ"ל:

ועל כן עקר השעבוד, שהוא בחינת
עבדות, חל על קרקעות ביותר, כי
קרקע נכנס ביותר בבחינת עבדות, כי
עקר הקללה של חטא אדם הראשון
שמשם בא בחינת עבדות, בחינת ארור
כנען, היא נאחזת ביותר בקרקע
שנתקללה גם כן מחטא אדם הראשון,
כמו שכתוב (בראשית ג): "ארורה האדמה
בעבורך". ועל כן הקרקע נכנסת יותר
בגדר העבדות שהוא בחינת ארור כנען
כנ"ל. ועל כן עקר השעבוד של הבעל
חוב הוא על קרקעות ביותר, ואפילו
בשמוכרם לאחר חל עליהם השעבוד
לעולם מה שאין כן במטלטלי, כי עקר
השעבוד, בחינת עבדות, נאחז בקרקע
יותר כנ"ל, כי מטלטלי הם חשובים
בחינת טוב לגבי קרקע בבחינת מה
שאמרו רבותינו ז"ל, מטלטלי כל מלי
מיטב הוא. כי אין נאחו בהם זהמת
הנחש כל כך שהוא בחינת עבדות
ושעבוד. כמו שנאחו בקרקע, בבחינת
"נחש עפר לחמו" וכנ"ל. ועל כן לאחר
מיתה עקר השעבוד הוא רק על קרקעות,
אבל מטלטלי דיהימי אינם משעבדים על
פי הדין כי עקר השעבוד הוא רק על
קרקעות שהם בבחינת עבדות כנ"ל. כי
לאחר הסתלקות האדם נשאר האדם רק
בבחינת עפר, כמו שכתוב: "כי עפר אתה
וכו". ועל כן אז עקר השעבוד שיש עליו

הוא רק על קרקעות כי קרקע ועפר הוא
בבחינת מיתה והסתלקות, כי שם אחיזת
זהמת הנחש ביותר, שהוא סטרא דמותא
כנ"ל. ובשביל זה גם בחיים השעבוד חל
יותר על קרקע, כי הבעל חוב הוא
בבחינת עבד, בחינת שנה כנ"ל. ושנה
אחד מששים במיתה, כמו שאמרו
רבותינו ז"ל. ועל כן חל השעבוד על
קרקע יותר, כי הקרקע הוא בחינת עבד,
בחינת מיתה כנ"ל. ועל כן בשנסתלק
האדם ממש או נשאר השעבוד רק על
קרקע כנ"ל, אבל מטלטלי הם בבחינת
חיית כנגד קרקע. ואין עליהם שעבוד אז:

וזה בחינת הקא לפרע מנכסי יתומים
לא יפרע אלא בשבועה, כי
השבועה היא בחינת חיית, כי השבועה
הוא בחינת פריחות ברית ועל כן
השבועה היא בבחינת צדיק חי עלמין
וכמוכא בספר "שערי אורה". ועל כן
כשיש הבחשה בין שני אנשים, שהוא
בחינת סטרא דמותא, שהוא בחינת שקר
כידוע, או התקון לזה שבועה, שהוא
בחינת חיים כנ"ל. ועל דיי זה נתברר
האמת ונתבטל השקר, שהיא סטרא
דמותא, וימי שפונים גם בשבועה חס
ושלום, או נחשב כאלו מחריב כל
העולם בלו, כמו שאמרו רבותינו ז"ל
(שבועות לט). כי עקר חיית וקיים העולם הוא
על דיי בחינת שבועה בבחינת אשר
נשבעתי מעבר עוד מי נח על הארץ וכו',
כי לא היה קיים להעולם אחר הפיול עד

לקוטי הלכות גבית חוב מהיתומים ג חושן משפט קנא

בחנית הכחשה ושקר כנ"ל, אף על פי כן מאחר שלא שלט סטרא דמותא ממש, על כן לא החמירו בשבועות אחרות כל כד. כמו בשבועה של הפא לפרע מנכסי ותומים כנ"ל. כי עקר השבועה היא בחנית חיות כנ"ל. ועל כן אמרו רבותינו ז"ל, כל הנשבע, פאלו נשבע בחני המלך. 'בחני המלך' דיקא, כי השבועה היא בחנית התקשרות לה' ותברך אשר בשמו נשבעין. והוא ותברך הוא חי החיים. ועל כן על פי הרב נקראת השבועה במקרא חי ה', כמו שכתוב: "ולא יאמרו עוד חי ה' אשר הוציא אתכם מארץ מצרים". כי אם חי ה' אשר העלה ואשר הביא וכו' במהרה בנמינו, אמן:

הלכה ג

מפלטמלי דיתמי לא משתעבדי לבעל חוב מדינא והאדנא גובין מפלטמלי דיתמי:

א על פי המאמר על פסוק "ואיה השעה לעלה" בלקוטי תנינא סימן י"ב, המתחיל, 'בשארם הולך אחר שכלו וכו'', ענין שם כל המאמר היטב והבן מאד מאד, כי הם דברים עמוקים מאד מאד: והבטל, שבשארם נופל חס ושלום, למקום שנזכר, אפלו אם נזכר לדברים מגנים מאד שהם בחנית מקומות המטנפים, ואפלו מי שנזכר חס ושלום, לספקות והרהורים ומהרהר אחר ה'

שנשבע ה' ותברך, כנכחול, ועל ידי זה נתקיים העולם. נמצא, שבועה הוא בחנית קיום העולם, בחנית צדיק חי עלמין כנ"ל. ועל כן בשעה שאמר ה' ותברך לא תשא נודעו העולם (כמו שאמרו רבותינו ז"ל, שבועות לט עמוד א) כי עקר קיום העולם הוא על ידי בחנית שבועה כנ"ל. נמצא, שבועה היא בחנית קיום העולם, בחנית חיות כנ"ל. ועל כן הפא לפרע מנכסי ותומים לא יפרע אלא בשבועה, כי מאחר שנסתלק הבעל חוב ושליט סטרא דמותא על כן אינו יכול המלוה להוציא חובו, להעלותו מבחנית סטרא דמותא כי אם על ידי שבועה. שהיא בחנית חיים, שעל ידי זה דיקא יכול לגבות חובו משם כנ"ל. ועל כן החמירו בשבועה זו ביותר. ואמרו בשבועה זו דיקא, אין אדם מוריש שבועה לבניו, כמבאר בפוסקים, כי דיקא שבועה זו אינו יכול להוריש לבניו, מאחר שמת לוה בחני מלוה ושלט סטרא דמותא ממש, ואי אפשר להוציא המזון כי אם בשבועה שהיא בחנית חיות, על כן כשהוא נסתלק אחר כך גם כן נסתלק חיותו, כדאי אינו יכול להוריש מזון כזה לבניו מה שהוא בעצמו היה מכרח לתקשר חיות על ידי השבועה. ועכשו נסתלק חיותו ועל כן אין יכול להוריש מזון כזה לבניו מה שאין כן בשאר שבועות. שאף על פי שבאים גם כן לתכניע בחנית סטרא דמותא שהיא

רק בשביל כבודו יתברך. ועל פן בכל חלק וחלק מהבריאה שנברא בעשרה מאמרות מלבש בו חלקי כבודו יתברך, כי כל העשרה מאמרות כלם נמשכו רק בשביל שיתגלה כבודו יתברך על ידי הבריאה ויש גבול לכל כבוד וכבוד שמלבש בכל מאמר ומאמר מעשרה מאמרות שלא תפשט למקומות הממנפים שהם מקומות החיצונים בבחינת וכבודי לא אחר לא אתן. ואף על פי שמלא כל הארץ כבודו, אף על פי בן יש גבול להכבוד שלא תפשט למקומות הנ"ל, אכל באמת אף על פי בן בודאי גם מקומות הממנפים ובתי עבודה וזה גם הם צריכין לקבל חיית ממנו יתברך, אך הם מקבלים מבחינת מאמר סתום שהוא בחינת בראשית, בחינת איה וכו'. על פן מי שנופל לשם חס ושלום, כששואל ומחפש ומבקש איה מקום כבודו, על ידי זה זוכה לעלות בתכלית העליה, פי זוכה לבחינת איה שהוא בחינת בראשית מאמר סתום, שהוא למעלה מכל המאמרות שכלם מקבלין ממנו כנ"ל. וזה בחינת ואיה השה לעלה וכו', עין שם. וזה בחינת תשובה, פי זה עקר התשובה בשאדם מבקש ומחפש אחר כבודו יתברך ורואה בעצמו שרחוק מוכבודו יתברך ומתגעגע ושואל ומצטער איה מקום כבודו וזה בעצמו תשובתו ותקונו וכו'. ויש פנה עוד הרבה דברים, פי בשאדם הולך בדרך וכו' ולפני כל

יתברך וכו' אף על פי בן אין שום יאוש בעולם כלל, אף על פי שנומה לו שבמקומו אין נמצא שם ה' יתברך כלל חס ושלום, מחמת שנופל למקומות ממנפים כאלו, רחמנא לצלן, אף על פי בן תחוק ויתאמין ויתנבר מאד לדרש ולבקש ולחפש אחר כבוד ה' יתברך. וכששואל ודרש ומבקש אחר כבוד ה' יתברך. ומצטער ומתגעגע וצועק לה' יתברך ובקש לחזור אליו, אף על פי שאינו יודע שום דרך ונתיב ועצה ותחבולה איד אפשר לעלות ולחזור ממקומות כאלו הרחוקים מה' יתברך כל כך, אף על פי בן על ידי הבקשה והחפוש בעצמו שמחפש ומבקש את ה' יתברך איה מקום כבודו, על ידי זה בעצמו עולה בתכלית העליה בבחינת ידידה תכלית העליה, פי איה הוא בחינת מאמר סתום שמשם מקבלין כל המאמרות שבהם נברא העולם שהוא בחינת בראשית מאמר סתום. ומגדל הסתרתו והעלמו של המאמר סתום הגבה מכלם, על פן מקבלין ממנו דיקא חיות וקיום כל המקומות הממנפים וכל הדברים רעים וכו'. ועל פן כשנופלין חס ושלום, למקומות אלו ומבקשין ומחפשיין איה מקום כבודו. על ידי זה הוא עולה בתכלית העליה, פי זוכה לעלות אל שרש הקדשה שהוא בחינת איה, שהוא בחינת מאמר סתום שמשם מקבלין העשרה מאמרות, פי עקר הבריאה היתה

לקוטי הלכות גבית חוב מהיתומים ^ג חושן משפט קנב

העשרה מאמרות מקבלין ממנו. פי פשוטין מדרגא לדרגא והו בחינת התחדשות הנשמה שמתחדש עכשו ונעשה פאיש אחר על ידי שיצא ממדרגה הראשונה ונכנס למדרגה השניה ואי אפשר לחדש עצמו ולצאת ממדרגה למדרגה פי אם על ידי שחזור ועולה לתכלית השרש שהוא בחינת איה שהוא השרש של כל העשרה מאמרות שבהם נברא העולם, שבהם פולאים כל העולמות וכל הנשמות וכל מדרגות שבעולם. ומחמת זה בעצמו פשרוצין לעלות מדרגא לדרגא צריכין שיהיה ירידה קדם העליה, פי פשרוצין לעלות מדרגא לדרגא בהכרח צריכין לחזר ולהכלל בתחלת השרש שהוא בחינת איה, שהוא שרש הכל ששם פלולים יחד כל המדרגות שבעולם פנ"ל. ושם יכולין לחדש נשמתו ולצאת מדרגא לדרגא וכן"ל. ועל פן מברחין שיהיה ירידה קדם העליה מדרגא לדרגא, פי על ידי הירידה שיש לו על ידי זה הוא מחפש ומבקש איה מקום כבודו, ועל ידי זה פשוכה לחפש ולבקש היטב, או זוכה לעלות בתכלית העליה לבחינת איה, שהוא שרש הכל פנ"ל. ואין חוזר וממשיך משם מבחינת איה שרש הכל, הוא ממשיך משם חיות לבחינת מדרגה גבה יותר ועולה למדרגה הגבה יותר:

ג נמצא, שיש לכל אדם שני בחינות עבודות. עבודה אחת היא

הנורה יש ספקות הנ"ל וכו'. והו בחינת 'אם יאמר לך אדם היכן הוא אלהיך, האמר לו בכרך גדול של רומי וכו', עין שם כל זה היטב:

ב וזה בחינת 'ממלטלי דיתמי לא משתעבדי לבעל חוב', פי ענין הנ"ל היא עצה נפלאה ודרך ישרה מאד לכל אדם. לא מבניא להאנשים הקטנים במעלה, ובפרט מי שנפל חס ושלום, מעבודת ה'. ומכל שכן מי שנפל חס ושלום, למקום שנפל שבוראי אינו יכול להחיות את עצמו פי אם על ידי ענין הנ"ל. שגם במקומו ובקש ויחפש אחר ה' יתברך פנ"ל. ואז יזכה לעלות מן הירידה והנפילה הגדולה לתכלית העליה פנ"ל, אך אפלו אנשים בשרים באמת, ואפלו הגבוהים במעלה יתרה צריכים גם פן לענין הנ"ל, פי כל אדם צריך לעלות תמיד מדרגא לדרגא, פי האדם אסור לו להיות עומד פמוכא. ובשצריך לעלות מדרגא לדרגא, או בהכרח שיהיה לו ירידה קדם העליה פמוכא. ואין בעת שיש לו הירידה שקדם העליה, ואז הוא רחוק מה' יתברך וכבודו יתברך נסתר ממנו ואז הוא צריך לחפש ולבקש איה מקום כבודו. ועל ידי זה הוא זוכה לעלות בתכלית העליה בחינת איה פנ"ל, ועל ידי זה הוא עולה למדרגה גבה יותר, פי אי אפשר לעלות מדרגא לדרגא פי אם על ידי בחינת איה, שהוא המאמר העליון בחינת מאמר סתום בראשית, שכל

אפלו כשנזופלים חס ושלום, לדברים רעים לגמרי גם שם אם יזכה לחוס על נפשו ויקים ככל המבאר במאמר הנ"ל לבקש ולחפש אחר כבודו ותברך, או יזכה לתכלית העליה, לבחינת איה, שעל ידי זה נתפפרין ונתתקנין כל העוונות בבחינת 'ואיה השה לעלה', כמו שמבאר במאמר הנ"ל:

וזה בחינת (אבות צב): 'טוב תורה עם דרך ארץ שניגעת שניהם משפחת עוון'. כי תורה ודרך ארץ הם שתי הפניות הנ"ל, בחינת מלא כל הארץ כבודו, דהינו התגלות כבודו ותברך, שזהו בחינת עבודת התורה והמצוות. ודרך ארץ, הינו משא ומתן ועסקי חל שאינם דברים שבקדושה, ששם אין רואין התגלות כבודו ותברך, אבל צריכין לעסק גם בהם. ושם צריכין לחפש ולבקש אחר כבודו ותברך ואז מחיה את עצמו בבחינת איה מקום כבודו שהוא מאמר סתום, שהוא שרש הכל, שמוגדל הסתרתו מקבלין ממנו חיות כל הקלפות והעוונות, אבל כשמתפשין ומבקשין איה מקום כבודו, אזי עולה בתכלית העליה לשרש הקדושה, ואזי נתבטלין כל העוונות והקלפות. וזהו: שניגעת שניהם משפחת עוון, כי צריכין שניהם תורה ודרך ארץ שהם שתי העבודות הנ"ל. ועל ידי שניהם דיקא מבטלין העוונות, כי משא ומתן לבד בודאי אינו כלום, כי אף על פי שיכולין לחפש ולבקש גם שם את

בחינת "מלא כל הארץ כבודו", שזהו בחינת כל העשרה מאמרות שבהם נברא העולם, שמלכש בהם כבודו ותברך שזהו בחינת כלליות התורה הכלולה בעשרת הדברות, שהם בחינת עשרה מאמרות אשר קיים התורה הקדושה היא בשביל כבודו ותברך שהוא שרש התורה, כמו שאמרו רבותינו ז"ל, אין כבוד אלא תורה. וצריך האדם לעסק תמיד בתורה ועבודה בשביל כבודו ותברך כדי לגלות כבודו על ידי התורה הקדושה וימלא כבודו את כל הארץ. וזהו בחינת מה שמבאר שם בתחלת המאמר הנ"ל שצריך כל אדם להסתפל בכל דבר אם יש בו כבוד ה' ותברך, יעשה, ואם לאו, לא יעשה, כי העקר הוא שיהיה כל מעשיו בשביל כבודו ותברך, שזהו בחינת כלליות התורה והמצוות הנ"ל, אבל אי אפשר להיות דבוק בהתורה תמיד וימם ולילה בלי בטול כלל, כי לפעמים צריכין לבטל. כמו שאמרו רבותינו ז"ל פעמים בטולה של תורה זהו קיימה. וגם צריכין לעסק במשא ומתן ודרך ארץ ואז אין רואין כבודו ותברך, כי עקר התגלות כבודו ותברך הוא רק בהתורה ומצוות. ואז צריכין להחיות את עצמו בבחינת השניה הנ"ל, על ידי שמתפשין ומבקשין אחר כבודו ותברך, בבחינת איה מקום כבודו, ועל ידי בחינה זו יכולין להחיות את עצמו בכל דבר ובכל מקום. אפלו בדברי חל, כגון משא ומתן וכיוצא. וגם

לקוטי הַלְכוֹת גְּבִית חוֹב מִהֲתוּמִים א חוֹשֵׁן מִשְׁפָּט קנח

דף ט

כבודו כנ"ל. ועל כן אפילו בעת שהוא רחוק מכבודו ותפודה, דהינו בעת שעוסק בדברי הל', גם שם יחפש בודאי איה מקום כבודו. ועל ידי זה יזכה לעלות בתכלית העליה כנ"ל. וגם תורה לבר בלי שום דרך ארץ גם כן אי אפשר, כי בהכרח צריך בכל פעם לעלות מדרגא לדרגא. ואז מברח שיהיה לו ורידה קדם העליה, ואז בהכרח שיחיה עצמו בבחינת הפקשה ותחפוש הנ"ל, שזהו בחינת עבודת המשא ומתן ודרך ארץ כנ"ל. ששם מבקשין ומחפשין אחר כבודו ותפודה, שעל ידי זה יזכו לתכלית העליה בבחינת איה, שעל ידי זה נתפסלין כל העוונות כנ"ל. וזהו שיגיע שניהם משפחת עוון, כי על ידי שני הבחינות הנ"ל נתפסלין העוונות כנ"ל:

ד וזהו מרמז בסוף מאמר הנ"ל שמדבר שם מענין דרכים ובשהולך בדרך אוי התורה הולכת לפניו ולפני כל תורה יש ספקות ובלבולים הנ"ל. כי שתי הבחינות הנ"ל הם בחינת בשבתך בביתך ובלכתך בדרך, כי עבודת התורה שהיא בחינת התגלות כבודו, שהוא קיום העולם, זהו בחינת בשבתך בביתך, כי זאת הקדשה קבועה ונקיטא לעד, אבל בשמתרחקים מכבודו ותפודה מן התורה חס ושלום, אזי הוא בחינת נע ונד ומטלטל, שזהו בחינת ובלכתך בדרך שאין לו מקום קבע, רק הוא נע ונד ולא נודע מקומו איה, כי היום מקומו פאן

ה' ותפודה עד שיזכה לתכלית העליה בבחינת איה כנ"ל. אבל אף על פי כן הוא מקום ספנה מאד ויכולין להיות נלכד ונבשל שם חס ושלום, כי באמת בבחינת איה מקבלין פח כל החיצונים מוגדל הסתרתו והעלמו. ועל כן במשא ומתן שמקבל חיות בבחינת איה על כן הקדשה נעלמת שם מאד. ומחמת זה בקל יוכל להיות נלכד חס ושלום, על ידי עסקי עולם הזה במשא ומתן ודרך ארץ וחס ושלום, ישבח אותו ותפודה לנמרי, כמו שכתוב: "וכסף וזהב ירבה לך וכו'". וכמו שכתוב: "והם ללכדך ושכחת וכו'". כי שם הקדשה נעלמת בבחינת איה. ובשנבנסין לשם, הינו בבחינת דרך ארץ ומשא ומתן שהם עסקי עולם הזה, צריכין לבקש ולחפש שם מאד מאד אותו ותפודה. ואז דיקא יכולין למצאו ולעלות בבחינת איה כנ"ל. אבל אם חס ושלום, לא יזכה לבקש ולחפש בראוי אחר כבודו ותפודה חס ושלום, ישבח אותו לנמרי וכנ"ל. על כן מי שרוצה לעסק במשא ומתן ודרך ארץ הוא מברח לעשות תורתו קבע ומלאכתו עראי, כי בהתורה הקדושה שם הוא בחינת התגלות כבודו ותפודה ועל ידי זה אפילו בשיצא לשיק לעסק בדרך ארץ ומשא ומתן לא יהיה נלכד שם חס ושלום, כי יזכה לבקש ולחפש גם שם אחר כבודו ותפודה מאחר שהוא משתדל תמיד לגלות כבודו ותפודה, כי תורתו קבע שהוא התגלות

ומוחר במקום אחר ואין יודעין איה מקום כבודו. שזהו בחינה השנייה הנ"ל שצריכין לחפש ולבקש איה מקום כבודו, שזהו בחינת משא ומתן ודרך ארץ שרב המשא ומתן הוא על ידי דרכים שצריכין להיות נע ונד בשביל פרנסה ואז צריכין לבקש ולחפש איה מקום כבודו, בחינת "גד הוא ללחם איה" (איוב טו), כי אז צריכין לחפש ולבקש איה מקום כבודו וכו' ל:

ה וזה בחינת כל הגליות שישאל הולכין בגולה והם נעים ונדים בצפור נודדת מן קנה. וכמו שהם נעים ונדים כמו כן, כביכול, קדשת כבודו ותפרד נע ונד, כמו שכתוב: "צפור נודדת מן קנה", שהם ננסת ישראל, "כן איש נודד ממקומו", שאז צריכין לחפש ולבקש מאד מאד אחר כבודו ולשאל ולדרש בכל עת איה מקום כבודו ואז אם תדרשנו ימצא לך בודאי, כמו שכתוב: "והפין ה' אתכם פעמים וכו' ובקשתם משם את ה' אלוקיך ומצאת כי תדרשנו בכל לבבך ובכל נפשך בצר לך ומצאוך וכו'". כי בעוונותינו הרבים, בעת הגלות, ובפרט עכשו בסוף הגלות בעקבא דמשיחא אשר עכשו ההסתרה מתגברת מאד מאד באלפים ורבבות הסתרות שבתוך הסתרה אשר כל נביאנו מימות משה וכל האבות בלם הסתכלו והתנבאו על הדורות האלו על עצם הצרות אשר יקרה לנו באחרית הימים חס ושלום. ועקר של כל הצרות הוא

צרות הנפש אשר נתרחקנו עכשו מה' ותפרד מאד מאד אשר לא היתה פזאת מימי קדם, כי באמת צרות בגשמיות אף על פי שבודאי עוברים עכשו על ישראל צרות רבות מאד ומסים וארנוניות רבים, אף על פי כן צרות בגשמיות כבר סבלו ישראל בדורות הקדמונים צרות רבות יותר ויותר כמה פעמים, כי היה כמה גרושין ושמדות והריגות ובריחות וכיצא בזה הרבה הרבה, רחמנא לאלו מעתה. אבל העקר שהתנבאו כל הנביאים על ימים האלה על חבולו של משיח, אשר כמה תנאים ארוך, ייתי ולא אחמינא וכיצא בדברים האלה שהפליגו רבותינו ז"ל בעצם הצרות של אחרית הימים, העקר הוא צרות הנפש וגדל הסתרת כבודו ותפרד שלא היתה פזאת בדורות הראשונים, כי אזלת ד' ואפס עצור ועזוב. וכל הצדיקים האמתיים נסתלקו, בעוונותינו הרבים, והשקר הולך ומתגבר והאמת נעדרת ונעשה עדרים עדרים של אמת, כי בעוונותינו הרבים נתרבה האמת מאד מאד, כי כל אחד אומר שאצלו האמת אף על פי שיועד בעצמו נגעי לבבו וכל מה שהטא ופגם, אף על פי כן הוא מתפאר בגדלות שהוא השיג דרך אמת יודע חכמות חדשות בעבודת ה' ומטעה ומעקם ומבלבל כמה וכמה אנשים מדרכי ה' האמתיים מדרך הישן אשר דרכו בו אבותינו מעולם בלי שום חכמות והמצאות בלל. פאלה וכאלה

לקוטי הלכות גבית חוב מהיתומים **הושן משפט** קנו

הוא פורק על לגמרי ומתלווצץ מכל התורה פלה והם אפיקורסים גמורים מלבד מה שמבטלין בני ישראל מלמוד התורה הקדושה ומחטיאין הכל פיהם הקדוש של תינוקות של בית רבן ועדין הם רוצים להטעות חס ושלום, פאלו עושין טובות, יהי כן ה' עמהם ויעשה להם ה' יתברך טובות פאלה פאשר הם עושין לגערי ישראל, ובעונותינו הרבים כבר נשקעו כל קד בטעותם על ידי רשעתם הגדול אשר הביאו נפשם מקדם בעברות גדולות, כי נאפו והרבו מקורים בישראל עד אשר אי אפשר להשיבם עוד מדרך הרעה, כי עליהם נאמר, "כל באיה לא ישוכן ולא ישנו ארחות חיים". ועל צרות הנפש פאלו וכאלו אשר נתרבנו עקשו בדורות הללו בעונותינו הרבים, עליהם התנבאו כל נביאינו וחקמינו מקדם על דורות הללו, כמו שאמר דניאל: "ויתלבנו ויצרפו רבים והרשיעו רשעים ולא יבינו והמשפלים יבינו". וכתבי, ומן המשפלים ישלחו לצרף בהם ולברר וללבן עד עת קץ, כי עוד למועד. אשרי מי שזכרה בדורות האלה להתחזק עצמו בה' יתברך ולילך בדרך השר והאמת בתמימות ובדרך הישן אשר דרכו בו אבותינו מעולם ויתקד את בני בתורת ה' בלמוד גמרא ופוסקים ומעט מקרא כמו שנהגו בו אבותינו מעולם ואז זה וזה יתקיים בידו. ולא כמו האפיקורסים שעושין עקר מלמוד המקרא והקמת

רבות אשר עצמו מספר בכמה וכמה מיני אפנים אשר התגבר השקר על האמת בעונותינו הרבים, ונתקנים, "ותשלך אמת ארצה" ובפרט הצרה הגדולה מכל הצרות אשר התגברה עקשו חכמת הפילוסופיא חכמות חיצוניות והתחילו ללמד גערי בני ישראל חכמות ולשונות העפ"ם אשר הלאי היו קוברים אותם בתייהם גודאי היה טוב להם יותר ויותר, כי הם הורגים אותם ואת עצמם בידים ועוקרים את עצמן ואת בניהם משני עולמות ומעבירים את בניהם למלך ועבודה זרה ולקום המגפת ושוחטים ילדיהם בשאט נפש בידו ובמעל וצודים נפשות רבות שפורחות לגיהנם עדי אובד על ידי זה, כי אין רעה וצרה גדולה כמו: **ואם היה לנו לב פשר לה' יתברך כמו אנשים פשרים של דורות הקודמים, הנה ראוי לנו לפל על פנינו ארצה ולהכות ראשינו בפתל יזמם ולילה על כל הצרות האלה אשר לא הנה פזאת מימות עולם. מה נאמר מה נדבר אזי לעינינו שפקד ראות, אזי לאזנינו שפקד שומעות ולא זו אף זו כי אם עוד העזו פניהם ויאמרו לנו בפה מלא, כי הם עושים טובות לבני ישראל ורוצים להצבם בדרך השר. אזי ואבוי! אזי ואבוי על ראשם! אזי לנפשם כי גמלו להם רעה, כי הם ממירין ומעבירין על דת בניהם בידם. פאשר רואין בחוש שכל מי שצבנם בדרךיהם ולומד לשונותיהם והקמתיהם**

הוצאת ספרים

הדקדוק ומבטלים עקר הלימוד שהוא גמרא ופוסקים. ורבותינו ו"ל אמרו, מנעו בניהם מן ההגיון ואמרו שתלמוד בבלי בלול מהבל מקרא ומשנה וגמרא. ובפרט ששאמת עקר פגנות האפיקורסים הוא רק להתלבש עצמו באיזה אמת, כי כל שקר שאין בו אמת בתחלתו אינו מתקיים וכו'. על פן מטעין את בני ישראל ואומרים שהם עושין לנו טובה שמלמדו בני ישראל מקרא ולעת עתה מבטלין אותן מעקר הלימוד מגמרא ופוסקים ואחר כך מבטלין אותן לגמרי ולומדים אותם הכל מעשה תעתיעים שהם חכמות ולשונות שידע היכן פוש עומד במפת העולם. או להם, אוי לנפשם שהם אומרים שדין הקדוש של המחליף פרה בחמור אין צריך הנער לידע. ושמות הנה כמה ונבות יש להתולעים המשנים הנמצאים בארצות הרחוקים זה צריך הנער לידע, כי הם מדפיסים זאת בלוחות שלהם שחברו בבית הנוד שלהם, הפנים ראו כי ה' מסוד בקרבם רוח תעתיעים. ה' ברחמי הקדושים ירחם עלינו ועל זרענו ועל פלגת עמו ישראל ויציל אותנו ואת זרענו מהם ומהמונים:

ו על פן עכשו בתקף הגלות האחרון בסופו צריך כל אחד ואחד לזהר מאד לילך עם המאמר הנ"ל לקיים ככל הכתוב בו לדרש ולבקש ולחפש מאד מאד בכל עת ובכל מקום אחר כבודו ויתברך וישאל ויבקש איה מקום כבודו.

ואז אם יבקשנו וידרשנו היטב, ויכל בודאי למצוא יתברך אפלו אם הוא הגרוע שבגרועים, אפלו אם עבר מה שעבר וגם עכשו הוא במקום שהוא, אף על פי כן יחזק ידו תמיד לבקש ולחפש אותו יתברך גם במקומו, אף על פי שנפל למקומות הרעים לגמרי שהם מקומות המנופות שכבודו יתברך רחוק משם, כמו שכתוב: "כי כבודי לא אחר לא אתן". אף על פי כן יצטרע ויתגעגע וידרש ויבקש ויחפש איה מקום כבודו. ואז יזכה לעלות בתכלית העליה לבחינת איה, שהוא מאמר סתום, שמשם מקבלין חיות כל העשרה מאמרות וכל העולמות והנשמות וכל המדרגות כלם כנ"ל:

ז וזה בחינת מלאכת המשכן שנוצטוו אחר מעשה העגל, כי המשכן הוא בחינת הקדשה הגבה הנ"ל, בחינת איה שזוכין למצא על ידי הבקשה והחפוש שמחפשין ומבקשין בעת שרחוקין מן הקדשה והולכין גע וגד ומטלטל. כי המשכן לא היה לו קביעות מקום ואז היתה, כביכול בחינת הקדשה מטלטלת ולא נודע איה מקום כבודו, רק במקום אשר ישכן שם העגן שם יחנו בני ישראל. ויש אשר יהיה שם העגן וכו', כי אלמלא לא חטאו ישראל היו נכנסין לארץ ישראל מיד שישם עקר קביעות מקום קדשותו. וישם עקר התגלות כבודו ויתברך, כי שם כל העשרה קדשות שהם בחינת עשרה מאמרות שבהם ברא

ק"ד

לקוטי הלכות גביית חוב מהיתומים א חושן משפט קנט

בבחינת איה מקום כבודו כנ"ל. ועל פן נבנה המשפן מכסף וזהב ושאר חפצים שהם עסקי חל וכן"ל. ועל פן ל"ט מלאכות שבהם כלולים כל המשא ומתן והעסקים, ממשפן וקריגו, פי קדשת המשפן הוא בחינת הקדשה הנגבה שהיא בחינת איה, שזאת הקדשה נעלמת במשא ומתן ול"ט מלאכות בכסף וזהב ושאר חפצים כנ"ל:

ח וזה בחינת מה שנתנה התורה במדבר דיקא, וישאל הלכו שם במדבר ארבעים שנה, ובכל אלו הארבעים שנה הלך המשפן עמהם ושם נדבר ה' ותברך עם משה וקבלו את התורה מפי משה רבנו, עליו השלום, כמו שכתוב: "וידבר ה' אל משה במדבר סיני ובאהל מועד". וכל התורה שפלה כלולה בעשרת הברות שהם בחינת עשרה מאמרות שעל ידם התגלות כבודו ותברך כנ"ל, בחינת מלא כל הארץ כבודו. וכל התורה בלה כלליות כל עשרה חלקי הכבוד כלם נמשכין מבחינת המאמר סתום הנ"ל שהיא בראשית בחינת איה מקום כבודו שהוא בחינת שרש התורה, שרש הכבוד, שרש העשרה מאמרות כנ"ל. ועל פן קדם שזוכין לאיה התגלות בתורה ועבודה, שהיו בחינת קבלת התורה, צריכין שיהיה מתקדם כמה בלבולים וספקות ומניעות רבות תאוות ומרדות וכיוצא. פי כל זה נמשך ממקומות החיצונים הנ"ל שהם מקבלין חיות מעצם

העולם שבביל כבודו ותברך, אך על ידי שהמאז בעגל שהוא עבודה זרה, שהוא מקומות המטנפים, ונפלו מאד ונתרחקו מכבודו ותברך מאד, על פן היה תקונם על ידי בחינת הנ"ל, על ידי בחינת איה כנ"ל, שעל ידי זה מחיין את עצמן אפלו אם נופלין לעבודה זרה, שהוא מקומות המטנפים כנ"ל. וזה בחינת מלאכת המשפן שצוה ה' ותברך שיכנו משפן מכסף וזהב ונחשת ושאר חפצים של חל, אשר על ידי רבוי הכסף והזהב עשו את העגל, כמו שכתוב: "ודי זהב". כמו שפרש רש"י שם, וצוה עליהם ה' ותברך שבמה שחלקלו בו ותתקנו ושיחפשו ויבקשו הקדשה שם דיקא וכל איש יבקש ויחפש אם נמצאו אצלו כסף וזהב וכו' ויביא אותו למלאכת המשפן ועל ידי זה דיקא בנו את המשפן שהלך עמהם ממקום למקום. ובכל מקום שעמד, שם קנה קדשה גבה שם והיו נוהגים שם כל הדינים הנוהגים בבית המקדש. וזר היה אסור לנגס למקום שעמד שם המשפן וכל הדינים. ואחר כך כשפרקו את המשפן משם היו מתרים כל הדינים ואפלו טמאים לנגס לשם, פי זאת הקדשה הוא בבחינת איה, בחינת איה מקום כבודו, פי היא קדשה גבה נעלמת מאד עד שאי אפשר לידע מקומו איה, רק במקום שזוכין למצוא כפי הבקשה והחפוש, שם זוכין שיתגלה קדשתו. ועל פן לא היה להמשפן מקום קבוע, פי הוא

במדבר דיקא אחר תקף גלות מצרים, כי בתקף השעבוד של גלות מצרים, שהיה גלות הנפש והגוף, אז "ויצקו בני ישראל אל ה'", כי לא היו יודעים שום עצה ותחבולה איד להתצל מהם רק תפסו אמנות אבותם ויצקו אליו יתברך והיו מצפים ומבקשים למצא כבודו יתברך. ועל ידי זה זכו לגאולה ואז הלכו במדבר מקום נחש שרף ועקרב וצמאון וכו' שהוא בחינת מקומות החיצונים הרחוקים מכבודו יתברך. ושם דיקא בקשו והפשו את ה' יתברך עד שזכו לקבל את התורה במדבר, שזהו ירידה תכלית עליה, כי במדבר דיקא שהוא מקומות החיצונים כשצמאון וקחפשו שם אחר כבודו יתברך, אז דיקא שם זוכין לקבלת התורה שנמשך מבחינת איה שזוכין על ידי הבקשה והחפוש במקומות החיצונים דיקא שהוא בחינת מדבר כנ"ל:

ט וזה שנפלו ישראל לספקות קדם קבלת התורה, כמו שכתוב: "היש ה' בקרבנו אם אין". ואיתא בזהר הקדוש שבחנונו אם בחינת הקדשה הנקרא 'יש' שורה בקרבם. אם בחינת אין, הינו כנ"ל כי שני בחינות הנ"ל שהם התגלות הקדשה, בחינת מלא כל הארץ כבודו ובחינת איה כנ"ל הם בחינות יש ואין. ומחמת היסורים שהיה להם אז שלא היה להם מים. התחילו לפל לספקות ולא ידעו אם ה' בקרבם, ואז הביא ה' יתברך עליהם עמלק, ואז

הסתרת והעלמת המאמר סתום בחינת איה כנ"ל, כמבאר בסוף מאמר הנ"ל שקדם כל תורה יש אלו הבלבולים וכו', ענין שם. ואז כשמתגברין על האדם אלו הבלבולים והמניעות והתאוות וכו' ואינו יודע שום דרך איד לצאת מהם ואיד למצא כבודו יתברך שם ושאל ודרוש ומבקש ומחפש איה מקום כבודו, אזו הירידה תכלית העליה, ואז זוכה לבחינת המאמר סתום שהוא בחינת איה שרש התורה והמאמרות כלם. ואז זוכה להמשיך משם תורה, כי עקר כל התורה נמשך משם, כי ממשכין התגלות כבודו יתברך שהוא כלליות התורה מאן ליש ועקר חיות כל הכבוד והתורה והמאמרות כלם נמשך משם מבחינת המאמר סתום שהוא בחינת איה, שהוא בראשית, שהוא התחלת התורה שכל התורה נמשך משם כנ"ל, כי הקלפות והחיצונים בחינת מקומות המגופים מקבלין חיות מעצם הסתרו והעלמו שעל ידי זה יש להם כח להסתיר כבודו יתברך לגמרי חס ושלום, ולהכניס כפירות ובלבולים וספקות בלב שמשם עקר כח היצר הרע שנקרא אל אחר, אבל מי שנופל לשם חס ושלום. והוא שואל ומבקש ומחפש שם איה וכו' כנ"ל, אזו זוכה לעלות לשרש כל הקדשות, לשרש התורה, שהוא בחינת איה, בחינת בראשית, וממשיך ומקבל התגלות התורה משם. וזהו בחינת קבלת התורה

לקוטי הלכות גבית חוב מהיתומים ג חושן משפט קסא

הסתכלו כלפי מעלה, כי כך דרך האדם לפעמים כל זמן שאין הפעל דבר מתגבר עליו כל כך עדן הוא מתרשל לחפש אחר כבודו ותפודה, אך כשהפעל דבר מתפשט על האדם מאוד ורוצה להפילו לגמרי חס ושלום, ואז מתעורר קדושת גוף האדם, ואז דיקא הוא מתחיל לדרוש ולחפש איה מקום כבודו. שנהו בחינת מלחמת עמלק קדם קבלת התורה, כי עמלק הוא זממת הנחש בחינת מקומות המטנפים הנ"ל ששם אי אפשר למצא כבודו ותפודה בשום אופן רק צריכין לצעק אל ה' בקול חזק מאוד לדרוש ולבקש איה, איפוא כבוד קדושתו ותפודה, ואז מתגברו עליו ועליו בתכלית העליה בבחינת ויהי כאשר ירים משה ידו ויברך ישראל, כמו שאמרנו רבותינו ז"ל: בזמן שנתה משה מגביה ידיו וישראל מסתכלין כלפי מעלה היו נוצחים, ולכאורה קשה למה עשה משה זאת על ידי הרמת ידיו דיקא, הנה לו לומר להם בפה מלא שישעבדו לכם למקום ועזרו להם ה' ותפודה, אך באמת הוא ענין הנ"ל שבעת שמתגבר תקף זממת הנחש חס ושלום, שהוא מקומות המטנפים, שהוא בחינת מלחמת עמלק ששם אי אפשר למצא כבודו ותפודה בשום אופן ואי אפשר לדבר כלל מכבודו ותפודה רק לרמוז בידיו כמו משה רבנו, עליו השלום, שהרים ידיו לרמוז להם שיתפלו למעלה, הינו אף על פי שמתגבר עקשו מקומות

המטנפים פאלו שהם בחינת מלחמת עמלק שאי אפשר לדבר ולגלות שם כבודו ותפודה, אף על פי כן שאו עיניכם למרום והסתכלו למעלה ותדרשו ותבקשו ותחפשו איה אפוא הוא ותפודה, ואז היו ישראל נוצחים, כי על ידי זה עולין בתכלית העליה לבחינת איה כנ"ל, ועל כן זכו אחר זה מיד לקבלת התורה שהיא נמשכת מבחינת איה שהוא בראשית כנ"ל:

י וזה בחינת תקף ההכפדה שהכפיד עליהם פרעה יותר אחר שבא אליו משה ואמר לו שישלחם, ואז שאל משה: "למה הרעת לעם הזה וכו'". כי הגאולה צריכה להיות מבחינת איה שהוא בחינת יובל הגדול, שער החמשים שמשם נגאלו ישראל, על כן בסוף הגלות סמוך להגאולה ממש הסתיר ה' ותפודה עצמו, בכיבוד, כל כך עד שגם משה רבנו בעצמו לא הבין דרכיו ושאל קשיות שהוא למה הרעת וכו', שנהו בחינת איה מקום כבודו, איה הבטחתך שהבטחת לגאולם ועקשו הוא להקדיש? ואז על ידי זה דיקא נגאלו, כי אז נתגלה ה' ותפודה עוד למשה עד שגאולם על ידו, כי רמזו בסוף המאמר הנ"ל שגם הצדיק הגדול במעלה מאוד קדם שזוכה להתגלות התורה צריך שיבואו עליו ספקות מתחלה עד שישאל איה וכו', ועל ידי זה זוכה להתגלות התורה, שנהו גם כן בחינת הגאולה, כי הגאולה היא התחלת קבלת התורה וגם

אז וכו' לְכַמָּה מִצְוֹת, כִּי עֵקֶר הַגְּאֻלָּה הִיא גְּאֻלַּת הַנֶּפֶשׁ לְהִתְקַרֵּב לַה' יִתְבָּרַךְ שֶׁהִיא בְּחִינַת קְבֻלַּת הַתּוֹרָה וְכַ"ל:

יא וְעַל בֵּן אַחֵר כֹּל הַגְּלוּיֹת וְכו' לְקַבֵּל הַתּוֹרָה, כִּי אַחֵר גְּלוּת מִצְרַיִם הָיָה עֵקֶר קְבֻלַּת הַתּוֹרָה. וְכֵן אַחֵר גְּלוּת בָּבֶל וְכו' לְקַבֵּל אֶת הַתּוֹרָה בְּיַמֵּי מֶרְדֵּכִי וְאַסְתֵּר. וְכֵן אַחֵר גְּלוּת זֶה אִזּוֹ הָיָה עֵקֶר הַתְּגֻלוֹת הַתּוֹרָה, כִּי עֵקֶר הַתְּגֻלוֹת הַתּוֹרָה הָיָה בְּיַמֵּי מוֹשֶׁה שֶׁכָּבֹא בְּמַהֲרָה בְּיַמֵּינוּ, כִּי עַל יְדֵי הַגְּלוּת שְׁגוּלָיו בֵּין הָאֻמוֹת שֶׁהֵם בְּחִינַת מְקוֹמוֹת הַמִּטְנָפִים. וְשֵׁם מַחֲפָשִׁין וְיִמְכָּשִׁין אִיזָה וְכו' בַּ"ל, בְּחִינַת וּבְקִשְׁתֶּם מִשֵּׁם אֵת ה' אֱלֹהֶיךָ וְכו' בַּ"ל, עַל יְדֵי זֶה וּכְיֵן לְעֲלִיָּה גּוֹרְלָהּ, לְבְּחִינַת אִיזָה, שְׁמִשֵּׁם עֵקֶר קְבֻלַּת הַתּוֹרָה בַּ"ל:

יב וְזֶה בְּחִינַת מוֹה שֶׁעֵקֶר הַשְּׁעֵבֹד שֶׁל בַּעַל חוֹב הִיא עַל קַרְקָעוֹת. וְעַל כֵּן מִטְּלָטְלוֹ יִדְחִמִּי לֹא מוֹשְׁתַּעֲבְדִי לְבַעַל חוֹב, כִּי בְּכָל הַדְּבָרִים שֶׁבַּעוֹלָם מְלַבֵּשׁ בְּבוֹדוֹ יִתְבָּרַךְ שְׁמִשֵּׁם חַיִּיתֶם. וְהַקְדָּשָׁה וְהַחַיִּיתִּים אֵלֶּקוֹת הַמְּלַבֵּשׁ בְּקַרְקָעוֹת וּמִטְּלָטְלוֹיִן הֵם בְּשֵׁנֵי בְּחִינּוֹת הַבַּ"ל, כִּי קַרְקָעוֹת הֵם בְּחִינַת הַקְדָּשָׁה הַקְּבוּעָה עוֹמֶדֶת וְקִנְיָת, בְּבְּחִינַת "וְהָאֶרֶץ לְעוֹלָם עֹמֶדֶת", שֶׁהִיא בְּחִינַת מֵלֶאכָּל כָּל הָאֶרֶץ בְּבוֹדוֹ, אֲבָל מִטְּלָטְלוֹיִן שֶׁהֵם מִטְּלָטְלוֹיִן וְנִעִים וְנָדִים, שֵׁם הַקְדָּשָׁה נֶעְלָמָה בְּבְּחִינַת אִיזָה מְקוֹם בְּבוֹדוֹ, כִּי אִיזָה מְקוֹם קְבוּעָה שֶׁהִיא נִמְשָׁד מִקְדָּשָׁתָהּ הַמְּשֻׁבָּן שֶׁהִיא מִטְּלָטְלוֹ וְהוֹלֵךְ מִמְּקוֹם לְמְקוֹם בַּ"ל, כִּי

עֵקֶר הַתְּגֻלוֹת בְּבוֹדוֹ יִתְבָּרַךְ הוּא בְּבְּחִינַת הָאֶרֶץ דִּיקָא בְּבְּחִינַת מֵלֶאכָּל כָּל הָאֶרֶץ בְּבוֹדוֹ, מֵלֶאכָּל כָּל הָאֶרֶץ דִּיקָא, כִּי שֵׁם עֵקֶר הַתְּגֻלוֹת בְּבוֹדוֹ יִתְבָּרַךְ, כִּי ה' יִתְבָּרַךְ כְּשֶׁרָצָה לְבְּרֹא הָעוֹלָמוֹת כְּדֵי לְגַלוֹת בְּבוֹדוֹ יִתְבָּרַךְ, כִּי הַכֹּל נִבְרָא בְּשִׁבְיָל הַבְּבוֹד בַּ"ל. וְאִזּוֹ רָאָה ה' יִתְבָּרַךְ שֶׁלְגַדֵּל עֵצִים אֹרֵךְ בְּבוֹדוֹ יִתְבָּרַךְ אִי אֶפְשָׁר לְגַלוֹת בְּבוֹדוֹ כִּי אִם עַל יְדֵי תְּכִלִּית הַצְּמִצּוּם שֶׁהוּא נִקְדַּת הַפְּרֻזָּה שֶׁל עוֹלָם הַנֶּשְׁמִי הִנֵּה שֶׁהוּא הָאֶרֶץ וְהַעֲפָר שֶׁהוּא חֹמֶר עֵב וּמְגִשֵּׁם בְּתְּכִלִּית הַנֶּשְׁמִיּוֹת, שֶׁהִיא תְּכִלִּית הַצְּמִצּוּם. וְעַל יְדֵי תְּכִלִּית הַצְּמִצּוּם הִנֵּה שֶׁל הָאֶרֶץ הוּא, עַל יְדֵי זֶה דִּיקָא גְּלוּת בְּבוֹדוֹ יִתְבָּרַךְ, כִּי בְּלֹא זֶה הָיָה בְּלִמֵּי אֶפְשָׁר לְגַלוֹת בְּבוֹדוֹ יִתְבָּרַךְ מִחֲמַת עֵצִים הָאֹרֵךְ בַּ"ל. וְעַל כֵּן נִבְרָא הָאָדָם בְּעוֹלָם הַנֶּשְׁמִי הִנֵּה, כִּי עֵקֶר הַתְּגֻלוֹת בְּבוֹדוֹ יִתְבָּרַךְ הוּא עַל יְדֵי הָאָדָם דִּיקָא, שֶׁהוּא תְּכִלִּית כָּל הַנִּבְרָאִים שֶׁבְּשִׁבְיָלוֹ נִבְרָא הַכֹּל. וְעַל כֵּן נִבְרָא הָאָדָם עֲפָר מִן הָאָדָמָה, כִּי לְגַדֵּל עֵצִים בְּהִירֵת אֹרֵךְ נִשְׁמַת הָאָדָם שֶׁהוּא חֵלֶק אֱלֹהִים מִפְּעֵל וּנְמֻשָּׁד מִמְּקוֹם גְּבוּהָ וְעֲלוּיוֹן מְאֹד מְאֹד, כִּי יִשְׂרָאֵל עָלָה בְּמַחְשָׁבָה תְּחִלָּה, עַל כֵּן לֹא הָיָה אֶפְשָׁר שְׂיִיכָל שׁוּם עוֹלָם לְסַבֵּל אֹרֵךְ קְדָשָׁת נִשְׁמָתוֹ כִּי אִם עַל יְדֵי שְׁנֵתִלְבֵּשׁ בְּגוֹף הַנֶּשְׁמָה מִעֲפָר הָאֶרֶץ הַנֶּשְׁמִי הִנֵּה שֶׁהוּא תְּכִלִּית הַצְּמִצּוּם בַּ"ל. וְזֶה שְׁפָתְנוֹב: "וַיִּצַּר ה' אֱלֹקִים אֶת הָאָדָם עֲפָר מִן הָאָדָמָה". אִזּוֹ דִּיקָא: "וַיִּפַּח בְּאַפּוֹ נִשְׁמָת

לקוטי הלכות גבית חוב מהיתומים ג חושן משפט קסג

בבחינה אחת יש מעלה במטלטלין על קרקעות, כי שם בקרקעות שמקבלין חיית מבחינת המאמרות המתגלגלין בחינת מלא כל הארץ כבודו. על כן שם יש צמצומים רבים, שזהו בחינת עשרה מאמרות שכל כבוד וכל מאמר יש לו צמצום וגבול לבדו כפי"ל, שזהו בחינת מצרים שיש לכל קרקע וקרקע מצד שלו. ומחמת הצמצומים והגבולין שיש לכל מאמר ומאמר מעשרה מאמרות שבהם נברא העולם שעקרן מלכשין בקרקע הארץ. על כן יש שנויים רבים במעלות הקרקעות, שזהו בחינת עדית ובינונית וזבורית, שהם בחינת ימין ושמאל ואמצע שבהם כלולים כל הצמצומים של כל העשרה מאמרות כפי"ל, אבל מטלטלין הם רדעים מצד אחד מחמת שהם מטלטלים ונעים ונדים והקדשה נסתרת ונגלמת בהם ואין יודעין מקומם איה. אבל בשמחפשין את מקומם יכולין למצוא הטוב והחיות שבהם בכל דבר ודבר, כי מטלטלין כל מלי מיטב הוא, כי מאחר שחיותם מבחינת איה, שהוא מאמר סתום, שמשם מקבלין הכל כפי"ל, וישם אין שךד גבול וצמצום על כן במטלטלין שנמשכין משם אין שךד שם כלל עדית ובינונית וכו', כי שם אין שום צמצום וגבול כלל, רק שצריכין לבקש ולחפש הקדשה ההוא, כי אין יודעין מקומו איה. אבל בשמחפשין והחיות והקדשה הנמשך משם, אזי הכל טוב ואין שום דבר שלא יכול למצוא בו

חיים". כי דיקא על ידי שנוצר בגוף עכור פזה שהוא עפר מן האדמה, על ידי זה דיקא היה אפשר לו לקבל נשמת חיים שנמשך ממקור עליון ונורא מאד שאי אפשר לסבל אור פזה בשום עולם כי אם על ידי שנתלבש בצמצום פזה עפר מן האדמה כפי"ל. נמצא, שעקר התגלות כבודו ותברך הוא בהארץ דיקא בחינת מלא כל הארץ כבודו. וכמו שכתוב: "וימלא כבודו את כל הארץ". וכיוצא בזה הרבה. אבל מטלטלין שהם נעים ונדים ולא נודע מקומם איה, כי אין להם מקום קבוע, שם צריכין לבקש ולחפש הקדשה בבחינת איה מקום כבודו, שזהו בחינת המישא ומתן שצריכין לטלטל במקום למקום ולהוליד הסחורה ממקום למקום עד אשר ימצאו את מקומו למכרו שם. שזהו בחינת שצריכין לבקש ולחפש את מקומם, כי במקום שמקבלין חיית מה' ותברך יותר שם יכולין להשתפר בהם, אבל אין יודעין את מקומם איה, כי היום חשוב הסחורה כאן ולמחר במקום אחר. והוא מה שאמרו רבותינו ז"ל, מטלטלין כל מלי מיטב הוא, דאי לא מזדבן הקא מזדבן במתא אחריהא. כי אף על פי שעקר החיות נמשך להקרקע שישם עקר כבודו כפי"ל. ועל כן עקר חיית האדם וכל הנבראים הוא מן הקרקעות כי הכל היה מן העפר וכל המאכלים וכל הדברים שבעולם הכל מן העפר. וכמו שאמרו רבותינו ז"ל, אף על פי כן

טוב בהקדשה הנמשך מבחינת איה. ועל פן מפלטלי פל מלי מיטב הוא דאי לא מודכן הכא מודכן במתא אחריתא, הינו ששם בבחינת מפלטלין בחינת איה הכל טוב. וכל מלי מיטב הוא רק שצריכין לבקש ולחפש שם הקדשה מאד מאד, כי אין שם מקום קבוע. וזהו דאי לא מודכן הכא וכו', כי במקום התגלות קדשת הדבר, שם זוכין להצליח ולהשתפר באותו הדבר וכו':

ההזקות ובהכחשות חס ושלום, כנ"ל. על פן צריכין לחפש ולבקש בכל עת איה מקום כבודו בכל דבר שבפעולם ולהאמין שה' יתברך נעלם ונסתר בכל דבר שבפעולם ולהאמין שה' יתברך נעלם ונסתר בכל מקום ובכל דבר שבפעולם וכו'. ועל ידי זה יהיה נשמר מהם וזוהי למצאו יתברך תמיד וכו'. ועל פן הפרקע אינה נגולת, כי שם אין נאחזין כל קד הגולות והכחשות שגומשכין מבחינת איה וכו':

ועל פן המפלטלין צריכין שמירה יתרה מגנבות והזקות, כי שם בבחינת מפלטלין שם צריכין שמירה יתרה, כי עקר אחיות הקלפות והחיצונים הוא מבחינת איה שהוא המאמר סתום כנ"ל. ועל פן במפלטלין שגומשכין משם שכיח בהם הכחשות וכפירות ביותר וגנבות ואבדות והזקות שכל זה נמשך מן החיצונים שאחיותם מהסתרתו של המאמר סתום כנ"ל. ועל פן צריכין לשמור מאד ולשום עין עליהם מאד ולכלי להעלים עינו מהם שזהו בחינת שצריכין תמיד לשום עינו ולבו לבחינת הקדשה הנעלמת ונסתרת בכל הדברים שבפעולם שהוא בחינת איה, שצריכין לבקש ולחפש בכל עת בחינת הקדשה ההיא שלא יתגברו הסטרא אחרא חס ושלום, להעלים הקדשה ההיא, מחמת שהוא מאמר סתום ונעלם. ועל ידי ההסתרה של המאמר סתום משם נמשכין אחיות הסטרא אחרא שמושם כל

יד ועל פן מפלטלי דיתמי לא משתעבדי לבעל חוב, כי כל המפלטלין הם ברשות האדם שהם תחת רשותו וצריכין לקבל חיית ושמירה וקיום מהאדם, כי חייתם נעלם ונסתר כנ"ל, על פן צריך האדם להתעסק בהם תמיד ולשמורם ולהמשיך להם חיית, הינו לבקש החיית והטוב הנעלם בהם וכו'. ותכף כשנסתלק האדם או נשמתו עולה למעלה ולא נודע מקומו איה, כי שרש נשמתו הוא מבחינת איה וכו' שהוא שרש הכל ואין שוב אין המפלטלין ברשותו כלל, כי שרש חייתם שקבלו ממנו שעל ידי זה היו ברשותו נסתלק עכשו למעלה בבחינת איה כנ"ל, אבל פרקע לעולם ברשות בעליה עומדת, כי חייתה קבועה וקניא. ואפלו כשנסתלק האדם היא ברשות נפשו, כי האדם כלול מהכל ויש לו נפש רוח ונשמה. ותנפש נמשכת מבחינת מלא כל הארץ כבודו

יד ג

לקוטי הלכות גבית חוב מהיתומים א חושן משפט קסה

עליהם החיות בכל עת כנ"ל. על פן הם עכשו של היורשים ממש ואינם שכיבים להפעל חוב כלל, אבל הפרקע כל החיות שנמשך להם על ידי האדם בעת שקנאם קבוע בהם לעולם, כי שם החיות קבוע כנ"ל. וגם חיותם הוא בבחינת נפש האדם שנשאר בארץ גם אחר הסתלקות, על פן הם שכיבים לבעל חוב של הנפטר, כי עדין הם ברשותו כנ"ל:

טו וזה שכתבו הפוסקים שהאדנא גובין ממטלטלי דיתמי. פי עכשו בסוף גלות האחרון שעכשו גברה ההסתרה מאד וה' יתברך נסתר מאתנו מאד מאד בהסתרה שבתוך הסתרה, כמו שכתוב: "ואנכי הסתר אסתיר". ואין לנו עכשו במה להחיות עצמנו כי אם על ידי הפקשה והחפוש שאנו מחפשין ומבקשין איה מקום כבודו. ומצטרפין ומתנגעין לגאלת הנפש לשוב אליו יתברך באמת, כמו שכתוב: "ובקשתם משם את ה' אלקיך ומצאתו וכו'". שה' נאמר על הימים האלה שהם אחרית הימים שנופר שם בפרישה הריא. ועקר תקף ואריכות גלותנו הוא רק בשביל זה כדי שנקבש ונחפש איה מקום כבודו, כי אנו צריכין עכשו לעלות לעליה גדולה לזכות לגאולה האחרונה שאנו יעלו ישראל בתכלית העליה, על פן התגבר הגלות מאד באריכות גדול עד אשר כל אחד שואל איה הבטחתו ועד מתי קץ הפלאות. ועל ידי שנובה לחפש ולבקש את כבודו

והנשמה היא בחינת איה מקום כבודו והרוח מחבר שניהם יחד כידוע ומוכן כל זה בכתבים ודברי רבנו ז"ל. ובשנסתלק האדם, אזי הנפש נשארה בזה העולם והנשמה מסתלקת למעלה לבחינת איה מקום כבודו והרוח מתפרם יחד אם זוכה. על פן המטלטלים ששרשם מבחינת איה נסתלק חיותם מהאדם בעת הסתלקותו, ועל פן יוצאין מרשותו מיד בעת ההסתלקות ונכנסין תכף ברשות היורשים, כי המטלטלין צריכין תמיד להיות ברשות האדם שיתפש ויבקש ומשיך להם חיות וכנ"ל, אבל הפרקע חיותה קביעה, כי מקבלת מבחינת מלא כל הארץ כבודו שזהו בחינת נפש האדם שנשאר בארץ היות על פן הפרקע תמיד נקראת על שם המת, כמו שכתוב: "להקים שם המת על גחלתו". ועל פן עקר שעבודו של הבעל חוב הוא רק על הפרקע, כי המטלטלין כבר יצאו מרשותו בעת ההסתלקות והם עכשו של היורשים ממש, כי מקבלין חיות מהם, כי צריכין לקבל חיות חדש בכל עת מחמת שהקדשה נעלמת שם. שזהו בחינת מה שהמטלטלין צריכין שמורה והשגחה ונעור ושמחה, שזהו בחינת מה שצריכין להשיגים עליהם תמיד להמשיך להם חיות משרשם מחמת שהקדשה נעלמת ולא נודע מקומו. על פן אין חל עליהם שעבוד הבעל חוב, כי אין להם חיות קבועה רק על ידי האדם שפמשיך

היטב, נזכה להכלית העליה שהוא בחינת איה שאז תהיה הגאלה שלמה. והוה בחינת (ישעיה כא) "שמר מה מוללה, שמר מה מליל וכו' אם תבקעון בעי שבו אתיו". כי הכל קוראין וצווקין לה' והפרד שמר מה מוללה מה יהיה הסוף מגלות והשד הזה ומתי נזכה לגאלת המשיח. וה' והפרד משיב אם תבקעון בעי' שהוא לשון בקשה וחפוש, הינו אם תבקשו ותחפשו היטב איה מקום פבודו, שבו אתיו, כי זה עקר התשובה פנ"ל. ואז תזכו לגאלה שלמה פנ"ל:

בכל מקום פנ"ל. ועל פן עכשו מוטלמי פמקרקעי לכל דבר, כי פבר התקשה קבועה גם בהם פנ"ל:

זו ועל פן אין נפרעין מנכסי יתומים אלא בשבועה, כי בכל מקום שיש הכחשה צריכין שבועה, כי פשיש הכחשה וכפירה שהוא מן הסמרא אחרא והחיצונים, שהם סמרא דנוקבא שנייקתם מהסתרת המאמר סתום פנ"ל ואז צריכין שבועה, כי שבועה נגדר הם בבחינת איה שהוא מאמר סתום, שהוא שרש כל המאמרות וכל התורה בלה. ועל פן כל אדם יכול לאסר על עצמו כל מה שרוצה על די שבועה ונדר, כי משם מבחינת שבועה ונדר נמשך כל התורה, כי כל הנדר ונשבע פאלו נדר ונשבע בחי המלך, כמו שאמרו רבותינו ז"ל. כי משם חיות הכל, כי הם בבחינת המאמר סתום פנ"ל ועל פן כל אחד יכול לאסר על עצמו כל מה שרוצה על די שבועה ונדר. כי פשעולה לשם הוא ממשיך לעצמו מצוות חדשות פרצונו, כי משם נמשך כל התורה פנ"ל. על פן יכול לעשות מהתם אסור ולחיב עצמו פמה שאינו חיב על די נדר ושבועה. נמצא, שעכשו יש לו מצוות חדשות לקים מה שנדר או נשבע, כי מנדר ושבועה, שהם שרש הכל, יכול להמשיך לו אור התורה והמצוות פרצונו פנ"ל. ועל פן פשיש הכחשה שאחיותם מבחינת איה, שאז צריכין לחפש ולבקש איה וכו' כדי לעלות

ועל פן האדנא גם מוטלמי דיתמי משתעבדי, כי ישראל על די רבוי גלותם שפבלו פבר פמה שנים והיו מוטלמים ונעים ונדים בגליות רבות, ובפרט פעצם גלות המר הזה על די טלמולם הקשה, על די זה קדשו כל המקומות והמשיכו קדשה לכל בחינות המוטלמים, כי על די שישאל מוטלמים ונעים ונדים בגלות, על די זה הם מבקשין ומחפשין בכל עת איה מקום פבודו עד שאוכין בכל עת לקדשה עליונה הוות, ועל די זה נתקדשין כל המוטלמים שלהם. ועל פן עכשו שישאל סבלו גליות כל פד פבר נתקדשו כל בחינות הניצוצות המוטלמים עד שעכשו גם בהם הקדשה קבועה ונקבא, כי פבר המשיכו הקדשה בקבועות על די הבקשה והחפוש של רבוי הגליות שעל די זה מגליו קדשתו

לקוטי הלכות גביית חוב מהיתומים **חושן משפט** קסו

לְשֵׁרֵשׁ הַקְדָּשָׁה שֶׁהוּא בְּחֵינַת אֵיזָה וְכוּ' פ"ג^ל. על פן צריכין שבועה שעל ידי זה עולין ומתקשרין לבחינת איה שעל ידי זה מתבטלין כל החיצונים וכל ההכחשות והקפירות הנאין מהם וכנ"ל:

ועל פן אין נשבעין על הקרקעות, כי הם בבחינת המאמרות המתגלים בבחינת מלא כל הארץ כבודו ועל פן אין שך שם שבועה שהוא בבחינת איה וכנ"ל. ועל פן אין נפרעין מנכסי יתומים אלא בשבועה, כי בשמת ושלט סטרא דמותא שניקתה מבחינת איה פנ"ל, שעל ידי זה נסתלק ולא נודע מקומו איה. על פן אז יכול להתאחו השקר חס ושלום, שניקתו מהסתרת המאמר סתום פנ"ג^ל. על פן צריכין שבועה, שעל ידי זה עולין לשרש הקדשה לבחינת איה בבחינת המאמר סתום, וממשיכין הארה הקדושה משם ועל ידי זה נתבטל וניקתם ונתגלה האמת וכנ"ל:

יז וזה בבחינת ספירת העמר ובחינת פסח שני ובחינת ל"ג בעומר, כי קדם קבלת התורה צריכין לספר ספירת העמר ארבעים ותשעה יום כדי לצאת מטמאה לטהרה כמובא, שזהו בחינת תשובה. ועקר התשובה לצאת מטמאה לטהרה הוא על ידי הפקשה והחפוש שמחפשיין ומבקשיין איה מקום כבודו, שעל ידי זה זוכין לתכלית העליה, שזהו בבחינת ספירת העמר שסופרין ומונין הימים מיום אל יום שזהו בבחינת איה, בבחינת (ישעיה לב)

"איה ספר", כי הספירה והמונן הוא כמי שמונה וסופר ומבקש ומחפש עד שימצא לגע לתכלית מבקשו. ועל ידי הספירה של כל יום יום מימי הספירה זוכין לצאת משער אחד של טמאה לשער אחד של קדשה. וממשיכין מה נדעת דקדשה בכל יום יום. והעקר על ידי הספירה שהוא בבחינת בקשה וחפוש פנ"ל. עד שזוכין בשבועות לקבלת התורה על ידי זה וכנ"ל. כי בעת שהאדם רחוק מקדשתו יתברך והוא נע ונד ומטלטל ודוחין אותו מקדשתו מדחי אל דחי, רחמנא לצלן. אף על פי כן אם הוא תוק ואמין לבקש ולדרש ולחפש ולחתור בכל עת ולהתנגע ולבסוף ולבקש את שאהבה נפשו למצא אותו יתברך. אזי אף על פי שעדן עוברים ימים ושנים הרבה ואינו זוכה למצאו יתברך ולהתקרב אליו אף על פי כן ידע ויאמין כי בכל עת נעת על ידי כל בקשה ובקשה. ועל ידי כל דרישה ודרישה שדורש ומבקש ומחפש למצא כבוד קדשתו יתברך. ועל ידי כל הפסח ונגעו שפביט ותולה עינו לרחמיו יתברך ועל ידי כל תנועה ותנועה שפונה להקדשה, על ידי כל זה זוכה בכל פעם לשבר חומות ברזל ודלתות נחשת אף על פי שאחר כך מתגברין עליו בכל פעם, רחמנא לצלן, אף על פי כן אין יגיעו לריק פ"ג

חוק ואמין לבקש ולחפש יותר אף אם יעבר עליו מה, בודאי סוף כל סוף יוכה למצא אותו ותברך וכב"ל. שנהו בחינת ספירה שאף על פי שבעל יום יום שסופרין ומונין עדין אין זוכין לצאת לגמרי מטמאה לטהרה ולקבל את התורה, אף על פי בן בסוף הספירה זוכין לשבועות לקבל את התורה על ידי הכח והזכות שספרו ארבעים ותשעה יום, כי בכל יום יום מימי הספירה מקבלין מוח ודעת עד שנשלם הדעת ביום החמישים ומקבלין את התורה אז, כמו בן הוא בכל אדם ובכל זמן שצריכין לעבר עליו עין ועינים הרבה וכמה ימים ונהרות והתהומות ומימות מחלפים צריכין לעבר עליו ובכמה מדרגות המלאים נחשים ועקדבים גדולים ונוראים צריך לעבר בהם עד אשר זוכה לבגס לשערי הקדשה באמת, וזה הדבר אי אפשר לפה לדבר ולבאר ולספר אחד לחברו עד היכן הוא צריך להתחזק, ואף על פי שכבר גלה רבנו ז"ל כמה תורות גבוהות ונוראות על זה וכמה שיחות נאות על זה שמרם יוכל המשפיל להבין קצת אחד להתחזק תמיד ולכלי להניח את מעט הטוב שיכול לעשות אפלו אם נפל לשאול תחיתיות ממש חס ושלום, וכבר דברנו בזה הרבה, אך אף על פי בן עדין צריכין למודעי ואי אפשר להודיע ולבאר הכל, כי לכל אחד נדמה שעליו אין אנו מכניסין בדברינו, כי הוא יש לו מניעות באלה ונתפס בתאוותו

ובמציודתו כל כך עד שלאיש כמות או אפשר לשוב באמת לה' ותברך, כי כבר נלמד ימים ושנים כמה שנלמד עד אשר לא יאמין שוב מני חשך, כך נדמה לכל אחד. ורבנו ז"ל היה קורא תגר על זה מאד ואמר בזה הלשון: גיוואלד! זייט אייך גיט מ'איש, ומשך מאד תבת "גיוואלד". כי באמת הכל יכולים לזכות להתקרב לה' ותברך באמת אפלו על ידי מאמר זה הנ"ל לבד, דהיינו שעל כל פנים יחפשו ויבקשו ויצטערו ויתגעגעו לשוב אליו ותברך וכב"ל. וסוף כל סוף ותקרב לה' ותברך ואז יראה שאין שום תנועה נאבדת חס ושלום, ועל ידי כל תנועה ובקשה שהוא מכבש את כבודו ותברך וזה לעשות איה תפון. עד שזיכה לעלות בתכלית העליה, שנהו סוד ספירה וקבלת התורה וכב"ל:

וזה בחינת עמר שעורים שסופרין להנפת העמר שעורים, כי שעורים הוא מאכל בהמה שהוא בחינת מנחת קנאות של הפוסה, כי היא עשתה מעשה בהמה, אף קרבה מאכל בהמה, כמו שאמרו רבותינו ז"ל. ועל ידי הנפת עמר שעורים מרמזין שיכולין לבקש ולמצא כבודו ותברך אפלו בבחינת בהמיות שהוא בחינת התגברות התאוות, בחינת מקומות המונפים וכל זה על ידי הבקשה והחפוש איה מקום כבודו שנהו בחינת ספירה וכו' וכב"ל:

לקוטי הלקות גבית חוב מהיתומים ג חושן משפט קסט

להתקרב לכבודו ותברך שרחוק מאתנו מאד. שזהו בחינת איה מקום כבודו, שעל ידי זה זוכין לתכלית העליה שמושם מקבלין התורה וכנ"ל:

תי
תי

יש וזה בחינת ל"ג בעמר, פי רבי שמעון בן יוחאי הקמית "פי לא תשכח מפי זרעו" - שהתורה לא תשתכח מפי ישראל על ידו, פי בזהר דא יפקון מן גלותא (והר נשא דף קבר ע"ב) פי תנא אחד אמר, עתידה תורה שתשתפח מישראל.

ורבי שמעון בן יוחאי אמר שלא תשתפח וכו', כמו שאמרו רבותינו ז"ל (שבת קלח), ובאמת אלו ואלו דברי אלקים חיים ושניהם אמת על פי הנ"ל פי אף על פי שתשכח, לא תשתפח, פי בשנופלין חס ושלום, לבחינת מקומות המנוגפים הרחוקים מכבודו ותברך זה בחינת שכחת התורה שהוא כבודו כנ"ל, אבל אף על פי כן על ידי שמחפשין ודורשין גם שם את ה' ותברך ושואלין איה איפה כנ"ל, על ידי זה זוכין לחזור לה' ותברך בתכלית העליה כנ"ל. נמצא, שה' ותברך חמל עלינו והורגו עצות מרחוק שגם בתוך עצם השכחה אף על פי כן על ידי השכחה בעצמו שהיא בחינת איה שאין יודעין מהתורה ומכבודו כלל, אף על פי כן על ידי זה בעצמו יכולין לחזור לה' ותברך על ידי הפקשה והחפוש לכד כנ"ל, וכל זה בכח זוכות תורתו של רבי שמעון בר יוחאי שהוא גלה סתרי תורה וכל הסתרי תורה הם בבחינת המאמר

יה וזה בחינת פסח שני שמוצה זו לא נתנה על ידי משה עד ששאלו הפמאים, למה נגרע לבלתי הקריב את קרבן ה' וכו'. הינו כנ"ל שפנה מרמזין שאין שום יאוש בעולם, פי אפלו מי שהוא טמא או בדרך רחוקה מאד מה' ותברך ואינו יכול להקריב את קרבן ה' במועדו שאינו זוכה לעבר עבודתו תמיד כסדר במועדו ובמנו כראוי לאיש ישראל, אף על פי כן אם אינו מייאש עצמו מחמת זה והולך אל הצדיק האמת, שהוא בחינת משה, לדרש את ה' ושואל ומבקש למה נגרע להקריב את קרבן ה' וכו', פי אף על פי שטמאית את נפשי ונתרחקתי מה' ותברך אף על פי כן אני שואל עצה ותחבולה איד להתקרב לה' ותברך, פי בודאי יש עצה גם בשבילי איד להתקרב לה'. ותברך אף על פי שהייתי טמא ובדרך רחוקה מה' ותברך ואני ה' ותברך מלא רחמים עליו וזוכה על ידי זה לתכלית העליה, וזוכה על ידי זה להוסיף פרשה בתורה. פי על ידי שמבקשין ומחפשין איה מקום כבודו, שעל ידי זה זוכין לבחינת איה שהוא תכלית העליה כנ"ל, על ידי זה זוכין אחר כך להמושך משם חדושי תורה שהוא בחינת קבלת התורה שנמשך משם מבחינת איה וכנ"ל, שזהו בחינת פרשת פסח שני שגמ' דוקא על ידי שאלת הפמאים "למה נגרע"? שהוא בחינת שאלה ובקשה איה, איפה מוצאין עצה

ומהיכן היו מקבלין חיות וכח להתעורר עוד לבקש ולחפש כבודו ותכרד ולשוב אליו, בְּדַאי חס וְשְׁלוֹם, הִיָּה אוֹבֵד תַּקְוַתְּם חֲלִילָה, אִךְ בְּאֵמַת עַל יְדֵי כַח הַצְדִּיקִי אֵמַת רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי וְחֲבָרָיו שׁוֹבֵי לְבַחֲנֵיַת אֵיָה, עַל יְדֵי זֶה יֵשׁ כַּח לְכָל הַנוֹפְלִים אֲפֵלוּ לְמִקוּמוֹת הַמִּטְנָפִים שְׁיִחְפְּשׂוּ אֵיָה וְכוּ' עַד שְׁעָלוּ בְּתַקְלִית הַעֲלִיָּה לְבַחֲנֵיַת אֵיָה, מֵאַחַר שֶׁכָּבַר הָיוּ צְדִיקִים אֲמַתִּיִּים שׁוֹבֵי לְבַחֲנֵיַת אֵיָה, שֶׁהוּא סְתָרֵי תוֹרָה כִּנּוּ"ל:

וְזֶה בַּחֲנִיַת וְעֲנַתָּה הַשִּׁירָה הַזֹּאת לִפְנֵי לְעַד כִּי לֹא תִשְׁכַּח מִפִּי יוֹרְעוּ". כִּי עַקְר הַשִּׁירָה הוּא שְׁמוּדִיעַ לְיִשְׂרָאֵל שְׁבִאֲחֵרִית הַיָּמִים יִהְיוּ רְחוּקִים מֵה' יִתְבָּרַךְ מֵאֵד, כִּמוֹ שֶׁכָּתוּב שָׁם: "כִּי יִרְאֶה כִּי אֲזַלְתָּ יָד וְאָפַס עֲצוֹר וְעֻזּוֹב". וְאָז נֹאמַר: "אִי אֱלֹהֵינוּ וְכוּ'". זֶה בַּחֲנִיַת אֵיָה שְׁמַחֲפִשִׁין וּמְבַקְשִׁין אֵיָה ה' יִתְבָּרַךְ וְעַל יְדֵי זֶה לֹא תִשְׁכַּח מִפִּי יוֹרְעוּ, כִּי עַל יְדֵי זֶה יוֹכִין לְמִצְאוֹ יִתְבָּרַךְ כִּנּוּ"ל:

וְזֶה בַּחֲנִיַת ל"ג עֲבָמֵר, כִּי אִזּוּ פִּסְקוֹ לְמוֹת תַּלְמִידֵי רַבִּי עֲקִיבָא וְאִזּוּ נִסְתַּלַּק רַבִּי שְׁמַעוֹן בַּר יוֹחָאי וְהוּא יוֹם הַלּוּלָא רַבָּא יִדְיָה. כִּי רַבִּי עֲקִיבָא הִיָּה יוֹרֵשׁ כְּתָרֵי אוֹתִיּוֹת שֶׁהֵם בַּחֲנִיַת אֵיָה, בַּחֲנִיַת מֵאֵמֵר סְתוּם, בַּחֲנִיַת סְתָרֵי תוֹרָה כִּנּוּ"ל. וְעַל בֶּן כָּל עֲנִיָּנוּ שֶׁל רַבִּי עֲקִיבָא סְתוּם וְנִעְלָם וְאִי אֲפִשֵׁר לְהַבִּין עַד שֶׁנִּסְּם מִשָּׁה רַבְּנֵי עֲלוּי הַשְּׁלוֹם, לֹא הִיָּה יָכֹל לְהַבִּין וְשִׂאֵל: זֶה תוֹרָה זוֹ שֶׁכָּרָה וְכוּ'. וְהַשִּׁיב לוֹ ה'

סְתוּם שֶׁהוּא בְּרֵאשִׁית בַּחֲנִיַת אֵיָה שְׁשָׁם כָּל רוּיִן וְסְתִימִיִן דְּאוּרִיקְתָּא. וְעַל בֶּן חֲבַר רַבִּי שְׁמַעוֹן בַּר יוֹחָאי אֵת הַתְּקִינִים שֶׁהוּא שְׁבָעִים אֲנָפִין עַל תַּבַּת בְּרֵאשִׁית, שֶׁהוּא הַמֵּאֵמֵר סְתוּם, שְׁשָׁם כָּל הַרוּיִן סְתִימִיִן כִּנּוּ"ל וְעַל יְדֵי כַח הִזָּה יֵשׁ לָנוּ כַּח לְחַפֵּשׂ וּלְבַקֵּשׂ אוֹתוֹ יִתְבָּרַךְ אֲפֵלוּ בְּתַקְלִית גְּלוּת הַנֶּפֶשׁ, אֲפֵלוּ אִם נִתְרַחַקְנוּ מִכְּבוֹדוֹ מֵאֵד, כִּי יְכוּלִין לְחַפֵּשׂ אֵיָה וְכוּ' עַד שְׁזוֹכִין לְעֲלוֹת בְּתַקְלִית הַעֲלִיָּה כִּנּוּ"ל, כִּי כָּל זֶה הוּא בְּכַח חֻכּוֹת הַצְדִּיקִי אֵמַת שׁוֹבֵי עַל יְדֵי קִדְשָׁתָם לְעֲלוֹת לְשֵׁם לְבַחֲנֵיַת אֵיָה בְּקִרְשָׁה גְדוּלָּה עַד שֶׁהַשִּׁיגוּ שָׁם רוּיִן סְתִימִיִן כִּנּוּ"ל כִּמוֹ רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי וְחֲבָרָיו, וּבְכַחֵם יֵשׁ כַּח אֲפֵלוּ לָמוּ שְׁנוּפַל לְמָקוֹם שְׁנוּפַל לְבַחֲנֵיַת מְקוּמוֹת הַמִּטְנָפִים, יֵשׁ לוֹ כַּח לְחַפֵּשׂ וּלְבַקֵּשׂ אֵיָה מְקוֹם כְּבוֹדוֹ וְכוּ' עַד שְׁעוֹלָה לְבַחֲנֵיַת אֵיָה כִּנּוּ"ל, מֵאַחַר שֶׁכָּבַר הָיוּ צְדִיקִים אֲמַתִּיִּים שׁוֹבֵי לְאוֹר הַזָּה עַל בֶּן יֵשׁ כַּח לְהַנּוֹפְלִים לְחַפֵּשׂ וּלְבַקֵּשׂ עַד שֶׁנִּתְתַּקְּנִין גַּם בָּן, כִּי בְּאֵמַת עַקְר כַּחֵם עַל יְדֵי הַצְדִּיק הַאֵמַת שׁוֹבֵה לְבַחֲנֵיַת אֵיָה בְּקִרְשָׁה, שְׁזָהוּ בַּחֲנִיַת רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי שׁוֹבֵה לְרוּיִן סְתִימִיִן שֶׁהֵם בַּחֲנֵיַת אֵיָה כִּנּוּ"ל. כִּי לֹאֵל אִכּוֹת הַצְדִּיק אֵמַת לֹא הִיָּה לָנוּ כַּח אֲפֵלוּ לְחַפֵּשׂ וּלְבַקֵּשׂ כָּלֵל וְחַס וְשְׁלוֹם הָיוּ נִטְבָּעִין חַס וְשְׁלוֹם, וְלֹא הִיָּה תְּקוּמָה חַס וְשְׁלוֹם, לְהַנּוֹפְלִים וְנִתְרַחֲקוּ מִן הַקִּדְשָׁה, וּבְכַרְמַת עֲכָשׁוּ שִׁישׁ בְּנֵי אֲדָם שְׁנִפְלוּ מֵאֵד לְחַמָּיִם וְעַבְרוֹת גְּמוּרוֹת, רַחֲמָנָא לְצַלָּן,

לקוטי הלכות גבית חוב מהיתומים ג חושן משפט קעא

התקון שלהם, כמו שאמרו רבותינו ז"ל כי הם גלו לנו סתרי תורה והמשיכו והאירו תורה הרבה בעולם. וכל"ג בעמר נסתלק רבי שמעון בן יוחאי והסתלקות הוא בחינת שנסתלק הנשמה מן הגוף למעלה. ואז נסתלק בחינת איה מבחינת מלא כל הארץ כבוד, כי בחינת מלא כל הארץ כבודו מלבש בתוך הארץ הוואת שהוא בחינת גוף האדם, אבל בחינת איה זהו בחינת נשמה שהיא נסתרת למעלה למעלה. ועקר החיים פששניהם מחברים יחד ובחינת איה מאיר בבחינת מלא כל הארץ כבודו, שהוה תקון כל העולמות. והמיתה היא בחינת הסתלקות ופרוד חס ושלום, בין שתי הבחינות הנ"ל. ואז לא נודע מקומו איה, אבל הצדיקים במיתתן קרויים חיים, כמו שאמר רבי שמעון בן יוחאי קדם הסתלקותו, לא המתים והלו יה, רק שאני הני דאקרון חיים וכו"ל, הינו כי אף על פי כן הוא מאיר גם בזה העולם ונחשב כאלו הוא חי ממש. אדרבא, עכשו הוא מאיר יותר ויותר, כמו שאיתא בזהר הקדוש, צדיקא שכיחי יתיר פהאי עלמא בתי דאסתלקו וכו'. כי הצדיק כל מה שעולה יותר ויותר לבחינת איה, הוא ממשיך משם הארה יותר ויותר לבחינת מלא כל הארץ כבודו, כי עקר עבודת הצדיק בחייו ובמותו הוא לגלות אלקותו והפרד תמיד וכל מה שנסתלק ועולה למעלה למעלה יותר ויותר, לבחינת איה. הוא ממשיך

והפרד: שתק, קד עלה במחשבה (במ) שאמרו רבותינו ז"ל נקחות כס). שהוה בחינת הקשיות שאי אפשר להבין שם דרכי ה' והפרד שהם בבחינת איה, בחינת סתרון והגיון דמלכא. ומחמת זה לא היו תלמידיו נוהגין כבוד זה בזה מחמת שגמשכו מרבי עקיבא שהווא בחינת איה מקום כבודו על כן פגמו בהכבוד, כי באמת צריך כל אחד לנהג כבוד גדול כהברו, כמו שאמרו רבותינו ז"ל, כי כבוד ישראל היא כבוד ה' והפרד. וכשמכבדין את ישראל פאלו מכבדין להקדוש ברוך הוא. ועל די זה מגלין כבודו והפרד שבשכיל זה היה עקר הפריאה כנ"ל, אבל הם פגמו בזה ולא נהנו כבוד זה בזה. וזה נמשך מחמת ששששם היה מבחינת איה, כי באמת צריכין לגלות כבודו ולהמשיך מבחינת איה לבחינת מלא כל הארץ כבודו, כי העקר לגלות כבודו, אך מחמת ששששם היה ממקום גבה מאד מבחינת איה, פגמו בזה ולא השתדלו להמשיך הכבוד ולגלות מבחינת איה לבחינת מלא כל הארץ כבודו ולא נהנו כבוד כהבריהם התלמידים חכמים. ומחמת זה נסתלקו בין פסח לעצרת שאז עוסקין לצאת משמאה לטהרה לקבל את התורה ולגלותה מבחינת איה, שהוא בחינת סתרי תורה, לבחינת מלא כל הארץ כבודו, שהוא בחינת נגלות, לגלות התורה מהעלם אל הגלוי, על כן נסתלקו. ורבי שמעון בן יוחאי וחבריו היו

משם יותר ויותר הארה להתגלות אלקות שנתגלה ויאר יותר בחינת מלא כל הארץ כבודו. וזהו בחינת הולא של רבי שמעון בן יוחאי ביום ל"ג בעמר שנסתלק, כי בכל שנה ושנה שאז נסתלק ביום הולא דליה עולה למעלה יותר ויותר ועקר כל העלויות הם בחינת איה, כמו שאיתא בזהר הקדוש (תקנים שבסוף הזוהר חדש דף ע"ב): פד איה סליקת מלאכי שאלין בגיגיה איה מקום כבודו. וכל מה שנסתלק למעלה יותר הוא מאיר לנו אלקותו בהתגלות יותר וממשיך הארה יתרה מבחינת איה לבחינת מלא כל הארץ כבודו. שעל ידי זה יש לנו פח יותר לחפשו ולבקשו תמיד עד שגם אנונה נזכה למצאו ולא נשפח אותו ותורתו ומצוותיו לעולם. כמו שהבטיח לנו שבוהר דא יפקון מן גלותא כנ"ל. וזהו ל"ג בעמר, בחינת גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך, בחינת סתרי תורה, בחינת איה, שעל ידי זה זוכין לתשובה שלמה כנ"ל, אמן ואמן:

לצלן, שאי אפשר למצא שם את כבודו יתברך כנ"ל, אבל אף על פי כן אסור לו ליאש עצמו רק לחפש ולבקש יותר ויותר. וזהו: "אקומה נא ואסובבה בעיר בשוקים וברחבות אבקשה את שאהבה נפשי וכו'". בעיר, בשוקים וברחבות. זה בחינת הקדשה הנ"ל, בחינת איה שזאת הקדשה נעלמת ונסתרת בכל עסקי חל. שהם בחינת עסקים ומשא ומתן שעושין בעיר, בשוקים וברחבות, הינו שהוא שואל ומבקש ומחפש איה מקום כבודו שנסתר ונעלם בכל עניני המשא ומתן ועסקי חל שעושין בעיר, בשוקים וברחבות. וזה אבקשה את שאהבה נפשי בחינת בקשה ותפוש הנ"ל, אבל עדין בקשתיו ולא מצאתיו, כי אי אפשר למצא שם כבודו יתברך שנסתר מאד כנ"ל. "מצאתיו השמרים הסככים בעיר את שאהבה נפשי ראיתם", הינו על ידי הבקשה ותפוש אף על פי שאי אפשר למצא כבודו יתברך שם, אבל על ידי זה זכה להתקרב ולהתחבר לצדיקים אמתיים שהם בחינת השומרים הסככים בעיר, כי הם נטורי קרתא. וכמו שפרש רש"י שם שהם משה ואהרן, ועל דם זוכין, על ידי הבקשה ותפוש הנ"ל, לשוב אליו יתברך וכנ"ל. וזהו: "שאהבה נפשי ראיתם", הינו שהצדיקים יודעין מכבודו יתברך וכל מה שעולין הם במעלה יתרה יותר לבחינת איה, הם מגלים כבודו יותר כנ"ל. ועל פן על דם זוכים כל הנפלים

דף ע"ב

פ"ב

לקוטי הלכות גבית חוב מהיתומים ג חושן משפט קעג

התגלות פבורו ותברך לפי חלקו בכבוד דקדושה וכב"ל, אכל אי אפשר לזכות להתגלות פבורו ותברך שהיא בחינת קניית קרקע כב"ל כי אם על ידי שעולין לבחינת איה שמשם ממשיכין פבורו ותברך מאין ליש וכב"ל. ועל כן נקנה הקרקע על ידי מטלטלין בקנין חליפין, כי קדשת המטלטלין הם בבחינת איה וכו' שמשם ממשיכין הקדושה מאין ליש לבחינת מלא כל הארץ פבורו שהוא בחינת הקרקע וכב"ל. ועל כן נקרא "חליפין", כי הקדושה הנעלמת היא שהיא בחינת איה שם יכולין להחליף בזה. בבחינת קונו ה' יחליפו כח וכו', כי כל מי שצריך לעלות מדרגא לדרגא ולהחליף בזה, הוא צריך לעלות לשם לבחינת איה אשר שם עקר התקנה והפסחון שחבל מקוין ומצפין ומסתכלין אליו ותולין עיניהם אליו ותברך ושם מחליפין בזה, כי הוא שרש הכל ואי אפשר לצאת מדרגא לדרגא, מצמצום זה לצמצום אחר גבה, להחליף קרקע בקרקע טובה ממנה. כי אם בישעולין עד השרש שהוא בחינת איה, שהוא שרש הכל, ששם אין שום גבול וצמצום ומשם נמשכין כל הנבולין והצמצומים כב"ל ועל כן שם יכולין להחליף בזה. והוא בחינת קנין סודר שהוא קנין חליפין שעל דו קונין כל הדברים שבעולם, שזהו על ידי בחינת איה הנ"ל שנעלם בבחינת מטלטלין ששם זוכין להחליף ולחדש בזה

לעלות בתכלית העליה על ידי הפקשה והחפוש לכד כב"ל. והוא "כמעט שעברתי מהם", הינו אחר שנסתלקו. כמו שפרש רש"י שם, הינו פי אף על פי שנסתלק הצדיק, אף על פי כן יכולין להתקרב לה' ותברך על דו, אדרבא, עכשו יכולין להתקרב על דו יותר, כי כל מה שנסתלק למעלה יותר ויותר לבחינת איה, הוא מגלה אלקותו וקבדו יותר ויותר כב"ל, שזהו בחינת הולא דרבי שמעון בר יוחאי וכו' וכב"ל, והוא "עד שהביאתיו אל בית אמו וכו'", הינו המשכן וכמו שנסמך לשם, "אפריון עשה לו המלך שלמה", שפרש רש"י שם שקאי על המשכן, הינו כב"ל. כי הקדושה שזוכין למצוא על ידי הפקשה והחפוש אחר פבורו כב"ל זאת הקדושה היא בחינת קדשת המשכן שהיה כהולד עם ישראל במדבר ששם קבלו את התורה במדבר סיני באהל מועד, פי משם נמשך כל התורה כב"ל:

כא ועל כן קרקעות נקנין בקנין חליפין שנעשה על ידי מטלטלין דיקא, פי קנין סודר שקונה הכל נעשה בכלים שהם מטלטלין דיקא, פי בשרוזה לקנות קרקע שהוא בחינת התגלות פבורו ותברך, בחינת מלא כל הארץ פבורו כב"ל. ועל כן כל מי שאין לו קרקע, אינו אדם (כמו שאמרו רבותנו ז"ל (בבא מצ. טז.), כי כל אדם יש לו איה חלק בהארץ ששם

והלמשך קנן וחיות חדש. בבחינת "קני ה' יחליפו כח" וכנ"ל:

כב ועל פן לא גלה ה' ותפרד מקום המקדש עד שחפשו ובקשו אותו על ידי דוד המלך עליו השלום, כמו שכתוב: "אם אתן שנת לעיני לעפעפי תנומה עד אמצא מקום לה". כי צריכין לחפש ולבקש מאד מאד. ואז זוכין לעלות לבחינת איה וממשיכין התקדשה מבחינת איה לבחינת מלא כל הארץ כבודו, שהוא בחינת קדשת הבית המקדש שהיה קבוע וקנס לעולמי עד, כמו שכתוב: "זאת מנוחתי עדי עד וכו'". כי עקר התגלות קדשותו ותפרד בחינת מלא כל הארץ כבודו הוא בבית המקדש, אבל אי אפשר לזכות לזה לקדשת הבית המקדש כי אם על ידי הבקשה והחפוש, בחינת אם אתן שנת לעיני וכו' עד אמצא מקום וכו'.

כג וזהו בחינת מה שפרש רש"י על פסוק "על אחד החרים אשר אמר אלך" שהקדוש ברוך הוא מתעה את הצדיקים ואינו מגלה להם תכף וכו'. וכן "תקרא את הקריאה אשר אמר אלך וכו'". כי כל זה הוא בחינת הנ"ל שאין זוכין למצא קדשותו ומדרגתו מה שצריך כל אחד, כי אם על ידי חפוש ובקשה הרבה כנ"ל. ואז זוכה לעלות בתכלית העליה לבחינת איה ומשם זוכה להמשך התגלות כבודו כנ"ל. כמו דוד המלך עליו

השלום שהוא היה עוסק ביותר בבקשה וחפוש למצא כבודו ותפרד, שהוא בחינת כל ספר תהלים שהוא תחנונות ובקשות וצעקות וזעקות לה' ותפרד בכמה מיני לשונות של תחנון ובקשה וחפוש אחר כבודו ותפרד, כמו שכתוב: "אזכרה בגינתי בגילה עם לכבי אשיחה ויחפש רוחי הלעולמים וינח ה' וכו'". וכמו שכתוב: "שפחתי אלך כפי וכו' פרשתי ידי כל היום נפשי פארץ עיפה לך סלה וכו' עיני תמיד אל ה' וכו' ואני תמיד איחל וכו' וכיצא בזה הרבה. ומחמת שדוד המלך עליו השלום עסק בזה יותר ויותר, על פן הוא דיקא זכה למצא מקום קביעות קדשותו לעולמי עד שהוא מקום הבית המקדש שנתגלה לדוד דיקא. כי עד ימי דוד נאמר, "ואהיה מתהלך מאהל אל אהל וכו'", רק בימי דוד נתגלה מקום קביעות התקדשה על ידי הבקשה והחפוש את כבודו ותפרד אשר יגע על זה מאד בתמימות ובפשטות בלי שום חכמות, רק על ידי תחנונות ובקשות ונגעושים ורצונות וכסופין וכו', כמו שאמר דוד: "ה' לא גבה לפני ולא רמו עיני וכו' אם לא שויתי ודוממתי נפשי פגמל וכו' יחל ישראל אל ה' וכו'". ועל ידי זה זכה הוא דיקא למצא מקום הבית המקדש ששם התקדשה קבועה לעולם, כמו שכתוב: "זאת מנוחתי עדי עד". וממנו יצא משיח שיבוא במהרה בימינו ויבנה בית קדשנו ותפארתנו במהרה בימינו, אמן:

לקוטי הלכות גביית חוב מהיתומים ד חושן משפט קעה

ההרים מאין יבא עזרי כנ"ל, אזי תכף עזרי מעם ה' עשה שמים וארץ, כי בנדאי יבוא לו ישועה על ידי זה, על ידי הבקשה והחפוש לכד כנ"ל:

הלכה ד

ובו ענין חנפה

על פי התורה "אנכי" בסיומן ד', ענין שם כל התורה ומה שמבאר שם על דברי רבה בר בר חנה: 'זמלאו מחד גלגלא דעינא תלת מאה גרבי משחא, זה בחינת הדעת, כי שמן משחת קדש זה בחינת שכל וכו' וכו':

א וזה בחינת חנפה שמצותו בשמן, כי גר של מצוה גבה מאד, כגון גר שבת יום טוב וגר תפלה, ובפרט גרות המנורה המהורה, כי הדלקת גר מצוה זה בחינת המושכת אור האין סוף שאייר להדעת לידע כי ה' הוא האלקים שנה עקר התכלית, שבשביל זה נברא האדם כדי לדעת אותו ותברך, כמו שאיתא בזהר הקדוש, בגין דישתמודעין ליה, ואי אפשר לידע ממונא ותברך כי אם על ידי זה, על ידי שזוכין שיפתח לו אור האין סוף בהמלתו הגדולה בבחינת רצוא ושוב וכו', כמו שמבאר שם. ואזי מאיר ה' שימיה לדעת כי ה' הוא האלקים. וזה בחינת האור של כל האורות ומשם הדלקת כל הנרות של מצוה, בבחינת (תהלים יח) "כי אתה תאיר גרי ה' אלקי

ויש עוד הרבה כענין זה ענין מחיקת פרשת סוטה ומן העפר אשר יהיה בקרקע המשכן, וענין תבת נח, וענין כל נדרי שאומרים ביום הכפורים, וענין "בראשית ברא אלקים וכו' והארץ היתה תהו ובהו ויאמר אלקים יהי אור ויהי אור". ה' ותברך יאיר עינינו בתורתו שזוכה להבין דבור אחד של רבנו הגדול והקדוש וכו':

כד וזה: "אשא עיני אל ההרים מאין יבא עזרי מעם ה' עשה שמים וארץ". שאף על פי שהאדם בדיוטא התחתונה חס ושלום, ומנח במקום שמנח ונדמה לו שאי אפשר לו בשום אופן לשוב אל ה' ותברך מעצם התגברות עזונותיו שמתגברין עליו בכל פעם יותר ויותר וכו' וכנ"ל. כמו ששכיח זה הדבר מאד כרב בני הנעורים שעקר מה שאובדן שני העולמות הוא מחמת חלישות דעתם ונאושם מחמת שרואין רחוקם ונפילתם העצומה שמתגברת בכל יום יותר. אבל מי שזוכה לשא עיניו למרום בכל מקום שהוא ולחפש ולבקש איה מקום כבודו כנ"ל שנהו בחינת אשא עיני אל ההרים מאין יבא עזרי שאינו יודע באמת איך אפשר שיבוא לו עזר וישועה, מאחר שבכל יום יצרו מתגבר עליו. ועל פי רב הוא מוסרף חטא על פשע, אבל אף על פי כן בשמנים העצה הנ"ל ושואל ודורש ומבקש ומחפש ונושא עין למרום בחינת אשא עיני אל

בכחינת וְשׁוֹב מֵאִיר הַרְשִׁימָה לְהַדְעַת שְׂפִלוֹ טוֹב כְּלוּ אַחֵר, שְׁזָהוּ כְּחִינַת ה' הוּא הָאֱלֹקִים, שְׁזֹאת הַכְּחִינָה הוּא מְעִין עוֹלָם הַבָּא וְכוּ', עֵין שָׁם כָּל הַקָּשֶׁר וְהַבְּנִין הַנִּפְלָא וְהַגְּשָׁנָב שֶׁל הַתּוֹרָה הַנּוֹרָאָה הוּאֹת:

ג וְזֶה הִיָּה גְדֹל הַנֶּס הַנִּפְלָא שֶׁל חֲנֻכָּה, כִּי אִז גְּבַרָה מַלְכוּת הַרְשָׁעָה שְׁהִיא הַפֶּד מַלְכוּת הַקִּדְשָׁה. וְזִמְגִדֵּל הַתְּנַבְרוּתָם רָצוּ לְהַשְׁכִּיחַ מִיִּשְׂרָאֵל הַתּוֹרָה וּלְהַעֲבִירָם עַל חֲקֵי רְצוֹנוֹ. כִּדִּי שְׁחִיתָגְבַר מַלְכוּתָם הַרְשָׁעָה בְּיֹתֵר, כִּי עַל יְדֵי וְדוּי דְבָרִים שֶׁהֵם תַּקְוִין הַחֲטָאִים זֹכִין לְשׁוֹב וְלִקְוִים אֶת כָּל דְּבָרֵי הַתּוֹרָה, וְעַל יְדֵי זֶה מְעַלִּין הַמַּלְכוּת לְשִׁרְשָׁה עַד שְׁזֹכִין לְהַפְלִל בְּאִין סוֹף כְּנִ"ל. וְכֵן לְהַפֶּד כְּשֶׁזָּה קָם וְכוּ' כְּשִׁיִּשְׂרָאֵל עוֹבְרִין חֵם וְשְׁלוֹם, עַל מִצְוֹת הַתּוֹרָה וְאִין מִתְנַדְוִין וְשִׁבִין חֵם וְשְׁלוֹם, אִזִּי מִתְנַבְרָת חֵם וְשְׁלוֹם, מַלְכוּת הַרְשָׁעָה שְׁהִיא כְּגַד מַלְכוּת דִּקְדֻשָּׁה וְכַמְבָּאָר שָׁם בַּתְּחִלַּת הַתּוֹרָה, שֶׁבְשִׁבִיל זֶה נִקְרָא מַלְכוּת הַרְשָׁעָה שֶׁל הַעֲבֹדָה זָרָה וְהַסְמָרָא אַחֲרָא אֱלֹקִים וְכוּ', עֵין שָׁם. וְזֶהוּ עֵקֶר אַרְיִבַת הַגְּלוּת הַמֵּר וְהָאֲרֵךְ הַזֶּה וְאִין הַגְּאֻלָּה תְּלוּיָה אֵלָא בַּתְּשׁוּבָה, הֵינּוּ וְדוּי דְבָרִים לִפְנֵי הַתְּלִמִּיד חֲכָם, שְׁזָהוּ עֵקֶר הַתְּשׁוּבָה, שְׁעַל יְדֵי זֶה מְעַלִּין הַמַּלְכוּת לְשִׁרְשָׁה וְאִז תְּשׁוּב הַמַּלְכוּת לְבֵית דָּוִד וְיִמְלֹךְ עֲלֵינוּ מְשִׁיחַ צִדְקָנוּ שְׁהוּא מַלְכוּת דִּקְדֻשָּׁה. וְעַל כֵּן הַתְּנַבְרוּ אִז בְּיֹתֵר מַלְכוּת וְעַל הַרְשָׁעָה לְבַטֵּל הַתּוֹרָה מִיִּשְׂרָאֵל חֵם

וְכוּ'. וְזֶה כְּחִינַת גְּרוּת הַמְּנוּרָה שְׁנֶאֱמַר בָּהֶם, "בְּאֵהֶל מוֹעֵד מַחֲוִין לְפָרְכַת אֲשֶׁר עַל הַעֲדַת יַעֲרֹךְ אֹתוֹ אֲהַרֵן וְכוּ'". כִּי עֵקֶר הַדְּלָקַת גְּרוּת הַמְּנוּרָה הוּא בְּאֵהֶל מוֹעֵד סְמוּךְ לְאֲרוֹן הַעֲדוּת שְׁהִיָּה כְּבִית קִדְשׁ קִדְשִׁים שְׁשֵׁם עֵקֶר הַכְּפֹטוֹל אֵל הָאִין סוֹף לְכְחִינַת רַעְוָא דְרַעְוִין שְׁזָהוּ כְּחִינַת קִדְשׁ קִדְשִׁים דְּכָל רַעוּתִין תַּקְוִיעִין תַּמְן כְּחִינַת רַעְוָא דְרַעְוִין שְׁמִשְׁם עֵקֶר הַתְּגַלּוּת אֱלֹקוֹתוֹ וְתַבְרָךְ, בְּכְחִינַת מִצְוִין מְכַלֵּל יְפֵי אֱלֹקִים הוֹפִיעַ וּמִשְׁם מְמַשְׁכִּין הָאִוִּר לְהַדְלִיק גְּרוּת הַמְּנוּרָה, "לְמַעַן דַּעַת כָּל עַמֵּי הָאָרֶץ כִּי ה' הוּא הָאֱלֹקִים":

ד וְזֶה כְּחִינַת תַּקְפָּה הַנֶּס הַגְּדוֹל שֶׁל חֲנֻכָּה, כִּי מְבָאָר בְּהַתּוֹרָה הַנִּ"ל שְׁאִי אֶפְשָׁר לְזַכּוֹת לְכְחִינַת כְּפֹטוֹל הַנִּ"ל לְהַכְּלִיל בְּרַעְוָא דְרַעְוִין בְּכְחִינַת רַעְוָא וְשׁוֹב כִּי אִם עַל יְדֵי שְׁמַעְלִין הַמַּלְכוּת לְשִׁרְשָׁה בְּכְחִינַת זְרָקָא דְאִוְדוּרִיקָת לְאַתֵּר דְאַתְנַטְמִילַת מִתַּמְן וּלְהַעֲלוֹת הַמַּלְכוּת לְשִׁרְשָׁה אִי אֶפְשָׁר כִּי אִם עַל יְדֵי וְדוּי דְבָרִים לִפְנֵי הַתְּלִמִּיד חֲכָם וְכוּ', עֵין שָׁם כָּל הַעֲנִין הַזֶּה, כְּמַבָּאָר שָׁם מִתְּחִלַּת הַתּוֹרָה עַד סוֹפָה. וְהַכְּלִיל, שְׁמִי שְׁרוּצָה לִילָךְ בְּדִרְךְ הַקְּדוּשׁ צְרִיד לְשַׁבֵּר כָּל הַמְדוּת וְהַתְּאֻוֹת הַנִּמְשָׁכִין מִהָאִרְבָּעָה וְסוּדוֹת שְׁזָהוּ זֹכִין עַל יְדֵי רְאִיַת פְּנֵי הַצְּדִיק וְעַל יְדֵי הַצְּדִיקָה שְׁנֹתֵנִין לְהַצְּדִיק. וְעַדִּין אִינוּ יוֹדַע בְּאִיזָה דְרִיד מִהָלַךְ עַד שְׁזֹכָה לְהַתְּנַדְוֹת וְדוּי דְבָרִים לִפְנֵי הַתְּלִמִּיד חֲכָם וְכוּ'. וְעַל יְדֵי זֶה אִתָּה נְכַלֵּל בְּאִין סוֹף וְכוּ' וְכוּ' כְּנִ"ל, וְאִזִּי כְּשֶׁהוּא

לקוטי הלקות גבית חוב מהיתומים ד חושן משפט קעו

ושלום, כדי להגביר פח מלכותם הרשעה וכנ"ל וד' ותברך ברחמיך המרבים עמד לנו בכל צרותינו ועשה לנו גם גדול ונורא ועמדו מעט אנשים מבית חשמונאי ונצחום והכניעו והפילו מלכות הרשעה והגבירו מלכות דקדושה. ועל פן היה תקון הנס על ידי צלוחית של שמן שמצאו חתום בחותמו של פהן גדול וכו', כי היונים, שהם מלכות הרשעה, ממאו כל השמנים בחינת שמן משחת קדש שהוא הדעת. ואז אי אפשר להכלל ולהתבטל באור האין סוף, כי כל זר וכל ממא אי אפשר לבגס ולהכלל שם והנס היה על ידי פהן השמן של הפהן גדול. זה בחינת שעקר הנס והישועה של חנכה שהכניעו מלכות הרשעה והפילו אותם מפלה גדולה עד שגמשך עלינו בכל שנה ושנה שיתרה לנו גם פח להכניעם ולהשפילם ולהפילם, עקר תקף הנס היה געשה בכל שנה ושנה על ידי צדיקי הדור האמתיים שמקורבים אנשים לה' ותברך ומכניסים בהם הרהורי תשובה עד שמתודים ודוי דברים לפניהם. ועל ידיהם גמשך אור גדול ונורא לכל ישראל עד שידעו כלם את ה' למקטנם ועד גדולם. כמו שעשה לאבותינו בימים ההם בזמן הזה גם נפלא ונורא על ידי מעט השמן של הפהן גדול שהיה חתום בחותמו, הנינו כי הפהן גדול זה בחינת הצדיק הגדול האמתי שיש לו פח להעלות כל הודוי דברים של ישראל ולבגסם

ולהכלל על ידי זה במקום שנבגסם ונכלל, דהינו בבית קדש קדשים ששם הוא נקרת האבן שתיה שעמד עליו הארון והכרובים, ושם נכלל באין סוף, ברעוא דרעוין וכנ"ל, אבל לא היה פח ורשות להפכה גדול לבגס לשם כי אם אחת בשנה ביום הכפורים בכל הודוי דברים שהתודה תחלה עבור כל ישראל על הפר ועל השעיר המושלח וזאת יבא אהרן אל הכדש, כי אי אפשר לבגס לשם לבית קדש קדשים לבחינת רעוא דרעוין ששם נפתח אור האין סוף, כמו שכתוב: "ונעדתי שמה לבני ישראל וכו'". כי אם על ידי הודוי דברים שהתודה תחלה שלש פעמים, כמבאר בפרשה שם, כי גם כל ישראל התודו אז ביום הכפורים שאז המצוה מן התורה להתודות בפה מלא, ובפרט בעת שהתודה הפהן גדול והזכיר את השם הנכבד והנורא שאז היו פורעים וכו' ואז היו מתודים, כמבאר בדברי רבותינו ז"ל. והפכה גדול בעצם פחו היה לו פח על ידי הודוים שהתודה להגביה ולהעלות כל הודוים של ישראל שיתיה נחשב פאלו התודו לפני התלמוד חכם ובעין מה שכתב שם אדוננו מורנו ורבינו ז"ל על מה שאמרו רבותינו ז"ל, מי גרם לראובן שיתיה יהודה וכו' שעל ידי שזכר משה הודוי נחשב פאלו התודה לפניו, עין שם. נמצא, שפח הפהן גדול לבגס לפני ולפנים לבחינת רעוא דרעוין היה על ידי ודוי דברים, שעל ידי זה דיקא

נִכְלָל בְּאֵין סוֹף בְּבַחֲנֵית רַעְוֹא דְרַעְוִין
וּכְבִּ"ל:

וְעַל כֵּן עַל יְדֵי הַשְּׁמֹן שֶׁל הַכֶּהֵן גָּדוֹל
הָיָה תַקְפָּה הַגָּם שֶׁהִדְלִיקוּ מִמֶּנּוּ גֵרוֹת
הַמְּנוּרָה שֶׁהוּא בְּחֵינַת אוֹר הָאֵין סוֹף
שְׁמַאִיר לְכָל יִשְׂרָאֵל לְדַעְתָּם, לְהוֹדִיעַם כִּי
ה' הוּא הָאֱלֹקִים וּכְבִּ"ל. וְכֵן הוּא בְּכָל דּוֹר
וְדוֹר שֶׁעַל יְדֵי הַצִּדִּיק הָאֵמֵת וּמַעֲט אֲנָשׁוּי
שֶׁנִּתְעוֹרְרוּ בַתְּשׁוּבָה עַד שֶׁהִתְנוּדוּ וְדוּי
דְּבָרִים לְפָנָיו שֶׁעַל יְדֵי זֶה נִכְלָלוּ בְּאֵין סוֹף,
כִּי הוּא פָתַח לָהֶם אוֹר הָאֵין סוֹף עַד
שֶׁהָאִיר בְּדַעְתָּם מִה שֶׁהָאִיר שְׂאֵי אֲפִשֵׁר
לְאַחַד לְסַפֵּר לְחֻבְרוֹ, כִּי הִתְנוּצָצוֹת אוֹר
הָאֵין סוֹף שְׁמַאִיר בְּדַעַת הַיִּשְׂרָאֵלִי הַזֹּקֵף
לְהִתְקַרֵּב לְצִדִּיק הָאֵמֵת זֶהוּ בְּחֵינַת גּוֹדֵעַ
בְּשַׁעֲרֵים בְּעֵלְהָ, כֹּל חַד כְּפּוּם מִה דְּמִשְׁעַר
בְּלִבָּיהּ וְאִי אֲפִשֵׁר לְדַבֵּר בָּזֶה, כִּי בְּשַׁעַת
הַבְּטוּל הוּא עֲצֻמוֹ לֹא יָדַע כְּמוֹ שְׁמִבְּאֵר
שֶׁם בְּהִתּוֹרָה הַגִּ"ל. וְכֵל מִה שְׁמִדְּבָרִים
מִגְּדֵלַת הַבוֹרֵא יִתְבָּרַךְ הוּא מִבְּחֵינַת וְשׁוֹב
שְׂאֵו כְּשֶׁשָׁב לְיִשׁוּתוֹ מִרְאָה הַרְשִׁימָה
לְדַעַת כִּי ה' הוּא הָאֱלֹקִים וּכְמוֹ שְׁמִבְּאֵר
שֶׁם בְּהִתּוֹרָה הַגִּ"ל. וְעַל יְדֵי הַצִּדִּיק הַגָּדוֹל
הַזֶּה וְאֲנָשׁוּי נִמְשָׁד הָאוֹר לְכָל יִשְׂרָאֵל
שֶׁיִּזְכּוּ בְּלָם לְדַעַת אַחֲדוֹת הָאֵין סוֹף
וְטוֹבוֹ, שֶׁיִּזְכּוּ בְּלָם שִׁיְהִי נִפְתָּח לָהֶם אוֹר
הָאֵין סוֹף בְּבַחֲנֵית רַעְוֹא וְשׁוֹב עַד שֶׁיִּזְכּוּ
לְדַעַת כֹּל אֶחָד מִה שִׁיְדַע וְיִתְנוּצֵץ בְּמַחוֹ,
עַד שִׁיְדַע בְּלָם כִּי ה' הוּא הָאֱלֹקִים, שֶׁזֶהוּ
בְּחֵינַת גֵּרוֹת חֲנֻכָּה שֶׁהֵם בְּחֵינַת גֵּרוֹת
הַמְּנוּרָה שֶׁהִיוּ דוֹלְקִין בְּנֶם נִפְלֵא שְׁמוּנָה

יָמִים עַל יְדֵי פֶד הַשְּׁמֹן שֶׁל הַכֶּהֵן גָּדוֹל
שֶׁהוּא בְּחֵינַת כַּח הַיּוֹדֵי דְבָרִים שֶׁנִּכְנָס
בָּהֶם לְפָנָיו וְלִפְנֵים וְכוּ'. וְעַל יְדֵי זֶה נִקְבַּע
לְדוֹרוֹת שִׁיְהִי כַּח בְּכָל שָׁנָה וְשָׁנָה לְכָל
אֶחָד וְאֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל לְהִדְלִיק וְלְהָאִיר
בְּבֵיתוֹ בְּחֵינַת גֵּרוֹת הַמְּנוּרָה הַקְּדוּשָׁה
שֶׁהוּא גַר חֲנֻכָּה שְׁמִדְּלִיק כֹּל אֶחָד בְּבֵיתוֹ,
הֵינּוּ שֵׁישׁ לָנו כַּח עַל יְדֵי הַצִּדִּיקִי אֵמֵת
וְאֲנָשִׁיָּהֶם שֶׁהֵם בְּחֵינַת כַּח גָּדוֹל, בְּחֵינַת
כַּח הַיּוֹדֵי דְבָרִים שֶׁהִתְנוּדוּ לְפָנֵיהֶם כְּבִ"ל,
עַל יְדֵי זֶה יֵשׁ לָנו כַּח לְכָל אֶחָד וְאֶחָד
לְהִדְלִיק וְלְהָאִיר בְּבֵיתוֹ גַר חֲנֻכָּה שֶׁהוּא
בְּחֵינַת קְדוּשַׁת גֵּרוֹת הַמְּנוּרָה, שֶׁהֵם בְּחֵינַת
אוֹר הָאֵין סוֹף שְׁמִמְקוֹשִׁיכִין מִבֵּית קְדוֹשׁ
קְדוֹשִׁים לְהָאִיר לְכָל יִשְׂרָאֵל בְּדַעְתָּם, הֵינּוּ
בְּחֵינַת שִׁיְפָתַח לָהֶם אוֹר הָאֵין סוֹף
בְּבַחֲנֵינַת רַעְוֹא וְשׁוֹב עַד שִׁיְדַעוּ הַכֹּל
גְּדֵלְתוֹ שֶׁל יוֹצֵר בְּרֵאשִׁית שֶׁכֵּלוּ טוֹב וְכֵלוּ
אֶחָד. וְכֵל הַמְּאֲרָעוֹת, בְּלָם לְטוֹבָה, שֶׁזֶהוּ
בְּחֵינַת עוֹלָם הַבָּא, כְּמוֹ שְׁמִבְּאֵר שָׁם,
שֶׁזֶהוּ בְּחֵינַת 'יִמְלָאוּ מַחַד גִּלְגָּלָא דְעֵינָא
תַּלְתָּ מֵאָה גְּרָבִי מוֹשְׁקָא וְכוּ', בְּחֵינַת
הַשְּׁמֹן שֶׁל גַר חֲנֻכָּה שֶׁהוּא בְּחֵינַת שְׁמֹן
הַמְּנוּרָה וּכְבִּ"ל:

ד וְזֶהוּ מוֹכֵן שֶׁם בְּהִתּוֹרָה הַגִּ"ל בְּסוֹף
עַל מֵאֵמֵר רַבָּה כֵּר בַר תַּנְיָ: 'כִּי
הִדְרִין לְכַתֵּר תְּרִיסַר יְרֵחֵי שְׁמַת חוֹיִנֵין דְּהוּוּ
מִנְסַרְן מִגְּרַמְיֵהוּ וְיִחְבִּי לְכַנְיָנָא הַנֶּד
מַחוּזֵיהוּ', שֶׁפֶרֶשׁ שֶׁם שְׁאֶפְלוֹ אוֹתָן שֶׁהֵם
אֲחֻרֵי הַקְּדוּשָׁה לְגַמְרֵי גַם הֵם נִתְעוֹרְרוּ
בַתְּשׁוּבָה וְחֻזְרוּ לַח' יִתְבָּרַךְ עַל יְדֵי

לקוטי הלכות גבית חוב מהיתומים ד חושן משפט קעט

שנפתח אז בהתפתחות גדול מאד ונמשך האור של הדבור והזריחה כל כך, על ידי זה נמשך האור לכל ישראל לדורותם. עד שאנו זוכין בכל שנה ושנה בכח הצדיקי אמת להאיר עלינו האור הגדול והנורא הזה שמשם הדלקת נר הנגפה שהוא בחינת גרות המנורה שהיו דולקים נגד בית קדש קדשים, ששם הוא בחינת רעוא דרעיון, בחינת אור האין סוף וכנ"ל ברוד השם לעולם, אמן ואמן:

ו ועל פן מטלטלי דיתמי לא משתעבדי לבעל חוב, כי עקר עבודת האדם בזה העולם הוא כדי שיזכה להכלל באור האין סוף שזה עקר התכלית וזה עקר תענוג עולם הבא וכנ"ל. ואי אפשר להכלל שם כי אם על ידי שמכיר כל הארבעה יסודות, דהינו על ידי שמקדש ומטהר עצמו מפל התאוות עד שמכניע הרע שבהן ומכיר הטוב שבהן. והעקר העולה על הכל הוא שיזכה לענוה ושפלות אמת, כי ענוה גדולה מהכל ואי אפשר להכלל באין סוף כי אם על ידי ענוה בשלמות בתכלית הפסול בבחינת ענוה של משה וכמוכן לעיל בהתורה הנ"ל. ועל פן אי אפשר לזכות לזה כי אם על ידי צדיק הדור שהוא ענו באמת, דהינו על ידי ודוי דברים לפניו, כי ענוה גדולה מהכל. ואי אפשר לזכות לענוה אמיתית כי אם על ידי צדיק הדור שהוא בחינת משה שהיה ענו מפל האדם ואז זוכה לכלל באין סוף, שזהו עקר תכלית

שנתעורר האיש הישראלי הזה ששב באמת וקיים כל המבואר שם עד שגזול מן הקוצים והתפתחים וכו' וזכה להתודות ודוי דברים לפני התלמיד חכם האמת עד שגבל באין סוף, ועל דו גם אותם שהם אחורי הקדשה לגמרי נעשו מרפכה להקדשה ואזי גם הם יודעים מה יתברך בדיעה חדשה ונפלאה, הינו כנ"ל, שעל ידי פח הדוי דברים של אלו שזכו להתודות לפני התלמיד חכם האמת, על ידי זה האור מאיר לכל ישראל עד שיזכה כל אחד שיהיה נפתח לו אור האין סוף, שמשם הדלקת נר הנגפה, שהוא בחינת גרות המנורה שמדליק כל אחד וכנ"ל:

ה ועל פן היה עקר הנס על ידי שדלק מעט השמן שלא היה בו להדליק כי אם יום אחד ודלק שמונה ימים, כי מבאר שם בהתורה הנ"ל שאור האין סוף אינו נפתח לכל אחד בשוה כי אם כפי מה שזוכה בהמלת ה' עליו, וכל כך תבות הוא אומר במקורות נפש ובהתלהבות גדול וכו', עין שם. וכל מי שזוכה שיהיה נפתח לו ביותר ויותר אור האין סוף בודאי יש לו פח יותר להאיר לאחרים ולהודיעם גדלתו יתברך. ואז בימי מתתיהו פתח גדול היה תקף הנס שמעט השמן והאור שלא היה בו להדליק כי אם יום אחד דלק שמונה ימים, דהינו שנפתח להם אור האין סוף באור נפלא ונורא כל כך עד שדלק הנר שמונה ימים, עד שמגדל נפלאות האור

11

האדם שנברא בשביל זה אשרי הזוכה לוה. וכל עסקי האדם, כל מה שעוסק בו בחייו, אפלו במלאכה ומשא ומתן, הכל בשביל זה כדי שיתבררו אלו הדברים על ידי זה עד שיעלו ויפללו כלם בששון ויפלו עמו יחד באור האין סוף ששם הוא תכלית וסוף של כל הדברים שעולםם וכל אדם פני מעשיו הטובים וכפי קדשתו וטהרתו בכל העסקים שעסק כמו בן זוכה להפיל שם, כי מי שזכה להיטיב מעשיו ולקדש את עצמו בתכלית השלמות עד שבמל את גופו בחייו בתכלית בחינת משה רבנו, הוא זוכה תכף במיתתו להפיל באין סוף ולהתענג על ה' ויפיל בלו שם אשרי לו, אבל מי שלא קדש עצמו כל כך ונשאיר בו עדן אחיות ההזמה של הגוף, הוא צריך להתבלות בעפר ולסבל שם מה שסובל עד שיופקד לגמרי. ואז יהיה נכלל מה שיהיה נכלל ממונו במקום שצריך להפיל. וכן כל אחד לפי מדרגתו לפי עבודתו וקדשתו, כי מי שטרח בערב שבת וכו', ועל פן הכל צריכון לחזור אל העפר, כמו שכתוב: "הכל היה מן העפר והכל שב אל העפר". כי שם בעפר נבחן ונצרך ונודפק כל אחד, כי עפר כלול משתי בחינות, כי הוא בחינת ענה ושלמות, בחינת און, כמו שכתוב: "ואנכי עפר ואפר". וכמו שאמר רבותינו ז"ל: 'מי שנעשה שכן לעפר בחייו. וגם עפר הוא תכלית הישות והגשמיית וכל

הארבעה יסודות כלם כלולים בעפר, כי 'עפר מאנא דכלהו' (תקוני יתר תקון ע קד). והאדם נברא בשביל זה עפר מן האדמה כדי שיוכה לעלות ולהפיל מבחינת עפר תכלית הגשמיית והישות לבחינת בפול אל האין סוף על ידי שיוכה לקדש ולטהר את עצמו עד שיבוא לענה בתכלית הפול וישים עצמו בעפר ואז יוכה להתפשטות הגשמיית גם בחייו עד שיוכה במותו מיד להפיל באור האין סוף ואז תכף בשיהיה נקבר בעפר יהיה נכלל בענה של משה, שהוא בחינת עפר, ואז יוכה לשלמותו מיד להפיל באין סוף בחינת הסתלקות משה וכו' פנ"ל. אבל מי שלא זכה לזה בשלמות צריך להתבלות בעפר שהוא תכלית הישות והיא מאנא דכלהו. שהוא פולל כל הארבעה יסודות וישרשו ענה בחינת און, כי סוף מעשה במחשבה תחלה. ושם צריך להודפק כל אחד עד שישוב לבחינת בפול בחינת ענה, שהוא בחינת שרש העפר בקדשה העליונה. וכל ישראל יש להם חלק לעולם הבא וכלם נקראים צדיקים, כמו שכתוב: "ועמד כלם צדיקים לעולם ארץ".

ועל פן כל אחד מישראל תכף בשמות והוא שב אל העפר אזי חוזר ושב עמו אל העפר כל החיות של כל החפצים והמטלטלים שעסק בהם בחייו, כי הכל היה מן העפר והכל צריך לשוב אל העפר להודפק שם על ידי האדם

דף טז

לקוטי הַלְכוּת הַלְכוּת חוב מִתְּוֹמִים ד' חוֹשֵׁן מִשְׁפָּט קפא

עדין האַרְבַּעַה יסודות מִזְהֵמְתָן שְׁהֵם נִקְרָאִים עֲבָדִים, כְּמוֹ שֶׁכָּתַב שֵׁם רַבְנֵנוּ ז"ל עַל פְּסוּק "מִבֵּית עֲבָדִים", שֶׁהָאֲרַבְּעָה יסודות נִקְרָאִים עֲבָדִים, וְצָרִיךְ כָּל אָדָם לְקַדֵּשׁ וּלְטַהֵר וּלְזַבֵּד כָּל הָאֲרַבְּעָה יסודות עַד שֶׁיֵּצֵא מִכָּל הַתְּאוּזוֹת וְהַמִּדּוֹת הַנִּמְשָׁכִין מֵהֵם וְאֵז יוֹצֵא מֵעֲבָדוֹת לְחֵירוֹת. וְכֵמוֹ שֶׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ ז"ל (ערוכין טו) שֶׁאֵין לָךְ בֶּן חֲרוּיִן אֲלָא מִי שֶׁעוֹסֵק בַּתּוֹרָה, שֶׁעַל יְדֵי זֶה מִכְּנִיעַ הַיָּצֵר הָרַע וְהָרַע שֶׁבָּאֲרַבְּעָה יסודות, כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ ז"ל, אִם פָּנַע בְּךָ מִגּוֹל זֶה מִשְׁכַּחוּ לְבֵית הַמִּדְרָשׁ אִם אֵכָן הוּא נִמּוּחַ וְכוּ'. אֲכַל מִי שֶׁלֹּא עֹסֵק בַּתּוֹרָה וְלֹא זֹכֵר הָאֲרַבְּעָה יסודות הוּא בְּחֵינַת עֶבֶד וּמִשָּׁם בָּאִין כָּל הַהֲלָאוֹת שֶׁשָּׁם בְּחֵינַת עֲבָדוֹת, בְּחֵינַת עֶבֶד לַיהוָה וְכוּ'. וְעַל כֵּן בְּאֵמַת צְרִיכִין לְשַׁמֵּר אֶת עַצְמוֹ מֵאֵד מַחֻבּוֹת וְהֲלָאוֹת. וְכִיּוֹתֵר צְרִיכִין לְבַקֵּשׁ מִד' יַתְּרָדָה וְהַשְׁתַּדֵּל בְּכָל כּוּחַ שֶׁלֹּא יִמּוֹת בְּעַל חוֹב חָס וְשָׁלוֹם, כִּי הַחֻבּוֹת הוּא בְּחֵינַת עֲבָדוֹת, בְּחֵינַת פְּנֵם הָאֲרַבְּעָה יסודות שֶׁעַל יְדֵי זֶה אִי אֶפְשָׁר לְנַפְשׁוֹ לְהַפְּלֵל בָּאִין סוּף, כִּי אִי אֶפְשָׁר לְהַפְּלֵל שֵׁם עַד שֶׁיֵּצֵא מֵעֲבָדוֹת לְחֵירוֹת, דְּהֵינּוּ שֶׁיֵּצֵא מִהָאֲרַבְּעָה יסודות שְׁהֵם בְּחֵינַת עֲבָדִים וְיִהְיֶה נִכְלָל בָּאִין וְכַנ"ל. וְעַל כֵּן פְּשֻׁמַּת וְנִשְׂאָר בְּעַל חוֹב שׁוֹב אִי אֶפְשָׁר לוֹ לְתַקֵּן הַחוֹב עַל יְדֵי הַמִּטְּלֵינִין שְׁלוֹ, כִּי כִּבְרַ יֵצֵאוּ מִרְשׁוֹת לְנִמְרֵי בְּמוֹתוֹ, כִּי צְרִיכִין לְשׁוֹב וּלְחֹזֵר עִמּוֹ אֶל הָעֵפֶר, דְּהֵינּוּ שֶׁכָּל

שֶׁעִסַּק בָּהֶם עַד שֶׁיְהִי נִכְלָלִין עִמּוֹ בְּמִקּוֹם שֶׁיְהִי נִכְלָלִין, וְעַל כֵּן מִטְּלֵי דִּיחֵמִי לֹא מִשְׁתַּעֲבָדִי לְבַעַל חוֹב, כִּי הַמִּטְּלֵינִין יוֹצֵאִין מִרְשׁוֹת אֲבִיחָם שְׁמַת תַּכְּף מִיַּד בְּמִיתָתוֹ וְשׁוֹב אֵין לוֹ עִסַּק בָּהֶם כָּלֵל, כִּי זֶה עֵפֶר תְּקוּנָם עַל דָּו, כִּי כָּל הַמִּטְּלֵינִין הֵם מִהָאֲרַבְּעָה יסודות וּבְחֵינֵי עִסַּק בָּהֶם כְּמִשְׁא וּמִתָּן אוֹ בְּמִלְאָכָה. וְעַל כֵּן הִיָּה צָרִיךְ לְבָרֵרם וּלְבֹאֵ עִמָּהֶם אֶל הַתְּכִלִּית וְכוּ' כַּנ"ל. וְעַכְשָׁי בְּמִיתָתוֹ גְּמַר כָּל תְּקוּנָו וְזֹכֵר שֶׁלֹּא הוּא עַל יְדֵי הָעֵפֶר שֶׁהִיא בְּחֵינַת עֲנָוָה וְכַמּוֹל וְכַנ"ל וְכֵמוֹ כֵּן כָּל הַמִּטְּלֵינִים וְהַחֲפָצִים שְׁלוֹ צְרִיכִין לְשׁוֹב עִמּוֹ לְשֵׁם לְבֵחֵינַת עֵפֶר כְּדִי שֶׁיִּזְדַּכְּכוּ שֵׁם עִמּוֹ כִּפִּי מַה שֶׁיִּזְכָּה, עַל כֵּן אֵין הַמִּטְּלֵינִין שֶׁל הַמֵּת מִשְׁעֲבָדִים עוֹד לְהַבְּעַל חוֹב, כִּי אֵין לוֹ עוֹד חֵלֶק בָּהֶם, כִּי עֵתָה כָּל תְּקוּנָו שְׁלוֹ וְשֶׁל כָּל הַחֲפָצִים שֶׁעִסַּק בָּהֶם הוּא רַק עַל יְדֵי הָעֵפֶר וְכַנ"ל וְעַל כֵּן אֵין לְהַבְּעַל חוֹב שֶׁעָבַד עֲלֵיהֶם כִּי אִם עַל הַתְּרַקְעוֹת שְׁהֵם אֲרִיץ וְעֵפֶר שֶׁשָּׁם עֵתָה כָּל מִקּוּמוֹ וְזֹכֵר שֶׁלֹּא וְתַקּוּנָו כַּנ"ל, כִּי כָּל הַהֲלָאוֹת וְהַחֻבּוֹת שֶׁהָאָדָם חִיב לְחַבְרוֹ הֵם נִמְשָׁכִין מִחֵמַת שֶׁלֹּא נִזְדַּכְּדָה עַדִּין הָאֲרַבְּעָה יסודות מִחֵמַת אָדָם הִרְאִישׁוֹן שֶׁנִּגְזַר עָלָיו "בְּעַת אֲפִיד תֹּאכַל לֶחֶם עַד שׁוֹבֵד אֶל הָאֲדָמָה וְכוּ'", בְּחֵינַת "בְּעַצְבוֹן תֹּאכְלֶנָּה" (בראשית ג) שְׁמוֹשֵׁם כָּל הַעֲנִיּוֹת וְהַדַּחְקוֹת, שְׁמוֹשֵׁם בָּאִין כָּל הַחֻבּוֹת וְהַהֲלָאוֹת. וְעַל כֵּן "עֶבֶד לַיהוָה לֹאִישׁ מִלְּחָה" (משלי כב) מִחֵמַת שֶׁלֹּא בָרַד

מ'שותו ל'גמרי כמו בדורות הראשונים שלא היו פגומים כל כך כנ"ל וגם על ידי זה שגובין מהמטלטלין של המת החובות שתיב הוא לו טובה ותקון גדול, כי על ידי סלוק החוב נתבטל ממנו בחינת העבדות שנה עקר תקונו. על כן האדנא גובין ממטלטלי דיתמי, כי עדיו לא נפרד מהם ל'גמרי. ועל כן גודאי עדיו השעבוד עליהם ואזי גודאי הוא טובה גדולה לפניו כשגובו מהם החובות שלו ויבטלו העבדות ממנו על כן עתה גובין מהם:

ח ועל כן אין נפרעין מנכסי יתומים אלא בשבועה. שבועה היא התקשרות ובטול אל אור האין סוף בחינת "ובו תדבק ובשמו תשבע". ועל כן עקר שבועה בנקיטת חפץ, כי על ידי התורה נכללין ונתדבקין שם וכל ההקשות הם למטה בשני הרצונות והתמונות בבחינת הישות ששם יש אחיות הרע והשקר והחלוף והתמורות, אבל למעלה בשרש הכל כרצון אין סוף שאין בו תמונה שם כלו טוב שם כלו אמת. ועל כן בכל מקום שיש הבחשה צריכין שבועה שהיא התקשרות ובטול אל האין סוף ששם כלו אמת ועל כן אין גובין מנכסי יתומים כי אם בשבועה, והטעם שמה צרדי אהפסיה, כי אנו מתיבים להחזיק כל אחד מישראל בחזקת בשרות שגודאי לא מת בעל חוב שעל ידי זה אינו יכול להכלל בשרשו באין סוף כנ"ל. ועל כן מסתמא סלק החוב בחייו

אחיותו בהם וכל מה שעסק בהם הכל חוזר עמו עתה אל העפר ששם גמר התקון והיבוק. ועל כן אין להפעל חוב שעבוד עליהם כי אם על התקעות שהם עפר וארץ ששם גמר תקונו ועל כן על ידי התקעות שהם עפר, יוכל לסלק החוב ולתקן פגם הארבעה יסודות שלא זכר שמשם בא החוב שהוא בחינת עבדות כנ"ל, כי עתה כל תקונו על ידי עפר ששם נקבר המת ושם כל זכוכו ותקונו כנ"ל.

ז וזה שמוכא בשלחן ערוך: והאדנא גובין ממטלטלי דיתמי. כי עכשו בעוונותינו הרבים הדורות פגומים בתקף הגלות ושכיח הרבה בני אדם שמתים בעלי חובות וגם הם פגומים במעשיהם הרבה, רחמנא לצלן, כי הא ב'הא תליא כנ"ל, ואז אינו יכול להתתקן מיד בעפר קבורתו וצריך להתגלגל הרבה, ועליו נאמר (ישעיהו כג): "גם שם לא ינוח לך". שאין לו מנוחה בקבר וצריך לשוטט ולהתגלגל במה שיתגלגל כפי משפטו עד שיכרך מה שהיה צריך לברר ואז ישוב להתתקן על ידי בחינת עפר. ועל כן אנשים כאלו, רחמנא לצלן, הם מקשרים עדיו מהמטלטלים והתפצים שלהם גם אחר מיתתם, כי אינם שבים עמו אל העפר, כי גם הוא אין לו מנוחה שם מחמת שפגם הרבה ומת בעל חוב. על כן תקנו חכמינו ז"ל האדנא שגובו ממטלטלין של המת, כי לא יצאו

לקוטי הלכות גביית חוב מהיתומים ד' חושן משפט קפג

ליוסף וכן יוסף לאחיו, כי השבועה היא בחינת התקשרות ובטול אל האין סוף כנ"ל. ועל על ידי השבועה דיקא בודאי יתקינו דבריהם להעלותם ולקברם בארץ ולהקלל שם פאין סוף, כי השבועה היא בבחינה זאת וכנ"ל:

י וזה בחינת מה ששמעתי מפי החברים ששמעו מרבנו הנורא ו"ל עצה על אחר הסתלקות שיזכה לבוא למקום שצריך לבוא, שישבע שבועה בנקיטת חפץ וכו', כי השבועה דיקא הוא תקון לזה כנ"ל:

יא וזה בחינת מה שאמרו רבותינו ו"ל, 'הקדש חמץ ושחרור מפקיעין מידי שעבוד'. כי עקר השעבוד הוא נמשך מבחינת פגם הארבעה יסודות שלא נתבררו עדון שהם בחינת עבדים כנ"ל שמשם נמשך דחקות הפדנסה, שמשם כל ההלאות בחינת עבד לזה לאיש מלוה וכנ"ל. ועל כן הקדש וכו' מפקיעין מידי שעבוד, כי אלו השלשה:

הקדש וכו', הם ההפך משעבוד, כי הם בבחינת התקשרות ובטול אל האין סוף שהוא ההפך מעבדות, דהינו שהם בבחינת תקון הארבעה יסודות שעל ידי זה זוכין להתבטול ולהקלל באור האין סוף וכנ"ל. כי הקדש זה בחינת בטול אל האין סוף שזה עקר ההקדש שיש פח ביד האדם להקדיש קדשת הגוף בהקמה וכיצא. וזה מחמת שבאמת כל דבר שרשו וחייתו מאור האין סוף שהוא

ונכלל במיתתו במקום שצריך להקלל, כל אהר משראל שב פתשוכה ומתודה קדם מיתתו, כמו שאמרו רבותינו ו"ל כל המומתין מתודין. ובודאי הסתפל על עצמו לסלק כל החובות כדי שייכל להקלל בשרשו פאין סוף וכנ"ל, ועל כן אין אדם נאמן לנבות מהם אלא בשבועה שהוא בחינת התקשרות אל האין סוף, ואז בודאי יש לו הנאמנות מאחר שהוא מקשר את עצמו עתה על ידי השבועה לאור האין סוף ששם בלו אמת כנ"ל:

ט ועל כן השביע יעקב את יוסף שישא אותו לארץ ישראל. וכן יוסף השביע לאחיו, כי עקר ההקללות ובטול אל האין סוף הוא על ידי קבורת ארץ ישראל ששם העפר קדש ושם זוכין בלא צער להקלל שם, אבל יעקב ויוסף מחמת שנסתלקו במצרים שהוא בית עבדים, ששם עקר אחיות זהמת הנחש, שהוא פגם הארבעה יסודות שנקראים עבדים, בפרט אז שהיה צריך להתחיל הגלות שהוא התגברות ממשלתם של המצרים שהם הפגם של הארבעה יסודות, בחינת עבדות ההפך ממש מהבטול וההקללות באור האין סוף וכנ"ל, על כן לא רצו לסמוך על הבטחה לבר שבטיחום להעלותם משם, כי הששו שמחמת תקף התגברות והמתם יתגברו ולא יניחו אותם לעלות ולהקבר בארץ להקלל שם במקום שצריכין להקלל על כן תקנו זאת על ידי השבועה דיקא שהשביע יעקב

הוא בפסח שאז הוציאנו ה' יתברך ממצרים. ועקר הגאולה של מצרים היתה על ידי שאז נתגלה אורו הגדול יתברך בהתגלות נפלא, כמבאר בכונות. שעל ידי זה היתה עקר הגאולה. וכמו שכתוב:

"ועברתי בארץ מצרים", ותרוממו, ואתגליתי וכו', הינו שאז נפתח להם אור האין סוף בהתגלות נפלא. ועל ידי זה זכו לגאולה ואז נאסר החמץ, כי מחמת שאז לא היו ראויים עדין לגאולה כמובא. רק ה' יתברך פסח ודלג על הקץ וגאלם קדם זמנם ונתגלה להם אור האין סוף קדם שנתקדשו כראוי לזה, על בן אסורים בחמץ במשהו, כדי שלא יפגמו בלי החמץ על ידי אכילת חמץ חס ושלום, ולא יוכלו לקבל אור הורחה של הרשימה מהפסול אף גם יתחמץ לבבם על ידי זה יותר, מחמת שאינם ראויים עדין לזה, על בן צריכין לזהר אז מחמץ במשהו, כדי שייכלו להכלל באור האין סוף שעל ידי זה היתה עקר הגאולה. ועל בן חמץ מפקיע מידי שעבוד, כי אסור חמץ הוא כדי שייכלו להכלל באור האין סוף שנתגלה אז בפסח בשעת יציאת מצרים בהתגלות נפלא כנ"ל. ועל בן הוא מפקיע מידי שעבוד שהוא בחינת עבדות, שהוא התפך מזה כנ"ל. וכן שחרור מפקיע מידי שעבוד, כי שחרור הוא פסול העבדות, כי משחרר העבד ויוצא לחרות. ואז יוצא העבד מידי עבדות ונעשה ישראל.

ה' יתברך ברך הוא. וכל דבר צריך לחור לשרשו והכל ביד האדם שבשכילו נברא הכל כדי שיחזור ויכלל הכל בשרשו באור האין סוף ועל בן יש כח ביד האדם להקדיש כל דבר, כי חכף בשמקדיש הדבר בדבורו נתקשר הדבר מיד לאור האין סוף שהוא שרש כל הקדשות ושם בלו קדוש, כמו שכתוב: "כי קדוש אני ה'". וזה עקר ההקדש שיש כח ביד האדם לגשות מדברי חל קדש על ידי שמקשרו ומכילו באור האין סוף שהוא שרש הכל ובשכיל זה נברא כל דבר כדי שיחזור ויכלל בשרשו באור האין סוף והכל על ידי האדם וכנ"ל. ועל בן עקר ההקדש על ידי הדבור, כי כל הדברים נבראו על ידי הדבור, הינו על ידי תמונות האותיות שמשם כל הישות וכל הרצונות שהם נמשכין מרצון אין סוף שאין בו תמונה, ששם בלו קדש. ועל בן חכף בשקורא עליו שם קדש בדבורו נתקשר החיות שלו, שהוא תמונת אותיות הדבורים שהם בחינת רצונות. כרצון אין סוף שאין בו תמונה, ששם בלו קדוש, ששם שרש כל הדברים ושם חזור ויכלל הכל וכנ"ל. נמצא, שהקדש הוא בחינת התקשורת וכמול באור האין סוף שהוא הפך העבדות, הפך פגם הארבעה יסודות שנקראים עבדים ועל בן ההקדש מפקיע מידי שעבוד של החוב שהוא בחינת עבדות, בחינת עבד לזה וכו'. וכן חמץ מפקיע מידי שעבוד, כי אסור חמץ

לקוטי הלכות גבית חוב מיתומים ה' חושן משפט קפה

וכו', אף על פי כן צריכין לכללם בבחינת מלא כל הארץ כבודו וכו'. וכן בדרי משה אף על פי שעקר הארתם הוא בחינת מלא כל הארץ כבודו, בחינת "הקיצו ורננו שכני עפר", לעורר ולהקין ולהחיות את כל השוכני עפר המנוחים בדייטא המתחננה מאד מאד אפלו אותם שהם בתוך הארץ ממש וכו' להאיר להם ולגלות להם, כי ה' יתברך עדין עמו וכו', כי מלא כל הארץ כבודו וכו', אף על פי כן צריכין להאיר עליהם גם בחינת איה, בחינת מה, בחינת מה חמית מה פשפשת מה ידעת, בחינת עין לא ראתה וכו' כדי שיהיה להם יראה וכו', עין שם. ועל ידי כלליות העולמות שהוא בחינת כלליות שני ההשגות הנ"ל יחד, על ידי זה דיקא נמשך הפרנסה וכו', כמבאר שם כל זה, עין שם היטב היטב:

ב וזה בחינת השבועה שצריכין לשבע בשיש הכחשה בין אחד לחברו, כי עקר השקר והכחשה נמשך מפגם שפוגם בבחינת יחוד וכלליות שני ההשגות הנ"ל, שפוגם ועושה פריד חס ושלום, ביניהם, שזה עקר השקר שהוא הרע והטמאה, שמשם כל העוונות והפגמים שפעולם, רחמנא לצלח, כי באמת עקר האמונה הקדושה וקיום כל התורה בלה בנייה וקמפרת על זה לכלל שני ההשגות הנ"ל יחד, שהם, השגת מלא כל הארץ כבודו ואיה מקום כבודו, כי ה' יתברך סתים ונליא ואורייתא סתים

וקדשת ישראל בכלל היא בבחינת בטול אל האין סוף, כי כל ישראל כלולים במשה על ידי קבלת התורה שהוא זכה להכלל באור האין סוף ועמו כל ישראל כל אחד כפי חלקו בהתורה ובמשה בן זכה להכלל באור האין סוף ועל בן שחרור שהוא בטול העבדות וזכה לקדשת ישראל על בן מפקיע מירי שעבוד, שהוא בחינת פגם העבדות וכו':

ובענין אסור חזין בפסח יש עדין הרבה לבאר. וענין לקמן בהלכות אפותיקי הלכה ב' על פי התורה הנ"ל, מבאר קצת מעין זה:

הלכה ה'

הבא לפרע מוכסי יתומים לא יפרע אלא בשבועה. וענין תדין אין אדם מוריש שבועה נגד יתומים לבניו אם מת לונה בתני מלוח, על פי התורה "כי מרחמם ינהגם" וכו' בלקוטי תנ"א סימן ו':

א והכלל, כי עקר הפרנסה והמזון והעשירות נמשך מכלליות השגות בן ותלמיד שהם בחינת הארת דרי משה ודרי מעלה, שהם בחינת השגות והארות מלא כל הארץ כבודו ואיה מקום כבודו וכו'. כי צריכין לכללם ולהתדם זה בזה, כי אף על פי שעקר ההארה בדרי מעלה הוא בחינת איה

וְנִלְיָא וְכוּ', וְכִמּוּ שְׂאִיתָא בִּיהֵר הַקְדוּשָׁה, כִּי הוּא יְתַבְרַךְ גַּעְלָם מִצַּד עֲצֻמוֹ וְנִגְלָה מִצַּד פְּעֻלָּתוֹ וְכִמּוּ שְׂמִבְאָר מְזָה בְּמִקּוֹם אַחֵר. עַל כֵּן עָקַר הָאִמּוּנָה הַקְדוּשָׁה לְהֵאֱמִין כִּי ה' הוּא הָאֱלֹקִים, כְּמֹו שְׁכַתּוֹב: "אַתָּה הָרַאתָ לְדַעַת כִּי ה' הוּא הָאֱלֹקִים וְכוּ'". וְכִמּוּ שְׁכַתּוֹב: "וַיַּדְעֵתָ הַיּוֹם וְהַשַּׁבָּת אֵל לְבָבְךָ כִּי ה' הוּא הָאֱלֹקִים בְּשִׁמּוֹם מִמַּעַל וְעַל הָאָרֶץ מִתַּחַת וְכוּ'". הֵינּוּ כַּלְלִיּוֹת הַשְּׁנוֹת עֲלִיוֹנוֹם וְתַחְתּוֹנוֹם, כִּי ה' זֶה בְּחֵינֵת סְתִים וְנִעְלָם, בְּחֵינֵת זֶה שְׁמִי לְעַלְמִים, בְּחֵינֵת הַשְּׁנוֹת אִיִּה, בְּחֵינֵת גַּעְלָם וְנִסְתָּר, בְּחֵינֵת מַה חֵמִית וְכוּ', וְאֱלֹקִים בְּחֵינֵת הַתְּגֻלוֹת כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ וְתַבְרָךְ, בְּחֵינֵת "וְאֱלֹקִים מַלְכֵי מַקְדָּם", בְּחֵינֵת "כִּי מֶלֶךְ כָּל הָאָרֶץ אֱלֹקִים", שְׁזֵהוּ בְּחֵינֵת הַשְּׁנוֹת דְּרֵי מִשָּׁה, בְּחֵינֵת מֵלֵא כָּל הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ. וְצָרִיד לְכַלְלֵם יַחַד לִידַע וּלְהֵאֱמִין כִּי הַכָּל אֶחָד, בְּחֵינֵת "וַיַּדְעֵתָ הַיּוֹם וְהַשַּׁבָּת אֵל לְבָבְךָ, כִּי ה' הוּא הָאֱלֹקִים בְּשִׁמּוֹם מִמַּעַל", שֶׁהוּא בְּחֵינֵת דְּרֵי מַעְלָה, "וְעַל הָאָרֶץ מִתַּחַת" שֶׁהוּא בְּחֵינֵת דְּרֵי מַטָּה, כִּי הַכָּל אֶחָד וְכִנּוּ"ל:

ג וּבְזֹה תִלְוִי כָּל קִיּוֹם הַתּוֹרָה הַקְדוּשָׁה, כִּי בְזֹה תִלְוִי כָּל הַבְּחִירָה וְהַנְּסִיּוֹן שֶׁל הָאָדָם וְכָל מַה שְּׁעוֹבֵר עָלָיו כָּל יְמֵי חַיָּו שֶׁהַכָּל הוּא בְּשִׁבּוּל הַבְּחִירָה וְהַנְּסִיּוֹן, הַכָּל בְּעִנְיָן זֶה, כִּי דָרָךְ ה' יְתַבְרַךְ שְׂמֵאִיר פְּנִיּוֹ בְּכָל פַּעַם וּבְתוֹךְ כֵּךְ מִסְתִּיר פְּנִיּוֹ וְזֶה הוּא כַּלְלִיּוֹת וּבְפִרְטֵיּוֹת, וּבְפִרְטֵי פִרְטֵיּוֹת. כַּלְלִיּוֹת - זְמַן כָּל הָעוֹלָם. וּבְפִרְטֵיּוֹת -

כָּכָל דְּוִר דְּוִר. וְכֵן בְּכָל אָדָם וּבְכָל זְמַן, וְעַל יְדֵי זֶה כָּל הַנְּסִיּוֹן וְהַבְּחִירָה שֶׁל כָּל אָדָם בְּכָל עֵת כָּל יְמֵי חַיָּו. וְיֵמֵי שְׂמִיּוֹשִׁים לֵב לָוֶה יִכּוֹל לְרֹאוֹת קֶצֶת מְזָה בְּכָל הַהִרְפָּתָקָאוֹת וְהַתְּלָאוֹת וְהַהֲצֻלוֹת וְהַהֲרַחְבוֹת וְהַיְשׁוּעוֹת הַנִּפְלְאוֹת הַעוֹבְרִין עָלָיו בְּכָל יְמֵי חַיָּו וּבִיּוֹתֵר בְּעִנְיַן הַפְּרָנְסָה. וְכִמּוּ שְׂרַאֲיוֹ בִּיצִיאַת מִצְרַיִם מִיּוֹם שְׁנַתְּנֻלָּה ה' יְתַבְרַךְ לְמוֹשֶׁה לְגַאֲלָם עַד הַפּוֹף, שְׁכַתְּחֵלָה הָאִיר ה' פְּנִיּוֹ לְמוֹשֶׁה בְּהָאָרֶה גְּפִלְאָה וְשִׁלְחוֹ לְגַאֲלָם וּמִסַּר בִּידוֹ מוֹפְתִים וְאוֹתוֹת נִרְאוֹת לְגִלוֹת אֱלֹקוֹתוֹ וּלְגַאֲלָם פְּדֵי שְׂאִמּוֹנוֹ יִשְׂרָאֵל בּוֹ יְתַבְרַךְ עַד שְׁיִכּוּפוֹ לְקַבֵּל הַתּוֹרָה. וְכֵן הָיָה שְׂבִא מִשָּׁה לְיִשְׂרָאֵל, "וַיַּעַשׂ הָאֵתוֹת לְעֵינֵי הָעָם וַיֵּאֱמָן הָעָם וַיִּשְׁמְעוּ כִּי פָקַד ה' אֶת עַמּוֹ וְכוּ'". וְאַחֵר כֵּךְ תִּכְפֹּר בְּשִׂבְאָ מִשָּׁה לְפָרְעָה לְגַאֲלָם, וּפְרַעְהַ הַקָּשָׁה אֶת רִחוּז וְלֹא דִי שְׂלֵא הַנִּיחָם לְצִאת מִמִּצְרַיִם, אִף גַּם הַכְּבִיד עֲלֵיהֶם הַעֲבוּדָה בִּיּוֹתֵר לְבָלִי לְמַן לָהֶם תְּכֵן וְכוּ' אִזִּי תִּכְפֹּר בְּתַעֲוִיר פְּסִירוֹת בְּדָתָן וְאִבְרָם וְהַכְּרוּכִים אַחֲרֵיהֶם עַד שְׂיִצְאוּ נְצִיבִים לְקִרְאָת מִשָּׁה וְאָמְרוּ: "יִרְאָה ה' עֲלֵיכֶם וַיִּשְׁפֹּט וְכוּ'". וְזֶה מִחֲמַת שְׁהָיָה הַסְתַּרְת פְּנִים כְּזֶה שְׂלֵא דִי שְׂלֵא וְכוּ' לְגַאֲלָה פֶּאֶשֶׁר הַכְּמִיּוֹחַ מִשָּׁה, אִף גַּם הַכְּבִיד עֲלֵיהֶם הַעֲבוּדָה כָּל פְּדֵי. וְכֵן הַתְּנַהֵג אַחֵר כֵּךְ בְּכָל פַּעַם, כְּמִבְּאָר הַיִּטֵּב בְּכָל הַפְּרִשׁוֹת הַמְדַבְּרִים מִיצִיאַת מִצְרַיִם, וּבְפִרְט בְּפִרְשֵׁת בְּשִׁלְחָה. שְׂאֵחַר שְׁגִמְרָה ה' יְתַבְרַךְ מַעֲשֵׂהוּ עַל יְדֵי מִשָּׁה וְהוֹצִיאֵם

לקוטי הלכות גבית חוב מהיתומים ה' חושן משפט קפו

ממצרים באותות נוראות פאלה וכבר ראו דתן ואבירם וכל הפרוכים אחריהם שהיה להם מינא בלב על משה פלם ראו בעיניהם שדבר ה' אמת בפי משה שאף על פי שפרעה הכביד עליהם העבודה אחר שבא משה לנאלם, אף על פי כן דבר אלוקינו יקום לעולם פאשר ראו בעיניהם שהוציאם משה רבנו ביד חזקה וכורע נמויה באותות ומופתים נוראים פאלה, אף על פי כן בשבאו על הים וראו והנה מצרים נסע אחריהם ורב ישראל הכשרים והתמימים עשו בהגן וכראוי ויצעקו אל ה' כי תפסו אמנות אבותם, כמו שאמרו רבותינו ו"ל ומוכא בפרוש רש"י, אך היו בהם פתות המבקשים תואנה והכל היה על פי דבורים רעים ודעות רעות של ראשי החולקים שהם דתן ואבירם שהטעו אותם כל קד עד שאמרו המבלי אין קברים במצרים לקחתנו למות במדבר וכו'.

ובן אחר קד בשהראה ה' יתברך את ידו הגדולה על ידי משה וקנע להם את הים והטביע את מצרים, וישראל עברו ביבשה בתוך הים וכוון מהם הון רב מאד, אף על פי כן אחר קד הסתיר ה' יתברך פניו עד שהלכו שלשת ימים במדבר ולא מצאו מים ואחר קד ויבאו מרתה ולא יכלו לשתות מים ממרה כי מרים הם וכו'. ואז וילנו העם על משה לאמור מה גשתה וכו'. נמצא, שאף על פי שראו בתחלה הארת פנים כל קד

שהוציאם ממצרים וקרע להם את הים בנפלאות ונוראות פאלה, אף על פי כן תקף בשהסתיר ה' יתברך פניו מהם בשביל נסיון ולא מצאו מים באו בתלונות ומריבות וכן היה בכל פעם, ובפרט בענין המן שהוא בחינת פרנסה, כמו שכתוב: "הגני מממיר לכם לחם מן השמים ויצא העם ולקטו דבר יום ביומו למען אנסנו תלך בתורתך אם לא". והכל היה על ידי דתן ואבירם, כי הם שיצאו לקראת משה במצרים פאלו מקנאים בשביל ישראל ואמרו למשה ואהרן: "רא ה' עליכם וישפט וכו'". והם שעוררו כל התלונות ומריבות על ה' ועל משה, והם שהותירו מן המן אף על פי שראו גם נורא פזה שיורד להם לחם מן השמים אשר לא נשמע פזאת ולא נראה פזאת מיום בריאת העולם. ומשה היהירם: "איש אל יותר ממנו עד בקר", אף על פי כן התחזקו ברשעותם וקפירותם והותירו מן המן ואף על פי שראו שהבאיש וירם תולעים וכו' ואחר קד ביום הששי מצאו לחם יומים ולא הבאיש פאשר אמר משה אף על פי כן יצאו ללקט ביום השביעי וכן אחר קד בשלא היה מים ברפידים לשתות, פתיב: "וילן העם על משה למה זה העליתנו ממצרים להמית אתי ואת בני ואת מקני בצמא וכו'". ואז נתן להם את הבאר וכו' וקרא שם המקום מסה ומריבה על ריב בני ישראל ועל נפתם אל ה' לאמור ה' יש ה' בקרפנו אם אין ועל ידי

זה ויבא עמלק, כמו שפרש רש"י שם. וכן אחר כך כל ימי משה התנהג כך כמפרש בתורה, וכן אחר כך בכל דור ודור בימי השופטים והמלכים שבכל פעם האיר ה' פניו ועשה להם אותות גדולות. ואחר כך הסתיר פניו ואז היו להם נסיונות ורבים עמדו בנסיון וזכו לשני עולמות לנצח, ורבים נכשלו וסרו מדרכי ה' על ידי זה. וקצת פסקו על לנגריו עד שגרמו להחריב הבית המקדש פעמים ועדו הנלות מתארך על ידי זה, כי גם עתה בתקף אריכות מרירות גלותנו התגברה ההסתרה שבתוך הסתרה מאד מאד ונתקנס בעוונותינו הרבים, ואנכי הסתר אסתיר פני ביום ההוא וכו', אף על פי כן מי שחפץ באמת להתקרב לה' ותברך ולתורתו הקדושה הוא רואה גם עתה בכל פעם הארת פני ה' ותסדיו ונפלאותיו הנוראות בתוך עצם ההסתרות הרבות מאד. וכמו שאמרו רבותינו ז"ל, הן הן גבורותיו הן הן נוראותיו שה אחד בין שבעים ואבים וכו'. וכמו כן הוא בפרטיות ובפרטיות פרטיות בכל אדם ובכל עת ובכל יום ויום. ואי אפשר לבאר כל זה, רק המשפיל החפץ באמת יכול להבין ולראות כל זה כמה נסים ונפלאות ה' ותברך עושה עמנו גם עתה בכל עת עם כלליות ישראל, ובפרטיות עם כל אחד ואחד, בכלליות כל ימי חינוך ובפרטיות בכל עת, כמו שאנו אומרים שלש

פעמים בכל יום: "על נסיד שבכל יום עמנו ועל נפלאותיך וטובותיך שבכל עת ערב ובקר וצהרים וכו'".

10. 91

ד והכלל, שכל הבחירה והנסיון של האדם, בפרט בענין הפרנסה שזה כמעט העקר שמטריד ומבלבל את האדם מלהשתדל להתקרב לה' ותברך ולתורתו, עקר הנסיון הוא בבחינה הנ"ל. מה שה' ותברך מראה פני חסדו וישועתו בכל פעם ותקף מסתיר פניו. ואזי המסית שבכלב האדם מכניס בו דאגות ויגונות ותואגות בלב פאלו אי אפשר לו לעסק בתורה מחמת על הפרנסה. פאשר יכול להבין כל אחד בעצמו. אם ישים לב באמת על כל דרכיו ולהבין כל דבריו אלה, להבין מזה רמזים לעצמו בכל עת, כי עקר הפרנסה והעשירות נמשך רק מבחינה הנ"ל, מבחינת כלליות העולמות עליון בתחתון ותחתון בעליון שהוא בחינת שני ההשגות הנ"ל של בחינת בן ותלמיד, שהם בחינת מלא ואיה, שהם בחינת סתים ונליא, גליא וסתים שמנגלה ומאיר פניו בכל פעם על ידי עצם החסדים והישועות והנפלאות שעושה עמנו בכל יום ובכל עת בכלליות ובפרטיות ומסתיר פניו וכו' ואחר כך חוזר ומנגלה פני חסדו. וכן מתנהג בכל עת. ובאמת גם בתוך תקף ההסתרה עצמה מאיר פניו ותברך בבחינת ואנכי הסתר אסתיר פני ביום ההוא וכו' וענתה השירה הזאת וכו'.

לקוטי הלכות גבית חוב מהיתומים ה' חושן משפט קפט

הפזון והפסות שבצמצום, הכל בא לו בדרךים נפלאים ובהשגחה גדולה מאתו יתברך על ידי סבות שונות שפסב ה' יתברך עד שפרנס וזן אותו בכל יום:

ואי אפשר לבאר כל זה רק כל המאמין בהשגחתו יתברך ומשים לב לדרךיו יכול להבין כל זה. וצריך לשום לב לזכר היטב כל מה שעבר עליו עד הנה. בכמה סבות שונות עזר לו ה' יתברך בכל הדברים, ובפרט בענין הפרנסה. ובכל פעם היו לו חסרונות הרבה וה' יתברך לא עזב חסדו בכל יום ופרנס אותו בכל יום ובכל עת בהשגחה נפלאה ואם עתה נדמה לו שנתעשב הפרנסה יבטח בה', כי גם עתה לא יעזב חסדו ומאן דברא יומא ברא מזונא וכו' ויבטח בה' וישען באלקיו, כמו שכתוב: "ברוך ה' יום יום ועמם לנו האל ישועתנו סלה". וכן בפסוקים הרבה, כי עקר גסיון הפרנסה הוא ממש כמו הנסיון של המן שירד בכל יום ולא ירד בפעם אחת על כל השנה והכל בשביל גסיון ובחירה כמו שאמרו רבותינו ז"ל. כדי שיתלכו עיניהם למרום. וכמו בן מתנהג עקשו. וכמו שכתוב: "הדור אתם ראו דבר ה'". ראו כמה נתפרנסו אבותיכם, כמו שאמרו רבותינו ז"ל שירמיה הוציא להם צנצנת המן וכו'. ובה גלה לנו והראה לנו כי גם עתה אנן נוזנין בבחינת מן ממש. וכמו שאמרו רבותינו ז"ל, לא נתנה תורה אלא לאוכלי המן, דהינו מי שמאמין בהשגחתו יתברך

שהבטיח שהתורה לא תשתכח מישראל אפלו בחלקה ההסתרה שבתוך ההסתרה. וכמו שכתוב (ישעיה מה'): "אכן אתה אל מסתתר אלקי ישראל מושיע". שגם בתוך ההסתרה עצמה הוא יתברך אלקי ישראל מושיע. ומי שמאמין בזה בשלמות וזכה לפרנסה ועשירות וקדושה, כי כל הפרנסה והעשירות נמשך מזה, כי זה בחינת קליות השגת בן ותלמיד שהוא בחינת ים החכמה שמשם מקבל הפולכות הפרנסה, כמו שמבאר שם. וכל השקרים והתחזשות שבין אדם לחברו בענין המזון והפרנסה, הכל נמשך מפגם שפוגם ועושה פרוד חס ושלום בין שני ההשגות הנ"ל. שמשם כל היגונות והדאגות והעצבות של חסרון הפרנסה עד שבא לידי הכחשות לבחש בעמיתו בפקדון או בתשומת יד וכו'. כי אם היה מאמין בהאמת כי מלא כל הארץ כבודו והוא יתברך הן ומכלכל כל העולם בטיבו. וכמו שראוה בענינו שה' יתברך התיר וזן וכלכל אותו בחסדו עד הנה. בודאי לא היה בא לידי כפירה והכחשה לכפר ממון חברו. וגם לא היה דואג כל כך על הפרנסה, רק היה בושח בה' כאשר זן אותו עד הנה בכמה וכמה שנויים ודרךים נפלאים. פן יכול לעשות נפלאות גם עתה לפרנסו ביתר שאת, כי כל אדם שבעולם יכול לראות נפלאות ה' בפרנסתו. ואפלו מי שפרנסתו דחוקה ומצמצמת מאוד, אף על פי כן גם זה מעט

שפרנסתו בבחינת ירדת המון ממש וכנ"ל
 (ענין סוה בקיום אחר), אכל מי שפוגם בזה
 ורוצה שה' יתברך יגלה לו פני חסדו בכל
 עת ותפר כשנדרמה לו איזה הסתרת פנים
 על ידי התפרונות שחסר לו בכל פעם,
 על ידי זה בא בלבבו תלונות ודאגות
 ויגונות ומתבטל מתורה ותפלה עד
 שיוכל לבוא לידי הכחשה לכפר קמון
 חברו, על ידי זה שנחשב כאלו עובד
 עבוס, כמו שאמרו רבותינו ז"ל, כי הוא
 בחינת כפירה ממש, רחמנא לצלן, כי אם
 היה מאמין בה' יתברך בודאי לא היה
 כופר בקמון חברו ועקר הכפירה נמשכת
 מפגם הנ"ל שעושה פרוד בין מלא ואיה.
 ורוצה לראות ולהבין הכל בעיניו, אכל
 באמת צריכון להבין שאי אפשר להשיג
 דרכיו יתברך בשלמות כי הוא יתברך
 סתים וגלוי, שזהו בחינת מלא ואיה,
 שבאמת בלו אחד רק שאי אפשר להבין
 כל זה וצריכון להתחזק באמונה גדולה
 בכל זה, בפרט בעת שנדרמה לו איזה
 הסתרת פנים חס ושלום, להאמין שגם
 שם מסתיר ה' יתברך והשגחתו וחסדו כי
 חסדו ה' כי לא תמנו וכו'. ובודאי יעור
 לו ה' יתברך ויחזיר ויגלה פני חסדו פאשר
 בן עבר עליו כמה פעמים וכנ"ל:

כשיש הכחשה צריכים שבועה, כי
 השבועה הוא בחינת חבר וכלליית שתי
 ההשגות הנ"ל בחינת כל, בחינת כי כל
 בשמים ובארץ. כי השבועה בבחינת יסוד
 שהוא בחינת כל הנ"ל, בחינת ברית
 ושבועה, כי השבועה היא לשם ה'
 ובנקיטת חפץ שהוא הספר תורה, ועקר
 החבור והכלליית של שתי ההשגות הנ"ל
 הוא על ידי התורה הקדושה שהיא גם
 בן סתים וגלוי, כי על ידי כל מצוה
 ומצוה שבתורה אנו ממשיכין אלקותו
 יתברך למטה בתוך הארץ הזאת בבחינת
 מלא כל הארץ כבודו, כי אנו לוקחין
 הציצית הקדושים שבשרשם הם אור
 גדול ונורא ונשגב מאד מאד ואנו
 ממשיכין אור גבה בזה עלינו לתוך זה
 העולם הנשמו על ידי שאנו מתעטפין
 בציצית. נמצא, שעל דם אנו מגלים כי
 מלא כל הארץ כבודו ואף על פי בן
 צריכון לידע כי עדין אור הציצית נורא
 ונשגב ונעלם מאתנו מאד, כי שכר מצוה
 בהאי עלמא ליפא, כי אי אפשר להשיג
 סוד מעם הציצית שהוא בחינת שכר
 המצוה בזה העולם. וכן בכל המצוות
 ובכל דברי התורה שאנו ממשיכין
 אלקותו עלינו בזה העולם הנשמו
 בבחינת סתים וגלוי הנ"ל, בחינת מלא
 ואיה וכנ"ל. וזהו גם בן בחינת שם ה'
 שהוא גם בן סתים וגלוי, כי על ידי שמו
 יתברך אנו קוראים אותו יתברך
 וממשיכים אלקותו למטה בבחינת מלא

ה **נמצא**, שכל ההכחשות נמשכין
 מבחינת פגם ופרוד חס
 ושלום, בבחינת כלליית שתי ההשגות
 הנ"ל של בן ותלמיד, שעל ידי זה נפגם
 ונחסר הפרנסה שנמשך משם, ועל בן

לקוטי הלכות גביית חוב מהיתומים ה' חושן משפט קצא

כל הארץ כבודו, אבל אף על פי כן עדן השנת שמו יתברך נעלם מאתנו. וזהו בחינת לא פשאני נקתב אני נקרא, בחינת זה שמי לעלם. "לעלם" כתיב וזה זכרי לדור דור. שצריכין לקרותו בשם אדני בחינת מלכות, בחינת אדנותו ומלכותו יתברך שפלא כל העולם ולכונן בשם הויה שהוא בחינת סתים ונעלם, בחינת איה וכנ"ל ועל ידי זה פולטין העולמות עליונים ותחתונים יחד וכנ"ל. ועל פן על ידי השבועה שהוא בחינת כל הנ"ל, כי נשבעין בשם ה' ובנקימת חפץ, על ידי זה תברר האמת ותבטל ההכחשה והקפירה שנמשכת מפגם ופרוד חס ושלום, בין שתי ההשגות הנ"ל וכנ"ל. וכן מבאר בספרי קבלה ששבועה היא בחינת יסוד, בחינת 'כל' הנ"ל, הינו כנ"ל:

ו ועל פן הבא לפרע מנכסי יתומים לא יפרע אלא בשבועה, אף על פי שאין הכחשה, כי מאחר ששילמה סטרא דמותא שמת הלווה אי אפשר לברר האמת כי אם על ידי השבועה שהיא בחינת התקשרות וקלילות שתי ההשגות הנ"ל. כי עקר המיתה נמשכת מפגם הנ"ל שפגם אדם הראשון בהמאו ועשה פרוד בין שתי ההשגות הנ"ל שמשם נמשכת המיתה שמפריד בין הנפש והגוף בחינת כי המות יפירי, כי שרש הנפש נמשך מבחינת איה, והגוף נמשך מבחינת מלא בחינת מלכות וצריכים לחברם

ולכללם יחד, שזה עקר החיים, אבל על ידי פגם אדם הראשון וקטא הדורות גורמים פרוד חס ושלום, עד שמכרח הנפש לפרד מן הגוף שזהו בחינת פרוד בין ההשגות הנ"ל ועקר התקון על ידי הצדיקים האמתיים שהם במיתתם קרויים חיים, כי המות אינו מפריד ביניהם בין הנפש והגוף על ידי שקימו התורה והמצוות בשלמות שעל ידי זה עקר החבור והקלילות. ועקר התקון על ידי תדעת שמשאיר אחריו הצדיק האמת שזה עקר החליפות על ידי שגם אחר הסתלקותו למעלה למעלה הוא מאיר בדרי מטה, כמבאר היטב בהתורה הנ"ל. וכן כל אדם כפי קיימו את התורה והמצוות וכפי התקרבותו לצדיקי אמת פן מבטל סטרא דמותא וזוכה לחיים גם אחר מיתתו. ועל פן מאחר ששילמה סטרא דמותא, שהוא בחינת פרוד, שמשם אחיות הישקר שהוא הפך האמת, שהוא סמא דחיי, כמו שאמרו רבותינו ו"ל לעגנן אתרא דהוון קרו ליה קשטא שלא היו מתים שם על ידי שלא היה שם שקר. נמצא, שמיתה הוא בחינת שקר. על פן כששילמה סטרא דמותא אי אפשר לברר האמת כי אם על ידי השבועה שהיא בחינת התקשרות וקלילות העולמות בחינת חיים כנ"ל. ועל פן ברב השבועות נזכר לשון חיים, כמו שקתוב: "חי ה' וכי", או על כל פנים "חי נפשי", כי השבועה בחינת חיים כנ"ל:

110

ז ועל פן בשמט לונה בחיי מלוה. ואחר כך מת המלוה, ובאים היתומים לנבות מן היתומים, אין יכולים לנבות כלל, כי אין אדם מוריש שבועה לבניו, כי השבועה נגד יתמי הלונה אין יכול לשבע כי אם המלוה כשהוא בחיים חיותו שיכול לברר האמת על ידי השבועה שהיא בחינת חיים, בחינת התקשרות וכלליות העולמות כנ"ל. אבל מאחר ששלטה המיתה גם בהמלוה ונפרד חיותו מגופו כמו הלונה שמת גם פן אין מי שיכריע ביניהם, מאחר ששלטה המיתה בשניהם ונשארים הנכסים בחזקת יתמי הלונה כמו בתחלה, כי כנגד יתומים אין יכול להוריש שבועה, כי עקר הירשה ששקד לבנים נמשך מבחינה הנ"ל, מחמת שכל המזון והעשירות נמשך מהדעת הנ"ל שמשאיר אחריו לבן ותלמיד כנ"ל. על פן מגיע מזון הירשה להבנים שעליהם נמשך הארת הדעת של אביהם, כי עקר הדעת מקבל הבן שכל עצמו נמשך מאביו, כמו שמבאר בהתורה הנ"ל. וזה סוד טעם ירשת הבנים שנמשך מהשארת הדעת של הצדיק האמת לבן ותלמיד שמושם כל שפע הפרנסה והעשירות. ועל פן שקד הירשה לבנים ואפלו אם האב והבן אינם בני דעת התורה, אף על פי בן מאחר שהם מזרע ישראל, בודאי משרש נפשם בהתורה ובהצדיק יסוד עולם, בפרט שבנדאי כל אחד מישראל יש לו איוה

חלק בתורה אפלו עם הארץ על ידי המצוות ונקודות טובות שנמצאים בהם. וזה כל השארתו אחר מותו. ומשם כל שרש השפעת מזונו ועשירותו. וכשמת נשאר המזון שנמשך מזה הדעת בשרשו לבניו אחריו, כי הכל אחד, כי המזון נמשך מכלליות השגות בן ותלמיד שהו עקר החליפות וההשארה וכנ"ל. ועל פן אין יכול להוריש כי אם המזון שברר בחייו שנמשך מכלליות הנ"ל, אבל המזון שלא היה לו זכות כי אם על ידי שבועה נגד יתומים שהיה צריך לברר על ידי השבועה, שהוא בחינת חיים וכלליות כנ"ל וכתודך כך נפטר ושלטה גם בו ספרא דמותא שוב אין לו זכות בו להשאיר לבניו אחריו מאחר שהוא בעצמו לא זכה לברר האמת בחיים עד שנפטר. ונשארים הנכסים בחזקת יתמי הלונה:

הלכות גבית חוב מהלקוחות והלכות אפותיקי הלכה א

אפלו אפותיקי מפרש שאמר לו: לא יהא לך פרעון אלא מזה, אינו חל פי אם אקרקע. וכן עבד יש לו קול ודינו בקרקע. אבל בממלטין אפלו עשאים אפותיקי אינו מועיל ואין הפעל

לקוטי הלכות גביית חוב מהלקוחות א חושן משפט קצנ

הנחלה, כי שם שרשי הנפשות כנ"ל. ועל פן אי אפשר למכרה לעולם. ומאחר שנשאר פנימיות שרשה אצלו על פן בידו לנאלה, כי עדן לא יצאה לגמרי מידו ורשותו כנ"ל ועל פן ביובל שאז חוזרים כל הדברים למקורם ושרשם על פן השדות חוזרות לבעלים אז, כי פנימיות מקורם ושרשם נשאר אצל המוכר כנ"ל ועל פן מאחר שהתקעות נשאר שרשם תמיד אצל המוכר ואי אפשר למכרם לגמרי להוציאם לגמרי עם פנימיות שרשם, על פן לעולם חל עליהם שעבוד הפעל חוב אפלו אחר המכירה, כי שעבוד הפעל חוב על גוף הלווה עצמו והנכסים ממילא משעבדין כנ"ל. ומאחר שבבחינת הלווה בעצמו עדן יש אצלו בחינת פנימיות שרשם נכסי התקעות, על פן בודאי ממילא משעבדין להמלוה התקעות אף אחר המכירה, כי עדן נשאר שרשם אצל הלווה. ועקר שעבודו על הלווה והנכסים משעבדים ממילא כנ"ל, אבל המטלטלין שהם בבחינת פרות. ואינם סמוכים ונשרשים עמו כל כך וכנ"ל:

ועל פן המטלטלין נמכרין מכירה חלוטה לעולם, כי תקף יוצאין מרשות לרשות, מחמת שאינם נשרשין עמו כל כך כנ"ל. ועל פן המכירה מפקיע מידו שעבוד, כי אחר המכירה תקף יוצאין לגמרי מרשות המוכר. ועל פן אין עליהם

חוב מורכב מהלוכה, כי מטלטלין אין להם קול. ועין בשלחן ערוך הדינים אלו, כי עקר השעבוד על קרקעות:

על פי מה שנתבאר לעיל בהלכות הקודמים, שעקר שרש העשירות הוא קרקעות ועל פן הם סמוכים ביותר להנפש כנ"ל. וכבר מבאר שעקר השעבוד הוא על גוף הלווה בעצמו ומחמת שעבוד עצמו על ידי זה נשתעבדין כל הנכסים כנ"ל. ועל פן הפעל חוב מורף מן התקעות אפלו מיד הלוכה, כי אין המכירה מפקיע מידו השעבוד שיש להמלוה על הלווה מנכסיו, כי מחמת שהתקעות נשרשים בנפשו ביותר כנ"ל. על פן אי אפשר למכרם לגמרי לחלוטין ותמיד נשאר פנימיות שרשם, דהינו פנימיות שרשם הנפש אצל המוכר. וזה שמצינו שבזמן שהיובל נזהג. שלא היה אפשר למכר קרקע לצמיתת, כמו שכתוב: "והארץ לא תמכר לצמיתות כי לי הארץ". והיה ביד המוכר לנאלה אחר המכירה כפי הדין המפורש בתורה. ואפלו אם לא היה נאלה, היתה חוזרת אליו ביובל, אבל לחלוטין ולצמיתות אי אפשר למכרה כלל. וכל זה מחמת שעקר שרשי הנפשות שם. ועל פן הם נשרשים עם האדם ביותר. ועל פן תמיד נשאר פנימיות שרשם אצל המוכר השדה שהיא שלו מנחלת אבותיו, כי היא עקר

שום שעבוד המלוה, כי עקר שעבודו על הלווה בעצמו, אבל הנכסים פּוֹדָאי יש ביד הלווה למכרם ולנתנם ולעשות בהם כרצונו, רק בעת שבא המלוה לגבות החוב. כשאין הלווה פורעו גובה מנכסיו שהם משעבדו לו אנב הלווה בעצמו כנ"ל ומאחר שקדם ומכרם, והמכירה של המטלטלין היא מכירה גמורה ויוצאין מידו ורשותו לגמרי כנ"ל. על כן נפקע שעבוד המלוה מהם ואין לו עליהם שום שעבוד. ואפלו אם עשאו אפותיקי, עם כל זה האפותיקי הוא רק שעבוד ואינה מכירה גמורה אפלו אפותיקי מפרש, כי יכול לסלקו בעזות. עני בשלחן ערוך ועל כן המכירה היא גדולה ביותר ומפקיע השעבוד, כי המכירה של המטלטלין היא מכירה גמורה כנ"ל. וזה בחינת הקדש, המין ושהרור מפקיעין מידי שעבוד. והקדש דמים אין מפקיע השעבוד כי אם קדשת הגוף, כי בשמקדישין קדשת הגוף על ידי זה יוצא הדבר לגמרי מרשותו מאחר שנתקדש הגוף נאסר עליו לגמרי, כי קדשת הגוף, הינו בחינת קרן שמקדישו לקרן ובתקרן יוצא כח פנימיות שרש נפש הבחמה שהיא אצל האדם. וזהו עקר בחינת הקרן שמקריב גם נפשו עם הקרן. וכמוכא שזהו עקר בחינת הקרן שיעלה גם נפשו עמו וזהו כנ"ל, כי הקרן הוא ממונו של אדם ששם שרש

נפשו. וכשמעלה ומקריב הקרן נמצא שעולה ונקרב גם נפשו עמו בבחינת מן הבחמה מן הפקר וכו' תקריבו את קרבנכם 'קרבתכם' דיקא כמובא. שגם נפשו עולה עמו כנ"ל. וזה בחינת הסמיכה. כמו שכתוב: "וסמך את ידו עליו", 'ידו' דיקא, כי שם פנימיות כל הנפשות והרוחות, בבחינת "בגדך אפקיד רוחי", בחינת "אשר בידו נפש כל חי ורוח כל בשר איש", כמו שכתב רבנו גרו יאיר סימן נ"ד חלק א'. הינו שבחינת הרוח הוא הפידיים כמו שכתב רבנו, גרו יאיר, כמה פעמים. והרוח היא פנימיות שרשי הנפשות פידיע. וזהו בחינת הסמיכה שהיא פידיים דיקא, דהינו שפומך ידיו על הקרן ואזו מסמיד על הקרן גם בחינת פנימיות הנפש שהיא פידיים ששם בחינת הרוח כנ"ל. ואזו מעלה ומקריב גם פנימיות נפש הקרן שהיה אצלו. ועל ידי זה גם נפשו עולה עם הקרן כנ"ל:

נמצא, שהקרן שהוא קדשת הגוף. אזי הוא מקדיש ומוציא מידו גם פנימיות שרש הנפש כנ"ל. ועל כן מפקיע מידי שעבוד מאחר שלא נשאר אצל הלווה שום שרש ושכיכות כלל כנ"ל. וזהו בחינת שחרור שמפקיע גם כן מידי שעבוד כי עבדים הוקשו לקרקעות. ועל כן גם עליהם חל שעבוד האפותיקי ואם מכרם מוציא מיד הלוקח, כמו שנפסק

לקוטי הלכות גביית חוב מהלקוחות א חושן משפט קצה

כידוע שהוא בחינת פנימיות שרש הנפש כנ"ל. ועל פן הפרקעות שהם עקר שרש הנפש. וכן העבד שהוא דומה לאשה שהיא עקר בחינת הנפש, בחינת העשירות. ועל פן יש להם קול, כי הקול סמוך להדבור תמיד שזה בחינת רוח נפש. ומאחר שהם עקר שרש הנפש, על פן הקול שהיא בחינת הרוח שהיא בחינת פנימיות שרש הנפש סמוך אליהם, כי הקול הוא פנימיות שרשם כנ"ל. ועל פן יש להם קול, אבל מטלטלין שהם ענפי השרש ואינם סמוכים להקול כל כך, על פן אין להם קול, ועל פן אין השעבוד חל עליהם כנ"ל:

ועל פן ביובל על ידי קול שופר חוזרים השדות וכן שאר הדברים [אינם חוזרים] לשרשם כי אם ביובל שהוא בחינת שרש כל הנפשות. וזה נתגלה על ידי הקול שהוא בחינת פנימיות שרשי הנפשות כנ"ל. על פן אז חוזרים כלם לשרשם על ידי הקול שופר כנ"ל:

פרוש אפותיקי: אפו תהא קאי, כי הפמון הוא בחינת רגל שהוא בחינת עמידה. כמו שאמרו רבותינו ז"ל (פסחים קט): "ואת כל תיקום אשר ברגליהם" - זה ממונו של אדם שמעמידו על רגליו. וזה אפו תהא קאי, מפאן יתיה ממונד שהוא בחינת רגליו כנ"ל:

בשלחן ערוך. כי עבד דומה לאשה, כי חיב במצוות שהאשה חיבת בן, ועל פן דומה לקרקעות, בבחינת אשה קרקע, עולם, כמו שכתב רבנו במקום אחר רמז זה ועל פן אי אפשר להוציא העבד כי אם על ידי גט שחרור כמו האשה על ידי גט פריית, כי הגט שחרור הוא בבחינת גט פריית. כמו שכתוב במשנה, בכמה דרכים שנה הגט לשחרור, הינו מחמת שהעבד הוא בחינת קרקע ונשרש בנפשו ביותר על פן אי אפשר להוציא כי אם על ידי גט שחרור, דהינו על ידי כתב שעל ידו יוצא פנימיות הנפש. וכמו שנתבאר לעיל בהלכות הלואה בחינת גט שהוא בכתב דקאי, עין שם. ועל פן השחרור מוציא גם פן מידי שעבוד מאחר שעל ידי השחרור מוציא גם פנימיות הנפש, שעל ידי זה נפקע השעבוד כנ"ל. וכן המין ושרא אסורי הנאה מוציא גם פן מידי שעבוד כמו שנפסק בשלחן ערוך. מאחר שמוציאו לגמרי מרשותו ולא נשאר לו בהם הנאה של כלום. על פן מפקיע השעבוד גם פן וכנ"ל:

וזה בחינת מה שאמרו רבותינו ז"ל בענין זה שהטעם הוא שהפרקעות וכן העבד יש לו קול ועל פן מועיל שעבוד האפותיקי, אבל מטלטלין אין להם קול, כי הקול הוא בחינת הרוח

הלכות גבית חוב מפרקעות והלכות אפותיקן

הלכה ב

אסור הנאה מפקיע מידי שעבוד כמו קנישת הגוף וכו', עין שם בשלחן ערוך:

א על פי מה שכתב רבנו הקדוש ו"ל במאמר "אנכי ה' אלקיך אשר

הוצאתיך מארץ מצרים מבית עבדים" בסיון ד', עין שם היטב, מענין העלאת המלכות לשרשה בבחינת זרקא דאזדריקת לאתר דאתנמילת מתמן, כי המלכות היא בחינת רצון, בחינת תמונת אותיות המלכשים בכל הישות. וכל הרצונות מקבלין מרצון אין סוף שאין בו שום שנוי וכו'. וזה בחינת התפשטות השמיות, בבחינת "והיחית רצוא ושוב" דיקא, כי ה' יתברך רוצה בעבודתנו, כמו שכתוב: "ואבית תהלה מגושי עפר וכו'".

ובשחזור מהבטול, אוי הרישמו מאיר לדעת פי ה' הוא האלקים. שזה בחינת דיעה שלמה וכו'. וכל זה על ידי שמעלין המלכות לשרשה על ידי ודוי דברים לפני תלמיד חכם. ועל ידי תקון כל המדות רעות הנאים מארבעה יסודות וכו', עין שם כל זה היטב. ובסוף סיום הפסוק שזה בחינת "מבית עבדים", שהם

הארבעה יסודות שהם פלם תחת גלגל הירח שמכנה בשם עבד, כמו שאיתא בזהר הקדוש: "הנה ישכיל עבדי", דא סהרא, (עין שם בזהר בפרשת וישב):

ב והנה ידוע לכל מבין שהלווה הוא בבחינת מעוט הירח שמשם

יד 10

בא העניות שעל ידי זה צריך אחד ללוות מחברו. כמובא בזהר הנ"ל שבפנימוטא דסהרא - מספנותא וכו'. ועל פנ "עבד לזה לאיש מלוה" (משל: ב) זה בחינת סהרא הנ"ל שנקראת עבד פנ"ל ועקר הדבר מחמת פנים הארבעה יסודות על ידי פנים מדות ותאוות רעות הנאים מהם שהם בחינת עין הדעת טוב ורע שמשם עקר פגמית הלכנה, שעל ידי זה בא

עניות, בחינת "דעצבון תאכלנה" (בראשית ט, דהינו חסרון הפרנסה, שעל ידי זה צריכין לכל לבחינת עבד, בחינת עבד לזה לאיש מלוה פנ"ל, כי עקר העבדות מה שנקראת הלכנה שהיא בחינת מלכות בשם עבד פנ"ל העקר הוא רק מחמת פגמיותה ומעוטה שאינה יכולה לעלות ולכלל בשרשה בבחינת זרקא דאזדריקת וכו', כי אוי כשהלכנה בחינת מלכות עולה לשרשה אוי נתפפל בחינת עבדות לגמרי, כי עקר העבדות הוא בבחינת ישות שהיא בחינת עשיה וכשמגביר האדם חס ושלום את החמור על הצורה על ידי מעשיו הרעים על ידי פנים המדות והתאוות של הארבעה יסודות המכונים בשם עבדים, כי הם

לקוטי הלכות גבית חוב מן הקצות ב חושן משפט קצו

מתקן גזוה בחינת פגומת הלכנה שעל ידי זה נחפזל העניינות:

ועל כן נעשה מזה תקון גדול מאד בשמלוה לחברו גמילות חסד, כי הוא ממלא פגומת הירח שזה עקר עבודתנו פדוע ועל כן הזוהרה התורה על זה כמה פעמים, אבל גם הלוח צריך לזהר מאד לקיים מצות פריעת חוב לשלם לחברו וזוה הוא מעלה את המלכות לשרשה, כביכול, בבחינת זקרא דאודריקת לאתר דאתגמילת מתמן, כי המלוה לחברו גזוה מעורר, כביכול, השפע להשפיע לבחינת מלכות שתמלא מחסרונה כדי שתוכל להתגבר ולברר מה שצריכה לברר כדי שתוכל לעלות ואחר כך בשהלוה חוזר ומשלים מה שלוה מחברו גזוה מקיים מצות פריעת בעל חוב ועל ידי מצוה זו, כביכול, חוזר ועולה המלכות לשרשה. כי המלוה הוא בבחינת הרצון בחינת נדיב לב ועל ידי זה מעורר הרצון העליון להשפיע למלכות שהיא בעניינות וכשחוזר ומשלים מה שלוה. נמצא, שחוזר ומעלה את הממון שהוא בחינת עשירות שגשתלשל מבחינת מלכות הוא חוזר אותו לשרשו ועל ידי זה גם למעלה חוזר בחינת המלכות לשרשה לרצון העליון, וכשחוזר ועולה המלכות לשרשה אזי היא עולה עם כל הברורים שבררה בעת שהיתה למטה בבחינת עניינות ועקר הברורים נעשו על ידי הפיוע שפיע ועל ידי

בחינת עשה וישות, בחינת עבדות כנ"ל ואזי הוא חס ושלום, בחינת פגומת הלכנה שהיא בחינת מלכות כמעטפת מחמת שאינה יכולה לעלות לשרשה ולקבל משם שפע רוב טוב על ידי שהתגבר החקר וישות על הרצונות המלבשין בהם שהם בחינת מלכות כנ"ל ואזי, כביכול, גם הלכנה נקראת בשם עבד כנ"ל על ידי שהתגבר עליה בחינת עבדות שהוא בחינת ישות כנ"ל, ואזי מפגומת הלכנה בא עניינות. שעל ידי זה צריכין ללוות אחד מחברו ועל כן נקרא הלוח עבד כנ"ל. ובקמת זה האיש שבא לידי מדה זו שמכרח מחמת דחקו ללוות מחברו כשחברו גומל עמו חסד ומלוה לו הוא עושה גזוה מצוה גדולה מאד מאד, כמו שאמרו רבותינו ז"ל (סנה מ"ט ע"ב), 'גדולה גמילות חסדים יותר מן הדקדקה וכו'', כי המלוה לחברו גמילות חסד הוא עושה גזוה תקון גדול מאד ועושה טובה גדולה לחברו בגשמיות וברוחניות, כי זה הצריך ללוות הוא בבחינת מעוט הירח כנ"ל וזה חוזר לו ומלוה לו הוא משלים וממלא אותו מפגומתו בבחינת מלוי הירח. ועל ידי זה בעצמו יכול להיות שיעור לחברו שיוכל להנצל מהעניינות לגמרי על ידי שמלא חסרונו שזה בחינת מלוי פגומת הלכנה, שעל ידי זה אינם יכולים החיצונים לינק ממנו כל כך ואינם ינקים השפע שלו ועל ידי זה יכול לצאת מעניינות לעשירות, כי המלוה לחברו הוא

הגמילות חסד שגמל אחר עם חברו שעל ידי זה ממלאין פגמתה קצת ועל ידי זה יש לה פח לברר וזה עקר מצות ההלואה, כי זה הלווה שגפול לעניות עד שצריך ללוות וכל זה הוא מחמת שאין בו פח לברר הניצוצות השקיים לשרש גשמתו והם נאחזים בהם ועל ידי זה בא עניות ועל פה הוא צריך מי ש'חיוק בידו' כמו שכתוב: "כי ימוך אחיד והחזקת בו אל תקח מאתו גשך וכו'". כי על ידי ש'חיוקין בידו בהלוואת חן על ידי זה משלימין אותו קצת ועל ידי זה יש בו פח לברר ועל ידי זה יוכל להגצל מן העניות כנ"ל:

כמוכא והחכמה מאין תמצא, כמו שכתב רבנו שם בפאמר הנ"ל. ועל פה מפקיע מידי שעבוד, כי נתפסל העבדות לגמרי, כי עקר העבדות בבחינת גוף וישות על ידי ש'מגביר חס ושלום, החמר על הצורה, אבל על ידי קדשת הגוף שנגכלל הגוף בקדשה ועולה ממש לאין בחינת קדש כנ"ל אינו נתפסל העבדות לגמרי כנ"ל והבין:

ד וזה בחינת אסור הנאה שמפקיע גם כן מידי שעבוד כמו קדשת הגוף, כי עקר השעבוד שנקבסי הלווה משעבדים למלוה זה בחינת ברורים שבשביל זה עקר ההלואה, כי הלווה צריך לברר מה שצריך לברר עד שיתקן בחינת מעוט הברם ועל ידי זה יצא מעניות וישלם לחברו. ועל פה כל נכסיו משעבדים לחברו, כי כלם משעבדים לחור ולעלות לשרשם בעת שגמרו זמן ברורם שזה בחינת שעבוד נכסי הלווה להמלוה עד שישלם לו שהוא בחינת העלאת הברורים לשרשם כנ"ל (כי הכלל כי באהעיותא דחסמא אתער לעלא) ועל פה אסור הנאה מפקיע מידי שעבוד וכנ"ל, כי זה דיעו, כי אין בנו פח לברר כי אם בפה שהתורה התורה, אבל הדברים שאסרה התורה לנו אין בנו פח לבררם ולהעלותם לשרשם, ובפרט אסורי הנאה שאין לנו בהם שום תפיסת ד ואפלו בהנאה אסורים לנו. מחמת שאין בנו פח לבררם כלל ולא זו אף זו, כי גם התורה מסרה

ג ונחזור לענין הנ"ל ענין קדשת הגוף שמפקיע מידי שעבוד וכן אסור הנאה כנ"ל, כי כל נכסי הלווה משעבדים למלוה, כי באו בבחינת עבדות, כי כל הדברים הם מארבעה יסודות וכל הנכסים של אדם שהם העשירות שלו הם בחינת מלכות ומאחר שהצריך ללוות שהוא בחינת מעוט הברם, בחינת עבד כנ"ל ועל פה כל נכסיו הם בבחינת עבדות ועל פה קדשת הגוף מפקיע מידי שעבוד, כי קדשת הגוף הוא בחינת פטול הישות והגוף, כי נכלל הדבר בקדשה עליונה, כי כל הדברים שבעולם צריכים להכלל בשרשם בבחינת אין. וכשמקדיש הדבר קדשת הגוף אינו נכלל ממש לאין, כי נקרא עליו שם קדש וקדש הוא בחינת חכמה

198c

לקוטי הלכות גבית חוב מן הקצות ב חושן משפט קצט

בדינו שאנו יכולים לאסור על עצמנו כל דבר שנגרעה ואפלו בהנאה, כי הברור הוא בבחירת האדם וכל העולם ומלאה נתן ה' לבני אדם והכל בבחירת האדם לבררם ולהעלותם או להפך חס ושלום, ועל פן בשאדם רוצה לאסור על עצמו איזה דבר אפלו בהנאה היכלת בידו, כי הדבר ברשותו לסלק ידו ורשותו מאיזה דבר שיהיה עליו כמו אסור ואינו מקורו ועל פן בשאוסר הדבר בהנאה ממיילא נפקע השעבוד, כי עקר השעבוד הוא בבחינת ברור. וכשאוסרו בהנאה אין בו ברור ואין חל עליו השעבוד, כי עקר שעבוד הנכסים הוא בשביל השלם לפעל חוב שזהו בחינת התורת המלכות לשרשה כנ"ל שזהו בחינת ברורים שעולים כל הברורים למעלה ועל פן בשאוסר בהנאה אין בו ברור. ועל פן מפקיע מידי שעבוד כמו קדשת הגוף שמפקיע מידי שעבוד מחמת שקבר עלה למעלה לבחינת קדש בחינת אין על ידי ההקדש ואין חל עליו שום שעבוד, כמו כן להפך אסור הנאה מפקיע מידי שעבוד, כי אין בו ברור. מאחר שאסור בהנאה והפך גיד הלווה להקדיש או לאסור בהנאה ולהפקיע השעבוד אף על פי שכל נכסיו משעבדים להמלוכה, בפרט בשעשאו אפותיקי, אף על פי כן יש כח גיד הלווה על זה, כי עקר הברור של כל הדברים תלוי בבחירת האדם, בבחירתו דיקא כידוע. ועקר הברור הוא בבחינת

לווה כי שם עקר הברור בבחינת מעוט הירח שהוא בחינת עניות והלואה ועל פן שם עקר הבחירה ועל פן נתנו הבחירה להלווה להקדיש או לאסור אף על פי שעושה שלא כדיון, אף על פי כן הבחירה גידו על זה מאחר ששם עקר הברור ועקר ההלואה היתה כדי לעזור כדי שיוכל לברר כנ"ל ועקר הברור תלוי בבחירה דיקא ועל פן הבחירה גיד הלווה על זה כנ"ל והבן הדברים היטב:

ה וזה בחינת השבת העבוט כמה פעמים, כמו שכתוב: "השב תשיב" כמה פעמים. אמר הקדוש ברוך הוא, והרי נפשך עולה בכל לילה ואיני מעבכה על כמה עוונות, אף אתה השב תשיב. כי באמת השבת העבוט הוא השבת הנפש ממש, כי המזון הוא הנפש, כמובא בדברי רבנו כמה פעמים וצריך לקבל את המשבון ולהחזיר אפלו כמה פעמים, כי כשהלווה משלם לחברו הוא מחזיר המזון שהוא הנפש לשרשה ובוה מעלה המלכות לשרשה כנ"ל, אבל כשהלווה הוא עני עדין ואין לו כמה לשלם ואין לו רק כסותה לבדה לתן למשבון. נמצא, כשנותן לו המשבון כאלו נתן נפשו ממש כי הנפש שרשה בעשירות כמו שכתב רבנו ז"ל (סו"ט) וזה בחינת הסתלקות הנפש, אבל ה' והברך רוצה בעבודתנו וכו' ועל פן אפלו כשזוכין לבחינת בטול צריך שיהיה הבטול בבחינת והחיות רצוא ושוב.

מחזיר לך את הנפש וכו' ועל פן על ידי שמקבל המשפון ומחזירו מזה נעשה בחינת התחדשות הנפש ועל פן יש פה יותר בידו לברר ויכול לצאת מהעניו, כי זהו גם פן בחינת והחיות רצוא ושוב הנ"ל, כי בשביל זה צריך לעלות בכל פעם לשרשו ברצוא ושוב כדי לחדש נפשו ונשמתו כדי שיהיה לו פה יותר בעבודת ה' לברר ולהעלות ניצוצות יותר ויותר על ידי שמחדש נשמתו בכל פעם על ידי הפטול ברצוא ושוב. והכן הדברים היטב היטב וענן שם במאמר "אנכי" הנ"ל כל הדברים על מתפתן היטב:

(זה הסיים נכתב בקצור קצת והכן הדברים היטב):

הלכות גבית חוב מפרקעות ואפותיקי

הלכה ג

ענין אפותיקי לבעל חוב שאינו חל פי אם על פרקעות ולא על מטלטלין.

במבאר בשלחן ערוך (חשון משפט סימן קי):

א על פי המאמר "אחוי לן מנא דלא שוויא לחבלה וכו'", ענין שם כל המאמר בלקוטי הראשון סימן כ"ה:

והכלל, כי כל אדם צריך לשפר את המדמה שהוא תאוות הבחמיות ולעלות אל השכל. ובשזוכה לשכל צריך להוציא מתקנות שכלו מפה

במבאר במאמר הנ"ל היטב, ענין שם. כי צריך שלא ישאר שם בעת הפטול עד עת שיבוא ה' ותברך ללל פקדונו, כי הוא ותברך רוצה בעבודתנו, כי אף על פי שזהו עקר התכלית להכלל בשרשו, אף על פי כן בהכרח לחזור אל הישות והגוף כדי לברר עוד ברורים, כי כל הימים אשר הצדיק חי הוא מברר ברורים, כמו כן ממש הוא בחינת השבת העבוט כמה פעמים זה בחינת והחיות רצוא ושוב, כי בשאחר כך מחזיר לו המשפון להעניי הלונה אזי מחזיר לו חיותו ונפשו ונשלים מחסונו קצת ויש פה לנפשו לברר ויכול להיות שייכל לצאת מהעניו לגמרי על ידי זה וכן צריך להתנהג עמו כמה פעמים אולי יוכל להתחזק בידו לסמוך מנפלתו להעלותו מהעניו. על ידי שממלא פנימותו בכל פעם. ובה אפשר לתרץ קשות רבותינו ז"ל, אם כן למה מקבל את המשפון? מאחר שצריך להתחזרו בכל פעם, אך באמת על ידי שמקבל את המשפון מהלונה על ידי זה חוזר ועולה הדבר לשרשו כנ"ל ועל פן יכול להגיע טובה להלונה בשאחר כך מחזיר לו את המשפון, כי נתחדש נפשו ששרשה במקומו על ידי שעלתה לשרשה וחזרה, בבחינת (א"ת) ג: "חדשים לבקרים רבה אמונתך", כי החזרת המשפון הוא ממש החזרת הנפש כנ"ל, כמו שאמרו רבותינו ז"ל שאמר הקדוש ברוך הוא, והלא אני

לקוטי הלכות גביית חוב מן הקעות ג חושן משפט רא

אל הפעל. ואחר כך צריך להשתדל לזכות לשכל הנקנה, כי יש שכל בכח ושכל הפעל ושכל הנקנה, דהיינו מה שאדם יודע הרבה דברים בידועה אחת וכו'. ועקר קיומו של אדם לאחר מיתתו אינו אלא שכל הנקנה. וזה השארותו לאחר מיתה וכו'. ודע, שבכל עולם ועולם ובכל מדרגה ומדרגה יש שם דמיונות אלו וכו'. ובשארם געתק ממונה למדרגה או צריך לו לילך דרך אלו הדמיונות כדי להגיע אל הקדושה וכו', ענין שם. ואי אפשר להגיע הקלפות והדמיונות וכו' שבכל מדרגה אלא על ידי התגלות גדלת הבורא והברך וכו'. שנתגלה על ידי צדקה שנותנין לעני הגון שעל ידי זה נתגלו הגונון עליון שיש בקסוף וזהו וכו'. כי מקום הגונון אינו אלא אצל איש הישראלי בבחינת ישראל אשר כך אתפאר. ועל ידי צדקה שנותנין מממונו נתתקן כל ממונו ונתגלו הגונון ומאירין. נמצא הכלל, שעל ידי ממונו דקדושה, דהיינו ממונו ישראל, הינו כשזוכין לתקן ולקדש ממונו על ידי צדקה שנותנין לעניים הגונים, על ידי ממונו זה נתגלו הגונון עליון שהם גדלת הבורא. ועל ידי זה זוכין לשפר הקלפות והדמיונות שבכל מדרגה ומדרגה. וזוכין לצאת בכל פעם מן המדרגה ולעלות אל השכל וכו' כנ"ל:

(אבות עב). כי התורה היא השכל דקדושה, כי עקר החכמה והשכל היא התורה הקדושה הנקראת "ראשית חכמה" (תהלים קיא) "ראשית דעת" (משלי א) אבל אי אפשר לזכות לתורה שהיא השכל דקדושה כי אם בשמזשברין תחלה המדמה והקלפה הקודמת לפירי בכל דרגא ודרגא כנ"ל. וזה אי אפשר כי אם על ידי הגונון המאירין בקסוף וזהו וכו' כנ"ל. וזהו בחינת דרך ארץ שהוא מושא ומתן, כי עקר המושא ומתן דקדושה צריך שיהיה בכונה זו שיכונן שיופה על ידי מושא ומתן זה להרויח ממונו כדי שייכל לעשות ממונו צדקה. ולהחזיק ידי תלמידי חכמים ועניים הגונים כדי שיתגלה גדלת הבורא על ידי ממונו על ידי הגונון שאירוי בהם כנ"ל. כדי שיופה על ידי זה לעלות מדרגא ודרגא כנ"ל, כי כל אחד מישראל אי אפשר לו להיות עומד על מדרגה אחת ובהכרח צריך שיעלה בכל פעם ממונה למדרגה. ובכל פעם שרצה לעלות ממדרגה למדרגה או מתגברין בכל פעם הקלפות והדמיונות שבכל מדרגה כנ"ל וצריך להגיע אותם על ידי הארת הגונון שבממונו דקדושה. על פן צריך לעסק גם בדרך ארץ, דהיינו מושא ומתן כדי שיופה להאיר הגונון שיש בקסוף וזהו כדי שיופה על ידי זה לשפר הקלפה הקודמת לפירי ואז יזכה לתורה, שהיא השכל דקדושה כנ"ל. וזהו: טוב תורה עם דרך ארץ שגייעת שגייעת

ב וזה בחינת טוב תורה עם דרך ארץ שגייעת שגייעת משפחת עון וכו'.

משפחת עון, כי התורה היא השכל דקדושה שהוא הפך המדמה שהם תאוות הבהמויות שמשם כל העוונות, רחמנא לצלן, אבל צריכין לזה דרך ארץ שהוא משא ומתן שעל ידי זה מגלין הגנין שיש בקסף וזהב שעקר הנגעת המדמה שהוא בחינת עוון הוא על ידי זה כנ"ל. וזהו שגייעת שגיהם משפחת עון כנ"ל:

ג וזה בחינת קבלת התורה אחר יציאת מצרים, כי יציאת מצרים הוא בחינת שכירת המדמה שהוא בחינת מצרים ופרעה. שהם בחינת פח המדמה שהוא פח בטל שזהו בחינת פרעה, כמו שכתוב: "למה תפריעו את העם וכו'". קפריש רבנו ז"ל במקום אחר (סימן טו) ועל פנ בשניצאו ממצרים וכו' לריכוש גדול וה' יתברך הזהיר על זה את משה מאד, כמו שכתוב: "דבר נא באוני העם וישאלו וכו'". כלי כסף וכלי זהב ושמלות וכו'". כי הכסף וזהב והעשירות הגדול שבא ליד ישראל בשעת יציאת מצרים, על ידי זה היה עקר הנאלה לשוב המדמה שזה עקר הנאלה לשוב המדמה שהוא בחינת גלות פרעה ומצרים ולזכות אל השכל שהוא בחינת קבלת התורה ששבשכיל זה יצאו ממצרים, כמו שכתוב: "בהוציאך את העם ממצרים תעבדו את האלקים על החר הזה". ומצא, שייציאת מצרים הוא בחינת שכירת המדמה ולזכות אל השכל שהוא קבלת התורה כנ"ל. על פנ הזהירם ה' יתברך שישאלו

כלי כסף וכלי זהב וכו' כדי שיבוא הממון אל הקדושה כדי להאיר הגנין עלאין שיש בקסף וזהב. המאירין אצל איש הישראלי דיקא שעל ידי זה עקר שכירת המדמה שהוא בחינת יציאת מצרים כנ"ל. ואז וכו' אחר כך אל קבלת התורה שהיא השכל דקדושה. והשכל יש בו שלש בחינות שהם: שכל בכח ושכל בפעל ושכל הנקנה כנ"ל. והיו בחינת שהתורה משלשת בקבל הבחינות, כמו שאמרו רבותינו ז"ל (שבת פח): 'ברוך רחמנא דיהיב לן אורן תליתאה על יד תליתאה וכו'". כי התורה בלולה משלש בחינות הנ"ל שהם בחינת שכל בכח ושכל בפעל ושכל הנקנה, שהם בחינת חכמה בינה ודעת, כי חכמה היא בחינת שכל בכח פנידע. כי חכמה היא בחינת פח השכל לבד קדם שמתחיל להתבונן דבר בשכלו. ועל פנ נקרא חכמה שהוא בחינת כ"ח מה, הינו שכל בכח שנקרא מ"ה, כי עדין אין בו שום תפיסה. ובינה הוא שכל בפעל, דהינו מה שמתבונן בחכמתו ומוציא מתיוקות שכלו מפח אל הפעל ומבין דבר מתוך דבר, אבל אף על פי שפכר התחיל לענן ולהתבונן בשכלו ולהבין דבר מתוך דבר, אבל לא השיג תכלית מבקשו מה שרצה לפעל בשכלו. ואחר כך בשזוכה ומשיג תכלית מבקשו זה בחינת שכל הנקנה שזהו בחינת דעת, כי דעת היא השכל הנוסף על ידי החכמה והבינה,

דף פח

לקוטי הלכות גביית חוב מן הקעות ג חושן משפט רג

דהיננו מה שהשיג וידע דבר על מכונו על ידי תבונות שכלו. וזה בחינת אורין תליחאה שהם: מקרא, משנה, תלמוד, פי מקרא הוא בחינת שכל בכת, פי שם במקרא אין רואין תבונות השכל, רק שם השכל בכת. וצריכין להוציא השכל מכת אל הפעל וזה בחינת משנה ששם מפרשין כל ההלכות היצאין מן המקרא, אבל עדוין אין יודעין משם גמר ההלכה עד שזוכין לתלמוד ששם מפלפלין, עד שמבקרין שמעתיא אלפא דהלכתא, עד שזוכין לידע גמר הפסק דין איד להתנהג ולקיים מצוות התורה שזהו בחינת שכל הנקנה. שזהו עקר הקיים וההשארה של האדם לאחר מיתתו, דהינו בשזוכה להתבונן בשכלו עד שיזכה לידע ולהשיג דבר על מכונו, דהינו שידע עצה טובה איד להתנהג בעבודת ה', פי לא המדרש עקר אלא המעשה, דהינו מה שזוכין על ידי תבונת שכלו להבין ולהשיג איהו עבדא טובה איד לעשות ולהתנהג בעבודת ה' שזהו עקר קיום השכל. וזהו עקר ההשארה של האדם לאחר מיתתו בשזוכה שגשאר ממונו עצות טובות ודרכים ישרים לעבודת ה' וכו"ל:

ד וזה בחינת 'לעולם ישלש אדם מעותיו שליש בידו שליש במקרא ו' (כמו שאמרו רבותי ו'ל כבא מציעא עב), פי על ידי ממון דקדשה של איש הישראלי זוכין לשבר המדמה ולעלות אל השכל שכלול משלש בחינות שהם שכל

בכח ושכל בפעל ושכל הנקנה כנ"ל. ועל פן צריך לשלש מעותיו כנגד שלש בחינות שיש בשכל כנ"ל שזוכין על ידי הממון דקדשה כנ"ל. פי שליש בידו, דהינו מה שיש בידו מעות בעין זה כנגד השכל בכת, פי הממון בעצמו אין בו שום פעולה עדוין, פי אי אפשר לאכל את הממון ולא להתפסות בו רק הוא בחינת כח, פי הכסף יענה את הכל שכל דבר יכולין לקנות על ידי הממון וזה כנגד בחינת שכל בכת. ושליש במטלטלין זהו בחינת שכל בפעל, פי שם כבר יצא מכת אל הפעל, פי במטלטלין יש בהם פעולות צרכי האדם שיכולין לעשות בהם. ושליש בקרקע זה בחינת שכל הנקנה שהוא עקר קיום והשארה של האדם לאחר מיתתו שזהו בחינת קרקעות שנקראים נכסים שיש להם אחריות על שם שהם מתקיימים אחריו של אדם, שזהו בחינת שכל הנקנה שהוא עקר השארתו של אדם לאחר מיתתו. כמו הקרקעות שהם עקר הנחלה וההשארה של האדם. וכל איש ישראל צריך להשתדל שזוכה שיהיה כל ממונו ממון דקדשה, באפן שזוכה על ידי קדשת ממונו להכניע המדמה ולעלות אל השכל שכלול משלש בחינות כנ"ל. על פן הוהירו רבותינו ו'ל שישלש אדם את מעותיו שליש בידו וכו'. כנגד שלש בחינות שיש בשכל, פי הוא צריך שיהיה ממונו בקדשה כל כך ולהרבות בצדקה עד

שיתהו ממונו בבחינת השכל ממש. שהוא משלש בשלש בחינות הנ"ל, כי על ידי ממונו שבקדשה זוכה לשלש בחינות של השכל כנ"ל:

ה ועל פן עקר סמיכה של הבעל חוב הוא על פרקעות ואין האפותיקי חל פי אם על פרקעות, אף על פי שעקר הפרעון של הבעל חוב הוא במעות דיקא, כמבאר בפוסקים, אבל עקר סמיכתו של הבעל חוב הוא על פרקעות שעליהם עקר השעבוד והסמיכה, כי כל ההלואות והחובות הם נמשכים על ידי התבררות המדמה חס ושלום, שהוא פח הבהמיות שמשם נמשכין החובות וההלואות שהם בחינת עבדים, בחינת עבד לזה לאיש מלוה, ועבדות הוא בחינת בהמיות שהוא פח המדמה, כמו שאמרו רבותינו ז"ל שעבדים הם עם הידומה לחמור, כמו שכתוב: "שבו לכם פה עם החמור וכו'". ועל פן עקר פרעון החוב על ידי כסף דיקא, כי לבטל ולסלק החוב הוא דיקא על ידי מומון, שהוא בחינת גנין עלאין שעל ידי זה מכניעין המדמה שמשם כל החובות כנ"ל, אבל אף על פי כן עקר סמיכה של הבעל חוב הוא על פרקעות שהם בחינת שכל הנקנה, כי כל זמן שאין זוכין לשכל הנקנה דקדשה אי אפשר לסמוך על השכל, כי עדון וכולין הקלפות חס ושלום, להתאחו בו ולקלקל השכל הזה. ועל פן הכספים שהם בבחינת שכל בכח

צריכין שמירה ותרד, כמו שכתוב: "וצרת הכסף בידך", כמו שאמרו רבותינו ז"ל. כי עקר הקיום והשמירה מן הקלפות והדמיונות הוא כשזוכין לשכל הנקנה, דהינו לזכות להשיג איזה עבודה על ידי השכל שזהו עקר השכל כי לא המדרש עקר אלא המעשה, כמו שכתוב (תהלים קיא), "ראשית חכמה יראת ה'". שעקר החכמה לזכות על ידה ליראת ה', כמו שכתוב: "אז תבין יראת ה'" (משל ב, ט). שעקר ההתבוננות הוא לזכות ליראת ה' שהוא בחינת שכל הנקנה שהוא בחינת מעשים טובים, כמו שכתוב: "ראשית חכמה יראת ה' שכל טוב לכל עושיהם". ולומדיהם לא נאמר אלא לעושיהם, כמו שאמרו רבותינו ז"ל, כי עקר הטוב והמתיקות של השכל הוא בשבא לידי מעשה, כי עקר הלמוד דקדשה הוא ללמוד וללמוד לשמר ולעשות ולקום. וכמו שאמרו רבותינו ז"ל (שבת לא), "והיה אמונת עתיד חסן וכו'", שהם ששה סודי משנה. ואף על פי כן אי אפיא יראת ה' היא אוצרו אין ואי לא לא, כי עקר האוצר והשמירה והקיום וההשגרה של השכל הוא היראה שהוא בחינת קיום התורה במעשה, כי הכל תלוי ביראה, כמו שכתוב: "מה ה' אלוקיך שאל מעמך כי אם ליראה וכו' לשמר את מצות ה' וכו'". כי יראה הוא בחינת שכל הנקנה שהוא בחינת יעקב שנקרא יראה, כמו שאמרו רבותינו ז"ל, כי שכל בכח ושכל

לקוטי הלכות גביית חוב מן קרעות ג חושן משפט רה

בפעל ושכל הנקנה שהם בחינת חכמה בינה ודעת כ"ל הם בחינת תלת אברהם שהם אברהם יצחק ויעקב כנודע. וכל זמן שלא בא השכל לידי מעשה, שהוא בחינת שכל הנקנה, עדן יש בו אחיזה לחיצונים חס ושלום, וצריכין שמירה גדולה מהם ועל כן אברהם יצא ממצו ישמעאל ויצחק יצא ממצו עשו, כי הם בבחינת שכל בכח ושכל בפעל ששם עדן יש להם אחיזה, אבל יעקב הוא בחינת שכל הנקנה, בחינת דעת, בחינת יראה שהוא עקר קיימן וכללותו של האבות, כמו שכתוב באברהם: "כי ביצחק יקרא לך זרע", ולא כל יצחק, כמו שאמרו רבותינו ז"ל, כי עקר ההשארה והקיום של האבות שהם בחינת השכל הוא בחינת יעקב, שהוא בחינת יראה, שהיא בחינת כלליות התורה שנקראת על שם יעקב, כמו שכתוב (דברים 5): "תורה צוה לנו משה מורשה קהלת יעקב":

ועל כן קרעות שהם בבחינת שכל הנקנה הם נכסים שיש להם אחריות שעליהם עקר הפמיכה של הבעל חוב שישלם מחובו ויעליהם חל האפותיקי שהוא אפה תהא קאי, כי עקר הקיום הוא על בחינת שכל הנקנה שהוא בחינת קרעות כ"ל:

ו על כן אחר מעשה העגל נצטוו על מלאכת המשכן, כי הדבר תמוה מאד איך באו ישראל לידי עוון זה אחר

קבלת התורה שזכו אז למדרגה גבה ועליונה מאד מאד, להשגת נבואה פנים בפנים וכו', ואיך יבואו אחר כך לידי חטא כזה? אך הוא על פי הנ"ל, כי בכל פעם שצריכין לעלות מדרגה לדרגה מתגבר מחדש המדמה שהם הקלפות וכו' ולפעמים פושטין האדם זוכה להתגבר לשבר מחדש כל הקלפות והדמיונות וכו' ויכל לפל מאד חס ושלום, בעת שצריך לעלות למדרגה השניה. ועל כן אמרו רבותינו ז"ל, אל תאמין בעצמך עד יום מותך וכו'. ומזה נמשך שישראל באו לידי מכשול זה בסוף הארבעים יום שהיו צריכין לעלות למדרגה גבה יותר ויותר ולא השתדלו לשבר מחדש את הכח המדמה עד שנכשלו. ואז בשנתרצה ה' ותברך למשה צוהו על מלאכת המשכן, דהינו שגלה ה' ותברך למשה העצה איך לזכות לשבר הקלפות והדמיונות שבכל מדרגה ומדרגה שהוא על ידי מלאכת המשכן, שהוא בחינת צדקה נדבת לב, שעל ידי זה מאירין הגונים עלאין שיש בכסף וזהב וכו', שזהו עקר בחינת מלאכת המשכן, ששם היו מאירין כל הגונים הקדושים, שזהו בחינת שלשה עשר דברים שנגמרו במלאכת המשכן שהם, זהב וכסף ונהשת ותכלת וארגמן וכו', שהם כלליות כל הגונים הקדושים, שכלם היו מאירין על ידי מלאכת המשכן על ידי הצדקה ונדבת לב של כל אחד מישראל. ועל ידי

זה זוכין לשבר הקלפות שבכל דרנא ודרנא ועל פן היה המשפן הולך עמהם במדבר ממקום למקום, כי בכל פעם היו צריכין לטהר מקום חדש מקלפות כפי המדרגה שהיו צריכים לעלות בכל פעם. שזהו בחינת מסעי בני ישראל במדבר ארבעים שנה, כי באלו המסעות של ישראל בלילים כל העליות של כל ישראל בכל הדורות מדרגא לדרגא שבכל עליה ועליה שבכל דרנא צריכין לגלות הגנין שעל ידי זה מטהרין את המקום והמדרגה מן הקלפות וכו', שזהו בחינת הקמת המשפן שהיו מקימין אותו בכל פעם בכל מסע ומסע כדי להאיר הגנין עליון שהיו מאירין במשפן, שעל ידי זה מטהרין כל המדרגות שזהו בחינת מסעי בני ישראל כנ"ל:

ועל כן כל המשא ומתן שעושין בקדשה הוא בבחינת מלאכת המשפן כמו שכתב רבנו ז"ל (בלקטי תנא סימן ד), כי בשעושין משא ומתן בקדשה אינו מאירין הגנין בהכמות של המשא ומתן שזהו בחינת מלאכת המשפן ששם היו מאירין הגנין שעל ידי זה מכניעין ומשברין המניעות והדמיונות שבכל מדרגה ומדרגה וכו' כנ"ל. שזהו בחינת טוב תורה עם דרך ארץ וכו' כנ"ל:

זה זוכין לשבר הקלפות שבכל דרנא ודרנא ועל פן היה המשפן הולך עמהם במדבר ממקום למקום, כי בכל פעם היו צריכין לטהר מקום חדש מקלפות כפי המדרגה שהיו צריכים לעלות בכל פעם. שזהו בחינת מסעי בני ישראל במדבר ארבעים שנה, כי באלו המסעות של ישראל בלילים כל העליות של כל ישראל בכל הדורות מדרגא לדרגא שבכל עליה ועליה שבכל דרנא צריכין לגלות הגנין שעל ידי זה מטהרין את המקום והמדרגה מן הקלפות וכו', שזהו בחינת הקמת המשפן שהיו מקימין אותו בכל פעם בכל מסע ומסע כדי להאיר הגנין עליון שהיו מאירין במשפן, שעל ידי זה מטהרין כל המדרגות שזהו בחינת מסעי בני ישראל כנ"ל:

ועל כן כל המשא ומתן שעושין בקדשה הוא בבחינת מלאכת המשפן כמו שכתב רבנו ז"ל (בלקטי תנא סימן ד), כי בשעושין משא ומתן בקדשה אינו מאירין הגנין בהכמות של המשא ומתן שזהו בחינת מלאכת המשפן ששם היו מאירין הגנין שעל ידי זה מכניעין ומשברין המניעות והדמיונות שבכל מדרגה ומדרגה וכו' כנ"ל. שזהו בחינת טוב תורה עם דרך ארץ וכו' כנ"ל:

[שך לעיל]

ועל כן נסמכה קבלת התורה לפרשת משפטים מלפניה ומלאחריה, כמובא במדרש פרשת יתרו, כי על ידי

הלכות גבית חוב מהלקוחות והלכות אפוטיקי

הלכה ה'

על פי התורה תקנו א' בלקוטי תנא חוב סימן א', עני שם כל התורה:
א וזה בחינת מה שעקר השעבוד של החוב חל על הפרקע דיקא, כי

לְקוּטֵי הַלְכוּת גְּבִיַת חוֹב מִהַלְקוּחוֹת הַחוּשֵׁן מִשְׁפָּט 17

כָּל הַהֲלוֹאוֹת נִמְשָׁכִין מִפְּנֵם הַבְּחִינֹת הַנִּמְאָרִים בְּהַתּוֹרָה הַזֹּאת, כִּי שֵׁם מְבֹאָר שֶׁהַצְּדִיק הָאֵמֶת הַעוֹסֵק תְּמִיד בְּתַפְלָה בְּתַכְלִית הַשְּׁלֵמוֹת הוּא בְּחִינַת הַמְּלוּה הַגְּדוֹל שֶׁהֵבֵל מְקַבְּלִים וְלוֹוִים מִמֶּנּוּ, כְּמוֹ שְׂאִימָא בִּזְהַר, כֹּל כּוֹכְבָא לִזְוִין דָּא מִן דָּא סִהֲרָא לְוִי מִן שְׁמִיּא וְכוּ', עֵינֵן שָׁם. כִּי כָּל הַכּוֹכְבִים וּמְזֻלוֹת וְכָל הַבְּחִינֹת הַנִּמְשָׁכִין מֵהֶם וְכָל הַמְּקַלָּכִים הַמְּמַנִּים עֲלֵיהֶם גְּבִיָּה מַעַל גְּבִיָּה, כֹּל מְקַבְּלִים וְלוֹוִים מְדַבֵּר ה' שֶׁהוּא בְּחִינַת תַּפְלָה בְּשֵׁלֵמוֹת שֶׁל הַצְּדִיקֵי אֵמֶת שֶׁהֵם בְּבְחִינַת הַמְּלוּה הַגְּדוֹל, כִּי הֵבֵל לִזְוִים וּמְקַבְּלִים כְּהֵם מֵהֶם מֵרֹאשׁ כָּל דְּרָגָין עַד תַּכְלִית הָאָרֶץ הַנִּשְׁמִי הַזֹּאת שֶׁעֲלֶיהָ גְּדִלִים כָּל הַעֲשָׂבִים וְהַצְּמָחִים וְכוּ'. וּמֵאַחַר שֶׁכֹּל הֵם בְּחִינַת לִזְוִים מִהַמְּלוּה הַגְּדוֹל שֶׁהוּא הַבַּעַל תַּפְלָה, בְּנֻדָּא צְרִיכִים לְסַלֵּק לוֹ הַהֲלוֹאָה שְׁלוֹוִים מִמֶּנּוּ. וְהַסְּלוֹק הוּא שְׁמִחֻזִירִים כְּהֵם לְהַמְּלוּה הַגְּדוֹל וּמִסְּעִין לוֹ וְעוֹזְרִים לוֹ שֶׁיִּיכַל לְהַכְנִים כָּל כּוֹחֵם לְתוֹךְ דְּבוּר הַתַּפְלָה בְּבְחִינַת וַיֵּצֵא וַיִּחַק לְשׁוֹחַ בְּשֵׁרָה, שֶׁתַּפְּלוֹתָ הִתְהַוָּה עִם כָּל שִׁיחַ הַשְּׂרָה שֶׁתְּחֻזְרוּ כְּהֵם לְתוֹךְ תַּפְּלוֹתָ וְכוּ', עֵינֵן שָׁם. וְכֵן כָּל בְּאֵי עוֹלָם, וְעַקֵּר הוּא הָאָדָם כְּשֶׁמְקַבֵּל אִזְוָה כַּח וְחִיּוּת מִזֵּה הָעוֹלָם, כְּגוֹן אֲכִילָה וְשִׁתְיָה אוֹ מְלַבְּוִשִׁים וְכוּ', צְרִיךְ לִידַע וּלְהִאָּמֵן שֶׁהֵבֵל נִמְשָׁךְ מְדַבֵּר ה' שֶׁהוּא הַתַּפְּלָה הַשְּׁלֵמָה שֶׁעוֹסֵקִים בָּהּ הַצְּדִיקֵי אֵמֶת, כִּי כָּל הַדְּבָרִים שֶׁבְּעוֹלָם הֵבֵל הָיָה מִן הָעֶפֶר

שֶׁמִּשָּׁם גְּדֵל וְצוּמַח הַכֹּל. וְכֵן כָּל הַכֶּסֶף וְהַזָּהָב וְהַנְּחָשֶׁת וְכוּ', הֵבֵל הָיָה מִן הָעֶפֶר. וְהָעֶפֶר מְקַבֵּל הַכֹּל מִן הַבְּחִינֹת הַזֹּאת. לְשֶׁכֶּם מְקַבְּלִים וְלוֹוִים זֶה מִזֵּה עַד הַמְּלוּה הַגְּדוֹל שֶׁהוּא הַבַּעַל תַּפְּלָה כְּכֹל וְעַל כֵּן כָּל מִי שֶׁמְקַבֵּל אִזְוָה דְּבַר מִהַעוֹלָם הֵבֵל בְּבְחִינַת הַלוֹאָה מִהַמְּלוּה הַגְּדוֹל כְּכֹל. וְצְרִיךְ לְרִאּוֹת לְסַלֵּק לְהַמְּלוּה הַגְּדוֹל הַחוֹב שְׁלוֹוה מִמֶּנּוּ כְּכֹל עַת וְשִׁעְהָ. וְהַסְּלוֹק הוּא שְׁצְרִיךְ לְהַשְׁתַּדֵּל לְהַחְזִיר כָּל הַבְּחִינֹת לְתוֹךְ הַתַּפְּלָה שֶׁיִּתְפַּלֵּל עִם כָּל הַבְּחִינֹת שְׁלוֹוה וּמְקַבֵּל כְּכֹל עַת מִהַמְּלוּה הַגְּדוֹל, וְלִקְשֹׁר כָּל תַּפְּלוֹתָיו אֵלָיו עַד שֶׁתְּהִיָּה נְכֻלֶּת תַּפְּלוֹתָ עִם כָּל הַבְּחִינֹת הַזֹּאת. לְתַפְּלוֹת הַמְּלוּה הַגְּדוֹל שֶׁתַּפְּלוֹתָ בְּתַכְלִית הַשְּׁלֵמוֹת. וְאִזְוִי נִשְׁלֵם וְנִתְעַלָּה תַּפְּלוֹת הַצְּדִיק שֶׁהוּא הַמְּלוּה הַגְּדוֹל בְּשֵׁלֵמוֹת יוֹתֵר וְיוֹתֵר, כִּי כָּל מִי שֶׁיִּשְׁרָאֵל מִתַּפְּלִים כְּכֹנֵה וּבְכַח יוֹתֵר וּמְשֻׁרִים תַּפְּלוֹתָם וְכּוֹחֵם לְהַצְּדִיק הַזֹּאת נִשְׁלֵם וְנִתְעַלָּה תַּפְּלוֹת הַצְּדִיק יוֹתֵר וְיוֹתֵר וְכְמוֹ שְׂאִמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ ז"ל שֶׁהַצְּדִיק נִתְעַלָּה עַל יְדֵי יִשְׂרָאֵל בְּשִׁעוּשֵׁי רְצוּנוֹ וְתַבְּרָה, כְּמוֹ שְׂאִמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ ז"ל: 'כְּלוֹם גְּתִיחַ לְךָ גְּדֵלָה כִּי אִם בְּשִׁבִיל יִשְׂרָאֵל' (בְּרֵכֹת ל"ב ע"א). וְאִזְוִי כְּשֶׁתַּפְּלוֹת הַצְּדִיק שֶׁהוּא הַמְּלוּה הַגְּדוֹל הַזֹּאת נִתְעַלָּה יוֹתֵר, אִזְוִי תַּבְּרָה חוּזֵר וּמִשְׁפִּיעַ כָּל הַבְּחִינֹת מִדְּרָגָה לְדְרָגָה מִלְּמַעְלָה מַעְלָה עַד תַּכְלִית הָאָרֶץ הַנִּשְׁמִי וְחוּזְרִים וְנִשְׁפָּעִים כָּל הַהִשְׁפָּעוֹת מִזֹּכֹת לְיִשְׂרָאֵל הַעוֹסֵקִים בְּתַקְוָה זֶה עַל יְדֵי

תפלוותם שמקשרים להצדיק. נמצא, שכל מה שמסקלים החוב והלוואה להצדיק המלוה הנ"ל תקף ומיך חוזר ונותן ומשפיע להם ומלוה להם בכפלי כפלים ואזי הם צריכים עוד לחזור כל הכחות אליו כנ"ל. ואזי חוזר ומשפיע להם ומלוה להם. וכן חוזר חלילה לעולם, בבחינת "כי בגלל הדבר הזה יברכה ה' וכו'", גלגל הוא שחוזר בעולם. כי הוא חוזר חלילה כמו גלגל החוזר ובעין שאמרו רבותינו ז"ל לענין צדקה: יותר ממה שהפעל הבית עושה עם העני, העני עושה עם הפעל הבית:

וּכְמוֹ שֶׁפָּרַשׁ אֲרוֹנָנוּ מוֹרְנוּ וּרְבֵנוּ ז"ל בְּהַתוֹרָה "אֵית לָן בִּירָא" (סו"ט לא לכו"א) בְּעֵינַי שְׁתֵּי הַתְּנוּעוֹת שֶׁל הַגִּלְגָּל מִמּוֹרָח לְמַעֲרֵב וּמִמַּעֲרֵב לְמּוֹרָח וְכוּ'. וְזֶה אֶפְלוּ בְּעֵינַי סֶתֶם. מִכֵּל שֶׁפֶן וְכֵל שֶׁפֶן בְּעֵינַי הַנִּ"ל. כִּשְׁמֹקְשָׁרִין עֲצָמָן לְהַצְדִּיק שֶׁהוּא הַמְּלוּה הַגָּדוֹל הֵן בְּעֵינַי הַתְּפִלָּה כֵּנ"ל. הֵן כְּשׂוֹכִין לְתַן לוֹ מִמּוֹן אוֹ חֶפְצִים שֶׁכָּבֵל יְהִי מִחֻזְרֵין אֵלָיו הַכּוֹחַ שֶׁקָּבְלוּ וְלוֹו מִמֶּנּוּ כֵּנ"ל וְאִזִּי תִּכְף חוֹזֵר וּמִשְׁפִּיעַ לָהֶם בְּכַפְלֵי כַפְלִים עַל יְדֵי שֶׁהוּא מִתְּפַלֵּל עִם כָּל הַכּוֹחַת הָאֵלּוּ בִּשְׁלֵמוֹת יוֹתֵר וְאִזִּי חוֹזֵר וּמִשְׁפִּיעַ לָהֶם בְּכַפְלֵי כַפְלִים וְאִזִּי צְרִיכִים עוֹד לְהַחֲזִיר כָּל הַכּוֹחַת לְהַצְדִּיק הַמְּלוּה הַנִּ"ל וְאִזִּי הַצְדִּיק חוֹזֵר וּמִתְּפַלֵּל בִּשְׁלֵמוֹת יוֹתֵר וּמִשְׁפִּיעַ לָהֶם יוֹתֵר וְיוֹתֵר וְכֵן חוֹזֵר חֲלִילָה לְעוֹלָם. וְאִם הָיָה הָעוֹלָם מִתְּנַהֵג כִּדְ, הָיָה חוֹזְרִים

כָּל הַהִשְׁפָּעוֹת טוֹבוֹת לְיִשְׂרָאֵל עַד שֶׁהָיָה חוֹזֵר כָּל הַגְּדוּלָה לְיִשְׂרָאֵל כְּמוֹ שֶׁאָנוּ מִצְפִּין לְזִכּוֹת לֹוֹה כְּשִׁיבּוֹא מִשִּׁיחַ בְּמַהֲרָה בְּנִימּוֹ, כִּי תִפְלָה בִּשְׁלֵמוֹת הַנִּ"ל הִיא בְּחִינַת הַתְּנוּצָצוֹת מִשִּׁיחַ, כְּמוֹ שֶׁמִּכְבָּר שָׁם, עֵין שָׁם:

ב אֶבֶל כְּשֶׁאִינוּ מִקְיָם כָּל זֶה וּמִקְבֵּל כּוֹחַת הַשְּׁפַע לְעַצְמוֹ וְאִינוּ מִשְׁתַּדֵּל לְסַלֵּק וְלְהַחֲזִיר הַכֵּל לְשִׁרְשׁוֹ לְהַמְלוּה הַגָּדוֹל כֵּנ"ל, אִזִּי הוּא בְּבִחִינַת "לֹוֹה רִשָּׁע וְלֹא יִשְׁלֵם", וּמִזֶּה הַפַּעַם בְּעַצְמוֹ קָרָא דוֹר אֶת הַרִשָּׁע בְּשֵׁם לֹוֹה רִשָּׁע וְלֹא יִשְׁלֵם, כִּי כָּל הַפְּגָמִים כְּלוּלִים בָּזֶה, כִּי כָּל מַה שֶׁפָּגַם בְּהַחִיּוֹת וּהַכֵּחַ וְהַשְּׁפַע שֶׁמִּקְבֵּל וְאִינוּ מִחֻזְרֵם לְשִׁרְשׁוֹ שֶׁהוּא הַמְּלוּה הַגָּדוֹל, הוּא בְּכֵל לֹוֹה רִשָּׁע וְלֹא יִשְׁלֵם וְכֵנ"ל. וְהוּוֹ "לֹוֹה רִשָּׁע וְלֹא יִשְׁלֵם וְצָדִיק חוֹנֵן וְנוֹתֵן", הֵינּוּ שֶׁהַכְּתוּב מִתְּפַלֵּא וּמִתְמַיֵּה עַל פְּנֵם הַלֹוֹה רִשָּׁע שֶׁאִינוּ מִשְׁלֵם וּמִחֻזֵּר הַכּוֹחַת לְהַמְלוּה הַגָּדוֹל, שֶׁהוּא הַצְדִּיק הָאֵמֶת הַעוֹסֵק בְּתִפְלָה כֵּנ"ל, כִּי הֵלֵא הַצְדִּיק חוֹנֵן וְנוֹתֵן תְּמִיד כְּלִי הַפֶּסֶק כָּל הַהִשְׁפָּעוֹת טוֹבוֹת וְתִכְף בְּשִׁתְּחֻזֵּר וְתִשְׁלֵם וְתִסַּלֵּק לוֹ הַכּוֹחַת, תִּכְף וּמִיךְ הוּא חוֹזֵר וּמִשְׁפִּיעַ לָךְ בְּכַפְלֵי כַפְלִים כֵּנ"ל וְאִידֵךְ תַּעֲזוּ פְּנִיךְ בְּפִנֵי כָּעַל חוֹבֵךְ הַמְּלוּה הַגָּדוֹל שֶׁהוּא הַצְדִּיק הַחוֹנֵן וְנוֹתֵן לָךְ כָּל הַהִשְׁפָּעוֹת תְּמִיד לְבָלִי לְהַשְׁתַּדֵּל לְמִטְבַּחְךָ לְהַחֲזִיר לוֹ כָּל הַכּוֹחַת תְּמִיד עַל יְדֵי תְּפִלָּה וְצַדִּיקָה וְכוּ' כֵּנ"ל? וְזֶה שֶׁכְּתוּב שָׁם בְּאוֹתוֹ הַמְּזוֹמֵר בְּסִמּוּךְ

לקוטי הלקות גבית חוב מהלקוחות ה חושן משפט רט

משכח הצדיק, "כל היום חונן ומלוה וכו'". פי הצדיק הוא בחינת המלוה הגדול הנ"ל שהוא חונן ומלוה כל היום תמיד בלי הפסק וכו'ל:

ג וכל ההלואות שבעולם נמשכין מזה, מפנים הנ"ל, שעל ידי שפונים בבחינת הנ"ל ואינו מסלק ההלואה לתצדיק פנ"ל, על ידי זה בא לידי הלואה ממש שמקרה ללוות ממון מאחרים, פי בודאי בשעושוין רצונו של מקום בשלמות אין צריכין לבוא לידי הלואה בלל, אדרבא, הוא מלוה לאחרים, כמו שכתוב: "והליות גוים רבים ואתה לא תלוה וכו'". והכל הוא בבחינת הנ"ל בשזוכה לתפלה בשלמות על ידי שמקשר תפלתו לצדיק הדרו שהוא בחינת המלוה הגדול, אזי הוא נקבל בו ואז הוא זוכה גם פן להיות מלוה ולא לזוה בחינת והליות וכו' ואתה לא תלוה. ולהפך להפך הוא צריך להיות לזוה על ידי שפנים בבחינת הנ"ל ולא החזיר כל הכחות להיות נקבל בהמלוה הגדול וכו'ל:

ד נמצא, שכל ההלואות באים מפנים התפלה וכו'ל. ופנים התפלה הוא על ידי שלש עבודות המבארין שם בהתורה הנ"ל שהם בחינת עבודה זרה וגלוי עריות ושפיכות דמים וכו', ענין שם. שהם נקראים עבודות הפך עבודת התפלה וכו', ענין שם. ועל פן הלזוה נקרא בשם עבד, בחינת "עבד לזוה לאיש

מלוה", פי עקר ההלואה נמשך מפנים התפלה שנמשך על ידי פנים שלש העבודות הנ"ל, דהינו פנים האמונה ופנים הבריות וכו'. ועל פן עקר העבודות והשעבוד חל על הפרקע, פי שם מגיע עקר פנים העבודות הנ"ל שמקם בא יגיע וטרדת הפרנסה בחינת בונת אפיק תאכל לחם, שהוא בחינת עבודה שצריך לעבד ולעמל בשביל הפרנסה שנמשך מתקא אדם הראשון שפנים בתפלה ופנים בבחינת שלש עבודות הנ"ל שהם, עבודה זרה וגלוי עריות ושפיכות דמים, כמו שאיתא בזהר שאדם הראשון בתקא פנים בכל זה, ענין שם. ועקר הפנים הגיע להפרקע, כמו שכתוב: "ארורה האדמה בעבורך בעצבון תאכלנה וכו'". שהם רבוי הגיעות שצריכין ביותר בעבודת האדמה. ועקר התקון הוא על ידי תקון התפלה בשלמות פנ"ל, שעקר התקון על ידי האדמה דיקא, פי משם, מעפר האדמה, משם דיקא צריכין להחזיר כל הכחות עד למעלה פנ"ל, פי ה' יתברך ברא הכל מראש ועד סוף בשביל האדם דיקא שהוא עומד על הארץ היאת. ועל פן כל הכחות הנמשכין מדבר ה' ממעלה מעלה מדרגא לדרגא שפלים בבחינת לווין זה מזה וזה מזה, כל פעלתם אינה נשלמת עד שמוגיעין הכחות עד למטה, עד תכלית העפר הגשמי הזה בשצומחין הצמחים על ידי הכחות, אז דיקא נשלם פעלות כל

ההלואות נמשכין מזה, מפנים הנ"ל, שעל ידי שפונים בבחינת הנ"ל ואינו מסלק ההלואה לתצדיק פנ"ל, על ידי זה בא לידי הלואה ממש שמקרה ללוות ממון מאחרים, פי בודאי בשעושוין רצונו של מקום בשלמות אין צריכין לבוא לידי הלואה בלל, אדרבא, הוא מלוה לאחרים, כמו שכתוב: "והליות גוים רבים ואתה לא תלוה וכו'". והכל הוא בבחינת הנ"ל בשזוכה לתפלה בשלמות על ידי שמקשר תפלתו לצדיק הדרו שהוא בחינת המלוה הגדול, אזי הוא נקבל בו ואז הוא זוכה גם פן להיות מלוה ולא לזוה בחינת והליות וכו' ואתה לא תלוה. ולהפך להפך הוא צריך להיות לזוה על ידי שפנים בבחינת הנ"ל ולא החזיר כל הכחות להיות נקבל בהמלוה הגדול וכו'ל:

ה' יתברך ברא הכל מראש ועד סוף בשביל האדם דיקא שהוא עומד על הארץ היאת. ועל פן כל הכחות הנמשכין מדבר ה' ממעלה מעלה מדרגא לדרגא שפלים בבחינת לווין זה מזה וזה מזה, כל פעלתם אינה נשלמת עד שמוגיעין הכחות עד למטה, עד תכלית העפר הגשמי הזה בשצומחין הצמחים על ידי הכחות, אז דיקא נשלם פעלות כל

הכחות שקבלו ולו זה מזה עד דבר ה' כפ"ל, ואז דיקא יכולים להחזיר ולסלק פל ההלואות בבחינה כפ"ל, דהינו על ידי שמחזירים כל הכחות לתוך התפלה שהיא בחינת דבר ה' שמשם התחלת המושבת כל הכחות כפ"ל, ולשם צריכין להחזירם, אבל אין יכולים להחזירם לשם שהו בחינת סלוק ההלואה כפ"ל כי אם בשמגיעים הכחות עד הארץ דיקא ופועלים פעלתם בארץ להצמיח צמחים שהם חיות כל באי עולם, ובשבני אדם מקבלים ויונקים מאלו הצמחים שגדלו בארץ על ידי כל הכחות כפ"ל אז הם מניבים להודות ולברך לה' ותברך ולהתפלל אליו ותברך ועל ידי זה הם מחזירים כל הכחות לשרשם כפ"ל, אבל כל זמן שלא באו והגיעו הכחות לארץ עדן לא נשלם פעלתם, ועל פן אי אפשר לסלק ההלואות, דהינו להחזיר כל הכחות לשרשם לדבר ה' כי אם בשמגיעים הכחות עד הארץ הנשמי כפ"ל, וזה בחינת (השש ט): "ויהי ביום ההוא אענה נאם ה' אענה את השמים והם יענו את הארץ, והארץ תענה את הדגן ואת התירוש ואת היצהר והם יענו את יורעאל". וענן הפרוש בפרוש רש"י ומצודות דוד, שפרשו שבשה' ותברך משפיע בכחו לצק אל השמים מפלג הטוב התלויים במאמר נחשב שעונה להם על בקשתם שמבקשים תמיד לקבל השפע הטוב ממנו. וכן השמים

בשמשיעים פתח על הארץ נחשב שהם עונים להם, ואחר כך בשש"ישראל מקבלים השפע מהארץ נחשב שהארץ עונה להם, ואזי תכף צריכים ישראל להחזיר כל הכחות שקבלו מהארץ, והארץ קבלה מלמעלה מעלה להחזיר הכל לשרשם שהוא דבר ה' על ידי שיתפללו בכחות אלו שעל ידי זה נכלים בבחינת הפלוגה הגדול שהוא הבעל תפלה שזוכה להכלל בדבר ה' כפ"ל, כי משם, מתפלה, שהוא דבר ה', נמשכו כל הכחות האלו ולשם צריכים להחזירם. וכמו שתרגום יונתן על פסוק זה, "ויהי ביום ההוא אענה וכו'" - ויהי בעדנא ההיא אקביל צלותכון אמר ה' אפקוד את שמיא וכו'. וזה בחינת "כי באשר ירד הנשם והשלג מן השמים וכו'", ענין לקמן:

וזה בחינת "מכנף הארץ ומרת שמענו", 'מכנף הארץ' דיקא כפ"ל. וזה בחינת "ארץ נתנה יבולה יברכנו אלקים וכו' וייראו אותו כל אפסי ארץ". שדיקא בששהארץ נותנת יבולה שמחזרת כל הכחות לשרשם כמו שפרש אדונינו מורנו ורבנו בסיומן י"א שביבול הוא ראשי תבות, ויצא יצחק לשיח ב'שדה וכו', ענין שם. דהינו, שכל יבול הארץ חוזרים ונותנים פתח לתוך התפלה ואז דיקא וייראו אותו כל אפסי ארץ, שכלם יראים ממנו ותברך ומודים ומתפללים אליו, כי יראה בחינת תפלה, בחינת אשה יראת ה' היא התהלה, כמו שמובא במקום אחר.

לקוטי הלקות גבית חוב מהלקוחות ה חושן משפט ריא

ההלוואה, בחינת "עבד לזה לאיש מלוה", על ידי שלא סלק ההלוואה של הכחות שכל הנוכחים וכו' לווין זה מזה וכו' שלא סלקם על ידי תפלה כנ"ל. כל זה השעבוד והעבדות עקרו נופל על הפרקע שעד שם צריכים שגועו הכחות מלמעלה מעלה, כי אז דיקא פשמגיעים עד הארץ השמימי, או דיקא צריכים לחזור לשרשם על ידי שחוזרים ומתפללים בהם, שזהו בחינת סלוק ההלוואות הנ"ל ועל כן בשפונמים בתפלה על ידי שלש העבודות הנ"ל, שעל ידי זה נופלים לעבדות ושעבוד של ההלוואה כנ"ל, עקר השעבוד חל על הפרקע, כי משם דיקא סלוק כל החובות וההלוואות כנ"ל:

ו על כן אין פח להלווה למכר הפרקע לאחר ובשמוכרה, או המלוה טורף הפרקע מהלקוחות, כי הפרקע תמיד בחזקת המלוה, כי מאחר שהוא מלוה לחברו הוא נגד חברו בבחינת משפיע שפחו בבחינת המלוה הגדול הנ"ל שהכל לווין ממנו והכל משעבדים אליו ועקר השעבוד על הארץ, כי הארץ ומלאה משעבד להמלוה הגדול החוזר כל הכחות אליו כנ"ל וזה המלוה לחברו מקבל פח משם. ועל כן הפרקע של הלווה משעבדת לו להוציאה אפלו מהלקוחות, כי הפרקע דיקא משעבדת לסלק ההלוואות ברוחניות להמלוה הגדול כנ"ל ועל כן גם בגשמיות סלוק כל

ולחפד בשקון פגם בכל העבודות הנ"ל שהם עבודה זרה וגלוי עריות ושפיכות דמים, כי הרג את הכל, זהו שפיכות דמים. ונקמתו היה על התאומה יתרה, זהו גלוי עריות, ואמר לה' ותפרד: "לא ידעתי, השמר אחי אנכי", ונגב דעת העליונה, זהו בחינת פגם אמונה שהיא בחינת עבודה זרה. על כן נאמר בו: "ארוה האדמה בעבורך כי תעבד את האדמה לא תספ תת פחה לך". זהו עקר הפגם והקלקול העצום המגיע על ידי פגם שלש העבודות הנ"ל, שעל ידי זה פוגמים בתפלה, שעל ידי אין האדמה נותנת פחה להאדם לחזור הכל לדבר ה' לסלק כל ההלוואות כנ"ל בבחינת ארץ נתנה יבולה, בחינת וצא יצחק לשוח בשדה וכו' שפגם בזה על ידי פגם שלש העבודות הנ"ל שהם מפסידין את התפלה, נאמר בו התפד מזה ממש שהוא, "כי תעבד את האדמה לא תספ תת פחה לך". וכנ"ל:

ה נמצא, שעקר התקון של סלוק ההלוואות שהוא על ידי שחוזרים כל הכחות לתוך התפלה הוא דיקא על ידי הארץ בשפונמים הכחות עד הארץ וכנ"ל. ועל כן עקר שעבוד של ההלוואה הוא על הפרקע דיקא, כי השעבוד שהוא בחינת עבדות שבא על ידי ההלוואה שגמשכה על ידי שפגם בשלש עבודות הנ"ל, שהם הפסד התפלה, שעל ידי זה נפל לעבדות של

החובות והלואות חל על הפרקע
דיקא וכנ"ל:

ז וזה בחינת הקדש, חמץ ושחרור
מוציאין מידי שעבוד, כי אלו
השלשה הם בחינת תקון שלש העבודות
הנ"ל שפסידין את התפלה שמשם בא
השעבוד והעבדות פנ"ל, כי הקדש זה
בחינת תקון האמונה שהיא בחינת קדש,
כמו שמבאר במקום אחר בחינת ועם
קדושים נאמן. כי הקדש הוא בחינת
עבודות הבית המקדש שמשם עקר עלות
התפלה. כי 'הקדש' הינו קדשת הגוף,
כגון שור לקרבן שהוא עבודות הבית
המקדש ששם עקר האמונה שהוא
כלליות הקדשה, בחינת מקדש ה' בנגנו
ידי, בחינת ויהי ידיו אמונה. ועל פן שם
עקר עליות התפלה, כמו שכתוב: "כי
ביתי בית תפלה". כי תקון התפלה על
ידי אמונה שהוא הפך העבודה זרה
והקפירות שהם בחינת עבודה דסטרא
אחרא שמפסיד התפלה פנ"ל. וחמץ הוא
בחינת תקון גלוי עריות שהוא סטרא
דמותא בחינת רגליה ירדות מות שהוא
בחינת אסור חמץ, בחינת כל מוחצת לא
תאכלו תמן חמץ תמן מת, כמו שאיתא
בזהר הקדוש. כי עקר זאת התאווה באה
על ידי חמוץ המוח שהוא בחינת חמץ,
כמוכא בהתורה 'בחצרות' (סין ה). ועל
פן אסור חמץ בפסח, שהוא להכניע
ולבער חמוץ המוח, לבטל זאת התאווה
זהו בחינת תקון גלוי עריות. ושחרור זה

בחינת אל תהי בו לכל אדם, שהוא
הפך שפרכת דמים כמו שמבאר שם כי
אינו מבנה וממאם אפלו את עבדו,
בבחינת "אם אמאם משפט עבדי" (א"ב לא)
וכו', כי בנדאי פשמשחרר עבדו הוא
בשביל איזה נחת רוח שעשה לו ואפלו
שעבדו משעבד לו ואף על פי כן אינו
מבנה אותו ומשחררו שזהו בחינת אל
תהי בו לכל אדם. נמצא, שאלו השלשה,
הקדש וחמץ ושחרור, הם ההפך משלש
עבודות הנ"ל שהם מפסידין עבודות
התפלה. על פן הם מפקיעין מידי שעבוד
שבא על ידי פגם התפלה, שבא על ידי
שלש עבודות הנ"ל, שמשם עקר
השעבוד וכנ"ל:

ח וזה בחינת פורים שהוא להכניע
ולבטל קלפת המן עמלק בכל
דור ודור בכל שנה ושנה, כי המן עמלק,
ימח שמו, הם ההפך מכל התקונים
הנאמרים בהתורה הנ"ל שעל ידם זוכים
לאהזו בכסא הכבוד וכו', שעל ידי זה
זוכים שתתקיים ממשלתם על המלאכים,
כמבאר שם, ענין שם היטב מראש התורה
עד סופה, כי עמלק כולל מכל הקלפות
והסטרוין אחרנין שכל כחם נמשך מקנאת
המלאכים שרוצים להפיל את האדם חס
ושלום, שלא תתקיים ממשלתו עליהם
שמשם נמשך חטא אדם הראשון שגרים
קלקול ומיתה לדורות שהיה על ידי
קנאת המלאכים שהתקנאו בו הרבה על
שהיו רואין גדלתו שהיו המלאכים צולין

1b ou

לקוטי הלכות גביית חוב מהלקוחות ה' חושן משפט ריו

לו בְּשׂוּר וּמְצַנְנִין לוֹ יוֹן וְנִתְקַנְאוּ בוֹ עַד שָׂרֵב הֵם" וכו', כְּמוֹ שְׂאֵמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ וְלֹא יִכַּל דָּוָר וְדָוָר עֹקֵר כַּח הֵם" וְחִילוּתֵינוּ הַרְצִים לְהַחְטִיא אֶת הָאָדָם וְלִהְפִּילוֹ חֵם וְשִׁלוֹם, נִמְשָׁד מִקְנֵאת הַמְּלָאכִים הַג' וְיִמְשֵׁם יְנִיקַת עֲמֻלָּק שְׂכָלוֹל מִכָּל הַקְּלָפוֹת שֶׁהֵם בְּחִינַת שְׂרִי הַשְּׂבָעִים עִפּוּ"ם שְׂכָלוֹל מִכָּל מִשְׁכָּל בְּחִינַת רֵאשִׁית גּוֹיִם עֲמֻלָּק כְּמוֹכָא בְּמָקוֹם אַחֵר. וְהוּא חוֹתֵר תְּמִיד לְקַלְקֵל כָּל הַתְּקוּנִים הַמְּבֹאָרִים שֶׁשֶׁל יָדָם יִכְלוּ לְאַחֵז בְּכֶסֶף כְּבוֹד לְהַנְצִל מִקְנֵאתָם, כִּי מְבֹאָר שֶׁשֶׁהַתְּקוּן הוּא עַל יְדֵי יְרָאָה שֶׁהוּא בְּחִינַת בְּנֵי יְרוּשָׁלַיִם שְׂוִיכִין לָזֶה עַל יְדֵי שְׁלֹשׁ רְגָלִים שְׂמִכְנִיעֵין הַשְּׁלֹשׁ תְּאוֹת שֶׁהֵם בְּחִינַת שְׁלֹשׁ מִשְׁמֵרוֹת שֶׁל הַלְּלוּתָהּ שְׁלֹשָׁה מֵינֵי חֻשָּׁד שֶׁהֵם תְּאוֹת כְּמוֹן וְתְאוֹת נְאוּף וְתְאוֹת אֲכִילָה. וְעֲמֻלָּק בְּהַפְּדָה מִכָּל זֶה, בְּחִינַת "וְלֹא יֵרָא אֱלֹקִים", כִּי הוּא כּוֹתֵבֵר בְּתְאוֹת אֲכִילָה בְּחִינַת "הַלְעִיטֵנִי נָא" הַנֶּאֱמָר בְּעֵשׂוֹ שְׂמִמּוֹנֵי יָצָא עֲמֻלָּק:

וְעַל כֵּן חֵתֵר הַבַּעַל דְּבַר לְהַכְשִׁיל אֶת יִשְׂרָאֵל בְּפָנָם אֲכִילָה שֶׁהוּא מֵה שְׁנֵהֵנוּ מִסְעֵדַת אַחְשׁוּרוֹשׁ שְׂעַל יְדֵי זֶה הַתְּגַבֵּר הֵמֵן עֲמֻלָּק. וְכֵן תְּאוֹת נְאוּף עַל יְדֵי בְּחִינַת אֲשֶׁר קָרָד בְּרָדָד פְּדִיעַ. וְכֵן תְּאוֹת כְּמוֹן בְּבְחִינַת "וְלֹחֲטָא נִתָּן עֲנָן לְאֶסְפָּה וְלִכְנֹס וכו'". זֶה הֵמֵן. וְכֵן שֶׁכֶּתֵב אֲדוֹנָנוּ מוֹרְנוּ וְרַבְנוּ ז"ל בְּסִימָן ג"ו בְּהַתּוֹרָה "וְכִיֹּם הַבְּפֹרִים". וְהַתְּקוּן לְכָל

זֶה הֵם הַשְּׁלֹשׁ רְגָלִים שְׂכָלָם הֵם זָכָר לִיצִיאַת מִצְרַיִם. וְעֲמֻלָּק הוּא הַהַפְּדָה מִהַשְּׁלֹשָׁה רְגָלִים, כִּי הוּא שְׂכָפּוֹר בִּיצִיאַת מִצְרַיִם. וְעַל כֵּן הוּא הֵרֵאשׁוֹן שְׂכָא לְהִלָּחֵם עִם יִשְׂרָאֵל אַחֵר שְׂיִצְאוּ מִמִּצְרַיִם בְּאוֹתוֹת נִזְרָאוֹת, כְּמוֹ שְׂכָתוֹב: "וַיָּבֹא עֲמֻלָּק וַיִּלָּחֶם עִם יִשְׂרָאֵל וכו'". וְכֵן שְׂאֵמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ ז"ל: מִשָּׁל לְאִמְבִּטִי רוֹתַחַת בָּא בֶן בְּלִיעֵל וְקִפְצִי לְתוֹכָהּ וכו', כִּי הוּא בֶן בְּלִיעֵל וְחֻצּוֹף וְעוֹ פְּנִים כְּזֶה אִף עַל פִּי שְׂרוּאָה אוֹתוֹת וּמִפְתִּים כְּאֵלֶּה אֵינוֹ רוֹצֵה לְהַכְנִיעַ עֲצֻמוֹ נֶגַד הָאֱמֻת וְהוּא הַפְּדָה עֲבוּדַת הַתְּפִלָּה שְׂמִכְנִיעַ וּמְכַפֵּל רַפּוּאוֹת הַרוּפְאִים וְהַדְּאִקְטוֹרִים, כִּי עֲמֻלָּק הוּא בְּחִינַת כְּפִירוֹת וְחִקְרוֹת הַפִּילוֹסוֹפִיאַ שֶׁהוּא הַפְּדָה הַתְּפִלָּה כְּמוֹ שְׂמִוְכָא בְּמָקוֹם אַחֵר, כִּי הוּא כְּלוֹל מִכָּל הַשְּׁלֹשׁ הַעֲבוּדוֹת שֶׁהֵם מְפָסְדִין עֲבוּדוֹת הַתְּפִלָּה שֶׁהֵם, עֲבוּדָה זְרָה וְגִלּוֹי עֲרִיזוֹת וְשְׂפִיכוֹת דְּמַיִם, דְּהֵינּוּ הַפְּדָה אֵל תְּהִי כּוֹ לְכָל אָדָם, כִּי הוּא מְבַזָּה וּמְכַבֵּשׁ הַכֹּל, כִּי הוּא פּוֹפֵר גְּדוּל שֶׁהוּא בְּחִינַת עֲבוּדָה זְרָה. וְכֵן גִּלּוֹי עֲרִיזוֹת נִמְשָׁד מִמּוֹנֵי כְּנ"ל. וְכֵן שְׂפִיכַת דְּמַיִם כִּי כָּא לְהִלָּחֵם עִם יִשְׂרָאֵל בְּחִינַת וְלִשְׂפָד דְּמַם חֵם וְשִׁלוֹם, כִּי הוּא מְבַזָּה כָּל אָדָם וְאֵין שׁוֹם אָדָם נִחְשָׁב בְּעֵינָיו, אִפְּלוּ הַעֲפוּ"ם וְאִמּוֹת הָעוֹלָם כִּי אִם תְּהִי נִחְשָׁב בְּעֵינָיו לְכֹלֹם אִיזָה אָדָם שְׂבַעְעוֹלָם בְּוִדְאִי לֹא תְהִי כָּא לְהִלָּחֵם עִם יִשְׂרָאֵל אַחֲרֵי שְׂפַרְעָה וְחִילוֹ, שֶׁתְּהִי מוֹדֵד אֲדִיר וְחֹק כְּזֶה, נִכְנַע וְנִפְלַ לְפָנֵי יִשְׂרָאֵל כָּל כֵּד וְפַה

שאמר, מי ה' וכו', אמר, ה' הצדיק וכו' כמו שאמרו רבותינו ו"ל. אבל עמלק ברשעתו הגדולה לא די שהיה שונא ומבזה את ישראל, אף גם פרעה וכל האמות היו מבזין בעיניו ולא היו נחשבין בעיניו לכלום. ואמר בלבו, פרעה ועבדיו הם גבוים ושפלים וחסורי דעה שהכניעו עצמן נגד משה, אבל הוא חכם ומבין ביותר ואינו מכניע דעתו אל האמת והאמונה להאמין בשום אות ומופת וכו' עד שבא להלחם עם ישראל. וזה עקר בחינת קלפות המן שבזה הכל, כי לא די שהוא משקע בכל תאוות רעות, אף גם הוא מבזה הכל כאלו אין שום אדם שיהיה לו דעת נגדו בחינת לא חשב אנוש. וכמו שכתוב בהמן, ויכו בעיניו לשלח יד במרדכי לבדו ויבקש המן להשמיד וכו'. הרי שהיה מרדכי הצדיק מבזה בעיניו כל כך עד שלא נחשב בעיניו אפילו להצקם בו לבדו להרגו ולאבדו, כי כל כך היה מבזה בעיניו ועל כן רצה להתגבר להשמיד ולהרג ולאבד את כל היהודים, ודיעו שפיכת דמים שהוא ההפך מבחינת אל תהי בו לכל אדם, כי הוא בזה הפל ביותר. וכמבאר ברשעת המסירה שלו כמה בזה את ישראל, כמו שכתוב: "ישנו עם אחד מפזר ומפחד בין העמים וכו'". וכמבאר במקרא ומדרשים. ועל כן עקר פגם הפסא כבוד על ידו בבחינת, כי יד על פס יד' שאין השם שלם וכפא שלם עד

שימחה זכר עמלק, כי עמלק הוא בחינת פגם הפסא כבוד על ידי שהוא מתגבר להחטיא את ישראל לקלקל חס ושלום, כל התקונים הנ"ל שעל ידם אוחזין בכפא הכבוד שהוא שרשי נשמות ישראל שעל ידי זה שלמות הפסא, כי כל מה שישראל אוחזין שם ביותר ומקשרין עצמן לשם, מארזין יותר שרשי הנשמות ונשלם ונגדל הפסא כבוד ביותר, כי ברב עם הדרת מלך ועל כן מתחלת המגלה לספר מכפא מלכות של אחשורוש, כמו שכתוב: "כשבת המלך על פסא מלכותו". כי כפאו של אחשורוש, שהוא מלכות הרשעה, הוא ההפך מכפא דקדושה, כי את זה לעמת זה עשה האלקים ועל כן רצו להתגבר בכפא מלכות דסמרא אחרא שלא להניח את ישראל לאחו בכפא הכבוד, ועל כן אז הכשילו אותם בכל הקלקולים הנ"ל שהחטיאום בסעדתו של אותו רשע שאז החלקלו בננות, כמו שאמרו רבותינו ו"ל. וכן פגמו באמונה על ידי שהשתחוו לצלם של נבוכדנצר, כמו שאמרו רבותינו ו"ל. הכל כדי לקלקל חס ושלום התקונים הנ"ל, כדי שלא יוכלו להתאחו בכפא הכבוד וכו' ל:

ט וחתקון היה על ידי מרדכי שהוא בחינת מר דורו, מרי דכ"א. שהוא בחינת הצדיק האמת שכיול לעשות ראש השנה שהוא דן את הכל לכף זכות שהוא ההפך מבויו אנשים, כי

לקוטי הלכות גביית חוב מהלקוחות ה' חושן משפט רמז

110
100

לעסק עם הכל לתקנו, להעלותו מבזיון לכבוד דקדושה. כמו שכתוב: "חס על דל ואביון ונפשות אביונים יושיע מתוך ומחמם וגאל נפשם ויקר דמם בעיניו". וי"ק' דיקא הפך ויכו וכו' ועל פן הוא נקרא ביותר מהכל על שם שמן המשחה, כי נקרא משיח פנ"ל, כי זה עקר בחינת שמן המשחה שמעלה הכל מבזיון לכבוד דקדושה וכו' ומשם היה שרש מרדכי הצדיק בחינת מר דרור בשמים ראש של שמן המשחה שזה הפך המן שהיה מבנה את הכל, כי הוא משתדל להעלות את כל אדם מבזיון לכבוד פנ"ל, כי הוא אוהו בכסא הכבוד על ידי שהתגבר להכניע ולשבר כל התאוות ולתקן כל הקלקולים הבאים על ידי קלפת המן עמלק פנ"ל עד שזוכה לבחינת כבוד ויחלם וכו' שעל ידי זה הוא בבחינת מקומו של עולם ויכול לעשות ראש השנה לדון את הכל לכף זכות, שכל זה הוא בחינת המשפן שגמשח בשמן המשחה, שהוא בבחינת קדשת הבית המקדש ששם עקר המקום דקדושה בחינת מה נזרא המקום הזה, כי שם נכללן בבחינת למעלה מהמקום, כי שם עקר הדבקות והפליית להכלל בו יתברך שהוא למעלה מהמקום:

י' ב' ה' יתברך מקומו של עולם, כי הוא יתברך למעלה מהמקום ואין לו שום מקום בכל העולמות העליונים הרוחניים והזכים בתכלית זכות הרוחניות עד שכל דרי מעלה שואלים איה מקום

הוא מקום אל תהי בו לכל אדם וחותר בכל פחו להוציא את הכל מהרפות ובזיונות ולהכניסן לתוך כבוד דקדושה, כי הוא מקום אל תדון את הברך עד שתיגע למקומו. וכמו שבאר שם, עין שם. פי מר דרור בשמים ראש שהוא שמן המשחה על ידי זה מעלין כל הדברים לתוך הכבוד דקדושה, פי על ידי שמן המשחה נמשחו כל עבודת המשפן וכליו וכל הפהנים והמלכים שפלים קבלו כבודם ויצאו מחל לקדש, מבזיון לכבוד על ידי שמן המשחה שמקדש הכל, פי כל הכבוד דקדושה היה במשפן, כמו שכתוב: "משפן כבודו", וכתוב: "וכבוד ה' מלא את המשפן". וכן הפהנים וכן יהיה שהיו לכבוד ולהפארת כלם נתקדשו וכו' לכבודם על ידי שגמשחו בשמן המשחה ועל ידי זה היה להם פח לכפר על ישראל על ידי הקרבנות שהקריבו במשפן, שעל ידי זה פמלו מישראל כל הבזיונות והתרפות והבזיונות שהם העונות והעלו את הכל מבזיון לכבוד והכל היה על ידי שמן המשחה שעל ידי זה היה כל קדשתו. וכן כל הכבוד של המלכים של ישראל היה על ידי שמן המשחה. ועל פן הואל צדק נקרא בשם משיח על שם שגמשח בשמן המשחה, פי משיח יעסק בזה ביותר להעלות הכל מבזיון לכבוד ולקיים בתכלית השלמות אל תהי בו לכל אדם, וכלי לבנות שום אדם שבעולם, רק

כבודו, אבל מאהבתו את ישראל שעקרום הם הצדיקים ששפרו את תאונתם וזכו לכל התקנים הנ"ל הוא מצמצם את עצמו, כביכול, עד שמשורה שכינתו בתוך הבית המקדש שנהו העולם הנשמי דיקא עד שנקרא מקומו, כמו שכתוב: "עד אמצא מקום לה' משכנות וכו'". וכן כל הצדיקים הם מרפכתו של מקום, כי זה עקר גדלתו ותברך שבחור בעבודת הצדיקים שהם בנה הארץ הנשמי דיקא ומשם דיקא הם נכללים בו ותברך, שהוא מקומו של עולם, עד שנחשב שפאן בזה העולם דיקא הוא מקומו ותברך בבחינת מלא כל הארץ כבודו, בחינת "מה נורא המקום הזה", בחינת "עד אמצא מקום לה'" הנ"ל ועל ידי זה הם יכולים לעשות ראש השנה לדון את הכל לבף זכות שעל ידי זה עקר התקון של בחינת פורים שמצילים ישראל משפיכת דמים שרצה הקו, ימח שמו, להשמידם ולאבדם על ידי רבוי הקלוקלים והקמרוגים שמצא עליהם. אבל הצדיק האמת בחינת מרדכי מר דרור מרח ונגע ובה עצמו בכל הפיונות, כי מרדכי דע את כל אשר נעשה מראש ועד סוף. ועד היכן הדבר מניע בכל דור ודור, בכל שנה ושנה. ויצא בתוך העיר וקרא את בגדיו וילבש שק ואפר ויעק ועקה גדולה ומרה". וכן הכנים בכל ישראל לצום ולעק הרבה, כמו שכתוב: "ודברי הצמות וועקתם". כי הצדיק מבזה את עצמו בבחינת נבזה

בעיניו נמאס, אבל שאר בני אדם כלם חשובים בעיניו מאד אפלו הגרוע והפחות מאד, כי הוא מקים בשלמות אל תהי בו לכל אדם, כי הוא בבחינת מקומו של עולם שדן את הכל לבף זכות פנ"ל, ועל ידי זה הציל את ישראל ונעשה תקף הגם של פורים בכל דור ודור ובכל שנה ושנה:

יא וזה בחינת "מר דרור", לשון חרות, הפך העבודות דסטרא אחרא הנ"ל שהם פגם התפלה, כי חרות הפך העבודות והשעבוד הנ"ל. וזה בחינת יוכל שנאמר בו: "וקראתם דרור בארץ לכל ישרי". שהעבדים יוצאים לחרות והשדות חוזרים לבעליהם, כמו שכתוב: "בשנת היובל הואת תשובו איש אל אהותו ואיש אל משפחתו תשובו". והכל על ידי השופר, כמו שכתוב: "והעברתם שופר תרועה". שהוא בחינת שופר של ראש השנה שתוקעין בכל שנה, כי שופר של ראש השנה ושל יום הכפורים של יובל הם בחינה אחת. כמו שאמרו רבותינו ז"ל: נאמר תרועה בראש השנה ותרועה ביום הכפורים של יובל. והם למדים זה מזה לתן את של זה בזה, כי הם בחינה אחת, בחינת קבוץ גלויות, בחינת "והיה ביום ההוא יתקע בשופר גדול ויבאו האבדים בארץ אשור והנדהים וכו'", שהם בחינת הבזויים והגרועים האובדים ונדהים בחרפת עוונותיהם וכלם ישובו ויבאו וישתחוו לפני ה' בהר

לקוטי הלכות גביית חוב מהלקוחות ה' חושן משפט ריו

להרגו וכו'. וכוה פגם שאול המלך שלא שמר מצות ה' על ידי שמאאל הנביא והחיה את אנג וכו'. פי סבר שגם אותו אין לבזות, עד שהמלך עליו ועבר על מצות ה', כי שאול המלך היה קטן בעיניו מאד פי היה נחבא אל הפלים. וכמו שכתוב: "ויכזהו וכו' ויהי כמחריש". אבל באמת פגם כזה גם כן כמו שאמרו רבותינו ז"ל, מכל שכן במה שהחיה את אנג שממנו יצא המון, כי אף על פי שצריכין לקיים אל תהי בו לכל אדם וכו', אבל זה המבזה כל אדם ורוצה לאבד את הכל בנדאי צריכין להשתדל להרגו שלא יחריב את העולם חס ושלום, שהו בחינת מצות זכירת מעשה עמלק למחות זכרו מן העולם. ועל פן מרדכי חסון כל זה, כי הוא היה מקום אל תהי בו וכו' בשלמות פנ"ל, אבל בשבא המון לידו נגם בו הרבה נקום, ואתה על פמותימו תדרך, כמו שאמרו רבותינו ז"ל. ולא רצה לחמל עליו ועל בניו וכוה חסון פגם שאול שחמל על אנג, פי אסור לסכך על דעתו נגד מצוות התורה שצותה למחות את זכר עמלק, פי זה המבזה כל אדם, וכשמתגבר חס ושלום, הוא מקנים בלב שאר בני אדם לבזות כל אדם, פי בהתגברותו חס ושלום, מתפשטת והמת קלפתו בעולם חס ושלום, בנדאי צריכים לשרשו מן העולם שלא ישאר זכרו בעולם כדי שתתבטל קלפתו מן העולם שמבזית הכל כדי שעל ידי זה ניבל לקיים

הקדש בירושלים שהוא בחינת יראה שלם שעל ידי זה עקר התקון לאחוז בכסא הכבוד שהוא בחינת מקומו של עולם כמו שמבאר שם בהתורה הנ"ל. וכמו שכתוב שם בסוף התורה ששופר ללול מכל התקונים המבארים שם כמו שפרש שם על פסוק "תקעו בחדש שופר", עין שם:

יב ועל פן עשה המן עין גבה חמשים אמה, לקלקל ולפגם חס ושלום בבחינת יובל שהוא שנת החמשים שאז מעבירין שופר תרועה שהוא בחינת ראש השנה שהוא ההפך מבויי אנשים שהוא בחינת קלפת עמלק. ועל פן באמת בתקף כחו של מרדכי נתהפך הגלגל עליו ותלוהו עליו, פי לא חפץ בברכה ותרדק ממונו, פי הצדיק האמת בחינת מרדכי רוצה לזכות את הכל אפלו הגרוע שבגרועים, פי הוא מקיים בשלמות אל תהי בו לכל אדם פנ"ל, אבל כל זה אם זה הבוי רוצה בתקונו של הצדיק, אבל בשנה הבוי אינו חפץ בברכת תקון של הצדיק אדרבה, הוא מבזה ומחרף את הצדיק בכל הבזונות ושופך דמו בבזונות ובזונות רבות עד שרוצה גם לשפך דמו ממש חס ושלום, עם כל הנלוים אליו חס ושלום, כמו המן שבוה את מרדכי כל כך עד שלא נחשב בעיניו אפלו לנקם בו לבדו, כמו שכתוב: "ויכו בעיניו וכו'" פנ"ל, על פן איש כזה בנדאי אסור לזכותו. ואסור לחמל עליו פי הבא

אל תהי כו לכל אדם, פי כל מה שמכניעין ועוקרים יותר קלפת המן שמבנה הכל. כמו בן מתגבר פח הצדיק שמקום אל תהי כו וכו'. שמכבד ומזכה את הכל וממשיך קדשת השופר של ראש השנה ויובל שעל ידי זה דנים את הכל לכף זכות וכו' ובכ"ל:

יג ועל בן כל שונאי ישראל שפללותם הוא המן עמלק, יפח שמם, פלם מתגרים על הבית המקדש וארץ ישראל, כמו שכתוב: "אמרו בלבם נינם יחד שרפו כל מועדי אל בארץ". וכמו שפרש רש"י שם: מחשבה אחת להם הראשונים פאחרונים להודונו לפטרונם של ישראל תחלה וכו' שהרי שרפו כל מועדי אל בארץ וכו' פלשתים החריבו שילה וביבדנצור החריבו בית ראשון, מיטום החריבו בית שני. וכן המן ובניו, יפח שמם, בתחלת מלכות אחשוורוש כתבו שטנה לעפב בגין בית המקדש וכמו שאמרו רבותינו ו"ל. פי עקר השתקקות של ה' ותברך הוא להשרות שכינתו למטה בארץ הזאת דיקא. כמו שאמרו רבותינו ו"ל, מיום שבא הקדוש ברוך הוא את עולמו נתאוו לקבע דירתו בתחתונים וכו'. וכמו שכתוב: "ד' אדונינו מה אדיר שמך בכל הארץ". ועקר מקומו, כבבול, בנה העולם הוא במקום המשכן והבית המקדש, פי שם נקרא מקומו בבחינת עד אמצא מקום לה' וכו', בחינת

מה נרא המקום הזה. שפך היה רצונו לתברך בכריאת עולמו שדיקא בזה הארץ הנשמי בתכלית הנשמות, שם דיקא ימשיכו הצדיקים אלקותו למטה עד שיהיה נכלל בשמות המקום דיקא בבחינת למעלה מהמקום, בבחינת מקומו של עולם ובכ"ל, אבל עקר בחינה זאת זוכים רק בארץ ישראל ובית המקדש ששם עקר קדשת המקום עד שנכללין דרך שם במקומו של עולם. ועל בן התגרו השונאים להחריב הבית המקדש ולהגלות את ישראל מארצם הקדושה כדי לסלק שכינתו מהתחתונים חס ושלום, שזה כל תשוקתו ותברך. ובאמת גרמו חרבן גדול וצרה גדולה אשר על זה אנו צריכין לקונן הרבה בכל יום על אשר גלינו מארצנו בעוונותינו ונחרב בית מקדשנו, אבל אף על פי כן עדיו לא אבדה תקנתנו ותוחלתנו מה', פי בעבודתנו לא עזבנו אלקינו. ויש עלינו חסד בתקף מרירות גלותנו שנתן לנו צדיקי אמת בכל דור שהם בחינת מרפבתו של מקום שהם ממשיכים אלקותו למטה בארץ הזאת גם בתקף הגלות, פי בכל מקום שגלו ישראל שכינה עמקם והכל בכת הצדיקים שבכל דור ודור, פי הצדיקים אוחזים בכסא הכבוד בכ"ל שעל ידי זה נכללים במקומו של עולם מתוך העולם הנשמי הזה דיקא, פי זה כל מעלת הצדיקים הקדושים שזכו למה שזכו שהכל יהי

דף ע

לקוטי הלכות גביית חוב מהלקוחות ה' חושן משפט ריט

יד נמצא, שעקר תקון האדם הוא דיקא על ידי שהוא בארץ הגשמי הזה, ובשזוכה לתמן מעשיו, זוכה על ידי הארץ הזאת דיקא להכלל בבחינת למעלה מן המקום ובכ"ל ובשביל זה נברא האדם, ואם לא היה חוטא בעין הדעת היה זוכה לזה בחיים חיותו, אבל מחמת שהטא מיד נגזר עליו מיתה לדורות שלא יוכל לזכות לזה אפלו אם יתקן מעשיו כי אם לאחר מיתתו כשישוב אל העפר דיקא, כמו שכתוב: "כי עפר אתה ואל עפר תשוב". כי מחמת קלקול הטא הוא צריך לירד יותר ויותר לתוך גשמיות העפר, דהינו שימות ויהיה נקבר בתוך הארץ עד שיתהפך גופו לעפר ממש. ואז דיקא ישוב מן העפר דיקא לחזר ולחיות בתחית המתים ולשוב לשרשו משם דיקא, להיות נכלל בבחינת למעלה מהמקום, בבחינת הקיצו ורגנו שכני עפר דיקא. ועקר התקון על ידי הצדיקים הגדולים שתקנו מעשיהם בתכלית השלמות עד שגם בחייהם היו אוהזים בבחינת פסא הכבוד שעל ידי זה יכולים לעשות ראש השנה לדון הכל לכף זכות על ידי שנגבלים בבחינת מקומו של עולם כנ"ל, אבל גם הצדיקים הקדושים האלו הם גדולים במיתתם יותר מבחייהם, כמו שאמרו רבותינו ז"ל. כי אחר מיתתם הקדושה דיקא פשהם שוכנים בתוך העפר הגשמי דיקא, משם דיקא הם נכללים יותר ויותר בבחינת

מחמת שהם במקום גשמי כזה, ומקדשין עצמן כל כך ופורשין עצמן מכל התאוות עד שזוכין לאחו כפסא הכבוד עד שנגבלין מזה המקום שבארץ הגשמי הזאת דיקא, בבחינת מקומו של עולם כנ"ל. ועל ידי זה הם מגביהין את כל המקומות של זה העולם שיהיה נכלל בבחינת מקומו של עולם. שזהו בחינת קבוצ גלויות, בחינת ביום ההוא יתקע בשופר גדול וקאו האבדים בארץ אשור והנדחים וכו'". כי הם דנים הכל לכף זכות על ידי שהם בבחינת מקומו של עולם ויודעין מקום כל אחד ואחד ומגביהין כל אחד ממקומו הגשמי לבחינת למעלה מהמקום ששם שרש מקומו של כל אחד ואחד. ועל ידי זה הכל יחזרו למקומם הקדוש לארץ ישראל וירושלים וזית המקדש בבחינת וקאו האבדים וכו' הנ"ל והשתחויו לה' בהר הקדש בירושלים. ועל ידי זה בעצמו יזכו הצדיקים שיהיה להם כממשלה על המלאכים שיהיה מחצתן לפנים ממלאכי השרת, כי המלאכים אינם יכולים כל כך להכלל בבחינת מקומו של עולם מחמת שלא היו במקום הגשמי של זה העולם ולא נבחנו בנסיון בגשמיות המקום הארצי הזה, אבל הצדיקים שהיו במקום הגשמי של זה העולם ונבחנו ונצטרפו, על ידי זה דיקא יכללו בבחינת למעלה מהמקום עד שיהיה מחצתן לפנים ממלאכי השרת:

בתוך הארץ העפר הנשמי אחר הסתלקותם ששם תכלית נקודת המרפז הנשמי מאד. משם דיקא עולין למעלה מעלה מה שאין שום מלאך ושׂרף יכול לעלות לשם פנ"ל. ומשם, מתוך הארץ הנשמי שנקברו שם, משם דיקא הם מעלין ומתקנים הכל יהיה מי שהיה ומיטיבין עמנו בכל המובות בבחינת ואדירי כל חפצי בם וכפ"ל:

הלכות העושה שליח לגבות חובו והלכות הרשאה הלקבה ה

טו על פי התורה הנ"ל. ועל פי מה שכתבנו למעלה ותבאר קצת רמזים בהלכות העושה שליח לגבות חובו. ובהלכות הרשאה שהם שכיבים זה לזה, במבאר שם בחשן משפט בסיומן קכ"א וקכ"ב. וזה לשון השלחן ערוך בתחלת סיומן קכ"א, שלח לו חובו או פקדונו על ידי שליח אם אמר לו הפלטה לשלחו על ידו ונאבד פטור, אפלו לא אמר לו פה אל פה, אלא ששלח לו בכתב, שלח לי על ידי פלוני ושלחם על ידו ונאבדו, פטור. והוא שכיביר שהוא כתב ידו וכו'. וענן שם בסעיף א וסעיף ב בסעיף ג ובסעיף ד, ענן שם:

מקומו של עולם, בבחינת ירידה תכלית העליה. ועל פן אז דיקא הם ממליצים טוב ביותר על ישראל אשר כל קיומנו עתה על ידם, כמו שכתוב בזהר הקדוש, אלמלא תפלת הצדיקים המתים על החיים לא אתקנם עלמא רגעה תדא. כי אחר מיתתם כשהם שוכנים בתוך העפר ממש, אז דיקא הם נכללים יותר ויותר בבחינת מקומו של עולם פנ"ל, ואז יכולים ביותר להמליץ טוב על ישראל לזכותם לפי מקומם וכפ"ל. ועל פן הולכים בערב ראש השנה דיקא על קבריהם הקדוש, כי אז אחר מיתתם הקדושה, אז דיקא הם עושים ראש השנה בתכלית השלמות יותר ויותר מבחינתם, כי עתה על ידי קבירתם הקדושה בארץ הנשמי הזאת שהוא בחינת ארץ ישראל, בבחינת צדיקים יורשו ארץ, על ידי זה דיקא הם נכללים יותר ויותר בבחינת למעלה מהמקום בשלמות נפלא, שעל ידי זה נמשך תהוד הנפלא של ראש השנה לדון את הכל לקר וכות כמו שמבאר שם, שעל ידי זה הם עושין ראש השנה שהוא תהוד נפלא וכו', ענן שם:

וזה שדקדק הפסוק בשהזכיר הצדיקים הקדושים שכל תקנותנו עליהם. דקדק להזכיר שם שהם בארץ, כמו שכתוב: "לקדושים אשר בארץ המה ואדירי כל חפצי בם". 'אשר בארץ המה' דיקא, כי דיקא על ידי שהם שוכבים

לקוטי הלקות

הלקות הרשאה ה

חושן משפט רכא

כי כפר מבאר שכל העבודות שהאדם עובד ה' יתברך, בפרט עבודת התפלה שהיא עקר עבודה שבלב, הכל צריכים לקשר להצדיק האמת שהוא בחינת המלכה הגדול שצריכים לסלק לו כל החובות וההלוואות שלו וימקבלין ממנו בכל יום ובכל עת ובכל שעה שהם כל ההשפעות שהאדם מקבל. והסלוק הוא על ידי הכחות שהאדם מקנים בעבודתו, בפרט בתפלה בשזוכה לקשר הכל להצדיק האמת שהוא בחינת המלכה הגדול, על ידי זה מקנים בחינת סלוק כל החובות וההלוואות שלה ומקבל בכל עת וכו' וכו' ל'. ולפעמים האדם רחוק מאד מהמלכה הגדול שהוא הצדיק האמת בעצמו ואינו יכול לצאת ידי חובתו לסלק חובו הג'ל כי אם על ידי שליח שהם שארי צדיקים או כשרים ויראים המקרבים להצדיק המלכה הגדול הג'ל. שאינו יכול לקשר עצמו להצדיק הג'ל כי אם על ידם שהם בחינת שליחים ורוצה לסלק חובו על ידי בחינת שליחות חוב ההלוואה על ידי שליח. אזי הדין, אם האמת שהוא שלוחו, כגון שאמר לו בפרוש שראוי לסמך עליו, או ששלח לו כתב ידו שהם בחינת התורות והחדושים נפלאים שגילה שבלם מסורים ביד שלוחו זה, אזי אפלו אם נאבדו בדרך קדם שבאו ליד המלכה הגדול אין האחריות על הלווה וכבר נפטר מחובו,

כי המלכה הגדול כחו גדול ועצום ויכול למצא חובותיו בכל מקום שהם, ובכבוד כשנשלחו על ידי שלוחו הנאמן באמת, אבל אם שלחם על ידי שליח שלא נשלח מהמלכה הגדול כלל, רק הוא בעצמו עשאו לשליח בעצמו, כי נדמה אליו לאיש צדיק ונתקרב אליו וקשר כל עבודתו אליו, כי כבר שיש לו פח להביא הכל לשרשו להמלכה הגדול ובאמת לא נשלח ממנו כלל ונאבד בדרך, אזי האחריות על הלווה, מאחר שבאמת לא נשלח מהמלכה הגדול כלל, כי זה ידוע בכל הספרים שבכל העבודה של האדם, ובפרט העבודות התפלה צריכין זכות גדול שייכל להעלות תפלתו למקום הצדיק שתעשה התקון הצריך בכל העולמות, ובפרט בשרש גשמתו. וקדם שהתפלה והעבודה עולה לשם יש לה סכנות רבות ועצומות בדרך מרובי המקטרגים האורבים על הדרכים פדוע בספרים. על כן עקר תקון העבודה, ובפרט עבודת התפלה היא על ידי שמקשרים הכל להצדיק האמת שהוא בחינת המלכה הגדול כג'ל, אבל זה הצדיק הגדול רחוק מאד מאד מהעולם עד שיש כמה וכמה שאינם יכולים להתקשר אליו בעצמו כי אם על ידי שלוחו שהם אנשיו ותלמידיו האמתיים. ואז כל האחריות על המלכה בעצמו, אבל כשאינו נוהר ומניח עצמו למעות ומקשר

עבודתו למי שאינו שלוחו של המלוה הגדול כלל, אזי כל האחריות עליו בעצמו וכנ"ל:

טו וזה בחינת דיני הרשאה, וזה לשון השלחן ערוך בסימן קכב סעיף א: אף על פי שלוחו ששלח למלוה חובו בצויו על ידי שלוחו ונאבדו, פטור. כמו שנתבאר. אם ירצה הלוח לא ישלחנו לו על ידי שלוחו וכו', עד שיבוא בהרשאה וכו'. ונקר הדין הוא, שאין השליח יכול להכריח את הלוח להעמידו בדיון שיסלק לו חובו כי אם כשיש בידו הרשאה, אבל בלא הרשאה אף על פי שהוא באמת שליח שנגשלח מהמלוה לגבות חובו יכול הלוח לומר, לאו בעל דברים דידי את ויבוא המלוה בעצמו ויתבעני בדיון, הנינו פי אפלו בשהוא באמת בחינת שליח מהמלוה הגדול, דהנינו שהוא באמת מאנשי הצדיק והצדיק צוהו שישתדל לגבות חובותיו, דהנינו שליח ויזהיר ויזכיר את הכל שיעסקו בעבודת ה', ובפרט בתפלה שנה בחינת סלוק חובות ההלואה כנ"ל, אף על פי כן אין לו כח לדון את העולם בעצמו להכריחם בדיון ודינא שייסקו החובות הנ"ל, כי לשפט ולדון את העולם שנהו בחינת ראש השנה, שהוא יומא דדינא, אין כח לשום אדם כי אם להמלוה הגדול בעצמו שיכול לאחו עצמו בכסא הכבוד שהם שרשי נשמות ישראל שהוא דוקא יכול

לעשות ראש השנה לדון את כל העולם לפי מקומם וכו', כמבאר שם היטב בהתורה הנ"ל. אבל שאר בני אדם אף על פי שהם בחינת שלוחיו לא נעשו שלוחים כי אם לזו ולהזכיר שייסקו חובותם כנ"ל, אבל לא להכריחם ולדונם בדיון ומשפט, כי מי יודע מקום של כל אחד ואחד אף לדונם ולשפטם לפי מקומם, כי זה אין יודע כי אם הצדיק האמת המלוה הגדול בעצמו שיכול לעשות ראש השנה וכו', כמו שמבאר שם, ענין שם היטב. ועל כן אין להשליח כח לתבעם בדיון ומשפט כי אם בשבא בהרשאה בפרוש על זה וגם הוא נקרא אשר לא טוב עשה בעמיו, כמו שאמרו רבותינו ז"ל ומבאר בשלחן ערוך, "ואשר לא טוב עשה בעמיו", זה הכא בהרשאה וכו', כי אין מי שיוכל לשפט ולדון את העולם כי אם בחינת המלוה הגדול בעצמו שהוא יכול לעשות ראש השנה כנ"ל, כי הוא יודע לדון הכל לכף זכות בתקד וברחמים גדולים לפי מקומם, כי הוא יודע מקום כל אחד ואחד וכו', אבל מי שהוא בבחינת שליח, אינו יכול לדון ולשפט כלל, כמבאר שם היטב בהתורה הנ"ל שאין מי שיוכל לשפט את העולם כי אם מי שהוא בבחינת מקומו של עולם וכו'. ויותר מזה מבאר בסוד נזראות המעשה השייכה לתורה הזאת התוכה ברמז בעלמא מעט ראשי פרקים בספר חיי מוהר"ן:

לקוטי הלכות

הלכות הרשאה ה

חושן משפט רכג

יז ועל כן לא נתרצה משה רבנו בשליחות השליח בשאמר ה' יתברך: "הנני שלח לפניך מלאך וכו'". ובקש משה ואמר, "אם אין פניך הלכים אל תעלנו מזה וכו'". וה' יתברך הודה לו ואמר לו, "פני ילכו והנחתי לך וכו'". כי אין מי שיכול לשפטנו ברחמים וחסד כי אם ה' יתברך בעצמו שהוא מקומו של עולם, וכן הצדיק האמת בחינת משה הנקלל בו וכו' פנ"ל. וכמו שפרש רש"י שם על פסוק "השמר מפניו אל תמר בו כי לא ישא לפשעכם". כי אין בידו לסלח, כי הוא רק שליח וכו', הינו פנ"ל. ועל כן בשנתרצה ה' יתברך למשה שלא ישלח שליח, רק שליח בעצמו עם ישראל, או גלה לו מדת טובו ורחמיו המרבים שאינם פלים, כמו שכתוב: "אני אעביר כל טובי על פניך וכו' ויחנתי וכו' ורחמתי וכו'". אז אמר לו, הנה מקום אתי, שדקדקו רבותינו ז"ל מזה שהקדוש ברוך הוא מקומו של עולם ואין העולם מקומו וכו', הינו כי זה עקר גדל נפלאות רחמיו וחסדיו שאינם פלים לעולם מחמת שהוא יתברך בחינת מקומו של עולם וכו'. על כן הוא ידע מקום כל אחד ואחד ועל ידי זה הוא דן את הכל בחסד וברחמים גדולים, כמבאר שם היטב בהתורה הנ"ל, ענין שם היטב:

וזקנים לנביאים ונביאים מסורה לאנשי כנסת הגדולה. ונסמך לזה מיד, 'הם אמרו שלשה דברים היו מתונים בדיו והעמידו תלמידים הרבה ועשו סניג לתורה'. כי זה ידוע במדרשים ובכל הספרים מגדל קטרוג המלאכים על קבלת התורה שאמרו, מה אדיר שמך בכל הארץ אשר תנה הודך על השמים וכו'. וכן בבריאת אדם הראשון קטרוג המלאכים מאד ואמרו, מה אנוש כי תזכרנו, פר נש דאת עתיד למיכרי עתיד למחטא קמך ולארגזא קמך וכו'. וכל זה הוא בחינת מה שכתב אדוננו מורנו ורבנו ז"ל בתחלת התורה הזאת שהמלאכים מתקנאים ומתגרים מאד בהאדם שנברא שיהיה לו ממשלה עליהם, כי מגדל הקנאה קטרוג על בריאתו ואחר כך קטרוג על משה שרצה לקבל את התורה. וכן בכל אדם ובכל זמן הם מקטרגים ומתגרים בכל אחד, בפרט כמי שרוצה לנגס בעבודת ה' להתגרב אליו יתברך, שעל ידי זה יכול לבוא לזה התכלית שבשבילו נברא, שיהיה לו ממשלה עליהם, הם מתגרים ומתקנאים בו מאד ורוצים להפילו חס ושלום. וכל מה שחותר יותר להתקרב לה' יתברך הם מתגרים בו ביותר. ומזה באים כל הנפילות וההתרחקות של רב בני אדם, בפרט בדורות הללו בעקבות משיחא, כי כל כח של היצר הרע וחילותיו שמתגרים על כל אדם באיזה

יד ע"ה יח וזה בחינת משה קבל תורה מסיני ומסרה ליהושע ויהושע לקנים

בחינה שהוא, הכל נמשך מקטרוג המלאכים הנ"ל. ומי שהוא איש חיל ורוצה לחוס על חיי ותכליתו הנצחי הוא מתגבר פארי ועו פגמך בכל פעם ואינו מניח עצמו לפל בכל פעם, אבל עקר ההתגברות הוא על ידי פל מה שנאמר בהתורה הנ"ל, עון שם, דהינו שיאחו את עצמו בכסא הכבוד שהוא שרשי נשמות ישראל שנהו בחינת מאחו פני כסה וכו' הנאמר במשה כשקטרוגו עליו המלאכים בשעת קבלת התורה וכו'. ולזכות לזה צריכים לכל התקונים הנאמרים שם, דהינו לתקן היראה שבלב על ידי תקון השלש מדות שהם תאוות אכילה ומשגל ומזון וכו' שנתתקנים על ידי שמקבלים פראוי השלש רגלים וכו' ועל ידי זה זוכין להשפעת נבואה ועל ידי השפעת הנבואה זוכין להתפלה וכו' עד שזוכין לאחו בכסא הכבוד, ועל ידי זה יכולין לעשות ראש השנה לדון את הכל לכף זכות על ידי שהוא בבחינת מקומו של עולם, שעל ידי זה יודע מקום פל אחד ואחד ויכול לקנם, אל תדון את הברך עד שתגיע למקומו וכו'ל:

העצות והדרכים איד לזכות לזה, דהינו על ידי שבירת השלש מדות הנ"ל. והעצה לשפרם הוא על ידי קבלת השלשה רגלים פראוי וכו' עד שזוכין להשפעת הנבואה וכו' עם פל זה גם העצות בעצמן קשים עלינו לקנמם. (יבמו שכתבו זה במקום אחר בפה פעמים), ובפרט שבאמת פל התגרות המלאכים שמשם נשתלשל פל בחות היצר הרע וחילותיו הוא בענין התאוות הנ"ל שהם תאוות מזון ומשגל ואכילה, שהם בחינת שלש משמרות, שלש מיני חשך וכו', ובפרט גדל ההתגרות על התפלה פידוע רבוי הבלבולים מאד בשעת התפלה. ואם פן מאין יבוא עורנו לעמד פנגד קטרוג המלאכים שמהם פח היצר הרע שבוהה שחת בכל עת על פל אדם להפילו ולהורידו מאד חס ושלום. על פן באמת אין לנו על מי להשען פי אם על אבינו שבשמים ועל פח הצדיק האמת שממשיך חדושי תורה בכל עת חדושים אמתיים המביאין לידי מעשה שנהו בחינת קבלת התורה בכל דור בכל שנה ושנה פידוע, פי זה הצדיק הוא בחינת משה שהוא עקר פלל קבלת התורה בכל דור, שהוא פכר נצח המלחמה וזכה לשפר פל התאוות הנ"ל וכו' עד שזכה לכל התקונים הנ"ל, עד שזכה לאחו עצמו בכסא הכבוד ולעשות ראש השנה, שעל ידי זה נצול מקנאת המלאכים, עד שגברה דו ותטף התורה לידו והורידה

לקוטי הלכות

הלכות הרשאה ה

חושן משפט רכה

למטה ומסרה לישׂאל. ומגדל כחו העצום הוא מתגבר עד שיכול להציל את כל אחד ואחד מישראל הרצף להתקרב אליו באמת להצילו מקנאת המלאכים לכל יפילו אותו בשום אפן בעולם. וזה על ידי שיכול לעשות ראש השנה על ידי בחינת ה"ל, דהינו שיכול לדון את הכל לזכות בתעד נפלא על ידי שידע מקום כל אחד ואחד, כי הוא בבחינת מקומו של עולם וכו' כנ"ל. ועל ידי זה הוא מכניס את כל אחד לכף זכות באמת ומוצא נקודות טובות בכל מדה ובכל חסון מהתקונים הנ"ל אפילו בהגרוע שבגרועים עד שיכול לזכות גם אותו לכל התקונים הנ"ל, עד שזוכה לפי בחינתו לאחז עזמו בכסא הכבוד, עד שלא יוכלו להפילו בשום אפן, כי הצדיק האמת לוחם בעדו מלחמת ה'. והעקר על ידי שהצדיק זוכה להיות נכלל בבחינת מקומו של עולם, שעל ידי זה ידע מקום של כל אחד ואחד, שעל ידי זה יכול לעשות ראש השנה כנ"ל:

יט וזה בחינת משה קבל תורה מסיני ומסרה ליהושע, שאנו עוסקין במסכתא הקדושה הזאת בימי הספירה שבין פסח לעצרת, שאנו מכינים עצמנו לקבלת התורה בשבועות בכל שנה ושנה, דהינו לזכות מעתה לקבל התורה מחדש באפן שנובה לקומה, שההעקר, כי לא המדרש היא העקר אלא המעשה.

ועל פן התחיל התנא במסכתא הזאת, שהיא אבות, משה קבל תורה מסיני דיקא, כי סיני הוא בחינת ענוה ושפלות, כמו שאמרו רבותינו ז"ל שבשביבול זה נתנה התורה בחר סיני מפני שהוא הר נמוך, להורות שאי אפשר לזכות לקבלת התורה כי אם על ידי ענוה ושפלות כמו משה רבנו עליו השלום, כי אי אפשר לקבל את התורה ולהורידה לישׂאל לזכות את כל אחד ואחד שזוכה לקומה כי אם על ידי ענוה ושפלות אמתי כמו משה, כי על ידי ענוה אמתיית שהוא בחינת אין ממש, הוא דיקא יכול לעלות ולכלל בבחינת מקומו של עולם, שהוא בחינת למעלה מהמקום, ששם דיקא יודעים מקום של כל אחד ואחד ויכולים לזכות את כל אחד ואחד כנ"ל. כי מי שאינו בתכלית הענוה הזאת ואינו בתכלית הפטול רק עדון יש לו איזה ישות, עדון הוא בתוך בחינת מקום ואינו נכלל בשלמות בבחינת למעלה מהמקום, ועל פן אינו יודע את מקום של כל אחד ואחד ואינו יכול לדון את כל אחד לזכות לפי מקומו וכו', רק זה הצדיק שהוא ענו במשה, שהוא אין ממש בתכלית הפטול באמת ומאחר שהוא בבחינת אין באמת אין לו שום מקום כלל, על פן הוא נכלל באמת בבחינת למעלה מהמקום ויכול לעשות ראש השנה, דהינו לזכות את כל אחד ואחד לפי מקומו כנ"ל, מאחר שידע מקום כל אחד וכו'. ועל

פן מפל המעלות והקדשות של משה
 רבנו, עליו השלום, ארון כל הנביאים
 והחכמים, לא שבחה התורה אותו כי אם
 במעלת העגוה, כמו שכתוב: "והאיש
 משה ענו מאד וכו'". כי זה העקר, שעל
 ידי זה דוקא זכה לקבלת התורה ולמסרה
 לישראל, כי עקר קבלת התורה שזכה
 משה היה עקר הגבורה והמלחמה
 שנקבלה באפן שיוכל למסרה ליהושע
 תלמידו שיוכל למסרה לישראל מדור
 לדור לעולם, כי על משה בעצמו לא היו
 המלאכים מקטרגים כל כך, כי ידעו גדל
 קדושתו העצומה שפבר נצח ושביר היצר
 הרע בתכלית, אך כל עקר קטרוגם היה
 על שרצה משה לקבל את התורה
 ולמסרה ליהושע תלמידו שתהיה נמשכת
 לישראל לדורות עולם. ועל זה סברו שיש
 להם כח לקטרג מחמת שראו שאין
 מעשי הדורות עולים יפה ועל פן סברו
 שיכולים לקטרג כמו שקטרגו על בריאת
 אדם הראשון מחמת שראו שסופו
 לחטא. ואף על פי שעקשו כבר ראו
 מעשה ה' שה' יתברך גמר כרצונו ויכבר
 היו פעולם האבות אברהם ויצחק ויעקב
 והשכטים הקדושים עד שיצא אור נפלא
 בזה שהוא משה רבנו שהתגבר ונצח
 המלחמה פראוי, אף על פי כן קטרגו על
 מה שרצה למסרה לישראל לדורות, כי
 ראו שעתידים לחטא באותו הדור, מפל
 שפן בדורות האחרים, בפרט בסוף
 הדורות, אבל משה בעצם כחו לא די

שהתגבר עליהם וקבל את התורה אף גם
 קבלה בכח בזה עד שיוכל למסרה
 ליהושע תלמידו שיוכל להמשיכה מדור
 לדור לעולם. וכל זה זכה על ידי שקבלה
 מסיני שהוא בחינת שפלות אמתו, שעל
 ידי זה נכללים בבחינת מקומו של עולם,
 שעל ידי זה יכולים להמות כלפי חסד
 ולזכות את כל אחד ואחד לפי מקומו,
 שעל ידי זה יכולים להציל אפלו את
 הגרוע שבגורעים מקטרוג המלאכים עד
 שגם הוא יזכה לבחינת קבלת התורה
 ולהמשיכה לדורות, כי המשכת התורה
 מדור לדור חובה על כל אחד ואחד
 מישראל, כמו שכתוב: "ושננתם לבניך
 ודברת בם וכו' ולמדתם אתם את בניכם
 וכו'". וכמו שמבאר בהתורה "כי
 מרחמם" וכו' שהחייב על כל אחד
 מישראל לעסק בשיוב העולם, דהינו
 לדבר עם חבריו לעוררם לעבודתו יתברך
 וכו', אבל הפעל דבר מתגרה על כל אדם
 ואינו מניחו לעסק בזה ואם ירצה
 להתגבר כנגדו, הוא מתגרה בו ביותר
 ויותר פדוע וכו'ל. על כן עקר התקון על
 ידי הצדיק שהוא ענו במשה שעל ידי זה
 יכול לעלות ולכלל בבחינת מקומו של
 עולם, שעל ידי זה הוא מזכה את כל
 אחד ואחד ומצילו מקטרוג המלאכים עד
 שמזכהו שגם הוא יאחו עצמו בכפא
 הכבוד וכו' וכו'ל, כי כל התקונים
 המבארים בתורה הנ"ל עקר תכליתם
 הוא עגוה ושפלות שזה עקר תכלית

לקוטי הלכות

הלכות הרשאה ה

חושן משפט רכו

שְׁלֵמוֹת הַכֹּל בְּיָדוֹ, כִּי מִבְּאֵר שֵׁם שְׁהִתְקוּן עַל יְדֵי בְּנֵי יְרוּשָׁלַיִם, דְּהֵינּוּ תְּקוּן הִירָאָה שְׂבִלָב וְעַקֵּר תְּכִלִּית הִירָאָה הוּא עֲנֵהוּ בְּחִינַת עֶקֶב עֲנֵהוּ וְרֵאת ה', שְׁעַל יְדֵי זֶה ה' יִתְבָּרֵךְ מִקְּבֵל תְּפִלָּתוֹ, כְּמוֹ שְׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ ז"ל וְכַמְבָּאֵר בְּדַבְּרֵינוּ ז"ל וְכֵן בְּלָם:

כ וְזוּה: מוֹשֶׁה קָבַל תּוֹרָה מִסִּינַי, שֶׁהוּא בְּחִינַת עֲנֵהוּ וְשִׁפְלוּת אֲמַתִּי, שְׁעַל יְדֵי זֶה הוּא בְּחִינַת מְקוֹמוֹ שֶׁל עוֹלָם וְיִכּוֹל לַעֲשׂוֹת רֵאשׁ הַשְּׁנֵה לְדוֹן אֵת הַכֹּל לְכַף זְכוּת, עַל יְדֵי זֶה דִּיקָא קָבַל אֵת הַתּוֹרָה וּמִסֵּרָה לַיהוֹשֻׁעַ שֶׁהָיָה לוֹ כַּח לְמִסֵּרָה לַיהוֹשֻׁעַ תְּלִמְדוֹ אֵף עַל פִּי שֶׁהוּא בְּעֲצֻמוֹ לֹא הָיָה לוֹ זֶה הַכַּח בְּשִׁלְמוֹת עַד שֶׁהִצְרִיךְ מוֹשֶׁה לְהַתְּפַלֵּל עָלָיו, יְהִי יוֹשֻׁעַד מַעֲצַת הַמְּרַגְלִים, שְׁעַל שֵׁם זֶה נִקְרָא יְהוֹשֻׁעַ, כְּמוֹ שְׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ ז"ל. כִּי הַמְּרַגְלִים פָּגְמוּ בְּכָל הַנ"ל עַל יְדֵי שֶׁפָּגְמוּ בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל שֵׁשֶׁם יְרוּשָׁלַיִם וְכִית הַמִּקְדָּשׁ שְׂבִילָב מִכָּל הַתְּקוּנִים הַנ"ל, כִּי שֵׁם בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל וְכִית הַמִּקְדָּשׁ הוּא עַקֵּר תְּקוּן שֶׁל קְדֻשַׁת הַשְּׁלִישׁ רְגָלִים, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב: "שְׁלוֹשׁ פְּעֻמִּים בְּשָׁנָה יֵרָאֵה כָּל זְכוּרָה וְכו'". וְעַל כֵּן שֵׁם עַקֵּר מְקוֹם הַגְּבוּאָה הַנְּמוּשָׁכַת מִבֵּין שְׁנֵי הַכְּרוּבִים וְכו', וְשֵׁם עַקֵּר הַתְּפִלָּה, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב: "כִּי בֵּיתִי בֵּית תְּפִלָּה". וְשֵׁם שְׁעַר הַשְּׂמַיִם לַעֲלוֹת וּלְכַלֵּל דְּרָךְ שֵׁם, לַעֲלוֹת מִבְּחִינַת מְקוֹם לְבַחֲנֵינָה לְמַעֲלָה מִהַמְּקוֹם. וְעַל כֵּן

נִקְרָא הַבַּיִת הַמִּקְדָּשׁ בְּשֵׁם מְקוֹם, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב: "וַיִּפְגַּע בְּמְקוֹם וְכו' מִה נִזְרָא הַמְּקוֹם הַזֶּה". כִּי שֵׁם נִכְלָלִין בְּמְקוֹמוֹ שֶׁל עוֹלָם וְעַל כֵּן שֵׁם מְקוֹם הַמִּשְׁפָּט, כִּי שֵׁם יָשְׁבוּ הַסַּנְהֶדְרִין בְּלִשְׁבַת הַנְּזוּת, כִּי הַמִּשְׁפָּט צָרִיךְ לְהִיטֵי בְּרַחֲמִים לְהַטּוֹת כְּלָפֵי חֶסֶד לְהַפְּדֵי בְּזְכוּת כָּל אֶחָד. כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב: "וְשִׁפְטוּ הַעֲדָה וְהַצִּילוּ הַעֲדָה", וְכְמוֹ שְׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ ז"ל. וְעַל כֵּן הָיָה עַקֵּר הַמִּשְׁפָּט בְּבֵית הַמִּקְדָּשׁ, שֵׁשֶׁם נִכְלָלִין בְּמְקוֹמוֹ שֶׁל עוֹלָם, שְׁעַל יְדֵי זֶה יְכוּלִין לְדוֹן אֵת הַכֹּל לְזְכוּת כְּנ"ל (וְכְמוֹ שֶׁכְּבָאֵר מִיָּה בְּמְקוֹם אַחֵר). וְהַמְּרַגְלִים פָּגְמוּ בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, וְעַל כֵּן פָּגְמוּ בְּכָל זֶה, וְעַל כֵּן לֹא יָכִילוּ לַעֲמֹד בְּעֵד קַמְרוּג הַמְּלֹאכִים עַד שֶׁהִפִּילוּ אוֹתָם, שְׁזֶה בְּחִינַת מוֹה שְׁאָמְרוּ: "וְשֵׁם רְאִינוּ אֵת הַנְּפִילִים", שֶׁהֵם בְּנֵי הַמְּלֹאכִים שֶׁמְחַזְּאִי וְעוֹאֵל שְׁנִפְלוּ מִלְּמַעְלָה עַל יְדֵי שֶׁקַּמְרוּגוֹ עַל בְּרִיאַת הָאָדָם. וְעַד כֵּן הֵם מְקַמְרוּגִין, וְהֵם הַתְּקַרוּ בְּהַמְּרַגְלִים, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב שָׁם, "וַנְּהִי בְּעֵינֵינוּ כַּחֲנִבִּים וְכֵן הֵינּוּ בְּעֵינֵיהֶם". כִּי הַמְּרַגְלִים נְפָלוּ בְּעֵינֵיהֶם בְּנִגְדָם. וְזֶה הָיָה עַקֵּר הַפְּגָם שְׁלָהֶם, כִּי לֹא הִאֲמִינוּ בְּעֲצָם תְּקִיף גְּפִלְאוֹת כַּחוֹ שֶׁל מוֹשֶׁה רַבֵּם שֵׁשׁ לוֹ כַּח לְהַצִּילֵם מִקַּמְרוּגֵם הַמְּלֹאכִים וּלְזַכּוֹתָם בְּקְדֻשַׁת קְבִלַת הַתּוֹרָה לְדוֹרוֹת וּלְהַנְחִילֵם אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל וְהַבַּיִת הַמִּקְדָּשׁ שֵׁשֶׁם עַקֵּר הַתְּקוּן כְּנ"ל. וְהַיֹּשֻׁעַ נִצּוֹל מַעֲצַת הַמְּרַגְלִים עַל יְדֵי גְּדַל כַּחוֹ שֶׁל מוֹשֶׁה רַבּוֹ שֶׁלֹּא מִשׁ מִתּוֹךְ הָאֵהָל וּבְרַכוֹ, יְהִי יוֹשֻׁעַד

ידי אנשי כנסת הגדולה שהם סדרו לנו כל סדר התפלה, כמו שאמרו רבותינו ז"ל. ואף על פי שכל התקונים הנ"ל צריך כל אדם לקיים כפי זכות לאחו עצמו בכפא הכבוד הנ"ל, אך אף על פי בן זה ידוע ומבאר בכמה מקומות שכל התקונים הם בכלליים ובפרטיים בכמה וכמה בחינות. ועל פן כל צדיק יש לו מדה ותקון בפני עצמו, אף על פי שבנדאי הוא כלול מכל תקוני המדות כמו מדת חסד לאברהם וגבורה ליצחק, אף על פי שבאמת בנדאי היה לאברהם שלמות בכל המדות, אך עקר תקון מדת החסד נחשב לאברהם וגבורה ליצחק וכו'. וכמו בן בענן הנ"ל והבן:

כב וזה שנסמך מיד למשנה זאת, 'הם אמרו שלשה דברים, הווי מתונים בדיו, לבלי לחטף לדון את חברו, כי המושפט לאלקים הוא וצריכין להיות מתון מתון מתון היטב היטב איד לדון את חברו, כי אי אפשר לדון את חברו כי אם כשהוא בבחינת מקומו של עולם וכו' כנ"ל. וזהו: 'העמידו תלמידים הרבה', פי בנדאי מי שהוא בבחינה זאת יכול להעמיד תלמידים הרבה, פי לא ירחק שום תלמיד אף על פי שאינו נדאי לפי מעשיו לקרבו, אף על פי בן ימצא בו איזה זכות ונקדה טובה על ידי שהוא בבחינת מקומו של עולם וכנ"ל. וזהו:

מעצת הרגלים. ולא די שגזול מהם, אף גם זכה לקבל את כל התורה ממושה ולהמשיכה לדורות. והכל בכחו של משה על ידי שהיה ענו כזה עד שזכה להכלל בשלמות בבחינת מקומו של עולם וכו' וכנ"ל. וזה, משה קבל תורה מסיני, שהוא בחינת שפלות וענוה. ומסרה ליהושע וכו', פי דיקא על ידי בחינת סיני היה לו פח לקבלה ולמסרה ליהושע תמיד להמשיכה לדורות כנ"ל:

כא וזה: 'ויהושע לוקנים וקנים לנביאים ונביאים מסרוה לאנשי כנסת הגדולה'. זה רמז על כל התקונים הנאמרים בתורה הנ"ל. שעל ידם זוכין שיוכל לאחו את עצמו בכפא הכבוד, שעל ידי זה גזולין מקנאת המלאכים כנ"ל. וזה בחינת ויהושע לוקנים, וקנים הם בחינת השלשה אבות שנקראים וקנים, כמו שכתוב באברהם, 'ואברהם וקן בא פנים'. וכן ביצחק, 'וידי פי וקן יצחק' וכן ביעקב כתיב, 'ועיני ישראל כבודו מזקן'. וכמובא במדרש רבה. והשלשה אבות הם בבחינת השלש רגלים כידוע ועל ידי השלש רגלים שהם בחינת האבות, בחינת וקנים שעל ידם מתקנים השלש תאוות הנ"ל, על ידי זה זוכין להשפעת הנבואה, כמו שכתוב שם. וזה, וקנים לנביאים. ועל ידי נבואה זוכין לשלמות התפלה. וזה, וקנים מסרוה לאנשי כנסת הגדולה שהם בבחינת תקון התפלה, פי כל תקון התפלה נמשך על

הלכות ערב

הלכה ה

כג וזה בחינת מה שאמרו רבותינו ז"ל, הרחק מן הערבנות. פי כפר מבאר לעיל (בא"ת ז) שכל ההלואות נמשכין מחמת שפגם בתפלה שלא התפלל בכונה נראוי ולא קשר תפלתו להצדיק האמת שהוא בחינת המלוה והגדול שכל העולמות וכל הגלגלים ותמה ולבנה וכוכבים וכו', מפל שכן כל העולם השפל הזה הארץ וכל אשר עליה וכו', כלם הם בחינת לווים ומקבלים ממונו. וכל סלוק חובם והלואתם הכל תלוי בהאדם שבשבילו נברא הכל שצריך שיתפלל בכונה ולקשר תפלתו לצדיק האמת שהוא המלוה הגדול, שעל ידי זה חוזרים ושבים כל הבחיות אליו, שזהו בחינת סלוק כל ההלואות הנ"ל וכמבאר לעיל ^{ל"ג} כל זה, עין שם. ומי שפגם בזה, על ידי זה נופל להלואות וחובות וכו' ומחמת זה ^{ל"ד} קשה לסלק חובות ההלואות, פי עקר סלוק החובות וההלואות בתקונם הוא על ידי תקון התפלה בשלמות שעל ידי זה עקר סלוק ההלואות וכו' כנ"ל. וכשביל זה צריכין להתרחק מן הערבנות, כמו שאמרו רבותינו ז"ל, פי מי יוכל להכניס את עצמו בזה לסלק חובות והלואות של חברו, פי הלואי שפקיע את עצמו לסלק חובות ההלואה שלו, דהינו

ויעשו סוג לתורה, פי אף על פי בן הוא צריך לעשות סוג ונדר ומחצה לתורה לרחק את מי שהוא להפך ממש, פי אף על פי שצריכין לדון את הכל לכף זכות לפי מקומו, אף על פי בן מי שהוא חולק גמור, והעקר על ידי שאינו מבטל גבוה ונאותו שעושה מעשה ומרי כמו שידע בעצמו, ואף על פי בן ממעה את עצמו ואינו רוצה להכניע את עצמו נגד הצדיק האמת, מפל שכן כשחולק עליו ומבנה אותו. ואזי הבא לפיכך פותחין לו, שמנרשין אותו מלהתקרב אל גדרת האמת על ידי הפגים והגדרים שעושה הצדיק בעצמו לתורתו שלא יתקרב אליו זר. ועקר ההתרחקות הוא מחמת הנפשות והנאות שהוא ההפך ממש מבחינת סיני שהוא עונה והשפלות שמשם קבל משה את התורה ומכרה ליהושע וכו' וכו' לדורות עולם, אבל אף על פי בן בהכרח הבחירה חפשיית, פי הכל נברא בשביל הבחירה. ועל פי בן אף על פי שצריכין לדון את הכל לזכות כדי להעמיד תלמידים הרבה, אף על פי בן צריכין לעשות סוג לתורה, לרחק מי שראוי לרחקו מחמת נפשותו עד אשר יבנה לבבו הערל ושב ורפא לו. וכן מוכן בדבריו ז"ל בכמה מקומות שהצדיק אומר תורתו בבחינה זאת לקרב את מי שרוצה להתקרב ולרחק ההפך בבחינת זכה נעשה לו סם חיים לא זכה וכו'. פי ישרים דרכי ה' וכו' ז"ל:

כן קשה לאחר לסלק בעד חברו, כי איד
יוכל לעלות דרך הצנור של חברו לסלק
חובותיו:

כד וזה בחינת הדין המבאר בשלחן
ערוך: ערב בשעת מתן מעות,
משתעבד. שלא בשעת מתן מעות, אינו
משתעבד, אלא בקנין. ומקורו בהמשנה
בסוף בבא בתרא שאמר שמעון בן גנם,
הרי החוניק את חברו בשוק וכו', שכן לא
על אמונתו הלוחו. והתנא שבה מאד את
דבריו ואמר: הרוצה שיחפים וכו', עד
ישמש את שמעון בן גנם:

כה וזה: כי עקר שרש הערבות נמשך
מבחינת קבלת התורה שהיו
כל ישראל ערבים זה לזה. וזה מחמת
שבשרש גשמות ישראל נחשבים בלם
כאחד, כמו שאמרו רבותינו ו"ל על
פסוק: "כל הנפש הבאה לבית יעקב
וכו'", שנקראים נפש אחד, כי נמשכים
מקור האחדות ועל כן כל ישראל
ערבים זה לזה בקבלת התורה, אבל תקון
זה הערבות, דהינו לסלק החוב שחייב כל
אחד, עקר תקונו על ידי בחינת המלוה
הגדול הנ"ל שתפלתו בשלמות בבחינת
התנצצות משיח שהוא המלוה לכל
אחד. והוא הערב בעד כל אחד שפוף
כל סוף יסלק חובות הלואותיו בשלמות,
כי בני ישראל שנעשו ערבים זה לזה רבם
ככלם אינם יכולים לסלק חייב הערבות,
כי הלואי שפקיע את עצמו. ועל כן
העקר הוא הצדיקי אמת שהם בבחינת

שיזכה להתפלל בכונה ולקשר תפלתו
לצדיקי אמת שהם בחינת המלוה הגדול,
שהו עקר סלוק ההלואות של כל אדם,
כי כל בני אדם שעוולם בלם הם
בבחינת לווים מהמלוה הגדול שהם
לווים ומקבלים ממנו כל השפעותם
וחיותם וכו"ל. ואשרי מי שיצא ידי
חובתו לסלק חובות של עצמו על ידי
תקון התפלה כראוי כנ"ל. ואיד יוכל
להכניס עצמו לערב בעד חברו שכא לידי
הלואה בגשמיות שנמשך מחמת שנפגם
ביותר עבודת התפלה, ואיד יוכל לערב
בעדו לסלק ההלואה מאחר שעקר
הסלוק בתקונו הוא על ידי תקון התפלה
שיקשר תפלתו כראוי להמלוה הגדול עד
שישבו כל הבחות והחיות לשרשם
לדבר ה' ששם בחינת סלוק כל ההלואות
של כל באי עולם, וזה מטל על כל אדם
בעצמו. שכפי השפע והחיות שמקבל,
שהוא בחינת הלואה מהמלוה הגדול, כן
יתחזק בעבודתו עד שיחזיר ועלה הפח
לשרשו שהוא עקר סלוק ההלואה
ברוחניות ועל ידי זה יתממן גם ההלואה
בגשמיות. וזה חובה על כל אדם בעצמו,
אבל איש אחר קשה לו מאד לסלק
חובות והלואות של חברו, כי כל אחד
יש לו שביל וצנור מיוחד שדרך שם מקבל
השפעתו וחיותו שהו בחינת הלואה,
ודרך הצנור שלו צריך להעלות כל
הבחות והחיות לשרשו על ידי תקון
התפלה שהו בחינת סלוק ההלואה. ועל

לקוטי הלכות

הלכות ערב ה

חושן משפט רלא

המלוכה הגדול הנ"ל שהוא אוהו בכפא הכבוד, שהוא שרש נשמות כל ישראל והוא יכול לעשות ראש השנה לדון את כל אחד לכף זכות לפי מקומו מחמת שהוא בבחינת מקומו של עולם וכו' כנ"ל. והוא המלוכה והוא בעצמו הערב בעד כל אחד שבנדאי יסלק הלוואתו, פי זה הצדיק המלוכה הגדול הוא טוב לכל תמיד ואינו מפסיק טובו וחסדו לעולם, ואפלו מי שלוה ממנו ואינו מסלק לו הוא מלוה לו עוד יותר ויותר כמה וכמה פעמים בלי מספר עד שסוף כל סוף ירחיב ידו ויסלק לו הכל, ואם חס ושלום, אף על פי כן ימרד בו ולא ירצה לסלק לו יש פח לזה המלוכה הגדול לגבות חובותיו ממנו לעולם ויוכל למצא אותו ולא יוכל להסתיר ממנו. ואפלו במלך בשר ודם יש דגמא זאת בגשמיות. כמו למשל שנמצא מלך אדיר חסיד וטוב מאד גומל חסד בלי שעור והונו ורכושו ועשירותו וממשלתו גדולה ורחבה מאד ודרבנו לגמול חסד להלוות לכל הבאים ומבקשים לקבל טובתו, ותכף בשמסלקים לו, הוא מלוה להם עוד ככפלי כפלים. ואפלו מי שאינו מסלק כראוי תכף בשבא ומבקש ממנו עוד הלוואה הוא מלוה לו עוד, כדי שירחיב ידו וכן לעולם. אבל מי שמורד בו ואינו מכניע עצמו תחתיו, הוא יכול למצוא בכל מקום שהוא וגובה ממנו חובותיו מכל מה שמוצא אצלו ואם אינו מספיק,

הוא מיסרו ומענישו כפי החובות המגיעים ממנו. אך במלך בשר ודם אינו יכול ליסרו רק עד שתצא נשמתו. ועל כן לפעמים אינו יכול להפריע ממנו כראוי כפי חובותיו. וגם לפעמים הוא בורח במקום שאי אפשר למצאו, אבל אצל ה' יתברך כתיב, "אין השד ואין צלמות להסתיר שם כל פעלי און". ועל כן נאמר בו יתברך, "מי כמהו מורה". וכמו שפרש רש"י שם, מלך בשר ודם וכו', עין שם. והצדיקי אמת בחינת המלוכה הגדול הנ"ל שזוכים לדבר ה', שהוא שרש הכל, נכללים בו יתברך ויש להם ממשלה נצחית שהיא ממשלת ה' יתברך בחינת צדיק מושל. וזה הצדיק המלוכה הגדול הוא מלוה תמיד לכל הרוצה לקבל טובתו בבחינת כל היום חונן ומלוה וכו'. ואפלו מי שאינו משלם לו כראוי הוא מלוה לו עוד עד שירחיב ידו ויסלק. ואם עדין אינו מסלק, הוא מלוה לו עוד כדי להרחיב ידו. וכן כמה פעמים בלי שעור. בבחינת לזה רשע ולא ישלם וצדיק חונן ונותן שאף על פי שאינו משלם הצדיק חונן ונותן יותר ויותר עד שירחיב ידו וישלם וכן לעולם, פי טובו אינו נפסק לעולם, פי זה הצדיק הוא בבחינת מקומו של עולם שדן את הכל לזכות כפי מקומו ועל כן מוצא בו זכות תמיד להוסיף ולהשפיע לו רב טוב וחסד במקום עליון ונורא מאד באפן שיוכל להרחיב ידו לסלק חובותיו. ואם אף על פי כן יתעקש

הלווה רשע וימרד בו חס ושלום, ולא ירצה עוד להכניע תחתיו לקבל טובתו יש לו פח וממושלה לגבות ולהפרע ממנו לעולם כי ממושלתו של ה' יתברך בידו. שנאמר בו, "אין חשך וכו' להפטר שם". וכמו שכתוב: "ואם יחטרו בשאל משם ידי תקחם וכו'". אבל דרכו להטיב תמיד והוא מסבב סבות וגלגולים שונים בלי שעור בדרך טובו ותקדו הנפלא עד שיתרצה להכניע עצמו לבקש ממנו טובתו, ואין הוא משפיע לו בכל פעם עוד חסד וטוב במקום גבה ביותר עד שסוף כל סוף ישובו הכל אל ה' ויסלקו חובותם בראוי. ועל פן רק צדיקים באלו שהם בבחינת מלוה הגדול, בחינת התנוצצות משיח, הם יכולים להיות ערב בעד כל אחד ואחד, כי יש להם פח לעזר לכל אחד עד שישלך להם וכו' וכנ"ל. ועל פן עקר הערבות גמושד מבחינת משיח שבא מיהודה שאמר: "אנכי אערכנו וכו'". כי יהודה בחינת משיח, עקר הערב בעד כל ישראל שערכים זה בזה, כי הוא יתקן הכל וכנ"ל:

בו וזה בחינת "מה הערבון אשר אתן לך ותאמר החתמד ופתילך ומטף וכו'". כי הם היו צריכים להמשיך נשמת משיח בעולם, כמו שאמרו רבותינו ז"ל, על פן הזכירה ערבון, כי הוא הערב בעד כל ישראל שישלכו כל חובותם, כי הוא יתקן הכל כנ"ל. ועקר התקון על ידי התפלה בשלמות כנ"ל שזה זוכין על ידי

תקון השלש עבודות המבארים שם שהם אמונה הפך עבודה זרה ותקון הקרית ותקון שפיכות דמים שהוא בחינת אל תהי בו לכל אדם וכו', כמו שמבאר שם. והיו בחינת החתמד ופתילך ומטף. 'חתמד', זה בחינת תקון החותם אות ברית קדש, שזהו בחינת תפלין המרמזים בחתמד, כמו שאמרו רבותינו ז"ל, כי תפלין הם בחינת פתוחי חותם קדש לה' שנעשים על ידי תקון חותם הקרית, כמו שמובא במקום אחר (בפתיחה תקנו אמונה עין שם). ופתילך זה בחינת ציצית, תקון הלבושים, שהם בחינת פבוד, כי רבי יוחנן קרא למאניה מכבודותא, שזהו בחינת תקון אל תהי בו לכל אדם, בחינת איהו מכבד המכבד את הבריות וכו'. ומטף זה בחינת אמונה, כי עקר האמונה נתגלה על ידי האותות והמופתים שעשה משה במטוהו, כמו שכתוב: "ואת המטוה הזה תפח בדרך אשר תעשה בו את האהרה". שעל ידי זה נתגלה האמונה הקדושה, כמו שכתוב: "ויעש האהרה לעיני העם ויאמנו העם וכו'". ועל פן נקראו השבטים הקדושים בשם מפות, כי הם כלל בני ישראל שממשיכין האמונה הקדושה בעולם שהוא בחינת מטה משה. על פן 'מטף' זה בחינת אמונה. נמצא, שאלו השלשה חתמד ופתילך ומטף הם בחינת תקון שלש העבודות הנ"ל שעל ידם עקר תקון התפלה, שעל ידי זה עקר סלוק כל החובות, שזהו

לקוטי הַלְכוֹת

הלכות ערב ה

חושן משפט רלג

בבחינת מקומו של עולם ששם הכל אחד ושם נכללים כל המקומות וכל הצנורות יחד ועל פני משם דיקא יכולים להמשיך תקון לסלק אפלו חובות חברו שלווה מכנים עצמו הערב. וזה אין זוכה כי אם המלוה הגדול וכנ"ל. ועל פני בשעת מתן מעות על ידי המצוה של ההלוואה נכלל שם בבחינת המלוה הגדול וכנ"ל, על פני אז דיקא הערב משתעבד בלא קנין, אבל אחר כך אין יכול להשתעבד לערב בעד חברו, כי אחר כך נתרחק משם וכנ"ל:

כח ועל פני אחר מתן מעות אינו משתעבד אלא בקנין, כי כל הקנינים הם בבגדים ולפנים בישראל במנגל, כמו שכתוב: "וזאת לפנים בישראל על הגאולה וכו', שלף איש געלו וכו'". כי הקנין הוא שלא ישנה עוד. וכל השנויים הם למטה בשנוי המקומות ששם אחיות השקר והשנוי, אבל למעלה בבחינת שרש נשמות ישראל ששם הכל אחד, אין שום שנוי ושקר בבחינת שארית ישראל לא יעשו עולה וכו'. ועל פני מקבלין קנין סודר, כי הבגדים והלבושין הם בבחינת פסא הכבוד, בחינת שרש נשמות ישראל, כמו שכתוב: "לבושין תקינת להון דמניהו פרחין נשמתין לבני ג'א וכו'". ועל פני כל הקנינים על ידי הבגדים שעל ידי זה מקשרין עצמן לשרש נשמות ישראל ששם אין שום שנוי ושקר חס ושלום. ועל פני אחר הקנין אין יכולין לשנות עוד,

השלמות והיה נשלה על ידי משיח שהוא הערב בעד הכל לסלק הכל פנ"ל. ועל פני לקחה הערבון אלו השלשה התקדו וכו' וכנ"ל:

כח ועל פני ערב בשעת מתן מעות משתעבד, כי זה המלוה לחברו וגומל עמו חסד, על ידי זה הוא נכלל בבחינת המלוה הגדול הנ"ל שהוא בבחינת מקומו של עולם, ששם כל נשמות ישראל הכל אחד, שמחמת זה כל ישראל ערבים זה לזה ומשם שרש הערביות פנ"ל. ועל פני בשעת מתן מעות משתעבד הערב, כי הערב אין יכול להשתעבד בעד חברו כי אם על ידי שמקבל משרש הערביות הנ"ל ועל פני בשעת מתן מעות שהמלוה נתן מעות ומשפיע להלווה או על ידי המצוה הזאת נתעורר שרש חסד של המלוה הגדול שגומשו ממקומו של עולם, ששם הכל אחד, ששם שרש הערביות. ועל פני אז דיקא יכול להכניס ערב תחתיו מחמת ששם הכל אחד וכנ"ל, אבל לאחר מתן מעות אינו משתעבד, כי מאחר שקבר לזה הלווה ואינו מסלק שנה גמושד מחמת שנתרחק משרשו ואינו יכול לסלק הלוואתיו וכנ"ל. ועל פני אז אי אפשר להערב להשתעבד, כי איך יוכל אחד לערב בעד חברו, כי הלא הוא במקום אחר לגמרי ממונו ואין יכול לערב בעדו כי אם בשעולים ומתקשרים לשרשי נשמות ישראל, שעל ידי זה נכללים

בצוארו, שדרך שם מקבל המאכל לתוך גופו שהוא חיותו וקיומו. וכמו שכתוב: "כל עמל האדם לפיהו", שדרך שם מקבל החיות לכל גופו ודרך שם צריך להחזיר החיות לשרשו, שזהו בחינת סלוק החובות, שעקר התקון על ידי התפלה שהיא דבר ה' שיצא מצוארו וגרונו, כמו שכתוב: "קרא בגרון אל תחשך". וכתוב: "רוקמות אל בגרונם וכו'". שעל ידי שמדבר רוקמות אל בגרונו וצוארו, על ידי זה חוזר ומעלה כל החיות והכחות שקבל דרך שם, שזהו בחינת סלוק החובות פנ"ל. ומי שפוגם בזה ועל ידי זה אינו יכול לסלק החובות הוא נחשב שנחנק בגרונו, דהינו שאינו יכול להכניס הרוח חיים ולהוציא הרוח חיים שזה עקר חיות האדם פי' דוע בבחינת הכל סליק הכל נחית וכנ"ל. וזה הלזוה שפוגם בזה ואינו יכול לסלק נחשב נחנק בגרונו ממש פנ"ל. וזה שאמר התנא על הערב שלא בשעת מתן מעות שאינו משתעבד. הרי החונק את חברו וכו', כי מאחר שהוא תובעו ואינו מסלק הרי הוא בבחינת חנק ממש ומחמת זה אינו יכול לערב בעדו עוד מאחר שכבר רחוק משרשו ששם הכל אהר, ששם שרש הערבות פנ"ל. אבל עתה שכבר נפקס מחייתו על ידי שאינו מעלה החיות לשרשו, שזהו בחינת חנק פנ"ל, איך אפשר שערב בעדו וכנ"ל. ועל כן אחיתפל שמדר במלכות בית דוד

ומי שמונה אחר כך פאלו עוקר עצמו משרש גשמות ישראל חם ושלום, ועל כן בקננו משתעבד הערב גם לאחר מתן מעות, כי על ידי הקננו עולים לשרש גשמות ישראל ששם הכל אהר שכל הגשמות פלולים יחד זה בזה, שעל ידי זה כל אהר ערב בעד חברו שמשם שרש הערבות וכנ"ל:

כט וזה מרמז במה שאמר שמעון בן ננס על זה הדין שערב שלא בשעת הלואה אינו משתעבד, הרי החונק את חברו בשוק וכו', והדבר תמוה לכאורה למה הזכיר דוקא מה שחברו תובעו ואינו מסלק בשם החונק את חברו וכי לא סיגי בלאו הכי? אך כל דבריהם ריון עלאין ועמקון וכל מה שייכולין למצא אזהרם רמזים לעבודת הבורא ותפוד בדרביהם הקדושים מחיב כל אהר לפי בחינתו לחתור ולמצא כל מה שייכול. ועל פי הנ"ל מקשר היטב, כי זה הלזוה ואינו משלם שזה נמשך מחמת שלא החזיר כל הכחות והחיות והשפע שקבל מהמלאה הגדול לא החזירם לשרשם פנ"ל. שמזה הפגם נמשך שהוא לזוה ואינו משלם וכנ"ל. על כן נחשב פאלו נחנק בגרונו, כי הצואר והגרון של האדם ששם תלוי כל חיות האדם, דרך שם מקבלין כל ההלאות שהם החיות והכחות, ודרך שם צריכין לבקש להעלותם לשרשם, כי כל ההשפעות והכחות שמקבל כל אהר, כלם הם בשביל חיותו וקיומו שתלוי

לקוטי הלכות

הלכות ערב ה

חושן משפט רלה

שהוא בחינת משיח, שעל ידו תקון כל העולם להחזיר ולסלק הכל לשרשו. ואחיתפל שפגם בזה, על פן היה עגשו בחנק, כמו שכתוב: "ויצו אל ביתו ויחנק". כי הפסיק החיות משרשו על ידי שמרד בדרך, שהוא בחינת משיח, שזהו בחינת חנק כנ"ל:

ל ועל פן כל הקנינים נלמדים מפסוק, "וואת לפנים בוישראל וכו' שלף איש געלו וכו'", שזה נאמר בעת שנשא בעו את רות שמשם נולד דוד שממנו יצא משיח, שהוא יתמן הכל ויעלה הכל לשרשו, ששם בלו אמת ואין שום שנוי שמשם נמשיכו כל הקנינים שיקים דברו ולא ישנה עוד כנ"ל:

לא ועל פן קדם שבועות, שהוא קבלת התורה, קורים פרשת במדבר שנצטוו למנות את ישראל כשהוקם המשכן כמו שנתנו רבותינו ז"ל סימן, מנו ועצרו, כי בכל שנה ושנה צריך כל אחד מישראל להמשיך על עצמו קדשת קבלת התורה בשבועות, שעל ידי זה יבוא אל התכלית שבשבילו נברא העולם שהוא שהיה לו כמטלה על המלאכים, אבל צריכו לראות שיהיה להממשלה קיום שלא יפילו אותו חס ושלום, המלאכים המתקנאים בזה, ולזה צריכו לאחו עצמו בכסא הכבוד שהוא בחינת שרשי נשמות ישראל, בחינת אם כל חי וכו'. ועל פן קורין קדם לזה פרשת במדבר שהוא מספר בני ישראל שנצטוו לשאת ראש

בני ישראל לאסוף ולקבץ בלם להביאם במספר ובמנין כדי לעורר כל שרשי נפשותם החצובות מפסא הכבוד כדי לאחו עצמו בהם, כדי להנצל מקנאת המלאכים ועל פן נצטוו למנותם במספר שמות, כי השם הוא הנפש. כמו שכתוב: "נפש תיה הוא שמו" (כמו שמוכא במקום אחר),

כדי לעורר שרשי נפשותם שזה צריכו קדם קבלת התורה בשבועות, שאז מתעורר קנאת המלאכים, כמו שנתקנאו במשה כשעלה לקבל את התורה עד שנתן לו ה' ויברך עצה לאחו עצמו בכסא הכבוד וכו', כמו שמבאר. ועל פן נצטוו למנותם להביאם בלם במנין ובמספר איש מהם לא יעדר בבחינת

המוציא במספר צבאם איש מהם לא יעדר ולמנותם בשמותם דיקא, כדי לעורר כל שרשי נשמותם, כדי להנצל מקנאת המלאכים כנ"ל, כי על זה המספר נצטוו אחר שהוקם המשכן, כי הכל בחינה אחת, כי מלאכת המשכן נצטוו לתקן חטא העגל, כמו שאמרו רבותינו ז"ל. ועקר החטא נמשך מקנאת המלאכים שנתגרו בהם כל כך על שקבלו את התורה עד שהחטאים, כי אף על פי שמושה רבנו נצול מהם על ידי שאחו בכסא הכבוד, אבל בשאר בני ישראל התגרו עד שהחטאים כל כך. ועל פן נצטוו לתקן את המשכן ולמנותם בלם ושלכו בלם סביב המשכן, כי המשכן עם כל תקונו וכליו וכל

וכן "אנוש פחזיר ימיו וכו'", עד "בכל מקומות ממשלתו וכו'". וזה "הנה מה טוב ומה נעים שבת אחים גם יחד פשמן המוב על הראש וכו', כמל תרמוז שירד על הררי ציון וכו'". וזה "בהעלתך את הגרת אל מול פני המגורה יאירו שבעת הגרות וכו'". וזה בחינת כ' סיון, וזה שנסמך פְּרִשְׁת נִסְכִּים לְפָרֶשֶׁת הַמִּזְבֵּחַ:

לג. ולבאר הענין, כי הכלל הוא שעקר גדלת האדם שיכול לזכות שיהיה לו ממשלה על המלאכים הוא מחמת שהאדם ירד למקום נמוך ומגשם כזה שהוא גשמיית העקר, שהוא תכלית גשמיית המקום, ועל ידי זה יש לו בחירה ונסיונות הרבה וכשזוכה לתקן מעשיו אזי זה האדם דקא יכול לזכות לעלות לבחינת מקומו של עולם ולמשל על המלאכים. ועקר זכותו וגדלתו הוא דקא מחמת שהוא בתכלית תכלית גשמיית המקום וכו'ל. וזה הצדיק שזוכה לזה באמת יכול לדון לבק זכות גם את כל העולם כלו מחמת שידע מקומו של כל אחד ואחד שעל ידי זה נכשל בפה שנקשל חס ושלום, ויכול לזכותו ולהעלותו ממקומו לבחינת למעלה מהמקום ולתקן הכל שזוהו בחינת מה שיכול לעשות ראש השנה וכו', כמבאר ומוכן כל זה לעיל. ולזכות לכל זה הוא על ידי שאוחז את עצמו בבחינת פסא הכבוד שהוא שרשי גשמות ישראל, שזוהו בחינת תקון המשפן וכל נפשות

ישראל שהלכו סביב, הכל הוא בבחינת תקון פסא הכבוד הנ"ל שהוא הארת שרשי נפשות ישראל, כי המשפן בחינת בית המדרש, שהוא בחינת פסא הכבוד, כמו שכתוב: "פסא כבוד מרום מראשון מקום מקדשנו". והכל כדי לתקן כל הנ"ל להציל מנקאת המלאכים על ידי שנאחו עצמנו בלנו בכפא הכבוד שהוא בחינת המשפן וכל תקוניו עם כל ישראל סביביו במספר שמות וכו' וכו'ל ועל כן קורין פְּרִשָּׁה זאת קדם שבועות וכו'ל:

לב וזה בחינת נסיעות בני ישראל שהלכו במדבר ממסע למסע עם המשפן וכליו וכל ישראל סביביו. וזה בחינת "מה" מצדדי גבר בוננו ודרבו יחפץ" שנסמך לפסוק "לזה רשע וכו'". וזה בחינת גדל יקרת מעלת הליכת ישראל ונסיעתם לבתי פגסיות ולבתי מדרשות ולדבר מצוה, בפרט פשהולכים להתקרב לצדיקי אמת שהם בבחינת מקומו של עולם. וזה בחינת "עמדות היו רגליו בשערי ירושלים, ירושלים הבנויה וכו'", וזה בחינת "מה יפו פעמך בנגלים וכו' חמוקי ירכיך כמו חלאים וכו', אלו השיתין שמוחלזין ומגנבין עד התהום מעשה ידי אמן, מעשה ידי אמונתו של יוצר בראשית. וזה פשרה דוד שתינו קפא תהומא כו' ועל ידי זה נחנק אחותפל. וזה "כנבה שמים על הארץ גבר חסדו על יראי, ברחק מורח מפערב וכו', כי הוא ידע יצרנו, וזכר כי עפר אנחנו",

לקוטי הלכות

הלכות ערב ה

חושן משפט רלו

ישראל סביביו וכו' וכן"ל, כי כל שרשי הנפשות נמשכין מהמשפן ובית המקדש שהם בחינת כסא הכבוד כנ"ל. ועל כן נקרא הבית המקדש חדר המזמות על שם שהוא פרץ ורבץ של ישראל כמו שאמרו חכמינו ז"ל, הינו שמשם נמשכין כל שרשי הנפשות וכן"ל. וזה בחינת הנה מפתו של שלמה. ופרש רש"י, זה המשפן. ששים גברים סביב לה פרש רש"י שהם ששים רבוא נפשות בית ישראל, הינו כנ"ל שכל הששים רבוא נפשות ישראל נמשכין מהמשפן ובית המקדש כי שם שרשם כנ"ל. וזהו כלם אחזי הרב מלמדי מלחמה וכו', כי כל בני ישראל צריכין להיות מלמדי מלחמה, לעמד במלחמה הגדולה שבזה העולם שלא אותם קנאת המלאכים שמשם כל בחות היצר הרע של כל אדם כנ"ל. ועל כן נקראים כלם יוצאי צבא, במבאר פפרשת במדבר, כי כל אחד מישראל מקטן ועד גדול הוא מכרח ומחויב להיות איש מלחמה לצאת בצבא ללחם מלחמת ה' בזה העולם ועקר הכח על ידי שיקשר עצמו עם כלל נפשות ישראל על ידי הצדיק האמת שיכול לאחזו עצמו בכסא הכבוד וכן"ל:

לד וזה בחינת מה שהלכו ישראל עם המשפן בכל מסעיהם, כי כל נסיעות ישראל במדבר עם המשפן היה כדי להרים את כל המקומות החריבים מקום נחש שרף ועקרב וצמאון, להרים הכל שיהיה נכלל בקדשת ארץ ישראל

ששם הבית המקדש וקדש קדשים, ששם הסלם מצב ארצה וראשו מגיע השממה שדרך שם נכללין במקומו של עולם וכן"ל. וזה בחינת כל הגליות של ישראל בכלל וכל המלטולים והנסיעות של כל אחד מישראל בפרימיות, הכל כדי להרים ולהגביה כל המקומות שיהיו נכללין בקדשת ארץ ישראל כדי שיעלו לבחינת למעלה מהמקום שזהו עבודת איש הישראל בזה העולם כנ"ל. והעקר בשאדם הולך או נוסע לדבר מצוה לבתי כנסיות ולבתי מדרשות וכיוצא. והעקר ביותר משהולך להתקרב לצדיק האמת שיכול לעשות ראש השנה שהוא בבחינת מקומו של עולם כנ"ל שאזי בכל פסיעה ופסיעה מתקן הרבה, כי מרים ומגביה את המקום לבחינת למעלה מהמקום מאחר שהולך להתקרב להצדיקים שהם בבחינת מקומו של עולם וכן"ל. וזה בחינת מה' מציעדי גבר פונגו ודרבו יחפץ שנסמך לפסוק לזה רשע ולא ישלם וצדיק חונן ונותן שפדבר מהצדיק שהוא המלוה הגדול וכן"ל שהוא אחזי בכסא הכבוד, שעל ידי זה הוא נכלל בבחינת מקומו של עולם. וזהו "כי מברכיו יירשו ארץ" בודאי בחינת צדיקים יירשו ארץ, כי כל מקרביו והמחברכים ממנו יירשם הארץ כי הם מגביהים הארץ הנשמי למעלה לבחינת מקומו של עולם כנ"ל. "מקלליו יברתו", כי זה עקר הכרת, רחמנא לצלן, של החוטאים בזה

חושן משפט

מצעדי גבר. ודיקא על ידי מצעדי גבר בעפר הגשמי הזה, שהוא תכלית המקום, על ידי זה דיקא צריך האדם הגשמי לדבק בעצמו בה' יתברך ובתורתו הקדושה עד שיעלה למעלה המקום דיקא לבחינת למעלה מהמקום, וזה מחמת שבבאן, בעפר הגשמי הזה, הוא עקר הבחירה פנ"ל וזהו ודרבו יחפץ שה' יתברך הכין מצעדי גבר שישם עקר הבחירה בחינת ודרבו יחפץ שה' יתברך חפץ בדרך האדם שהוא בעצמו דיקא יבחר ויברר לו דרך הטוב וכו"ל. וזהו בחינת מה שכתבנו לעיל, שכל סלוק החובות לה' יתברך אי אפשר כי אם בשפוגע כל בחות השפע לזה העפר הגשמי דיקא, כי כל מה שברא ה' יתברך מראש ועד סוף הכל כפי שיהיו נמשכים כל בחות החיות והשפע עד תכלית גשמיית המקום ומשם דיקא מתכלית גשמיית המקום יעלו למעלה למעלה עד שיעלו לבחינת למעלה מהמקום וכו"ל ועל פנ נסמך מזה מצעדי גבר פוננו וכו"ל לפסוק לזה וכו" (בב"ב) והבן היטב היטב:

לה וזה "כי כגבה שמים על הארץ גבר חסדו על יראיו". כגבה שמים על הארץ דיקא כמו כן גבר חסדו וכו"ל, כי כבר מבאר שהצדיק שנקלל בבחינת למעלה מהמקום הוא ממשיך חסד נפלא שהוא בחינת ראש השנה לדון את כל אחד לזכות לפי מקומו מחמת שידע מקום של כל אחד ואחד להכין ירד

העולם ולא די להם בזה אף גם הם חולקים על הצדיק האמת עד שהם בכלל מקלליו, שהם גברתיו משרשם, פי גשפארים קבורים בגשמיית הארץ ואינם יכולים להגביה עצמן למעלה, שזה עקר סוד הפרת, רחמנא לצלן, פמוכן בפפרים:

וזהו שנסמך מיד "מה מצעדי גבר פוננו ודרבו יחפץ". כי זה עקר הנסיון של האדם בזה העולם שה' יתברך הכין מצעדי גבר בזה העולם הגשמי. ושם דיקא דרבו יחפץ באיזה דרך ילך, כי כל התורה בלה נקרא בשם דרך, כמו שכתוב: "בכל הדרך אשר צוה ה' אלתיכם אתכם תלכו". וכתיב, "כי ישרים דרכי ה' וצדיקים ילכו בהם ופושעים יפלו בהם". וכתיב, "כי יודע ה' דרך צדיקים ודרך רשעים תאבד". כי כל זה העולם העובר הוא בחינת דרך שהאדם ירד ממקום גבה ועליון מאד מאד לזה העולם, לעפר הגשמי הזה, כדי שילך ויעבר בו מספר ימי חיו ושם עקר הנסיון והבחירה. ואם יזכה ירים הוא דיקא גשמיית המקום למעלה וכו' וכו"ל, וזהו מה מצעדי גבר פוננו, שכל פסיעה ופסיעה שהאדם צועד ברגליו, פלם פוננו מה. פי ה' יתברך שהוא למעלה מהמקום הכין בגפלאותיו מצעדי גבר בעפר הגשמי הזה שהוא עקר תכלית המקום שצמצם הוא יתברך בצמצומים רבים מבחינת למעלה מהמקום עד שברא המקום הגשמי הזה להכין בו

לקוטי הלכות

הלכות ערב ה

חושן משפט רלט

ומהיכן נמשך וכו', וזהו 'כי כנבה שמים על הארץ, מחמת שה' יתברך יודע כמה וכמה גבה שמים על הארץ והארם הזה ירד ממקום גבה כזה למקום גשמי כזה שהוא עפר הארץ, ועל בן מחמת זה בעצמו גבר חסדו וכו', כי על ידי זה עקר המשכת החסד של הצדיק האמת מחמת שהארם ירד משמים לארץ וכנ"ל. וזהו ג' גבר חסדו על ראויו, כי זה החסד ממשויכין היראים דיקא שהם הצדיקי אמת שזוכין לאחו בכסא הכבוד, שעל ידי זה יכולים לעלות למעלה מהמקום ולעשות ראש השנה כנ"ל, שכל זה תלוי ביצאה שהוא בחינת בנין ירושלים, כמבאר בתחלת התורה הנ"ל, עין שם היטב. ונמצא מקשר יפה הפסוק 'כי כנבה שמים מעל הארץ' כמו בן ממש גבר חסדו על ראויו, כי דיקא על ידי זה ממשויכין היראים שעולים למעלה מהמקום, ממשויכין החסד הנפלא הנ"ל של ראש השנה, מחמת שהארם ירד משמים שהם גבוהים כל כך לארץ הירודה הגשמי הזה וכנ"ל. ולא די לנו כזה כי אם גם במקום הגשמי הזה הפיץ אותנו בארבע כנפות הארץ ואנו רחוקים ממקום מקדשנו כל כך וה' יתברך ברחמיו יודע לכמה פשעים באו בני אדם על ידי הפזור הזה למקומות רחוקים כאלה ועל ידי זה מעורר הצדיק חסדים ורחמים רבים למחול על כל פשעינו ולהכניסנו לכף זכות ולהחזירנו בתשובה

אליו יתברך. וזהו: "כרחק מזרח ממערב הרחיק ממנו את פשעינו", והוא מוכן למשפיל מאליו, כי על ידי זה הפרחק בעצמו שרחוק מזרח ממערב וישראל נפוצים בכל ארבע קצוות במזרח ובמערב וכו', על ידי זה בעצמו הרחיק ממנו את פשעינו וכנ"ל. וזהו: "כי הוא ידע יצרנו וזכר כי עפר אנחנו", 'עפר' דיקא שהוא יתברך וזכר שיצרנו משמים עד עפר הארץ הגשמי הזה ששם כל כחות היצרים רעים, ועל ידי זה הוא דן אותנו ברחמים וחסד גדול, מחמת שהוא יודע יצרנו על ידי שהוא זכר כי עפר אנחנו, שיצרנו למקום גשמי כזה משמים לארץ וכו' וכנ"ל. וזהו: "אנוש כחציר ימיו כציון כחציר וכציון יצמח השדה, שכל תכליתם פשטי צדיק שיוכל להעלות כל כחותם למעלה בבחינת יצא יצחק לשוח בשדה וכנ"ל. וזהו כל עבודת האדם בזה העולם כנ"ל:

וזהו: "כי רוח עברה בו ואינו ולא יפירונו עוד מקומו". והוא נדרש לשני פנים, כי מי שאינו זוכה נאמר עליו כפשוטו שרוח קמעא עוברת על האדם ונעשה אין ואפס כמו חציר יבש וכציון נוכל ולא גבר כלל מקום עשרו ונדלותו שהתפשט בזה העולם כאלו יחיה לנצח. וכמו שצועק דוד המלך עליו השלום וכל הצדיקים על זה בכמה לשונות, כמו שכתוב: "כי לא כמותו יקח הכל וכו'".

חושן משפט

או לגלות מלכותו בכל העולם כמו שתקנו לנו רבותינו ו"ל להרבות בתפלה על זה: ותמלך וכו' ומלך כו' עד ויאמר כל אשר נשמה באפא ה' אלהי ישראל מלך ומלכותו בכל משלה, וגו' ומיו: מלך על כל הארץ דיקא, כי זה עקר גדלתו ותברך וכו'":

לו וזה בחינת "עמדות היו רגלינו בשעריך ירושלים", כי כבר מבאר שעקר העליה מהמקום לבחינת למעלה מהמקום הוא בירושלים ששם הבית המקדש וכו', וצריך האדם לבנו בכל מקום שנתפזר לשם בכל מקום ששמעו רגליו באלו הוא עומד בירושלים, כי רק בשביל זה נתפזר ונגלה לשם בני שירים ונבית זה המקום הנשמי והרחוק מאד לבחינת ירושלים ובית המקדש ששם עולים למעלה מהמקום כנ"ל וזה על ידי שיזכר בה' ותברך בכל מקום שדורך שם רגלו, מפל שפן בשזוכה להתפלל ולפרש שיחתו שם, כי כל העבודות והתפלות צריכין לעלות דרך ארץ ישראל בבחינת "והתפללו אליך דרך ארצם". וזהו: "עמדות היו רגלינו בשעריך ירושלים", שכל מקום שעמדות שם רגלינו, בשעריך ירושלים כנ"ל. וזהו "ירושלים הנבונה בעיר שחברה לה יחדו", שהוא ירושלים של מעלה, שהוא למעלה מהמקום, כי דרך ירושלים עולין מהמקום הנשמי למעלה מהמקום. וזהו "ששם עלו שבמים שבמי

"תקרבם בתימו לעולם וכו'". ויאמר ביקר כל יליו וכו'. וכן הרבה. אבל אם זוכה להיטב מעשיו אזי הוא מעלה כל הכחות לה' ותברך ועולה דיקא מגשמיית המקום הזה לבחינת למעלה מהמקום ונכלל באין סוף. ועליו מתפרש הפסוק לטובה פי רוח עברה בו ואיננו, שהרוח חיים עובר דרך האדם דיקא שבו תלוי הכל, ועל ידי זה ואיננו, שנכלל באין סוף. וזהו "ולא יפרינו עוד מקומו", פי נכלל המקום בבחינת למעלה מהמקום אשר רק בשביל זה ירד למקום הנשמי הזה וכו'. וזהו "ותסד ה' מעולם ועד עולם על יראיו", הינו בחינת התסד הנ"ל שממשיכין היראים שעולין למעלה מהמקום וכו'. וזהו שפסם: "ברכו ה' מלאכיו גברי כח עשי דברו לשמע" וכו', שהם הצדיקים, שהם גבורי כח שזוכין לדבר ה', בחינת "עשי דברו וכו'", עד "ברכו ה' כל מעשיו בכל מקומות ממשלתו וכו'". בכל מקומות דיקא, כי הצדיקים מגביהין כל המקומות לממשלתו ותברך עד שנכלל הכל בבחינת למעלה מהמקום וכו'. וזה שהזכיר שם מקדם: "ה' בשמים הכין פסאו ומלכותו בכל משלה", כי זה עקר התקין על ידי פסא הכבוד שאוחזים בו הצדיקים שעל ידי זה מעלין הכל עד שממשיכין מלכותו וממשלתו בכל העולם בלו בחינת ומלכותו בכל משלה וכו', שזהו בחינת ראש השנה שעוסקין

לקוטי הלכות

הלכות ערב ה

חושן משפט רמא

וה וכו' להרות לשים ה' וכו'"/, הינו הודאה ותפלה בחינת דבר ה', שזהו העקר, שעל ידי זה עולים מהמקום למעלה מהמקום וכו'"/. וזהו: "כי שמה ישובו כסאות למשפט וכו'"/. 'כי שם' דיקא יושבין כסאות למשפט, כי שם שופטין ודינין את הכל לזכות, מחמת שהוא למעלה מהמקום, שעל ידי זה עקר החסד לשפט הכל בחסד לפי מקומו שזהו בחינת ראש השנה וכו'"/. וזהו "כסאות למשפט כסאות לבית דוד". דוד הוא משיח, כמו שפתיבו: "משיח אלקי יעקב", הינו שהכסאות למשפט הם רק לזכות ולחסד בבחינת כסאות לבית דוד שהוא בחינת משיח, שהוא זוכה לכל התקונים ה"ל עד שזוכה לעשות ראש השנה לדון את הכל לזכות לפי מקומו מחמת שהוא בחינת מקומו של עולם על ידי שאוחז את עצמו בכסא הכבוד וכו'"/:

לו וזה שנסמך פרישת נסכים לפרישת מרגלים, כי המרגלים פגמו וכפרו בכל ה"ל, כי הם פגמו בארץ ישראל ששים עקר העליה והפלילות שיהיה נכלל כל אחד ממקומו דיקא בבחינת למעלה מהמקום, שעל ידי זה עקר סליחת העוונות מחמת שעל ידי זה דינין את הכל לכף זכות וכו'"/. וזהו בחינת 'וכפר אדמתו עמו', 'אדמתו' דיקא שעל ידי אדמתו בחינת ארץ ישראל אדמת קדש על ידי זה נתכפר עמו, כי

על ידי זה מעוררין רחמי ה' ותכרד שיסתכל לדון כל אחד ברחמי לפי מקומו שיזכר כי אדמה ועפר אנהנו שיירדנו למקום מגשם כל כך וכו'"/ כל זה זוכין על ידי הצדיק האמת שאוחז בכסא הכבוד וכו' שהוא בחינת משה וכו'"/ שצול כבר מקנאת המלאכים וכו' כנ"ל. והמרגלים פגמו בארץ ישראל ולא האמינו בגדל כח קדשת ארץ ישראל שיכולים שם לזכות לכל זה, כי לא האמינו בגדל כחו של משה על פן אמרו שהארץ זבת חלב ודבש. אפס כי עז העם וכו' עמלק יושב וכו' כי חזק הוא ממנו וכו', הינו שאי אפשר לכבש ולבוא לקדשת ארץ ישראל שהיא כלל הקדשה, כי חזק הוא ממנו, כי המלחמה חזקה מאד מאד. וזה היה מחמת שהתגרה בהם בחינת קנאת המלאכים שמתקרגין על האדם שהם הנפילים שראו כמו שפתיבו שם: "וישם ראינו את הנפילים בני ענק", שהם שמחזאי ועואל שנפלו מן השמים על שמתקרגו על האדם ועדין עתה הם בחינת יצרים רעים המפתים את האדם שנמשך משרש הקנאה, כמובן בספרים. ובה הפיחודו ביותר המרגלים את ישראל, כמובן בפסוק כמו שפתיבו: "ונדוי בעינינו כהנבים וכו'"/. כי אמרו שאי אפשר לנצח המלחמה מגדל ההתנרות שלהם וכו'"/. אבל כל זה מחמת גפיתם שנפלו לתאות הראשות והמנהיגות וההתמנות של שקר והעזו פניהם נגד

בעל חובכם שהוא המלוה הגדול, שהוא משה רבנו, ולא האמינו בגדל כחו, על כן נפלו כל כד. וכמו שכתוב בזהר הקדוש שנפילתם היה מחמת תאות הראשות והמנהיגות, כמו שכתוב: במדברא וכינו למהוי רישין וכו', עין שם (פרשת שלח דף קטז ע"א). אבל יהושע וכלב התחזקו ועמדו בנפיון ואמרו, עלה נעלה ונרשנו אתה, אפלו אמר לנו עשו סלמות ועלו לשמים וכו', כי יהושע נתברך ממשך רבנו, עליו השלום, שאמר לו, יה יושעך מעצת המרגלים וכו', עד שזכה על ידי זה שנמסר לו כל התורה עד שיהיה לו כח למסרה לכל ישראל וכנ"ל. וכל התנבר על ידי שהלך והשתטח על קברי אבות, שזהו בחינת קברי צדיקים שהולכים בערב ראש השנה וכנ"ל:

ועל כן נקמד פרשת נסכים לפרשת מרגלים, כי הנסכים מרמזים ביותר על גדל כח קדשת הצדיקי אמת שהם עוסקים בגנון המשכן והבית המקדש, שהוא בחינת קדשת ארץ ישראל, שעל ידי זה הם עולין לבחינת מקומו של עולם, שעל ידי זה הם מכפרין עוונות ומעלין כל אחד ממקומו הגשמי למעלה מהמקום וכנ"ל. שזהו בחינת כל הקרבנות שהיו בבית המקדש, שהיו על מזבח אדמה דוקא, כמו שכתוב: "מזבח אדמה תעשה לי או מזבח אבנים". שהוא גם כן תכלית גשמיית המקום, כי על ידי זה דוקא עקר המחילה והסליחה שמכפר

המזבח מחמת שעל ידי זה עולים מהמקום הגשמי של העפר ואדמה למעלה לבחינת למעלה מהמקום וכנ"ל. אבל רחמי ה' יתברך וחסדיו גדולים ועצומים מאד מאד עד אין חקר וצוה ברחמי לנסף נסכים לתוך השיתין שמחוללין ויורדין עד התהום, כי יש נפשות שנפלו בעוונותיהם הגדולים והרבים מאד עד התהום תחתיות ממש, כי לא די להם שנפלו משמים לארץ, אף גם נפלו נפילות אחר נפילות עד אשר ירדו בתוך הארץ, עד התהום ממש. שזהו בחינת "שתני כבוד תחתיות במחשבים במצלות", שזהו בחינת "תהום אל תהום קורא וכו'" שנאמר על תקף הגלות, כמו שפרש רש"י, שעקרו גלות הנפש. וגם משם צריכין להעלות הנפשות בבחינת ומתהומות הארץ תשוב תעלני וזה בחינת נסכים שיורדין לתוך השיתין שמחוללין ויורדין עד התהום. שבשעת הקרבנות מנסכים נסכים שיורדים עד התהום כדי להעלות הנפשות גם מתהום תחתיות ועל כן או דוקא אומרים הלויים שיר על היריב, כי אז עקר השיר והתהלה לה' יתברך כשעולין מתכלית גשמיית המקום, מנקדת המרכז ממש שבבטן האדמה, שהוא כגון שאול, שעליו נאמר (וי"ד ב' ז'): "מבטן שאול שועתי שמעת קולי ותעלה שועתי לפניך אל היכל קדשך", שהוא הבית המקדש, שדרך שם עולין למעלה מהמקום כנ"ל,

ועל כן נקמד פרשת נסכים לפרשת מרגלים, כי הנסכים מרמזים ביותר על גדל כח קדשת הצדיקי אמת שהם עוסקים בגנון המשכן והבית המקדש, שהוא בחינת קדשת ארץ ישראל, שעל ידי זה הם עולין לבחינת מקומו של עולם, שעל ידי זה הם מכפרין עוונות ומעלין כל אחד ממקומו הגשמי למעלה מהמקום וכנ"ל. שזהו בחינת כל הקרבנות שהיו בבית המקדש, שהיו על מזבח אדמה דוקא, כמו שכתוב: "מזבח אדמה תעשה לי או מזבח אבנים". שהוא גם כן תכלית גשמיית המקום, כי על ידי זה דוקא עקר המחילה והסליחה שמכפר

לקוטי הלכות

הלכות ערב ה

חושן משפט רמז

כי זה עקר שבוחרו ונגדלתו ויתברך בשעולין מתכלית תכלית הרוחק, מתכלית הגשמיות דגשמיות למעלה למעלה מכל המלאכים הרוחניים עד למעלה מהמקום שבשבייל זה נברא האדם ובנ"ל:

לח ועל פן דוד שעסק ונגע כל ימיו עד שצמצא מקום לה' שהוא מקום הבית המקדש, מקום האבן שתיה, והכין כל ההצטרכות לבית המקדש, על פן התנגע לכרות את השיתין עד התהום, כי זה היה כל עסק דוד להעלות הנפשות הנפולות מתהום תחתיות כמו שצעק על זה בכמה מזמורים, כמו שפתינו: "מבועתי ביון מצולה ואין מעמד וכו' הצילני מטיט ואל אמבועה וכו'". ובתיב, "ועלנו מבור שאון מטיט הוון וכו' ומתהומות הארץ תשוב תעלני וכו' עליו שמיום ירדו התהומות וכו' ויצעקו וכו'". (בן הרבה. פי דוד הוא משיח שהוא יעסק בזה ביותר שעל ידי זה תבוא הנאילה ובנ"ל, ועל פן פרה את השיתין שיורדין עד התהום כדי להעלות הנפשות גם משם, והוא שאמרו רבותינו ז"ל (סנהדרין פ"ג הל"א), בשפירה דוד שיתין קפא תהומא ובעי למשטפיה עלמא, אמר, מי איבא דידע וכו', עד הנה שם אחיתפל וכו' וקללת חכם אפלו על תנאי באה על פן חנוך בגרונו. פי צריכין לזה אמנות גדול ונפלא להעלות מתהום תחתיות למעלה למעלה לבחינת למעלה מהמקום, פי ה' ויתברך רוצה בקיום העולם שעקרו הוא הבחירה שבשבייל זה

נברא הכל ועל פן בהכרח שיתקנם גשמיות המקום כדי שיהיה בחירה על פן בשפירה דוד שיתין עד התהום ורצה להעלות מהתהום עד למעלה מהמקום תקף קפא תהומא ובעי למשטפיה עלמא, כי אמר, אם פן יתפסל העולם לגמרי על פן הכרחו לכתב שם ולהשליך לשם, כי השם הוא החיות שהוא מגביל החיות ממי החיים מבחינת למעלה מהמקום עד תכלית גשמיות המקום, פמוכין בהתורה "הסתרה" (ספר י"ג ע"ג שם). ועל ידי זה השם בעצמו קורין את ה' ויתברך ויבדקו עצמן אליו בבחינת רצוא ושוב כל הימים שצריכין לחיות על פני האדמה, פי ה' ויתברך רוצה שיתקנם האדם ולא יתפסל לגמרי בידעו. ועל פן אחיתפל שהיה שם ולא גלה זאת מיד עד שקלל דוד היה עגשו ששחנק פי ישרים דרכי ה', פי אחיתפל היה מורד במלכות בית דוד ופגם בכל הנ"ל, פי לא האמין שביילין להעלות מהתהום ומתכלית גשמיות לבחינת למעלה מהמקום עד שעל ידי זה הפיל הרבה נפשות עד שרצה להפיל חס ושלום, את דוד בעצמו וחרף את דוד על עוון פת שבע כאלו אפס תקנה חס ושלום, פי באמת דוד לא חטא, כמו שאמרו רבותינו ז"ל, אך אף לפי מעותו שחטא בודאי אין שום דבר שעומד בפני התשובה, פמוכא בכל ספרי קדש והוא רצה להפיל את דוד וכל התלויים בו כאלו אפס תקנה להנפש החוטאת,

בפעמים בחינת הבית המקדש שנקרא צינורו של עולם, כמו שכתוב: "עד צינור יחצה" (ישעיה ל), כמו שפרש רש"י שם וכמו שכתוב: "צינורך כמנדל השן". כי עקר המושבת כל פחות השפע והחיות ממעלה למטה הוא דרך הבית המקדש וכן עלית כל התפלות שנמשכין מכחות אלו למעלה, למעלה מן המקום הפל מהבית המקדש וכנ"ל על בן נקרא צינור וכנ"ל. ואחיתפל שפגם בזה על בן נחנק בגרונו וכנ"ל. ועל בן נסמך פרשת נסכים אחר פרשת המרגלים להורות כי ה' יתברך יגמור את שלו בחסדו, כי אף על פי שפגמו המרגלים בארץ ישראל כל כך שעל ידי זה גרמו בכיה לדורות בית ראשון ובית שני, אף על פי בן אתה מרום לעולם ה', כי סוף כל סוף יעלה הכל אפלו מתהום תחתיות שעל זה מרמו פרשת נסכים שיורדין לתוך השיתין שמחוללין עד התהום להעלות הנפשות משם וכנ"ל:

לט וזהו: "מה יפו פעמך בנעלים בת נדיב וכו'", שנאמר על העולים לרגל. וכן על כל הולכים לדבר מצוה, בפרט בשהולכים להקביל פני רבם האמתי שיכול להעלותם מתהום תחתיות למעלה מהמקום וכנ"ל. וזהו שנסמך לזה "חמוקי רכבך כמו חלאים". ודרשו רבותינו ז"ל, אלו השיתין שמחוללין ויורדין עד התהום, הינו כנ"ל, כי יוקא על ידי ההליכה לדבר מצוה

כמוכא במדרש על פסוק: "מה תתהלל ברעה הגבור וכו'" שמביא המשל בשאחד עומד אצל הבור שאין זה גבורה להפילו חס ושלום, רק עקר הגבורה להעלות האדם מן הבור וכו'. ועל בן אמר דוד, מה תתהלל ברעה הגבור, שאין זה גבורה ואין להתהלל בזה מה שאתה רוצה להפיל חס ושלום, וגם לא מעלה בידך זאת חס ושלום, להפילנו חלילה, כי חסד אל כל היום, כי חסדי ה' לא תמנו ולא כלו רחמיו. וכל זה היה מחמת שאחיתפל בעצמו היה מהגפילים שנפל בעצמו על ידי רבוי חטאיו ולא רצה לשוב ומצא תואנה לעצמו שכבר אפם תקוה על בן רצה להפיל גם את אחרים חס ושלום, כמצוי זאת הרעה בעולם עתה בעוונותינו הרבים שמצויים הרבה שנפלו בעצמם כמו שנפלו עד שמפילים גם אחרים חס ושלום (עין דברי מנה במקום אחר). ועל בן היה עגשו שנחנק בגרונו, כמבאר לעיל מזה על מאמר רבותינו ז"ל הרי החונק את חברו וכו', ענין שם, כי דרך הגרון נמשך החיות ממעלה למטה ודרך שם עולה התפלה והשר והשבח ממטה למעלה וכנ"ל ועל בן הגרון בבחינת השיתין, כמו שכתב אדוננו מורנו ורבנו ז"ל על מאמר רבותינו ז"ל: 'כל הממלא גרונו של תלמידי חכמים יין, כאלו כנסף יין על גבי המונח, שיורד לתוך השיתין שמחוללין ויורדין עד התהום (סיון מט לקוטי א). וזהו

לקוטי הלכות

הלכות ערב ה

חושן משפט רמה

מעלין בכל פסיעה גשמיות המקום למעלה מהמקום עד שמעלין מההוא תחתיות למעלה שזהו בחינת השיתין וכנ"ל. וזה "מעשה ידי אמן" - מעשה ידי אמונתו של יוצר בראשית, כי יש בזה אמונת גדול ונפלא להעלות מההואם ואף על פי כן יתקיים העולם ולא יחרב כמו שרצה התהום לשטוף בימי דוד, כי ה' יתברך רוצה בקיים העולם וכנ"ל:

דף טז

השמים וכו' וכו'. על פן עסק יעקב בנסכים דקא ביותר, כי על ידי נסכים מעלין ביותר מתכלית תכלית הירידה עד התהום בלי קץ. וגזמרים הגאלה עד שיהיה בגין בית המקדש שיבנה בכותו שלא יחרב לעולם, ששם יקריבו כל הקרבנות וקמרת ונסכים וכנ"ל שעל ידי זה יתמקן הכל בשלמות ויתקיים הבית המקדש לעולם במהרה בימינו, אמן:

וזה שמוכא במדרש רבה וישלח פרשה ע"ח: כל אותן השנים שעשה יעקב אבינו בבית אל לא נמנע מלנסוף. אמר רבי חנן, כל מי שיודע כמה נסוכים נסוף אבינו יעקב בבית אל יודע לחשב את מי מבריה ופרש המתנות בנהו, כלומר בשם שאי אפשר לשער מי מבריה, כך אי אפשר לידע מספר נסכיו, עד כאן לשונו. כי יעקב בחיר שבאבות עסק בזה ביותר להעלות הנפשות מעמקי עמקי התהום תחתיות על פן הרבה מאוד מאוד בנסכים בלי שעור כנ"ל, כי עקר עלייתם ביותר מעמקי עמקי עמקים הוא על ידי הנסכים שיוודין עד התהום וכו' כנ"ל. ועל פן סוף עקר הגאלה שאין אחריה גלות יהיה על ידי יעקב שעל ידו יבנה הבית השלישי שלא יחרב לעולם, כמו שאמרו רבותינו ז"ל, כי עקר שלמות הגאלה שלא תהיה אחריה גלות הוא כשהצדיקי אמת יעלו הנפשות להשיכם בתשובה באופן שלא יוכלו להפילם עוד שנה עקר קבוצ גדחי ישראל מקצה

מ וזה בחינת "הנה מה טוב ומה נעים שבת אחים גם יחד לשמון הטוב על הראש" שהוא שמון המושחה. כי על פי כל המבאר לעיל מובן ממילא גדל מעלת השלום בין ישראל וכמו שהפליגו רבותינו ז"ל בזה הרבה בענין מעלת השלום שעולה על הכל, כי כבר מבאר שעקר קיום האדם ותקונו הנצחי הוא על ידי שיאחו עצמו בכסא הכבוד שהוא שרשי נשמות ישראל וכו' וכנ"ל, ועל פן בנדאי צריכין לזה שיהיה שלום גדול עם כל ישראל ושיהיה שלום בין כל אחד לחברו כדי שיתקשרו יחד באהבה ושלום כל שרשי נשמותם ולא יהיה ביניהם שום פריד על ידי איזה שנאה ומחלוקת חס ושלום, כדי שיוכל להתאחו בשרשי נפשותם הנכללים יחד על ידי האהבה והשלום:

מא וקרח פגם בכל זה על ידי תאות ההתנשאות והראשות, שזהו בחינת מנהיגות של שקר שהתאזה לנשואות אליצפן מה שלא היה ראוי לזה

ותאות המנהיגות והנשיאות לא חפץ
בפרכה ותרחק ממנו, כי התקנא במשה
ואהרן ואמר שהוא בעצמו יכול לזכות
לכל המעלות עד שהסית והדיח בפה
ראשי בני ישראל נשיאי עדה שיחלקו על
משה, כי רצה להתאחו עמם שהם
ראשי הדור לחלק על משה מחמת שידע
שבח משה בעצמו על ידי שמקשר עצמו
עם ראשי הדור וכו', כמבאר בהתורה
הנ"ל. שעקר האחיזה בכסא הכבוד הוא
על ידי ראשי הדור האמתיים שבגללים
מכמה נשמות וכו', כמבאר שם היטב,
עין שם. ועל פן רצה קרח לחלק ראשי
הדור ממושה ולחלק עליו ובאמת היתה
עת צרה גדולה. וזהו: "ויסח קרח -
ואתפלג קרח. שלקח עצמו לצד אחד
להיות נחלק מתוך העדה, שעל ידי זה
החליק והפריד בין המקום ובין למעלה
מהמקום, כי רק משה יכול בכחו לקשר
עצמו עם שרשי נשמות ישראל על ידי
ראשי הדור האמתיים הפלולים בו, כי
משה זכה לכל התקונים הנ"ל ועל פלם
מה שהיה ענו מפל האדם והיה אין ממש
שעל ידי זה עלה למעלה מהמקום והוא
מופה את כל ישראל הפלולים בו שיעלו
למעלה מהמקום. וכמו שנתבאר לעיל על
המושנה: 'משה קבל תורה מסיני' דיקא,
אבל קרח ועדתו, שהם בחינת החולקין
והמתנגדים על האמת שבכל דור הם
ההפך מכל זה, כי לא זכו לשום תקון
מתקונים הנ"ל, כי פגמו בפריה, כמו

ועל ידי זה חלק על משה רבו שכל תקונו
וחיותו וקיומו על ידו. ועל פן היה עגשו
מדה במדה שנבלע בתוך הארץ בחייו
וידר חיים שאולה למדרגה התחתונה של
שאול, כי קרח היה מנושאי הארון ובכחו
של משה רבנו היה זוכה להתאחו בכסא
הכבוד ולעלות על ידי זה מהמקום
לכחינת למעלה מהמקום וכנ"ל, אף על
פי שמצד מעשיו לא היה ראוי לזה, אבל
גדל כחו של משה היה עצום מאד עד
שהיה יכל לזכות את כל ישראל לזה וגם
קרח היה זוכה לזה, בפרט שהיה מנושאי
הארון העדות שעל ידו דיקא עולים
למעלה מהמקום, כי מקום הארון אינו מן
המדה, כי הוא למעלה מהמקום ועל פן
עמד הארון בבית המקדש על האבן
שהיה שהוא נקדת העולם, שדרך שם
עולה המקום למעלה מהמקום וכנ"ל (עין
במקום אחר מזה - בהלכות ציצית הלכה ג). אבל כל זה
היה זוכה קרח אם היה מכיר את מקומו
אף אינו ראוי לזה מצד מעשיו רק בכחו
של משה רבו. והיה צריך לקשר עצמו
עם כל ישראל באהבה ושלוש גדול עד
שיחזקו זה את זה שייכלו להפלל במשה
רבנו ובתוך כלל נשמות ישראל והיה
זוכה בכחו של משה לכלל בחינת
למעלה מהמקום וכנ"ל עד שהיה זוכה
שהיה משה רבנו מעלה על ידו הרבה
נפשות, מאחר שזכה אותו להיות
מנושאי הארון שעל ידי זה מעלין למעלה
מהמקום וכנ"ל, אבל קרח מחמת גאווה

לקוטי הלכות

הלכות ערב ה

חושן משפט רמז

שְׁאֵמְרוּ חֻמְיָנוּ ז"ל, הֵם חָטְאוּ עַל גִּפְשׁוֹתָם, וּבִפְרֵט קָרַח שְׁאֵשְׁתּוֹ הִמְעֵתוּ, כְּמוֹ שְׁאֵמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ ז"ל. וְלֹא דִי לָהֶם בָּזָה אִף גַּם הִתְנַאוּ הִרְבֵּה נֶגַד מוֹשֶׁה וְאָמְרוּ: "כִּי כָל הָעֵדָה בָּלָם קֹדְשִׁים וּבְתוֹכָם ה' וּמְדוּעַ תִּתְנַשְּׂאוּ וְכוּ", כְּאִלּוּ מוֹשֶׁה וְאַהֲרֹן חֲפָצִים חֵם וְשְׁלוֹם, בְּכַבּוֹד וְהִתְנַשְּׂאוֹת לְחַטְאוֹתָם, חֲלִילָה, כִּי הֵם כְּהֹנָכִים מֵהַפֶּדָּה אֶל הַפֶּדָּה וְעַל כֵּן הָיָה מִפְּלִתָם עַל יְדֵי קְטָרֶת שֶׁרָצוּ לְהַקְטִיר קְטָרֶת זָרָה, כִּי רִיחַ הַקְטָרֶת הוּא עֶקֶר תַּקּוּן וְעֲלִית כָּל הַקְרָבָנוֹת שֶׁבְּמִשְׁכַּן וּבֵית הַמִּקְדָּשׁ שֶׁבָּלָם הָיוּ לְרִיחַ גִּיחוֹת, אֲבָל הָעוֹלָה עַל בָּלָם הָיָה רִיחַ הַקְטָרֶת, כִּי לִית קְרָבָנָא חִבְיָא קָמִיהַ קֹדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּא פְּקֻדָּתָהּ, כִּי כָּל הַקְרָבָנוֹת הֵם בְּחֵינֵת תְּפִלָּה שֶׁמְעֵלָה כָּל בָּחוֹת שֶׁל שִׁיחַ הַשְּׂדֵה לְשָׁרְשָׁם, בְּבַחֲיֵינֵת "וַיֵּצֵא וַיִּצְחַק לְשׁוּחַ בְּשָׂדֵה", וְהַעֲקָר הוּא הַרִיחַ שֶׁהוּא חֵינֵת הַנִּשְׁמָה וְכוּ וְכוּ, שְׁזָהוּ בְּחֵינֵת הַתְּנוּצָצוֹת מוֹשִׁיחַ, כְּמוֹ שֶׁפָּתוּב שָׁם (בַּאֵת י"ב), וְעַל שֵׁם זֶה נִקְרָא מִטָּר וְכוּ, עֵץ שֵׁם. וְעַל כֵּן חִבְיָא מִהַבֵּל הַקְטָרֶת שֶׁהָיָה רַק לְרִית, כִּי עֶקֶר הַתַּקּוּן שֶׁל הַקְרָבָנוֹת וְהַתְּפִלוֹת הֵם בְּחֵינֵת רִיחַ, בְּחֵינֵת רִיחַ אֶחָד עֶשְׂרֵי סִמְכֵינֵי הַקְטָרֶת שֶׁהָיָה בָּהֶם חֲלֻבְנָה שֶׁהֵם מַעְלִין הַנִּיצוֹצוֹת וְהַנְּפִשׁוֹת הַנִּפְּלוּן מֵעֲמֻקֵי עֲמֻקֵי הַקְּלָפוֹת מִסְּטָרָא דְמוֹתָא מִפְּשֵׁי וּמַעְלִין אוֹתָם לְעֵלָּא וְלַעֲלָא, כִּי סִלְקָא דְקְטָרֶת עַד אֵין סוּף, כְּמִבְּאֵר בִּיהַר הַקְּדוּשָׁה, הֵינֵי שֶׁעֶקֶר הָעֲלִיָּה מִתְּכֵלִית גְּשָׁמִיּוֹת הַמְּקוֹם

לְעֵלוֹת לְמַעְלָה מִהַמְּקוֹם הוּא עַל יְדֵי רִיחַ הַקְטָרֶת. וְקָרַח בְּנֵאוֹתוֹ מַעֲה וְאָמַר שְׂגַם הוּא יָכוֹל לְעֵלוֹת עַל יְדֵי הַקְטָרֶת, אֲבָל בְּאֵמַת הָיָה כָּל מִפְּלִתוֹ עַל יְדֵי זֶה, כִּי לְהַעֲלוֹת רִיחַ הַתְּפִלָּה וְהַקְרָבָנוֹת לְעֵלָּא וְלַעֲלָא זֶה אֵין זֹכֶה כִּי אִם הַצְּדִיקֵי אֵמַת שֶׁהֵם בְּחֵינֵת מוֹשֶׁה מוֹשִׁיחַ וְכוּ"ל:

מִב וְעַל כֵּן הָיָה עֲנִשׁוֹ מִדָּה כְּמִדָּה שֶׁפָּתְחָה הָאָרֶץ פִּיהָ וּבָלְעָה אוֹתָם בְּחֵינֵיהֶם לְתוֹךְ כְּמוֹן הָאָרֶץ הַנִּשְׁמִי, כִּי יִשְׂרָיִם דְּרָכֵי ה', כִּי מִכְּאֵר לְעִיל סוּד הַקְּבוּרָה בְּאָרֶץ, שֶׁהוּא שְׂדִיקָא עַל יְדֵי זֶה שֶׁהָאָדָם נִקְרָב בְּתוֹךְ הָאָרֶץ הַנִּשְׁמִי, עַל יְדֵי זֶה דִּיקָא זֹכֶה בְּחֵינֵת הַמְּתִים שֶׁעֵלָה לְמַעְלָה מִהַמְּקוֹם, כִּי אִי אֶפְשָׁר לְעֵלוֹת לְמַעְלָה מִהַמְּקוֹם כִּי אִם עַל יְדֵי שְׂוִירֵידִים דִּיקָא לְתַכְלִית גְּשָׁמִיּוֹת הַמְּקוֹם, אֲבָל הָעֶקֶר אֵין זֹכֵין לָזֶה כִּי אִם גְּדוּלֵי הַצְּדִיקִים בְּנֵי הָעֲלִיָּה הַמְּכֻרָיִם, שְׁזָהוּ בְּחֵינֵת גְּדוּל מַעֲלַת הַהֲלִיכָה עַל קַבְרֵי הַצְּדִיקִים הָאֲמִתִּיִּים וְכוּ"ל, אֲבָל שְׂאֵר הָעוֹלָם אֶפְלוּ הַבְּשָׂרִים וְהַצְּדִיקִים שְׂאֵינָם בְּתַכְלִית הַשְּׁלֵמוֹת אֵין זֹכֵין לָזֶה כִּי אִם בְּכַחוֹ שֶׁל הַצְּדִיק הַגְּדוֹל שֶׁהוּא בְּבַחֲיֵינֵת מוֹשֶׁה, שֶׁהוּא יָכוֹל לְזַכּוֹת וְלַהַעֲלוֹת אֶפְלוּ אֶת הַגְּרוּעַ שֶׁבְּגְרוּעִים, כִּי הוּא מְקִים בְּשְׁלֵמוֹת, אֶל תְּדִין אֶת הַכְּרֹךְ עַד שֶׁתִּגְיַע לְמַקּוֹמוֹ וְכוּ וְכוּ"ל. וְעַל כֵּן קָרַח שֶׁפָּגַם בָּזָה מְאֹד וְחָלַק עַל מוֹשֶׁה רַבְּנוֹ. וְכֵּן הַחֲלִיק וְהַפְּרִיד מְאֹד מְאֹד אֶת הַמְּקוֹם

מבחינת למעלה מהמקום, על פן היה עגשו ש'ירד מיד לתוך פטן הארץ לתוך תכלית גשמיית הארץ בחיים חיותו, להודיע ולהורות שגפסק מ'שרשו בחייו, כי עקר התקון של כל אדם הוא כפי התורה ומעשים טובים שמסגל בחייו, שעל ידי זה זוכה אחר כך בעת מיתתו שגשמתו עולה למעלה וגופו יורד לארץ אבל נשארו בו רשם מחיית נפשו שהוא סוד הכלי דגרמי המבואר בזהר הקדוש, שהוא סוד השם ששואלין אותו אחר מיתתו מה שמו, שהוא בחינת נפשו הנשארת עמו בפקר, וכל תקונו על ידי שמתקשר מתוך קבירתו בארץ לשרש נפשו ורוחו ונשמתו עד שזוכה על ידי קבורתו בארץ דקא לעלות ולכלל בבחינת למעלה מהמקום כנ"ל. אבל כל זה בודאי אי אפשר לזכות בו אם על ידי הצדיק הגדול שזכה בחייו לשפר כל תאוות עולם הזה וכו' וכו' עד שזכה לכלל בבחינת למעלה מהמקום שהוא בחינת בעל השדה שכל התקון על ידו וכו', אבל קרח שהיה ההפקד מכל זה וחלק על משה, על פן חזר עליו הגלגל בהפקד ממש מכל הנ"ל, כי גפסק מ'שרשו בחיים חיותו וירד היים שאולה לתוך גשמיית הארץ. ושם נפל עם כל חיותו שזהו בחינת סוד הברת, בחינת ומקלליו יברתו וכו', כי אין מי שיעלהו מגשמיית הארץ למעלה, מאחר שחלק על משה שכל העליה על ידו דקא וכו':

מג ועל פן סוף כל סוף יהיה תקונו על ידי שמואל הנביא ועשרים וארבעה משמרות ליה שצאו ממנו שעל זה התנבאה חנה: "ה' ממית ומחיה מוריד שאול ועל". כי הלויים עוסקים בשיר על הדיוכן בשעת הנסכים דקא שמחולליו ויורדיו עד התהום, שעל ידי זה דקא מעלין מתהום תחתיות את הירודים מאד מאד למעלה מהמקום וכו'. ועתה בוא וראה והבן מה שאבד והפסיד קרח ועדתו על ידי גאונותו ועל ידי נסיון של המנהיגות והנשיאות, כי הוא טעה על ידי זה, מחמת שראה ששמואל הנביא וכל הנ"ל יצאו ממנו, על פן התנבאה בנעויותו ושמותו לחלק על משה, אבל עינו הטעתו, כי אם לא היה חולק על משה היה זוכה לזה מיד ביתר שאת ויותר עז אלפי אלפים ורבי רבבות פעמים ולא היה צריך לסבל צער קשה ומר של גיהנם כל כך ימים ושנים הרבה ועתה סבל מה שסבל אלפים שנה וסוף כל סוף יהיה עלתו ותקונו על ידי משה, כי כל התקון של הלויים בשיר על דיוכן על יד הנסכים וכו' הכל בכחו של משה שהוא תקן לנו הכל וסוף כל סוף אחר כל המרירות דמרירות שסבל ותרפות ובושות בלי שעור וצמרוד להתבייש הרבה לפני משה לקבל התקון על ידו:

דף קט

מד וזהו: "הנה מה טוב ומה נעים שבת אחים גם יחד", דהינו אהבה

לקוטי הלכות העושה שליח לגבות חובו א חושן משפט רמט

שהוא תקון קרח: "וכסא כבוד ונחלם, כי לה' מצקי ארץ וישת עליהם תבל", שזה עקר התקון לאהז עצמו בכסא הכבוד, שעל ידי זה עולים למעלה מהמקום, כמבאר שם בסוף התורה הנ"ל, עין שם:

[שך לענין גסכים באות לו וכו']

מו וזה שכתוב במדרש רבה ויקרא פ'רשה א' וזה לשונו: "וכרו בנין לבנו" (חשע ט), 'אמר הקדוש ברוך הוא: הניב לפני שמונתן של גרים בנין נסך שקרב לפני על גבי מזבח, עד כאן לשונו. הינו כמו שכתבנו לעיל, כי על-ידי גסכים מעלין נפשות שירדו עד התהום, שזה בחינת גרים שהם ניצוצי נפשות ישראל שירדו מאד עד שגולדו בין העכו"ם, על פנ חבובים הגרים פנסכים דיקא וכנ"ל:

הלכות העושה שליח לגבות חובו

הלכה א

בשעושה השליח ג' עדים או אם נאבד הוא על אחריות המלוה, כי שני עדים הם בחינת פי שנים שהוא בחינת לשון הקדש, שהוא תקוים של כל הדברים, כי כל העולם נברא בלשון הקדש, וכמו שכתוב: "ודבריו חיים וקיימים לעד". וזה בחינת (דברים ט): "על פי שנים עדים יקום דבר". שעל ידי בחינת

ושלום שיתקשרו יחד אחים ורעים שהם נפשות כלל ישראל שכל קיום ממשלת האדם על המלאכים הוא על ידי זה כנ"ל. וזהו "כשמן הטוב על הראש וכו'", שהוא שמן המושחה, שעל ידו נתקדש כל המושפן וכליו לדורות, שעל ידי זה עקר האחיזה בכסא הכבוד לעלות למעלה מהמקום כנ"ל, וזהו "כטל חרמון שירד על הררי ציון" בחינת טל ומטר שמגדלין כל שית השנה שמעלין בחותם על ידי התפלה למעלה למעלה, שעל ידי זה נעשים כל התקונים הנ"ל. וזהו שירד על הררי ציון דיקא שהוא ג' עדים האבן שתייה, שירד שם עולין מהמקום למעלה מהמקום. וזהו כי שם צוה ה' את הברכה חיים וכו', כי שם מקור הברכה בחינת פי מברכו וירשו ארץ הנ"ל, כי זה עקר הברכה והחיים בשעולין ונכללין למעלה מהמקום, כי שם מקור הברכה והחיים. וענין היטב בכל התורה תקעו הנ"ל מרישא לסיפא ומסיפא לרישא ותבין בדברינו איד הכל מקשר יפה על פי התורה הנ"ל. אך לא המדרש הוא העקר אלא המעשה מי יתן שנופה לכל הנ"ל לצאת מפל התאוות והמדות רעות הנזכרים שם ולכות לכל התקונים הנ"ל. והכל בכח של הצדיקי אמת עד שנופה לעלות למקור נשמותינו שהוא למעלה מהמקום וכו' וכנ"ל:

מה ועל פנ סנימה חנה בתפלתה שהתפללה בשגולד שמואל

פי שנים, על ידי זה יקום דבר פחינת ודבריו חיים וקיימים פנ"ל. ועל פן אף על פי בשעושה השליח שלא בפני הלווה יכול לחזר. ואם נאבד, הוא על אחריות הלווה, אבל פשעשאו בפני עדים שהם פחינת פי שנים פנ"ל, או הדבר קנס ואין יכול לחזר. ועל פן אם נאבד, הוא על אחריותו של המלוה פנ"ל:

הלכה ב

המעות באחריות הלווה עד שגפרעין ליד המלוה או ליד שלוחו וכו', כמבאר בחשן משפט בסימן ק"ב וקכ"א:

א על פי המאמר "בפצצרות וקול שופר וכו'" בלקוטי הראשון בסימן ה', ענין שם. והפלה, כי צריך כל אדם לומר, כל העולם לא נברא אלא בשבילי, ועל פן אני צריך לראות ולענין בכל עת בתקוני העולם וכו'. וצריכין לידע בין קדם גזר דין לאחר גזר דין וכו' וזה זוכין על ידי שעושין המצוות בשמחה גדולה כל כך עד שאין רוצה בשום שכר עולם הפא בשביל המצוה וכו' וזהו החלוק שבין נבואת משה רבנו לבין נבואת שאר נביאים וכו', כי מי שעושה המצוה בשביל שכר עולם הפא זה פחינת אספקלריא שאינה מאירה כמו אדם שרואה איזה דבר מרחוק, פן הוא עושה המצוה בשביל שכרה הפא לעת רחוק, הינו אחר עולם הנה ושלים שכר נקרא בשם נביא וכו', אבל זה שעושה המצוה

ויש לו שמחה מהמצוה בעצמה עד שממאס בכל מין שכר וכו' זה פחינת נביא בפחינת אספקלריא המאירה וכו' ואז הוא יכול לידע בין קדם גזר דין לאחר גזר דין וכו', פי המצוות הם אחדותו ותברך ומו שעושה המצוה בשמחה מהמצוה בעצמה. נמצא, כשנכנס בהשמחה שפמצוה הוא נכנס בשמחת הקדוש ברוך הוא שמשמח במעשיו וכו' ועל ידי זה יכול לידע בין קדם גזר דין לאחר גזר דין ולתקן העולם ולמלאות חסרון העולם וכו', ענין שם כל זה היטב וכו':

ב נמצא, שעקר שלמות האדם הוא בשוובה לבוא למדרגה זו שעושה כל המצוות בשמחה גדולה עד שלא ירצה שום שכר עולם הפא בשביל המצוות רק העולם הפא שלו יהיה בהמצוה בעצמה, ואז הוא נכלל בה' ותברך בשעת עשיית המצוה, פי המצוות הם אחדותו ותברך והוא עושה המצוות רק בשביל ה' ותברך לא בשביל עצמו כלל, פי אינו רוצה שום שכר רק יש לו שמחה מהמצוה בעצמה שהוא אחדותו ותברך. נמצא, שנכלל בה' ותברך על ידי עשיית המצוות בשמחה גדולה כל כך. ואז הוא יודע בין קדם גזר דין לאחר גזר דין וכו', כמבאר שם, ועל ידי זה הוא יכול לתקן העולם ולמלאות חסרון העולם וכו', כמו שמבאר שם. וזה פחינת סלוק החוב של הלווה למלוה. שאינו

לקוטי הלכות העושה שליח לגבות חובו ב חושן משפט רנא

נפטר מחובו עד שישלם ליד המלוה בעצמו או ליד שלוחו שהוא כמותו. כי כל המצוות שאנו עושין הם בחינת סלוק החוב מה שאנו תובים לה' ותברך, כי ה' תברך ברא את כל הבריות מראש ועד סוף הכל בשביל ישראל ובשביל התורה כדי שיקמו ישראל את התורה, כמו שכתוב (בראשית א): "בראשית ברא אלקים וכו'". ואמרו רבותינו ז"ל: 'בשביל ישראל ובשביל התורה שנקראין ראשית וכו'". וקדם שקבלו ישראל את התורה, אזי כל הבריות בלה שברא ה' ותברך מראש ועד סוף הכל היה מתקיים רק בבחינת הלואת חן וגמילות חסד, בבחינת עולם חסד ויגה הנאמר בבריאת עולם, בחינת גמילות חסד והלואת חן, כי באמת אין קיום לעולם בלא התורה ואין העולם יכול להתקיים אפילו רגע אחת בלא התורה וכל קיום העולם קדם מתן תורה הנה בבחינת הלואה שה' ותברך בחסדו גמל חסד עמנו והלוה לנו הלואה גדולה כזו וברא את כל העולם בלא מראש ועד סוף בחסדו לבר בלי שום אתערותא דליתא פלל, והכל בשביל שצפה שיהיו צדיקים בעולם שיקמו את העולם על ידי מעשיהם הטובים הם מסלקין לה' ותברך ומשקמוין לו, כפיכיל, כל מה שהוציא מפת אל הפעל, התינו כלליות הבריות שברא בהלואה בשבילם, כי הצדיקים על ידי מצוותם ומעשיהם הטובים הם מעלין ומנשאין ומרימין כל הבריות בלה

לשרשה למקומה - למקור אשר חצבה משם, כי זה עקר סוד פגנת של כל המצוות בלם, כי על ידי התורה והמצוות שהם קומה שלמה כנגד קומת העולם שנה נפש, כי הם שרש החיות של כל הקומות כנ"ל ועל ידי שמקמיין המצוות, על ידי זה נכלל העולם בשרשו פדוע. נמצא, כשהצדיק מקים מצוות התורה וכוה הוא מרים ומגביה ומעלה את כל העולם בלא ומחזירו לשרשו הראשון למקור אשר חצבה משם. נמצא, שהוא משלם ומסלק לה' ותברך כל ההלואות שהלוה בבריות עולמו כנ"ל, כי עכשו הצדיק מעלה ומחזיר הכל לה' ותברך ומסלק כל ההלואה לה' ותברך, כי הוא מעלה ומחזיר כל העולם וכל כלליות הבריות לה' ותברך, על ידי מצוותיו שעושה, שעל ידי זה עולה וחוזר הכל לה' ותברך כנ"ל:

ג נמצא, שקל המצוות הם בחינת פירעון חוב ההלואה לה' ותברך. ועל כן נקראו המצוות בלשון חיובים וחובות כמקרה הלשון אצל כל המצוות. יוצא אדם ידי חובתו לענין מצוה ושופר וסבה. וכן אצל כל המצוות, כי כל זמן שאין זוכה לעשות המצוות הוא בעל חוב לשלם לה' ותברך כל הוצאות הבריות שהוציא מפת אל הפעל בתורת הלואה בשבילו. וכשעושה המצוה בשלמות הוא יוצא ידי חובתו, כי מסלק חוב ההלואה לה' ותברך, כי מחזיר הכל

לְשָׂרְשׁוּ עַל יְדֵי הַמַּצְווֹת כִּנְ"ל, וְעַל כֵּן הִרְשַׁע שְׂאִינוֹ מְקַיֵּם הַמַּצְווֹת נִקְרָא לֹוֹה רִשָּׁע וְלֹא יִשְׁלַם, כִּי לְבִאֲרָה תְמוּהָ, מִפְּנֵי מָה כִּמְכַנֶּה דְיוֹד הַמִּלְךְ עֲלוֹי הַשְּׁלוֹם, אֵת הִרְשָׁע בְּשֵׁם "לֹוֹה רִשָּׁע וְכוּ", וְכִי אֵין הָאָדָם נִקְרָא רִשָּׁע כִּי אִם בְּשִׁבִיל עֲבֵרָה זֶה לְכַד שְׁלוֹה וְאִינוֹ מִשְׁלָם, וְהֵלֵא מְצִינֵי כְּמֹה רִשָּׁעִים שְׁפוֹרְעֵין בְּמוֹעֲדֵם וּבְיוֹמֵם וְאִף עַל פִּי כֵן הֵם רִשָּׁעִים גְּדוֹלִים מְאֹד וְעוֹבְרִים עַל כָּל הַתּוֹרָה בְּלֹה, רַחֲמָנָא לְעָלְמָא? אֵד עַל פִּי הַנַּ"ל מְכֻנֵּן וְיִמְדַקְדַּק הַטֵּב, כִּי כָּל מִי שֶׁהוּא רִשָּׁע בְּשִׁבִיל אֵיזָה עֲבֵרָה שֶׁהוּא, נִקְרָא לֹוֹה רִשָּׁע וְלֹא יִשְׁלַם, כִּי מֵאַחַר שֶׁעוֹבֵר עַל מִצְוֹת הַתּוֹרָה וְאִינוֹ יוֹצֵא יְדֵי חוֹבְתוֹ לְשִׁלְם לָהּ: יִתְבָּרַךְ כָּל חוֹב הַהַלְוָאָה שֶׁל הַבְּרִיאָה הַמְּטַל עֲלוֹי וְעַל כֵּן בְּרִדְאֵי נִקְרָא "לֹוֹה רִשָּׁע וְלֹא יִשְׁלַם", כִּי אִינוֹ מִשְׁלָם לָהּ: יִתְבָּרַךְ יְדֵי חוֹבְתוֹ וְכִנְ"ל:

לְקַבֵּל שׁוֹם שֶׁכֵּר עוֹלָם הֵבֵא בְּשִׁבִיל הַמַּצְוָה וְאֵז בְּשִׁעוּשָׁה הַמַּצְוָה בְּשִׁמְחָה כּוּז אֵוִי הוּא נִכְלָל בַּה' יִתְבָּרַךְ, כְּכִיכּוֹל, בְּשִׁעֵת עֲשִׂית הַמַּצְווֹת שֶׁהֵם אַחֲרֵיתוֹ כִּנְ"ל, וְאֵוִי נִכְלָל כָּל הָעוֹלָם וּמֵלֵאז עֲמוֹ וְנִכְלָלִין בְּלָם בַּה' יִתְבָּרַךְ עַל יְדֵי הַמַּצְווֹת שֶׁהֵם חַיִּית הָעוֹלָם, שֶׁהֵם אַחֲרֵיתוֹ יִתְבָּרַךְ. וְנִכְלָל הַכֵּל יַחַד בַּה' יִתְבָּרַךְ, כְּכִיכּוֹל. נִמְצָא, שֶׁהַחַיִּיר כָּל הָעוֹלָם וּמֵלֵאז לְיַד ה' יִתְבָּרַךְ בְּעֲצָמוֹ, כִּי נִכְלָל בּוֹ יִתְבָּרַךְ עַל יְדֵי עֲשִׂית הַמַּצְווֹת בְּשִׁמְחָה מִהַמַּצְוָה בְּעֲצָמָה שֶׁהִיא אַחֲרֵיתוֹ יִתְבָּרַךְ שֶׁעַל יְדֵי זֶה נִכְלָל הַכֵּל בְּשִׂרְשׁוֹ וְכִנְ"ל, אֲכַל לֹא כָּל אָדָם זוֹכֵה לַעֲשׂוֹת הַמַּצְווֹת בְּשִׁמְחָה כּוּז עַד שֶׁיְהִיָּה נִכְלָל הַכֵּל בַּה' יִתְבָּרַךְ בְּעֲצָמוֹ, כְּכִיכּוֹל, כִּי מִי שֶׁעוֹשֶׂה הַמַּצְוָה בְּשִׁבִיל שֶׁכֵּר עוֹלָם הֵבֵא בְּחִינַת נְבִיא בְּאַסְפִּקְלֵרִיא שְׂאִינָה מְאִירָה כְּמוֹ מִי שְׂרוֹאָה אֵיזָה דְבַר מְרַחוֹק כְּמוֹ כֵּן הוּא עוֹשֶׂה הַמַּצְוָה בְּשִׁבִיל שֶׁכֵּרָה הַבָּא לַעֲת רְחוֹק וְכִמוֹ כֵּן אִינוֹ נִכְלָל בְּעֲצָם בַּה' יִתְבָּרַךְ רַק עוֹמֵד מְרַחוֹק וְצְרִיכָה הַמַּצְוָה עִם כָּל הָעוֹלָם וּמֵלֵאז הַתְלוּוִיִּם בַּה' לְהַשְׁתַּלַּח בְּשִׁלְיֹוֹת מֵעוֹלָם לְעוֹלָם עַד שִׁיתְבָּרַךְ וְיִתְעַלֶּה וְנִכְלָל בְּשִׂרְשׁוֹ שֶׁהוּוֹ בְּחִינַת סֵלִיחַ הַחֹב וְאֵז אַחֲרֵית הַדְּרָךְ, כִּי יֵשׁ אַחֲרֵית גְּדוֹל בְּדָרְךְ מִכְּמֹה מְקוֹתְרִים הַמְקוֹתְרִים וּמוֹנְעִים הַמַּצְווֹת מֵלַעֲלוֹת וְלִכְלָל בְּמִקְוָמָם וְשִׂרְשָׁם וְעַל כֵּן אֵנוֹ צְרִיכִים לַעֲשׂוֹת כָּל הַמַּצְווֹת עַל דַּעַת מִשָּׂה רַבְּנֵי, עֲלוֹי הַשְּׁלוֹם, וְלִקְשֵׁר עֲצָמוֹ

ד נִמְצָא, שֶׁכָּל הַמַּצְווֹת שְׁעוֹשִׂין הֵם בְּבְחִינַת פְּרִיעַת חוֹב, אֲכַל הַלֹוֹה אִינוֹ נִפְקֵר מִן הַחֹב עַד שִׁיִּסְלַק לְיַד הַמִּלְוֶה בְּעֲצָמוֹ. וְהַמִּלְוֶה בְּעֲצָמוֹ הוּא ה' יִתְבָּרַךְ, כְּכִיכּוֹל, שֶׁצְרִיכִין לְהַחְזִיר לְיָדוֹ מִשָּׂה, כְּכִיכּוֹל, כָּל הַבְּרִיאָה שֶׁכָּלוּל בְּנִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל שֶׁבְּשִׁבִילָם נִבְרָא הַכֵּל בְּבְחִינַת 'תְּנֶה לּוֹ כְּמוֹ שֶׁנִּתְּנָה לָךְ. וְאֵז אֲפֹשֵׁר לְהַחְזִיר הַכֵּל לְיַד ה' יִתְבָּרַךְ בְּעֲצָמוֹ, כְּכִיכּוֹל, כִּי אִם בְּשׂוֹכִינ לַעֲשׂוֹת הַמַּצְוָה בְּשִׁמְחָה גְּדוֹלָה כָּל כֵּךְ שִׂישׁ לֹו שִׁמְחָה מִהַמַּצְוָה בְּעֲצָמָה וְאִינוֹ רוֹצֵה

לקוטי הלכות העושה שליח לגבות חובו ב חושן משפט רנב

יתברר על ידי מצוותיו בשמחה כנ"ל ועל ידו נקלל הכל בה' יתברר כנ"ל:

ה וזה שמבאר בפאמר הנ"ל שעל ידי הצדיק שעושה המצוה בשמחה גדולה כנ"ל שהוא בחינת משה כנ"ל, על ידו דיקא נתתקן העולם וכו', כי הוא ממלא חסרון העולם וכו' כנ"ל, כי על ידי זה הצדיק נקלל כל העולם ומלאו בה' יתברר על ידי עשיית מצוותיו בשמחה ואזי בודאי נצול העולם מפל מיני אחריות ונתתקן מפל החסרונות ונצולין מפל הקטרוגים, כי כבר החזיר הכל לה' יתברר ומי הוא זה ערב את לבו לנשת אלו אמר ה':

ו וזה שכתוב: "יתה אדירו ממנו ומשלז מקרבו יצא והקרבתי ונגש אלי כי מי הוא זה ערב את לבו לנשת אלי נאם ה'" (דברים טו). כי זה המקרא נאמר על משיח שהוא משה כפובא שיזכה לבחינה הנ"ל בשלמות לבחינת אספקלריא המאירה לעשות המצוות בשמחה מהמצוה בעצמה ועל ידי זה יהיה נקלל בה' יתברר בשלמות וכל העולם יהיה נקלל עמו ועל פן יהיה עשר תקון העולם על ידו. וזהו והקרבתי ונגש אלי דיקא שיהיה נקלל בי ועמו יהיה נקלל כל העולם אזי בודאי יתתקן הכל כמו שמסים המקרא ומי הוא זה ערב את לבו לנשת אלי וכו' וכנ"ל. ועל פן נקרא אדיר ומושל, כי הוא בחינת צדיק מושל, כי

בשעת עשיית כל מצוה ומצוה להצדיק האמת שברור שהוא בחינת משה רבנו, בחינת נביא אספקלריא המאירה, דהיינו שצריכין לקשר עצמו לזה הצדיק האמת שזוכה לעשות כל המצוות בשמחה מהמצוה בעצמה שאינו רוצה בשום שבר עולם הבא בשביל המצוה. וזה הצדיק נקלל בה' יתברר על ידי מצוותיו כנ"ל ועמו נקלל כל העולם ומלאה בשרשו כנ"ל. וכשאנו מקשרין כל המצוות שאנו עושים לצדיקים אמתים פאלו אזי אנו שולחין מצוותינו שהם בחינת סלוק חובותינו כנ"ל על ידי ציר נאמן לשלחיו, הינו על ידי שליח נאמן של ה' יתברר שהוא בחינת משה שנאמר עליו, "ככל ביתי נאמן הוא". כי הוא נקרא שליח ה' יתברר, שזהו בחינת שליח המלוה כנ"ל שבשמשלקין לידו הוא פאלו מסלקין ליד המלוה בעצמו, כי הוא ציר נאמן לשלחיו ותכף שבאה המצוה שלגו לידו הוא מעלה אותה ומחזירה מיד לה' יתברר ונקלל כל חלקי העולם התלויים בנז ככל אחר ואחר מישראל נקלל הכל בה' יתברר ואזי אנו יוצאים ידי חובתנו ומסלקים החוב בשלמות ונצולין מפל האחריות, כי שוב אין האחריות עלינו מאחר ששלגנו הכל ליד שליח המלוה כנ"ל. וגם בששולחין על ידי שליח כזה בחינת משה אין חשש שום אחריות הדרך קלל, כי הוא מסלק הכל מיד ליד המלוה בעצמו, כי הוא נקלל תמיד בה'

1000

אינו בחינת מקבל כלל כמו שמבאר לקמן, ענין שם:

ו ועל פן אין נביא רשאי לחדש דבר מעתה, כי אין אנו יכולין לעשות שום מצוה והנהגה כי אם על פי משה רבנו, עליו השלום, שהוא נביא באספקלריא המאירה, שעל ידי מצוותיו הקדושים שקבל מפי הגבורה בנבואתו הקדושה באספקלריא המאירה וגם עכשו אנו עושין כל המצוות על דעתו ומקשרין כל המצוות עליו כמו שאנו אומרים ברב המצוות, כאשר צויתני על ידי משה עבדך וכו'. ועל ידו דיקא אנו יכולין למלאות רצון ה' ותברך ולתקן כל העולם כולו ולהעלות כל העולם לשרשו וכו' ועל פן אין אנו יכולין לעשות שום מצוה על פי נביא, כי אין נביא רשאי לחדש דבר מעתה, כי כל הנביאים התנבאו באספקלריא שאינה מאירה לכד משה רבנו, עליו השלום, התנבא באספקלריא המאירה שהוא בחינת שמחה מהמצוה בעצמה שעל ידו דיקא יכולין לקיים רצון ה' ותברך ולעשות כל המצוות שהם חיות ותקון העולם כנ"ל:

ח ב כי עקר תקון העולם למלאות כל התקרונות של העולם הוא דיקא על ידי בחינת משה שהוא בחינת נביא באספקלריא המאירה שהוא מי שזוכה לעשות המצוה בשמחה גדולה מהמצוה בעצמה עד שאינו רוצה לקבל שום שכר עולם הפא בעד המצוה, כי העולם הפא

שלו הוא מהמצוה בעצמה וכו' כנ"ל, כי עקר בריאת העולם היה רק בשביל התכלית הגדולה לזכות לשמחה של מצוה כנ"ל, והינו לזכות שיהיה להאדם שמחה מהמצוה עצמה עד שלא ירצה שום עולם הפא שזה עקר תכלית פונת הבריאה, ובשביל זה נברא הכל, ועל פן על ידי זה דיקא עולה כל העולם ומלאו בתכלית העליה ונכלל בשרשו ונתתקן כל העולם ונתמלא כל התקרונות של העולם, כי זה ידוע שעקר כלל כל הבריאה של כל העולמות כלם מראש ועד סוף הכל היה רק בשביל האדם כדי שזוכה האדם בעולם הזה לעבד ולהשתכר שכרו משלם על פי עבודתו אשר ועבד את ה' ותברך הוה העולם על פי בחירתו, כדי שלא יאכל נהמא דכסופא אשר רק בשביל זה היה כל הבריאה בלא כידוע ומוכח בספרים, כי מתחלה היתה הנשמה אוכלת נהמא דכסופא ומאן דאכל דלאו דליה כהית לאסתבוליה באפיה. וה' ותברך רוצה להיטיב ורפין להיטיב להנשמה שלא האכל נהמא דכסופא ובשביל זה ברא כל הבריאה בלא מראש ועד סוף. ועקר התכלית הוא השמחה, שהוא עקר השכר והאשר האחרון, שאנו נוזקת לשמחה שלמה בה' ותברך, כמו שכתוב: "ואמר ביום ההוא הנה אלקינו וכו' נגילה ונשמחה בישענו". וכמו שאמרנו רבותינו ז"ל (תענית א'): "עתיד הקדוש ברוך הוא

ק"ג

לקוטי הלכות העושה שליח לגבות חובו ב **חושן משפט** רנה

לעשות מחול לצדיקים לעתיד לבוא וכו'.
פי בשמחה תצאו וכו' ששון ושמחה
ישגו וכו', וכמו שכתוב (תהלים טו): "שבע
שמחות את פנך וכו'". ופרש רש"י:
שמחה שאין לה קץ, היא השמחה של
עתיד וכו'. וכן מבאר בפסוקים רבים
מאד, כי ה' יתברך הוא עצם השמחה,
כביכול, כמו שכתוב (שם טז): "הוד והדר
לפניו עז וחדה במקומו". ורצה בחסדו
וטובו לזכות את גשמות ישראל שיזכו
לשמחה הזאת, הינו לשמחה שלו שכפי
שמחתו בן תהיה שמחתנו, כמו שמבאר
שם במאמר הנ"ל על מאמר רבה בר בר
חנא, איהו בוקיפא ואין בשפולי כפי
שמחתו בן שמחתנו, כמו שכתוב: "ישמח
ה' במעשיו ישמח ישראל בעשיו". אך
לשמחה הזאת אי אפשר לזכות כי אם
על ידי מצוות ומעשים טובים של האדם
השפל בעולם הנה דיקא שהוא בעל
בחירה שזוכה להשתפר שכרו על ידי
מצוותיו ומעשיו הטובים שעושה ביגיעה
גדולה על ידי פניית יצרו הרע מחמת
שהוא בעל בחירה, על ידי זה דיקא הוא
יכול לזכות לשמחה הזאת שאין לה קץ
שהיא שמחת ה' יתברך בעצמו, כביכול,
כי כל זמן שאין משתפרין השכר על פי
עבודתו רק שמקבלין השכר במתנת חנם,
אף על פי שטבע הטוב להיטיב וה'
יתברך חפץ להיטיב לו כל טוב, אף על
פי כן אי אפשר שיזכה לשמחה בשלמות,
כי כל זמן שאינו זוכה להשתפר שכרו על

פי עבודתו הוא בחינת מקבל שהיא
בחינת דלות ועניות, שהם מקבלים,
ששם עקר העצבות, כי מאן דאכיל דלאו
דליה בהית לאסתכילי באפייה וכל
אכילתו הוא להם עצלות ועצבות בחינת
בעצבון האכלנה שנאמר על העני
המקבל. ובשביל זה בעצמו ברא ה'
יתברך כל הבריאה פלה שהכל היה כדי
שלא תאכל הנשמה נהמא דכסופא, הינו
כי ה' יתברך רצה לזכות את הנשמה
שמתזכה להשכר המקנה שהוא שמחה בו
יתברך שמחה שאין לה קץ שלשמחה זו
אי אפשר לזכות בשום אופן כי אם
כשאינו בכלל מקבל כלל, כי כל זמן
שהוא בבחינת מקבל נאחז בו בחינת
עצבות שהוא בחינת עניות, בחינת
בעצבון האכלנה ועל כן אי אפשר לזכות
להאשר האחרון, הינו לשמחה הנ"ל כי
אם על ידי עבודתו שאין אינו מקבל כלל
ואין נאחז בו שום עצבות, ואז זוכה על
דיו עבודתו לשמחה שאין לה קץ שאי
אפשר לזכות לזה כי אם מי שאינו בחינת
מקבל כלל כנ"ל:

ט ובשפרא ה' יתברך את הבריאה ואז
לא היה עדין שום עבודה
ושום אתערותא דלתתא כלל והצורך
לברא את הבריאה בחסדו בתורת חסד
לבד ועל כן היה אז העולם בבחינת
מקבל, מאחר שנברא רק בחסד חנם לבד
כלי שום אתערותא דלתתא ובשביל זה
היה אחיזת היין בבריאת העולם. ואיתא,

שעקר אחיות הדין הוא רק על ידי שגברא העולם בלי אתערותא דלתתא, כמובן בבתי האר"ל, הינו כנ"ל שמחמת שבשעת בריאת העולם שלא היה עדין שום אתערותא דלתתא כלל, רק ברא את העולם בחסדו לבר במתנת חנם. נמצא, שהיה כל העולם בבחינת מקבל שהוא בחינת עצבות כנ"ל ועצבות היא סגרא דדינא פדויע. ועל כן בהכרח היה אחיות הדין בשעת בריאת העולם מחמת שלא היה אתערותא דלתתא, הינו כי מחמת זה היה העולם בבחינת מקבל שהוא בחינת עצבות, בחינת דין כנ"ל. ומהדין הזה נשתלשלו ובאין כל החסרונות וכל הגזרות חס ושלום, הפאין על העולם. ועל כן אי אפשר להמתיק הדין הזה ולתקן העולם ולמלאות חסרון העולם כי אם על ידי הצדיק האמת שזוכה לעשות המצוות בשמחה גדולה מהמצוה בעצמה ואינו רוצה לקבל שום שכר עולם הפא שגה הצדיק דיקא יכול לתקן העולם מכל החסרונות ולהמתיק כל הדינים, כי זה הצדיק אינו בחינת מקבל כלל ואין בו שום אחיות העצבות והדין כלל, כי כל זמן שאין זוכין לבחינת זו רק הוא רוצה עדין שכר עולם הפא בעד מצוותיו, אף על פי שהוא צדיק גמור פאמת ויש לו עולם הפא הרבה והלקו בחיים אשרי לו, אף על פי כן עדין יש בו אחיות בחינת מקבל קצת שהוא איזה אחיות מבחינת עצבות, כי אף על

פי שזכה להשתכר שכר עולם הפא שלו בשכר מצוותיו ומעשיו הטובים, אף על פי כן הכל הוא מתנת חנם והוא בחינת מקבל, כי מי הקדימני ואשלם כתיב. וכמו שדרשו רבותינו ז"ל (מדרש ויקרא פקד טו): כלום עשה לי מזוזה עד שלא נתתי לו בית? כלום עשה לי ציצית עד שלא נתתי לו כנד? כנ"ל. וגם המזוזה בעצמה והציצית בעצמן הם גם כן של ה' יתברך וגם כל פח האדם וחיותו וגופו ואבריו הכל של ה' יתברך לברו, כי ממש הכל ומידד נתנו לך. ואם כן במה זכה האדם להשתכר שכר עולם הפא על ידי עבודתו מאחר שהכל של ה' יתברך, כי כל מעשים הטובים הכל מאתו לבר? ועל כן כל זמן שהאדם רוצה שכר בשביל מצוותיו אף על פי שבאמת יזכה לשכר טוב הצפון אף על פי כן הוא בבחינת מקבל, כי מי הקדימני ואשלם כנ"ל ומאחר שהוא עדין בבחינת מקבל, על כן אין לו פח להמתיק הדין הנאחו בהעולם שהכל נשתלשל מהדין הנאחו מתחלת הבריאה. שהוא רק מחמת שהיה העולם בבחינת מקבל שהוא בחינת עצבות הפך השמחה כנ"ל. ועל כן זה הצדיק גוראי אינו יכול להמתיק ולבטל הדין לגמרי מאחר שהוא גם כן עדין בבחינת מקבל מאחר שרוצה לקבל עולם הפא וכו' וכנ"ל ובודאי אין שמחתו מהמצוה בשלמות, כי עקר השמחה הוא פשאניו בבחינת מקבל כלל, כי בבחינת מקבל

לקוטי הלכות העושה שליח לגבות חובו ב חושן משפט רנו

מזה העולם אפלו פחות השערה דק מן הדק, והם עובדים ומיגעים בכל פתחם כל ימיהם בעבודת ה' באמת. ואף על פי כן אינם חפצים שום עולם הבא כלל, רק כל שמחתם הוא בהמצוה בעצמה, שעקר שמחתם הוא מה שהם זוכים בחייהם לעשות רצון ה' ותברך, כי אין תענוג ושמחה יותר מזה שילוד אשה מפה סרוחה קרוץ מחמר וזכה לעשות רצון ה' ותברך אל מלך חי וקיים ארון כל אשר לגדלתו אין חקר. ובאמת אי אפשר לזכות לזה כי אם על ידי הבחינות הנאמרים שם בפאמר הנ"ל, דהיינו על ידי שמפשיט עקמיות שכלבו על ידי בחינת רעמים שהם בחינת תפלה בכח להתפלל עם כל הכחות וכו', ובכלד שיזרה מחמוץ הפח וכו', כמו שמבאר שם, עין שם.:

נחזור לענינו, כי זה הצדיק שזוכה לזה לעשות המצוות בשמחה גדולה מהמצוה בעצמה עד שאינו רוצה באמת שום שכר עולם הבא כלל, זה הצדיק אינו בחינת מקבל כלל, ועל כן הוא זוכה לשמחה גדולה לשמחה בתכלית, כי עקר השמחה בפשיטתו בחינת מקבל כלל ששם אחיות העצבות פנ"ל. ועל כן זה הצדיק דיקא הוא יכול להמתיק כל הדינים מן העולם ולמלאות חסרון העולם, כי כל החסרונות והדינים חס ושלום, נמשכין משרש הדין שנאחו בתחלת הבריאה על ידי בחינת העצבות מחמת שהיה העולם

שם נאחו העצבות שהוא הפך השמחה וכו"ל ובשביל זה אינו יכול למלאות חסרון העולם, דהיינו להמתיק הדין פנ"ל:

י ועל כן עקר החמיקה ובטול הדינים לגמרי הוא רק על ידי זה הצדיק האמת שזכה לעשות כל המצוות בשמחה גדולה כל כך עד שיש לו שמחה מהמצוה בעצמה עד שאין רוצה שום שכר עולם הבא בשכר המצוה וכו'. נמצא, שזה הצדיק אינו שום בחינת מקבל כלל, כי אינו רוצה באמת לקבל שום שכר עולם הבא כלל והוא יגע ועבד ה' ותברך תמיד יומם ולילה ביגיעה גדולה ובעבודה רבה מאד ואינו נהנה מן העולם כלל אפלו באצבע קטנה. כמו שאמר רבנו הקדוש לפני מיתתו: גלוי ודוע לפניך שיעתי בעשר אצבעותי וכו' ולא נהייתי אפלו באצבע קטנה. וכמו שרמז רבנו ז"ל בהפעשה של השבעה בעטלירש שהוא מדבר מן הצדיקים הקדמונים, שמרמו שם שהצדיקים הגדולים האמתיים אין להם שום הסתכלות בעלמא בזה העולם כלל. וגם אין שומעין שום קול של זה העולם וגם אין מדברים שום דבור בזה העולם שאינו שבתים לה' ותברך וגם אין רוצים להניח שום תכל ונשימה בזה העולם וכו' וכיצא בשאר האיברים והחושים, וכמוכא בזה הקדוש: זכאה מאן דלא איתנהו מדיליה בלום. נמצא, שהצדיקים הגדולים האמתיים אינם מבקשים ונהנים

בבחינת מקבל וכו' פנ"ל. ועל פן על ידי הצדיק הזה נמתק ונשלם הכל, כי עכשו על ידי הצדיק הזה שאינו בחינת מקבל כלל. שזכה לתכלית השמחה, על ידו עולה כל העולם פלו שנברא בשבילו, כי עכשו כל העולם פלו אינו בחינת מקבל כלל. כי בודאי היה ראוי לברא את העולם בשביל הצדיק הזה שהוא בחינת משה שאינו מקבל כלל, שזכה לתכלית השמחה שבשביל זה היה עקר פגנת הבריאה כדרי לזכות לשמחה הזאת שאין זוכין אליה כי אם בשאינו מקבל כלל פנ"ל, שעל ידי זה נמתק הכל פנ"ל:

יא וזה בחינת מצות מילה, כי איתא במדרש (בראשית פרק יא) שהמניין שאלו, מודוע לא נברא האדם מהול? והשיבו שם, כי הכל צריך תקון. התורמוסין צריך תקון, החפין צריכין תקון וכו', הינו פנ"ל, כי בהכרח שהאדם יהיה נברא עם ערלה ואנחנו בעולם הזה נתקן עצמנו על ידי מצות מילה, כי האדם בעת שהוא יוצא לעולם עדין אין לו שום זכות שצא לעולם ואזי הוא בבחינת תחלת הבריאה שנברא העולם בחסדו במתנת חנם פנ"ל ואזי הוא בבחינת מקבל פנ"ל. שמשם אחיות העצבות והדין פנ"ל, שמשם אחיות הערלה שהוא בחינת הקלפה הקודמת לפירי שהוא בחינת פגם הברית, כי ערלה הוא פגם הברית, שהוא בחינת עצבות, שהוא עקר פגם הברית. פמוכא

בדברי רבנו ז"ל בכמה מקומות שתקון הברית הוא בחינת שמחה. ופגם הברית הוא עצבות. ועל פן עקר אחיות הערלה, שהוא פגם הברית, הוא מבחינת עצבות הנאחו בבחינת מקבל פנ"ל. ומחמת שהאדם בתחלת יצירתו הוא בבחינת מקבל, כי אין לו שום זכות עדין, רק הוא נברא ויוצא לעולם בחסדו לברך במתנת חנם כמו בתחלת הבריאה, ועל פן בהכרח שיצא לעולם עם הערלה ואנחנו בזה העולם צריכין לתקן אותו, ועל ידי שאנחנו מלין עצמנו, כי אנו בורחין את הערלה ודחפין על ברית, שזה עקר תקון האדם, כי מקדם לזה לא היה בנדר אדם כלל, כי עקר צלם דמות אדם הוא בן ישראל המהול. נמצא, שעל ידי מצות מילה אנו בעצמנו מתקנין עצמנו, ועל ידי זה בעצמו מכניעין ומכבלין הערלה בשרשה, כי עקר אחיותה מבחינת עצבות שהוא בחינת מקבל, שזה נמשך מחמת שהאדם נברא על ידי ה' ותברך בעצמו, אבל עכשו כאלו אנחנו בעצמנו עשינו את האדם הזה על ידי שאנו מלין אותו, שעל ידי זה נעשה אדם וכשנעשה האדם על ידינו נתבטל בחינת מקבל ונתבטל העצבות, ועל ידי זה נתבטל הערלה בשרשה פנ"ל ואזי נתגלה הברית שהוא צדיק יסוד עולם, שהוא בחינת משפיע, בחינת צדיק חונן ונותן הפך בחינת מקבל, כי עד עכשו הייתה הערלה חופה על הברית שאחיותה מבחינת

יא וזה בחינת מצות מילה, כי איתא במדרש (בראשית פרק יא) שהמניין שאלו, מודוע לא נברא האדם מהול? והשיבו שם, כי הכל צריך תקון. התורמוסין צריך תקון, החפין צריכין תקון וכו', הינו פנ"ל, כי בהכרח שהאדם יהיה נברא עם ערלה ואנחנו בעולם הזה נתקן עצמנו על ידי מצות מילה, כי האדם בעת שהוא יוצא לעולם עדין אין לו שום זכות שצא לעולם ואזי הוא בבחינת תחלת הבריאה שנברא העולם בחסדו במתנת חנם פנ"ל ואזי הוא בבחינת מקבל פנ"ל. שמשם אחיות העצבות והדין פנ"ל, שמשם אחיות הערלה שהוא בחינת הקלפה הקודמת לפירי שהוא בחינת פגם הברית, כי ערלה הוא פגם הברית, שהוא בחינת עצבות, שהוא עקר פגם הברית. פמוכא

לקוטי הלכות העושה שליח לגבות חובו ב חושן משפט רנט

עצבות, בחינת מקבל ועל פן לא נתגלה הארת הצדיק יסוד עולם שהוא בחינת משפיע, אבל עכשו על ידי שאינו בעצמו יוכינו לתקן את הילד הזה ולעשותו בריה חדשה על ידי מצות מילה והתינוק בעצמו סבל צער גדול של המילה בשביל שיזכה לנפש בנדר ישראל, על פן נחשב כאלו עשה את עצמו ועל פן עכשו יצא מבחינת מקבל ועל ידי זה נתבטל הערלה בשרשה שאחזתה מבחינת מקבל פנ"ל. ועל פן עכשו נתגלה הברית שהוא בחינת הארת צדיק יסוד עולם, שהוא בחינת משפיע הפך בחינת מקבל פנ"ל:

יב ועל פן מצות מילה היא מצוה שקבלו ישראל בשמחה ועדן עושין אותה בשמחה, וכמו שאמרו רבותינו ז"ל, כי עקר בחינת מצוה זו הוא בחינת שמחה שהוא תקון הברית, שהוא בחינת צדיק, בחינת משפיע הפך בחינת מקבל, שהוא בחינת עצבות, שהוא בחינת הערלה שפורתין אותה ונתגלה הברית, שהוא בחינת צדיק משפיע, שהוא בחינת שמחה, בחינת "אור ורע לצדיק ולישרי לב שמחה" וכנ"ל:

יג וזה בחינת מילה ופריעה, ומל ולא פרע כאלו לא מל, כמו שאמרו רבותינו ז"ל, כי עור הערלה ועור הפריעה החופים על הברית קדש הם בחינת שני קלפות החופין על הצדיק שכל אדם צריך להתנועע לחתכם

ולשברם ולבטלם, כי עור הערלה הוא בחינת רע גמור פדיוע זה בחינת הקלפה הנמורה שמסית את האדם מדרכי ה' ותברך ורוצה למנעו מדרך החיים לממרי ולבטלו ממצוותיו ותברך לממרי, חס ושלום, וזה בודאי צריכין להכניע ולשבר, אבל אפלו פשוטין להתך ולשבר הקלפה הזאת וזכין לעבודת ה' ותברך ולעשות מצוותיו ותברך לטור מרע ולעשות הטוב, אף על פי כן עדן צריכין לשבר הקלפה הדקה שהיא בחינת נגה, שהיא בחינת עור הפריעה שאחזתה גשתלשל ממי שלא זכה לזכך עצמו לממרי ורוצה עדן שכר עולם הפא בשביל מצוותיו

שהוא מקבל עדן, שמשם אחיות העצבות והדין, שמשם גשתלשל אחיות הקלפות פנ"ל, אבל מחמת שזה הצדיק אינו מקבל גמור, כי אף על פי כן זכה להשתפר שכר משלם בשכר מצוותיו רק שיש בו אחיזה דקה מבחינת מקבל בחינת עצבות, על פן גשתלשל על ידי זה קלפה דקה, שהוא בחינת קלפת הפריעה, שצריכין לקרעה, ולגרשה כדי לגלות הארת הצדיק יסוד עולם שהוא בחינת משפיע, כי אי אפשר שיתגלה הארת הצדיק בחינת משפיע כי אם בשמחה בעצמו עד שאין בו שום אחיות מקבל בלל, דהינו בשמחה שתי הקלפות הנ"ל שמבטל גם אחיות הקלפה הדקה השניה, דהינו שאינו רוצה לקבל אפלו שכר עולם הפא בשביל מצוותיו וכו'

כ"ל, שְׁעַל יְדֵי זֶה דִּיקָא נִתְגַּלָּה הָאֲרַת הַצְּדִיק שֶׁהוּא בְּחִינַת מִשְׁפֵּעַ כַּנ"ל:

וְעַל כֵּן נִקְרָא 'פְּרִיעָה', לְשׁוֹן פְּרִיעָה וְשִׁלוּם, בְּחִינַת פְּרִיעַת בַּעַל חוֹב, כִּי עַל יְדֵי כָּל הַמַּצּוֹת שְׁעוֹשֵׂי, פּוֹרְעִין וּמִשְׁלֵמִין לָהּ. יִתְבָּרַךְ אֵת חוֹב הַהֲלוּאָה שְׁחִבִּין לוֹ מִתְחַלֵּת הַבְּרִיאָה כַּנ"ל בַּתְּחִלַּת הַעֲנִין עַד לְעֵיל, אֲבָל אֵי אֲפֹשֶׁר לַפְרָע וְלִשְׁלֹם לָהּ. יִתְבָּרַךְ אֵת הַחוֹב כִּי אִם עַל יְדֵי הַצְּדִיק שְׁעוֹשֶׂה הַמַּצּוּה בְּשִׂמְחָה מִהַמַּצּוּה בַּעֲצֻמָּה שְׁעַל יְדֵי זֶה דִּיקָא עוֹלָה כָּל הָעוֹלָם וְחוֹזֵר לְשָׂרְשׁוֹ וְכו'. כַּנ"ל. נִמְצָא, שְׂדִיקָא עַל יְדֵי בְּחִינַת מַצּוֹת פְּרִיעָה, שֶׁהוּא בְּחִינַת הַצְּדִיק כַּנ"ל שְׂמִכְנִיעַ הַקְּלָפָה הַשְּׂגִיחַ כַּנ"ל. עַל יְדֵי שְׂאִינוֹ רֹצֵחַ לְקַבֵּל שׂוּם עוֹלָם הַבָּא, עַל יְדֵי זֶה דִּיקָא פּוֹרְעִין וּמִשְׁלֵמִין לָהּ. יִתְבָּרַךְ כָּל חוֹב הַבְּרִיאָה כַּנ"ל. וְעַל כֵּן נִקְרָא פְּרִיעָה בְּחִינַת פְּרִיעַת בַּעַל חוֹב וְכו' וְכו':

יְד וְזֶה בְּחִינַת כּוֹס יוֹן שְׂמִכְבִּיאִין לְכַרְדָּךְ אַחֵר הַמּוֹלָה, זֶה בְּחִינַת יוֹן הַמְּשֻׁמֵּם שְׂזוֹכִין עַל יְדֵי מַצּוֹת מוֹלָה שֶׁהוּא בְּחִינַת שְׂמִחָה כַּנ"ל, כִּי שְׂמִחָה שֶׁל עֲתִיד מְבַהֵר בְּשֵׁם יוֹן הַמְּשֻׁמֵּם, בְּחִינַת יוֹן הַמְּשֻׁמֵּר לְעֲתִיד, כְּמוֹ שְׂכֵתוֹב (שֵׁר הַשֵּׁרִים א): "נִגְלִיָּה וְנִשְׁמַחָה בְּךָ נְזִכְרִיהָ דְרִידִי מִיּוֹן" כַּנ"ל:

טו וְזֶה בְּחִינַת הַשֵּׁם שְׂנוֹתְנִין לְתֵינּוֹק אַחֵר הַמּוֹלָה שֶׁהוּא בְּחִינַת שְׂמִחָה כַּנ"ל, כִּי עַקֵּר הָאֲדָם נִבְרָא בְּשִׁבְלֵי שְׂנִיכָה

עַל יְדֵי מַעֲשָׂיו הַטּוֹבִים לְכֻלָּל אַחֵר הַבְּרִיאָה בְּקִדְּם הַבְּרִיאָה, לְכַפֵּל הַעֲצוּבֹת וְהַדִּין מִן הָעוֹלָם, לְכַפֵּל בְּחִינַת וַיִּתְעַצֵּב אֵל לְבוֹ הַנְּאֻמָּר בְּשֵׁאֵין הָעוֹלָם מִתְנַהֵג בְּשׂוּרָה חֵם וְשִׁלוּם, רַק שְׂתִּיקָם: יִשְׁמַח ה' בְּמַעֲשָׂיו וְיִשְׁמַח יִשְׂרָאֵל בְּעַשָׂיו, כִּי אֵי אֲפֹשֶׁר שְׂיִכָּלֵל אַחֵר הַבְּרִיאָה בְּקִדְּם הַבְּרִיאָה, הֵינּוּ שְׂיִחֹר הָעוֹלָם לְשָׂרְשׁוֹ. כִּי אִם עַל יְדֵי הַשְּׂמִיחָה הָאֲמִתִּית מִהַמַּצּוּה בַּעֲצֻמָּה שֶׁהיא אֲהוּרָתוֹ, כִּי אֵין עֲצוּבֹת לִפְנֵי הַמְּקוֹם, וְעַל כֵּן כָּל זְמַן שֶׁהָעוֹלָם הוּא בְּבְּחִינַת מְקַבֵּל וְיֵשׁ בוֹ אִיזָה אֲחִיזָה מִבְּחִינַת עֲצוּבֹת אֵינוֹ יְכוֹל לְכֻלָּל בָּהּ. יִתְבָּרַךְ, כְּכֻכּוֹל, כִּי אֵין לְבוֹא אֵל שְׁעַר הַמּוֹלָךְ בְּלִבּוֹשׁ שֶׁק, כִּי שֵׁם אֵין שׂוּם עֲצוּבֹת כָּלֵל רַק "עֵז וְחֵדוּה בְּמִקְמוֹ", וְכֵל זְמַן שֵׁשׁ אֲחִיזָה לְהָעוֹלָם מִבְּחִינַת עֲצוּבֹת אֵי אֲפֹשֶׁר לְכֻלָּל שֵׁם בְּשָׂרְשׁוֹ, כִּי שֵׁם רַק שְׂמִיחָה וְחֵדוּה וְאֵין שׂוּם עֲצוּבֹת לִפְנֵי הַמְּקוֹם כַּנ"ל. וְכֻלְלִיּוֹת הָעוֹלָם הוּא בְּחִינַת שֵׁם ה', כִּי כָּל הָעוֹלָמוֹת כָּלֵם הֵם בְּחִינַת הַתְּגַלּוֹת מוֹלְכוֹתוֹ וְאֲלֻקּוֹתוֹ. יִתְבָּרַךְ, כִּי אֵין ה' יִתְבָּרַךְ נֹדֵעַ כִּי אִם מַצֵּד בַּעֲלוֹתָיו שְׁעַל יְדֵי זֶה לְבַד אֲנִי יוֹדְעִין מִמֶּנּוּ יִתְבָּרַךְ, שְׂנוֹהוּ בְּחִינַת שֵׁם ה' שֶׁהוּא בְּחִינַת הַתְּגַלּוֹת מוֹלְכוֹתוֹ וְאֲלֻקּוֹתוֹ. יִתְבָּרַךְ כָּל זֶה. וְכִשְׁהָעוֹלָם וּמִלֵּאָו נְכֻלָּל בָּהּ. יִתְבָּרַךְ עַל יְדֵי הַשְּׂמִיחָה שֶׁל מַצּוּה כַּנ"ל אֵין נִתְקַנָּם ה' אֲחֵד וְיִשְׁמוּ אֲחֵד כְּמוֹ שְׂיִתְהִי לְעֲתִיד, כְּמוֹ שְׂכֵתוֹב: "בְּיּוֹם הַהוּא יִהְיֶה ה' אֲחֵד וְיִשְׁמוּ אֲחֵד". הֵינּוּ שְׂהֵשֵׁם נְכֻלָּל בּוֹ יִתְבָּרַךְ

לקוטי הלכות העושה שליח לגבות חובו ב חושן משפט רסא

בחינת פלליית העולמות, בבחינת זכרון, שהוא סמרא ודכורא, בחינת משפיע שנה זוכין על ידי השמחה פנ"ל שבשביל זה נברא פנ"ל, כי זה בחינת פלליית כל העולמות שהם בחינת שם ה' בשרשן, בחינת ה' אחד ושמו אחד פנ"ל. ועל פן מי שיש לו עצבות, דהינו שאין זוכה לשמחה ואין זוכה לכלל את השם בשרשו, דהינו להעלות הבריאה לשרשו וכפ"ל ועל פן שוכח את שמו חס ושלים, כי מאחר שיש לו עצבות שהוא בחינת מקבל על פן נפגם הזכרון שהוא סמרא ודכורא, בחינת זכור פדוע ואינו זוכה לכלל את השם בבחינת זכרון, כי אינו זוכה לכלל אחר הבריאה בשרשו בבחינת משפיע מאחר שאין לו שמחה וכפ"ל:

ועל פן אחר המילה שהוא בחינת שמחה נותנין השם לתינוק כדי שיהיה נכלל השם בשרשו, כדי שישנה לזכור את השם שיהיה נכלל השם בחינת פלליית העולמות בשרשו, בבחינת צדיק בחינת משפיע, בחינת שמחה, שנהו בחינת ה' אחד ושמו אחד פנ"ל:

מן וזה בחינת מה שאמרו רבותינו ו"ל לענין שבת: לוי עלי ואני פורע, כי שבת הוא בחינת מצוה בשמחה מהמצוה בעצמה שהעולם הבא שלו בהמצוה בעצמה, כי שבת בעצמו הוא מעין עולם הבא, כי שבת הוא יום שמחה וחדוה בכל העולמות, וכמבאר במאמר הנ"ל על מאמר רבותינו ו"ל,

שאחר הבריאה נכלל בקדם הבריאה והכל על ידי השמחה הנ"ל פנ"ל. וזה שכתב רבנו ו"ל במקום אחר (בשמות ה"ג) שעל ידי העצבות אין האדם יודע משמו ועל ידי זה האדם שוכח שמו לאחר מיתתו והכל על ידי העצבות, כי האדם צריך לזכור את שמו לאחר מיתתו, כי בשביל זה נברא האדם לכלל זכור ושומר וחד, אספקלריא שאינה מאירה באספקלריא המאירה שהוא בחינת ה' אחד ושמו אחד, הינו שיהיה נכלל כל העולם, שהוא בחינת שם, בחינת אספקלריא שאינה מאירה, בחינת שמור, בחינת מקבל שיש בו אחריות העצבות, לזכות על ידי מעשיו הטובים בשמחה מהמצוה בעצמה, עד שיכפול כל בחינות המקבל והעצבות מן העולם עד שיהיה אור הלבנה באור החמה, שנקים מקרא שכתוב, "את שני המארות הגדלים". שיהיה אחר הבריאה נכלל בקדם הבריאה, כי הצדיק האמת על ידי מעשיו הטובים זוכה עד שכל העולמות אינם נקראים בשם מקבלים כלל, כי הכל נברא בשבילו וכלם כלולים בו שהוא משפיע בחינת צדיק חזן וגומן פנ"ל. ואז נתברר ונמתק בחינת אספקלריא המאירה, כי נכלל אחר הבריאה בקדם הבריאה, וזה בחינת זכירת השם לאחר מיתתו, כי צריכין שיהיה השם נכלל בבחינת זכור שהוא בחינת משפיע סמרא ודכורא, וזה על ידי שזכור את שמו שנכלל השם

"זכור את יום השבת": זכרוהו מאחד בשבת וכו', שהוא בחינת מצוה בשמחה מהמצוה בעצמה. נמצא, ששבת הוא בחינת מצוה בשמחה הנ"ל בחינת אספקלריא המאירה ועל פנ בשבת עולין כל העולמות לשרשן פדוע, כי עקר גלות העולמות לשרשן הוא על ידי שמחת המצוה מהמצוה בעצמה כנ"ל שעל ידי זה מסלקין ומשקמין כל החובות לה' ותפרד כנ"ל, ואז מוציאין את העולם מבחינת לונה ומקבל וכו' כנ"ל. וזה שאמרו רבותינו ז"ל על שבת, לוו עלי ואני פורע. כי על ידי קדשת שבת, כביכול, נעשה ה' ותפרד בבחינת לונה, כי על ידי זה הצדיק הנ"ל שאינו רוצה שום עולם הפא רק יש לו שמחה שלמה מהמצוה בעצמה לא די שאינו נקרא בשם לונה ומקבל כלל, אף גם להפך הוא זוכה להיות נקרא בשם מלונה, כאלו הוא מלונה ומשפיע לה' ותפרד בבחינת מלונה ה' חונן דל, כי זה הצדיק הוא חונן דל שעושה חסד וחנינה עם כל העולם שיהיה נקרא עני ודל עד הנה בבחינת מקבל, ועל ידי הצדיק הנה נתתפון העולם כנ"ל, והוא נחשב כאלו מלונה ומשפיע לה' ותפרד, כי הצדיק מושל בו ותפרד, כמו שאמרו רבותינו ז"ל, בחינת 'צדיק מושל בקראת אלקים'. ואמרו רבותינו ז"ל, מי מושל בי? צדיק, כי הוא נקרא מושל ומלונה ומשפיע לה' ותפרד, כביכול, ועל פנ נאמר בשבת

ז"ל, שהוא בחינת צדיק הנ"ל, בחינת ברית עולם ביני ובין בני ישראל וכו', נאמר בו, לוו עלי ואני פורע. כי על ידי שבת, שהוא בחינת מצוה בשמחה הנ"ל, על ידי זה נעשה הקדוש ברוך הוא בבחינת לונה כנ"ל:

פ"א

פ"ב

פ"ג

ז"ל פנ על ידי השמחה של שבת עולין כל העולמות לשרשן ונכלל זכור ושמור יחד בחינת זכור ושמור בדבור אחד נאמרו, שזהו בחינת ה' אחד ושמור אחד כנ"ל שזוכין על ידי השמחה הנ"ל, שהוא שמחה של שבת כנ"ל, ועל פנ אומרים בקבלת שבת והא אוקימנא דה' אחד ושמור אחד:

כי עקר השלמות לכלל שתי הבחינות ביחד אספקלריא המאירה ואספקלריא שאינה מאירה שהוא בחינת כלליית אחר הבריאה בנדם הבריאה, שזהו בחינת ה' אחד ושמור אחד, הינו שצריכין להתנגע ולמרח עד שיזכה להגיע לבחינה הנ"ל שיעשה המצוות בשמחה מהמצוה בעצמה וכו' וכנ"ל, ואז נכלל כל העולם בשרשו כנ"ל. נמצא, שכלליית העולמות שהם בבחינת מקבל כנגד ה' ותפרד, כי כלם נבראו על דו ומקבלים חיות ממנו ותפרד בכל עת ורגע, ומחמת שהם מקבלים נאחו בהם איזה בחינת עצבות שהוא בחינת דין כנ"ל, אבל הצדיק על ידי עבודתו השלמה בשמחה אמתית הנ"ל שבשביל זה נברא כל העולם כנ"ל, הוא מעלה את

לקוטי הלכות העושה שליח לגבות חובו ב חושן משפט רסג

העולם מן התקרונות. והכל בכח זכות והתקשרות הצדיקים האמתיים הגדולים שהם בחינת משה, בחינת אספקלריא המאירה וכנ"ל:

יח ועל בן מל ולא פּרע באלו לא מל, כי כל זמן שנשארו עדין קלפה דקה הזאת של הפריעה שאחזתה מבחינה שניה הנ"ל שרוצה לקבל עולם הבא בשכרו אף על פי ששכר חתם את הערלה עדין יכולה להתאחו חס ושלום, כי עקר אחיזת הערלה והקלפות הוא מבחינה זו. מבחינת מקבל כנ"ל. ואי אפשר לתקן העולם ולהכניע הקלפות לגמרי כי אם על ידי הצדיק הנה שהוא בחינת משה, בחינת אספקלריא המאירה שאינו רוצה שום עולם הבא שעל ידו דיקא נכנעין ונתבטלין כל הקלפות שזהו בחינת פריעה וכו' כנ"ל, שעל ידי זה דיקא נתגלה הברית בחינת צדיק יסוד עולם, בחינת משפיע כנ"ל. ועל פן הכל צריכין להתקשר עצמן להצדיקים האמתיים הגדולים במעלה שהם בבחינת משה אספקלריא המאירה. וכמו שאמרו רבותינו ז"ל, ששכל דור יש צדיקים המסתכלים באספקלריא המאירה, כי רק על ידי צדיקים אלו יכולין לבטל כל הקלפות ולהמתיק כל הדינים ולהשלים כל התקרונות ולעבד את ה' באמת בשמחה אמיתית, אמן ואמן:

יש וזה שכתב רבנו ז"ל בספר הא"ב התדש (אות סוהל סימן נאו) שטוב

העולם לשרשו, כי עבשו אין העולם בכלל מקבל ממנו ותברך כלל, כי הכל נכלל בהצדיק מושל שהוא בחינת משפיע. נמצא, שבחינת מקבל בחינת אספקלריא שאינה מאירה, שהוא כלליות העולמות, נכלל בבחינת צדיק, בחינת משפיע, בחינת אספקלריא המאירה, שזהו בחינת את שני המארת הגדלים. ועל פן כל הנביאים אף על פי שנבואתם היתה באספקלריא שאינה מאירה, ועל פן אין נביא רשאי לחדש דבר ואין אנו יכולים לעשות שום מצוה והנהגה על דם כנ"ל. אף על פי בן אנו צריכין נבואתם האמתית, כי כל עקר נבואתם הוא רק לקים ולחזק ולדרו ולהוכיח את ישראל שיקימו תורת משה רבנו, עליו השלום, וכמו שפסם מלאכי, שהוא סוף כל הנביאים, זכרו תורת משה וכו'". כי זה עקר כל נבואת הנביאים להוכיח את ישראל שיקימו תורת משה וכו' כל נבואתם נחשב בחינת אספקלריא המאירה, כי כלם מקשרים עצמן למושה שהוא רבן של כל הנביאים וכלם כלולים בו ומקבלים ממנו, כי כל הנביאים עמדו על הר סיני, כמו שאמרו רבותינו ז"ל. והתקשרות וכלליות כל הנביאים במושה רבנו זה בחינת כלליות אספקלריא שאינה מאירה באספקלריא מאירה, שזהו בחינת כלליות העולמות בשרשן שעל ידי זה נתתקן הכל כנ"ל ועל פן כל הנביאים והצדיקים תקנו את העולם והשלימו את

הפושט או יתגדל השמחה מאד מאד כמו שכתוב בכל הפסוקים המדברים מגאלה האחרונה שמפליגים מאד בעצם רבוי השמחה הגדולה שיהיה אז, כמו שכתוב: "והפכתי אכלם לששון וכו'". "ששון ושמחה ישגו ונסו יגון ואנחה". "כי בשמחה תצאו וכו'". וכיוצא בזה הרבה, הינו שנובה או לשמחה הנ"ל לשמח בו ותרד, כמו שכתוב: "נגילה ונשמחה בך". בחינת ישמח ישראל בעשיו, הינו שנגיל ונשיש מהמצוה בעצמה שהוא אחדותו ותרד, שגוה תכלית השמחה הנ"ל, ועל ידי זה נתמקן כל העולם, כי יוצא מבחינת מקבל לבחינת משפיע, לבחינת צדיק מושל הנ"ל. וזהו: "כי ברא ה' חדשה בארץ נקבה תסובב גבר", הינו שפנסת ישראל שהם בחינת שם ה' שבהם כלולים כל העולמות בלם מראש ועד סוף שהיה עד עכשו בבחינת נקבה, בחינת מקבל שמשם היה אחיות כל הדינים וכו' הנ"ל, עכשו נקבה תסובב להיות גבר בחינת סמרא דרכורא שהוא משפיע בחינת צדיק מושל על ידי עצם השמחה במצוותיו וכו', שעל ידי זה נתמקן ונתמקן הכל הנ"ל:

כא וזה שכתוב בכתבי הארז"ל שלעתיד לבוא יתקיים "אשת חיל עטרת בעלה", הינו הנ"ל שמלכות, בחינת שם, בחינת פנסת ישראל, בחינת כלליות העולמות יהיה ככובל למעלה, בבחינת

לעשות חסד קדם שנותן השם לתינוק, כפי שיתקיים השם וכו', ענין שם, כי צריך לעשות אז חסד כפי שיהיה בבחינת צדיק העושה צדקה וחסד שעל ידי זה נקרא האדם צדיק, בחינת "צדיק חונן ונותן" כנ"ל שהוא בחינת משפיע כפי שיהיה נכלל השם בחינת כלליות העולמות בסמרא דרכורא, בבחינת חסד, בחינת משפיע הפך, בחינת מקבל, ששם נאחו הדין חס ושלום, כי עקר להמתיק השם שהוא בחינת מלכות, בחינת מקבל כידוע, כי לית ליה מגרמיה כלום, להמתיקה שתיקה בבחינת חסד, בחינת משפיע שיהיה אור הלבנה פאור החמה, שזה בחינת זכירת השם, בחינת ה' אחד ושמו אחד, כי באמת בלא חד וכו' הנ"ל:

כ וזה שכתוב בירמיה (א) בהנחמות שהתנבא על ימות המשיח שיבוא במהרה בימינו: "עד מתי תתחמקין הבת השוכבה, כי ברא ה' חדשה בארץ נקבה תסובב גבר". ופרש רש"י, שהנקבה תסובב להיות גבר, הינו פנסת ישראל בבחינת גבר שירש הכל וכו', ענין שם, הינו הנ"ל שעקר כל הצרות והגזרות שפבלו ישראל כל ימות הגלות הכל גמושך משרש הדין של תחלת הבריאה מבחינת עצבות, בחינת ויתעצב אל לבו, שגמושך מחמת שהעולם הוא בבחינת מקבל בשאין זכין לעשות רצונו של מקום בשלמות בשמחה מהמצוה בעצמה וכו' הנ"ל. אבל לעתיד בימות

1b 61:

לקוטי הלכות העושה שליח לגבות חובו ב חושן משפט רסח

משפיע, בבחינת צדיק מושל, בבחינת אהל־לשׁת במאני דכּוּרָא וכו' כּבּיכול, כּאלו ה' יתברך מקבל מאתנו על ידי עשית מצוותינו בשמחה שאין רוצים שום עולם הנא, שזהו בחינת 'איוהו חסיד המתחסד עם קונו' וכנ"ל:

[שך לעיל]

כב וזהו בחינת מצות הלואת חן וגמילות חסד, כמו שכתוב:

"אם פספס תלוה את עמי" ואמרו רבותינו ז"ל שהוא חובה, כי אנו צריכין להתדבק במדותיו וכמו שה' יתברך היה מקנים עולמו בחסד בתורת הלואה מיום הבריאה עד מתן תורה שכל העולמות היו מתקיימין רק בתורת הלואה והסד וכנ"ל וגם אחר מתן תורה בכל עת שעוברין רצונו חס ושלום, היה ראוי שיחזור העולם לתהו ובהו כי אין קיום להעולם בלא התורה ואז העולם ובפרט האדם החוטא מתקנים רק בחסדו בבחינת הלואה שה' יתברך מרחיב לו זמן עד שישׁוב וישלם ויסלק לו מה שגתחייב חובות הרבה על ידי עוונותיו שזהו בחינת ארץ אפים בחינת ארפא אתיחייב ליה שהוא בחינת הרחבת הזמן שה' יתברך גומל חסד עם האדם וממתין ומרחיב לו זמן אחר זמן זמן ומנים טובא עד שישׁוב שאז יסלק הכל כי על ידי זה נקרא תשובה "וּקָא" על שם דאזדריקת לאתר דאתגמילת מתמן שמחזיר ומשיב הדבר למקום שנפול משם כמו שכתב

רבינו ז"ל במקום אחר (סימן לה), נמצא שה' יתברך מקנים מצות גמילות חסד והלואת חן הרבה מאד בכל עת ושעה, כמו כן אנו חייבים להתדבק במדותיו ולרחם על העניים ולהלוות להם ולכלי להיות לו בגושה כמו שכתוב במקרא הנ"ל, כמו שה' יתברך אינו נוגש אותנו ומאריך לנו עד שנסלק לו מעט מעט עד שנוקה לסלק הכל, אמון:

כג וזה בחינת "אם הבנים שמחה הללויה" (תהלים קיג קוד) "בצאת ישראל ממצרים וכו' היתה יהודה לקדשו ישראל ממשלותיו וכו'", שעל ידי השמחה של בנסת ישראל שנקראת אם הבנים שהיה להם בשעת יציאת מצרים וקבלת התורה שאז גדלה השמחה מאד, כמו שאמרו רבותינו ז"ל (שבת דף פח), "ושמחת עולם על ראשם", שזהו נאמר על הכתרים של נעשה ונשמע שאמרו בשעת קבלת התורה ועל ידי השמחה וכו' לבחינת צדיק מושל, בחינת ישראל ממשלותיו, כי על ידי גדל השמחה וזכין לבחינת צדיק מושל בחינת ישראל ממשלותיו שישׁיראל מושלין בו יתברך, כביכול כי הוא גאור גזרה והם ככבולין, כמו שאמרו רבותינו ז"ל, והכל על ידי השמחה של מצוה וכנ"ל. וזה שפנים: "הים ראה ויגם וכו'", הינו לזכות לשמחה של מצוה הנ"ל שהוא בחינת שמחה של קבלת התורה לזה וזכין על ידי בחינת קריעת ים סוף שהוא בחינת הפלה בכה,

שהוא בחינת רעמים, בחינת ירעם הים וימלאו, כמו שכתב שם רבנו ז"ל במאמר הנ"ל באר היטב, כמו שכתוב על פסוק: "וישב הים לפנות בקר לאיתנו", שהוא בחינת רעמים הנ"ל, שעל ידי זה זוכין לשמחה הנ"ל, שעל ידי זה זוכין לבחינת צדיק מושל ישראל ומשלותיו כנ"ל:

הלקה ג

א על פי התורה "ראיתי מגורת זהב וכו'" בסיומן ח', עין שם.:

ותכלל, כי עקר שלמות כל החסרונות על ידי אגחה הוא על ידי הצדיק האמת שדבוק בהתורה ששם הרוח חיים לכל אחד ואחד להשלים כל החסרונות שלו על ידי אגחה וכו', אבל הרשעים החולקים על הצדיק הם מקבלים הרוח חיים שלהם על ידי הרב דקלפה שהוא בחינת עשו וכו', עין שם:

ב והנה המלה שגומל חסד עם הלווה ומלוה לו מעותיו. הוא בבחינת הצדיק המשלים החסרון, כי ההלוואה שהכרח הלווה ללוות מחברו והו מחמת החסרונות שחסר לו כמונו ופרנסתו. והמלוה שמורחם עליו ומלוה לו וגומל עמו חסד ומשלים להלווה חסרונו הוא בבחינת הצדיק שהוא בחינת רב חסד, שהוא בחינת "צדיק חונן ונותן", שהוא משלים כל החסרונות כנ"ל, אבל הלווה צריך לזהר לשלם בזמנו לתמלוה וצריך

לראות שישלם לו בעצמו מידו לידו ולא ישלח על ידי שליח שאז יש אחריות הדרך והאחריות על הלווה, כמבאר הרינים בשלחן ערוך שם. הינו, כי בודאי הצדיק שדבוק בהתורה והוא ממשיך הרוח חיים לכל בשר להשלים כל החסרונות שלהם. עקר פגותו הוא בשביל כבוד ה' ותפירה, דהינו שהוא ממשיך להם רוח חיים ומשלים החסרונות שלהם כדי שהם יעבדו את ה' ותפירה בבחינת שממשיך להם ובכל מה שמשיפע להם ומשלים להם, כי רק זה עקר התכלית שבשביל זה ברא ה' ותפירה את העולם ובשביל זה הוא ותפירה מקנים ומחיה את העולם על ידי הצדיקים שעל דם ממשיך הרוח חיים לכל. והכל בשביל זה כדי שהם יחזרו ויעבדו את ה' בבחינת הנה שממשיך להם הצדיק בכל עת ורגע. וכמו שכתוב: "כל פעל ה' למענהו". ועל פן העקר להיות מקרב להצדיק ודבוק בו באמת בכל עת ורגע ובכל גשימה וגשימה שהוא נושם וממשיך הרוח חיים וזכר תכף שהגשימה הזאת שהיא החיות שלו נמשך מהצדיק האמת שדבוק בהתורה וכה' ותפירה ויזהר להתקרב לה' ותפירה ולהתורה ולהצדיק בכל גשימה וגשימה, ולעבד את ה' ותפירה בכל גשימה וגשימה וכמו שאמרו רבותינו ז"ל, "כל הגשמה תהלל יה" - 'על כל גשימה וגשימה תהלל יה'. וזה בחינת 'הכל נחית תכל סליק' (תקוני וכו')

לקוטי הלכות העושה שליח לגבות חובו ג **חושן משפט** רסו

זה כמה בחינות, כי זה שהוא חולק לגמרי על הצדיק ודובר על הצדיק עתק בגאון ובוז, זהו רשע שאינו מקבל חיות כלל מהצדיק רק מתרברב שבקלפה מבחינת עשו איש שעיר. וכן על ידי מעשיו הרעים הוא מחזיר וגוזל פח וחיות לרבו שבקלפה, כי דוע שעל ידי כל המעשים רעים חס ושלום, גוזלים פח וחיות להסמרא אחרא חס ושלום, רחמנא לצלן, אבל יש פשרים קצת שאינם חולקים לגמרי על הצדיק רק שאינם מקרבים אליו ועושים מצוות ועוסקים בתורה ותפלה, אבל אינם מקשרים לצדיקי אמת או עבודתם וכל עסקם הולך דרך כמה בחינות שלוחים עד שחוזרים וגוזעים להצדיק האמת ואז האחריות על הלונה שהוא המקבל החיות להשלים חסרוננו, כי אז יש כמה וכמה בחינות אחריות בדרך שלא יגלו אותו האורבים על הדרך ויכול להיות שגיע סלוק החוב הנ"ל ליד מי שגיע חס ושלום, דהינו להסמרא אחרא ותקלפות שהם בחינת הרב דקלפה, כי באמת גם הרב דקלפה בעצמו כל חיותו יונק בהעלם גדול מהצדיק והרב דקלפה על ידי עוונות ישראל חס ושלום, כי פשישראל מקבלין החיות מהצדיק ואינם עוברים בו את ה' ותפרד, מפל שפן כשעושין חס ושלום, עברות עם זה החיות מזה יונק חס ושלום, חיות הרב דקלפה שהוא עשו שכל חיותו מעוונות

תקן ס"ט, כי האדם בנשימתו שהוא חיותו הוא מכניס רוח וגוציא רוח פדוע, הינו שצריך שידע ויזכר בכל עת שבכל נשימה ונשימה הוא ממשיך ומכניס רוח חיים מהצדיק האמת. ותכף ומיד צריך לחזר ולהעלות ולהוציא הרוח חיים באיזה דבר שבקדשה בתורה או תפלה או כסופין והשתוקקות ורצונות טובים לה' ותפרד וכיזא, בבחינת "כל הנשמה תהלל יה" - על כל נשימה וכו' פנ"ל. גמצא, שהצדיק הוא בבחינת מלוה, כי הרוח חיים שממשיך הוא בבחינת הלוואה שהוא מלוה להאדם הרוח חיים פדי שאחר כך יסלק וישלם חובתו להודות ולהלל לה' ותפרד על כל נשימה ונשימה, שפן חובת כל היצורים להודות ולהלל וכו' וכו' פנ"ל. ומי שהוא דבוק בהצדיק באמת בבחינת הנ"ל, הוא מסלק חובתו מיד, ליד הצדיק בעצמו, כי הוא דבוק בהצדיק באמת וממשיך הרוח חיים מהצדיק בעצמו וכן מחזיר החיות ומעלהו להצדיק בעצמו, כי הוא דבוק בהצדיק וכל פגנת עבודתו ותפלתו הוא שתגיע העבודה ותתפלה להצדיק האמת והוא יעלה אותה למקום הצדיק. וכמבאר כמה פעמים שעקר התפלה והעבודה צריך להיות בהתקשרות לצדיקים אמתיים, אבל מי שאינו דבוק ומקרב להצדיק האמת אזי אף על פי שאינו חולק עליו אזי אינו מחזיר הרוח חיים תכף להצדיק בעצמו רק על ידי בחינת שליח ויש בענין

הגלות. וכמו שכתוב שם שזהו בחינת על עמך יערימו סוד ויתנעצו על צפונך. ובשביל זה נקראים ישראל עניה סערה מחמת שהרוח חיים של העכו"ם שהוא רוח סערה מושל עליהם, כמו שמבאר שם עין שם. ומחמת שבמצרים היה קדם קבלת התורה ששם עקר הרוח חיים כנ"ל, על פן היה קשה מאוד לצאת מהם, אבל ה' יתברך חמל על עמו בזכות אבותינו אברהם, יצחק ויעקב שהתחילו להמשיך הארת התורה בעולם, פי ה' יתברך דבר עמכם ונצטוו כמה מצוות

וכן משה בעצם נפלאות כח קדשתו וכה שבתגלה אליו ה' יתברך במצרים והתחיל להמשיך בחינת קבלת התורה במצרים ועל ידי זה וכה משה גם במצרים לקבל הרוח חיים מהתורה ועל פן שלחו ה' יתברך לגאל את בניו. ובשביל זה מאן משה הרבה לילך ומען הרבה עם ה' יתברך, מי אנכי כי אלך וכי אוציא". ופרש רש"י, מה וכות וכי, הינו שחשב מאחר שעדין לא קבלו את התורה אף אפשר להמשיך עליהם הרוח חיים להוציאם ממצרים ששולטים עליהם. והשיב ה' יתברך, "בהוציאך את העם ממצרים תעבדוני". ופרש רש"י: ומה ששאלת מה וכות, וכות גדול יש לי עליהם. בהוציאך וכי, שעתידין לקבל את התורה, הינו שה' יתברך חמל עליהם והמשיך עליהם הרוח חיים מהתורה שעתידין לקבל אף על פי שעדין

ישראל חס ושלום, פדוע. ועל פן זה שאינו מקרב להצדיק אף על פי שהוא איש פשוט קצת מאחר שאינו מקרב להצדיק ואין מחזיר החיות להצדיק על ידי בחינת שליח, וכמוכן בדברי אדוננו מורנו ורבנו ז"ל במקום אחר שהולכים כמה שלוחים (שקרוין שפאפטין) מזה לזה ומזה לזה עד שמוגיע להצדיק וכי, ואין יש כמה סגנות בדרך כנ"ל והאחריות על הלונה שהוא המקבל החיות מהצדיק להשלים חסרונו שהוא בחינת לונה כנ"ל:

ג וזה בחינת פורים שהוא מחית עמלק, שהוא גדול מכל המועדים, כמו שאמרו רבותינו ז"ל, 'כל המועדים בטלים וימי הפורים לא נבטלים'.

כי בהתורה הנ"ל מבאר כל ענין יציאת מצרים ומתן תורה. ובמבאר בסוף על פסוק, "אנכי ה' אלוקי המעלה מארץ מצרים הרחב פיך ואמלאהו", עין שם, כי במצרים קדם קבלת התורה היה בחינת מקצר רוח שלא היו יכולים להמשיך הרוח חיים להשלים החסרון וכי, כמו שכתוב שם. ומזה היה עקר הגלות, כי התגברו המצרים ופרעה שהרוח שלהם היה גדול בשעתם אז והתגברו על ישראל ועל ידי זה תפסו אותם בגלות כל קד, כי כל הגליות והצרות של העכו"ם שמושלים על ישראל נמשך מבחינת הנ"ל מחמת שהרוח שלהם גדול בשעתם ועל ידי זה מושלים על ישראל כל ימי

לקוטי הַלְכוּת

העושה שליח לגבות חובו ג

חושן משפט רסמ

לא קבלה וזה בחינת מה שנתגלה לו
 תחלה מתוך הפנה על שם עמו אנכי
 בצרה, כי הצדיק והתורה וה' יתברך
 אחר, כי הצדיק מקבל הרוח חיים
 מהתורה שהיא אחרתו ויתברך ובה
 מנה את ישראל וימשלים כל התסרוגות
 שלהם וכשצריכין להכניע את הרשעים
 המושלים עליהם צריך הצדיק להוריד
 את עצמו לתוך המדה רעה שהם שקועין
 בה ביותר שהוא הצנור שלהם שדרך שם
 מקבלין חיות. והצדיק נכנס לשם דיקא
 ומשבר אותו הצנור שהיא המדה רעה
 שלהם, כמבאר היטב שם על פסוק,
 "משפיל רשעים עדי ארץ". ראשי תבות,
 אש רוח מים עפר, עין שם. ועל פן
 נתגלה לו ה' ויתברך מתוך הפנה משום
 עמו אנכי בצרה להורות שבש"ישראל
 בצרה בגלות תחת העכו"ם שמושלין
 עליהם על ידי הצנור של המדה שלהם,
 צריכין להיות עמם בצרה לכנס בתוך
 אותו הצנור דיקא שמושם עקר הצרה
 שלהם ולשבר אותו כנ"ל, כי ישראל
 בגלות נקראין כשושנה בין החוחים
 שהקוצים מנקבין אותה וכו', כמו שפרש
 רש"י שם, הינו שהעכו"ם שמוצרין את
 ישראל הם החוחים וקוצים בחינת סנה,
 ולשם צריך הצדיק שכלול בה' ויתברך
 לידר ולשבר אותו הצנור שמוצער את
 ישראל שהוא בחינת סנה, בחינת חוחים
 וקוצים כנ"ל, כי עקר הגלות הוא המדה
 רעה בעצמה שהוא הצנור שלהם, והינו

מה שמתגברים על ישראל במדה רעה
 שלהם, שזה הוא עקר הגלות, בחינת
 "ויתערבו בגוים וכו'":

ד וזה בחינת כל העשר מכות שהביא
 עליהם משה, שהראה להם שכל
 הרוח חיים של כל הדברים שבעולם הם
 אצלו, ועל פן יכול לעשות בעולם כמו
 שרוצה ולשנות ממים לדם ואחר כך
 לחזר מדם למים וכו', כי ממונו כל החיות
 של כל הדברים שבעולם. ועל פן בודאי
 יכול למשל בעולם ולשנות הפכע פרצונו
 ועל פן בתחלה הראה להם מופת הפטה
 שנהפך לנחש ואחר כך מנחש למטה, כי
 מטה משה מרמו שפבר שבר הבחירה
 וקדש את עצמו לגמרי מאחיות עין
 הדעת טוב ורע ואין נאחו בו שום רע
 משום מדה, שזהו בחינת ומטה האלקים
 בידו, כמבאר בתקונים ודברי רבנו ז"ל,
 עין שם בסיומן עט. ועל פן הראה להם
 על ידי הפטה דיקא שהוא יכול להוריד
 את עצמו לתוך הצנור הרע שלהם,
 שהוא בחינת נחש הקדמוני, שמושם כל
 המדות רעות וכל הצנורות של כל
 הרשעים. ואחר כך יצא מושם בשלום, כי
 אחר כך יחזר מנחש למטה, רק שיירד
 לשם להכניע ולשבר הרע שלהם,
 בבחינת ויבלע מטה אהרן את מפתחם.
 וזה ששאלו אותו יחזני וממרא, תכן אתה
 מכנים לעפרים? והשיב להם, למתא
 ירקא ירקא שקול (כמו שאמרו רבותינו ז"ל מנחות
 פה). כי כך צריכין דיקא לכנס דיקא לתוך

161

אותו הצנור וההנהגה של הרשעים המושלים ולהכניעם ולשפרם, כי מנייה וביה אבא לזיול ביה נחנא. בחינת למתא ירקא וירקא שקול, כי צריכין לירד לתוך מדרתו הרעה וירקא, שהוא הצנור שלהם, כדי לשפרם כנ"ל. ועל כן הביא עליהם כמה מיני מכות להורות שכל החיות של כל הדברים שבעולם הפל בידו, כי בהעשר מכות היו שנויים ומופתים ונפלאים בכל הארבעה יסודות שהם אש ויח מים עפר, שהם בחינת דומם צומח חי מדבר, כי נלקו בפנים בחינת יסוד המים. ועפר הארץ היה כנים זה בחינת יסוד העפר. ויחח הקדים נשא את הארבה זה בחינת יסוד הרוח ואש מתלקחת בתוך הקרד זה בחינת יסוד האש. וכן נלקו הדוממים שהוא עפר הארץ והצומח שהם כל עשב השדה שהיה הקרד וכו'. וכן החי שהוא הערב שבא עליהם וכן הדבר שהרג כל מקניהם. וכן נלקה המדבר שהוא האדם בכל המכות, בפרט בשחין ומפת בכורות. נמצא, שעל ידי העשר מכות הראה להם שהוא יתברך שולט בעולם בכל הארבעה יסודות, אש, רוח, מים, עפר וכלל הדומם, צומח, חי, מדבר, כי ממנו החיות לכלם ועל כן יכול לעשות פרצונו ועל כן בכל פעם הראה גבורתו שיכול לכבול המפת, כמו שכתוב: "התפאר עלי למתי אעתיך לך וכו' למען תדע כי לה' הארץ", הינו שהראה להם שהוא יכול

להשלים כל החסרונות על ידי הרוח חיים שלו, כי כל המכות הם חסרונות והוא יכול להסיר המכות ולהשלים כל החסרונות, כי ממנו הרוח חיים לכל הדברים שבעולם:

ועל כן לא נכנעו עד שהביא עליהם מפת בכורות שהיא עקר צנור החיות שלהם שהיו עובדים למלה שהוא כבוד למולות, כמובא. וזה בחינת ובאלהיהם עשה ה' שפטים. ועל כן לקה הפנים תחלה לפי שהיו עובדים להם. וכמו שפרש רש"י שם שבשהקדוש ברוך הוא נפרע מאמה, נפרע מאלהיה תחלה. כי הצנור הרע שלהם שמושם מקבלים הרוח חיים שלהם זה בחינת עבודה זרה ואלהים אחרים שלהם, ועל כן נפרע מאלהיהם תחלה, שהוא הצנור הרע שלהם ששבר והכניע ובטל ועל ידי זה נתבטלו המצריים ממילא ויצאו ישראל משם בשלום:

199 ר"ד

199 ר"ד

ה וזה שאמר יתרו: "עתה ידעתי כי גדול ה' מכל האלוקים כי בדבר אשר ידו עליהם", בדבר אשר ידו וירקא, הינו וירקא על ידי הדבר אשר ידו שהיא המורה רעה שהם מרשיעים ומזידים בה שהוא הצנור שלהם, על ידה וירקא נשברו ונפלו על ידי שמשוה היה וכל לירד לתוך הצנור הרע שלהם שהיא המורה רעה שלהם לשברה ולכבולו, שעל ידי זה היה מפלתם כנ"ל:

לקוטי הלכות העושה שליח לגבות חובו ג **הושן משפט רעא**

ועל נסתם את ה', לאמר ה'ש ה' בקרבנו
אם אין, ויבא עמלק וכו'. פי מחמת
שגסו את ה' ולא האמינו בשלמות
שמושה יכול להשלים להם כל
החסרונות, פי אצלו כל הרוח חיים כנ"ל
שזה הפגם של אמונה נמשך מקלפת
עמלק כנ"ל, על פן ויבא עמלק, שבא
עליהם גם בגשמיות להלחם עמהם, וכמו
שפרש רש"י שם וזה לשונו: ויבא עמלק
וגו', כמדו פרשה זו למקרא זה לומר,
תמיד אני ביניכם ומזמן לכל צרכיכם
ואתם אומרים, ה'ש ה' בקרבנו אם אין,
חייכם שהכלב בא וגו'שך אתכם וכו',
הינו כנ"ל. ועל פן בא עמלק קדם מתן
תורה, פי עקר המשכת הרוח חיים הוא
על ידי התורה שהוא עשרת הדיברות
בחינת יוד מיני דפיקון, כמו שכתוב שם.
ועמלק שהוא בחינת הרב דקלפה, בחינת
הרוח דסמרא אחרא רצה למנעם
ולעקבם מזה, אבל משה רבנו עמד כנגדו
על ידי רבוי התפלה שהרבה להתפלל
לה' ותברך אז, כמו שכתוב: ויהי ידיו
אמונה". ותרגומו, פריסן בצלו, והוה ויהי
ידיו אמונה, ידיו הוא בחינת הרוח חיים
שהוא בחינת היוד מיני דפיקון שעקרם
בידים ששם כל הדפק, כל היוד מיני
דפיקון, הינו שהתפלל כל קד עד
שהמשיך הרוח חיים דקדשה להכניע
ולשבר קלפת עמלק שהוא הרב דקלפה
שמותנגד אל הרב דקדשה וכנ"ל. ואז
"ויחלש יהושע את עמלק וכו'", חמד

ו והנה אף על פי שראו אז כל ישראל
גדל כחו של משה שכל הרוח
חיים של כל הדברים שבועלם אצלו
וכנ"ל. וכן ראו בכל הנפלאות שעשה
להם במדבר שהספיק להם כל צרכם
אכילה ושתיה ומלבושים שהם באר וענו
ומן וכו' שמוזה ראו שהצדיק שהוא משה
משלים להם כל החסרונות, כמו שכתוב:
"לא חסרת דבר". אף על פי כן היו
מתולגלים בכל פעם ונסו אותו ותברך
עשר נסיונות וכו', כמו שאמרו רבותינו
ז"ל. וכל זה נמשך מקלפת עמלק
שהוא מרע עשו, שהוא עקר הרע
דקלפה, כמו שמבאר שם בהתורה הנ"ל.
פי עמלק כלול מכל המדות רעות שהם
כלל כל הצנורות הרעים של כל העכו"ם,
כמו שכתוב: "ראשית גוים עמלק". שהוא
כלול מכל הרע של כל הגוים והוא
הראש והשרש של כלם, ועל פן אף על
פי ששבר משה הצנור הרע של פרעה
ומצרים ועל ידי זה הוציא את ישראל
משם בגשמיות ורוחניות, פי כמו
שהוציאם בגשמיות מנלות מצרים, כן
הוציא נפשותם מזהמת מצרים, מהרע
שלחם, פי הוציא אותם ממ"ט שערי
ממאה והכניסם במ"ט שערי קדשה, אף
על פי כן עדין התגרה בהם הפעל דבר
שיתלוננו על משה וכל זה נמשך מחמת
שעדין לא נשבר שרש וכלל של כל
הצנורות רעים שלחם שהיא קלפת עמלק
וכנ"ל. וזה שכתוב: "על ריב בני ישראל

ראשי גבוריו וכו' ולא הרגם כלם. מפאן, שעשו על פי הדבור, כי אי אפשר להכניע את עמלק לגמרי בפעם אחת, כי הוא בחינת הס"ם והבעל דבר בעצמו שאי אפשר לכסלו לגמרי, כי אם בן יתפטל הבחירה ועל בן הוא מתגבר בכל פעם נגד ישראל, אבל ה' יתברך מרחם על עמו ולוחם עמו בעצמו, כמו שכתוב: "כי יד על פס יה מלחמה לה בעמלק מדר דר". נשבע הקדוש ברוך הוא שאין שמו שלם וכסאו שלם עד שימחה זכר עמלק, זה בחינת, "שכבובל, ה' יתברך בעצמו מוריד אותיות של שמו לתוך הגזירות הרעים של קלפת עמלק כדי להכניעו ולשברו וכו'":

ז וזה בחינת פורים, כי המן מצרע עמלק חשב על היהודים לאבדם, כי ראה שישאל בגלות זה כמה שנים שאז הרוח דסטרא אחרא של העכו"ם מושל עליהם שעל זה נאמר: "תחריש כבלע רשע צדיק ממנו", שזה אמר חבוקק על גלות כבל, כי בעת הגלות שאז העכו"ם מושלים על ישראל נחשבים ישראל באלו בלעו אותם העכו"ם חס ושלום, ברוח חיים דסטרא אחרא שלהם שהוא גדול או בשעתם וכבר המן, יוח שמו, על די שהוא ישתתף עם אחשוורוש, שהוא מלכות הרשעה והוא מצרע עמלק שכלול מכל הגזירות הרעים של כל העכו"ם, ועל בן יכלו לבלע את ישראל לגמרי חס ושלום. ועל בן קבץ את כל בחות

הסטרא אחרא שהם כל העשר פתרון דמסאבותא שהם עשרת בניו, וכמוכא בתקונים. ורצה להתגבר על ישראל להאבדם לגמרי חס ושלום, וגור להשמיד להרג ולאבד וכו', כי רצה לגזל מהם כל הרוח חיים שמקבלים מהרב דקדשה ולהתגבר עליהם ברוח הטמאה של רוח דסטרא אחרא ולבלע אותם לגמרי חס ושלום, כי כבר שאין נמצא מי שייכל לירד לתוך הרע שלו לשבר הצנור שלו מחמת שהוא כלול מכל הצנורות רעים כנ"ל. ועל בן באמת היתה אז סכנה גדולה עת צרה אשר פמהו לא נהיתה, אבל ה' יתברך חמל על עמו ושלח להם את מרדכי ואסתר אשר בעצם בהם ירדו לתוך הצנורות הרעים של המן ואחשוורוש ושכרום והכניעו והצילו את ישראל מהם ונהפוך הוא אשר ישלטו וכו'. ועל בן היה הנס על ידי שגלקחה אסתר אל המלך אחשוורוש זה בחינת סוד הנ"ל שצריך הצדיק הגדול לירד לתוך הצנור הרע של הרשע וכו' שהוא שפולל כל הרעות הוא תאות המשגל ודרך שם עקר קיים העולם, כי הוא בחינת רוח, כמו שכתוב: "ולא קמה עוד רוח באיש". ומשם עקר ההולדה שגמשך רוח החיים מדור לדור מאב לבן וכו', כי הוא בחינת צדיק ח"י עלמין, אבל את זה לעמת זה, כי שם עקר אחיזת הרוח דסטרא אחרא. ומחמא אדם הראשון

לקוטי הלכות העושה שליח לגבות חובו ג חושן משפט רעג

זר רק, אדרבא, על ידי שגלגקה אצלו תכניעו ותשפילו בנ"ל:

ח ועל פן התגברות של מרדכי פנגד המן היה על ידי תפלה, כמו שכתוב: "ויזעק וצקה גדולה וימרה", וכמו שאמרו רבותינו ז"ל: "בן קיש" שהקיש על דלתי רחמים. פי עקר הרוח חיים מקבלים מהתורה והתורה ממישיבין על ידי תפלה, כמו שכתוב שם, פי מעין התכמה של התורה יוצא מהתפלה שהוא בחינת ענין לא ראיה וכו', ענין שם. ועל פן פנגד עמלק אי אפשר לעמוד פי אם על ידי תפלה להרבות בתפלה ובתחנונים מאד מאד כדי לעורר בכל פעם שרש המעין של התורה כדי להמשיך הרוח חיים של התורה משרשו, כדי להכניע את עמלק, פי הוא מתגבר בכל פעם מחמת שפלות מפל הצנורות רעים וכו' בנ"ל, שאי אפשר לשברו לגמרי בפעם אחת בנ"ל, על פן צריכין בכל פעם לעורר פנגדו שרש המעין שהוא התפלה שמושם יוצא מעין המשקה את הגן שמושם כל הרוח חיים ועל ידי זה מכניעין ומשפילין אותו בכל פעם ועל פן גם משה עמד פנגדו בתפלה, כמו שכתוב: "ויהי ידיו ימנה בנ"ל".

ט וזה בחינת "ומרדכי יצא מלפני המלך בלבוש מלכות תכלת וכו'", רמז על תכלת שבציצית, פי ציצית הוא בחינת רוח חיים של הצדיק האמת, בחינת מרדכי שעל ידי זה הוא מתגבר

נתערכו כל הנשמות מטוב ורע ועל פן אי אפשר להמשיך ולהוליד שום נשמה בזה העולם פי אם כשיזרדון ועוברין דרך הרוח שלהם ומשברין הצנור שלהם ומוציאין הנשמה משם. והכל בכח הצדיקי אמת ששברו את המאנה הזאת לגמרי, פי ירדו ועברו בכל הצנורות הרעים של הסמרא אחרא ושברו אותם לגמרי להוציא כל הנשמות משם. ועמלק, שהוא רוח הפמאנה של הרב דקלפה, הוא בחינת מאות נאוף, כמו שכתוב: "אשר קרד בדרך" כמובא. וכל עקר התגברותו הוא בתאנה זאת, על פן היה הגם על ידי שגלגקה אסתר לבית המלך זה בחינת שגרה לתוך הצנור הרע שלהם לשברו ולהכניעו, פי לא נגע בה, כמו שאיתא בתקונים. וזהו בחינת לקיחת שגרה לבית פרעה, שנהו בחינת "עת אשר שלט האדם באדם לרע לו". וכל זה היה על ידי עצם כחו של מרדכי שהיה יושב בשער המלך וכו' ובכל יום ויום וכו' לדעת את שלום אסתר, פי בעצם כח קדשת שניהם של מרדכי ואסתר שברו הצנור הרע שלהם על ידי שגלגקה אסתר לביתם שהוא בחינת ירידת הצדיק לתוך הצנור הרע של הסמרא אחרא להכניעו ולהשפילו עדי ארץ, פי מרדכי היה נד וצח ולא היה בו שום אחיזת הרע כלל, בבחינת 'מור רורו' מרי דכיא, שהיה מהור ונד לגמרי והיה יכל לשמר את אסתר שהיא עצם מעצמו שלא יגע בה

על הרב דקלפה, שהוא בחינת המון עמלק, בחינת עשו "אדמוני באדרת", פטלית וכו', כמו שפתיב שם, עין שם:

י בלל הדרב, שמלחמת המון עמלק בכל דור ודור הוא העקר בענין התקרבות לצדיקי אמת, פי עקר החיות דקנישה בגשמיות ורוחניות הוא על ידי הצדיק האמת שהוא הרב האמת שאצלו כל הרוח חיים של התורה שהוא משלים כל התסרוגות שבעולם והוא מכפר כל העוונות שהם עקר התסרוגות, כמו שפתיב: "והייתי אני ובני שלמה חטאים".

ופירש רש"י: חסרים. כי אין אדם עובר עברה אלא אם פן נכנס בו רוח שמות (סוטה ג) שהוא רוח הטמאה, רוח הדרב דקלפה ורוח שמות הוא הפך הדעת ועל פן יש לו כל התסרוגות, פי דעת חסרת מה קניית' (גדים כא). והצדיק הרב האמת יכול לתקן כל זאת בחינת ואיש חכם וכפרנה, כי הוא יכול לירד לתוך הרע של כל אחד ואחד ולהוציאו משם ולהחזירו למוטב ולהמשיך עליו בכל עת ורגע רוח חיים דקנישה בכל נשימה ונשימה, בפרט על ידי אנהה ולהשלים לו כל התסרוגות ולהחיותו בכל עת בגשמיות ורוחניות עד שזיכה לתכלית האמת ששם בלו טוב באין מחסור דבר, כמו שפתיב: "ודרשי ה' לא יחסרו כל טוב". ועל פן עקר קיום העולם על ידי הצדיק כמו שפתיב: 'עלמא על מה קאי? על עמוד חד וצדיק שמה'. אבל לעמת זה יש בכל דור ודור

מתנגדים וחולקים על הצדיק האמת שניקתם מבחינת הרב דקלפה שהוא בחינת עשו, בחינת המון עמלק, בחינת יש לי רב, שכל אחד ואחד שאינו חפץ בהאמת לאמתו אומר יש לי רב שבוחר לו רב מי שטוב בעיניו שאינו יכול להוציאו ממקומו ולהקימו מנפילתו, אדרבא, הוא מרחקו מהצדיק שהוא נקדת האמת, פי הוא יונק מבחינת הרב דקלפה הנ"ל שהם בחינת אלופי עשו וברכי עשו ואלו החולקים ממושכים הרוח חיים שלהם מהם, דהינו מהרב דסמרא אחרא הנ"ל והוא גדול בשעתו ומצליח מאד, פי נדמה שיש להם כל הגדלה, אבל הוא רק לפי שעה, פי לסוף בלה ונאבד, פי אנשי השם בלא היו וכל החיות שפמושכו להשלים התסרוגות שלהם אף על פי שנדמה שגשלים החסרון שלהם ברבוי גדול יותר מדיא, אבל הוא רק לשעה קלה, פי תכף ומיד חסר להם יותר ויותר, פי דעת חסרת מה קניית'. בנראה בחוש שכל מי שאינו כשר וישר באמת לאמתו הוא רודף כל ימיו אחר פרנסה ועשירות וכל ימיו מלא חסרוגות וכל מה שיש לו יותר חסר לו יותר. וכמו שאמרו רבותינו ז"ל: 'יש לו מנה מבקש מאתים וכו'". ועל פי רב חסר לו בפשיטות, פי נדמה לו שפרויח ומרויח ולכסוף כשבא אל החשבון אין בידו מאומה ונשאר בעל חוב גדול, כמו שפתיב: "לא ירחף רמיה צידו". והוא

לקוטי הלכות העושה שליח לגבות חובו ג חושן משפט ערה

במבאר בהמגלה מעצם גדלתו בשעתו, כמו שכתוב: "גדל המלך את המן וינשאהו וישם את פסאו וכו' וכל עבדי המלך וכו' פרעים ומשתחיים להמן וכו'". מחמת שממנו נמשך להם כל החיות להשלים כל התקרונות שלהם, אבל "ימרדכי לא יכרע ולא ישתחוו", כי ידע שהוא עבודה זרה בחינת הרב דקלפה שבאמת חיות שלו אינו חיות כלל ואינו יכול להשלים שום חסרון באמת רק מרמה וממעה בני אדם לפי שעה קלה. ועל כן נתקנא בו המן הרבה. וזהו: "ויספר להם המן את כבוד עשרו ורב בניו". 'רב' דיקא, דהינו שבניו שהם עשרת בני המן בחינת עשר בתרין דמסאבותא שהם בנגד עשרת הדברות שהם כלל התורה ששם הרוח חיים דקדשה. ובניו עשרה היו לעמת זה בקלפה שמשם הרוח חיים דסמרא אחרא שנמשך מהרב דקלפה בחינת ורב בניו, 'רב' דיקא, בחינת הרב דקלפה. וזהו כבוד עשרו, כי העשירות מצפון, כמו שכתוב: "מצפון זהב יאתה". וצפון חסר. ומשם צריכין להשלים כל התקרונות. והתפאר בעשירות שלו שיש לו עשר גדול להשלים כל התקרונות, כי הפסוק יענה את הכל וכל מה שחסר לאדם יכול לקנות בכסף. נמצא, שעשירות הוא בבחינת שלמות התקרונות, אבל באמת העשירות והממון דסמרא אחרא אינו עשירות כלל, כי בכל פעם חסר לו יותר

בבחינת והמשתפר משתפר אל צרור נקוב, ובפרט עתה ששכיח זאת המעשה הרבה בין העשירים שעל פי רב נשארים בעלי חובות ואפלו מי שאינו בעל חוב חסר לו הרבה לפי רבוי הוצאותיו שמנהיג ביתו בכל פעם בגדולות יותר עד שאין מספיק לו כל מה שמרויח וראשו כבד עליו בכל פעם מרבוי התקרונות שלו שנדמה לו שחסר לו מההכרחיות שלו כפי מה שמנהיג עצמו ואת ביתו וכל זה נראה בחוש למו שבקי קצת בהנהגת העולם שאינם מסתכלים על התכלית באמת לאמתו ואינם מתקרבים לצדיקי אמת וכל זה מחמת שהמשכת החיות שלהם שהוא בחינת שלמות התקרונות נמשך להם מהרב דקלפה שהוא בעצמו פלו חסרון, כי לבו חסר מכל, כי יגיקתם מבחינת מארת חסר, בחינת מארת ה' בבית רשע, בחינת "והכלבים עזי נפש לא ידעו שבעה", שהם אינם שבעים לעולם מהעשירות שלהם ולעולם חסר להם הרבה וכל זה מחמת שיונקים מהרב דקלפה ה"ל. וזהו "והכלבים עזי נפש לא ידעו שבעה הנה רעים וכו'", שהם הרועים והמנהיגים דסמרא אחרא שהחיות הנמשך מהם להשלים התקרונות הוא פלו בחינת חסרון, לא ידעו שבעה וכו' ל':

יא וזה בחינת המן שהוא עמלק מזרע עשו שהוא עקר הרב דקלפה שרוחו היה גדול מאד מאד בשעתו.

בבחינת מרבה נכסים מרבה דאגה וקמו
 שאנו רואין מניה וביה בהמן עצמו, ימח
 שמו, שאפלו בעת עצם גדלתו בשעתו
 שהיתה השעה משתקת לו מאד והתפאר
 והתגאה הרבה לפני אשתו ואורביו
 בכבוד עשרו ורב בניו, ספר להם בעצמו
 גדל מכתו וכאבו וחסרונו, כמו שכתוב:
 "וכל זה איננו שנה לי בכל עת וכו'".
 נמצא, שאפלו בעת גדלתו הרמה היה
 מלא פעם ומכאובות, וכן הוא מפה
 מהלכת ברב בני אדם שאינם מסתכלים
 על התכלית כל אחד ואחד כפי מה שלא
 טהר את עצמו עדן מקלפת והמת המן
 עמלק שהוא והמת הנחש כמו בן הוא
 מלא יסורים וחסרונות תמיד אפלו בעת
 גדלתו, ובפרט מי שיש קנאה בלבו על
 גדלת ועשירות חברו שאז כל הון דעלמא
 אינו מספיק לו, כי יש שעינים רעה כל
 כך שאפלו אם הוא מרויח אלפים, נפשו
 מרה לו על מה שתברו מרויח איזה רוח,
 מפל שכן בשרואה מי שמרויח יותר ממנו
 שזה נמשך מהרב דקלפה שאומר: "וכל
 זה איננו שנה לי בכל עת וכו'":

יב כי המן נתקנא מאד על שראה
 שמרדכי אינו כורע ומשתתנה
 לו ואינו רוצה לקבל הרוח חיים ממנו, כי
 סבר שבכר כל הרוח חיים אצלו חס
 ושלום, ואי אפשר לשום צדיק בחינת
 מרדכי לקבל חיות כי אם ממנו ועל בן
 נחמלא חמה על מרדכי ורצה להרגו, כי
 סבר שיש בידו להמיתו ולגול הרוח חיים

שלו, כי סבר שכל הרוח חיים הוא אצל
 סמרא דידה חס ושלום. ועל בן יעצו
 אותו לעשות עין גבה חמשים אמה זה
 בחינת עין הדעת טוב ורע שמשם יניקת
 המן הרשע ימח שמו. כמו שאמרו
 רבותינו ז"ל: המן מן התורה מנין?
 שנאמר, "המן העין וכו'". כי יש שני
 אילנות אילנא דחיי ואילנא דמותא,
 כמבאר בסוף התורה הנ"ל על פסוק,
 "ושנים יותים עליה וכו', עין שם, ואילנא
 דחיי הוא בחינת חמשים שערי קדשה,
 ואילנא דמותא להפך בחינת חמשים
 שערי ממאה. וזה דויע ששער החמשים
 אין מי שישגי כי אם משיח צדקנו, ואפלו
 משה רבנו עליו השלום לא השיג כי אם
 מ"ט פנים, כמו שכתוב: "והתפרהו מעט
 מאילנים". כמו שאמרו רבותינו ז"ל (ראש
 השנה כא), כי משה בכחו הגדול היה יכל
 לירד לתוך כל המ"ט שערי ממאה
 שמשם ינקו פרעה ומצרים ושובר כל
 הצנורות רעים שלהם ועל ידי זה הוציא
 את ישראל מגלותם בגשמיות וברוחניות,
 כי הוציא אותם מבחינת מ"ט שערי
 ממאה והכניסם במ"ט שערי קדשה
 בידוע. והכל בכח השער החמשים, כמו
 שכתוב: "וחמשים עלו בני ישראל מארץ
 מצרים". וחמשים פעמים נזכר יציאת
 מצרים בתורה, כי מסמרא דיוכלא נפקו
 שהוא בחינת שער החמשים, בחינת
 'שנת החמשים', כי אף על פי שבמשה
 רבנו עליו השלום לא השיג שער

לקוטי הלכות העושה שליח לגבות חובו ג **הושן משפט** רעו

שצריך כל אדם לפי בחינתו לשמור את עצמו מאד מאד שלא יגע בהרע והטמאה רק לבחר בפזוב, אבל יש צדיקים בחינת משה, שכבר קדשו עצמן לגמרי מכל אחיות הרע והם פלו קדש עד שאין להם שום בחירה בשום דבר תאוה, אבל כל בחירתם הוא רק בבחינת משה הוסיף יום אחד מדעתו, דהינו מה שאין יכולין לשית עצות בנפשם איד להתנהג, כי אינם יודעים איד והתברך רוצה באמת שזה היה עקר בחירת משה והצדיקים שהם בבחינתו, כמבאר בהתורה "ויגענו כל העם" (בסיון קד ובהשגחה חשד לוח הנכתב במקום אחר), וזאת הבחירה נמשכת משער החמשים של חמשים שערי בינה שלא השיגו משה, ומחמת שזאת ההשגה לא השיג עדיו, על כן אינו יכול לתת עצה בנפשו בשימיע לשם ומשם כל בחירתו. ועל כן ה'מן, ימוח שמו, שיגב משער החמשים של הטמאה רצה להתגבר להעלות את מרדכי על העץ שגבה חמשים אמה ולתלותו עליו, הינו שהקלפה והסמרא אחר שפגג הקדשה רצה להעלות את הצדיק עד שער החמשים של הבינה ולהכניסו שם בעיניו דק ונגעלם מאד עד שיפל בספקות ולא ידע בעצמו איד להתנהג וזהו בחינת תליה כמו מי שתולה בספק, כי הספק נקרא תליה, כמו אשם תלוי שבא על הספק, כי אלו הספקות הם עקר הבחירה של הצדיקים הגדולים, בחינת משה

החמשים, אף על פי כן בעצם כחו וקדושתו המשיך החרות והקדשה משם לכל המ"ט שערים שבלם מקבלים משם ועל ידי זה נתוסף בהם אור גדול והתגברו כנגד מ"ט שערי טמאה ושפרו אותם והכניעום, ועל ידי זה הוציא את ישראל משם וקבלו את התורה בשבועות ביום החמשים אחרי שפפרו מ"ט ימי הספירה וכנ"ל, כי פרעה ומצרים עקר בהם וינקתם היה מ"ט שערי טמאה ועל כן תכף בשהמשיך משה הארה משער החמשים, התגברו המ"ט שערי קדשה והוציא את ישראל מהגלות, אבל ה'מן, ימוח שמו, שהוא עמלק, הוא בבחינת שער החמשים של הטמאה, ששם נאמר: "ותרד פלאים", שהוא בחינת הגלות האחרון הזה שהקץ סתום ונעלם מאד וסבר ה'מן שיתגבר כנגד מרדכי בכל החמשים שערי טמאה ועל כן נתעז לעשות עין גבה חמשים אמה ולתלות את מרדכי עליו, שרצה להשליכו ולהפילו חס ושלום, על ידי התגברות הסמרא אחרא של שער החמשים, שמשם יגב ה'מן שלשם אין מי שירד לשבר הצנור הרע הזה שכולל כל הצנורות רעים של כל הסמרון אחריו שבלם ינקים משם:

וזה בחינת התליה ניקא, שרצה ניקא לתלותו, כי אלו השערי טמאה שכנגד שערי הקדשה שם עקר הבחירה, כי זהו עקר בחינת עין הדעת טוב ורע

שהוא בחינת מרדכי, והמן בעצם התגברותו בקלפה רצה להשליכו משם, כי רצה לעקם את לבו ולהטעותו עד שיפל על ידי זה לגמרי חס ושלום, הינו כי עקר התגברות הסמרא אחרא שהוא בחינת קלפת המן עמלק שבכל דור הוא מה שמרובה מחלקת בישראל על הצדיקי אמת שעומדים בנגדם חולקים שניקתם מהרב דקלפה בחינת יש לי רב וכנ"ל. ויש בענין הזה אלפים ורבות בחינות לאין קץ, כי בודאי ישראל קדושים הם ורבם אינם נאחזים ומתקרבים להרב דקלפה במשע, רק שיש מנהיגים שאינם זכים וטהורים לגמרי מאחזות ההקמא של הרב דקלפה, כי מי יאמר זכיתי לבי טהרתי מהפאתי" (מש"כ, ט). והם חולקים ומתנגדים על הצדיק ועל כל הנלוים אליו שזה הצדיק הוא פלו קדוש, בחינת מרדכי 'מור דרור' - מרי דכנא, זך וטהור לגמרי בלי שום אחזות ההקמא בלל, שעקר החיות והתקדשה על דיו דוקא כנ"ל. ומעצם בלבול המחלקת עד שהעולם נתערבב לגמרי על ידי התגברות הרב דקלפה שהכניס זה המחלקת בישראל. לא זו אף זו כי הסמרא אחרא בחינת זקמת המן עמלק מתגבר כל כך עד שרוצה להכניס ספקות גם בלב הצדיק בעצמו שהצדיק האמת בעצמו נעשה מספק אם יש לו כח עוד להנהיג את ישראל ולהחזירם למטב מחמת שרואה גדל התפשטות הסמרא אחרא ורבי

המחלקת מכל צד. ועל ידי זה רוצה להפיל את הצדיק חס ושלום, כי אם לא ינהיג את ישראל חס ושלום, ירד מגדלתו, כמו שאמרו רבותינו ז"ל: 'כלום יגתתי לך גדלה כי אם בשביל ישראל'. וזהו בחינת התליה שרצה המן לתלות את מרדכי שהוא הצדיק האמת שבכל דור שכלו זך וקדוש שרוצה להכניסו בספקות שלא ינהיג את ישראל חס ושלום, וכנ"ל:

ובאמת היתה עת צרה גדולה אשר כמזהו לא נהיתה וכל העולם היה מתמוטט כמעט כמעט שיכלה אם חס ושלום, היה מצליח מעשה שמן שהצדיק יסתיר פניו ויעלים עיניו מישראל חס ושלום, כמו שהסמרא אחרא בחינת המן היה רוצה שעל ידי זה היו ישראל כלים ממילא חס ושלום, בחינת להשמיד להרג ולאבד וכו', כי כל חיותם וקיומם בגשמיית ורוחניות הוא רק על ידי הצדיק האמת שממנו נמשך כל הרוח חיים לכלם כנ"ל:

יג **אבל ה' יתברך חמל על עמו בנכות** אבותינו 'ולא דבר ה' למחות שם ישראל' ונתן בלב מרדכי בחינת הצדיק האמת להתגבר בנגדו, כי 'מרדכי ידע את כל אשר נעשה' עד היכן הדרב מניע, וראה שאין עצה ותחבולה לעמוד בנגד קלפה קשה וחזקה בזאת מפל הצדדים כי אם על ידי רבוי תפלה ותחנונים וצעקות וזעקות ושועות. ומיד

לקוטי הלכות העושה שליח לגבות חובו **חושן משפט** רעט

בתפלות ובתחנונים, ועל ידי זה התגבר גם פנגד קלפת המן עמלק והשיב לו גמולו בראשו ותלה אותו ואת בניו על העץ שזכה להכניע ולהשפיל עד ארץ את כל הרב דקלפה וכל אלופי עשו רברכי עשו, כי התגבר פנגדס על ידי תפלה ותחנונים שהם בבחינת שער החמשים של הקדשה וכו"ל. ועל פן בגאולה האחרונה כתיב: "בככי יבאו ובתחנונים אוכלים". כי עקר הגאולה השלמה העתידה לבוא הוא על ידי תפלה וכו"ל. וכמו שכתוב: "קחו עמכם דברים ושבו אל ה'". איני מבקש מכם אלא דברים, כמו שאמרו רבותינו ז"ל. וכמוכא בכל הספרים מגדל מעלת התפלה עד אין קץ, כי על ידי התפלה המשיך מען החכמה אל התורה וזכה לעסק בתורה יום ולילה עד שפרר כל ההלכות לאמתתן בבחינת דרש טוב לעמו, כי כל זמן שאינו מקבר פסק ההלכה נקרא ודרש רעה, כמו שמבאר בהתורה הז'ל, אבל על ידי רבוי התפלה שעל ידי זה זכה לתורה לברר פסק ההלכה על ידי זה הוא בבחינת דרש טוב לעמו, כי על ידי ברור הלכה, הינו על ידי למוד פוסקים וזה לברר הפשר מן הפסול וכו' שעל ידי זה ברר הטוב מהרע שהוא ברר עץ הדעת טוב ורע שעל ידי זה מכניעין ומכבלין סטרא דמותא וממשיכין רוח חיים של הצדיק שעל ידי זה מכניעין ומשפילין הרשעים עדי ארץ

ו"צא בתוך העיר וזעק וזעק גדולה ומרה" וכו' וכן בכל עיר ועיר וכו'. כי פנגד קלפת המן עמלק שהוא בחינת אריכות הגלות של עכשו שנקרא גלות אדום אין חכמה ואין תבונה ואין עצה כי אם להרבות בתפלה ותחנונים וצעקות ושועות וזעקות בלי שעור עד ישקוף וכו', כי תפלה למעלה מהכל וכולל כל החמשים שערים, כמבאר בהתורה הז'ל שתפלה היא בחינת עין עין לא ראתה שהוא שרש התורה שמשם שרש כל המעיינות החכמה של התורה הקדושה, כי התפלה היא בבחינת נתיב לא ידעו עיט בחינת שער החמשים שאין מי שהשיג אותו, הינו מי שעוסק בתפלה ומתחזק בכל עו להתרבות בתפלה ושיחות בינו לבין קונו הוא מעורר עין. העליון שהוא בחינת שער החמשים, בחינת נתיב לא ידעו עיט, כי אין שום שכל שיוכל להשיג ולהבין עד היכן מוצע הכח של תפלות ישראל אפלו של הפחות שבפחותים, בפרט מה שמתפלל כל אחד על צרת נפשו שהוא רחוק מה' ותברך, כי אפלו המלאך הקדוש שמקבל תפלות מישראל וקושר מהם פתרים לרבו אינו יודע להיכן להעלות הפתח הנוףא הזה רק הוא משיביע אותו שעולה מעצמו וישוב בראש קונו כמו שאמרו רבותינו ז"ל. ועל פן תפס מרדכי בחינת הצדיק האמת שבכל דור אמונת אבותינו לצעק אל ה' הרבה וזעק גדולה ומרה ולהרבות

שהם המתנגדים אל האמת, כמבאר היטב בהתורה הנ"ל, עין שם:

יד וזה בחינת "בלילה" שהוא גדרה שנת המלך, שהיה הנס על ידי גידול השנה, כי רוח צפונית המנשבת כפגור של דוד הוא לעורר מהשנה כמו שאמרו רבותינו ו"ל שם, והיה דוד קם ועוסק בתורה, ורוח צפונית הנ"ל הוא בחינת הרוח חיים להשלים החסרון כנ"ל, כי בשעת שנה החיות מסתלק, כי שנה אחד ממשים במיתה ואז מתעורר רוח הממאה פדוע שהוא הרוח של הרב ורחם קדם השנה בידו ותברך בבחינת גידך אפקיד רוחי שאומרים קדם השנה כדי שלא ישלט עליהם הרוח דמסאבא שלהם, על פן צריכין לטל הדיים דיקא בשקמים מהשנה, כי עקר אחיזתם בידים ששם עקר רוח הדפק שבלב ועל ידי שישראל מפקידים ורחם ביד ה' ותברך ומתגברים לקום בתצות לילה נמשך עליהם בחינת רוח צפונית המנשבת כפגור של דוד שהוא בחינת רוח חיים הנ"ל, שעל ידי זה מתגברים כנגד רוח הממאה שהוא רוחו של עישו בחינת הקן כנ"ל. ועל פן היה מפלת הקן על ידי גידול השנה שהוא בחינת רוח צפונית הנ"ל שעל ידו התעוררות השנה וכו' וכנ"ל:

טו וזה בחינת מצות סעדת פורים, כי אז האכילה בקדשה גדולה שעל ידי זה נמשך הרוח חיים, כי על ידי האכילה

נמשך החיות לאדם כנראה בחוש, אבל עקר החיות שמקבל האדם על ידי האכילה הוא על ידי הרוח חיים שנמשך להאדם בשעת האכילה, כמו שכתוב: "כי לא על הלחם לבדו יהיה האדם כי על כל מוצא פי ה' וכו'", והנו הרוח חיים שהוא מוצא פי ה', כי הרוח חיים בשרשו נמשך מרוח פיו של הקדוש ברוך הוא בעצמו בבחינת ויפח באפיו נשמת חיים וכו'. ומאן דנפח מתוכיה נפח, כמו שכתוב בזהר הקדוש. ועל פן האכילה דקדשה שעל ידה נמשך הרוח חיים הוא בבחינת שלמות החסרונות, כי האכילה היא להשלים החסרון שנחסר להאדם בכל עת על ידי האש הבוהר בקרבו שמשם הרעבון שבשכיל זה צריכין לאכל להשלים חסרון השמנונית והלחות שלא יהיה נכלה על ידי האש שבוהר בו פדוע. וזה בחינת "ה' רעי לא אחר", כי האכילה בבחינת שלמות החסרון ועל פן בשבח ברפת המזון אנו משבחין אותו ותברך על שמציל אותנו מחסרונות, כמו שמבשרים: "ובמנוב הגדול תמיד לא חסר לנו ואל יחסר לנו וכו' וכן וכל טוב ומפל טוב לעולם אל יחסרנו". אבל עקר תקון האכילה בקדשה הוא על ידי התקשרות לצדיקים שמהם נמשך הרוח חיים כנ"ל ואז זוכה לשביעה בבחינת צדיק אבל לשבע נפשו, כי השפע של הצדיק הוא בבחינת אור מלא בלי שום חסרון, אבל הרשעים כל מה שאוכלין יותר נחסר

לקוטי הלכות העושה שליח לגבות חובו ג חושן משפט רפא

להם יותר בבחינת וּבְטָן רְשָׁעִים תִּחְסַר, כי הם בבחינת והַפְלְכִים עוֹי נֶפֶשׁ לֹא יָדְעוּ שְׂבָעָה, כי הם בבחינת מארת חסר וכנ"ל. ועל כן פִּשְׁתָּהֶם"ם מתגברין וגוזרין גזרות על ישראל חס ושלום, גוזרין תענית, כי כל התגברות העכו"ם הוא על ידי אריכות הרוח שלהם שגדול בשעתו שְׂמֻשָּׁד מִפְּנֵם הַאֲכִילָה כנ"ל מבחינת פגם אכילת עץ הדעת טוב ורע שעל ידי זה פגם בעץ החיים שמושם הרוח חיים דקדושה, ונמשך מיתה לעולם שהוא הפך הרוח חיים. ואז מתגבר הרוח של העכו"ם שְׂוִינְקָתָם מסטרא דמוֹתָא מבחינת רוח הטמאה, ועל כן כשהם מתגברים חס ושלום, גוזרין תענית להכניע ולשבר תאוות אכילה כְּדִי לְשַׁבֵּר הַרוּחַ חַיִּים שֶׁל הַעֲבוּרִים שְׁלֹא יוֹכְלוּ לְהַתְגַּבֵּר עַל יִשְׂרָאֵל. ועל כן בפורים שאז נכנע ונפל המן עמלק שהוא הסטרא אחרא מפלה גדולה ואז נכנע ונתבטל הרוח חיים דקלפה ונתגבר הרוח חיים דקדושה של בחינת מרדכי, אז מצוה גדולה לאכל ולהרבות בסעודה, כי אז החיות של האכילה בבחינת שלמות החסרון על ידי הצדיק בבחינת ה' רעי לא אחר, בחינת "צדיק אכל לשבע נפש"ו" כנ"ל:

מזו וְזֶה בְּחִינַת "וּמְשַׁלַּח מְנוּת אִישׁ לְרַעְהוּ", כי המנות של פורים שהם האכילה של פורים, שהם בחינת הרוח חיים דקדושה שְׂמֻשָּׁד מִפְּנֵם הַאֲכִילָה

כנ"ל הם נשלחין מאחד לחברו בבחינת שליחות, כי יש כְּמֹה שְׂרָחוּקִים מִהַצְדִּיק וְאִינֵם יְכוּלִים לְקַבֵּל הַרוּחַ חַיִּים מִהַצְדִּיק בְּעֶצְמוֹ עַל כֵּן מְקַבְּלִין אֶחָד מִחֲבֵרוֹ וְחֲבֵרוֹ מִחֲבֵרוֹ וּמְקַבְּלִין זֶה מִזֶּה וּמְאִירִין זֶה לָזֶה הַרוּחַ חַיִּים עַד שְׂמֻשָּׁד לְכֻלָּם הַרוּחַ חַיִּים מִהַצְדִּיק שֶׁהוּא בְּחִינַת מְרַדְכֵי שְׂמַאִיר אִזְּ כְּאוֹר גָּדוֹל וְנִפְלֵא לְכֻלָּ הַעוֹלָם עַד שְׂמֻשָּׁד הַהֲאָרָה לְחִלּוּת הַעֲשִׂיָה (במקרא בפרי עץ חיים) עַד שְׁכָל אֶחָד וְאֶחָד אֶפְלוּ הַרְחוּקִים מִהַצְדִּיק מְאֹד מְקַבְּלִין הַרוּחַ חַיִּים מִמֶּנּוּ עַל יְדֵי שְׂמֻשָּׁד אֶחָד מִחֲבֵרוֹ בְּבִחִינַת שְׁלִיחוֹת שְׂזֵרוֹ בְּחִינַת מְשַׁלַּח מְנוּת אִישׁ לְרַעְהוּ כנ"ל, כי אז בפורים השליחות בְּטוֹחַ מִהֲרֵק, כי אז נכנע ונפל הסטרא אחרא מאד וְאִינֵם יְכוּלִים לְגוֹל וּלְהַעֲלִים הַרוּחַ חַיִּים שֶׁל הַצְדִּיק וְכנ"ל:

זו וְזֶה בְּחִינַת "וּמְתַנוּת לְאֲבוֹנִים", שְׂצָרִיכִין לְהַרְבּוֹת בְּצַדָּקָה מְאֹד בְּפִוּרִים, כי עקר התקשרות להצדיק הוא על ידי צדקה שְׂבָעָה אוֹחוֹ בְּמִדְתּוֹ שֶׁל צָדִיק שֶׁהוּא נִקְרָא צָדִיק עַל שֵׁם הַצַּדָּקָה שְׂמֻשָּׁפִיעַ לְכֻלָּ בְּבִחִינַת צָדִיק חוֹנֵן וְגוֹתֵן. וְכֵן אֶחָד כְּפִי מַה שְׂמֻרָבָה בְּצַדָּקָה בֵּן הוּא מִתְקַשֵּׁר בְּבִחִינַת צָדִיק שְׂמֻשָּׁד הַרוּחַ חַיִּים. ועל כן על ידי הצדקה זוכין לחיים בבחינת בן צדקה לחיים, וכמו שכתוב: "צדקה תציל ממות". ועל כן בפורים שאז נמשך ומאיר הרוח חיים של הצדיק שעל ידי זה היה מפלת המן כנ"ל על כן צריכין אז להרבות בצדקה כְּדִי לְהַמְשִׁיד אֱלֹו,

על ידי זה הרווח חיים של הצדיק שעקר
נמשך על ידי צדקה כנ"ל:

ואז האכילה בקדשה, שזהו בחינת סעדת
פורים וכו"ל:

כ וזה שכתוב בפתכים ומוכא בדרכי
אדוננו מורנו ורבענו ז"ל שמרדכי
בגמטריא רב חסד, הינו כנ"ל, כי מרדכי
הוא בחינת הצדיק הדור שממנו נמשך
הרווח חיים וכו' שזה הצדיק הוא בחינת
רב חסד הפך עשו שהוא אדמוני וכו',
כמבאר בהתורה הנ"ל שזה כל ענין
פורים שנמשך הרווח חיים מהרב דקדשה
בחינת מרדכי, בחינת רב חסד, שעל ידי
זה נכנע ונפול הכון עמלק שהוא מזרע
עשו אדמוני שהוא הרב דקלפה וכו"ל:

כא ועל בן מצוה להשתפר בין בפורים
להכניע הרווח של הרב דקלפה
שהוא בחינת ודמי כמאן דמבסמי -
פניהם צהבות בשתווי וין, שהוא בחינת
עשו אדמוני, כמבאר שם בסוף התורה
הנ"ל על מאמר רבה בר בר חנא, עין
שם. ועל בן על ידי הינו דקדשה של
שתית פורים מכניעין אותם בשרשם, כי
הינו דקדשה הוא בבחינת רוח צפונית
המנשבת בכנור של דוד שעל ידה היה
מנגן מאליו שזהו בחינת וין שמושם כל
השיר והנגון, כי אין אומרים שיר אלא
על הינו, כי רוח צפונית נמשך מבורות
קדושות שהם שרש הנפשות (כמו שמוכא
במקום אחר), שהם חיות של כל בני אדם וזה
בחינת וין שהוא גם בן בחינת גבורות.
ועל בן הינו כשהוא בקדשה, כגון בשבת
ויום טוב, בפרט בפורים על ידו דיקא

יח וזה בחינת גדל השמחה של פורים,
בחינת "שמחה ומשתה ויום
טוב", כי הרווח חיים הוא בבחינת שמחה,
כמו שמוכא במקום אחר שעקר החיות
הוא שמחה, בחינת "באור פני מלך
חיים", בחינת "שבע שמחות את פנד",
כי הרווח חיים הוא בחינת רוח צפונית
המנשבת בכנור של דוד שעל ידי זה הוא
מנגן מאליו. ונגון ומרה הוא עקר
השמחה כנראה בחוש. וכמו שכתוב:
"עלי עשור ועלי נבל עלי הינו בכנור כי
שמחתי ה' בפעלך וכו'". ומחמת שאו
נמשך הרווח חיים של הצדיק בחינת
מרדכי בשפע גדול ובהארה נפלאה על
בן אז השמחה גדולה ועצומה מאד, כי
עקר הגדלת והתגבורת הרווח חיים הוא
שמחה וכו"ל:

יח וזה שאמרו רבותינו ז"ל: מפני מה
נתתיבו וכו'? מפני שנהגו
מפעדה של אותו רשע. כי על ידי
אכילה דסמרא אחרא מתגבר הרווח חיים
שלהם שמושם עקר כחם על ישראל חס
ושלום, וכו"ל. ועל בן היתה עקר
הישועה על ידי התענית שגזרו אז שלשה
ימים וכו', שעל ידי זה שברו תאות
אכילה והכניעו הרווח חיים דסמרא
אחרא וכו"ל עד שזכין בפורים שנמשך
ומאיר הרווח חיים דקדשה בשפע גדול

לקוטי הלכות העושה שליח לגבות חובו ג **חושן משפט** רפג

כג וזה בחינת ו'מַרְדְּכֵי יָצָא מִלִּפְנֵי הַמֶּלֶךְ בְּלִבּוֹשׁ מַלְכוּת תְּכֵלֶת וְחֹרֵר וְעִמְרַת זָהָב גְּדוּלָה וְתַכְרִיד בּוּיץ וְאַרְגָּמָן".
ומונה ששה לבושים שהם לבוש מלכות א, תכלת ב, חור ג, ועמרת זהב גדולה ד, ותכריד בויץ ה, וארגמן. כנגד ששה סדרי משנה שהם בבחינת ששת ימי בראשית שבהם נברא העולם על ידי התורה שכלולה מוששה בחינות שהם בחינת פשר ופסול, טמא וטהור, אסור ומותר. שכל זמן שאין מבררין אותן הם בבחינת מערכת טוב ורע שמושם אחיות עין הדעת טוב ורע. וזה כל עבודת האדם שצריך לברר הטוב מהרע על ידי שמתניגע בתורה עד שמברר הפסק הלכה שמברר האסור מהמותר, הטהור מהטמא, הפשר מהפסול. ואז נעשין מזה לבושין קדושים לנשמתו בחינת חלוקת דרכין פידוע. ועל פן הם ששה לבושים כנגד ששה סדרי משנה שכלולים מוששה בחינות הנ"ל שהם אסור ומותר וכו' כמוכא, פי אחר שמבררין אותן נכליין כלם בקנשה ונתהפך הכל לטוב ונעשה מהם בחינת ששה לבושין הנ"ל, פי על ידי שיודעין איהו אסור ואיהו מותר שעל ידי זה פורשין מהאסור על פן נעשה גם מידעת האסור לבוש קדוש מאחר שעל ידי זה יודעין לפרש ממנו, פי ישב ולא עבר עברה כאלו עשה מצוה, ועל פן מרדכי שהוא בחינת הרב דקנשה רב חסד שזוכה לברר הפסק הלכה על ידי

ממתקין הדינים בשרשן ומבטליו הרב דקלפה שהוא בחינת עשו אדמוני, בחינת ודמי כמאן דמבסמי שזה כל ענין פורים להכניע ולבטל הרב דקלפה נגד הרב דקנשה שהוא מרדכי שהוא רב חסד וכנ"ל:

כב וזה בחינת קריאת המגלה, פי המגלה היא בחינת קבלת התורה שזכו או לקבלה מחדש, כמו שאמרו רבותינו ז"ל: "קָיְמוּ וְקָבְלוּ וכו'". פי המגלה צריכה להכתב בכתיבת ספר תורה, כמו שאמרו רבותינו ז"ל, באמתה של תורה וכו', הינו, פי עקר הנס היה על ידי רבוי התפלות והזעקות והשנועות וכו' כנ"ל, שעל ידי זה זוכין לעסק בתורה לברר פסק ההלכה באמת. ועל פן או וכו' לקבלת התורה מחדש מחמת שזכו לעורר את העין כנ"ל על ידי רבוי תפלתם וכנ"ל וזה בחינת קריאת המגלה שהיא בחינת התחדשות התורה שזוכין להמשיך בפורים שגומשך על ידי הפעין שיוצא מבית ה' מעדן העליון בשפע גדול ונפלא על ידי רבוי התפלות וכנ"ל:

ועל פן מסימין המגלה: "דרש טוב לעמו". זה בחינת ברור פסק ההלכה שזוכין על ידי בחינת מרדכי, פי קדם הברור הוא בבחינת "ודרש רעה", אבל בשמבררין המותר מהאסור וכו' הטוב מהרע אוי הוא בבחינת דרש טוב, וכמבאר לעיל מזה:

מבִּהְמָה לְאָדָם, כִּי בִּהְמָה יֵשׁ בָּהּ רוּחַ חַיִּים, אֲבָל הוּא רוּחַ הַבְּהֵמִיּוֹת שֶׁהוּא בְּחַיִּינַת רוּחַ שְׁמוֹת, שֶׁהֵם בְּחַיִּינַת כֹּל הַתְּאוּוֹת שֶׁמֵּהֶם כֹּל הָעֲבוֹרוֹת כִּנ"ל, שֶׁהֵם תְּאוּוֹת הַבְּהֵמִיּוֹת, שֶׁהוּא בְּחַיִּינַת רוּחַ וְחַיִּיּוֹת הַרֵב דִּקְלָפָה בְּחַיִּינַת עֲמֶלֶק שֶׁדָּמָה עֲצָמוֹ לְבַהֲמָה, כִּמּוֹ שֶׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ ז"ל. וְעַל כֵּן כְּשֶׁאָדָם חוֹטֵא שָׂזָה נִמְשָׁךְ מִהָרוּחַ שְׁמוֹת, כִּמּוֹ שֶׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ ז"ל, שֶׁהוּא בְּחַיִּינַת רוּחַ הַבְּהֵמִיּוֹת מֵכִּיּא קָרָן מִבְּהֵמָה כְּדִי לְבָרֵךְ רוּחַ הַחַיִּים שֶׁל הָאָדָם מִבְּהֵמָה וְעַל כֵּן הָיוּ מְקַרְבִּין כֹּל הָאֲרֻכָּה יְסוּדוֹת מִכֹּל הַדּוֹמָם צוֹמֵחַ חַי מִדְּבַר, כִּמּוֹכָא בְּפִתְכֵי, כְּדִי לְבָרֵךְ הַטּוֹב מִדְּבַר, מִכֹּל הָאֲרֻכָּה יְסוּדוֹת, שֶׁעַל יְדֵי זֶה מְבִיְעִין הַרְשָׁעִים וְהַסְּמָרָא אַחֲרָא. וְעַל כֵּן נִקְרָא הַבַּיִת הַמְּקֻדָּשׁ בַּיִת חַיִּינוּ, כִּי שֵׁם עֶקֶר הָרוּחַ חַיִּים שֶׁל כֹּל הָעוֹלָם וְכִנ"ל וְעַל כֵּן הָיָה בְּבֵית הַמְּקֻדָּשׁ עֶקֶר הַקְּדוּשָׁה בְּצַפּוֹן, כִּמּוֹ שֶׁכְּתוּב: קְדוּשֵׁי קְדוּשִׁים שְׁחִיטָתוֹ בְּצַפּוֹן וְכו', כִּי שֵׁם עֶקֶר שְׁלֵמוֹת כֹּל הַחֲסֵרוֹנוֹת, כִּי צַפּוֹן חֶסֶר וְשֵׁם צְרִיכִין לְהַמְשִׁיךְ הָרוּחַ חַיִּים הַצַּפּוֹן בְּלֵב לְהַשְׁלִים כֹּל הַחֲסֵרוֹנוֹת הַתְּלוּיִים בְּהָרוּחַ הַחַיִּים הַזֶּה שֶׁהוּא בְּחַיִּינַת רוּחַ צְפוֹנִית הַמְּנַשְׁבֶּת בְּכּוֹר שֶׁל דָּוִד, כִּמּוֹכָא הֵיטֵב בְּתַחֲלַת הַתּוֹרָה הַנ"ל. וְעַל כֵּן הָיוּ הַלּוּיִים מְנַצְחִים בְּבֵית הַמְּקֻדָּשׁ, כִּי עֶקֶר הַמְּנַשְׁבֶּת הָרוּחַ חַיִּים הוּא עַל יְדֵי בְּחַיִּינַת נִגּוֹן וְשִׁיר לַה' יִתְבָּרַךְ שֶׁהוּא בְּחַיִּינַת רוּחַ צְפוֹנִית הַמְּנַשְׁבֶּת בְּכּוֹר שֶׁל דָּוִד שֶׁעַל יְדֵי זֶה הָיָה

רַבּוּי הַתְּפִלוֹת כִּנ"ל. וְכִמּוֹ שֶׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ ז"ל שֶׁמְרַדְכֵי הָיָה גְדוֹל בְּתוֹרָה מְאֹד, כִּי הָיָה פּוֹתֵחַ בְּדַבְרֵים וְדוֹשֵׁן וְהָיָה רֹאשׁ הַסַּנְהֶדְרִין שֶׁהֵם פּוֹסְקִין לְיִשְׂרָאֵל כֹּל הַהֲלָכוֹת, עַל כֵּן זָכָה לְכָל הַלְּבוּשֵׁי הַנ"ל בְּחַיִּינַת וּמְרַדְכֵי יָצָא וְכו' שֶׁהֵם שִׁשָּׁה כְּנַגְדֵי שִׁשָּׁה בְּחַיִּינוֹת הַנ"ל, כִּי עֶקֶר הַנֶּסֶם וְהַיְשׁוּעָה לְהַתְּנַפֵּר עַל הַרֵב דִּקְלָפָה בְּחַיִּינַת הַמֶּן וְכו' הוּא עַל יְדֵי שְׂזוּכִין לְבָרֵךְ פֶּסֶק הַהֲלָכָה עַל יְדֵי תַּפְלָה וְכו', כִּמּוֹכָא הֵיטֵב בְּתוֹרָה הַנ"ל, עַן שֵׁם הֵיטֵב:

[שָׁךְ לְעִיל]

הָרוּחַ חַיִּים הוּא בְּחַיִּינַת רוּחַ צְפוֹנִית הַמְּנַשְׁבֶּת וְכו'. וְעַל כֵּן בְּבֵית הַמְּקֻדָּשׁ שֵׁשֶׁם הָיָה הָרוּחַ חַיִּים, כִּי שֵׁם עֶמֶד הָאֲרוֹן עִם הַיּוֹד הַדְּבָרוֹת עַל כֵּן עֶקֶר קְדוּשָׁתוֹ הָיָה בְּצַפּוֹן, כִּמּוֹ שֶׁכְּתוּב: קְדוּשֵׁי קְדוּשִׁים שְׁחִיטָתוֹ בְּצַפּוֹן וְקַבּוּל דְּמֵן בְּכָלִי שְׂרַת בְּצַפּוֹן:

כִּד אֲרִיץ יִשְׂרָאֵל שֵׁם הָרוּחַ חַיִּים, כִּי אֲוִירָא דְאַרְץ יִשְׂרָאֵל מַחֲכִים, וְעַל כֵּן "לֹא תַחֲסֹר כֹּל בָּה", בְּחַיִּינַת שְׁלֵמוֹת הַחֲסֵרוֹנוֹת, וְעַל כֵּן נִקְרָאת אֲרִיץ חַיִּים, כִּי שֵׁם אֲוִיר הַקְּדוּשׁ שְׁמַחֲכִים שֶׁהוּא עֶקֶר הַנְּשִׁימָה שֶׁהוּא הָרוּחַ חַיִּים שֶׁהוּא הָאֲוִיר הַמְּחַכֵּים, כִּי הַחֲכָמָה תַּחֲתֶיהָ. "כֹּל הַכְּתוּב לַחַיִּים בִּירוּשָׁלַיִם". וְעַל כֵּן עֶקֶר מַחֲת עֲמֶלֶק בְּאַרְץ יִשְׂרָאֵל. כִּמּוֹ שֶׁכְּתוּב: "בְּאַרְץ אֲשֶׁר ה' כֹּי תִמְחָה אֶת זְכָר עֲמֶלֶק וְכו'". כִּי כֹל הַתְּקִיפוֹת הֵם בְּחַיִּינַת בְּרוּךְ רוּחַ הַחַיִּים לְבָרֵךְ הָרוּחַ חַיִּים

לקוטי הלכות העושה שליח לגבות חובו 2 חושן משפט רפה

מנגן מאליו. ועל פן כל העכו"ם שרצו להתגבר על ישראל התגברו ביותר להחריב את המושבן והבית המקדש, כמו שכתוב: "שלחו באש מקדשך וכו' אמרו בלבם נינם יחד שרפו כל מועדי אל בארץ וכו'". וכמו שפרש רש"י שם, כל מושליהם מחשבה אחת להם הראשונים פאחרונים וכו' פלשתים החריבו שילה, נבוכדנצר החריב בית ראשון, מיטום החריב בית שני, מחמת שרצו לבטל חס ושלום, הרוח חיים של ישראל שהוא בבית המקדש כנ"ל, שעל ידי זה יוכלו להתגבר ולמשל עליהם חס ושלום, פי עקר הממשלה והגלות של העכו"ם הוא כפי חלישות הרוח חיים של ישראל חס ושלום, וכפי התגברות הרוח שלהם וכו'". ועל פן התגבר המן בסוף הגלות הראשון וכל התגברות שלו ושל עשרת בניו הטמאים היה תחלה לבטל בגן בית המקדש, כמו שאמרו רבותינו ז"ל, כדי לבטל חס ושלום, הרוח חיים של ישראל כנ"ל. ועל פן רצה להתגבר בארץ שבו מת מושה שהוא הרב דקדושה וסבר שעכשו אין עוד מי שימשיך הרוח חיים דקדושה לעמוד כנגדו, אבל אין דור ותום, פי מרדכי היה גדול מאד ויהיה נד וטהור בתכלית הנפות עד שהיה יכול לירד אפלו לתוך הצנורות הרעים של המן עמלק, ימח שקום, לשברם ולבטלם, פי היה בחינת בשמים ראש מר דרור - מרי דכיא, נד וטהור. וזהו בחינת בשמים

ראש, פי עקר הנשימה שהוא הרוח חיים הוא פחטם, כמו שכתוב: "כל אשר נשמת רוח חיים באפיו וכו'". ועקר החיות דקדושה שהוא חיות הנשמה הוא הריח, כמו שאמרו רבותינו ז"ל (ברכות מג) על פסוק: "כל הנשמה תהלל יה", איזה דבר שהנשמה נהנית ממנו וכו'. ומרדכי היה בחינת ראש לכל הריחות שהוא עקר חיות הנשמה, הינו שהוא היה עקר הרוח חיים דקדושה, שהוא חיות הנשמה, שהוא בחינת ריח ויהיה נד וטהור בלי שום אחריות הרע, שעל ידי זה היה יכול לירד אפלו לתוך הצנורות הרעים של המן עמלק ימח שקום, להכניעם ולהפילם עדי ארץ כנ"ל:

כה וזה בחינת פרשת פרה שקורין אחר פורים, פי מתחלה הוא פור ואחר כך נעשה פרה וכו', כמו שכתב אדוננו מורנו ורבנו ז"ל בלקוטי תנינא (בסיון עה). פי פרה מטרת מנמאת מת שהוא הסתלקות הרוח חיים שנמשך מהצדיק ואז שולט רוח הממאה שהוא רוח של הרב דקלפה, שהוא סברא דמותא, פי רשעים בחיניהם קרויים מתים ופרה מטרת מזה. ועל פן היא אדמה תמימה להכניע ולבטל בחינת עשו אדמוני שהוא סברא דמותא, שהוא הרוח דקלפה כנ"ל, פי אין הדיו נמתק אלא בשרשו, פי צריך הצדיק הגדול להוריד את עצמו לתוך המדה רעה של הרשע שהוא הצנור שלו להכניעו ולבטלו

כנ"ל שזהו בחינת כל ענין מעשה פרה ושעיר המושלח ונגלה ערופה שמעשיהם בחוץ, דהינו שיוצאין לחוץ ששם יש להם אחיזה ומורידין את עצמם לתוך הצנור שלהם שעל ידי זה מקניעין ומבטלין תקף אחיותם, שזהו בחינת פרה אדמה שמתהרת מממאת מת שהוא עקר הממאה שגמשיך מחמת אדם הראשון וכן נגלה ערופה שמכפרת על המת שהוא החלל הנמצא וכן שעיר המושלח שמכפר ביום הכפורים על כלל עוונות ישראל, הינו כנ"ל:

כו כי המן רצה לפגם על ידי הפור והגורל שלו. בהגורל של יום הכפורים שנתן הכהן גדול על שני השעירים גורלות גורל אחד לה' וגורל אחד לעזאזל כדי לכפר עוונות ישראל על ידי זה דיקא, כי כל העוונות נמשכין מעין הדעת טוב ורע שהיא והמת הנחש שעל ידו נמשך מיתה לעולם, כי עקר הבחירה שיש לאדם הוא מחמת שיש טוב ורע, אבל שרש הטוב ורע מהיכן נמשך זה אי אפשר לדעת בשכל אנושי בשום אופן רק אנו מאמינים שה' יתברך שהוא כלו טוב צמצם עצמו, ככוכול, בהכמה נפלאה בצמצומים נפלאים ושונים עד שנתהוה שרש הדין שהוא שרש הרע. כדי שיהיה בחירה לאדם, כי אי אפשר להכיר ולדע ממנו יתברך כי אם על ידי זה דיקא פדוע, אבל להבין בשכל איד נמשך זאת אי אפשר להבין בשום אופן.

ואדם הראשון שרצה לכנס לדעת זאת ואכל מעין הדעת טוב ורע על ידי זה פגם מאד וגרם מיתה לדורות. ומיתה היא הפך הרוח חיים שגמשיך על ידי הצדיק האמת שהוא בחינת עין החיים שהוא ממשיך הרוח חיים משרשו מבחינת הפלה שהיא בחינת עין לא ראתה, שהיא שרש הפעול היוצא מבית ה' מבית קדשי קדשים, שהוא "נתיב לא ידעו עיני", שאי אפשר להשיגו בשום שכל. ואי אפשר לקבל משם כי אם על ידי תפלה ותחנונים שהוא בחינת אמונה ואז זכין להמשיך מעין ההכמה משם לברך פסק ההלכה שעל ידי זה דיקא כבדו עין הדעת טוב ורע, דהינו שמבדו הטוב מהרע המתיר מהאסור וכו', כי עקר הברור הוא על ידי אמונה דיקא שהוא תפלה וכו'. וזה בחינת הגורל של הכהן גדול ביום הכפורים שנתן על שני השעירים שהיו שניהם שונים בקומתם ובמראיתם וכו', כמו שאמרו רבותינו ו"ל. ואי אפשר לבררם לדע מי לה' ומי לעזאזל כי אם על ידי גורל שהוא למעלה מהשכל, כי בהשכל אי אפשר להבין כלל מהיכן נתחלקו הטוב ורע שהם בחינת שני השעירים שבתחלה שניהם שונים לגמרי ואחר כך נתחלקו זה לה' לפני ולפנים וזה לחוץ לגמרי לעזאזל, אבל אנו מאמינים אף על פי שאי אפשר להבין זאת בשכל, אנו מאמינים שהכל מאת ה' צבאות יצאה,

לקוטי הלקות העושה שליח לגבות חובו ג **חושן משפט** רפו

כי בחיק יוטל הגורל ומה' כל משפטו שהגורל יוצא מאת ה' מי לה' ומי לעזאזל כפי דרכיו הנפלאים ועל ידי זה דיקא נתברר בחינת עין הדעת טוב ורע שאי אפשר להשיג מהיכן נמשך הטוב ורע וכנ"ל, אבל המן רצה לפגם בזה, כי הוא כפר ואמר שהגורל במקרה חס ושלום, והיה מכשף גדול. ואמר שיכול בכשפים ובשמות הטמאה להמשיך הגורל כמו שהוא רוצה, כי אמר שהרוח חיים יכול כל אחד להמשיך כרצונו לכל מה שהוא רוצה שזה היה בחינת חטא העגל שהגלית מעשה שטן והיה בו רוח חיים, כמו שפרש רש"י שם, הינו כי זה היה עקר הפגם שבגדל הכשפים של הערב רב היו יכולים להמשיך הרוח חיים לכל מה שרצו אפלו לדוממים וצומחים, כי הרוח חיים של הסטרא אחרא גדול בשעתם מאד בבחינת רוח סערה רוח הטמאה עד שיש להם כח להמשיך הרוח חיים לכל מה שרוצים לפי שעה, כי ה' יתברך נתן להם כח כזה בשביל הבחירה, כמו שכתוב: "כי מנסה ה' אלמקובם אתכם וכו'". ומגדל פתח הרע להמשיך הרוח חיים לכל דבר הם בופרים לגמרי כאלו הם ברושמים ויכולים לעשות כל מה שירצו ולמלאות כל שרירות לבם הרע שזה כל פגנתם הרעה בכל העבודה זרה שלהם ובכל מיני כפירות שלהם. ופרה אדמה מכפר על כל זה, כי כזה אנו מראין שיש כח לישראל לברר הרוח חיים

מתקף הסטרא אחרא שיוגק מתקף הדין שהוא בחינת אדמה תמימה, בחינת עשו אדמוני, כי הצדיק בחינת משה יכול להוריד את עצמו גם לשם ולשפר הצנור הרע שלהם שהוא בחינת ממאת מת ולשפרו ולהכניעו ולטהר את ישראל על ידי זה דיקא, כי דיקא פרה אדמה מטהרת מטמאת מת, הינו כנ"ל שדיקא על ידי הצנור שלהם מכניעין אותם כנ"ל: ועל כן עשו העגל של זהב, כי זהב מצפון יאתה ורצו לפגם בבחינת רוח צפונת הג"ל על כן עשו להם אלהי זהב דיקא, אבל משה שבר ובטל אותו והעקר על ידי תפלה, כמו שכתוב: "ויחל משה". וכנ"ל ועל ידי זה חור והמשיך קבלת התורה מחדש, דהינו הלווחות שניות, הינו כנ"ל שעקר התקון על ידי תפלה שעל ידי זה מכררין דיני התורה באמת שזהו בחינת קבלת התורה מחדש שמשם הרוח חיים דקדשה וכנ"ל: כו וזה בחינת פרישת החדש שקורין קדם פסח, כי כל החסרונות שבפעולם נמשכין מחסרון הלקנה מבחינת מארת חסר, וישראל על ידי מצות קדוש החדש הם ממלאין ומשלמין חסרון ופגמית הלקנה ועל ידי זה נשלמין ונתמלאין כל החסרונות, כי נמשך הרוח חיים מבחינת רוח צפונית המנשבת בפנור של דוד הג"ל למלאות ולהשלים כל החסרונות, כי כל ענין דוד המלך עליו השלום היה להשלים פגמית הלקנה, כי מלכותו

נמשל ללכנה כמובא, ובקויו קומא סהרא באש'למוחא. ועל פן בעת קדוש הלכנה שהוא בחינת תקון פגימות ותסרון הלכנה אומרים אז דוד מלך ישראל חי ומים, כי בודאי הוא חי ומים תמיד, כי הוא ממשיך תמיד הרוח חיים למלאות כל החסרונות שבעולם וכנ"ל. ועל פן נצטוו מצות קדוש החדש בעת יציאת מצרים, כי כל יציאת מצרים היה על ידי שזכה משה להתגבר ברוח חיים דקדושה שגמשך מהתורה שהיה עתיד לקבל ועל ידי זה התגבר על הרוח חיים דסמרא אחרא של המצרים ועל ידי זה הכניע והשפיל אותם בבחינת משפיל רשעים עדי ארץ וכנ"ל ועל פן אז נצטוו על מצות קדוש החדש שהוא תקון פגימות ותסרון הלכנה שהוא בחינת שלמות החסרונות על ידי הרוח חיים דקדושה וכנ"ל. ועל פן היתה הגאולה בחצות דיקא, כי אז הרוח צפונית מנשבת בכנור של דוד שהוא הרוח חיים דקדושה שעל ידי זה היתה הגאולה וכנ"ל. ועל פן נסמך פ'רשת "החדש הזה לכם" לפ'רשת "בחצת הלילה אני יוצא בתוך מצרים", כי הם בחינה אחת כנ"ל:

כח וזה בחינת פסח, בחינת אכילת מצה וארבע פסות, בחינת יציאת מצרים שבכל דור דוד, כי כבר מבאר לעיל שעקר גלות מצרים וכן כל הגליות שמכנים בשם מצרים הוא על ידי התגברות רוח חיים של הסמרא אחרא

שהם בחינת עשו ואנשיו, שהם בחינת הרב דקלפה שמתגברים כנגד הרב דקדושה הרוח חיים דקדושה של ישראל שמקבלים מהתורה על ידי הרב דקדושה. כי הרוח של הסמרא אחרא גדול בשעתו בבחינת רוח סערה וכו' כנ"ל באריכות. וצריך כל אדם לראות ולהשתדל לצאת מהגלות, דהינו לצאת מכל התאוות ומכל המדות רעות של כל הארבעה יסודות שהם עקר הגלות, כי עקר פח וניקת העבוי"ם שהם בחינת עשו וכת דיליה הוא מחרע של הארבעה יסודות שהם כל המדות רעות שהם הצנורות הרעים שלהם כנ"ל. וצריך כל אדם להתפלל הרבה לה' ותברך שזכה להתקרב לצדיקים אמתיים שהם בחינת הרב דקדושה שכבר וכו' לברר בשלמות כל הארבעה יסודות עד שיכולים ללחם עם הסמרא אחרא, דהינו לירד לתוך כל הצנורות הרעים שלהם ולשברם ולהוציא את ישראל מגלותם עד שיכפו גם כל המקרבים אליהם לברר הארבעה יסודות לצאת מכל התאוות ומכל המדות רעות. ועקר הפרור על ידי תורה, דהינו על ידי למוד פוסקים כמו שמבאר שם ואי אפשר לזכות לברר פסק ההלכה בשלמות כי אם על ידי תפלה וכו' כנ"ל, כי על ידי תפלה נמשך הפוענן מכות ה' אל הגן שהוא התורה שעל ידי זה אתרביאו עשבין ודשאין שבגן שהם בחינת הנשמות בחינת רכבה כצמח

לקוטי הלכות העושה שליח לגבות חובו ג חושן משפט רפט

הזאת שהוא בחינת מעין החכמה והשכל היוצא מהתפלה אל התורה, כי התפלה בחינת עין והתורה הוא בחינת הגן וכו' ועל ידי זה מפרדין הרע מן הטוב מכל הארבעה יסודות בחינת ומשם יפרד ועל ידי זה נכללין כל הארבעה יסודות בשרשן בארבע אותיות הו"ה שזהו בחינת והיה לארבעה ראשים, עין שם. ואז זוכין להמשיך הרוח חיים דקדשה מן התורה להכניע הרוח של הסמרא אורא שהוא בחינת עשו, כמבאר שם, עין שם. וכל זה מבאר היטב בכל הפרשה הנ"ל למעין שם, כי מתחלה מדברת הפרשה מענין הרוח חיים של האדם שהוא עקר חייתו וקיומו, כמו שכתוב שם: "ויפח באפיו נשמת חיים וכו'". ואחר כך

מתחיל לדבר תכף מענין הגן ועד ומענין הנדר הנ"ל ושהניח שם את האדם לעבדה ולשמרה וצוהו שלא לדבק עצמו בעץ הדעת טוב ורע וכו', הינו כנ"ל שעקר העבודה של האדם הוא שישתדל להמשיך הפעולות היוצא מבית ה' שהוא הנדר היוצא מענין דברי להשקות את הגן שהוא התורה, דהינו שישתדל וירבה בכל יום בתפלות ותחנונים עד שימשיך אליו שכל וחכמה אל התורה כדי שזכה לברר פסק ההלכה וכו' כנ"ל שעל ידי זה יזכה לברר כל הארבעה יסודות עד שיהיו לארבעה ראשים שהם כלל כל המדות, שזהו עקר עבודת האדם כנ"ל. ואז יזכה שיהיה נמשך אליו בכל עת

השדה נתמיד וכו' ועל ידי זה זוכין לברר הטוב מהרע, דהינו לברר כל הארבעה יסודות להכניע ולבטל הרע שבהם ולהעלות כל הטוב שבהם עד שיהיו נכללין כל הארבעה יסודות בשרשן שהוא בחינת "והיה לארבעה ראשים", שהם ארבע אותיות הויה ברוך הוא, כמו שמבאר שם, עין שם. והוה כל עבודת האדם בזה העולם, כי האדם נתנהיה מארבעה יסודות וכל המדות והתאוות פלם כלולים בארבעה יסודות, כמו שמבאר במקום אחר וכמוכא בספרים וכל עבודתו של האדם לברר הארבעה יסודות כנ"ל עד שיהיו בבחינת ארבעה ראשים כנ"ל:

כט וכל זה מבאר היטב למי שיש לו עינים בפרשת יצירת האדם, כמו שכתוב שם: "וייצר ה' אלקים את האדם עפר מן האדמה ויפח באפיו נשמת חיים וכו' ויטע ה' אלקים גן בעדן מקדם וישם שם את האדם וכו' ויצמח ה' אלקים כל עץ נחמד וכו' ועץ החיים בתוך הגן ועץ הדעת טוב ורע. ונהר יצא מעדן להשקות את הגן ומשם יפרד והיה לארבעה ראשים שם האחד פישון וכו' אשר שם הזהב וכו' ויפח ה' אלקים את האדם וינחהו בגן עדן לעבדה ולשמרה. ויצו ה' אלקים על האדם לאמר מכל עץ הגן וכו' ומעץ הדעת וכו'". כי כבר מבאר בהתורה הנ"ל פסוק "ונהר יצא מעדן וכו' הנ"ל בבאור היטב על פי התורה

הרוח חיים בשלמות גדול להשלים כל התסרוגות שלו, שזהו בחינת מה שכתוב בתחלת הפרשה: "וכל שית השדה מרם יהיה בארץ וכו' כי לא המטיר וכו' ואדם אין וכו'". ופרש רש"י: לפי שלא היה עדיו אדם להתפלל וכו', הינו פנ"ל שבאל התפלה כל הדברים חסרים ואין צומחין כל עשבים ודשאין של הנו עד שמתפלל האדם שאז ממשיך הנהר היוצא מעדן וכו', שעל ידי זה צומחין עשבין ודשאין דאתרביאון בנ"ל:

ל וזה בחינת ארבע ציזית, בחינת "מארבע רוחות באי הרוח",

בחינת ברור הארבעה יסודות, כמו שמבאר שם. וזה בחינת כמה מצוות שהם בבחינת ארבעה כמו ארבע מינים שבלולב וארבע פרשיות בתפלין וארבע פרשיות שקורין קדם פסח וזה בחינת ארבע פוסות של יין בפסח וזה בחינת ארבעה טורי אבן שבהשן. וזה בחינת ארבעה דגלים, שהם בחינת ארבעה מחנות השכינה, וזה בחינת ארבעה ראשי שנים וכל בחינות ארבע שהשב בפיוט של פרשת החודש ועוד היוצא בהן הכל כנגד ארבע אותיות הויה שהם בחינת הארבעה ראשים, בחינת שרש הארבעה יסודות שמבבירין אותן על ידי מצוות התורה ובנ"ל, שעל ידי זה זוכין להמשיך הרוח חיים שהוא בחינת רוח צפנית המנשבת בכנור של דוד. וזה בחינת הינו של הארבע פוסות של פסח,

כי הינו דקדושה הוא בחינת גבורות קדושות שהם בחינת רוח צפנית שהוא הרוח חיים שהוא בחינת נפש תיה ששרשה גבורות קדושות, פמבאר במקום אחר. ועל כן אין אומרים שיר אלא על הינו, כי הוא נמשך מבחינת רוח צפנית הנ"ל המנשבת בכנור של דוד שמשם כל השיר והנגון והשמחה פנ"ל בחינת ויין ישמח לבב אנוש, 'לכב' דיקא ששם שלמות כל התסרוגות שעקרן בלב שכל זמן התסרון הוא עצבות חס ושלום, וכשנתמלא ונשלם התסרון הוא שמחה ועל כן הינו יש בו שני בחות, זכה - נעשה ראש, לא זכה - נעשה רש'. כי הינו הוא בחינת עין הדעת טוב ורע, כמו שאמרו רבותינו ו"ל סתמה ענבים ונתנה לו. ועל כן יש בו שני בחות, כי מי שזוכה, דהינו שתמן מעשיו וכבר ברר כל הארבעה יסודות מהרע שבהן עד שהיה לארבעה ראשים פנ"ל אוי נעשה ראש, ראש' דיקא בחינת ארבעה ראשים הנ"ל. לא זכה, שלא ברר הארבעה יסודות, ואוי אינו יכול להשלים התסרון, אוי נעשה רש, דהינו עניות שהוא תסרוגות, כי העני בבחינת תסרון שחסר לו הכל, כמו שכתוב: "די מחסרו אשר יחסר לו". ועל כן בפסח, שאז הוא יציאת מצרים, שאז זוכין לצאת מגלות התאוות והמדות של הארבעה יסודות, על כן אז הינו בקדושה בבחינת רוח צפנית הנ"ל, שמשם כל הנגון והשמחה בבחינת זכה נעשה ראש,

לקוטי הלכות העושה שליח לגבות חובו ג חושן משפט רצא

יכולין לברר עדן הארבעה יסודות על ידי מעשינו, על ידי ברור הפסק הלכה, כי עדן לא קבלנו את התורה וכל הפרור עתה הוא רק מן השמים על ידי בחינת אתערותא דלעלא שנמשך עלינו ברחמי רק על ידי תפלה ותחנונים ועל ידי זכות אבות. ועל כן שוכרין את המצה, כי מה דרכו של עני בפרוסה. שבירת המצה זה בחינת חסרון שמשברין ומחסרין את המצה בכונה כמו עני שדרכו בפרוסה שהוא בחינת עניות וחסרונות להורות שאין בנו כח להשלים כל החסרונות על ידי מעשינו כי אם ברחמי ה' ותברך על ידי תפלה וצעקה לה' ותברך שהוא בחינת שעונין עליו דברים הרבה כנ"ל ועל ידי זה בעצמו נשלם החסרון. והו בחינת האפיקומן שנקרא "צפון" צפון דיקא בחינת רוח צפנית וכו' כנ"ל שהוא שלמות החסרונות. ועל כן הם שלש מצות וארבע כוסות, כי אכילת מצות מרפו על התורה שהוא בחינת אכילה. ושתית היין של הארבע כוסות הוא בחינת תפלה שהוא שירות ותשבחות בחינת 'אין אומרים שיר אלא על היין, וכן מרפו בשיתתו הקדושה של אדוננו מורנו ורבונו ו"ל שאמר: 'אשרי מי שאוכל פמה פרקים משניות ושותה פמה קפיטליך תהלים וכו'. שתורה הוא בחינת אכילה, ושתיה בחינת תפלה, בחינת תהלים, שהוא כלו תפלות ושירות ותשבחות. ועל כן המצות הם שלש כנגד

בחינת ארבעה ראשים הנ"ל שהם בחינת ארבע כוסות של יין בפסח וכו"ל:

לא נזהר בחינת מצה, בחינת לחם עני, כי בפסח מחמת שעדן קדם קבלת התורה עדן אי אפשר להמשיך בשלמות הרוח חיים על ידי התורה, ועל כן צריכין לזהר בהאכילה שלא לאכל חמץ רק מצה וחמץ אסור במשהו, כי חמץ הוא הרוח דסמרא אחרא שהוא גדול בשעתו, כי החלוק בין חמץ למצה הוא רק בבחינת הרוח והאור שהחמץ עולה בנפיקה ויש בו רוח ואור הרבה מה שאין בו מצה שנאפית מיד קדם שנכנס בהעפה הרוח והאור, הינו מחמת שאו לא נתברר עדן הרוח חיים על ידי מעשיו ועדן יש בו אחיות המצרים שיצאו משם בגובה, כמו שכתוב: "דרך שלשת ימים נלך וכו'". והם מתגרים עדן בהם לדרך אחריהם, על כן הזהירה התורה אותנו לבלי לאכל חמץ שנאחו בו הרוח דקלפה שגדול בשעתו שהו בחינת חמץ שעולה בנפיקה, בחינת "כל צוריו יפיה בהם", כי הוא גדול בשעתו ועל כן צריכין אז לאכל רק מצה שאין בו אחיות הרוח שלהם שגדול בשעתו. וזה בחינת לחם עני, בחינת עניות שהוא חסרונות כנ"ל, הינו שעל ידי המצה ממשכין עתה הרוח חיים להשלים החסרון לכפול העניות. והו "שעונין עליו דברים הרבה, הינו שעתה בפסח עקר החסרון על ידי תפלה, כי עדן הוא קדם קבלת התורה ואין

ש'לש רוחות העולם, כי צפון חסר והיין הם ארבע פוסות כנגד כל הארבע רוחות שמשם הרוח חיים שהוא שלמות החסרונות בחינת מארבע רוחות באי הרוח, הינו כי עתה עקר התקון של שלמות החסרונות הוא על ידי בחינת תפלה שהיא בחינת היין כנ"ל, אבל התורה שהיא בחינת אכילה לא קבלנו עדין ועל פה עתה אי אפשר לברר החמץ ששם הרוח לבררו מהקלפה ועל פה הוא אסור באסור חמור מאד ועקר התקון על ידי המצה שעל ידי זה אנו ממשיכין קדושת האכילה. ועל פה בהמצה מרמזין החסרונות בחינת לחם עני, בחינת שכירת המצה האמצעית שהוא בחינת חסרון ועל פה הם רק כנגד שלש רוחות, כי צפון חסר עד שזוכין לענות ההגדה ולקדם מצות ספור יציאת מצרים ושאר מצוות של לילה הזאת. ואז זוכין להמשיך שלמות החסרון שהוא בחינת חלק המצה הפרוסה שהצניעו לאפיקומן שנקרא צפון, דהינו שחזרון ומשלומין החסרון שהוא בחינת צפון על ידי הרוח צפונית שנמשך עלינו על ידי שעונין עליו דברים הרבה שהוא בחינת תפלה כנ"ל:

לב ועל פה חמץ אסור במשהו, זה בחינת: דלמא שקלית מידי מיניהו וכו', דהינו שאסור שיהיה לו שום אחיזה כל שהיא מהמדות רעות שלהן, כמו שמבאר שם על מאמר רבה בר בר חנא, עין שם ועל פה אסור במשהו והבן:

ועיין בארח חיים הלכות פסח הלכה ג' שם מבאר גם פה הלכות פסח על פי התורה הזאת, אך אי אפשר לבית המדרש בלא חדוש, ומה שחפר זה גלה זה:

ועדין מי יודע אם נגעתו כמפה מן הים בהתורה הנ"ל, פי דבריו הנשגבים ז"ל עמקים ורחבים מני ים ומאד עמקו מן שבותיו. והמעין בדבריו באמת ובדברינו שחדשנו עליהם בעור ה' ותברך יבין מעט עצם נשגבות עמקות דבריו הקדושים עד אין סוף ואין תכלית, ה' יאיר עינינו בתורתו באמת:

הלכה ד בהלכות גבינות חוב
הלכה ה אות טו:

הלכות פת ותרשאה

הלכה א

אף על פי שיכול לתן גיד השלית אף על פי כן אם אינו רוצה אינו צריך לתן כי אם פשיט לו פת ותרשאה, דהינו שמזכה לו התביעה וכותב לו פוק ודון וזכי וכו', עין שם בשלחן ערוך:

על פי המאמר "על אשר מעלתם ביי" וכו' סימן מ"ח, עין שם היטב:

והכלל, שכשנפגם פת אתון דמעשה בראשית, שהוא בחינת סבה, בחינת ארץ ישראל, או מתגברים ריב

לקוטי הלכות

הלכות פסח והרשאה א

חושן משפט רצו

"ועקב נסע ספתה" (בראשית לט), ועקב הוא בחינת משפט, בבחינת "משפט לאלקי יעקב". וכמו שכתב רבנו גרו יאיר (בסיון ב) ועל ידי המשפט שהוא בחינת יעקב, בחינת ספה, נתתקן ריב לשונות פנ"ל.

ועל פן המשפט לפני היחיד ממחה שנסמך בשם רבי שהוא בחינת ארץ ישראל, כי אין סמיכה אלא בארץ ישראל ועל ידי זה נתתקן ריב לשונות פנ"ל. וכן שלשה דינים הם גם פן בחינת רבי. כמו שנתבאר לעיל בהלכות גדרים, כי בשלשה ישראלים יש בחינת נקדה כללית ישראל. שהיא בחינת רבי, כי מן הנקדה כללית מקבלין כל הנקדות. גם שלשה דינים הם בחינת יעקב שהוא בחינת ספה פנ"ל, כי יעקב בחיר שפאבות וכלול משלשתן. וזה שאמרו רבותינו ז"ל (שבת דף ט'): 'כל דין שדין דין אמת נעשה שתף להקדוש ברוד הוא במעשי בראשית', כי על ידי הדין והמשפט נתתקן פח מעשי בראשית. על ידי שפצילין עשוק מיד עושקי פח פנ"ל:

וזה בחינת פח והרשאה, כי עקר מה שאחד יכול לכף חברו שיבוא לדין הוא על ידי בחינת פח פנ"ל, כדי לתקן פח פנ"ל. ועל פן אין השליח יכול לכפו לדין כי אם בשתובע מנודה לו הכח שלו. ואז מחיב לבוא עמו לדין ומשפט שעל ידי זה נתתקן הפח בבחינת ספה פנ"ל. וזה בחינת פח הרשאה. 'פח' דיקא פנ"ל:

לשונות שהם בחינת ימין שקר, אבל ספה שהיא בחינת ארץ ישראל, בחינת פח מעשיו הפנ"ל, היא מצלת מריב לשונות בבחינת התפנם בספה מריב לשונות, כי בארץ ישראל איהו רבי וכו', עין שם:

וזה בחינת "כי יהיה ריב בין אנשים ונגשו אל המשפט", כי הריב שבין אנשים על עסקי גולות. שזה תובעו ממון והוא מבחישו ורוצה לגזול, הוא בחינת פגם פח מעשי בראשית, כי לפי פח מעשי בראשית שנסדר כל אחד על מקומו. וזה האדם יהיה לו קד וקד ממון ונקבים. וזה קד וקד הכל לפי סדר פח מעשי בראשית. וכשאחד גזול את חברו, הוא משנה סדרי בראשית. נמצא, שפגם בפח פנ"ל. וזה בחינת "ומיד עושקיהם פח", שעל ידי העשק והגולה נפגם הפח, כי הממון והנקבים נקרא פח, כמו שכתוב: "בחי ועצם ידי עשה לי את החיל". וכמו שכתוב: "כי הוא הנתן לך פח לעשות חיל". וכשאזל חברו נפגם הפח פנ"ל. וזה בחינת מה שאמרו רבותינו ז"ל: כדי שלא יאמרו, לסטים אתם, לפיכך פח מעשיו הגיד לעמו וכו', כי בחינת פח מעשיו הוא הפך הגולה ותקונה פנ"ל. ועל פן פשאחד גזול את חברו ואז נפגם הפח מעשיו פנ"ל, אזי מתעורר ריב לשונות ימין שקר פנ"ל, כי נעשה ריב ביניהם ואחד מבחיש את חברו. ועל פן התתקן הוא, "ונגשו אל המשפט", שהוא בחינת ספה, בבחינת

ועל פן מן הדיון עקר זכות פח הרשאה הוא על גבי קרקע, כי עקר פח אתנו דמעשי בראשית הוא בהקרקע, כמו שכתוב: "בראשית וכו' ואת הארץ". ואמרו רבותינו ו"ל ואת הארץ, לרבות תולדותיה, נמצא, שעקר הוא הארץ וכל הדברים הם תולדות הארץ ומפלים אליה. ועל פן השעבוד והזכות הגדול ביותר הוא על גבי קרקע. שעל ידי שמושעבד לו הקרקע, שהוא עקר הברירה של פח מעשי בראשית, על ידי זה ממילא נשתעבד לו פח אתנו שבתולדות הארץ, דהינו התביעה שתובעו כנ"ל:

קרא את יהושע וכו', סימן ו', ענין שם היטב:

ואיתא שם, שעל ידי תשובה נעשה בחינת אדם לשבת על הכפא, כי על ידי תשובה נעשה בחינת נקדה תתאה ונקדה עלאה והואו שבתוך האלף וכו'. ואז נעשה יחוד בין הפה ללבנה. שהשמש מאיר ללבנה שהם בחינת משה ויהושע וכו' וכנ"ל. וזה בחינת שלש מצוות שנצטוו ישראל בכניסתן לארץ וכו', ענין שם פל זה היטב:

ב והנה פל המשפטים שבין בני ישראל בין אחד לחברו כשעושין משפט צדק ביניהם זה בחינת תשובה, כי משיבין הדבר למקומו ושרשו, כי זה רצה לגול את חברו ולהוציא הדבר משרשו ולהכניסו למקומות החיצונים על ידי העברה של גולה וכפירה. וכשעושין משפט אמת וצדק ומקבירין הדיון אמת או חוזר המעות או החפץ למקומו ושרשו.

וזה בחינת תשובה. ועל פן נעשה התקון הנ"ל של בחינת תשובה על ידי המשפט ובשביל זה נקרא משפט צדק, כמו שכתוב: "ושפטו את העם משפט צדק". כי משפט הוא בחינת נקדה עלאה, כמבאר במאמר הנ"ל. צדק הוא בחינת נקדה תתאה פדוע, וכמו שכתוב: "צדק יקראהו לרגלו". רגליו זה בחינת נקדה תתאה, בחינת ותחת רגליו דא חיריק, כמו שמבאר שם במאמר הנ"ל. והשלשה דינים שעושין המשפט צדק ומעלין

הלכות

שליחות

והרשאה

הלכה ב

ענין הרשאה שאי אפשר להוציא תביעה מיד הנתבע על ידי שליח, כי יכול לומר לו, לאו בעל דברים ידידי את כי אם כשפא בהרשאה שכתב לו דון וזכי ואפיק לנפשך וכו'. וגם על ידי הרשאה אי אפשר לתבעו מדינא כי אם מתקנתא דשליחות וכו', ענין שם בשלחן ערוך:

א על פי מה שכתב רבנו ו"ל במאמר המתחיל: "ויאמר ה' אל משה

דף קצ

לקוטי הלכות

הלקות כח והרשאה ב

חושן משפט רצה

ומקשרין על ידי זה נקדה תמאה בנקדה עלאה הם בחינת ה"א" שבתוך הא"ף, כי השלשה דינים הם בחינת תלת אבהן והעקר הוא השלישי המכריע שהוא בחינת יעקב שכלול משלשתן וזה בחינת ו"א", כי יעקב הוא בחינת ו"א" כמו שמבאר שם. נמצא, שעל ידי המשפט צדק נעשה היחוד הנ"ל הנעשה על ידי התשובה, כי המשפט הוא בחינת תשובה פנ"ל. ועל כן נקרא בחינת משפט שלום, כמו שכתוב: "אמת ומשפט שלום שפטו", כי עקר המשפט הוא לעשות שלום בין התובע והנתבע, כי יקב הדין את החר. ואחר כך נעשה שלום ביניהם על ידי המשפט אמת, כמו שכתוב: "אמת ומשפט שלום שפטו". וכשנעשה שלום ביניהם בין התובע והנתבע על ידי המשפט צדק מזה בעצמו נעשה למעלה בחינת יחוד הנ"ל, כי באתערוותא דלתתא אתער לעלא, כי התובע והנתבע, שהם מלוג ולוגה וכיוצא, הם בחינת נקדה עלאה ונקדה תמאה, כי מלוג ולוגה שהם תובע ונתבע, שזהו תובעו מה שנתתיב לו הם בבחינת חמה ולבנה פידוע, כי החמה היא בחינת משפיע, בחינת נקדה עלאה, בחינת מלוג, והלבנה היא בחינת לוגה, בחינת מקבל, בחינת נקדה תמאה וכשנעשה ביניהם הכחשה וקטמות זה בחינת פרוד חס ושלום בין שתי הבחינות הנ"ל, ועל כן המשפט הוא דבר גדול מאד ועליו

העולם עומד, כי על ידי המשפט על ידי זה עושין שלום ביניהם. ואזי נתעורר גם למעלה, בכיבוד, היחוד בין חמה ולבנה, בין נקדה עלאה לנקדה תמאה, כי המשפט הוא בחינת תשובה וכו' פנ"ל:

ג ועל כן עקר המשפט הוא רק בשהפעל דבר לפנינו, אבל על ידי שליח אי אפשר לעשות משפט צדק, ועל כן יכול לדחותו ולומר לו לאו בעל דברים ידי אתי, כי עקר ההכחשה והפירה שנעשה ביניהם בין המלוג והלוגה, בין התובע והנתבע שזה בחינת פרוד פנ"ל, עקרו נעשה רק מבחינת עין הדעת טוב ורע שמשם נמשך השקר הבא מזהמת הנחש שהביא השקר בעולם ועל ידי זה נעשה פרוד, בכיבוד, פידוע. ועקר השתלשלות אחיות עין הדעת הוא מבחינת מט"ט וכמוכא בתקונים, כי מט"ט הוא בחינת משה משה המתהפך וכו', כי משם אחיות עין הדעת טוב ורע ומט"ט הוא בחינת מלאך בחינת שליח. וכשהקדוש ברוך הוא מסתיר פנים, בכיבוד, אזי ההנהגה על ידי השליח שהוא בחינת מט"ט ועל כן אחר החטא של ישראל נאמר, "הנה מלאכי ילך לפגוד וכו'". ומשה רבנו עליו השלום, לא רצה לקבלו ואמר, "אם אין פגוד הלכים וכו'". כי לא רצה משה בבחינת הנהגה זו, כי משם משתלשל חס ושלום, אחיות עין הדעת וכו' פנ"ל, כי ישראל שצאו ממצרים והלכו לכבש ארץ ישראל משבעה עממין

ואמר, אם אין פניד הלכים אל תעלנו מזה, כי לא רצה לפגם פלל לארץ ישראל על ידי בחינת ההנהגה זו, כי ידע שלא יתקמו ישראל שם בארץ ישראל כשיפגסו על ידי בחינה זו וכמו שהיה באמת, כי אחר כך בימי יהושע שהכרח לקבל ההנהגה זו, כמבאר בפסוק שם שאמר לו המלאך: "עתה פאתי". ואמרו רבותינו ז"ל: אבל בימי משה רבד פאתי ולא רצה לקבלו וכו'. ולכפוף נתקלקל הדבר שלא נתקמו ישראל שם, כי איתא שאלו היה משה רבנו עליו השלום מכניס את ישראל לארץ לא גלו משם לעולם, והפל על ידי בחינה הנ"ל, כי בימי משה היה ההנהגה על ידו יתברך בעצמו, כביכול, כנ"ל:

ד ועל פן פשוטין לעשות משפט צדק בין איש לרעהו צריך שיהיה הפעל דבר לפנינו. ואז יוצא הדין לאשורו ומבטליו השקר והכפירה הבא מעין הדעת וכו' ועושיין שלום ביניהם ונעשה יחוד שלם מזה, כביכול, אבל על ידי שליח קשה לברר הדין לאמתו, כי יוכל להתגבר הכפירה והשקר שניקתה מעין הדעת שאחיותו משתלשלת מבחינת מט"ט שהוא בחינת שליח כנ"ל. וגם כשיוצא המשפט אינו בבחינת משפט שלום בשלמות, כי על ידי שליח מעוררין חס ושלום, ההנהגה על ידי שליח שעל ידי זה אינו נעשה התקון והיחוד בשלמות כנ"ל. ועל פן מעקר הדין אי אפשר

זה בחינת תשובה לתקן חטא אדם הראשון שעקר תקונו היה על ידי גלות מצרים שנודככו שם ובררו שם כל הניצוצות שגפלו על ידי חטא אדם הראשון ועלו ברכוש גדול, דהינו כל הניצוצות הנ"ל, לארץ ישראל להחזיר הכל לשרשו. וגם ארץ ישראל בעצמו הוציאו מהקלפה והפטר אחר אחרת עליה על ידי חטא הנ"ל שפחמת זה היה ארץ ישראל ביד פגוע תחלה. וישראל תקנו כל זה והכניעו שבועה עמוין והוציאו ארץ ישראל מהקלפה והעלו כל הניצוצות שגפלו על ידי חטא אדם הראשון אל הקדשה. נמצא, שפניסת ישראל לארץ הוא בחינת תשובה ועל פן נצטוו ישראל שלש מצוות בכניסתן לארץ שהם בחינת תשובה, כמו שמבאר במאמר הנ"ל, כי עקר כניסתן לארץ היה בחינת תשובה כנ"ל, ועקר התשובה הוא שיהיה נעשה, כביכול, יחוד בין הנקודות, בין חמה ולבנה כנ"ל. ועקר היחוד בשלמות הוא כשה' יתברך בעצמו מנהיג את ישראל ואזי כנסת ישראל מתחדד עמו יתברך ואזי היחוד בשלמות, אבל כשהנהגה היא על ידי בחינת מט"ט זה בחינת הסתרה כידוע, ואז אין היחוד בשלמות, ואזי אין בחינת התשובה בשלמות ויוכל חס ושלום, לחזר ולהשתלשל אחיה להפטר אחר אחרת שניקתה מבחינת עין הדעת שמשלשל משם כנ"ל. ועל פן לא רצה משה בזה

לקוטי הלכות

הלכות פח וברשאה ג

חושן משפט רצו

לעשות משפט כלל על ידי שליח כי אם כששניהם לפנינו, כי על מלה דכפר ביה חברה אין מועיל הרשאה מדינא רק מצד תקנות הרשאה, כמבאר בחשן משפט וענן בש"ד שם, רק מחמת התקנה תקנו שיועיל הרשאה מחמת תקון העולם כדי שלא יהיה כל אחד חוטף ממון חברו וילך למרחקים, כמובא בפסקים, ענן שם, כי באמת הנהגה זו על ידי שליח אף שהוא בחינת הסתרה הוא תקון העולם, כי לפעמים העולם חס ושלום, בבחינת הרחקה גדולה מאתו ותברך, עד שאי אפשר שיה' ותברך ונהיג העולם בעצמו ככבוד, וההכרח שיהיג העולם, ככבוד, על ידי בחינת הסתרה על ידי בחינת שליח הנ"ל, כמו שכתוב: "כי לא אעלה בקרבך פן וכי". ועל פן בהכרח שתהיה הנהגה על ידי שליח, ככבוד, כי נמסר לו כל הכח ויש לו כח לדון כל העולם, כי, ככבוד, ה' ותברך נסתר בו ומנהיג העולם על ידו. וזה בחינת הפא בהרשאה לדון ולהוציא להציל עשוק מיד עושקו, כי הכל בשביל תקון העולם כנ"ל ואזי המרשה צריך לבוא בכח המלה שימסר לו כל כחו ואז יש לו כח להוציא החביעה ולהשיבה להמולה למקומה ושרשה הכל בבחינת הנ"ל והבן, ועל פן אמרו רבותינו ז"ל: "ואשר לא טוב עשה בעמיו", זה הפא בהרשאה, כי מבחינת הפא בהרשאה משם משתלשל אחיות עין הדעת טוב ורע, ועל פן נקרא הפא

בהרשאה לא טוב, כי אנו צריכין להשתדל בכל מעשינו רק לעורר בחינת הנהגה על ידו ותברך בעצמו, ככבוד, ואזי נתחברין שתי הנקודות הנ"ל בשלמות והעקר בשעת המשפט שהוא בחינת תשובה, בחינת יחוד הנ"ל, בחינת חמה ולבנה כנ"ל, ואזי נתקיים: "והיה אור הלבנה כאור החמה" כלי שום מעוט שמשם באין כל החובות והתביעות על ידי מעוט הנרם וכי. ועל ידי משפט אמת הכל חוזר למקומו ושרשו ונתתקן כל זה ועל ידי זה ישובו ישראל לארצם, כמו שכתוב: "ציון כמשפט תפדה". ואזי נתקיים: "והיה ה' למלך וכי ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד". ברוך השם לעולם, אמן ואמן.

הלכה ג

ענין הרשאה

א על פי מה שכתב רבנו ז"ל בהתורה המתחלת: 'ואתם תהיו לי ממלכת כהנים וכי' מי שרוצה למעם מעם אור הגנוז וכי', ענן שם סימן ט"ו: והכלל לענינו, שעל ידי משפט מעלין את היראות הנפולות לשרשן, כי בשאין משפט ואין דין למטה יש דין למעלה חס ושלום, וכששופטין את האדם כמשפט דלעלא אזי הדין נחלבש בכל הדברים וכל הדברים געשים שלוחים למקום לעשות כזה האיש

ה"ה

משפט פתוי, כמו שאמרו חכמינו ז"ל: למשפטיך עמדו אזי הכל עבדיך לעשות דין בזה האדם. אבל על ידי משפט שהאדם שופט את עצמו, הינו מה שהאדם מתבודד בינו לבין קונו ומחשב דרכיו ומפשפש במעשיו ושופט ודן את עצמו על כל דבר ודבר שעושה אם כן ראוי לו לעשות ולבלות ימיו חס ושלום במעשים באלה ושופט ודן את עצמו בעצמו ועל ידי שהוא בעצמו שופט את עצמו על ידי זה מבטל הדין שלמעלה שלא יבוא עליו, כי כשיש דין למטה אין דין למעלה ואז אין היראה והדין מתלבש בשום דבר לעורר את האדם, כי הוא בעצמו נתעורר. ועל כן על ידי זה היראה עולה מתקלפה, הינו על ידי משפט הנ"ל, כי מתחלה היתה היראה נתלבש בקלפה, והינו מה שהאדם מפחד את עצמו מאיזה שר או מנגבים ושאר פחדים, זה הוא שהיראה נתלבש באותו הדבר וכו' וכל זה הוא מחמת שלא שפט את עצמו שעל ידי זה יש דין של מעלה שמתלבש את עצמו בכל הדברים וכו', אבל על ידי משפט ששופט את עצמו, על ידי זה אין דין למעלה ואז אין הדין והיראה מתלבש בעצמו בשום דבר ואז עולה היראה הנפולה לשרשה וכו' ושרש היראה הוא הדעת וכו' ועל ידי שעולה היראה לשרשה, שהוא הדעת, על ידי זה נשלם הדעת. ועל ידי זה זוכה לתורה שבנגלה. ועל ידי תורה שבנגלה זוכה

להפלה במסירת נפש, ועל ידי תפלה זוכה לתורה שבנסתר, שהוא אור הגנוז וכו', עין שם:

ב וזה בחינת פה והרשאה, שיש פה למי שיש לו דין ומשפט על חברו מחמת איזה תביעה ואינו יכול לתבעו למשפט בעצמו מחמת הרחק הדבר או מאיזה סבה יש לו פה להתובע בעל המשפט לעשות מרשה למסור הדין והמשפט לחברו, וחברו יתבענו למשפט על ידי הפה והרשאה שיש לו מפניו, הינו ממש ענין הנ"ל המבאר למעלה שכל זמן שאין משפט יש פה להמשפט להתלבש עצמו בכל הדברים שבעולם בבחינת למשפטיך עמדו, אזי הכל עבדיך וכו' כנ"ל, ועל כן יש פה להתובע בעל המשפט למסור משפטו ותביעתו לכל מי שירצה לתן לו פה והרשאה ואזי יש לו פה, כי כן הוא חק המשפט שיש לו פה להתלבש עצמו בכל אדם ובכל הדברים כדי לעשות משפט כנ"ל. ועל כן יכולים לתן פה והרשאה על כל התביעות שבעולם אפילו על תביעת מלוה דכפר ביה אף על פי שמדיו הקנאה אין יכולין להקנות לחברו תביעה כזו בשום קנאו, כמבאר בפוסקים, אך בתורת פה הרשאה יכול להרשות אותו, כמבאר שם בסמ"ע ויש"ד. והעקר הוא כנ"ל, כי כל זה הוא פה המשפט כנ"ל, כי באמת הוא ראוי שכל אדם ישפט את עצמו כנ"ל. ומי ששופט את עצמו תמיד על כל דבר

לקוטי הלכות

הלכות פת ותרשאה ג

חושן משפט רצט

בּוֹדֵאֵי לֹא יִצְטָרֵךְ לְבֹא לְדִין לְפָנֵי בֵּית דִּין
לְהוֹצִיא מִמֶּנּוּ מִמּוֹן בְּדִין, כִּי בּוֹדֵאֵי יִקְדִים
לְסַלֵּק לְחִבְרוֹ מִה שְׂמִינִיעַ לוֹ עַל פִּי
הָאֵמֶת, כִּי בּוֹדֵאֵי קָדְ רָאוּי לְכָל אֲדָם
שִׁישְׁפֵט אֶת עֲצֻמוֹ עַל פֶּל דְּבַר, וּבִפְרֹט
בְּדִינֵי מִמוֹנוֹת כְּשִׁידוּעַ שִׁישׁ בְּדָו אִיזָה
מִמוֹן שֶׁל חִבְרוֹ שִׁישְׁפֵט אֶת עֲצֻמוֹ בְּעֲצֻמוֹ
וּסְלֵק לְחִבְרוֹ קְדָם שִׁיתְבַּעֲנֵנו לְדִין, וּבְעֵין
שְׂאֵמְרוֹ רְבוּתֵינוּ ז"ל עַל פְּסוּק "שְׂנֵאֵי
בָּעַע": 'הֵאֵי דִינָא דִּמְפָקִין מִנִּיהַי מְכוּנָא
בְּדִינָא לֹא דִינָא הוּא', וּכְמוֹ כֵּן רָאוּי לְכָל
אָדָם. וּמִצָּא זֶה שֶׁהוּא נִתְבַּע וְלֹא סֵלֵק
לְחִבְרוֹ בְּעֲצֻמוֹ קְדָם שִׁיבֹא לְמִשְׁפֵּט נִמְצָא
שְׂפָנָם בְּמִשְׁפֵּט וּכְשֵׁאִין מִשְׁפֵּט, הֵינּוּ שְׂאֵין
הָאָדָם שׁוֹפֵט אֶת עֲצֻמוֹ אִזֵּי יֵשׁ כֹּחַ
בְּהַמְשִׁפֵּט שִׁיתְלַבֵּשׁ אֶת עֲצֻמוֹ בְּכָל
הַדְּבָרִים שְׂבַעוּלָם כְּפ"ל. וְעַל כֵּן יֵשׁ כֹּחַ
לְהִתּוֹבֵעַ לְמִסַּר מִשְׁפֵּטוֹ לְכָל מִי שִׁירְצָה
וְלִתֵּן לוֹ כֹּחַ וְתִרְשָׂאָה אֶפְלוֹ עַל דְּבַר שְׂאֵין
יְכוֹל לְהַקְנוֹת לְחִבְרוֹ בְּתוֹרַת הַקְּנָאָה
גְּמוּרָה, אִף עַל פִּי כֵּן בְּחֵק הַמְשִׁפֵּט יְכוֹל
לְתַרְשׁוֹת אוֹתוֹ שִׁיבֹל לְתַבַּע אֶת חִבְרוֹ
וְלֹא יְכוֹל לִזְמַר לוֹ לֹא בַעַל דְּבָרִים יְדִידֵי
אֵת, כִּי בְּאֵמֶת כָּל אָדָם הוּא בַעַל דְּבַר
יְדִידֵיהַי כְּשִׁמְקַבֵּל כֹּחַ מִהַתּוֹבֵעַ, כִּי זֶהוּ
כְּחֵינֵת כֹּחַ הַמְשִׁפֵּט שִׁישׁ לוֹ כֹּחַ לְהִתְלַבֵּשׁ
בְּכָל הַדְּבָרִים בְּכֵחֵינֵת לְמִשְׁפֵּטֵיהֶם עֲמִדוֹ
אִזֵּי הַכֹּל עֲבָדֵיהֶם כְּפ"ל, וְעַל כֵּן כָּל אָדָם
הוּא בַעַל דְּבַר יְדִידֵיהַי אִף עַל פִּי שְׂלֵא קָנָה
הַתְּבִיעָה בְּקִנְיָן גְּמוּרָה, אִף עַל פִּי כֵּן הוּא
בַעַל דְּבַר יְדִידֵיהַי לְתַבַּעוֹ עַל יְדֵי כֹחַ

וְתִרְשָׂאָה שֶׁקַּבֵּל מִבַּעַל הַמְשִׁפֵּט, כִּי
הַמְשִׁפֵּט יְכוֹל לְהִתְלַבֵּשׁ עֲצֻמוֹ בְּכָל
הַדְּבָרִים כְּפ"ל:

ג וְזֶה שְׂאֵמְרוֹ רְבוּתֵינוּ ז"ל: "וְאִשֶּׁר לֹא
טוֹב עָשָׂה בְּעַמּוּי", זֶה הַכָּא
בְּתִרְשָׂאָה, כִּי הַכָּא בְּתִרְשָׂאָה זֶה כְּחֵינֵת
שְׂנִיתְלַבֵּשׁ בּוֹ בְּמִשְׁפֵּט. וּכְשִׁנִּיתְלַבֵּשׁ בּוֹ
הַמְשִׁפֵּט פְּאִיזָה דְּבַר זֶהוּ כְּחֵינֵת וְיֵאֵוֹת
הַנְּפִלוֹת כְּפ"ל. שְׂמִינִיעַ אֲחִיזֵת הַחִיצוֹנִים
וְעַל כֵּן כָּל אִלוֹ שְׂנִימְסָר וְנִתְלַבֵּשׁ בְּהֵם
הַמְשִׁפֵּט לְעֲשׂוֹת דִּין בְּאָדָם הֵם נִקְרָאִין
חִיצוֹנִים וּמִזִּיקֵי עֲלֻמָּא, כִּי מֵאֲחַר שְׂנִיפְלָה
הִירָאָה שְׂלִמְעֵלָה עַל יְדֵי פְּנָם הַמְשִׁפֵּט
וְנִתְלַבֵּשָׂה בְּדְבָרִים חִיצוֹנִים מִזָּה יֵשׁ
לְהַקְלִיפוֹת יְנִיקָה חֵם וְשְׁלוֹם, כִּי עִקַּר
יְנִיקָתָם מִקְדָּשׁוֹת הַנְּפִלוֹת כְּפִידוּעַ. וּמִחֲמַת
זֶה בְּעֲצֻמוֹ צְרִיד הָאָדָם לְרַחֵם עַל עֲצֻמוֹ
וְלִשְׂמֹר אֶת עֲצֻמוֹ מֵאֵד לְשִׁפֵּט אֶת
עֲצֻמוֹ בְּעֲצֻמוֹ כְּדִי שְׂלֵא יִצְטָרֵךְ הַדִּין חֵם
וְשְׁלוֹם, לְהִתְלַבֵּשׁ בְּמִה שִׁיתְלַבֵּשׁ חֵם
וְשְׁלוֹם, כִּי אִזֵּי יִתְגַּבְּרוּ הֵם חֵם וְשְׁלוֹם וְחֵם
וְשְׁלוֹם, וְהִנֵּה דִין אֲכֹרֵי חִלְיָה, כִּי אֲכֹרִים
הֵמָּה וְלֹא יִרְחֲמוּ. וְעַל כֵּן צְרִיד לְשְׂמֹר אֶת
עֲצֻמוֹ מֵאֵד לְשִׁפֵּט אֶת עֲצֻמוֹ כְּדִי שְׂלֵא
יִתְּנָה נִמְסָר הַדִּין לְמִי שִׁיתְּנָה נִמְסָר חֵם
וְשְׁלוֹם, כְּפ"ל. וְעַל כֵּן זֶה הַכָּא בְּתִרְשָׂאָה
אִף עַל פִּי שְׂבִאָמֶת יֵשׁ לוֹ כֹּחַ לְקַבֵּל כֹּחַ
הַמְשִׁפֵּט מִהַתּוֹבֵעַ וְלְתַבַּע אֶת הַתּוֹבֵעַ
וְלְעֲשׂוֹת בּוֹ מִשְׁפֵּט כְּדָת, אִף עַל פִּי כֵּן
נִקְרָא 'לֹא טוֹב עָשָׂה', כִּי בּוֹדֵאֵי הוּא לֹא
טוֹב מֵאֲחַר שְׂנִימְסָר וְנִשְׂתַּלְשֵׁל הַמְשִׁפֵּט

לאחר שזוהו בחינת יראה הנפולה שהוא בחינת אחיות החיצונים מוזקי עלמא שקבל בהם מראות הנפולות כנ"ל, על כן נקרא לא טוב עושה כנ"ל:

ד פי אין טוב אלא אחד, כמובא בדברי רבנו ז"ל, כמה פעמים שעקר הטוב בעצם הוא בחינת אחד, כמו שאמרו רבותינו ז"ל (פסחים א) על פסוק, "כיום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד" ואמרו רבותינו ז"ל, שאז יהיה כלו טוב שיכרכו על הכל הטוב והמיטיב, וכל הצרות והרעות והגזרות חס ושלום, פלם נמשכין רק מחמת הרחוק מאחד, כי ה' יתברך הוא טוב ומיטיב לכל ועקר אחיות הרע הוא רק מחמת ההשתלשלות והרחוק מאחד שמשם עקר אחיות החיצונים שאחיותם מבחינת "בקשו חשבנות רבים", כמו שכתב רבנו ז"ל במקום אחר סימן נ"א. ועל כן עקר תקון המשפט הוא פשאדם שופט את עצמו בינו לבין קונו ומבקש מה' יתברך רחמים ותחנונים שקל מעליו משפטיו ודיניו ומצדיק עליו את הדין ואומר, ואתה צדיק על כל הפא עלינו כי אמת עשית וכו' לך ה' הצדקה ולנו בשת הפנים וכו' וכיוצא בזה, ומשתטח ומבקש מלפניו יתברך שיעשה עמו לפנים משורת הדין, ואז בשופט את עצמו ואין הדין שלמעלה צריך להתלבש את עצמו בשאר דברים אזי אין להם שום יניקה כלל ואז ה' יתברך שופט אותו ברחמים בהמלה

ותנינה או מוחל לו לגמרי, כי ה' יתברך חנון ורחום ומרבה לתיוב, אבל בשאין שופט את עצמו אזי יש דין למעלה, ואזי חס ושלום הדין מתלבש בשאר דברים, ונותנין מלמעלה פח והרשאה למי שנותנין שיעשה בו משפט כתיוב, וכל מה שיורד הדין והמשפט ומתלבש יותר מזה, יש להם יניקה חס ושלום ביותר. ואז פיון שנתן רשות לפושטות חס ושלום, ה' יתברך ירחם ויציל כל ישראל מדינים כאלה, רחמנא לצלן, רחמנא לישבון:

ה וזה שבקש דוד המלך עליו השלום: "שפטני ה' וכו', מלפניך משפטי יצא". ובמקום אחר הוא אומר: "אל תבוא במשפט את עבדך". וכמו שהקשו רבותינו ז"ל, אך על פי הנ"ל מושב הטיב על נכון, כי דוד המלך עליו השלום בקש שיהיה משפטו מה' יתברך בעצמו, כמו שכתוב: "שפטני ה' מלפניך משפטי יצא וכו'". ואז בודאי יהיה המשפט ברחמים ובהמלה גדולה, אבל לא תלבש המשפט חס ושלום בשאר דברים כנ"ל. וזהו: "אל תבוא במשפט את עבדך", שהוא בחינה שה' יתברך פא בהתלבשות בבחינת הנה אנכי פא אליך בעב הענו, בחינת התלבשות, כי באמת ה' יתברך מלא כל הארץ קבודו ולית אתר פנוי מניה וכשאדם זוכר את ה' יתברך ואינו שוכח אותו אפלו שעשה קלה נמצא הוא קרוב לה' יתברך תמיד והוא שופט את עצמו בכל עת לפני ה' יתברך בעצמו ואז

לקוטי הלקות

הלקות כח והרשאה ג

חושן משפט שא

משפטו יוצא רק מה' התברך בעצמו ואין בודאי הוא נצול מכל המשפטים והדינים כנ"ל. ועל זה בקש דוד המלך עליו השלום: "מלפניך משפטי יצא וכי" כנ"ל. אבל כשאין האדם מתבודד בינו לבין קונו לחשב על דרכיו ולשפט את עצמו על כל דבר. נמצא, שה' התברך רחוק מפינו עיניו ושוכח חס ושלום, לפני מי הוא עתיד לתן דין וחסבון. וכמו שהוא מתרחק מה' התברך כמו כן, כפיכחול, ה' התברך מתרחק ממנו חס ושלום, כי יום תעזבני יומים אעזבך, ואני בעת שמוגיע המשפט עליו און, כפיכחול, ה' התברך מתלבש את עצמו ובא אליו בדין ומשפט כמו מי שבא מרחוק ומתלבש את עצמו בלבושים אחרים שאין אין האדם מכיר אותו. כמו כן ה' התברך שנתרחק ממנו על ידי מעשיו על שלא חשב דרכיו ולא שפט את עצמו בכל עת. הוא התברך בא אליו במשפטו. כמו מי שבא מרחוק. בבחינת ה' במשפטו יבוא, הינו שהמשפט מתלבש בשאר דברים וכנ"ל ואז קשה להכיר אותו. וצריכין אז להביט היטב להכירו התברך, כי באמת אפילו אם אין האדם זוכה לפשפש במעשיו ולשפט את עצמו מקדם עד שבא הדין עליו חס ושלום, הוא צריך על כל פנים אחר כך לשוב עד המפהו ולהעלות כל היראות הנפולות לה' התברך, והינו שיתבונן שאין שום דבר שיוכל ליראות ולהפחיד אותו או לעשות בו דין ויסורים חס ושלום, כי

אם על פי משפט שלמעלה על ידי חיות אלקות שנתלבש בזה הדבר שזהו בחינת יראה עלאה שירדה מכפאה בעוונותיו ונתלבשה באלו הדברים שיש לו פחד ויסורים מהם חס ושלום, ואז משמתבונן כל זאת היטב באמת ובתמים ומפשפש במעשיו ושפט את עצמו עכשו על כל פנים ושב בתשובה שלמה לה' התברך און זוכה להעלות כל היראות הנפולות לשרשן כנ"ל, אבל באמת קשה מאוד און להעלותן ולבררן כי אם ביגיעה גדולה וברחמים רבים. וכמו שאמרו רבותינו ז"ל (פירוש ט): "לעולם יקדים אדם תפלה לצרה וכי". ובפרט מי יודע אם זוכה להתעורר און לשוב באמת, כי לפעמים אפילו בשהיסורין באין על האדם חס ושלום, אף על פי כן אינו זוכה לשוב לה' התברך, ולפעמים היסורין מעקמין את לבבו יותר מה' התברך חס ושלום, כי הם בחינת יראות הנפולות שמהם אחיזת החיצונים כנ"ל. ועל כן לפעמים אם אינו זוכה להתגבר הם ממעין ומעקמין את לבבו יותר חס ושלום, על כן טוב לגבר שקדים לשפט את עצמו מקדם כנ"ל כדי שלא יצטרך הדין להתלבש את עצמו חס ושלום. וזהו: "אל תבוא במשפט את עבדך", שלא יבוא במשפט, הינו שלא יתלבש המשפט בדברים אחרים רחוקים ממנו התברך, כי אז בודאי לא יצדק לפניו כל חי, אבל כשקרובים לה' התברך והמשפט ממנו התברך בעצמו על ידי

שהארם שופט את עצמו אזי המשפט הוא רק רחמים ותמלה וחנינה, פי משפט הוא רחמי, כמו שאיתא בזהר הקדוש:

ו זוה בחינת בין המצרים שמתאבלין על הרבן בית המקדש משבעה עשר בתמוז עד תשעה באב. פי עקר הרבן בית המקדש היה על ידי פגם המשפט, כמו שכתוב: "ההפכים ללענה משפט" (עמ"ס ה). וכמו שכתוב בפסוקים רבים וכמו שאמרו רבותינו ז"ל שחרבן בית המקדש היה על ענוי הדיון ועל עוות הדיון וכו'. פי בית המקדש כלול מפל הבחינות הנ"ל, הנאמרים בתורה הנ"ל, פי בבית המקדש שם עקר תקון המשפט, פי שם היתה יושבת סנהדרין גדולה שמהם יוצא משפט צדק לכל העולם ועל ידי זה עולה היראה שזהו בחינת הבית המקדש שנקרא יראה, כמו שכתוב: "ויקרא אברהם שם המקום ההוא ה' יראה וכו'". וכמו שאמר יעקב, "מה נזרא המקום הזה". ועל שם זה נקרא ירושלים, בחינת יראה שלם, כמו שאמרו רבותינו ז"ל. ועל ידי היראה זוכין לדעת שזהו בחינת הבית המקדש, פי כל מי שיש בו דעה כאלו נבנה בית המקדש בזמיו, כמו שאמרו רבותינו ז"ל. ועל ידי הדעת זוכין לתורה שבגגלה, פי עקר התגלות התורה היה בבית המקדש שמשם תצא תורה בין דין לדיו ובין דם לדם, כמו שכתוב: "וקמת ועלית אל המקום וכו' על פי התורה אשר יורד ועל פי המשפט אשר יאמרו

לך תעשה". ועל ידי התורה שבגגלה זוכין לתפלה בשלמות שזה היה בבית המקדש ששם עקר התפלה, כמו שכתוב: "פי ביתי בית תפלה". ודרך שם עולין כל התפלות אשר יתפללו אל הבית הזה, פי המתפלל צריך שיכון את לבו לבית המקדש, כמו שאמרו רבותינו ז"ל. ועל ידי התפלה זוכין לתורה שבגגתה, שזהו בחינת בית המקדש, בחינת קדש שהוא סתרי אוריתא, כמו שמבאר שם בתורה הנ"ל על פסוק: "הר זה קנתה ומינו", עני שם, נמצא שבית המקדש היה כלול מפל התפונים הנ"ל. וכל הבחינות הנ"ל פלם תלויים במשפט שבו תלוי הכל כמבאר לעיל שעקר ההתחלה הוא במשפט, הינו התבודדות בינו לבין קונו וכו' כנ"ל, שעל ידי זה עולה היראה, פי נתבטלון היראות הגבולות ועל ידי זה זוכין לדעת ולכל הבחינות הנ"ל. ועל פן על ידי שפגמו במשפט כנ"ל, על ידי זה גרר הבית המקדש ונתבטלו כל הבחינות הנ"ל, פי נתלבש הדיו והיראה במלכות הרשעה של ככל ונתן להם רשות להחריבו והכל על ידי פגם המשפט כנ"ל. וזה שכתוב: "מקום המשפט שמה הרשע וכו'", הינו כנ"ל, פי הרשע בא במקום המשפט, פי מחמת שלא עשו משפט ופגמו במשפט על פן נתלבש המשפט בהרשע נבוכדנצר וחרבו ובמקום המשפט שמה הרשע, פי הוא בא במקום המשפט, בכת והרשאה

פ"ד ק"א

לקוטי הַלְכוֹת

הַלְכוֹת כַּח וְהִרְשָׁאָה ג

חוֹשֵׁן מִשְׁפָּט שג

שְׁקִיבֵל מִהַמְשַׁפֵּט כְּמוֹ הַבָּא בְּהִרְשָׁאָה שְׂוֵהוּא בָּא בְּמִקוֹם הַתּוֹכֵעַ, כֵּן הוּא בָּא בְּמִקוֹם הַמְשַׁפֵּט, כִּי הַמְשַׁפֵּט נִתְלַבֵּשׁ בּוֹ כַּ"ל:

ז וְזֶה שְׁנֵרוֹ אֲרַבְעָה תַעֲנִיזוֹת עַל הַרְבֵּן בֵּית הַמִּקְדָּשׁ, גַּם נוֹהֲגִין לְהַתְּאָבֵל בֵּין הַמְצָרִים וְלוֹמְרֵי חֲצוֹת לְכַבּוֹת עַל הַרְבֵּן בֵּית הַמִּקְדָּשׁ וּמִסְגָּפִין עֲצָמוֹן מִפֶּשֶׁר וַיִּזֶן וְכִיּוֹצֵא כָּל אֶחָד כְּפִי מִנְהַגוֹ, כִּי כָּל הַתַּעֲנִיזוֹת וְהַסְגּוּפִים שֶׁהוֹרְאִים עוֹשִׂין, הַכֹּל הוּא בְּבַחֲנֵית מִשְׁפֵּט הַ"ל שֶׁשׁוֹפְטִין אֶת עֲצָמוֹם קִדְּם שְׂכִיבֵא הַדִּין שֶׁל מַעֲלָה עַם וְשָׁלוֹם, כְּדִי לְכַבֵּל הַדִּין שֶׁלְמַעֲלָה עַל יְדֵי הַמְשַׁפֵּט שֶׁשׁוֹפֵט אֶת עֲצָמוֹ כַּ"ל, כִּי לְפַעְמִים הָאֵדָם רֹאֶה שְׂאִין דִּי לוֹ בְּדַבְרוּרִים מַה שְׂוֵהוּא שׁוֹפֵט אֶת עֲצָמוֹ וְאִין הוּא בְּעֲצָמוֹ נוֹתֵן מִשְׁפֵּט עַל עֲצָמוֹ שֶׁיִּתְעַנֶּה וְיִסְגֹּף עֲצָמוֹ כֵּךְ עַל מַעֲשָׂיו שֶׁעָשָׂה וְאֵף עַל פִּי שֶׁבְּאִמַּת בּוֹדֵאֵי אִין זֶה מִסְפִּיק אֶפְלוּ חֲלָק מְאֹלָף כְּנֵגֵד מַה שֶׁפָּגַם, כִּי כָּל יְמִינוֹ לֹא יִסְפִּיקוּ לְהַתְעַנּוֹת וְלִסְגָּף עֲצָמוֹ עַל פָּגַם הַרְהוּר וּמַחֲשָׁבָה וְזֶה אַחַת לְמִי שֶׁמְאָמִין בְּעַצֵּם הַפָּגַם הַגּוֹנֵעַ בְּמִקוֹם שְׂנוֹגֵעַ כַּ"ל, מִכָּל שֶׁבֵן וְכָל שֶׁבֵן מִי שֶׁעָשָׂה אִיזָה עֲבֵרָה חֵם וְשָׁלוֹם, מִכָּל שֶׁבֵן וְכָל שֶׁבֵן מִי שֶׁקִּלְקַל הִרְבָּה מְאֹד חֵם וְשָׁלוֹם, כְּמִצּוֹי עֲכָשׁוּ בְּדוֹרוֹת הַלְלוּ בְּעוֹזְנוֹתֵינוּ הַרְבִּיבִים, וְאִם כֵּן לְכַאוֹרָה מַה יוֹעִילוּ לוֹ אֵלּוֹ הַתַּעֲנִיזוֹת וְהַסְגּוּפִים כְּנֵגֵד מַעֲשָׂיו, אֵדָף עַל פִּי כֵּן יְכוֹל לְזַכּוֹת לְכַפֵּרַת עוֹזְנוֹתָיו עַל יָדָם, כִּי עֵקֶר הַתַּקּוּן

הוּא הַמְשַׁפֵּט, דְּהִינוּ מַה שְׂוֵהוּא בְּעֲצָמוֹ שׁוֹפֵט אֶת עֲצָמוֹ וְעַל כֵּן מְאַחֵר שְׂוֵהוּא בְּעֲצָמוֹ שׁוֹפֵט אֶת עֲצָמוֹ וְאִינוּ מִמְתִּין עַל הַדִּין שֶׁלְמַעֲלָה עַל יְדֵי זֶה יְכוֹל לְכַבֵּל הַדִּין שֶׁלְמַעֲלָה עַל יְדֵי תַעֲנִיזוֹת וְסְגּוּפִים שֶׁלּוֹ מְאַחֵר שְׂוֵהוּא בְּעֲצָמוֹ שׁוֹפֵט אֶת עֲצָמוֹ, כִּי כִשְׂשִׁי דִין לְמִטָּה אִין דִּין לְמַעֲלָה כַּ"ל, וְזֶה בְּחִינַת מַה שְׂאָדָם יְכוֹל לְהַצִּיל עַל יְדֵי סְגּוּף אוֹ תַעֲנִיזוֹת אֶחָד מִדִּינִים קָשִׁים וּמְרִים הִרְבָּה מְאֹד וְגַם לְזַכּוֹת עַל יָדָם לְחַיֵּי עוֹלָם הַבָּא, כִּי אִימָה שֶׁכָּל הַיְסוּרִין שֶׁבְּעוֹלָם אִם יִתְקַבְּצוּ יַחַד עַל אָדָם אֶחָד כָּל הַשְּׂבָעִים שְׂנֵה חֵם וְשָׁלוֹם, אִינָם כְּנֵגֵד רִנֵּעַ אַחַת כְּנֵגֵד בְּרִיָּה אַחַת שֶׁל גִּיהֵם, כָּל שֶׁבֵן שֶׁשׁוֹפְטִין אֶת הָאָדָם שְׂנֵים עָשָׂר חֲדָשׁ בְּגִיהֵם, כָּל שֶׁבֵן שִׁשׁ עֲבֵרוֹת חֵם וְשָׁלוֹם שְׂוִירְדִין עֲלֵיהֶם וְאִין עוֹלָם, כָּל שֶׁבֵן שִׁשׁ כְּמַה מִינֵי עֲנָשִׁים קָשִׁים וּמְרִים יוֹתֵר מִצֵּעַר שֶׁל גִּיהֵם הַקָּשָׁה, כְּמִזְבָּא בְּסַפְרִים, וְאֵף עַל פִּי כֵּן עַל הַכֹּל מוֹעִיל הַשׁוֹבָה בְּעוֹלָם הַזֶּה, וְעֵקֶר הַתְּשׁוּבָה הוּא בְּחִינַת הַמְשַׁפֵּט הַ"ל, כִּי עַל יְדֵי שְׂאָדָם מִתְּבוֹדֵד בִּינוּ לְבִין קוֹנוֹ וְשׁוֹפֵט אֶת עֲצָמוֹ עַל כָּל מַעֲשָׂיו שֶׁעָשָׂה וּמַעוֹרֵר עֲצָמוֹ לְעִבּוֹדַת ה' וְתִבְרָךְ כָּכָל פַּעַם וְעַל יְדֵי שִׁישׁ מִשְׁפֵּט לְמִטָּה אִין דִּין לְמַעֲלָה כַּ"ל, וּבְכַפֵּרַת אִם זוֹכֵה לְהַתְעוֹרֵר עַד שֶׁעוֹשֶׂה מִשְׁפֵּט בְּעֲצָמוֹ מִפֶּשֶׁר, דְּהִינוּ שֶׁמְתַעַנֶּה וּמִסְגָּף עֲצָמוֹ אֵף עַל פִּי שְׂאִינוֹ עוֹלָה לְכֹלָם כְּנֵגֵד מַעֲשָׂיו כַּ"ל, אֵף עַל פִּי כֵּן מְאַחֵר שְׂוֵהוּא בְּעֲצָמוֹ עוֹשֶׂה הַדִּין בְּעֲצָמוֹ עַל יְדֵי זֶה מְכַבֵּל מִפְּנֵי

ובפרט ביום התענית לשפוט את עצמו על כל דבר שזוהו עקר תקון התענית כנ"ל:

ט ב' בין המצרים דינים שורין חס ושלום, שזוהו בחינת היראות הנפולות כנ"ל ועל כן אמרו רבותינו ז"ל שצריך לזהר מאד שלא לצאת יחידי מארבע ועד תשע, כמבאר בשלחן ערוך, שכל זה הוא בחינת יראות הנפולות. ועל כן צריכין או להשתדל ביותר להעלות אלו היראות הנפולות, וזה על ידי התענית הנ"ל ועל ידי אמירת חצות שמתאבלין על חרבן בית המקדש. ועקר אמירת חצות הוא בחינת משפט, כמבאר במקום אחר (בסיקון סט), כמו שכתוב:

"חצות לילה אקום להודות לך על משפטי צדקך". כי עקר האבלות הוא להתאבל על מעשיו שעשה שהם גרמו חרבן בית המקדש, כי כל מי שלא נבנה בית המקדש בימיו כאלו נחרב בימיו, כמו שאמרו רבותינו ז"ל. וצריך להתאבל על עוונותיו ולכבות עליהם מאד מאד ולשפוט את עצמו ולפשפש במעשיו ולתקנם מעתה ועל ידי זה יזכה לבגן בית המקדש, כי כל המתאבל על ירושלים זוכה לראות בשמחתה, כי על ידי האבלות שמתאבל על ירושלים ומפשפש במעשיו ותולה החרב בעצמו, כי כל אדם לפי חטאיו כן יש לו חלק בכל דור ודור בחרבן בית המקדש. וכן כל אחד כפי מה ששופט את עצמו וזוכה לתקן מעשיו כן יש לו חלק בבגן בית

כל הדינים שלמעלה, אף על פי שעשה אלפים ורבות יותר בלי שעור וערך, אף על פי כן מבטל פלם על ידי המשפט שלו ששופט את עצמו כנ"ל, כי כשיש דין למטה אין דין למעלה כנ"ל. וזהו בחינת התעניות והאבלות שמשגפין עצמן בתעניות ובמניעת בשר ויין ורחיצה וכו' בשביל חרבן בית המקדש, כי חרבן בית המקדש הוא בשביל פגם המשפט כנ"ל, על כן אנו עושין עכשו תשובה ומתקנין זאת ואנו עושין משפט בעצמנו ומתעניין ומסגפין עצמן כדי לבטל הדיון שלמעלה כנ"ל:

ח ב' עקר תקון התענית הוא המשפט הנ"ל, דהינו שיחשב דרכיו וישפט את עצמו על כל דבר כנ"ל, כמו שכתוב: "הלא זה צום אבחרהו פתח חרצבות רשע התר אגדות מוטה וכו'". דהינו שעקר התענית לשפוט את עצמו ולפתח לנתק כל הקשרים והחרצבות של רשע הטומן בקרבו שזוהו עקר בחינת המשפט הנ"ל שישפט את עצמו על כל דבר כנ"ל. ועל כן היו נוהגין ביום התענית לימור דברי פבושין לעם ולעגן ולהשגיח לתקן כל הקלקולים שבעיר ולחפש אם יש חס ושלום, אוה חטאים ועוונות בעיר לתקנם, כמו שפרש רש"י על פסוק "קראו צום" במעשה דנבות (תלמי"א בא, ט), כי זה עקר תקון התענית. וכמו כן צריך כל אדם לעשות בעצמו בכל יום ויום,

לקוטי הלכות

הלכות פסח והרשאה ג

חושן משפט שה

המקדש שיבנה לעתיד במהרה בימינו על ידי תקון המעשים של כל אחד ואחד מישראל. כי עקר בנן בית המקדש על ידי משפט, כמו שכתוב: "ציון במשפט תפדה וכו'". כי עקר החרבן היה על ידי פגם המשפט כנ"ל. ועל כן על ידי תקון המשפט על ידי זה יחזר המקדש על מכונו:

י וזה שאמרו רבותינו ז"ל: 'האי בר ישראל דאית ליה דינא בהדי עבד'ם לשמטי מניה קדם תשעה באב וכו', כי אז הם ימי חרבן בית המקדש שהוא פגם המשפט ואז נפל המשפט והדין אליהם כנ"ל, על כן אז קשה לישראל להצליח במשפט נגד עבד'ם, מאחר שמשפט הקדשה נפל אז ונתלבש בן העבד'ם כנ"ל. ועל כן אנו צריכין אז וגיגה גדולה בתענית ודיני אבלות שמוסגפין עצמן מבשר ויין וכו' כדי להעלות המשפט והיראה הנפולה לש"ש כנ"ל:

יא ועל כן מתאבלין על חרבן בית המקדש שלשה שבועות דיקא, כי עקר התקון של כל הנ"ל הוא על ידי שבת קדש, כי בשבת אז עולין כל היראות הנפולות שהם כל הדיני והצרות המפחידין את האדם חס ושלום, כי בשבת נמתקין ונתבטלין כל הדיני. בבחינת וְכָל שׁוֹלְמֵי רוּגְזוֹן וּמְאֹרֵי דְדִינֵין פִּלְהוּ עֲרָקוּן וְאַתְּעִבְרוּ מִנְּהָ וְלִית שׁוֹלְמָנָא אַחְרָא בְּכַלְהוּ עֲלָמִין וכו', כי אז אין

רשות לשום משחית ומזיק להפחיד לעשות שום דין פלל, כי אז בשבת בטלין כל הדינים שהם בחינת יראות הנפולות ואז עולה היראה לש"ש שהיא הדעת, כי בשבת אז הוא שלמות הדעת כמובא בשבת היא בחינת דעת, כי אז עולה היראה לש"ש הדעת שעל ידי זה נשלם הדעת כנ"ל. וכמו שכתב רבנו ז"ל במקום

אחר (בלקוטי תנאים וביבין יו), ועל כן עקר תקון בנן בית המקדש שהוא עלית היראה וכו' כנ"ל הוא על ידי שבת, כמו שכתוב: "את שבתתי תשמרו ומקדשי תיראו". כי בשבת נתבטלין כל הדינים וכל היראות הנפולות ואז עולה היראה לש"ש הדעת שזהו עקר בחינת בנן בית המקדש כנ"ל:

יב וזהו בחינת הקדוש על כוס יין בשבת, שש"ש ציון לצאת מן ששת ימי החל ולכנס לקדשת שבת להמשיך עלינו קדשת שבת צריכין לקדש על כוס יין, כי כוס יין זה בחינת יראה, בחינת מלכות, כמו שכתב רבנו ז"ל במקום אחר שיראה היא בחינת מלכות, כמו שאמרו, 'אלמלא מורא של מלכות'. וזהו בחינת כוס היין של קדוש, כמובא בכונות, כי כוס בגימטריא אלקים זה בחינת אלקים ירא, בחינת יראה, בחינת מלכות. וזה בחינת יין, בחינת יין אדם, כמו שכתוב: "אל תרא יין כי יתאדם". שהוא בחינת דין, בחינת יראה, הינו שבכניסת שבת כשיצאין מחל לשבת עקר ההתחלה להמשיך קדשת

הענין

קדשה העליונה שהוא בחינת אור הגנוז סתרי אוריותא שנקרא קדש פנ"ל בהתורה הנ"ל, עין שם. שהיה עקר בחינת קדשת שבת, שהוא מעין עולם הבא, שאז נזכה לאור הגנוז שיתגלה לעתיד:

יג וזה בחינת נטילת הרשות שמקבלין קדם ברכת היין של הקדוש שאומרים "סכר". או "ברשות". פרי לקבל רשות מכל המסבים, פי פשוטים לכמל היראות הנפולות ולהעלות היראה לשרשה, שהוא הדעת בחינת קדש פנ"ל צריכין שיכללו כל הרשיות יחד פרי להכלל באחד ששם כל טוב, כלו קדש פנ"ל ושם כל הדינים בטלים פנ"ל. פי עקר אחיות הדינים והיראות הנפולות הוא רק מחמת הרחוק מאחד פנ"ל. ועל כן פשוטא ישראל פענל ובקשו הרבה רשיות חס ושלום, אחר כך אמר ה' יתברך למושה: "הנה אנכי שלח לפניך מלאך וכו'". שמסר רשותו, כביכול, למלאך להלויד את ישראל, ועל כן לא חפץ משה בזה, כמו שכתוב: "אם אין פניך הלכים אל תעלנו מזה וכו'". פי חכף בשנתן רשות לאחר אפלו למלאך הקדוש, אף על פי כן מאחר שגשמתלשל הרשות ונתרחק מאחד, מזה יש להם אחיזה חס ושלום, ויכול להגיע חס ושלום, רשות למשחית שהם היראות הנפולות שיש להם רשות להזיק חס ושלום, רק על ידי רבוי הרשיות והמלכות בשנתרבו על ידי עונות חס

שבת קדש הוא על ידי שתכף בכניסת שבת אנו מרימין כל היראות הנפולות לשרשם שבדעת שנקרא קדש, פי הדעת נקרא קדש פדוע. וזה בחינת קדוש על הכוס יין שמעלין ומרימין את בחינת כוס, בחינת יין, שהוא בחינת יראה מעלין אותה לשרשה שהוא הדעת שנקרא קדש ועל כן צריכין לקבל הכוס בשתי ידי, פי הדינים הם בחינת משפט שהוא עמודא דאמצעייתא שכלול מתלת שהם הגוף והידים פדוע. וזה בחינת "ותאחו במשפט יד". ואלו הדינים שהם בחינת משפט הם מקבלין את הכוס ומעלין אותו, שהיה בחינת עלית היראה פנ"ל. ועל כן אוחזין את הכוס בנגד טבורא דלבא, פי שם עקר היראה שהוא דבר המסור ללב, כמבאר בהתורה הנ"ל, ואז אומרין הקדוש ומעדין שה' יתברך ברא הכל בששת ימי המעשה ושבת בשבת, שבה מקבלין כל היראות הנפולות וכל הפתרים, פי ה' לי לא אירא מה יעשה לי אדם, פי מאחר שיודעין שהכל ברא ה' יתברך והכל ברשותו מה לי להתירא משום אדון ומשום דבר שבעולם, פי בלתי רשותו מי יוכל לעשות לי דבר, פי הכל ברשותו לכד ואין לי להתירא פי אם מבעל הרשות שהוא הבורא היחיד יתברך ועל כן נקרא קדוש, פי על ידי זה עולה היראה להדעת שהיא בחינת קדש פנ"ל ושם כשנכללת היראה בדעת הקדש על ידי זה עולין ונכללין בתכלית

לקוטי הלכות

הלכות פח והרשאה ג

חושן משפט שז

להקדיש ליוצרים וכו' קדשה בלם באחד עונים וכו'. כי על ידי שנכלל כל רשותם יחד ונתבטלון הרבה רשויות על ידי זה נתבטלון כל החיצונים וכל הנראות הנפולות, כי אין רשות לשום משחית מחמת שכל הרשויות נכללין באחד ואז עולה הנראה לשרשה שהיא הדעת, שהיא בחינת קדש. ועל פן אז כשנותנים רשות זה לזה ונכללין יחד באחד כנ"ל אז בלם באחד עונים ואומרים ביראה קדוש, 'ביראה' דקא, כי אז הנראה בשלמות ונכללת בקדש שהוא הדעת שהוא שרש הנראה וכו':

וזהו בחינת נטילת הרשות קדם הקדוש, כי אז עולה הנראה הנפולה על פן צריכין להכלל כל הרשויות יחד שעל ידי זה נתבטלון כל הנראות הנפולות כנ"ל ועל ידי זה עולה הנראה לשרשה לבחינת קדש שהוא הדעת שזהו בחינת הקדוש כנ"ל:

יד וזה בחינת שלש פעמים 'אלקים' ושלש פעמים 'שביעי' שאומרים בקדוש. וזהו בחינת שלש בחינות הנ"ל שזהו עקר קדשת שבת שממשיכין על ידי הקדוש, הניו יראה ומשפט ודעת, כי הנראה עולה על ידי המשפט אל הדעת שזהו שלש בחינות שהם בחינת שלש פעמים שביעי ושלש פעמים אלקים שבקדוש, כי איתא בפניות ששלש פעמים שביעי ואלקים הנ"ל הם

ושלום, בבחינת כפשע ארץ רבים שררה, כי משם עקר אחיות הקלפות והיצר הרע שעקר אחיותם מקפירות שנמשכין רק מחמת שלפעמים ה' ותברך נותן רשות לשליח ולמלאך שמונה נשתלשל אחיות הקפירות והדינים שאומרים חס ושלום, שתי רשויות יש, כמו שאמרו רבותינו ז"ל על אחר שמעיה על ידי זה פדאיתא שם בחגיגה, אחר מאי חזא? חזא מט"מ דיהבי ליה רשותא וכו' אמר שמע מנה וכו'. ועל פן כשרצה ה' ותברך לשלח מלאך ולתן לו רשות להוליד את ישראל. הווהיר את ישראל שיהיו מאד לכלי למעות חס ושלום, על ידי זה כנ"ל וזה שכתוב שם, "הנה אנכי שלח מלאך לפניך וכו' השמר מפניו וכו' אל תפדו בו". ודרשו רבותינו ז"ל, אל תמירני בו, כי צריך אהיה לזהר שלא תמעה מאחר שנתן לו רשות שלא תמעה חס ושלום, בכפירות כמו שמעיה אחר, כי שמי בקרבן, כי באמת אין לו שום רשות בפני עצמו חס ושלום, כלל רק כל מה שעושה הוא ברשותי ובשליחותי כי שמי בקרבן כנ"ל. נמצא, שכל מה שנשתלשל רשות יותר אפלו בקדשה אפלו למלאכים קדושים, אף על פי כן מנה נשתלשל אחיותם חס ושלום, כנ"ל. ועל פן קדם הקדשה בוללין המלאכים רשותם יחד כדי שייכלו להכלל באחד שזהו תכלית הקדשה כנ"ל וזהו מה שכתוב: 'ונותנים באהבה רשות זה לזה

מִן וְאֵלֹוֹ הַשֵּׁשׁל בְּחִינֹת הֵם בְּחִינַת שְׁלִשָּׁה אָבוֹת שֶׁעָקַר עֲלִית הַמַּלְכוּת בְּשֶׁבֶת הוּא לְהַכְלִיל בָּהֶם שְׁזָהוּ בְּחִינַת שְׁלֹשׁ סְעֻדוֹת שְׂאוּכָלִים בְּשֶׁבֶת שֶׁהֵם תֵּלַת אָבֵהוּן פִּדְוּעוּ. כִּי אַבְרָהָם הוּא בְּחִינַת יָמִין, בְּחִינַת הַרְעַת הַקְּדוּשָׁה, כִּי 'מִסְטָרָא דִּימִינָא מִחָא חוֹרְתָא כְּכַסְפָּא'. וְכִמוֹ שֶׁמְבַאֵר בְּהַתּוֹרָה הַנִּלְעַל פְּסוּק, "הִר זֶה קְנָתָה יְמִינִי", שֶׁעַל יְדֵי אַבְרָהָם בְּחִינַת יָמִין, זֹכִינן לְסַתְרֵי תּוֹרָה בְּחִינַת קְדָשׁ וְכו'. וְיִצְחָק הוּא בְּחִינַת יְרָאָה, בְּחִינַת פַּחַד יִצְחָק. וְעָקַר הַתַּקּוּן עַל יְדֵי יַעֲקֹב שֶׁהוּא בְּחִינַת מוֹשֶׁפֶט, כִּמוֹ שֶׁכְּתוּב (תְּהִלִּים נא): "מוֹשֶׁפֶט לְאַלְפֵי יַעֲקֹב". כִּי יַעֲקֹב שֶׁהוּא בְּחִינַת מוֹשֶׁפֶט, הוּא מְקַשֵּׁר וּמַעֲלָה בְּחִינַת פַּחַד יִצְחָק, בְּחִינַת יְרָאָה לְבְּחִינַת אַבְרָהָם שֶׁהוּא בְּחִינַת דַּעַת כְּנִלְעַל. שְׁזָהוּ עָקַר בְּחִינַת קְדָשׁת שֶׁבֶת כְּנִלְעַל. וְעַל כֵּן עָקַר הַשֶּׁבֶת הוּא בְּבְחִינַת יַעֲקֹב, כִּמוֹ שֶׁכְּתוּב: "וְהָאֲבֹתִיּוֹד נִחַלַת יַעֲקֹב אֲבֹד". וְכִמוֹ שֶׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ ז"ל שֶׁיַּעֲקֹב שְׁמַר אֶת הַשֶּׁבֶת. כִּי עָקַר קְדָשׁת שֶׁבֶת הוּא עַל יְדֵי בְּחִינַת יַעֲקֹב שֶׁהוּא בְּחִינַת מוֹשֶׁפֶט הַמַּעֲלָה הִירָאָה לְהַרְעִיט שֶׁעַל יְדֵי זֶה נִתְבַּטְּלִין כָּל הִירָאוֹת הַנְּפוּלוֹת כְּנִלְעַל, שְׁזָהוּ נִחַלַת יַעֲקֹב שֶׁהוּא נִחַלַת כְּלֵי מִצְרַיִם, כִּמוֹ שֶׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ ז"ל, הֵינּוּ בְּחִינַת בַּטּוּל כָּל הַמְּזִיקִין שֶׁהֵם הִירָאוֹת הַנְּפוּלוֹת שֶׁהֵם עָקְרֵי מִצְרַיִם הַקְּדָשָׁה שֶׁמְצַרִּין לְיִשְׂרָאֵל חֶסֶם וְשִׁלוּם, בְּבְחִינַת כָּל רִדְפֵיהֶּ הַשְּׂגוּהָ בֵּין הַמְּצַרִּים. וְעַל יְדֵי

כְּנַגְד שְׁלֹשׁ עֲלִיּוֹת הַמַּלְכוּת שְׁעוּלָה בְּנִצּוּח הוֹד יִסוּד וּבְחֶסֶד גְּבוּרָה תַּפְאֶרֶת וּבְחֶכְמָה בִּינָה דַּעַת שֶׁנִּקְרָא קְדָשׁ, עֵינן שָׂם. וְזָהוּ שְׁלֹשׁ בְּחִינֹת הַנִּלְעַל. כִּי מַלְכוּת הִיא בְּחִינַת יְרָאָה כְּנִלְעַל וּמַתְחִלָּה בִּימֵי הַחַל שְׁהוּו שׁוֹמְרֵין הִירָאוֹת הַנְּפוּלוֹת אֲזֵי הוּו נִצְוָצִי הַמַּלְכוּת בֵּין הַחִיצוֹנִים וְעַכְשָׁו עוֹלִין כָּל הַקְּדָשׁוֹת שְׁהוּו מְלַבְּשִׁין בִּירָאוֹת הַנְּפוּלוֹת וְנִכְלָלִין בִּירָאָה הַקְּדוּשָׁה שֶׁהִיא מַלְכוּת דִּקְדָּשָׁה. וּבַתְּחִלָּה כְּשֶׁהִירָאָה נִכְלָלַת בַּקְּדָשָׁה הִיא בְּבְחִינַת נִצּוּח הוֹד יִסוּד שֶׁהִיא בְּחִינַת רִגְלִין שֶׁשָּׂם מְקוֹם הִירָאָה וּמַלְכוּת שֶׁנִּקְרָאת אֶרֶץ, כִּמוֹ שֶׁמְבַאֵר בְּהַתּוֹרָה הַנִּלְעַל, וְאֶרֶץ הִיא בְּחִינַת רִגְלִין. כְּבְּחִינַת "וְהָאֶרֶץ הָרִים רִגְלֵי", בְּחִינַת נִצּוּח הוֹד יִסוּד הַנִּלְעַל. וְעָקַר עֲלִית הִירָאָה הוּא עַל יְדֵי מוֹשֶׁפֶט שֶׁהוּא בְּחִינַת יְדִים, בְּחִינַת "תֵּאחֲזוּ בְּמִשְׁפֶּט יְדֵי", בְּחִינַת עֲמוּדָא דְאַמְצְעִיתָא, בְּחִינַת חֶכְמָה גְּבוּרָה תַּפְאֶרֶת וְזָהוּ בְּחִינַת עֲלִית הַמַּלְכוּת בְּחֶכְמָה גְּבוּרָה תַּפְאֶרֶת. וְעַל יְדֵי הַמִּשְׁפֶּט עוֹלָה הִירָאָה לְשִׁרְשָׁה הַעֲלִיּוֹן שֶׁהִיא יְרָאָה עֲלָאָה שֶׁשְׂרָשָׁה בְּדַעַת, שֶׁהִיא בְּחִינַת קְדָשׁ וְאֲזֵי עוֹלָה הַמַּלְכוּת שֶׁהִיא הִירָאָה וְנִכְלָלַת בְּחֶכְמָה בִּינָה דַּעַת שֶׁהוּא שְׂרָשָׁה וְעַל כֵּן אִומְרִים גַּם בַּתְּפִלָּה קְדָשָׁה מוֹשְׁלֶשֶׁת וְעָקַר עַל יְדֵי הִירָאָה כְּנִלְעַל, כִּמוֹ שֶׁכְּתוּב: "וְנֹתְנִים רְשׁוֹת וְכו' עוֹנִים וְאִומְרִים בִּירָאָה קְדוּשׁ קְדוּשׁ קְדוּשׁ". כִּי עַל יְדֵי עֲלִית הִירָאָה, הַקְּדוּשָׁה מוֹשְׁלֶשֶׁת בְּשִׁלְשׁ בְּחִינֹת הַנִּלְעַל:

לקוטי הלכות

הלכות כח וברך שאה ג

חושן משפט שט

קדשת שבת נתבטלין כל המצרים את הקדושה שהם כל הדינים וכל היראות הנפולות, כי אז כל שולטני רוגזין ומארי דינין בלהו ערקון ואחשברו מנה וכו' ועל כן עקר התקון על ידי יעקב, כי אברהם יצא ממנו ישמעאל ויצחק יצא ממנו עשו. ויעקב היתה מטתו שלמה בלי פסול, כי כל זמן שלא בא יעקב שהוא בחינת משפט עדן לא נתבטל לגמרי שליטת מויקי עלמא שניקתם מיראות הנפולות ה"ל ועל כן יצאו מהם עשו וישמעאל שהם מויקי עלמא שהחריבו את הבית המקדש מקום היראה הקדושה כ"ל, והכל מחמת שעדן לא היה המשפט על מכונו וכ"ל, עד שבא יעקב, שהוא בחינת משפט, שעל ידי זה עקר המתקן ועלית פחד יצחק לבחינת הדעת שהוא בחינת אברהם, שעל ידי זה נמתק הכל, כי יעקב הוא בריח התיכון המכריח מן הקצה אל הקצה, כי הוא מכריע וכולל אברהם ויצחק, כי הוא מקשר בחינת יצחק, בחינת יראה לבחינת אברהם בחינת דעת על ידי מדתו שהוא בחינת משפט כ"ל. ועל כן המקדש שלעתידי שיהיה כנגד יעקב לא יחרב לעולם כמו שאמרו רבותינו ז"ל, כי עקר תקון כנגן בית המקדש הוא על ידי בחינת משפט שהוא בחינת יעקב כ"ל. וזהו שאמר יעקב בשראה מקום הבית המקדש, "מה נורא המקום הזה אין זה כי אם בית אלהים וכו'". ואמרו רבותינו

16

ז"ל (פסחים פח) על פסוק זה: שיעקב קרא בית, שלא יחרב לעולם. והשתא מדיק היטב שנשמך סוף המקרא לראשו, כי זכה להשיג היראה בשלמות על ידי המשפט שהוא מדתו כ"ל ועל כן אמר, "מה נורא המקום הזה", הינו שהפליג בעצם שלמות היראה דקדושה שהשיג כאן ועל ידי שלמות היראה בחינת מה נורא המקום, על ידי זה לא יחרב עוד לעולם. וזהו שפסוקים: "אין זה כי אם בית אלקים", 'בית' דיקא, בחינת בית השלישי שיהיה בזכות יעקב שלא יחרב לעולם, כי על ידי יעקב, שהוא בחינת משפט, על ידי זה היראה בשלמות בחינת מה נורא כ"ל, שזהו עקר קיום הבית המקדש כ"ל, כי לא יבול עוד לשלש בו ידי זרים חם ושלום, שהם עשו וישמעאל מויקי עלמא שניקתם מיראות הנפולות, כי כבר היראה בשלמות על ידי המשפט של יעקב שעל ידי זה זכה למטה שלמה בלי פסול כ"ל, ועל כן בודאי אין זה כי אם בית אלקים בחינת בית שלא יחרב לעולם כ"ל:

וזהו בחינת וזכרתי את בריתי יעקב ואף את בריתי יצחק ואף את בריתי אברהם אומר והארץ אומר, וחושב אותם למפרע ומתחיל מעקב, כי עקר הנאילה ובגזן של עתיד על דוד, כי פסוק זה נאמר אחר התוכחה שהזהיר ה' וחרבך את ישראל: "ואם לא תשמעו וכו' ואם את משפטי תגזל נפשכם וכו'". שאז

יבוא עליהם מה שיבוא חס ושלום, וכל אלו הדינים הם בחינת יראות הנפולות שמהן באין כל הצרות והגזרות חס ושלום, שכל זה נמשך חס ושלום מפגם המשפט, בחינת "ואם את משפטי תגעל נפשכם". ועל פן בסוף פשהו מנחם אותם הוא מבשר אותם שבכות אבות ונצלו מכל הצרות ועקר על ידי יעקב שהוא בחינת משפט שהוא מקשר בחינת פחד יצחק לבחינת אברהם שהוא הדעת שעל ידי זה נתבטלון כל היראות הנפולות ונתבטלון כל הצרות וכל הגזרות כנ"ל ועל פן מתחיל מעקב כנ"ל, כי עקר התקון על ידי בחינת יעקב שהוא בחינת משפט כנ"ל. וזהו: "והארץ אזכר". בחינת עלית היראה שנקראת ארץ, בחינת ארץ יראה כנ"ל, כי עקר התקון והתמקקה על ידי עלית היראה כנ"ל:

במלים לנמרי והכל על ידי המשפט כנ"ל, ועל פן אז רעוא דרעוין אשתכח שעולין או בתכלית העליה לבחינת נחלה בלי מצרים, שהוא בחינת השגת סתרי אוריתא, שהוא בחינת און, בחינת עתיק שעולין לשם בסעדה שלישיית שהוא בחינת רעוא דרעוין, שהוא בחינת נחלה בלי מצרים - בלי גבול, שהוא סתרי תורה שאינם נתפסים בגבול. כמו שכתב רבנו ז"ל שם בהתורה הנ"ל. ועל פן אז מחדשין ומגליון חודשי אוריתא, פי אז נתגליון סתרי אוריתא על ידי בחינת משפט בחינת יעקב, שהוא עקר התקון, כי הכל תלוי בבחינת המשפט, שעל ידי זה נמתק ועולה הכל כנ"ל:

דף סז

וזה בחינת שלשה שבועות שמתאבלין על הרפן בית המקדש, שנחרב ונפגם שלשה בחינות הנ"ל שהם פגם היראה והמשפט והדעת, (פי שאר בחינות הנאמרים שם מה שאינן על ידי הדעת הכל זוכין אחר כך ממילא, והעקר הוא להעלות היראה על ידי המשפט אל הדעת ואז באין אחר כך נקבל לשאר הבחינות הנ"ל שבלם חסוכן כאחד, פי בלם כלולים בהדעת, שהיו בחינת שלשה ראשונות חשובות כאחד).

ובשביל זה צריכין שלשה שבועות דיקא כנגד שלשה בחינות הנ"ל, כי שלשה שבועות יש בהם שלשה שבתות ועקר התקון של בגין בית המקדש הוא על ידי שבת כנ"ל. וזה בחינת שלשה הפטרות שקורין בשלש

טו וזה בחינת שלשה סעדות של שבת, כי סעדת הלילה היא בחינת פחד יצחק, כמובא בפננות. וסעדת הבקר היא בחינת אברהם, וסעדה שלישיית היא בחינת יעקב שהוא בחינת משפט, שהיו עקר התקון כנ"ל, ועל פן אז במנחה של שבת כל הדינים במלים לנמרי ורעוא דרעוין אשתכח, פי בחל שולטין הדינים במנחה שהוא בחינת פחד יצחק, אבל בשבת במנחה אז הוא בחינת יעקב, בחינת משפט שמעלה כל היראות וכל הדינים לשרשם, ואז נמתקין ונתבטלון כל הדינים וכל היראות ועל פן אז כל הדינים

לקוטי הלכות

הלכות פח ותרשאה ג

חושן משפט שיא

שבתות שפין המצרים שהם דש"ח, ד'דבר' 'שמעו' 'חזון', 'דבר' זה בחינת יראה כמו שכתוב שם בהתורה הנ"ל, 'שמעו' זה בחינת עלית היראה אל הלב שישם מקום היראה על ידי המשפט פנ"ל וזהו בחינת שמעו, כמו שכתוב בשלמה: "ונתת לעבדך לב שמע לשפט וכו'". 'חזון' זה בחינת ראייה שהוא בחינת דעת, כמו שכתב שם רבנו במאמר הנ"ל על פסוק: "עניי בנאמני ארץ וכו'". שענינים הם בחינת דעת, הינו עלית היראה אל הדעת. וזהו בחינת כוס של קדוש צריך שימת עינו בו כדי להעלות היראה בחינת כוס יין, אל הדעת שזהו עקר הקדוש פנ"ל.

כי אז זוכין לבחינת תורה שבנגלה. וזהו בחינת קריאת התורה במנחה שזהו בחינת תורה שבנגלה שזוכין על ידי הדעת שגשגם על ידי המשפט פנ"ל. ועל פן קורין אז שלשה, כי זהו בחינת משפט שהוא בשלשה, כי אין בית דין פחות משלשה דאנן תלת אבהן במובא. ועל ידי תורה שבנגלה זוכין לתפלה במסירת נפש, וזהו בחינת תפלת מנחה של שבת שאז צריכים למסר נפשם על קדוש השם כשאוברים: 'ועל מנוחתם יקדישו את שמך', כמו שמובא בכונות הארז"ל. ועל ידי זה זוכין לאור הגנוז שהוא סתרי אוריתא שזהו בחינת חדושי תורה שזוכין להשיג ולחדש בסעדה שלישית, כי אז עולין עד עתיק שהוא בחינת סתרי אוריתא כידוע:

ועל פן בסוף שלש ההפטרות הנ"ל מסמימן בשבת השלישי: "ציון במשפט תפדה", כי עקר הגאולה ובגן בית המקדש יהיה על ידי תקון המשפט פנ"ל:

[שך לעל]

יח לענין סעדה שלישית של שבת ומחמת שעקר התקון על ידי המשפט שהוא בחינת יעקב הוא בסעדה שלישית, על פן אז עקר שלמות הדעת, כי אז עקר פטול הדינים לגמרי, כי אז מעלין בתכלית העליה כל היראות הנפולות על ידי בחינת יעקב שהוא בחינת משפט פנ"ל, ועל פן אז גשגם הדעת בתכלית השלמות, ועל פן זוכין אז לכל הבחינות המבארות בהתורה הנ"ל,

הא

יט וזה בחינת קנין במעמד שלשתן, שפשיש לראובן מנה ביד שמעון והמחהו ללוי במעמד שלשתן קנה והוא הלכתא בלא טעמא. ודוקא פשיש לו מנה ביד שמעון, אבל אם לא היה מנה בידו רק צוה לשמעון שימת ללוי מנה משלו והוא יחזר ויתן לו לא קנה, וכל אחד משלשתן יכול לחזר בו, כי כל הקנינים הם בבחינת הדעת, כי עקר הקנין על ידי הדעת, בבחינת דעת קניית מה חסרת, דעת חסרת מה קניית (גרי"ם טא). וזהו בחינת כל הקנינים שתקנו כי אם על ידי קנין שתקנו, כגון משיכה

או הנבחה או קנן סודר וכיוצא, כי באמת בודאי ראוי לאדם שיקנה דבורו לבד, כי בודאי אסור לשנות דבורו, אך מה שיכולים לחזר בלא קנן הוא מחמת שעדין לא נמשך הדעת במכירה זאת כל זמן שלא היה בו קנן גמור וכמוכא בלשון רבותינו ז"ל, עדין לא סמכא דעתיה, כי עקר הקנן הוא ברעת דיקא כנ"ל ותכמינו ז"ל שיערו בדיעתם והשגתם על ידי איוה קנן נמשך הדעת אל הקנן ועל פי זה תקנו כל התקנים לכל דבר ודבר כדנינו, כי שיערו שזה הדבר נגמור בקנן זה, כי על ידי זה הדבר סמכא דעתיה ונגמור ומקנה בלב שלם וברעה שלמה שעל ידי זה עקר הקנן וכנ"ל. וקצא, שעקר הקנן הוא על ידי הארת הדעת כנ"ל:

ועל בן מעמד שלשתן קונה בלי שום קנן, כי מאחר שיש לו כמון ביד חברו וכול להוציאו מידו על פי משפט, על בן יש פה בהמשפט להוציא הדבר מהלווה ולהקנותו ללוו במעמד שלשתן בלי שום הקנאה כלל, כי כשראובן מצוה לשמעון הלווה שיתן המעות שיש לו בידו, ללוו במעמד שלשתן, והו בחינת עלית היראה הנפולה לשרש הדעת על ידי בחינת משפט שעל ידי זה נשלם הדעת כנ"ל. ועל בן נקנה מיד, כי כל התקנים הם על ידי שלמות הדעת בחינת דעת קניית כנ"ל:

כ פי זה שתיב לחברו מעות הוא עבד לזה לאיש מלוה' וכל זמן שהוא משעבד לחברו ותיב לו איוה חוב זה בחינת יראה נפולה שמשם עקר העניית והחובות, כי מי שזוכה ליראה בשלמות אין חסר לו שום דבר בבחינת כי אין מחסור ליראיו, כי על ידי יראה נשלם הדעת כנ"ל וכשיש לו דעת אין חסר לו דבר כנ"ל בחינת דעת קניית מה חסרת, כי כל התקרונות והעניות והדחקות שיש לאדם הוא רק מחמת חסרון הבטחון כי אם היה לו בטחון שלם בה' יתברך לא היה דואג כלל ולא היה חסר לו דבר, כמו שפתיבו: "ברוך הנבחר אשר יבטח בה' והיה ה' מבטחו והיה פועל שתיב על פלגי מים וכו' ובשנת בצורת לא ידאג". ועקר הבטחון הוא בחינת יראה בשלמות, דהינו שנגשמו מיראות הנפולות ואין לו שום יראה נפולה משום דבר רק מה' יתברך אז הוא בודאי בוסח בה' יתברך, כי זה עקר הבטחון שלא יירא ויפחד משום דבר רק מה' יתברך לבד בבחינת (ישעיה יב) "אבטח ולא אפחד", בחינת בה' בטחתי לא אירא מה יעשה כשר לי" (תהלים טו), הינו שיש לו בטחון שלם בה' יתברך ואין לו שום יראה נפולה ושום פחד כלל ואינו דואג כלל מה יאכל למחר שזה הוא בחינת יראות נפולות שזהו עקר העניית, כי אין עני אלא מן הדעת, כי מי שהוא עני מן הדעת ואין דעתו בשלמות והו מחמת שלא העלה

לקוטי הַלְכוֹת

הַלְכוֹת כַּח וְהִרְשָׁאָה ג

חוֹשֵׁן מִשְׁפָּט ש"ו

אֵת הִירָאוֹת הַנְּפוּלוֹת אֶל הַדַּעַת כִּנ"ל וְאֵן
 כְּשֵׁשׁ לֹ רִאוֹת נְפוּלוֹת הוּא בְּרֵדָא עֲנִי
 מִזְמַשׁ, אֶפְלוּ אִם יֵשׁ לֹ כָּל הוֹן דְּעֻלְמָא,
 כִּי דַעַת חֲסֻרָתָ מַה קְנִינָת, כִּי אֶפְלוּ אִם
 הוּא עֲשִׂיר גְדוּל הוּא מְלֵא דְאָגוֹת וְצַעַר
 וְיִסּוּרִים וּפְחָדִים תְּמִיד וְכָל יָמָיו פֶּעַם
 וּמְכַאֲבוֹת וְאֵין לֹ שׁוּם נַחַת וּמְנוּחָה
 וְשׁוּם חַיִּית כְּלָל וְהוּא חֵי חֵי צַעַר יוֹתֵר
 מִכָּל הָעֲנִיִּים שְׂבָעוּלָם, כִּי הוּא מְלֵא
 דְאָגוֹת וּפְחָדִים יוֹמָם לֹא יִגְוַח לִלְחָה לֹא
 יִשְׁקַט מִחֲמַת שְׂבָכָל יוֹם נִתְהַדְּשִׁין לֹ
 דְאָגוֹת וּפְחָדִים חֲרָשִׁים מְאֹדוֹנִים וְשָׂרִים
 וְחֻשׁוּשׁ גְּבוּבִים וְלִסְטִים וְשָׂרְפוֹת וְהוֹקוֹת
 וְכַמְּה מִינֵי הַפְּסָדִים הַשְּׂכִיחִים וְשֹׂאֵינָם
 שְׂכִיחִים. וְגַם מְצַטְטֵר כְּכָל עַת עַל רַבּוּי
 הַהוֹצָאוֹת שֶׁל בֵּיתוֹ, כִּי גִדְמָה לֹ
 שְׁתַּהוּצָאָה יִתְרָה עַל הַרְוּחַ וְכִיּוֹצֵא בְּיָדָהּ
 רַבּוּ מִסְפַּר רַבּוּי הַדְּאָגוֹת מְדַאָגוֹת שׁוֹנֵת
 שֵׁשׁ לְכָל אֶחָד וְאֶחָד בְּפִרְטוּיָת בְּלֵי שַׁעִיר
 כְּכָל יוֹם וּבְכָל עַת וּבְכָל שַׁעֲהָ וְאֵין רַגַע
 בְּלֵא פְּנַע:

וְכִמּוֹ שְׂאֵמְרוּ רַבּוּתֵינוּ וְ"ל (אֲבוֹת פּב),
 'בְּרִיבָה נְכִסִּים מְרַבָּה דְאָגָה', וְכָל
 זֶה מִחֲמַת יְרִאוֹת הַנְּפוּלוֹת מִחֲמַת שְׂאֵין
 לֹ בְּפִחוֹן שְׁלָם בְּה' יִתְבָּרַךְ. כִּי אִם הִיָּה
 לֹ בְּפִחוֹן בְּה' יִתְבָּרַךְ בְּשִׁלְמוֹת בְּרֵדָא לֹא
 הִיָּה מִתְפַּחַד כְּלָל, כִּי בְּרֵדָא הַכֵּל בִּיד ה'
 יִתְבָּרַךְ וְהַעֲשֵׂר וְהַכְּבוֹד מִלְּפָנָיו יִתְבָּרַךְ
 וְאִם יִרְצֶה ה' יִתְבָּרַךְ שִׁדְתָהּ עֲנִי בְּרֵדָא
 לֹא יוּכַל לְשַׁמֵּר אֵת עֲצֻמוֹ בְּשׁוּם אִפְּן וְכֵן
 לְתַבָּרַךְ רַק הוּא מִחֻיָּב לְעַסֵּק בְּאִיזָה עֵסֶק

וּמִשְׂאָ וּמִתָּן וְה' יִתְבָּרַךְ הַטּוֹב עֲנִינֵי
 יַעֲשֶׂה וּמֵאֵן דִּיִּהִיב חֵי יְהִיב מוֹנָא. נִמְצָא,
 כְּשֵׁשׁ לֹ בְּפִחוֹן בְּה' יִתְבָּרַךְ וְאֵינוּ הוֹאֵג
 כְּלָל מַה יֵּאֱכַל לְמַחַר וְהוּ עֶשְׂרֵי הַעֲשִׂירוֹת,
 בְּבַחֲנִית 'אִיזָהוּ עֲשִׂיר הַשְּׂמֻחַ בְּחֻלְקוֹ' (אֲבוֹת
 פּב). כִּי אֵין לֹ שׁוּם דְאָגָה וּפְחָד כְּלָל, כִּי
 הוּא בְּטוֹחַ בְּה' יִתְבָּרַךְ, כִּי בְּרֵדָא לֹא
 יַעֲזֹבֵנו לְעוֹלָם, כִּי כְּשֵׁאֵינוּ הוֹאֵג מַה יֵּאֱכַל
 לְמַחַר נִמְצָא שְׂאֵין לֹ יְרִאוֹת הַנְּפוּלוֹת וְאֵינוּ
 הִירָאָה עוֹלָה לְשִׁרְשָׁה וְנִשְׁלַם הַדַּעַת וְאֵינוּ
 בְּרֵדָא אֵין חֲסֵר לֹ שׁוּם דְּבַר, כִּי דַעַת
 קְנִינָת מַה חֲסֻרָתָ, בַּחֲנִינָת כִּי אֵין מִחֲסוֹר
 לִירְאוֹ כִּנ"ל. נִמְצָא, שְׁעֶפֶר הָעֲנִינֵי הוּא
 מִחֲמַת חֲסָרוֹן הַבְּפִחוֹן שֶׁהוּא בַּחֲנִינָת
 יְרִאוֹת נְפוּלוֹת שְׂמַחֲמַת זֶה הוּא צְרִיד
 לְבוֹא לְחוֹבוֹת וְהַלְוִאוֹת וְנַעֲשֶׂה עֶבֶד לְזֶה
 לְאִישׁ וְכו' וְקוֹנָה אֲדוֹן לְעֲצֻמוֹ שְׂהָדוּ גַם
 כֵּן בַּחֲנִינָת יְרִאוֹת נְפוּלוֹת שֶׁהוּא מַה
 שְׂיִרְאִים מְאֹדוֹן וְכו' כִּנ"ל, כִּי הוּא גַם כֵּן
 יֵשׁ לֹ אֲדוֹן, דְּהִיגוּ הַמְּלוּחָה, וְהוּא יִרָא
 מִמֶּנּוּ כְּכָל עַת כֵּן יְבוֹא וְיִתְבָּעֵנו כְּרִיד כָּל

מִי שְׂחִיב חוֹבוֹת שֶׁהוּא מְלֵא דְאָגוֹת
 וּמִתְנַרָא כְּכָל עַת מוֹמֵן הַפְּרַעוֹן שְׂמִימִשְׂמִשׁ
 לְבוֹא. נִמְצָא, שְׂכָל הַהַלְוִאוֹת שֶׁהֵם בַּחֲנִינָת
 עֲנִינֵי, בַּחֲנִינָת עֲבָדוֹת הֵם בַּחֲנִינָת יְרִאוֹת
 נְפוּלוֹת. וְהַמְּלוּחָה יֵשׁ לֹ כַּח הַמִּשְׁפָּט
 לְהוֹצִיא הַהַלְוָאָה מִיַּד הַלְוִוֶּה כְּמִשְׁפָּט
 שְׁעַל יְדֵי זֶה מַעֲלָה הִירָאָה הַנְּפוּלָה
 לְשִׁרְשָׁה. וְעַל כֵּן כְּשֶׁהַמְּלוּחָה שֶׁהוּא בְּעַל
 הַמִּשְׁפָּט מְצוּה לְתַן תְּבִיעָתוֹ לְהַשְׁלִישִׁי
 הַמְּמַחֵה, נִקְנָה מִיַּד כְּמַעֲמַד שְׁלִשְׁתָּן, כִּי

פ"ב

כל הדרכים בחזקת סכנה, וכל הספנות והפחדים שפירדך זהו בחינת יראות הנפולות שמתיראין פן יפגענו חס ושלום, איזה עליה משר ואדון או איזה חיה רעה ונזבים ולסמים חס ושלום, שכל זה הוא בחינת יראות הנפולות פנ"ל. ועל פן נזמלין רשות מצדיקים וחשובים, כי ה' יתברך מסר רשותו ורצונו ביד ישראל, כי הם מנהיגין העולם בבחינת צדיק מושל, בחינת ישראל ממשלותיו וכמבאר בדברי רבנו ז"ל במקום אחר. כי ישראל אחידין במלכא וכלולים באחדותו יתברך. וכשנזמלין רשות מ'ישראל, ובפרט מגדולים וצדיקים כזה נזמלין רשות מה' יתברך, בכבול, ועל ידי זה נשמרים מפל סכנות הדרכים, כי עקר חשש סכנת הדרכים שהם יראות הנפולות שמתיראין מהם בדרך יותר הוא מחמת שני הרשיות שיש בשיוצאים ממקום למקום, כי בעוונותינו הרבים עקשו בגלות השבועים שרים שמושלים, שמהם שליטת השבועים אמות וככל מקום ומקום מונה שר אחר, וישראל אין להם שום שר רק ה' יתברך לבדו מושל עליהם בלי שום התלבשות רשותו בשום שר, רק בעוונותינו הרבים בשעת הגלות מושלים עלינו. ומזה באים כל העוונות שיישראל נכשלים בגלות, זהו רק מחמת פרשות העכו"ם שהוא רשות השרים מושלים, ואף על פי שכל ממשלתם הוא ממונו יתברך לבד ואין להם שום רשות

כל זה מחמת פח המשפט, כי פח המשפט שיש להמלוכה על הלווה להוציא תביעתו פנ"ל, על ידי זה יש לו פח באמירה בעלמא למסר תביעתו וחובו שיש ביד הלווה למסרו ללוו, כי תכף בשהמחהו אליו עולה היראה על ידי המשפט אל הדעת, כי זה המלוה הוא בחינת בעל המשפט שיש לו פח לתבע למשפט את הלווה. והלווה החיב התביעה זהו בחינת שצריך לחזר ולהרים ולהעלות בחינת היראה הנפולה שמשם נמשך שנעשה לווה ובעל חוב פנ"ל. וזה השלישי הממחה שמקנין אליו המלוה הוא בבחינת הדעת, כי כל מה שאדם קונה הוא בבחינת הדעת, בבחינת דעת קנית וכפ"ל, כי כל מה שאדם קונה נתרומם ונתרחב דעתו בידוע בחוש. וכשזוכה לקנות כל הקנינים דקדשה בשביל עבודת ה' יתברך באמת נתרומם דעתו דקדשה על ידי זה, ולהפך להפך חס ושלום. נמצא, בשהמלוה שהוא בעל המשפט מקנה תביעתו להשלישי במעמד שלשתו, נעשה בחינה הנ"ל שעולה היראה אל הדעת על ידי המשפט. שעל ידי זה נשלם הדעת. ועל פירדך בודאי מקנה מיד במעמד שלשתו בלי קנין אחר מאחר שבחינה זו הוא בחינת שלמות הדעת שכל הקנינים שבעולם הם על ידי זה דיקא, על ידי הארת הדעת פנ"ל:

כא וזה בחינת נמילת רשות שנומלין מגדולים בשיוצאין לדרך, כי

לקוטי הלקות

הלקות כח ובהרשאה ג

חושן משפט שמו

בלערו ויתברך, אף על פי כן מאחר שנתלבש הרשות בהם מזה גשתלשל אחיזת הכפירות שמושם אחיזת היצר הרע, שמושם באין החטאים חס ושלום, וכנ"ל. ועל כן כל מה שהאדם מטלטל עצמו ונע ונד בדרך, ובכל מקום ומקום יש שר או פקיד אחר והכל כפי יניקתם משרש של מעלה, שיש שם גם כן שרים ופקידים שניים ושלישים, כי מלכותא דארעא פעין מלכותא דרקיע' (ברכות נח). ומחמת שני הרשיות שבדרך מחמת זה עקר סכנת הדרך שהוא בחינת יראות הנפולות שניקתם מבחינת רבוי הרשיות כנ"ל. ועל כן פשיטאין חוץ לספר למקום מלכות אחרת לגמרי, על כן שם הרשות משנה יותר שמנה יניקתם ביותר ועל כן החשש סכנה מיראות הנפולות ביותר כנ"ל, על כן קדם שישאין לדרך צריכין לאמלכא ביה בקדשא בריך הוא כמו שאמרו רבותינו ו"ל וגם לקבל רשות מגדולים וצדיקים שאצלם רשות ה' יתברך בעצמו, כביכול, לומר שהולך ברשותם שהוא רשות ה' יתברך לבד, כי אין שום שליטה עלי משום רשות שבועולם כי אם ברשותכם הצדיקים ^א שהוא רשות הקדוש ברוך הוא, אני הולך לדרך לשלום ושוב אין לי שום פחד ומורא משום סכנה שבועולם מאחר שאני מאמין באמונה שלמה שהכל ברשות ה' יתברך לבד וברשותו לבד אני הולך לדרך, על כן אין לי שום פחד, כי 'פה'

בטחתי לא אירא מה יעשה בשך לי. ועקר מה שהאדם מכרח פעמים לצאת לדרך הוא רק בשביל זה כדי שיברר ויעלה כל היראות הנפולות השכיחים בדרך יותר ושהולך בדרך בקדשה פראוי ומקשר עצמו בכל עת לה' יתברך, כי ההולך בדרך שכינה מקדמות לפניו כמובא בזהר הקדוש ובה מעלה כל היראות הנפולות לשרשם, כי קדם שהולך לדרך צריך לאמלכא ביה בקדשא בריך הוא, דהיינו להתבודד בינו לבין קונו ולפשפש במעשיו ולשפט את עצמו כנ"ל ועל ידי זה מעלה כל היראות הנפולות השכיחים בדרך יותר כנ"ל. והנה סוד מסעי בני ישראל במדבר ארבעים שנה והכל היה בשביל חטא העגל שמאז נגזרה גזרה זאת, כמו שפרש רש"י שם, כי אז רצו לסור מרשות הקדוש ברוך הוא ובקשו שתי רשיות חס ושלום, ומנה גשתלשל אחיזה להסטרטא אחרא והדינים ועל ידי זה נגזר עליהם מה שנגזר שכל זה הוא בחינת יראות הנפולות כנ"ל. ומחמת זה הכרחו לסבב במדבר ארבעים שנה והיו מטלטלים ממשע למסע כדי לברר ולהעלות בכל פעם כל היראות הנפולות שהיו שם במדבר ביותר, כמו שכתוב: "המוליכה במדבר הגדל והנורא הזה מקום נחש ושרף ועקרב וצמאון וכו'". שכל זה הוא בחינת יראות הנפולות. ואיתא שישאל בהליכתם במדבר דרכו על הקלפות המנחים שם,

פי הם בגדל קדשתם שזכו למשפט
דקדשה בכל עת שהוא בחינת קבלת
התורה שקבלו בכל מקום ומקום כמדבר
כל הארבעים שנה והתורה נקראת
משפט, ועל ידי זה זכו לברך ולהעלות
כל היראות הנפולות לשרשם שבדעת
ועל פן נקראו דור דעה ועל ידי זה
הכניעו כל הקלפות שהיו שם בחינת
צ'חש שרף ועקרב, שהם בחינת יראות
הנפולות, פי הם העלו היראה לשרשה
על ידי בחינת משפט, שהוא בחינת
התורה שקבלו אז כנ"ל:

כב וזהו בחינת גמילת רשות, שנומלין
הרמנא ורשות קדם שאומרין
איזה דרוש וחדוש בתורה, פי עקר השגת
התורה זוכין על ידי הדעת שאזכין על ידי
עלית היראה כנ"ל בהתורה הנ"ל ועל פן
צריכין גמילת רשות כדי שיכללו כל
הרשיות יחד בדעה אחת ברשות היחיד,
ברשות יחידו של עולם, וכשנגמלין כל
הרשיות יחד על ידי זה נתבטלין כל
היראות הנפולות כנ"ל ועולה היראה
לשרשה שעל ידי זה זוכין להשגת התורה
בנגלה ונסתר כנ"ל:

כג ועל פן בשבת אסור להוציא מרשות
לרשות והתנא הקדים הוצאה
ברישא, פי זה עקר בחינת קדשת שבת
לכפול שנוי הרשיות שיכללו כל הרשיות
יחד שעל ידי זה נתבטלין היראות
הנפולות וכו', שזהו עקר בחינת קדשת
שבת כנ"ל, פי כחל שיש איזה אחיזה

ליראות הנפולות שנומשכין משנוי
הרשיות, שכביכול, נתלבש ונסתר ונעלם
רשות יחידו של עולם בהרבה רשיות של
כל השרים כנ"ל. ועל פן צריך האדם
יגיעה גדולה במלאכה וכושא ומתן
ולהוציא מרשות לרשות והכל בשביל
לברך כל הניצוצות כדי להעלות ולהכניס
הכל מרשות הרבים לרשות היחיד, פי
אפלו מה שאדם מוציא כחל איזה דבר
מרשות היחיד לרשות הרבים בנדאי עקר
בגותו הוא לחזור ולהכניסו לרשות היחיד
ששם כל הפציו של אדם רק שהוא
מוציאו עכשו לרשות הרבים, כגון לשוק
למכור ולסחר בשביל שירויח כדי להכניס
ולאסוף אחר כך לביתו שהוא רשות
היחיד ברוח יותר ויותר. וכל מה שיצפה
להרויח יותר בקדשה הוא מברך ניצוצות
מרשות הרבים ומעלה בחינת יראות
הנפולות ומכניסם לשרשם לרשות היחיד
שהוא רשות יחידו של עולם. וכל זה
צריכין לעשות כחל שאז יש ברור מחמת
שיש אז אחיזה להיראות הנפולות כנ"ל,
אבל בשבת שאז השכינה שוכנתה, פי אז
מחמת קדשת שבת נתבטלין כל היראות
הנפולות, פי אז עולה היראה לשרשה
כנ"ל ועל פן אסור לעורר שום שנוי
רשות, ועל פן אסור אז בשבת להוציא
מרשות לרשות, ועל פן התנא התחיל
מסכת שבת באסור זה של הוצאה
מרשות לרשות, פי בשבת כל הרשיות
בטלין לגמרי, פי אז ה' יתברך מפשיט,

לקוטי הלכות

הלכות פת ותרשאה ד

חושן משפט שי

כבכול, לבושין דחל ואינו מתלבש בשום רשות רק נתגלה מלכותו ורשותו לכד בלי שום התלכשות בשום רשות אחר כלל. ועל פן כל הדינים שהם היראות גפולות במלים או לגמרי, פי היראה עולה לשרשה לרשות היחיד לרשות יחידו של עולם, פי או נתגלה יראתו על הכל שאין צריכין להתירא פי אם ממנו לבדו ותפרד, אמן ואמן:

הלכות פת ותרשאה

הלכה ד

ענין הרשאה, שאין השליח יכול לתבע את הלווה עד שיבוא בהרשאה שיקתב לו: 'דון וזכה ואפיק לגפשה וכל דמתעני לך מן דינא עלי הדר':

א על פי התורה "היכל הקדש" בסימן נ"ט, עין שם. מבאר שם שמי שמקרב גפשות לה' ותפרד הוא בונה בחינת היכל הקדש שהוא בחינת ירושלים, ומחמת שנה ההיכל הקדש געשה מאלו הנפשות אשר היו רחוקים עד הנה ויש קלפות רבות השוכנים סביבם בחינת זאת ירושלים וכו' ואפשר שיתאחוזו בלבו חס ושלום, על פן צריכין משפט שישפט האדם את עצמו תמיד ועל ידי זה מעורר התלכות הלב בחינת לבת אש ואש הנה שורף אותם שלא ותאחוזו בלבו ולא בההיכל הקדש וכו' ואן

יציא לאור משפט, הינו שנתלהב הלב ויושב על פסא, בחינת "פונן למשפט פסא", שהוא בחינת כבוד הנ"ל, בחינת פסא כבוד שהוא בחינת היכל הקדש הנ"ל. וזה בחינת בית וחומה, יד וישם, עגולא ורבוגא דלגו, חכמה ועשירות. והיציא משם לענינו שלעשירות זוכין על ידי כבישת פעם ועל ידי זה נגדל השם והנפש דקנשה ועל ידי זה מתקרבים גפשות הרבה לה' ותפרד, והוא בחינת חומה, בחינת עגולא, בחינת היכל הקדש הנ"ל, שהוא בחינת פסא כבוד וכו', עין שם כל זה הימב:

ב וכל ההכחשות והדין ודברים ששכיח בן בני אדם בעניני ממונ הכל נמשך מבחינה הנ"ל מחמת שהממונ שהוא העשירות של האדם נמשך בשרשו מבחינת פסא כבוד הנ"ל בחינת היכל הקדש, בחינת ירושלים פנ"ל. ומחמת שזאת הקדשה שוכנת תמיד בין הקלפות לבר ניצוצות משם בחינת זאת ירושלים בתוך הגוים שמתיה וסביבותיה ארצות, וזה עקר כל עסקי המשא ומתן שהכל בשביל לברר הניצוצות ולהעלות הקדשות הנפולות, על פן שכיח הרבה הכחשות ודין ודברים בעסקי הממונ, פי זה נמשך מהקלפות השוכנים סביב הממונ והעשירות שהוא בחינת היכל הקדש פנ"ל. ועל פן התקון לזה הוא משפט פנ"ל, הינו שצריכין לבוא למשפט, כמו שכתוב: "כי יהיה ריב בין

אנשים ונגזשו אל המשפט". כי המשפט הוא בחינת אש כנ"ל והוא שורף את הרע שסביב העשירות שהוא נמשך מהיכל הקדש הנ"ל ועל ידי זה מבטל כל ההכחות וכל הגזלות שרצה אחד לגול את חברו שנמשך מרע הנ"ל שסביב היכל הקדש כנ"ל, כי עתה נתבטל על ידי אש שנמשך על ידי המשפט צדק שפוסקו הדינים. וזה וכשיהיו בעלי הדין עומדים לפניו יהיו בעיניו ברשעים, וכשנפטרין מלפניו יהיו בעיניו כזכאין כשקבלו עליהם את הדין, כי קדם שיוצא המשפט לאור גם הזכאי שהקמוץ שלו נחשב פרשע מאחר שהכרח לבוא למשפט שהו מורה שהרע שסביב המשא ומתן נאחז בהחוב הכופר ממוץ חברו עד שהביאו לידי כפירה והכחשה ואז בודאי נתאחו גם בו איוה מעט מהרע, כמבאר בהתורה הנ"ל שהרע שסביב הנפשות שמקרבן שהם בחינת היכל הקדש יכול להתאחו גם בלב המקרבן חס ושלום, כי גם זה שעוסק במשא ומתן הוא בחינת מקרב ומעלה נפשות לה' יתברך שהם בחינת הניצוצות והנפשות שבהקמוץ והמשא ומתן שצריך לבררם ולהעלותם שבשביל זה הם עסקי כל המשא ומתן, כמבאר בדברי אדונינו מורנו ורבינו ז"ל בפיה פעמים (כמו שכתוב בהלכות גזיות מלך הלכה ג

הקלפות שהם סביב העשירות כנ"ל. והעצה לזה הוא משפט שצריך לשפט את עצמו בכל עת, דהיינו להתבודד ולדבר בינו לבין קונו ולשפט ולדון את עצמו על כל הדברים שהוא עושה וכו'. ואז בודאי יתעורר אש המשפט וישרף את הרע שלא יתאחו בלבד ולא יתאחו גם בהמשא ומתן ואז בודאי ישמרהו ה' יתברך שלא יצטרך לבוא לפני דינים למשפט, כי אש של המשפט שלו ששפט את עצמו בעצמו ישרף את הרע הנ"ל שמשם נמשכים כל ההכחות שבמשא ומתן ואז בודאי יצא מדין ודברים ולא יצטרך לבוא אל המשפט לפני דינים. ועל כן זה שבא לפני דינים אף על פי שהוא זכאי נחשב גם הוא פרשע בשעה שעומד לפני הדין כחמת שלא זכה לגרש ולקבע הרע שסביב המשא ומתן על ידי המשפט שלו בעצמו וכנ"ל, אבל כשנפטרין מלפניו אזי שניהם כזכאין, כי על ידי המשפט צדק שיוצא מלפני הדינים נשרף ונתבטל הרע שסביב זה המשא ומתן עד שגם החוב נחשב כזכאי מאחר שקבל עליו את הדין והמשפט שעל ידי זה נשרף ונתבטל הרע שסביב המשא ומתן שנתאחו בו ביותר עד שבא לידי הכחשה, ועכשו כבר נשרף הרע ונתבטל גם מקומו על ידי אש המשפט וכנ"ל:

ג ועל כן אי אפשר לתבעו לדין על ידי שליח כחם כי אם בשבא בהרשאה, כי יכול לומר לו, לאו בעל

לקוטי הלכות

הלקות פה והרשאה ד

חושן משפט שיט

דברים ידדי את, כי אין מי שייכל לעורר ולהזמין את אש המשפט שיבטל את הרע הנ"ל כי אם בעל המזון בעצמו שהוא עוסק בבחינת ברור הנ"ל, שהוא בחינת בנן היכל הקדש הנ"ל, שהוא בחינת פסא כבוד הנ"ל, שהוא דיקא יכול לעורר את המשפט עד שישוב המשפט על פסא, בבחינת פונן למשפט פסא וכו', כמבאר שם היטב באות כ, כי המזון והעשירות של המשא ומתן הוא בבחינת פסא הכבוד, בבחינת היכל הקדש והוא בחינת פסא אל המשפט וכפי הכנת הפסא פן המשפט בבחינת פונן למשפט פסא. כי המשפט בלב והפסא הנ"ל בחינת היכל הקדש וכל הנ"ל הם מלבושים לבחינת רגלי הלב, כמבאר שם היטב, נמצא שהם אחד בשרשן. על פן אין מי שייכל לעורר אש המשפט הנ"ל כי אם זה בעצמו שהמזון שלו שהוא עוסק בבחינת היכל הקדש הנ"ל שהוא בחינת פסא המשפט פנ"ל, אבל בשבוא אחר יכול לומר לו לאו בעל דברים ידדי את, כי אין אתה שנד אל המשפט הזה, כי אין לך פח לעורר אש המשפט הזה לבער הרע לבטל ההכחשה שבינינו, כי אין לאחר כח לזה כי אם בעל המזון שהוא בעל היכל הקדש שהוא בחינת פסא פנ"ל, שהוא דיקא יכול לעורר את המשפט שישוב על פסא, שעל ידי זה דיקא נחבטל הרע שסביב המשא ומתן שמושם ההכחשה פנ"ל, אם לא

שבא בכח והרשאה מבעל המזון שפוחב לו כפרוש שמוסר לו כל פח המשפט שלו, כי כך פוחב לו, דון וזכי ואפיק לנפשך וכל דמתעני לך מן דינא עלי הדר, דהינו שפוחב לו שמוסר לו כל פח המשפט שלו כאלו הוא בעצמו לפני הדינים וכל דמתעני לך מן דינא וכו', הינו שכל החששות והסכנות שיהיו להעורר עליו על ידי דין הזה שאמה נכנס בסכנה גדולה ללחם עם הרע שסביב היכל הקדש ששוכן ביניהם תמיד וכל החששות שיש בזה הכל עלי הדר, כי אני יש לי פח לעורר אש המשפט ולשרף ולבטל את הרע הזה וכו"ל. ואז דיקא בשפוחב לו כך אזי יכול לעורר את חברו שיעמוד עמו למשפט, כי אז הוא מקבל פח המשפט של בעל המזון כאלו הוא בעצמו עומד שם שהוא יש לו פח לעורר אש המשפט וכו"ל:

ד וזה בחינת מה שמבאר בשלחן ערוך בסיומן ל"ט לענין הודאה בפני בית דין שאין נחשב בית דין כי אם משקבעו דכתא ואומניה. קבעו דכתא זה בחינת הכנת הפסא למשפט בחינת פסאות למשפט שעקר המשפט של הבית דין הוא כפי הכנת הפסא הנ"ל, שהוא בחינת קבעו דכתא ואומניה. ואז דיקא יש להם דין בית דין שמהם יוצא המשפט לאור ושרף ומבטל את הרע שסביב ההיכל הקדש שמושם המזון והעשירות פנ"ל:

שנתאחו גם בלב הזכאי וכו' כנ"ל. מפל שפן מי שמתעבר על ריב לא לו, שהוא הבא בהרשאה, שאין לו פה לעורר אש המשפט כמו הוא בעצמו, על פן בודאי לא טוב עשה וכו' כנ"ל:

ו על פני התורה הנ"ל יבאר ענין פסח ואסור חמין ומצות אכילת מצה וכו'. כי פסח הוא התחלת התקרבות ישראל לאביהם שבשמים על ידי משה רבנו שעסק בזה כל ימיו לקרב נפשות לה' יתברך. ועל פן בתחלת התגלות במקרא הפנה נאמר, "וירא אליו מלאך ה' בלבת אש". שהוא בחינת שוכה שנתעורר מלאכי לבו שהוא אש המשפט ששורף את הרע שסביב הנפשות שמקרבן שלא יתאחו בו, כמבאר היטב בהתורה הנ"ל על פסוק זה, עין שם. ועל פן יצאו ממצרים בעשירות גדול כמו שהבטיח לאברהם אבינו, "וגם את הגוי אשר וכו' ואחריו בן יצאו ברכש גדול". וה' יתברך הזהירם על כך מאד, כמו שכתוב: "דבר נא באזני העם וישאלו איש וכו'". כי כל הנאלה היתה תלוי בזה, כי מבאר בהתורה הזאת שכל הנפשות שרשם בעשירות וכו' ועל פן הכל נמשכים ומתאווים אחר העשיר וכו'. ועל פן עקר הגדלת השם והנפש הוא על ידי ששומרים את העשירות דקדשה, דהנינו על ידי ששומרים את עצמו מפעם שהוא פגם העשירות, פגם השם והנפש, כי בשיורד להאדם שפע

יה ויעל פן אמרו רבותינו ז"ל: "אשר לא טוב עשה בעמיו", זה הבא בהרשאה, כי בודאי לא טוב עשה מאחר שמכנים עצמו בסכנה פזאת ללחם עם הרע שסביב המשא ומתן וכו' כנ"ל, כפרט שאינו שך לזה. ובודאי אף על פי שהבעל המזון נותן לו פה והרשאה, אף על פי בן בודאי יש חלוק גדול בין בעל המזון בעצמו בין אחר הבא במקומו בכח והרשאה, כי בודאי עקר הכח לעורר אש המשפט לשרף את הרע הנ"ל שסביב היכל הקדש שהיא בחינת המזון והעשירות, הוא על ידי בעל המזון בעצמו שמלביש בבחינת העשירות בבחינת היכל הקדש את הגלי הרוח החיוני שבלב שישם אש המשפט וכפי הלבשתו פן יש לו פה לעורר אש המשפט לשרף הרע שסביב העשירות והמזון שלו שהוא בבחינת היכל הקדש, בחינת כסא להמשפט כנ"ל, אבל אחר אף על פי שבא בהרשאה בשליחותו בודאי אין לו פה כמו שהוא בעצמו ועל פן נקרא הבא בהרשאה לא טוב עשה, כי קשה לו להמלט שלא יתאחו בו מהרע שסביב העשירות והמזון שחולקין עליו שמשם כל ההכששות שביניהם וקראו בחוש שעל פי רב אין נמלט הבא לדון, אפלו הזכאי מקטמות וקריבות וכעם ופעמים טוען שקר, אף על פי שהוא זכאי בלא זה וכל זה נמשך מהרע שסביב המשא ומתן והמזון

לקוטי הלכות

הלקות פס ותרשאה ד

חושן משפט שכא

עשירות או מתגרה הוצר הרע להסית את האדם שיהיה כפעם כדי להפסיד על ידי זה את העשירות חס ושלום, כי למעלה בשרשו הממון עם הפעם הם בחינה אחת בחינת גבורות קדושות אך למטה כשיורד השפע למטה מתגרה בו הבעל דבר להפך שפע העשירות לבעם חס ושלום, ועל ידי זה מורף נפשו באפו כי הנפש שרשה בעשירות כנ"ל. ועל כן צריכין לשמור את עצמו מפעם מאד כדי שישקו לעשירות ודקדושה שהוא הנדלית השם והנפש, כי העשירות בחינת חומה, בחינת "הון עשיר וכו' ויחזקה וכו'", אבל על ידי פעם נפגם החומה של עשירות, בחינת "עיר פרוצה אין חומה איש אשר אין מעצר לרוחו", כי עושה מחומה בחולם חמה בצירי, שהוא פעם, שהוא השפע של העשירות בעצמו שנתהפך לבעם וכנזר לעיל:

ז וזה בחינת גדל האסור של חמין, כי עקר גאלת ישראל ממצרים היה תלוי בהעשירות שזכו להוציא ממצרים שרש נפשם כנ"ל, כי על ידי שהוציאו העשירות, שהוא שרש נפשם כנ"ל, ממצרים על ידי זה יצאו ממיילא נפשותם משם. וגם על ידי העשירות נגדל שמם ונפשם ועל ידי זה נתאו נפשות רבים להכלל בהם, כי כל אחד מישראל צריך לעסק בכנין היכל הקדש המבאר בהתורה הנ"ל, דהינו לקרב נפשות לה' יתברך. וכמו שהוא צריך לצאת מגלות

נפשו, כמו כן הוא צריך לעסק להוציא אחרים עמו לקרב נפשות הרבה לה' יתברך, כי זה עקר עבודת האדם להודיע לבני האדם גבורותיו וכו', כמו שכתוב: "והודעתם לבניך ולבני בניך". שנאמר על התלמידים, כמו שאמרו רבותינו ז"ל. וזה עקר מצות זכירת וספור יציאת מצרים, כי יציאת מצרים הוא עקר התחלת התקרות ישראל לה' יתברך על ידי כל האותות והמופתים אשר ראינו בעינינו אז ועל כן מצוה לזכר זאת ולספר מזה בכל יום, כמו שכתוב: "שיחו בכל נפלאותיו". כדי לקרב כל הנפשות שבעולם לה' יתברך, כי זה היה עקר פונתו יתברך בכל המופתים הגדולים והאותות נוראות שעשה עמנו בהוציאנו ממצרים אשר לא נשמעו ולא נראו מימות עולם, הכל כדי לגלות אלקותו ואדנותו וקמולתו לכל באי עולם, כמו שכתוב: "ילמען ספר שמי בכל הארץ". וכתוב: "ילמען תספר באזני בניך וכן בניך וכו'". ועל כן כל התורה תלוי ביציאת מצרים כמו שהתחיל בתחלת העשרת הדרות: "אנכי ה' אלקיך אשר הוצאתיך מארץ מצרים וכו'". וכמו שהזכיר יציאת מצרים בכמה וכמה מצוות, כי עקר התקרות הנפשות לה' יתברך לקים את כל דברי התורה הוא על ידי ספור יציאת מצרים, דהינו על ידי שמספרין גבורותיו ונפלאותיו שראינו בשעת יציאת מצרים ואשר אנו רואים מאז ועד הנה,

להתגרות עתה חס ושלום, מחמת שעתה נמשך שפע העשירות שהוא שרש הנפש שבזה תלוי עקר הנאילה כנ"ל. ועל כן חמץ בפסח במישהו, כי הוא תלוי במישהו בחוט השערה, כי למעלה הכל קדש רק למטה במישהו בעלמא כשפוגמין חס ושלום, ואינם נוהרין מפעם אוי נתהפך שפע העשירות לכעס חס ושלום, ונעשה מחומה חמה. נמצא, שהדבר תלוי במישהו, ועל כן חמץ אסור במישהו, כי הלחם שהוא עקר האכילה של האדם הוא בחינת הפרנסה והעשירות, כי כל הפרנסה והעשירות העקר הוא אכילת האדם שהוא עקר חייתו וקיימו וכמו שכתוב: "כל עמל האדם לפיהו". וכמוכן בדברי אדוננו, מורנו ורבנו ז"ל בכמה מקומות. ועל כן עתה צריכין לשמור את האכילה שהוא הלחם, שהוא בחינת הפרנסה והעשירות, צריכין לשמרו מאד מפעם שהוא בחינת חמץ וכנ"ל, כי זה ידוע ומבאר בזהר ובפנינת שבשעת יציאת מצרים היה עדין זהמת מצרים נאחו בהם ביותר ועל כן היה קשה להם לצאת אם לא על ידי שהאיר עליהם ה' ותברך אור גדול ונפלא ביותר וכו', אבל צריכין לשמור האור הנפלא הזה מאד מאד וזהו בחינת גדל האזהרה על שמירת המצות שהוא בחינת אור העליון והנפלא, כמו שכתוב: "ישמרתם את המצות". כי ה' ותברך רחם עלינו בחמלתו הגדולה ומאיר עלינו

כי כל הנסים וכל הישועות הם בבחינת יציאת מצרים שכולל כל הגליות שמכנים בשם מצרים. נמצא, שיציאת מצרים הוא בחינת התקרבות נפשות לה' ותברך שהוא בחינת בנין היכל הקדש הנ"ל, על כן הוהרו אז מאד לשאל איש מאת רעהו וכו' כלי כסף וכלי זהב וכו' כדי לזכות לעשירות גדול בחינת רכוש גדול, כי העשירות שרש הנפש שעל ידי זה עקר הנאילה שהוא התקרבות הנפשות לה' ותברך וכנ"ל:

וזה בחינת גדל האסור של חמץ שהוא אסור במישהו, כי חמץ בחינת פעם, בחינת "כי יתחמץ לבי", כי חמץ עולה בנפיקה על ידי ששולט בו אויר ורוח העולם, זה בחינת פעם שהוא חרון אף, שהוא בחינת עיר פרוצה אין חומה איש אשר אין מעצור לרוחו, דהינו שאין עוצרין וכובשין את הרוח שבאף ומניחין אותו להתחמץ בפעם וחרון אף שהוא בחינת חמץ בחינת כי יתחמץ לבי, כי עתה צריכין לשמור את האכילה מאד שלא תשולט בה רוח העולם, כדי שלא יתהפך שפע העשירות שצריכין להמשיך עתה שבזה תלוי עקר הנאילה שלא יתהפך לכעס וחרון אף חס ושלום, שהוא בחינת אין מעצור לרוחו, כי אנו צריכין לעכב את הרוח מאד, דהינו לשמור את העפה מאד מריח העולם שלא תתחמץ חס ושלום, על ידי זה, שהוא בחינת פעם וחרון אף שרוצה

לקוטי הלכות

הלכות פסח ותרשאה ד

חושן משפט שכו

עמה אור גדול ועליון מאד שהוא בחינת שפע עשירות גדול שעל ידי זה עקר הגאולה בחינת ואחרי בן יצאו ברוב גדול וכו', ומאחבתו הגדולה אותנו צוה עלינו לאכל מצה ולזהר מחמין מאד כדי שתקף בשמתחיל אור העליון שהוא שפע העשירות לירד לנו לזה העולם חכף ומדי נציר אותו בבחינת מצה קדם שיתחיל לשלט בו אור ורוח העולם שלא יתקבו אותו לבחינת חרון אף, לבחינת פעם, כי הם מתגרים מאד להפך שפע העשירות לבעם, בפרט עתה בהתחלת ההתקרבות וגם עדיו לא נטהרנו לגמרי מזהמת מצרים וגם פי יורד אור גדול ושפע עשירות גדול מאד על בן הם ירצו להתגרות בזה חס ושלום, ולהפכו לבעם, על בן חמל עלינו ה' ותברך והזהרנו לשמר אכילתנו מחמין במשהו כדי לשמר האכילה והפרנסה בחינת העשירות מפעם שהוא בחינת חמין, בחינת חרון אף, בחינת "איש אשר אין מעצר לרוחו" וכו':

ח ועל בן החמין אסור שבעת הימים עד קריעת ים סוף. ואחר שביעי של פסח שנקרע הים התר החמין, כי מבאר בהתורה ה"ל שששזוכין לחומה של עשירות או החומה הזאת שומרת את האדם מפעם רק בתחלה כשיורד השפע של עשירות הוא מתגרה מאד להפך שפע העשירות לבעם ולפעמים מתגרה בו כבעם גדול כל כך עד שיוכל להפסיד

לו גם החומה של העשירות, דהינו שאף על פי שפכר זכה לעשירות וזכה לבחינת חומה, אף על פי בן יקלל החומה של עשירות על ידי התגברות הבעם ביותר חס ושלום, על בן בפסח שאז מתחיל השפע של עשירות לירד אז צריכין שמירה גדולה מחמין שהוא בחינת פעם, ועל בן עקר מצות אכילת מצה הוא בפילה הראשונה בעת יציאת מצרים בעת שמקבלין הרכוש גדול שאז צריכין לזהר ביותר לאכל מצה שהוא ההפך מפעם שהוא בחינת חמין, אבל אחר ההתחלה שהוא לילה הראשונה אין חייב לאכל מצה, אבל אף על פי בן עדיו צריכין לשמר את עצמו מחמין, כי אף על פי שפכר זכינו לעשירות בעת יציאת מצרים עדיו לא קבלנו העשירות בשלמות ועדיו לא נגמר החומה של העשירות בשלמות, פי עדיו אנו יראים מהמצרים שרוצים לרדף אחרי ישראל, אבל בשביעי של פסח שאז נקרע הים ואז נפלו המצריים לגמרי ואז זכינו להעשירות בשלמות גדול ביותר, פי גדולה היתה פזת הים מפזת מצרים, כמו שפתיב: "תורי זהב וכו'". על בן אז התר החמין, כי אז כבר נשלם לנו החומה של העשירות על ידי קריעת ים סוף בבחינת והפזם להם חומה עד שאין יראים עוד מהם שלא יתקבו שפע העשירות לבעם, על בן אז אחר שביעי של פסח, שהוא קריעת ים סוף, התר החמין, כי כבר זכינו

לחומה של עשירות בשלמות גדול ונפלא עד שאין יכולין לקלקל החומה של העשירות על ידי החמוץ, וכבר נטהר רוח ואויר העולם שאפלו הרוח הגדול השולט בחמוץ אין בו פח להכניס בו פעם וחרון אף הם ושלום, כי כבר זכינו להחומה של העשירות בשלמות גדול בחינת והפנים להם חומה וכנ"ל, כי בודאי מה שהם יכולים לפעמים להתנרות אף על פי שיש להאדם חומה של עשירות הוא רק בשאין שלמות בהחומה, אבל בשביעי של פסח שזכינו לקריעת ים סוף, שאז נשלם בחינת החומה, בחינת העשירות בשלמות גדול, על פן אין אנו מתרואים עוד מחמוץ וכנ"ל, על פן אחר כך התר החמוץ וכנפוך לעיל:

י ועל פן עקר שמירה מחמין הוא מעת נתינת מים בעסה, כי מים הוא בחינת שפע העליונה בחינת שפע העשירות, כי כל ההשפעות שבעולם נמשכים וגדלים על ידי המים שמגדלין ומצמיחין הכל, ואפלו עשירות ואוצרות נמשך על ידי מים, כמו שכתוב: "ותח ה' לך את אוצרו הטוב את השמים וכו' לתת מטר ארצך וכו'". וכמו שמבאר בהתורה "פתח רבי שמעון" (בבב"א, ע"ג) שם ועל פן בשנוהנין מים בעסה זה בחינת שממשיכין שפע העשירות. ועתה בשעת יציאת מצרים שיויר שפע גדול ועליון מאד, תקף בשמתחיל לירד שפע הזאת בזה העולם, דהיינו בעת נתינת המים תקף צריכין לשמר את העסה מאד מאד שלא יתאחו בו אויר ורוח העולם שלא נטהר עדן מזהמת מצרים שלא יהפך האור והשפע הגדולה הזאת לכעס שהוא בחינת חמוץ, כי מים פוללים שתי בחינות, כמו שכתוב: "כי גם ידיו עמים". כמו שפרש רש"י שם: משל לנחתום וכו', כי כל ההשפעות יורדין על ידי מים, וכל הענשים שהם בחינת חרון אף הם על ידי מים. על פן מעת נתינת המים צריכין לשמר העסה שהיא הלחם, שהיא בחינת העשירות לשמרו מאד מאחיות הפעם, שהוא בחינת חמין כנ"ל:

ט וזה בחינת לחם עני, ועקר המצוה במצוה עניה, אבל במצוה עשירה אין יוצאין, כי מצוה עשירה, דהיינו שגלושה בשמן ודבש ומי פרות אינה באה לידי חמוץ, כי אין להחמין שליטה בבחינת עשירות וכנ"ל, אבל אין אנו יוצאין ידי חובה בלילה הראשונה בזה, כי עתה אנו צריכין לאכל דיקא לחם עני שמוכיר את העני שבמצרים, להורות שעתה עדן אין לנו עשירות, כי עניים ואכזויים היינו במצרים, רק עתה ה' יתברך בחסדו ממשיך עלינו שפע העשירות, על פן צריכין לאכל לחם המשמר דיקא מחמוץ, דהיינו לחם הנלוש במים לשמרו היטב מחמין כדי שעל ידי

לקוטי הלכות

הלכות פסח והרשאה ד

חושן משפט שכה

יא ועל פן חמין בפסח במשהו, מה שאין פן שאר אסורים שבמלים בששים, כי מבאר בהתורה הנ"ל ענין בפול האסור בששים, שהוא בחינת "ששים המה מלכות", בחינת עגולא ורבוגא, בחינת מום וסמך שפלוחות וכו', שזה נמשך על ידי אש המשפט, ענין שם היטב, אבל אסור חמין נמשך מהרשעים שאין אש המשפט מועיל להם, שהם בחינת ערב רב, שהם בבחינת "חילו דרכו בכל עת מרום משפטיה מנגדו", כמו שמבאר שם בסוף התורה הנ"ל.

ומשם עקר אסור חמין, כמו שכתוב: "וגם ערב רב עלה אתם וכו' ויאפו את הכצק ענת מצות כי לא חמין כי גרשו מצרים ולא יכלו להתמקמה וגם צדה וכו'". הינו שעקר אסור החמין הוא מחמת הערב רב שעלה אתם שעל ידי זה לא יכלו להפטר בשלמות מזהמת מצרים ועל פן הצרכו לצאת בחפזון גדול ועל פן הכרחו למחר ולקרו ולציר השפע מיד בבחינת מצה קדם שתשלט בו הרוח העולם חס ושלום, שלא תחמין על ידו שלא תתהפך לבעם חס ושלום, מחמת שהרוח והאוויר אינו טהור מחמת זהמת הערב רב שיצאו עמהם שהרע שלהם לא נכנע ונתפטר על ידי אש המשפט, ועל ידי זה צריכין כל הנפשות שהם בחינת היכל הקדש לשמר את עצמם מאד שיהו בחינת האוהרה מחמין וכו' (הרב הדברים מאד וענין היטב בהתורה הנ"ל והבן שם וכו')

מאד). וכן מובא בזהר הקדוש שפנים הערב רב הוא בחינת פנים החמין בחינת וירא העם כי ביש משה - בא שש, ויראשו בין שש לשבע, בחינת חמין שנאסר פרגע שבין שש לשבע, בחינת כי ביש, בחינת חמין שנעשה על ידי אחר ושהיה. ועל פן אין חמין מתפטר בששים, כי בפול ששים הוא רק במקום שמועיל אש המשפט, כמבאר בהתורה הנ"ל, אבל חמין שנמשך מחינת הערב רב שאין מועיל להם אש המשפט, על פן גוראי אינו מתפטר בששים שהוא בחינת עגולא ורבוגא הנ"ל, על פן אסור במשהו וכו':

יב וזה בחינת רשע גנבה אפו כל ירש וכו' חילו דרכו בכל עת מרום משפטיה מנגדו, זה בחינת הערב רב שמרום משפטיו מהם, כי אין מועיל להם אש המשפט כנ"ל. וזה בחינת חילו, דהינו הצלחה שגם הם עשירים גדולים. וזהו רשע גנבה אפו וכו', כי העשירות של הרשעים בחינת ערב רב הוא בחינת פעם וחרון אף הפך העשירות דקדושה של ישראל שנמשך רק על ידי בבישת פעם וחרון אף, אבל אצלם העשירות על ידי חרון אף, ועל פן באמת נאמר בהם: "גם כל ימיו פעם ומכאובות". כי הגדלה והעשירות שלהם הוא בעצמו פעם ממש ועל עשירות פזה נאמר: "עשר שמור לבעליו לרעתו", זה בחינת פעם שנקרא רעה, כמו שכתוב: "והסר פעם מלפך

והעבר רעה מבשרך". כמו שכתב רבנו ז"ל, ומחמת זה עתה רב העשירות אצל העניים והרשעים ובני ישראל הכשרים רבן עניים, כי בני ישראל הכשרים אינם יכולים לזכות לעשירות כי אם על ידי כבישת פעם, כי עשירות שלהם עשירות דקדושה שרש הנפשות שנמשך על ידי כבישת פעם דקא, אבל הרשעים הגדולים בחינת ערב רב כל עשירותם הוא בעצמו פעם כנ"ל. ובאמת אינו עשירות כלל, כי כל ימיו פעם ומכאובות והוא רק לפי שעה כמו הפעם שהוא חרוץ אף המתגדל ומתגבר לפי שעה בכחינת רוח סערה ואחר כך בלה ונאכזר, כי רגז לא עלתה בידו אלא רגנותו, כי עשירותם שהוא בחינת רגז וכעם אינו נשאר בדם, אדרבא, עוקרת אותם משני עולמות, כי הוא לא ילין בעמלו ומאומה לא ישא בידו, אבל עשירות דקדושה של ישראל שנמשך על ידי כבישת פעם הוא שרש הנפש וזוכה על ידי זה לשני עולמות, כי מרבה בצדקה על ידי עשירותו וגם מגדל הנפש והשם דקדושה על ידי העשירות שעל ידי זה נתקרכים נפשות רבים לה' ותברך ובנ"ל ועל עשירות כזאת נאמר: "הון עשיר קרית עזו וכחומה וכו'". ועל פנ גסמדי: "רשע בנכה אפו וכו'" לפסוק: "חילו דרכו וכו'", שהוא הצלחת הרשע בעשירות גדול, כי עשירותו בחינת פעם כנ"ל. וכן כל ענין המזמור מדבר שם מזה מגדל

הצלחת הרשע שהוא מלא פעם תמיד, כמו שכתוב שם: "כי אתה עמל וכעם תביט לתת בידך וכו'". הינו שהכתוב מתמה שהרשע שמלא פעם ואף על פי כן ה' ותברך נותן לו בידו עשירות כזה וכו', אבל בסוף מסים: "לשפט יתום ודד". כי סוף כל סוף יתגבר אש המשפט של משיח צדקנו ויערץ אנוש מן הארץ, דהינו שישבר ויכניע את הרשעים ויציל את ישראל שהם עתה עניים וצילם מהרע שלהם וישפיע לישראל כל העשירות, כי עקר שלמות המשפט יהיה על ידי משיח, כמו שכתוב: "ישפט עניי עם וכו'". וכתוב: "ישפט בצדק דלים". וכתוב, "ציון במשפט תפדה וכו'". וכן הרבה, הינו כנ"ל. וענין היטב בהתורה הנ"ל והכן:

יג וזה בחינת ארבע פוסות של יין כנגד ארבע לשונות של גאולה כמו שאמרו רבותינו ז"ל, כי עקר הגאולה על ידי בחינת משפט הנ"ל שעל ידי זה נתעורר אש המשפט ושורף ומכלה את הרע שסביב הנפשות שהם בחינת היכל הקדש, שהיו עקר בחינת הגאולה שנגאלו ישראל מפרעה ומצרים וכן הוא בכל דור ודור. כמו שאמרו: 'בכל דור ודור חיב אדם לראות את עצמו באלו הוא יצא ממצרים וכו'', הינו שנגאלין הנפשות הקדושות מבחינת פרעה ומצרים שהם בחינת הסמך אחרא והקלפות, שהם בחינת הרע הנ"ל שסביב היכל הקדש,

לקוטי הלכות

הלכות פסח והרשאה ד

חושן משפט שכו

שהם הנפשות שמוציאין מהספרא אחרא ומקרבין לה' יתברך שעקר גאלתם מהרע אל הטוב להתקרב לה' יתברך הוא על ידי אש המשפט הנ"ל, דהיגו על ידי התבודדות ושיחה בינם לבין קונם שמושיחין את כל לבבם לפניו יתברך ושופטין ודינין את עצמן על כל מעשיהם ועניניהם והנהגותיהם וכו' ועל ידי זה נתלהב הלב ונתעורר אש המשפט לשרף את כל הרע שסביב הנפשות וכו' כנ"ל, כי אף על פי ששם בהתורה נאמר ענין המשפט על העוסק לקרב נפשות, אף על פי כן בודאי גם כל הנפשות המתקרבין עקר התקרבותם לה' יתברך לבער ולבטל הרע שלהם הוא משפט הנ"ל, דהיגו התבודדות ושיחה בינם לבין קונם כנ"ל כאשר הזהירנו על זה פעמים אין מספר, כי כשהנפשות שמתקרבין עוסקין גם כן במשפט הנ"ל אוי הם מעוררין ומסיפין כח באש המשפט של הצדיק שעוסק לקרבן ואוי מתעורר אש המשפט ושורף את כל הרע שסביב נפשותם שלא יתאחו בלב הצדיק ולא בלבם כנ"ל, כי בודאי צריכין בכל הדברים אתערוותא דלתתא, דהיגו התעוררות של הנפשות המתקרבים שהם בחינת אתערוותא דלתתא לגבי הצדיק שהוא כנגדם בחינת אתערוותא דלעלא, וגם כבר אמרנו למעלה שגם כל הנפשות שמתקרבין צריכין לעסק כל אחד ואחד לקרב עוד נפשות לה' יתברך כל אחד לפי בחינתו

שלא יהיו עצים יבשים חס ושלום, כמובן בדברי אדוננו מורנו ורבונו ז"ל כמה פעמים, כי זה סימן באמת כשנתקרבין בו עוד נפשות, כי יש אילו וענפים, וענפים לענפים וכו'. והצדיק הוא גופא דאילנא והנפשות שמתקרבין הם בחינת ענפים וצריך שיצאו מהם עוד ענפים וכו' עד שיצמחו עוד עמהם כמה וכמה אילנות עד שתתמלא פני תבל תנובה, כמו שכתוב: "וירעו שדות ויטעו כרמים ויעשו פרי תבואה ויברכם וירבו מאד וכו'". נמצא, שעקר התקרבות הנפשות לה' יתברך שהוא בחינת הגאולה מגלות מצרים שכולל כל הגליות, העקר הוא על ידי אש המשפט וזה בחינת ובאלהיהם עשה ה' שפטים, כי הרע של העכו"ם שתופסין נפשות ישראל בגלות בגשמיות ורוחניות הוא בחינת אלהים אחרים שלהם שמושם יצקת השר שלהם ועל ידי אש המשפט הנ"ל מכניע ומבער הרע הנ"ל שהוא בחינת אלהיהם האלילים, בחינת ובאלהיהם עשה ה' שפטים וכו'":

יד וזה בחינת ארבע פוסות של יין בליל פסח, כי יין בחינת התלהבות הלב שנתעורר על ידי המשפט הנ"ל, כי המשפט בין לטוב ובין להפך נקרא בשם שתיית בוס יין, כמו שכתוב: "כי אלקים שופט וכו' כי כוס ביד ה' ויין חמר וכו'". ולהפך לטובה נקראת הישועה בשם בוס ישועות, כמו שכתוב: "בוס ישועות אשא

וכו". וכתוב: "תערוך לפני שלחן נגד צדדי וכו' פוסי ורדי". ועקר קבול השכר שנקבל כל אחד ביום הדין והמושפט הוא בחינת יין המשומר בענביו וכו'. נמצא, שיין בחינת משפט וזה בחינת אדמימות היין, כמו שכתוב: "אל תרא יין כי יתאדם וכו'". בחינת דין ומשפט. ועל פן יין יש בו שני בחות, זכה - נעשה ראש. לא זכה - נעשה רש. כי זכה, דהיינו מי שזוכה לשפט את עצמו עד שנתעורר אש המושפט דקדשה לשרף ולבער הרע שסביב הנפשות שהם גם כן אש דסמרא אחרא בחינת חמימות אש של כל התאוות רעות שצריכין לשרפו על ידי אש המושפט הנ"ל, כי מהאש יצאו והאש תאכלם ומי שזכה לאש המושפט דקדשה הנ"ל אזי היין בקדשה בבחינת זכה נעשה ראש, בחינת ראש ומחין, כי המושפט הוא בחינת תקון הפחם והתכמה שמושם נמשך המושפט, כמו שמבאר שם בהתורה הנ"ל. בבחינת כי חכמת אלקים בקרבו לעשות משפט. וזה בחינת היין של קדוש בכניסת שבת ויום טוב, כי כל ששת ימי החל צריכין לעסק במלאכת ובגן היכל הקדש הנ"ל, דהיינו לברר ברורים לקרב ולהעלות נפשות וניצוצות מעמקי הקלפות לה' ותברך, במבאר שם בהתורה הנ"ל על פסוק "את שבתתי תשמרו". עין שם שבימי החל השכינה מבררת ברורים וכו', עין שם. ועל פן כל ימי החל צריכין לעורר בכל יום אש

המושפט הנ"ל לבער ולשרף את הרע הנ"ל כנ"ל, אבל בשבת השכינה שובתת ואין מבררת ברורים, כי אז הוא בחינת בטול הרע. ועל פן בכניסת שבת שאז עולין כל הנפשות והניצוצות שבררו כל ימי החל אזי מקדשין על היין שהוא בחינת אש המושפט הנ"ל, היינו שאז זוכין על ידי אש המושפט של ימי החל שעתה יתלהב הלב בשלהובין דרחימותא, שהוא בחינת יין שבתקדשה, שעל ידו נתחמם ונתלהב הלב לה' ותברך בהתעוררות ודבקות גדול, בבחינת "נפירה ודין מין מישרים אהבך", "מישרים דקא, בחינת אהבת משור בלי שום עקמומיות, כמו שפרש רש"י שם, בחינת "החפך גיין הטוב הולך לדודי למישרים", שהוא בחינת משפט, כמו שכתוב: "כי תשפט עמים מישר". וכתוב: "והוא ישפט תבל בצדק ולאמים במישרים". וכתוב: "אתה כוננת מישרים משפט וצדקה בעקב וכו'":

כי בחל שיש אחיות הרע אזי מתגבר הרע בכל פעם לעקם את הלב חס ושלום, בכמה וכמה מיני עקמומיות להטות מה' ותברך חס ושלום, ואז צריכין וגיעה גדולה לבער ולבטל הרע שסביב הלב שהוא עקמומיות שבלב ועקר בעורו ובטולו הוא על ידי אש המושפט הנ"ל, דהיינו על ידי התבודדות כנ"ל. ואז זוכין בשבת שאז הוא בחינת בטול הרע שאז נתישר הלב לגמרי

לקוטי הלכות

הלכות פסח והרשאה ד

חושן משפט שכט

מעקמימותו ואין צריכין עוד ללחם עם הרע לבערו רק זוכין שמאש המשפט הנ"ל זוכין לחמימות והתלהבות הלב דקדושה לה' ותברך שהוא בחינת כוס יין של קדוש, שעל ידו מקבלין קדושת שבת, שהוא עקר גמר תקון המשפט שנקרא מישרים כנ"ל, בחינת מישרים אהבוד, בחינת "הולך לדודי למישרים" כנ"ל. וזהו בחינת גדל השמחה שנתעורר על ידי היין דקדושה, בחינת "יין ושמוח ללב וכו'", כי זהו עקר השמחה שמתגבר אש המשפט עד ששורף את כל הרע שסביב הלב עד שכל הנפשות מתקרבים לה' ותברך שזהו עקר כבודו, כמו שמבאר שם, בחינת ספרו בגוים את כבודו ואז מתגדל השמחה בלי שעור, כי זהו עקר שמחתו וישעשעו ותברך, בחינת יהי כבוד ה' לעולם ישמח ה' במעשיו. וכן מבאר בכל המזמורים שאומרים בכניסת שבת שאז עולים כל הנפשות והניצוצות שנתבררו בימי החל שפלים מדברים מהגדלת כבודו ותברך על ידי זה ומהפלת השמחה שנמשך על ידי זה. כמו שכתוב: "ישמחו השמים ותגל הארץ ויאמרו בגוים ה' מלך וכו'", דהיינו בשגם הגוים בחינת הרחוקים אומרים ה' מלך, אז השמחה גדולה מאד, בחינת ישמחו השמים וכו', וזה בחינת "ישמחו וירננו לאמים כי תשפט עמים מישר וכו'", פוק עין ותשפח בכל המזמורים שאומרים בכניסת שבת שמדברים

מהגדלת ה' ותברך וגדל כבודו שיתגלה לעתיד ביום שפלו שבת בעת גמר הברור שאז ידעו כל הגוים וכל הרחוקים את גדלתו וכבודו ואז תגדל השמחה מאד מאד, בחינת ה' מלך תגל הארץ וכו', בחינת "עו ותדנה במקומו, הבו לה' משפחות עמים וכו'". ונסמך לפסוק זה, "ספרו בגוים כבודו" במזמור אחד, כי זה המזמור שירו לה' מדבר מזה ביותר וכן כל המזמורים, כי זה עקר השמחה בשמתקרבים הנפשות הרחוקים לה' ותברך. ועל פן אומרים זה בכניסת שבת שאז עולים כל הנפשות והניצוצות שנתבררו בימי החל לה' ותברך, ואז זוכין לכוס ישועות בחינת יין המשמח שהוא התלהבות הלב לה' ותברך וכו"ל וזהו בחינת כוס יין של קדוש שעל ידי זה מקבלין שבת וכו"ל. וזהו בחינת ארבע פוסות של יין של פסח, כי עקר הגאולה היתה על ידי אש המשפט הנ"ל, בחינת וירא אליו מלאך ה' בלבת אש. ואז זוכין לשמות ארבע פוסות של יין של ישועה וגאולה, כי עקר הגאולה הוא על ידי המשפט, שהוא בחינת יין המשמח, בחינת התלהבות הלב לה' ותברך וכו"ל, ועל פן הם ארבע פוסות כנגד בחינת רבוע, בחינת מם סתומה שבלוחות שהוא בחינת אש המשפט הנ"ל. כמבאר בהתורה הנ"ל שעל ידי זה עקר במול הרע שסביב היכל הקדש, שהוא בחינת סמך, בחינת עגולא, דהיינו שנתפסל

ונתבער החמין ושאר שהם הרע וזוכין לכהינת סכוד הנ"ל, פחינת עגולא, פחינת היכל הקדש, שהוא פחינת הנפשות הנ"ל, שהם פחינת עשירות, שהוא פחינת מצה פנ"ל:

נמצא, שיין של ארבע פוסות ושלש מצות הם פחינת עגולא ורביעא הנ"ל ועל פן הם ארבע פוסות פחינת רביע הנ"ל ושלש מצות פחינת עגולא, פי העגול בבחינת שלשה קוין, פי העגול פחות מן הרביע חלק רביעית כמו שאמרו רבותינו ז"ל. וזה שאמרו רבותינו ז"ל על תיין: לא זכה - געשה רש', דהיגו עניות, פי בשאין זוכה, דהיגו שלא זכה למשפט הנ"ל ואז אינו שורף הרע שסביב היכל הקדש, שהוא פחינת עשירות, ואז בודאי געשה רש', דהיגו עניות שהוא הפך העשירות, פי אז תיין מחמם אותו בחמימות דסטרא אתרא ובא לכעס ומדנים וריב שהוא הפך העשירות פנ"ל, כמו שכתוב (משלי כג, ט): "למי אוי למו אבוי למו מדנים וכו' למאחרים על תיין". ובנראה בחוש שעל ידי שכרות שאינו בקדשה באים לכעס וריב ומחלקת, אבל זכה - געשה ראש', דהיגו חכמה ומחין שהוא משפט דקדשה, כמבאר שם על פסוק, "ונתתי להם גביתי ובחומתי ד' ושמ', שנאמר על שמירת שבת, כמו שכתוב שם: "פה אמר ה' לפריסים אשר ישמרו את שבתותי וכו'. ונתתי להם

גביתי ובחומתי ד' ושמ וכו'", ענין שם היטב והבן:

טו וזה פחינת מצות אכילת מרור וצריך לטבלו בחרסת כדי להמתיק ולכטל הארס שבו ואכילת מרור הוא על שם שמררו המצרים את חיי אבותינו במצרים, כמו שכתוב: "וימררו את חייכם בעבדה קשה וכו'". פי גלות מצרים זה פחינת טרחת ויגיעת הפרנסה, שזה עקר מירית זה העולם, פחינת "ומוצא אני מר מפנות את האשה", שהוא הפרנסה, כמו שמבאר בהתורה "צוית צדק" (דברים כג). וכל זה נמשך מחמת שאין האדם חס על עצמו ואינו נוהר מפעם שעל ידי זה אובר עשירותו ובאה לו הפרנסה ביגיעה גדולה ובמרירות גדול פי אם היה שומר את עצמו מפעם היה זוכה לעשירות פנ"ל, ואז לא היה צריך לטרח כלל בשביל פרנסה, פי היה נמשך לו שפע העשירות מן השמים בלי יגיעה וטרח כלל. וזה פחינת "שמו העם ולקטו" - בשמותא, שעקר יגיעת הפרנסה על ידי שטות, דהיגו חסרון הדעת, כמו שכתב רבנו ז"ל במקום אחר, היגו על ידי הפעם שהוא הסתלקות הדעת, פי כל הפועם חכמתו מסתלקת ממנו' (פסחים טו). וכל זה נמשך מחמת אדם הראשון שעל ידי זה נגזר 'בועת אפיך' דיקא, פחינת חרון אף וכעס שעל ידי זה צריך להתניע על הפרנסה ביגיעה גדולה פנ"ל, פי אדם הראשון פגם בזה שלא שמר את השפע העליונה

לקוטי הלכות

הלכות פסח והרשאה ד

חושן משפט שלא

מחמין (למצה) ולמטה, דהינו שלא יקלקל את השפעת העליונה שפע של גשירות וברכה וכל טוב שלא יקלקלה על ידי הפעם חס ושלום, כי זה בחינת עין הרעת טוב ורע, דהינו כשירדת השפע למטה יש בה אחיזת טוב ורע, כי יכולין להמשיכה בבחינת גשירות דקדושה שהוא שרש הנפשות, שהוא בחינת הגדלת השם, שעל ידי זה מתקרבין כל הנפשות לה' ותברך. וכן יכולין חס ושלום, להפך שמו שאינו שומר את עצמו מפעם וחרוז אף חס ושלום, אזי גתהפכת השפע לרע גמור שהוא הפעם שנקרא רעה כנ"ל. וה' ותברך הזהיר את האדם שלא יאכל כלל מעין הרעת טוב ורע, דהינו שיזכה שלא ייגך ויאכל מהשפע הנמשכת למטה במקום שיכולה להתהפך לכעס, שהו בחינת טוב ורע כנ"ל, כי למטה עומד השפע על המשקל למטוב או לרע או שיזכה לגשירות גדול וכל טוב או שתתהפך לכעס חס ושלום, שהוא רע וכנ"ל. ומחמת שאדם הראשון אז ביום בריאתו שלא זכה עדן על ידי מעשיו הטובים בבחינת אתערותא דלתתא רק השפע ירדה מלמעלה בבחינת אתערותא דלעלא פדוע, על פן לא היה לו פח לברר אור השפע במקום שנאחו בה טוב ורע הנ"ל, דהינו שישמר את עצמו מפעם ויקבל השפע של גשירות, על פן צוהו ה' ותברך שלא יאכל כלל מעין הרעת טוב ורע, רק

שיקבל השפע במקום גבה ועליון מאד, דהינו קדם שמתחלת לירד למקום שיש בו אחיזת הפעם שהוא בחינת עין הרעת טוב ורע וכנ"ל. והו בעצמו בחינת מצה ואסור חמץ, פמוכא שחמץ הוא בבחינת עין הרעת טוב ורע, הינו כנ"ל שצריכין עתה לקבל השפע בבחינת מצה, שהיא אור עליון וגבוה מאד, קדם שמתחיל לירד למטה במקום שיכולה להתהפך לכעס חס ושלום, כי עתה אין בנו פח לבררה וכנ"ל ועל פן נקרא החטא של אדם הראשון פעם, כמו שכתוב: "אויל ביום ידע פעם", שדרשו רבותינו ז"ל על אדם הראשון שחטא והראה פעם מיד ביום שנברא, הינו כנ"ל, כי איתא בכתבים שעין הרעת טוב ורע הוא בבחינת צלם שראה נבוכדנצר: "ראשה די דהב טב חרוה ודרעוהי די כסף מעוהי וורכתה די גחש וכו", הינו כי עקר בחינת עין הרעת טוב ורע הוא בבחינת הקמון והגשירות, שהוא בחינת דהב וכסף ונחשת, שישם עקר אחיזת הטוב ורע, כי שם תלוי במשהו בחוט השערה שאם ישמר את עצמו מפעם יזכה לגשירות דקדושה שהוא שרש הנפשות שכולל כל טוב ולהפך חס ושלום, ויכל להתהפך לכעס וכנ"ל:

מזוה ודוע שגלות מצרים היה על חטא אדם הראשון, הינו כי גלות ועבודת מצרים שהוא בחינת גניעת וסרחת ומרירת הפרנסה, בחינת ומררו

שאינו נשומר מפעם וכן"ל. ועל פן עקר
 גאולת מצרים היה על ידי שהוציאו
 העשירות ממצרים בחינת ואחרי כן יצאו
 ברכש גדול וכן"ל. ועל פן קבלו כל
 העשירות מהמצרים בעצמם, כמו
 שכתוב: "וישאלו ממצרים פלי כסף וכו'".
 כי זה היה עקר התקון, כי עשירות של
 המצרים היה פאמת של ישראל, כי כל
 ההשפעות וכל העשירות וכל טוב יורד
 רק לישראל שבשכילם נברא ומתקיים
 הכל. וכמו שכתוב: "אך טוב לישראל"^{דף ק"ד}.
 שכל הטוב הוא רק לישראל רק על ידי
 שפגמו בכעס ירד העשירות למצרים ועל
 ידי זה נתגלגלו וירדו גם נפשותם
 למצרים, הינו על ידי שלא שברו את
 כעסם וחרון אפם שהיה להם על יוסף
 ומכרהו למצרים, כמו שכתוב: "כי
 באפם הרגו איש וכו'". על ידי זה גרמו
 שירד כל העשירות למצרים ועל ידי זה
 נתגלגלו גם הם למצרים וכשזכו לעשות
 תשובה ולתקן זאת עד שחמל עליהם ה'
 יתברך וגאלם ועקר הגאולה היתה בזכות
 אברהם שהוא בחינת חסד הפך פעם
 וחרון אף, אזי וכו' שהוציאו כל העשירות
 ממצרים, שעל ידי זה היתה עקר הגאולה
 וקבלו העשירות מהמצרים בעצמם ודיקא,
 כי פאמת הוא עשירות שלהם רק שירד
 להם על ידי עוון הפעם ועכשו על ידי
 זכות חסד לאברהם חור העשירות
 למקומו לישראל שהוא שלהם מתחלת
 השרש וכן"ל:

את חיהם בעבודה קשה וכו' שהסמרא
 אחרא ממורת את חיהם של בני אדם
 בעבודה קשה בכמה מיני יגיעות וטרחות
 בחמר ובבלנים ובכל עבודה בשדה הכל
 בשביל פרנסה, וכל זה נמשך מבחינת
 כזעת אפך תאכל לחם, והכל בא
 להאדם על ידי שאינו שומר את עצמו
 מחמא אדם הראשון, מזהמת הנפש,
 דהינו על ידי שאינו שומר את עצמו
 מפעם וחרון אף שעל ידי זה נתקלקל
 ונפגם שפע העשירות שלו ונפול לעניות
 ודחוקות וחסרון הפרנסה שהוא בחינת
 "כזעת אפך תאכל לחם". 'כזעת אפך'
 דיקא מחמת שפגם בחרון אף וכעס
 כנ"ל. ואזי כשאיש הישראלי נופל לכעס
 חס ושלום, ואזי אובר העשירות דקדשה
 אזי נמשך חס ושלום, כל שפע העשירות
 להסמרא אחרא, דהינו להעבו"ם
 והרשעים בחינת ערב רב וכן"ל, כי
 הרשעים הם בעצמם בבחינת פעם, כי
 מכעיסים את ה' יתברך במעשיהם, כמו
 שכתוב: "כעסוני בהבליות". וכשנפגם
 העשירות על ידי פעם אזי נמשכת להם
 וכן"ל. וזה עקר גלות מצרים וכן כל
 הגלות, בפרט הגלות הנה שכל השפע
 וכל העשירות הוא אצלם וישראל נזונו
 מתמצית, ועל ידי זה נפשות ישראל
 בגלות אצלם, כי העשירות שרש
 הנפשות וכל זה נמשך מחמא אדם
 הראשון שפגם בעין הרעת שהוא בחינת
 פגם הפעם וכן על ידי כל אחד ואחד

לקוטי הלקות

הלקות פס ותרשאה ד

חושן משפט של

זו וזה בחינת מרור על שם 'וּמְרָרו אֶת חַיֵּיהֶם בַּעֲבֹדָה קָשָׁה וְכוּ', הֵינּוּ שַׁעֲתָהּ יוֹצְאִין מַגְלוֹת מִצְרַיִם וּמַעֲלִין אֶת הַעֲשִׂיּוֹת מִמְרִירוֹת הַכַּעַס שֶׁמִּשֵּׁם מְרִירַת וַיַּגִּיעַת הַפְּרָנְסָה כִּנְ"ל, כִּי עֵתָה זְכִינוּ לְמַצָּה שֶׁהִיא הַשְּׁפָעַת אוֹר הַגְּדוֹל מִלְמַעְלָה שֶׁאֲנִי מִקְבְּלִין אוֹתוֹ בְּבַחֲנֵינָה מִצָּה קָדָם שֶׁבָּא לְיַדִּי אַחֲזִית הַכַּעַס שֶׁהוּא בַּחֲנֵינָה חֲמִין כִּנְ"ל, שֶׁעַל יְדֵי זֶה אֲנִי חוֹזְרִין וְלוֹקְחִין כֹּל הַשְּׁפָעַת מִהַגְּלוֹת מִפְּרֵעָה וּמִצְרַיִם, כִּי חוֹזֵר הַעֲשִׂיּוֹת לְמִקְוָמוֹ לְיִשְׂרָאֵל, עַל כֵּן צְרִיכִין לְאָבֵל מְרֹר כְּדֵי לִזְכֹּר אֶת מְרִירוֹת הַשְּׁעֵבֹד שֶׁהוּא מְרִירוֹת הַפְּרָנְסָה לְמַעַן יִדְעוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מַעֲתָה כִּמְהָ וְכִמְהָ צְרִיכִין לְשַׁמֵּר אֶת עַצְמָם מִכַּעַס שֶׁהוּא מוֹרַף הַנֶּפֶשׁ, שֶׁעַל יְדֵי זֶה אוֹבְדִין הַעֲשִׂיּוֹת וְנוֹפְלִין לְמְרִירוֹת וַיַּגִּיעַת הַפְּרָנְסָה וְכוּ שְׂאוֹכְלִין מְרֹר בְּלִיל פֶּסַח מִמֹּתִיקוֹן וּמִכַּטְלִין מְרִירַת הַשְּׁעֵבֹד שֶׁל מִצְרַיִם שֶׁהוּא מְרִירַת הַפְּרָנְסָה שֶׁנִּמְשָׁךְ מִכַּעַס, שֶׁהוּא בַּחֲנֵינָה עֲצָבוֹת וּמְרִירוֹת, כִּמוֹ שֶׁכָּתוּב (דְּבָרִים א'): "וַיִּתְמַרְמַר מִלֶּדֶד הַנֶּגֶב". שֶׁפְּרוּשׁוֹ לְשׁוֹן כַּעַס. וְעֵתָה אֲנִי יוֹצְאִין מִכֹּל זֶה וּמִהַפְּכִין הַכֹּל וּמַעֲלִין הַכֹּל לְמִקְוָמוֹ וְיִשְׂרָשׁוּ, כִּי מַעֲלִין הַעֲשִׂיּוֹת לְמִקְוָמוֹ לְיִשְׂרָאֵל, כִּי מְרֹר שְׂאוֹכְלִין עִם הַמִּצָּה מְרַמְזֵי שְׁמְרִירַת הַשְּׁעֵבֹד שֶׁהוּא בַּחֲנֵינָה עֲנִיּוֹת וְחֶסֶד הַפְּרָנְסָה נִתְהַפֵּךְ עֵתָה לְעֲשִׂיּוֹת גְּדוֹל, כִּי חוֹזֵר וְהַעֲלוּ הַעֲשִׂיּוֹת מִמִּצְרַיִם שֶׁלְּקָחוּ וְנוֹלוּ לְעַצְמָן הַעֲשִׂיּוֹת שֶׁל יִשְׂרָאֵל וּמְרָרו אֶת חַיֵּיהֶם

בַּעֲבֹדָה קָשָׁה שֶׁהִיא וַיַּגִּיעַת הַפְּרָנְסָה וְכוּ"ל וְעֵתָה חוֹזֵר הַכֹּל לְיִשְׂרָאֵל. וְגַם עַל דֵּי אֲכִילַת מְרֹר וְזָכַר כֹּל אֶחָד כִּמְהָ צְרִיךְ לְשַׁמֵּר אֶת עַצְמוֹ מִכַּעַס כְּדֵי לִזְכֹּר לְעֲשִׂיּוֹת דִּקְדוּשָׁה כְּדֵי לְהַצִּיל מִמְרִירוֹת שֶׁסִּבְּלָנוּ בְּמִצְרַיִם שֶׁהוּא בַּחֲנֵינָה מְרִירַת הַפְּרָנְסָה כִּנְ"ל:

יח וזה בחינת הפופול בהרסת שהוא זכר לפיט שנתענו בו במצרים, כי כשנופלין חס ושלום, למרירת ויגיעת הפרנסה על ידי פגם הכעס, שהוא בחינת תאות ממוז, זהו בחינת טיט הינו, כי תאות ממוז נקרא בור אין מים בו, כמו שמבאר במקום אחר, כמו שפרש רש"י על פסוק: "ויעלני מבור שאון מפיט הנו", שנאמר על גלות מצרים. על כן כשהיצר הרע מסית לאדם שיקעם צריך להזכיר את עצמו כמה וכמה יפסיד על ידי זה בגשמיות וברוחניות, כי יפסיד על ידי הכעס את העשירות דקדושה, שהוא שרש כל הנפשות כנ"ל. ושם בעשירות דקדושה כל הגנוין עלאין וכל הניצוצות הקדושות. ואם חס ושלום, לא יעצר ברוחו ויכעם חס ושלום, יאבד הכל ויפול ליגיעות ומרחות ומרירות הפרנסה שהוא בחינת תאות ממוז, שהוא בחינת טיט הנו, שהוא עקר מרירת הגלות, שעל זה נאמר, "טבעתי בין מצולה ואין מעמד וכו'". כי מבאר בדברי אדונינו מורנו ורבנו ז"ל בהמעשה של בעל תפלה, שמכיל התאות וכולן להוציא חוץ מתאות ממוז

רוחו ויכבש בעסו כדי שיזכה לעשירות
היה. נמצא, שמכסל הפעם, שהוא
בחנית מרור, על ידי שאזכר בעשירות,
שהוא בחנית גנוני, שהוא בחנית חרסת,
שנעשה מפרות שנמשלו בהם ישראל
שבהם כל הגנוני וכנ"ל. וזהו בחנית טובול
המרור בחרסת וכנ"ל:

יט וזה בחנית ספירת העמר, שהוא
הכנה לקבלת התורה
בשבעות, שהוא עקר התקרבות נפשות
ישראל לאביהם שבשמים, כי בפסח,
שהוא יציאת מצרים, שאו יוצאין מזהמת
מצרים, או התחלת התקרבות הנפשות
לה' יתברך ואו מאיר ומשפע ה' יתברך
אור גדול ונפלא מאד שלא בהדרגה כדי
לגאל ולהוציאם מתקף וזהמת מצרים
שלא היה אפשר להוציאם משם כי אם
על ידי זה, על ידי שגלה והביא עליהם
אור גדול מאד וכנ' פמוכא בפגנות, אבל
אחר יום ראשון נסתלק זה האור ולא
נשאר רק רשימה ואו צריכין לטהר עצמן
מזהמת מצרים בהדרגה ובמדה, שהיו
בחנית ספירת העמר פמוכא, הינו
שבספירה אנו מתחילין להתקרב לה'
יתברך בהדרגה ובמדה. וזהו בחנית
הנפת עמר שעורים, כי עמר שעורים
הוא בחנית חמשה גבורות מנצפ"ד,
פמוכא שהוא שרש הנפשות שיוציאין
מגבורות פידיע, (וכמבאר בסנין סח ובט ששך
לחתורה כ"ג) ואו ביום ראשון של ספירה או
הוא התחלת התקרבות הנפשות לה'

וכו' אם לא וכו' ועל פן תאות ממון הוא
בחנית 'יון מצולה ואין מעמד' בחנית
'טיט הנון', וזה בחנית חרסת וזכר לטיט
לזכר עני ושעבוד מצרים שהוא בחנית
מרירת השעבוד של תאות ממון, שהוא
בחנית טיט הנון כנ"ל שצריכין לזכר זאת
לשמר את עצמו מפעם כדי לזכות
לעשירות דקדושה כנ"ל ועשירות דקדושה
הוא בבחינת חרסת שנעשה מפרות
שנמשלו בהם ישראל, כמו שכתוב
בשליחו ערוך, כי נפשות ישראל שרשם
בעשירות דקדושה ששם כל הגנוני
שמאירין בנפשות ישראל, בבחינת
"ישראל אשר בד אהפאר", ועל שם זה
נקראים ישראל על שם אלו הפרות
החשובים שהם תפוחים ואגוזים וכו' ענין
שם ההתפארות והגנוני שבהם, כמו
שכתוב: "אל גנת אגוז ורדתי לראות וכו'
הפרחה הגנן הנצו הרמנים". שמרמו על
הגנוני ומעשים טובים של ישראל, על פן
על ידי החרסת שנעשה מאלו הפרות
שנמשלו בהם ישראל, על ידי זה מעוררין
הגנוני עלאין שהם בחנית עשירות
דקדושה, בחנית שרש נפשות ישראל
וכוה מבטליו וממתיקין בחנית טיט הנון,
שהוא בחנית גלות מצרים, שהוא בחנית
עניות וכו' כנ"ל. ובאלו החרסת טובלין
את המרור, שהוא בחנית הפעם, להורות
שכשבא לכלל פעם יזכר את יקר התפארת
הגנוני של שרש נפשות ישראל שהוא
עשירות דקדושה, ועל ידי זה יעצר את

לקוטי הלכות

הלכות פסח והרשאה ד

חושן משפט שלה

יתברך להכין עצמן לקבלת התורה, או מניפין העמר שעורים שהוא שרש הנפשות כנ"ל ועל פה הקרבן או בכחינת מאכל בהמה, כי מעלין הנפשות מזהמתם שהיו משקעין במעשה פהמיות, ומעלין אותם משם ומרימין אותם ומקרבין אותם לה' יתברך ועל פה או צריכין להתחיל לספר הימים והשבועות, כי מאן אן ולהלאה חשבנא, כמו שאיתא בזהר הקדוש, כי הספירה זה בחינת משפט הנ"ל שצריכין לשמקרבין הנפשות לה' יתברך, כי משפט הוא בחינת חשבון ומספר ומגזן שצריך האדם לשפט את עצמו בכל יום לתן דין וחשבון בינו לבין קונו על כל המעשים שהוא עושה למען זהר מעתה לסור מרע ולעשות הטוב, כי עקר המשפט הוא בבחינת חשבון, דהיינו שהוא מאמרי דחשבנא שחושב ושופט את כל דרכיו בכל יום ויום:

כי צריך לדע שכל ימיו חרוצים וקצובים ומנויים, כמו שכתוב (אבא ט): "אם חרוצים ימיו מספר חדשיו וכו'". וצריך לתן דין וחשבון על כל המעשים ששכל יום ויום, וזה בחינת ספירה שצריכין לספר הימים והשבועות, שעל ידי זה ממשכיין בחינת משפט הנ"ל שצריך לשפט את עצמו בכל יום ויום שזהר שיהיו שלמים ותמימים לה' יתברך בבחינת תמימות התינה, ועל פה צריכין לספר מיום הנפת העמר עד עצרת, דהיינו מתחלת התקרבות הנפשות שאז

מתחילין לבנות ההיכל הקדש הנ"ל, שאז צריכין להתחיל לעסוק במשפט שהוא בחינת ספירה כנ"ל כדי לכוונת ולשרף את הרע שסביב הנפשות, עד שזוכין בשבועות אחר גמר הספירה, שהוא בחינת משפט, שאז נתלהב ויצא לאור אש המשפט, ואז זוכין לקבל את התורה שנקראת משפט שמקבלין אותה על ידי האש, כמו שכתוב: "ודבריו שמענו מתוך האש". כי להאש של מתן תורה זכו על ידי המשפט שהמשיכו עליהם בכל ימי הספירה וכו' ל, ואז הוא גמר בטול הרע, ואז עקר שלמות התקרבות הנפשות לה' יתברך שהוא קבלת התורה שזוכין בשבועות. ועל פה באמת ישראל שעמדו על הר סיני פסקה והמתן על ידי אש המשפט שזכו על ידי הספירה כנ"ל, רק על ידי הערב רב שצחקו גם כן, שלהם אין מועיל משפט כנ"ל, על ידי זה גרמו אחר קד מה שגרמו. וזהו בחינת אני אמרתי אלקים אתם וכו' שצאמר במזמור פב שמדבר בלו ממשפט, כמו שכתוב שם, "בקרב אלהים ישפט עד מתי תשפטו עני וכו' שפטו דל ויתום וכו'". כי על ידי המשפט נתבטל הרע עד שהיו דומין למלאכים, כי פסקה והמתן. שזהו בחינת "אני אמרתי אלקים אתם וכו'", כמו שדרשו רבותינו ז"ל, אך על ידי חטא העגל שגרמו הערב רב שאין מועיל להם משפט, על ידי זה: "אכן באדם תמותון וכו'". ועל פה מסים: "קומה אלקים

שפטה הארץ וכו". הינו שהוא מבקש שעתה אנו צריכים שה' יתברך בעצמו יעזר אש המשפט לבלות ולבער הרע של הערב רב שאין בנו כח לבערו על ידי אש המשפט שלנו כי אם ה' יתברך בעצמו צריך לסייע לנו ולהמשיך המשפט שלו עליהם כדי לבער הרע שלהם גם בן עד שכל הגוים יתקרבו אליו ויתברך שזהו בחינת "כי אתה תחל בכל הגוים", כי ה' יתברך בודאי יש לו כח לכבש ולגחל כל הגוים להכניע ולבטל הרע של כלם כמו שיהיה באמת לעתיד שיתקבם, "כי אז אהפך אל כל העמים שפה ברורה לקרא כלם בשם ה' וכו'".

כ וזהו בחינת קריעת ים סוף בשביעי של פסח שהוא יום ששי לספירת העמר, כי יום הששי לספירה הוא בחינת יוסף הצדיק, בחינת יסוד, בחינת תקון הברית כמוצא. ויוסף הוא בחינת תקון המשפט, בבחינת "משפט לאלקי יעקב עדות ביהוסף שמו וכו'", כי יעקב ויוסף פחדא חשיבי ויעקב הוא בבחינת משפט, כמו שכתוב במקרא זה, וכמו שכתוב: "משפט יצדקה ביעקב אתה עשית". ועל ידי זה זכה יוסף לעמוד בנפסיו גדול ולא פגם בברית, כי עקר פבישת היצר זוכין על ידי משפט, על ידי ששופטין ודיין את עצמו בעצמו שבודאי אינו בדין לחטא כגדו ויתברך הגומל לו כל הטובות ועתיד להפרע מפונו על הכל כמו שאמר יוסף או, "ואיך אעשה הרעה הגדלה הזאת

והטאתי לאלקים", ועל ידי זה פכש את יצרו ומנע את עצמו מן העברה, כי זה עקר המשפט שהאדם צריך לשפט את עצמו, דהינו שישפט את עצמו תמיד אידראוי לו להתנהג בכל יום יום, ובפרט כשבא לידי איזה נפיון ומשקל שהיצר מסיתו לאיזה תאוה או מדה רעה שאז עקר המשפט שצריך לשפט את עצמו אם כך ראוי לו לעשות. ועקר הנפיון והמשקל הוא בתאוה נאוף, שהוא רע הכולל, ושם עקר המשפט שצריך האדם להתירא מאד ממשפטו ודינו ויתברך ולשפט את עצמו בעצמו ולברך מן העברה, כמו שאמרו, היו מחשב הפסד מצוה כנגד שכרה ושכר עברה כנגד הפסדה. וכמו שכתוב: "חשבתו דרכי ואשיבה רגלי וכו'". וכמו שכתב אדונינו מורנו ורבנו ז"ל, שצריך שיהיה להאדם אישוב הדעת שישב את עצמו היטב מה תקלית מפל התאוות וכו', שכל זה הוא בחינת משפט הנ"ל שעקרו הוא בתאוה הנ"ל. ויוסף זכה לבחינת משפט בשלמות שעל ידי זה עמד בנפסיו וכו' ל:

כא וזכה תראה נפלאות מה שהאיר ה' עיני שמצאתי בדברי רבותינו ז"ל שיוסף עמד בנפסיו על ידי משפט דיקא, פי אמרו רבותינו ז"ל, דמות דיוקנו של אביו נזמנה לו. ואמר לו, עתידין אתוך שיהיו ככתבין על החשן וכו' רצונך וכו', ועל ידי זה עמד בנפסיו. נמצא, שעקר פבישת יצרו היתה על ידי שהזכיר

לקוטי הַלְכוֹת

הַלְכוֹת פֶּסַח וְהַרְשָׁאָה ד'

חושן משפט שלו

לוֹ אֵת הַחֹשֶׁן הַמְּשֻׁפָּט שֶׁהוּא בְּחִינַת מִשְׁפַּט הַנֶּ"ל, כְּמוֹ שֶׁמִּבְאֵר שָׁם בְּהַתּוֹרָה הַנֶּ"ל, שֶׁזֶהוּ בְּחִינַת רְבוּעַא הַנֶּ"ל, בְּחִינַת רְבוּעַ הָיָה כְּפֹיֵל וְכוּ', עֵינֵי שָׁם. נִמְצָא מִבְּאֵר שְׂיִסְפָּא עֲמֵד בְּנִסְיוֹן עַל יְדֵי בְּחִינַת מִשְׁפַּט דִּיקָא, דְּהֵינּוּ עַל יְדֵי שֶׁהוֹכִיר לוֹ אֵת חֹשֶׁן הַמְּשֻׁפָּט שֶׁשָׁם יְהִיֶּה נִחְקָק שְׁמוֹ בְּתוֹךְ שְׁמוֹת שְׂאָר הַשְּׂכֵמִים הַקְּדוּשִׁים שֶׁבָּלָם הָיוּ צְדִיקוּם גְּדוּלִים וְכוּ לְמִשְׁפַּט הַנֶּ"ל, כִּי הָיוּ בְּנֵי יַעֲקֹב שֶׁהוּא בְּחִינַת מִשְׁפַּט וְעַל יְדֵי זֶה זָכוּ בָּלָם לְהַחֲקֵק עַל חֹשֶׁן הַמְּשֻׁפָּט, וְעַל יְדֵי זֶה דִּיקָא מִנַּע יוֹסֵף אֵת עֲצָמוֹ מִלְחָמָא כְּנֶ"ל, כִּי עָקֵר חֲסוֹן הַבְּרִית זֹכִין עַל יְדֵי בְּחִינַת מִשְׁפַּט הַנֶּ"ל כְּנֶ"ל:

קַלְפּוֹת שְׁעֵמְדוּ כְּנִגְדָם כְּמִוּבָא. וַיִּשְׂרָאֵל הָרְגוּ וְהַכְּנִיעוּ אוֹתָם עַל יְדֵי בְּחִינַת הַמְּשֻׁפָּט הַנֶּ"ל שֶׁמִּבְּעַר הֵרַע כְּנֶ"ל, שֶׁהוּא בְּחִינַת רְבוּעַא, בְּחִינַת אַרְבָּעָה דְגָלִים כְּנֶ"ל. וְעַל כֵּן בִּשְׁתֵּרַע, שֶׁהֵם הַעֲפוּ"ם, מִסִּיתִין אֵת יִשְׂרָאֵל לְנִטּוֹת אַחֲרֵיהֶם חֵם וְשָׁלוֹם, הֵם מְשִׁיבִין לָהֶם: "מָה תַּחֲזוּ בְּשׁוּלְמִית כְּמַחֲלַת הַמַּחֲנִים". שֶׁהֵם אַרְבָּעָה דְגָלֵי הַמַּדְבָּר, כִּי עַל יְדֵי אַרְבָּעָה דְגָלִים, בְּחִינַת רְבוּעַא, בְּחִינַת מִשְׁפַּט, עַל יְדֵי זֶה מְכַנְּיעִין אֵת הֵרַע עַד שֶׁאֵין לָהֶם כַּח לְהַתְּאָחוּז בְּלֵב בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְהַטּוֹתָם מֵה' יִתְבָּרַךְ חֵם וְשָׁלוֹם, וְכֶ"ל. וְזֶה שְׂאוֹמְרִים, "שׁוּבֵי שׁוּבֵי וְנַחֲזוּ בְּךָ". וּפְרָשׁ רַש"י, וְנִמְנֵי מִנְּךָ מִמְּנִים וְשׁוֹפְטִים, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב: "וְאַתָּה תַּחֲזוּ וְכוּ", הֵינּוּ שֶׁהַעֲפוּ"ם רֹצִים לְקַלְקֵל וּלְפָגֵם חֵם וְשָׁלוֹם, מִשְׁפַּט דְּקַדְשָׁה שֶׁל יִשְׂרָאֵל עַל יְדֵי הַמְּשֻׁפָּט שֶׁלָּהֶם, אֲבָל יִשְׂרָאֵל מְשִׁיבִין שֶׁהַמְּשֻׁפָּט שֶׁלָּנוּ חֹזֵק וְתַקִּיף עַל יְדֵי כַח הָאַרְבָּעָה דְגָלִים שֶׁהֵם בְּחִינַת רְבוּעַא, בְּחִינַת מִשְׁפַּט דְּקַדְשָׁה כְּנֶ"ל:

וְזֶה בְּחִינַת "שׁוּבֵי שׁוּבֵי הַשׁוּלְמִית שׁוּבֵי וְנַחֲזוּ בְּךָ מָה תַּחֲזוּ בְּשׁוּלְמִית כְּמַחֲלַת הַמַּחֲנִים", שֶׁפְּרָשׁ רַש"י שֶׁהַעֲפוּ"ם מִסִּיתִין אֵת יִשְׂרָאֵל שֶׁיַּטְעוּ אַחֲרֵיהֶם חֵם וְשָׁלוֹם, מְשִׁיבִין יִשְׂרָאֵל, "מָה תַּחֲזוּ בְּשׁוּלְמִית כְּמַחֲלַת הַמַּחֲנִים", שֶׁהֵם דְגָלֵי הַמַּדְבָּר, עֵינֵי שָׁם. הֵינּוּ, כִּי יִשְׂרָאֵל הָיוּ מְהַלְכִין בְּאַרְבָּעָה דְגָלִים שֶׁהֵם בְּחִינַת אַרְבָּעָה מַחֲנוֹת הַשְּׂכֵמִיָּה, שֶׁזֶהוּ בְּחִינַת מִשְׁפַּט הַנֶּ"ל, שֶׁהוּא בְּחִינַת רְבוּעַא, בְּחִינַת רְבוּעַ הָיָה כְּפֹיֵל כְּנֶ"ל וְכוּהַ כַּח הָיוּ הוֹרְגִין כָּל הַנְּחָשִׁים וְהַעֲקָרִים וְכָל הַשׁוֹנְאִים וְכָל הַקַּלְפּוֹת וְסַמְרִין אַחֲרֵינֵן שְׁעֵמְדוּ כְּנִגְדָם בְּמַדְבָּר, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב: "הַמּוֹלִיבֵד בְּמַדְבַּר הַגְּדֹל הָיָה נָחַשׁ שָׂרָף וְעַקְרָב וְצִמְאֹן", שֶׁהֵם בְּחִינַת אַרְבָּע

וְעַל כֵּן דְּמוּת דְּיוֹקְנֵי שֶׁל יַעֲקֹב נִדְּמָנָה לוֹ לְיוֹסֵף וְאִמֵּר לוֹ: עֲתִידִין אַחֲרָיְךָ שֶׁיִּכְתְּבוּ עַל חֹשֶׁן הַמְּשֻׁפָּט וְכוּ'. כִּי יַעֲקֹב הוּא בְּעֲצָמוֹ בְּחִינַת מִשְׁפַּט כְּנֶ"ל:

כֵּן וְעַל כֵּן אֵין בְּשֵׁשׁ לְסַפִּירָה שֶׁהוּא שְׁבִיעִי שֶׁל פֶּסַח, אִין זֹכִין לְקַרִיעַת יַם סוּף, שֶׁאִין הוּא גְּמֹר גְּאֻלַּת מִצְרַיִם, כִּי אִין נִפְלוּ הַמִּצְרַיִם לְגַמְרֵי עַל יְדֵי כְּפֹיֵל הֵרַע שֶׁזָּכוּ אִין עַל יְדֵי שֶׁהָיָה

"לדעת בארץ דרפקד בכל גוים ישועתך".
 שנופה לידע בארץ דרכיו יתברך איד
 להתקרב אליו עד שגם כל הגוים ידעו
 ישועתו, דהינו שכלם יתקרבו אליו
 יתברך, שזה עקר הישועה מפל הישועות.
 וזהו: "ישמחו וירגו לאמים כי תשפט
 עמים מ'שר וכו'". כי תשפט' דיקא בחינת
 משפט הנ'ל, שעל ידי זה עקר
 ההתקרבות פנ'ל. וזהו שמוסמין: "יברכנו
 אלקים וייראו אותו כל אפסי ארץ". הינו
 שאנו מבקשים שה' יתברך יברכנו ויתן
 לנו עשירות גדול דקדשה, ואז בודאי
 וייראו אותו כל אפסי ארץ, כי בשבני
 ישראל הצדיקים והקשרים זוכין לעשירות
 וברכה, אזי כל הנפשות שבקצה ארץ
 מתקרבים אליו יתברך לעבודתו ויראתו
 בחינת לשמך ולקדך מאות נפש וכו', כי
 הגדלת השם והנפש הוא על ידי עשירות
 וכו', כמבאר בהתורה הנ'ל, עני שם:

וזה בחינת "וספרתם לכם ממחרת
 השבת וכו' שבע שבתות תמימות
 תהינה וכו' עד ממחרת השבת השביעת
 וכו'". כי עקר בחינת ספירת העמר הוא
 להמשיך בחינת קדשת שבת שהוא
 בחינת בטול הרע בבחינת 'את שבתתי
 תשמרו' דא עגולא ורביעא וכו', שהם
 בחינת משפט ועשירות, שהם בחינת יד
 ושם, בחינת בית וחומה, כמבאר
 בהתורה הנ'ל, עני שם והבן:

הלכה ה בהלכות גביות חוב
 הלכה ה אות טו:

עליהם אז תקון המשפט שגמשך על ידי
 יוסף שעמד בפסיון, שעל ידי זה הוא עקר
 הנס של קריעת ים סוף, כמו שכתוב: הים
 ראה וינס ויצא החוצה כמו שאמרו
 רבותינו ז"ל. ואז זוכין לעשירות גדול
 בחינת בית הים שהיתה גדולה משל
 מצרים, כמו שאמרו רבותינו ז"ל. כי על
 ידי הכניעת הרע על ידי המשפט פנ'ל, על
 ידי זה נכנע ונתבטל הפעם, שהוא הרע
 שרוצה להתאחז בנפשות ישראל חס
 ושלום ולהפך שפע העשירות לכעם, ואז
 כשנתבטל הרע, שהוא הפעם, אז זוכין
 לעשירות גדול, שהוא בחינת חומה, שזכו
 בקריעת ים סוף, שהוא בית הים, שזהו
 בחינת והמים להם חומה, כי וכו לחומה
 של עשירות וכמבאר לעיל. ועל פן מאז
 והלאה תמר החמץ, כי אין מתיראין עוד
 מפעם אפלו כשאוכלין חמץ, כי כבר זכו
 לחומה של עשירות בשלמות וכמבאר
 לעיל. ועל פן בכל ימי הספירה אנו
 ממשכינן השפע של ברכה ועשירות, כי
 בימי הספירה, שהם ימי ניסן ואדר, אז
 גדלן וצומחין כל הפרות שהם עקר
 העשירות, כי אז בימי הספירה הוא
 התקרבות הנפשות לה' יתברך שלוח
 צריכין להמשיך עשירות גדול דקדשה
 לישראל כדי שיתקרבו כל הנפשות לה'
 יתברך, כמו שנתבאר לעיל. וזהו שאנו
 מבקשים אחר הספירה: "יברכנו אלקים
 אלקינו וכו'", הינו שמשך לנו ברכה
 ושפע עשירות גדול וזה שאומרים תחלה,

לקוטי הלכות

הלכות ערב א

חושן משפט שלט

הלכות ערב

הלכה א

ערב בשעת מתן מעות משתעבד מיד. לאחר מתן מעות אינו משתעבד אלא בקנן:

על פי מה שכתב רבנו ז"ל על פסוק "כי תצא למלחמה" סימן ר"פ שצריך לקשר מחשבתו בשעת המשא ומתן אל התורה ועל ידי זה מקבלת האמונה פח לברר הניצוצות שזה עקר בחינת המשא ומתן כדי לברר ניצוצות על ידי אמונה, ענין שם:

נמצא, שעקר המשא ומתן הוא בחינת תורה ואמונה ושני בחינות אלו מצינו בגוף המשא ומתן בעצמו גם כן, כי רב המשא ומתן הוא געשה על ידי המעות והחפצים. והמעות הם בחינת תורה פמרוז בדבריו רבנו (סימן ט) שכתב, כי מעות ראשי תבות, ואין עברה מ'כבה תורה. גם כתב במקום אחר (סימן 6) שמוזן ראשי תבות מ'שם ג'תעשר מ'שה, דהינו מן הלוחות שהם התורה. והחפצים הם בבחינת אמונה, כי שם הניצוצות הנפולות שהם ניצוצי הפולכות שהוא בחינת אמונה כנ"ל, ועל פן רב המשא ומתן געשין על ידי מעות דוקא ועל ידי מעות יכולין לקנות הכל והכל געשה על ידי המעות, וכמו שכתוב (סנהדר

10) "והכסף יענה את הכל". כי המשא ומתן הוא לנשא ולהעלות הניצוצות ולהנם למקומם, כמו שכתב רבנו שם, שזה בחינת משא ומתן וזה געשה על ידי אמונה כנ"ל, אך אין להאמונה פח להתנשא ולעלות כי אם על ידי התורה כנ"ל ועל פן על ידי המעות, שהוא בבחינת תורה, מנשאין כל המשא ומתן ויכולין לקנות כל הסחורות על ידי המעות, כי כל בחינת ניצוצי אמונה שיש בכל הסחורות קשה להם להתנשא ולעלות כי אם בשמקבלין פח מבחינת תורה כנ"ל, ועל פן על ידי המעות, שהוא בחינת תורה, תקף מתנשאין ועולין ועל פן געשה המשא ומתן על ידי המעות, דהינו ברור ניצוצי אמונה על ידי בחינת תורה כנ"ל, ועל פן מודאורי'תא כסף קונה, כי על ידי המעות, שהיא בחינת תורה, מקבלת האמונה פח ועל פן צריך להאמין דבריו לקיים המקח:

וזהו בחינת ערב בשעת מתן מעות משתעבד מיד, כי צריך לקיים ולהאמין דבריו, כי יש פח להאמונה על ידי שמקבלת מבחינת התורה על ידי המתן מעות שהוא בחינת תורה וכשיש פח בהאמונה צריך לקיים דבריו, אבל לאחר מתן מעות אין משתעבד מחמת שאין להאמונה פח מבחינת תורה, דהינו המעות ועל פן יכול לשנות הדבור שהבטיח להיות ערב ואז אין משתעבד כי אם בקנן, כי הקנן סודר הוא גם כן

חושן משפט

בבחינה זו, כי הבגדים הם מבחינת בינה, פירושו. ומשם יוצאת התורה בבחינת ואל תפוש תורת אמוך, ואם לבניה, וזהו בבחינת כבשים ללבושך שהתורה היא בבחינת לבושים פנ"ל וזהו קנן סודר שגלגל הבגד פירו ואזי האמונה שהיא בידים בבחינת ויהי ידיו אמונה, כמו שכתב רבנו שם, מקבלת פח מן הבגדים, שהם בבחינת תורה פנ"ל, ואזי יש פח להאמונה, ועל פן צריך לקיים ולהאמין דבריו, ועל פן קנן סודר מועיל בכל דבר, פי על ידי זה נתחזק האמונה פנ"ל. וזה שאמרו רבותינו ז"ל, בשעת מתן מעות משתעבד הערב, שכן על אמונתו הלוהו, הינו שיש פח להאמונה על ידי המעות פנ"ל:

הלכה ב

ערב בשעת מתן מעות משתעבד בלא קננו, שלא בשעת מתן מעות צריך קננו:

א ענין ערב על פי המאמר "ואלה המשפטים" בסימן יוד המדבר מהמקחא פה ורקודין, ענין שם כל המאמר היטב:

ואיתא שם שתקון הנאווה, שהיא העבודה זרה, היא על ידי הצדיק, שהיא בחינת רוח שבלב דנשיב בשית פרקין דידין ובשית פרקין דרגליו, ועל ידי זה נתגלה הארת הדינים והרגלים,

דף קמ"ה

ב והנה הערב בעד הלווה הוא בבחינת רגליו, בבחינת רגלוהי דבר אינש אנון ערבין ליה, פמוכא שם בסוף המאמר הנ"ל, פי הלווה הוא בחינת עני, בבחינת מקבל נגד המלוה הנזכר עמו חסד. ועל פן הלווה הוא בבחינת רגליו, שהם בבחינת מקבל, פמוכא שם בפאמר הנ"ל. ועקר העניינות וההלוואה הוא רק מחמת פגם הרגליו, הינו פגם האמונה שמשם עקר חסרון הפרנסה, פמוכא בדברי רבנו ז"ל בכמה מקומות. ומחמת זה הכרח ללוות, פי המזון הוא בבחינת רגליו, כמו שאמרו רבותינו ז"ל, "ואת כל היקום אשר ברגליהם" זה מזונו של אדם שמעמידו על רגליו. וקשנפגמין הרגליו חס ושלום, על ידי פירות חס ושלום, פגם אמונה שזה בחינת נטיו רגלי חס ושלום, על ידי זה נתמעט הפרנסה ונעשה עני חס ושלום, שהוא בבחינת כושל, בחינת ברפוס בשלות, בחינת נטיו

לקוטי הלכות

הלכות ערב ב

חושן משפט שמה

רגליו, כי על ידי פגם האמונה, שהיא חזק הרגליו פנ"ל, על ידי זה נכשלים הרגליו ואינו יכול לקום על רגליו, הינו שנתמעט הממון שלו המעמידו על רגליו פנ"ל ומחמת חסרון הממון הוא מכרח ללוות ואזי המלוה הגומל עמו חסד ומלוה לו הוא מעמידו על רגליו על ידי הממון שמלוה לו שהוא בחינת יקום וכו' פנ"ל. נמצא, שהלוה הוא בבחינת רגליו ועל ידי המצוה של הלוואות גמילות חסד, על ידי זה נעשה היחוד וההתקנה הנ"ל של בחינת המחאת כף ורקודיו, כי על ידי הנדיבות לב של המלוה שמתנדב לבו לגמול עמו חסד, שזה בחינת רוח נדיבה, על ידי זה מתעורר בחינת רוח של הצדיק, כי רוח הצדיק, שהוא רוח שבלב, הוא בעצמו בחינת רוח נדיבה, כי עקר בחינת צדיק הוא על שם שעושה צדקה וחסד, כי הצדיק הוא נדיב לב ורוח הצדיק שבלב הוא בחינת רוח נדיבה, בחינת נדיבת לב, שעל ידי זה מאיר בידיו ורגליו ומכניע הפירות ומגלה בחינת אמונה ומעלה הרגליו מבחינת רגליה ירדות מות, שזה נעשה על ידי בחינת צדקה, בבחינת הצדקה הנציל ממנות, כי רוח הצדיק הוא בחינת רוח נדיבה שעושה צדקה ומתקן ומאיר הדין והרגליו וממשיך בהם צדקה וחסים ומכניע סמריא דמותא בחינת עבודה זרה וכפירות. ועל כן מי שעושה צדקה או גמילות חסד הוא מעורר רוח הצדיק על

ידי הרוח הנדיבה שבלבו, והאי רוחא נשיב בידיו ורגליו ומאיר הארת הדיים והרגליו, כי הנותן והמקבל הם בחינת מרדכי ואסתר, איש ואשה, דיון ורגליו המבארים במאמר הנ"ל, כי הנותן משפיע מתנת ידו על ידי הרוח נדיבה שבלבו, שהוא רוח הצדיק להעניי המקבל, שהוא בחינת רגליו פנ"ל, ומחזיקו ומעמידו על רגליו על ידי זה פנ"ל, ומעלה אותו מבחינת נטיו רגלי, מבחינת רגליה ירדות וכו' פנ"ל. נמצא, שעל ידי צדקה וגמילות חסד, על ידי זה נעשה בחינה הנ"ל, בחינת הארת הדיים והרגלים, על ידי האי רוחא הנשיב בהון שהוא רוח הצדיק, שהוא בחינת רוח נדיבה שבלב לעשות צדקה וגמילות חסד, אך גדולה גמילות חסדים מן הצדקה, כמו שאמרו רבותינו ז"ל (סנהדרין, פנ"ב) שכתוב: "וכי ימוד אחד והחוקת בו". וכמו שפרש רש"י שם, עד שלא נפל, אחד יכול להקימו. משנפל, עשרה אין יכולין להקימו, כי כשהוא כבר עני ומכרח לקבל צדקה, אזי הוא מקבל ממש, ואזי היא בבחינת רגליו, ואזי קשה להקימו, כי שם בבחינת רגליו, שם עקר אחיותם בבחינת רגליה ירדות וכו' פנ"ל, אבל כשמלוה לו גמילות חסד, אזי יכול להחזיקו עד שירחיב ידיו ויסלק לו ואזי יצילו מלהיות מקבל כלל. וזה טובה גדולה מאד, כי יעלהו מבחינת רגליו, כי אחר כך כשהלוה חוזר ומסלק להמלוה,

כנ"ל, אבל מחמת שזה שבא ללוות כפר נמעדו אשוריו קצת ונפגמו בחינת רגליו עד שהכרח ללוות על פן המלוה מתירא להלוות לו, כי מחמת שהלווה הוא בבחינת רגליו כנ"ל ושם הוא אחיזתם כנ"ל. על פן יכול להיות להפך חס ושלום, שלא יתאחזו גם הם חס ושלום, גם בזה המעות שמשפיע לו ברוח גדיבה ולא יוכל לסלק לו. או שמחמת שהם יתאחזו בו יהיה נפגם אמונתו ויכחש בחרו ולא ירצה לסלקו מאחר שהם סמוכים אליו מחמת שהוא בבחינת רגליו, מאחר שהוא עכשו בבחינת מקבל כנ"ל, על פן אינו רוצה להלוות לו כי אם על ידי זה הערב שהוא ערב בעד הלווה, שהוא בבחינת רגליו שלא יהיה נשקע שם המעות חס ושלום, בבחינת רגליה ירדות וכו', רק הוא מחיב להשתדל להעלות המעות משם ולהחזירו לשרשו להמלוה, ועל פן הוא בבחינת רגליו, כי זה עקר הערבות להעלות המעות מבחינת רגליו, דהיינו מהלווה שלא יהיה נשקע שם חס ושלום, ועל פן החזירו רבותינו ז"ל, הרחק מן הערבות, כי זה הוא מקום ספנה כנ"ל. ועל פן למה לו לצרה הזאת להכניס עצמו לבחינת רגליו, אשר הם נאחזין שם ביותר והוא מקום ספנה על פן טוב להתרחק מזה:

ד ועל פן הערב בשעת מתן מעות משתעבד מיד בלא קנין, אבל שלא בשעת מתן מעות צריך קנין, כי

אוי הלווה שנה למלוה. נמצא, שזה הלווה שהיה בתחלה בשעת ההלוואה בבחינת מקבל בבחינת רגליו, עכשו שהרחיב ידו על ידי ההלוואה וזוכה לסלק, עכשו יצא מבחינת מקבל מבחינת רגליו והוא שנה למלוה. וזה בחינת לבו נשא את רגליו, כי על ידי הרוח גדיבה שבלב המלוה, על ידי זה נשא את זה שהיה בבחינת רגליו ועכשו הוא שנה אליו, וזה בחינת השויו אשה לאיש הנאמר שם בסוף המאמר הנ"ל. השויו דיקא בחינת לבו נשא את רגליו, שמשאיו הרגליו למעלה עד שהרגליו^{דו} שוין להידיו, בבחינת "יהיה אור הלבנה באור החמה". נמצא, שעל ידי ההלוואה גמילות חסד עושה טובה גדולה להלווה וזכות מצוה זו גדול מאד פמוכא בדברי רבותינו ז"ל:

ג וזה בחינת ערב, כי הערב הוא בחינת רגליו, בחינת רגלוהי דבר אינש אנון ערבין ליה' כנ"ל, כי הוא ערב בעד הלווה ועומד במקום הלווה. ועל פן הערב הוא גם פן בבחינת רגליו כמו הלווה כנ"ל ועקר הערבות הוא מחמת בחינה זו, בחינת רגליו הנ"ל, כי זה המלוה שרוצה לגמול חסד עם הלווה ומאיר ברוח הגדיבה שבלבו להלווה ומלוה לו מעותיו כדי להקימו על רגליו כדי שאחר כך יחזיר זה הלווה ויסלק לו, ועל ידי זה יהיה נעשה בחינת תקון הרגליו כנ"ל, בחינת לבו נשא את רגליו

לקוטי הלכות

הלכות ערב ב

חושן משפט שמו

עגון תקנן בכל דבר הוא רק מחמת
בחינה הנ"ל, מחמת שהאמונה הוא
בבחינת רגליו ושם נאחזים החיצונים
בבחינת רגליה ירדות וכו', בבחינת "זאת
ירושלים בתוך הגוים שמתיה". ירושלים
הוא בחינת אמונה, היא תמיד ביניהם,
כמוכא בדברי רבנו ז"ל בכמה מקומות
ומחמת זה בשעושוין איהו מושא ומתן אי
אפשר לסמך על אמונתו של חברו לבד
ואין קיים לדבר בלא קננו, כי באמת היה
ראוי שלא להצריך קננו בשום דבר
בעולם, כי ראוי שתיה הן ויהא
לאו, כמו שאמרנו רבותינו ז"ל. ומאחר
שנבטיח לחברו בדבור לבד לקיים המושא
ומתן והמקח וכיצא, בודאי ראוי שקיים
באמונתו ויקם דבורו אפלו בלא קננו
כלל, אבל מה שעל פי הדין אין קיים
לדבר בלא קננו הוא מחמת בחינה הנ"ל,
מחמת שהאמונה צריכה להחיות אותה
תמיד וכל זמן שאין מחיון ומחיון
ומקמיון את האמונה השוכנת תמיד אצל
הקדושות הנפולות אי אפשר לסמך על
האמונה של חברו לבד, כי על פי הרב
אצל כל אחד יש בחינת אמונה נפולה,
כי אין האמונה בשלמות גמור אצל כל
אחד ואחר מחמת שהאמונה שוכנת
תמיד בין הגוים וכו' וכנ"ל, ובפרט
האמונה שבמושא ומתן ששם עקר
האמונה, כמו שאמרנו (שבת לא): 'נשאת
ונתת באמונה'. ושם עקר המלחמה
והברור, כי בכל עניני מושא ומתן יש

הרבה קדושות נפולות מאד שצריכה
לבררם על ידי המושא ומתן ועקר הברור
על ידי אמונה, כמוכא בדברי רבנו ז"ל
במקום אחר (בס"ט דף) במאמר "כי תצא
למלחמה". ומחמת שהאמונה שבמושא
ומתן שוכנת שם בין הגוים אצל
הקדושות הנפולות, על כן מי שאינו חזק
באמונה יתרה אי אפשר לסמך על
אמונתו, כי לפעמים נפגמת האמונה
בעצמה על ידי זה על ידי ששוכנת
ביניהם, ובפרט האמונה שבמושא ומתן.
ששם עקר המלחמה והברור וכנ"ל
וכמוכא כל זה בדברי רבנו במקום אחר
ומחמת זה אי אפשר לסמך על האמונה
לבד ואין קיים לשום מושא ומתן כי אם
על ידי קננו ועקר הקננו הוא להחיות את
בחינת האמונה שעל ידי הקננו מחיון
ומחיון את בחינת האמונה הנפולה של
חברו וכשמחיון ומעליו את האמונה אזי
האמונה נתחזקת ונתקמת, ואזי צריך
לקיים דברו ואסור לשנות את המושא
ומתן מאחר שכבר החיו את האמונה על
ידי הקננו, על כן אי אפשר לשנות עוד:

וזה בחינת קננו סודר שמועיל בכל דבר
ולפנים בישראל היה הקננו על ידי
מגעל, כמו שכתוב: "וזאת לפנים
בישראל, על הגאולה וכו', שלף איש
געלו ונתן לרעהו וזאת התעודה
בישראל". כי הנגדים והמגעלים הם
דברים גבוהים מאד והם בבחינת שמירה
של האמונה בסוד החש"ל פדוע, והם

נמשכים מבחינת הרוח שבלב, שהוא בחינת רוח הצדיק הנ"ל, כי מבחינת הרוח שבלב שמתיה את הדיים והרגלים ומכניע הכפירות ומאיר את האמונה כנ"ל, משם יוצא בחינת ההארה לחוץ בבחינת בגדים בגימטריא חשמו"ל פרי לשמור את האמונה שלא תהיה נפגמת על ידי הסמרא אחרת חס ושלום, ומחמת שעקר השמירה צריכין ברגליו כנ"ל, על כן שם צריכים מנגלים שהם שמירה יתרה. שלא יהיו נכשלין הרגליו בכפירות חס ושלום, שהם בחינת נטויו רגליו, בחינת כשלונו הרגליו, כי המנגלים הם בחינה גבה מאד ושרשם מקום עליון מבחינת הרוח שבלב (כי בינה לבא, ומשם בחינת הבגדים בסוד החשמו"ל והמנגלים כי יעל גימטריא קנא וכו', כמובא בכתבים), בבחינת כתפלין קד מנגלים, ועל כן מברכים עליהם ברכה מיוחדת, "שעשה לי כל צרכי". ועל כן הזהירו עליהם רבותינו ו"ל מאד, כמו שאמרו רבותינו ו"ל, לעולם ימבר כל מה שיש לו ויחזק מנגלים לרגליו. כי עקר לשמור את האמונה ועקר הוא לשמור את הרגליו כנ"ל. וזה בחינת מנגלים שהם נמשכין מהרוח שבלב דנשיב ברגליו ומשם יוצאין המנגלים שהם שמירה להרגליו כנ"ל, ועל כן בשהיו רוצין לתחזק את האמונה כדי לקיים המשא ומתן שלא ישנה חברו את אמונת דבורו, היו נוהגין לקיים כל דבר על ידי המנגל שהיה שולף איש

נעלו ונתן לרעהו, ועל ידי שקבל אחד מחברו את המנגל, על ידי זה היה מקבל מחברו את החיות והשמירה של האמונה כנ"ל, ועל ידי זה נתחזק האמונה ולא היה יכל לשנות עוד נגד חברו מאחר ששמנו קבל חזק האמונה על ידי בחינת המנגל, על כן נתקיים הדבר על ידי זה ולא היה יכל לשנות עוד. וכן עכשו נוהגין לקיים כל דבר על ידי קנין סודר שהוא גם כן בחינה הנ"ל, כי הבגדים הם השמירה והחיות של האמונה כנ"ל ועל ידי זה נתחזק ונתקיים האמונה ואי אפשר לשנות עוד כנ"ל:

ועל כן הערב בשעת מתן מעות אין צריך שום קנין כלל רק בדבור בעלמא נשתעבד, כי בשעת מתן מעות, דהינו בשעת הנמלת חסד אוי שופע הרוח נדיבה, שהוא בחינת הרוח שבלב שמתיה את האמונה דנשיב בידיו והעקר ברגליו כנ"ל. ועקר הארת הרוח נדיבה שבלב נתעורר על ידי הערב שסומך עליו ומלווהו ועל ידי ההלוואה זו מאיר הרוח שבלב בידיו ורגליו כנ"ל. ועל כן גם הערב בשעת ההלוואה מקבל חיות והארה מבחינת הרוח שבלב דנשיב עקרו ברגליו והערב הוא בחינת רגליו כנ"ל ומקבל חיות והארה מהרוח נדיבה שבלב המלוה שמאיר על ידו ברגליו כנ"ל, ועל כן הערב משתעבד מיד, דהינו שצריך לקיים הבטחתו ואסור לשנות עוד, כי נתחזק אמונתו על ידי הרוח נדיבה הנ"ל

לקוטי הלכות

הלכות ערב ב

חושן משפט שמה

דְּנִשִּׁיב בְּרַגְלֵיךָ כִּנְל וְעַל כֵּן אֵי אֶפְשֶׁר לְשֹׁנוֹת עוֹד כְּאֵלוֹ הָיָה מִקְבֵּל קַנְיָן, כִּי עֶקֶר הַקַּנְיָן הוּא רַק בְּשִׁבִיל בְּחִינַת זוּ לְהַחִיזוֹת וּלְהַחֲזִיק אֶת הָאֲמוּנָה וְעִבְשׁוּ נִתְחַזַּק וְנִתְהַי הָאֲמוּנָה מִמִּילָא אֶפְלוּ בְּלֹא קַנְיָן עַל יְדֵי הַרוּחַ גְּדִיבָה שְׁנַתְעוֹרֵר עַל יְדֵי הָעֶרֶב הַזֶּה וּמֵאִיר בְּרַגְלֵיךָ כִּנְל, אֲבָל שְׂלֵא בְּשַׁעַת מִתֵּן מְעוֹת צָרִיד קַנְיָן, כִּי אִזּוּ בְּשִׁתּוֹבֵעַ הַמְּלוּחָה אֶת הַלּוֹחָה וְאִינוּ מִשְׁלֵם לוֹ וְזֶה נֶעֱשֶׂה אִזּוּ עֶרֶב וְאִזּוּ שׁוֹב אֵין מֵאִיר הַרוּחַ גְּדִיבָה הַנְּל, אֲדַרְבָּא, כְּבָר גִּשְׁקַע בְּחִינַת הַהֲאָרָה שְׁהֵאִיר הַמְּלוּחָה בְּהַלּוֹחָה עַל יְדֵי הַרוּחַ גְּדִיבָה כִּנְל וְעִבְשׁוּ מִשְׂאִינוּ מִשְׁלֵם הַלּוֹחָה לְהַמְּלוּחָה וְאִינוּ קָנִים בְּאֲמוּנָתוֹ הַרִי כְּבָר גִּשְׁקַע בְּחִינַת הַהֲאָרָה הַנְּל שְׁהֵאִיר הַמְּלוּחָה בְּהַלּוֹחָה שְׁהוּא בְּחִינַת רַגְלֵיךָ בְּחִינַת רַגְלֵיךָ יְרוּדוֹת וְכוּ', שְׂמִחְמַת זֶה אִינוּ קָנִים בְּאֲמוּנָתוֹ וְאִינוּ מִשְׁלֵם לוֹ מִחֲמַת שְׁהֵם נִתְאָחוּזוּ שָׂם, וּמִחֲמַת זֶה אִינוּ מִשְׁלֵם לוֹ, וּמִחֲמַת שְׂעִבְשׁוּ אֵין מֵאִיר הַרוּחַ גְּדִיבָה הַנְּל, אֲדַרְבָּא, כְּבָר גִּשְׁקַע הַהֲאָרָה הַנְּל בְּחִינַת רַגְלֵיךָ יְרוּדוֹת וְכוּ' כִּנְל, עַל כֵּן עִבְשׁוּ אֵין הָעֶרֶב מִשְׁתַּעֲבֵד בְּדַבּוּר לְבָד רַק בְּקַנְיָן כִּמוֹ כֵּל הַדְּבָרִים שְׂצָרִיבִין קַנְיָן כִּי לְהַחִיזוֹת וּלְחַזֵּק אֶת הָאֲמוּנָה וּבְלֹא זֶה אֵין קָיוֹם לְשׁוֹם דְּבָר עַל יְדֵי אֲמוּנַת חֲבָרוּ לְבָד וְכוּ', אֲבָל בְּשַׁעַת מִתֵּן מְעוֹת, אִזּוּ מֵאִיר הַרוּחַ גְּדִיבָה בְּחִינַת רַגְלֵיךָ, שְׁהוּא בְּחִינַת הָעֶרֶב, וְעַל יְדֵי זֶה נִתְחַזַּק הָאֲמוּנָה וְאִי אֶפְשֶׁר לְשֹׁנוֹת עוֹד, כִּי זֶהוּ בְּחִינַת קַנְיָן

מִמֶּשׁ כִּנְל. וְזֶה כִּמוֹ שְׂאֲמָרוּ רַבּוֹתֵינוּ ז"ל עַל עֶרֶב שְׂלֵא בְּשַׁעַת מִתֵּן מְעוֹת, הַרִי חֲחֻזְקָא אֶת חֲבָרוּ וְכוּ', עֵינֵי לְמַפְּזָה:

הַ זֶה בְּחִינַת יוֹם וּחְלִיפָה, כִּי כָּל אָדָם עֶקֶר עֲבוּדְתוֹ בְּזֶה הָעוֹלָם לְהַעֲלוֹת בְּחִינַת הַרְגְּלֵיךָ שְׂנֵאָחוּזִין שָׂם הַחִיצוֹנִים כִּנְל. וְזֶה עֶקֶר הָעֲבוּדָה לְהַעֲלוֹת וּלְחַזֵּק הַרְגְּלֵיךָ עַל יְדֵי בְּרוּר וְחִסּוֹן הָאֲמוּנָה בְּשִׁלְמוֹת, וְאַחַר כֵּן בְּשִׁמְעִיגֵי זְמַנּוֹ לְהַסְתַּלַּק הוּא צָרִיד שְׂנֵיחַ אַחֲרָיו בְּרַכָּה כֵּן שְׂמִילָא מְקוּמוֹ, שְׂחִתְקוֹ גַּם כֵּן בְּחִינַת הַרְגְּלֵיךָ עַל יְדֵי הָאֲמוּנָה בְּשִׁלְמוֹת. וְעֶקֶר חִסּוֹן הַרְגְּלֵיךָ הוּא עַל יְדֵי הַכֵּן שְׂמֵיחַ בְּחִינַת בְּרָא פְּרַעֲיָה דְּאֲבוּהָ וְהוּא נִמְשָׁד עַל יְדֵי רוּחַ הַצְּדִיק דְּנִשִּׁיב בְּיַדֵּיךָ וְרַגְלֵיךָ וְעֶקֶר בְּרַגְלֵיךָ שְׁהוּא בְּחִינַת כֵּת וּזְנוּ, כִּמוֹ שְׂכַתְבוּב: "וְגִלְיָה חִסְדֵי יִשְׁבֹּר". וְרַגְלֵיךָ, דָּא אֶתְתָּא (וְהַרְגָּא קִי) וְעַל יְדֵי זֶה עַל יְדֵי הַהוּא רוּחָא, עַל יְדֵי זֶה גוֹלְדֵי הַכֵּן, שְׁהוּא בְּחִינַת רַגְלֵיךָ, בְּחִינַת בְּרָא פְּרַעֲיָה דְּאֲבוּהָ. וְעַל יְדֵי זֶה עֶקֶר חִסּוֹן הַרְגְּלֵיךָ בְּחִינַת לְבוֹ גִּשְׂא אֶת רַגְלֵיךָ, כִּי אֵלוֹ תִּהְיֶה אֶלְפֵי שְׂנֵיחַ אִי אֶפְשֶׁר לְחַזֵּק בְּשִׁלְמוֹת אֶת בְּחִינַת הַרְגְּלֵיךָ, כִּי צָרִיד לְבָרֵךְ כָּל דוֹר וְדוֹר, עַל כֵּן עֶקֶר חִסּוֹן עַל יְדֵי שְׂנֵאָחָר אַחֲרָיו בְּנֵיחַם וּבְנוֹת לְדוֹרֵי יְרוּדוֹת וְכוּ' אַחַד לְפִי בְּחִינַתוֹ מְבָרֵךְ וּמִתְחַזֵּק אֶת בְּחִינַת הַרְגְּלֵיךָ לְפִי בְּחִינַתוֹ לְפִי הַעֵת וּלְפִי הַדוֹר. גִּמְצָא, שְׂעֶקֶר הַרְגְּלֵיךָ בְּחִינַת הַנְּל, דְּהִינוּ עַל יְדֵי הַי רוּחָא דְּנִשִּׁיב וְכוּ' כִּנְל - הוּא רַק עַל יְדֵי בְּנֵיחַם, וּבְשִׁמְתָה חֵם וְשִׁלּוּם בְּלֹא

בנים, או אינו יכול לעלות ולכלל בצירוף דנשמתין שהוא בחינת אמונה בידוע, מחמת שלא תקן את האמונה, שהוא בחינת רגליו. על ידי שלא הניח אחריו בנים, על פן התקון שלו על ידי אחיו שפעם את אשתו, שהוא בחינת רגליו של הנפטר, ושם נשאר האי רוחא דשדי בגיה, שהוא בחינת רוח הג'ל דנשיב, עקרו ברגליו ועל ידי זה יכול האח לתקן את אחיו הנפטר שיהיה נמשך עדין בעולם לתקן בחינת הרגליו ועקר התקון הוא על ידי האי רוחא הג'ל דנשיב ברגליו. ועל פן כשאינו רוצה ליבם או "והליצה געלו", געלו דיקא, שהוא השמירה של הרגליו. ונמשך מהרוח הג'ל, ועל ידי זה יש מקום להאי רוחא להתלבש על ידי חליצת הגעל, שהוא הלבוש והשמירה של האמונה שנמשך משם וכו' והבן כל זה. ועל פן נזכר ברות, "שלה איש געלו". לענין קיום משא ומתן בחינת חליצה ממש וכו' ושם ברות מרמז על סוד יבום וחליצה בידוע. וענין ביהר הקדוש ובכתבי האר"י "ל שכל סוד יבום וחליצה הוא בבחינת האי רוחא דשדי בגיה, הינו כנ"ל והבן;

[שך לעיל]

ו זהו שאמרו רבותינו ז"ל על הערב, שלא בשעת מתן מעות, שאינו משתעבד בלא קנין. הרי החונק את חברו

בשוק וכו', כי מאחר שכבר הלוח לו והלוחה אינו משלם להמלוה וזה מחמת בחינת רגליה ירדות מות, שמחמת בחינה זו אין הלוחה משלם להמלוה, מחמת שנתחאזו שם החיצונים בהלוחה או בממונו שהוא בחינת רגליו וכו', ומחמת זה אין הערב או משתעבד, כי כבר אינו מאיר הרוח נדיבה, אדרבא, כבר נשקע שם בבחינת רגליה ירדות וכו' כנ"ל. וזהו שדקדקו רבותינו ז"ל ואמרו: הרי החונק וכו', הינו שכבר התגבר סברא דמותא בבחינת רגליה ירדות וכו', מאחר שאין הלוחה משלם להמלוה כנ"ל, ומחמת זה בעצמו אין הערב משתעבד או, מאחר שאין שופע עכשו הרוח נדיבה וכנ"ל:

ו זהו שאמרו שם החלוק שבין ערב בשעת מתן מעות ללא בשעת מתן מעות שכן על אמונתו הלוח וכו', הינו שהערב בשעת מתן מעות היתה החלואה, הינו השפעת והארת הרוח נדיבה על כמד אמונת הערב, ומחמת זה בעצמו קבלה האמונה של הערב חיות וחיוק מהרוח נדיבה שכלב מחמת שנתעורר על ידו וכנ"ל, אבל שלא בשעת מתן מעות, לא על אמונתו הלוחה, ולא קבלה אמונתו חיוק וקיום מנה, כי אדרבא, כבר נשקע שם בחינה הג'ל, בבחינת הרי החונק, בבחינת רגליה ירדות וכו' כנ"ל. ועל פן אינו משתעבד בלא קנין, שהוא קיום כל דבר וכו' וכנ"ל:

דף ק"ז

לקוטי הלכות

הלכות ערב ג

חושן משפט שמו

לכבול פח הארתם. ועל פן פשוטו להפילו צוו לקיים בפורים, ומשלוח מנות איש לרעהו ומתנות לאביונים. זה בחינת תקון הנ"ל הנעשה על ידי צדקה וגמילות חסד, כי מתנות לאביונים זה צדקה, שעל ידי זה מעלים את העני מבחינת נטויו רגלי וכו' וכנ"ל, אבל צריכין גם בן שיהיה בחינת השווה אישה לאיש וכו' וכנ"ל, לכבול בחינת מקבל, רק יהיו שניהם שוין, וזה נעשה על ידי בחינת ומשלוח מנות איש לרעהו, כי זה שולח לזה וזה לזה. נמצא, שכל אחד שהוא בחינת מקבל אצל חברו אחר כך הוא נעשה נותן, כי חוזר ושולח לחברו. נמצא, שהמקבל והנותן שוין וזה בחינת השווה אישה לאיש וכו' וכנ"ל. וזה בחינת הלקאת גמילות חסד וכנ"ל וזה עקר התקון, בחינת ויהיה אור הלכנה באור החמה. ברוך השם לעולם, אמן ואמן:

הלכה ג

ערב בשעת מתן מעות - משתעבד בלא קנאו, שלא בשעת מתן מעות - אינו משתעבד אלא בקנאו;
ענין ערבות על פי המאמר "ויביום הכפורים - ואת הערבים צייתי לכלכלך" וכו' בלקוטי תנינא בסימן ד', ענין שם כל המאמר;
א כי עקר הוא הרצון. שצריך האדם להרגיל את עצמו לכסף ולהשתוקק ולהתגעגע בכל עת לה'

ח ודוד המלך עליו השלום שתיה מרתו אמונה, בחינת מלכות, והשתדל תמיד להעלות בחינת הרגליו, בבחינת "רגלי עמדה במישור", וכל תפלתו היה תמיד להנצל מסטרא דמותא שהיה סמוך לשם בבחינת כפשע ביני וכו', כמו שכתוב: "לא אמות כי אחיה וכו'". וכיוצא בזה וכמוכא בפרים, על פן בקש דוד, "ערב עבדך לטוב". כי היה צריך בחינת ערבות להנצל מבחינת סטרא דמותא, מבחינת רגליה ידות וכו'. ועל פן בקש מה' יתברך: "ערב עבדך לטוב וכו'":

כי עקר ערבות הוא בבחינה זו שהוא ערב שלא יהיה נשקע, בחינת ההארה הנ"ל דנשיב ברגליו, בבחינת רגליה ידות וכו' וכנ"ל. ועל פן בקש דוד המלך עליו השלום, שה' יתברך בעצמו, בבבול, יהיה ערב בערו להצילו משם וכנ"ל:

[שך לעיל]

ט רוח נדיבה של צדקה וגמילות חסד הוא בחינת רוח הצדיק דנשיב בדין ורגליו שהם בחינת מרדכי ואסתר וכו', ענין שם. ועל פן המן הרשע שרצה לכבול חס ושלום, הארה זו, על פן אמר, "ועשרת אלפי כפר כסף וכו'". כדי לכבול השקלים של ישראל, כמו שאמרו רבותינו ז"ל, דהינו כדי לכבול פח הצדקה של ישראל שעל ידה מאיר הרוח הצדיק בדין ורגליו שהם מרדכי ואסתר שרצה

ותברך ותתורתו ומצוותיו ולהשתדל
 תמיד שיהיו לו רצונות טובים חזקים
 וקדושה, וכמו שאמר רבנו ז"ל בשיחתו
 הקדושה עמנו באותה העת שגלה
 התורה ה"ל, כי אז שמענו השיחה
 הקדושה הנדפסת בהשיחות הר"ן
 המתחלת, עולם הזה אינו בלום, שמבאר
 שם עצם מעלת הרצון אל הקדושה, כי
 אמר רבנו ז"ל שעקר עבודת ה' הוא
 הרצון, כי לעבוד ה' אינו יודע מי הוא זה
 שיוכל לומר שעבד ה' ותברך, ואפלו
 מלאך ושרף אינו יכול להתפאר שיוכל
 לעבוד ה' וכו', רק העקר הוא הרצון לה'
 ותברך ואף על פי שדומה שהכל רוצים
 להתקרב לה' ותברך, כי הכל חפצים
 ליראה את שמו, אף על פי כן לא
 מבעיא שאין אדם אחד דומה לחברו
 בענין הרצון כי אם גם באדם אחד אין
 יום אחד דומה לחברו בענין הרצון וכו',
 כמבאר שם, עין שם, וכן דבר מזה רבנו
 ז"ל כמה פעמים בכמה לשונות, שהעקר
 הוא רק הרצון והכסופין שירצה ויכסף
 תמיד ברצון חזק לעשות רצונו ותברך
 באמת ואם אף על פי כן אינו זוכה מה
 לעשות ויתגבר לבלי להפסיק ולבטל
 הרצון חס ושלום, רק ירצה יותר ברצונות
 חזקים יותר ויתגבר ברצון חזק וכסופין
 גדולים לה' ותברך תמיד בכל עת לעולם
 ועד, כי העקר הוא הרצון:

ב פי באמת עקר התכלית הטוב של
 הנשמה הקדושה הוא שתזכה

לתכלית שלמות הרצון, שהוא בחינת
 רצון שברצונות, שתזכה הנשמה שיהיו
 לה רצונות חזקים אמתיים לה' ותברך עד
 שתזכה להכלל ברעוא דרעיון שהוא רצון
 שברצונות שזהו השלמות והמעלה
 העליונה מפל המעלות. כמו שמצינו
 שמושה רבנו עליו השלום שהוא מבחר
 מין האנושי ומי לנו גדול ממושה רבן של
 כל הנביאים והצדיקים האמתיים של כל
 הדורות, ובסוף בעת הסתלקותו שאז זכה
 בודאי לתכלית שלמות המעלה שאי
 אפשר להשיג, וכל עקר עצם הפלגת
 מעלתו הוא שזכה בעת הסתלקותו
 הקדושה להכלל ברעוא דרעיון, שהוא
 רצון שברצונות, כמבאר בזוהר הקדוש
 (תרי"ג) שהסתלקות משה היה בשבת
 במנחה ברעוא דרעיון. נמצא, ששלמות
 הרצון הוא גבה מן הכל וכל עקר
 התכלית של כל התורה והמצוות הוא
 לזכות לרצון ולהכלל ברצון העליון, כי
 משה רבנו הוא בעצמו בחינת התורה
 והמצוות ועל כן משה רבנו גימטריא
 תר"ג, כי הוא בעצמו בחינת כלליות
 תר"ג מצוות התורה, ותכלית שלמות
 מעלת משה רבנו הוא שנגלל ברצון
 שברצונות ברעוא דרעיון כנ"ל. נמצא,
 שתכלית כל המצוות, שהם בחינת משה
 רבנו כנ"ל, עקר התכלית הוא לזכות
 לרצון בשלמות, שהוא בחינת רצון
 שברצונות כנ"ל, כי כל המצוות אנו
 עושין שיהיה לרצון לפניו, כמו שאמרו

לקוטי הלקות

הלקות ערב ג

חושן משפט שמט

רבוחינו ז"ל: 'נחת רוח לפני, שאמרתי ונעשה רצוני, הינו שנופה על ידי המצוות להכלל ברצון העליון, שהוא בחינת הסתלקות משה, שהוא כלליית התורה והמצוות כנ"ל:

ג פי עקר ירידת הנשמה לזה העולם העכור והשפל הוא רק בשביל הרצון, כדי שתנופה לרצון בשלמות ובשביל זה הכרח הנשמה לירד ולהתרחק ממקום מעלתה ולבוא בעולם הנשמי העכור והשפל ולהתלבש בגוף נשמי בחומר עב ומגשם בזה העולם העשירה בתכלית הרחוק ממקום כבודה. וכל זה היה בשביל הרצון, פי ה' יתברך רצה לזכות את ישראל שיובו לכל טוב, לטוב האמתי בשלמות העולה על הכל. וה' יתברך יודע שעקר תכלית הטוב הוא לזכות לרצון בשלמות כנ"ל, על פן הכרחה הנשמה להתרחק ממקום כבודה ולירד לזה העולם הנשמי כדי שיתגבר הרצון ביותר, פי זה ידוע בחוש שכל מה שנתרחקו יותר מתגבר הרצון ביותר, פי הכן כל זמן שהוא אצל אביו אף על פי שאהבתו חזקה מאד, אף על פי כן אין שוקד לומר שיש לו רצון ונענגועים לאביו מאחר שהוא אצלו תמיד, אבל כשהבן נוסע מאביו לאיזה מקום אז הוא מתענגע ברצון חזק לאביו. וכל מה שהבן גתרחק יותר מאביו, מתגברים ביותר הרצונות והנענגועים לאביו. ועל פן הכרחה הנשמה לירד ממקומה

הגבה מאד מאד ולהתלבש בזה העולם הנשמי הרחוק בתכלית הרחוק משרש נשמת ישראל כדי שיתגבר הרצון של הנשמה ביותר מחמת שהיא רחוקה מאד משלחן אביה, פי כל מה שרחוקו יותר מאביו מתגבר הרצון יותר כנ"ל ובאמת זה עקר הנסיון והבחירה של האדם, פי באמת כל מה שרחוקו יותר הרצון מתגבר ביותר, וכל זמן שהרצון בשלמות כראוי בודאי יזכה על ידי זה להתרחקות דיקא למעלה נפלאה, פי יזכה להכלל ברצון העליון, ברצון שברצונות על ידי רצונו החזק מאד שזכה בזה העולם הרחוק דיקא כנ"ל, פי דיקא מחמת גדל ההתרחקות וזה לרצון חזק בשלמות כנ"ל, אשר רק בשביל זה ירד לזה העולם כדי לזכות פאן דיקא לרצון העליון, מחמת שזה העולם רחוק ביותר בתכלית הרחוק כנ"ל, אבל ה' יתברך נתן בחירה לאדם ועל פן את זה לעמת זה עשה אלקים, פי ברא בזה העולם פמה דברים והלביש בהם חיותו יתברך ונתן בחירה להאדם, דהינו שיש גם רצונות לתאוות עולם הזה שאלו הרצונות הם מתנגדים כנגד רצון דקדושה, פי עקר כל התאוות הם רצונות גפולים ועל פן נקראים 'תאוות' שהוא בחינת חמדה ורצון וכשמתגברים חס ושלום, התאוות של העולם הזה שהם רצונות דסמרא אחרא אזי חס ושלום נפגם הרצון דקדושה. ער, שהם ושלום, יכול לשבח לגמרי את

הרצון דקדושה עד שישפח מלכסף ולהשתוקק לה' יתברך. ובאמת כל הדברים שבפרא ה' יתברך בעולם הזה שיש לאדם תאוה אליהם ברא הכל לטובתנו בשביל קיום האדם, כי באמת לא היה אפשר להאדם להתקיים בעולם הזה אפלו שעה קלה לגדל רצון וכסופין והשתוקקות הנשמה הקדושה שבאדם אשר היא משתוקקת תמיד לשוב אל יודיה למקור הצבה ברצון חזק ותקוף מאד, כי שרש הנשמה למעלה הוא ממקור הרצון. מבחינת רעוא דרעון שהוא שרש נשמת ישראל הכלולים במשה רבנו אשר טבע הנשמה תמיד לכסף ברצון חזק מאד לה' יתברך, בפרט בבואה לעולם הזה השפל והגשמוי הרחוק בתכלית הרחוק ממקום קדושתה, אשר מחמת זה מתגבר פאן בעולם הזה הרצון יותר ויותר פנ"ל, ועל פן מגדל הפלגת עצם הרצון החזק שיש להנשמה בעולם הזה לשוב למעלה לשרשה לא היה אפשר להנשמה שתתקיים בהגוף אפלו שעה קלה, על פן למתייה שלח אלקים כל עניני אכילה ושתיה וכיוצא אשר ברא אלקים בזה העולם, אשר על ידיהם יכולה הנשמה להתקיים בהגוף בזה העולם, כי בכל התאוות שפנה העולם מלבש בהם רצונות עליונים, כי יש בכלם ניצוצות קדושות עליונות שהם נמשכין מרצון העליון, ומחמת שהנשמה מוצאת גם בזה העולם רצונות עליונים המלבישין

בכל דבר, על פן היא מרצה קצת להתמהמה בזה העולם כדי להעלות אלו הרצונות, כדי שיתוסף עליה אור הרצון יותר ויותר על ידי שתוכה להעלות כל הרצונות הנפולים המלבישין בכל עסקי העולם הזה באכילה ושתיה וכיוצא. נמצא, שבאמת כל הדברים של העולם הזה שיש להאדם רצון ותאוה אליהם הכל הוא לטובה בשביל קיום העולם פנ"ל. ועל פן מתקיים נפש האדם בקרבו על ידי אכילה ושתיה מחמת שבהם מלבש רצונות עליונים, אשר רק על ידי זה יש קיום להנשמה בזה העולם מחמת שמוצאת גם פאן רצונות עליונים פנ"ל, אבל מחמת שאלו הרצונות מלבישים בדברים גשמיים יש בהם אחיות הסטרא אחרא, על פן צריך האדם להתגבר מאד שלא יפל לתאוה, לרצון גשמי חס ושלום, אשר על ידי זה חס ושלום יהיה נפגם הרצון דקדושה חס ושלום, פנ"ל. על פן צריכין להסתפק במועט מאד בכל עניני העולם הזה ואפלו מעט המכרח צריכין להתגבר מאד מאד שיהיה בקדושה ובטהרה באפן שלא יהיה נפגם על ידי זה הרצון דקדושה רק אדרבא, על ידי כל מה שאוכל ושותה וכיוצא וזה הרצון דקדושה יותר ויותר, כמו שכתב רבנו ז"ל במקום אחר שמוי שאובה יכול לקבל בעת האכילה ודיקא הארת הרצון:

ד נמצא, שהכלל הוא הרצון לה' יתברך, אשר רק בשביל זה

לקוטי הלכות

הלכות ערב ג

חושן משפט שנה

בא האדם לעולם הזה והוא עקר התכלית של האדם וכנ"ל. וזה בחינת השוכה שגדולה מאד. עד שיכולין לזכות על ידי התשובה שיתקבכו העוונות לזכיות. וזהו בחינת ירידה קדם העליה, שקדם שיש להאדם עליה בעבודת ה' צריך שיהיה לו ירידה קדם העליה, פי הירידה היא תכלית העליה כמובא. ולכאורה הדבר תמוה ואינו מובן מדוע על ידי הירידה דיקא זוכה לעליה? אך על פי הנ"ל מובן היטב כי עקר מה שבא האדם לעולם הזה הוא בשביל הרצון אשר בשביל זה הכרחו הנשמה לירד לזה העולם הרחוק ביותר. כדי שיתגבר הרצון ביותר לגדל ההתרחקות כנ"ל, על פן כשיורד ונפול חס ושלום, לאיזה תאוה או עברה חס ושלום, ואז נתרחק יותר ויותר. ואז אם זוכה אחר כך להזכיר את עצמו ולשוב בתשובה לה' ותברך, אזי אחר כך בנדאי מתגבר הרצון יותר ויותר מחמת שידוע בעצמו גדל רחוקו מה' ותברך על ידי רבוי עוונותיו על פן בנדאי רצונו חזק ותקוף ואמין מאד מאד לה' ותברך בלי שעור וערך ועל פן יכול לזכות על ידי זה דיקא למעלה יתרה, פי במקום שבעלי תשובה עומדין אין צדיקים גבורים יכולין לעמוד, פי הם זוכין לרצון חזק יותר מחמת שנתרחקו יותר כנ"ל. ועל פן קדם שהאדם צריך לעלות לעליה גדולה יותר צריך שיהיה לו ירידה מקדם, פי כל העליות והמדרגות הם

בבחינת הרצון, כמובן מדברי רבנו ז"ל, ועל פן פשהאדם צריך לעלות לעליה גדולה יותר, הינו שזוכה לרצון יותר ויותר, בנדאי צריך שיהיה לו ירידה קדם העליה כדי שיתגבר הרצון ביותר כנ"ל, שעל ידי זה זוכה לעליה למדרגה גבה יותר, כי התגברות הרצון יותר זהו בעצמו העליה כנ"ל:

דף ק"ב

ובאמת כשיש להאדם ירידה קדם העליה הוא אז בספנה עצומה, פי הרבה נשקעו בירידתם רחמנא לצלן כמובא בספרים, פי אף על פי שעל ידי הירידה וההתרחקות מתגבר הרצון ביותר, הינו אם זוכה לזכר את מעלתו ולבלי לשכח לכסף ברצון חזק תמיד לה' ותברך, אבל יכול להיות חס ושלום, שעל ידי שירד ונתרחק ישכח חס ושלום, את ה' ותברך ויפול חס ושלום, לרצונות דסמרא אחרא שהם תאוות עולם הזה. עד שיוכל לשכח את הרצון דקדשה לגמרי ועל פן באמת בנדאי אשרי מי שלא חטא, פי גם האדם מה שהוא מלבש בעולם הזה לכד הוא גם כן בספנה גדולה שיוכל לשכח את הרצון דקדשה חס ושלום, על ידי הרצונות הפגומים של העולם הזה, אפלו על ידי הרצונות של החר, מפל שפן וכל שפן כשחם ושלום נכשל באיזה עוון וחטא ונתרחק יותר ויותר, בנדאי הוא מספן מאד, פי יכול חס ושלום לשכח לגמרי את הרצון דקדשה מחמת שנתרחק מאד,

אבל מי שפבר נכשל באיזה חטא ועוון ואפלו אם הרבה לפשע מאד מאד, ואפלו אם עשה מה שעשה, אף על פי כן אם יתגבר את עצמו על כל פנים לבלי לשפח את ה' ותברך ועל כל פנים יזכר את עצמו בכל פעם וירגיל את עצמו לכסף ולהשתוקק לה' תברך ברצון חזק תמיד זה עקר התשובה. ויכול לזכות על ידי זה לעליה גדולה וכל העונות יתחפכו לזכיות, כי יכול לזכות לרצון חזק מאד מאד מחמת שנתרחק יותר כנ"ל:

ה והכלל הוא, שאין שום יאוש בעולם כלל, ואפלו אם האדם הוא כמו שהוא כל זמן שעדין הוא זוכר את ה' תברך ויש לו רצון לשוב אליו תברך, אף על פי שזה כמה אשר הוא בוסף לשוב אליו תברך ועדין לא זכה לתשובה, אדרבא, פגם יותר והוסיף חטא על פשע חס ושלום, אף על פי כן יחזק עצמו לכסף ולהשתוקק לה' תברך תמיד בכל עת, ועל ידי זה בודאי סוף כל סוף יזכה לצאת משמותיו, ויזכה בודאי לתשובה בלי ספק ודרך זה הוא עצה טובה ונכונה לכל אדם שבעולם מגדול ועד קטן. הן צדיק גדול מאד או איש פשוט באמת הצריך לצאת מדרגא לדרגא גבה יותר, והן אנשים הקטנים במעלה מאד, ואפלו המנחים בשאול תחתיות המלככים במעשים רעים מאד, אף על פי כן על ידי בחינת רצון הפל יכולים לעלות מתכלית דיומא התחתונה עד רום

המעלות. ואי אפשר לבאר בכתיב עצם מעלת הרצון והכסופין דקדושה כפי מה שהבנו מדברי רבנו הקדוש ז"ל, כפי מה שזכינו לשמע מפיו הקדוש בעצמו, כי בכתיב אי אפשר לבאר אפלו קצה אפלו חלק מאלף, וכבר גלה כמה וכמה תורות גבוהות על זה אשר נדפסו כבר, אבל יותר מזה הבנו מפיו הקדוש ומתנועותיו הקדושים ורמיוותיו הנפלאים בעת שדבר מזה כמה וכמה פעמים. וצריך כל אדם כפי מה שהוא להרגיל עצמו מאד בזה לכסף ולהשתוקק תמיד לה' תברך ברצון חזק ותקוף ודבר זה יכול בודאי כל אדם לקיים אפלו הפחות שבפחותים ואי אפשר לקלקל ולסתור עצה הזאת בשום אופן מי שרצה לקומה, כי בשלמא כל הדברים והעצות שבעולם יכול הבעל דבר להתגבר לבלי להניח את האדם לעשותם, אבל רצון לבד זה אי אפשר לסתור בשום אופן כי יהיה איד שיתנה, אף על פי כן אני רוצה לשוב לה' תברך ברצון חזק, כי מי פתי ומשגע שלא ירצה טוב האמתי והנצחי רק שקשה לו להתגבר על מה שצריך להתגבר, אבל על כל פנים הרצון של כל ישראל הפאמינים בה' תברך בודאי חזק מאד מאד לשוב אליו תברך, רק מחמת שאין יודעין מעלת הרצון שהרצון בעצמו טוב מאד. על כן בשרואין שכמה פעמים רצו ברצון חזק לה' תברך ואף על פי כן עדין לא יכו לעבודת ה' תברך וגם קצת פגמו

לקוטי הלכות

הלכות ערב ג

חושן משפט שג

יותר על פן הם מתאשים בעצמן ושוכחים לבסוף יותר עד שנתעלם הרצון אצלם. ובאמת זה הפגם קשה יותר מן הכל, כי איד שהוא על כל פנים אל ירפה את הרצון ולא ימש ולא יעזב את הרצון, אדרבא, ירגיל עצמו לבסוף ולהשתוקק בכל פעם יותר ויותר ברצון חזק יותר ויותר לה' ותברך וזה הרצון בעצמו טוב מאד ויכול לזכות על ידי זה לחשובה שלמה באמת ולעלות לכל המעלות דקדושה כנ"ל:

ומשתוקקים לה' ותברך בחפץ ורצון ותשוקה גדולה מאד מאד. וזהו: 'מה תעירו ומה תעוררו את האהבה עד שתחפץ', כי לא יועיל לכם מה שאתם עוסקים לעשות שנאה ונקלול חס ושלום, כמו שפרש רש"י שם, כי לא יועיל בלום מאחר שלעולם אי אפשר לכבול הרצון דקדושה, כי בודאי כל אחד מישראל כפי מה שהוא עדין הוא חפץ ומשתוקק לשוב לה' ותברך. ומאחר שעדין יש להם רצון וכסופין אליו ותברך בודאי לא יוכלו להרחיק ישראל מה' ותברך לעולם, כי סוף כל סוף ישובו בלם אליו מאחר שלעולם הרצון חזק לשוב אליו ותברך כנ"ל:

ו זה שכתוב (שיר השירים ח): "השבעתי אתכם בנות ירושלים בצבאות או באילות השדה מה תעירו ומה תעוררו את האהבה עד שתחפץ". הינו שנגסת ישראל אומרים להאמות והסמרא אחרא, שהם נקראים צבאות ואילות השדה, שהם בחינת חיות רעות הדוחסים וטורפים, שהם בחינת חכמי הטבע, שהם פגם הרצון, כמבאר בהתורה הנ"ל שמהם עקר פח היצר הרע שנקרא אל אחר כפירות פדוע. וישראל קדושים אומרים להם שלא יועיל להם שום דבר שהם עושין ומשתדלין לקלקל חס ושלום, האהבה שבין ישראל לאביהם שבשמים על ידי הפתויים והסתות שמפתין ומסיתין את כל אחד ואחד במה שמסיתין אותו לרחקו מה' ותברך חס ושלום, שכל זה לא יועיל להם, כי אף על פי שבבך נכשלו בנו במה וכמה, אף על פי כן אנו עדין חפצים

כי הרצון הוא נמשך מבחינת רעוא דרעיון, שהוא בחינת עתיקא קדישא, ששם אין מגיע שום פגם פדוע, ששם נאמר: "אם המאת מה תפעל בו וכו'". פדוע ועל פן פגנד הרצון אין יכול לקלקל שום פגם וחמא, כי הרצון מתגבר על הכל, כי שם אין מגיע שום פגם והבן:

כי בחינת רצון שהוא נמשך מבחינת רעוא דרעיון זה בחינת אור האין סוף, ועל פן בחינת הרצון אי אפשר לקלקל בשום אופן, כי אור הרצון הוא בחינת אור אין סוף שאינו נפסק לעולם, כי אין לו סוף ותכלית, כי אחר כל תקלקולים חס ושלום, סוף כל סוף אנו משתוקקים אליו ותברך ברצון חזק, כי

16

חושן משפט

אור הרצון הוא בחינת אור אין סוף שאין לו סוף כנ"ל:

שעל ידי זה נתהפך הירידה לעליה והעונות נתהפכין לזכויות, כי על ידי העונות שזכה אחר כך לשוב עליהם, על ידי זה זוכה לרצון חזק יותר וכנ"ל:

וזה שאמרו רבותינו ז"ל (שבת קיח), 'כל המענג את השבת נותנין לו גחלה כלי מצרים'. כי קדשת ענג שבת, שהוא בחינת רצון, בחינת רעוא דרעוין, והו בחינת גחלה כלי מצרים שאין שולט ונוגע שם שום מצר, שהוא בחינת סמרא אחרא ודינים שהם נקראים מצרים של הקדשה, כי בבחינת הרצון דקדשה אין יכול לגע שם שום סמרא אחרא וקלפות כנ"ל, כי הרצון דקדשה של ישראל אין יכולין לבטל לעולם, כי לפעמים חס ושלום, יכולין להתגבר לבטל את ישראל מאיזה מצוה או להכשילם חס ושלום, באיזה מכשול על ידי התגברותם חס ושלום, אבל הרצון אין יכולין לבטל לעולם, כי אף על פי כן אנו רוצים ברצון חזק לשוב לה' ותברך, שזהו בחינת "מה תעירו ומה תעוררו את האהבה עד שתחפץ" כנ"ל. ועל כן נקרא קדשת שבת, שהיא בחינת רצון דקדשה גחלה כלי מצרים, כי כנגד הרצון דקדשה אין שום מצר דסמרא אחרא וקלפות שיוכל למלקלו חס ושלום, בחינת מה תעירו וכו' עד שתחפץ וכו' כנ"ל:

ח וְחַנּוּהַ הַכֹּלֵל, שְׁעַקְר הַתְּכֵלִית שֶׁל הָאָדָם בְּעוֹלָם הַזֶּה הוּא הַרְצוֹן דְּקִדְשָׁה לַה' יִתְבָּרַךְ כְּנ"ל וְעַקְר

ז וְזֶהוּ עֵצָם גְּדֵלַת מַעֲלוֹת קִדְשַׁת שַׁבַּת קִדְשָׁה שְׁעוֹלָה עַל הַכֹּל, כִּי שַׁבַּת הוּא כְּלוֹ רְצוֹן, כְּמוֹ שְׁאָנוּ אוֹמְרִים: "וְשַׁבַּת קִדְשָׁה בְּאַהֲבָה וּבְרְצוֹן הִנְחַלְתָּנוּ". כִּי בְּשַׁבַּת מֵאִיר רַעוּא דְרַעוּיָן, רְצוֹן שְׁבַרְצוֹנוֹת, וְעַל כֵּן אֵין בְּשַׁבַּת כְּטָלִים כֹּל הַל"ט (שְׁלֹשִׁים וְתֵשֶׁבֶת) מִלְּאִכּוֹת, מִכְּבֹאֵר הַיּוֹטֵב בְּהַתּוֹרָה הַנ"ל וְעַל כֵּן עַל יְדֵי שְׁמִירַת שַׁבַּת קִדְשָׁה מוֹחֲלִין לוֹ כֹּל עוֹנוֹתָיו, כְּמוֹ שְׁאָמְרוּ רְבוּתֵינוּ ז"ל (שַׁבַּת קט), כִּי עַל יְדֵי הַרְצוֹן נִתְהַפְּכִין כֹּל הָעוֹנוֹת לְזוֹכוֹת, כִּי עַקְר הַתְּשׁוּבָה הוּא בְּחִינַת רְצוֹן דְּקִדְשָׁה כְּנ"ל, כִּי עַקְר הַתְּשׁוּבָה הִיא הַחֲרָטָה שְׁמַתְחַרֵּט מֵאֵד עַל שְׁעִישָׁה הַמַּעֲשֵׂה הַזֶּה וְעַקְר הַחֲרָטָה הִיא הַרְצוֹן שֵׁישׁ לוֹ עֲבֹשׁוֹ רְצוֹן דְּקִדְשָׁה שֶׁהוּא מִתְחַרֵּט מֵאֵד עַל מַה שְׁעִישָׁה, דְּהֵינּוּ שְׁהִיָּה מְרַצָּה מֵאֵד אִם לֹא הָיָה עוֹשֵׂה וְאֵת. נִמְצָא, שְׁעַקְר הַחֲרָטָה הוּא הַרְצוֹן דְּקִדְשָׁה, דְּהֵינּוּ שְׁעֲבֹשׁוֹ אֵינוֹ רוֹצֵה אֶת הָעֲבֵרָה כֹּלֵל רַק רְצוֹנוֹ הוּא הַלּוֹאֵי וְלֹא הָיָה עוֹשֵׂה אֶת הָעֲבֵרָה וְעַל יְדֵי הַחֲרָטָה הַזֹּאת שֶׁהוּא רַק רְצוֹן דְּקִדְשָׁה, עַל יְדֵי זֶה מוֹחֲלִין לוֹ. וְעַל כֵּן בְּשַׁבַּת שְׁאֵין זֹכִינ׳ דְּקִדְשָׁה, עַל יְדֵי זֶה זֹכִינ׳ לְתְּשׁוּבָה שֶׁהוּא בְּחִינַת שַׁבַּת, כְּמוֹ שְׁכָתֵב רַבְנֵינוּ ז"ל בְּמִקּוֹם אַחֵר, בְּחִינַת "וְשַׁבַּת עַד ה' אֵלֶיךָ", כִּי עַקְר הַתְּשׁוּבָה הִיא בְּחִינַת רְצוֹן דְּקִדְשָׁה שְׁמַתְחוֹן בְּיוֹתֵר אַחֵר הַחֲטָא אִם זֹכֵה לְהַתְּעוֹרֵר לְתְּשׁוּבָה

ההתחלה בעבודת ה' והסוף והתכלית הכל הוא בחינת הרצון, כי עקר הוא הרצון בנ"ל, כי הנשמה הוא בחינת רצון, כי כלליות נפש רוח נשמה נקרא נפש, ונפש הוא לשון רצון, כמו שכתוב: "אם יש את נפשכם וכו'". כי הנשמה שרשה מבחינת רצון העליון ועקר תכליתה שתחזור למקום אשר חצבה משם, שתופה להכלל ברצון שברצונות בבחינת נשמת משה רבנו בנ"ל, אבל מחמת שהנשמה מולבשת בגוף הנשמי בעולם העשיה הרחוק ומנשם מאד על בן היא בספקה ובנסיון, כי חס ושלום תוכל לשפח את הרצון הקדשה על ידי גדל רחוקה ועל ידי הרצונות הנפולים המלבשים בתאוות עולם הזה וכו', על בן

המל ה' ותברך עלינו ונתן לנו את תורתו ומצוותיו הקדושים שהם נקראים תרי"ג עמין דאורייתא, כמו שאיתא בזהר הקדוש אשר על ידי עשיית אלו המצוות הקדושים אנו זוכין לקדש את גופנו ואת כל העולם המעשה הזה, כי כל מצוה ומצוה נמשכת מרצונו ותברך, כי רצונו היה שגעשה המצוה הזאת באופן זה כגון ציצית של צמר ופשתים על בגד הכהן דיקא וכיצא בזה בשאר המצוות כמו שכתב רבנו ז"ל במקום אחר (ספן ל, ד). ועל ידי שאנו עושין המצוה הזאת בגופנו הנשמי בדברים גשמיים של עולם הזה דיקא, על ידי זה אנו מקדשין חלק מוגופנו. וכמו בן חלק מן העולם הזה

שהוא מכון כנגד המצוה הזאת, ועל ידי זה אנו זוכין כפי בחינת המצוה להפיר עצמנו בעולם הזה ובגוף הזה לכסף לה' ותברך ברצון חזק ואז נכלל עשיה ברצון, שזהו עקר התכלית בחינת סוף מעשה במחשבה תחלה, כי זה עקר תענוגיו ושעשועיו ותברך כשזוכין על ידי עשיית מצוותינו להכלל תכלית העשיה ברצון העליון. שזה זוכין על ידי המצוות הקדושים שהם רצונות עליונים שאנו מקיימין אותם על ידי דברים גשמיים דיקא של זה העולם ובגוף הנשמי, כי עקר שלמות הרצון הוא כשעולה הרצון מזה העולם הנשמי הרחוק ביותר, כי זה הרצון חזק ומאיר ביותר מחמת גדל הרחוק בנ"ל:

ט וזה בחינת צדקה שהיא שקולה כנגד התורה בלה, כי עקר הארת הרצון היא על ידי צדקה, כמבאר בפמאר הנ"ל, עין שם מה שמבאר שם שעל ידי צדקה מעלין ומתקנין פנים נפילת הימים של הזקנים שאינם פראוי שממם יונק חס ושלום, מצח הנחש שהוא מתנגד לבחינת מצח הרצון, שהוא בחינת רצון שברצונות. ועל ידי צדקה מבטלין יניקת מצח הנחש ואז מתגבר ומתגלה מצח הרצון בחינת רצון שברצונות, ועל ידי זה נשמע קול הקריאה של יום טוב שקורא ומגלה את הרצון בבחינת מקרא קדש ועל ידי התגלות הרצון זוכין ליראה ועל ידי היראה נשפע חסד, כי על ידי היראה

על ידי שהוא מהפך הרגו והאכזריות שמתבעו לרחמנות ולתן צדקה, על ידי זה נתפטר הרגו, שהוא הפך הרצון ונתגלה הרצון וכו', ועל ידי זה נתפטרין כל העסקים והעבודות וכל הל"ט מלאכות, פי נתקיים "ועמדו זרים וכו'" כנ"ל, עני שם כל זה היטב:

י וְהִנֵּה עַל פִּי הַנֵּ"ל מְבָרַר הַעֲנֵן הַיָּטֵב פִּי עֶקֶר הַרְצוֹן הוּא כְּשׂוֹזְכִין לְרִצּוֹן אֲמַת בְּעוֹלָם הַעֲשִׂיָה הַזֶּה, אֲשֶׁר בְּשִׁבִיל זֶה יִרְדֶּה הַנְּשֻׁמָה לְזוֹת הָעוֹלָם דִּיקָא וְאִז כְּשׂוֹזְכִין לְרִצּוֹן בְּזוֹת הָעוֹלָם הַרְחוֹק בְּיוֹתֵר. שְׁעַל יְדֵי זֶה הַרְצוֹן חֹק וּמֵאוֹר בְּיוֹתֵר כֵּן"ל אִז נִכְלָל עֲשִׂיָה בְּרִצּוֹן וְנִתְהַפֵּךְ עֲשִׂיָה, שְׁהוּא בְּחֵינַת רְגֵו וְדִין, לְרִצּוֹן שְׁזוֹהוּ עֶקֶר שְׁלֵמוֹת הַרְצוֹן לְהַפֵּךְ רְגֵו לְרִצּוֹן שְׁהוּא בְּחֵינַת הַנֵּ"ל לְהַפֵּךְ עֲשִׂיָה לְרִצּוֹן, פִּי עֲשִׂיָה, הֵינּוּ כֹל הָעֲבוֹדוֹת דְּחַל וְכֹל הָעִסְקִים, שְׁהֵם בְּחֵינַת ל"ט מְלָאוֹת, הֵם הַפֶּךְ הַרְצוֹן מִמֶּשׁ, פִּי הַרְצוֹן הוּא בְּחֵינַת בְּטוּל, בְּחֵינַת שְׁבֵת. וְכֹל הָעֲשִׂוִּיֹת הֵם בְּהַפֵּךְ מִמֶּנּוּ מִמֶּשׁ, פִּי הַעֲשִׂיָה הֵם בְּחֵינַת רְגֵו וְדִין, פִּי עֶקֶר אֲחִיוֹת כֹּל הַדֵּינִים הוּא כְּעֲשִׂיָה כְּדוּעָה, פִּי כֹל הָעֲשִׂוִּיֹת, שְׁהֵם בְּחֵינַת ל"ט מְלָאוֹת, הֵם נִמְשָׁכִין מִחֲמַט אֲדָם הָרָאוֹן שְׁעַל יְדֵי זֶה נִתְקַלַּל, "בְּעֲצָבוֹן תֵּאֱכֹלֶנָה גֹזַעַת אֶפְדִּי תֵאֱכַל לֶחֶם", שְׁעַל יְדֵי זֶה מִקְרָחִין לְהַתְנַגֵּעַ בְּאוֹי הַל"ט מְלָאוֹת וְצָרִיכִין לְהַתְנַגֵּעַ מֵאוֹד לְעֲשׂוֹת הַל"ט מְלָאוֹת כְּקִדְשָׁה גְדוֹלָה כְּדֵי לְכַרְרֵם מִזְהֵמַת הַנְּחָשׁ, שְׁהוּא ל"ט

נְעִישָׁה חֲקִיקָה וְכֹלִי לְקַבֵּל הַשְּׁפַעַת הַחֶסֶד. וְאִז כְּשִׁשׁוּפֵעַ הַחֶסֶד, אִז אִין צָרִיכִין לְעֲשׂוֹת שׁוּם עֲבָדָא וְעִסְק בְּשִׁבִיל פְּרִנְסָה, פִּי נִתְקִים "וְעָמְדוּ זָרִים וְרַעוּ צֹאנֵכֶם וּבְגֵי יָבֵר אֲפִרְיִכֶם וּבְרַמְיִכֶם וְאַתֶּם כְּהֵנִי ה' תִּקְרְאוּ". כְּהֵנִי ה' דִּיקָא, בְּחֵינַת חֶסֶד, פִּי מִתְקִים הָעוֹלָם בְּחֶסֶדוֹ וְנִתְבַּטְּלוּ כֹל הַל"ט מְלָאוֹת שְׁהֵם כֹּל הָעִסְקִים וְהַמְשָׂא וּמִתֵּן וְהַמְלָאוֹת שְׁעוֹשִׂין, פִּי אִף עַל פִּי שְׁגֵם הַל"ט מְלָאוֹת הֵם בְּחֵינַת עֲבוֹדַת הַבּוֹרָא, פִּי ל"ט מְלָאוֹת מִמְשָׁכִין גְּמָרִינֵן וְכֹל הָעִסְקִים וְהַמְשָׂא וּמִתֵּן וְהַמְלָאוֹת שְׁעוֹשִׂין שְׁפֵלִם כְּלוּלִים בְּל"ט מְלָאוֹת, כֹּלֵם הֵם בְּבְחֵינַת מְלָאכַת הַמְשָׁכִין כְּשׂוֹזְכִין לְעֲשׂוֹתֶם כְּקִדְשָׁה, וְצִיּוּרָא דְּמִשְׁבָּנָא כְּצִיּוּרָא דְּעֲבָדָא דְּבְרָאשִׁית וְכוּ'. אִף עַל פִּי כֵן אִם הִיָּה שׁוּפֵעַ חֶסֶדוֹ לֹא הֵינּוּ צָרִיכִין לְעֲשׂוֹת שׁוּם עִסְק כְּלָל וְכוּ'. וְעֶקֶר הַשְּׁפַעַת הַחֶסֶד הוּא עַל יְדֵי הַרְצוֹן שְׁמִתְגַּלֶּה עַל יְדֵי הַצְּדָקָה כֵּן"ל, פִּי עֶקֶר הַצְּדָקָה הִיא בְּבְחֵינַת וְאַתְּ הַעֲרִיבִים צִוִּיתִי לְכַלְפֵּלְךָ, דְּהֵינּוּ שְׁיִתְהַפֵּךְ הָאֲכֹזְרִיּוֹת לְרַחֲמָנוּת, פִּי מוֹ שְׁנוֹת צְדָקָה כְּמִבְּעוֹ שְׁהוּא רַחֲמָן אֵינּוּ חָשׁוּב כֹּל כְּדֵי, רַק הָעֶקֶר לְשִׁבֵר לֵב הָאֲכֹזֵר לְרַחֲמָנוּת כְּמוֹ הַעֲרִיב כְּמוֹ לְכַלְפֵּל אֶת אֱלֹהֵיו, כְּמוֹ כֵן צָרִיךְ כֹּל אֶחָד לְהַפֵּךְ הָאֲכֹזְרִיּוֹת שִׁישׁ לֹא כְּמִבְּעוֹ לְרַחֲמָנוּת וּלְפֹדֵר צְדָקָה יוֹתֵר מִמִּבְּעוֹ. וְעַל יְדֵי זֶה עֶקֶר הַתְּגַלּוֹת הַרְצוֹן, פִּי מִנִּיחָה וּבִיחָה אֲבָא לְיוֹזֵל בֵּיחָה נִרְגָּא, פִּי

לקוטי הַלְכוֹת

הַלְכוֹת עֶרֶב ג

חושן משפט שנו

קללות שנתקללו או בחטא אדם הראשון, שהם בחינת לי"ט מלקיות, שכל זה הוא בחינת רגז ודין. ועקר המשכת הקדשה על כל העולם העשייה ועל כל הל"ט מלאכות הוא על ידי הרצון כנ"ל, כי על ידי הרצון שנקספין לה' ותפדך בעולם העשייה הזה ברצון חזק ותקוף מאד ימים ושנים הרבה, על ידי זה זוכין להפך עשייה לרצון עד שזכולין ליבות לבטל מישראל כל הל"ט מלאכות וכל העסקים והכל על ידי הרצון וכנ"ל בהתורה הנ"ל. ועל כן עקר התגלות הרצון על ידי הצדקה שמהפך רגז לרצון כנ"ל שעל ידי זה זוכה להמשיך הארת הרצון בזה העולם העשייה, לבטל ולהפך עולם העשייה לרצון שיתבטלו כל הל"ט מלאכות וכל העסקים מישראל, ויזכו רק לבסוף ולהתגעגע ולהשתוקק לה' ותפדך ברצון חזק ותקוף מאד כל ימיהם לעולם:

יא כי על ידי הצדקה שנותן לעני. והעני הוא בבחינת העשייה, כי שם עקר אהיות העניוּת, פידוע שבחינת העשייה נקרא עני. כי עקר העניוּת נמשך מבחינת בעצבון האכלנה שזהו בחינת עשייה, בחינת ל"ט מלאכות כנ"ל ועל כן על פי הרב העני הוא בכעס וברגז תמיד, כי הוא בבחינת עשייה שמשם עקר אהיות הדיו והרגז. וזה הנדבן המתפדך אכזריותו ומתגדב לתן צדקה. וזהו בחינת רצון, שהוא בחינת רוח נדיבה, נדבת לב, שמתרצה ברצון ונדבת לב הטוב לתן

צדקה. ועל כן על ידי הצדקה שהוא בחינת רוח נדיבה, בחינת רצון שמשפיע להעני. שהוא בחינת עשייה, בחינת רגז, על ידי זה הוא ממשיך הארת הרצון לבחינת עשייה, ועל ידי זה מהפך עשייה ורגז לרצון. וגם בחוש רואין זאת, כי מתחלה היה העני בצער ורגז מחמת גדל עניוּתו ודחקו והיה מתרעם חס ושלוּם על ה' ותפדך, ועל ידי זה שגמת לו די מחסורו, על ידי זה רוחו נחה ומתרצה ומתפייס ונתבטל הרגז שגאחו בו בתחלה ונמשך עליו בחינת הארת הרצון. וזה עקר מצות הצדקה לבטל הרגז, להפך הרגז לרצון. כמו שפצינו בכמה מקומות, שעקר הזהרת הצדקה לבטל תרעמת העני, כמובא בזהר הקדוש בזהו עניא דיהו מתרעם וכו'. שהיה חס ושלוּם, דין גדול על ידי זה, רחמנא לצלן, וכמו שכתוב: "ויהי כי יצעק אלי וכו'". נמצא שעל ידי הצדקה שנותן לעני, על ידי זה מהפך בחינת הרגז, בחינת עשייה לרצון, שזהו עקר ירידת האדם לעולם הזה וזה עקר כליית כל המצוות שבתורה כנ"ל. ועל כן שקולה מצות צדקה כנגד כל התורה וכל מקום שנוסף מצוה סתם היא מצות צדקה כמובא. כי עקר כליית עשיית כל המצוות בזה העולם המעשה דיקא הוא להפך עשייה לרצון שזה נעשה על ידי צדקה ביותר כנ"ל. וזהו שהזהירה תורה, "ולא ירע לבבך בתתך לו כי בגלל הדבר הזה יברכך ה' אלקיך בכל מעשך

ובכל משלח ידך", כי עקר ההצדקה הוא הרצון טוב, להפך הרגו והאכזריות לרצון כפ"ל. ועל כן צריך לתן צדקה ברצון טוב בלי שום רע הלב כדי לבטל הרגו ולהמשיך הרצון שזהו עקר ההצדקה, שעל ידי זה זוכין לבטל כל הל"ט מלאכות של חל, שיש בהם אהיות וזממת הנחש בחינת ל"ט קללות. וזהו "כי בגלל הדבר הזה יברכה ה'", 'ברכה ה' ידקא, הפך הקללות של חטא אדם הראשון שהוא בעצבון תאכלנה, בחינת ל"ט מלאכות, כי על ידי צדקה ברצון טוב זוכין להמשיך הארת הרצון על עולם העשייה ונכלל עשייה ברצון, ועל ידי זה נתבטל כל העשיות וכל הל"ט מלאכות, כי נתקנים העולם בתסודו לכך שהוא בחינת ברכה ותסוד כפ"ל. "כי בגלל הדבר הזה יברכה ה' אלקיך בכל מעשיו ובכל משלח ידך", כי נמשך ברכה ותסוד על כל העשיות על ידי הארת הרצון עד שזוכין לבטל כל העשיות לגמרי, כי נכלל עשייה ברצון כפ"ל. והכל על ידי ההצדקה שמהפך רגו בחינת עשייה, לרצון כפ"ל. וזהו 'ברכה ה' - בממונו וכו', כי על ידי הרצון זוכין לבחינת 'ועמדו ידים ורעו צאנכם וכו' ואתם בהני ה' תקראו" כפ"ל:

יב וזה בחינת ערב, כי הערב שנתקנס בין הלווה להמלוה ומבטיח להמלוה שהלווה יפרע לו זהו בחינה ה"ל. שמחויב את עצמו לחזור הדבר לשרשו שזלזלח ממונו להעלות עשייה לרצון, כי

הלווה הוא בבחינת עשייה ועבדות, בחינת "עבד לזה לאיש מלוה", כי עקר כל ההלואות והחובות שהם בחינת עניות ודחקות הכל נמשך מבחינת בעצבון תאכלנה וכו' שהוא בחינת ל"ט מלאכות שמחמת זה הוא כל תסרון הפרנסה שעל ידי זה מברחין לעשות כל העסקים וכל מי שנאחו בו ביותר זממת הנחש נופל למדרות ועבדות ועסקים יותר, עד שנופלים לחובות והלואות שהם עבדות ממש תקף העשייה. בחינת "עבד לזה לאיש מלוה" כפ"ל. וצריך הלווה להשתדל מאד לקיים מצות פריעת בעל חוב - מצוה, להשתדל לפרע להמלוה בזמנו. ואז מבטל בחינת העבדות, בחינת ההלואה והחוב שהוא בחינת העשייה. וחזור ונכלל ברצון, כי חזר הדבר למקומו להמלוה שהוא בחינת רצון, כי גמל עמו חסד בנדבת לבו ורצונו הטוב, כי גמולות חסד הוא בחינת צדקה וגדולה יותר, כמו שאמר רבותינו ז"ל (ספר דף טו): גדולה גמולות חסד יותר מן ההצדקה. כי כל העשירות נמשך מבחינת רצון העליון שמשם כל ההשפעות כפ"ל ועל כן נקרא הממונ כסף לשון כסופין ורצון, כי משם שרשו בקדשה וכו' ועל כן "כל הרע לאיש מתן", (משלי יט) "אהבי עשיר רבים" (שם ט). והכל משתוקקים ונכספין אליו ומתחברים עם העשיר, כמובא בדברי רבנו ז"ל (ספן סח). כל זה מחמת שהממונ בשרשו נמשך מבחינת

לקוטי הלכות

הלכות ערב ג

חושן משפט שנט

ברצון כנ"ל, ועל פן מוזני לאו בזכותא חליא בי אם כמנזלא, כמו שאמרו רבותינו ז"ל שהוא בחינת מנל העליון, שהוא בחינת הקנא קדישא פדיעו, שהוא בחינת רצון, כמבאר בהתורה הנ"ל שהארת הרצון על ידי בחינת תוקן הקדוש, עין שם. ועל פן כשהלווה מסלק החוב להמלווה. ומקנים פריעת בעל חוב מצוה, על ידי זה כמבטל בחינת העבדות, שהוא בחינת חוב ועולה העבדות והעשייה וחוזר ונקבל ברצון שהוא בחינת המלווה הגומל חסד בחינת רצון כנ"ל:

אבל מחמת שלפעמים אין המלווה רוצה להאמין להלווה שיפרענו פראוי על פן נכנס הערב ומבטיח להמלווה שיפרענו הלווה בזמנו. ומצא, שהערב מבטיח על סלוק החוב מהלווה להמלווה שהוא בחינת פלליות עשייה ברצון כנ"ל. ועל פן באמת אמרו רבותינו ז"ל, הרחק מן הערבנות. כי אף על פי שהוא מצוה גדולה להלוות לעני ואם פן גם זה הערב בודאי עושה מצוה, כי על ידו הלווה המלווה להלווה, אבל אף על פי כן הוא צריך להתרחק מזה בכל האפשר, כי מי יודע אם ימלט מהפסד, כי זה שבא לידי פד עד שצריך ללוות ולהיות בעל חוב קשה מאד שינקה לפרע פראוי, מאחר שנפל לעבדות ממש בחינת עבד לזה וכו' והעבדות הוא תקף העשייה. ששם עקר אחיות הענינות וכל מה שיוצרים חס ושלום, יותר לבחינת עשייה לעבדות חס

ושלום, הענינות מתגבר ביותר חס ושלום, ועל פן זה הלווה שהוא בחינת עבד לזה, בחינת עבדות ממש קשה לו מאד לבטל הענינות בחינת עבדות ולסלק החוב, כי סלוק החוב הוא בחינת פלליות עשייה ברצון כנ"ל שנהו בחינת פל עבדות האדם בעולם הזה. אשר בשביל זה ירדה הנשמה לזה העולם המעשה כדי לכלל עשייה ברצון כנ"ל וכמבאר לעיל (בהלכות תשובה שליח) שפלליות העבודה בעולם הזה הוא בחינת סלוק החוב שאנו מסלקין חובתנו לה' יתברך, שאנו מתקבים להעלות פל העולמות לה' יתברך, עין שם:

ובאמת גם האדם בעולם הזה הוא מספן מאד מאד. ועל פן אמרו רבותינו ז"ל, טוב לו שלא נברא משנברא. כי אף על פי שמה שירד לזה העולם הרחוק הוא מוכה גדולה אליו אם זכה, פי על ידי זה דיקא יכול לזכות להארת הרצון בשלמות ולכלל עשייה ברצון שזה עקר שעשועיו ותענוגיו יתברך כנ"ל, אבל מי יודע אם ינקה לזה, כי מעצם נשמיית העולם העשייה הנה חס ושלום, יכול לשבח לגמרי את הרצון כנ"ל. ועל פן בודאי צריכין להרחיק מן הערכות שהוא בחינה שמחוב עצמו להיות ערב שבודאי יסלק הלווה להמלווה שהוא בחינת פלליות עשייה ברצון כנ"ל, כי מי יודע אם יקנים הלווה מצות פרעו, פי מאחר שירד לבחינת הלווה וחוב קשה מאד לפרע.

דף קל"ד

וצריך ויגיעה גדולה לזה כמו שרואין בחוש שמי שחם ושלום נעשה בעל חוב קשה לו מאד לצאת מן החובות כמעט כל ימיו ועל פי רב הם מתים בעלי חובות, וכל הפירות וההכשרות שבימים ביתר בין הפעלי חובות. וזה שאמרו רבותינו ז"ל: ולואי שיפדע בזמנו. 'ולואי' בודאי, כי קשה מאד לצאת מן החוב, כי זהו בחינת פלליית עשיה ברצון שצריכין לזה זכות גדול כנ"ל ועל פן הזהירו רבותינו ז"ל: הרחק מן הערבונות כנ"ל:

וג על פן פלליית כל התורה נקרא בשם ערבות, כמו שכתוב (משלי ו): "בני אם ערבתי לרעה תקעתי לך פפיד וכו' עשה זאת אפוא בני והנצל. כי באתי ככף רעה לך התרפס וירב רעיד". ופרש רש"י: 'בני, אם ערבתי, ערבות ממון כמשמעו וכו'. דבר אחר, 'בני, אם ערבתי לרעה' אחר שנעשית ערב להקדוש ברוד הוא שהוא רעה, כדכתיב, "זה דודי וזה רעיי" וקבלת עלך בסיני ועברות מואב באלה ובשבועה לשמור מצוותיו, 'תקעת לך פפיד' שתשוב ותסור מדרךכו ותדבק באפיקורסין וכו'. 'עשה זאת אפוא בני והנצל וכו'. נמצא, שהחיוב והקבלה שקבלנו עלינו לשמור מצוותיו הקדושים נקרא ערבות כנ"ל, כי באמת הוא בחינת ערבון ממון ממש והכל אחד ושני הפרושים של רש"י בלולים יחד, כי עשית כל המצוות בעולם הזה הוא לכלל

עשיה ברצון כנ"ל. שזהו בחינת ערבות ממון ממש כנ"ל, כי כמו שהערב מחיב את עצמו שישלם הלווה והוא מחיב להשתדל בזה, כי נעשה ערב על זה שישלם הלווה להמלוכה. שעל ידי זה הוא בחינת פלליית עשיה ברצון כנ"ל. כמו כן כל אדם מחיב את עצמו לה' ותברך בירידתו לזה העולם שיעלה ויקשר כל העשיה לרצון שישחור ויכלל העולם בשרשו. שזהו בחינת סלוק החוב, כמבאר לעיל בהלכות העושה שליח, עין שם, הינו שישחור ויכלל עשיה ברצון שהוא שרש הכל כנ"ל. נמצא, שהאדם חיב את עצמו בחיוב ערבות ממש לה' ותברך ועל פן נקרא בשם ערב כנ"ל:

יד וזה בחינת ערב בשעת מתן מעות משתעבד בלא קננו, אבל לאחר מתן מעות אינו משתעבד אלא בקננו:

כי עקר מה שצריכין איזה קננו דיקא לקים כל המשא ומתן והעסקים שפין אדם לחברו הוא רק כדי להמשיך הארת הרצון שעל ידי זה תקמיין כל הדברים ולא יוכל לשנות עוד, כי באמת בודאי ראוי לאדם לעמוד בדבורו וכשמוכר או קונה חפץ מחברו בדרךים בלבד בודאי ראוי לו לקיים אמונת דבורו, אך מה ששכיחים שנויים והכשרות במשא ומתן זה נמשך רק מפנים הרצון, כי הרצון הוא בחינת אמונה, כי עקר הרצון הוא שמאמינים שהכל מתנהג

לקוטי הלכות

הלכות ערב ג

חושן משפט שסא

וירצה ברצון חזק מאד מאד בכלות הנפש לשוב אליו ותברך להציל מן השאול תחתיות ומשאור ענשים קשים ומרים מאד, רחמנא לצלן, ולזכות לחיי עולם הבא ולנצח? נמצא, שעל ידי אמונת הרצון הנ"ל שמאמינים בה' ותברך שהכל ברצונו לבד, על ידי זה בודאי יש לו רצון חזק לה' ותברך, וכל זה שזוכה לרצון אף על פי שעדין אינו זוכה לעבודתו ותברך עדין לא אברה תקותו מה', כי סוף כל סוף זכה להיות איש פשוט ברצונו ותברך על ידי ההשתוקקות והרצון אם יתמיד וירגיל עצמו בזה הרבה להשתוקק תמיד לה' ותברך ולתורתו ולעבודתו וכו"ל. וענין זה מבאר היטב ממשמעות השיחה ששמענו בעת שגלה התורה הזאת:

ברצונו ותברך לבד, כמבאר בהתורה הנ"ל:

ואף על פי שלעיל דברנו בענין הרצון והשתוקקות אליו ותברך ובהתורה הנ"ל מדבר מענין הרצון של ה' ותברך שאנו מאמינים שהכל ברצון ה' ותברך לבד, באמת הכל אהר, כי זה תלוי בזה, כי מי שמאמין באמת ברצון הנ"ל, הינו שהכל מתנהג רק ברצונו ותברך לבד, בודאי הוא משתוקק ורוצה וכוסף אליו ולעבודתו ותברך ברצון חזק מאד ואפלו אם לפעמים נופל ממדרגתו, ואפלו אם נפל חס ושלום רחמנא לצלן, אף על פי כן כל זמן שיש לו אמונה שלמה בה' ותברך ומאמין שהכל מתנהג רק ברצונו ותברך לבד, בודאי עדין יש לו רצון חזק מאד לה' ותברך, כי סוף כל סוף מה יהיה בסופו, כי אין חשד ואין צלמנות להסתיר שם פעלי און כי בודאי רבוי עוונותיו רחמנא לצלן לא יוכלו להסתירו מפניו ותברך, וסוף כל סוף יצטרך לתן דין וחשבון לפני כסא כבודו ותברך ומה יעשה ליום פקדה. על כן אף על פי שיכול להיות לפעמים שהאדם משים כל זה אל לבו ויותר מזה, ואף על פי כן אינו יכול להתגבר על תאוותו, אבל אף על פי כן על כל פנים רצון חזק מאד מאד יש לו תמיד לשוב אליו ותברך, מאחר שמאמין ברצון ה' ותברך והכל מתנהג ברצונו ותברך וה' ותברך ישלם לכל אדם כפעלו וכמעשה ידו, מי פתי שלא יכסף

וכל הפירות וההכשרות והשגויים שבין בני אדם במשא ומתן הכל נמשך מבחינת כפירות, מפגם אמונה, כי מי שיש לו אמונה שלמה בה' ותברך ומאמין שהכל ברצונו ותברך לבד בודאי עושה המשא ומתן שלו גם כן באמונה שלמה ואינו משנה דבורו לעולם. ומחמת שכל העסקים וכל המשא ומתן שכלם נמשכים מבחינת ל"ט מלאכות הם בבחינת פגם הרצון שהוא בחינת אמונה. כמבאר בהתורה הנ"ל שפשוטין לרצון בשלמות, אז אין צריכין לעשות שום עסק ושום משא ומתן כלל, כי מתקנים העולם בחדו כנ"ל. נמצא, שאם היינו

זוכין לרצון בשלמות לא היינו צריכים לעשות שום משא ומתן ועסק כלל ועל פן שכיחים ביותר בפירות והכחשות ושנויים בהמשא ומתן מהמת שהמשא ומתן נמשך מבחינת פגם הרצון שהוא בחינת פגם אמונה. ומפגם אמונה נמשכין כל ההכחשות והכפירות והשנויים שבמשא ומתן פנ"ל. ועל פן צריכין להתגבר מאד מאד להשתדל לעשות משא ומתן באמונה שלמה שיהיה הן הן והלאו לאו ולא ישגה ולא יחליף דבורו לעולם, כי מהמת ששכיחים שם בפירות ושנויים שבמשכים מפגם הרצון פנ"ל, על פן כל מי שמכרח לעשות משא ומתן צריך התגברות גדול להציל מכפירות והכחשות השכיחים שם פנ"ל, ועקר העצה לזכות לזה שיהיה משא ומתנו באמונה הוא להרבות בצדקה, כי על ידי צדקה ממשכין הארת הרצון שהוא בחינת אמונה פנ"ל. ועל ידי זה זוכין להמשיך אמונה ורצון בהמשא ומתן ואז יזכה שיהיה משאו ומתנו באמונה שהוא בחינת רצון פנ"ל, כי באמת אם היינו פלגו זוכין לתן צדקה פראוי פבר היה מתפטר המשא ומתן לגמרי ולא היינו צריכין לעשות שום משא ומתן ומלאכה ועסק כלל בנוצר לעיל בתורה ה"ל, כי על ידי צדקה מאיר ונתגלה הרצון שעל ידי זה נתבטל כל עשיות ה"ל משא ומתן פנ"ל, כי היה מתקנים ונעמדו זרים ורעו צאנכם

וכו" פנ"ל, אבל גם כל זמן שאין זוכין לזה לבטל המלאכות והמשא ומתן לגמרי ומכרחין עדין לעסק במשא ומתן ומלאכה בשביל פרנסה, אף על פי כן צריכין על כל פנים לראות ולעשות המשא ומתן בקדשה באמונה שלמה וזה זוכין גם כן על ידי צדקה שעל ידי זה מאיר הרצון שהוא בחינת אמונה פנ"ל. וכפי הארת הרצון בחינת אמונה על ידי צדקה, כמו כן נרחין בפירות מהמשא ומתן שהם נמשכין מזהמת הנחש הנאחזין בל"ט מלאכות, כי על ידי צדקה מבטל מצח הנחש פנ"ל. ואז זוכה שיהיו ה"ל מלאכות בבחינת ל"ט מלאכות המשכין שהם בבחינת הארת הרצון, כי המשכין נעשה מנדבת לב ורצון הטוב של כל אחד ואחד מישראל, כמו שכתוב: "מאת כל איש אשר ידבנו לבו תקחו את תרומתי". שנהו בחינת צדקה נדבת לב, בחינת רצון, כי מי שזכה להמשיך הארת הרצון על ידי הצדקה אפלו בשעושה ה"ל מלאכות ומשא ומתן אינו נופל לעשה גשמיית רק, אדרבא, הוא מקדש בחינת העשיה וממשיך הארת הרצון אפלו בשעושה פנ"ל, שנהו עקר שלמות הרצון ומעלה עשיה לרצון פנ"ל עד שיכול לזכות לבטל עשית ה"ל מלאכות ומשא ומתן לגמרי ואז יזכה להרבות בצדקה יותר ויותר, שעל ידי זה ימשיך הרצון יותר ויותר עד שנתבטל המשא ומתן לגמרי פנ"ל:

לקוטי הלכות

הלכות ערב ג

חושן משפט שמו

מו **נמצא**, שעקר קדשת המשא ומתן לזכות לעשית משא ומתן באמונה לכלי לשנות דבורו וזכין על ידי הצדקה שהוא בחינת הארת הרצון כנ"ל ומחמת זה תקנו רבותינו ז"ל שאין המשא ומתן נקנה כי אם בקנין השקד לכל דבר, כל זה מחמת ששכיחים כפירות ושנויים בהמשא ומתן שנמשכין מפגם הרצון כנ"ל על פן עמדו על סוף דעתו של בני אדם שאין גומרין המקח ברצונם בשלמות כל זמן שלא היה בו קנין גמור, כי הדעה והרצון שבמשא ומתן הוא פגום קצת כנ"ל על פן שכיחים בו שנויים ורצונות מתחלפים שכל זה נמשך מפגם הרצון שמשם נמשך המשא ומתן כנ"ל על פן אמרו שאין המקח נגמר כי אם בקנין שתקנו לכל דבר, כי על ידי הקנין נמשך הארת הרצון לתוך המשא ומתן ואז אי אפשר לשנות עוד:

וזה בחינת קנין סודר שקונה בכל הדברים, כי הבגדים הם בבחינת הארת הצדקה, בבחינת צדק לבשתי ולבשני, כי על ידי הצדקה עקר המשכת הרצון כנ"ל, כי על ידי הצדקה מהפך הרגל, בחינת עשייה, לרצון שזה עקר שלמות הרצון, שזהו בחינת עשית כל המצוות שבתורה כדי להעלות עשייה לרצון, כמבאר כל זה לעיל היטב. וזהו בחינת הלבושין, בחינת חלוקת דרבנן שכל המצוות והזביות שעושין בעולם הזה נעשה מהם חלוקת דרבנן שהוא

לבושין להנשמה שתוכל לעשות ולכלל במקום שצריכה לעלות וכל זמן שאין לבושין להנשמה אינה יכולה לעלות למקומה. ולכאורה תמוה, הלא עקר התכלית הוא לזכות להכיר את ה' ותברך אפיו באפיו ולהפיל ברצון העליון פרענו דרעויו, ולמה צריכה הנשמה לבושין דיקא כי הלא הלבוש הוא בחינת הסתרה וצמצום שמסתירין ומלבושין האור בלבושין? אך על פי הנ"ל מבאר היטב, כי עקר שלמות הנשמה הוא שתזכה לרצון כנ"ל ועקר הרצון הוא על ידי התרחקות כנ"ל אשר בשביל זה ירדה הנשמה לזה העולם הרחוק דיקא כדי שתזכה כאן לרצון בשלמות כנ"ל. ואז פשה הנשמה וזכה להיטיב מעשיה בזה העולם, אז נעשה מכל מצוה ומעשה הטוב שעשתה בזה העולם נעשה ממנו לבוש להנשמה והלבוש הוא בחינת הארת הרצון שזוכה הנשמה על ידי המצוה, הינו שהיא וזכה בעולם העליון לאור הרצון העליון, שהוא בחינת מטי ולא מטי, בחינת רצוא ושוב, כי עקר הוא רק פשיש מניעה בחינת לבוש המעלים ומונע האור, אבל בעולם הזה הלבוש עב וגשמי מאד עד שאין רואין האור כלל, אבל בעולם העליון וזכין ללבושים רוחניים דקים שהלבושים בעצמם הם בחינת רצונות, הינו שהלבושים מצמצמין ומעלימין האור רק בשביל שיתגבר הרצון והלבוש בעצמו

חושן משפט

הצדקה וגמילות חסד כנ"ל. ועל כן בשעת הלואה ומתן מעות שגמ'שך מהמלוה ללווה זהו בחינת המשכת הרצון מהמלוה הגומל חסד, שהוא בחינת גדיב לב, בחינת רצון, שמושם כל העשירות והמזון ובשביל זה נקרא המזון בתורה כסף לשון כסופין, כי משם שרש המזון מבחינת רצון כנ"ל ועל כן בשעת מתן מעות מהמלוה ללווה גמ'שך הארת הרצון שהוא בחינת אמונה כנ"ל. ועל כן אז בודאי גשמת עבד הערב בלא קננו כלל, כי אין צריכין שום קננו מאחר שיש כאן הארת הרצון, שזהו בחינת כל הקנינים כנ"ל. אכל שלא בשעת מתן מעות אז אין משתעבד אלא בקננו שעל ידי זה גמ'שך הארת הרצון, שעל ידי זה נגמרים כל הקנינים ואי אפשר לשנות עוד כנ"ל:

יו וזה בחינת שבת נחמו, כי עקר הנחמה מכל הצרות הוא שבת קדש שהוא בחינת הארת הרצון כנ"ל, כי עקר כל הצרות הם צרות הנפש שאין זוכין לעשות רצונו באמת, שזהו עקר התכלית בעולם הזה, וחיון מנהיג הכל כי מה יתרון לאדם בכל עמלו ובין שיהיה לו מזון בין לאו בין קד ובין קד יבליה ימיו בשוה ובשכר הימים הבאים הכל נשפך וסוף כל סוף מה יתרון לעשיר מן העני ואין מליון לו לאדם לא כסף ולא זהב ולא אבנים טובות ומרגליות אלא תורה ומעשים טובים

הוא בחינת אור הרצון, בחינת ארבע מאות עלמין דכסופין דרתין צדיקאי לעלמא דאתי, כי יש לבושין ועולמות של רצון בחינת עלמין דכסופין, כי יש כמה חלוקים ברצון, כמו שכתב רבנו ז"ל, והיו מעלת הנשמה של הצדיק על המלאכים, כי מחמת שהיתה בעולם הזה בעולם העשיה וזכתה להארת הרצון בזה העולם על ידי מעשיה הטובים, על ידי זה הוא זוכה בעולם העליון לשלמות הארת הרצון שהוא על ידי לבושין רבים בחינת חלוקא דרבנן וכל מה שזוכין למצוות ומעשים טובים יותר נתרבין לבושין יותר וכמו כן זוכה להארת הרצון יותר, כי עקר הארת הרצון הוא על ידי בחינת לבושין קדושים כנ"ל. נמצא, שהלבושין הם בבחינת הארת הרצון, בחינת צדקה ועל כן על ידי קננו סודר ממשכין הארת הרצון בהמשא ומתן על ידי שלוקחין כנה כגדו, כי הלבושין הם בבחינת הארת הרצון כנ"ל. ואזי נגמר המקח ואי אפשר לשנות, כי נתבטלון כל השנויים שגמ'שכים מפנים הרצון, כי כבר גמ'שך הארת הרצון על ידי הלבושין על ידי קננו סודר כנ"ל:

טו ועל כן הערב שלא בשעת מתן מעות אינו משתעבד כי אם בקננו, כי בשעת מתן מעות גשמת עבד מיד, כי בשעת מתן מעות, הינו כשהמלוה נותן המעות להלווה אז הוא בחינת הארת הרצון, כי עקר הארת הרצון על ידי

לקוטי הלכות

הלכות ערב ג

חושן משפט שסה

בלבד. וכדאי מי שאינו רוצה להיות פתי
וכסיל וחסר דעה להמעות את עצמו חס
ושלום, בודאי ראוי לו לבלתי לשום אל
לבו שום צער ודאגה כנגד הצער הזה
של צרת הנפש וראוי לו להשתוקק כל
ימיו לזכות לעבודת ה' ותפוד ולכלי
לרצות שום רצון אחר רק להתקרב לה'
ותפוד, אבל אין לנו שום נחמה לנחם
עצמנו על צרת הנפש. שאנו רואין גדל
התרחקותנו מה' ותפוד והכל מפצים
ליראה את שמך ועדין אין אנו זוכין
להתקרב אליו באמת ועל כן כל
נחמותינו הוא רק שבת קדש שהוא
בחיינת הרצון כנ"ל, הינו על ידי שבת אנו
זוכין לרצון בשלמות לבסוף ולהשתוקק
תמיד לה' ותפוד ודעה איד שיהיה וזה
עקר הנחמה, כי כל זמן שרואים ברצון
חזק לה' ותפוד בודאי יש תקנה עדין, כי
סוף כל סוף נובה לשוב אליו ותפוד
באמת כנ"ל, בחיינת "מה מעירו ומה
תעירו את האהבה עד שתחפץ" כנ"ל.
וזה: 'נחמו נחמו עמי וכו' דברו על לב
ירושלים וקראו אליה כי נרצה עונתה', 'כי
נרצה עונתה' דקא. כי תקון העוון על ידי
השובה שהוא בחיינת רצון כנ"ל ואז
נתהפך העוון לזכות, כי נעשה מהעוון
בחיינת הארת הרצון, כי על ידי העוון
שזכה לשוב עליו זכה להארת הרצון
יותר כנ"ל וזהו 'כי נרצה עונתה'. כי
נתהפך העוון לזכות ונכלל בכחיינת רצון,
שהו עקר התכלית כנ"ל:

יח כי שבת נחמו הוא הנחמה על
החרבן בית המקדש, דהינו
שמתאבלין עליו בין המצרים משבעה
עשר בתמוז עד תשעה באב. ועקר חרבן
בית המקדש הוא בחיינת פגם הרצון
שהוא פגם האמונה, כי הבית המקדש
הוא בחיינת הארת הרצון, כי שם היו
מקריבים כל התפלות שהם בחיינת רצון,
כמו שפתיב: "לרצונכם תזכרוהו". ועל ידי
זה נקרא בית המקדש, בחיינת קדש,
שהוא בחיינת רצון שנקרא קדש, כי זה
עקר התפלה להאמין שהכל ברצונו
ותפוד ולכסף ולהשתוקק אליו ותפוד
תמיד ברצון חזק כנ"ל כמו שפתיב שם
רבנו ז"ל בהתורה הנ"ל על השלש רגלים
שנקראים מחמת זה מקרא קדש וכו', עין
שם. ועקר קדשת הבית המקדש הוא
מבחיינת קדשי קדשים שישם עקר
התפלה, כי קדשי קדשים בחיינת רעוא
דרעונו, רצון שברצונות, כי הרצון נקרא
קדש, ועל כן בחיינת רצון שברצונות הוא
בחיינת קדשי קדשים, ועל כן עקר תיראה
נמשכת מהבית המקדש שנקרא יראה.
וכמו שפתיב: "מה נזרא המקום הזה". כי
תיראה נעשה על ידי הרצון שמאיר בבית
המקדש כנ"ל. ועל כן בשלש רגלים היינו
צריכין לעלות לרגל לראות פני ה' בבית
המקדש, כי שלש רגלים הם מקראי קדש
שאז התגלות הרצון כנ"ל בהתורה הנ"ל.
ועל כן צריכין לעלות אז לבית המקדש
ששם עקר התגלות הרצון שנמשך

הוא על ידי צדקה פנ"ל. ועל פנ ביום טוב שאז צריכין לגלות הרצון, על פנ צריכין אז להרבות בצדקה פנ"ל. ועל ידי זה עקר שמחת יום טוב, כי עקר השמחה על ידי התגלות הרצון פנ"ל. והיו: אם אתה משמח את שלי, דהיינו שאתה גותן צדקה, אז אני משמח את שלך, כי עקר השמחה על ידי הארת הרצון שזוכין על ידי צדקה פנ"ל:

יט **נמצא**, שכבית המקדש היה הארת הרצון שהוא בחינת אמונה פנ"ל, שזהו עקר שמחת ישראל פנ"ל. ועקר חרפן בית המקדש היה על ידי פגם הרצון שהוא פגם האמונה, כמו שאמרו רבותינו ז"ל (שבת קטז): לא חרבה ירושלים אלא על שפסקו ממנה אנשי אמונה גם לא היה להם רחמנות זה על זה ולא נתנו צדקה, כי אדרבא, היו גוזלים את העניים, כמו שכתוב (ישעיהו ה): "היו מגיעי בית בבית וכו'". וכמו שכתוב: "לאכל עניים מארץ וכו'". וכיצא גזה בכפה פסוקים. ומחמת זה נפגם הארת הרצון פנ"ל עד שנגברו החיות רעות הדורסים וטורפים שהם העפוש הפופרים ברצון והחריבו את הבית המקדש, כמו שכתוב: "שאגו צרוד בקרב מועדך וכו'". ועל פי פשוטו פגנת הפסוק על חרפן בית המקדש שהחריבו הצוררים כמו שפרש רש"י שם ורבנו ז"ל פרש המקרא הזה בהתורה הנ"ל על שאגת הצוררים שהם האפיקורסים שנקראים חיות רעות

מבחינת רצון שברצונות בחינת קדש קדשים, וכמבאר בהתורה הנ"ל שצריכין לקשר כל הרצונות לבחינת הרצון שברצונות וזה זוכין בבית המקדש פנ"ל. והיו: "שלוש פעמים בשנה יראה כל זכורך את פני ה'". פני ה' דיקא והו בחינת הארת הרצון שנקרא פנים כמו שמבאר שם בהתורה הנ"ל. והיו "ולא יראו פני ריקם". כי אי אפשר לקבל אור הפנים שהוא בחינת רצון כי אם על ידי צדקה פנ"ל. ועל פנ הצריכו אז ביום טוב להביא קרבנות נדרים ונדבות שהם בחינת צדקה נדבת לב, בחינת רצון, כדי להמשיך הארת הרצון, שהוא בחינת הארת פנים, שזוכין ברגלים בבית המקדש שעולין שם ברגל פנ"ל:

וזהו: "מה יפו פעמך בגעלים בת נדיב", בת נדיב דיקא, בחינת נדבת לב, בחינת הארת הרצון שזוכין בשעולין ברגל שלש פעמים בשנה שעל זה נאמר מקרא זה: "מה יפו פעמך, כמו שפרש רש"י שם. ועל פנ הזהירה תורה ביותר לתת צדקה ברגלים, כמו שכתוב: "ושמחת לפני ה' אלוקיך אתה ובנדך ובתך והגר והיתום והאלמנה וכו'". ודרשו רבותינו ז"ל: "אם אתה משמח את שלי אני משמח את שלך, כי עקר שמחת יום טוב הוא כפי התגלות הרצון שזוכין, כמו שמבאר שם בהתורה הנ"ל בחינת ישמח צדיק כי תזה נקם פעמיו רחץ וכו', עין שם. ועקר התגלות הרצון

לקוטי הלכות

הלכות ערב ג

חושן משפט שמו

הכופרים ברצון וכו', עין שם. ובאמת הכל אחד, כי שאגת הצוררים הכופרים ברצון זהו בעצמו בחינת חרפן בית המקדש כנ"ל. ומיום שנחרב בית מקדשנו ערבה כל שמחה, כי "שבת משוב לבנו נהפך לאבל מחולנו", כי עקר השמחה הוא על ידי התגלות הרצון כנ"ל וחרפן בית המקדש הוא בחינת פגם הרצון כנ"ל ועל פן נשבת השמחה כנ"ל:

כ ועל פן צריך כל אחד להתאבל ולכבות מאד על חרפן בית המקדש, ועקר הבכיה על פגם הרצון, על מה שאין אנו זוכין עכשו להארת הרצון בשלמות מחמת שנחרב בית מקדשנו כנ"ל, כי על ידי האבלות והבכיה על חרפן בית המקדש ממתקין ומכבלין כח הבכיה של עשו הרשע אשר על ידי זה היה חרפן בית המקדש. ועקר אריכות הגלות המר הזה הוא רק בשביל זה פמוכא, כי עשו הרשע הוא בחינת זהמת הנחש שהוא בחינת ל"ט מלאכות גשמיות ועל פן נקרא עשו לשון עשיה, כי הוא עקר תקף זהמת העשיה גשמית שהיא זהמת הל"ט מלאכות שהם בחינת ל"ט קללות, ל"ט מלקיות שהם מרדות ויגיעת ורדיפת העולם הזה הגשמי. ואלו הל"ט מלאכות שהם בחינת עשו הם בחינת עצבות ומרה שחורה בחינת בעצבון תאבלנה, כי עקר אחיזת העצבות הוא בבחינת עשיה גשמיות, בחינת ל"ט מלאכות, הפך הארת הרצון שהוא הפך

העשיה שהוא בחינת שמחה כנ"ל. ונעקב שהוא כלליות ישראל הוא בבחינת רצון שמושם שרש נשמת ישראל בחינת שמחה כנ"ל בחינת שבע שמחות את פניך שהוא בחינת יעקב, כמו שכתוב: "מבקשי פניך יעקב סלה". כי הארת פנים הוא בחינת הארת הרצון כנ"ל, כי ישראל יש להם לשמח תמיד על שזכינו להיות בחלקו ותפרד. ולהאמין בו ותפרד שהכל ברצונו ותפרד שזהו עקר השמחה כנ"ל, כי פשידעין ומאמינים באמת שהכל ברצונו ותפרד לבד בודאי שמחים ושרים תמיד, כי פנתו ורצונו ותפרד הוא בודאי לטובה תמיד, כי כל מה דעבד רחמנא לטב עבד. ועפ"ם שהם בחינת עשו הם בבחינת עצבות וצקה ואבלות, כי בודאי ראוי להם להתעצב ולהתאבל כל ימיהם על חלקם הרע, כי רודפים כל ימיהם אחר העולם הזה הגשמי שהוא מלא דאגות ועצבות וכל ימיהם פעם ומכאובות ורחוקים מה' ותפרד ומהתכלית הנצחי:

כא ותנה עקר בכיתו של עשו הרשע היה על ענין הברכות שלקח יעקב ממנו כמרמה, כי יצחק רצה לברך את עשו. ולכאורה הדבר פלא, איך מעה יצחק אבינו לאהב את עשו הרשע עד שרצה לברכו ואפלו אם הטעה אותו עשו על כל פנים בודאי היה יודע שיעקב צדיק ממנו הרבה, כי היה איש תם ישב אהלים. ולא תהא בהנת כפונדקית, על

כְּמִדָּה זֶה שֶׁהוּא אוֹהֵב תַּלְמִידֵי חֲכָמִים וְרוֹצֵה לְהַחְיוֹק. וְהוּא: "וַיֵּאָהֵב יִצְחָק אֶת עֶשָׂו כִּי צִיד בָּפִיר". וְתַרְגּוּמוֹ, אָרִי מִצִּידֶיהָ הָיָה אֹכִיל. וְהִדְבָּר הַמּוֹחַ שְׂצָדִיק כְּמוֹ יִצְחָק אֲבִינוֹ יֵאָהֵב אֶת הַרְשָׁע בְּשִׁבִיל שְׁנוֹתָן לֹא לְאֹכֵל, אֲדָּךְ בְּאֵמֶת עֵקֶר אֲהַבְתּוּ הָיָה, כִּי סָבַר שֶׁעֶשָׂו הַרְשָׁע אוֹהֵב אֶת הַתַּלְמִיד חָכֵם וְרוֹצֵה לְהַחְיוֹק. וְעַל כֵּן הָיָה אוֹהֵבוֹ בְּשִׁבִיל הָאֹכִילָה שְׁנוֹתָן לֹא שֶׁעַל דִּי זֶה סָבַר שֶׁרוֹצֵה לְהַחְיוֹק אֶת הַתַּלְמִיד חָכֵם, שֶׁזֶּהוּ עֵקֶר הַתַּכְלִית שֶׁל עֶשָׂו אִם הָיָה עוֹשֶׂה זֹאת בְּאֵמֶת. וְזֶה שֶׁהָיָה מְרַמֵּה אוֹתוֹ וְשָׂאֵל לוֹ, אֲבָא, אִידָּךְ מִעֲשָׂרִין אֶת הַמֶּלֶח וְאֵת הַתְּכָנָן? כִּי תַרְוּמוֹת וּמַעֲשָׂרוֹת שְׁנוֹתָנִין לִכְהֵן זֶהוּ בְּחִינַת צְדָקָה נְדָבַת לֵב שְׁנוֹתָנִין לַכֹּהֲנִים חֲלָף עֲבוֹדָתָם אֲשֶׁר הֵם עוֹבְדִים בְּאֵהֶל מוֹעֵד, שֶׁזֶּהוּ בְּחִינַת צְדָקָה שְׁנוֹתָנִין לְהַתַּלְמִיד חָכֵם שֶׁנִּקְרָא כֵּהֵן הַעוֹסֵק בְּעֲבוֹדַת ה' וְתַכְרֵד, שֶׁעַל דִּי זֶה עֵקֶר הָאֵרֶת הַרְצוֹן שֶׁמִּמְשִׁיכִין הָאֵרֶת הַרְצוֹן לְבְּחִינַת עֲשִׂיהַּ כְּדִי לְכַסֵּל זְהֻמַּת הַנְּחֻשׁ כְּדִי שִׁיכַלֵּל עֲשִׂיהַּ כְּרָצוֹן כִּנּוּ"ל. וּבְשִׁבִיל זֶה עֵקֶר תַּרְוּמוֹת וּמַעֲשָׂרוֹת וּמִתְנוּת עֲנִיִּים הֵם מִתְּבוֹאוֹת הַשְּׂדֵה, כִּי עֲבוֹדַת הַשְּׂדֵה הוּא עֵקֶר הַל"ט מְלָאכּוֹת, כִּי רַב הַמְּלָאכּוֹת הֵם בְּשְׂדֵה, כִּי הַשְּׂדֵה הוּא עֵקֶר בְּחִינַת עֲשִׂיהַּ גְּשָׁמִיית וְשֵׁם עֵקֶר אַחִיזַת זְהֻמַּת הַנְּחֻשׁ, בְּחִינַת "וְנָחַשׁ עִפְרָיִם לְחַמוֹ", וְעַל כֵּן הִזְדִּירָה תּוֹרָה אֶת יִשְׂרָאֵל לְקַדֵּשׁ אֶת הַתְּבוֹאָה הַיּוֹצֵאָה מִן הַשְּׂדֵה:

כָּל פְּנִים הָיָה רְאוּי לְכַרֵּךְ אֶת יַעֲקֹב הַצַּדִּיק תַּחֲלָה בְּכּוֹנֵה, אֲדָּךְ בְּאֵמֶת בּוֹדֵאי יַדַּע יִצְחָק אֲבִינוֹ שֶׁחֲלָקוֹ שֶׁל יַעֲקֹב הוּא בְּתוֹרָה וְתַפְלָה וְעֲבוֹדַת ה' וְחֲלָקוֹ שֶׁל עֶשָׂו הוּא רְדִיפַת הָעוֹלָם הָיָה, כִּי הָיָה יוֹדֵעַ צִיד אִישׁ שְׂדֵה, אֲדָּךְ עֶשָׂו הַרְשָׁע הַמַּעֲהָ אֶת אָבִיו עַד שֶׁסָּבַר שֶׁגַּם הוּא חָפֵץ בְּהַתַּכְלִית וְאוֹהֵב לִמְדֵי תּוֹרָה וְרוֹצֵה לְהַחְיוֹק אוֹתָם כִּי בְּאֵמֶת עֶשָׂו הַרְשָׁע, אָרֶף עַל כֵּן שֶׁחֲלָקוֹ הָיָה הָעוֹלָם הָיָה הַנְּשָׁמִי וְלֹא לְשֵׂא עֲלוּי עַל תּוֹרָה וּמִצְוֹת, אָרֶף עַל כֵּן אִם הָיָה רוֹצֵה הָיָה יָכֹל לְהִיזֵת מְרַבָּה אֶל הַתְּנַדְּשָׁה אִם הָיָה אוֹהֵב אֶת יַעֲקֹב, כִּי הָיָה רְאוּי לֹא לְהַחְיוֹק אֶת יַעֲקֹב. וְלַעֲבֹד כָּל יָמָיו בְּשִׁבִיל יַעֲקֹב אַחִיו כְּדִי לְהַחְיוֹק שִׁיכַל לַעֲסֹק בְּתוֹרָה כְּמוֹ זְבוּלוֹן וְיִשְׁשָׁכָר שֶׁנֶּאֱמַר עֲלוּי: "שָׁמַח זְבוּלוֹן וְכו'". כִּי בְּאֵמֶת זֶהוּ עֵקֶר הַתַּכְלִית שֶׁל הַמּוֹנֵן עִם אֲנָשִׁים בְּשׂוֹמֵים שְׂאִיגִם עוֹסְקִים בְּתוֹרָה וְעוֹסְקִים בְּפִרְסָה וּמִשָּׂא וּמִתֵּן כִּל"ט מְלָאכּוֹת הֵם צְרִיכִים לְהַשְׁתַּדֵּל בְּכָל פֶּהֶם לְהַחְיוֹק לִמְדֵי תּוֹרָה הַכּוֹשְׂרִים וְזֶה עֵקֶר הַתַּכְלִית שְׁלָתָם, כִּי עַל דִּי זֶה נִכְלָל עֲשִׂיהַּ כְּרָצוֹן, כִּי הַתּוֹרָה הוּא בְּחִינַת רָצוֹן כִּנּוּ"ל. וְהֵם עוֹסְקִים בְּעֲשִׂיהַּ, דְּהֵינּוּ בְּעֲשִׂיַת הַמִּשָּׂא וּמִתֵּן וּל"ט מְלָאכּוֹת. וְעַל דִּי שֶׁהֵם מַחְיוֹקִים הַתַּלְמִידֵי חֲכָמִים מִהַמִּשָּׂא וּמִתֵּן שְׁלָתָם עַל דִּי זֶה נִכְלָל עֲשִׂיהַּ כְּרָצוֹן, שֶׁזֶּהוּ עֵקֶר הַתַּכְלִית כִּנּוּ"ל:

וְעֶשָׂו הַרְשָׁע הַמַּעֲהָ אֶת אָבִיו בְּרַמְאוֹת גְּדוֹל עַד שֶׁסָּבַר שֶׁהוּא אַחִיו

על ידי תרומות ומעשרות ומתנות עניים שהם בחינת צדקה שעל ידי זה מקדשין בחינת עשיה פנ"ל שפמשיכין הארת הרצון בעשיה ונקבל עשיה ברצון פנ"ל. נמצא, שעקר קדשת העשיה להכלל ברצון הוא על ידי צדקה וזהו בחינת היתה מעשה הצדקה שלום. 'מעשה' דיקא, פי על ידי זה נתקדש העשיה פנ"ל. ונעשה שלום בין שני הפכים, פי עשיה נכלל ברצון פנ"ל. ועל פן עשו שהיה מרמה את אביו עד שסבר שהוא רוצה להחזיק התלמיד חכם על פן שאל אותו, אבא, איך מעשרין וכי? פאלו הוא חפץ להתרבות בצדקה בתרומות ומעשרות עד שפסק אפלו אם להפריש מעשרות מתבן ומלת, אבל באמת פל זה היה רמאות פי, אדרבא, לא די שלא רצה להחזיק את יעקב אחיו הצדיק אף גם, אדרבא, היה שונא גדול להצדיק יעקב ומחמת הרמאות הנה שהטעה את אביו על פן רצה יצחק לברכו, דהינו שרצה לתן לו שפע הפרנסה בעולם הזה, כמו שכתוב: 'ויתן לך האלהים מטל השמים ומשמני הארץ'. שזאת הברכה רצה לברך את עשו הרשע, פי סבר שהוא רוצה לעסק בעבודת השדה בל"ט מלאכות ולהחזיק את אחיו התלמיד חכם, על פן אמר שטוב לברך אותו בברכה זו כדי שיעסק בעבודת השדה ויחזיק את אחיו התלמיד חכם, פי יעקב אין צריך כלל לברכה זאת, פי הוא אינו

צריך לעסק בשום עסק כלל רק בתורה ועבודת ה' ועשו אחיו יחזיק אותו. כמו שיהיה לעתיד באמת שיקים, 'ועמדו זרים ורעו זאנכם וכו'', פי עקר התכלית שלהם הוא להחזיק את ישראל שייכלו לעסק בתורה ועבודת ה' יתברך. ועל פן אמר יצחק: 'הביאה לי ציד ואכלה וכו'', פי דיקא על ידי זה שביא לו ציד לאכל להחזיק התלמיד חכם על ידי זה יקבל הברכות, פי בודאי אם היה עשו רוצה בכך באמת שהוא יעבד בעבודת השדה ויחזיק את יעקב אחיו התלמיד חכם בודאי היה מניע לו הברכה בזכות יעקב כדי שייכל להחזיק אותו, אבל באמת הרשע בחינת עשו אינו חפץ בזה כלל רק רוצה לקבל הברכות בשיביל תאוות לבו הרע כדי שייכל למלאות פל תאוותו, ואדרבא, רוצה לרדף חס ושלום את הצדיק אחיו:

כב "ורבקה שמעת בדבר יצחק", פי רבקה ידעה פל זאת היטב שעשו הוא רשע גמור וכוונתו להרע, על פן שלחה את יעקב לקבל הברכות ברמאות מאביו, פי יעקב הצדיק אי אפשר לו לקבל הברכות שהם שפע הפרנסה בעולם הזה פי אם על ידי רמאות הזאת שמכרח להלביש את עצמו בבחינת עשיה גשמיות שהוא בחינת עשו כדי שייכל לקבל פרנסה. וזהו שהלבישה אותו בלבושי עשו ולא הכיר, 'פי היו ידיו בידי עשו אחיו שערת וברכהו', פי

באמת יעקב בִּשְׂרָשׁוֹ רְחוּק מִפְּרֻנְסָה גְּשָׁמִיית, כִּי חִלְקוּ רַק תּוֹרָה וּמִצְוֹת בְּחִינַת הָאֵרֶת הַרְצוֹן שֶׁהוּא הַפֶּד עֲשִׂיהַּ גְּשָׁמִיית. וּבִאֲמַת לְעֵתִיד כְּשִׁיבֹא מִשִּׁיחַ בְּמַהֲרָה בְּיַמֵּינוּ לֹא יַעֲסְקוּ יִשְׂרָאֵל בְּשׂוּם עֶסֶק, כִּי יִתְקַיֵּם: "וְעַמְדוּ זָרִים וְרָעוּ צֹאנֵכֶם וְכוּ'". וְעַל פֶּן אִם הָיָה יַעֲקֹב נִכְנָס לְיִצְחָק בְּלִי לְבַשִּׁי עֲשׂוֹ וְהָיָה מִבְּקִשׁוֹ שִׁיבְרָכוּ שִׁימֹן לֹא ה' יִתְבָּרַךְ שֶׁפַע וְהַזְלִיחָה בְּעֶסְקוֹ פְּרֻנְסָתוֹ לֹא הָיָה יִצְחָק מְרַצֶּה לֵוָה, כִּי הָיָה אוֹמֵר לוֹ: לָמָּה לָךְ לְחַשֵּׁב פְּרֻנְסָה כָּלֵל, כִּי אַתָּה צָרִיד רַק לַעֲסֹק בְּתוֹרָה וּתְפִלָּה וּפְרֻנְסָתְךָ תִּהְיֶה נְעֻשִׂית עַל יְדֵי אֲחֵרִים. וְהֵם צָרִיכִים לְבַקֵּשׁ עַל פְּרֻנְסָה כְּדִי לְהַחְזִיק אוֹתָךְ, כִּי זֶה עֵקֶר הַתְּכִלִּית שֶׁלָּהֶם, אֲבָל אַתָּה צָרִיד לֵהְיוֹת רַק יוֹשֵׁב אֲהָל. וְלְבָלִי לְחַשֵּׁב שׂוּם פְּרֻנְסָה כָּלֵל כְּמוֹ שִׁהְיֶה לְעֵתִיד בְּאֲמַת שִׁיתְקַיֵּם: "וְעַמְדוּ זָרִים וְרָעוּ צֹאנֵכֶם וְכוּ'". וְכֵמוֹ שֶׁאָמַר רַבִּי שִׁמְעוֹן בַּר יוֹחָאי: אֲפֹשֶׁר אֲדָם חוֹרֵשׁ בְּשַׁעַת חֲרִישָׁה וְזוֹרַע בְּשַׁעַת זְרִיעָה וְכוּ' תּוֹרָה מִה תִּהְיֶה עֲלֶיךָ, אֲלֵא בְּזִמְן שִׁיִּשְׂרָאֵל עוֹשִׂין רְצוֹנוֹ שֶׁל מְקוֹם מְלֹאכְתָּן נְעֻשִׂית עַל יְדֵי אֲחֵרִים, כִּי יִצְחָק רָצָה שִׁיתְנַהֵג הָעוֹלָם תַּכְּפָּה כְּמוֹ שִׁהְיֶה בְּסוֹף כְּשִׁיבֹא מִשִּׁיחַ בְּמַהֲרָה בְּיַמֵּינוּ, כִּי יִצְחָק הוּא בְּחִינַת תַּקְּפָה הִירָאָה הַקְּדוּשָׁה, כִּי בְּחִינַת פֶּחַד יִצְחָק שֶׁנִּמְשָׁךְ עַל יְדֵי בְּחִינַת רְצוֹן כְּנִל בְּהַתּוֹרָה הַנִּל. וְזֶה בְּחִינַת יִצְחָק בֶּן אֲבָרְהָם, כִּי אֲבָרְהָם הוּא בְּחִינַת רְצוֹן, כִּי נִקְרָא נְדִיב לֵב הִרְאִישׁוֹן, כְּמוֹ

דף ק"ח.

וְעַל כֵּן כְּתוּב בְּמִשִּׁיחַ: "וְהִרְחִיחַ בְּנִרְאֵת ה'". כִּי עֵקֶר הַחֶסֶד שִׁיתְגַּלֶּה לְעֵתִיד בְּחִינַת וְעִשָׂה חֶסֶד לְמִשִּׁיחַ לְדוֹר וַיְהִי עַל יְדֵי הִירָאָה כְּנִל. שְׁעַל יְדֵי זֶה יִתְקַיֵּם הָעוֹלָם בְּחֶסֶדוֹ וְכָל זֶה יְהִי עַל יְדֵי עֲצֵם הַתְּגִלּוֹת הַרְצוֹן שִׁהְיֶה לְעֵתִיד, כִּי אִם בְּלֵם יִדְעוּ אוֹתוֹ לְמִקְטָנָם וְעַד גְּדוּלָּתָם, כִּי תִמְלֵא הָאָרֶץ דְּעָה אֶת ה' וְכוּ'. וְכֵלָם יִפְרִיזוּ וַיִּדְעוּ שֶׁהַכֹּל מִתְנַהֵג רַק בְּרְצוֹנוֹ וְהַשְּׁגָתוֹ לְכָד,

לקוטי הלכות

הלכות ערב ג

חושן משפט שעה

ואין שום טבע כלל, כי אפילו הטבע בעצמה של עכשו היא גם כן הכל ברצונו והשגחתו בכל עת ורגע והטבע בידו יתברך בכל עת ורגע פתור ביד היוצר, כי הוא יתברך ברא את הטבע והוא מנהיג ומחיה את הטבע והוא ברצונו משהיה את הטבע בכל עת שרוצה, כי הכל ברצונו לכד. ויצחק אבינו רצה שיתנהג העולם תכף בבחינה זו בבחינת ועמדו זרים ורעו צאנכם וכו'. ועל כן לא היה מרצה לברך את יעקב בטל ומטר בשביל פרנסה, כי פרנסתו תהיה נעשית על ידי אחרים ולמה לו לחשב כלל צרכי טל ומטר גשמיים שהם בשביל עבודה השדה שהיה אין שוק לו כלל רק אותו שיעסקו בפרנסתו הם יקבלו הברכה הזאת בזכות יעקב כדי שיוכלו להחזיק אותו וכנ"ל, אבל באמת אז עדין לא נדרש ולא נטהר העולם לגמרי מזהמת הנחש שנמשך על ידי חטא אדם הראשון. ונתדבק אז תקף זהמת הנחש בעשו הרשע על ידי מעשיו הרעים. עד שנעשה שונא לאחיו הצדיק יעקב ולא היה רוצה להחזיקו כלל, אדרבא, רצה לרדף אותו ולא היה חפץ לקבל ברכת הפרנסה גשמיית כי אם בשביל עצמו ותאותו למלאות תאוות בטנו וכדי לרדף יותר את יעקב, ועליו נאמר: "ויאהב קללה ותבואהו ולא חפץ בברכה ותרחק ממנו". כי היה אוהב קללה שהוא הקללות שנתקלל מחטא אדם הראשון

ל"ט קללות שהם בחינת ל"ט מלאכות גשמיות, בחינת בעצבון תאכלנה, בועת אפך תאכל לחם וכו'. והוא אוהב קללה זאת וכי בחר זאת לחלקו כי היה איש שדה. ולא חפץ בברכה כלל, כי לא היה חפץ כלל להיות מרפכה ליעקב להחזיק אותו כדי לכלל בברכה ועל ידי זה באמת ותרחק ממנו הברכה, כי יעקב קבל כל הברכות, כי כל זמן שלא נתמקן עדין זהמת הנחש לגמרי ואין ההמון עם העוסקים במלאכות ומשא ומתן מחזיקים את התלמידי חכמים כמו כן צריכו עדין לעסק במלאכות ומשא ומתן, כי כפי מה שמרפין ישראל בצדקה. ועקר הצדקה להחזיק תלמידי חכמים כמו כן הם יוחזין וזהמת הנחש, בחינת ל"ט מלאכות, ונתמעטין הטרדות והעסקים, כי אפילו מי שעוסק במשא ומתן ומלאכות לאו הכל שוין, כי לפעמים הפרנסה באה בגלל בסבה קלה בלי יגיעה רבה ולפעמים צריכה יגיעה גדולה והשכר מועט. והכל כפי זכות הצדקה שעל ידה נדחה זהמת הנחש ל"ט מלאכות וכמו כן נתמעט העסק. עד לעתיד שיתקיים: "ציון במשפט תפדה ושביה בצדקה", אז יתגלה הרצון ואז לא נצטרך לעסק בשום עסק ומלאכות כלל, כי נתקיים, ועמדו זרים ורעו צאנכם וכו', אבל עכשו כל זמן שאין זוכין לזה צריכו גם ישראל לעסק באיזה עסק ומשא ומתן כדי להמשיך בפרנסה וכנ"ל:

מתלבשין עצמן בלבושי עשו בשביל
פרנסה, דהינו שעוסקין באיזה עסק
ומשא ומתן בשביל פרנסה כנ"ל הם
מקדשין ומטהרין את העסק והמשא
ומתן והל"ט מלאכות בקדושה גדולה, כי
עושין משא ומתן באמונה שלמה ואין כל
העסקים והל"ט מלאכות שלהם הם
בבחינת ל"ט מלאכות המשפן כנ"ל:

וזהו בחינת "וירח את ריח בגדיו וכו'
ויאמר ראה ריח בני כריח שדה
אשר ברכו ה'", ואמר רבותינו ו"ל שהוא
ריח גן עדן שנגנס עמו, זה בחינת
מלאכת המשפן, כי ציורא דמשפנא
כציורא דגן עדן, הינו בשעקב בחינת בני
ישראל הפשרים באמת. בשמלבושין
עצמן בבגדי עשו הינו כשעוסקים במשא
ומתן ועסקים שנהו בחינת בגדי עשו, אי
עסקיהם ומלאכתם מעלה ריח טוב כריח
גן עדן שהוא בחינת ציורא דמשפנא, כי
כל מלאכתם ועסקיהם הם בבחינת
מלאכת המשפן כנ"ל ואז קבל יעקב
הברכות של טל ומטר וכו' שהוא ברפת
הפרנסה, כי כל זמן שאין שופע החסד
בשלמות. צריכין עסקים ול"ט מלאכות
לעשותן בקדושה. בבחינת מלאכת
המשפן כדו להמשיך פרנסה, כמבאר
היטב בהתורה הנ"ל, עין שם היטב, כי
רק הצדיקים והתלמידי חכמים והכשרים
אמתיים זוכין קצתם לבחינת ההנהגה של
לעיתים שחקים: "ועמדו זרים וכו'",
דהינו שאין עושין שום עסק ומלאכה

וזהו בחינת מה שיעקב אבינו התלבש
עצמו בלבושי עשו כדי לקבל
הברכה מאביו שהיא ברפת טל ומטר
בשביל פרנסה, כי עשו הוא בחינת עשיה
גשמיות, בחינת ל"ט מלאכות כנ"ל.
ויעקב הוא באמת רחוק מזה, כי הוא
בבחינת רצון כנ"ל, אבל מחמת שאין
העולם מתקן ואין הרשע רוצה להחזיק
הצדיק על פן צריכין גם ישראל הפשרים
שהם בחינת יעקב להתלבש בלבושי עשו
בעשיות גשמיות שהם עסקי משא ומתן
ול"ט מלאכות בשביל להמשיך פרנסה
וזהו ולא הפירו, כי היו ידיו פירי עשו
אחיו שערת וכו', כי שערות הם מותרים
מחין שמשם אחיות הרגו והדינים, כמו
שכתב רבנו ו"ל במקום אחר (סימן סו), כי
המח הוא בחינת רחמנות שהוא בחינת
רצון ושערות הם בחינת מותרים מחין
בחינת רגו ודינים. ועל פן עשו שהוא
תקף העשיה תקף הרגו והריו, על פן הנה
מלא שערות בלו באדרת שער ועל פן
קראו שמו עשו, עשו ויקא בחינת עשיה
גשמיות שהוא בחינת רגו כנ"ל שהוא
בחינת שערות כנ"ל. ועל פן הברח יעקב
להתלבש עצמו בבחינת לבושי עשו.
בבחינת שערות שהם בחינת עשיה,
בחינת ל"ט מלאכות, זהו רגו כי גם
ישראל הפשרים צריכין לעסק באיזה
עסק בשביל פרנסה עכשו מחמת שעדן
לא נתגלה הארת הרצון בשלמות כנ"ל,
אבל כשיעקב בחינת בני ישראל הפשרים

לקוטי הלכות

הלכות ערב ג

חושן משפט שענ

כלל, אבל שאר ישראל צריכין לעסק במשוא ומתן ומלאכה פקדשה כנ"ל, ועקר תקונים שיכינו בעסקם במשוא ומתן להחזיק את התלמיד חכם האמת וכנ"ל. ועל ידי זה זוכה כל אחד לפי הצדקה שנותן להתלמיד חכם לכפול והמת הנחש שהם ל"ט מלאכות עד שיזכו כל ישראל שלא יצטרכו לעסק בשום עסק ומשוא ומתן כלל. וזה התקון יהיה נגמר בשלמות בשיבוא משיח במהרה בימינו, שאז יתקיים: "ועמדו זרים ורעו צאנכם וכו'", וישראל לא יעסקו בשום עסק ומלאכה כלל וכנ"ל:

כג וזה בחינת "את בכרתי לקח והנה עתה לקח ברכתי", כי עבודת הקרבנות היתה מתחלה בכבודות ואחר כך נתנה לפהנים כמו שאמרו רבותינו ו"ל. ועקר עבודת הקרבנות הוא בחינת התגלות הרצון שהיה בבית המקדש, כי כל הקרבנות הם נדבת לב, בחינת רצון, ועל כן נאמר בכל הקרבנות: "לרצונכם הונחחו" כנ"ל, כי על ידי הקרבן מעלין מבהמה לאדם פידיע, הינו שמקריין ומעלין בחינת עשיה שהוא בחינת בהמיות, מעלין אותה לבחינת רצון שהוא בחינת דעת, בחינת אדם, כי עקר נפש האדם הוא בחינת אור הרצון כנ"ל. ועל כן נקראין מעשה הקרבנות עבודה, כי באמת זה עקר העבודה להעלות בחינת עבדות בחינת עשיה, בחינת בהמיות לבחינת רצון, שהוא בחינת

נשמת ישראל, שהם קרויים "אדם". וזה שאנו מתפללין "רצה" על עבודת הקרבנות שיתקבלו לרצון, כמו שכתוב: "ותיה לרצון תמיד עבודת". ועל כן נקרא ברכת רצה עבודה, כמבאר בגמרא ופוסקים, כי עקר עבודת הקרבנות שיכללו ברצון העליון, הינו שיכלל עשיה ברצון ועל כן היו כל הקרבנות בבית המקדש ששם הארת הרצון, ועקר עבודת הקרבנות על ידי הפהנים וצריכין להיות פהנים בעבודתם ולויים ברוכנם וישראל במעמדם, כי הפהן הוא בחינת החסד שנתגלה על ידי היראה שנגעשה

על ידי הרצון שעל ידי החסד הנה נתבטלין כל הל"ט מלאכות שהם והמת הנחש שנמשכין מפנים הרצון כנ"ל, ועל כן היו צריכין ישראל במעמדן שהיו עוסקין בתורה שהוא בחינת התגלות הרצון, כי התורה בלה היא רצונו כנ"ל ועקר התגלות רצונו הוא על ידי עסק התורה, כי שם מלבש רצונו יתברך, כמבאר בדברי רבנו ו"ל במקום אחר (ס"ו) ⁶⁵. ועל כן היו עוסקין במעמדן במעשה בראשית, כי מעשה בראשית מגלין שהכל ברצונו יתברך, כי הוא יתברך ברא הכל מראש ועד סוף ועל כן בודאי הכל ברצונו ועל ידי זה שהיו מגלין הרצון על ידי זה נעשה יראה שהוא בחינת לויים ברוכנם, כי יראה הוא סגרא דלואי פידיע ועל ידי היראה נמשך חסד שהוא בחינת כהן כנ"ל ועל ידי החסד הנה

110
א"ת

נתקמם, "ועמדו זרים ורעו צאנכם וכו' ואתם כהני ה' תקראו", "כהני ה' דיקא, בחינת עולם חסד יבנה. ונתפסלין כל הל"ט מלאכות שהם בחינת עשייה ועל פן עקר העבודה בפהנים, פי עקר מעשה העבודה הוא לטהר עולם העשייה שכלל עשייה ברצון פנ"ל שזה געשה על ידי הפהן איש החסד שהוא מבטל זהמת הל"ט מלאכות בחינת עשייה ואז נכלל עשייה ברצון שזהו עקר בחינת הקרבן פנ"ל. ועל פן אדם חוטא מכאי קרבן, פי כל החטאים נמשכין מזהמת הנחש שהוא תקף העשייה, בחינת ל"ט מלאכות, בחינת עצבות, בעצבון תאכלנה, שמשם נמשכין כל החטאים חס ושלום, ועל פן על ידי הקרבן שמקריב הפהן בבית המקדש שעל ידי זה מבטלין בחינת הל"ט מלאכות ונתבטל זהמת הנחש מעולם העשייה ונכלל עשייה ברצון, על ידי זה נתפסרין ונתפסלין כל העוונות שנמשכו משם פנ"ל. ונתהפכין העוונות לזכות, פי נכללין העוונות בבחינת רצון, בבחינת "כי נרצה עונת" פנ"ל:

בחינת התגלות הרצון, בחינת כלליית עשייה ברצון פנ"ל ועל פן עקר השמחה של יום טוב על ידי הקרבנות, כמו שכתוב: "ואכלת לפני ה' אלקיך מעשר וכו' ושמחת וכו'". וכמו שאמרו רבותינו ז"ל: אין שמחה אלא בכשר בהמה שמביאין ממנה קרבן. פי עקר שמחת יום טוב כפי התגלות הרצון, ועקר התגלות הרצון הוא על ידי הקרבנות פנ"ל וזה שמוכא בפגנות שקרבנות הם מטהרין בחינת עשייה ובשביל זה אומרים הקרבנות בתחלת התפלה, שאז הוא תקון ועלית העשייה. ואתא בזהר הקדוש שסלוקא דקרבניו עד אין סוף, פי אין סוף זה בחינת רצון שברצונות, רעוא דרעוין כידוע, פי עקר הקרבנות לטהר ולפד עולם העשייה שזהו עקר הארת הרצון כשזוכין לרצון חזק בעולם העשייה. ואז נכלל עשייה ברצון ועל ידי זה עולין ונכללין באין סוף ברעוא דרעוין, פי אי אפשר להכלל באין סוף ברעוא דרעוין פי אם כשמוזכרין ומטהרין בחינת עשייה וכוללין עשייה ברצון אשר בשביל זה ירד האדם לעולם הזה פנ"ל:

כה נמצא שכל הקרבנות הם בחינת הארת הרצון, הינו בחינת כלליית עשייה ברצון ובתחלה היתה העבודה בבכורות ועשו היה בכור. ואם היה זוכה להטיב מעשיו היה זוכה לעבד עבודת הקרבנות, פי בנדאי היה לו בחירה לבחר במוטב, אך אפלו אחר כך

כד ועל פן ברגלים שאז עקר התגלות הרצון, על פן היו אז מרבין בקרבנות צבור ויחיד. וכל אחד היה מחיב להביא עולת ראיה ושלמי שמחה כפי נדבת לבו, פי אז ברגלים צריכין לגלות הרצון פנ"ל. ועל פן צריכין להרבות בקרבנות, פי הקרבנות הם

לקוטי הלכות

הלכות ערב ג

חושן משפט שעה

בשנמטה לדרך אחר ולא רצה לעסק בעבודה תפוח כמו יעקב אחיו אם היה חפץ על כל פנים באהבת אחיו. והיה מחזיק אותו, והיה נותן לו כל הצטרבות. היה זה נחשב גם בן לעבודת הקרבנות ממש שמחייב הכבוד לעבד פנ"ל, כי מי שמחזיק תלמיד חכם נחשב כאלו הקריב כל הקרבנות, כי אכילת הצדיק גדול יותר מקרבנות, כמו שכתב רבנו ז"ל בספר הא"ב החדש (אות א אכילה סימן ז). כמו שאמרו רבותינו ז"ל: 'כל המביא דרוזן לתלמיד חכם כאלו הקריב כפורים וכו'', גם איתא (ברכות יח): 'כל המארח תלמיד חכם בתוך ביתו כאלו הקריב תמידין, כי על ידי הצדקה שנותן לתלמיד חכם ומחזיק אותו, על ידי זה נכלל עשיה ברצון פנ"ל שזהו ממש בחינת קרבנות, אבל עשו לא חפץ בזה, אדרבא, רדף את יעקב, כי לא חפץ בכרבה, כי לא רצה כלל להתקרב לה' ותפוד ולצדיקים, רק כל תפוצו ורצונו היה רק להמשיך לעצמו כל תאוות לבו הרע ועל בן מכר את הבכורה בשביל תאוות אכילה. כמו שכתוב: 'ויבא עשו מן השדה והוא ערף ויאמר להעיטני נא מן האדם וכו''. פי המעשה היה דיקא בעת שבא מן השדה והוא ערף, התינו שהיה ערף ויגע מזהמת עבודת העשיה שרדף אחר עבודת העולם הזה העשיה הנשמי ולא המשיך עצמו אל הרצון דקדושה כלל רק אל ההפך ממנו לתקף העשיה ורדיפת

העולם הזה הנשמי ועל בן אמרו רבותינו ז"ל: 'והוא ערף' - מן הרציחה ושאר עברות שחשבו רבותינו ז"ל, כי הכל כלול בחינת והוא ערף שהוא בחינת שהמשיך על עצמו הקללה בעצבון האכלה בחינת והמת הל"ט מלאכות שמושם נמשכין כל העונות פנ"ל, כי הם והמת הנחש פנ"ל. על בן הכל בכלל והוא ערף פנ"ל ואז אמר ליעקב: "להעיטני נא וכו'". ובהו הראה רשעותו הגדולה, כי לא די שהוא אינו רוצה להחזיק את התלמיד חכם בחינת יעקב, אף גם הוא רוצה לגול את הצדיק ורוצה שהצדיק ימרח בשבילו חס ושלום, ויתן לו לאכל למלאות בטנו הרע ועל בן קום יעקב אבינו "עם עקש תתפתל", ואמר לו: "מכרה כיום את בכרתי לי". פי מאחר שאין חפץ בשום עבודה כלל. ואין אמה רוצה להמשיך עצמו אל הרצון דקדושה ולהחזיק את התלמיד חכם שזהו בחינת עבודת הקרבנות השך להכבוד פנ"ל ואתה אינך חפץ בזה כלל רק כל רצונך הוא להפוך ממש, רק למלאות בטנך ולרדף אחר והמת העשיה נשמיית בחינת והוא ערף, על בן בודאי ראוי לך למכר לי הבכורה, כי אין לך עוד שום חלק בהקדושה כלל ואז מכר לו הבכורה ברצון שלם כי לא חפץ בכרבה ובכבודה כלל, כמו שכתוב: "למה זה לי בכרה". פי הכרבה והבכורה הם בחינת רצון, בחינת פלילית עשיה ברצון, שזהו עקר

הבכורה ובזה הראה וזונו שאינו חפץ בבכרה, כי אינו חפץ כלל לכלל פרצון על ידי התלמיד חכם שגוהו בחינת בכורה, בחינת קרבנות כנ"ל והוא אינו חפץ בבחינה זו כלל רק, אדרבא, מכר בכורתו ליעקב בשביל תאות אכילה הגשמית על בן אמו יצחק, על זה הייתי מצטער וכו' עקשו בודאי גם ברוך יהיה, כי בודאי מניע הבכרה רק ליעקב, כי הבכרה והשפע נמשך ממקור הרצון שגוהו בחינת יעקב רק מה שרציתי לברך את עשו הכל היה בשביל יעקב כדי שתוכל להחזיק וכו' כנ"ל, אבל עקשו שאין אתה חפץ בזה בודאי מניע הבכרה והבכורה ליעקב וכו' כנ"ל:

כו ואז: "וישא עשו קלו ויבך", ויבך' דיקא, כי הבכיה היא מותרות המרה שחורה שגוהו בחינת תקף והמת העשיה בחינת בעצבון תאכלנה, כי עצבות היא מרה שחורה שמושם הבכיה והדמעות ועל בן עשו הרשע על ידי בכיתו הרעה היה מעורר תקף והמת הנחש תקף העשיה שיהיה נאחו שם. וצעק צעקה גדולה שימתן לו תאוות העולם הזה ואז הכרח יצחק לסתם את פיו ויתן לו תאוותו הרעה, כי אז עדין לא נתמקן העולם והיה עדין אחיות הסמרא אחרא בעולם וכל זמן שלא נתבטל הסמרא אחרא לנמרי צריכין בהכרח לתן לה חיותה כפידע ועל בן פשנתעורר עשו בתקף אחיותו בשרשו שהוא בכיה

הבכרה שגמשכת מרצון העליון וזה בחינת קרבנות, בחינת בכורה. והוא לא חפץ בזה כלל, רק אדרבא כל חפצו היה חס ושלום להפך הרצון לעשיה, כי כל הרצונות שלו היו רק אחר תאוות והמדות העולם העשיה על בן לקח יעקב אכינו את הבכורה ממנו בדין ונתן לו בערה תאוות אכילה גשמיות של העולם הזה שהוא לחם וניוד עדשים וכו' ונשאר כל אחד בחלקו, כי יעקב קבל לעצמו כל הטוב שהיה פבוש אצל עשו בגלות שהוא בחינת ניצוצי אור הרצון שהיה אצלו שהוא בחינת בכורה כנ"ל. ויעקב נתן לו האדם האדם הזה שהוא תקף הדין, תקף העשיה הגשמיות, שהוא פסלת האכילה, פסלת העשיה בחינת אחיות הסמרא אחרא וסלק הפסלת ממנו ונתן הכל לעשו ונשאר כל אחד בחלקו אשר בחר לו:

כו וזה שכתב רש"י שיצחק היה מצער בתחלה ואמר אולי עשיתי שלא בדין שברכתי את יעקב תחלה, אך כששמע ממנו שגם הבכורה מכר לו אז אמר: על זה הייתי מצטער וכו' עקשו גם ברוך יהיה, הנינו כנ"ל, כי עקר הטעות של יצחק היה שיהיה סבור שעשו אף על פי שהוא רשע הוא אוהב את התלמיד חכם ורוצה להחזיקו ועל בן צריכין לברכו בפרנסה כדי שיוכל להחזיק את התלמיד חכם כנ"ל. אבל כששמע יצחק שעשו הרשע מכר

לקוטי הלכות

הלכות ערב ג

חושן משפט שנו

התנברותו על ידי עצבות חס ושלום,
שהוא פגם הרצון:

כח והנה באמת ישראל עם קדוש
צריכין לשמח תמיד, כי הם

נמשכין ממקור השמחה שהוא בחינת
רצון, כי תהלה לאל חי יתברך שמו לעד

יש לנו לשמח כל ימינו לעולם אשר
בראנו לכבודו והבדילנו מן התועים וכו'

ולא שם חלקנו פהם' וכו. אך מאחר
שנחרב בית מקדשנו שהוא בחינת הארת

הרצון שהוא שמחתן של ישראל ועל ידי
זה התנבר חס ושלום, העצבות והפכה

של עשו הרשע על פן אנו מברחין
להתאבל בכל יום על חרבן בית המקדש,

ובפרט בין המצרים ולבנות מאד מאד
על חרבן בית המקדש כדי לבטל על ידי

זה הפכה של עשו הרשע, כי אין הדיון
נמתק אלא בשרשו' ו'מנייה וביה אבא

ליזיל ביה נרגא', כי כל התנברותו הוא
על ידי זהמת העשייה שהוא בחינת ל"ט

מלאכות בחינת עצבות ומרה שחורה
ובכיה שכל זה הוא הפך הרצון פנ"ל. ועל

פן אנו צריכין להתאבל ולבכות על חרבן
בית המקדש ובה אנו ממיתקין ומכבלין

הפכה והעצבות על ידי הפכה בעצמו,
כי מנייה וביה אבא ליזיל ביה נרגא':

כי באמת בכל דבר יש בו טוב ורע
וישרים ורביי ה' וצדיקים ילכו כם

ופשעים יכשלו כם, כי יש בפכה שני
בחינות, טוב ורע, כי עצם הפכה

והעצבות הוא מהסמטרא אחרת מבחינת

ועצבות ומרה שחורה שהוא תקף והמת
הנחש תקף העשייה או הכרח יצחק

למלאות בטנו פנ"ל. וכל הצרות והגלות
וחרבן בית המקדש הכל נמשך על ידי

בכיתו הרעה פדוע, כי על ידי בכיתו
הרעה היה מעורר זהמת הנחש שהוא

בחינת בעצבון תאכלנה, בחינת ל"ט
מלאכות העשייה וכו' שהם פגם הרצון

ועשו הוא הם"מ בעצמו. ועל פן התנבר
על ידי זה עד שהכניס מזהמא שלו

בעולם ופגם ברצון והכניס בפירות בלב
עד שגם קצת מישראל נלכדו ברשתו, כי

הוא עקר מצח הנחש אשר כל החיות
רעות הדורסים וטורפים רבים מגני עמו

שהם האפיקורסים המכניסים בפירות
ודעות זרות גם בקצת בני ישראל בלם

הם יונקים ממנו. ועל ידי זה התנבר עד
שהחריב בית קדשנו, כי עקר החרבן על

ידי פגם הרצון פנ"ל וזה בחינת והיה
פאשר תריד ופרקת עלו. תריד הוא לשון

יללה ועצבות, כמו שפיתוב (ישעיה טו): "ויד
פככי". וכמו שפרש רש"י שם, הינו

פאשר התנבר חס ושלום, ותכניס עצבות
בישראל או ופרקת עלו, כי אז תוכל

להתנבר חס ושלום, כי עקר התנברות
הסמטרא אחרת שהוא בחינת עשו הרשע

הוא על ידי עצבות חס ושלום,
כשמכניסין חס ושלום, עצבות בישראל

ועקר העצבות הוא בחינת פגם הרצון
פנ"ל, כי עקר השמחה הוא משודעין

שהכל ברצונו פנ"ל ועל פן עקר

ל'ט

עשו שהוא בחינת עשיה ששם עקר העצבות פנ"ל, כי כל הבקיה של עשו הרשע היה על תאוות לבו הרע, כי כל חפצו שיתן לו אביו כל תאוות לבו ובקה על זה ואת הבקיה היא תכלית ההקמה שהיא תקף העשיה שהיא עצם העצבות וכו' וכפ"ל אכל הבקיה של ישראל עם קדוש הוא בהפוך ממש, כי כל בכיזונו הוא על חרבן בית המקדש שנתרחקו מאבינו שבשמים ואין אנו זוכים להארת הרצון שהיה מאיר בבית המקדש. ועקר הבקיה הוא שכל אחד ואחד בוכה על עוונותיו, כי מה דהיה היה, כי כבר נחרב הבית המקדש והעבר אין רק הבקיה הוא שצריך כל אחד ואחד להתאבל ולכבות מאד מאד על עוונותיו ומעשיו הרעים שהם גורמים חרבן בית המקדש בכל דור ודור, כי כל מי שלא נבנה בית המקדש בזמיו פאלו נחרב בזמיו. נמצא, שעקר הבקיה של ישראל הוא בחינת רצון, כי אנו בוכים ומצטערים על שנתרחקו מרצונו ותברך ואנו מתגעגעים ומשתוקקים לרצון חזק לשוב אליו ותברך באמת וזה כל עקר בכיזנו ועל פן הבקיה של ישראל הוא בחינת רצון. נמצא, שהם מהפכים הבקיה שהוא בחינת עשיה פנ"ל, מהפכים אותה לרצון וממתקים הדין בשרשו, כי מהפכים הבקיה לרצון, כי בוכים מתקף הרצון שיש לנו לשוב אליו ותברך ולעבודתו ולבית מקדשנו וכו' והוא מהפך אל הפוך של בכית עשו

הרשע שבכה בשביל תאוות העשיה פנ"ל ועל פן על ידי הבקיה דיקא מבטלין כח הבקיה של עשו שהוא בחינת עשיה, כי אנו מהפכים הבקיה בחינת עשיה לרצון. ועל פן הבקיה של ישראל גדולה ויקרה מאד בעיני ה' ותברך, כמו שכתוב: "בכבי יבאו וכתחנניו אויבילם". כי הבקיה של ישראל היא בחינת פלילות עשיה לרצון שהיה עקר התכלית פנ"ל, כי עקר הבקיה של ישראל צריכה להיות כמו תינוק הבוכה מגדל הגעגועים שיש לו לאביו כמו ששמעתי מרבנו ז"ל. והיו בחינת "הנה נער בכה", מיד "ותחמל עליו", כמו שאיתא בתקונים, כי כשישראל בוכים כמו תינוק הבוכה לשוב לאביו אז בודאי 'ותחמל עליו', כי זהו בחינת רצון שמהפכים עשיה לרצון שעל ידי זה מעוררין רצונו הטוב ורחמנותו עליו וכפ"ל:

כמו ועל פן אחר אכלות והבקיה של בין המצרים ותשעה באב זוכין אחר כך לשבת נחמו, שבת נחמו דיקא, כי שבת עקר הנחמה, כי עקר הנחמה הוא הארת הרצון פנ"ל וזה זוכין על ידי הבקיה רבותינו ז"ל, כל המתאבל על ירושלים זוכה ורואה בשמחתה. כי על ידי הבקיה של ישראל על ידי זה זוכין לרצון שהוא בחינת שמחה, כי עקר השמחה על ידי הרצון פנ"ל, כי הם בוכין לשוב אליו ותברך ועל ידי זה מהפכים הבקיה לרצון ובוה בעצמו מהפכין

לקוטי הלכות

הלכות ערב ג

חושן משפט שעט

האבלות והבכיה לשמחה בחינת שישו אתה וכו' כל המתאבלים וכו', כי עקר השמחה הוא על ידי הארת הרצון שנהיה בחינת שמחת יום טוב כפ"ל:

ל ועל פן שנים שלוו מאחד כל אחד נעשה ערב בעד חברו, כי כל ישראל ערבים זה בזה, כי פלליות קיום התורה והמצוות הוא בחינת ערכות כפ"ל, כמו שכתוב: "בני אם ערכת לרעה וכו'" כפ"ל. כי הערב מחוב את עצמו שיחזור הלונה ויסלק למלוה שנה בחינת פלליות עשיה ברצון שנהו בחינת פלליות התורה והמצוות שהכל הוא בחינת הארת הרצון לכלל עשיה ברצון כפ"ל ועל פן כל ישראל ערבים זה בזה, כי אי אפשר לקיים התורה והמצוות כי אם על ידי בחינת רצון, כי עקר עבודת ה' הוא בחינת הרצון כפ"ל וכל אחד כפי מה שמרגיל עצמו לחזק רצונו וכסופיו ונעוגעיו לה' ותברך ברצון חזק ביותר, כמו בן הוא זוכה להתקרב לה' ותברך ולתורתו ולמצוותיו. וכל העליות מדרגא לדרגא וממעלה למעלה שצריך כל אחד מישראל לעלות בכל עת הכל הוא כפי התגבורות הרצון, כי עקר הוא הרצון כפ"ל. ועקר התכלית הוא הרצון, כי גם עקר התכלית היא להכלל ברצון שברצונות ברענא דרעיון כפ"ל, כי התחלת התקרבות לה' ותברך וסוף התכלית הוא הכל בחינת רצון, כי ההתחלה והסוף הכל הוא בחינת רצון

כפ"ל. ולהכלל ברצון אי אפשר כי אם על ידי אחדות ואהבה ושלום שיקללו כל ישראל יחד באהבה ואחדות גדול, כי עקר הארת הרצון כפי מה שזוכין להכלל באחד הפשוט ותברך, כי עקר הארת הרצון הוא על ידי האמונה, הינו על ידי שמאמינים שהכל מתנהג רק ברצון האחד הפשוט לבד ואין שום רצון בעולם רק רצון אחד של הבורא היחיד ותברך שמו אשר הוא לבדו מנהיג עולמו ברצונו היחיד, "ויכמצביה עבד בחיל שמיא וארעא ולית די ימחא בדיה". וכפי אמונתו ברצון האחד ותברך כמו בן זוכה כל אחד לרצון, דהינו לבסוף ולהשתוק ברצון חזק להתקרב ולעבד אותו ותברך כפ"ל. נמצא, שעקר הארת הרצון הוא בחינת אחדות ועל פן כל מה שישיראל נכללים ביחד ביותר זוכין ביותר להכלל באחד שהוא בחינת שנקללין בברצון כפ"ל ועל פן "ואהבת לרעה כמוך" הוא כולל גדול בתורה, כי עקר התורה הוא הרצון ואי אפשר ליבות לרצון כי אם על ידי אהבה ואחדות כדי להכלל ברצון האחדות ותברך כפ"ל. ועל פן ישראל עם קדוש שהם בחינת אחדות כמו שאמרו רבותינו ז"ל שיעקב היו לו שבעים נפש ונקראים נפש בלשון יחיד ועשו שש עשרה נפשות היו לו ונקראים נפשות ביתו לשון רבים, כי ישראל הם ממקור האחדות וכל ישראל חשוכים באיש אחד. על פן וכו' לקבל את התורה

בשבועות שהוא בחינת רצון, כי בשבועות נתגלה להם כזקן שהוא התגלות הרצון בחינת רעוא דרעיון שהוא בחינת דקנא קדישא, בחינת מצח הרצון, כמבאר בהתורה הנ"ל, כי על ידי האחדות המפלא שהיה ביניהם אז, כמו שכתוב: "ויחן שם ישראל נגד הדר" ואמרו רבותינו ז"ל: 'יחן, כלם כאחד באחדות גדול וכו', ועל כן זכו להפיל בשבועות ברעוא דרעיון שעל ידי זה קבלו כל התורה שהיא בחינת רצון כנ"ל ועל כן כל ישראל ערכים זה בזה לענין קיום התורה והמצוות:

ברצון כנ"ל ואין בודאי כל אחד ערב בעד חברו. מאחר שהכל חשובים כאחד. ודיקא על ידי זה שכל אחד ערב בעד חברו שהוא בחינת אחדות על ידי זה דיקא יכולים לקיים את התורה ובלא זה לא היה אפשר ללל לקיים את התורה, כי עקר קיום התורה שהוא בחינת הרצון הוא על ידי האחדות שחשבין כלם כאחד כנ"ל. נמצא, שדיקא על ידי הערכות שזהו בחינת שכלם נחשבין כאחד על ידי זה דיקא עקר קיום התורה כנ"ל, כי אהבה ואחדות הוא בחינת רצון, כמו שכתוב: "באהבה וברצון". כי עקר האהבה ואחדות הוא בבחינת הרצון שכל אחד מרצה לחברו ואין שום שנוי רצון ביניהם ונקללים כלם ברצון אחד, שעל ידי זה נכללין ברצון העליון שהוא תכלית האחדות כנ"ל:

ולבאורה הדבר תמוה מדוע יהיה כל אחד מחיב להיות ערב בעד חברו. הלא די להקניע את עצמו? וגם קשה הלא ערבה ערבה צריך, כי כל אחד אינו בטוח בעד עצמו שיצא בשלום מן זה העולם ואיך יטיל עליו גם חוב הערכות בעד חברו? אך פאמת אי אפשר לקיים התורה והמצוות כי אם על ידי הערכות שכל אחד נעשה ערב בעד חברו, כי עקר קיום התורה שהוא בחינת הרצון כנ"ל הוא על ידי האחדות כנ"ל ועל כן כל מי שרוצה לקבל עליו על תורה ומצוות שהעקר על ידי התגברות הרצון כנ"ל צריך להפיל בכלליות ישראל באחדות גדול כנ"ל. ועל כן בשעת קבלת התורה בודאי נעשו מיד ערכים זה לזה, כי תכף בשרוצים לקבל התורה צריכים תכף להפיל יחד כלם כאחד. כדי לכלל

לא ובאמת גם הערכות בעצמו שכל אחד ערב בעד חברו, גם בזה אי אפשר לקיים ולצאת ידי חובתו של הערכות כי אם על ידי הרצון, כי עקר הערכות מה שכל אחד ערב בעד חברו הוא שכל אחד חיב להוכיח את חברו, כמבאר בדברי רבותינו ז"ל. ובאמת מי יכול להוכיח את חברו, כי אינו יודע מה שחסר לחברו וגם מי יודע אם חברו ישמע לדברו ואפלו אם ישמע מי יודע אם יוכל להתגבר על מה שצריך להתגבר לשוב אליו ותברך, על כן בודאי קשה מאד לקיים מצוות תוכחה ולצאת ידי

לקוטי הלכות

הלכות ערב ג

חושן משפט שפא

חובת ערבותו שנתערב בעד כל ישראל, כמו שאמרו רבותינו ו"ל שלא כל אדם ראוי להוכיח וכו'. ומאחר שאין אנו זוכין לקיים מצות תוכחה ולצאת ידי חובת הערבות והלואי שנפקיע את עצמנו על פן אין אנו יכולין לקיים מצוה זאת כי אם על ידי הרצון שיהיה רצוננו חזק מאד לראות בטובת חברינו ובטובת כל ישראל, הינו שייכו פלם לטובה האמתית והנצחית שזכו לשוב אל ה' באמת ולהתקרב אליו ותברך אשר רק זה הוא טובה והצלחה אמיתית וחיון מזה הכל הבל, כי באמת אפלו המצוות שאפשר לקיים אין אנו יכולין לקיים כי אם על ידי הרצון כגון מצות ציצית ותפילין ועסק התורה וצדקה וכו', בודאי מי שפאמין יודע מעט בגדלת כל מצוה ומצוה, יודע שכל המצוות רחוקים מאתנו מאד מאד, ועל פן באמת יש לנו כמה מניעות ועפובים קדם שאנו זוכין לקיים אוה מצוה כמאמרה, כי מתחלה יש כמה מניעות ועפובין ובלבולים קדם שמניחין הפלית ותפילין ואחר כך אפלו כשמניחים אותם יכול להיות שעדין מחו מבלבל במחשבות ורות, עד שאינו יודע כלל אם לבוש בלבשין דמלכא בכנפי מצוה של הפלית הקדוש והציצית הקדושים ונזראים מאד, ומכתר בכתרי דמלכא בעטרת תפארת התפילין הקדושים ונזראים, ולבו רחוק מאד מתדשתם. נמצא, שאנו רחוקים מאד

מקיים מצוה בשלמות אפלו המצוות הרגילים מאד, מכל שפן המצוות שאינם רגילים כל כך ככל יום בודאי יש עליהם מניעות רבות בלי שעור קדם שמקיימם ואפלו כשמקיימם צריכים זכות גדול לקיים פראוי:

על פן בודאי אין אנו יכולין לקיים התורה והמצוות אפלו מצוות הרגילים כי אם על ידי הרצון כמו שאמר רבנו ו"ל כנ"ל שעקר הוא הרצון לכסף תמיד בהשתוקקות ורצון חזק לקיים מצוותיו ותברך ובתוך כך לומדין באלו לומדין ומתפללין באלו מתפללין ועושין מצוות באלו עושין מצוות ואמר בזה הלשון: נאד וועלין, דער ווייל דאווינט מען קלאמירשט, דער ווייל לערינט מען קלאמירשט, דער ווייל טוט מען מצוות קלאמירשט, וכל זה אפלו בהמצוות הרגילים שאפשר לקיים גם פן העקר הוא הרצון כנ"ל, מכל שפן המצוות שאין ביד האדם לקיים, כגון מצות תוכחה הנ"ל, בודאי אי אפשר לקיימה כי אם על ידי הרצון כנ"ל, כי כל אחד מחייב לאהב את חברו וכל ישראל כנפשו ממש, כמו שכתוב: "ואהבת לרעך כמוך". וכמו שהאדם בעצמו בודאי אם יש לו מח בקדקדו, בודאי ראוי לו שלא ירצה שום רצון אחר רק לזכות להתקרב אליו ותברך שרק זה הוא טובה אמיתית וחיון מזה אין שום טובה בעולם כלל. וכמו כן מחייב כל אחד להתנגע ולכסף שזכו

דף תרמ"א

חושן משפט

ברעוא דרעוין פנ"ל ומחמת שפמוך למיתתו מתחיל להאיר בו בחינת הרצון על פן או דיקא וכול להוכיחם, פי עקר התוכחה, בחינת ערכות, הוא הרצון פנ"ל:

לב וזה בחינת שלש פעמים 'צדקתך' שאמרים בשבת במנחה. כנגד שלשה צדיקים שנסתלקו או שהם, יוסף, משה, דוד, פי הם נסתלקו בשבת במנחה שאז מאיר רעוא דרעוין בחינת מצח הרצון ועל פן אמרים כנגדם שלש פעמים צדקתך דיקא, פי עקר הארת הרצון מצח הרצון הוא על ידי הצדקה דיקא, פי על ידי הצדקה מכניעין מצח הנפש ואז מאיר מצח הרצון פנ"ל בהתורה הנ"ל בחינת הארת דקנא קדישא, בחינת רעוא דרעוין. נמצא שעקר הארת הרצון בחינת מצח הרצון שפאיר בשבת במנחה הוא על ידי הצדקה ועל פן אמרים או שלש פעמים צדקתך דיקא פנ"ל. ועל ידי הארת מצח הרצון בחינת רעוא דרעוין שמתגלה על ידי שלשה צדיקים אלו, יוסף, משה, דוד, על ידי זה נשמע קול הקריאה של השלש נגלים שהם קוראים ומגלים את הרצון, כמו שמבאר בהתורה הנ"ל, פי השלשה נגלים הם כנגד שלשה צדיקים אלו ובהם נעשים כל הבחינות המבארים בהתורה הנ"ל, עין שם. והכלל בקצור, שעל ידי הרצון שנתגלה ביום טוב נעשה הדין, אך שיש חיות רעות הדורסים ומורפים

פל ישראל להתקרב אליו ותברך ובתוך כך אם אפשר לו לדבר אזהה דבור עם חברו מענין עבודת ה' בודאי מה טוב ומה נעים, פי כל אחד מישראל מחיב לדבר עם חברו ביראת שמים כמו שכתב רבנו ז"ל בכמה מקומות, אבל העקר הוא הרצון פנ"ל. כמו שכתוב ברעוא מהימנא על משה רבנו עליו השלום, וכגון דהוית חשיב בתוך דאלו הנה אפשר לך הוית מהדר פלא עלמא תחות קדישא בריך הוא וכו', עין שם, שמבאר שם גדל מעלת משה בשביל זה שהיה חושב כל ימיו שאלו היה אפשר לו היה מחזיר כל העולם לה' ותברך. נמצא, שאפלו משה רבנו עליו השלום, עקר מצות תוכחה היה מקים על ידי הרצון שהיה בוסף תמיד להתחזיר כל העולם למוטב ועל ידי זה זכה למה שזכה וזה בחינה מה שאמרו רבותינו ז"ל שאין מוכיחין את האדם אלא סמוך למיתה, שכן משה לא הוכיחן אלא סמוך למיתה וכן יעקב אבינו וכו', הינו פי עקר התוכחה שהוא לקים מצות ערכות הוא על ידי הרצון פנ"ל, פי עקר בחינת הערכות הוא לכלל עשיה ברצון פנ"ל. ועל פן עקר התוכחה היא רק סמוך למיתה שאז מתחילין להפיל ברצון ואז מאיר בו הרצון ביותה. מחמת שהוא סמוך להסתלקות, פי ההסתלקות של הצדיק הוא שיהיה נסתלק ונכלל בבחינת רצון כמו משה רבנו עליו השלום, שנכלל בשעת מיתתו

לקוטי הלכות

הלכות ערב ג

חושן משפט שפג

שהם האפיקורסים שפוגמים ברצון שעל ידי זה אין נשמע קול הקריאה של יום טוב וכו', על כן צריכין לקשר כל הרצונות לבחינת רעוא דרעיון שמאיר בשבת במנחה וכו', אך שיש בחינת מצח הנחש וכו' שרוצה להטיל פגם וכפירות אפלו בשרש הרצון וכו', על כן צריכין להרבות בצדקה שעל ידי זה מכניעין מצח הנחש ואזי נתגלה מצח הרצון בחינת רעוא דרעיון, ואזי נשמע קול הקריאה של יום טוב שמגלה הרצון, ועל ידי הרצון נעשה יראה ועל ידי היראה נעשה כלי לקבל את התסוד ואזי אין צריכין לעשות שום עסק, כי נתקנים: "ועמדו ורים ורעו צאנכם וכו'". על ידי גדל השפעת התסוד בחינת עולם חסד יבנה וכו', עין שם כל זה היטב. והר בחינת שלש רגלים, פסח, שבועות וספות וראש השנה ויום כפור והושענא רבא וכלם מקבלים משבת, שהוא תחלה למקרא קדש:

דף קכ"ב

לג כי עקר התגלות הרצון הוא בפסח שהוא ראש לרגלים, שאז הוציאנו ה' ממצרים במסות באותות ובמופתים נוראים, שעל ידי זה נתגלה שהכל רק ברצונו לבד, כמבאר בהתורה הנ"ל לענין כל השלש רגלים שכלם קוראים ומקריזין את הרצון מחמת שכלם השלש רגלים עשה ה' יתברך עמנו אותות נוראות וכו'. אבל עקר האותות והמופתים נוראים היו בפסח שהוא ראש

לרגלים שאז יצאנו מעבדות לחרות באותות נוראות ועל ידי זה נתגלה שהכל מתנהג רק ברצונו לבד. ועקר יציאת מצרים, שהוא פסח, היה בזכות יוסף, כמו שכתוב: "יוסף משה את עצמות יוסף עמו". וכמוכא, כי אלמלא ירד יוסף למצרים תחלה לא היה אפשר לישראל לצאת משם מגדל הזהמא שהיה שם, אך על ידי שירד יוסף תחלה ונמכר לשם לעבד, שהוא בחינת עבדות תקף העשיה, ששם אחיות והמת הנחש בבחינת עבדות כנ"ל ועקר בחינת העבדות הוא במצרים שהיה מזרע חם שנתקלל ורעו להיות עבד עבדים ונתדבק בכל זרעו והמת הנחש ביותר בידוע. ויוסף בגדל קדשתו העצומה שירד לתוך תקף והמת מצרים לתוך בחינת עבדות כנ"ל, והיה לו נסיון גדול שם, ואף על פי כן בבש את יצרו מאשת אדוניו, על ידי זה שבר והכניע ובטל את הזהמא של מצרים ורק על ידי זה היה פח לישראל להיות במצרים ולכלי להשתמע שם חם ושלום, כמו שכתוב: "כי למתוה שלחני אלקים לפניכם וכו'". כי רק על ידו וכו' ישראל לצאת משם להציל מתקף והמתם. נמצא, שיציאת מצרים שיצאנו מעבדות לחרות זהו בחינת שהכניעו בחינת עבדות שהוא בחינת עשיה ששם אחיות הזהמא כנ"ל והם הכניעו זאת על ידי גדל רצונם שהיה להם תמיד לה' יתברך, ועל ידי זה וכו' לצאת מעבדות

חושן משפט

לחרות והכניעו בחינת עבדות וכו' לכלל עשייה רצונו, פי וכו' לקבל את התורה בשבועות שאז נכללו רצונו שפרצונות פנ"ל. ועל פנ התחיל ה' יתברך: "אנכי ה' אלוקיך אשר הוצאתיך מארץ מצרים מבית עבדים". וכן בפסוק מקומות הוא תולה קיום התורה ביציאת מצרים וכמו שמקשה הזהר וכו', פי קיום התורה היא בחינת יציאת מצרים מעבדות לחרות, דהנינו להכניע בחינת עבדות, בחינת עשייה על ידי הרצון שהוא עקר קיום התורה פנ"ל פדי לכלל עשייה רצונו פנ"ל ועל פנ בכל דור חיב אדם לראות את עצמו באלו הוא יצא ממצרים, פי כל אדם צריך ליצאת מעבדות לחרות, להכניע ולבטל זמנת העשייה בחינת עבדות, בחינת על הפרדא של העולם הזה שהם בחינת ל"ט מלאכות ולזכות להכלל ברצון להשתוקק תמיד לה' יתברך פנ"ל להפך עשייה לרצון פנ"ל:

לד וזה שאמרו רבותינו ז"ל, בזכות ארבעה דברים נגאלו ישראל, שלא שנו את שמם ולא שנו את לשונם והיו גידורים מן עריות ומן העבודה זרה.

(אמר המסדר כבר מבאר ביורה דעה הלכות דם הלכה א, שאל יתפלא הנענן מה שחושב גם תכות של פרישת עבודה זרה אשר נמצא בפסוק מקומות דבריו רבותינו ז"ל ההפך מזה, אבל נמצא מבאר במדרש רבא במדרש פרק ג על פסוק "מוציא אסורים בבשורות", שבזכות הקשרים שבהם שלא עברו עבודה זרה, על ידי זה נגאלו עין שם. נמצא, שאילו נאלו דברי אלקים חיים שנגאלו גם בזכות פרישת עבודה זרה. עתה מצאתי עוד

במדרש רבא דפ"ל פרק יג, שכל השלישה שבמים, ראובן, שמעון, לוי, לא עברו עבודה זרה ולכן זכו לפנות לענקים ביציאת מצרים, עין שם. הרי מבאר קצת מקרינו ז"ל שגם בזכות פרישת עבודה זרה נגאלו), פי כל אלו הארבעה דברים הם מורים על גדל הרצון שהיה להם תמיד לה' יתברך גם בהיותם בארץ מצרים. וזהו בחינת שלא שנו את שמם, פי השם הוא בחינת רצון, שהוא הנפש, שהוא לשון רצון פנ"ל. וזהו בחינת השם בחינת נפש חיה הוא שמו, כמו שכתב רבנו ז"ל במקום אחר. ועל פנ שמו בגימטריא רצון, כמוכא. וזה בחינת לשקוד ולזכור תאות נפש. וכל אחד מישראל כפי שרשו רצון העליון שהוא שרש כל נשמת ישראל, כמו כן יש לו שם ישראלי וכמו כן צריך להתגבר תמיד להאיר על שמו ונפשו הארת הרצון שמשם שרש נפשו ושמו. וזה שאמרו רבותינו ז"ל: "לעולם ילמוד אדם במקום שלבו חפץ". פי מקום התורה שלבו חפץ ביותר, שם שרש נפשו ושמו ועל פנ אחר מיתתו שואלין את האדם, מה שמו, פי כלליית התורה הוא בחינת רצון, שהוא בחינת שמו פנ"ל. ועל פנ ישראל במצרים שלא פסקו רצונם מלכסף לה' יתברך, על פנ לא שנו את שמם, שזה מורה על גדל הרצון דקדושה פנ"ל, ועל ידי זה וכו' לנאלה ליצאת מעבדות לחרות שהוא בחינת הארת הרצון פנ"ל. ועל פנ אלו האפיקורסים השכיחים עכשו שהם פוגמים ברצון פנ"ל, על פנ על פי רב הם

לקוטי הלכות

הלכות ערב ג

חושן משפט שפה

משנים את שמם וקורין את עצמם בהכנויים הרעים שפנו להם, או להם, או לנפשם, בודאי לא יזכו לגאולה אם לא ישובו, כי גם במצרים היו רשעים שלא זכו לגאולה, כמו שאמרו רבותינו ו"ל על פסוק ו"חמשים עלו וכו'" - אחר מחמש מאות וכו' :

וזהו 'שלא שנו את לשונם', כי עקר התגלות הרצון דקדושה שהוא הנפש הוא בהדבור בחינת נפשי יצאה בדבורו, כמו שכתב רבנו ז"ל. ועל פן לשון הקדש של ישראל מורה על הרצון דקדושה בחינת נפש שעקר התגלותה היא בהדבור הקדוש, שהוא בחינת לשון הקדש, כי הלשון היא קלמוס הלב וכל אחד בפי רצונו שיש לו אם טוב אם להפך, כמו בן יכולין להבין ולשמע מדבוריו שהם התגלות הנפש, שהוא הרצון פנ"ל. ועל פן לשון הקדש הוא בחינת רצון דקדושה, ועל פן בזה שלא שנו את לשונם וכל דבורים היו דבורים קדושים בבחינת לשון הקדש, בזה הורו על גדל רצונם הקדוש להתקרב לה' ותברך פנ"ל:

אחרא, שהם תאוות עולם הזה, נפגם הרצון דקדושה פנ"ל וכל אחד כפי מה שנופל לרדיפות אחר תאוות עולם הזה כמו בן נפגם אצלו הרצון דקדושה והעקר הוא לגדר עצמו מתאות נאוף שישם עקר התגברות הרצון דסמרא אחרא, ועל פן: "נאף אשה חסר לב", כי נחסר ונפגם אצלו הלב שהוא רצון דקדושה שקלכל כל יד אחד מישראל שהוא נחסר ונפגם על ידי תאות נאוף. ועל פן כפירות נאוף תלויים זה בזה כמו שכתב רבנו ז"ל במקום אחר, כי הא בזה תלוי כפי מה שגודר עצמו מתאות נאוף, כמו בן זוכה לרצון דקדושה שהוא בחינת אמונה פנ"ל וכן להפך. נמצא, שכל אלו הארבעה דברים הם בחינת הרצון דקדושה שעל ידי אלו הארבעה דברים שלא שנו את שמם וכו', בזה הראו גדל השתקקות שלהם ועצם רצונם דקדושה להתקרב לה' ותברך ועל פן על ידי אלו הארבעה דברים דיקא וכו' לצאת ממצרים מעבדות לחרות ולקבל את התורה שכל זה הוא בחינת הארת הרצון פנ"ל וכל זה היה בזכות יוסף הצדיק פנ"ל:

שבועות הוא בחינת משה שאז קבלו ישראל את התורה על ידי משה רבנו, שהוא כלליית התורה, ואז נתגלה עליהם פוקן מלא רחמים בחינת רעוא דרעוין ועל פן שבועות הוא בבחינת שבת פמוכא, כי בשבועות אז הוא בחינת שמקשרין כל הרצונות לשרש

וזהו 'שהיו גורים מן העריות ומן העבודה זרה', כי עבודה זרה הוא כפירות שהוא פגם הרצון, כי עקר הארת הרצון הוא על ידי אמונה שמאמינים שחבל ברצונו לכו פנ"ל, שהיה הפך עבודה זרה וכפירות. וזהו בחינת גורים מן העריות, כי על ידי הרצונות דסמרא

חושן משפט

הוא בחינת רעוא ודרעון שמאיר בשבועות שהוא בחינת משה כנ"ל:
 לה וכעונותינו הרבים אף על פי שזכו ישראל לקבל את התורה בשבועות וזכו להארת רעוא ודרעון, אף על פי כן אחר כך היה מה שהיה, כי פגמו באמונת הרצון ועברו עבודה זרה ועשו את העגל שכל זה היה על ידי התגברות מצח הנחש שהוא והמת הנחש שהם הערב רב שהתגברו על ישראל והטעו אותם עד שפגמו בשרש הרצון במצח הרצון, ועברו עבודה זרה שהוא בחינת כפירות, פגם הרצון כנ"ל, ועל פן התגברו ברשעותם ונקצצו על אהרן דיקא, כי אהרן הוא בחינת מצח הרצון, כמו שכתוב באהרן הכהן, "והיה על מצחו לרצון". כי הם פגמו אז במצח הרצון כנ"ל עד שנגע הפגם גם במשה, כמו שכתוב: "לך רד וכו'". כי משה שרשו בבחינת רעוא ודרעון כנ"ל. והפגם שלהם הגיע עד שרש הרצון, עד שהגיע הפגם למשה שהוא בעצמו בחינת שרש הרצון כנ"ל, ועל פן מיזם שעשו את העגל, שהוא שבועה עשר בתמוז, ופגמו אז ברצון, נגזר אז על חרפן בית המקדש, כמו שאמרו רבותינו ז"ל שהגזרה שנגזר על ידי המרגלים: אתם בכיתם בכיה של חנם וכו', התחילה מיזם שעשו את העגל, שמאז התחילו כל הגזרות, ורמנא לצלן, כמו שכתוב: "ויזים פקדי וכו'". כי חרפן בית המקדש

הוא בחינת פגם הרצון כנ"ל ומשה רבנו עליו השלום, התפלל לפני ה' ויתברך ארבעים יום, ואמרו רבותינו ז"ל, שארבעים יום האמצעיים היו כבעם, כי פעם ורעו הוא הפך הרצון, כי הם פגמו ברצון כנ"ל, אבל על ידי רבוי התפלות והתפצרות של משה, על ידי זה נתפסם לו ה' ויתברך והפך רעו לרצון ונתרצה לישראל בארבעים ימים האחרונים, שהם מראש חדש אלול עד יום הכפורים ועל פן אלו הימים הם ימי רצון, ימי רצון דיקא, כי בהם מאיר הרצון העליון בכל שנה ושנה בכל דור ודור. ואז צריכין להתגבר ביותר להמשיך על עצמו רצונות חזקים וכסופין גדולים לה' ויתברך. ועל ידי הרצון נעשה יראה כנ"ל ועל פן אלו הימים נקראים "ימים נוראים" שהם אלול ועשרת ימי תשובה עד יום כפור, כי אז עקר התגלות עצם היראה וקנאשה שנמשכת על ידי התגלות הרצון שמתגלה אז ביותר כנ"ל:

ועל פן נוהגין כל ישראל להרבות בצדקה מאד באלו הימים, כי עקר התקון על ידי הצדקה, כי עקר הקלקול הוא על ידי מצח הנחש כו' כנ"ל וצריכין עכשו להכניעו ולבטלו ועקר הכניעתו הוא על ידי צדקה כנ"ל, על פן צריכין אז בימים הנוראים להרבות מאד בצדקה לעניים הגונים כדי להכניע מצח הנחש כדי לגלות הארת הרצון כדי לזכות

לקוטי הלכות

הלכות ערב ג

חושן משפט שפ

ליראה שהיא עקר בחינת ראש השנה ויום הכפורים, בחינת וכן תן פחדך וכו':

לו וזה שנתנו הקדמונים סימן לימים אלו, "אריה שאג מי לא יירא"

(עמ"ס ג ח), כי אז נתעורר יראה גדולה על

ידי התגלות הרצון כנ"ל והיה אריה שאג דיקא, כי יש חיות רעות הדורסים

וטורפים. שהם האפיקורסים הכופרים ברצון כנ"ל, שהם בחינת ובה הארי והדיב

וכו', שצמאר במעשה דדוד עם גלית וכו', כמבאר בהתורה הנ"ל. ועכשו בימים

הנוראים על ידי רבוי הצדקה זוכין להכניע מצח הנחש עד שנתכפל הארס

הרע של החיות הרעות שהם הכופרים ואז נתהפך לב הכופרים מרע לטוב, עד

שכלם מודים ברצון, כמו שמבאר בסוף התורה הנ"ל על מאמר רבותינו ז"ל, הנה

צפרי מליחי בהרן פרחו להו, שאותן שהיו נבוכים בתחלה במעות של

האפיקורסים פרחו ויצאו משעותם על ידי גדל התגלות הרצון ואז נתהפכו החיות

רעות, שהם הכופרים, מהפך אל הפך, כי מה שבתחלה היו שאגים קולם כנגד

הרצון שנתגלה ביום טוב, כי היו שאגים בסברתם המטעית והיו כופרים ברצון

ועכשו נתהפכו עד שהם בעצמם שאגים וקוראים התגלות הרצון שעל ידי זה

נעשה יראה כנ"ל. והיה בחינת אריה שאג מי לא יירא, שהארי בעצמו שהוא ראש

החיות רעות השואגים כנגד הרצון בחינת ובה הארי והדיב כנ"ל ועכשו נתהפך עד

שהארי בעצמו שהוא בחינת החיות רעות, בחינת הכופרים, הם בעצמן

שואגים ומכריזים את הרצון ומודיעין בעצמם

שהכל ברצונו ותברך לבר שעל די זה נעשה יראה כנ"ל בחינת אריה

שאג מי לא יירא כנ"ל. ואז נתגלה עצם היראה

בראש השנה שהוא בחינת פחד יצחק, בחינת היתקע שופר בעיר ועם לא

יחרדו, שכל זה זוכין על ידי התגלות הרצון שנתגלה אז, כי הם ימי רצון כנ"ל.

וביום הכפורים אז הוא גמר וסוף הארבעים ימי רצון, ואז הוא גמר קבלת

התורה שנמשכת מבחינת רצון שברצונות, בחינת רעוא דרעון כנ"ל, כי

יום הכפורים שנקרא "שבת שבתון", שהוא בחינת רעוא דרעון שפאור אז, כי

שבת הוא בחינת רצון כנ"ל ועל כן אז ביום הכפורים עקר התשובה ואז מוחל

ה' ותברך כל עוונות ישראל, כי העוונות נתהפכו לרצון בחינת כי נרצה עונה

כנ"ל. ועל כן אז בערב יום פפור מרבין בצדקה ביותר ויותר, כי אז עקר הארת

הרצון בחינת מצח הרצון. ועל כן כל העבודה של יום הכפורים אינה בשגרה כי

אם ככהן גדול שהוא בחינת מצח הרצון כנ"ל, ועל כן צריכין להרבות בצדקה

ביותר כדי להכניע מצח הנחש וכו' ולגלות מצח הרצון כנ"ל. ועל כן אז ביום

הכפורים זוכין לחמש תפלות, כי אז התפלה בשלמות, כי עקר התפלה היא כפי הארת הרצון, כי עקר התפלה היא

טו

בחנינת דבקות, בחנינת רצון כדי להמשיך רצון העליון כמו שאנו אומרים בכל התפלות: יהי רצון מלפניך וכו', יהי לרצון אמרי פי ועל בן צריבין לתן צדקה קדם התפלה כדי להאיר הארת הרצון שזהו עקר שלמות התפלה כנ"ל ועל בן אן ביום הכפורים שאנו הוא עקר הארת הרצון, פי אן נתהפכין כל העוונות לרצון כנ"ל, אן התפלה בשלמות ועל בן מתפללין אן חמש תפלות שזהו בבחינת הה של צדקה, שעל ידי זה עקר הארת הרצון, שהוא בחינת תפלה כנ"ל, כי צדקה ותפלה הם בחינה אחת בידיע, ועקר שלמות הצדקה הוא בחינת ה' של צדקה שעל ידי זה נמתק הדין והרנו ונתהפך לרצון ונעשה מצדק שהוא דינא ונעשה ממנו צדקה שהוא בחינת רחמים ורצון על ידי שהפך לבו האכזר מרנו לרצון, על ידי זה זכה להפך מצדק לצדקה כנ"ל וזאת ה' היא בחינת ה' תפלות של יום הכפורים שהוא בחינת שלמות הארת הרצון כנ"ל:

בחנינת סבת דוד שאנו צריבין להקים על ידי מצות סבה בבחינת ביום ההוא אקים את סבת דוד הנפלת וכו', כי דוד הוא משיח. שאנו ישלמו כל הבחינות הנ"ל ואז נזכה לחסד הנ"ל שהוא בחינת סבות בבחינת ועשה חסד למשיחו לדוד ואז תתגדל השמחה, כמו שכתוב: "כי בשמחה תצאו וכו' ששון ושמחה ישינו וכו'". פי עקר השמחה על ידי התגלות הרצון כנ"ל ועל בן נקרא סבות זמן שמחתנו, כי אן הוא עקר שלמות הארת הרצון שעל ידי זה עקר השמחה של יום טוב כנ"ל, ואז כל האמות מורחין בשביל פרנסתנו, בבחינת "ועמדו זרים ורעו צאנכם וכו'". ועל בן בסבות אנו מקריבין שבועים פרים בשביל שבועים אמות, כי אז יש לנו שלום עמהם, כי ככר הכירו כלם האמת, כי סבות מרמז על ימות המשיח כנ"ל שאנו יתקנים "עולם חסד יבנה", ואז יכירו כלם האמת שהכל ברצונו והפך וגדל יקרת קדשת חשיבות ישראל עד שכלם יתבטלו אלינו ויעשו כל מלאכתנו בחינת ועמדו זרים ורעו צאנכם וכו', כי ידעו שזה עקר התכלית שלהם ועל בן אנו מקריבין אז שבועים פרים בשבילם, זה מורה על גדל השלום גם עמהם מאחר שכבר הכירו האמת כנ"ל:

לח ואחר כך עושין הושענא רבה, ואז הוא גמר החותם, בחינת חותם בתוך חותם, פי ביום הכפורים בנעילה נעשה חותם אחד ועכשו עושין

לח ועל ידי היראה שזכינו לקבל באלו תימים הנוראים על ידי הארת הרצון, על ידי זה נמשך חסד גדול כנ"ל וזהו בחינת סבות שאנו מאירין כל החסדים הפנימים והמקיפים שמתחילין להתגלות ולהאיר מתוך אחר יום הכפורים ועקר הארתם ביום טוב של סבות, הינו בחינת השפעת החסד ששופע על ידי היראה כנ"ל. וסבות הוא בבחינת דוד,

לקוטי הלכות

הלכות ערב ג

חושן משפט שפט

דף

חותם על חותם והכל בכח הצדקה שנותניו ישראל בכל השנה ובפרט פאלו הימים, פי צריכין שני החותמות אל הקדושה על ידי הצדקה, פי הכנעת מצח הנחש הוא על ידי הצדקה שעל ידי זה נתגלה אמונת הרצון שמאמינים שהכל ברצונו ותברך לבר ואמונה הוא בחינת חותם פדוע, הינו שעושין חותם אל הקדושה לכל ישלמו עוד זרים ולא יוכלו לפגם עוד ברצון וזה התקון של החותם נעשה על ידי הצדקה, פי צדקה היא בחינת מלכות שהיא בחינת חותם דקדושה פדוע, אבל אפלו כשמכניעין מצח הנחש על ידי הצדקה ומגלין הרצון אם אין הרצון חזק עדין הם יכולין להפיל ספק חס ושלום, ברצון ועל ידי זה חס ושלום, יוכל לחזר ולהתגבר מצח הנחש חס ושלום, ועל פן צריכין עוד לתן צדקה, פי תמיד הכנעתם על ידי הצדקה כמבאר כל זה היטב בהתורה פנ"ל, עין שם כל זה היטב. וזהו בחינת שני חותמות של הקדושה שצריכין לחתום את האמונה שהוא בחינת הארת הרצון פנ"ל, צריכין לחתום בשני חותמות על ידי הצדקה, דהינו שלא יגעו בה הפירות והספקות פנ"ל וזה נעשה ביום הפפירים שאז הוא חותם הראשון ואחר כך זוכין לחסד שנתגלה על ידי היראה שנגעשה על ידי הרצון, ואז יש לנו שלום גדול עם האמות פנ"ל, פי נתקנים: "ועמדו זרים ורעו צאנכם וכו'" וכפ"ל. ואז אנו

מתיראים מחמת שכבר נתחברו עמנו אולי חס ושלום, יחזרו ויפילו אזיה ספק ברצון, פי אף על פי שכבר נכנעו ואין להם עוד פח להלחם ולהכניס כפירות, אף על פי כן יכולים חס ושלום, להכניס ספקות בלב פנ"ל, על פן צריכין עוד לעורר כח הצדקה בהושענא רבא. ואז חותמין חותם על חותם. שחותמין עוד הפעם את האמונה הקדושה בכח הצדקה כדי לכפול כל הספקות ולחזק את אמונת הרצון בתקף גדול:

וזה שאיתא בזה הקדוש: ביהוא יומא, "וישב יצחק ויחפר את בארת המים אשר חפרו בימי אברהם אביו ויסתמום בלשתים וכו'". בארת המים זה בחינת כח הצדקה שנקרא מים, בחינת שלח לחמך על פני המים, כמו שמבאר שם בהתורה פנ"ל. ויצחק הוא בחינת היראה הקדושה שנגעשה על ידי הרצון שנתגלה על ידי הצדקה פנ"ל ועל פן בהושענא רבא אז חזר יצחק שהוא היראה, ומעורר כח זכות הצדקה של ישראל כדי לחתום חותם על חותם, כדי שלא יוכלו עוד לפגם את הרצון כלל פנ"ל, כדי שתהיה היראה בשלמות שהיא מדתו של יצחק פנ"ל ועל פן אז לוקחין ערבי נחל שמרמו לפושעי ישראל, שהיו בחינת הנה צפרי מליחי בחדן פרחו להו וכו', דהינו שכל הפושעי ישראל, שהם הנפשות של ישראל שזלכדו ברשת הפעות של הפילוסופים, עכשו יוציין

האחת והמופתים ולכל המורא הגדול אשר עשה משה לעיני כל ישראל שעל ידי כל זה נתגלה שהכל ברצונו יתברך לכד ועל ידי זה זכה משה להכלל ברצון שברצונות, ועל ידי זה נמשך שמחה גדולה ונפלאה מאד בחינת שמחת תורה, כי עקר השמחה על ידי התגלות הרצון כנ"ל, שזהו בחינת שמחת יום טוב:

לט וזהו בחינת מה שסמכו רבותינו ז"ל את המשה עשר באב ליום הכפורים, כמו שכתוב במשנה: 'לא היו ימים טובים לישראל בחמשה עשר באב ויום הכפורים וכו'". כי בשבעה עשר בתמוז נשתפרו הלוחות שהוא בחינת פגם הרצון, שהוא כלליית התורה וכו' וכנ"ל) ואז התחילו ארבעים ימים האמצעים שהיו כבעם הפך הרצון, אבל עקר הפעם לא נמשך כי אם עד תשעה באב ואחר כך התחיל הפעם והרזו להתמתק ולהתהפך לרצון, כי באלו הארבעים ימים האמצעים אף על פי שהיה כבעם, אף על פי כן בהם נתרצה ה' יתברך למשה עד שאמר לו בסוף אלו הארבעים יום: פסל לך שני לוחות. וכו'. נמצא, שבסוף הארבעים ימים אמצעים התחיל ה' יתברך להתרצות למשה ועקר ההמתקה היא בחמשה עשר באב, כמו שאמרו רבותינו ז"ל שבו כלו מתי מדבר, ומתי מדבר זה בחינת פגם הרצון, כי עקר מתי מדבר היו מחטא העגל. כמו שאמרו רבותינו ז"ל שפאז נגזרה גזרה זו.

לשלום וחוזרים אל הקדשה על ידי גדל התגברות הרצון שנתגלה אז כנ"ל ועקר פח הערבי נחל לכלל בקדשה הוא על ידי הגדקה כנ"ל וזהו בחינת ערבי נחל, בחינת ערב הנ"ל, בחינת ואת ערבתם תקח, כמבאר בהתורה הנ"ל, כי על ידי הגדקה בחינת ערב על ידי זה נתגלה הרצון, שעל ידי זה חוזרים הפושעי ישראל אל הקדשה, שזהו בחינת ערבי נחל, 'ערבי' דיקא, ואז אומרים משנה תורה שהיא התוכחה שהוכיח משה את ישראל סמוך למותו בערבות מואב, כי התוכחה סמוך למותו זה בחינת התגלות הרצון כנ"ל. וזהו בחינת ספר תהלים שאומרים אז, כי תהלים הוא כלו רצון ודבקות נפלא, כי כל ספר תהלים פלם הם דבורים קדושים של השתקקות וכסופין ורצון מפלג לה' יתברך שזהו עקר התפלה והתחנות והבקשות ושירות ותשבחות שכלול ספר תהלים שכל זה הוא בחינת רצון נפלא לה' יתברך כנ"ל ואחר כך זוכין לשמחת תורה, כי כשזוכין להתארת הרצון בשלמות אז עקר השמחה כנ"ל ועל פן אז קורין בתורה הסתלקות משה שנסתלק ברעוא דרעוין, ברצון שברצונות, כי עקר השמחה בחינת שמחת תורה נמשך מהתגלות הרצון שזכינו על ידי משה רבנו עליו השלום, שהוא האיר עינינו ונגלה לכל העולם שהכל ברצונו יתברך על ידי כל האותות והמופתים אשר שלחו ה' וכו' ולכל

לקוטי הלכות

הלכות ערב ג

חושן משפט שצא

ובחמישה עשר באב בלוי מתי מדבר. נמצא, שהרגו שהיה על ידי חטא העגל שהוא פגם הרצון שעל ידי זה היה מתי מדבר זה הרגו נפסק ונתבטל בחמישה עשר באב. נמצא, שחמישה עשר באב או נפסק הרגו, כי אז הוא סמוך לסוף הארבעים יום אמצעים שאז התחיל ה' ותברך להתרצות למשה ולהפך הרגו לרצון עד שאמר לו, פסל לך וכו'. שעל ידי זה זכה לקבל לוחות אחרונות ביום הכפורים. נמצא, שיום הכפורים וחמישה עשר באב הם בחינה אחת, כי עקר הארת הרצון של יום הכפורים שאז קבל לוחות אחרונות זה הרצון התחיל להאיר מחמישה עשר באב כנ"ל ועל פן הם ימים טובים, כי עקר קדשת הימים טובים הוא על ידי הארת הרצון כנ"ל. והיו שהיו אומרים, "צאינה וראינה בנות ציון וכו' ביום חתנתו" - זה מתן תורה. "וביום שקחת לבו" - זה בנין בית המקדש שיבנה במהרה בימינו, כמו שאמרו רבותינו ז"ל. כי התורה ובנין בית המקדש הם בחינת הארת הרצון שמתחיל להאיר בחמישה עשר באב כנ"ל, כי התורה נמשכת מבחינת רצון שברצונות שהוא שרש נשמת משה כנ"ל והיו בחינת הבית המקדש, כי עקר הבית המקדש הוא בחינת רצון כנ"ל:

16 DCI

שהיה אז בתקף גדול עד שהקדימו נעשה לנשבע והיו מרצים לעשות כל מה שירצה ה' ותברך אף על פי שאינם יודעים עדן מה לעשות, אף על פי כן היו מרצים לעשות, כי עקר הרצון הוא בחינת רצון מפלג בלי שום ידיעה כלל, רק תשוקה ורצון נפלא וחזק מאד לה' ותברך, כמוכן מדברי רבנו ז"ל והיו נעשה קדם לנשבע, כי נשבע הוא בחינת רצון הלב, כי שמועה תלוא בלבא, הינו שאמרו שאנו רוצים לעשות יהיה מה שיהיה ועקר התכלית כדי שנופה להארת הרצון יותר ויותר שהיא עקר התכלית שזהו בחינת נשבע שהוא בחינת לב, בחינת רצון כנ"ל ועל פן קראו רבותינו ז"ל נעשה ונשבע בחינת שמחה, כמו שאמרו רבותינו ז"ל על פסוק: "ושמחת עולם על ראשם". כמוכא בדברי רבנו ז"ל (סיון ב), כי עקר הפלגת השמחה הוא על ידי גדל הארת הרצון כנ"ל:

מא וזהו שאומרים במוצאי שבת: "ויהי נעם וכו' ומעשה ידינו פוננה עלינו ומעשה ידינו פוננהו". כדי להכניע קלפת עשו שאחיותו בעשייה, כידוע, כדי לקדש את העשייה ולכלל עשייה ברצון ולהמשיך מקדשת שבת, שהוא בחינת רצון על ששת ימי החול, שהם בחינת עשייה וכנ"ל. ועל פן אומרים במוצאי שבת: "ויתן לך האלקים", שהיא ברפת יעקב, שקבל מיצחק וגרש את עשו מן הברכה, כי על ידי קדשת שבת, בחינת

מ וזהו בחינת נעשה ונשבע, שהקדימו ישראל בשעת מתן תורה נעשה ונשבע, זה מורה על עצם תשוקת רצונם

רצון, אנו מגרשין ומבטלין וזממת עשו, שהוא זממת הל"ט מלאכות, ואנו זוכין להמשיך קדשת שבת על ימי המעשה לקדש הל"ט מלאכות ולהמשיך ברפת יעקב לבחינת עשיה לקדש את העשיה כדי שכלל עשיה ברצון שהוא בחינת כלליות ששת ימי המעשה בשבת, שהוא פלו רצון ושמחה וכנ"ל. ועני כפרי עין חיים פגנת יהיה נעם וכו'.

מב וזה בחינת (משל טו): "ברצות ה' דרכי איש גם אויביו ישלם אתו", 'ברצות ה', הינו כשזוכין להכלל ברצון על ידי הכסופין וההשתוקקות לה' והברך כנ"ל אזי נתבטלין כל האויבים והשונאים, כי עקר יניקת השונאים הוא מבחינת עשיה שהיא בחינת רגו, בחינת שערות וכו', שמשם אחיזת השונא הגדול שהוא עשו איש שעיר וכנ"ל, אבל על ידי הארת הרצון נתבטל זממת העשיה ונתבטל הרגו ונתהפך לרצון ואזי נתבטלין כל השונאים, כי נתקנם: "ועמדו זרים ורעו צאנכם וכו'". שהשונאים נתהפכים לאוהבים וטורחים בשביל פרנסתנו, כי נמשך שלום גדול בעולם כמו שיהיה לעתיד שאז יהיה עקר התגלות הרצון, כמו שכתוב: "וגר זאב עם כבש וכו' ואריה כפקד יאכל תבן וכו'". כי נתבטלין כל החיות רעות הדורסים וטורפים, כי חכמי הטבע שהם האפיקורסים נקראין חיות רעות כנ"ל ובאמת כל יניקת החיות רעות ממש הוא מהאפיקורסים שהם

כופרים ברצון, שעל ידי זה מתגבר חס ושלום, הרגו כנ"ל, שמשם נמשך הפעם והרגו של החיות רעות הדורסים והטורפים, אבל על ידי הארת הרצון, שאז נתבטל הרגו, אז נתבטלו כל החיות רעות, כי נתבטל פעם ורגום ויהיה שלום גדול בעולם, בחינת "וגר זאב עם כבש" כנ"ל. וזהו: "ברצות ה' דרכי איש" על ידי הארת הרצון, על ידי זה גם אויביו ישלם אתו". בחינת "ועמדו זרים ורעו צאנכם וכו'" כנ"ל. וזהו ישלם דיקא בחינת שלום שנעשה על ידי הרצון, בחינת "וגר זאב עם כבש" כנ"ל:

דף קכח.

מז ועל כן נקראת הצדקה בשם ערבות, כמו שכתוב: "ואת ערבתם תקח". שפירש רבנו ז"ל שם שהוא בחינת צדקה, שהיא בחינת עורב, עני שם. כי על ידי הצדקה נכלל עשיה ברצון, שהיו בחינת ערבות כנ"ל. ועל כן כל צרכי האדם נקראים בשם ערבות, כמו שכתוב (ביוקאל טו): "כל אניות הים ומלחיהם היו כד לערב מערבך". ופרש רש"י וזה לשונו: לערב מערבך לשון ערבה הם כל צרכי האדם שהוא חי בהם וממונו הוא ערבתו והצלחתו ותיוו, עד כאן לשונו. כי התקשרות וחבור הנפש עם הגוף הוא על ידי אכילה ושתיה ושאר צרכי האדם המכרחים שהוא חי בהם, כי בלי זה לא היה אפשר להנפש הקדושה של האדם להתקנם בזה העולם כלל אפלו יום אחד לגדל תשוקתה ורצונה לשוב למקור אשר

לקוטי הלכות

הלכות ערב ד

חושן משפט שצג

צרכיו הנשמיים ולכלי להשתמש בו אם בהכרחיות כדי שלא יהיה נפגם חס ושלום, ברצונות הנפולים והפגומים המלבשין בזה העולם שהם פוגמין חס ושלום, ברצון דקדושה כנ"ל, כי באלו הרצונות המלבשים בצרכי הנשמיים שם הוא מקום סכנה מאד וצריכין להתרחק מהם בבחינת הרחק מן הערבונות וכנ"ל כי אם מה שמכרח מאד על פי התורה, כי על ידי מצוות התורה מקדשין ומטהרין כל הדברים שבעולם ונקללין בלשם ברצון העליון שזהו בחינת כלליית התורה כנ"ל:

הלכה ד

ענין ערבות על פי התורה המתחלת 'יש צדיקים גנוזים' בלקוטי תניינא סימן ל"ב, עין שם כל התורה:

א והכלל, כי הספר הוא בחינת שם ה'. ויש רוחו של משיח מרחפת וכו' ובחינת רוחו של משיח הוא אצל כל אחד מישראל כפי קדושתו בשמירת הברית וכו'. ובחינת רוחו של משיח נעשה רוח קנאה על פנים הברית וכו', אך יש 'חודא מתאה בזה העולם שהוא בקדושה גדולה שהוא יקר מאד שתלוי בו וחודא עלאה ושם הרוח קנאה של משיח בשביל אהבה וכו', אך מאחר שהוא בזה העולם יכול להתקלקל השלום שביניהם על ידי הרוח קנאה וכו' ועל פן בשביל זה צריכין הצדיקים הגדולים להעלים

הצבה משם, כי היא נמשכת מהרצון העליון כנ"ל, אך על ידי שהנפש מוצאת גם בזה העולם רצונות עליונים המלבשין בכל צרכי האדם באכילה ושתיה ושאר הכרחיות, על פן מתקמת בגוף האדם כדי להעלות אלו הרצונות המלבשין בזה העולם המעשה כדי לכלל עשיה ברצון שזה עקר מענוגיו וששועיו ותפודו. ועל פן עקר קיום הנפש בקרבן הוא על ידי אכילה ודיקא מחמת ששם מלבשין רצונות עליונים שעל ידי זה מתקם הנפש בהגוף כנ"ל, ועל פן נקרא האכילה ושתיה ושאר צרכים בשם ערבות כנ"ל.

וכמו שמבאר בפסוק 'ואת ערבתם תקח' הנ"ל על פי פשוטו, שפרושו שם על הצטרפות האדם, עין שם, כי על ידי צרכי האדם שהם חיי האדם מתקם הנפש בקרבן ועל ידי זה נכלל עשיה ברצון, כי האדם נברא ומתקם בעולם כל ימי חייו רק בשביל זה כדי לכלל הכל ברצון העליון כנ"ל. ועל פן כל צרכי חייתו הם בבחינת ערבות שהוא בחינת כלליית עשיה ברצון כנ"ל. ועל פן צריכין לזהר מאד שיהיה כל אכילתו ושתיתו ושאר צרכיו בקדושה גדולה שיהיה כל פונתו רק בשביל רצונו ותפודו, כמו שכתוב: "ככל דרכיך דעהו וכו'". כדי לכלל הכל ברצון העליון אשר בשביל זה ירד לזה העולם להגביר הרצון דקדושה על העשיה ולכלל עשיה ברצון כנ"ל ועל פן צריכין להסתפק במעט מאד בכל

חושן משפט

ותורתם לשרפם לפעמים וכו' כדי לסלק הרוח קנאה ששורה על אנפי אורתא, שהם הספרים הקדושים. וכשנשרפין ונתעלמין הספרים הקדושים, נתעלם הרוח קנאה ולא יתקלקל היחוד הקדוש שפין הויג הפשרים וכו'. וזה בחינת שמי שנכתב בקדשה ימחה וכו' ואז נושאין קל וחמר למעלה לשרף למחות ולאבד ולעקר ולכלות ולבטל כל ספרי המינין והאפיקורסים שהם ספרי המתקרים פילוסופיא שיאבד וימחה שמם וזכרם מן העולם וכו', ע"ן שם כל זה היטב:

ב פי כל דבר יש לו שרש בתורה, וענין ערבות שרשו מבחינת כלל קבלת התורה שכל ישראל ערבים זה בזה, כמו שאמרו רבותינו ז"ל, כי עקר הערבות צריכין במקום שיש חשש שנוי וכפירה וכו' ומחמת שעקר קיום התורה צריכין רק בזה העולם העשייה דיקא וזה העולם יש בו אחיות הקלפות והספרא אחרא הרבה, פי זה העולם הוא בבחינת רגליו, בחינת והארץ הרם רגלי, וברגליו עקר אחיותם, בבחינת 'עון עקבי יסובני', כמו שמוכא במקום אחר. ועל פן האדם בסכנה גדולה, על פן צריך ערבות גדול שזיכה לקיים את התורה ועל פן לא נתן ה' יתברך את התורה כי אם בשתייהו כל ישראל ערבי זה בזה. ועל פן הערבות בבחינת רגליו, כמו שכתוב: 'רגליו דבר איגש אנון ערביין ליה'. פי עקר הערבות הוא במקום שיש חשש שישנה ויכפר,

שזהו בחינת רגליו, ששם אחיות הספרא אחרא פנ"ל. ועל פן באמת אמרו רבותינו ז"ל, הרחק מן הערבנות. פי בודאי צריכין להתרחק מן הערבות של עסקי חל, מחמת שעקר הערבות הוא בבחינת רגליו במקום ששכיח שקרים והכחשות וכפירות וכב"ל:

ג והנה עקר שרש הערבות הוא על קבלת התורה בחינת כל ישראל ערבים זה בזה, פנ"ל, אך עקר סמיכת הערבות הוא על האנשים הבטוחים ביותר שהם הצדיקים הגדולים האמתיים, פי אף על פי שכל אחד מישראל ערב בעד חברו עדן אין בטוחים בזה, פי ערך ערכא צריך וכמו שפצינו שבמה פעמים פגמו רב ישראל בהמצוות, אך עקר הבטוחות והסמיכה של הערבות הוא על גדולי הצדיקים האמתיים שהם עומדים בפרץ ומזהירים ומזכירים ושומרים את ישראל מעברות ומחזירים אותם לאביהם שבשמים ומצילים אותם מפל הצרות. ומגדל הספנה שבזה העולם ומגדל ההתגרות של הפעל דבר וחילותיו גם הצדיקים אינם יכולים לעמוד בהערבות בשלמות, דהינו להשיב כל ישראל אל התורה באמת שזה עקר הערבות שכל ישראל ערבים זה בזה, פי גם הצדיקים הגדולים עדן לא גמרו ענין זה בשלמות ומחמת זה עבר עלינו מה שעבר בהמאינו ובעונותינו הרבים, כי נחרב בית מקדשנו

לקוטי הלקות

הלקות ערב ד

חושן משפט שצה

פעמים וגלינו מארצנו ונתרחקנו וכו' ועדין לא שכנו מפעוהינו. ועל פן אנו כבושים בגולה עדן וארד עלינו הגלות ומירוות הצרות בעולם הזה, על פן כל עקר הפמיכה של הערבות על קיום התורה שבוה תלויה הגאולה שלמה, הכל הוא על ידי משיח צדקנו שיבוא ויגאלנו בקרוב. שהוא עקר השלמות של כל הצדיקים שבכל הדורות והוא יגמר עמנו לטובה כל התקונים שהתחילו הצדיקים האמתיים שבכל הדורות, כי רק הוא יגמר הכל בשלמות, כי הוא ישיב את כל ישראל לה' ותברך וילקיים התורה באמת ויגאל אותנו גאולה שלמה שאין אחריה גלות. נמצא, שעקר הערבות והפמיכה עליו. וזה שנאמר על גדלת מלך המשיח לשון ערבות, כמו שכתוב (ברמיה ל): "והיה אדירו ממנו וכו' כי מי הוא זה ערב את לבו לגשת אלי וכו'". שפרשו, מי ימלא את לבו לעמוד נגדו ותברך. וקרא את ההתגברות שלהם של העבדים בלשון ערבות, כי הערב הוא מי שמכניס עצמו לקים ולגמר הדבר. ועל פן המלך שמנהיג חילו ומדינתו וכו' תלויים בלם נקרא ערב, כי הוא ערב לעמו שישמרם ויגאלם מיד כל אויב ושונא. וזה שכתוב: "וכל מלכי הערב וכו'". ועל פן לעתיד כשיטל משיח צדקנו את המלוכה על כל העולם או לא יתערב שום אחד לומר שישמכו עליו לעמוד כנגד משיח חס ושלום, בחינת פי מי הוא זה ערב את לבו וכו' ואז יגמר

דף קמ"ב

משיח את הערבות באמת, כי עליו ימכו הכל והוא יציל ויגאל את ישראל גאולה שלמה בגשמיות ורוחניות וישיב את כל ישראל לה' ותברך שיקימו בלם את התורה, שזהו עקר קיום הערבות שכל ישראל ערבים זה בזה לשמור ולקיים את התורה שהוא יגמר זה הערבות בשלמות כנ"ל:

ד בי בשה' ותברך רצה לברא את העולם נמלך בנשמותיהן של צדיקים וברא את העולם, כמו שכתוב: "המה היוצרים וכו'". וענין מה שנמלך ה' ותברך עם הצדיקים הוא מחמת שה' ותברך צפה שעתידין בני אדם לחטא ולהרגיז לפניו אשר מחמת זה באמת קטרגו המלאכים על בריאת האדם ואמרו, מה אנוש כי תזכרנו וכו', כי עתיד לחטא קמך ולארגזא קמך. ומחמת זה נמלך ונתיעזר ה' ותברך עם נשמות הצדיקים ונגמר העצה ביניהם לברא את האדם וכל העולם התלוי בו, כי ה' ותברך ראה כמעשה הצדיקים שהם יעמדו בנפיון בזה העולם, אף גם בגלל פחם ישיבו כל באי עולם אליו ויתקנו כל הקלקולים שיקלקלו שאר בני אדם ועקר הפמיכה היה על נשמת משיח שקדם לעולם שהוא שרש כלל כל הצדיקים שבכל הדורות שהוא יגמר כל התקונים ויתקן כל הקלקולים שיקלקלו בכל הדורות. נמצא, שמשוה הוא עקר הערב של כל העולם. וכמו שמבאר הדיון

חושן משפט

כידוע ועל פן באמת מאת ה' היה כל ענין הנה, כמו שכתוב: "צדקה מפני". כמו שפרש רש"י שם, כי פגנת תמר היתה לשם שמום, וגם יהודה היה צדיק גדול וכל פגנתו היה לשמים כדי להמשיך נשמת משיח, אך תמר היתה מתנראת מענין הנ"ל, דהינו מבחינת הרוח קנאה, שהוא רוחו של משיח, שפולש ביהודה

והיתה מתנראת פן על ידי גדל הרוח קנאה שפולש בו וקלקל אחר כך את הבגין הקדוש הנה באשר היה אחר כך באמת שהיתה בספנה גדולה ועצומה, כי אמר, "הוציאוה ותשרף". וזה היה מגדל קנאתו על פגם הפרית, כי יהודה הוא בחינת משיח שמקנא מאד על זה כנ"ל. על פן אמרה שיתן לה לערבון התקדו ופתיק ומקדו וכו', הינו שאי אפשר לגמור בגין הזה כי אם פשיסלק מעצמו בחינת קדשת הספרים הקדושים שישם שורה ורוחו של משיח, שהוא הרוח קנאה, כדי

שזה הרוח קנאה לא יקלקל בגין של היחוד הקדוש הנה וכו"ל. וזה בחינת התקדו ופתיק שהם בחינת טלית ותפילין, כפוגבא, שהם בחינת כלל התורה שישראל מקבלין על עצמן בכל יום על ידי הנחת טלית ותפילין. כי ציצית כלל התורה, כמו שכתוב: "וראתם אתו וזכרתם את כל מצות ה' וכו'". וכן תפילין כתיב בהם: "למען תהיה תורת ה' בפיך". ואמרו רבותינו ז"ל, הוקשה כל התורה בלא לתפילין וכל דיני פתיבת ספר תורה

בשלקון ערוך בהלקות ערב שמי שמתעני עם אחד אם להלות לאיזה אדם והוא אומר להלות לו, הוא נעשה ערב, ועל פן משיח וכל הצדיקים הקלולים בו שיעצו את ה' ותברך לברא העולם על פן הם נעשו ערבים בדרך כנ"ל. וסוף כל סוף יגמרו ויקימו הערבות בשלמות כנ"ל:

ה ועל פן דוד הקלד עליו השלום, שהוא משיח, מבקש מה' ותברך: "ערב עבדך לטוב וכו'". 'ערב' דיקא, כי מבקש מה' ותברך שהוא יהיה בעונו לגמור ולקיים הערבות בשלמות, כי אומר, הלא אני נעשיתי ערב בעד הכל כנ"ל ואני מי שיעמד בעונו כי אם אתה לבר. ועל פן מבקש: "ערב עבדך לטוב". 'ערב' דיקא וכו"ל. ועל פן משיח סביל מרעין עבור כל ישראל, כי הוא מברח לסבל מרעין וכו', מאחר שנעשה ערב בעד כלם וכו"ל:

ו ועל פן תחלת הופרת שם ערבות בהתורה לא נזכר כי אם אצל יהודה, כמו שכתוב: "אם תתן ערבון וכו'". כי מתחלת התורה עד כאן לא נזכר שם ערבות, כי עקר הערבות מתחיל מיהודה שהוא בחינת משיח שיצא ממנו וזה בחינת מה הערבון וכו' ותאמר התקדו ופתיק ומקדו אשר בדרך, זה אפשר לברא על פי התורה הנ"ל, כי באמת זה היחוד של יהודה ותמר היה יקר מאד, כי על ידם נמשך נשמת משיח

לקוטי הלכות

הלכות ערב ד

חושן משפט שיז

למדים מתפלין. 'ומתוך אשר בידד' זה בחינת הקלמוס שבו מותבין הספרים הקדושים, כמו שאיתא בזה, ובגלותא קדמאה במטה דילך בוע ימא, בגלותא בתראה בקנה דילך דאיהו קלמוס בוע ימא דאורייתא, הינו שבקשה מננו שעתה יעלים ויסלק מעצמו קדשת הספרים הקדושים וימסר בידה בדי שיתחלק על ידי זה הרוח קנאה ששורה על הספרים בדי שלא יקלקל חס ושלום, בגון הנה פנ"ל באשר היה באמת שעל ידי זה דיקא נצלה:

כתב טו

ו ייש לפרש שישלשה דברים אלו שהם, חתקוד ופתילך ומתוך הם כנגד שלש בחינות שיש בכל ספר קדוש, כי כל ספר הנכתב נגמר על ידי שלשה דברים שהם, הקלף והדיו והקלמוס והם בחינת שלשה דברים הנ"ל שהם חתקוד וכו', כי חתקוד ופתילך הם בחינת הדיו והקלף, כי פתילך שהוא טליתך, כמו שפרש רש"י שהוא בחינת ציצית, זה בחינת וריעות הקלף של הספר, בבחינת "עטה אור בשלמה נוטה שמים ביריעה", כי ציצית כלול מכל התורה בלה פנ"ל, כי הם בבחינת הלוקא דרבנן, בחינת וריעות הקלף שהם בבחינת מלבוש, בחינת "עור ובשר תלבישני וכו'", כי כלליות כל התורה בציצית הוא ענין בבחינת פח כמו הקלף שבו נצטרין כל אותיות התורה, אבל בהקלף עצמו אין בו שום ציור, רק הוא כלי לצייר בו כל

אותיות התורה, פן ציצית היא מצוה שאין בגופה קנשה רק כל המצוות נצטרין בה, כי כל המצוות שעושין נצטרין בהלבושין פידוע, כמו שכתוב ביהושע בהן גדול (פרק ג): "הסירו הבגדים הציאים מעליו וכו' והלבש אתך מחלצות". ועל פן נאמר בציצית, "וראיתם אתו וזכרתם וכו' למען תזכרו ועשיתם את כל מצוות ה'". כי הם בבחינת הקלף שנגעשה מהם ספר שהוא בחינת זכרון, בחינת כתב זאת זכרון בספר. 'חתקוד' זה בחינת תפלין שחזרות, בחינת שחרות הדיו של הספר, שהוא בחינת חותם, כי הדיו מציר וחותם על הקלף את אותיות התורה ועל פן בתפלין פתובים כמה פרשיות התורה, כי על ידי הדיו הוא ציור של אותיות התורה שהם בחינת חותם. 'ומתוך' זה הקלמוס פנ"ל, שהוא המציר אותיות על ידי הדיו על הקלף, וזה בחינת הלשון שהוא קלמוס הלב, בחינת "לשוני עט סופר מהיר". וכשאדם מתלבש בטלית ותפלין הוא ממישך על עצמו קדשת הקלף והדיו של הספר תורה ואחר כך בשמתפלל וקורא קריאת שמע בפיו ומודיע ומגלה אלקותו בפיו ובלשונו אז הוא מציר וחוקק אותיות התורה בדיו על הקלף ואז דיקא נגמר ונשלם הקדשה, דהינו בחינת פתיבת הספר תורה שכלול מהכל, כי עקר הספר תורה וכן כל הספרים הקדושים הנמשכין משם, העקר הוא להודיע

חושן משפט

והוא נקרא ספור, כי מגופה הקלמוס לא נשאר כלום בהספר, כי אין נשאר בהספר כי אם הקלף והדיו, ועל כן כל אחד מהם נקרא בשם ספר בחינת ספר וסופר, אבל מהקלמוס אין נשאר בו כלום בהספר, אבל כל עקר הספר לא נעשה ונצטרך כי אם על ידי הקלמוס והיא בבחינת ספור כי הקלמוס הוא בבחינת הלשון והדבור בחינת לשוני עט סופר מהיר, כי עקר הספור מה שהספר מספר גדלתו וגבורתו ויתברך הוא על ידי הקלמוס שהוא המצייר וחוקק האותיות בדיו על הקלף והוא בחינת הלשון - קלמוס הלב, כי אפילו בשנצטרך ונעשה וננמר הספר אם הם ושלום, אין לומדים בו, אין בו תועלת והרי הוא כגלם חס ושלום, ועקר שלמות הספר הוא בשקוראים ולומדים בו והעקר הוא ללמד ולהשמיע לרבים שבשביל זה נברא העולם כדי להודיע ולספר כבודו וגדלו ויתברך, כי הכל נברא לכבודו. וכמו שכתוב: "שיחו בכל נפלאותיו". וכן הרבה. ואז בשלומדים את התורה רבים אז עקר שלמות הספר, כי חזורים ולוקחים אותיות הספר בדעתו ומודיעים ומספרים אותם להשומעים ונחקקים בלבם על ידי הלשון שהוא קלמוס ונכתבים על לוח לבם וחוזר ונעשה בחינת ספר שבכלול משלשה ספרים כנ"ל. וכמו שמבאר במקום אחר בהתורה פתח רבי שמעון. וזהו: "אז נדברו יראי ה' איש

ולספר שמו ויתברך בכל הארץ ועל שם זה נקרא ספר, לשון ספור, בחינת "ולמען ספר שמו בכל הארץ".

וזה עקר מצות קריאת שמע והתפלה בטלית ותפלין כדי שישלם על ידי זה בחינת ספר הנ"ל שבכלול משלש בחינות כדי לגלות ולפרסם אלקותו לכל באי עולם שעקר ההתגלות על ידי הדבור בחינת תהלת ה' ודבר פי, בחינת אודיע אמונתך בפי. ועל כן העקר הוא הדבור של קריאת שמע והתפלה וטלית התפלין הם בבחינת בליים שעל ידם נצטרך ונחתם ונחקק הדבור בבחינת ספר, כדי שיהיה קיום להדבור על ידי בחינת ספר שהוא נכתב לזכרון לדורות לכל באי עולם למען ידעו כלם מאתו ויתברך, בבחינת "להודיע לבני האדם גבורותיו וכו'" (וכן מוכן בפניות שעקר התגלות הפיון והדעת הוא על ידי הדבור של התפלה וכו'). וישלש בחינות אלו שבכלולים בכל ספר הם שלשה ספרים הנזכרים בספר יצירה שבהם נברא כל העולם ומלאו, כמו שכתוב שם במשנה א': בשלשים ושתים נתיבות פליאות חכמה חקק ויתברך וכו' את עולמו בשלשה ספרים בספר וסופר וספור, שהם שלש בחינות הנ"ל, שבכל בחינה כלולה מכלם ועל כן כל בחינה מהם נקרא ספר. וזה בספר וסופר וספור, כי ספר וסופר זה בחינת הקלף והדיו שבכל אחד הוא עקר הספר. וספור הוא בחינת הקלמוס המצייר הדיו על הספר

לקוטי הלקות

הלקות ערב ד

חושן משפט שצט

בברית, שהכניסו הצדיק בחינת ברית, למצרים, ועל פן אז בעת ההיא "וירד יהודה מאת אחיו וכו'", שעל ידי זה נמשך ונולד משיח, כי אז נתעורר רוחו של משיח שמקנא על פגם הברית. ועל פן נסמכו זה לזה וכמו שאמרו רבותינו ז"ל במדרש רבה וישב, שאמר ה' התברך: אתם עוסקים למכור את הצדיק ואני עוסק להמשיך נשמת משיח בעולם, הינו כנ"ל, כי מכירת יוסף הוא בחינת פגם הברית ועל פן עסק ה' התברך להמשיך נשמת משיח בעולם שהוא החסון לזה כנ"ל ועל פן נסמך אחר כך פסוק: "ויוסף הורד מצרימה" ששם מבאר הנסיון של יוסף הצדיק, כי יוסף זכה להמשיך על עצמו בחינת רוחו של משיח ולשמרו היטב, ועל ידי זה זכה לעמוד בנסיון בתאוה זאת, כי עקר שמירת הברית זוכין על ידי בחינת רוחו של משיח וכנ"ל:

ט ועל פן ערב בשעת מתן מעות משתעבד בלא קנין אבל שלא בשעת מתן מעות אינו משתעבד אלא בקנין. וכן הערב לבית דין משתעבד בלא קנין, כמבאר בשלחן ערוך, כי עקר קיום הערבות על ידי שמקבל משרשו שהוא הערבות של משיח על קיום התורה שמושם עקר שרש הערבות כנ"ל. ועל פן בשעת מתן מעות אז אינו צריך קנין, כי בשעת מתן מעות שאז גומל חסד המלוה עם הלווה ועל ידי הגמילות חסד ממשיכין בחינת רוחו של משיח שממנו

אל רעהו ויקשב ה' וישמע ויכתב ספר". והוא עקר שלמות הספר שגשגם על ידי שלש בחינות שהם בחינת ספר וסופר וספור. ועקר הוא הספור להודיע לבני האדם גבורותיו שבשביל זה נברא הכל כנ"ל. ועל פן כל דבר שבעולם נברא בשלש בחינות אלו שהם שלשה ספרים הנ"ל, כמו שכתוב במשנה הנ"ל, הינו כי כל דבר שבעולם נברא לכבודו, כי בכל דבר שבעולם יכולים לראות גבורות ה' ונפלאותיו ונוראותיו ולספר ולהגדיל כבודו על ידי זה שבשביל זה נברא זה הדבר ועל פן כל דבר שבעולם כלול משלש בחינות הנ"ל שהם בחינת שלשה ספרים הנ"ל, שהם, ספר וסופר וספור, כי בכל דבר שבעולם נכתב ונתקן ונדלתו ונבחרו והתברך כמו בהספר ממש, אך העקר תלוי בהאדם שישים לבו לעין ולהביט בזה ולספר כבודו ונדלתו שמבין מכל הברואים, לספר לכל באי עולם, כי כן גם בהספר עקר שלמות בשלומדים ומבינים בו ומספרים ומלמדים אותו לאחרים כנ"ל:

ח וזה שאמר יהודה: "אנכי אערבנו וכו'" כי עכרך ערב את הנער". כי יהודה, שהוא בחינת משיח, הוא עקר הערב כנ"ל. וזה שנסמך פרשת יהודה ותמר לפרשת מכירת יוסף, כי השבטים שמכרו את יוסף בזה פגמו בחינת פגם הברית, כי יוסף הצדיק הוא בחינת ברית, כידוע, והם מכוהו למצרים, על פן פגמו

המשכנת כל החסדים בבחינת ועשה חסד למשיחו וכו', כי אז פשטבוא משיח יתקנם, "כי אמרתיו עלם חסד ויבנה וכו'" שפדבר שם מענין מלכות דוד משיח. על פן בשעת מתן מעות מתקנים הערבות בלא קננן פנ"ל, אכל שלא בשעת מתן מעות צריכין קננן, כי קננן, כדי שיתקנם הדבר ולא ישתנה, הוא בחינת המשכנת קדשת רוחו של משיח שעל ידו עקר קיום האמונה, כי עקר האמונה על ידי בחינת משיח שהוא ימשך אמונה גדולה בעולם בתכלית השלמות שזה עקר הגאולה, כמו שפכתוב: "תבאי תשורי מראש אמנה". וכתבי: "ואמונתי וחסדי עמו וכו'", וכן הרבה. ועל פן הקננן על ידי פני הבגדים, כי הבגדים הם בבחינת מלכות, בחינת מלך הכבוד וכו', כמבאר במקום אחר, המלכות הוא בחינת מלכות מלך המשיח שהיא מלכות שלמה. וזה, "ופרשת כנפד על אמרתך הנאמר כבעו שממנו יצא משיח. ועל פן על ידי הקננן סודר שהוא על ידי פני הבגדים משיכין בחינת רוחו של משיח שעל ידו עקר המשכנת האמונה כדי שיתקנם העסק באמונה ולא ישנה עוד אחד מהם. ועל פן עקר קננן סודר אנו למדים מפרשת בעו ורות שממה נולד משיח, כמו שאנו למדים מפסוק: "וואת לפנים בישראל על הגאולה ועל התמורה שלף איש נעלו וכו'", שממשם למדו רבותינו ו"ל קננן סודר וכו', כי עקר הקננן סודר

שהוא להמשיך אמונה בהעסק שלא ישתנה נמשך על ידי שממשיכין בחינת רוחו של משיח פנ"ל שעל ידו עקר האמונה פנ"ל. ועל פן הערב שלא בשעת מתן מעות צריך קננן כי אז אי אפשר שיתקנם הערבות כי אם על ידי קננן, שעל ידי זה ממשיכין רוחו של משיח שהוא שרש הערבות ועל ידו עקר קיום הערבות פנ"ל. ועל פן הערב לבית דין מתקנים גם פן בלא קננן כי בכל מקום שישבין בית דין שם רוחו של משיח מרחפת, כי עקר המשפט צדק על ידי בחינת מלך המשיח שממנו עקר המשפט צדק, כמו שפכתוב: "ושפט בצדק דלים וכו'". וכתבי, "משפטו למלך תן וכו' ושפט עני עם וכו'". כי רוחו של משיח היא בחינת רוח אלקים השורה בין הדינים, כמו שפכתוב: "אלקים נצב בעדת אל בקרב אלקים שפט וכו'", כי רוחו של משיח היא בחינת רוח אלקים, כמו שפכתוב: "ורוח אלקים מרחפת" - דא רוחו של משיח, כמובא שם בהתורה הנ"ל. ועל פן אין בית דין פחות משלשה, כנגד שלש בחינות הנ"ל שהם בחינת שלשה ספרים שפלולים בכל ספר קדוש ששם רוחו של משיח מרחפת, כי הדינים צריכין לקשר עצמם לספרי התורה הקדושה כדי שידעו לפסח דין תורה. ועל פן הערב לבית דין אינו צריך קננן כי שם בבית דין רוחו של משיח שורה פנ"ל שעל ידי זה עקר קיום הערבות פנ"ל:

לקוטי הלכות

הלכות ערב ד

חושן משפט תא

י וזה בחינת ספירת העמר, כי עמר שעורים הוא בחינת מנחת קנאות, כמו שכתוב בזהר, הינו פי על ידי העמר שעורים, בחינת מנחת קנאות, ממשכין הרוח קנאה של משיח שהוא מקנא על תאות נאוף, שהוא עקר זהמת מצרים שבשביל זה בא העמר וספירה כדי לטהר נפשות ישראל מזהמתם, הינו מזהמת תאות נאוף, שהוא עקר היצר הרע, עקר ממאנת מצרים, כי כל גלות מצרים היה על פגם הברית, על פגם טפי קרי של אדם הראשון פדוע. ועכשו על ידי העמר וספירה אנו צריכין להטהר מזה על פן מביאין עמר שעורים מנחת קנאות כדי להמשיך הרוח קנאה של משיח שהוא מטהר מממאה זאת וכנ"ל.

וזה בחינת ספירה לשון ספר, כי אנו ממשכין על ידי הספירה קדושת הספר תורה שהוא בחינת קבלת התורה שאנו צריכין לקבל בשבועות ששם בהתורה שורה רוחו של משיח שהוא הרוח קנאה, כמו שמובא בהתורה הנ"ל, כי ספירה שסופרין הימים לעמר הוא בחינת ספר, שהוא לשון ספור שמספר גדלת ה' ונפלאותיו כדי שנוכר נפלאותיו ולא נשכחם, שזהו עקר קדושת כל הספרים הקדושים שהוא לשון ספור, כי הספר הוא לזכרון, כמו שכתוב: "כתב זאת וזכרון בספר וכי". וכתוב: "תכתב זאת לדור אחרון". שזהו עקר כלל כל התורה, כמו שכתוב: "ויקם עדות בניעקב ותורה

שם בישראל אשר צוה את אבותינו להודיעם לבניהם למען ידעו דור אחרון יקמו ויספרו לבניהם וכי". כי עקר התורה הוא לגלות יחודו ואחדותו וקמושלתו לכל באי עולם וקדושה זאת אנו ממשכין בימי הספירה, כי ביום ראשון של פסח מאירין כל המחין הקדושים שבאו בכת אחת בליל פסח, כי אז נתגלה גדלתו ונפלאותיו ונוראותיו על ידי יציאת מצרים באותות נוראות וכמופתים נפלאים ונשגבים מאד מאד אשר לא נשמע ולא נראה בואת מימות עולם וכפי התגלות אלקות שהיה ביציאת מצרים בראשון של פסח היה ראוי לנו להיות דבוק בה' ותברך תמיד בלי הפסק, אך אחר כך תקר ביום שני מסתלקין המחין, כמובא בפגמא, הינו שאחר כך נמשך בחינת שכחה שהוא בחינת הסתלקות המחין, כי ה' ותברך ברא הפל בשביל הבחירה ובהכרח שיהיה בחירה על פן אף על פי שעשה עמנו אותות נוראות כאלה ביציאת מצרים והאיר עלינו התגלות אלקותו בהתגלות נפלא מאד שהיה ראוי לנו להיות דבוקים בו תמיד, אבל בשביל הבחירה המשיך שכחה בעולם, שעל ידי זה מי שאינו משים לב היטב אל האמת הוא יכול לשכח הכל חס ושלום, ועקר השכחה על ידי תאות נאוף, שהוא תאות גשים, שהוא לשון שכחה, בחינת "כי נשני אלקים וכי", כי שמירת הברית הוא

בחינת סטרא דדכורא, בחינת זכר לשון זכרון, אבל תאנת נאוף הוא בחינת שכחה, כי מעצם התאנה שוכח הכל. ובשכיל זה בא מנחת קנאות ביום שני של פסח שהוא מנחת זכרון, כדי להמשיך בחינת רוחו של משיח, שהוא רוח קנאה, שהוא מקנא על תאנה זאת כדי להגביר הזכרון על השכחה, האמת על השקר, כדי שנוכר בכל עת נפלאותיו ונוראותיו ונוכר מוראו וגדלתו יתברך להתגבר על ידי זה על התאנה, כי התגברות התאנה רוצה להעלים האמת, כי מחמת התגברות התאנה שוכח האמת שידוע בלבו מעצם גדלת הבורא ואותותיו אשר ראינו בעינינו, אבל על ידי כח רוחו של משיח, שהוא רוח קנאה, מתגבר האמת על התאנה, כי זהו כחו של משיח שכול לירד לתוך עמק הגלות של כל אחד ואחד שנפל למקום שנפל ולהאיר בו האמת שיזכר את ה' ועוזו ונפלאותיו אשר עשה עד שיתגבר האמת על התאנה עד שסוף כל סוף ישוב אל ה' באמת וירחמהו:

וזה בחינת ספירה שסופרין תימים לעומר, כי עקר השכחה הוא על ידי רבוי התימים, כמו שכתוב: "בשכבר התימים הכל נשכח". ועל פני הנהיר משה רבנו עליו השלום: "זכר ימות עולם". ועל פני תכף שמכיראין העומר, שהוא מנחת קנאות, במחרת הפסח, אזי מתחילין לספר התימים כדי לשמר כל יום ויום

שיהיה מקשר אל העומר, שבכל יום ויום נמשיך עלינו קדשת רוחו של משיח כדי שנוכר ולא נשכח את הרשימה של יום ראשון של פסח שהוא יציאת מצרים שראינו בו התגלות אלקותו יתברך עין בעין ועל פני נקרא ספירה לשון ספר שהוא לזכרון לספר גדלתו ונבורתו יתברך, שזהו בעצמו בחינת ספירה כדי לקשרם כלם אל העומר, שהוא בחינת רוח קנאה של משיח כדי שלא נשכח גבורותיו ונפלאותיו פנ"ל על ידי רבוי התימים חס ושלום, רק, אדרבא, כל יום ויום יודיע לחברו גדלתו של יוצר בראשית בבחינת יום ליום יביע אמרו וכו'. בחינת ימים ידברו, והכל זוכין על ידי רוחו של משיח שהוא רוח קנאה, שהוא בחינת עמר שעורים שממטה מזהמת נאוף שמשם השכחה, ומכבטל כל המינות והאפיקורסית מן העולם, כי הוא מזכיר את כל אחד ואחד גדלתו ואלקותו יתברך וכו"ל:

'בראתי יצר הרע בראתי תורה תכלין', 'תכלין' דיקא, בחינת ריח טוב, שהוא בחינת רוחו של משיח ששורה על אנפי אוריתא, שהוא בחינת ריח, כמובא כמה פעמים, שהוא הרוח קנאה שמכבטל תאנה זאת, שהיא עקר היצר הרע, כמבאר במקום אחר:

הלכה ה בהלכות גביות חוב
הלכה ה אות כג:

הַלְבוֹת הַזְקָת מַטְלָלִין

הַלְבָּה א

בְּשֵׂאִין אֶחָד מִחוּק בְּהֵיָא אַרְבָּא וְכוּ' כָּל דְּאֵלִים גְּבַר, וּפְרָשׁוּ, כִּי מִי שֶׁהוּא שְׁלוֹ בְּדֹאֵי יִמְכַר נִפְשׁוֹ בְּיֹתֵר וְיִתְגַּבֵּר:

וְהַעֲנִין עַל־פִּי מַה שֶּׁתִּכַּח רַבְנֵי סִימֵן ס"ט וּמוֹבָא לְעִיל, כִּי שָׂרֵשׁ הַנֶּפֶשׁ הוּא בְּהַמּוֹן, נִמְצָא זֶה שֶׁהַחֲפִץ הוּא שְׁלוֹ שֵׁם הוּא שָׂרֵשׁ נִפְשׁוֹ, וְעַל־כֵּן בְּדֹאֵי יִתְגַּבֵּר עַל הַחֲפִץ וַיִּטְלוֹ, כִּי נִתְּוֹפֵף לוֹ כַּח וְגִבּוּרָה וְחַיִּית עַל־יְדֵי הַחֲפִץ עֲצוּמוֹ, מֵאַחַר שֶׁשֵׁם שָׂרֵשׁ נִפְשׁוֹ וְחַיִּיתוֹ, וְעַל־כֵּן בְּשֵׂבֵא אֵל הַחֲפִץ אֵוִי נִתְּוֹפֵף לוֹ כַּח וְחַיִּית עַל־יְדֵי הַחֲפִץ עֲצוּמוֹ כִּנ"ל, וְעַל־יְדֵי זֶה בְּדֹאֵי יִכַּח לְהִתְגַּבֵּר עַל חֶבְרוֹ שְׂאִינוֹ שְׁלוֹ וְאִין שֵׁם שָׂרֵשׁ נִפְשׁוֹ, אֲדַרְבָּא, כִּבְעַת הַנֶּפֶשׁ לְצַמְצָם עֲצוּמוֹ לְבָלִי לְהַנִּיחַ עֲצוּמוֹ לְהַזְלוֹן לְטָלוֹ, כִּמְבָאָר שֵׁם בְּמֵאמֵר גְּזֻלָּה. וְעַל־כֵּן בְּדֹאֵי לֹא יִתֵּהוּ כַּח לְחֶבְרוֹ הַזְלוֹן לְטָלוֹ מִדּוֹ, כִּי אִין שֵׁם שָׂרֵשׁ נִפְשׁוֹ כִּנ"ל:

ג כִּי עֵקֶר הַכַּח וְגִבּוּרָה הוּא עַל־יְדֵי בְּחִינַת שְׂמִירַת הַבְּרִית, כִּי הַבְּרִית נִקְרָא כַּעַז - בּוֹ עוֹ, בּוֹ תִּקְפָּא, בְּבַחֲנִית "כִּי כְּאִשׁ גְּבוּרָתוֹ", וְזֶה שְׂרֻצָּה לְגוֹל הוּא בְּבַחֲנִית פָּנִים הַבְּרִית, כִּי הַזְלוֹן הוּא כְּאֵלוֹ כָּא עַל אִשְׁתּוֹ מִפְּשֵׁ, כִּמְבָאָר בְּמֵאמֵר הַנ"ל, עֵז שֵׁם. נִמְצָא, שֶׁהוּא בְּבַחֲנִית פָּנִים הַבְּרִית, שְׂמֹשֶׁם הַחֲלִישׁוֹת כִּנ"ל וְעַל־כֵּן

בְּדֹאֵי לֹא יִכַּח לְהִתְגַּבֵּר נֶגְדַּ חֶבְרוֹ שֶׁהוּא שְׁלוֹ שֶׁהוּא בְּבַחֲנִית שְׂמִירַת הַבְּרִית נִגְדוֹ, כִּי הַעֲשִׂירוֹת הוּא בְּבַחֲנִית שְׂמִירַת הַבְּרִית שֶׁהוּא שְׂלָמוֹת הַנֶּפֶשׁ וְעַל־כֵּן פִּסְקוֹ כָּל דְּאֵלִים גְּבַר, כִּי בְּדֹאֵי יִתְגַּבֵּר זֶה שֶׁהוּא שְׁלוֹ כִּנ"ל:

הַלְבָּה ב

כָּל דְּבַר מַטְלָל שֶׁהוּא בְּיַד הָאָדָם בְּהַזְקָת שֶׁהוּא שְׁלוֹ וְכוּ' וַיִּשְׁבַּע וְכוּ' וְכוּ' ל:

א עַל כִּי הַמֵּאמֵר יִתֵּהוּ מִקֵּץ הַמִּדְבָּר מִזְכָּרוֹ, סִימֵן ג'ד, עֵז שֵׁם. כִּי צָרִיד לְאֲדַבְּקָא מִחֲשֻׁבְתּוֹ בְּעֵלְמָא דְאִתִּי בְּכָלֵל וּבְפִרְטָא, כִּי בְּחִינַת רְגְלֵי הַקִּנְדָּשָׁה מְלַבְּשִׁין בְּזוֹהַ הַעוֹלָם, בְּבַחֲנִית "וְהֵאָרִין הָרַם רְגְלֵי וְכוּ'", וְהַקְדוּשָׁה-בְּרֻךְ-הוּא מְצַמְצָם אֱלֻקוֹתוֹ יִתְבָּרַךְ וּמוֹמִין לְכָל אָדָם מִחֲשֻׁבָּה דְּבִירוֹ וּמַעֲשֵׂה וְכוּ' וְצָרִיד לְהַגְדִּיל דַּעְתּוֹ בְּזוֹהַ וְכוּ' וְהַמּוֹן עִם נַעֲשֵׂה אֲצֵלָם כָּל זֶה מִפְּיֵלֵא עַל־יְדֵי שְׂנֵה וְכוּ' וּמִשָּׂא וּמִתָּן. כִּי כָּל הַמִּשָּׂא וּמִתָּן הוּא בְּבַחֲנִית נוֹטָה שְׂמִים פִּירְעוּהָ, כִּי כָּל דְּבַר יֵשׁ בּוֹ נִיצוּצוֹת וְצָרִיד שְׂוִישָׁהָ זֶה הַדְּבָר אֲצֵל זֶה הָאָדָם שְׂשִׁיכִים אֵלוֹ הַנִּיצוּצוֹת לְחַלְקֵי נִפְשׁ רֹחַ נִשְׁמָה שְׁלוֹ וְאַחֲרֵי-כֵן יוֹצֵא לְרִשׁוֹת אַחַר שְׂשִׁיכִים הַנִּיצוּצוֹת לְנִפְשׁ רֹחַ נִשְׁמָה שְׁלוֹ. וְלַפְעָמִים חוֹזֵר הַדְּבָר אֵלָיו וְכוּ', עֵז שֵׁם, וְלְכוּא לְזָרוֹן צָרִיד לְשִׁמּוֹר עֲצוּמוֹ מִרַע עֵז, שֶׁהוּא מִיתַת הַלֵּב וְכוּ', וְאִפְלוֹ מִי שְׂאִינוֹ רַע עֵז צָרִיד

דף קמ"ב

להרר מבח המדמה שלא ימעה אותו עינו
 על-ידי המדמה שפדמה לפעמים הפך
 האמת וכו' וזה בא על-ידי לשון הרע
 וכו', כי נפגם הדעת ונפגם אהבה
 דקדושה, בחינת פהו וכו'. וזה בחינת שבע
 שני השבע ושבע שני הרעב וכו' ולהכניע
 המדמה הוא על-ידי בחינת ד', בחינת
 שמחה וכו', הינו בחינת מנגן ביד ללקט
 הרוח טובה מעצבות רוח, כי עקר
 פקדונות הרוחות הוא ביד בחינת אשר
 בידו נפש כל חי ורוח וכו'. וזה בחינת
 "ויסוף לישית ידו על עיניו וכו'", עין שם
 כל זה היטב:

ב והנה כל הנאים לדיון וכו' פרים זה את
 זה, הנה זה שפוענן שקר ומכחש
 בעמיתו ורוצה לגול את חברו הוא בחינת
 רע עין. שעינו רעה בשל חברו ורוצה
 לגולו ועל-ידי הרע עין נפגם אצלו הזכרון
 שהוא בחינת לאדבקא מחשבתא בעלמא
 דאחי, שהוא בחינת משא ומתן באמונה,
 כי עקר בחינת לאדבקא מחשבתא
 בעלמא דאחי, דהינו להעלות רגלי
 הקדושה ליש' שם הוא על-ידי משא ומתן
 שעל - ידו נעשה בחינת 'נוטה שמנים
 פיריעה', שזה עקר התכלית והשלמות,
 כי עקר בחינת הרגלין הם מל' בשין במשא
 ומתן, כי המזון הוא בחינת רגלין ב"ל
 ועל-כן בכל המשא ומתן שם עקר בחינת
 הרגלין, ועל-כן על-ידי משא ומתן
 באמונה על-ידי זה מעלה בחינת רגלי
 הקדושה לשר' שם, שזהו בחינת לאדבקא

מחשבתא בעלמא דאחי. ועל-כן נעשה
 על-ידי המשא ומתן דיקא בחינת נוטה
 שמנים פיריעה, שהוא בחינת צדיק ויגנסת
 ישראל, שזהו עקר השלמות והתכלית
 של בחינת התקונים שנעשין על-ידי
 בחינת לאדבקא מחשבתא בעלמא דאחי,
 שהם מסדרים בפסוק "ה' אלקי גדלת
 מאד וכו'", כמבאר היטב שם במאמר
 הנ"ל. ומצא, שעל-ידי משא ומתן בתקונו
 על ידו נעשה היחוד והתקון של בחינת
 נוטה שמנים פיריעה, שזהו גמר התקון
 של בחינת לאדבקא מחשבתא בעלמא
 דאחי, שהוא בחינת זכרון, אכל עקר
 הדבר שיעשה המשא ומתן באמונה
 כראוי, כי בודאי בשמשקר חס ושלום,
 במשא ומתן אי אפשר שיהיה נעשה
 התקון הנ"ל על-ידי משא ומתן פגום חס
 ושלום, ועקר הדבר שיעשה משא ומתן
 באמונה ועל-ידי זה בעצמו נעשה היחוד
 הנ"ל של צדיק ויגנסת ישראל שהוא
 בחינת נוטה שמנים פיריעה, כי עקר
 האמונה היא בחינת צדק כד אתחברת
 באמת, כמובא בדברי רבנו ז"ל בשם
 ההרר הקדוש פמה פעמים: 'צדק כד
 אתחברת באמת שהיא בחינת אמונה'.
 והו בעצמו בחינת היחוד הנ"ל, בחינת
 "נוטה שמנים פיריעה" בידוע. ועל-כן עקר
 האמונה היא במשא ומתן דיקא, כמו
 שאמרו (שבת כ): 'נשאת ונתת באמונה'.
 כי על-ידי המשא ומתן נעשה בחינת
 נוטה שמנים פיריעה שזהו בחינת אמונה,

לקוטי הלכות תלכות הזקת מטלטלין ב חושן משפט תה

צדק כד אתחברת באמת פנ"ל. ועל-כן צריך האדם לזהר מאד מאד לעשות מושא ומתן באמונה שהוא דבר גדול מאד מאד ונעשה על-ידי זה תקונים ויחידים גדולים מאד למעלה בש"ש נשמתו וזה עקר עבודת האדם כל ימי חייו, כי עקר עבודת האדם כל ימי חייו הוא לאדבקא מחשבתא בעלמא דאתי ועקר בחינה זו בשלמות הוא על-ידי מושא ומתן באמונה שהוא בחינת נוסח שמים פריעה פנ"ל ועל-כן אחר מיתת האדם שואלין אותו תרף: נשאת ונתת באמונה, כי אז אחר הסתלקותו והנשמה רוצה לעלות לאדבקא בעלמא דאתי, אבל לא כל אדם וזכה לזה כי אם מי שפרח בערב שבת וכנ"ל. וכפום מה דאתנדבך ואתמשך בר נש בהאי עלמא, הכי משכין לה וכו', היינו מי שדבק מחשבתו בעלמא דאתי בהאי עלמא שפלה, וזכה שגם אחר מיתתו יתנדבך מיד בעלמא דאתי, וכן להפך חס ושלום. ועל-כן שואלין לו או, נשאת ונתת באמונה? שהוא בחינת לאדבקא מחשבתא בעלמא דאתי פנ"ל ואז הוא כדאי להתנדבך ולעלות לעלמא דאתי גם אחר-כך, דהינו אחר הסתלקותו:

דאתי שהוא בחינת זכרון. והפנים בא על-ידי בחינת רע עון שעניו רעה בשל חברו וכנ"ל או על-ידי פת המדמה וכו', כי באמת אנחנו אין חושדין את אחד מישראל שישקר לגמרי בלי שום צד התר רק יתפנן לגולה גמורה חס ושלום, שזהו בחינת רע עון ממש, כי ישראל לא נחשדו על-זה, רק אנו דנין את המשקר שנכשל בעסק זה על-ידי הפת המדמה שהוא מטעה את עין האדם ומדמה לו מלתא למלתא ומורה לו איזה התר בטעות על-ידי הדמיונות של הפת המדמה ועל-ידי זה נכשל בשקר זה לכחש בעמיתו, כי המדמה מטעה לפעמים את האדם הפך האמת פנ"ל ומחמת זה נפגם המושא ומתן באמונה שהוא בחינת לאדבקא וכו' בחינת זכרון וכו'. נמצא, שאחד מאלו הפעלי דינים פגם בבחינת זכרון הנ"ל על-ידי הפת המדמה פנ"ל, אבל אין יודעין איזהו. ועל-כן פסקו חכמינו ז"ל שכל מי שהמטלטלין בידו הם בחזקתו, כי עקר תקון והכנעת המדמה הוא על-ידי בחינת היד, בבחינת "ויכד הנביאים אדמה וכו'", כמבאר שם היטב, כי על-ידי היד, דהינו בחינת נגון שמבכר הרוח טובה מן הרוח נכאה וכו', על-ידי זה זוכין לבחינת זכרון הנ"ל שהוא לאדבקא מחשבתא וכו' שהוא מושא ומתן באמונה, כי מושא ומתן באמונה הוא בחינת נגון, בחינת שאז ומרה ותנו תף", כמבאר במקום אחר.

ג נמצא, כשאלו השני בעל דינין באים לדון וכופרים זה את זה ואחד מהם ודאי משקר וזה שמשקר הוא פגם במושא ומתן באמונה ופגם בבחינה הנ"ל בבחינת לאדבקא מחשבתא בעלמא

ועל-כן מי שהדבר בידו הוא בחזקתו, כי
 אנו מאמינים את זה שהדבר בידו, כי הוא
 מחזק ביותר באמונת המשא ומתן הזה,
 כי עקר הדבר תלוי בבחינת היד שעל -
 ידו מכניעין המדמה, שעל-ידי זה זוכין
 לבחינת זכרון לאדבקא וכו' שהוא בחינת
 משא ומתן באמונה כנ"ל. כי באמת אין
 אנו חושדין את אחר מהם לבחינת רע
 עין כנ"ל, רק שזה שמשקר נכשל על-ידי
 הפח המדמה שהמטעה אותו ומראה לו
 התר בטעות כנ"ל. וזה שאמרו רבותינו
 ז"ל על שבועת, מודה במקצת חזקה אין
 אדם מעיז וכו' אלא אשתמוטי הוא דקא
 משתמיט, הינו שאינו בבחינת רע עין
 לנמרי שהוא סמרא דמותא, בחינת עזות
 ושקר גמור, רק שאנו חושדין אותו
 שמשתמיט וממציא לו התר מאחר
 שדעתו לפרעו לבסוף רק שמשתמיט
 לעת עתה על-כן אינו עושה אסור. וזה
 בחינת פח המדמה שמטעה את האדם
 הפך האמת כנ"ל, כי באמת אסור לכפר
 כלל אפלו לפי שעה, וכן אמרו רבותינו
 ז"ל על שבועת הסת שתקנו בכופר בכל
 מחמת ספק מלזה ישנה שיש לו עליו,
 והו גספן בחינת פח המדמה ממש
 שמדמה לו בספקות כאלו חברו חיב לו
 ועל-כן מתר לו לכפר בו, והו ממש
 בחינת פח המדמה, כי הכלל שאין אנו
 חושדין אותו רק שנכשל על-ידי בחינת
 פח המדמה כנ"ל ועל-כן ההלכה רוחת
 המוציא מחברו עליו הראיה, כי חזקה כל

מה שיש ביד האדם הוא שלו, כי אנו
 מאמינים יותר את זה שפירו שמדבר אמת
 ולא נכשל על-ידי המדמה, כי עקר
 הכנעת המדמה על-ידי בחינת היד כנ"ל.
 ועל-כן עקר חזקת המפלטין הוא תכף
 כשפא לידו, כי כל המפלטין היוצאים
 מיד אחר ליד חברו על ידם נעשה תקון
 הנ"ל שהוא בחינת נוטה שמים פריעה,
 שהוא בחינת זכרון כנ"ל. וזה תלוי ביד
 דוקא שהוא הכנעת המדמה שבו תלוי
 הזכרון כנ"ל. ועל-כן עקר חזקת מפלטין
 הוא ביד דקא:

דף קכ"ב

ד וזה בחינת השבועה שהמילו חכמינו
 ז"ל על המחזק שישבע שהוא
 בדבריו ופטר, כי היד הנ"ל שעל ידה
 מכניעין המדמה וכו' כנ"ל לאו כל אדם
 זוכה לזה לבחינת יד הנ"ל שיוכל להכניע
 המדמה על ידה וכמוכן שם בדבריו רבנו
 הנ"ל שצריך שתיה המנגן ביד לעשות
 תקון הנ"ל אדם גדול מאד, וזה בחינת
 יוסף הצדיק שזכה לזה, בבחינת "יוסף
 ישית ידו על עיניו", ענין שם. וזה בחינת
 שבועה הנ"ל, כי השבועה הוא בחינת
 יוסף, שהוא בחינת צדיק יסוד עולם,
 כמובא בספרים. ועל-ידי השבועה זוכין
 לאדבקא מחשבתא בעלמא דאתי, שזה
 עקר בחינת נדר ושבועה שהם עולים עד
 עלמא דאתי, שהוא בחינת יום הכפורים
 שמתירים אז נדרים ושבועות, כי יום
 הכפורים הוא בחינת עולם הבא שאין בו
 אכילה ושתיה פידוע כל זה, כי זה עקר

לקוטי הלכות הלכות הזקת מטלטלין ב חושן משפט תו

בחנינת גדר ושבועה, לאדבקא מחשבתא בעלמא דאתי, כי עקר בחינת לאדבקא וכו' הנ"ל נעשה על-ידי שמוגדילין השכל בכל דבר להעלות הרגליו של הקנשה לשרשם וכו' כנ"ל, וזה נעשה ביותר על-ידי בחינת גדר ושבועה שעל ידם אנו יכולין לעשות תורה ומצוות מכל הדברים שבעולם אפלו מדבר הרשות אנו עושין תורה ומצוות על-ידי גדר ושבועה (ובמקום מזה מקום אחר בהלכות גדרים ושבועות ע"ש), וזה בחינת לאדבקא הנ"ל להעלות החיות והרגליו הנ"ל לשרשם כנ"ל, כי כל התורה פלה נקנה בשביל בחינה זו לאדבקא מחשבתא בעלמא דאתי, כי עקר הקנשה הוא רק בשביל זה להתדבק באור החיים בעלמא דאתי, כמו שכתוב: וחי בהם לעולם שפלו טוב וכו', ובשביל זה נתן לנו השם יתברך את כל מצוות התורה, כי השם יתברך שער בדתו, כפיכחול, שעל-ידי רמ"ח (מאתם ארבעים ושמנה) מצוות אלו נוכל לדבק מחשבתנו בעלמא דאתי לפי העת והזמן והארץ והמקום, כי בפסח אנו מדבקין מחשבתנו בעלמא דאתי על-ידי אכילת מצה וארבע פוסות וכו', ובספות על-ידי ספה ולילב, וכיצא בזה בראשי-השנה על-ידי שופר, וכיום-הכפורים על-ידי התענית וכן בשאר הזמנים, וכן בכל יום ויום אנו מתדבקין בעלמא דאתי על-ידי יציאת ותפלין ושאר מצוות הנהיגים בכל יום, וכן לפי האדם, כי בהנים ולוינים יש להם מצוות מיוחדות

לאדבקא על ידם וכן בשאר בני-אדם, וכן לפי המקום, כי בארץ-ישראל יש מצוות מיוחדות לאדבקא על ידם וכו' וכיצא בזה, כי כלל כל המצוות הוא רק לאדבקא מחשבתא בעלמא דאתי כנ"ל, וכל השם"ה (שלוש מאות ששים וחמש) לא תעשה הם בשביל לשמור את הזכרון על-ידי שגשגמרין מבחינת רע עין שהוא מיתת הלב שהם בחינת כלל כל השם"ה לא תעשה שפלים נמשכין מבחינת הרע עין שהוא מיתת הלב, כמו שכתוב: "ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם וכו'":

ובכל זה הוא לאדבקא מחשבתא בעלמא דאתי על-ידי תרין מצוות התורה, אבל גם בכל דבר יש חיות אלקות וכו' וזה נמסר לכל אדם, בפרט לפי מדרגתו שזוכה לאדבקא מחשבותיו גם בכל דברי הרשות בעלמא דאתי, והתורה האירה עינינו וגלתה לנו זאת שנוכל לדבק מחשבותינו בעלמא דאתי בכל הדברים שבעולם ולעשות מהם תורה וגלתה לנו זאת על-ידי מצוות גדר ושבועה, שבה הראה לנו התורה בפרוש שאנו יכולין לעשות בעצמנו תורה ומצוות מכל הדברים שבעולם אפלו מדבר הרשות, כי זה הדבר הרשות מתחלה לא היה בו שום מצוה, ועכשו על-ידי הגדר ושבועה שחיב עצמו בגדר או שבועה לעשות או שלא לעשות עכשו נעשה מזה הדבר הרשות תורה ומצוות, נמצא שעל-ידי גדר ושבועה הוא עקר בחינת לאדבקא

מחשבתא בעלמא דאתי מפל הדברים
שבעולם, כי שם עקר השו"ש של גדר
ושבועה, בבחינת עלמא דאתי פנ"ל:

ה ועל-כן כשיש הבחשה בין שני בני
אדם וזה מורה שהתגבר

המדרגה באחד מהם ופגם בזכרון
בבחינת משא ומתן באמונה פנ"ל. על-כן
אנו מטילין שבועה על המחזק, כי על-ידי
השבועה שהוא בחינת יוסף פנ"ל, על-
ידי זה יש פח ביד זה שמחזק בידו
להכניע המדרגה על-ידי בחינת תד פנ"ל,
שעל-ידי זה זוכין לאדבקא שהוא בחינת
משא ומתן באמונה וכו' פנ"ל. ועל-כן
מוסרין השבועה ברב הדינים למי שמחזק
בדוד, זה בחינת ויוסף ישית ידו על עיניך
וכו' הכל פנ"ל וענן כל המאמר הנ"ל
ודכן היטב:

ו "את ה' אלוקיך תירא אותו תעבד ובו
תדבק ובשמו תשבע". את ה'
אלוקיך תירא, זה בחינת נגון הנ"ל ביד
שעל-ידו מכניעין המדרגה וזוכין לזכרון
פנ"ל, כי יראה סטרא דלוי ששם הנגון.
ועל-כן על-ידי זה מכניעין המדרגה, שהוא
פגם האהבה הקדושה, שהוא בחינת
בהו, כמו שמבאר שם. כי על-ידי יראה
סטרא דלוי זוכין לאהבה בבחינת 'פעל
אברה מחזיר על אברתו', בבחינת קדמה
לה איהו, המוכא בדברי רבנו ז"ל בסוף
מאמר 'בחצרות' (סימן ה), וזהו 'אותו
תעבד', זהו בחינת עבודה שבלב, הפך
מיתת הלב, להכניע רע עין, שהוא מיתת

הלב, שהוא פגם הזכרון, ולזכות לעבודה
שבלב. ועל-ידי זה זוכין וכו' תדבק, הינו
לאדבקא מחשבתא בעלמא דאתי שהוא
זכרון פנ"ל. 'ובשמו תשבע', כי שבועה
היא בחינת לאדבקא מחשבתא בעלמא
דאתי פנ"ל:

הלכה ג

כל דבר שהוא ביד האדם היא בחזקת
שהוא שלו וכו', על-פי המאמר ויהי
מקוץ - כי מרחמם ינהגם וכו' בלקוטי
תנ"גא סימן ז, ענן שם:

א ומבאר שם שכל אדם צריך לדבר
עם חברו ביראת שמים כדי
להשאיר חליפות אחריו בן ותלמיד וכו'.
ועל-ידי שמאירין הרעת בבן ותלמיד,
על-ידי זה זוכה להשגת המקיפים וכו'.
וזה החכם בשואבה להשגת המקיפים
צריך לעשות סגן לדבריו שלא יכנס
בתוך קשיות ותרוצים שהם למעלה
מהזמן וכו', כי יש דברים שאסור לגלותם
כי אם יגלה זה התרוץ בפני התלמיד
יכנס בו מקוץ חדש שעל ידו תהיה
הקשיא חזקה ורחבה יותר מבתחלה עד
שייכל לזכרם בהשגת המקיפים שהם
למעלה מהזמן שאין הזמן מספיק לבאר
הקשיות והתרוצים שיש שם, כי הם
למעלה מהזמן, כי כל מה שהוא מגלה
איהו שכל קשיא או תרוץ יכנס בו שכל
חדש שהוא בחינת מקוץ פנ"ל. על-כן
מכרח החכם לעשות סגן לדבריו לדקדק

לקוטי הלקות

הלכות הנקטת מטלטלין ג

חושן משפט תט

ולזהר מה לגלות ומה שלא לגלות באפן שלא יבגס בתוך קשיות ותרוצים שאין הזמן מספיק לבאדם וכו'. ועל ידי גלגוליות בן ותלמיד, על ידי זה מי שהוא איש חיל ואינו התקף שקורין שליומלניק, הוא יכול לקבל בעת האכילה הארת הרצון וכו', פי הפרנסה נמשך מהמלכות וכו' והמלכות מקבל הפרנסה מן בחינת הדידים שיש בהם החכמה שמוגלה הרב לבן ותלמיד, אשר שם מאירין המקיפים, שהם בחינת הארת הרצון וכו', ענין שם כל זה היטב:

ב וזה בחינת פנים אסור גולה ופנים תאות ממוז, כי כל הממוז והפרנסה נמשך מהארת המקיפים אלו שנמשכין על ידי שמאירין בבו ותלמיד פנ"ל. וכמו שבאלו המקיפים בשזוכין להשיגם צריכין לדקדק לעשות סגן לדבריו שלא להמשיך מקיפים שאין צריכין להשיג בדי שלא יבגס המקיפים שהם למעלה מהזמן וכו' פנ"ל, כמו בן בהממוז והפרנסה הנמשכת משם צריך כל אחד ואחד שמקבל איזה ממוז ופרנסה מושם לזהר מאד שיהיה שמח בחלקו ולא יהיה אץ להעשיר, ויתאמץ ויתגבר מאד שלא יתאנה ולא יחמד בכל פעם יותר ויותר, כי באמת דרכי ה' ישרים מאד, אך הם נפלאים מאתנו ואי אפשר לנו להשיגם, כי מי יבין אורחותיו הקדושים, כי באמת השם יתברך עושה צדקות עם כל בשר ורוח וברחמיו הוא נותן לחם ופרנסה לכל אחד בעתו

ברצונו, לזה הוא משפיע לחם בדתק ולזה תבשילין ולזה בגדים וזה יש לו איזה סד ממוז וזה יש לו יותר וקצת יש להם ^ח עשירות וקצת יש להם עשירות יותר ויש שיש להם עשירות גדול וכיוצא בזה חלקים רבים בענין הפרנסה והעשירות שנמשך להעולם מהארת הרצון העליון. וכל אחד ואחד כל מי שאינו מסתכל באמת על התכלית האחרון האמתי לכלם חסר הרבה ואין אחד מהם שיסתפק בפה שחננו ה', כמו שאמרו רבותינו ז"ל, אין אדם מת ונחצי תאותו בידו, ולכל אחד ואחד נדמה שחסר לו באמת הרבה ואלו היה לו עוד פד וכד היה די לפניו וכשיש לו גם זה חסר לו עוד הרבה יותר, כמו שאמרו רבותינו ז"ל, יש לו מנה מבקש מאתים יש לו מאתים וכו'. נמצא, שכל אחד ואחד קשה לו קשיות הרבה בעניני פרנסתו, דהינו מה שחסר לו בכל פעם ומתאנה יותר, שזהו בחינת קשיות שהוא חסרון הדעת, פי הקשיא הוא חסרון הדעת שאינו מבין זה הענין היטב, שזהו בחינת כל החסרונות שנמשכין מחסרון הדעת, כמו שאמרו (תרים טא): 'דעת קניית מה חסרת דעת חסרת מה קניית'. כי כל החסרונות הם רק מחסרון הדעת, כמבואר בדברי רבנו ז"ל במקום אחר (סימן כ"א), על-כן ראוי לאדם להיות שמח בחלקו ויסתפק בפה שיש לו בפה שחננו ה', ואף-על-פי שגדמה לו שחסר לו

מהצטרפותו המכרח לו, אף-על-פי-כן ידע ויזמין כי הוא לטובתו, כי אם יתן לו השם ותברך מה שחסר לו, יחסר לו יותר ויותר וכן לעולם. כמו בענין המקיפים של השכל הנ"ל שכל מה שמגליון לו איזה תרוץ יותר נכנס בו מקיף חדש עד אשר נתחזקה הקשיא יותר ויותר, עד שיכולין לנגס בקשיות ותרוצים שאין הזמן מספיק לבאדם:

ועל-כן צריכין לעשות סוג לדבריו כנ"ל, כמו כן ממש הוא בענין המזון והפרנסה הנמשך מהארת המקיפין הנ"ל שכל אחד ואחד יש לו גבול בענין המזון והפרנסה לפי נשמתו ודעתו ואסור לו לצאת מן הגבול קדם זמנו, כי כל הדוחק את השעה - השעה דוחקתו, וכל הנדחה מפני השעה - השעה נדחית מפניו, הינו כי אסור לו לדחק את השעה לחמד ולהתאוות ולדאג על חסרונו שימלא לו השם ותברך מיד מה שנדמה לו שחסר לו, כי באמת מה ש'ה' ותברך אינו ממלא לו חסרונו מיד הוא לו לטובה גדולה, כי תקף שימלא השם ותברך חסרונו, שזהו בחינת תרוץ על קשיא כנ"ל, תקף ומיד יהיה קשה לו קשיא אחרת יותר גדולה שיהיה קשה יותר לתרצה, וכן אם ירצה אחר-כך שיתרץ לו ה' ותברך גם חסרון וקשיא זאת וימלא לו חסרונו, תקף ומיד יהיה קשה לו עוד קשיא אחרת יותר גדולה, כי יחסר לו עוד הרבה יותר ויותר

וכן לעולם. כמו למשל איש העני והאביון ביותר שאין לו לחם כי אם ברחק גדול או אינו חושב על מלבושים כלל, מכל שפן על מלבושים נאים אינו עולה על דעתו לדאג ולהסתפל עליהם רק שהוא חושב ודואג שיתן לו ה' ותברך לחם ברוח ונדמה לו שאלו היה לו לחם ברוח לא היה דואג, אך תקף ב'שה' ותברך מזמין לו איזה פרנסה ויש לו לחם ברוח או תקף מתחיל להסתפל שיהיה לו מלבוש שזה החסרון והקשיא יותר גדולה מבתחלה. ותקף שיש לו גם מלבוש הוא מתאוה ומסתפל שיהיו לו מלבושים נאים ואחר-כך מתאוה לדירה נאה ולכלים נאים ואחר-כך לכלי כסף ותכשיטין ואחר-כך לתכשיטין יקרים. וככל פעם דאגתו וחסרונו יותר גדול עד שיש שדאגתם על חסרון הפרנסה הוא שצריכין להוציא בכל שבוע עשרים אדומים וגם צריכין לתן גדן לבגיהם לפחות ארבע מאות אדומים ואין הכנסתם מספיק לזה. ויש שחסר להם עוד יותר ויותר בכפלי כפלים עד אין קץ. נמצא, שכל מה שמתרצין לו איזה קשיא, דהינו שממלאין לו חסרונו, תקף ומיד קשה לו קשיא אחרת יותר גדולה ותזקה מבתחלה, כי חסר לו עכשו יותר ויותר מהכרחיו הצריכין לו עכשו מה שלא עלה על דעתו חסרון זה מבתחלה כנ"ל, עד שיכול להיות שחסר לו ויתאוה לכלי חק מה שאי אפשר למלאת לו עד שיכול

לקוטי הלכות

הלכות הנזקת מטלטלין ג

חושן משפט תיא

קל"א

למזת מרב דאנתו מעצם התקרונות והדאגות שפאים עליו בכל פעם יותר ויותר. וזה מחמת שהמזון נמשך מהמקופים הנ"ל וכמו שבמהמקופים הנ"ל כל מה שנתגלה לו איזה מקוף ומתרחץ לו איזה קשיא או קשה לו קשיא יותר חזקה מבתחלה, אשר בשביל זה צריכין לעשות סגן לדרביו וכו' פנ"ל, כמו כן בהמזון ופרנסה הנמשך משם כל מה שרוצה למלאת חסרונו, שנהו בחינת תרוץ על הקשיא שהיא חסרון הדעת שמשמש כל התקרונות פנ"ל, תקף ומגיד נכנס בו קשיא אחרת יותר גדולה שנגמשת ממקוף יותר גבה שאי אפשר לו להשיג וכן להלן יותר. וכל זה הוא רק מחמת שהוא דוחק את השעה ורוצה שימלא לו ה' ותברך חסרונו מיד ובאמת לא פא זמנו עדיו. על-כן מו שרוצה לחיות שיהיה לו חיים בעולם הזה ובעולם הבא צריך להתחזק באמונה ותרד ולהיות שמח בחלקו ונאמין, כי הכל לטובתו וסתפק במה שיש לו ולא ידחק את השעה, רק ימתין לישועת ה' עד כי יבוא עתו, כי לכל עת זמן לכל חפץ תחת השמים:

שהוא מקוף לזה ואצל אדם אחר הגבה ממנו הוא נמוך משכל פנימי, כמבאר במאמר הנ"ל. וכן בענין הזמן הוא גם-כן ממש כך, כי יש מקופים שאצל הגבה במעלה הם בבחינת בתוך הזמן ואצל הנמוך במדרגה ממנו אלו המקופים הם אצלו למעלה מהזמן ויכולין להבין דבר זה בפשטות כמו שרואין בענין השכליות הפשוטים שיש דבר חכמה שבעל שכל יכול להבין אותו בחצי שעה, אבל הקטן ממנו אי אפשר לו להבין זה הדבר כי אם בשתי שעות והקטן ביותר צריכין ללמוד עמו כל השבוע עד שמסבירין לו זה הדבר ויש דבר חכמה שהגדול במעלה מבין אותו היטב, אבל איש הפשוט אי אפשר לו להבין ואם נרצה להקדים לו הקדמות רבות ולסבב לו סבובים רבים כדי שיהיו יכלה הזמן של כל ימי חייו ועדיו לא יבין, כי לפי קטנות שכלו וקוצר הפשיג ועמק המשיג צריכין לו סבובים והקדמות רבות מאד כדי שיהיו עד שלא יספיק הזמן להספיר לו זה הדבר הרחוק ממנו מאד. נמצא, שיש שכל המקוף שהוא למעלה מהזמן לזה ואצל הגבה ממנו הוא בתוך הזמן. וכמו כן בהאדם בעצמו שלפעמים לפי מדרגתו עכשו אי אפשר לו להשיג בשום אופן שכל המקוף הזה, כי הוא אצלו בבחינת למעלה מהזמן לפי מדרגתו עכשו לפי חלקו נפש רוח נשמה שיש לו, כי הכל לפי מה שהוא אדם, כי כל אדם יש לו מקופים לפי מדרגתו ויש

נפש רוח נשמה גבוהים יותר, אזי יהיה זה המקורף אצלו בבחינת בתוך התוך והכול להשיגו:

על-כן העקר הוא האמונה ואסור לכנס בחקירות בקשיות ובתרוצים כלל בעניני הנהגות הבורא ותפירה, פי צדיק וישר הוא וכל דרכיו משפט ולא עולתה בו, רק שאי אפשר לנו להבין דרכי ה' וצרכיו להתחזק רק באמונה לבד, כמו שהאר"י רבנו ז"ל בשיתתו הקדושה שהשיח בעת שגלה המאמר הנזכר הג"ל הנדפסת בשמות הר"ן דף י"א עמוד ג' (דפיס י"ט), המתחיל: צריך לחזק את עצמו באמונה וכו', כי אם ירצה לתרץ אותה קשיא יהיה קשה אחר-כך קשיא אחרת יותר חזקה מבתחלה. וכוזה שגו מאד כמה ספרי מחקרים שמביאים בספריהם כמה וכמה קשיות בעניני הנהגות הבורא ותפירה ורוצים לתרצם והתרוצים חלושים מאד, כי אחר התרוץ אם ירצה להקשות יותר יוכל להקשות עוד קשיא יותר חזקה מבתחלה והדרך קשיא לדקתא בתר עו אשר בשביל זה הזהיר רבנו ז"ל מאד מאד לבלי להביט בספריהם כלל, אפילו בספרים שחברו גדולי ישראל, כי הם פוגמים ומזיקים את האמונה מאד מאד, רק העקר לבלי להתחיל לכנס בחקירות וקשיות כלל ואם לפעמים בא עליו על דעתו אזיה חקירה וקשיא ירחיקנה מדעתו ואמין בה' כי צדיק ה' ואי אפשר להבין דרכיו, פי גבהו מחשבותיו וכו', ואז

אם יחזק את עצמו תמיד באמונה ותרה ולא ירחק את השעה לתרץ דיקא קשיותו, אזי תפה על-ידי זה שישגי למדרגה גבה יותר, ואז יאיר עליו ה' ויזכה להבין היטב מה שלא היה מבין בתחלה, פי על-ידי אמונה וזכין אחר-כך לשכל, כמובא במקום אחר בדברי רבנו ז"ל. וכמו כן בענין הפרנסה הנמשך מהארת המקיפים הנ"ל צריך להסתפק כמה שיש לו ואף אם נדמה לו שחסר לו מתכרח חיות שלו ואמין כי הוא למוכרתו ולא ירחק את השעה, רק ימתין ויצפה לתשיעת ה' לבד ואז יזכה שימתן לו ה' ותפרד וימלא חסרונו בעתו ואז יהיה תיו חיים טובים תמיד, מאחר שלעולם אינו חסר לו כלום, רק תמיד הוא שמתן חלקו אשר חננו ה', אבל אם ירצה שה' ותפרד ימתן לו חסרונו מיד דיקא וירחק השעה אז אפלו בשמשיג מה שחסר לו תכף ומיד יחסר לו יותר וכו' כנ"ל עד שיקבל פעם תגדל דאנתו יותר ויותר בכפלי כפלים, עד שיקבל לכנס בדאגות וחסרונות שלא יוכל לסבלם שנקצרו ימיו ונמות בלא עתו מרב הדאגות שיהיה לו אחר-כך בלי שעור, פי הם בבחינת למעלה מהזמן וכנ"ל, כי צריך להמתין עד יבוא עתו, פי ה' ותפרד נתן לכל אהר את אכלו בעתו. וכמו שכתוב: "עני כל אלוך וישברו ואמה נתן להם את אכלם בעתו". הינו ה' ותפרד יודע ומשער מתי לתן ולהשפיע לכל אחד מומן ופרנסה באופן

לקוטי הלכות

הלכות חזקת מטלטלין ג

חושן משפט תיו

שלא יזיק לו, כי צריכין להמתין לקבל הפרנסה בעת שיהיה ראוי לה, דהיינו שיהיו לו חלקי נפש רוח גשמה פאלו שיוכל לקבל העשירות והפרנסה שלא יזיק לו, שלא יהיה אצלו בבחינת למעלה מהזמן, שאז חסר לו יותר מבתחלה כמו בענין המקופים הנ"ל והכן היטב:

ד ועל-כן תאות ממון הוא בחינת עבודה זרה, פגם אמונה, כמו שכתב רבנו ז"ל במאמר 'צוית צדק' וכו' (סוף ב). הינו פנ"ל, כי תאות ממון שחומד ומתאוה בכל פעם יותר והו ממש פגם האמונה הנ"ל שנגנב בכל פעם בקשיות יותר על-ידי שאינו מתחזק באמונה ורוצה דוקא להבין דרכי השם ותברך ולתרוץ הקשיות בשכלו שעל-ידי זה נכנסין בו בכל פעם קשיות יותר ויותר עד שבא לכפירות ממש. והו ממש תאות ממון פנ"ל שכל מה שרוצה למלאות תאותו וחסרונו בממון שזוהו בחינת תרוץ על הקשיא פנ"ל נגנב בו מנד קשיא וחסרון יותר גדול מבתחלה וכו' פנ"ל, כי הממון נמשך מהשגת המקופים וכו' פנ"ל וכשיש להאדם עשירות כזה שנתן לו קדם זמנו שעל-ידי זה מתאוה בכל פעם יותר והו בחינת עשר שמור לבעליו לרעתו, כי האדם הוא בעל בחירה ויכול לפעמים להתגבר בתאותו עד שימשיך איזה ממון ועשירות קדם זמנו, אבל הוא מזיק לו, כי חסר לו בכל פעם יותר ויותר ועל-כן

מרבח נכסים מרבה דאגה, כי בכל פעם דאגתו וחסרונו גדול יותר מבתחלה, כי נכנסין בו קשיות אחרות חזקות יותר מבתחלה וכנ"ל:

ה וזהו בחינת אסור גולה החמור מאד, כי גולה הוא כפירות ממש, כי כל אחד יש לו גבול מגדר בשכלו שאסור לו לצאת מן הגבול וכפי שכלו כמו כן ממשיך לו ה' ותברך פרנסה, כי ה' ותברך בוחן ללבבות וכל העולם ומלואו לא נברא כי אם בשביל הבחירה והשם ותברך מנסה כל אחד לפי מדרגתו באפן שיוכל לעמוד בו אם ירצה, על-כן הוא מומין לו פרנסתו באפן זה דיקא כפי מה שה' ותברך נותן לכל אחד ואחד, כי הוא ותברך יודע שפנה המעט פרנסה שיש לו אף-על-פי שחסר לו מהכרחיות שאלו עדין יוכל להתחזק ולשאיר בעבודת ה', אבל אם היה לו פרנסה יותר ואז היה חסר לו יותר, לא היה יכול לעמוד בעבודתו כלל והיה מתרחק ממונו ותברך יותר, כי קשיא זאת שקשה לו עתה, הינו החסרון שיש לו עכשו יכול להתגבר ולסבל אם ירצה להתגבר, כי האדם יש לו בחירה על כל דבר, אבל אם יתן לו עכשו יותר יחסר לו יותר, ותגדל הקשיא והחסרונות יותר ואז לא יוכל לעמוד כלל, על-כן הוא מוכרח להסתפק במה שיש לו ויסבל ויקבל באהבה הכל ולא יסתפל על מה שחסר לו, רק ישמח במה שיש לו מעט פרנסה בחסדו הגדול. ואז בשיהיה חזק

ו ועל-בין כל מה שהוא ביד האדם -
 בחזקת שהוא שלו, כי עקר
 המזון והפרנסה נמשך מהידים שיש בנים
 החכמה שמושם מקבל המלכות הפרנסה,
 כמבאר במאמר הנ"ל. ועל-בין זה שהמזון
 והחפצים בידו הוא נאמן שהוא שלו ואין
 חברו יכול להוציא מידו בלא ראיה, כי
 כל ההכחשות הם בחינת פגם הרצון, כי
 כשמוכחיש את חברו ורוצה להרס הגבול
 שלו. ולצע במקומו חברו נמצא שהוא פגום
 בהרצון הנ"ל. שהוא בחינת הפקידים
 הנ"ל שיש להם גדר וסוג כנ"ל. ועל-ידי
 זה נקממים הידים שיש בנים החכמה
 שמושם הפרנסה שמאיר בה הארת
 הרצון, בחינת פותח את ידו ומשביע
 לכל חי רצון כנ"ל. ועל-בין זה שהמזון
 בידו נאמן נגד חברו שאומר אמת והמזון
 שלו ולא פגם ברצון מאחר שהמזון בידו
 שמושם מאיר הרצון, שמושם נמשך
 המזון וכנ"ל:

ז וזה בחינת כל דאליים גבר' במזון
 שאין מתוק ביד אחד מהם
 בהיא ארזא וכו'. כי מבאר שם
 בהתורה הנ"ל, שמו שרוצה להמשיך
 פרנסה צריך שיהיה איש חיל ולא ההפך,
 כי הפרנסה נמשך מהמלכות שמקבלת
 מהידים שיש בנים החכמה. ששם מאיר
 הרצון כנ"ל. ועל-בין כשיש הכחשה ואין
 מתוק ביד אחד מהם אמרו רבותינו ז"ל,
 כל דאליים גבר. כי מי שהוא איש חיל
 ביותר ויתגבר ביותר ויתפסנו בידו זה

ואמין לקבל החסרון שלו, אז ייטיב עמו
 ה' ותברך וימלא לו חסרונו, כי כל
 הנדחה מפני השעה, השעה נרחית
 מפניו, כי אז לא יזיק לו מה שיתן לו ה'
 ותברך יותר, כי לעולם יוכל לעמוד
 ולהסתפק במה שיהיה לו ולא יסתפל על
 יותר, מאחר שגם עקשו אינו דוחק את
 השעה רק שמח בהלקו תמיד, אבל מי
 שנופל לתאות מזון חס ושלום, וחומד
 ונתאוה את שאינו שלו, מפל שכן
 בשחם ושלום, הוא מכחש בעמיתו
 ורוצה לגע במזון חברו חס ושלום, נמצא
 שהוא פורץ גדר וסוג שיש לו שגמושך
 מגבול וגדר השכל שלו. ועל-בין הוא
 פגום באמונה ממש, כי על-ידי שיוצא
 מגדר השכל ורוצה להסתפל ולחקר במה
 שאין לו רשות על-ידי זה עקר הכפירות
 ופגם האמונה וזה הפגם געשה על-ידי
 גולה גם-כן שעל-ידי זה פורץ הגדר כנ"ל,
 כי המזון נמשך מהארת הרצון בחינת
 פותח את ידו ומשביע לכל חי רצון
 שהוא בחינת הארת הפקידים שצריכין
 לדקדק מאד לעשות סוג לדבריו וכו'
 כנ"ל. וכשפורץ גדר השכל ומסתפל במה
 שאין לו רשות לפי בחינתו ורוצה
 שיתרצו לו דיקא כל תקשיות שקשה לו
 על ה' ותברך, על-ידי זה פגום באמונה
 וקא לכפירות גמורות, כמו בן ממש בענין
 המזון (ספ) שגולה ותאות מזון הוא
 עבודה-זרה וכפירות ממש, כי פורץ הגדר
 שיש לו וכו' כנ"ל:

לקוטי הלכות

הלכות הנזקת מטלטלין ג

חושן משפט תמו

מורה שהוא שלו באמת, כמו שאמר רבותינו ו"ל, כי באמת אי אפשר להמשיך המזון והפרנסה כי אם על ידי זה שהוא רזוי ואיש חיל שהוא דקא זוכה להמשיך הפרנסה ששם מאיר הרצון כנ"ל ועל כן זה שהוא איש חיל ומתגבר ביותר הוא שלו בודאי, כי אנו רואין שיש לו כח להמשיך הארת הרצון שמהאיר בה הפרנסה שצריך לזה איש חיל דקא, כי זה שהוא שלו באמת הוא בבחינת הארת הרצון שמהאיר בפניו הכשר של איש הישראלי, כי אצל רצון ה' ותברך, כבכול, כי רצון ה' ותברך שיהיה לו זה החפץ שהשפיע לו ה' ותברך ברצונו מהידים הנ"ל. בחינת פותח וכו' ומשביע לכל חי רצון כנ"ל, אבל זה המכחיש ורוצה לגזל את חברו הוא פוגם ברצון הנ"ל בידים הנ"ל. ועל כן הוא בודאי שלו, כי אנו רואין שיש לו כח להמשיך זה המזון משרשו על ידי שהוא איש חיל ביותר שעל ידי זה נמשך הפרנסה וכו' כנ"ל:

ח וזה בחינת ראש השנה יום הכפורים, כי מבאר שם בהתורה הנ"ל שעקר הוא הדעת להאיר הדעת בעולם לגלות לכל פאי עולם, כי ה' הוא האלקים ולהוציא את ישראל מעוונות שבאים על ידי רוח שטות, על כן צריך כל אחד להשאיר ברכה אחריו בנים ותלמידים להאיר בהם דעתו ולהודיע להם השגת אלקותו ורוממותו ותברך.

דף קכ"ב

ומבאר שם, שצריך שיהיה לזה הצדיק המאיר לבן ותלמיד בחינת כל וכו' שיוכל להאיר בדרי מעלה ודרי מטה, דהינו שלגדולים במעלה שהם בחינת דרי מעלה יהיה מראה להם שעדין אינם יודעים בדיעתו ותברך כלל. בחינת מה חיות מה פשפשות, בחינת איה מקום כבודו, ולהפך לדרי מטה שהם בני אדם הנמוכים מאד ומנחים בשאל תחיתות ממש. יהיה מראה להם שעדין ה' ותברך אצלם ועמם וקרוב אליהם מאד ויחזקם ויעוררם שלא יתאשו בחינת הקיצו ורננו שוכני עפר כי מלא כל הארץ כבודו וכו'. ואלו השתי בחינות שהם בחינת איה ובחינת מלא, הם בחינת השגת בן ותלמיד שהוא בחינת אספקלריא המאירה שראה משה רבנו עליו השלום, שהוא בחינת השגת איה השגת הבן וכו'. ובחינת אספקלריא שאינה מאירה שראו שאר נביאים, שהוא בחינת השגת מלא כל הארץ כבודו, שהוא בחינת השגת התלמיד. וצריך לכלל העולמות העליון בתחתון ותחתון בעליון שדרי מעלה שהשגתם בחינת מה, בחינת איה, ישגו הארה גם מהשגת מלא כל הארץ כבודו כדי שיהיה להם יראה וכו'. וכן דרי מטה שהשגתם בחינת מלא כל הארץ כבודו צריך לכלל בהם הארה מבחינת השגת איה כדי שלא יתבטלו במקצאות, כדי שיהיה להם יראה וכו', ענין שם כל זה היטב:

הנ"ל יחד, ודינהו השגת איה ומלא שהיא השגת הבן והתלמיד, פי ה' יתברך, כבכבוד, סתום וגלוי, פי הוא נסתר מצד עצמו ונגלה מצד פעולותיו. וסתום וגלוי זה בחינת שני ההשגות הנ"ל סתום זה בחינת איה מקום כבודו וגלוי זה בחינת מלא כל הארץ כבודו וצריכין לכלל שניהם יחד שגהו עקר הדעת אותו יתברך וימי שפפריד חס ושלום, זה מזה, הוא נרנן מפריד אלוף שפפריד אלופו של עולם ומשם נמשכין כל הכפירות והאפיקורסית וכל האמונות פוזבות ועבודות זרות, פי עלידי בחינת איה לבד יכול לפל לכפירות ואפיקורסית גמור מחמת שראוה שאי אפשר להשיגו בשום אופן וכל הכפירות והאפיקורסית נמשך מבחינה זו עלידי שפפרידן בחינת איה מבחינת מלא כל הארץ כבודו ולהפך עלידי בחינת השגת מלא כל הארץ כבודו לבד נמשכין חס ושלום, אמונות פוזבות ועבודות זרות שנמשכין מרובי אור וכו', פי עלידי שידועין שמלא כל הארץ כבודו וה' יתברך נמצא בכל דבר. עלידי זה נפלו לשמות של עבודה זרה ועובדים עז ואכן וכל זה עלידי הפרוד שעושין בין בחינת איה ובין בחינת מלא כל הארץ כבודו, פי באמת צריכין לכלל שני השגות אלו יחד להאמין שמלא כל הארץ כבודו, ואף על-פי-כן הוא סתום ונעלם בתכלית ההעלם ואי אפשר להשיגו ולדיע ממונו

ט וזה בחינת ראש השנה ויום הכפורים, פי אנו עוסקין אז לגלות מלכותו יתברך בעולם להאיר הדעת הנ"ל בעולם להודיע לבני האדם שיש אלקים שליט ומושל בעולם שגהו עקר עסקנו ועבודתנו בראש השנה ויום הכפורים. כמו שאנו אומרים בכל התפלות, ובכך תן פחדך יי אלקינו על כל מעשיך וכו' ותמלוד אתה ה' לברך וכו' וידע כל פעול פי אתה פעלתו וכו'. וכיוצא בזה הרבה, פי אז הוא עקר התגלות מלכותו יתברך, פי בראש השנה נברא העולם ועקר הבריאה בגין דישתמודעין לה, פי לא תהו בראה לשבת צרה, ועקר ישוב העולם הוא כשהעולם יודעין ממונו יתברך, כמבאר בהתורה הנ"ל עני שם, פי בראש השנה מתחילין עשרת ימי תשובה ששכין ישראל מעוונותיהם, שהם הרוח שטות, וממשיכין על עצמן הדעת הקדוש, שהוא בחינת התגלות אלקותו ומלכותו עלינו, ועל-כן ראש השנה הוא בראש חדש ונכלל ראש חדש וראש השנה יחד, פי זה עקר התגלות אלקותו יתברך, פי עקר התגלות אלקותו יתברך הוא עלידי הדעת שמאירין בן ותלמיד, שהוא השגת איה מקום כבודו והשגת מלא כל הארץ כבודו וצריכין לכלל שתי ההשגות יחד כדי שיהיה להם יראה כנ"ל, פי באמת אי אפשר לדיע ולהאמין בהשם יתברך פי אם עלידי שתי בחינות ההשגות

לקוטי הלכות

הלכות הנזקת מטלטלין ג

חושן משפט תי

כלל ואסור לנו לעבד שום דבר בלתי לה' לברו:

ועל-כן בראש השנה שאנו צריכין לגלות מלכותו ותפרד על-כן נכללין אז שתי הבחינות אלו ביחד שנהו בחינת כלליית ראש השנה וראש חדש יחד ביום זה, כי כל החדשים הם ללכנה והשנים הם לחמה פידוע ותמה ולכנה הם אספקלריא המאירה ואספקלריא שאינה מאירה פידוע שהם בחינת בן ותלמיד בחינת השנת איה ומלא. ועכשו בראש השנה נכללין חמה ולכנה. אספקלריא המאירה ושאינה מאירה יחד שהם בחינת השנת איה ומלא כנ"ל שנהו בחינת ראש חדש וראש השנה שנכללין אז יחד, כי עקר התגלות אלקותו הוא על-ידי כלליית דיקא על-ידי שנכללין שני ההשגות אלו ביחד כנ"ל:

י וזהו בחינת התעוררות השנה שנגעשה בראש השנה שנהו בחינת השופר, שנהו בחינת הנסירה, כמבאר בפגנות, והו בחינת ויהי רבי אליעזר ישן ורבי יהושע געור, שמבאר שם בהתורה הנ"ל, עין שם היטב. ומבאר שם ששנה זהו בחינת איה מקום כבודו, בחינת השעה (סד): "עין לא ראתה א' להים זולתך געשה" וכו', שנהו בחינת רבי אליעזר ישן, בחינת השנת הבן וכו'. ורבי יהושע געור זה בחינת (שם טו): "נבלתי וקומון הקיצו ורננו שכני עפר", בחינת התעוררות השנה שמקיצין ומעוררין את

דף קל"ד

הנזפלים שלא יתיאשו עצמן, כי מלא כל הארץ כבודו שנהו בחינת השנת התלמוד וכו', עין שם כל זה היטב. ועל-כן בראש השנה שאו צריכין לגלות מלכותו בעולם, להמשיך הדעת הנ"ל להודיע לכל באי עולם שיש אלקים שליט ומושל, שנהו אי אפשר להאיר ולהודיע בעולם כי אם על-ידי שני בחינות ההשגות הנ"ל יחד שהם איה ומלא וכנ"ל. שהם בחינת שנה והתעוררות השנה כנ"ל. ועל-כן בראש השנה נעשים שתי הבחינות הנ"ל, דהינו הפלת דורמטא בחינת שנה והתעוררות השנה על-ידי השופר כדי להמשיך ולהאיר שני ההשגות הנ"ל שהם בחינת אספקלריא המאירה ואספקלריא שאינה מאירה, חמה ולכנה, שהוא ראש חדש וראש השנה, שנכללין שניהם יחד בראש השנה, כי זכרון אחד עולה לבאן ולבאן, כמו שאמרו רבותינו ז"ל, כי עקר התגלות אלקותו ומלכותו ותפרד בעולם הוא על-ידי כלליית שני השגות אלו ביחד שהם בחינת כלליית העולמות דרי מעלה ודרי מטה עליונים ותחתונים יחד כנ"ל:

יא וזהו בחינת הנסירה, שצריכין בראש השנה לנסר בחינת מלכות מועיר אנפין כדי להביאם ולהחדם פנים בפנים, כמבאר בפגנות. וזה נעשה על-ידי השנה והתעוררות השנה, כמבאר שם, הינו כנ"ל. כי ועיר אנפין זה בחינת שמם בחינת דרי מעלה בחינת אספקלריא המאירה. ומלכות היא בחינת ארץ בחינת

ועוד יש בזה דברים הרבה בענין השופר
וישאר עניני ימים הנוראים, אך
נשפח, כי לא נכתב בזמנו:

יב ועל-כן נקראין "ימים הנוראים", כי
עקר כלליות שני ההשגות
הנ"ל יחד הוא בשביל היראה, כמו
שמבאר בפאמר הנ"ל. ועל-כן בראש
השנה יום הכפורים שאז נכלל יחד,
שעל-ידי זה עקר התגלות מלכותו יתברך
כנ"ל, על-כן נמשך אז יראה גדולה,
ועל-כן נקראים ימים נוראים בחינת ויבן
תן פחדך וכו' ואימתך וכו' שאומרים אז,
כי עקר הוא היראה כנ"ל:

יג וכן מרמז בהתורה הנ"ל שכל בחינת
התקונים המבארים שם נעשין
בראש השנה יום הכפורים, כי מבאר
שם שפני הפלח נא שפועלין ביום
הכפורים בן זוכין לבחינת הגפה שהוא
בחינת חַפְזַת הַבַּיִת־הַמְקֻדָּשׁ שְׂכֵלוֹל מִכָּל
הַבְּחִינֹת הַנִּלְ, עַן שֵׁם. נִמְצָא, שֶׁהַכֹּל
תְּלוּי בְיוֹם הַכְּפוּרִים. וְזֶה דְרֹעַ שְׁיֹם
הַכְּפוּרִים וְרֹאשׁ הַשָּׁנָה קִשּׁוּרִים יַחַד וְכֵל
עֲנֵן יוֹם הַכְּפוּרִים מִתְחִיל בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה
וְנִגְמַר בְּיוֹם הַכְּפוּרִים נִמְצָא מִבְּאֵר שְׂכֵל
בְּחִינַת הַתְּקוּנִים הַמְבֹאָרִים בְּהַתּוֹרָה הַנִּלְ
הַכֹּל מִתְחִיל מִרֹאשׁ הַשָּׁנָה יוֹם הַכְּפוּרִים,
הַיְנוּ כַּנִּלְ, כִּי בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה יוֹם הַכְּפוּרִים
נַעֲשֶׂה כֹל הַנִּלְ כַּנִּלְ:

אספקלריא שאינה מאירה, בחינת מלא
 כל הארץ כבודו וצריכין לפרסם כדי
 לחדם פנים בפנים, הינו כדי שיהיה יחד
 וכלליות העולמות עליון בתחתון ותחתון
 בעליון שכללו שני ההשגות יחד בחינת
 איה ומלא כדי לגלות מלכותו בעולם. כי
 עקר התגלות אלקותו יתברך הוא על-ידי
 שנגלגל שתי ההשגות אלו יחד כנ"ל.
 שזהו בחינת הרעת שהאיר משה
 בישראל בחינת אתה הראת לדעת כי ה'
 הוא האלקים, ה' הוא האלקים זה בחינת
 כלליות שתי ההשגות הנ"ל, כי ה' הוא
 בחינת איה מקום כבודו, כי שם הויה
 ברוך הוא הוא סתום ונעלם בתכלית
 ההעלם בבחינת זה שמי לעלם ודרשו
 רבותינו ו"ל, 'לעלם', לשון העלמה. כי
 הוא סתום ונעלם בחינת איה מקום
 כבודו. 'אלקים' זה בחינת מלכות כידוע,
 שהוא בחינת מלא כל הארץ כבודו
 וצריכין לכללם יחד, שזהו עקר דיעתו
 יתברך בבחינת אתה הראת לדעת כי ה'
 הוא האלקים, בחינת ה' אחד ושמו אחד,
 שזהו תכלית היחוד שאנו מחדרין בכל
 המצוות ומעשים טובים, כי על-ידי
 כלליות שני ההשגות אלו יחד, על-ידי זה
 עקר התגלות אלקותו ומלכותו בעולם
 ואז יכולין לידע ממנו ולהאמין בו יתברך,
 שזהו עקר תכלית הבריאה בגין
 דישתמודעוין לה וכו' כנ"ל:

לקוטי הלכות

הלכות הנקטת מטלטלין ג

חושן משפט תיט

[שקד לעיל]

וזהו (משל): "ריש ועשר אל תתן לי המריפני לחם חקי". לחם חקי דיקא, כי צריכין לקבל הפרנסה בדרך חק שלא להקשות קשיות מפני מה חסר לו עדן זה המלבוש או כלי זאת וכיוצא בזה, כי קשיות אלו שהם חסרונות של בני אדם, שהם בחינת קשיות בנ"ל אלו הקשיות אי אפשר לתרצם בשום אופן למי שנבנם באלו הקשיות, כי כל מה שה' יתברך יתן לו ויתרץ לו איזה קשיות קשה לו קשיות אחרים יותר ויותר, הנזקים יותר מבתחלה, כי יחסר לו חסרונות יותר מבתחלה, כגון כלי כסף וכלי זהב ואבנים טובות ומרגליות ובכנינים וארמונים וכלי בית הרבה וכיוצא בזה כלי שעור ובכל פעם ידמה לו שחסר לו באמת אלו הדברים. וכאלו הם מברחים לו ואי אפשר לו בלעדם, כמו שאנו רואין בחוש אלו הדברים רוב בני אדם שאתמול היה לו מאה אדומים ולא היה עולה על דעתו לדאג על שאינו קונה מרגליות לאשתו או מגורות של כסף, רק שהיה דואג שיהיה לו בגד נאה לשבת, שגם זה קשה לעשות מסד בזה ואחר כך תזמין לו ה' יתברך שהרויח פתאם שין או תיו אדומים ואז תכף יש לו דאגות וקטמות בביתו מחמת שאשתו רוצה שיקנה לה מרגליות וכיוצא בזה שאר הברחיות שנתחדשו לו עתה עד שאי אפשר לתרצם, כי אם יתן לו ה'

דף מלך

יתברך עוד יקשה לו עוד קשיות אחרות הנזקות יותר ויותר וכו"ל. על-כן צריכין לקבל הפרנסה בדרך חק בבחינת המריפני לחם חקי וכן בכמה מקומות נקראת הפרנסה בלשון חק, כי חק הוא דבר שאין מבינים אותו ואסור להקשות עליו, כמו שאמרו רבותינו ז"ל, חקה חקתי גזרה גזרתי אין לך רשות להרהר אחריו, כי כד צריכין לקבל הפרנסה להיות שמח בחלקו תמיד ולהסתפק במה שה' חונן אותו אם בלחם ומים. אם באיזה מלבוש פחות ואם ה' יתברך משפיע לו איזה כמון או עשירות או עשירות גדול לעולם אל יהרס מצבו להסתכל על יותר אף-על-פי שדומה לו עבשו שחסר לו זה הדבר המבוקש, כי יציר את עצמו שגם זה אינו ראוי שימתן לו ה' יתברך לפי מעשיו ואיך יעיו פניו לדאג על יותר, כי לפי מעשיו גם לחם צר ימים לחץ גם-כן אין אנו ראויים והכל בחסדו לבד, כמו שכתוב: "נתן לחם לכל בשר כי לעולם חסדו".

על-כן צריכין לקבל הפרנסה בדרך חק. בחינת "המריפני לחם חקי", כי הפרנסה נמשכת מרצון העליון, מהמקופים עליונים, ששם צריכין לשחק ולכלי לבנם בקשיות ותרוצים, כי אי אפשר לתרצם בתוך הזמן של העולם הזה על-כן צריכין לשחק ולכלי להרהר בהם כלל שזהו חקה בנ"ל:

הלכה ד

א כל דבר שהוא ביד האדם הוא בחזקת
שהוא שלו:

על פי התורה ויהי ביום השמיני בסימן
ע' עין שם:

והכלל שהעפר יש לה בח המושך וכו'
והצדיק האמת הוא ענו כמשה

ומשים עצמו כעפר על-כן הוא יסוד
עולם שיש לו בח המושך והוא ממושך
כל ההשפעות לעולם והוא ממושך
אלקותו ויתברך למטה, כי הוא מקים את
המשכן ששם נמשך אלקותו וכבודו
יתברך בחינת וכבוד ה' מלא את המשכן.

וכל בני אדם שעבולם ראויים שימשכו
לוה הצדיק שהוא יסוד ושרש הכל, אך
שיש בח המכריח שמפסיק ומרחיק ממנו,
הינו שיש בני אדם שעל-די דבורם
ומעשיהם הם מכריחים את בני אדם
להפסיקם ולהרחיקם מהצדיק ולפי בח
המכריח בן מרחיק מהצדיק ואחר-כך
בשפסק בח המכריח חזרו ומשך עצמו
ויתקרב להצדיק שהוא בחינת עפר שיש
לו בח המושך וכו', עין שם כל זה היטב:

ב והנה כל הממון והחפצים וכל
ההשפעות שיש לאדם הכל
הוא כפי בח המושך שיש לו שמקבל
מהצדיק שממנו נמשך הכל, ועל-כן כל
דבר שהוא ביד האדם הוא בחזקת שהוא
שלו, כי מאחר שהיא בידו. נמצא, שיש
לו בח המושך שממושך השפעה זאת

אליו על-כן הוא בודאי שלו, כי עקר כל
ההשפעות שהם כל העשירות וכל
החפצים נמשכין לכל אחד כפי בח
המושך שיש לו וכו"ל. וזה מוכן היטב
מעם הדין של 'כל דאלימ גבר' בדרך
שאין שום אחד מחזק פההיא ארבא וכו'
שהוא לכאורה תמוה וכי מפני שהוא
גבור וזכה בדרך שאינו שלו וכאשר
נדרקו הפוסקים בטעם דין זה. אך על-פי
הנ"ל מוכן היטב, כי זה שהוא שלו
בודאי ויתגבר וזכה בו מאחר שהוא יש
לו בח המושך של זה הדרך, כי מאחר
שבאמת הוא שלו על-כן אצלו הבח
המושך של אותו הדרך שעל-די זה וזכה
וקנה כל החפצים שלו כנ"ל. על-כן זה
שהוא שלו באמת בודאי ויתגבר וזכה בו
מאחר שאצלו בח המושך של זה הדרך
על-כן בודאי יהיה נמשך זה הדרך אליו
ויתגבר וזכה בו, על-כן אמרנו: "כל
דאלימ גבר".

ג וזה בחינת שוהא דיני, שרשאי הדין
לתנו למי שנראה בעיניו, הינו
גם-כן כנ"ל, כי מי שהוא שלו באמת
בודאי יהיה נמשך רצון הדין אחריו לתנו
לו, כי מאחר שזה החפץ הוא באמת שלו
נמצא שיש לו בח המושך פה החפץ
להמושך זה החפץ אליו כנ"ל. על-כן
בודאי יהיה נמשך רצון הדין אליו לתנו
לו. וזה בחינת 'פתר מרי נכסין ציבי מושך'
שהרצון נמשך אחר בעל הנכסים, כי
עקר בח המושך הוא כפי חלקי הכבוד

לקוטי הלכות הלכות הזקת מטלטלין ד חושן משפט תכא

שלו, פּמּוּבּוּן בּהּתּוֹרָה הַג'ל, שֶׁהַצַּדִּיק בְּחִינַת עֶפֶר, מִמְּשִׁיךְ אֱלֻקוֹתוֹ יִתְבַּרְךָ לְמִטָּה, שֶׁהוּא בְּחִינַת כְּבוֹדוֹ יִתְבַּרְךָ, בְּבְחִינַת וּכְבוֹד ה' מֵלֵא אֶת הַמִּשְׁכָּן, וְעַל־יְדֵי זֶה מִמְּשִׁיךְ כָּל הַהִשְׁפָּעוֹת, כִּי כָּל הָעֲשִׂירוֹת וְהַהִשְׁפָּעוֹת נִמְשָׁכִין מִבְּחִינַת כְּבוֹד ה' בְּבְחִינַת וְהָעֶשֶׂר וְהַכְּבוֹד מִלְּפָנָיו וְכו'. וְכֵן כָּל מְקוֹם נִסְמָךְ עֲשִׂירוֹת אֵצֶל כְּבוֹד, כִּי כָּל הַהִשְׁפָּעוֹת שֶׁהֵם בְּחִינַת עֲשִׂירוֹת נִמְשָׁכִין מִכְּבוֹדוֹ יִתְבַּרְךָ, וְכְבוֹדוֹ יִתְבַּרְךָ נִמְשָׁךְ אֶל הַצַּדִּיק שֶׁהוּא בְּחִינַת עֶפֶר, בְּחִינַת 'אֲשַׁפּוֹן אֶת רִפְא' וְלֶשֶׁם נִמְשָׁכִין כָּל הַהִשְׁפָּעוֹת וְכָל בְּנֵי אָדָם שֶׁבְּעוֹלָם וְכַ"ל, וְכְבוֹד הוּא בְּחִינַת רִצּוֹן, כְּמוֹ שֶׁאֲמָרוּ, רִצּוֹנוֹ שֶׁל אָדָם זֶהוּ כְּבוֹדוֹ, כְּמוֹ שֶׁכָּתַב רַבְנּוֹ ז"ל בְּמִקּוֹם אַחֵר. וְעַל־כֵּן בְּתַר מֵרֵי נִכְסֵי צִיבֵי מִשְׁיךְ, כִּי כְּפִי חֲלָקוֹ בְּעֲשִׂירוֹת בֵּן חֲלָקוֹ בְּכְבוֹד, שֶׁעַל־יְדֵי זֶה יֵשׁ לוֹ כֹּחַ הַמּוֹשֵׁךְ לְהַמְשִׁיךְ שִׁפְעַת הָעֲשִׂירוֹת אֵלָיו וְכְמוֹ כֵּן נִמְשָׁךְ הַרְצוֹן אַחֲרָיו, כִּי הַרְצוֹן הוּא בְּחִינַת הַכְּבוֹד, שֶׁמִּשְׁשׁ כֹּחַ הַמּוֹשֵׁךְ, שֶׁמִּשְׁשׁ כָּל הָעֲשִׂירוֹת כַּ"ל, וְעַל־כֵּן מִי שֶׁרְצוֹן הַדִּין נִמְשָׁךְ אַחֲרָיו בְּרָדְאֵי הוּא שְׁלוֹ כַּ"ל, וְהוּוּ בְּחִינַת שׂוּדָא דְרִינָא שְׁפוֹסְקוֹן בְּכַמְהָ דְכָרִים שְׂאֵי אֶפְשֵׁר לַעֲמֹד עֲלֵיהֶם:

וְכו', כְּמוֹ שֶׁאֲמָרוּ רַבּוֹתֵינוּ ז"ל. כִּי דוֹרֹת הַרְאִשׁוֹנִים, שֶׁהֵם דוֹר הַמַּפּוּל וְדוֹר הַפְּלִגָּה וְכו', סִלְקוּ אֶת הַשְּׂכִינָה מִן הָאָרֶץ וְכו' עַד שֶׁבָּא מֹשֶׁה וְהוֹרִידָהּ לְאָרֶץ, כְּמוֹ שֶׁאֲמָרוּ רַבּוֹתֵינוּ ז"ל. וְזֶה עֶפֶר נִקְבְּלַת הַתּוֹרָה כְּדִי לְהַמְשִׁיךְ שְׂכִינַת אֱלֻקוֹתוֹ לְמִטָּה, כִּי עַל־יְדֵי הַתּוֹרָה מִמְּשִׁיכִין אֱלֻקוֹתוֹ יִתְבַּרְךָ לְמִטָּה, כִּי הַתּוֹרָה הוּא אֲחֻדוֹתוֹ יִתְבַּרְךָ וְכִשְׁהַתּוֹרָה אֵצֶלָנוּ, כְּכֹכֹל, הוּא יִתְבַּרְךָ בְּעֶצְמוֹ שׁוֹכֵן אֵצֶלָנוּ וְכְמוֹ שְׂאִיתָא בְּזִהַר הַקְּדוּשׁ עַל פְּסוּק, "וְיָקַחוּ לִי תְרוּמָה". תְּרוּמָה הוּא הַתּוֹרָה, הֵינּוּ כְּשֵׁאתֶם רֹצִים לָקַח אוֹתִי תִקְחוּ אוֹתִי עַל־יְדֵי תְרוּמָה שֶׁהוּא תּוֹרָה כַ"ם, כְּמוֹכָא (בְּלִשְׁנֵי תַנְיָא כְּסִינּוּ טו). וְעַל־כֵּן נִתְּנָה הַתּוֹרָה בְּהַר סִינִי שֶׁהוּא הַר הַשֹּׁפֵל וְהַנְּמוּךְ שֶׁכָּל הַהָרִים, כְּמוֹ שֶׁאֲמָרוּ רַבּוֹתֵינוּ ז"ל כִּי הַתּוֹרָה נִמְשָׁכַת אַחֵר מִי שֶׁהוּא עָנּוּ וְשֹׁפֵל. וְכֵן נִתְּנָה עַל־יְדֵי מֹשֶׁה רַבְנּוֹ שֶׁהִיָּה עָנּוּ מְאֹד מְכַל הָאָדָם, הֵינּוּ כַּ"ל, כִּי עֶפֶר הַתּוֹרָה הוּא בְּחִינַת כֹּחַ הַמּוֹשֵׁךְ לְהַמְשִׁיךְ אֱלֻקוֹתוֹ יִתְבַּרְךָ לְמִטָּה שֶׁזֶה זֹכִין עַל־יְדֵי עֲנּוּהָ וְשִׁפְלוּת דִּיקָא כַּ"ל:

ה זֶה בְּחִינַת הַנֶּפֶת עֵמֶר שְׁעוּרִים וְכַפִּירָה, כְּדִי לְהַמְתִּיק וּלְבַטֵּל הַכֹּחַ הַמְּכַרִּים הַמְּפַסִּיק וּמְרַחֵק מִהַצַּדִּיק וְהַתּוֹרָה שֶׁהֵם בְּחִינַת כֹּחַ הַמּוֹשֵׁךְ לְהַמְשִׁיךְ אֶת הָאָדָם לְקַרְבּוֹ לְהִשָּׁם יִתְבַּרְךָ וּלְהַמְשִׁיךְ אֱלֻקוֹתוֹ לְמִטָּה. כִּי עַל־יְדֵי הַנֶּפֶת עֵמֶר שְׁעוּרִים נִמְתַּק וְנִתְבַטֵּל הַכֹּחַ הַמְּכַרִּים וְהַמְּפַסִּיק בְּשִׂרְשׁוֹ, כִּי בְּאֵמַת

ד זֶה בְּחִינַת שְׁבִיעוֹת שֶׁהוּא נִקְבְּלַת הַתּוֹרָה, כִּי עֶפֶר נִקְבְּלַת הַתּוֹרָה הוּא כְּדִי לְהַמְשִׁיךְ אֱלֻקוֹתוֹ יִתְבַּרְךָ לְמִטָּה, כִּי מִיּוֹם שֶׁבָּרָא הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ־הוּא אֶת עוֹלָמוֹ נִתְּאָה לְהוֹיֹת שְׂכִינָתוֹ בְּתַחְתּוֹנִים

בְּשֵׁרְשׁוֹ גַם הַכַּח הַמַּכְרִיחַ וְהַמְפָּסִיק הוּא לְטוֹבָה גְּדוּלָה בְּדִי שְׂיֻכַל לְקַבֵּל הָאוֹר בְּהַדְרָגָה וּבְמִדָּה שְׁלֵא יִהְיֶה רַבּוֹי הַשְּׁמֵן גּוֹרֵם כַּבּוֹי הַגֵּר חַם וְשְׁלוֹם, כִּי כַּפִּי גְדֹל כַּח הַמּוֹשֵׁד הָיוּ מִתְבַּמְּלִין בְּמִצְיָאוֹת, כִּי כֹל דְּבַר נִמְשָׁד לְשֵׁרְשׁוֹ, כַּפְרַט הָאֲדָם שֵׁשׁ לוֹ דַּעַת לְדַעַת וְלִהְבִּיר אֶת בּוֹרְאוֹ יִתְבַּרְךָ שְׁנֵה עֵקֶר הַדַּעַת. עַל־כֵּן הָיָה נִמְשָׁד לָהּ יִתְבַּרְךָ יוֹתֵר מִדְּאִי עַד שֶׁהָיָה מִתְבַּטֵּל בְּמִצְיָאוֹת, עַל־כֵּן הוּא טוֹבָה גְּדוּלָה מִה שֶׁבְּרָא ה' יִתְבַּרְךָ בְּחֵינֵת כַּח הַמַּכְרִיחַ הַמְפָּסִיק שֶׁהוּא מוּנֵעַ וּמַעֲכָב רַדִּיפַת הַדַּעַת לְהַפְלֵל בּוֹ יִתְבַּרְךָ יוֹתֵר מִדְּאִי כְּדִי שְׂיֻכַל לְקַבֵּל הָאוֹר בְּהַדְרָגָה וּבְמִדָּה, בְּבַחֲבִינַת וְהַחִיּוֹת רְצוּא וְשׁוֹב, רְצוּא עַל־יְדֵי כַּח הַמּוֹשֵׁד, וְשׁוֹב עַל־יְדֵי

וְעַרְמִימִיּוֹת וּמִתְלַבְּשִׁים עֲצָמָם בְּמִצְוֹת וְחִסְדוֹת כְּאִלוֹ הֵם רוֹצִים בְּתַקְנֵנוּ וְכו' אֲשֶׁר אִי אֶפְשֶׁר לְבָאֵר עֲצָם רַבּוֹי דְּרַבִּי דְּבַרְיֵיהֶם הָרַעִים אֲשֶׁר בָּאִים בְּשִׁלְחוֹת הַכַּעַל דְּבַר לְהַכְרִיחַ וְלִמְנַע וְלִהְפָּסִיק אֶת הַיֵּשֶׁר הוֹלֵךְ, מִלֵּהֲתַקְרַב לְהֵשֵׁם יִתְבַּרְךָ וּלְתוֹרַתוֹ בְּאֵמֶת. וְכֹל זֶה הוּא בְּחֵינֵת כַּח הַמַּכְרִיחַ הַמְפָּסִיק מִלְּהוֹיּוֹת נִמְשָׁד אַחֵר הַצַּדִּיק הָאֵמֶת שֶׁהוּא בְּחֵינֵת עֵפֶר וְכו' כַּנ"ל, אֲבָל הַכַּח הַמַּכְרִיחַ הַמְפָּסִיק הַזֶּה בְּהַכְרַח שֵׁפֶסֶק וְיִתְבַטֵּל כִּי אִם יַעֲלֶה לְשָׁמַיִם שִׂיאוֹ וְכו' כְּנִלְלוֹ לְנֶצַח יַאֲבֹד, וְאִזּוּ כַּסּוֹר הַמַּכְרִיחַ יָשׁוּב וְיִתְקַרַב בְּמַהֲרֵיּוֹת גְּדוּל אֶל הַצַּדִּיק הָאֵמֶת שֵׁשׁ לוֹ כַּח הַמּוֹשֵׁד וּכְמִבְּאֵר שֵׁם בְּהַתּוֹרָה הַנ"ל:

וְזֶה אֲנִי מִתְקַנֵּים עַל־יְדֵי הַנֶּפֶת עֹמֵד שְׁעוּרִים וּסְפִירָה שֶׁהֵם הַכְּנֶה לְקַבֵּלַת הַתּוֹרָה בְּשַׁבּוּעוֹת שֶׁהוּא בְּחֵינֵת כַּח הַמּוֹשֵׁד לְהַמְשִׁיךְ אֶלְקוּתוֹ יִתְבַּרְךָ לְמַטָּה וְלִהְמַשִּׁיךְ כֹּל יִשְׂרָאֵל וְכֹל הָעוֹלָמוֹת הַתַּלְוִיִּים בְּהֵם אֵלָיו יִתְבַּרְךָ. אֲבָל מִקֵּדָם צָרִיכִין לְתַקֵּן וְלִהְמַתִּיק בְּחֵינֵת הַכַּח הַמַּכְרִיחַ הַמְפָּסִיק שְׁלֵא יוּכַל לְהַתְגַּבֵּר כְּגַד כַּח הַמּוֹשֵׁד הַנ"ל לְהַפָּסִיק מִמֶּנּוּ יִתְבַּרְךָ כַּנ"ל, עַל־כֵּן כְּבִיאִין עֹמֵר שְׁעוּרִים וּמְנִיפִין אוֹתוֹ שְׁעַל־יְדֵי זֶה מְמַתִּיקִין כֹּל הַדִּינִים בְּשֵׁרְשׁוֹ, כְּמִבְּאֵר בְּכַנּוּת, כִּי שְׁעוּרָה הֵם בְּחֵינֵת חֲמוֹשׁ גְּבוּרוֹת מִנְצַפ"ךְ כְּפּוֹלִים שְׁמוֹשֵׁם שְׂרֵשׁ כֹּל הַדִּינִים (כַּמְּבָר) שֶׁהֵם בְּחֵינֵת כַּח הַמַּכְרִיחַ

לקוטי הלכות

הלכות הזקת מטלטלין ד

חושן משפט תכג

והמפסיק שגנמשך מגבורות ודינים כנ"ל ועל ידי הנפת עמר שעורים ממתיקין הדינים בשרשן ועל ידי זה נמתק הפח המכריח שלא ישתלשל ממנו חס ושלום, הפח המכריח והמפסיק דסמרא אחרא שרוצה למנע ולהפסיק ולהרחיק לגמרי מהצדיק ומהתורה ומה' ותפרד כנ"ל. רק, אדרכא, שיתיה פח המכריח למזכה גדולה כדי שיוכל לקבל האור בהדרגה ובמדה בבחינת רצוא ושוב וכו' כנ"ל. וזה בחינת ספירה שפופרין הימים לעמר, כי הימים הם בחינת מדות, כמו שכתוב: "ומדת ימי". ועל ידי שפופרין הימים לעמר מתקנים הימים והמדות כדי לקבל על דם האור הגדול בשבועות בהדרגה ובמדה על ידי פח המושך וכח המכריח המפסיק בשרשם בקדשה ששם שניהם למזכה גדולה, כי הם בחינת רצוא ושוב כנ"ל שזהו בחינת האזהרה הגדולה שהזהיר והתרה בהם הרבה שלא יהרסו לעלות אל ה', כמו שכתוב: "ויד העד בעם וכו' והגבול את ההר וכו' פן יהרסו לעלות וכו'". שכל זה הוא בחינת פח המכריח המפסיק בשרשו בקדשה שאנו ממתיקין אותו בכל ימי הספירה. כדי שנוכל על ידו דיקא לקבל האור בהדרגה ובמדה כל אחד לפי ערכו בלי הריסה חוץ מהמדה חס ושלום, ושלא ישתלשל מהפח המכריח דקדשה חס ושלום, פח המכריח דסמרא אחרא שרוצה למנע ולהפסיק לגמרי מהאמת וכנ"ל:

ו ועל כן מביאין תחלה העמר משעורים ואחר כך בשבועות מביאין שתי הלחם מחטים, כי שעורים מאכל בהמה וחטים מאכל אדם, אדם ובהמה הם בחינת דעת וקסילות בחינת חסד ודין, כי הדעת והחכמה בחינת חסד, וקסילות והעדר הדעת בחינת דינים כמובא במה פעמים והם בבחינת הפח המכריח והמפסיק שגנמשך מקסילות והעדר הדעת בבחינת דינים, וכח המושך הנמשך מחסדים ודעת, והם בבחינת 'שמאל דוחה וימין מקרבת', שמאל דוחה זה בחינת הפח המכריח המפסיק ומרחק קצת, וימין מקרבת זה בחינת הפח המושך ומקרבת, ובקדשה שניהם צריכין דיקא כנ"ל, כי פח המושך בחינת אדם, בחינת אהבה וחסד, כמו שכתוב: "בחבלי אדם אמשכם בעבותות אהבה", בחינת: 'על פן משכתיד חסד', שהוא בחינת חכמה, בחינת "ומשך חכמה מפנינים", אבל פח המכריח המפסיק הוא בחינת בהמה העדר הדעת כנ"ל, ועקר המתקתו על ידי זה בעצמו שידע האדם על כל פנים שאין לו שום דעת ויעשה עצמו כבהמה, כי עקר פחם של המונעים והחולקים שהם בחינת פח המכריח הוא על ידי חכמות של הכל שהכסיל רוצה להתחכם שגדמים בעיניהם פאלו הם חכמים גדולים ויודעים דרכים בעבודת הבורא ותפרד ורוצים בחכמות שקר למנע מהצדיק

האמת ומדוךך האמת הכבוש מכבד. ועל-כן על-ידי עמר שעורים בעצמו שמביאין לקרנן ממתיקין אותו, כי זכין על-ידי זה להמתיק הדינים שמהם המגיעות עד שנופה לידע האמת שאין לנו שום דעת כבהמה ונבטל עצמנו לממרי ונכיר שפלותנו באמת ואז נזכה להכיר גדלת הצדיק האמת ולהתקרב ולהמשיך אליו על-ידי פח המושך:

ו ועל-כן אסור לקצר התבואה קדם העמר ועקר מצות ספירה תלתה התורה בקצירת התבואה, כמו שכתוב: "שבעה שבועות תספר לך מהחל חרמש בקמה תחל לספור וכו'". כי עקר גדול התבואה הוא על-ידי פח המושך (כמו שכתב אייגנו ורמנו ורמנו ז"ל בנקום אחר).

כי התבואה מקבלת הפח המושך מהארץ והעפר ששם עקר פח המושך של כל הדברים, כי ה' יתברך ברא את הארץ ונתן בה פח המושך שתוכל להמשיך חיות לכל הדברים שבעולם, כי הכל היה מן העפר. וכל דבר שבעולם מקבל פח המושך מהעפר ועל-ידי זה ממשיך לעצמו חיות. ועל-כן התבואה שגדלה מהעפר ומקבלת פח המושך ממנה ועקר פח המושך הוא החיות האלקות שנתן ה' יתברך בהארץ שיעדה בחכמתו שנתן בה חיות כזה שיהיה לה פח המושך של כל הדברים שבעולם. ועקר החיות האלקות הוא בחינת מ"ה, בחינת ענוה ושפלות שהיה בחינת עפר, כמו שמבאר בהתורה

הנ"ל. כי אי אפשר להמשיך חיות אלקות בשלמות כי אם על-ידי בחינת ענוה ושפלות בחינת מ"ה. וכל מי שהוא בבחינת ענוה בחינת מ"ה ביותר שוכן אצלו חיותו יתברך יותר בבחינת אשכון את דבא פנ"ל. ועל-כן מחמת שהעפר הוא בחינת ענוה ושפלות על-כן שם געלם חיותו יתברך יותר ועל-כן שם הפח המושך של כל הדברים פנ"ל. וזה בחינת תולה ארץ על בלימה, שעקר קיום הארץ שתלויה באויר באמצע הגלגלים בגזרת הבורא יתברך שנתן בה פח המושך פידוע להמקרים, וכל עקר קיומה תולה ארץ על בלימה, דהיינו בחינת שפלות וענוה פנ"ל. ועל-כן כשקוצרין את התבואה מהעפר פדי שתהיה למאכל אדם, כי ה' יתברך נתן פח בהארץ שתתן פח בהתבואה שנגדלת עד שיהיה פח המושך להתבואה להמשיך חיות להאדם על-ידי שיאכל אותה פידוע בחוש שחיות האדם על-ידי אכילתו ועקר האכילה הוא לחם שנעשה מהתבואה מחמשת מיני דגן. ועקר החיות שמקבל האדם על-ידי האכילה הוא על-ידי פח המושך שיש בהאכילה שנתן בה ה' יתברך פח המושך כזה שתוכל להמשיך חיות להאדם. וכל הפח הזה של הלחם והתבואה שהוא פח המושך להמשיך חיות להאכילה הוא מקבלת מהארץ ששם פח המושך של כל הדברים פנ"ל. ועקר פחה הוא מהצדיק

לקוטי הלכות תולדות הקציר מטללין ד הלכות הקציר מטללין ד חושן משפט תכה

יסוד עולם שבו תלוי הכל, כי הוא ענו מכל, בחינת מ'ה, שעל זה תולה הארץ וכל אשר בה כנ"ל ועל-כן בשקוצרין את התבואה והקצירה הוא בחינת כח המקרים והמפסיק, כי קוצרין ומפסיקין את התבואה מהארץ. ועל-כן חוששין שלא יתגבר ויתאחו חס ושלום, הכח המקרים המפסיק דסטרא אחרא שהוא רוצה להפסיק ולמנע מהצדיק לגמרי, דהינו שלא יפסיק את התבואה מבחינת עפר לגמרי, דהינו מבחינת עגוה ושלולות שלא תתאחו הסטרא אחרא, שלא תביא את האדם האוכלה לדי גסות וגבהות, כמו שכתוב: "פן תאכל ושבעת ורם לבבך ושכחת וכו'". וכמו שכתוב: "ואכלת ושבעת השמר לך וכו'". כמו שפרש רש"י שם וזו חס ושלום, ועצר את השמים וכו' והאדמה לא תתן את יבולה וכו', כי מאחר שמתגבר כח המקרים דסטרא אחרא שהוא גסות כנגד כח המושך שהוא עגוה או גודאי הארץ לא תתן את יבולה, כי עקר מה שהארץ נותנת יבולה הוא על-ידי כח המושך כנ"ל, אבל עכשו על-ידי רום לבב שבא על-ידי אכילה דסטרא אחרא שעל-ידי זה נפתה לבו כנגד ה' ותפרד עד שבא לדי עבודה זרה שהיא בחינת גסות, כמו שאמרו רבותינו ו"ל, שזהו בחינת כח המקרים שהתגבר כנגד כח המושך על-כן גודאי הארץ לא תתן את יבולה. מאחר שהגבירו הכח המקרים על כח

המושך וכנ"ל על-כן הזהירנו התורה שבשעת הקציר שהוא בחינת כח המקרים לא נתחיל הרמוש במקמה לקצר עד שיקדש את הקצירה תחלה על-ידי קצירת העמר והנפותיו וקרבנותיו שעל-ידי זה ממתיקין הדגים וממתיקין כח המקרים בשרשם כנ"ל שלא יתאחו ממנו הכח המקרים המפסיק דסטרא אחרא רק יהיה הכח המקרים רק למובה ואז תמר הקציר שהוא בחינת כח המקרים, כי לא יתאחו בו עוד כח המקרים דסטרא אחרא, כי כבר נמתק על-ידי העמר כנ"ל:

ח ואז מתחילין לספר תמים, כי עקר הספירה והמנין הוא במקום שיש ישות, כי בבחינת מה אין שך מנין. ועקר הישות ששם המנין הוא על-ידי בחינת כח המקרים שהוא הצמצום והגבול של הדבר שלא יחור ויתפול במציאות, כי באמת גשמיות העפר וכל אשר בה נמושך מכח המקרים שנתהוה בגורתו ותפרד שעל-ידי זה יצאו כל הדברים ונתגשמו ממ"ה ואין ליש בשביל בריאת העולם וקיומו. ועל-כן כח המקרים בעצמו תולה בבחינת מה שהוא בחינת כח המושך, כי באמת שניהם אחד כי אי אפשר שיתקום כח המושך כי אם על-ידי כח המקרים כדי שלא יתפול במציאות כנ"ל ועל-כן באמת אי אפשר להבין זאת בדת ושכל כי אם באמונה שאנו מאמינים שכל הגשמיות והישות וכל הזמן נתהוה בגורתו ותפרד

מבחינת מה ואין מבחינת למעלה מהזמן. ונמצא, שהמספר והמגוון שהוא רק בזמן ובגוון הוא בבחינת פח המכריח פנ"ל. ואנו צריכין להמתיק הפח המכריח שמשם כל הישות והזמן ששם כל המגוון והמספר, לקשר הפל לבחינת מה לבחינת פח המושך פנ"ל. ופסיק חס ושלום, הפח המכריח מפח המושך לה' ותברך ולתורתו ולצדיקים האמתיים, רק שהפח המכריח בחינת ישות ומגוון, בחינת זמן, יהיו פלים לקבל על ידו פח המושך, כי אי אפשר לקבל החיות על-ידי פח המושך כי אם על-ידי פלים וצמצומים שצנעים על-ידי פח המכריח. וזה בחינת ומדת ימי מה הוא, ומדת ימי, זה בחינת המדות והצמצומים שצנעים על-ידי פח המכריח, צריכין לקשרם לשרשם לבחינת מה שהוא פח המושך, כי שניהם אחד בשרשם פנ"ל. וזה שאנו מבקשים, "למנות ימינו בן הודע ונביא לבב חכמה", 'למנות ימינו', הינו שבימינו המגויים והספורים שהם בזמן ובמדות נזכה להמשיך ולהביא לשם דעת והכמה עד שנקשר כל הימים והזמן והישות שהוא בחינת פח המכריח, לקשר הפל לבחינת חכמה, שהוא פח - מה, בחינת פח המושך שיהיו הפל רק פלים לקבל על ידם חיות אלקות על-ידי פח המושך וכנ"ל. וזהו בחינת ספירה שצריכין לספר הימים לעמה, כי על-ידי קצירת העמר והתנפתו וכו' המתיקו הפח המכריח

ט בלל הדבר למעשה, שעקר מה שרוזקים מהצדיק האמת שהיה יכול להמשיך ולקרב הפל לה' ותברך ולהתורה פנ"ל, העקר הוא על-ידי פח המכריח המפסיק, שהם בגי' אדם המונעים בדבוריהם ומעשיהם מלהתקרב אל האמת, ועקר פח המכריח המפסיק הוא על-ידי גסות ובהותו, שמשם פאים כל הדבורים רעים שלהם שמדברים על הצדיק האמת פנ"ל. והפסיק ולמנוע ממנו, כמו שכתוב: "תאלמנה שפתי שקר הדברות על צדיק עתק בגאווה וכו'". וכמו שכתוב: "פימו דברו בגאות". על-פנ

לקוטי הלכות הלכות הזקת מטלטלין ד חושן משפט תכו

כל מי שזכננו ארס דבריהם הרעים בלבן ובלבול דעתו עד שאינו יודע האמת, תקונו שישפיל את עצמו באמת בעפר וזכר שפלותו ופחיתותו היטב וגדל רחוקו מהשם ותברך וכל מה שעבר עליו מעודו. ובשירגיל את עצמו לידע שפלותו ופחיתותו באמת או בודאי יתגלה לו האמת בחסדי ה' ותברך והמלתו הגדולה, כי יתבטל הכח המכריח המפסיק שכל כחו על-ידי גאות ונסות הרוח כנ"ל. ויתגבר הכח המושך שהוא בחינת שפלות וענוה ועל-ידי זה יזכה להיות נמשך במהירות גדול אל האמת לאמתו, כמבאר בהתורה הנ"ל:

ספר יהיה לו סיום וגמר. והגמר והסיום נמשך מבחינת הכח המכריח המפסיק שהוא בחינת הצמצום והגבול כנ"ל. ועל-ידי שני כחות אלו עקר השגת הדעת האמת שהוא בחינת קבלת התורה כנ"ל. על-כן אומרים בשבועות ההתחלה והסיום של כל ספר כדי להמשיך בחינת כח המושך וכח המכריח דקדושה, כי שניהם צריכים, כי על ידם עקר קבלת התורה כנ"ל:

יא וזה שזעורים בליל שבועות, כי כל אדם כלול מבחינת כח המושך וכח המכריח הנ"ל, כי עקר החיות שהוא הנשמה הוא בבחינת כח המושך, כי

י וזהו שנהגין בליל שבועות שאומרים להתחלה והסיום של כל ספר, כי ההתחלה הוא בחינת כח המושך. והסיום הוא בחינת כח המכריח המפסיק, כי התחלת הספר של הנביא או התנא שהוא בחינת התחלת השגתו הוא בחינת כח המושך, שעל-ידי כח המושך המושך השראת שכניתו עליו עד שזכה להשגה זאת, בבחינת (א"י כח): "המושך חכמה מפנינים". אבל כפי גדל תשוקת הצדיק להמשיך חכמתו יתברך אליו היה בלי גבול עד, שחס ושלום, היה מתבטל חכמתו לגמרי, כי רבוי השמן גורם כבוי הגר כנ"ל, על-כן צריכון כח המכריח שהוא בחינת הצמצום כדי שיקבל החכמה וההשגה בגבול ובמדה שזהו בחינת גמר וסיום הספר שבהכרח שכל

הנשמה נמשכת תמיד אחר כח המושך שהוא הצדיק והתורה שמושכין את האדם לה' יתברך והיא מקבלת מכל המושך לעצמה ועל-ידי זה ממשכת חיות וקיום להגוף ומתגברת בכל עת להמשיך גם את הגוף לה' יתברך, שזהו העקר שבשכיל זה נברא האדם בגוף ונפש כדי שגם הגוף יתהפך אל הנפש שיהיה נמשך אחר רצון הנפש שנמשכת תמיד אחר כח המושך לה' יתברך ולתורתו, אכל הגוף הוא בבחינת כח המכריח, כי הוא נוטה אחר תאוות עולם הזה והכליו ורוצה להכריח את הנפש להפסיקה מה' יתברך ותורתו חס ושלום, ועקר שלמות האדם הוא שיגביר כח המושך על כח המכריח שיגביר הנפש על הגוף עד שגם הגוף יהיה נמשך אחר כח המושך לה'

יתברך ותורתו כנ"ל ואז הגוף הוא טובה גדולה להנפש שעל ידי זה תוכל להתקיים ולקבל האור בהדרגה ובמדה וכמבאר לעיל. ואם לא היה חוטא אדם הראשון היה האדם יכול לזכות בחייו לבוא לזה שיתהפך הגוף לנפש, הכח המכריח לבח המושך עד שיהיה זוכה להיות נמושך אחר השם ויתברך ולהפיל בו פראוי ברצוא ושוב בתכלית השלמות בחיים חיותו. אבל מחמת שאכל מעץ הדעת נאחו בהגוף הנשמיות עד שאי אפשר לו בחייו שיתהפך הגוף בשלמות לבחינת כח המושך על-כן נגזר עליו המיתה שאז צריך לשוב אל העפר, כמו שפיתוח: "כי עפר אתה ואל עפר תשוב", אל עפר דיקא, כי שם בעפר דיקא יתפלה הנהמא מן הגוף עד שישוב גם הגוף לבחינת עפר שהוא בחינת שפלות שהוא בחינת כח המושך, כמבאר לעיל. ואז יקום בתחיה בגוף חדש חד וצח, ואז יתהפך הגוף לבחינת כח המושך ויזכה להשיג את ה' יתברך בגוף ונפש ויחיה חיי עולם לעד ולנצח. ועל-כן עקר התחיה יהיה להשפלות של כל אחד, כמו שפיתוח אדוננו מורנו ורבינו ז"ל (בבבוי תננא בבביו עב) בהתורה חיים נצחיים. וכמו שאמרו רבותינו ז"ל הקיצו ורננו שובנו עפר מי שנעשה שכן לעפר בחייו, הינו כנ"ל, כי על ידי שנעשה שכן לעפר שזכה לשפלות אמתי, על ידי זה עקר התחיה כי דיקא על ידי השפלות, בחינת עפר,

יזכה להפיל בבחינת כח המושך כנ"ל שנה עקר התקון של תחית המתים שאז יתקון בשלמות חטא אדם הראשון שחביא מיתה לעולם. כי עקר התקון כשזוכין שגם הגוף יהיה נמושך בשלמות אחר כח המושך שנה זוכין על ידי שפלות דיקא, כי עקר כח המושך הוא בחינת שפלות שהוא בחינת עפר כנ"ל. ושנה היא אחד מששים במיתה. וגם עקר השנה הוא מחמת המלחמה שיש בין כח המושך וכח המכריח שהם בחינת גוף ונפש שמחמת זה צריכין שנה שהיא נוחא למוחי, שאז הגוף נח מתארתו ואז המוח שהוא הנשמה יש לה נוחא קצת ונמשכת למעלה לשרשה מחמת שאין כח המכריח כנגדה כל פד. אבל אין זה שלמות הנשמה כי עקר שלמותה הוא שתהפך את הגוף שהוא בחינת כח המכריח לבחינת כח המושך כדי שתקבל אור ה' יתברך בהדרגה ובמדה פראוי וכנ"ל. ועל-כן אמרו רבותינו ז"ל, שנה לרשעים הנאה להם וכו' ולצדיקים רע להן וכו'. כי הרשעים שאצלם מתגבר כח המכריח על כח המושך, השנה טובה להם שאז הנשמה נוחא ואינו מתגבר הכח המכריח כנגדה. אבל לצדיקים השנה רע להם מחמת שבהקיצם הם לוחמים מלחמת ה' ומגבירים הכח המושך על המכריח, שנה עקר עבודת האדם, אבל בשנה הנשמה נוחא ונמשכת ברצונה אחר כח המושך בלי

לקוטי הלכות

הלכות הזקת מטלטלין ד

חושן משפט תכט

מלחמה עם כח המכרים ואין זה שלמות הצדדין וכנ"ל, ועל-כן השנה רע לצדיקים כי אם מה שמכרחים לישן בשביל קיום הגוף. ועל-כן בשבועות געזרין הכל כי אז הוא קבלת התורה שאז מתגבר כח המושד פנ"ל עד שנתהפך גם כח המכרים לכח המושד, כי גם כח המכרים נמתק בכל ימי הספירה וכנ"ל, על-כן אין צריכין שנה שהיא אחד מששים במיתה כי אז זוכין לבחינת תחית המתים שזכו ישראל בשעת קבלת התורה, כמו שאמרו רבותינו ז"ל, שעקר התחיה הוא בחינה זאת שנתהפך כח המכרים לכח המושד ואז בודאי אין צריכין לשנה שגמ'שכת רק מהמלחמה שיש בין כח המושד לכח המכרים וכנ"ל:

[שד לעיל]

יב וזה בחינת 'ואהבת את ה' אלקיך בכל לבבך', בשני יצוד, ביצר טוב ויצר הרע. יצר טוב הוא בחינת כח המושד לה' ותברך ויצדיקי אמת וכו', ויצר הרע הוא להפך בחינת כח המכרים המתגבר להפסיק מהם חס ושלום, ועקר עבודת האדם שזיכה לאהב את ה' עם שני היצורין, דהינו שיהפך גם כח המכרים לכח המושד לה' ותברך שזהו בחינת אהבה, כמו שכתוב (דשע יא): "בחבלי אדם אמושכם בעבותות אהבה" וכנ"ל. כי כשזוכין להגביר כח המושד על כח המכרים אזי גם הכח המכרים לטובה גדולה, כי דיקא על ידו יכולין לקבל

האור בהדרגה ובמדה להיות נמשך אחר ה' ותברך פראוי, ואם לא היה כח המכרים היה כח המושד מתפטר לגמרי כי היה כמל במציאות וכנ"ל. וזה עבודתנו כל ימי הספירה, להמתיק כח המכרים להפכו לטובה וכנ"ל, ועל-כן געזרין בשבועות וכנ"ל:

יג ועקר המא אדם הראשון היה על-ידי האכילה שאכל מעץ הדעת טוב ורע, כי על-ידי האכילה נמשך חיות האדם ועקר החיות הוא חבור הנפש והגוף שהם בחינת שני הפכים פדוע, כי הם בבחינת כח המושד וכח המכרים כנ"ל, ועל-ידי האכילה נמשך חיות ומתחברים. ועל-כן יש בהאכילה שני בחינות כי אכילת הצדיק היא רק בשביל הנפש, דהינו שבאכילתו מקום הנפש בהגוף פדי שגם הגוף יהיה נמשך לה' ותברך ויתהפך כח המכרים לכח המושד, וזה בחינת צדיק אכל לשבע נפשו וזה עקר החיות באמת, כי עקר החיות כשזוכין להיות נמשך תמיד אחר ה' ותברך ותורתו וצדיקו שהם עקר החיים, כמו שכתוב: "כי היא חייך וכו'". אבל הרשעים אכילתם בשביל הגוף לבד, ואז על-ידי אכילתם מתגבר כח המכרים על כח המושד ועל-כן נפקס ונחסר החיות על-ידי אכילתם, כי עקר החיות על-ידי כח המושד שממשך החיות מה' ותברך, ומאחר שהרשעים על-ידי אכילתם מגבירים כח המכרים על כח המושד

על-פני נפק נחסק ונחסר החיות על ידי אכילתם, וזה בחינת וכן רשעים תחסר, כי כל מה שאוכלים יותר נחסר להם באמת החיות ביותר מחמת שעל-ידי אכילתם מחלישים בכל פעם כח המושך דקדושה שמשם עקר החיות באמת, ועל-פני רשעים בחייהם קרויים מתים. וזה בחינת אכילת עין הרעת טוב ורע שנאמר בו, "כיום אכלך מפני מות תמות", כי אכילה של אסור בחינת אכילת עין הרעת טוב ורע היא התחלת המיתה, כי על-ידי אכילה הוואת מתגבר כח המכריח המפסיק ונחלש כח המושך שמשם עקר החיות כנ"ל. ועל-פני אסור לישראל לאכל לחם מהבואה חדשה עד שיקרב העמר, כי לחם עקר אכילת האדם ואסורים לאכלו עד שמקריבין העמר שעורים שעל-ידי זה ממתקין כח המכריח בשרשו עד שנתהפך לחם המושך כנ"ל, ואז דוקא התר הלחם לאכילת ישראל כי אז האכילה בקדושה בבחינת צדיק אכל לשבע נפשו, דהינו שזוכין על-ידי האכילה שגם הגוף שהוא בחינת כח המכריח ותהפך לבחינת הנפש שהיא בחינת כח המושך וכן"ל, כי אכילת ישראל צריכה להיות בבחינה זאת שזה עקר החיות באמת כנ"ל:

כח המושך שאני חפץ ומושך ונמשך תמיד אליו לעשות רצונך וזה על-ידי ותורתך בתוך מעי על-ידי שכל מאכלי על פיך, כי על-ידי שישראל מקדישים אכילתם על-פי התורה על-ידי זה זוכין להפך גם כח המכריח כח המושך עד שהם נמשכים לה' ותברך בגוף ונפש לעשות רצונו תמיד, בחינת "לעשות רצונך אלפי חפצתי וכו'" כנ"ל:

טו וזה בחינת 'משכני אחרך גרועה'. 'משכני' לשון יחיד, 'גרועה' לשון רבים, הינו כי על-ידי בחינת כח המושך שמאיר מלמעלה בגופ האדם על-ידי זה הנפש נמשכת תמיד אחר ה' ותברך, אבל הגוף הוא בחינת כח המכריח הרועה להפסיק כנ"ל, אבל העקר שיעמד האדם במלחמה זאת עד שיגביר כח המושך על הכח המכריח עד שגם הגוף ישיש כגבור לרוח ארה. ויהיה נמשך אחר ה' ותברך וכן"ל. וזהו משכני לשון יחיד, כי עקר כח המושך מלמעלה הוא מאיר רק בהנפש, אבל אנהנו מתגברים להפך גם הגוף שהוא בחינת כח המכריח לבחינת כח המושך כנ"ל. וזהו: "אחרך גרועה". לשון רבים, הינו שאנהנו גרוע אחרך בשני הכחות יחד בכל כח המכריח וכח המושך בגוף ונפש בבחינת ואהבת את ה' אלקיך בכל לבבך - בשני יצריך כנ"ל, כי זה עקר הבחירה והנפיון של האדם שיגביר כח המושך על הכח המכריח עד שיעבד ה'

יד וזה בחינת "לעשות רצונך אלפי חפצתי ותורתך בתוך מעי" (תהלים ט) ופרש רש"י: כל מאכלי על פיך. לעשות רצונך אלפי חפצתי, זה בחינת

לקוטי הלכות ה' הלכות הנזקת מטלטלין ה' חושן משפט תלא

ט"ז קל"ד

ותברך בשני הפחות דוקא, כי אין קיום לפח המושף כי אם על-ידי פח המכריח וכנ"ל. וזהו בחינת מה שכתב אדוננו מורנו ורבינו ז"ל (בסימן מט) בלקוטי תנאנא שהוא מוכה גדולה מה שיש יצר הרע לאדם, כי עקר שלמות העבודה על-ידי זה דוקא וכו', הינו כנ"ל:

הקלבה ה'

כל מה שהוא ביד האדם הוא בחזקה שהוא שלו:

א כי איתא בסימן מ"ב שצריכין להאמין בחכמים אמתיים שכל דבוריהם ומעשיהם אינם פשוטים אלא יש בהם רזון ועל-ידי זה ממתיקין כל הדינים, כמו שאיתא בזהר הקדוש מי שעובדוהי לאפשטא משכינתא לבושינ דקדרינותא דפשוטין ולא לבשא בלבושינ דנהירין דרזון דאורייתא דאור רז אחקראי וכו' בדיון וראייתה לזכר ברית עולם, שזהו עקר בפול והמתקת כל הדינים, ענין שם בסימן הנ"ל על פסוק וירא בצר להם בשמעו את רנתם מה שכתוב בתחלה בענין הנגינה ואחר-כך כתב שעל-ידי זה שעושיין לבוש נאה לצדיק ממתיקין הדינים וכן על-ידי אמונת חכמים הנ"ל שפאמין שכל דבוריהם ומעשיהם אינם פשוטים וכו'. והכלל, כי הצדיק הוא בחינת קשית, בחינת השכינה וכשעושה לו לבוש נאה וכן על-ידי שפאמין בו

שכל דבריו אינו פשוט אלא יש בהם רזון בזה מפשיט מהשכינה מבחינת קשית לבושינ דקדרינותא שהם בחינת פשוטין ומלבישינ אותה בלבושינ דנהירין שהם בחינת רזון, שעל-ידי זה נתעוררין רחמיו ותברך לבפול כל הדינים מישראל, בבחינת וראייתה לזכר ברית עולם וכו', ענין שם. ומה שמבאר שם עוד, שזהו בחינת התקיעות שפיכנס קש"ת שהם בחינת תלת גנין דקש"ת בחינת האבות. וזהו בחינת יהיה שדי בצריך שין בחינת תלת אבהן י"ד הם בחינת י"ד אותיות של י"י אלקינו י"י שהם ראשי תבות אברהם יצחק יעקב שהם בחינת תלת גנין דקש"ת, שהם בחינת לבושינ דנהירין הנ"ל שעל-ידי זה וראייתה וכו', בחינת בפול כל הדינים מישראל וכו', ענין שם:

ב כי בענין זה של אמונת חכמים הנ"ל תלוי קיום כל התורה כלה, כי אי אפשר לזכות לקיום התורה ולהפיר את הבורא ותברך כי אם על-ידי אמונת חכמים שהם הצדיקים אמתיים שכתב שברו את יצרים לגמרי עד שזכו להשיג רזי עולם להבין ולהשיג את כל המעשה הנעשה תחת השמש, כי באמת כל העולם ומלואו מלאה רזין וסודות נוראות ונשגבות מאד. ואפלו מי שאינו צדיק רק הוא בר דעת אמתו ומאמין בהאמת ויכול להבין מרחוק נפלאות הבורא ונוראותיו שהם מלאים כל העולם, כי בכל הבריאה

בכלליית ובפרטיות ובכל מה שנעשה בכל יום בכלם יש חכמה עמקה ונפלאה, כמו שכתוב: "פֶלֶם בַּחֲכָמָה עֲשִׂיתָ וכו'", דהינו חכמת התורה שהיא עקר החכמה. נמצא, שיש בכל דבר חכמות התורה הקדושה. והתורה מלאה ריון וריון דריון עד אין קץ והיא מלבשת בכל הדברים שבעולם. על-כן בודאי בכל דבר שבעולם בכלל ובפרט יש בהם ריון נשגבין מאד מאד ועל זה התפלא דוד ואמר, "מה גדלו מעשיך ה' מאד עמקו מחשבתך". וכתב, "מה רבו מעשיך ה' פֶלֶם בַּחֲכָמָה עֲשִׂיתָ וכו'". ועקר הפונה על חכמות התורה שְׁמֵלֵאָה רִוּוּן עֲלֵאִין (לא כמו שטועים המתקרים שגאמר הם ושלום על חכמותיהם, כי באמת גם בתוך כל החכמות יש פנימיות ופנימיות דפנימיות, ועל-כן נקראים חכמותיהם אפלו מה שמשגיגין לפעמים איה אמת הכל נקרא חכמות חיצונית, כמו למשל בשמישי בחכמתו שהעולם הוא פדורי או טבע האור שמתפשט ובורח על-ידי חם האש וכיצא גוה, אינו משיג כי אם הדבר כמו שהוא שזדע לו האמת שהאור בורח ומתפשט מפני האש ועל-ידיה עושה כמה פלים ותחבולות נפלאות, אבל טעם הדבר מדיע הטבע פד באורי, זה נעלם מפל החכמים מאד, כי טעמי הטבע נעלם מפל החכמים. ועל-כן נקראים פל חכמתם 'חכמות החיצונית' כי בפנימיות אין יודעין דבר ומרב טעותם הם רוצים להטעות את הבריות כאלו גם פל סודות תפקלה הקדושה כלולה בחכמותיהם החיצונית הפטמית על-פי רב פידוע להם בעצמן

שעדין לא השיגו שום דבר בברור כי אם חכמת התקדסה והמספר כמובא במקום אחר, וכאשר הם בעצמם מכרחים להודות על זה אוי לטועים כאלה. ואין צריכין לקטר שטותים כאלה שהם כנגד אמונת ישראל, כי אנו מאמינים בפנימיות התורה שבכל מצוה ובכל אות ואות מהתורה יש ריון וריון דריון וריון נוראים ונשגבים עד אין קץ, כמו שכתוב: "לכל תקלה ראיתי קץ רחבה מצותך מאד". וכתב, "פֶלֵאוֹת עֲדוֹתֶיךָ וכו'" (עין במקום אחר טיה). וכתב, "אֲרַבָּה מֵאֲרִץ מִדָּה וכו'". ואפלו בכל הדברים שבעולם יש בהם ריון נפלאים, כי פל דבר מקבל חיות מחכמת התורה שְׁמֵלֵאָה רִוּוּן, כי הארבעה יסודות אש רוח מים עפר שהם בחינת דומם צומח חי מדבר, שהם פלל הבריאה, הם בחינת ארבע אותיות, שם הויה ברוד הוא בחינת טעמים נקודות הנגים אותיות וכו'. ויש טעם נפלא וכמום לכל דבר ודבר מפרטי הטבע, כי באמת אין שום טבע פלל, כי הטבע מתנהגת בחכמתו יתברך בהשגחה נפלאה רק שה' יתברך העלים זאת מדיעת הבריות בשביל הבהירה, כי עקר הבהירה תלויה בזה מה שאין רואין ההשגחה פאתגליא ויכול הפועה לטעות שיש טבע חם ושלום, אבל אנו בני ישראל קדשנו כמצוותיו והבדילנו מן התועים ונתן לנו תורת אמת על-ידי משה רבנו עליו השלום, ועל-ידי צדיקו האמתיים שפרשו לנו התורה כפי קבלתנו מחכמי המשנה

לקוטי הַלְכוּת הַלְכוּת הַזִּקְתָּ מִטַּלְטְלוֹן הַ חוֹשֵׁן מִשְׁפָּט תלג

תלג
תלד

והתלמוד לידע ולהאמין שהכל בהשגחה פרטית והקדוש ברוך הוא ברא את העולם ומנהיגו בכל עת בחכמה ונפלאה בהשגחה פרטית על ידי אותיות התורה הקדושה שבהם ברא ומנהיג הכל בנפלאותיו הנוראות ועל-כן בכל דבר שבעולם בכלל ובפרט יש בו רזון עליון, אך מחמת שכל זה נעלם מהעולם מאד, מחמת גשמיית עכירות מעשיהם שעל ידי זה נהפער השכל, על-כן אין שום אדם יודע מה נעשה בעולם בכל עת, על-כן העקר הוא אמונת חכמים אמתים שהם צדיקי אמת ששברו את גופם לגמרי עד שזכו להשיג רזי עולם, עד שכל מעשיהם ודבוריהם יש בהם רזון ונפלאים ואינו פשוט כלל, כי הם יודעים מה שעושים ומדברים לא כמו המון עם שעושים ומדברים ואינם יודעים כלל פנימיות מעשיהם ודבוריהם עד היכן הדברים מגיעים, על-כן על ידי שמאמינים בהם כנ"ל שכל דבוריהם ומעשיהם אינו פשוט אלא יש בהם רזון, על-ידי זה עקר יהוד קדשא ברוך הוא ושכנתה, שזה עקר תקון כל העולמות ומבטל כל הדינים, כי גוה תלוי קיום כל התורה, כי על ידי זה מאמין ששכל הדברים שבעולם יש בהם רזון רק שאין אנו מבינים אותם מחמת גשמיית גופנו, כי הלא זה הצדיק ששבר את גופו יודע באמת מה שעושה ומדבר, כי בכלם יש רזון כנ"ל:

ג וְכָל הַחֲכָשׁוֹת וְהַגּוֹלוֹת שֶׁבְמִשְׁאֵי וּמְתָן הַכֹּל נִמְשָׁךְ מִפָּנֵים אֲמוּנָה הַנִּל, כִּי אִם הָיָה מֵאֲמִין שֶׁבְכָל דָּבָר יֵשׁ רִזּוֹן בְּדֹאֵי לֹא הָיָה מִכְחֵישׁ אֶת חֲבֵרוֹ וְלֹא הָיָה עוֹלָה עַל דַּעְתּוֹ לְשַׁלַּח יָד בְּמִמּוֹן וּחְפָצִים שֶׁל חֲבֵרוֹ, כִּי בְּדֹאֵי ה' יִתְבָּרַךְ יוֹדֵעַ מַה שְׁעוֹשֶׂה שְׂמָתָן לָזֶה כֹּל כֵּךְ חֲפָצִים וְעִשְׂרוֹת וְלָרֶשׁ אֵין כֹּל, כִּי הַכֹּל עַל-פִּי חֲכָמָו הָאֲמִתִּית שִׁידַע שֶׁהַכֹּל לְטוֹבָתוֹ הַנִּצְחִית וְאֵיךְ יַעֲלֶה עַל דַּעְתּוֹ לְשִׁנּוֹת רִצּוֹן הַבּוֹרָא יִתְבָּרַךְ וְיַנַּע בְּמִמּוֹן חֲבֵרוֹ שְׁלֹא כִּדַת הַתּוֹרָה הַנִּל, וְכִמּוֹ שֶׁתּוֹב בְּהַתּוֹרָה 'אֲחֹיו לֹן מְנָא' וְכִי וּבְהַתּוֹרָה 'צוֹיֹת צִדְק' עַל מֵאֲמֵר רַבּוֹתֵינוּ ו"ל מִלְחָמָה כִּי סָרִיא וְכִי שֶׁבְחַמְמוֹן וְהַחְפָּצִים יֵשׁ גּוֹנִין עֲלָיוֹן וְכִי שֶׁמִּסְחָפֵל עַל שֶׁרֶשׁ הַמּוֹמֵן שֶׁשָּׂרְשׁוֹ גּוֹנִין עֲלָיוֹן בְּדֹאֵי לֹא יִתְאָהֵב לְגִשְׁמִיּוֹת הַמּוֹמֵן כֹּלְל, מִכָּל שֶׁפֵּן שְׁלֹא יַנַּע בְּשֶׁל חֲבֵרוֹ כֹּלְל עַן שֵׁם (בְּסִיּוֹן בִּי וְכִי לְקוֹסִי - א), וְכִי, שֶׁעַקֵּר פָּנֵים הַמּוֹשֵׂא וּמְתָן שֶׁמִּכְחֵישׁ אֶת חֲבֵרוֹ הוּא עַל-יְדֵי פָנֵים הָאֲמוּנָה הַנִּל שֶׁפּוֹנֵם בְּגוֹנִין הַנִּל בְּכַחֲנִית תֵּלֶת גּוֹנִין דִּקְשָׁת שֶׁהֵם כַּחֲנִית לְבוֹשֵׁין דְּנִהֲרִין דְּרִזּוֹן דְּאֹרְחָא וְכִי, וְעַל-כֵּן הַתְּקוּן הוּא שְׂבוּעָה שֶׁכֹּל מְקוֹם שֵׁישׁ הַכְּחֵשָׁה צְרִיכִין שְׂבוּעָה, כִּי הַשְּׂבוּעָה בְּכַחֲנִית אֲבוֹת בְּכַחֲנִית אֲשֶׁר נִשְׁבַּע לְאַבְרָהָם כַּחֲנִית בְּרִית עוֹלָם, הֵינּוּ כִּי עַל-יְדֵי הַשְּׂבוּעָה בְּשֵׁם ה' וּבְהַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה מְעוֹרְרִין הַגּוֹנִין הַנִּל שֶׁהֵם כַּחֲנִית אֲבוֹת כַּחֲנִית תֵּלֶת גּוֹנִין דִּקְשָׁת שְׁמֵאִירִין עַל-יְדֵי הַכְּרִית וְהַשְּׂבוּעָה

שנשבע ה' ותברך לנח הצדיק, ועל ידי שפאירין גנני הקשת בחינת לבושין דגהירין דריון הנ"ל שהוא בחינת אמונת חכמים הנ"ל על ידי זה נתבטל ההכחשה שפמון, כי על ידי הארת הגנין, על ידי זה נתבטל חמדת המון כנ"ל. ועל פני תקנו שהשבעה מוגיע למי שהתפץ מחזק בידו, כי יד האדם הוא בחינת י"ד אותיות הנ"ל של השלש שמות י"י אלקינו י"י כנ"ל, (כמו שכתב בשערי ציון בתקון הנפש) שאלו השלש שמות הם ראשי תבות אברהם יצחק ויעקב בחינת הגנין הנ"ל שנתעוררו על ידי השבעה כנ"ל, ועל פני מי שהמון והתפץ בידו הוא בחזקתו ומוגיע לו השבעה, כי בבחינת י"ד שם בחינת הגנין ששם בחינת השבעה שהיא בחינת ברית עולם, בחינת ברית ושבעה, שעל ידי זה מתבטל חמדת המון ונתברר האמת על ידי התגלות הגנין וכו' וכנ"ל:

ד וזהו בעצמו מה שכתב שם אדוני מורנו ורבונו ז"ל שמי שעושה לבוש נאה לצדיק הוא גם כן ממתיק הדינים על ידי שמפשיט מהצדיק, שהוא בחינת השכינה לבושים גסים ומקלקלים, ומלבישו בלבושין נאים, שזהו בחינת הנ"ל שמפשיט מהשכינה לבושין דקדריגותא ומלבישו בלבושין דגהירין דריון דאורייתא שעל ידי זה נתעוררו רחמיו ותברך לזכר ברית עולם בבחינת וראיתיה וכו' כנ"ל, כי עקר תקון כל

העולמות הוא על ידי תקון הלבושין ובשכיל זה המצוה הראשונה שבכל יום הוא מצות ציצית שהוא תקון הלבושין שכל אחד מישראל עוסק בזה בכל יום בבקר בהתחלת עבודתו שבכל יום ויום וכן התינוק כל התחלת חינוכו במצוות התורה הקדושה הוא מצות ציצית, כי הכל תלוי בתקון הלבושין:

דף קל"ח

כי כל הצמצומים הנ"ל שצמצומים ה' ותברך אלקותו כדי שייכלו הברואים לקבל אורו ותברך הכל הוא בחינת לבושין וכמו שקרא ה'זהר הקדוש הצמצום הראשון בשם לבוש, כמו שכתוב: פה היא קמצא דלבושה מנה ובה. וכן כל הצמצומים וכל העולמות שנתהוו על ידם פלם הם בחינת לבושין שעל ידי שצמצום והלביש אורו בלבושין אלו, על ידי זה יכולין לקבל ולניק מאורו הגדול בבחינת עוטה אור בשלמה וכו', וכמו שכתוב: "עו והדר לבושה" וכו'.

פ"א

וכתיב, "ה' מלך גאות לבש, לבש ה' עו התאזר", שעל ידי זה שהלביש גאותו ונגלו בלבושין אלו שהם העולמות שנתהוו על ידי צמצום אותיות התורה הקדושה על ידי זה דיקא ה' מלך, כי רק על ידי זה נתגלה מלכותו ותברך, ועל ידי זה אף תפון תבל כל תמוט, כי בלא זה לא היה קיום להעולם כלל, כי רבוי האור אי אפשר לקבל בידוע. ומחמת שצמצום אורו ותברך בלבושין כנ"ל, על ידי זה נתהוו כל הבחירה והנפיון של כל אדם

לקוטי הלקות הלקות הזקת מטלטלין ה חושן משפט תלה

ואפלו מי שאינו יכול להשיג ככל זוכה על ידי התקרבותו להצדיק להאמין באמונה שלמה וחזקה כל פד כאלו רואה בעיניו ממש שיש פנימיות נפלא ורזון עמקין מאד מאד בכל דבר שבעולם, כי מי שיש לו מח אמתו בקרקדו ומסתפל על האמת לאמתו יכול להבין מרחוק מה גדלו מעשי ה' שנבראו הכל על ידי אותיות התורה הקדושה וכן עתה מתנהג הכל על ידם. ובכלם יש נפלאות ורזון עד אין חקר, ובפרט רבוי השנויים הנעשים בכל עת בכל שנה ובכל חדש ובכל שבוע ובכל יום ובכל שעה שהכל נעשין על ידי הלבושין הנ"ל, כמו שאיתא בזהר הקדוש, ולבושין דלביש ביומא דא לא לביש ביומא אחרא ולבושין דלביש בצפרא לא לביש ברמשא ולבושין דלביש ביומא דשבתא לא לביש ביומא דחל וכו' שעל ידי זה מתנהג העולם ונעשין השנויים הרבים בכל יום ובכל עת. וכמו שמוכא מזה בעין חיים בתחלתו ומוכא בדברינו כמה פעמים, עין שם. ועקר הכל הוא הצדיק האמת שה' והפרד שוכן אתו, כי הצדיקים הם מרפבתו של מקום ועל פי הצדיק הוא בחינת השכינה כנ"ל והוא יודע ומבין את המעשה הנעשה בעולם וכל מי שמקרב אליו ומאמין בו כנ"ל שכל דבריו ומעשיו אינו פשוט אלא יש בהם רזון, הוא זוכה לאמונה שלמה להאמין שבכל הדברים שבעולם יש בהם רזון, רק שסתם בני

שבוה תלויים כל העולמות פדוע וברור לכל שהכל נברא בשביל האדם שבו תלויים כל העולמות. והכל מחמת שהוא בעל בחירה ועקר הבחירה מחמת בחינת הלבושין הנ"ל, כי ה' יתברך צמצם האור בלבושין לטובת העולם כדי שתוכל להתקיים ולינק מאורו, כי רבוי האור אי אפשר לקבל כנ"ל, אבל מחמת שצמצם האור בלבושין אלו על ידי זה נתעלם ונתפסה האור בכמה פסוויים ולבושים עד אין קץ עד שיכול הטועה למעות פאלו חיצוניות הלבוש הוא עקר ואין בו פנימיות כלל חס ושלום, וכמו שאיתא בזהר הקדוש, דטפשא לא מסתפלין אלא בלבושין וכו'. ומי שטועה בזה חס ושלום, הוא כופר בכל התורה כלה, רחמנא לצלן, ומשם כל פח היצר הרע, כי עקר היצר הרע נמשך בשרשו מפירות שגמשכין מתקף הדינים שנתהוו על ידי הצמצומים שתוכל העולם להתקיים בשמאמינים בהפנימיות וכנ"ל, אבל כשאין מסתפלין כי אם על הלבוש חס ושלום, מתגברין הדינים ומשם כל פח היצר הרע, אבל הצדיקים והקשרים הנלוים אליהם מסתפלים רק על הפנימיות ומתנגעים בכמה וגיעות ועבודות עד שמשגיגים מה שמשגיגים בפנימיות הלבושים שהוא בחינת השגות תקמות התורה הקדושה ועדין הם מאמינים שיש עוד פנימיות דפנימיות רזון דרזון עד אין קץ וכנ"ל:

אדם אינם יודעים מה הם עושים, אבל הצדיק יודע. על-כן כל דבריו ומעשיו הוא עושה ומדבר ברזיון על-אין ועל-ידי זה מפשיט מהשכינה לבושין דקדרינותא וכו' וממתיק דינים. וזהו בעצמו מה שפחוב שם שעל-ידי שעושה לבוש נאה להצדיק הוא ממתיק דינים, כי הנינו הדין, כי כל הלבושים גשמיים שפעולם שרשם נמשך מהלבושין הנ"ל שהם הצמצומים הנ"ל. ועל-כן באמת הבגדים והלבושים של אדם הם גבוהים מאד, כמובן ומבאר בדבריו ז"ל (בסיון כט לקושי א) כמה צריכין לכבד את הלבושים, כי הם גבוהים מאד וכו'. ועל-כן הצדיק שפבר כפה והכריע בחירתו לטוב והעלה הכל לשרשו על-כן לבושו יקרים מאד מאד, כי לבושו הם בחינת לבושי השכינה כנ"ל ועל-ידי שעושוין לו לבוש נאה מפשיטין מהשכינה לבושין דקדרינותא ומלבושין יתה לבושין דגהירין דרזין וכו' וכו' ל:

ה נמצא, שעקר הבחירה נמשכת על-ידי הלבושין שהם בחינת פתנות עור' שעושה לאדם הראשון אחר החטא שעל-ידי זה היה התחלת תקונו. ועל-כן עקר תאות ממוז שזה העקר שמבולה ימי האדם שטרוד כל ימיו כפרנסתו עד שיש שבאים לידי גזלות והקחשות לגע חס ושלום, כממון חברו על-ידי ערמות ותחבולות הכל הוא על-ידי פגם הלבושין הנ"ל, כי באמת מלבש בהממוז גנין על-אין מאד כנ"ל, אך

שנתעלם ונתתפסה ונתלכש מאד מאד, כי גם התורה הקדושה היא בחינת לבושין כנגד פנימיות התורה וגם הפנימיות הוא לבוש וכו', כי עצם אורו ותברך סתום ונעלם מאד מאד. מפל שכן וכל שכן בדברים חיצונים שהם ממוז ונחפצים אף-על-פי שיש בהם גנין על-אין, אבל הם סתומים ונעלמים שם מאד מאד על-ידי עצם רבוי הלבושים עד שאותיות התורה נתלכשו בלבושין גשמיים וחיצונים כאלו שהם הממוז והחפצים. וכל הגזלות וההקחשות נמשכין על-ידי זה על-ידי הכפירות שאינו מאמין בפנימיות הלבושין כנ"ל. כי אם היה מאמין בפנימיות שבאמת נעלם בהם אור גדול גנין על-אין בודאי לא היה מתאזהר לממוז הגשמי, מפל שכן שלא היה בא לידי ערמה ומרמה לגע כממון חברו חס ושלום, ועל-כן נקראים על-פי רב הגזלות על שם פגם הבגדים, כמו שכתוב (מלאכי

ה): "יבסה חסם על לבושו". וכתוב (איוב ה): "ערום ילינו כלי לבוש" וכן הרבה. וזהו בחינת "ובגד בוגדים בגדו" (ישעיהו כד), שנקראת הגזלה בשם 'בגד', כי עקר הגזלות והרמאות נמשכין מפגם הבגדים והלבושין כנ"ל. ועל-כן מצות צדקה שהוא ההפך מגזלות והוא עקר תקון תאות ממוז, נקראות כמה פעמים על שם תקון הבגדים, כמו שכתוב (תקואל יח): "ועירם יבסה בגד". וכתוב: "כי תראה ערום וכסיתו וכו'" וכן הרבה. וזהו בחינת

לקוטי הלכות ה' הלכות הזקת מטלטלין ה' חושן משפט תלו

גדל מעלת המצוה של הלבוש ערמים והעקר לעשות מלבוש נאה להצדיק או על כל פנים להקשרים הנלוים לצדיקו אמת, כי עלידי זה מתקן הלבושין הנ"ל שבהם תלוים תקון כל העולמות כנ"ל:

ו ועל-בין רב תאות ממוזן הוא בשביל הלבושים והבגדים. באשר יכול כל אחד להבין בעצמו שרב וגיעות וטרדות הפרנסה הוא בשביל הנגדים והמלבושים של כבוד לו ולאשתו ולבניו ולבנותיו, ובפרט בעת הנשואין שצריך להשיאם שכל רבוי ההוצאה הוא על המלבושים והוא המטריד את רב בני אדם בפרנסתם מחמת שכל אחד רודף אחר הכבוד ורוצה מלבושים גבוהים מערכו ועלידי זה נעשה בעל חוב ומכחיש ממוזן חברו, וכמו ששמעתי מפיו הקדוש שהמלבושים מטרידין מאד את האדם, כי אכילה ושתייה יכול האדם להתפרנס בהוצאה קלה אבל המלבוש מטריד מאד, וכמו שכתבאר על פסוק: "ותתשאוהו בבגדו", שהספרא אחרא תופסת את האדם בבגדו דיקא וכו', עין שם בספר שיחות הר"ן, הינו כנ"ל כי עקר פגם תאות ממוזן שמכלה ימי האדם גמשיך מנגם הלבושין כנ"ל ועקר מחמת חסרון אמונתו שאינו מאמין שבכל דבר יש פנימיות הרבה וכנ"ל וסומך על חכמתו וערמתו כאלו כבר השיג את כל החכמה ויודע אף למצא להשיג ממוזן עלידי תחבולות וערמות האלו, כי אם

היה שם לבו אל דבר ה' המלבוש בכל דבר, והיה מאמין שהכל בהשגחה פרטיית ואף-על-פי שהאדם צריך לעשות איזה עסק בשביל פרנסה, כמו שכתוב: "וברכך ה' אלקיך בכל מעשה ידיך". אף-על-פירבן "אין חכמה ואין תבונה ואין עצה לנגד ה' כי לא ממוצא וממערב ולא ממדבר הרים וכו' כי "לא גבח יגבר איש וכו'". וכמו שכתוב: "ואמרת בלבבך בחי ועצם ידי עשה לי את החיל הזה וזכרת את ה' אלקיך כי הוא הנותן לך פח לעשות חיל וכו'". ותרגומו: ארי הוא וחיב לך עיטא וכו', כי הפל מאת ה' ותברך לברך, והעסק והספה בעצמה שעוסק בה צריך להשליך הכל על ה' ותברך, כמו שכתוב: "גל על ה' מעשיך וכו'". וכתוב: "השליך על ה' יהיך וכו'". כי צריכין להאמין שבהסבות והעסק בעצמו יש בהם רזין עמוקים מדוע ה' ותברך מסבב שזה התפרנס מסחורה זאת ובמקום זה וזה מסחורה אחרת, זה בחטים וזה בשעורה וזה בפשתן וכו' והכל מאת ה' ובכלם יש רזין נפלאים, כי רק הוא ותברך יודע רזי עולם ותעלומות סתרי כל חי ויודע לפרנס כל אחד ואחד כפי שרש נשמתו וכפי מעשיו וכפי גלגוליו וכו' שעלידי כל זה צריך להתפרנס עלידי סחורות אלו, אבל יש לו בחירה והעקר הוא האמונה להאמין שכל תחבולותיו לא יועילו לו בלא ה' ותברך, כמו שכתוב: "אם ה' לא יבנה

11
11

בית שוא עמלו בוניו בו וכו' ועל-כן צריך לעסק במשא ומתן פאמונה ולעשות על-פי התורה ולכלי לשבח את ה' יתברך חס ושלום, בשעת המשא ומתן מפל שכן וכל שכן שלא יתחכם בהחמות רעות ומרמות לגע במוון חברו חס ושלום, אפלו שנה פרוטה, כי היא לא תצלה, כמו שכתוב: "לא יחרד רמה צידו".

ו יעתה תראה גפלאות שבשכיל זה התחיל התנא המפסקתא בבא מציעא המדברת מדיני משא ומתן והקחשות שבין אדם לחברו כי מסכת בבא קמא מדברת מדיני גזיקין ובבא בתרא מדיני קרקעות. ועקר דיני ממונות שבמשא ומתן מבאר במסכת בבא מציעא התחיל אותה בדין שנים אוהוין בטלית' והוא פלא שהתחיל בדין שאינו שכיח כלל פאשר יבין כל אדם שאינו מצוי שיבואו שנים לבית - דין ואוהוין בטלית אחד ומכחישין זה את זה. ועל-כן באמת הפוסקים לא פתבו זה הדין בלשון זה, כמבאר בהלקות הזקת מטלטלין בסימן קל"ח ענן שם, אך התנא כתב הכל על-פי סודות ורוין עמקון מאד כדודו ועל-כן התחיל בזה ורמז לנו שנה כלל כל ההקחשות והמרמות שבמוון שבין אדם לחברו שהכל נמשך מפגם הלבושין כנ"ל ועל-כן בכונה התחיל דיני ממונות בדין שנים אוהוין בטלית להורות לנו שכל ההקחשות בלם על-ידי פגם

הטלית והלבושין וכו'. ועקר הפגם מהמת שפל אחד סומך על חכמתו כאלו יוכל להצליח ולמצא מוון על-ידי תאותו ורוצה להמשיך כל המוון שבועולם לעצמו, כי עניו לא תשבע עשר (פסלת ד) וכתוב: "ועיני האדם לא תשבענה" (משל) (א). על-כן נתעה כל כך עד שהולך ותוקף במליתו של חברו ורוצה לגול את חברו בהחמות המטעית וערמימיותו וזה בחינת זה אומר אני מצאתיה וזה אומר וכו'. מציאה לשון השגה, כמו שאמרו רבותינו ז"ל לעגון השגת חכמת התורה יגעתי ומצאתי תאמין' וכו' ובעין מה שכתוב ומצא פדי גאלתו וכו' ומצא את רעהו וכו' וכן הרבה, שפרושו שהשיג ומצא את הדבר (ובלשון אשכנז גזריסם), הינו שעקר פגם תאות מוון שבא לידי עוון כזה לאחו בשל חברו ולהכחישו הכל מהמת פגם הלבושין הנ"ל עד שמועה בעצמו כאלו מצא להשיג את החכמה כאלו חס ושלום, אין שום חכמה למעלה משמיות חכמתו שרוצה להשיג מוון על-ידי הכחשה ומרמה פואת. ואיש בער לא ידע וקסיל לא יבין את זאת כי היא לא תצליח כי אלקים שופט זה וישפיל וכו' ומה הועיל רפאי ברמאותיה. וזה שרמז לנו התנא שפל את כל ההקחשות שבועולם בתחלת המפסקתא בשם זה אומר אני מצאתי את הטלית והלבוש, כאלו מצא והשיג את הלבוש שהוא המוון והחפץ שבאמת הוא לבוש חייון

לקוטי הלכות ה' הלכות חזקת מטלטלין ה' חושן משפט תלט

כבוד של אהרן הכהן, כמו שאמרו רבותינו ז"ל שאמר על אהרן שקשטו בכלה וכו', כי רב הקנאה של בני אדם זה בזה הוא בענין המלבישי כבוד וכו', ועל-ידי זה פא לידי פירות פאלו על-ידי שחלק על משה ואהרן שהם בחינת צדיקי אמת ולא האמין בהם שהם מלאים רזון בכל מעשיהם ודבוריהם ותנועותיהם, ועל-ידי זה ירד לשאול תחתיות על-ידי תקף הדינים הקשים שהתגברו עליו שכל המתקתם על-ידי אמונת חכמים כנ"ל ומאחר שפגם באמונה כל כך על-פני נתהפך עליו הגלגל והתגברו עליו תקף הדינים הקשים כל כך, כי עקר המתקת הדינים על-ידי אמונת חכמים כנ"ל:

הלכות חזקת קרקעות

הלכה ה'

ט וזה בחינת חזקת קרקעות שהוא בשלשה שנים, כי שלשה שני חזקה הם פנגר בחינת תלת גונוי הנ"ל המאירין על-ידי שלמות האמונה שהוא אמונת חכמים, כי בששנים מכחישין זה את זה במטלטלין או בקרקעות זה שהאמת אתו הוא בחינת אמונה, כי דבריו ננים ונאמנים ושפנגדו הפכחיש האמת הוא בחינת פגם אמונה, כי אמונה ואמת הם בחינה אחת כמו שמבאר במקום אחר ועל-פני בשהכחשה

דחיצון אשר אם היה שת לבו להסתפל על פנימיות שיש שם בודאי לא היה נוגע במוזון חברו כנ"ל, אבל הוא חכם בעיניו ואינו רוצה לסמוך על אמונה ונתעה בחכמתו הממטית עד שרוצה לרמות הבריות ולאחזו במוה שאינו שלו. על-פני התקון לזה: 'זה ישבע וזה ישבע', פי על-ידי השבעה נתגלו הנוני על-אין שעל-ידי זה יודה על האמת ויתתקן הכל וכו' ל':

ח ועל-פני קרח שחלק על משה היה כל פגמו על-ידי פגם הפלית, כי הלבישם טליתים שכלם חבלת וכו', כמו שאמרו רבותינו ז"ל, כי כל פירותיו היה שלא היה מאמין במשה רבנו בחינת הצדיק האמת שכל דבריו ומעשיו אינם פשוטים אלא יש בהם רזון, מפל שפן משה בעצמו שנתן לנו התורה הקדושה שכלה מלאה רזון על-אין וכו', וקרח פפר פאלו אין במצות ציצית שהם תקון הלבויש שום סוד ופנימיות רק משה רוצה לשנות מלבושיהם בשביל אות וסימן לכבוד פדרך הטעמים של שטות והבל ושקר שנותנין המחקרים למצות ציצית ולשאר מצוות הקדושות. על-פני אמר שהוא ילבישם בלבושים נאים ומסמנים יותר שהם טליתות שכלם חבלת, כי קרח סמוך על חכמתו ולא האמין בפנימיות שבהלבושין פאלו חיצונית הלבויש הוא עקר שמשם כל הכפירות והפגמים, כי התקנא בלבושי

בכל דבר כפי הצורך לתקונו כפי הריון והסודות שיש בכל דבר, אבל אין זוכה לזה כי אם הצדיק האמת ואנחנו צריכין להתקרב להם ולהאמין בהם ולהתנהג בכל מעשינו כפי אשר הם מצוים אותנו, כמו שכתוב: "לא תסור מן הדבר וכו'". נמצא, שבכל ראש השנה נתעורר מחדש הארת הגנון הנ"ל על-ידי בשהקרקע בידו שלש שנים שבכר עברו עליו שלשה ראשי שנים על-ידי הוא בחזקתו ויש לו נאמנות שהקרקע שלו, כי קיים כל דבר הוא על-ידי הגנון הנ"ל שהם שרש הבריאה ומאחר שברשותו היתה הקרקע כל השלש שנים שהם פגוד תלת גנוני על-ידי מאמינים לו, כי האמונה היא בבחינת הארת הגנון הנ"ל:

י כי השדה והקרקע של איש הישראלי זה שהוא שלו באמת הוא בבחינת ארץ-ישראל כי בכל מקום שישאל מחזיק הוא בחינת ארץ-ישראל כמו שכתב אדוננו מורנו ורבנו ז"ל במקום אחר בהתורה 'חדי רבי שמעון'. כי ישראל ממשכין קדשת ארץ-ישראל גם לחוץ-לארץ לכל המקומות שיושבים שם ועל-ידי תקנו רבותינו ז"ל כמה מצוות התלויות בארץ גם בחוץ לארץ כדי להמשיך קדשת ארץ-ישראל גם לחוץ לארץ, וזה שרוצה לערער על הקרקע בשקר הוא בחינת מערער על ארץ-ישראל, כי אמת הוא סמרא דקדשה בחינת ארץ-ישראל ושקר הוא סמרא

במטלטלין מעמידין הדבר ביד מי שהוא בידו, כי היד היא בבחינת תלת גנוני הנ"ל המאירין על-ידי אמונה ועל-ידי הוא נאמן בשבועה שהוא בחינת התגלות הגנון וכו', אבל בקרקעות שאינם נתפסים ביד על-ידי אין לו חזקה כי אם בשלש שנים פגוד תלת גנוני הנ"ל, כי בכל שנה ושנה מאירין הגנוני מחדש, כי בכל שנה יש ראש השנה שאז עקר הארת הגנוני על-ידי תקיעת שופר כמו שמבאר שם בהתורה הנ"ל, שהיה בחינת תקיעת שופר שתוקעין שלשה קולות שסימנם 'קו' ש"ת' שהם בחינת תלת גנוני דקדשת וכו', ענין שם. כי התלת גנוני הם שרש כל הבריאה, כי התלת גנוני הם בחינת חסד ודין ורחמים פידוע שהיה שרש כל העולמות פידוע. ובראש השנה שאז נברא העולם, כי זה היום תחלת מעשיך אז כל עבודתנו לעורר ולהאיר הגנון הנ"ל כדי להקמתו על-ידי זה כל הדינים, כמו שמובא שם בהתורה הנ"ל. ועל-ידי נוסעין לצדיקים על ראש השנה, כי עקר תקונו זה נמשך על-ידי אמונת חכמים על-ידי שמאמין שהם מלאים דין בכל תנועותיהם ומעשיהם ודבוריהם שזה צריכין ביותר בראש השנה שאז נברא האדם שעקר נברא בשביל זה כדי שהוא יפרסם ויודיע אלקותו על-ידי שישני ויבין נפלאות נוראות דין חכמתו יתברך שבכל הבריאה בכלליו ובפרטיו ושהכל נברא בשבילו כדי שהוא יתנהג

לקוטי הַלְכוֹת הַלְכוֹת הַזֹּקֶת מִטַּלְטְלִין הַ חוֹשֵׁן מִשְׁפָּט תמא

עַקֵּר קִדְשַׁת אִישׁ הַיִּשְׂרָאֵלִי הוּא בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל שְׁשֵׁשׁ לְכָל אֶחָד וְאֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל חֵלֶק שֵׁם וּכְפִי מֵה שִׁמְקִדְשׁ וּמִטַּהֵר עֲצָמוֹ בֶּן מִמְשִׁיד עָלָיו קִדְשַׁת אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל וְכֵן זֹכֵה לְחֻזִּיק וְלִכְבֹּשׁ חֵלֶק מֵאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל וְכֵן לְהַפְּדֵ חֵם וְשָׁלוֹם, כְּפִי חֲטָאִיו וּפְגָמָיו בֶּן פּוֹגֵם בְּקִדְשַׁת אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל וְכֵן נִתְרַחֵק מִשֵּׁם, כְּמוֹ שְׂאוּמְרִים: "וּמִפְּנֵי חֲטָאִינוּ גָּלִינוּ מֵאֶרְצֵנוּ וְכוּ'". כִּי עַקֵּר הַתְּגִלוֹת מִלְכוּתוֹ וְתַבְרִיד שִׁתְּגַלֶּה עַל־יְדֵי מִלְכוּת מְשִׁיחַ שְׂכִיבֵא בְּמִהְרָה בְּיָמֵינוּ הוּא בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל וִירוּשָׁלַיִם וּמִשֵּׁם הַתְּחִיל בְּרִיאַת הָעוֹלָם וּמִשֵּׁם כָּל הַתְּגִלוֹת אֱלֹקוֹתוֹ בְּעוֹלָם, כְּמוֹ שְׁפָתוֹב: "כִּי מִצִּיּוֹן מְכַלֵּל יְפִי אֱלֹקִים הוֹפִיעַ". וְעַל זֶה מִתְּפַלְּלִין בְּרֵאשׁ הַשְּׁנָה, "שִׁמְחָה לְאַרְצֶךָ וְשִׂשׂוֹן לְעִירֶךָ וְצִמְחַת קֶרֶן לְדוֹד וְכוּ'". אֲבָל לִכְבֹּשׁ אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל אִי אֲפָשֵׁר כִּי אִם עַל־יְדֵי צִדִיקֵי אָמֶת וְעַל־כֵּן נוֹסְעִין עַל רֵאשׁ הַשְּׁנָה לְצִדִיקִים, כִּי צִדִיקִים יִירָשׁוּ אֶרֶץ וְהַעֲקֵר עַל־יְדֵי אָמוּנַת חֲכָמִים הַנִּלְשָׁם מִשֵּׁם אֱמִינֵי שְׁכָל דְּבִרְהֵם וְכוּ' יֵשׁ בְּהֵם רִוִן שְׁעַל־יְדֵי זֶה נִתְגַּלֶּה שְׁכָל הַבְּרִיאָה מְלֵאָה רִוִן עֲמִיּוֹן וְכוּ' שִׁזָּה נִתְגַּלֶּה בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל שִׁשֵּׁם כָּל הַקִּדְשׁוֹת וְכָל הַהִתְגַּלוֹת אֱלֹקוֹת בְּחִינַת מִצִּיּוֹן מְכַלֵּל יְפִי אֱלֹקִים הוֹפִיעַ וְכוּ' ל:

יב וְאַף־עַל־פִּי שְׂאֵנוּ צוֹעֲקִין וּמִתְחַנְּנִים כָּל כֶּךָ שְׁנִים לְשׁוֹב לְאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל וְעֵדִין אֲנוּ רְחוּקִים מִשֵּׁם, אַף־עַל־פִּירְכֵּן אִין שׁוֹם תְּפִלָּה וְצַעֲקָה

אֶחָרָא סְמָרָא דִּמְסַאָבָא הַנֶּאֱחָזֶת בְּחִוִּין לְאֶרֶץ. וְאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל מְקִדְשַׁת בְּעֵשֶׂר קִדְשׁוֹת עַל־כֵּן צִרְכִּין שְׁלֹשׁ שְׁנֵי חֻזְקָה זֶה בְּחִינַת תְּלַת כְּלוּלִין מִתְּלַת, כִּי בְּכָל שְׁנָה מְאִירִין בְּרֵאשׁ הַשְּׁנָה הַשְּׁלֹשׁ גֻּגִינִין עַל־יְדֵי הַשְּׁלֹשָׁה קוֹלוֹת שֶׁל שׁוֹפֵר וְעַל־כֵּן בְּשְׁלֹשׁ שְׁנִים הוּא תְּלַת כְּלוּל מִתְּלַת וְהַכְּלָלוֹת שֶׁל הַכָּל עוֹלָה עֵשֶׂר בְּחִינַת הָעֵשֶׂר קִדְשׁוֹת שֶׁל אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל וְכוּ' ל' שְׁהֵם כְּנֻגַד עֵשֶׂר אֲצַבְעוֹת כְּיָדוּעַ. וְעַל־כֵּן בְּמִטְלְטְלִין כְּשִׁמְחֻק בְּיָדוֹ שְׁהֵם בְּחִינַת עֵשֶׂר אֲצַבְעוֹת הוּא בְּחֻזְקָה שְׁהוּא שְׁלוֹ שְׁמַאֲמִינִים לוֹ שְׁדַבְּרִיו אֲמִתִּים, שְׁזָהוּ בְּחִינַת קִדְשַׁת אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל כְּנִלְ אֲבָל בְּקִרְקַע אִין מִאֲמִינִים לוֹ כִּי אִם בְּחֻזְקַת שְׁלֹשׁ שְׁנִים כְּנֻגַד תְּלַת גֻּגִינִין הַנִּלְ שְׁכָל אֶחָד כְּלוּל מִשְׁלֹשׁ שְׁעַל־יְדֵי זֶה נִמְשָׁכִים כָּל הָעֵשֶׂר קִדְשׁוֹת שֶׁל אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל וְכוּ' וְכוּ' ל:

יא וְכָל זֶה הוּא בְּחִינַת רֵאשׁ הַשְּׁנָה, כִּי כָּל עֲבוֹדַתְנוּ בְּרֵאשׁ הַשְּׁנָה הוּא לְגִלוֹת וְלְהַאִיר וְלְהַמְשִׁיד עָלֵינוּ קִדְשַׁת אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל, שְׁהוּא נִחְלַתְנוּ וּמְקוֹר קִדְשַׁתְנוּ, כְּמוֹ שְׁמִתְחַנְּנִים וְצוֹעֲקִים כָּל יִשְׂרָאֵל קִדְשׁ תְּקִיעַת שׁוֹפֵר וּבַחַר לָנוּ אֵת נִחְלַתְנוּ וְכוּ' וְכְמוֹ שְׁמִבְּקָשִׁים כְּבִרְכַת שׁוֹפְרוֹת תְּקַע בְּשׁוֹפֵר גְּדוֹל לְחֵרוֹתְנוּ וְכוּ' שְׁזַכְּבֵן נִדְחִינוּ מֵאַרְבַּע כְּנֻפּוֹת הָאֶרֶץ לְאֶרְצֵנוּ וְכְמוֹ שְׁפָתוֹב: "וְהָיָה בַיּוֹם הַהוּא יִתְקַע בְּשׁוֹפֵר גְּדוֹל וְכָאֵי הָאֲבָדִים וְכוּ' וְהִשְׁתַּחֲוּוּ לָהּ בְּהַר הַקִּדְשׁ בִּירוּשָׁלַיִם". כִּי

נאכרת אפלו של הפחות שבפחותים, כי
 בכל צעקה ותפלה פוכשין איהו חלק או
 נקדה מארץ ישראל עד שבעתה וחישה,
 שיתקבצו כל הנקדות שכבשנו
 בתפלותינו ונשוב לארץ ישראל וכעין מה
 שכתב אדוננו מורנו ורבנו ז"ל על מאמר
 רבה בר בר חנה: כד חס גבה אתהפוך
 וכו' (ספן ב' לקטי א), ואפלו מי שהוא פגום
 מאד ואין לו כח בצעקתו ותפלתו לכבש
 איהו נקדה וחלק מארץ ישראל, אף-על-
 פירכ צעקתו פועל הרבה, כי צעקתו
 שצועק ומתפלל לשוב לארצנו היא
 בבחינת מראה המבאר בדין חזקת
 קרקעות שכל זמן שהוא מוחה אין חזקת
 המחזיק מועלת בלום. על-כן אף-על-פי
 שהם גזלו מאתנו ארץ ישראל שהוא
 ארצנו ונחלתנו, ואין בנו כח להוציאה
 מאתם מחמת פגם מעשינו הרעים, אף-
 על-פירכ מתפללים וצועקים בכל פעם
 וביותר בראש השנה שארץ ישראל הוא
 שלנו, כי היא נחלתנו וכוה אנו עושים
 בחינת מראה להסמרא אחרא שלא ימעו
 שארץ ישראל תשאר כבושה בידם חס
 ושלום, כי אין חזקתם חזקה כלל, כי אנו
 מוחים בהם על-ידי שאנו צועקים
 ומפרסמין בכל פעם, ובפרט בראש
 השנה לכל דרי מעלה ומטה שארץ
 ישראל הוא שלנו מאבותינו וסוף כל סוף
 נוציא אותה מידים:

יג ומזה יכול כל אדם להבין רמזים
 לעצמו להתחזק בכל פעם

בתפלה ותחנונים וצעקה לה' ותברך
 יהיה איד שיהיה אפלו אם יעבר עליו
 מה, כי אפלו אם רואה שאינו פועל חס
 ושלום, בתפלתו, אדרבא, הרע מתגבר
 עליו ביותר, אף-על-פירכ ידע ונאמין
 שפועל הרבה בתפלתו וצעקתו, כי על
 כל פנים תפלתו וצעקתו הוא בחינת
 מראה הנ"ל, כי כבר מבאר שקדשת של
 כל אחד מישראל הוא בחינת ארץ
 ישראל וכשהרע מתגבר על האדם
 בתאוות רעות ומדות רעות זה בחינת
 שרוצה לגרשו חס ושלום, מהסתפח
 בנחלת ה' שהוא ארץ ישראל וכל מה
 שחותר לשוב לקדשתו אין מניחין אותו
 מעצם ההתנגדות שמתגרין בו והוא אינו
 מתגבר כראוי נגדם. על-כן בשמתגבר
 אף-על-פירכ בתפלה וצעקה לה' ותברך
 או לא יוכלו לגרשו ולכבש חלקו בארץ
 ישראל חס ושלום, בשום אופן, כי
 תפלתו וצעקתו היא בחינת מראה שעל-
 ידי זה אין יכולין להתחזק בנחלתו בשום
 אופן, כי אין חזקה מועלת בשיש מראה
 נגדו וכנ"ל:

יד וזה בחינת מלכות וקדושת
 ושופרות, וזה בחינת שירת
 האינו שהוא לעד, כי לא תשכח מפי
 ורעו אפלו בתקף ההסתרה שבתוך
 הסתרה, כמו שכתוב: וְאֵנֹכִי הַסֵּתֵר
 אֶסְתִּיר פְּנֵי מַהִם וְכוּ' וְעֲנֵתָ הַשִּׁירָה
 הַזֹּאת לְפִנֵּי לַעַד וְכוּ'. כי כלל השירה
 הזאת היא להזכיר ולהודיע את כל

קטן

לקוטי הַלְכוּת

הלכות הַזְקָת מַטְלָלִין ה

חושן משפט תמו

מַעֲשֵׂה ה' אֲשֶׁר עָשָׂה עִמָּנוּ וְאֲשֶׁר הוּא עֹתִיד לַעֲשׂוֹת עִמָּנוּ נִפְלְאוֹת וְנוֹרָאוֹת עַד שְׁפוֹף כֹּל סוֹף וְיִגְמַר כְּרֻצּוֹנוֹ לְהַחְזִיר לָנוּ אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל עִם כָּל הַקְּנֻשׁוֹת וְתַפְאֵרַת הַגִּבּוֹן הַמְאֹרֵן שֶׁם כְּמוֹ שֶׁהִתְחִיל בְּהַנְחִיל עֲלֵינוּ גּוֹיִם וְכוּ' יֵצֵד גְּבֻלַת עַמּוּם לְמִסְפַּר בְּנֵי יִשְׂרָאֵל כִּי חִלַּק ה' עִמּוֹ וְכוּ' יִרְפָּבְהוּ עַל כְּמַתִּי אֶרֶץ וְכוּ', דְּהִינּוּ אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל. וְכֵן הוֹלֵךְ וְסוֹכֵב כָּל סִפּוּר הַשִּׁירָה הַנוֹרָאָה הַזֹּאת אֵת כָּל אֲשֶׁר עָבַר וְאֵת כָּל אֲשֶׁר יַעֲבֹר עַל יִשְׂרָאֵל בְּכָל הַעֲתִים שֶׁיַּעֲבֹרוּ עֲלֵיהֶם עַד שְׁפִים שְׁפוֹף כֹּל סוֹף וְכִפֹּר אֲדָמְתוֹ עִמּוֹ, שֶׁה' יִתְבָּרַךְ יִרְצֶה אֲדָמְתוֹ וְעִמּוֹ, כִּי הֵם בְּחִינָה אַחַת. וְכָל זֶה יִגְמַר ה' יִתְבָּרַךְ עֲלֵי־יְדֵי הַצְּדִיקִים אֲמַת שְׂדֵרְבֵיהֶם וּמַעֲשֵׂיהֶם מְלֵאִים רוּחַ שְׁבִלִים כְּלוּלִים בְּמַעֲשֵׂה שְׁהוֹדִיעַ מִקְדָּם רַבּוֹי הַהִסְתַּמְרוֹת שֶׁיְהִיוּ הַסְתַּמְרוֹת בְּתוֹךְ הַסְתַּמְרוֹת עַד שֶׁיְהִי קִשָּׁה לְמִצַּא הָאֲמַת לְאֲמַתוֹ, אֲבָל אֶרֶץ־עֲלִיָּיִן וְיִגְמֹר הַצְּדִיקִים אֲמַת בְּחִינַת מוֹשֶׁה אֵת שְׁלֵהֶם יוֹדִיעוּ אֱלֻקוֹתוֹ בְּעוֹלָם, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב שֶׁם, "וְיָאֵו עֲתָה כִּי אֲנִי אֲנִי הוּא אֲנִי אֲמִית וְאַתְּנָה וְכוּ' וְאִין מִיִּדִי מִצִּיל". וְזֶה שֶׁהִתְחִיל, "הַאֲזִינוּ הַשָּׁמַיִם וְאֲדַבְּרָה". לֹאמַר, דַּעוּ, כִּי דְבָרֵי אֵינָם פְּשׁוּטִים, כִּי הֵם עִמְקִים מְאֹד מְאֹד וְהֵם מְלֵאִים רוּחַ עִמְקִין עַד אֲשֶׁר אֲנִי קוֹרֵא אֵת הַשָּׁמַיִם שֶׁהֵם כְּלָלִיּוֹת הַדְּרִי מַעֲלָה שֶׁיִּאֲזִינוּ מִה שֶׁאֲדַבֵּר, מִכֵּל שֶׁבֶן, "וְתִשְׁמַע הָאֶרֶץ אֲמִרִי כִּי", שֶׁצְרִיכִין כָּל בְּאֵי עוֹלָם שֶׁבְּאֶרֶץ הַזֹּאת לְשִׁמְעַ וְלִהְיוֹן הַיֵּטֵב אֲמִרִי

כִּי כִּי יַעֲרַף כְּמִטָּר לִקְחֵי תוֹלַל כְּפֹל אֲמַרְתִּי וְכוּ', הִינּוּ שְׂדֵרְבֵי אֵינָם פְּשׁוּטִים רַק הֵם כְּמִטָּר וְכִפֹּל שֶׁנִּרְאִים שֶׁהֵם מִים וְלִחְלוּחִיּוֹת פְּשׁוּטִים, אֲבָל בְּאֲמַת יֵשׁ בְּהֵם כַּחוֹת נִפְלְאוֹים וְנוֹרָאוֹים, כִּי הֵם מְגִדְלִים כָּל מִינֵי צְמָחִים וְעֵשְׂבִים שׁוֹנִים לְאִין מִסְפָּר וְכְמוֹ שֶׁאָמַר שֶׁם, "כִּשְׁעֵרִים עָלֵי דָשָׁא וְכַרְבִּיבִים עָלֵי עֵשֶׂב וְכוּ'". כְּמוֹ כֵּן הֵם דְּבָרֵי, כִּי אֶרֶץ־עֲלִיָּיִן שֶׁנִּרְאִים כְּפְשׁוּטִים, אֲבָל הֵם עִמְקִים מְאֹד וּמְלֵאִים רוּחַ וְיֵשׁ בְּהֵם כַּח לְגִדֵּל וְלַחֲזוֹק אֵת כָּל אֶחָד וְאֶחָד וְלִהְיוֹת אוֹתוֹ עַד שֶׁיִּתְפָּאֵר וְיִשְׁתַּעֲשַׂע ה' יִתְבָּרַךְ עִם כָּל אֶחָד וְאֶחָד בְּהַתְפָּאֵרוֹת וְשִׁעֲשׁוּעִים נִפְלְאוֹים, כִּי שֶׁם ה' אֲקַרָא, הִינּוּ דַעוּ וְהִאֲמִינוּ שֶׁכָּל מִה שֶׁאֲנִי מְדַבֵּר וּמוֹצִיא מִפִּי בְּכֹלֶם שֶׁם ה' אֲקַרָא, שֶׁכָּל דְּבָרֵי וְשִׁיחוֹתֵי הֵם רַק לְקִרְוֹת שֶׁם ה' לְגִדֵּל וְלִקְדָשׁ שְׁמוֹ בְּעוֹלָם וְעַל־כֵּן אַתֶּם הַבּוֹ גִּדֵּל לְאֶלְקִינוּ, כִּי עַל־יְדֵי שִׁמְאִמִּינוּ בְּכָל זֶה, עַל־יְדֵי זֶה תִּתְּנוּ גִּדֵּל לְאֶלְקִינוּ, שֶׁתְּבִינּוּ מִמֶּנִּי גִּדְלָתוֹ וְנוֹרָאוֹתוֹ וְיִתְבָּרַךְ לְעַד, כִּי עַל־יְדֵי צְדִיקֵי אֲמַת, עַל־יְדֵי חַדוּשֵׁי תוֹרָתָם הַקְּדוּשָׁה וְעַל־יְדֵי שִׁיחוֹתָם הַנִּפְלְאוֹת יְכוּלִים לִהְיוֹן גִּדְלוֹת ה', כְּמִבְּאֵר מְקוּם אֶחָד וְכַמוֹכֵן כָּל זֶה לְכָל הַזּוֹכִים לְהִתְקַרֵּב אֲלֵיהֶם. כִּי הַצּוּר תָּמִים פְּעֻלוֹ וְכוּ', וְכַדּוּאֵי פְּעֵל וְעֵשָׂה וְצַר וְכַרָא הַכֵּל בְּחֻכְמָה נִפְלְאָה, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב: "כָּלֶם בְּחֻכְמָה עֲשִׂיתִי". וְהַכֵּל וְכַרָא מִשְׁבִּיל הַצְּדִיקִים הַעוֹשִׂים רְצוֹנוֹ שֶׁהֵם יוֹדְעִים רוּחַ עוֹלָם עַד שֶׁכָּל מַעֲשֵׂיהֶם וְדַבְּרוּרֵיהֶם

מלאים רזין ועל ידם יכולים להבין גרלת
ה' וכנ"ל:

(מהרורא תננא)

טו וזה בחינת ארבעה מינים שעקר
ההדור הוא בהאטרונג שהוא
פרי עין הדר, אבל אין מקרבין כי אם על
הלולב, כי הלולב, שהוא כפת המרים, זה
בחינת הצדיק בעצמו, כמובא. בחינת
"צדיק בתוך ופרח", והוא מקשר אליו
ענף עין עבות שהם בחינת תלת אבהן,
שהם בחינת שרש וכלל שאר כל
הצדיקים, וערכי נחל שהם בחינת פושעי
ישראל כמובא, ועל ידי זה הוא מאיר
בהאטרונג, שהוא מלכות דקדושה, שהוא
התגלות אלקותו ותכרד בחינת כבוד
הדר מלכותו שמתגלה על ידי תלמידיו
הכשרים, על ידי תורתו ושיחותיו
הקדושות שפואיר בהם. ועל פי עקר
ההדור הוא בהאטרונג, כי הצדיק בעצמו
אין לנו בו שום תפיסא כלל רק
משיחותיו הקדושות ותורתו הקדושה
הוא מוריד עצמו אלינו בכמה מיני
השתלשלות, על ידי זה מבינין שראוי
להאמין בו, שעל ידי זה נתחזק האמונה
הקדושה בה' ותברך ותורתו הקדושה, כי
בכל דור ודור עקר האמונה נמשכת
על ידי הצדיק האמת הגדול במעלה,
ועל פי בהלולב אין לוקחין עקר הפרי כי
אם העליון שהוא הלולב שהוא כפת
המרים, כי בהצדיק בעצמו, בחינת צדיק
בתוך ופרח, אין לנו בו שום תפיסא רק

כל הארתו בהעולם הוא על ידי העליון
והלולבין שהם בחינת שיחת חליו, כמו
שדרשו רבותינו ז"ל על פסוק, "ועלה לא
יבול", שאפלו שיחת חליו של תלמיד
חכם צריכין למוד, הינו כנ"ל, כי כל
דבוריו ומעשיו הנראין בפשוט יש בהם
רזין וגם אפלו התורה שהוא מגלה
נחשבת גם כן בערך קדושת השנת
הצדיק בעצמו בפנימיותו בבחינת עליון
ולולבין שאצל הפרי, כי פנימיות עצם
השנתו גבה ומרוקם ונעלה מאד מאתנו
וכמו ששמעתי מפיו הקדוש. ודוקא על-
ידי בחינת לולב שהוא בחינת עליון אצל,
בחינת שיחות, בחינת כי ערתיך שיחה
לי, על ידי זה מקשר עליונים ותחתונים
כנ"ל עד שפואיר בהעולם כבוד הדר
מלכותו שהוא בחינת הדור האטרונג
שהוא בחינת מלכות פדוע.

וזה בחינת מה שאמרו רבותינו ז"ל: פרי
עין הדר זה אטרונג, הדר באילנו
משנה לשנה, זה בחינת התלמידים
הכשרים שהם בבחינת יהושע, בחינת
'יהושע בן נון נער לא ימוש מתוך
האהל' ולכאורה אינו מוכן, כי הלא היה
צריך לאכל ולשתות ולעשות צרכי הגוף
בדאי מפל שכן בדורות אלו אף אפשר
לקיים זאת והלא התורה היא בכל אדם
ובכל זמן, אך על ידי אמונת חכמים
בבחינה הנ"ל שפאמין שכל דברי רבו
ומעשיו הם מלאים רזין, על ידי זה אפלו
בעת שאינו אצל רבו אינו כוש מתוך

לקוטי הלקות

הלקות הזקת מטלטלין ה

חושן משפט תמה

אָהֵלוּ וְהוּא תְּמִיד בְּכַחֲנֵית לֹא יִמּוֹשׁ מִתּוֹךְ הָאֵהֶל, וְזֶה בְּחֵינֵת אֶתְרוּג הַדֶּר בְּאֵילָנוּ מִשְׁנֵה לְשֹׁנָה, שְׁדֵר בְּאֵילָנוּ, שֶׁהוּא בְּחֵינֵת רְבוּ, בְּחֵינֵת אֵילָנָא רַבָּא וְיִקְרָא, שְׁמוֹשֵׁם כֹּל גְּדוּלוֹ וְצִמְיֻחָתוֹ הוּא דֶר בּוּ תְּמִיד מִשְׁנֵה לְשֹׁנָה, בְּחֵינֵת לֹא יִמּוֹשׁ מִתּוֹךְ הָאֵהֶל הַגָּ'ל. וְכֹל זֶה עַל־יְדֵי אֲמוּנַת חֲכָמִים הַגָּ'ל שְׂיִדְעַע וּמֵאֲמִין שֶׁכֹּל דְּבָרָיו וְתַנּוּעוֹתָיו הֵם מְלֵאִים רוּחַ שְׁעַל־יְדֵי וְזֶה כֹּכֵל מַה שְׁמַתְנַהֵג עִמּוֹ מוֹצֵא בּוֹ דְּבָרֵי רְבוּ וְרָמְזוּ כִּמּוֹ שְׁכָתוּב בְּסִימָן (פ"ו לְקוּשֵׁי א) עַל עֲנַן הַחֲסִידִים הַבְּשָׂרִים שְׁבִמְדִינֹת קוֹד"ה, עֲנַן שָׁם. וְכִמּוֹ שְׁכָתוּב מִזֶּה בַּסֶּפֶר חֵי מוֹהֲרָן בְּהַפְעֵשֶׁה שֶׁל הַצַּדִּיק רַבִּי מְרַדְכֵי זצ"ל, וְעַל־יְדֵי זֶה הוּא תְּמִיד מְקַשֵּׁר לְרַבּוֹ בְּכַחֲנֵית הַדֶּר בְּאֵילָנוּ מִשְׁנֵה לְשֹׁנָה וְזֶה עֶקֶר הַהִדּוּר בְּחֵינֵת פְּרִי עֵץ הַדֶּר שֶׁהוּא בְּחֵינֵת כְּבוֹד הַדֶּר מְלַכּוּתוֹ, כִּי עַל־יְדֵי תְּלַמִּידִים בְּשָׂרִים בְּאֵלוֹ נִתְגַּלָּה הַדֶּר כְּבוֹד מְלַכּוּתוֹ וְהַבְּרָךְ לְכֹל עוֹלָם וְזֶה בְּחֵינֵת הַנֶּעֱנֵעִין שְׁמַנְעֵנֵעִין בְּהֶאֱרָבָעָה מִיָּנִים לְכֹל הַשָּׁשָׁה קְצוּזוֹת, זֶה בְּחֵינֵת רְמִזִּים שְׁמוֹדִיעֵין לְכֹל בְּאֵי עוֹלָם עַל־יְדֵי רוּחַ וְרָמְזִים הַגָּ'ל כִּי ה' הוּא הָאֱלֹקִים בְּחֵינֵת לְמַעַן דַּעַת כֹּל עַמֵּי הָאָרֶץ כִּי ה' הוּא הָאֱלֹקִים אֵין עוֹד:

מִזֶּה וְזֶה בְּחֵינֵת "בְּרֵאשִׁית בְּרָא אֱלֹקִים אֶת הַשָּׁמַיִם וְאֶת הָאָרֶץ". בְּרֵאשִׁית בְּחֻכְמָתָא, וּבְיֹדָאֵי נִגְעֵלִים בְּחֻכְמָתוֹ וְהַבְּרָךְ רוּחַ עֲלָאִין בְּכֹלֵל וּבְפֶרֶט בְּכֹל פֶּרְטֵי הַבְּרִיאָה כְּכֹל אֵיבֵר וְאֵיבֵר שֶׁל

כֹּל בַּעַל חַי וְיֹכְבֵל עֹשֶׂב וְעֹשֶׂב וְיֹכְבֵל פֶּרֶט וּפֶרֶט. אֲבָל 'וְהָאָרֶץ הִיְתָה תְּהוֹ וְכֵהוּ וְחֹשֶׁךְ עַל פְּנֵי תְּהוֹם' בְּחֵינֵת אֶרְבַּע מְלַכּוּתוֹ, כִּמּוֹ שְׁדֵרְשׁוּ רַבּוֹתֵינוּ ז"ל שֶׁהֵם יוֹנְקִים מִחֻכְמוֹת נְפִילוֹת שְׁמַרְהֵם כֹּל הַחֻכְמוֹת חִיצוֹנִיּוֹת שֶׁל הָעוֹלָם הֵן שֶׁל הַמְּחַקְרִים וְהַפְּלוֹסוֹפִים, הֵן חֻכְמוֹת שֶׁל שְׂמֹת וְשִׁקְרָה שֶׁל שְׂאָר הָעוֹלָם וּמִשָּׁם כֹּל הַגְּלִילִית שְׁבָאוּ עַל־יְדֵי זֶה כִּידְעַע וּכְמִבְאָר בְּמָקוֹם אַחֵר (סִימָן טא). וְעַקֵּר הַצִּדָּה הוּא עַל־יְדֵי הַחֹשֶׁךְ שֶׁעַל פְּנֵי תְּהוֹם שְׁמַרְמְזוֹ עַל הַגְּלִילִית הָאֲרֻךְ הַזֶּה הַנִּקְרָא תְּהוֹם, כִּמּוֹ שְׂמוּבָא בְּמִדְרָשִׁים, כִּי עֲכָשׁוּ נִתְפַּשְׁטוּ חֻכְמוֹת רַעוֹת הַגָּ'ל מְאֹד וְהֵם בְּחֵינֵת תְּהוֹם מִפְּשֵׁ כַּגָּ'ל וְעַל־יְדֵי כֹל זֶה, עַל־יְדֵי בְּחֵינֵת תְּהוֹ וְכֵהוּ וְחֹשֶׁךְ וְכוּ' הַגָּ'ל, עַל־יְדֵי זֶה נִסְתָּר וְנִגְעֵלִים מְאֹד מְאֹד כֹּל הַרְמִזִּים וְרוּחַ עֲלָאִין הַמְאִירִין בְּכֹל הַבְּרִיאָה בְּכֹלֵל וּבְפֶרֶט. אֲבָל רוּחַ אֱלֹקִים, דָּא רוּחֵי שֶׁל מְשִׁיחַ, שֶׁהֵם בְּחֵינֵת צַדִּיקֵי אֱמֶת בְּחֵינֵת מְשִׁיחַ מְשִׁיחַ כִּמּוֹ שְׁכָתוּב כְּפֹה פְּעָמִים מְרַחֶפֶת עַל פְּנֵי הַמַּיִם דָּא אֲנִפֵי אוֹרְתָא, עַל־יְדֵי זֶה, 'וַיֵּאמֶר אֱלֹקִים יְהִי אוֹר וַיְהִי אוֹר'. 'אוֹר' דָּא 'רֹד' כִּמּוֹ שְׂאֵיתָא בְּתַקְוָנִים כִּי עַל־יְדֵי צַדִּיקִים אֵלוֹ נִתְגַּלִּין וּמְאִירִין רוּחַ בְּכֹל פֶּרְטֵי הַבְּרִיאָה שְׁעַל־יְדֵי זֶה כֹּל תַּקְוֹן הַבְּרִיאָה שְׁעוֹמְדָת עַל אֲמוּנָה כִּמּוֹ שְׂאֵמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ ז"ל בָּא חֲבֻקוֹ וְהַעֲמִידֵן עַל אַחַת וְכוּ':

זו כֹּלֵל הַדְּבָר כִּי עֶקֶר עֲבוֹדַתְנוּ תְּמִיד בְּפֶרֶט בְּרֵאשִׁית הַשָּׁנָה יוֹם־כְּפֹר

הפסוק הנ"ל "וראיתיה לזכר ברית עולם" נאמר לנח לענין תקון חטא המבול, כמו שכתוב בפרשת הקשית: 'והיתה הקשית בענין וראיתיה לזכר ברית עולם' שעל-ידי זה לא יהיה עוד מבול לשחת וכו'. על-כן בראש השנה שאז היה התחלת הפגם של אדם הראשון, והוא ראשון להשובה ועקר התשובה הוא על פגם הברית שהוא עקר ויסוד הכל בידוע על-כן אנו עוסקין אז בכל התקונים הנ"ל שעל ידם זוכין לברית: וראיתיה לזכר וכו'. וזה ברית רבוי הנגונים הנפלאים של ימי ראש השנה ויום הכפורים שכל ישראל עוסקין בהם בתפלות, שמנגינת התפלות הקדושים והפיזיים כנגונים מתוקים ונוראים וכל זה כדי לזכות לברית וראיתיה לזכר וכו', כמו שמבאר בתחלת התורה הנ"ל, מי שמנגן אותיות התפלה וכו'. ועל-כן באמת צריכין לחזר ולהדר מאד אחר חזן ושמ"ץ שיהיה איש בשר וישר וקולו נעים, כמו שכתוב בשלחן ערוך, כי כל המתקת הדינים על ידו כנ"ל:

וזה ברית רבוי הצעקות והקולות הנוראות שצועקין כל ישראל בימים האלו, הכל כדי לעורר קול הנגינה הנ"ל שהוא ברית תקון הקשית לזכות שיהיה הקול בנכות ובבהירות כדי להתמתיק הדינים בברית וראיתיה הנ"ל, כי מחמת שרוב בני אדם אינם זוכים שיהיה קול נגינתם בנכות ובבהירות

וכל חדש תשרי ירח האיתנים הוא להתמתיק הדינים בידוע. ועקר המתקת הדינים נעשה על-ידי ברית "וראיתיה לזכר ברית עולם" הנזכר במאמר היהר הנ"ל, שהוא על-ידי מי שעובדוהי לאפשטא משכינתא לבושיין דקדרינותא דפשמין ולאליב"ש יתה בלבושיין דנהירין דרזין וכו' כנ"ל. וזה נעשה על-ידי כל בריות המבארים במאמר הנ"ל שהם על-ידי שמנגן אותיות התפלה וקול הנגון בנכות ובבהירות וכו' ועל-ידי שעושיין לבוש נאה להצדיק ועל-ידי אמונת חכמים שמאמין שכל דבריהם ומעשיהם אינו פשוט אלא יש בהם רזין וכו' וכל זה הוא ברית התקיעות כמבאר כל זה לעיל, וכל התקונים הנ"ל אנו עוסקים בהם בראש השנה ובכל חדש תשרי שאז עקר המתקת הדינים מכל השנה הבאה עלינו לטובה וכנ"ל. וזה ברית תקון הברית ברית תקון חטא אדם הראשון שנברא ביום זה בראש השנה. ופגם הברית פשוטא שאנו צריכין לתקן זאת בראש השנה. והעקר על-ידי התקיעות על-ידי הר"ע [מאתים ושבעים] מרמזין פשוטא. וכן צריך כל אחד לתקן פגמים שלו שנעשים על-ידי השחתת זרע חס ושלום שהוא ברית פגם המבול כמו שאמרו רבותינו ז"ל. וזה שאנו מתחילין הפסוקים של ברפת זכרונות בזה בענין נח שנצול מהמבול, כמו שכתוב: וגם את נח באהבה זכרת ותפקדהו וכו' כי זה

לקוטי הלכות

הלכות הזקת מטלטלין ה

חושן משפט תמו

מרבוי פנמי ופאשר יודע פל אחד
 בגפשו, עלפן צריכין לצעק הרבה מן
 הלב בקולות רבים אדירים עד שיעורר
 רחמי ה' ותברך שיקמפל על פנימיות
 דפנימיות הקולות שנעלם בהם טוב
 הרבה בחינת קול יך ובהיר ועל-ידי זה
 ירחם עליו וימתיק מפניו הדינים וכו"ל.
 וזה בחינת 'ממעמקים קראתיך ה'
 שאומרים בראש השנה ועשרת ימי
 השובה, שאומרים לפניו ותברך אף-על-
 פי שאין קולנו עולה ופה, אף-על-פירבן
 בעמקי עמקות הקול היוצא מעמק הלב
 בודאי הקול צח ונד, כי בפנימיות
 דפנימיות פל אחד מישראל יך וצח בעינו
 ותברך מאד אפלו הפגום והמלכלך
 במעשיו מאד. כי בכל אחד מישראל יש
 נקודות טובות וקרות וזכות מאד פידוע.
 והו"ה' שמעה בקולי תתנה אונך
 קשובות לקול תתנני", הינו שאנו
 מבקשים שאף-על-פי שאין אנו ופאים,
 אף-על-פירבן ישמע בקולנו ויקשיב אוננו
 לקול תתננינו, כי צריך, בכיבול, לישמע
 ולהקשיב אוננו היטב לקולנו כדי שיברר
 משם קול יך וצח מעמקי עמקים כדי
 להמתיק דינים וכו"ל. וזה בחינת וישמע
 אלקים את נאקתם ויזכר אלקים את
 בריתו את אברהם וכו', הינו שבמצרים
 שהיו ישראל משקעים במו"ט שערי
 ממאף שבודאי לא היה קולם יך כראוי,
 אף-על-פירבן על-ידי רבוי הצעקות
 שצעקו אז, כמו שכתוב שם, ויצעקו בני

קמ"ב

ישראל אל ה". על-ידי זה וישמע אלקים
 את נאקתם ויזכר אלקים את בריתו את
 אברהם את יצחק וכו', שהוא זכות
 אבות, שהוא בחינת וראיתיה לזכר ברית
 וכו' הנ"ל שאוכין לזה על-ידי קול נגינה
 בשהוא נזופות ובבהירות, אבל במצרים
 שלא זכו עדין לקול פזה עוררו רחמי ה'
 ותברך על-ידי רבוי הצעקות עד ששמע
 אלקים את נאקתם ויזכר את בריתו את
 אברהם וכו', דהינו זכות אבות, שהוא
 בחינת וראיתיה הנ"ל וכו"ל. וכן הוא בכל
 זמן, בפרט בראש השנה ויום-כפור וימים
 גוראים שמתמת שאנו יודעין שאין קולנו
 יך וצח, צריכין לצעק בקולות הרבה עד
 שישמע ה' ויבחר משם קול נעים ונד
 להמתיק פל הדינים מעלינו. וזהו בחינת
 מה שאומרים העולם שכולין לבוא לקול
 נגינה נאה על-ידי צעקה והרמת קול
 הרבה, כמו שנהגין המנגנים שקורין
 בלשון אשכנז עד רייסט יך אוים אה
 קול, וכמו שהוא בגשמיות פן הוא
 ברוחניות שאפלו מו שהוא פגום מאד
 ואין קולו יך וצח כלל וכול לבוא לקול יך
 ובהיר על-ידי רבוי צעקות בקולות הרבה
 עד שירחם עליו ה' ותברך וימתיק מעליו
 הדינים על-ידי בחינת וראיתיה הנ"ל:

יח וזה בחינת הקיטל שלובשין
 המתפללין והתוקעים בזימים
 הנזראים, כי הקיטל הוא בנד לבן שהוא
 בחינת לבושין דנהירין הנ"ל, כי השליח
 צבור והתוקע הוא בבחינת צדיק, כי צריך

להיות המבחר מתוך הקהל ועל-כן
 לזכשים בנדים לנדים שהוא הקיטל, פי
 לכן מקבל כל הגניז ועל-ידי זה ממשכין
 בחינת לבושין דנהירין הנזכרים בתורה
 הנ"ל שעל-ידי זה המתקת הדינים וקמו
 שמוכר שם. ועקר המתקת הדינים הוא
 על-ידי אמונת חכמים בבחינת הנ"ל
 שמואמין שכל דבוריהם ומעשיהם אינם
 פשוט אלא יש בהם רזון וכו'. ועל-כן
 צריכין לנסע לצדיקים על ראש השנה, פי
 עקר המתקת הדינים על-ידיהם וכמוכר
 כפר לעיל מזה:

וזה בחינת בנדים לנדים של יום
 הכפורים, שהכל לזכשין בנדים
 לנדים, בחינת "לבושה בתלג הנור", ללפן
 עוונות ישראל בחינת בנדים לנדים של
 הכהן גדול ביום כפור שעל דם עקר
 הפליחה על העוונות שגורמו לבושין
 דקדרינותא בחינת 'לכשו שמנים קדרות
 ושק' וכו', פי בנדים לנדים שמוקבלים כל
 מיני גניז מתקנים כל זה על-ידי העבודה
 של יום-כפור. וזה בחינת 'קרה היא
 מפנינים, שדרשו רבותינו ז"ל שהתלמיד-
 חכם יקר יותר מכהן גדול שזכנם לפני
 ולפנים ומחמת זה ממזר תלמיד-חכם
 קודם לכהן גדול עם הארץ. ועקר
 תלמיד-חכם הוא על-ידי אמונת חכמים
 בבחינת הנ"ל ויש בזה הרבה לדבר:

יש ועקר כל זה געשה בראש השנה
 שהוא התחלת השנה, ואז
 דקא צריכים ביותר לפע לצדיקים

ולהתקרב אליהם ולהאמין שכל מעשיהם
 ודבוריהם יש בהם רזון, פי זה היום
 תחלת מעשיך וכל מעשהו באמונה.
 וכתוב: "כלם בחכמה עשית". ובאמת
 הכל אחד, פי החכמה מקבלים על-ידי
 אמונה דקא, כמו שמוכר במקום אחר,
 כמו שכתוב: "וארשתיך לי באמונה
 [ידעת את ה" (וכמו שמוכר עוד [על הכתוב] ויהי
 דיו אמונה בסיון צ"א). וזה בחינת התקיעות
 כנ"ל, בחינת עורו ישנים מתרדמתכם
 וכו', שאל תטעו פאלו העולם ישן והכל
 בפשיטות על-פי טבע חס ושלום. שנהו
 בחינת שנה סטרא דמותא, פי הנה לא
 ינום ולא ישן שומר ישראל, פי באמת
 כלם בחכמה עשית ומאד עמקו
 מחשבותיך. וכן מנהיג העולם בכל עת
 בחכמה ונפלאה ויהיב חכמתא וסכלנותא
 למביני מדע שהם הצדיקי אמת שלהם
 נתגלו כל הרזון שכל מעשיהם ודבוריהם
 יש בהם רזון ועל דם יכולין להבין גדלת
 ה' מי שבחר באמת להבין ולהשכיל
 שכל העולם ומלאו מלא רזון עמוקין
 בכלל ובפרט בכל עת ועת וכו"ל:

כ ועל-ידי כל זה מתקנין הלבושין
 בחינת לבושין דנהירין וכו'
 וכו"ל. וזה בחינת תקון חטא אדם
 הראשון הנ"ל לכן תקון פגם תברית של
 כל אחד ואחד שגורים נשמות ערטיילאין
 כמוכר, פי מתתקנין על-ידי הלבושין
 דנהירין שמומשיכין על-ידי בחינת הנ"ל
 והעקר בראש השנה על-ידי אמונת

לקוטי הלכות

הלכות הזקת מטלטלין ה

חושן משפט תמט

הכמים בבחינה הנ"ל כנ"ל, כי עקר תקון הברית על-ידי הצדיקי אמת שמלאים רזון בשואבה להאמין בהם בשלמות שעל-ידי זה יוכל להמשיך לבושין לתודע נשמות ערטילאין הנ"ל שגרים על-ידי הטאוי, כי כל מה שהצדיק האמת עושה ומדבר הכל בשביל תקון הנשמות הנ"ל שבוה עוסק ביותר (פמבא במקום אחר) ואי אפשר לכאר כל זה, כי יש גוה נסתרות הרבה. אך כלל הדבר, שעקר התקון על-ידי אמונה בשלמות בהצדיקי אמת בבחינה הנ"ל וכנ"ל:

כא ונמר התקון שהתחיל בראש השנה הוא בשמיני עצרת פידוע, כי אז עקר שלמות היחוד שנעשה על-ידי התקונים שמתקנין הצדיקים ככל שנה מראש השנה עד שמיני עצרת, כי עקר היחוד הוא על-ידי בחינת וראיתיה לומר הנ"ל פידוע ליודעי חז, כי בשמיני עצרת הוא בחינת מלכות דוד משיח שהוא מלכות דקדושה, בחינת 'זה יעצר בעמי' ועל-כן עוסקים בהושענא רבא בספר תהלים, כי דוד בחינת מלכות דקדושה כל עסקו הוא בבחינת תקונים הנ"ל לקשט למטרינותא בבחינת לבושין דנהירין דרזון דאורייתא, שעל-ידי זה עקר תקון המלכות בחינת לבוש מלכות, בחינת 'ה' מלך גאות לבש' וכו' והוא נעים ומירות ישראל, בחינת תקון קול הננון שיהיה בזכות ובכדירות וכו' וכנ"ל, ועל-כן הוא יסד ספר תהלים שעקרו לגלות גדלת

הבורא ותפרך וגדלת התורה וגדלת הצדיקים, כמבאר בכל ספר תהלים, והכל להודיע לכל באי עולם גדלתו של יוצר בראשית שברא הכל בחכמה ונפלאה ויש רזון ועמקות נפלא בבריאתו ובהנהגתו את העולם, כמו שכתוב: "מה רבו מעשיך ה' כלם בחכמה עשית וכו'". וכתוב: "מה גדלו מעשיך ה' מאד עמקו מחשבתך איש פער לא ידע וכו' עד, "צדיק פתמר יפרח וכו'". וכן בפסוקים הרבה וכן מרבה לדבר בשבח הצדיקים ובשבח התורה, כמו שהתחיל ספר תהלים: "אשרי האיש אשר לא הלך בעצת רשעים ובדרך וכו' ובמושב לצים לא ישב", שהם הרשעים החטאים בנפשותם שלא די להם שעושים מה שעושים, רחמנא לצלן, פאשר הם יודעים בעצמם ובמפרסם לעין כל, אף גם הם לצים ומתלוצצים מאנשי אמת וספרי אמת המלאים רזון, ובאפרים בפנימיות רזי התורה לגמרי ורוצים לקרש הכל על-פי פשוטו עד שבאים על-ידי זה לכפירות גמורות פידוע ומפרסם. ועל-כן התחיל גוה ספר תהלים הקדוש להודיע שהעקר להתרחק מהם כי אם בתורת ה' תפצו וכו' והיה פעני שתול וכו' ועל-זה לא יבול. ודרשו רבותינו ז"ל, אפלו שיחת חלין של תלמידי חכמים צריכין למוד, הינו כנ"ל, שכל דבוריהם ומעשיהם של צדיקים צריכים למוד, כי מלאים רזון כנ"ל. וכן מרבה לשבח את הצדיקים כמה פעמים,

כמו שכתוב: "אור זרוע לצדיק וכו'".
 "צדיקים יירשו ארץ וכו'". "וצדיקים
 ישמחו ויעלצו לפני אלקים וכו'". "קול
 רנה וישועה באהלי צדיקים וכו'". וכן
 הרבה. כי כל ספר תהלים נתיסד בשביל
 קיום התורה שבוה עסק דוד שהוא
 בחינת משיח ועליהן הוא חמשה ספרים
 כנגד חמשה חמשי תורה, כי כל עסקו
 בספר תהלים לצעק ולהתפלל לה' ותברך
 לזכות לקום את התורה. וכל תפלותיו
 ושבחיו ותהלותיו הם כנגונים נפלאים
 בזמור ונגון השיר לכל תפלה ושבח
 ותהלה, ומרבה לדבר בשבח התורה
 והצדיקים שהם מאירים ומזהירים מאד,
 כמו שכתוב: "אור זרוע לצדיק וכו'".
 וכתוב: "תאלמנה שפתי שקר הדברות
 על צדיק עתק בגאונה ובו, מה רב טובך
 אשר צפנת ליראיך וכו'". וכייתר מרבה
 בשבח התורה בחמניא אפי, כמבאר
 למענין שם שפלו מלא משבח התורה
 והשתוקקות נפלא לזכות לקיים התורה.
 וכל זה בחינת תקון הלבושין של התורה
 בחינת ענין וחדר לבושה' וכו', שעל-ידי
 זה זוכין לקומה על-ידי שפואמינים בעצם
 נפלאות פנימיות אורה הגדול, וכמו
 שכתוב: "פלאות עדתך על פני נצרתם
 נפשי". (כמבאר במקום אחר על פסוק זה). ועל-ידי
 הם חמניא אפי, דהינו שמונה א"ב, כי
 הכ"ב אתון מא' עד תי"ו נמשכין מסוד
 עולם המלבוש, כמבאר בפתיים. והוא
 מעלת המזמורים שישד בא"ב וכן

הפיוטים שיקרו הקדמונים בא"ב
 להמשיך לבושין קדושים לבושין דגהירין
 הנ"ל, שעל-ידי זה עקר המתקת הדינים.
 והוא בחינת תמיני אפי, בחינת שמונה
 חוטים שבציצית וכל חוט כפול שמונה,
 וזה בחינת שמונה בגדים של הכהן גדול,
 וזה בחינת "ויהי ביום השמיני" דיקא קרא
 משה לאהרן וכו' והלבשו בשמונה בגדי
 כהנה, והוא בחינת שמיני עצרת, הכל
 להמשיך תקון לבושין דגהירין שעוסקין
 בתקון זה מראש השנה עד שמיני עצרת
 כנ"ל, שעל-ידי זה עקר המתקת הדינים
 ויחוד קדשא בריך הוא ושכינתה כנ"ל:

כב וזה בחינת ברפת גשם בשמיני
 עצרת, כי כל התורה הנ"ל
 נאמרה על פסוק: "וראיתיה לזכר וכו'".
 שצאמר על הקשת הנראה בענין ביום
 הגשם. ועל-ידי שמיני עצרת שאז בחינת
 גמר התקון של בחינת וראיתיה הנ"ל,
 על-ידי אז מברכין גשם, כי הגשמים ירדים
 רק על-ידי המתקת הדינים שנעשה על-
 ידי הצדיקים שעוסקין ליחד קדשא בריך
 הוא ושכינתה, כמבאר בזהר הקדוש.
 וכמו שכתוב: "יצד עליו רעו וכו'". שכל
 זה נעשה על-ידי בחינת וראיתיה לזכר
 וכו' הנ"ל, שהצדיקים גומרים תקון זה
 בשמיני עצרת כנ"ל. ועל-ידי גדולים
 הגשמים פתחת המתים, שאז יהיה עקר
 התקון של חטא אדם הראשון שגרים
 מיתה לדורות על-ידי שפנים בכתנות אור
 וגרים פתנות עור, כי פתחלה היו שניהם

לחומי

לקוטי הלקות הלכות הזקת מטלטלין ה חושן משפט תנא

ערמים, כי לא היו צריכים למלבושים
 גשמיים, כי היו מלבושים באורות
 עליונים, כמבאר בדברי רבותינו ו"ל.
 ומחמת שפגם בזה, נגזר מיתה, שהוא
 בחינת הפשטת הלבוש, שהוא הגוף של
 עקשו, כי גם הגוף הוא בבחינת לבוש
 לגבי הגשמה ומחמת הפגם צריכין
 להפשיט הלבוש הזה שינדפד בארץ עד
 שיתהפך ללבוש זך ומאיר ואז יקום
 בתחית המתים, וכמו שכתוב (תהלים סב):
 "ובלם כנגד יבלו, בלבוש תחליפם
 ויחלפו", וכמו שכתוב: "ויתגבבו כמו
 לבוש" (איוב לח). ומחמת שהגשמים
 נמשכין רק על ידי תקון זה, שהוא בחינת
 תקון הקשת בלבושין דנהירין וכנ"ל,
 על-כן גדולים הגשמים בתחית המתים,
 שאז יהיה עקר תקון הלבושין וכנ"ל, כי
 הגשמים הם הפוד המבול שירד על ידי
 פגם הברית שגרמו נשמות ערמילאין
 כנ"ל. ועל-כן יום הגשמים הוא בחינת
 דינים, כמו שאיתא בזהר הקדוש, כי
 נתעורר חם ושלום, הקטרוג של המבול
 חם ושלום, ותתקון על ידי הקשת
 הנראה בענן שעל ידם הגשם, והעקר
 על ידי הצדיק האמת שהוא בחינת קשת
 הברית ועל-כן עד שמיני עצרת אין
 הגשמים סימן ברכה, כי עדן לא נגמר
 תקון הלבושין דנהירין, כי בסבות
 ממשכיין בחינת ענני כבוד, שהם בחינת
 לבושין דנהירין, בחינת בשומו ענן לבושו
 (כמו שכתב בדברי ו"ל במקום אחר) אבל עקר

גמר תקונם הוא בשמיני עצרת שאז גמר
 כל התקונים הנ"ל ואז הגשמים לברכה,
 כי כבר תקנו הצדיקים וכל ישראל
 המאמינים בהם את בחינת הקשת בגנין
 נהירין שעל ידי זה הגשמים לברכה:

כג וזה: "מכנה הארץ זמרת שמענו צבי
 לצדיק ואמר רוי לי רוי לי" וכו'.
 בפסוק זה מבאר כל הבחינות הנ"ל.
 'מכנה הארץ', הינו ארץ ישראל שישם
 עקר הארת הגנין כנ"ל, זמרות שמענו
 בחינת זמר ונגון הנ"ל, שעל ידי זה
 מלבישין בחינת הקשת בגנין נהירין
 כנ"ל. וזהו 'צבי לצדיק', כי הכל תלוי
 בהצדיק, שהוא בחינת קשת וכו' כנ"ל.
 וזה ואומר רוי לי רוי לי, הינו שנודע לו
 שהצדיק מלא ריון כנ"ל. וזהו שפסם: "אוי
 לי בגדים בגדו ובגדו בגדים בגדו" (ישעיה
 ס). הינו פגם הבגדים והלבושים על ידי
 הבגודים, שהם הכופרים בכל זה שעל
 ידי זה נפגם כנ"ל. וכל הפגמים הם
 בחינת פגם הבגדים והלבושין וכנ"ל אבל
 סוף כל סוף פחד ופחת ופח עלוד וכו'.
 כי כל הבגודים יפרחו כמו שפסם שם עד
 "ונגד זקנו כבוד". בחינת תקון הלבושין
 בשלמות שיזכו הצדיקים לעתיד בחינת
 מלבושי כבוד, כי רפי יותנן קרי למאנה
 מכבודתא, כי כל האשר המקנה שיקבלו
 הצדיקים והפשרים הכל יהיה כפי
 הלבושין שיזכו, שהוא סוד חלוקת דרבנן,
 כמובא וכנ"ל:

ראשי פְּרָקִים מֵהַלְכָה הַג' ל

וְזוּה בְּחִינַת "בְּרֵאשִׁית בְּרָא אֱלֹקִים אֶת הַשָּׁמַיִם וְאֶת הָאָרֶץ", בְּרֵאשִׁית -

בְּחֻמְתָּא, וּבְיֵדֵי אֶעֱלֵם בְּחֻמְתוֹ יִתְבָּרַךְ רִוּוּן עֲלֵאֵין בְּכָל פְּרָטֵי הַבְּרִיאָה בְּכָל אִיבָר וְאִיבָר שֶׁל כָּל בְּעֵלֵי חַי וְכָכָל עוֹשֵׁב וְעוֹשֵׁב בְּכָל פְּרָט וּפְרָט. אָבֵל "וְהָאָרֶץ הִיְתָה תְּרוּה וְכֵהוּ וְחֻשֵׁךְ עַל פְּנֵי תְּרוּה" בְּחִינַת אַרְבַּע מַלְכוּתִים, כְּמוֹ שֶׁדָּרְשׁוּ רַבּוֹתֵינוּ ז"ל שֶׁהֵם יוֹגְקִים מִחֻמְתוֹת גְּפִילוֹת שְׂמֵהֶם כָּל חֻמְתוֹת הַחַיּוֹנוּת שֶׁל כָּל פְּאֵי עוֹלָם הֵן שֶׁל הַמְּחַקְרִים וְהַפִּילוֹסוֹפִים, הֵן חֻמְתוֹת שֶׁל שְׂמוֹת וְשִׁקְרָ שֶׁל שְׂאָר בְּנֵי הָעוֹלָם.

וּמִשֵּׁם כָּל הַגְּלוּת שֶׁבָּאוּ עַל-יְדֵי זֶה פִּדְיוֹעַ וְכַמְבָּאָר בְּמִקוֹם אַחַר וְהַעֲקָר הַצָּרָה הִיא עַל-יְדֵי הַחֻשֵׁךְ שֶׁעַל פְּנֵי תְּרוּה שְׂמֵרְפוּ עַל הַגְּלוּת הָאָרֶץ הַזֶּה שְׂנֵקְרָא תְּרוּה, כְּמוֹ שְׂמוּבָא בַּמְדְּרָשִׁים. כִּי עַכְשָׁו נִתְפַּשְׂטוּ חֻמְתוֹת רַעוֹת הַג' ל מְאֹד וְהֵם בְּחִינַת תְּרוּה מִפְּשֵׁי, רַחֲמֵנָא לְעָלָן, אָבֵל 'רוּחַ אֱלֹקִים', דָּא רוּחוֹ שֶׁל מְשִׁיחַ, שְׁהֵם בְּחִינַת צִדִּיקֵי אָמֶת, שְׁהֵם בְּחִינַת מִשְׁחַ מְשִׁיחַ, כְּמוֹ שְׂאִיתָא בַּתְּקוּנִים, 'מְרַחֶפֶת עַל פְּנֵי הַפִּיִם', עַל אֲנָפֵי אוֹרִיתָא, כִּי הֵם בְּחִינַת שְׂרָשֵׁי הַתּוֹרָה וְגִבּוֹהֵין מֵהַתּוֹרָה, כִּי כָּל הַתּוֹרָה נִמְשַׁכֶּת מִהֶם, כְּמוֹ שְׂאִמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ ז"ל, כְּפֹה טַפְּשָׁאֵי אִינְשֵׁי דְקִיָּמוּ מִקְמֵי אוֹרִיתָא וְלֹא קִיָּמוּ מִקְמֵי צוּרָבָא מִרְבְּנָן, כִּי הֵם יוֹדְעִים רִוּוּן עֲלֵאֵין עַד שֶׁכָּל דְּבָרֵיהֶם וּמַעֲשֵׂיהֶם אִינּוּ פְּשׁוּט אֱלֵא יֵשׁ רִוּוּן בְּכָל שִׁיחוֹת חֲלוּן שְׁלָהֶם, בְּכָל דְּבוּר

וּבְכָל תְּנוּעָה וְהַכֵּל בְּשִׁבְלֵי תְּקוּן הָעוֹלָם שְׂאֵי אִפְשָׁר לְתַקְנָם וְלְהַעֲלוֹתָם וְלְהַחֲזִירָם בְּתִשׁוּבָה כִּי אִם עַל-יְדֵי שִׁיחַת חֲלוּן דִּיקָא, כְּמוֹ שְׂמוּבָא בְּמִקוֹם אַחַר. וְעַל-יְדֵי זֶה 'וַיֹּאמֶר אֱלֹקִים יְהִי אוֹר', דָּא רַו, כְּמוֹ שְׂאִיתָא בַּתְּקוּנִים וְכו'. כִּי עַל-יְדֵי אֱלוּ הַצִּדִּיקִים נִתְגַּלִּין וְיִמְאִירִין רִוּוּן בְּכָל פְּרָטֵי הַבְּרִיאָה עַל-יְדֵי שְׂמִיכְנִיסִין אֲמוּנָה גְּדוּלָּה בְּלֵב כָּל הַמְּחַקְרֵינֵי אֱלִיהֶם, וְעַל-יְדֵי זֶה 'וַיְהִי אוֹר וְכו', כִּי עַל-יְדֵי זֶה כָּל תְּקוּן הַבְּרִיאָה שְׂעוּמָתָת עַל אֲמוּנָה, כְּמוֹ שְׂאִמְרוּ, בָּא חֶבְקוֹק וְהַעֲמִידֵן עַל אַחַת וְכו' וְכו' ל':

וְזוּה בְּחִינַת סִפָּה שְׂמֵסֶכְכִין בְּפִסְלַת גִּרְוּן וְיִקָּב, בְּפִסְלַת דִּיקָא בְּחִינַת פִּסְלַת שֶׁל אָרֶץ-יִשְׂרָאֵל שֶׁהוּא בְּחִינַת שִׁיחַת חֲלוּן שֶׁל צִדִּיקֵי אָמֶת, כְּמוֹ שְׂמִיכְבָּר בְּהַתּוֹרָה 'עֲלוּ זֶה בְּנֵיב' בְּסִימָן פ"א לְקוּטֵי א':

וְזוּה בְּחִינַת אַרְבָּעָה מֵינִים שְׂהַעֲקָר הוּא הַאֲתָרוּג שְׂצָרִיד לְהִיזוֹת שְׁלֵם וְהַדָּר מְאֹד, אָבֵל אֵין מְכַרְכֵּין כִּי אִם עַל הַלּוּלָב, כִּי הַלּוּלָב, שֶׁהוּא פְּפוֹת הַמְּרוֹם, זֶה בְּחִינַת הַצִּדִּיק בְּעֲצוּמוֹ, כְּמוּבָא. בְּחִינַת צִדִּיק כְּתִמָּר יִפְרָח וְהוּא מְקַשֵּׁר אֱלֹו עֲנַף עֵין עֲבוֹת, שְׁהֵם תֵּלֵת אֲבָהּוֹן, שְׁהֵם שְׂרָשֵׁי וְכֻלָּל כָּל הַצִּדִּיקֵי אָמֶת. וְעַרְבֵי נַחַל, שְׁהֵם בְּחִינַת פּוֹשְׁעֵי יִשְׂרָאֵל, וְעַל-יְדֵי זֶה הוּא מְאִיר בְּהַאֲתָרוּג שֶׁהוּא מַלְכוּת דְּקִרְשָׁה שֶׁהוּא הַתְּגַלּוּת אֱלֹקוֹתוֹ יִתְבָּרַךְ בְּחִינַת כְּבוֹד הַדָּר מַלְכוּתוֹ שְׂמִתְגַּלָּה עַל-יְדֵי

לקוטי הלכות

הלכות הזקת מטלטלין ה

חושן משפט תנ

תלמידיו הפשרים, על-ידי תורתו ושיחותיו הקדושות שמאיר בהם, ועל-פני עקר ההדור הוא בהארתו, כי הצדיק בעצמו אין לנו בו שום תפיסה כלל רק משיחותיו הקדושות ותורתו הקדושה מבינין שראוי להאמין בו, שעל-ידי זה נמשך עקר האמונה בה' יתברך ותורתו הקדושה שנמשך בכל דור ודור רק על-ידי הצדיק האמת הגדול במעלה:

וזה בחינת הדר באילנו משנה לשנה, בחינת "ויהושע בן נון נער לא ימיש מתוך האהל", ובראי בפשיטות אינו מוכן, כי הלא היה צריך לאכל ולעשות צרכי גופו בודאי, אך מנדל אמונתו שכל דברי רבו הם רזין, על-ידי זה אפלו בשלא היה אצלו לא היה ימוש מתוך אהל, כי בכל מה שעשה ודבר היה זוכר את רבו. וזה בחינת אתרוג פרי עץ הדר, שעקר ההדור מה שדר באילנו, בחינת אילנא רבא ונקרא, שהוא רבו הקדוש, הוא דר בו משנה לשנה, בחינת לא מש מתוך אהל, ועקר על-ידי אמונת חכמים בבחינה הנ"ל שידע שכל דבריו ותנועותיו הם מלאים רזין עלאין, שעל-ידי זה בכל מה שמתנהג עמו מוצא בו דברי רבו ורמזיו, כמו שמוכא בסימן קפ"ו על ענין החסידים הפשרים שבבחינת קור"ה וכו', ענין שם:

וזה בחינת תפון הברית שעקר התפון צריכין להגשמות דאולין ערמילאין הנפזרים והנפוצים וכו' שצריכין לקבץ

גדחיהם לארץ-ישראל וכו', שבזה עוסק ביותר הצדיק האמת על-ידי שיחותיו הקדושות וכו', כי הם צריכין לבושין דגהירון, שזה עקר התפון:

לבושה בתלג חור, ללבן עונות ישראל בחינת בגדים לבנים של הפהן גדול ביום-כפור וחמש פעמים היה מחליף מבגדי זהב לבגדי לבן וכו', בגדים לבנים מקבלים כל הגניזין ועל ידם עקר הפליחה על העונות שגורמו לבושין דקדרינותא, בחינת "לבשו שמים קדרות ושק וכו'", כי בגדים לבנים שמקבלים כל מיני גניזין מתקנים כל זה על-ידי העבודה של יום-כפור. יקרה היא מפנינים מכהן גדול שנגנס לפני ולפנים שדרשו רבותינו ו"ל לענין ממזר תלמיד-חכם קודם לכהן גדול עם הארץ עקר תלמיד חכם על-ידי אמונת חכמים בבחינה הנ"ל:

ראש השנה "זה היום תחלת מעשיך". "וכל מעשהו באמונה", צריכים להמשיך אמונת חכמים הנ"ל. וזה בחינת התקיעות, כמו שמבאר שם, בחינת עורו ישנים מתרדמתכם שלא תטעו חס ושלום, פאלו העולם ישן, כי הנה לא יגום ולא יישן שומר ישראל, כי פאמת בלם בחכמה עשית וכן מנהיג העולם בכל עת בחכמה ונהיב חכמתא וסכלנותא למביני מדע שהם הצדיקי אמת שלהם נתגלו כל הרזין כמו שהורה גם נבוכדנצר וכו' וכן בכל דור ודור רואין

לה

הדבור כנ"ל, ושרש העשירות והנפש הכל היה מן הארץ כנ"ל בבחינת תוצא הארץ נפש חיה שהוא בחינת הדבור, בחינת "ויהי אדם לנפש חיה" כנ"ל. ועל כן מי שאין לו קרקע אינו אדם, כי עקר גדר האדם, שהוא מדבר, הוא על ידי הקרקע כנ"ל. ועל כן הקרקע אין לה חזקה עד שלשה שנים, כי זה ידוע כשגולד ונתחדש לאדם חיות ונפש חדשה או הקלפה קדמה לפירי תמיד והקלפה מתחה על הפרי ומקטרת ואינה מנחת לקבל הפירי עד שמושברין אותה. וזה בחינת שלש שנים הראשונים שבהם יש פח להמערער לערער והם בבחינת שלש שני ערלה שאין פח להקלפה. ועל כן הם שלש שנים כנגד שלש קלפות הטמאות לגמרי וצריך להמתין אלו השלש שנים ואחר כך נתגלה הפירי ויכולין לאכלה. וכמו כן לענין חזקת קרקע בשלש שנים הראשונים יש להם פח לערער, כי כל הערעורים וההכחשות הם מן שלש קלפות הנ"ל שהם טמאות לגמרי, כי השקר הוא הרע והטמאה לגמרי, וכמוכא בדברי רבנו גרוי יאיר (סימן א), ועל כן באלו השלש שנים יש פח לערער כנ"ל. אבל אחר כך שוב אין להם פח ואין נתגלה ונתפסם האמת, ואין הקרקע בחזקתו מאחר שפכר עברו שלש שנים, שהם בחינת שלש שני ערלה כנ"ל. וגם מחמת זה הם שלש שנים כנגד בחינת האמת שהוא כולל משלש פדוע,

נפלאות ה' ונוראותיו עלי ידי הצדיקי אמת וכו':

ועוד צריכין לדבר בזה ולבאר כל זה:

הלכות חזקת קרקעות

הלכה א

חזקת הקרקעות שלש שנים, על פי מה שכתב רבנו גרוי יאיר (סימן סט) ומוכא לעיל כמה פעמים, כי שרש הנפש בעשירות ועקר העשירות הם הקרקעות, כי כל מיני עשירות ואפלו כסף וזהב, הכל יוצא מן הארץ והארץ הוא שרש כל הנפשות, כמו שכתוב: "תוצא הארץ נפש חיה". נמצא, כשקונה קרקע נתוסף לו חיות ונפש. וזה שאמרו רבותינו ו"ל (קמות ס), כל מי שאין לו קרקע אינו אדם. כי גדר האדם הוא מדבר, ודינו שיש לו פח הדבור וכוה הוא מכלל מן החי ונקרא אדם, והדבור הוא הנפש, כמו שכתב רבנו גרוי יאיר, כמו שכתוב: "ויהי האדם לנפש חיה". ותרוממו, לרוח ממללא, ושרש הנפש הוא בעשירות כנ"ל. נמצא, שעקר פח הדבור שעל ידי זה נקרא אדם הוא על ידי עשירות. וזה בחינת (משלי יח) "העשיר יענה עזות", כי עזות ותקף הדבור הוא על ידי עשירות כנ"ל. וזה בחינת (משלי ח) "שמעו פי נגידים אדבר". שעל ידי הנגידות והעשירות על ידי זה

לקוטי הלכות

הלכות חזקת גרוגרות ב

חושן משפט תנה

כי אמת הוא בחינת יעקב, שהוא כולל מכל השלשה אבות. ועל פן צריך להחזיק שלש שנים, שפשעוברים שלש שנים בלא ערעור או נכנע הרע והשקר כנ"ל ונתפסם האמת שכולל משלש כנ"ל, ואזי אחר שלש שנים התקבע בחזקתו, כי כבר עברו שלש שנים שבהם נימת השקר כנ"ל ואזי נתגלה ונתפסם האמת כנ"ל. וזה שאמרו רבותינו ז"ל: עד תלת שנים אינש מודה בשטריה מפי לא מודה, כי עד שלש שנים הוא מברח בודאי להיות נזהר בשטרו כדי שלא יוכל המערער לערער, כי בשלש שנים הראשונים יש פח להשקר כנ"ל ועל פן צריך להיות נזהר בשטרו, כי השטר הוא

תורה שבכתב, שהוא בכל הבחינות משלשת, כמו שאמרו רבותינו ז"ל (שם) (ח): 'צריך רחמנא דיהיב לן אורחין תליתאה ביום תליתאה וכו'. כי התורה היא בחינת אמת שכולל משלש להכניע ולבטל השקר, שהוא בחינת שלש שני ערלה שלש קלפות כנ"ל ועל פן בשלש שנים הראשונים שהם בחינת שלש שני ערלה, בחינת קלפה הסודמת לפני מחיב להזהר בשטרו, שעל ידי זה מבטלים ומכניעם, אבל מפי לא מודה, כי בשעוברים שלש שנים הראשונים בלי ערעור כבר נכנע ונתבטל ואחר כך אין לו אחיזה ועל פן אין צריך להיות נזהר בשטרו עוד כנ"ל:

הלכה ב

גם פן בבחינה זו, כי השטר הוא כתב אמת שבכתב לאמת ולראיה, והוא בבחינת תורה שבכתב, שהוא בחינת "כתוב ישר דברי אמת" (קהלת י), בחינת תורת אמת, בחינת יעקב שהוא בחינת אמת, כמובא שיעקב הוא בחינת תורה שבכתב. ועל פן הכתב עומד לאמת ולראיה, כי הכתב הוא בחינת תורה שבכתב, שהוא בחינת אמת, שהוא מבטל ומכניע השקר ועל פן עד שלש שנים, שאז יש אחיזה להשקר, הוא מחיב להיות נזהר בשטרו כדי לבטל השקר שיש לו אז אחיזה כנ"ל ועל ידי הכתב מבטלו כנ"ל, כי הכתב הוא גם פן כנגד שלש קלפות הנ"ל, שהם בחינת שלש שני ערלה כנ"ל, כי הכתב הוא בחינת

א ענין שלש שנים חזקה בקרקעות, עד שלש שנים אינש מודה בשטריה וכו' ועקר החזקה הוא דוקא על ידי אכילת פרות הקרקע בשלש שנים על פי המאמר 'ואלה המשפטים' המדבר מאמונה בסימן ז', עין שם כל המאמר. כי אמונה היא בחינת ארץ ישראל תפלה ועל ידי אמונה תבוא הנאלה וכו' ואי אפשר לזכות לאמונה כי אם על ידי אמת ולזכות לאמת הוא על ידי העצות שמקבלין מהצדיק, כי כליות יועצות וכו' ועל ידם מקבלין מהצדיק בחינת פלה רוע אמת, ועל ידי זה באים לאמונה, ועל ידי זה תבוא הנאלה, וזה

דף קמ"ח

בחנית "ואנכי נטעתיך שורק בלה זרע אמת וכו'". ומפי השכל שמקבלין מהצדיק על ידי העצות הם מתחלקין לחלת טפין, ענן שם כל זה היטב:

ב והנה כל הנרקעות הם בחינת אמונה, בחינת "שכן ארץ ורעה אמונה" (תהלים ט), כי כל הארצות מתמצית ארץ ישראל הם שותין וארץ ישראל היא בחינת אמונה, כ"ל, ובפרט הפרקע שהוא ברשות ישראל, שהיא בבחינת ארץ ישראל, כי בכל מקום שישראל יושבין שם היא קצת בחינת ארץ ישראל כמובא במקום אחר, ועל כן הפרקע שהיא ברשות ישראל אפלו בחינת לארץ הוא בבחינת ארץ ישראל בחינת אמונה וכו'ל. ועל כן עקר קניית הפרקע והזקתה הוא על ידי שטר דיקא, כי השטר הוא בחינת אמת, בחינת "בלה זרע אמת" ה"ל, הנמשך על ידי בחינת בליות יועצות, שעל ידי זה זוכין לאמונה, כי עקר השטר הוא על ידי שני עדים החתומין בו. ותרין סהדין הם בחינת תרין סמכי קשומ, כמובן בתקוניים, בבחינת "על פי שני עדים יקום דבר", יקום דבר, דיקא, כי הם סומכין ומקמיין הדבר, כי הם בחינת סמכי קשומ. וזה שאמרו רבותינו ו"ל, אין עדות אלא בעמידה. ותרין סמכי קשומ זה בחינת בליות יועצות, כי הם בחינה אחת פידוע. והשטר הוא בחינת אמת, כי השטר עומד לאמת ולראיה, כי אותיות הפכת

של השטר של ישראל העומד לאמת ולראיה הם בבחינת בלה זרע אמת הנמשך מהצדיק, כי בחינת "בלה זרע אמת" הוא בחינת כ"ב אתון פידוע, אבל עקר קיום השטר אינו אלא בחוקמיו, כמו שאמרו רבותינו ו"ל שהם השני עדים שהם בחינת סמכי קשומ בחינת בליות ה"ל, שעל ידם דיקא יכולין לקבל בחינת בלה זרע אמת, שהיא בחינת כ"ב אתון, שהם בחינת אותיות הפכת של השטר. ועל כן על ידם דיקא עקר קיום השטר כ"ל:

ג וזה בחינת "וכתוב ישר דברי אמת" (קהלת יב). כי שטר של ישראל הוא בחינת כתב ישר דברי אמת, הינו בחינת בלה זרע אמת ה"ל הנמשך על ידי בחינת הכליות שהם בחינת תרין סהדין כ"ל ועל ידי כתב השטר, שהוא בחינת אמת כ"ל, על ידו דיקא קונין הפרקע ומחזיקין בה, כי הפרקע היא בחינת אמונה ואי אפשר לזכות לאמונה כי אם על ידי אמת כ"ל, כי כתב השטר של ישראל הוא בבחינת תורה שבכתב, שהוא בחינת תורת אמת, כי כפה דיני תורה יש בהשטר וכמה דינים נלמדין מלשון השטר ועל כן השטר נקרא ספר, כמו שכתוב (דברים לב): "וכתוב בספר וחתום". ועקר עומד לאמת ולראיה, ועל כן הוא בבחינת תורת אמת שהיא בחינת תורה שבכתב פידוע. ועל כן הפרקע, שהיא בחינת אמונה, בחינת תורה שבעל

דף קמ"ח

לקוטי הלכות

הלכות הנזקת קרקעות ב

חושן משפט תנו

פה, עקר קנייתה ותזקתה על ידי השטר, כי תורה שבכתב מאיר לתורה שבעל פה, כי כל המטלטלים שבעולם כלם הם בחינת ניצוצי נשמות היצאים מאמונה, כי אמונה מקור כל הנשמות וכל המשא ומתן שבעולם מה שאחד קונה ומוכר לתברו הכל הוא בשביל ברורי הניצוצות הנ"ל ועקר הברור על ידי אמונה, כי אמונה מכררת הברורים, כמובא במקום אחר. ועל פן בקניית המטלטלין אין צריך כתב לראיה, כי עקר קנייתם, שהוא ברורים ותקונם, הוא על ידי בחינת אמונה, שהיא בחינת תורה שבעל פה ועל פן אין צריך כתב על מטלטלין, אבל הקרקע היא בעצמה בבחינת אמונה כנ"ל ושם אין שך ברור, אדרבא, כל הברורים על ידה כנ"ל. ועקר המשא ומתן בקרקעות, דהינו מה שמוכרין וקונין קרקעות הוא רק מחמת שהאמונה בעצמה היא, ככבול, בגלות, ועקר גלותה כדי שתברר ברורים כידוע ובשביל זה יש מכירה וקנין בקרקעות בעצמן, כי על ידי המשא ומתן שקונין ומוכרין את הקרקע ויוצאת מרשות לרשות, על ידי זה היא מכררת בכל פעם ברורים חדשים ועולה כון הגלות. וזה בחינת "והארץ לא תמכר לצמיתות כי לי כל הארץ", כי לי דיקא, כי הארץ היא בבחינת אמונה ועל פן לא תמכר לצמיתות כי אם לפי שעה עד היובל כדי לברר ברורים חדשים אצל הלוקח, כי כל

הברורים הוא על ידי אמונה, שהוא בחינת קרקע כנ"ל. וזה בחינת נכסים שאין להם אחריות נקנין עם נכסים שיש להם אחריות, דהינו קנין מטלטלין אב קרקע שהוא הקנין המועיל ביותר, כי כל קניות המטלטלין הוא בשביל ברורי הניצוצות ועקר הברור על ידי אמונה ועל פן נקנין המטלטלין על ידי הקרקע, כי הניצוצות מתבררין על ידי האמונה כנ"ל ועל פן הקרקע בעצמה אינה נקנית ונזקת כי אם בשטר, דהינו כתב ישראל שהוא בחינת תורה שבכתב, כי הקרקע בעצמה, שהיא בחינת אמונה בעצמה, ככבול, אינה יכולה לעלות ולצאת מרשות לרשות כי אם על ידי בחינת תורה שבכתב שהוא בחינת השטר, כי בכל פעם שהקרקע יוצאת מרשות המוכר להקנה היא בחינת עליית האמונה, כי יוצאת מרשות המוכר לרשות הקונה כדי לברר שם ברורים חדשים ועל ידי זה הוא עקר עלייתה מן הגלות כשתגמור לברר. נמצא, שבכל פעם שיוצאת הקרקע מרשות לרשות הוא בחינת גאולה, כי מכררת על ידי זה ברורים חדשים שעל ידי זה תשלם האמונה ותבוא הגאולה. וזה שמוכר בתורה כמה פעמים לשון הגאולה בקניית ומכירת קרקע, כמו שכתוב: "גאולה תהיה לו וכו'". וכן הרבה כמה פעמים, כי הוא בחינת גאולה כנ"ל, כי בכל פעם שיוצאת הקרקע, שהוא בחינת אמונה,

מ'רשות לרשות כדי לברר ברורים חדשים כנ"ל, היא מתקרבת אל הנאמא כנ"ל וזה שרמו ה' ותברך לירמיה הנביא ענין הנאמא על ידי קניית קרקע, כמבאר שם בירמיה שבעת שהלכו ישראל בגלות אמר לו השם ותברך (ירמיה לב): "הנה הנמאל בן יודך בא אלך לאמר קנה את שדי וכי". וקנה את השדה ובשרו ה' ותברך על ידי זה שעתידין להנאל וקני שדות, כמו שכתוב: "שדות בכסף יקנו וכי". ולכאורה הדבר תמוה, מפני מה רמו לו את הנאמא על ידי זה דיקא, על ידי קניית שדה? אך באמת קניית שדה בעצמה מרמו על בחינת הנאמא כנ"ל, ועל כן הפרקע, שהיא בחינת אמונה, אינה נקנית ונתחזקת ביד הקונה כי אם בשטר שהוא בחינת תורה שבכתב, בחינת אמת, שעל ידי זה באים לאמונה: ד וזה בחינת שלש שני חזקה שאז נאמן בלא שטר, כי אמונה הוא בחינת תפלה ועל ידי התפלה מתנהגין כל הפוכבים והמזלות שהם שנים עשר מזלות כנגד שתיים עשרה גסחאות, כמובא בדברי רבנו ז"ל (ספין טו), והשנים עשר מזלות שמקבלין מהתפלה הם כנגד שנים עשר חדשי השנה. נמצא, שהתפלה שכלולה משנים עשר שבטים, שתיים עשרה גסחאות, היא כלולה משנים עשר מזלות, שנים עשר חדשי השנה, ויש שלש תפלות ביום והם כנגד שלש טפין שמתחלקת הטפה בחינת פלה

זרע אמת לתלת, ועל ידי זה הוא קיום האמונה, שהיא בחינת תפלה כנ"ל וכנגד זה הם שלשה תפלות כנ"ל, כי כל התפלות הם בחינת פלה זרע אמת הנמשכין מהצדיק חי עולמין וכנגד זה הם ח"י ברכאן דצלותא, כי הם בחינת אמת שהוא כלול מתלת אבהן, כי אמת הוא בחינת יעקב שכלול מתלת אבהן שהם בחינת שלש תפלות כמובא. נמצא, שהשלש תפלות הם בחינת אמת, בחינת פלה זרע אמת הנ"ל הנמשך מהצדיק, הינו בחינת תלת טפין הנ"ל. וזה בחינת שלש שני חזקה שעל ידם מחזיקין בפרקע שהיא בחינת אמונה, כי שלש שני חזקה הם כנגד שלש תפלות תלת טפין הנ"ל, כי כל תפלה כלולה משנים עשר חדשי השנה כנ"ל. נמצא, ששלש שנים כנגד שלש תפלות, שהם כנגד תלת טפין הנ"ל. וכשהוא מחזק בפרקע שלש שנים כנ"ל, זה ראיה שהפרקע, שהוא בחינת אמונה, היא בחזקתו מאחר שהיא כבר אצלו שלש שנים, שהם בחינת שלש תפלות כנגד שלש טפין, שעל ידי זה עקר קיום האמונה כנ"ל. נמצא, ששלש שני חזקה הם בבחינת שלש תפלות, בחינת תלת טפין, שהם בחינת פלה זרע אמת כנ"ל. ועל כן אין צריך עוד לשטר, כי השטר הוא בחינת אמת כנ"ל והשלש שני חזקה הם גספן בחינה זו ממש, בחינת פלה זרע אמת, שהוא בחינת השטר כנ"ל. ועקר החזקה בשלש שנים

לקוטי הלכות

הלכות חזקת קרקעות ג

חושן משפט תנמ

הוא על-ידי אכילת פרות דוקא, כי הפרות גדלים על-ידי הגשמים והגשמים באים על-ידי אמונה, כמבאר שם במאמר הנ"ל גם פרות הקרקע בעצמם, דהיינו מה שהארץ עושה פרות הוא רק על-ידי אמונה, כמובן בדברי רבנו ז"ל במקום אחר (סימן ה' לקושי - ב). כי אמונה הוא בחינת ארץ זרועה וכן להפך, כי פגם אמונה הוא בחינת ארץ לא זרועה וכו' ועל-כן אכילת פרות הקרקע בשלש שנים היא לראיה שזכה לבחינת אמונה כנ"ל, ועל-כן על-ידי זה הקרקע בחזקתו:

הלכה ג

חזקת קרקעות הוא בשלש שנים בשאוכל פרות הקרקע שלש שנים רצופים בלא מתאה או הקרקע היא בחזקתו ואין שום מערער יכול לערער עוד:

א על-פי התורה המתחלת בחצירות וקול שופר' בלקוטי מוה"ר"ן הראשון (סימן ה) ענין שם כל התורה:

והכלל, שעל-ידי שעושין המצוות בשמחה מהמצווה בעצמה, על-ידי זה זוכין לידע בין קדם גזר דין לאחר גזר דין, כי המצוות הם קומה שלמה והם מחיין כל השלשה קומות שהם עולם שנה נפש וכו'. ולכוא לשמחה הוא על-ידי רעמים שהם מפשיטין עקמימות שבלב ואז זוכה

לישרת לב שעל-ידי זה זוכין לשמחה, כמו שכתוב: "ולישרי לב שמחה". ורעמים הם בחינת תפלה בכת וכו' ועקר הרעמים הם מבבורות וכו' וצריך לפנות את המחין מהקמות חיצוניות וממחשבות ורות מחמין שלא יחמיץ את חקמתו בחקמות חיצוניות ובתאוות כפי פשיציא את הקול ויפגע במוח ויתעבד ממנו רעם, אבל בשאין מוח פנוי ממחשבות חיצוניות מחמין אין קולו נשמע ואין נעשה מקולו בחינת רעמים, גם ישמר יראתו שממנו תוצאות הקול וכו' והעקר לשמר מוח שלא יחמיץ. והוא "גער תנת קנה" כדאיתא בזהר קנה חי"ת תשבר ותעשה מננה ה"א ותעשה מאותיות חמין מצה, הינו שלא תחמיץ חקמתך וכו' וכו' וצריך לשתף הגבורות בחסדים שמאלא בימינא וכו', כי עקר התגבורת על-ידי האהבה, כמו שכתוב: "שב לימיני וכו'". ענין שם כל זה היטב:

ב וזה בחינת חזקת קרקעות שלש שנים, כי כל הערעורים והפסכוסכים שיש על קרקע ישראל הם נמשכין מבחינת הערעורים שיש על ארץ ישראל, כי בכל מקום שישראל דרים שם הוא בחינת ארץ-ישראל, כי הם מקדשין כל המקומות שהם יושבים בהם בבחינת ארץ-ישראל, כמו שכתב רבנו ז"ל בהתורה 'חדי רבי שמעון' (סימן סא), וכמו שכתוב: "כי הפיצותים בגוים וורתים בארצות ואהי להם למקדש מעט".

הנ"ל שעקרום על-ידי קדשת המוח על-ידי ששומרים את המוח מחמוץ, הינו ממשחשבות זרות וכו' פנ"ל, ועל-ידי זה זוכין לארץ-ישראל ולגורש הקלפות המערערים משם בבחינת צדיקים וירשו ארץ. וצדיק הוא מאן דנמיר ברית. ועקר שמירת הברית הוא על-ידי קדשת המוחשבה, הינו לשמור מוח מחמוץ שלא יחמוץ את חכמתו במחשבות זרות והרהורים חס ושלום, כי מחשבות רעות הם בחינת חמוץ, בחינת חית קנה, כמבאר שם, שזהו בחינת גער חית קנה, עין שם. נמצא, שמשחשבות זרות הם בחינת חית קנה וחית קנה הם עשו וישמעאל, כמבאר בדברי רבותינו ז"ל. ועשו וישמעאל הם הקלפות החופין על ארץ-ישראל בגלות הנה שעקר יניקתן מפגם הברית, פגם המחשבה שנקרא חמוץ, בחינת חית קנה הנ"ל, כי שני הפרושים על חית קנה הנ"ל הם אחד וזה תלוי בזה, כי חית קנה, שהוא קנה החית של חמוץ, שהוא בחינת חמוץ המוח, הינו מחשבות זרות, והו' בעצמו בחינת עשו וישמעאל שנקראין חית קנה שניקתם רק משם מבחינת חמוץ המוח, מפגם המחשבה. וכמו שאיתא בתקונים, אוקירו לנשיכו וכו'. ואוקירו דלהון לנטרא טפה קדמאה לבת זוגה וכו' דפסלת דאברהם ויצחק גרם דישתעבדון אמין דעלקא בכניהון וכו'. נמצא, שעל-ידי פגם המחשבה נמשך גלות עשו וישמעאל,

וכמבאר בדברי רבותינו ז"ל בכמה מקומות. ועל-כן בכל מקום שאחד מישראל קנה אזה קרקע ומחזיק בה, הוא בחינת ארץ-ישראל פנ"ל וכל הערעורים שיש על הקרקע הם בחינת הערעורים שיש על ארץ-ישראל, כי יש שבעה עממין שהם הקלפות החופין על ארץ-ישראל שמהם נמשכין כל הערעורים והפסוקים וכל המריבות שיש על קרקע איש הישראל, שהוא בחינת ארץ-ישראל פנ"ל. והו' בחינת "ויהי ריב בין רעי מקנה אברם ובין רעי מקנה לוט והכנעני והפרזי או בארץ", שעל-ידי שהיה אז עדין אחיות השבעה עממין בארץ, על-ידי זה היה ריב ומחלוקת שהם ערעורים ופסוקים שיש על ארץ-ישראל. וכן הוא תמיד בכל דור ודור שאיריבין לגרש אחיות הקלפות מארץ-ישראל ועל-ידי זה מבטלין ריב ומחלוקת משם וזוכין להחזיק בחלקו שיש לו בארץ, כי כל אחד מישראל יש לו חלק בארץ ואפלו עכשו בגלות שאנו רחוקים מארץ-ישראל, אף-על-פי-כן בכל מקום שישראל יושבין שם אפלו בחוץ-לארץ הוא גס-פן בחינת ארץ-ישראל פנ"ל. ועל-כן אפלו בחוץ-לארץ אי אפשר להחזיק בקרקע בשלוח בלי ערעור ומחלוקת עד שמגרשוין אחיות הקלפות משם, הינו בחינת הקלפות החופין על ארץ-ישראל פנ"ל ולגרש המערערים מארץ ישראל הוא על-ידי בחינת רעמים

לקוטי הלכות

הלכות חזקת הקרקעות ג

חושן משפט תסא

אי אפשר לבוא לארץ-ישראל כי אם על-ידי שנתהרין מהמוזן פנ"ל:

ד ובשנתהרין מחמין, הינו מחמין המוח, על-ידי זה

נעשין רעמים ועל-ידי זה זוכין לשמחה של מצוה שמחיה כל השלשה קומות שהם עולם שנה נפש פנ"ל. וזה בחינת

שלוש שני חזקה שהם פנגד שלשה קומות הנ"ל שמקבלין חיות על-ידי השמחה של

מצוה שזוכין על-ידי רעמים שעקרן תלויים בקדשת המוח מחמין, שעל-ידי זה

זוכין להחזיק בארץ-ישראל ולגרש כל הערעורים והמריבות משם שנמשכין

בלם מהקלפות החופין על ארץ-ישראל שהם בחינת שבעה עממין, ובגלות הזה

הם בחינת עשו וישמעאל פנ"ל, כי עקר חזקת הקרקע הוא אכילת פרות והפרות

שפקרקע הם החיות של הקרקע ועקר גדולם וחייתם הוא על-ידי השמחה

שהוא החיות של כל דבר, וזה שכתוב (תהלים יט): "ישמחו וירננו לאמים וכו' ארץ

נתנה ויבולה". כי יבול הארץ הוא על-ידי השמחה שמחיה הפל ועל-ידי בשעת

גדול הפרות ואסיפתם הוא שמחה גדולה, כמבאר בכמה פסוקים, כמו

שכתוב ביואל: "ובני ציון שמחו וגילו בה" כי נתן לכם את הגשם וכו'". וכמו

שכתוב (ישעיה ט): "שמחו לפניך בשמחת פקציר". וכמו שכתוב: "בא יבא ברנה

נשא אלמתיו". ועל-ידי כשאוכל פרות הקרקע שלש שנים זהו בחינת שפכר

שהם שולטין עכשו על ארץ-ישראל, ועל-ידי אי אפשר להחזיק בקרקע ולגרש הערעורים משם כי אם על-ידי שפוגרשין הקלפות החופין עכשו על ארץ-ישראל שהם בחינת עשו וישמעאל. וזה תלוי בקדשת המחשבה על-ידי שנתהרין מחמין, הינו מחמין המוח, בחינת גער חית קנה וכו' פנ"ל:

ג ועל-ידי סמכה התורה ירשת ארץ ישראל למצות אכילת מצה

ואסור חמין, כמו שכתוב: "ותיה כי וביאך ה' אל ארץ הפגעני והחתי וכו' שבעת ימים תאכל מצות וכו' ולא יראה

לך חמין וכו'". הינו פנ"ל, כי אי אפשר לקח ארץ-ישראל מיד השבעה עממין

שהם הפגעני וכו' שהיתה הארץ בדם אז כי אם על-ידי מצות מצה ואסור חמין

שהוא בחינת שנתהרין שלא להחמין המוח במחשבות רעות פנ"ל:

ועל-ידי תכף כשיוצאין ממצרים, דהינו בפסח, צריכין לזהר ממשוהו

חמין, כי עקר יציאת מצרים הוא לצאת ממצרים ולבוא לארץ-ישראל, כי עקר

יציאת מצרים היה בשביל זה כדי שיבואו לארץ-ישראל, כמו שכתוב: "אני ה'

אלקיכם אשר הוצאתי אתכם מארץ מצרים לתת לכם את ארץ פנען וכו'".

וכמבאר עוד בכמה פסוקים, כי מצרים הוא הפך ארץ-ישראל וצריכין לצאת

ממצרים ולבוא לארץ-ישראל ועל-ידי צריכין אז לאכל מצה ולזהר מחמין, כי

101

נמשך בחינת החיות הנמשך מהשמחה כנ"ל, שעל-ידי זה עקר גדול הפרות ונמשך שלש שנים רצופים שהם כנגד השלש קומות הנ"ל וכשנמשך השמחה בכל השלש קומות כבר נתפסלו כל הערעורים וכל המריבות, כי אי אפשר להמשיך השמחה כי אם על-ידי רעמים שנעשו על-ידי קדשת המזבח מחמץ, על-ידי שמשברין חית קנה הנ"ל שעל-ידי זה משברין ומבטלין קלפת עשו וישמעאל, שעל-ידי זה שמשברין אותן נתפסלו כל הערעורים כנ"ל. נמצא, כשאוכל פרות הפרקע שלש שנים זה מורה שכבר נתפסלו מפרקע זו כל הערעורים הנמשכין מחית קנה, מעשו וישמעאל, שהם בחינת חמץ כנ"ל, כי כבר זכה לבחינת השמחה המחיה כל השלש קומות שהם בחינת שלש שנים שכל החיות וכל הפרות נמשכין משם, שזה נמשך מרעמים שתלוים בבטול החמץ, בחינת חית קנה הנ"ל כנ"ל:

הוא ארץ-ישראל ועל-ידי אותה דרישה וכו'. נמצא, שעקר הגשמים שהם בחינת רעמים הם בארץ-ישראל, כי הרעמים הם בחינת תפלה בכה, כמו שכתוב שם ותפלה בכה הוא בחינת פח מעשיו שעקר קדשת ארץ-ישראל הוא על-ידי זה וכמבאר בהמאמר 'על אשר מעלתם' (ס"ז טח) וכו'. כי עקר התפלה הוא בארץ-ישראל, כי שם עקר עלויות התפלות. ועקר הרעמים נעשין כשגזזרין מחמץ דיקא ועל-יפן אי אפשר לזכות לארץ-ישראל כי אם על-ידי קדשת המחשבה שעל-ידי זה מגרשין הקלפות המערערין מישים שמשים נמשכין כל הערעורים וכו' כנ"ל:

ו זוהו בחינת ראש השנה, יום הכפורים, סכות, שמיני עצרת. כי בראש השנה אז נעשין הרעמים הנ"ל שהם בחינת תפלה בכה וכמבאר בהתורה הנ"ל, שזהו בחינת שופר של איל, אילו של יצחק, בחינת בקולות וברקים עליהם נגלית ובקול שופר וכו', עין שם. ועל-יפן עקר קדשת ארץ-ישראל תלויה בראש השנה, כמו שכתוב: "למטר השמים תשטה מים ארץ אשר ד' אלקיך דורש אותה תמיד עיני ה' אלקיך בה מראשית השנה ועד אחרית שנה". כי הרעמים שהם בחינת גשמים בחינת למטר השמים תשטה וכו', שעל-ידי זה עקר קדשת ארץ-ישראל כנ"ל אלו הרעמים נעשין בראש השנה שהוא בחינת גבורות

ה כי עקר ארץ-ישראל תלויה ברעמים, כי רעמים הם בשביל הגשמים. וכמו שאיתא שם בזהר המובא בהתורה הנ"ל, בדין אפיק טפין טפין וכו'. ועקר הגשמים הם בארץ-ישראל, כמו שאמרו רבותינו ז"ל (תענית י"ד): ארץ-ישראל שותה תחלה, כמו שכתוב "למטר השמים תשטה מים, ארץ אשר ד' אלקיך דורש אותה" ודרשו רבותינו ז"ל, וכו' כל הארצות אינו דורש וכו'? אלא העקר

לקוטי הלקות

הלקות הזאת נרמעות ג

חושן משפט תסג

שמשם הרעמים שהם בחינת קול שופר, שעל-ידי זה נמשך קדשת ארץ-ישראל, בחינת "תמיד עיני ה' אלקיך בה מראשית השנה וכו'":

ו זכיום הכפורים או נפשט עקמימיות שבלב, שזהו בחינת סליחה ובטול עוונות, שהם בחינת עקמימיות שבלב, בחינת "לבי סחרחר" (תהלים לח). וזיום הכפורים או נתבטליו ונתחליו כל העוונות, שהם עקמימיות שבלב, כי ראש השנה התחלת התשובה, כי ראש השנה הוא יום ראשון לעשרת ימי תשובה ואז מעוררין הרעמים על-ידי השופר כנ"ל ועל-ידי זה מתחילין להפשיט העקמימיות שבלב, דהינו לבטל העוונות על-ידי התשובה של עשרת ימי תשובה. וזיום הכפורים הוא הגמר והסוף ואז נתחליו כל העוונות ונתבטליו לגמרי ואז זוכין לישרת לב, בחינת "ולישרי לב שמחה", שזה נמשך מקדשת הפחשבה, שזהו עקר קדשת הברית, בחינת צדיק. וזהו שאומרים בכניסת יום הכפורים: "אור זרוע לצדיק ולישרי לב שמחה". אור זרוע לצדיק, זהו בחינת שמירת הברית, פידוע, שזהו זוכין רק בשגוהרין מאד מחמוץ, הינו שלא יתחמוץ מחו בהרהורים ומחשבות זרות, ועל-ידי זה נעשין רעמים. שמפשיטין עקמימיות שבלב וזוכין לישרת לב, בחינת ולישרי לב שמחה כנ"ל:

ועל-כן עקר שלמות התפלה הוא ביום הכפורים, כי אז זוכין לחמש תפלות שהם בחינת חמשה ענויים, שהם בחינת חמש קולות כמבאר בפגנות. וכל זה נמשך על-ידי הרעמים שזוכין בראש השנה שנעשין על-ידי שגוהרין מחמוץ ועושין מחית של חמוץ ה' של מצה וה' היא בחינת קולות הנ"ל שהם בחינת חמש גבורות, כמבאר בפגנות, שזהו בחינת קול הרעמים, שהוא בחינת גבורות, שזהו בחינת החמש תפלות, חמשה ענויים, שבלם הם בחינת חמש גבורות, חמשה קולות, בחינת קול הרעמים שנעשין על-ידי ה' של מצה על-ידי שמשברין מחשבות רעות ורהרהורים שהם חמוץ המוח, שזהו בחינת שמירת הברית, שעל-ידי זה זוכין לשמחה כנ"ל, בחינת "אור זרוע לצדיק ולישרי לב שמחה" וכו' ל:

ח ובסבות זוכין לקבל השמחה הגדולה שנומשכת על-ידי הישרת לב שזוכין בראש השנה ויום הכפורים, בחינת "ולישרי לב שמחה" כנ"ל. ועל-כן תקף אחר ראש השנה ויום הכפורים נעשה סבות שהוא זמן שמחתנו הינו השמחה הנ"ל שזוכין על-ידי הרעמים שמפשיטין עקמימיות שבלב שזוכין לזה בראש השנה ויום הכפורים כנ"ל:

ט ועקר השמחה היא שיהיה שמחתו מהמצוה בעצמה ויהיה העולם הבא שלו בהמצוה בעצמה עד

תק"ט

והמקופים של כל הבחינות, כמבאר בפונות, ועקר ההתנגדות הוא על-ידי החסדים, כמבאר בהתורה הנ"ל בסופו, עני שם. ועל-כן או עקר השמחה על-ידי שמשוכין או כל החסדים, שעל-ידי זה ההתנגדות כנ"ל:

י וזהו בחינת שמיני עצרת, שאז, כביכול ה' יחברך שמוח עמונו, כמבאר בפונות, כמו שכתוב בפרוש רש"י (פסוקי חט, טו): 'בבקשה מכם עכבו עמי עוד יום אחד', הינו כי אז נכללין כל השמחות יחד בחינת איהו בוקיפו ואנן בשיפולי כפי שמחתו בן שמחתנו, בחינת 'שמח ה' במעשיו' - 'שמח ישראל בעושיו' כמבאר שם בהתורה הנ"ל. כי באתעריאת דלתתא אתער לעלא, הינו כי בכל שבעת ימי הסבות זכינו להמשיך השמחה עלינו לשמח בה' לשמח בהמצוות בעצמן להמשיך שמחת העולם הבא, בחינת סבה, בעולם הזה, לתוד המצוות. וזהו בחינת שמחת בית השואבה ששמחין מאד בעת ששאבו המים לנסוד ההג, שאז היה עקר השמחה שלא נראה דגמתה, כמו שאמרו רבותינו ז"ל: מי שלא ראה שמחת בית השואבה וכו'. כי עקר השמחה נמשכת מהמים, שהם בחינת רעמים, בחינת "אל הכבוד הרעים ה' על מים רבים" (תהלים טו) שמשם עקר השמחה ועל-כן מרבין בשמחה גדולה או בשאיבת המים דיקא, כי משם עקר השמחה כנ"ל ואחר-כך

שלא ירצה שום שכר עולם הבא בשכיל המצוה רק העולם הבא שלו הוא תכף ומיד בעולם הזה בהמצוה בעצמה שעושה, כמו שמבאר שם. וזהו בחינת סבה שאז עקר השמחה בחינת זמן שמחתנו, כי סבה הוא בחינת עולם הבא, כמו שכתוב: "וסבה תהיה לצל יומם" (ישעיה ד). שזהו נאמר על עקמא דאתי, כי סבה הוא בחינת בינה אלא דמסבא על גנין, ובינה הוא עקמא דאתי כידוע, הינו שבאלו הימים אחרי ראש השנה ויום הכפורים אנו זוכין לישוב בסבה ולשמח או בתכלית השמחה, כי אנו זוכין עכשו להמשיך בחינת עולם הבא שהוא בחינת סבה בעולם הזה, שזהו עקר השמחה בשזוכין להמשיך העולם הבא בעולם הזה, שזהו בחינת סבה שהוא בחינת עולם הבא שאנו זוכין עכשו לישוב בה בעולם הזה ובה אנו מראין מה שזכינו בראש השנה ויום הכפורים לסליחת עוונות ולהפשיט עקמומיות שבלב עד שאנו זוכין להרגיש שמחת העולם הבא בהמצוות בעצמן שעושין בעולם הזה, שזהו בחינת סבה, שהוא בחינת עולם הבא שאנו זוכין עכשו לישוב בה. ועל-כן אז הוא זמן שמחתנו, כי זה עקר השמחה כשמרגישין העולם הבא עכשו בחינת בינו תתן שכרו וכו' כנ"ל בהתורה הנ"ל:

כי עקר השמחה זוכין בסבות, כי אז נמשכין כל החסדים הפנימיים

לקוטי הלכות

הלכות הזמנת קרמעות ג

חושן משפט תסה

בשמיני עצרת ושמיחת תורה, או ה' ותברך שמוח עמנו, בחינת ישמח ה' במעשיו שאומרים או בשעת הקפות, ואז נכללין כל השמחות יחד שתופסין התורה ושמוחין עמה, כי אנו שמוחין עמו והוא שמח עמנו יחד. בחינת איהו בוקיפו ואנן בשיפולי כפי שמחתו פן שמחתנו פנ"ל, כי אנו אוהוין התורה בשעת השמחה להורות שכל שמחתנו הוא רק התורה בעצמה, כי כל שמחתנו היא מצוות התורה בעצמן שאנו זוכין לעשות וכוה לבד אנו שמוחין, שזהו עקר שלמות השמחה פנ"ל:

יא וזה בחינת נטילת ארבעה מינים בספות זמן שמחתנו, כדי להמשיך השמחה של מצוה הנ"ל, שהוא בחינת עולם הפא לתוך הלב, כי אף-על-פי שזוכין להמשיך בחינת עולם הפא בעולם הזה וימרגישין בדתו בחינת עולם הפא, העקר הוא להרגיש השמחה בחינת עולם הפא בתוך הלב, כמו שכתוב במאמר הנ"ל. ועקר השמחה הוא בלב, כמו שכתוב: "נתת שמחה בלבי". כי האדם בעצמו כלול מכל העולמות פידוע ויש בהאדם בחינת עולם הפא ועולם הזה שהם בחינת ראש וגוף, כי הראש, שהוא הדעת הקדוש שבמח, הוא בחינת עולם הפא, כי עקר עולם הפא הוא השגת הדעת, בחינת כי תמלא הארץ דעה לדעת את ה' וכו', והגוף הוא בחינת עולם הזה. ועל-פן עקר הבחירה

הוא בתוך הלב שהוא בתוך הגוף שיש בו שני חללים חלל הימיני וחלל השמאלי ששם משפן שני היצרון, יצר טוב ויצר הרע שהם בחינת יצר מחשבות לב פידוע ועל-פן העקר להמשיך הדעת הקדוש לתוך הלב בבחינת וידעת היום והשבות אל לבבך שצריכין להמשיך הדעת לתוך הלב, כמו שכתב רבנו ז"ל במקום אחר. והיו בחינת ספה וארבעה מינים שמקמינן בספות זמן שמחתנו, כי הכל בשביל השמחה, כי ספה הוא בחינת עולם הפא פנ"ל שאנו ממישיכין על-ידי מצות ספה בחינת עולם הפא לתוך העולם הזה כדי שנופח לשמחה הנ"ל להרגיש השמחה בחינת העולם הפא בתוך המצוות בעצמן, אבל עדן אנו צריכין להמשיך השמחה לתוך הלב, כי אפשר שרגיש בחינת עולם הפא במחו ודעתו, אבל לא בלבו והעקר הוא להרגיש השמחה בלב, כמו שכתב רבנו ז"ל שם ועקר השמחה הוא בלב פנ"ל. ולזה אנו נוטלין ארבעה מינים ומנענעין בהם בכל השישה קצוות וכל הנענעעים עד טבורא דלפא כדי להמשיך השמחה מהמח אל הלב, כדי להרגיש השמחה בעולם הזה ממש, שהוא בחינת הגוף, שהוא בחינת שש קצוות, כי על-ידי הנענעעים ממישיכין הארת החסדים לתוך הגוף ומשם אל האתרוג בחינת מלכות, כמבאר בפננות. ועקר התגלות השמחה הוא על-ידי החסדים פנ"ל ועכשו ממישיכין החסדים

לתוך הגוף והלב שהוא בחינת אתרוג, כי אתרוג דא לבא, כמו שאיתא בזהר הקדוש. ועל ידי המשכת החסדים לתוך הלב על ידי זה ממשיכין השמחה לתוך הלב, כי עקר השמחה על ידי החסדים כנ"ל ואז פשוטין להרגיש השמחה בלב. והו עקר שלמות השמחה שזוכין לשמחה של עולם הבא בעולם הזה ממש בתוך הלב שבחלל הגוף שהוא בבחינת עולם הזה כנ"ל. וזה שכתוב, "ולקחתם לכם ביום הראשון פרי עץ הדר וכו' ושמחתם לפני ה' אלקיכם וכו'". כי עקר השמחה על ידי הארבעה מינים שעל ידי זה ממשיכין השמחה של מצוה לתוך העולם הזה, לתוך הגוף שזוכה לעשות כל המצוות בכל השנה בשמחה גדולה מהמצוה בעצמה עד שלא נרצה שום עולם הבא בשכר המצוה, רק כל שמחתנו יהיה המצוה בעצמה, שזה עקר השמחה כנ"ל:

פרותיו מהעין החיים על ידי המצוות ומעשים טובים שזכה לסגל בעולם הזה בבחינת בא יבא ברנה נשא אלמתיו וגו', זרעו לכם לצדקה וקצרו לפי חסד. נמצא בעולם הזה הוא הזריעה והנטיעה ובעולם הבא הוא זמן אסיפת הפרות, אכל מי שזוכה לעשות המצוות בשמחה הנ"ל עד שאין רוצה שום עולם הבא רק כל העולם הבא שלו הוא המצוה בעצמה. נמצא, שפורגש טעם הפרי בתוך העין הנטוע בעצמו, שזהו בחינת אתרוג שטעם עצו ופריו שזה, כי מרגישין טעם הפרי, שהוא בחינת עולם הבא, בתוך העין הנטוע בעצמו, שהוא בחינת עולם הבא כנ"ל, כי על ידי מצות אתרוג ומינוי זוכין לזה כנ"ל:

יג ועל כן סכות הוא חג האסיף בזמן שאוספין הפרות לבית, והו בחינת "בא יבא ברנה נשא אלמתיו" שהוא ראשי תבות 'נביא', בחינת קבול שבר, כמבאר בהתורה הנ"ל, כי אנו ממשיכין השמחה הנ"ל בזמן האסיף להורות שאנו מרגישין עכשו בעולם הזה את השמחה של המצוה בעצמה בחינת עולם הבא, שהוא בחינת אסיפת הפרות, בחינת "בא יבא ברנה וכו'" כנ"ל, ואנו זוכין להמשיך זאת בעולם הזה, כי אנו שמחין בהמצוה בעצמה ומרגישין העולם הבא שהוא בחינת אסיפת הפרות גם בעולם הזה כנ"ל:

יב ועקר הוא האתרוג שהוא פרי עין שטעם עצו ופריו שזה, הינו שזוכין שהעולם הבא והעולם הזה הכל אחד, כי מרגישין בהמצוות העולם הבא בעולם הזה, כי עולם הזה שעושים בו המצוות הוא בחינת העין שעושה פרות ועקר אכילת וטעם הפרות מקבלין בעולם הבא, כי היום לעשותם ומחר לקבל שברם, ועל כן העולם הזה כמו שזרעין או נטעין עין עושה פרי ואחר כך לעתיד בעת קבול השבר וזה לקבל

לקוטי הלכות

הלכות הזקת מרמעות ג

חושן משפט תמו

ועל-כן מסבכין בפסלת דיקא, כי הפסלת והאכל מרמזו על העולם הזה והעולם הבא, כי עקר הפרות והאכל נזכה לעולם הבא, כמו שכתוב (ישעיה סח): "הנה עבדי יאכלו". וכמו שכתוב: "תערוך לפני שלחן וכו'". אבל העולם הזה הוא בחינת פסלת, בחינת מוץ ורחבן שחופין על המאכל, שהוא בחינת קלפה הקודמת לפירי שצריכין לשבר הקלפה שהוא בחינת העולם הזה כדי לזכות להפרי, שהוא קדשת המצוות, בחינת עולם הבא, שאז יקבלו הצדיקים שכרן שהוא בחינת גוף הפרי כנ"ל. ועל-כן סבה שמרמזו על עולם הבא שזוכין בעולם הזה להרגיש בעשית המצוות בעצמן את העולם הבא כנ"ל, על-כן מסבכין בפסלת ואסור לספק בהאכל בעצמו, להורות שאין אנו רוצין שום שכר עולם הבא שהוא בחינת אכילת הפרות, רק אנו מרגישין בהעולם הזה בעצמו, שהוא בחינת פסלת, אנו מרגישין את שמחת העולם הבא, שהוא בחינת סבה שעושין מפסלת דיקא כנ"ל:

ועל-כן סוד הספה וארבעה מינים בלם הם ממיין הצומח מן הארץ, כי צמיחת הארץ היא בחינת שמחה, בחינת השמחה וירגנו וכו' ארץ נתנה ויבולה כנ"ל:

וזה בחינת מה שאמרנו רבותינו ז"ל שאתרוג דר באילן שלש שנים, כי אתרוג הוא בחינת שמחה הנ"ל שמחהה כל השלש קומות עולם שנה נפש כנ"ל,

שזהו בחינת שלש שני חזקה שבהם נתבטלין כל המעשרים, שזהו בחינת שלש שני ערלה שצריכין לעבר על האילן קדם שאוכלין מפורתיו, כי קדם שעוברין שלש שנים יש עדן אחיות הקלפות הנמשכין מחינת קנה הנ"ל, אבל כשהפרות גדלים כבר שלש שנים, כבר נתבטל חית קנה, שהוא בחינת הקלפות, שהם המעשרים וכו' כנ"ל ואז נמשך השמחה בשלמות בכל השלש קומות, ואז הפרות ראויים לאכילה, כי הפרות הם בחינת השמחה שאין מהכריים מאחיות עשו וישמעאל, בחינת חית קנה הנ"ל כי אם בשלש שנים שהם בחינת שלש קומות, כי כל שנה הוא קומה שלמה ושלש שנים הם שלש קומות כנגד בחינת עולם שנה נפש כנ"ל, כי כל קומה בלולה מכל השלש פדווע. ועל-כן צריכין לעבר על הפרות שלש שנים כדי לדחות בחינת חית קנה הנ"ל ולהמשיך השמחה בכל השלש קומות שאז דיקא ראויים לאכלם, כי נתבררים מן הקלפות, שהם בחינת בעצבון האכלנה, כי בשלש שנים הם שלש ראשי שנים והעקר הוא ראש השנה שאז נדחה חית קנה כנ"ל, כי אז נעשין רעמים הנ"ל כנ"ל. וזהו בחינת שלש שני חזקה שבהם נדחין המעשרים והחולקים כנ"ל

ועל-כן אתרוג דר באילן שלש שנים, להורות שעל-ידי אתרוג נמשך חיות לכל השלש קומות הנ"ל שחיותם

על־ידי שמחת המצוות, שזוהו בחינת ארתורג כנ"ל:

הַלְבָּה ד

חֻזְקַת קַרְקָעוֹת הוּא בְּשֵׁלֶשׁ שָׁנִים, כִּי עַד תֵּלֶת שָׁנִין מִזְדַּהֵר בְּשִׁטְרִיהַ מִפִּי לֹא מִזְדַּהֵר:

הַעֲנִין כִּי אֵיתָא בְּסִימָן פ"ב (לקוטי חלק א) כִּי כָּל הַחֲרָפוֹת נִמְשָׁכִין מִהַשְׁלָשָׁה קְלָפוֹת שֶׁהֵם בְּחֵינַת שְׁלֹשׁ שָׁנֵי עֶרְלָה וְעַל־יְדֵי הַשְׁתִּיקָה שִׁשּׁוֹתְקוּן וְאִינֵם מְשִׁיבִים לְמַחְרְפֵיהֶם, עַל־יְדֵי זֶה נִכְלָלִים בְּבְחֵינַת חֲשֵׁמ"ל, שֶׁהוּא מְכַנְּעַ הַשְׁלֵשׁ קְלָפוֹת, בְּחֵינַת שְׁלֹשׁ שָׁנֵי עֶרְלָה הַנ"ל:

וְעַל־כֵּן הַחֻזְקָה הוּא בְּשֵׁלֶשׁ שָׁנִים, כִּי בְּשֵׁלֶשׁ שָׁנִים הֵרֵאשׁוּנִים עֲדוּן

צָרִיד לְחֹשׁ מַעֲרָעוּרִים וְסַכְסוּכִים שֶׁהֵם בְּחֵינַת חֲרָפוֹת קְטָמוֹת וּמְרִיבוֹת הַבָּאִים מִבְּחֵינַת שְׁלֹשׁ שָׁנֵי עֶרְלָה, בְּחֵינַת שְׁלֹשׁ קְלָפוֹת שֶׁמְשִׁם כָּל הַחֲרָפוֹת כַּנ"ל, שֶׁהֵם בְּחֵינַת עֲרֵעוּרִים וְסַכְסוּכִים שֶׁמַּעֲרָעְרִים עֲלָיו וּמַחְרְפִין אוֹתוֹ שֶׁהַשְּׂדֵה בְּגוּלָה אֲצִלוּ וְכִיּוֹצֵא, וְעַל־כֵּן עַד תֵּלֶת שָׁנִין צָרִיד לְהוֹדְהַר בְּשִׁטְרִיהַ, כִּי עֲדוּן לֹא נִכְנָעוּ וְנִתְבַּטְּלוּ בְּחֵינַת הַשְׁלֵשׁ שָׁנֵי עֶרְלָה הַנ"ל שֶׁמֵּהֵם כָּל הַחֲרָפוֹת, שֶׁהֵם בְּחֵינַת עֲרֵעוּרִים כַּנ"ל, עַל־כֵּן צָרִיד לְשִׁמּוֹר הַשְּׂטָר, אֲבָל אַחַר שְׁלֹשׁ שָׁנִים אֵין צָרִיד לְזַהַר בְּשְׂטָר, כִּי כָּבֵר נִכְנָעוּ הַשְׁלֵשׁ שָׁנֵי עֶרְלָה בְּאֵלוֹ הַשְׁלֵשׁ שָׁנִים וְאֵן הַשְּׂדֵה מִחוּזְקַת בְּדוּ וְהַעֲקָר הוּא כִּשְׁשִׁתַּק

הַמַּעֲרָעֵר כָּל הַשְּׁלֹשׁ שָׁנִים וְלֹא עֲרֵעֵר וְלֹא מִחָה כָּלֵל, שֶׁאֵן דִּיקָא יֵשׁ לוֹ חֻזְקָה, כִּי עַל־יְדֵי הַשְׁתִּיקָה שִׁשּׁוֹתַק שְׁלֹשָׁה שָׁנִים, עַל־יְדֵי זֶה כָּבֵר נִתְבַּטְּלָ אַחִיזוֹת הַשְּׁלֹשׁ שָׁנֵי עֶרְלָה שֶׁהֵם בְּחֵינַת חֲרָפָה מִקְרָקַע זֹאת, כִּי הַשְׁתִּיקָה הִיא בְּחֵינַת חֲשֵׁמ"ל שֶׁמְבַטֵּל הַחֲרָפָה שֶׁמְשִׁם כָּל הָעֲרֵעוּרִים כַּנ"ל וְעַל־כֵּן עָשָׂר הַחֻזְקָה כִּשְׁשִׁתַּק כָּל הַשְּׁלֹשׁ שָׁנִים וְלֹא מִחָה כָּלֵל, אֲבָל אִם עָשָׂה מִחָאָה, אֲפִלוּ בַעֲיָרוֹ בְּרַחוּק מֵאָה פֶּרְסָאוֹת, נִתְבַּטְּלָה הַחֻזְקָה, כִּי עָשָׂר הַחֻזְקָה עַל־יְדֵי הַשְׁתִּיקָה שֶׁמְבַטֵּלֶת הַחֲרָפָה, שֶׁמְשִׁם כָּל הָעֲרֵעוּרִים כַּנ"ל, וּמֵאַחַר שֶׁלֹּא שִׁתַּק וּמִחָה אֲפִלוּ בְּרַחוּק מִקוּם, כָּבֵר נִתְבַּטְּלָה הַחֻזְקָה וְכַנ"ל:

הַלְבָּה ה בְּהַלְבוֹת חֻזְקַת מִפְּלִטְלִין הַלְבָּה ה אוֹת ט:

הַלְבוֹת נִזְקֵי שְׂבָנִים

הַלְבָּה א

תִּקְנֵנו חֲכָמִים בְּמַה תִּרְחֻקוֹת שֶׁצָּרִיד הָאָדָם לְהִרְחִיק מִחֲבָרוֹ שֶׁאֲסוּר לוֹ לַעֲשׂוֹת בְּשָׁלוֹ עַד שִׁירְחִיק שְׁעוֹר הֵרֵאוּ, כִּגוֹן לְהוֹצִיא זֶו מִשׁוּם הַזֶּקֶ רְאִיָּה, אוֹ הַעֲמֵדֶת סֶלֶם אֲצֵל שׁוֹכְבוֹ שֶׁל חֲבָרוֹ. וְכִיּוֹצֵא כְּפִי הַדִּינִים הַמְבֹאָרִין בְּשִׁלְחַן עֲרִיד:

א כִּי אֵיתָא בְּדַבְרֵי רַבְנֵי בְּמֵאמָר וְיֵאמָר בְּעו" (סִיפּוּן טו) שֶׁיֵּשׁ שְׂדֵה שְׁגוּלִים

לקוטי הלכות

הלכות נזקי שכנים א

חושן משפט תסט

בה אילנות, דהינו נפשות, והבעל השדה משגיח עליהם להשקותם ולגדלם וכו' ולהרחיקם שעור הראוי שלא יבחישו זה את זה, ענין שם:

והנה אלו האילנות, שהם שרשי הנפשות, הם בחינת עשירות, כדאיתא בפמ"ק ג'ז'ה סימן סט, שהעשירות הוא בבחינת ענפי האילנות ובהם גדלים הנפשות, וזהו בחינת הרחקות שגורו חכמים שצריך האדם להרחיק ממונו ממומן חברו כדי שלא יזיק אותו, דהינו מאחר שהמומן הוא שרש הנפש בחינת האילנות, על-כן צריך להרחיק בינו ובין ממון חברו כדי שלא יבחישו אחד את חברו על-ידי שיתקרבו ביותר משעור הראוי ועל-כן רב אלו הרחקות הם בקרקעות, כי שם עקר שרשי הנפשות בבחינת תוצא הארץ נפש תיה פנ"ל וזהו גם-כן אסור ג'ז'ה, כדי שלא יכנס אחד בגבול חברו צריך לעשות גבול והרחקה בין ממונו לממון חברו שהיא בחינת הרחקות האילנות שלא יבחישו זה את זה פנ"ל וזה בחינת (ישעיה ה) "היו מגיעי בית בבית, שדה בשדה יקריבו וכו'", שהנביא מוכיח אותם על שהתקרבו זה לזה ולא עשו גבול והרחקה ביניהם בשעור הראוי פנ"ל:

וזה בחינת אסור השנת גבול שהוא דיקא בארץ-ישראל, כי עקר שרשי הנפשות ישראל הם בארץ-ישראל פ'ד'ע.

ת"ת ט"ז

ועל-כן שם צריך לזהר ביותר שלא יכנס אחד בגבול חברו חס ושלום, כי הוא פלאים וערבוניא שמעורבבין יניקת האילנות פנ"ל:

ב וביותר עשו הרחקה מהזק ראה, כי איתא שם בפמ"ק ג'ז'ה שיש פח בהתקדה לגול ממון חברו, ענין שם. ועקר התאנה והתקדה הוא על-ידי ראית העין, כמו שכתוב: "ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם". כי העין רואה והלב חומד, כמו שאמרו רבותינו ז"ל. ועל-כן על-ידי ראית העין יוכל לגול חברו ולהזיקו על-ידי הפגאה והתאנה והתקדה שפאה על-ידי ראית העין כי יש פח בהתקדה לגולו ולהזיקו חס ושלום פנ"ל. גם עקר פגם הברית תלוי בעינים והוא עקר הרע וזה בחינת רע עין שמוזק מאד, כי הרע נאחז ביותר בעינים מחמת שישם נאחזו פגם הברית פנ"ל ועל-ידי פגם הברית באין כל הקללות, כמו שכתב רבנו שם על פסוק: "ראה אנכי נתן לפניכם היום ברכה וקללה". ועל-כן בלעם שהיה רע עין בכל מה דאסתפל אתלמיא פנ"ל. ועל-כן יוסף שהיה שומר הברית, על-כן לא שלט בורעו עין הרע פנ"ל. גם איתא שם בפמ"ק ויאמר פעו הנ"ל שבשהאילנות שהם הנפשות, הם כתקונן ועושיין רצונו יתברך, או עיני בעל השדה מאירות, בבחינת 'שדה צופים, ולהפך נחשכין עיניו חס ושלום, בבחינת 'שדה בוכים', ענין שם. ועל-כן ביותר

צריכין האילנות שיהיו נשמרין מרע עין כדי שלא לפגם ולהחשיך עיני בעל השדה חס ושלום, כנ"ל, כי אור עיניו הם כפי תקון האילנות כנ"ל:

ג וזה ששמכו רבותינו ז"ל גזקין אצל נשים, כי העשירות הוא בבחינת האשה כדאיתא שם בבבלי הדרוש של גולה, והגזול את חברו, כאלו בא על אשתו ממש עין שם, ועל-כך נסמך סדר גזקין, שהוא דיני ממונות והרחקת הנזק אצל סדר נשים, כי הם בחינת אחת, כי הן הן האילנות והענפים, כמבאר שם הטוב, עין שם. וזה שאמרו רבותינו ז"ל

(שבת לא): חסן זה סדר נשים, כי חסן הוא ממון, כמו שכתוב: "ויהי החסון לבערת". ופרש רש"י, הממון, הוא בבחינת האשה, בחינת נפש כנ"ל:

הלקות שתפנים בקרקע

ד וזהו גם-כן שהצריכו לבנות פתל בין השתפין שחלקו, משום הזק ראיה כנ"ל. וזהו שאמרו: 'הכל כמנהג המדינה', כי יש שבזנין פתל עבה ששה טפחים ויש חמשה טפחים וכו'. כי החרקה שבין החולקין היא בבחינת הרחקת האילנות שלא יכחישו זה את זה ועל-כך משתנה לפי המקום, כי יש מקום שצריך הרחקה ביותר כדי שלא יכחיש זה את זה. ויש שאין צריך הרחקה כל כך בדרך האילנות כנראה בחוש שאין כל האילנות ולא כל המקומות שוין בהרחקה

שבין האילנות, כי יש מקומות ואילנות שהם מכחשים ביותר זה את זה וצריך הרחקה יתרה וכן להפך, כמו כן לענין הרחקה בין השתפנים החולקים שהוא גם-כן בבחינת הרחקת האילנות כנ"ל על-כך משתנה החרקה לפי המקום. וזה שאמרו כמנהג המדינה כנ"ל, כי לכאורה קשה, למה ישתנה המנהג בין המקומות בעיני הפתל הלא אין צריך הפתל כי אם שלא יראו זה את זה ודי במחצה כל שהוא?! אך הוא בבחינת הנ"ל בשביל הרחקה שלא יכחיש זה את זה וזה משתנה לפי המקום כנ"ל:

ו יש לרמוז בזה במה שאמרו רבותינו ז"ל במשנה, השתפין שרצו בו בזנין את הפתל וכו' והפעם משום הזק ראיה על-פי מה שכתב רבנו ז"ל (סימן כג), שתקון להנצל מתאות ממון הוא להסתפל על שרש השפעת הממון וישם הוא פלו אור צח וכו' פתי יסור להתאות לממון הנשמי וכו', עין שם. גם איתא בדרברי רבנו במקום אחר במאמר 'בודאי' שכתבו דבי אהונא (בסימן כה) שבהממון מלבש גזנין על-אין והם בחינת פתל, בחינת כ"ז ת"ל שהוא בחינת שם הקדוש שמשם הגזנין והוא תל שהכל פוגין בו והכל תאבין להסתפל בו. וזהו השתפין שרוצין לחלק, ואזי צריכין לשמור מהזק ראיה, אזי בזנין את הפתל הנ"ל, שצריכין לתקן ולבנות בחינת הפתל הנ"ל, שכל עיניהם יביטו ויסתכלו רק על אותו הפתל, דהיינו

לקוטי הלכות

הלכות נזקי שכנים א

חושן משפט תעא

בחנית הגנני עלאין המלכשין בהמזון פנ"ל, ואזי בודאי לא יזיק אחד את חברו בהזק ראיה, כי הזק ראיה הוא רק מרע עין, דהינו שהוא מקנא את חברו ומתאנה למזון חברו, ועל ידי זה עינו רעה בשל חברו ומזיקו ועל-כן התקון הוא בגני הפתל הנ"ל, שהוא בחנית גנני עלאין, בחנית השרש שבקנשה ובשסתפל לשם בודאי לא יסתפל ולא יחמד כלל מזון חברו ולא יזיק אותו בעין רעה פנ"ל. ועל-כן דיקא בשרוצין לחלק צריכין להשתדל לעשות תקון בגני הפתל פנ"ל, אבל כל זמן שהם בשתפות אין צריכין לשמור מהזק ראיה, כי עקר יעקת הסמרא אחרא שהוא הרע הוא ממחלקת, פמוכא בדברי רבנו במה פעמים. ועל-כן בשרוצין לחלק, או צריכין תקון משום הזק ראיה, שהוא רע עין שזינקתו ממחלקת, אבל בשם באחדות ובשתפות אזי אין לו פח פנ"ל:

הלכות חלקת שתפות

ה זכנ כל המחצות קרוין פתלים על שם זה, כי איתא בדברי רבנו (שם סימן סה) שבשרוצין להסתפל על התכלית, שהוא פלו טוב, פלו אחד, אזי צריכין לצמצם ולכונן הראות לכלי להסתפל מן הצד לכלי להסתפל כלל על חזו דהאי עלמא. ואזי יכולין להסתפל על התכלית, עין שם היטב. ועל-כן המחצות שהם גדרים גדר ומצמצמן הראות לכלי

להסתפל על החוץ לכלי לפזר הראות פחוז דהאי עלמא רק לכונן ולצמצם הראות אל הבית פנימה, ועל ידי זה יכולין להסתפל על התכלית פנ"ל, ועל-כן הבית הוא מקום משמר ושם הוא השראת הקנשה, כי בחוץ הוא מקום שלימת החיצונים, אבל בבית שורה הקנשה, פמוכא וכדאיתא בדברי רבנו ז"ל (סימן יח) שיש בחנית הר שדה ובית ועקר הקנשה היא בבחנית בית, עין שם. וכמו שכתוב (ישעיה סו): "לך עמי בא בחדריך וסגור דלתיך בערך". כי הבית המקף מחצות שמצמצם הראות ועל ידי זה מסתכלין על התכלית פנ"ל וזה עקר הקנשה, כי משם נשפעות ונמשכות כל הקנשות ועל-כן בבית שורה הקנשה ועל-כן הוא מקום משמר מן החיצונים, כי על ידי שמצמצמן הראות ומסתכלין על התכלית נמשך קנשה ונתגורשין החיצונים, ובשביל זה נקראת המחצה פתל בחנית פ"ו ת"ל הנ"ל שהוא בחנית הגנני עלאין, בחנית שם הקדוש, תל שהכל פונין ומסתכלין בו שהוא בחנית הסתכלות על התכלית שהוא נעשה על ידי המחצה שמצמצמת הראות פנ"ל ובשביל זה נקראת המחצה בת"ל. על שם התכלית שיכולין להסתפל בו על ידי מחיצת הפתל פנ"ל:

ו וזה שכתב רבנו גרו יאיר (סימן רסו) שצריך לבנות הבית בחכמה, בבחנית "בחכמה וינה בית", ואזי נשפיען

לשם כל ההשפעות. וכשפוגמין בזה ואין
 בונין הבית בחכמה או מתמסכן עין שם.
 הינו שצריך לבנות הבית בכונה זו כדי
 להקשיד לתוכו חכמה, דהינו שעל-ידי
 מחצות הבית יבון הראות להסתפל על
 התכלית ומשם נמשכן כל החכמות
 כדודו ומשם נשפעין כל ההשפעות, כי
 כל ההשפעות באין על-ידי חכמה שהוא
 שרש הכל, כמו שכתוב: "החכמה
 תחיה". וכמו שכתוב (תהלים קד): "כלם
 בחכמה עשית". ועל-כן הבית מסגל
 לעשירות בשנבנה כראוי בחכמה כנ"ל
 וכן איתא לעיל שפית הוא מקום
 העשירות כנ"ל. וזה בחינת המזוזה
 שקובעין בבית שהיא בחינת המושכת
 החכמה אל הבית, כי המזוזה היא בחינת
 תורה, כי צריכה שרטוט וכל תקוני
 כתיבת ספר תורה וגם השתי פרשיות
 הם כלליות התורה שהם קבלת על
 מלכות שמים ועל מצוות. והתורה
 מחכמה עלאה נפקת ועל-ידי זה ממשכין
 בחינת חכמה אל הבית כדי שיהיה
 בבחינת בחכמה יבנה בית כנ"ל. ועל-כן
 המזוזה מסגל לעשירות כראיתא בדברי
 רבנו, גרו יאיר (סיון ב), כי חיות העשירות
 על-ידי חכמה כנ"ל וכמוכא עוד בכמה
 מקומות בדברי רבנו, עין שם שחיות
 עשירות שהוא בחינת מלכות על-ידי
 חכמה, עין שם. ועל-כן המזוזה אצל
 הפתח, כי דרך שם יוצאין אל החוץ
 ששם אחיות החיצונים כי בחוץ מתפור

הראות כנ"ל ועל-כן הם סמוכין אצל
 הפתח, כמוכא, ועל-כן צריך לקבע שם
 המזוזה שהיא בחינת חכמה, שעל-ידי זה
 נתגרשין, כי חכמה היא שמירה מן
 החיצונים כמוכא:

זוה בחינת ארבע אמות שהוא שעור
 הבית ושעור מקום לכל דבר,
 ולענין חלקת החצר של השתפין. כי
 איתא שארבע אמות הם בחינת ארבעה
 אלפין הנמשכין מארבעה מחין שהם
 בחינת מתי המלכות ועל-כן הבית, שהוא
 מקום ההשפעה והעשירות ועקר על-ידי
 החכמה כנ"ל, על-כן שעורו ארבע אמות,
 שהוא בחינת ארבעה מחין שעל ידם
 שלמות הבית והשפעת השפע והעשירות
 כנ"ל. ועל-כן אם אין בבית ארבע אמות
 אינו חיב במזוזה, כי אין ראוי להקשיד
 לתוכו בחינת החכמה, כי אין בו שעור
 הראוי, שהוא ארבע אמות, בחינת
 ארבעה מחין כנ"ל. וזה בחינת ארבע
 אמות שצריך לתן לכל פתח בשחולקין
 החצר, כי דרך הפתח נמשכת ההשפעה
 בבחינת ודלתי שמים פתח ועל-כן שם
 קביעות המזוזה שהיא בחינת חכמה,
 שהוא שרש וחיות העשירות כנ"ל. והיא
 מנרשת החיצונים שהם סמוכים תמיד
 אצל מקום ירידת ההשפעה לינק משם
 חס ושלום. והמזוזה מנרשת אותם
 וממשכת ההשפעה רק לפנים אל
 הפתח ועל-כן צריך לתן לפני הפתח
 ארבע אמות כדי שיהיה מקום מוכן

לקוטי הלכות

הלכות נזקי שכנים א

חושן משפט תענ

השפיע לתוך הבית דרך הפתח כנ"ל צריך מקדם מקום ארבע אמות כנ"ל:

גם אפשר לומר שארבע אמות של הפתח וארבע אמות שבחצר הם בחינת שני דלתין שדרוך שם יודרת השפיע, בבחינת "ודלתי שמים פתח", כמובא בדברי רבנו גרון י"א (סימן קל"ה), וזה בחינת ארבע אמות של אדם קונות לו, כי כל הקנינים עלידי בחינת חכמה בבחינת קנה חכמה קנה בינה שעלידי חכמה ובינה קונין הכל. וכמו שאמרו רבותינו ז"ל (בד"מ א): 'אם דעה חסרת מה קנית וכו'.' ועלפן הארבע אמות, שהם בחינת המחין, ובכל מקום שאדם עומד מתפשטין המחין שלו, שהם ארבע על ארבע אמות, ועלפן הם קונין לו, כי כל הקנינים עלידי חכמה כנ"ל, כי חכמה שרש הכל כנ"ל ועלפן גם חצרו וביתו של אדם קונה לו, כי הם בבחינת חכמה, בבחינת "בחכמה יבנה בית" כנ"ל:

ח וזהו גםפן בחינת קנין סודר, כי הבגדים הם גםפן בבחינת חכמה, כמובא במאמר האי מאן דאול (סימן כ"ח) ששלמות הבגדים עלידי המחין, עלידי קנה חכמה וקנה בינה בבחינת כנ"ל עיר קנו, ענין שם. ועלפן עלידי הבגדים נקנין כל הקנינים כנ"ל. וזה שמובא שם שמשא ומתן הוא גםפן תקונו עלידי בחינת קנה חכמה קנה בינה, ענין שם. ועלפן כל המשא ומתן

להמשיך השפיע שתהרד ותכנס דרך הפתח כנ"ל, כי זה כלל שהקדשה צריך מקום והכנה כמובא ועלפן לפני הפתח שדרוך שם נכנסת השפיע צריך מקום ארבע אמות כדי שיהיה מקום מוכן להשפיע, והשעור ארבע אמות שהוא בחינת המחין כנ"ל, כי הקדשה צריך מקום והכנה כנ"ל, כי הסטרא אחרא הוא בבחינת אוריא דעלמא ואין להם על מה שייסמכו, אבל התורה והחכמה שבקדשה יש לה קביעות מקום וכמובא במאמר 'בני לן ביתא באוריא דעלמא' (סימן כ"ח), ענין שם היטב. ומוכן שם שהתורות והקמות שבקדשה הם בחינת ארבעה אלפין והם בחינת בית בקביעות, ענין שם. וזהו שעור בית ארבע אמות בחינת ארבעה אלפין כנ"ל, אבל הסטרא אחרא אין להם מקום ואין להם על מה שייסמכו. ועלפן צריך להמשיכת השפיע מקום ארבע אמות והוא לפני הפתח כנ"ל. וכן שעור חלקת החצר הוא גםפן ארבע אמות, כי החצר הוא גםפן מקום השמישו של בני אדם שמנחין שם קניניו ועשירות של אדם ועלפן השעור ארבע אמות שאזי ראוי לקבל ההשפעה והעשירות כנ"ל, כי ארבע אמות הם מקום ראוי להמשיך המחין שהם שרש ההשפעה כנ"ל. וזה שאמרו רבותינו ז"ל שארבע אמות שלפני הפתח כדי להניח שם חפציו מקדם שמכניסין אל הבית, כי קדם שונכסין החפצים והעשירות, דהינו

בשביל זה פשקורין קריאת שמע צריך להעצים עיניו בבחינת עולימתא שפירתא דלית לה עיניו, כי קריאת שמע הוא בחינת מלכות דקדושה וכו' שעומדת על שנים עשר בקר שהם שנים עשר שבטי י"ה, שהם שנים עשר תיבין שיש בשמע וברוד שם, עין שם כל זה היטב. ועל-כן על-ידי קריאת שמע מלכות דקדושה נכנע מלכות הרשעה, שהיא תאות נאוף, ועל-כן אין סותמין עינים להורות ששכנעין על-ידי זה העין אמות, דהיינו תאוה הכלליות הנ"ל. וזה שכתוב: "ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם". וכן שמשון הלך אחר עיניו, וכן נאמר בבלעם: "שהם העין". כי תאוה הנ"ל הוא בחינת פגם העין, כי היא תאוה הכלליות של שבעים אמות וכו', עין שם. ועל-ידי התגלות התורה מוריד נשמתין חרותין לכל אחד לפי בחינתו לפי תפיסת המחזין שלו, כי תקון המחזין על-ידי תקון הברית וכו', עין שם, כי זה כלל שמפי עליון לא תצא כי אם אור פשוט. רק כל אחד לפי הקלי שלו, כן הוא מציר האור לטוב ולברכה או להפך חס ושלום, ועל-כן היה בלעם תפץ לציר האור לבחינת קללה חס ושלום, על-ידי קלוקל הקלי שלו, כי היה משקע מאד בתאוה הנ"ל, שעל-ידי זה הוא קלוקל הקלי פנ"ל, אבל לא היה יכול מחמת שישראל היו שמורים מתאוה הנ"ל כמו שהעיד עליהם הפתוב שבטי יה וכו', ועל-כן

וכל התננים געשים על-ידי הפגרים, כי הם בחינה אחת פנ"ל:

ט וזהו 'אין לו להקדוש-ברוך-הוא אלא ארבע אמות של הלקה בלבד', ארבע אמות דיקא, הינו בחינת התורות וההלקות שיש להם קביעות מקום. לא התורות שהם בחינת אוריא דעלקא פנ"ל:

ועל-כן בית שאין בו ארבע אמות, אין לו ארבע אמות לפני הפתח, כי אינו מקום לקבל השפע, כי אין בו ארבע אמות שהם בחינת המחזין פנ"ל ועל-כן אינו בית כלל לשום דבר ואינו תיב במקוה פנ"ל, ועל-כן אין לו גם-כן ארבע אמות לפני הפתח שהם בשביל המשכת השפע לתוך הבית פנ"ל:

הלקה ב

א על-פי המאמר המתחיל בקרב עלי מרעים וכו' הקדבר מקריאת שמע, (סיון לו), עין שם:

כי יש שבעים נפש בית יעקב, שבעים פנים לתורה וכל נפש מישראל קדם שיש לה התגלות בתורה או בעבודה צריך להצטרף בגלות של שבעים אמות, הינו בתאותיהן, וכלליות התאוה של שבעים אמין היא תאות נאוף וקדם שזוכין לאיזהו התגלות בהכרח להתנסות ולהצטרף בתאוה הכלליות של שבעים אמין ואחר-כך זוכין להתגלות התורה,

לקוטי הלכות

הלכות נזקי שכנים ב

חושן משפט תעה

נצטיר האור לברכה. וזה שכתוב "הנה ברוך לקחתי וברוך ולא אשיבנו". ענין שם כל זה היטב היטב:

ב וזה בחינת מצות הרתקת הנזק על כל אחד מישראל, שממיל עליו להתרחיק הנזק מחברו, ואפלו ברשותו אסור עליו לעשות דבר שיגרום בו נזק לחברו ותיבי להתרחיק, כמו שנתנו רבותינו ו"ל שעור ההרחקה על כל דבר ודבר והעקר הוא הזק ראיה, כי ענין הזק ראיה שיכולין להזיק על-ידי ראית העין זה מבאר היטב על-פי הפאמר הנ"ל, כי כל ההזקות שבעולם באין על-ידי בחינת השכנים אמות, כי הן הן מוזקי העלמא, הינו על-ידי תאוה הקלילות הנ"ל שהיא תאוות נאוף, שהוא פגם הדעת ונפגמין כלי המחיו, ועל-ידי זה באים כל ההזקות, כי בשנפגמין כלי המחיו על-ידי פגם התאוה של השכנים אמות כנ"ל, אזי נמשך ונצטיר השפע בבחינת מארת חסר, בבחינת מארת ה' בבית רשע, כמבאר שם, ענין שם. ומשם באים כל ההזקות על-ידי הקללה חס ושלום, השורה שם על-ידי שנמשך ונצטיר השפע בבחינת קללה חס ושלום, על-ידי פגם הכלי שנפגם על-ידי פגם תאוה הנ"ל של שכנים אמות. וזה בחינת הזק ראיה שיכולין להזיק בראיה עצמה, כי תאוה הנ"ל של שכנים אמות נאחו בעינים כנ"ל ועל-כן יכולים העינים בעצמם להזיק על-ידי הסתפלותם לבר,

מאחר ששם נאחו השכנים אמות, הינו תאוה הנ"ל שמשם הוא עקר קלקול הכלי שעל-ידי זה נמשך קללה והזק חס ושלום, וזה בחינת ההזק הבא על-ידי ראית העינים, כמו שאמרו רבותינו ו"ל על בלעם, בכל מה דאסתפל אתלטייא. כי עקר הקללה וההזק חס ושלום, הוא רק על-ידי קלקול הכלי כנ"ל וזה תלוי בעינים ששם נאחו התאוה של השכנים אמות כנ"ל, ועל-כן בלעם שהיה משקע מאד בתאוה זו, על-כן היה רע עין ויכל מה דאסתפל אתלטייא כנ"ל. ועל-כן זרעא דיוסף שהיה שומר הברית והיה הכלי שלו בשלמות על-כן אין עין הרע שולט בהם, כמו שכתוב: "בן פרת עלי עין". כמו שדרשו רבותינו ו"ל ועל-כן צריך כל אחד מישראל להתרחק עצמו שלא להסתפל בשל חברו שלא להזיקו בראיה חס ושלום, כי כל אחד כפי מה שעדין לא נודפד בשלמות מתאוה הנ"ל של שכנים אמות כל אחד לפי בחינתו כן יכול חס ושלום, לגרם הזק בראית העינים כנ"ל. וכשפותח עיניו לכלי להסתפל בשל חברו זה בחינת תקון הברית, כי עקר תקון הברית הוא בחינת סתימת העינים כנ"ל וכשמזיק את חברו בראיה חס ושלום, הוא בחינת פגם הברית, כי נתן אחיזה להשכנים אמין על-ידי הסתפלותו בשל חברו, שעל-ידי זה בא ההזק, כי עקר ההזק בא משם כנ"ל, אבל כשפותח את עיניו שלא

לפ

א"א

וסתמין העין משל חברו כדי שלא לתן אחיזה להשבעים אמין החפצים להזיק תמיד, זה הוא בעצמו בחינת תקון הברית, כי עקר תקון הברית להכניע השבעים אמין שלא לתן להם שום כח ואחיזה, שזהו בחינת סתימת העינים להכניע השבעים אמין כנ"ל, וזה שאמרו רבותינו ז"ל על פסוק: "וירא את ישראל שכן לשבטיו וכו'", בקש להכניס בהם עין הרע וראה שאין פתחיהו מכניס זה כנגדו זה ואין עין הרע שולטת בהם, ועל-כן אמר: "מה טובו אהלוד יעקב וכו'".

ולכאורה איד מרמן בפסוק שכן לשבטיו שאין פתחי אהליהם מכניס ואין עין הרע וכו'? אך על-פי הנ"ל, כי מה שאין פתחי אהלי ישראל מכניס כדי שלא תשלט עין הרע חס ושלום, זה בחינת תקון הברית כנ"ל, ותקון הברית הוא בחינת "שבטיו יה עדות לישראל" שעליהם שוכן מלכות דקדושה העומדת על שנים עשר בקר, כמבאר שם במאמר הנ"ל. וזהו: "וירא את ישראל שכן לשבטיו", 'לשבטיו' דיקא בחינת תקון הברית, בחינת שבטיו יה שעליהם שכינת עזו, כפיכול, כנ"ל, וזהו 'שכן' בחינת 'ושכנתי בתוך בני ישראל', ועל-כן דרשו רבותינו ז"ל על-זה הפסוק: ראה שאין פתחי אהליהם מכניס ואין עין הרע שולטת בהם. כי זהו בעצמו בחינת תקון הברית, בחינת שכן לשבטיו מה שגזרין מלהסתכל בשל חברו ואין עושין פתחיהו מכניס, כי מעלימין

ג **נמצא**, שהרחקת הזק ראית העין משל חברו הוא בחינת תקון

הברית כנ"ל וזה בחינת הרחקת כל הניזקין, כי כל ההזקות שבעולם באים משם מבחינת פגם הברית פגם הכלים שעל-ידי זה נמשך הזק חס ושלום, ועקר סלוק ההזק משל חברו הוא על-ידי ההרחקה, וענין הרחקה יש לרמן גם-כן על-פי הנ"ל, כי עקר ההזק בא מפגם הכלים חס ושלום, שעל-ידי זה נצטרך האזר להפך חס ושלום, לבחינת קללה והזק וזה בא על-ידי פגם הברית כנ"ל, ועל-כן צריכין להרחיק מחברו כדי לסלק הזק, כי עקר תקון הכלים הם על-ידי בחינת ההרחקה, כי פגם כלי המחזין שמשם באים כל ההזקות, שהיא בחינת מלכות הרשעה, בחינת שבעים אמין ומשם כל ההזקות והעקר על-ידי פגם הכלים. כי תקון הברית הוא תקון כלי המחזין כנ"ל, כי תקון הברית הוא בחינת תקון שכינת כלים כידוע (פי עקר השכינה הה באור העינים ותקון נהג על-ידי כלל השמיני, בחינת תקון הברית כידוע וכו'). כי עקר השכינה היא על-ידי בחינת רבוי אור ועקר התקון על-ידי שמקבלין האור במדה, כפיכול, ועל-כן העקר על-ידי שנתרבו כפיכול הרבה כלים וצנורות לקבל האור במדה, כי בשנתרבו בחינת הכלים איז יכולין

לקוטי הלכות

הלכות נזקי שבנים ב

חושן משפט תעו

לקבל האור במדה על-ידי רבוי הפלים, כפיכּוּל, ואִי נִתְמַקֵּן פָּנֵם בְּחֵינַת שְׁבִירַת פְּלִים וְנִתְפַטֵּל אֲחִיזַת הַסְּטָרָא אַחְרָא אֲחִיזַת הָרַע שֶׁל הַשְּׁבָעִים אֲמִין וְנִתְבַּטְּלִין כָּל הַקְּלוֹת וְהַהֲזוּקוֹת וְנִמְשָׁךְ בְּרָכָה וְשִׁפְעַ טוֹבָה כָּכֵל הַעוֹלָמוֹת עַל-יְדֵי תַקּוּן רַבּוּי הַפְּלִים, כְּפִיכּוּל, שֶׁעַל-יְדֵי זֶה נִמְשָׁךְ הָאוֹר בְּמִדָּה כַּנֶּ"ל. וְעַל-כֵּן עָקֵר תַּקּוּן זֶה נַעֲשֶׂה עַל-יְדֵי תַקּוּן הַבְּרִית, כִּי עָקֵר תַּקּוּן הַבְּרִית הוּא בְּחֵינַת הַמְּשֻׁכָּת הָאוֹר לְתוֹךְ פְּלִים, כְּפִיכּוּל, כִּי עָקֵר הַפְּלִים, כְּפִיכּוּל, נַעֲשִׂים רַק עַל-יְדֵי הַתְּחַתּוּנִים, כַּמּוּבָן וּמְבָאָר שָׁם בַּמֶּאֱמָר הַנֶּ"ל, שֶׁהָאוֹר הַיּוֹרֵד מִלְּמַעְלָה הוּא אֹר פְּשוּט וּלְמַטָּה נִצְטָר כִּפִּי בְּחֵינַת הַכְּלִי שֶׁמִּתְקֵן כָּל אֶחָד, כִּי עָקֵר תַּקּוּן הַכְּלִי הוּא תְלוּי בַּמַּעֲשֶׂה הַתְּחַתּוּנִים וְעַל-כֵּן עָקֵר הַתַּקּוּן תְלוּי בַּיִשְׂרָאֵל עִם קְדוּשָׁה כִּי כָל אֶחָד וְאֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל הוּא בְּחֵינַת כְּלִי לְהַמְּשֻׁכָּת אֲלֵקוּתוֹ וְיִתְבַּרֵּךְ לְמַטָּה עַל-יְדֵי מַעֲשָׂיו הַטּוֹבִים, וְעַל-כֵּן כָּל מִי שֶׁנִּתְרַבֵּן יִשְׂרָאֵל, נִתְרַבֵּן הַפְּלִים, כְּפִיכּוּל, וְנִתְרַבְּהַ שִׁפְעַ הַקְּדוּשָׁה וְנִתְגַּלְּהַ בְּיֹתֵר אֹר גְּדֻלַּת אֲלֵקוּתוֹ וְיִתְבַּרֵּךְ, וְעַל-כֵּן לֹא קָבְלוּ יִשְׂרָאֵל אֶת הַתּוֹרָה עַד שֶׁהָיוּ שְׂשִׂים רַבּוּא כַּנֶּגֶד שְׂשִׂים רַבּוּא אוֹתוֹת הַתּוֹרָה, כִּי עָקֵר הַתַּקּוּן הוּא עַל-יְדֵי יִשְׂרָאֵל שֶׁקָּבְלוּ אֶת הַתּוֹרָה, כִּי ה' יִתְבַּרֵּךְ שֶׁעַר בְּדַעְתּוֹ שְׂאִי אֶפְשֶׁר לְגַלוֹת אֹר אֲלֵקוּתוֹ וְיִתְבַּרֵּךְ לְמַטָּה כִּי אִם עַל-יְדֵי שְׂשִׂים רַבּוּא אוֹתוֹת הַתּוֹרָה שֶׁקָּבְלוּ שְׂשִׂים רַבּוּא יִשְׂרָאֵל, כִּי כָּל אוֹת מִהַתּוֹרָה וְכָל אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל הֵם

בְּחֵינַת פְּלִים וְצִמְצוּמִים לְהַמְּשֻׁכָּת אֲלֵקוּתוֹ וְיִתְבַּרֵּךְ וְעַל-יְדֵי כָּל הַפְּלִים הָאֵלּוּ, כְּפִיכּוּל, דִּיקָא אִזּוּ יְכוּלִים לְקַבֵּל אֹר הַתְּגַלּוֹת אֲלֵקוּתוֹ וְיִתְבַּרֵּךְ וְעַל-כֵּן כָּל זְמַן שֶׁלֹּא הָיָה שְׂשִׂים רַבּוּא יִשְׂרָאֵל לֹא הָיָה אֶפְשֶׁר לְקַבֵּל אֹר הַתּוֹרָה לְמַטָּה כְּדִי שֶׁלֹּא יִזְיַק רַבּוּי הָאוֹר חֵם וְשָׁלוֹם, וְזֶה שֶׁנֶּאֱמַר בַּמִּצְרַיִם, "וַיִּבְנֵי יִשְׂרָאֵל פָּרוֹ וַיִּשְׂרְצוּ וַיִּרְבּוּ וַיַּעֲצֻמוּ וַיִּכּוּ". כִּי זֶה הָיָה עָקֵר הַתַּקּוּן וְהַתְּחַלַּת הַנְּאֻלָּה מְגַלּוֹת מִצְרַיִם, כִּי עָקֵר גְּלוֹת מִצְרַיִם הָיָה בְּשִׁבּוֹל תַּקּוּן הַבְּרִית לְהַכְנִיעַ תְּאוּהַ הַכְּלָיוֹת שֶׁל שְׁבָעִים אֲמִין שֶׁהָיָה תְאוּת גְּאוּף שֶׁהָיָה זִהְמַת מִצְרַיִם עֲרוּת הָאָרֶץ שֶׁהָיוּ מִשְׁקַעִים בְּתַאוּהַ זֶה בְּיֹתֵר, כִּי מִצְרַיִם הָיָה רֹאשׁ לְכָל הַמְּמַלְכוֹת וְהָיוּ כְּלוּלִים מִכָּל הַשְּׁבָעִים אֲמִין וְעַל-כֵּן הָיוּ מִשְׁקַעִים בְּיֹתֵר בְּהִרְעַ הַכּוּלָּל שֶׁל הַשְּׁבָעִים אֲמִין, הֵינּוּ תְאוּהַ הַנֶּ"ל וְעַל-כֵּן כָּל הַגְּלוּיֹת מִכְּנִים בְּשֵׁם מִצְרַיִם, כַּמּוּבָא, כִּי הַגְּלוּיֹת שֶׁל כָּל הַשְּׁבָעִים אֲמִין הֵם כְּלוּלִים בַּמִּצְרַיִם שֶׁהָיוּ מִשְׁקַעִים בְּהִרְעַ הַכּוּלָּל שֶׁל כָּל הַשְּׁבָעִים אֲמִין כַּנֶּ"ל, וְעַל-כֵּן קָדָם שֶׁקָּבְלוּ יִשְׂרָאֵל אֶת הַתּוֹרָה הִכְרַחוּ לְהַתְּנַסּוֹת וּלְהַצְטַרֵּף בְּגַלוֹת מִצְרַיִם שֶׁהוּא בְּחֵינַת רַע הַכּוּלָּל שֶׁל הַשְּׁבָעִים אֲמִין, כְּדִי לְזַכּוֹת אַחֲרֵיכֵךְ לְהַתְּגַלּוֹת הַתּוֹרָה, כַּמּוּבָא שָׁם בַּמֶּאֱמָר הַנֶּ"ל, שֶׁכָּל אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל צָרִיךְ לְהַתְּנַסּוֹת וּלְהַצְטַרֵּף בְּגַלוֹת שֶׁל שְׁבָעִים אֲמִין שֶׁהָיָה תְאוּהַ הַנֶּ"ל קָדָם שֶׁבָּא לְהַתְּגַלּוֹת הַתּוֹרָה. כְּמוֹ כֵּן מִמַּשׁ הִכְרַחוּ יִשְׂרָאֵל לְהִיזֵת בְּגַלוֹת

מצרים, שהיא בחינת גלות שבועים אמן וליהתנסות ולהצטרף שם כדי לזכות אחר-כך להתגלות התורה.

ועל-כן הנסיון של יוסף הצדיק היה במצרים דקא, כי שם עקר הגלות והצרוף הנ"ל ועל-כן ירדו בשבועים נפש למצרים כדי להכניע שבועים אמן הנ"ל, כי שבועים נפש בית יעקב הם כנגד רע הפולל של שבועים אמן הנ"ל. וישראל וכו' לתקן שם פגם התאנה הנ"ל של השבועים אמן שנמשך מבחינת שכירת פלים. ועל-כן נאמר שם, "ובני ישראל פרו וישרצו וירבו וכו'". זה בחינת התקון, כי על-ידי שגתרבו ישראל נתרבו ונתוספו, כביכול, פלים וצנורות דקדשה לקבל האור במדה, שהיה עקר התקון כנ"ל:

ועל-כן בשגתרבו ישראל עד שהיו ששים רבוא ואז נגמר התקון ויצאו מגלות מצרים וכו' להתגלות התורה ועל-כן הזכירה התורה מנינים כמה פעמים, ובפרט בשעת יציאתם ממצרים, כמו שכתוב: "ויסעו מרעמסס כשש מאות אלף רגלי וכו'". כי עקר הגאולה ושלמות הקדשה תלוי בזה כנ"ל. וזה בחינת תקון הפלים הנעשים על-ידי תקון הברית, כי עקר תקון הברית הוא בחינת זיווג דקדשה כדי שיתרבו ישראל והיא המצוה הראשונה שבתורה, כי כל עקר התגלות התורה תלוי בזה על-ידי שגתרבו ישראל ונתרבו הפלים דקדשה.

ויכולין לקבל האור במדה, שהיה עקר התקון, וזהו שאמרו רבותינו ו"ל לענן השראת השכינה שאין השכינה שורה בפחות משני אלפים ושתי רכבות מישראל הרי שהיו ישראל פחותים אחד אין השכינה שורה. כי השראת השכינה, הינו התגלות אלקותו יתברך אי אפשר כי אם על-ידי רבוי הפלים, כביכול, שהם נפשות ישראל ועל-כן צריכים דקא שלא יחסר אחד מהמנין, כי דקא על-ידי כל אלו הפלים יכולים לקבל התגלות אלקותו שהוא בחינת השראת השכינה. וזה בחינת "ואהבת לרעך כמוך", ואמרו רבותינו ו"ל: זה כלל גדול בתורה. כי צריכים לאהב את רעהו כנפשו כדי שישלל בכל נפשות בית ישראל, ואז אפשר להמשיך התגלות אלקותו יתברך למטה, שהיה עקר כלל התורה כדי לגלות אורו יתברך וזה אי אפשר כי אם על-ידי כל ישראל, כי כל אחד בעצמו אי אפשר בשום אופן להמשיך האור כדי שלא יזיק לו הרבוי חס ושלום, אבל על-ידי כלל ישראל יכולין לקבל האור במדה כנ"ל ועל-כן צריכים לאהב כל אחד מישראל כנפשו כדי להיות נכלל עם פלים, כדי שנוכל להמשיך האור הגדול, כביכול, כנ"ל על-ידי רבוי הפלים, כביכול, הנעשין על-ידי כל אחד ואחד מישראל כנ"ל. נמצא, שעקר התקון הוא על-ידי רבוי הפלים הנעשין על-ידי כלל ישראל ועל-ידי זה נסתלק ההקו ונמשך ברכה,

לקוטי הלכות

הלכות נזקי שכנים ב

חושן משפט תעט

פי זה תלוי רק בתקון הכלים כנ"ל, וזה בחינת התרחקה שצריך להרחיק עצמו כדי לסלק ההזק, זה בחינת התרחקות התולת ההתקרבות, כי עקר תקון הכלים, כפיכבוד, נעשה על ידי בחינת התרחקות, כי גדל ההתקרבות הוא בחינת רבוי אור חס ושלום, ועל-כן צריכין בחינת התרחקות כדי שיהיו נעשין הכלים, כי עקר הכלים על ידי בחינת התרחקות. וזהו התרחקות תכלית התקרבות, כי על ידי זה דקא נעשין הכלים, כפיכבוד, שעל ידי זה מקבלין האור שהוא עקר ההתקרבות. וכן בין ישראל בעצמן צריכין בחינה זו, כי קדשא בריך הוא ואורייתא וישראל כלו חד וכל אחד מישראל הוא חלק אלקי ממש, ועל-כן לפעמים צריכין הרחקה בין ישראל לחברו בשביל סליק ההזק, כי רבוי ההתקרבות יוכל להזיק חס ושלום, כי רבוי ההתקרבות הוא בחינת רבוי האור שמשם עקר ההזק חס ושלום הבא משבירת כלים כנ"ל, כי עקר הכלים נעשין מבחינת התרחקה כנ"ל וזה בחינת התרחקה כדי לסלק ההזק, כדי שיהיו נעשין הכלים במדה שעל ידי זה ממשויכין ברכה ונסתלק ההזק כנ"ל:

ד ועל-כן צריך כל אחד מישראל להתרחק הנזק מחברו כדי שלא לקלקל הכלי. כי בשגורם הזק לחברו הוא בחינת קלקול הכלי, כי משם עקר ההזק והוא בחינת פגם הברית וזה עקר עבודת ישראל לתמן בחינת תקון

הברית, לתמן בחינת הכלים דקדושה כדי להמשיך השפע בשלמות בבחינת אור מלא כדי לנלות אלקותו ותפודה. וזה שאמרו רבותינו ז"ל: האי מאן דבעי למהוי חסידא לקים מלי דנזיקין. ואמרו לה, מלי דברכות. ואמרו לה מלי דאבות. הינו הקד וחדא באידך תליא, כי על ידי שמרחיקין הנזק מחברו, על ידי זה הכלי בשלמות ואזי נמשך שפע וברכה הפך קללה והזק כנ"ל וכשהכלי בשלמות, ועל ידי זה מסלק ההזק וממשיך ברכה, על ידי זה יכול לקבל ולתפס דברי הצדיק, כי אי אפשר לקבל התורה של הצדיק כי אם על ידי תקון הכלי בבחינת ברכה, כמבאר שם במאמר הנ"ל. וזהו לקים מלי דנזיקין, וזה בחינת תקון הכלי כנ"ל, ועל ידי זה ממשיך ברכה כנ"ל, וזהו בחינת לקים מלי דברכות כנ"ל ואזי יכול לקבל התורה מהצדיק. וזהו בחינת מלי דאבות, כי הצדיקים הם אבות העולם, כמו שכתוב (תלמידי צד): "אבי אבי רבב ישראל". וזהו מסכת אבות שמדברת מהשתלשלות הפקדה מהצדיק שבכל דור לתלמידיו וכן מדור לדור, כמו שכתוב: משה קבל תורה מסיני ומסרה ליהושע וכו' שמעיה ואבטליון קבלו מהם וכו'. ועל שם זה נקרא המסכת אבות כנ"ל, הינו שמלי דאבות, דהינו בחינת קבלת התורה מהרבי והצדיק שבדור, שזה בחינת מסכת אבות, שנאמר שם קבלת התורה מהרבי והצדיק לתלמידיו

שקבל דור רדור כנ"ל. וזה אי אפשר לקבל ולקום כי אם על ידי בחינת מלי דניקון ומלי דברכות, הינו תקון הכלי לסלק ההקו, שעל ידי זה ממשיכין ברכה, ואזי יכולין לקבל דברי הצדיק, שזהו בחינת מלי דאבות כנ"ל, ואזי נקרא חסיד בחינת כהן איש חסד שממשיך ברכה, בחינת ברפת כהנים. כי כהן הוא בבחינת תקון הברית ועל כן עקר התגלות התורה נמסר להם, כמו שכתוב: "וירי משפטוי לעקב ותורתך לישראל וכו' ובריתך ינצרו". ועל כן על ידי שהם בבחינת תקון הברית, ועל כן הכלי בשלמות, ועל כן יכולין להמשיך ברכה וזה בחינת ברפת כהנים, וזה בחינת האי מאן דבעי למהני חסידא בחינת כהן איש חסד כנ"ל. ועל כן אחר ברפת התורה אומרים חכמי ברפת כהנים, כי עקר קבלת התורה הוא על ידי בחינת ברפת כהנים, דהינו תקון הכלים בבחינת ברכה, שעל ידי זה יכולין לקבל את התורה כנ"ל:

צוה לנו משה מורשה קהלת יעקב ואם כן הרי העיד הכתוב שהתורה ירשה לנו ומדוע אמר התנא שאינה ירשה לך?! אך באמת כלל התורה היא ירשה לכלל ישראל, כמו שכתוב: "מורשה קהלת יעקב", להכלל דיקא, אך כל אחד ואחד. בפרט אי אפשר לו לקבל את התורה כי אם כפי מה שמתקן עצמו, שעל ידי זה מתקן הכלי לקבל אור התורה בבחינת ברכה, בבחינת צדיקים ילכו כם. וזהו והתקן עצמו ללמוד תורה שאינה ירשה לך, כי צריך לתקן עצמו דיקא, דהינו לתקן הכלי המוחין שלו כדי ללמוד תורה כנ"ל שאינה ירשה לך, כי אף על פי שהתורה ירשה לכלל ישראל, אף על פי כן צדיקים ילכו כם וכו', כי כל אחד כפי מה שמציר האור על ידי הכלי שלו כן זוכה לקבלת התורה. וזהו שאינה ירשה לך, כי לך בעצמו אין התורה ירשה, אף על פי שהיא ירשה להכלל כי אם לא תתקן עצמו חס ושלום, ויכל להתהוות אצלך אור התורה חס ושלום, בבחינת ופושעים יפשו וכו' כנ"ל. ועל כן התקן עצמו כנ"ל וזה תלוי בתקון הכלי שהוא בחינת סלק ההקו כנ"ל. ועל כן הקדים, "יהי כמון חברך כבי וכו'", שזהו בחינת תקון הכלי, שעל ידי זה יכולין לקבל התורה כנ"ל, כי צריך לשמור כמון חברו כשלו פרי שיהיו הכלים הנעשים על ידי ישראל בשלמות, שזהו עקר התקון, כי צריכין הרבה פלים לקבל בשלמות כנ"ל.

ה וזהו: "יהי כמון חברך כבי עליך בשלך והתקן עצמו ללמוד תורה שאינה ירשה לך וכל מעשיו יהיו לשם שמים". כי צריך לשמור כמון חברו כשלו, שזהו בחינת תקון הכלי כנ"ל ועל ידי זה: "והתקן עצמו ללמוד תורה", כי עקר קבלת התורה על ידי זה, על ידי תקון הכלי כנ"ל, וזהו שאינה ירשה לך, כי לכאורה קשה, הלא מקרא מלא, תורה

לקוטי הלכות

הלכות נזקי שבנים ב

חושן משפט תפא

ועל-כן הוהיר: "יהי ממון חברך חביב עליך כשליך". כי הממון הוא השפע ועקר הברכה בממון, כמו שפתיב: "ברכך ה'" - בממון. כי ממון דקדשה של ישראל הוא בחינה גבה מאד והממון הוא עקר בחינת הכלי, כי שם עקר הברכה והשפע, שהוא בחינת עשירות, ששם מתגלין גונין עלאין שהם התגלות גדלת הבוהא והכבוד, כמבאר במקום אחר. ושמירת הממון הוא שמירת השם והנפש, שהוא בחינת כלי להתגלות אלקותו, כמובן ומבאר כל זה במקום אחר. ועל-כן סלוק ההגן מממון חברו, מפל שגון כששומרו ומצילו אפלו מהזק דעלמא, כגון השבת אבדה וכיוצא, על-די זה מתמן בחינת הכלים דקדשה שעל ידם עקר התגלות אלקותו והכבוד. וזהו שמים, וכל מעשיו יהיו לשם שמים, כי צריך שיהיה כל פנות האדם בעבודתו רק לשם שמים, דהינו רק בשביל לגלות אלקותו והכבוד בעולם, כגון דישתמודעין לה וזה נעשה רק על-ידי תקון הברית על-ידי תקון הכלי, על-ידי שמירת ממון ישראל מההזק כנ"ל. וזהו הסמיכות, והי ממון חברך וכו', ויהתקן עצמו ללמוד תורה וכו' וכל מעשיו יהיו לשם שמים, כי הא בהא תליא כנ"ל:

[שקד למעלה]

ו תהרתקה בשביל סלוק ההזק, כי על-ידי התרתקה נעשין הכלים כנ"ל וזה בחינת מה שמובא

בתקונים, כל אתון חזרין אנפין דא מן דא ב' חזרת אנפקא מן א' ג' מן ב' וכו', עין שם, וכל דא כגין עריון דאנון לקבליהון ורוא דמלא ואיש כי יקח את אחרו וכו', עין שם עוד. ואמאי? אלא רוא דמלה "וראית את אחרך". ואמאי חזרין אנפין? כגין ערין דאנון לקבליהו, א' לקבלה ארור, דאיהו ערוה, ועליה אתמר: "ארור שכב עם אחרו וכו'". אבל אתון קדישין חזרין אנפיהו וכו', עין שם בתקון ל"ד. כי האותיות הם צמצומים והם בחינת כלים להתגלות אלקותו והכבוד, כי עקר התגלות על-ידי אותיות התורה ועל-כן הם מחזרין אנפין דא מן דא בבחינת וראית את אחרו וכו' שזה בחינת התרתקות והחזרת פנים שהוא תכלית התרתקות כפי שלא זיק רבוי האור כנ"ל. וזה בחינת אפור עריות שרב אפור עריות הוא בקרובות דיקא, כי זוג דקדשה הוא בחינת המושבת האור לתוך כלים וצמצומים כנ"ל ועל-כן אפור בקרובות כפי שלא יתגברו העריון והמת הנחש שאחיותם משבירת כלים הפא על-ידי רבוי האור ועל-כן הקרובות אסורות באפור ערוה, כי הם פגם הברית פגם הכלים כנ"ל וכל זה מרמז בלשון התקונים הנ"ל, עין שם והבן. גם בסוף התקון הנ"ל מדבר מוקצא דאות ד' דאחד, ו"סוד אחר אל תגל", שכל זה הוא בחינת תקון הברית המבאר בדברי רבנו במאמר הנ"ל כמובן בלשון רבנו ז"ל

שמצאנו אחר-כך וזהו גספן בחינת
ההרחקה בשביל סילוק ההזק כדי שיהיו
הכלים בתקונם שעל-ידי זה נסתלק ההזק
ונמשך שפע טובה וברכה בכל העולמות.
ברוך השם לעולם אמן ואמן:

הלכה ג

ענין ההרחקה שתקנו חכמינו ז"ל שצריך
כל אחד להרחיק עצמו מחברו
שלא יזיק את חברו, כמבאר בשלחן
ערוך כל הדינים ושעור ההרחקה של כל
דבר וענין הרחמת הזק ראיה:

א על פי התורה המתחיל ויהי נא פי
שנים ברוחך אלי' בלקוטי מוהר"ן
הראשון (סי' טו), עין שם כל המאמר
מראשו לסופו. ומבאר שם שיש שני
רוחות רוח דלעלא ורוח דלתתא, כמו
שאמר, "אלה תולדות נח נח", נח לעלא
נח לתתא וכו' ועל-פיו מי שהוא בשעת
הסתלקות הצדיק הוא טובה גדולה אליו
וביותר להתלמידים שיכולים לקבל אז פי
שנים וכו', כמבאר שם הענין בבאור
היטב ועין שם ענין מוציא מבח אלו
הפעל, כי יש בחינת חרון אף וכו' שהוא
בחינת עשן, בחינת "עלה עשן באפו",
וזה העשן מוזק לעינים שהם בחינת
פרנסה, בחינת עיני כל אלו ישברו וכו'.
וצריך להמתיק חרון אף וכו' עד שיהיה
נעשה מענו רוח אורו וכו' וזה הרוח הוא
בחינת רוחו של משיח, בחינת רוח אפיו
משיח ה' וכו' וכו' ואחר-כך צריכין

להוציא מבח אל הפעל, כי קדם
שמוציאין מבח אל הפעל אזי הכח
והפעל נקשרים ביחד ואין הפרש ביניהם
וכו' וצריך לראות להוציא מבח אל הפעל
ואז נפתחין ונבדלין הכח והפעל וכו' וזה
בחינת אלו שהיא שתי ידין וואו באמצע
שהוא בחינת פתח ואלו השני ידין הם
בחינת יוד בראש ויוד בסוף שהם בחינת
כח ופעל וכו' ותואו שבתוך האלו הוא
בחינת השש אותיות שיש בין שני הידין
וכו' שהם בחינת פותח וכו' פותח את
ידך אל תקרי ידך אלא יודך וכו', ענין
שם כל זה היטב. ולהוציא מבח אל
הפעל הוא על-ידי שלמות הדבור
שנעשה על-ידי אמת שזוכין על-ידי
פרנסה וכו' וגם צריכין לעשות נקודת
להאותיות וזה נעשה על-ידי הכספין
והחשק הגדול וההזק שחושקין וכוספין
ומתנגעין לעבודת ה' שעל-ידי זה
החשק משפרין המגיעה, כי כל המגיעות
שיש לאדם מדברים שבקדשה שצריך
לעשות כלם הם רק בשביל התגברות
החשק כדי שיתגבר ביותר החשק, על-פיו
אם יתגבר בחשק גדול ורצון חזק כפי
המגיעה בודאי יגבר המגיעה וכו', כי
העקר שיוציא מבח אל הפעל כל מה
שחפץ לעשות בעבודת ה', ובפרט
בשצריך לעשות דבר שכל יחדותו תלוי
בו, דהיינו להתקרב לצדיק האמת שאז
מתגברות המגיעות מאוד כלי שעור והכל
בשביל החשק כדי שיחשק יותר להתקרב

לקוטי הלכות

הלכות נגזרי שנים ג

חושן משפט תפג

האור ועל-ידי זה אנו מוציין מנח אל הפעל ולהפך על-ידי עברות חס ושלום, מקלקלן תפלים ואין יכולין לקבל האור ואזי חוזר האור למעלה ונסתלקה היוד דלתתא וחוזרת ונקללת בהיוד דלעלא וחוזר הפעל עד הכח וכאלו מחזיר העולם לתהו ובהו חס ושלום, ועל-כן הפגם בבחינת התפתחות הידים הנ"ל שהם בחינת מוציא מנח אל הפעל כנ"ל:

אליו ואם יהיה לו חשק חזק כפי המניעה בודאי יזכה לשפר כל המניעות ויזכה להתקרב אליו, כי העקר הוא החשק והרצון שעל-ידי זה זוכין לשפר כל המניעות ולהוציא מנח אל הפעל כל מה שצריכין לעבודת ה' וכו', עין שם כל זה היטב. וכל המצוות ועברות תלוין גם-כן בזה בבחינת התפתחות הידים הנ"ל בחינת כח הפעל כנ"ל וכו', עין שם:

ג וזה בחינת הרחקת הנגזר, כי צריך כל אחד להרחיק עצמו מחברו כדי שלא יזיק את חברו, כי כל אחד מישראל עם חברו הם בבחינת שתי הרוחות הנ"ל, כי אין שני בני אדם שוין וכל הנשמות הם זה למעלה מזה, כמבאר במקום אחר (בהלכות עירוב הלכה א) (התחנות) נגד העליון הוא בבחינת רוח דלתתא נגד רוח דלעלא וכשנגלליו ונתקרבין זה לזה יותר מדי הוא בחינת רבוי אור שגורם שבירת פלים חס ושלום, שמשם כל ההזקות כנ"ל, כי נגמין בחינת התפתחות הידים שהוא בחינת מוציא מנח אל הפעל, שזה עקר התקון וזה נגמם על-ידי רבוי ההתקרבות יותר מדי, ועל-כן תקנו חכמינו ז"ל הרחקות בין אחד לחברו, שזהו בחינת התפתחות הידים, בחינת פתח והקבדל והרחקת בין הרוחות כדי שלא יהיה רבוי אור, כדי שלא יזיק אחד את חברו, כי משם כל ההזקות כנ"ל:

ב וזה בחינת הרחקות שתקנו חכמינו ז"ל בין אחד לחברו כדי שלא יזיק את חברו, כי כל ההזקות נמשכין מהקלפות שנגמשכין מבחינת רבוי אור שגורם שבירת פלים שמשם אחיזת הקלפות שמשם באין כל ההזקות שדעולם. ושבירת פלים זה בחינת פגם ההתפתחות הידים הנ"ל שבה תלוים כל העברות, בבחינת 'כמו חללים שכבי קבר והמה מידך נגורו' וכו', עין שם. כי עקר התקון הוא להמשיך חיות מלמעלה למטה לכל העולמות בלם בהדרגה ובמדה באפן שיוכלו לקבל שזהו בחינת התפתחות שתי הרוחות הנ"ל רוחא דלתתא מן רוחא דלעלא, שהם בחינת שתי יודין הנ"ל, שזהו בחינת פותח את ידך כנ"ל. כי כשיש רבוי אור חס ושלום, אזי אין תפלים יכולין לסבל רבוי האור ואזי נסתלק כל האור למעלה שזהו עקר בחינת המיתה בחינת שבירת פלים כידוע והכלל שעל-ידי כל המצוות שאנו עושין על-ידי זה אנו עושין פלים לקבל

16

ד וזה בחינת הזק ראיה, כי העקר תלוי בעינים, כי העקר התפתחות שתי הרוחות הנ"ל שהם שני ירדן הנ"ל, הם בחינת עינים, כי איתא ששני העינים הם בחינת שני ירדן והחטם שביניהם הוא ואו, הינו בחינת אלף הנ"ל שהוא שני ירדן ווא"ו, שהוא בחינת פותח את ירדן הנ"ל כנ"ל ועל-כך מבאר שם שעקר הזק העשן שהוא בחינת חרון אף הוא לעינים בבחינת פעשן לעינים, כי עקר התפתחות שתי הרוחות הנ"ל שני הירדן, בחינת פח ופעל הנ"ל, הוא בחינת שני עינים, שהם בחינת שני ירדן כנ"ל והחטם שביניהם הוא בחינת וא"ו כנ"ל ועל-כך שם בחטם עקר רוח החיים, כי שם כלולים שתי הרוחות, כי עקר החיות תלוי בבחינת הנא"ו שהיא בחינת פתח, שהוא פותח וממשיך חיות מרוח דלעלא לרוח דלתתא ועל-כן בהנא"ו שהוא בחינת החטם כלולים שתי הרוחות הנ"ל, כי הוא מבררין מן הקצה אל הקצה וזהו בחינת רוח אפינו משיח ה' המבאר שם, רוח אפינו דיקא, כי הרוח חיים הוא בחטם שהוא בחינת ואו שבין שני הירדן שהם בחינת שני עינים כנ"ל, כי שם בבחינת הנא"ו כלול הכל, כי הוא ממשיך חיות מלמעלה למטה שהוא העקר, שהוא בחינת פותח את ירדן ראשי תבות אפי בחינת רוח אפינו משיח ה' כנ"ל, עין שם. כי מקדם היה חרון אף. 'חרון אף' דיקא בחינת פגם הרוח חיים שבחטם ואחר-כך

כשנמחק עקר התקון כשזוכין לפתח על-ידי בחינת הפתח הנ"ל בחינת וא"ו הנ"ל ולהמשיך החיים מרוח דלעלא בחינת יוד בראש לרוח דלתתא, בחינת יוד בפוף, שהוא בחינת רוח החיים שבחטם, שהוא בחינת וא"ו, בחינת רוח אפינו וכו' כנ"ל:

ה נמצא, ששני עינים הם בחינת שני הירדן הנ"ל, שהם בחינת פח ופעל וכו' כנ"ל, ועל-כן עקר ההרחקה, שהוא בשביל התפתחות שתי הרוחות הנ"ל כנ"ל, עקר ההרחקה היא להרחיק מהזק ראיה שלא יזיק בראית עיניו, כי בעיניו יכול להזיק ביותר ועל-כן צריכין לשמור עצמו מעון הרע שזה הזק ראיה, כי עקר החיות של האדם ושל כל דבר שבעולם הוא על-ידי הרוח דלתתא שהוא בחינת פעל שמקבל וממשיך חיות מהרוח דלעלא ואם חס ושלום, יסתלק מאיזה דבר בחינת הרוח דלתתא זהו שבירתו ומיתתו, כי נסתלק החיות ממנו ועל-כן עקר המשכת החיות של כל הדברים שבעולם הוא מבחינת התפתחות שתי הרוחות הנ"ל כנ"ל וכלשונם חס ושלום, התפתחות שתי הרוחות הנ"ל, שהוא בחינת פגם העברות בחינת 'הפיה מידך נגוד' אזי נסתלק החיות, כי רשעים בתייהן קרויים מתים' כנ"ל ועל-כן הכל תלוי בעינים שהם בחינת שתי הרוחות כנ"ל שבשמימיט בבכרו חס ושלום, בעין רעה שהוא

לקוטי הלכות

הלכות נגיף שניים ג

חושן משפט תפה

בחינת פעם שנקרא רעה, כמו שכתוב (קהלת יא): "והסר פעם מלפך והעבר רעה ממשךך". שזהו בחינת פעשן לעינים שהוא החרון אף שמקלקל העינים שמקלקל תקון הבריאה שהוא בחינת התפתחות שמי הרוחות הנ"ל ועל-כן על-ידי עון הרע יכולין להזיק לחברו הרבה, כי על-ידי התבטא בעון רעה יכול חס ושלום, להוציא ולסלק החיות מהדבר שמיש בו, כי כל החיות נמשך מבחינת העינים כנ"ל, כי עקר השבירה היתה באור העינים כידוע, ועל-כן כל התורה בלא תלויה בעינים, כי התחלת התורה בראשית' שהוא תלת ג'ג'ג' דעינא וכת עין, כי תמן ראשי תמן בת כמו שכתב רבנו ז"ל במקום אחר, וכמו שכתוב (במדבר טו): "ולא תתורו אחר לבבכם ואחרי עיניכם וכו'". כי עקר כלל כל התורה שהוא בחינת התפתחות שמי הרוחות הנ"ל להוציא החיות הנמשך מלמעלה מבח אל הפעל כנ"ל זה נמשך על-ידי תקון עינים שהוא בחינת שמי וידון כנ"ל:

ועל-כן נסמית עינו ולא נשאר לו רק עין אחת, שזהו עקר הפגם פשנסתלק החיות שלמטה כנ"ל, אבל מחמת שראה שישאל נהרין להרחיק אחד מחברו כראוי, כי אין פתחיהו מכניין זה כנגד זה. פתחיהו דוקא בחינת פתח הנ"ל שלא לפגם בבחינת הפתח הנ"ל על-ידי רבוי אור חס ושלום, על-כן היו נהרין שלא יהיו פתחיהו מכניין כדי להרחיק אחד מחברו מהגן ראיה, כדי לקבל האור בהדרגה ובמדה, על-כן לא היה יכול להכניס בהם עון רעה. וזהו יצא את ישראל שכן לשמיו, שאין פתחיהו מכניין כנ"ל ומרחיקו עצמן כראוי כנ"ל, אזי "ותהי עליו רוח אלקים", רוח אלקים דוקא בחינת הרוח והחיות הנ"ל שהוא בחינת רוח אלקים, בחינת רוחו של משיח הנזכר לעיל, שהוא בחינת רוח אלקים מרחפת על פני המים דא רוחו של משיח כידוע, כי רוח הנ"ל היא בחינת רוח של משיח שנמשך או כדי להפך הקללה לברכה על-ידי שלא היו פתחיהו מכניין והיו נשמרין מעון רעה, הינו לקבל האור, שהוא בחינת יוד דלתמא, רוח דלתמא שנפתח מיד דלעלא, שהוא בחינת שמי עינים, שמי וידון, לקבל זה האור בהדרגה ובמדה שלא יחור ויסתלק הרוח דלתמא למעלה על-ידי רבוי הראיה, שהוא בחינת רבוי אור, שבשביל זה צריכין להתרחק עצמו מלהסתכל על חפציו של חברו וכו'ל:

ו זהו שכתוב: "וצא את ישראל שכן לשמיו ותהי עליו רוח אלקים". ודרשו רבותינו ז"ל: פקש להכניס בהם עין רעה וראה שאין פתחיהו מכניין זה לזה וכו', כי בלעם היה לו עין רעה ועל-כן נאמר בו "שחם העין", כי פגם בהתפתחות שמי הרוחות, שהם בחינת שמי עינים, וחזר היוד דלתמא למעלה

כנ"ל. ועל־כן צריכין לעשות מחצה ביניהם שהוא בחינת ואו שעל ידה מוציאין מכה אל הפעל, כי אי אפשר להוציא מכה אל הפעל כי אם על־ידי החשק והפסופין שנעשין על־ידי המניעות, כי המניעה היא בשביל החשק וכל מה שמתגברים על האדם המניעות ביותר חס ושלום, צריך שיגביר החשק ביותר ועל־ידי התגברות החשק והרצון על־ידי זה משבר המניעות כנ"ל. ומצא, שדיוקא על־ידי המניעות מוציאין מכה אל הפעל, כי על ידם מתגבר החשק שעל־ידי זה מוציאין מכה אל הפעל כנ"ל. ואלו המניעות הם בחינת מחצות, כי המניעה היא כמו מחצה שחוצצת ומפסקת בפני האדם ואין מנחת אותו לעשות הדבר שבקדשה שרוצה לעשות, שזהו בחינת תשעה רקיעין המבאר שם, כי המניעות הם בחינת רקיעין שהם בחינת מסך המבדיל, בחינת מחצה המפסקת כנ"ל ועל־ידי אלו המניעות, שהם בחינת מחצות המפסיקות על ידם דיוקא מוציאין מכה אל הפעל, כי על ידם מתגבר החשק כנ"ל, כי פאמת המניעות הם טובה גדולה להאדם, כי בלעדם לא היה אפשר להוציא מכה אל הפעל, כי עקר התקון להוציא מכה אל הפעל הוא בחינת התפתחות שמי הרוחות הנ"ל ולפתח ולחתיך יוד מתאם מייד על־אף זה אי אפשר כי אם על־ידי בליים דקדשה שעושין כדי לקבל האור בהדרגה ובמדה

ז וזה שאמרו רבותינו ז"ל: על עגון הזק עשן וריח רע אין מועיל חזקה. כי עשן וריח רע מהם צריכין להתרחק ביותר, כי משם עקר ההזק שבא על־ידי פגם העינים והחטם שהם בחינת האלף הנ"ל, כי עשן הוא פגם העינים, בחינת כעשן לעינים כנ"ל. וריח רע היא פגם החטם ששם משפן הרוח ועל־כן צריכין להתרחק מהם ביותר, כי הכל תלוי בעינים והטם כנ"ל, על־כן אין מועיל להם חזקה:

וגם על הזק ראיה יש אומרים שאין מועיל חזקה. כי כל ההזקות מפגם העינים שמשם עקר המושכת שמי הרוחות הנ"ל, שמהם החיות של כל דבר וכנ"ל:

ח וזה בחינת המחצה שצריכין השתפין לבנות בשחולקין עצמן כדי שלא יזיקו זה את זה בראיה. כי המחצה הוא בחינת ואו שבתוך האלף שמפסקת בין שני הידין שעל ידה עקר התקון, כי על־ידי זה נמשך האור מכה אל הפעל, מרוח דלעלא לרוח דלתתא כנ"ל, שזהו בחינת המחצה שבין השתפין שהם בחינת שמי הרוחות שני יודין, כי בכל אחד מישראל מלבש בחינת יוד, שהוא בחינת הנשמה הקדושה המלכשת בו שהיא בחינת יוד, ועל־כן אלו השתפין שהם בחינת שני יודין שני רוחות צריכין להרחיק ביניהם כדי שלא יזיקו זה את זה בראיה על־ידי רבוי האור חס ושלום,

לקוטי הלכות

הלכות נגזרי שנים ג

חושן משפט תפ

כדי שלא יהיה רבוי השמן שגזרם כבוי הנר חס ושלום:

ואלו הפלים נעשין על-ידי המניעות שעל-ידי שיש להאדם מניעות קדם שמוציא מכה אל הפעל איזה דבר שבקדשה והוא מתגבר ומשפרם על-ידי התגברות החשק או נעשין מפל המניעות מחצות וכלים דקדשה לקבל בתוכם האור בהדרגה ובמדה שגזרו עקר התקון של בחינת התפתחות שמי הרוחות הנ"ל שהוא בחינת מוציא מכה אל הפעל כנ"ל, כי המניעות שהם בחינת רקיעין בחינת מחצות המפסיקות ומונעין מן הקדשה, אחר-כך פשוטין לשפרם או נתהפכין המניעות ונעשה מהם מחצות קדושות שעל ידם עקר התקון שעל ידם מקבל האור בתוך הפלים בהדרגה ובמדה, וכל מה שהיה לו מניעות יותר בתחלה זוכה אחר-כך שיהיו לו פלים קדושים הרבה יותר לקבל האור בתוכם. וכמו שאמר רבנו ז"ל שעל-ידי שהאדם נתקרב לה' ותקדש על-ידי מניעות רבות שהתגברו עליו ושפרם, על-ידי זה נעשה כלי אחר-כך לקבל בתוכו הקדשה, הינו כנ"ל. וכן אמר עוד שמקבל המניעות שיש להאדם בתחלה קדם שזוכה לעשות הדבר שבקדשה אחר-כך פשוטין לנמרו ולעשותו נעשה מפל מניעה ומניעה דברים גבוהים מאד וכנזכר לעיל, פמבאר בשיחות הר"ג, הינו כנ"ל, כי אחר-כך נעשין מהמניעות דיקא פלים יקרים

וקדושים לקבל האור בתוכו בהדרגה ובמדה שגזרו עקר התקון כנ"ל, ועל-פני אי אפשר להוציא מכה אל הפעל שום דבר שבקדשה כי אם על-ידי מניעות, כי עקר התקון לעשות פלים לקבל האור כדי שלא יחזור האור למעלה והפלים נעשין על-ידי המניעות כנ"ל, ובשכיל זה נשלח האדם לעולם הזה השפל העכור והמגושם שהוא מלא מניעות המונעין מעבודת ה' כדי שישפר המניעות ויזכה אחר-כך לקבל אורות גדולים על-ידי רבוי הפלים ותחצות דקדשה שזכה לעשות על-ידי המניעות דיקא שזכה לשפרם. והיו מעלת הצדיקים על המלאכים, כי המלאך אינו יכול לזכות לקבל אור כזה כמו הצדיק מחמת שאין לו פלים לקבל בתוכו מחמת שלא היה להם מניעות, אבל הצדיקים שהיו כזה העולם והיה להם מניעות רבות כלי שעור ככל יום ויום והתנגעו עצמן ביגיעה גדולה ושברו המניעות, על-ידי זה זוכין שנגעשין מהמניעות פלים ומחצות קדושות לקבל בתוכם האור הגדול שזוכו כל אחד ואחד כפי רבוי המניעות שזכה לשפרם, כי 'לפום צערא אגרא' (אבות ב"ה), ועל-פני כל השכר של הצדיקים נקרא בשם היכולות ומחצות, כמו שאמר רבותינו ז"ל שזוכין לכמה היכולות ועולמות. ואמר, כל צדיק וצדיק יש לו מחצה בפני עצמו, וכמו שכתוב: הרוגי לד אין כל פריה יכולה לעמוד במחצתו, כי עקר כל קבול השכר

ב ועל-בן צריכין לשמור את עצמו מאד
מלהזיק לשכניו ואפלו
לעשות כביתו דבר המזיק לשכניו אסור
כמבאר כמה דינים בשלחן ערוך, כי
צריכין לשמור מאד שיהיה אהבה ואהדות
בין השכנים ולא יהיה ביניהם שום שנאה
והזק כלל כדי שיוכלו השכנים להצטרף
ולהתחבר יחד לכל דבר שבקדשה כדי
שיתרבה בית התפלה ברבוי מפלג מאד
כנ"ל. כי צריכין להתרחק משכן רע, כמו
שאמרו רבותינו ז"ל: הרחק משכן רע,
וכמו שאנו מבקשים בכל יום שתצילנו
וכו' ומשכן רע, ומכל שכן שלא יהיה הוא
בעצמו שכן רע לגבי חברו, כי צריכין
להיות שכן טוב בבחינת טוב שכן קרוב
וכו', כי צריכין להאמין שהכל מאת ה'
וכל מה שה' יתברך מסבב עם האדם,
הכל מאת ה' בשביל בחירתו וכוונתו גם
זה מאת ה' צבאות יצאה שהוא יהיה
שכן אצל פלוני והכל כדי שיתקבצו יחד
ויצטרפו יחד בבחינת צרופים הנ"ל כדי
שיתרבה בית התפלה וכו' וכנ"ל. על-בן
צריכין להשתדל לדבר עם שכנו בנראת
שמים כדי שיהיה טוב לצדיק טוב לשכנו.
ולא להפך חס ושלום, כי אם הוא יודע
יותר מחברו צריך להאיר ולהודיע דברי
אמת לחברו ואם להפך שתברו גדול
מפניו צריך לקבל האמת מחברו השכן
אצלו ולפעמים שניהם מקבלים זה מזה
בבחינת 'ומקבלין דין מן דין'. ואם חברו
שכן רע לגמרי שאי אפשר לקרבו כלל

של הצדיקים והפושרים, הכל הוא בשביל
המניעות שהיו להם שפבלו צער גדול
קדם ששברו אותם, והמניעות הם
מחצות המבדילות כנ"ל, ועל-בן זוכין
אחר-כך שנגעשו מהמניעות דיקא מחצות
קדושות, שהיו עקר קבול שברם כנ"ל.
והו שאמרו רבותינו ז"ל ורושמי שבת
פרק ב': 'עתידין צדיקים שהיו מחצתם
לפנים ממלאכי השרת וכו'', מחצתן
דיקא, כי מחמת שהיו להצדיקים בעולם
הזה מניעות רבות שהם מחצות
המפסיקות מן הקדשה וזכו לשברם,
על-בן זכו שהיו נגשין מהם בעולם
הבא מחצות מצדו, מחצות קדושות
לפנים ממלאכי השרת, כי לא היו להם
מניעות כנ"ל:

הלכה ד

א על-פי התורה 'תקעו תוכחה' בלקוטי
תנינא סימן ח', עין מה
שפתוב שם על פסוק: 'ובל יאמר שכן
חליתי' באות ו'. שששנתוסף שכן
מישראל וכו' או נתרבה ונתגדל התפלה
במאד מאד, כי נתוסף נפש אל הקבוץ
ועל-ידי רבוי התפלה על-ידי זה סליחת
העוון שהוא בבחינת רפואה וכו', עין שם
מענין הנפלא והנורא המבאר שם מענין
רבוי הפתים עד אין חקר שנגעשו על-ידי
שנתוסף שכן, והינו שנתוסף נפש אחד
וכו', עין שם היטב כי נזרא הוא:

לקוטי הלכות

הלכות נזקי שכנים ד

חושן משפט תפט

ויכול להיות שיקלקל אותו חס ושלום, בבחינת 'אוי לרשע אוי לשכנו', צריכין להתרחק ממונו לגמרי, כמו שכתוב: "הרחק משכן רע" כנ"ל. על-כן צריכין לשמור את עצמו מאד מלהזיק לשכניו, כי ההזק הוא בחינת שנאה ומחלוקת שהוא פרוי ללבבות שעל-ידי זה אינם יכולים להתחבר ולהצטרף יחד להרבות בגן פתי התפלה, אבל בשנשומר מלהזיק לשכניו רק שיהיה ביניהם אהבה ואהדות או יצטרפו יחד לכל דבר שבקדשה עד שיתגדל הקבוץ של ישראל שעל-ידי זה יתרבה בגן פתים הרבה של התפלה לאין קץ וכו', כמו שמבאר שם, עין שם:

ג וזה בחינת גדל האסור של הזק ראיה, כי יכולין להזיק הרבה לשכנו בראיתו לבר, כי כל הפלים והחפצים שהם העשירות של האדם בלם נעשו ונבנו מצרופי אותיות והכל נבנה ונעשה כפי רבוי הצרופים של בחינת התפלה הנ"ל, כי כל מעשי בראשית ברא ה' יתברך באותיות התורה שהם עשירים ושתים אותיות כפי הצרופים שצורפם ברל"א שערים לאין קץ. ושרש התורה היא התפלה שהוא שרש המעון היוצא מבית ה' כמו שמבאר במקום אחר וכל ל"ט מלאכות ממשפך גמרינו, כי עקר שלמות המלאכה הוא כפי צרופי האותיות שנתן ה' יתברך חכמה בלב האדם בבחינת ובלב כל חכם לב נתתי

חכמה לדעת לעשות וכו', והינו שנתן חכמה בלבו שידע לצרף פמה וכמה דברים עד שיציא כלי למעשהו. והכל כפי צרופי האותיות שצריכין לצרפם בכל פעם בכמה וכמה מיני צרופים לאין קץ כדי להוציא ולתקן כל מיני אמונות שבעולם, כי כל דבר אמונות נעשה ממה דברים מרפבים ובדרך זה יש אלו האותיות ובהם הדבר אלו האותיות וה' יתברך נתן חכמה בלב האדם שידע וישפיל לצרף ולחבר דבר זה עם זה שיהיה נעשה מרפב מהם והכל כפי צרופי האותיות. ועל-כן באמת עקר שלמות המלאכה הוא מי שידע הדבר בשרשו לצרף האותיות בתקונם שהוא בחינת בצלאל שיהיה יודע חכמת כל האמונות, כמו שכתוב: "ואמלא אותו וכו' לעשות כל מלאכת וכו'". כי יודע היה בצלאל לצרף האותיות שנגראו בהם שמים וארץ, והיה יודע האותיות שיש בכל דבר שבעולם ועל-כן היה יודע כל מיני אמונות שבעולם כנ"ל. והיו: לעולם ילמד אדם את בנו אמונות נקיה וקלה ויבקש רחמים וכו' שאין העניות והעשירות מן האמונות וכו', כי העקר כפי מה שמבקש רחמים שעל-ידי זה מצרף פתי התפלה בצרופים גפלאים שמשם כל האמונות כנ"ל. ועל-כן כל ל"ט מלאכות ממשפך גמרינו, כי המשפך שהוא הבית המקדש הוא בית התפלה ששם נצטרפו כל האותיות שמשם כל המלאכות כנ"ל:

תפט

להזיק בראיה לבר, כי על ידי רע עין נתבלבלין ונתפזרין הצרופים שעל ידי זה ממיאל נשבר ונתקלקל הפלי או החפץ חס ושלום, וזה 'נרא את ישראל שכן לשבטיו ותהי עליו רוח אלקים'. ופרש רש"י, ראה שאין פתחיהו מבנין עלה בלבו שלא לקלקלם ואז אמר, מה טבו אהלך יעקב משבטך ישראל. ופרש רש"י שם, מה טבו אהלך - על שראה פתחיהו שאינן מבנין וכו'. דבר אחר, מה טבו אהלך - שילה ובית עולמים וכו' שני הפרושים אחר. כי על ידי שאין פתחיהו מבנין והם בבחינת שכן טוב ואין שכן מזיק לחברו בראיתו, ועל ידי זה נתרבה בית התפלה ברבוי עצום על ידי השכנים כנ"ל. על ידי זה נעצמו מה טבו אהלך וכו' משבטך וכו', דהינו הבית המקדש שהוא בית התפלה כל בנינו דיקא על ידי השכנים טובים על ידי שאין פתחיהו מבנין ואין מזיקין זה לזה בראיתו. כי על ידי שכן טוב נתרבו בתי התפלה שהוא בחינת הבית המקדש לאין קץ כנ"ל. ועל כן מהמשפך דיקא גלמוד 'טוב לצדיק טוב לשכנו' וכן להפך, כמובא בפרוש רש"י בפרשת במדבר בפסוק 'משפחות בני קהת וכו'' ובפסוק 'משה ואהרן וכו' וכו', עין שם, כי עקר המשפך שהוא בית התפלה נבנה מתוספת שכן טוב על קבוץ ישראל שעל ידי זה נתרבו בתי התפלה לאין קץ כנ"ל:

ד וזהו: 'חסידים הראשונים היו שוהין וכו' ומתפללין וכו', מתוך ש'חסידים היו וכו' ומלאכתן מהברכת וכו', כי על ידי שלמות התפלתם נתרבו הצרופים כל כך שמשם שלמות כל המלאכות בחינת ומלאכתן מהברכת וכו'. וזהו בזמן שישיראל עושיין רצונו של מקום מלאכתן נעשית על ידי אחרים, כי המלאכה נעשית מאליה על ידי צרופי האותיות וכו' ועל כן נקרא משפך לשון שכן, כי עקר בנין המשפך שהם שרש כל הל"ם מלאכות, כי הוא בית התפלה כנ"ל, עקר בנינו על ידי השכנים של ישראל על ידי שנתרבה בכל פעם שכן להקבוצ שעל ידי זה נתרבו בתי התפלה ברבוי עצום לאין קץ מרבוי הצרופים כנ"ל:

ה ועקר צרופי האותיות הוא על ידי בחינת הראיה שכלולה מופת"א (פעמים נקרות תנן אותיות) שהוא בחינת תלת גונין דעינא ובת עין, כי האותיות שבכל דבר שבהם נברא כלולים מופת"א שהם בחינת ראיה. ועל כן עקר האמונות על ידי ראיות עינים, כמו שכתוב: 'וראה ועשה בתנתיכם וכו'". כי הראיה בחינת חכמה, כמו שכתוב: 'ותפקחנה עיני שניהם'. ועל כן צריך להיות טוב עין בחינת טוב עין הוא וברך, כי ההזק בחינת שבירת פלים שהוא פזור ובלבול הצרופי אותיות שנמשך מקלקול הראות ועל כן יכולין

לקוטי הלכות

הלכות נזקי שכנים ד

חושן משפט תצא

ו זוה שפתינו: "ופקדתי על כל שכני הרעים הנגעים בנחלה". ודרשו רבותינו ז"ל, זה שיש לו בית-הכנסת בעירו ואינו נכנס בתוכו להתפלל. שכני דיקא, הינו כנ"ל, כי זה שנכנס להתפלל ונתוסף ונצטרף להקבוץ הקדוש של ישראל שבבית-הכנסת הוא נקרא שכן כנ"ל שעל-ידי זה נתרבה בית התפלה לאין קץ כנ"ל. ועל-כן מי שאינו נכנס לבית-הכנסת להתפלל נקרא שכן רע בודאי, כי גורם להפסיד ולמנע פתים הקדושים הרבה לאין קץ כנ"ל:

ו זוה בחינת גדל המעלה לעשות מתורות תפלות, כי עקר פגם כל העברות הוא בהצרופי אהיות של כל מצוה שקלקל הציוף הקדוש של אותה המצוה, כמובא בהתורה 'אנכי' (בסימן ד), עין שם. ועקר הצרופים קדושים נתהוים על-ידי התפלה כמובן בהתורה הנ"ל, כי התפלה היא שרש התורה כנ"ל, כי כל התפלה היא כוללה בעשרה מיני נגינה שבהם יסוד דוד המלך עליו השלום ספר תהלים שקלול מכל התפלות ושירות ותשבחות שבעולם, כי הוא נעים ומירות ישראל. ועשרה מיני נגינה הם בחינת טעמים בחינת נגינת הטעמים, והטעמים הם תכלית שרש העליון של כל בחינת מעמים נקודות תנין אהיות, כי הנקודות מנהיגין להתנין והאהיות, והטעמים לנקודות כמובן בתקונים, הינו שקל הצרופים של האהיות שנתהוים

על-ידי הנקודות (כמובא בסימן לא) הכל נעשה על-ידי הטעמים שהם שרש הכל. והטעמים הוא בחינת תפלה כנ"ל ועל-כן עקר התהוות הצרופים שמהם נארגה כל התורה הוא על-ידי התפלה ועל-כן אי אפשר לבוא לשום השגה בתורה כי אם על-ידי תפלה, כמו שמבאר בסימן כ', על-כן צריכין לעשות מהתורות תפלות דהינו בשלומד איזה תורה והוא רחוק עדן מאותה התורה, כי עדן לא התחיל לקימה או שעדן לא לקימה בשלמות וכ' הוא צריך להתפלל הרבה על-ידי לה' ותברך שייקה לקימה. מכל שכן כשיודע בעצמו שעבר על איזה תורה הוא צריך בודאי להתפלל הרבה לה' ותברך ולעשות מהתורה תפלה להתפלל הרבה לה' ותברך שייקה מעתה לקיים כל מה שפתינו בהתורה הזאת, כי על-ידי תפלה יקרה לתמן הכל, כי על-ידי התפלה יחזיר ויתמן ויעשה הצרופים ויחזירם על כמזנם ביתר שאת, כי עקר התהוות הצרופים שהם בחינת התהוות הפתים הנפלאים הוא על-ידי התפלה כנ"ל ועל-כן התורה מתחלת בבית דבראשית וגם בראשית הוא ראש בית כמו שאיתא בתקוני זהר. כי עקר כנין התורה הוא על-ידי התהוות הפתים הנוראים הנ"ל שעושים על-ידי התפלה כנ"ל שפלים נעשים ונכנים על-ידי הראש בית שהוא הבעל הבית של העולם שהוא הצדיק הדור האמת שהוא עוסק לקבץ הנפשות ולבנות מהם

הבתים הנפלאים והנוראים הנ"ל לאין קץ ולהעלות שעשועים גדולים לפני ה' יתברך בלי ערף וכו'. כמובן משיחותיו הקדושות בענין זה, וזה הצדיק הוא הפעל הבית של כל הבתים הנ"ל ונקרא ראש בית בחינת בראשית שמושם בננו כל התורה כנ"ל וכל נפש ונפש שבא אצלו ונתוסף להקבוצין הקדוש נקרא שכן ועל-ידי רבוי השכנים נתרבו בתי התפלה לאין קץ כנ"ל:

ח וכו' וראה גבורת ה' שלא פמדת בשר ודם מדת הקדוש-ברוך-הוא, כי אצל האדם כשבא אצלו שכן והוא מכניסו לביתו צר לו המקום, כי נעשה דחק בביתו מחמת שנתוספו דיורים מכל שכן בשמאספ שכנים הרבה לתוך ביתו שכל מה שנתוסף שכן יותר צר במקום יותר, אבל בקדשה בענין תפלה הנ"ל כל מה שנתוסף שכן להראש בית על הקבוצין הקדוש לא די שאין המקום צר, אף גם אדרבא כל מה שנתוסף שכן נתרבו ונתוספו בתי התפלה יותר ויותר כפלי כפלים הרבה יותר מבתחלה, וגם כל בית ובית גדול יותר מבתחלה, כי למשל בשמותחלה לא היה רק חמש אבנים ולא בנו רק מאה ועשרים בתים בנתוסף עליהם עוד אבן אחר, דהינו נפש אחת אזי נתוספין הבתים הרבה ונעשים ששה פעמים מאה ועשרים, דהינו שבע מאות ועשרים צורפים (כמבאר אצלו פאור ענין זה במקום

אחר). נמצא, שעל-ידי אות אחת הששה דהינו נפש אחת שנתוסף נתרבו ששה פעמים כמו כל הבתים שהיה מתחלה שהם ששה פעמים מאה ועשרים, דהינו שבע מאות ועשרים וגם כל בית ובית גדול מבתחלה, כי בתחלה לא היה כל בית ובית ממהמאה ועשרים בתים כי אם של חמשה חמשה אבנים. ועכשו על-ידי אות ונפש הששית שנתוספה שנתרבו הבתים עד שבע מאות ועשרים, עכשו כל בית ובית הוא של ששה אבנים. וכן להלן כשנתוסף על הששה אבנים עוד אבן אחת אז נתרבו הבתים ונעשו שבע פעמים שבע מאות ועשרים, דהינו חמשת אלפים וארבעים וגם כל בית גדול יותר, כי עכשו כל בית ובית של שבעה אבנים. וכן להלן יותר ויותר מה שאין הפה יכול לדבר והלב לחשב, כמובא בספר יצירה לענין האותיות והמכות ומשם תלמוד גוראות ה' ונפלאותיו עד אין חקר לענין הנפשות כמה וכמה שעשועים ובנינים נפלאים נתוספין ונתרבים על-ידי שנתוסף שכן להקבוצין של ישראל הקדוש וכמה וכמה צריכין לרוץ בכל פחו בהרהר עין לבתי כנסיות ובתי מדרשות ולכל מקום שאומרים שם דבר שבקדשה כדי שזכרה להיות שכן ולהצטרף להקבוצין הקדוש של ישראל, כי על-ידי שיתוסף הוא עליהם ותרבו בננו הבתים לאין קץ, מכל שכן וכל שכן כשבאצלו לא היה מנון ועל ידו יתהרהר

לקוטי הלכות

הלכות נזקי שכנים ד

חושן משפט תצו

מנזן עשרה שאז בודאי אין שעור למה שפירוים עלידי זה, כי כל הבגנן של הקדשה יגמר על ידו. ועל זה אמר דוד המלך עליו השלום: "חבר אני לכל אשר יראוך ולשמרי פקודיך", כמו שדרשו רבותינו ז"ל שאמר שלל דבר שבקדשה שנמנו חבריו נתחבר אליהם כדי שיתגדל ויתרבו בגניי הבתים הקדושים עד אין חקר וכנ"ל, ולהפך חס ושלום, להפך, ועליו נאמר מענת לא יוכל לתקן וחסרון לא יוכל להמנות. ודרשו רבותינו ז"ל, זה שנמנו חבריו לדבר מצוה ולא נמנה עמם, בודאי זה הקלוקל וההפסד אי אפשר לתקן, כי אפלו אם יעשה אחר-כך המצוה לבדו אף-על-פי שגם זה טוב מאד, אף-על-פירבן אינו דומה מעטים המקומין את התורה למרבים וכו', כמו שפרש רש"י בפירוש בתקוה כי אם היה מצטרף ונמנה עמם היו מתרבים הבתים לאין קץ כנ"ל ומחמת זה בעצמו אמרו רבותינו ז"ל, אינו דומה מעטין המקומין את התורה למרבים וכו', כמו שפרש רש"י על פסוק: "ורדפו מכם המשה מאה ומאה מכם רבבה ירדפו וכו'". שהקשה וכי כך הוא החשבון, כי בודאי כל מה שהם הרבה יותר נתרבין הבתים בלי שעור, לא לפי חשבון הפשוט שנתרבו האנשים, שלפי חשבון זה מאה הוא עשרים פעמים המשה וראוי שירדפו שני אלפים כמו שהקשה רש"י שם, אבל באמת אינו דומה מעטין המקומין התורה

למרבין, כי פשיט מאה יתרבו הבתים אלפי אלפים ורפי רפי רבבות עד אין חקר מה שאין תפה יכול לדבר וכנ"ל לפי חשבון של הצרופים הנ"ל, על-כן יכולין לרדף הרבה הרבה יותר מכפי החשבון הפשוט וכנ"ל והבין:

ט וזה עקר הפנים של קרח במחלקתו, בחינת "נצח קרח", ותרגום אוינקלוס: ואתפלג קרח, שלקח את עצמו לצד אחר, הינו שחלק את עצמו מהקבוצין הקדוש של ישראל ולא רצה להיות שכן טוב לבית התפלה שהוא המשפן שנתהוה מהקבוצין של ישראל כנ"ל, ועל-כן ממנו דיקא למדו רבותינו ז"ל, אוי לרשע אוי לשכנו, כמו שפרש רש"י על פסוק: "משפחות בני קרח וכו'". ובפרשת קרח, כי עקר הפנים שלו הוא שהיה שכן רע, כי חלק את עצמו מהקבוצין הקדוש כנ"ל:

י וזה: "ותקראנה לו השכנות שם" הנאמר בעובד אבי יש אבי דוד, השכנות דיקא, כי עובד בחינת הגואל צדק שהוא משיח שיצא ממנו כמובא בסוף התורה הנ"ל, כמו שכתוב: "ברוך ה' אשר לא השבית לך גאל היום ותקראנה שמו עובד". ועקר התקרבות משיח הוא עלידי התפלה הנ"ל שנתרבה ונתגדל מאד עלידי השכנים, כמבאר בהתורה הנ"ל, עין שם היטב כל הקשר של בגין התורה הזאת. ועל-כן השכנות דיקא קראו לו שם. וזה הקסון

יהיה לאֶלֶף והצעיר לגוי עצום אני ה' בעתה אחישנה, כי עלידי רבוי השכנים יתרבה הקטן והצעיר ברבוי עצום לאין קץ כנ"ל, כי אז יהיה קבוץ גלויות ואפלו אמות העולם יתנספו על בית ישראל, כמו שכתוב: "ונלוו גוים רבים אל ה'". וכמבאר בפסוק, "והביאותים אל הר קדשי וכו' כי ביתי בית תפלה וכו' עוד אקבץ עליו לנקציו", ועלידי זה יתרבו ישראל גם בבנים ובנות בפשיטות, כי עלידי רבוי הצרופים של אותיות התפלה, עלידי זה המשכות כל הנשמות וכל התלווים בהם, כי הכל נמשך מבחינת מעמים נקודות תגים אותיות עלידי רבוי הצרופים, כי הנשמה היא בחינת הדבור שמתהווה מצרופי אותיות הנ"ל, כמו שכתוב: "ויהי האדם לנפש חיה". ותרוממו, לרוח ממלא ועל-כן עלידי זה בעתה אחישנה, כי הגאולה תלוי בזה כנ"ל:

יא הפלל מי שרוצה לחוס על חיו ולהסתפל על התכלית למען ייטב לו לעד צריך להשתדל בכל כחו שיהיה על כל פנים שכן לכל מקום שמוצא איהו קבוץ של כשרים ווראי ה' המקרבים לצדיקי אמת העוסקים לנשמת אל הקדש ולהתפלל בכונה ובכח וכו', כי צריכון לזהר מאד להיות נטפל לעושי מצוה, כמו שאמרו רבותינו ז"ל קל והמור שישלם שבר לנטפל לעושי מצוה וכו', וכמו שאמר דוד: "הבר אני לכל אשר

יראוד וישמרי פקודיך" וכנ"ל. כי אין ערך להעבודה שיעבד האדם בעצמו אפלו כל היום אם הוא חלוק מיראי ה' האמתיים לנקדה טובה אחת שעושה כשמצטרף ומתחבר לקבוץ היראים באמת, כי טוב לצדיק טוב לשכנו, כי כשמתחבר לקבוץ הפשרים והיראים הוא בבחינת תוספת שכן אליהם, שעלידי זה מתרבה ומתגדל בית התפלה אלפי אלפים ורבי רבבות לאין קץ כנ"ל. ועל-כן מתגבר ומתגרה הפעל דבר מאד מאד לארבו ולרחבו להרבות מחלקת על הצדיק הגדול האמתי העוסק בזה לצרף ולקנות עצם רבוי בתים הקדושים הנפלאים הנ"ל עלידי שמקבץ ומוסף ככל פעם נפשות השכנים על הקבוץ הקדוש כנ"ל כי אם לא היה מחלקת היו מתרבין הבתים של התפלה כל כך עלידי תוספת שכנים הרבה עד שכבר היו כל הטובות לישראל. וזה עקר מחלקת קרח ועדתו על משה רבנו שהוא ככל דור דור, כי בכל מקום שיש מחלקת יש בהם ניצוצי קרח דתן ואבירם כמובא, כי כל צדיק אמתי הוא בחינת משה והחולקים עליו הם בחינת קרח ועדתו שהיה בהם ר"ג ראשי סנהדראות. וכמו שכתוב: "נשיאי עדה וכו'":

יב כי הצדיק הגדול האמתי הוא בחינת כלל התורה והתפלה, בחינת 'בראשית' - ראש בית, שהוא ראש של כל בית התפלה שהיא הבית המקדש

לקוטי הלכות

הלכות נזקי שכנים ד

חושן משפט תצה

(במובא בהתורה 'בראשית לעני כל ישראל' בלוקוטי תגנא סימן 16) שכלול מפל רבוי הפתים לאין קין שנעשים על-ידי כל השכנים של הקבוץ הקדוש, כי זה הצדיק הוא העקר והראש שעוסק לקבץ כל הנפשות השכנים הנ"ל ובונה ומצורף מהם כל עצם רבוי הפתים הנ"ל, ועל-כן פלם נקראים שכנים אצלו, כי זה הצדיק הוא הראש בית בחינת הפעל הבית של פלם ובלם הם שכנים אצלו, ואשרי מי שהוא שכן אצלו, עליו נאמר 'טוב לצדיק טוב לשכנו', כי תכף בשמחתו אצלו ולהקבוץ הקדוש שלו אפלו בנגיעה כל שהוא ונטפל להקבוץ שלו כמו שכן בעלמא תכף נתרבים ונכפלים הפתים של התפלה אלפי אלפים ורבי רבבות לאין קין פנ"ל. ועל זה נאמר (משל ח): "אשרי אדם שמע לי לשקד על דלתתי יום יום לשמר מזוזות פתחי", 'דלתתי' דיקא, 'פתחי' דיקא, בחינת דלתות ופתחי הפתים, שאפלו מי שהוא שוקד לעמוד אצל הדלתים והפתחים של הפתים של הקבוץ הקדוש אשרי לו, כי על ידו נתרבים הפתים לאין קין פנ"ל. ועל-כן דרשו רבותינו ו"ל (פנדרוז ק") לענין מחלוקת קרח ועדתו: "הקמות נשים בנתה ביתה" - זו אשתו של און בן פלת, "ואולת בדיה תהרסנה" - זו אשתו של קרח, בנתה ביתה דיקא וכן להפך תהרסנה דיקא, כי מחלוקת קרח גרם להרס אלפים ורבבות פתים על-ידי שעקר כמה שכנים מהקבוץ הקדוש של

משה רבנו על-ידי מחלוקתו, בבחינת אוי לרשע אוי לשכנו, כמו שאמר רבותינו ו"ל, אבל אשתו של און שהצילה אותו מהמחלוקת נאמר עליה 'בנתה ביתה' דיקא, כי פשאון מחלוקת נגנים פתים רבים מאד פנ"ל:

יג ועל-כן צוה להם משה שיביאו קמרת, כי עקר הפנס שלהם היה בבחינת קמרת, כי קמרת היה בהם חלבנה שהוא רמז לצורף עמנו פושעי ישראל בתפלתנו, כמו שדרשו רבותינו ו"ל, הינו כי על-ידי הצורף בבחינת תוספת שכן על הקבוץ של ישראל יכולים גם הפושעי ישראל להתחזק, כי המפך לטהור טהור, כי על-ידי שיהיה שכן להקבוץ הקדוש יתרבו הפתים מאד עד שגם הוא יתחזק על-ידי זה ויכלל עמהם כמו חלבנה בקמרת שעל-ידי הצורף שנצטרפה עם שאר יו"ד סמני הקמרת גם היא בכלל הקמרת העולים ומעלים כל הניצוצות מעמקי עמקי הקלפות למעלה למעלה עד אין סוף פידע. ובכל זה פגם קרח במחלוקתו שרצה מחמת גסותו ורדיפת הכבוד לחלק עצמו עם כמה נפשות מהקבוץ הקדוש פנ"ל ולא רצה להאמין במשה שכל התקונים וכל הקדשות והתפלות של ישראל הכל על ידו, ואמר לו: "כי כל העדה פלם קדושים וכו' וכדוע תתנשאו על קהל ה'". ועל-ידי זה הרס את ביתו פנ"ל ונאבד ממוך הקהל,

ע"פ

כמו שכתוב: "ויאבדו מתוך הקהל. /מתוך הקהל/ דיקא, כי הוא לא רצה להיות טפל לקהל ה' ורצה דיקא להיות נשיא עליהם ועל-ידי זה התגרה במחלוקת נגד משה כמו שאמרו רבותינו ו"ל, על-כן נאבד מתוך הקהל דיקא, כי נאבד ונפרד מן הקהל והקבוצ הקדוש שלהם מהמת שלא רצה להיות שכן וטפל עליהם ועליו דרשו רבותינו ו"ל במדרש: "אח נפשע מקרית עז", כי על-ידי הקבוצ הנ"ל על-ידי רבוי השכנים גתרבים הבתים עד שנעשים מהם ערים רבים הנפלאים ונזראים בחינת 'קרית עז', שהוא קבוצ של הרבה בתים. וקרח שפגם בזה נאמר בו "אח נפשע מקרית עז" (מדרש רבא במדבר פרשה י"ח):

יד ועל-כן כל תקונו לעתיד הוא על-ידי בניו הצדיקים שיצאו מפניו, כי הם עסקו בתפלה הרבה, כי יסרו כמה מזמורים בספר תהלים והם המשוררים בשיר על הדוכן כמו שאמרו רבותינו ו"ל, כי כל התפלות והשירות והתשבחות הם נעשים על-ידי קבוצ הנ"ל על-ידי בחינת שכנים הנ"ל. וזהו תקון למה שפגם כנ"ל. וזהו צדיק' פתמור' ופרח' שהוא סופי תבות קרח, שמרמו שעתיד להתקון, כמובא בכתבי האר"י ו"ל, על-כן נסמך מיד 'שתולים בבית ה' בבית ה' דיקא, כי אז יחזרו ויהיו נבנים הבתים הנפלאים על-ידי קבוצ דקדושה שיתיה בשלמות, שזהו תקונו כנ"ל:

ועל-כן אמרו בני קרח: "גדול ה' ומהלל מאד בעיר אלקינו". בעיר אלקינו דיקא, שהוא ירושלים, ששם הבית-המקדש ששם בית התפלה, כי ירושלים בנויה מכל הבתים של כל ישראל שנעשים על-ידי הצרופים של התפלות הנ"ל, בחינת "ירושלים הבנויה בעיר וכו', ששם עלו שבטים להודות לשם ה'", הינו שקל בנויה הוא בבחינת בית התפלה הנ"ל, בחינת להודות לשם ה'. וזה שאמרו שם: "קרית מלך רב וכו'", בחינת קרות עז הנ"ל שאביהם פגם בה בבחינת 'אח נפשע מקרית עז' והם בשרתם אמרו שעתיד ה' יתברך לחזר ולתקן בתי התפלה הבנויים מהצרופים של הקבוצ הנ"ל, כי כל ישראל ותקבצו ויתאספו יחד עם כל השכנים ויבאו כל האבדים והנזחים והשתחוו לה' וכו' בירושלים, ואז יתקיים: "בונה ירושלים ה' נדחי ישראל וכנס", כי כל הנזחים והאבדים, שהם בחינת 'תשתפכנה אבני קדש בראש כל חצות', ותכנסו ויתאספו לתוך ירושלים הבנויה להודות לשם ה', שהם בחינת רבוי הבתים הנפלאים הנבנים מהצרופים הנ"ל, שעל-ידי רבוי הבתים מאד מאד נתקבצו ונתכנסו השוכנים בחוץ מפיילא לתוך הבתים, כי מקיפין ומסבבין אותן גרבו הבתים הבנויים מרבו הצרופים מאד, כמבאר בשיתותיו הקדושות בענין זה. ואז תהיה ירושלים קרית מלך רב, כי אז יתגלה

לקוטי הלכות

הלכות נזקי שבנים ד

חושן משפט תצו

הנשמיים שלא אמר אדם מעולם צר לי המקום בירושלים:

טו כי קרח היה לוי מסטרא דדינא, וכל בגנן בתי התפלה הנ"ל מרבוי הצופים עלידי השבנים הוא בבחינת התפלה בבחינת דין של הפעל פח, כמבאר היטב בהתורה 'תקעו תוכחה' הנ"ל, ענין שם היטב, ומחמת שפרח היה ראש הלויים ונאחז בו הדין ביותר, על-כן התגרה בו הפעל דכר עד שבלע אותו לנגרי בחינת 'ותבלע אתם הארץ', כי כל יניקתם מבחינת דינים, אך מי שהוא פעל פח גדול לא די שאינו בולע אותו אף גם התפלה שלו עומדת לו בבית הקלועה שלו עד שמקרח להוציא כל מה שבלע מהקשה, בבחינת 'חיל בלע וקאנו', אבל קרח לא היה לו פח היה בעצמו והיה צריך רק לבטל עצמו נגד משה ואהרן שהם היו גבורי פח גדולים וכל מלחמתם עם פרעה ומצרים ועמלק בגשמיית וברוחנית עם הסטרא אחרא והקלפות והשרים שלהם הכל היה על-די בחינת הנ"ל עלידי התפלה בבחינת דין הנ"ל בבחינת 'השקד לפני פרעה יהי לתנין' הנאמר במטה אהרן, ואם היה מבטל עצמו כנגדם כראוי היו מוציאים על ידו דיקא כל הקדשות מהסטרא אחרא כנ"ל, כי זה עבודת הלויים שהם מסטרא דדינא לנצח בשיר על הדיוקן, ושיר משמאלא, כמובא בתקונים, 'ברכה

ויתפרסם גדלתו ותברך עלידי נפלאות וגבורת רבויי הפתים הנראים הנ"ל ואז יתקון מה שפגם קרח ונפשע מקרית עז כנ"ל. וזהו שמוספרים שם בכל המזמור מנפלאות הפתים והארמונות של ירושלים, כמו שפתיב: "אלקים בארמונותיה נודע למשגב וכו' הטה ראו כן תמהו וכו' פאשר שמענו כן ראינו בעיר אלקינו וכו' כשקד אלקים כן תהלתך על קצוי ארץ וכו' סבו ציון והקיפיה ספרו מגדליה וכו' פסגו ארמונותיה למען תספרו לדור אחרון". כי כל מה שמשבח ומפאר ומספר מנפלאות בגן ירושלים והפתים והמגדלים והארמונות שלה הכל פגנתו על בחינת הפתים הנ"ל הנפלאים הנבגין עלידי קבוצ הקדוש עלידי תוספת שבנים שהם כל הנדחים שיחורו ויתכנסו לתוכה כנ"ל, כי ירושלים היא מקום התפלה כנ"ל ועליה: מעולם לא אמר אדם לחברו צר לי המקום שאלין בירושלים, כי ירושלים כל בגינה מבחינת קבוצ הנדחים שהם בחינת שבנים הנ"ל בבחינת בונה ירושלים ה' נדחי ישראל וכנס כנ"ל ועלידי תוספת השבנים הנ"ל אין צר ורחק לשום אדם מחמת שכל מה שנתוסף שכן לקבוצ של התפלה נתרבין הפתים מאד מאד, כמבאר לעיל שלא כמדת בשר ודם וכו' כנ"ל ומושם נמשך הארה גדולה גם לבתי ירושלים

תת

ביתכם לעולם, כי הצדיקים הגדולים שעוסקין בחסון העולמות עלידי התפלה בבחינת דין הנ"ל וציאו מהסמטא אחרא בלעו מפיו ואו יתקנים גם על עדת קרח חול בלע ונקאנו, כי יכרח להקיא אותם ויחזרו אל הקדשה בתוספת פמה גרים וניצוצות רבים שיעלו עמהם, שעל-זה נאמר, "צדיק פתמר יפרח וכו'" כנ"ל:

זו ועל-כן אחר בליעת קרח צנה ה' יתברך לקח המפות ומטה

אחרן בתוך מפותם, מפות דיקא, להראות גדל כחו של מטה אחרן שהוא בחינת התפלה בבחינת דין של הבעל כח הנ"ל כנ"ל ועל-כן פרח מטה אחרן וכו' וצ"ע צ"ע, כי גדול של כל הצמחים הוא עלידי התפלה שהוא שרש הכל, וכמו שכתוב: "וכל עשב השדה טרם יצמח ואדם אין וכו'". ופרש רש"י: לפי שלא היה אדם להתפלל וכו', ועקר שלמות התפלה היא ברב עם הדרת מלך, הינו עלידי קבוץ הרבה נפשות שנתרפין הצרופין ונבנין בתי התפלה רבוי עצום וכמו כן צמחים צמחים רבים ועל-כן הראה ה' יתברך פלא גדול ומופת נורא עלידי מטה אחרן דיקא שהוא בחינת התפלה בבחינת דין שהוא בחינת התפלה של רבוי הנפשות כנ"ל והראה שהמטה פרח וצ"ע צ"ע וכו' להורות שכל הצמחים שבעולם גדלים רק עלידי דבר ה' שהוא התפלה הנ"ל שהוא בחינת מטה אחרן כנ"ל. ועל-כן פרח מטה אחרן

לימינא ושיר משמאלא' וכל כח הלויים שהם בבחינת שיר, בחינת שמאלא דקדשה הוא עלידי הבהנים שהם בחינת ברכה מימינא, פי הלויים צריכין להיות גלויים אל הבהנים ולשרתם, כמו שכתוב: "וגלוו עליך וכו'". פי עקר ההתגברות עלידי הימין שהוא חסד בבחינת שב לימיני, כמבאר במקום אחר (בהתורה בהצטרות בסיון ח). ועל-כן זה הצדיק שעוסק להם עם הסמטא אחרא עלידי התפלה בבחינת דין הנ"ל בודאי קשור בימינא תמיד וכולל שמאלא בימינא תמיד פראוי. ועל-כן באמת צריך להיות בעל כח גדול מאד שידע איך ללחם עמהם, ועל-כן צריכים הלויים שהם בבחינת דין בבחינת התפלה בבחינת דין הנ"ל, להתחבר עצמן עם הבהנים שהם בחינת חסד בחינת ימין ולהיות מפלים אליהם, פי עקר כח הלויים עלידי הבהנים בחינת ימין כנ"ל. וקרח שפגם בזה וחלק על הבהנה בפרט שחלק על הכהן הראשון שהוא אחרן הכהן שנתקדש עלידי משה על-פי הדבור. על-כן נשאר קרח בבחינת דין קשה עד שנאחו בו דינא דמסאבא ובלעה אותו לגמרי, בחינת "ותבלע אתם הארץ", ועל-כן נבלע דיקא. ועל-די שנגלעו קבלו ענשם פראוי, אבל סוף כל סוף אחר שפבר נבלעו ויתהפך גם זה למוכה, כי נתקדש שם שמם עלידי זה וגם קרח ועדתו לא ישארו נבלעים חס ושלום,

לקוטי הלכות

הלכות נזקי שכנים ה

חושן משפט תצט

שם, כי אמת הוא אור ה' יתברך שעל-די זה רואה הפתחים שבחשך לצאת משם, ועל-ידי זה זוכה להתפלל אפלו אם הוא בתכלית החשך חם ושלום, עין שם היטב למעשה, כי הוא עצה נפלאה בדוק ומנסה, וכבר זכו רבים על-ידי עצה זאת להתפלל בכונות הלב, אף-על-פי שהיו בחשך גדול מאוד ונדמה להם שאי אפשר להם להרים עצמם להתפלל בכונה, ועל-ידי שקימו עצה זאת בפשיטות שחתרו והתנגעו לדרבן הדבור על כל פנים באמת כמו שהוא, על-ידי זה נפתח להם אורו יתברך והתחילו

פתאם להתפלל בהתלהבות וחיית גדול, אבל מי שפגם בזה ואינו מושך עצמו אל האמת, על-ידי זה נפגם תפלתו ואינו יכול להתפלל ומשם נמשכין כל ההזקות שהם תפך החיות שנגמשה מהתפלה שהיא בחינת אמת כנ"ל. נמצא, שכל ההזקות על-ידי פגם האמת. וזה שכתוב: "כי הוא יצילך מפח יקושי וכו' צנה וסחרה אמתו, כי תנצל מפח יקושי וכו'". ומכל מויקי עלמא על-ידי האמת בחינת צנה וסחרה אמתו, כי האמת מגן ושומר מפלם וכו' ל:

ב ובשכיל זה צריכין לזהר מאד מלהזיק את חברו בין בגופו בין בממונו, כי כל ההזקות נמשכין ממויקי עלמא שהם הקלפות והחשך המונעים מהתפלה, שהיא חיות הכל כנ"ל. וזה שהזוירו רבותינו ז"ל ביותר על הזק

בעצמו בתוך המשכן להודיע ולגלות משמש כח כל הפרחים והצמחים על-ידי רבוי התפלות שהמושכן כולל מהם שהוא בחינת מטה אהרן כנ"ל, ועל-ידי בודאי יש לו כח לפרח בעצמו מאחר שמונו כח כל הפרחים והצמחים כנ"ל:

הלכה ה

מה שהזוירו רבותינו ז"ל להרחיק התוק מחברו וביותר על הזק ראה ומחמת זה אסור לעשות חלון נגד חלון ופתח נגד פתח:

א על-פי התורה 'תהמת וכימי' בסימן ט', מה שמבאר על פסוק "צהר תעשה לתבה וכו'", שעקר תקון התפלה על-ידי אמת וכו', עין שם היטב:

כי כל הזקות נמשכין מפגם האמת, כי חיות כל הדברים שבעולם הוא מהתפלה שמושם מקבלין הכל חיות, כמו שמבאר שם. וההזק הוא תפך החיות, כי ההזק הוא קלקול ושבירה בחינת מיתה שמוקלקל ומזיק החיות שבאותו הדבר, ועל-ידי ההזק הוא על-ידי פגם התפלה שמשם כל החיות של כל הדברים שבעולם, ופגם התפלה הוא כפי פגם האמת שמושם כל תקון התפלה, כי כשאדם עומד להתפלל הקלפות מסבבין אותו, בבחינת "סביב רשעים ותהלכון", ועל-ידי זה נשאר בחשך ואי אפשר לו להתפלל והתקון לזה אמת כמו שמבאר

ראיה ואסרו לעשות חלון כנגד חלון וכו',
 פי עקר האור הוא ה' ותברך, כמו
 שכתוב: "ה' אורי וישעי". וממנו תברך
 נמשכין כל האורות שבכולם ועקר האור
 הוא אמת, כמו שמבאר שם, ומשם כל
 אור העינים בחינת שלח אורך ואמתך.
 ועל-כן השקר, שהוא הפך האמת, מוזק
 לעינים בגשמיות ורוחניות, כמו שמובא
 בהתורה 'אמר רבי עקיבא' בס' מן נ"א,
 אבל אור האמת של רב העולם הוא
 בבחינת חלון, פי עצם האמת שהוא
 בחינת אבן טוב אין מי ששיגו כי אם
 הצדיקים האמתיים הגדולים במעלה
 מאד. אבל שאר העולם אפלו הכשרים
 והצדיקים קצת כל האמת שלהם הוא
 בבחינת חלון שאף-על-פי שהוא אמת,
 אבל אין האמת ברור בתכלית הברירות.
 ועין שם מה שמבאר שם על מאמר
 רבותינו ו"ל, יש אומרים אבן טוב ויש
 אומרים חלון, עין שם. וכל החלונות
 והפתחים שבבית, שדרך שם נכנס האור,
 נמשכין בשרשן מבחינת האמת הנ"ל,
 שהוא בחינת חלון, שהוא תקון התפלה
 שמושם כל החיות והאור של כל הדיכרים
 שבכולם. ועל-כן צריכין לזהר מאד ביותר
 מלהזיק בראיתו, פי עקר הזק ראיה
 נמשך מחמת ששם באור העינים ברוד
 הפעל דבר ביותר להתאחו שם שישתפל
 מן הצד הפך האמת, ועקר אחיזתו
 בהאמת שהוא בחינת חלון שהוא בחינת
 האמת של רב העולם, פי מחמת

שהאמת אינו בתכלית הברור על-כן יש
 לו פח להתאחו בו להפך האמת לשקר.
 ועל-כן באמת אין תקנה לזה פי אם
 שיקשר עצמו לצדיקי אמת שהאמת
 שלהם בתכלית הברור והבודד שהוא
 בבחינת אבן טוב ששם אין להשקר שום
 אחיזה והוא יכול להאיר גם בהאמת שלו
 עד שיצא מתוך עמק החשך על-ידי
 האמת שלו שהוא בחינת חלון. ועל-כן
 אסור לעשות חלון נגד חלון, פי החלון
 שהוא בחינת האמת של כל אחד
 מישראל הוא משנה הרבה מהחלון
 והאמת של חברו, פי כל אחד מישראל
 כפי שרשו משכמו שמשם נסח וסדר
 תפלתו וכפי מעשיו בן האמת שלו. ומה
 נמשכים רבויי השנויים שבין אחד לחברו
 אפלו הכשרים והישרים, פי זה מתפלל
 בארצה וזה במהירות זה בקול רם וזה
 בקול נמוך וכיוצא בזה שנויים בענין
 תפלתם ועבודתם לאין מספר אף-על-פי
 ששניהם פונתם רצויה באמת, וכמו
 שאמרו רבותינו ו"ל, אחד הפורקה ואחד
 המכוער וכלבד שיכונ לבו לשמים, פי
 אף-על-פי ששניהם פונתם באמת, אף-
 על-פי-כן האמת של כל אחד משנה
 מחברו ועל-כן אסור לאדם להסתפל
 בחברו לרעה, אף-על-פי שנדמה לו לפי
 האמת שלו שחברו אינו מתנהג באמת
 ואינו מתפלל באמת, פי מי יודע האמת
 של חברו, פי רק הצדיק האמת בחינת
 אבן טוב יכול להסתפל ולהאיר בהאמת

לקוטי הלכות

הלכות נזקי שכנים ה

חושן משפט תקא

שהוא בחינת חלון של כל אחד ואחד מישראל, אבל שאר בני ישראל אפלו הכשרים שהאמת שלהם בבחינת חלון אינו יכול להסתפל בהאמת של חברו, כי לפי דעתו יכול למעות שאין בחברו אמת מחמת שאינו מתנהג כפי דעתו, אבל באמת גם חברו פגתו אל האמת לפי מדרגתו וישרשו וכנ"ל. וזה בחינת האזהרה שהזהירו מאד שלא לעשות חלון נגד חלון שלא יסתפל אחד בחלון חברו שלא יזקנו על-ידי ראיתו, כי החלון שעל ידו מגיע האור, שהוא בחינת אור האמת הנ"ל, אסור שיהיה כנגד חלון, שהוא בחינת אור האמת של חברו שלא יסתכלו זה בזה שלא יסתפל כל אחד בהאמת של חברו שלא יזיקו זה את זה, כי משם כל ההזקות שבעולם, רחמנא לצלן, כי מי שמישים לב להסתפל בעולם בענין רבוי המחלוקת שבעולם שמשם כל ההזקות ואריכות הגלות בעוונותינו הרבים, הפל נמשך בשרשו מהאמת של כל אחד ואחד מחמת שלכל אחד ואחד נדמה לו שפגתו באמת ואין חברו מתנהג באמת ומשם התחלת המחלוקת חס ושלום, עד שאחר-כך נצמח מזה שבאים לשקרים גמורים ומחפים אותו באמת כאשר מצוי כל זה בעוונותינו הרבים. ועל-כך הזהירו רבותינו ו"ל מאד שלא לעשות חלון ופתח, שלא יסתפלו עם האמת שלו, שהוא בחינת חלון ופתח בהאמת שהוא בחינת חלון ופתח של

חברו, שלא יזיקו זה את זה על-ידי זה חס ושלום, וכנ"ל:

ג וזה שכתוב: "וירא את ישראל שכן לשבטיו וכו'". ופרש רש"י: ראה שאין פתחיהו מכונניו זה כנגד זה עלה בלבו שלא לקללם, כי בלעם רעה להכניס בהם עין רעה חס ושלום, כי בלעם כנגד תקון התפלה דקדושה, כמו שאמרו רבותינו ו"ל על פסוק "ויאמר מואב אל זקני מדן": "מנהיגים של אלו במדן נתגדל וכו', אמרו אין כחו אלא בפה, אף אנו נבוא עליהם באדם שבחו בפה, כי ראה שהצלחת ישראל רק על-ידי תפלה שכל תקוה על-ידי אמת כנ"ל ורעה להביא את בלעם שכל כחו להפך הוא בפה, שהיה מסתפל תמיד בעין רעה על כל אחד למצא בו מום וחסרון והיה גומר בפיו הטמא לרעה עד שהיה לו כח לקלל ולהזיק חס ושלום, אבל פשראה שאין פתחי ישראל מכונניו זה כנגד זה, עלה בלבו שלא לקללם, כי זה ידוע שעקר אחיות הסטרא אחרא, שהוא מחלוקת דסטרא אחרא, הוא ממחלוקת שבין ישראל בעצמן פשיש חס ושלום, ביניהם מחלוקת ומסתפל כל אחד על חברו לרעה מחמת שאין טוב בעיניו האמת של חברו, משם נתאחו הסטרא אחרא להכניס עין רעה חס ושלום, ולהזיק חלילה. ועל-כך על-ידי שראה שאין פתחיהו מכוננים זה כנגד זה ואין

הַמְקַדֵּשׁ, שֶׁהֵם בְּתֵי הַתְּפִלָּה שֶׁל יִשְׂרָאֵל שֶׁתְּפִינֵם עַל-יְדֵי הָאֵמֶת וְכַנ"ל:

הַלְבוּת שְׁתַּפִּים בְּקִרְבֵּךְ הַלְבָּה א
נְכַלֵּל בְּהַלְבוּת שְׁבָנִים הַלְבָּה א
אוֹת ד:

הַלְבוּת שְׁתַּפִּים בְּקִרְבֵּךְ הַלְבָּה ב

בּוֹפִיךְ הַשְׁתַּפִּין זֶה אֵת זֶה לַעֲשׂוֹת נִגְדַּר וּמִנְעֵל לְחֹצֵר. בּוֹפִין הַשְׁתַּפִּין זֶה אֵת זֶה לַעֲשׂוֹת לְחֵי וְקוֹרָה לְמַכּוּי:

א עַל-פִּי מִה דְּאִיתָא בְּדַבְרֵי רַבְנֵי וְלִבִּי בְּמִאֲמַר הַמֵּתְחִיל לְמִי הַגְּבַהּ הֵם בְּחִינַת שְׁעֵשׂוּעַ עוֹלָם הַבָּא בְּלִקּוּטֵי הַנִּינְא סִימֵן ב', עֲנֵן שֶׁם קְרוּב לְסוֹף הַמִּאֲמַר, אִיתָא שֶׁם, שְׁעַל-יְדֵי שְׁמִמְשִׁיכִין הַקִּדְשָׁה שֶׁל שְׁבֵת לְתוֹךְ שֵׁשֶׁת יָמֵי הַחַל עַל-יְדֵי זֶה נִתְגַּלָּה בְּחִינַת אַחְדוּת הַפְּשׁוּט מִתּוֹךְ פְּעֻלּוֹת מוֹשְׁתַּנּוֹת, כִּי בַחַל הֵם בְּחִינַת פְּעֻלּוֹת מוֹשְׁתַּנּוֹת וְכו'. וּבְשֵׁבֶת נִתְגַּלָּה בְּחִינַת אַחְדוּת הַפְּשׁוּט יְהִבְרַךְ וְעַל-יְדֵי שְׁמִמְשִׁיכִין הַקִּדְשָׁה וְהַשְׂמִיחָה שֶׁל שְׁבֵת לְתוֹךְ שֵׁשֶׁת יָמֵי הַחַל, עַל-יְדֵי זֶה מִתְגַּלָּה בְּחִינַת אַחְדוּת הַפְּשׁוּט מִתּוֹךְ פְּעֻלּוֹת מוֹשְׁתַּנּוֹת וְכו'. וְזֹאת הַבְּחִינָה, דְּהִינּוּ הַתְּגַלּוֹת אַחְדוּת הַפְּשׁוּט מִתּוֹךְ פְּעֻלּוֹת מוֹשְׁתַּנּוֹת הַיָּא יְקַר מְאֹד וְאַפְלוּ בְּעֵינֵי ה' יְהִבְרַךְ יְקַר מְאֹד, בְּחִינַת זו, כִּי

מִסְתַּכֵּל כָּל אֶחָד בְּהֵאֱמֶת שֶׁל חֲבֵרוֹ וְאִין לוֹ עֵין רְעֵה בְּחֲבֵרוֹ, עַל-יְדֵי זֶה לֹא הָיָה לוֹ כַּח לְקַלְלָם, כִּי נִתְבַּטַּל אֲחִיזָתוֹ. וְעַל-פִּן זֶה נִתְהַפֵּךְ לְבִרְכָה וְאָמַר: "מִה מִבּוֹ אֶהְיֶיךָ יַעֲקֹב מוֹשְׁבְּנֵיךָ יִשְׂרָאֵל". וּפְרַשׁ רַש"י שֶׁם, עַל שְׂרָאָה שְׂאִין פְּתִיחֵיהֶן מְבֹנִים וְכַנ"ל. וְהוּוּ שְׁפָרַשׁ רַש"י שֶׁם: דְּבַר אַחַר מִה מִבּוֹ אֶהְיֶיךָ, אֶהְל שִׁלַּח וְכו' וּבֵית עוֹלָמִים שֶׁהֵם בְּחִינַת בֵּית הַתְּפִלָּה, כְּמוֹ שְׁבִתּוֹב: "כִּי בֵיתִי בֵּית תְּפִלָּה יִקְרָא וְכו'". כִּי הַכֵּל אַחֵר, כִּי עַל-יְדֵי שְׂאִין פְּתִיחֵיהֶן מְבֹנִים וְאִין פּוֹנְמִים בְּאֵמֶת, עַל-יְדֵי זֶה יְכוּלִים לְהַתְּפַלֵּל בְּכ"ל, שְׁזָהוּ קִדְשַׁת אֶהְיֶיךָ וּמִשְׁבּוֹנֵת שֶׁל יִשְׂרָאֵל בְּכ"ל. וְעַקֵּר הוּא קִדְשַׁת הַבֵּית־הַמְקַדֵּשׁ שְׁשֵׁם מִתְקַבְּצִים כָּל הַשְּׂנִיִּים עֶשֶׂר שְׁבָטִים, כָּל הַשְּׂנִיִּים עֶשֶׂר־נִסְחָאוֹת הַתְּפִלָּה, כִּי דָרָךְ שֶׁם מְעַלָּה הַצְּדִיק שֶׁהוּא בְּחִינַת אֶבֶן טוֹב אֵת כָּל הַתְּפִלוֹת שֶׁל יִשְׂרָאֵל שֶׁהֵם בְּבְחִינַת חֲלוּן עַל-יְדֵי גְדֻת הָאֵמֶת שְׁמוּצָא בְּהַתְּפִלָּה שֶׁל כָּל אַחֵר, שְׁכַל זֶה הַפֶּךְ הַקַּלְקוּל הַבָּא עַל-יְדֵי שְׁמִמְסַכֵּל אֶחָד בְּחֵבְרוֹ שֶׁהוּא בְּחִינַת פְּתַח נִגְדַּר פְּתַח וְכו'. וְעַל-פִּן שְׁנֵי הַפְּרוּשִׁים אֶחָד וְתוֹלָיִים זֶה בְּזוֹה, שְׁעַל-יְדֵי שְׂאִין פְּתִיחֵיהֶן מְבֹנִים וְאִין פּוֹנְמִין בְּהֵאֱמֶת שֶׁהוּא תְּקוּן הַתְּפִלָּה, שְׁזָהוּ בְּחִינַת מִה מִבּוֹ אֶהְיֶיךָ יַעֲקֹב, שֶׁהֵם הַדִּירוֹת וְהַבְּתִים שֶׁל יִשְׂרָאֵל, עַל-יְדֵי זֶה בְּעֶצְמוֹ מִה מִבּוֹ אֶהְיֶיךָ וּמִשְׁבְּנֵיךָ, שֶׁהֵם בְּחִינַת בְּתֵי כְּנִסְיוֹת וּבְתֵי מִדְרָשׁוֹת שֶׁל יִשְׂרָאֵל. וְעַקֵּרם הַבֵּית

לקוטי הלכות

הלכות שתפים במרקע ב

חושן משפט תקנ

בשמתגלה אחרות הפשוט למטה, מתגלה גם למעלה אחרותו הפשוט יתברך, כמו שכתוב: "אתה אהד ושמך אהד וימי פעמך ישראל וכו'", ענין שם. ובשביל זה הלכה ברבים, כי פשרים מסוימים לדעה אחת זה בחינת התגלות אחרות הפשוט מתוך פעולות משתנות וגם כפי שלא יתברך מולקת וכו', ענין שם כל זה היטב. וכל זה נעשה על ידי בחינת תודה הלכה שהם בחינת שעשוע עולם הבא, שעל ידי זה מאיר שלשה קווי האמת ברבוע הדבור ושלם הדבור וכו', ועל ידי זה ממושכו השמחה והקדשה של שבת לתוך ששת ימי החל, ועל ידי זה מתגלה בחינת אחרות הפשוט מתוך פעולות משתנות וכו' פנ"ל, ענין שם:

ב וזה בחינת שתפות, כי פשוטים או שלשה וכיצא מבני ישראל משתתפים יחד זה בחינת שנקבלים יחד פעולות משתנות ועל ידי זה מתגלה גם למעלה בחינת אחרות הפשוט וכו' פנ"ל, כי הכל תלוי בישראל למטה פנ"ל ועל כן הם יכולים לכפות זה את זה על כל תקוני החצר, כגון לעשות נגר ומנעול, או לעשות לחי וקורה להתיר למלט בשבת, כי החצר הוא רשות היחיד וצריך לשומרו ולעשות לו נגר ומנעול לשמרו מהקזות הבאים מבחוץ מבני רשות הרבים, כי רשות היחיד הוא בחינת רשות יחידו של עולם ועל כן גבה עשרה ורחבו ארבע כנגד ארבע אותיות

ל"ב ט"ז

השם יו"ק, ורשות הרבים הוא בחינת רשות דסמרא אחרא וכו', כמבאר בתקונים ובהר פפה פעמים. כי עקר יניקת הסמרא אחרא היא מבחינת פעולות משתנות ועל כן הרשות הרבים שהוא בחינת פעולות משתנות, מושם יניקת הסמרא אחרא, אבל רשות היחיד היא בחינת רשות יחידו של עולם ושם אין להם שום יניקה, ועל כן הכות והחצר וכיצא שהם רשות היחיד, הם מקומות משמרים מהזק, כי אין אחיזת החיצונים והסמרא אחרא כי אם מבחינת פעולות משתנות שהיא בחינת רשות הרבים ומשם באים כל ההקזות, כי כל ההקזות שבעולם מפל הגנבות והגזלות כלם באים מן החיצונים והסמרא אחרא, כי כל הגנבים והגזלים וכל המזיקים שבעולם כלם הם מסמרא דילהון שאחיזתם מבחינת פעולות משתנות מבחינת רשות הרבים ועל כן הכות והחצר וכיצא שהם רשות היחיד ואין שם אחיזתם פנ"ל צריכים לתקן להם נגר ומנעול לשמרו מהזק, כי צריכים לשמור את בחינת הרשות היחיד ולעשות לו משמרת שלא יתאחזו בו החיצונים חס ושלום, ולא יקלקלו חס ושלום, את בחינת רשות היחיד. כי בני רשות הרבים, דהינו הסמרא אחרא והחיצונים הנאחזים ברשות הרבים שהוא בחינת פעולות משתנות שמשם אחיזתם הם חפצים ומצפים תמיד להתאחו ברשות היחיד

הוצאת ספרים

זה יש פה לברר כל העבדין דחול
מאחיות הסמרא אחרא ואזי בשמבררין
אותם הם נכללים בלם באחד הפשוט
יתברך. וזה בחינת התגלות אחרות
הפשוט מתוך פעולות משתנות, כי בלם
נכללים באחד הפשוט ותברך על-ידי
שממשיכין עליהם הקדשה של שבת
שעל-ידי זה מבררין אותם מן החיצונים
ועל-ידי זה נתגלה שבלם נמשכים מאתו
יתברך ונכללים בלם בשרשם באחד
הפשוט ותברך, ונתגלה אחרות הפשוט
מפעלות משתנות:

וכל זה נעשה בימי החל שאז יש ברורים
ועל-פניו אז מטמללין מרשות הרבים
לרשות היחיד ולהפך, כי זהו עבדין דחל
להכניס ולהוציא מרשות לרשות לברר
כל הדברים מבחינת פעולות משתנות
להכניסם ברשות היחיד וכנ"ל, או
שצריכין להוציא מרשות היחיד לרשות
הרבים כדי לברר עוד ברורים ברשות
הרבים ואחר-כך להכניס הכל אל
הקדשה לבחינת רשות היחיד וכל זה
נעשה בחל על-ידי שממשיכין הקדשה
של שבת לתוך ימי החל שעל-ידי זה
נכללין הפעולות משתנות באחד הפשוט
יתברך על-ידי שמבררין אותן מזהמת
הנחש וכנ"ל. אבל בשבת קדש היא
שבייתה לגמרי מפל המלאכות, כי אז אין
שום ברור כלל ואז נתגלה בחינת אחרות
הפשוט ותברך על-ידי השבייתה והניחא
מפל המלאכות, כי על-ידי זה, על-ידי

חס ושלום, על-פני צריך לעשות גדר
ומחצה לרשות היחיד ולתקנו על-ידי נגר
ומנועול כדי שלא יהיה להם שום אחיזה
בו. וזה בחינת מחצות של שבת שהם
שלוש מחצות דאורייתא והכמים תקנו לחי
וקורה לרוח רביעית הפתוחה, כי בשבת
קדש אסור למלטל מרשות הרבים
לרשות היחיד או להפך, כי שבת היא
בחינת התגלות אחרות הפשוט ואסור
לעורר אז שום פעולה משנה חס ושלום,
כי שם אחיות החיצונים בבחינת פעולות
משתנות שהם ל"ט מלאכות, שהם
פעולות משנות ששם נאחו זהמת הנחש
פידוע. ועל-פני אסור בשבת להכניס
ולהוציא מרשות הרבים לרשות היחיד או
להפך כדי שלא לעורר פעולות משתנות
חס ושלום בשבת, כי רשות הרבים הוא
בחינת פעולות משתנות כנ"ל, כי בכל
שבת ימי החל אז מבררין כל הדברים
מאחיות הסמרא אחרא וזה בחינת הל"ט
מלאכות של ימי החל שצריכין להמשיך
עליהם גם בימי החל הקדשה של שבת
כדי לבררם מזהמת הנחש, כי כל שבת
ימי המעשה הם בחינת ברורים שמבררים
כל הדברים על-ידי הל"ט מלאכות
בשעושוין אותם פראוי. ועל-ידי שזוכין
לקדש ימי החל פראוי, דהינו שממשיכין
הקדשה של שבת לתוך ששת ימי החל,
על-ידי זה נתגלה אחרות הפשוט מתוך
פעולות משתנות וכנ"ל, כי בשזוכין בימי
החל להמשיך הקדשה של שבת, על-ידי

לקוטי הלכות | הלכות שתפים במקוה ב | חושן משפט | תקה

לה אקדמה ברישא, כי כל הל"ט מלאכות נכללים בהוצאה מרשות לרשות מרשות הרבים לרשות היחיד או להפך, כי זה עקר עבדן דחל כנ"ל, ובשבת אסור, כי אז נכללין פעולות משתנות באחד הפשוט על-ידי השביתה דיקא כנ"ל, כי כל הברורים של ימי החל על-ידי הל"ט מלאכות הם פלם בחינת ברור הפעולות משתנות כדי שייכלו להפלה, כביכול, באחד הפשוט ותברך בשבת קדש על-ידי הקדשה של שבת וזה בחינת הוצאה מרשות הרבים שהיא פעולות משתנות לרשות היחיד כנ"ל. ובשבת אסורים כל המלאכות וכלם נכללים בבחינת הוצאה מרשות לרשות מרשות הרבים לרשות היחיד, מרשות דסטרא אחרא לרשות הקדשה, שזה אסור בשבת, כי בשבת אסור לברר על-ידי עבדן דחל, כי אז הוא שביתה וניחא ואז נכללים פעולות משתנות באחד הפשוט על-ידי הברור של ימי החל ועל-ידי השביתה ממלאכה של שבת, כי מי שפירח בערב שבת יאכל בשבת, כמו שכתוב: "ששת ימים תעשה מלאכתך ויום השביעי שבת וכו'":

ג וזה בחינת ארבע מחצות של רשות היחיד שהם שלש מחצות דאורייתא וחכמים תקנו לחי וקורה לרוח רביעית הפתוחה, כי ארבע מחצות של רשות היחיד הם כנגד ארבע אותיות השם ועקר השם הוא בחינת שלש

השביתה והניחא של שבת מפל המלאכות שהם פעולות משתנות, על-ידי זה עולין כל הפעולות משתנות שנתבררו בימי החל ונכללין בקדשה בבחינת אחדות הפשוט המתגלה בשבת. כי מי שפירח בערב שבת יאכל בשבת, כמו שאמרו רבותינו ז"ל, כי בששת ימי החל צרכין לברר כל הדברים על-ידי שממשיכין הקדשה של שבת לימי החל כנ"ל ואז בשבת על ידי קדשת היום, על-ידי השביתה והניחא מפל המלאכות שהוא בחינת בטול, בחינת אחדות הפשוט ותברך, שהוא החיות של כל הדברים, כי חיות כל הדברים הוא מבחינת שבת שהוא בעצמו בחינת אחדות הפשוט ותברך שמתיה את פלם, כי שבת שמה דקדשא בריך הוא ועל-ידי בשבת קדש על-ידי השביתה והניחא מפל הפעולות משתנות שגוה חיותם כנ"ל, על-ידי זה דיקא נכללים פלם באחד הפשוט ותברך, אבל אסור לעורר אז שום פעלה משנה ועבדן דחל שהוא ככופר בעקר חס ושלום, כמו שאמרו רבותינו ז"ל, כל המחלל שבת פעובר עבודה זרה. כי עקר התגלות אחדות הפשוט מתוך פעולות משתנות הוא על-ידי השביתה של שבת דיקא שעל-ידי זה נתגלה שפלם נמשכין מאחד הפשוט ותברך, כמבאר שם במאמר הנ"ל. ועל-ידי פתח התנא מסכת שבת יציאות השבת, והתחיל בהוצאה איידי דחביבא

1b max

אותיות, כי אות רביעית היא כפולה והוא בחינת אמונה פידוע, והוא בחינת פתח, בבחינת "פתחו לי שערי צדק" פידוע, ושם המחצה פתוחה כדי שיוכלו פלם לבנם אל הקדשה. כל מי שרוצה לבנם לרשות יחודו של עולם ולהפיל בקדשה יכול לבנם על ידי אמונה שהוא הפתח לבנם ולהתקרב אליו יתברך, ועל-כן מחצה רביעית פתוחה, אבל חכמים תקנו להו וקורה משום הבר לבל יתקרב זר שלא לחלל שבת קדש על ידי הפעלות משתנות שלא להוציא מרשות הרבים לרשות היחיד, כי החכמים, הינו תורה שבעל פה הם בחינת אמונה, בחינת שבת והם צריכים לשמור את האמונה לבל יתקרב זר, כי אי אפשר לבנם מרשות הרבים לרשות היחיד כי אם בערב שבת בששת ימי החל על ידי הקדשה של שבת שממשיכין בימי החל כנ"ל, אבל בשבת אסור להכניס שום פעולה משנה מרשות הרבים לרשות היחיד, כי מחלליה מות יומת, מאן דעיל זר בחלל דילה וכנ"ל. ועל-כן החכמים דיקא, שהם בחינת תורה שבעל פה, בחינת אמונה, הם דיקא אתקנו הפרא לרוח רביעית לבל יתקרב זר כי אם מי שטורח בערב שבת וכו' וכנ"ל. וזה שאמרו רבותינו ז"ל (שבת ס"ג): 'רב נחמן בר יצחק מפתח ועיל מפתח ונפיק בערב שבת', כי בערב שבת דיקא או צריכים להכניס ולהוציא מרשות הרבים לרשות

היחיד, כי אז דיקא יכולים לברר כל הפעלות משתנות על ידי הקדשה של שבת שממשיכין בימי החל ולהכניס הפל לרשות היחיד כנ"ל, אבל בשבת היא שבייתה וניחא וכו' וכנ"ל ועל-כן צריכים הבר לבל יתקרב זר:

ד וזה בחינת ערובי חצרות ושתופי מבואות שאסרו חכמים אפלו בחצר ומבוי עצמו למלטל כי אם על ידי ערוב ושתוף, כי בשבת אסור לעורר שום פעולה משנה וכנ"ל ועל-כן אפלו בני החצר והמבוי מאחר שהם רבים והם בחינת פעלות משתנות, על-כן אסרו עליהם למלטל כי אם על ידי ערוב ושתוף בפת וכו', כי עקר הערוב והשתוף הוא על ידי הלחם שעל ידי זה נכללין פעלות משתנות באחד הפשוט יתברך, כי על הלחם יתיה האדם, וחיות האדם הוא חבור הגוף והנפש, כי הנפש מתיה הגוף, והנפש הוא בחינת חלק אלפי ממעל בחינת אחדות הפשוט יתברך והגוף הוא בחינת פעלות משתנות ועל ידי המאכל מתקשרים יחד הגוף והנפש בחינת פעלות משתנות שנגללים באחד הפשוט. ועל-כן צריכים לאכל כבונה זו בבחינת צדיק אוכל לשבע נפשו שעקר האכילה צריכה להיות בשביל הנפש דיקא, דהינו כדי שיתגלה אחדות הפשוט יתברך. והגוף הוא בחינת פעלות חיות האדם, כי באמת חיות האדם הוא דבר נפלא שמקשר רוחני בגשמי, כמו שפרשו

לקוטי הלכות

הלכות שתפים במקדש ב

חושן משפט תקו

הכמינו ז"ל על "וימפליא לעשות" - שקושר דבר רוחני בגשמי, הינו בחינת התגלות אחדות הפשוט שהוא עקר החיות, בחינת הנפש כנ"ל מתוך פעולת משתנות שהוא הגוף שכלול מכלה פעולות משנות, מארבעה יסודות וכיוצא. ובשביל זה צריכה להיות עקר אכילת האדם כדי שיתגלה בחינת אחדות הפשוט מתוך פעולות משתנות וכנ"ל. כי כשאוכל חם ושלום, בשביל הנאת הגוף, אז חם ושלום, מתגבר הגוף על הנפש ואינו מתגברים חם ושלום, פעולות משתנות שבהם נאחזים הסמרא אחרא ונתעלם חם ושלום, בחינת התגלות אחדות הפשוט בבחינת פן תאכל ושבעת וכו' ושכחת את ה' וכו'. ואכילה כזו היא בחינת אכילת עץ הדעת טוב ורע שצאמר בו, "כי ביום אכלך ממנו מות תמות". כי עקר אחיזת טוב ורע היא מבחינת פעולות משתנות כנ"ל וזה בחינת מיתה, כי עקר החיות על-ידי התגלות אחדות הפשוט שהוא חי החיים, אבל כשמתגברים פעולות משתנות ואין מתגלה בחינת אחדות הפשוט חם ושלום, הוא בחינת מיתה חם ושלום, ועל-כן צריכים לברך על כל דבר כדי שיכלל המאכל פאחד הפשוט ותברך על-ידי הברכה, כדי שיתגלה על-ידי המאכל הזה שהוא חיות האדם, בחינת אחדות הפשוט מתוך פעולות משתנות וכנ"ל. וזה בחינת אכילת שבת,

כי על-ידי הקדשה של שבת מתגלה אחדות הפשוט ותברך מתוך פעולות משתנות כנ"ל על-כן אז מצוה גדולה לאכל ועקר כבוד שבת היא האכילה, כי על-ידי אכילת שבת קדש, שהיא אכילה דקדשה בחינת אז התענג על ה', על-ידי זה מתגלה בחינת אחדות הפשוט מתוך פעולות משתנות כנ"ל. ועל-כן צריכים לאכל תמיד אפלו בימי החל לכבוד שבת, כמו שאמרו רבותינו ז"ל, כי עקר התגלות אחדות הפשוט וכו' הוא על-ידי שוממשיכון הקדשה של שבת לתוך ימי החל כנ"ל. ועל-כן צריכים לאכל בימי החל לכבוד שבת, כי על-ידי האכילה דקא מתגלה בחינת אחדות הפשוט מתוך פעולות משתנות, כי האכילה היא חיות האדם, קשור הנפש והגוף וכו' כנ"ל:

ה וזה בחינת לחמי תודה, כי על-ידי תודה הלכה מתגלה בחינת אחדות הפשוט וכו' ועל-כן מביאין עם התודה לחם, כי הלחם מרמז על בחינה זו, בחינת התגלות אחדות הפשוט וכו' כנ"ל ועל-כן מביאין עם התודה לחם חמין ומצה. כי מצה הוא בחינת מחין דגדלות, בחינת שם יקו"ק ברוך הוא כמובא, שזהו בחינת התגלות אחדות הפשוט ותברך. וחמין הוא מחין דקטנות בחינת דינים, בחינת מחלקת, בחינת פעולות משתנות. ועל-כן בפסח שאז היה תחלת התקדבות ישראל לאביהם

ששמיים, תחלת התגלות אלקותו
 יתברך, על-כן צריכין לאכל רק מצה
 שהוא בחינת התגלות אחרות הפשוט
 יתברך ואסור לאכל חמץ כלל כדי
 לשרד המערכות שהם בחינת פעלות
 משתנות, ועל-כן אסור לאכל חמץ או,
 כדי שלא יתגבר חס ושלום פעלות
 משתנות, כי צריכים להכניע או בחינת
 פעלות משתנות, שזהו בחינת שידור
 המערכות רק לגלות אחרות הפשוט
 יתברך, שזהו על-ידי בחינת מצה כנ"ל.
 אבל אחר-כך, אחר שכבר נתגלה
 אחרות הפשוט יתברך בפסח ביציאת
 מצרים, או יבולים לאכל חמץ כי אז
 כבר היה שידור המערכות ונגעו אחרות
 הסמרא אחרא שצאחיים בפעלות
 משתנות ואז יבולים לגלות אחרות
 הפשוט מתוך פעלות משתנות. ועל-כן
 בשבועות מביאים שתי הלחם מחמץ.
 וזהו בחינת לחמי תורה שהיה בהם חמץ
 ומצה, כי על-ידי תורה נתגלה אחרות
 הפשוט מתוך פעלות משתנות כנ"ל וזהו
 בחינת לחמי תורה חמץ ומצה כנ"ל. כי
 על-ידי הלחם, בחינת אכילה שהוא חיות
 האדם, מתגלה אחרות הפשוט מתוך
 פעלות משתנות כנ"ל. וזהו בחינת ערוכי
 חצרות כפת, כי על-ידי פת של שבת,
 שהוא בחינת אכילה דקדשה כנ"ל,
 על-ידי זה מתגלה בחינת אחרות הפשוט
 מתוך פעלות משתנות, ועל-כן על-ידי זה
 נתערכים ונשתתפים יחד כל בני החצר

שהם בחינת פעלות משנות ונקללים יחד
 על-ידי הפת של שבת, שעל-ידי זה
 נקללים פעלות משנות באחד הפשוט
 כנ"ל, בבחינת או מתענג על ה'. וזה
 בחינת המון שהיה משתנה לכמה
 מעמים, כמו שאמרו רבותינו ז"ל, זה
 בחינת אכילה של שבת שהיא בחינת
 לחם משנה, בחינת מן, בחינת התגלות
 אחרות הפשוט מתוך פעלות משתנות,
 כי בהמון נתגלה בחינה זו, כי דבר אחד
 היה משתנה לכמה מעמים שזהו בחינת
 פעלות משנות שגמשיכין מאחד הפשוט
 וכו' כנ"ל. נמצא שעל-ידי המון נתגלה
 בחינת אחרות הפשוט מתוך פעלות
 משתנות, וזהו בחינת אכילת שבת,
 אכילה דקדשה שהיא בחינת מן וכו' ל.
 וזהו ערוכי חצרות כפת כדי להתיר
 הטלטול, כי נקללים יחד על-ידי הפת
 וכו' כנ"ל. וזהו שאמרו רבותינו ז"ל: לא
 נתנה תורה אלא לאוכלי המון. כי כלל
 כל התורה בלה הוא בשביל לגלות
 אחרות הפשוט יתברך וזה אי אפשר כי
 אם משוכין לאכל בבחינת אכילת מן,
 דהינו שתהיה האכילה בשביל התגברות
 הנפש כדי שיתגלה אחרות הפשוט
 מתוך פעלות משתנות, שזהו בחינת מן
 שהיה מין אחד משתנה לכמה מעמים
 וכו' כנ"ל:

ו על-כן השתפין בחצר כופין זה את
 זה על כל תקוני החצר, כי
 השתפין בחצר זה בחינת פעלות משתנות

ז"ל

Lib dat

השתפין שרצו לעשות מחצה בחצר, בונין את הכתל באמצע. גויל זה נותן לשלשה מפתחים וזה וכו' עד בלבנין זה נותן מפתח ומחצה וזה וכו'.

וידוע שבכל דבור ודבור של כל בעלי התלמוד יש בהם רזין עלאין וכל

שפן בזהר הקדוש. דהא מארי מתניתין כל תלמודא דילחון על רזין עלאין סדרו לחון. ובפרט בלשון המשניות בעצמן שחבר רבנו הקדוש ברוח הקדוש גבה ונורא מאד, כי הם עצם התורה שבעל פה אשר ארפה מארץ מדה וכו'. וכל מענין יראה בעיניו ברב המשניות שהלשון אינו מושב כלל בשלמות על-פי פשוטו, אפלו לאחר כל התרצוים שמשבין בעלי הש"ס, כי האם היה מהנמנע לרבנו הקדוש לחבר המשניות בלשון ברור וקל שלא נצטרך לתרץ ולשפר ולחסר ולהוסיף ולהפך בדבריו הקדושים? אך

בנדיא דברים בנו, כי בפלים לתושיה ולא היה אפשר לבאר ולהמשיך בזה העולם כל דיני ומשפטי התורה הקדושים כי אם בענין זה דיקא שבו מרמו כל חלוקי הדינים למעשה ובו נעלם ונסתר כל שרשי הדינים ומעמם על-פי סוד הנסתר והנעלם. מפל שפן בכל דבור ודבור של המקרא שבכל ספרי תנ"ך (תורה ובאים בתוכים) שבודאי כלם מלאים סודות נוראות ונשגבות שאי אפשר לתפס במוח. אבל על פי פשוטו אין להם קשר וחבור וסדר כלל על-פי דרכי המליצה והם

שנכלליו בחד ועל-פן מברחים להסכים יחד על כל תקוני החצר כדי שיהיה נשמר החצר שהוא רשות היחיד בחינת רשות יחידו של עולם שלא יגיע לו הנק חס ושלום, מרשות הרבים, מהמקרא אחרא שנאחזות מבחינת פעלות משתנות כשאין נכללים חס ושלום, באחדות הפשוט כנ"ל, על-פן הם צריכים להסכים יחד על כל תקוני החצר כדי שיהיו נכללים יחד, כדי שיתגלה בחינת אחדות הפשוט מתוך פעלות משתנות שזה יקר מאד בעיני ה' ותברך ועל-פן הופירו בפרוש שפופין זה את זה לעשות לחי וקורה כדי לתפן הרשות היחיד לשבת, כדי שכללו יחד ברשות היחיד בבחינת שבת, בחינת פעלות משתנות שנכלליו באחד הפשוט ותבין כל זה. ברוך השם לעולם אמן ואמן:

הלכה ג בהלכות נזקי שבנים
הלכה ג אות ה:

הלכות שתפים בקרקע

הלכה ד

א חצר השתפין שיש בה דין חלקה וכו' יש לכל אחד מהם לכף את חברו לבנות הכתל באמצע כדי שלא יראהו חברו בשעה שמשתמש בחלקו ואפלו וכו'. ודינים אלו נובעים מהמשנה ריש בבא בתרא וזה לשון המשנה,

ל"א ד"ל

מלאים פליאות ותמיהות נשגבות ואף-
 על-פי שאמרו רבותינו ו"ל, אין מקרא
 יוצא מידי פשוטו, הינו שבדאי פגנתו
 בפשיטות אמת. אבל מה שאמר בלשון
 זה שמלא קשיות ותמיהות, זה אי אפשר
 לתרץ בשלמות בשום אופן כי אם על-ידי
 סודות הנשגבות, הנסתרות ונגלמות
 בהם בכל דבור ובכל פסוק ובכל אות
 ונקדה וכו', ואין צורך לבאר כל זה וגם כי
 אין פאן מקומו, אך הבררתי לצאת מן
 הענין לדבר קצת מחמת פי אש תוקד
 בקרבי מעצם הצרות שנתפשטו עכשו
 על-ידי פריצי בני ישראל שהם כמות
 האפיקורסים המצויים עכשו ביותר, שהם
 חותרים לפרש המקרא רק על-פי פשוטו,
 על-פי דרכי המליצה והכל יצפה פיהם
 ואם לשונם תמק בפיהם מרבו דבריהם
 של הַכָּל, לא יוכלו להכניס בלב בעל
 שכל אמת שהמקרא מתפרש בשלמות
 על-פי דרכי המליצה, וכי יעלה על הדעת
 שמושה רבנו עליו השלום שהיה ראש
 לכל הנביאים ולכל בעלי מליצה של
 אמת, כאשר הם בעצמם מברחים
 להודות על-יזה ומשפחים ומפארים מאד
 מאד המליצה הקדושה של משה רבנו,
 כתב על פי דרכי המליצה חס ושלום,
 בהתורה הקדושה 'ששת ימים תאכל
 מצות', וסותר דברי עצמו שכתב כמה
 פעמים: 'שבעת ימים תאכל מצות', וכן
 'ובשלת ואכלת', והלא כתוב: 'אל תאכלו
 ממנו נא ובשל מבשל כי אם צלי אש

וכו'. וכן הרבה וכן בהספורים למה לו
 להאריך לחזור ולספר באריכות בזה כל
 דברי אליעזר עבד אברהם מה שכבר
 מבאר בפרשה היטב, וכן בהרבה מקומות
 מאריך הרבה ובכמה מקומות מקצר
 מאד. וכל מקרא ומקרא מלא פליאות
 נשגבות אשר אי אפשר בשום אופן
 לתרצם בשלמות על פי פשוטו כי אם
 על-פי שלש עשרה מדות שהתורה
 נדרשת בהן שדרשו בהם רבותינו ז"ל
 בתלמוד. ולהאמין שיש בהם סודות
 נוראות ונשגבות בכל תבה ובכל אות
 והיה מברר על-פי סוד לכתב ששת ימים
 תאכל מצות ולסמך על רבותינו ז"ל
 שפסר להם לדרש בזה מדה משלש
 עשרה מדות שהוא דבר שהיה בכלל, וכן
 בכל התורה כלה. וכל זה מבאר ומסודר
 בלב כל אחד מישראל באמונה שלמה,
 כי כל קיום התורה תלויה בזה, אך
 הפתות הרעים הנ"ל רוצים להפך
 הקערה על פיה חס ושלום, וכבר הטעו
 כמה גערי בני ישראל בהבליהם. ה'
 יתברך יציל השאר מהם ומהמונם
 ומהמהם על-כן לא יכלתי להתאפק
 מלדבר פאן בזה קצת ועוד נתבאר
 במקום אחר בענין ה' יתברך:

ב וְהָזֶה הַמִּשְׁנָה הוּאֵת תְּמִיּוּהָ מֵאֵד, פִּי
 לְמָה הָאָרִיךְ כָּל כֶּד וְתַפְסֵם
 אֲרַבְעָה דְבָרִים אֵלּוּ גּוֹיִל, גּוֹיִת, כְּפִיסוֹ,
 לְבָנִים. וּלְבָאֵר כְּמָה נִתְּנָן כָּל אֶחָד עַל
 הַמַּחְצָה, מֵאֲחֵר שְׁעָקֵר תְּמִיּוּת הַדִּין הוּא

לקוטי הלכות הלכות שתפים בקרקע ד חושן משפט תקיא

ש'הכל כמנהג המדינה, ואפלו אם נהגו בהוציא וקנים די בזה, כמבאר בגמרא ובשלחן ערוך, ועל-כן באמת בשלחן ערוך לא כתב כי אם בקצור (בסימן כ"ז ע"ד), רחב כהל' זה כמנהג המדינה שנהגים השתפים לבנות שחולקים ביניהם ואפלו נהגו לעשות מחצה ביניהם בקנים והוציא ובלבד שלא יהיה בה אור שיסתפל ויראה אחר את חברו. ואם - בן התנא שדרכו לקצור, כמו שאמרו רבותינו ו"ל תנא אינו צריך לפרש דבריו וכו', מדוע באר כאן ביותר גויל ונזית וכו' מאחר שהכל תלוי כמנהג כמו שפ"ס שם בעצמו, הכל כמנהג המדינה? אך יש לרמוז בזה סוד שרש הדיו, שצריכין לעשות מחצה ביניהם להציל מהזק ראיה:

על-פי מה שכתב רבנו ו"ל בהתורה 'תקעו - תוכחה' בלקוטי תנא סימן ח', ענין שם כל התורה מתחלתה עד סופה, והכלל היוצא משם בקצור לענינו הוא, כי אי אפשר להוכיח את ישראל כי אם על-ידי קולו של משה, שהוא בחינת שיר של חסד שיתער לעתיד כו', שיתדש את עולמו בבחינת עולם חסד ונבנה, שעל-ידי זה העוונות נתהפכין לזכויות ולא די שאין נהעורר הריח רע של העוונות, אף גם נתוסף על-ידי זה ריח טוב בבחינת גרדי נתן ריחו. 'עוב' לא נאמר אלא 'נתן' וכו' ולזה זוכין על-ידי התפלה בבחינת דין של

הבעל כח, שעל-ידי זה מוציא מהסתרא אחרא כל החיות שבלע מהתקדש, אף גם עצמות חיותו וכו'. וזה בחינת ויעמוד פינחס ויפלל בשתיה מעשה זמרי, כי כשהסתרא אחרא יונקת מהרחמנות כו'. וזה בחינת תאות נאוף, שהוא קלקול המח' על-ידי פעם ודיון, כי המח' היא מחצה פרוסה בפני תאות נאוף, כי יש שלשה מחין שהם שלש מחצות פרוסות בפני זאת התארה, אכל כשתקלקל המח' על-ידי פעם ושנאה בחינת דיון, או מתגבר חס' ושלום, תאות נאוף, ואז צריכין התפלה בבחינת דין ה"ל, ועל-ידי זה נעשין גרים וכו' ונתרבה כבודו ותברך, ועל-ידי זה נמשך ונתפשט נבואה שהיא ברור המדמה, שעל-ידי זה עקר האמונה וכו', ועל-כן צריכין להשתדל מאד ויבקש מאד מאד מה' ותברך בכל יום ויום שצדקה להתקרב לצדיק אמתו שיש לו בחינת רוח-הקדש באמת כדי שצדקה לאמונה שלמה שהיא כל היתדות, שעקרה תלויה בהצדיק האמת, כי כל צדיק אמת אפלו עכשו יש לו איזה בחינת רוח-הקדש, בחינת רוח נבואה, שעל-ידי זה ברור המדמה, שעל-ידי זה עקר קיום האמונה הקדושה בחינת אמונת חדוש העולם, שזה בחינת קבלת התורה על-ידי משה רבנו שהיה ראש לנביאים. שאז זכינו לאמונת חדוש העולם, כי כל העולם היה תלוי עד ששה בסיון שבו נתנה התורה. הינו שאמונת

תק"א

חוצות ספרים

חדוש העולם היה תלוי עד קבלת התורה, כי אי אפשר לזכות לאמונה שלמה, שהוא אמונת חדוש העולם, שהוא עקר האמונה, כי אם על-ידי התורה שהיא כלל הנבואה וכו' פנ"ל. וכן צריכין בכל דור ודור להתקרב להצדיק האמת שיש לו בחינת רוח הקדוש, רוח נבואה, כי עקר שלמות וקיום האמונה על דו פנ"ל ועל-ידי אמונה זוכין לחדוש העולם שלעתידי בחינת עולם חסד ויגנה ואז יתעורר השיר של נפלאות, בחינת השיר של חסד הנ"ל שהוא קול של המוכיח הקגון שמוכיח בבחינת קולו של משה, שעל-ידי זה העוונות נהפכין לזכיות מגדל החסד, בבחינת נרדי גתן ריחו וכו' פנ"ל:

ג וזה בחינת המחצה הנ"ל המבארת בפושנה שצריכין לעשות בשביל לשמר מהזק ראיה. כי עקר הזק ראיה נמשך מרע עין, הינו מפגם תאות נאוף שתלויה בעינים שמושם עקר פגם העינים ומשם אחיזת הרע עין להזיק בראיתו, כמו שאמרו רבותינו ו"ל על בלעם שהיה רע עין ויכל מה דאסתפל אתלמידי. וזה מחמת שהיה שטוף בזמה מאד, כמו שכתוב: "ההספן הספנת". כמו שדרשו רבותינו ו"ל. ועל-כן כשצריכין לעשות מחצה על-פי דת תורה הקדושה להנצל מרע עין שמושם נמשך כל הזק ראיה, צריכין להמשיך תקון המחצה משרשה, דהינו מבחינת תקון תאות נאוף שהוא

על-ידי מחצות המחין, שהם שלש מחצות פרוסות בפני זאת התאה פנ"ל, ומשם צריכין להמשיך בחינת תקון המחצה הנ"ל שהיא שמירה מרע עין, מהזק ראיה, כי עקר התקון על-ידי מחצות המחין ששומרים מתאות נאוף שהוא פגם העינים וכו' פנ"ל. ותקון תאות נאוף הוא על-ידי התפלה בבחינת דין הנ"ל, שעל-ידי כל הבחינות המבארים שם נתתקן הכל, כי זוכין לבחינת נבואה שהוא בחינת התורה, שעל-ידי זה עקר האמונה, שעל-ידי זה חדוש העולם שלעתידי בחינת עולם חסד ויגנה, שעל-ידי זה זוכין לקול תוכחה של המוכיח הראוי, שעל-ידי זה העוונות נהפכין לזכיות וכו' פנ"ל. ואז חוזר ונתתקן כל הפגמים ותקלקלים שהיו בתחלה שהם פגם התפלה ופגם תאות נאוף וכו'. כי עכשו נתתקן הכל על-ידי קול המוכיח הנ"ל שגמשיך מבחינת התפלה בבחינת דין הנ"ל שמושם כל התקונים המבארים שם עד שנתתקן הכל. כי עכשו זוכין לחסד גדול שכל העולם נבנה רק על-ידי חסד בבחינת עולם חסד ויגנה עד שלא יתקלקל עוד החסד והרחמנות לעולם בבחינת ויבחסד עולם רחמתי, חסד עולם דיקא שיהיה החסד לעולם ולא תוכל עוד הספרא אחרא לינק מפגמו לקלקלו שיהיה נאחו בו הדין חס ושלום, כי אז יהיה החסד לעולם, בבחינת "ויבחסד עולם" פנ"ל, בחינת "ותחסי

לקוטי הלכות | הלכות שתפים בקרקע ד | חושן משפט תקיז

מאתד לא ימוש". וכשלא יתקלקל עוד החסד על-ידי הסמרא אררא פנ"ל, ממיולא יתתקנו כל הפגמים הנ"ל שעקרם פגם תאות נאוף, שהכל בא מאחיות הדיון על-ידי פגם החסד והרחמנות, כמבאר שם. כי עתה יהיה פגן העולם מחדש על-ידי חסד עולם שלא יתקלקל ולא ימוש לעולם פנ"ל. ועל-פן אלו השתפין שרצו לעשות מחצה בחצר וזה מחמת שנתקלקל השלום שביניהם, שהוא בחינת אהבה וחסד עד שצריכין לחלק, כי בודאי אם תיה אהבה ושלום ביניהם פתקונו ולא היו מקפידין זה על זה ולא היו עין כל אחד צרה בחברו, בראוי להיות בין כל ישראל חברים שהם אחים ורעים זה לזה, בודאי לא היו צריכין לחלק ולעשות מחצה, אך מה שבאו לזה, שצריכין לחלק, זה נמשך מקלקול האהבה והשלום שהוא בחינת חסד ורחמנות, כי נאחו בהם אחיות הדיון, שהוא בחינת פעם ושנאה ומחלוקת ואז בשבאין לחלק צריכין לעשות מחצה משום הזק ראיה שאחיותו מבחינת דיון ומחלוקת וכעס פנ"ל. והמחצה היא בחינת תקון להזק ראיה שבא מפגם הדיון והפעם והמחלוקת שמשם אחיות תאות נאוף, שמשם עקר ההזק ראיה פנ"ל. ועל-פן מאחר שצריכין לתקן זה הפגם, צריכין להמשיך התקון מבחינת כל התקונים הנ"ל הנמשכין על-ידי התפלה בבחינת דיון, שעל-ידי זה נתתקנוין כל

16
17

התקונים הנ"ל עד שנתתקן פגם תאות נאוף, שהוא העקר, שעל-ידי זה נתפסל הזק ראיה. ועל-פן צריכין להמשיך תקון פגן המחצה הנ"ל מבחינת פגן העולם מחדש, בחינת עולם חסד יבנה שנמשך מקל התקונים הנ"ל, שעל-ידי זה נתתקן הכל ונצולין מהזק ראיה שבא על-ידי תאות נאוף פנ"ל:

ד וזה רמו התנא במשנה: השתפין שרצו לעשות מחצה בחצר. וזה מחמת שרצו לחלק על-ידי פפיה זה לזה או ברצונם כדמפרש בגמרא. וזה מחמת קלקול הרחמנות והשלום פנ"ל ואז צריכין להמשיך פגן המחצה, להציל מהזק ראיה מבחינת התקונים הנ"ל פנ"ל. וזה בוגין את הכתל באמצע, מקום שנהגו לבנות גויל, גוית, פפיסין, לבנים, בוגין וכו' גויל, גוית, פפיסין, לבנים מרמז על תקונים הנ"ל שעל ידם נבנה העולם מחדש, שעל-ידי זה נתתקן הכל, שמשם ממשכין תקון המחצה לכפול הזק ראיה שנמשך מרע עין, מפגם תאות נאוף וכפ"ל. כי עקר פגן העולם מחדש בבחינת חסד, בחינת עולם חסד יבנה, הוא על-ידי הצדיק האמת שזוכה לבחינת רוח נבואה שהוא התורה, שעל-ידי זה נתתקן האמונה, שעל-ידי זה נמשך בחינת הדיש העולם של עתיד וכו' וזהו בחינת גויל גוית וכו', גויל זה בחינת התורה, בחינת רוח נבואה, בחינת אין פותכין ספר תורה אלא על הגויל. גוית

זה בחינת הצדיקו אמת שממשיכין בכל דור חדושי תורה, בחינת רוח נבואה וכו' כנ"ל. וזה בחינת גזית, בחינת כלליות הצדיקו אמת שממקם התורה ויצאה לישראל שעליהם נאמר: "לא תסור מן הדבר אשר וגידו לך ומין ושמאל מן המקום שהוא וכו', שהם בחינת סנהדרין גדולה שהיו יושבין בלשפת הגזית, שממם התורה ויצאה, כי עליהם נאמר מקרא זה לא תסור וכו'. וכן בכל דור ודור עקר האמונה, שהוא עקר קבלת התורה, צריכין לקבל מהצדיקו אמת שזוכין לבחינת רוח נבואה, רוח-הקדוש, שהם ממשיכין התורה לישראל בכל דור וכו". וזהו בחינת גזית, בחינת סנהדרין שהם בחינת כלליות הצדיקים שהיו יושבין בלשפת הגזית, ועל-ידי זה זוכין לבנין העולם מחדש בחינת חדוש העולם שלעתיד, שעל-ידי זה זוכין לקול תוכחה דקדושה הנ"ל. וזה בחינת פסיקו, זה בחינת תוכחה ומוסר דקדושה של המוכיח הראוי, בחינת "כי אכן מסיר תזעק וכפים מעין עננה" (תקנ"ב, ב), שזה עקר התוכחה והמוסר שצריך האדם לומר את עצמו כל ימי חייו שעתיד לתן דין וחשבון לפני מלך מלכי המלכים הקדוש-ברוך-הוא ואז רהיטין ואבני ביתו מעידין בו בשעת הדין, שנאמר, "כי אכן מסיר תזעק וכפים מעין וכו'". כמו שדרשו רבותינו ז"ל ועל-יבן רהיטין ואבני ביתו דיקא מעידין בו. ולכאורה תמוה אם

כן אם אחר עבר עברה חס ושלום, בחיין או בשעה שאין בו מחצות מי מעיד בו? אך באמת עקר העדות הם בחינת מחצות הפות בגשמיות ורוחניות, כי כל העברות והתאוות באים על-ידי פגם העינים על שהלך אחר עיניו, כמו שכתוב: "ולא תתורו אחר לביבכם ואחרי עיניכם וכו'". ועקר הוא תאות נאוף, שהוא עקרא דיצרא בישא, שעקרה על-ידי ראית העינים בגשמיות והעקר על-ידי ראית עיני המחשבה על-ידי שמינות מחשבתו לצאת להרהר ולהסתפל במחשבתו במה שמהרהר חס ושלום, כי

דף ס"ד

וצריך האדם לחוס על גפשו לשמר עיניו בגשמיות ורוחניות שלא יסתפל חס ושלום בשום דבר הפוכא לידי הרהור, ובמה שמקרה לראות בעיניו צריך לזהר מאד שלא יניח עיניו מחשבתו להסתפל ולענן בזה חס ושלום, עד שיבוא לידי הרהור חס ושלום, רק צריכין תכף לפרם מחצות המחין בנגד התאוה הזאת, כי המחין הם מחצות פרוסות בפני זאת התאוה, כי כל ההרהורים של תאוה הזאת באים רק מהרוח שטות, אבל עצם המחין האמתיים הם בהפך מזאת התאוה. והבחירה ביד האדם לחפם מחשבתו ולפרם מחצות המחין לחשב בדבר אחר ולהנצל מתאוה זאת,

לקוטי הלכות

הלכות שתפים במרקע ד

חושן משפט תקמו

כי מה שגדמקה לקצת בני אדם שהם פאלו אנוסים ומכרחים בהרהורים שלהם והו רק מחמת שאינם תופסין מחשבתם בידם להטותה למחשבה אחרת. ובנדאי כל זמן שמניח מחשבתו חס ושלום, לשוטט בזה, חלילה, בנדאי פמעט אין בידו, אבל החכם עיניו בראשו לתפס מחשבתו מיד כשעולה עליו איזה הרהור לתפס המחשבה ולהטותה למחשבה אחרת לחשב בתורה או משא ומתן ולפעמים צריכין לשוח במלי דעלמא כדי לפקח דעתו. והכל לפי העת והזמן. והעקר לזהר מאוד מאוד לתפס מחשבתו בידו, כי המחשבה ביד האדם, כמבאר בלקוטי תנ"גא (בסוף טז) ומבאר שם שאפילו אם חס ושלום, נתעה מחשבתו ויצאה לחוץ כמו שצארה, אף על-פירוש יש בידו לתפסה. כמו שתופסין סוס באפסר ומטין אותו בעל פרחו לדרך הישר, עין שם. גמצא, שעקר השמירה מתאנת נאוף שהם כלל העוונות חס ושלום, הוא על-ידי מחצות המחין כנ"ל ועל-כן אמרו רבותינו ז"ל: קודותיו ואבני ביתו דיקא מעדיין עליו בשעת הדין שהם בחינת המחצות של האדם, הינו על שלא שמר את עצמו לבלי לפרץ מחצות המחין, שעל-ידי זה פא לעוונות שלו חס ושלום, ועל-כן הקירות ואבני הבית, שהם בחינת המחצות, הם דיקא מעדיין, כי גם המחצות של בית האדם בגשמיות הכל ברא ה' ויתברך בשביל שמירה, כי ה'

ויתברך ברא כמה מיני מחצות להאדם לפני עיניו כדי שיוכל לשמר עיניו מראות ברע חס ושלום, כי ברא על העין שתי מחצות לכפות עליה שהם ריסי ועפעפי העינים (כמו שפרש רש"י על פסוק "שקנני כאישן פה עיני"). [כן ברא מחצות הפתים שבהם צריך האדם להיות נסתר ברב העתים כדי להשמר מהגזן ראית עינים שבוזין ועקר השמירה על כל השמירות הוא מחצות המחין כנ"ל, כי אפילו כשיושב בבית צריך להזהר שלא לפגם מחצות המחין חס ושלום, שלא יבוא לידי הרהור חס ושלום, ואז כששומר מחצות המחין, אז אפילו כשמכרח לצאת לשוק יהיה נשמר גם-כן על-ידי מחצות המחין, שהם מחצות פרוסות בפני תאנה זאת כנ"ל. וכי שפגם באיזה עוון חס ושלום, שבא על-ידי פגם העינים, שהוא על-ידי פגם המחצות הנ"ל, על-כן קודותיו ואבני ביתו דיקא, שהם בחינת מחצות, הם מעדיין בו על שפגם בהם ופרץ גדרו המחצות חס ושלום, ועל-כן התורה מתחלת בבית, כמו שכתוב: "בראשית ברא". וגם בראשית הוא אותיות ראש בית, כמו שאיתא בתקוני זכר, כי עקר קיים התורה הוא על-ידי בחינת מחצות הבית, שהם בחינת מחצות המחין הנ"ל, בחינת בחינת יבנה בית:

ועל-כן בראשית הוא בחינת מעמים נקודות תגין אותיות, בחינת תלת גננין דעינא ופת עין, כמו שמוכא

במקום אחר (בהתורה להמשך השנתה בסימן י"ג), כי עקר קיום התורה על ידי שמירת העינים, על ידי המחצות, שהם בחינת בית פנ"ל. ועל כן הצדיקים ששקרו היטב מחצות מהם הקדוש וזוכין להמשך תקון המחין לכל ישראל, שהם בחינת תקון המחצות פרוסות פנ"ל, על כן הם נקראים גודרי גדר ועומדים בפרי, כי זה עקר התקון לתקן פרוצות מחצות המחין ולגדר גדר לשמר גדרי ומחצות המחין של ישראל מעתה שלא יפגמו עוד. ועקר התקון נמשך על ידי הצדיקים שיש להם בחינת רוח נבואה, רוח הקדש פנ"ל. ולהפך על ידי מפרסמים של שקר, שהם בחינת נביאי השקר, על דם נתקלקל המדמה ונתקלקל האמונה ונתקלקל חס ושלום כל הבחינות הנ"ל ואז מפיא מתקלקל מחצות המחין וכנ"ל. וזה שהוכיח יחזקאל את נביאי השקר (בסימן ט'): "הווי על הנביאים הנבכים וכו'. בשעלים בחרבות נביאך ישראל היו לא עליכם בפרצות ותגדרו גדר על בית ישראל וכו'". כי על ידי הנביאי שקר, בחינת מנהיגים של שקר, נתקלקל בחינת הגדרים והמחצות שהם מחצות המחין שמשם כל הפגמים פנ"ל. וזה שנאמר שם: "יען ויגנו המעו את עמי וכו' והוא בנה חוץ והגם מחים אתו תפל וכו' והנה נפל הקיר וכו'". כי עקר פגם נביאי השקר שפוגמין בכל הבחינות הנ"ל, הוא בחינת פגם הקירות והמחצות שהם מחצות המחין שהיו

צריכין לגדר גדר ולעמוד בפרץ לתקן מחצות המחין על ידי נבואת אמת פנ"ל. והם בהפך מזה, כי פגמו בכל זה והוסיפו קלקולים ופרצות וחרבות במחצות המחין וכנ"ל. וכן בקפיטל כ"ב שמוכיח שם גם כן נביאי השקר, כמו שנאמר שם, "ואבקש מהם איש גדר גדר ועמד בפרץ", הינו פנ"ל. ולהפך בצדיקי אמת כתיב (בשעה ט): "וקורא לך גדר גדר, הינו פנ"ל. נמצא בסימן מרמו על קול התוכחה של הצדיקי אמת פנ"ל. לבנים זה בחינת חסד הנפלא שזוכין על ידי התוכחה של חסד הנ"ל בחינת מושכין עליו חוט של חסד המבאר שם, שעל ידי זה העוונות נתהפכין לזכיות ונותנין ריח טוב בבחינת גרדי נתן ריחו פנ"ל. שכל זה בחינת לבנונית, בחינת לכן החסד, בחינת אם יהיו המאובים פשנים פשלאג לבינו, שזהו עקר שלמות התקון פמוכן בהתורה הנ"ל שאז יתקון כל הקלקולים הנ"ל ואז יהיו מחצות המחין מתקנים בשלמות פנ"ל ומשם ממשיכין תקון המחצה הנ"ל לבטל הזק ראיה, שהוא בחינת בטול פגם תאות נאוף. נמצא שרמו התנא באלו התבות גייל, גיות, בפיסיו, לבנים בחינת תקון המחצה בשרשה פנ"ל:

ה ועל כן בלעם שהוא עקר הרע עין, כי היה שטוף בזמה מאד פנ"ל. על כן פשהלך נגד ישראל נאמר שם: "ועמד מלאך ה' במזעול הפרמים

ה

Lib 404

לקוטי הלכות

הלכות שתפים במקדש ד

חושן משפט תקי

גדר מזה וגדר מזה ותרא וכו' ותלחץ אל הקיר ותלחץ את רגל בלעם אל הקיר".

פי המלאך ה' ראה שרוצה לפגם חס ושלום, מחצות המחין הקדושים של ישראל, שהם בחינת גדרים ומחצות גדולות, בפני תאונה זאת, פי הוא רצה להכניס בהם תאונה נאוף, שזה היה עקר פגנתו הרעה באשר היה בסוף, והראה לו המלאך ועכבו במקום שיש גדר מזה וגדר מזה עד שגלחץ אל קיר הגדר והמחצה, להראות לו שגדרים ומחצות של ישראל קיימים וחזקים מאד, ובנדאי ישארו בקדשתם, פי בישאל פתיב "סוגה בשושנים", ודרשו רבותינו ו"ל שהם גדרים בסני של שושנים, כמוכא בפרש רש"י שם, הרי חתן נכנס לתפה וכו' פא לזקק לה אמרה לו, טפת דם כתרדל ראיתי, הרי הופך פניו לצד אחר וכו' פי אף-על-פי שברשעתו הגדולה קלקל והזיק לכמה נפשות מישאל שנתפסו בתאונה זאת על-ידי עצם רשעתו ועצתו הרעה שהסיתם להפקיר בנותיהם בהפקרות גדול כל כך שאין נמצא בעולם, מוכא בדברי רבותינו ו"ל, אבל סוף כל סוף תפח רוחו ונשמתו וה' הפיר עצתו, פי פינתם עמד בפרץ, כמו שכתוב: "ויעמד פינתם ויפלל ותעצר המגפה". והמשיך תקון התפלה בבחינת דין ה"ל, שעל-ידי זה כל התקונים ה"ל, שעל-ידי זה לא די שיחזור ויקיא כל הקדשות שבלע על-ידי פגם הנאוף שלו

שהכניס בעולם, אף גם יהיה מכרח להקיא ולהוציא עצמות חייתו ממש עד שיהיו נמשכין כל התקונים המבארים שם שעל-ידי זה נתתקן הכל, ומחצות וגדרים של ישראל יהיו נשארים בשלמות ועל-כן הראה לו גדר מזה וגדר מזה וכו"ל. וזה בחינת פי הכיתני זה שלש רגלים, ופרש רש"י, רמו לו אתה מבקש לעקר אמה החונגת שלשה רגלים בשנה, פי שלשה רגלים הם בחינת השלשה מחין, (כמו שמוכא בס"פ א' בלקיש תנינא) שהם בחינת המחצות פרוסות בפני תאוותו הרעה שלא תשלט על ישראל ועל-כן רמו לו מצות שלש רגלים דוקא, והיו: "ורא את ישראל שכן לשכמו ותהי עליו רוח אלקים". ופרש רש"י: ראה שאין פתיחין מבנין וכו' עלה בלבו שלא לקללם, פי כל פגנתו הרעה לקלל את ישראל חס ושלום, היה על-ידי פגם הראיה, שהוא בחינת פגם המחצות וכו"ל, ועל-כן אמר אז, "מה טובי אהלך יעקב משכנתיך ישראל". ופרש רש"י גם-כן על שאין פתיחין מבנין, הינו כו"ל, ועין מזה לעיל בהלכות נזקי שכנים הלכה ד':

ו ועל-כן הזכיר התנא בפרוש פמה מפחים נותן כל אחד על המחצה לרמו שעקר תקון המחצה להציל מהזק ראה נמשך מבחינת תקון הברית שנעשה על-ידי כל הבחינות ה"ל שהם בחינת גויל גויל וכו' כו"ל, ועל-כן הזכיר המפחים, זה בחינת תקון הברית שפאל

יתברך עלידי תורה ומצוות וכו' וזה עקר החליפות וההשארה של האדם לאחר מיתתו וכו', כי צריך כל אחד להאיר הדעת בבנים ותלמידים וכו', עני שם כל זה היטב. ומבאר שם שזה שעוסק להאיר הדעת בחברו ותלמידיו צריך שיהיה לו בחינת שתוקה שישתק במקום שצריך לשתק כדי שלא יכנס בקשיות ותרוצים שהם למעלה מהזמן שאין הזמן מספיק לבאר הקשיות והתרוצים שיש שם וכו', שזהו בחינת ועשו סוג לתורה, בחינת סוג לחכמה שתוקה וכו', עני שם כל זה היטב:

כ וזה בחינת מה שהחמירו רבותינו ז"ל מאד על הזק ראיה, ממבאר בשלחן ערוך הרבה דינים בזה שהשתפזן שחלקו צריכים לעשות מחצה ביניהם גבה ארבע אמות כדי שלא יסתפל זה על זה, כי עקר הזק ראיה שגומשך מהרע עין כל יניקתו נמשך עלידי זה שלא נוהר לצמצם דעתו, בבחינת שתוקה לכלי לכנס בקשיות ותרוצים שאסור לו להסתפל בהם לפי בחינתו, כי עינים על שם החכמה נאמר, כמו שכתוב: "ותפקחנה עיני שניהם", כמו שאמרו רבותינו ז"ל. וכמו שכתוב: "ולבי ראה הרבה חכמה ודעת". ועל-כן פשטסתפל בדעתו במה שאין לו רשות זה בחינת רע עין, כי גם הרע עין בעצמו מה שעינו רעה בשל חברו שיש לו עשירות או איה כלי וחפץ נאה וכדומה, גם זה נמשך רק

מיששה מפחים, ממבאר בסימן ס"ג, ועל-כן פרט ארבעה מיני מחצות שמצילין מהזק ראיה כנגד ארבעה בחינת טעמים נקודות תנים אותיות שהם בחינת תלת גונין דעינא וכת עין. ועל-כן התחיל ממחצה של ששה מפחים וסיום במחצה של שלשה מפחים, כי בהם כלולים כל המחצות להציל מהזק ראיה, שהם בחינת תקון הברית כנ"ל, כי תקון הברית כלול בבחינת ששה מפחים כנ"ל, ממבאר שם בסימן הנ"ל, אבל אלו הששה מפחים עקרום הם בחינת שלשה מפחים, רק שכל אחד ואחד מהם כלול משנים, ממבאר שם היטב, שזהו בחינת בשמים וכסה פניו ובשמים וכו', ועל-כן כלל התקונים של תקון הברית כלול משלשה מפחים עד ששה מפחים. ועל-כן הוכיר התנא המחצות ששעורם משלשה עד ששה מפחים וכנ"ל:

הלכה ה

א על-פי התורה כי מרחמם ונהגם וכו' בלקוטי הניניא סימן ז', עני שם כל התורה, ומבאר שם שצריך כל אדם לעסוק בישוב העולם, דהינו להמשיך הדעת הקדוש פעולם שיודיע ויזכיר כל אחד את חברו את התכלית הנצחי שלא בא לזה העולם בשביל התאוות חס ושלום, ולדאג ולחשב בכל עת על הפרנסה וכו', רק כל ביאתו לזה העולם העובר הוא רק להכיר את הבורא

לקוטי הלכות

הלכות שתפים במרקע ה

חושן משפט תקיט

מבחינת רבוי הקשיות הנ"ל שמסתכל במה שאין לו רשות. פי אם היה לו מחצה בדתו לכלי לבנם להסתכל ולחקר במה שמפלא ממנו רק להאמין באמונה שלמה, פי צדיק ה' ודרכיו ישרים ונכונים מאד, כמו שכתוב: "להגיד פי ישר ה' צורי ולא עולתה בו", וכתוב: "אל אמונה ואין עול וכו'", בודאי לא היה לו שום עון רעה בשל חברו כלל, פי מי יבוא אחר המלך מלכו של עולם יתברך שמו אשר משפטו אמת וישר והשפיע לזה אלו הכלים והבגדים והתפצים וכו' ומה לו להסתכל על זה כלל מאחר שהכל על-ידי השגחתו ומשפטו האמת. ועקר הענין רעה מה שמוצא שעיני רעה בשל חברו נמשך רק מקשיות כנ"ל שקשה לו מדיע ויהי לחברו כל העשירות והגדולה הזאת שזה נמשך מקשיות של צדיק וטוב לו צדיק ורע לו רשע וטוב לו רשע ורע לו שפאלו הקשיות אסור לבנם ולחקר כלל, פי הם בחינת דרכי ה' הנעלמים שאי אפשר להבינם, כמובא וכמו שנתבאר במקום אחר:

פי בשאין לו מחיצת השתיקה הנ"ל לכלי לבנם להסתכל במה שאין לו רשות על-ידי זה יהיה נהרס ונחרב שכלו לגמרי. וזה בחינת המחצה הנ"ל שהזהירו רבותינו ו"ל לעשות בין השתפים בקרקע משום הוהק ראיה, פי עקר השמירה מרע עון נמשך על-ידי בחינת המחצות הנ"ל שהם בחינת סיג לחכמה שתיקה וכו' ל:

ד ועל-כן הצריכו רבותינו ו"ל שתהיה המחצה גבה ארבע אמות. כנגד ארבע בחינות שאסור להסתכל בהם כמו שאמרו רבותינו ו"ל, כל המסתכל בארבעה דברים ראוי לו שלא פא לעולם, שהם, מה למעלה, מה למטה, מה לפנים, מה לאחור. שעל זה נאמר, "פי אין מלה בלשוני". בחינת שתיקה הנ"ל הן ד' ידעת פלה. אחור וקדם צרתני וכו', בחינת מה לפנים ומה לאחור. אם אפס שמים שם אתה ואציעה שאול הנך, זה בחינת מה למעלה מה למטה, שעל כל זה אסור לחקר כלל רק לשתק בחינת סיג לחכמה שתיקה הנ"ל. שנהו בחינת פי אין מלה בלשוני וכו' כנ"ל. ומבחינות אלו הארבעה דברים מה למעלה וכו', מזה נמשך כל הנהגות דרכיו יתברך הנפלאים ונעלמים מאד, שהם בחינות צדיק וטוב לו צדיק ורע לו, רשע וטוב לו רשע ורע לו, שהם ארבע בחינות גספן. וכנגד זה צריך שתהיה המחצה גבה ארבע אמות לשמר מהוהק ראיה שנמשך על-ידי

ג ועל-כן הזהירו רבותינו ו"ל לעשות מחצה בין השתפין שחלקו שלא יבואו להוהק ראיה, פי המחצה נמשכת שרשה מבחינת סיג לחכמה שתיקה, בחינת ועשו סיג לתורה הנ"ל, פי סיג פרושו גדר ומחצה, פי השתיקה היא בחינת סיג וגדר ומחצה להשכל והחכמה שלא תתפור ותתקלקל לגמרי,

1b.dnu

הקשיות שנמשכין מבחינות ארבעה דברים הנ"ל וכנ"ל. שפנגד זה צריכין לעשות מחצה בדיעתו. בחינת סוג לחכמה שתוקה שלא להסתכל בהקשיות הנמשכין מארבעה דברים הנ"ל. ועל-כן הצריכו שתהיה המחצה גבה ארבע אמות וכנ"ל:

ה ועל-כן המושכת הדעת הנ"ל נקרא חגפת הבית, כמבאר שם היטב בהתורה הנ"ל. שהדעת הנ"ל הוא בחינת חגפה, בחינת חגפת הבית המקדש שכלול מן ותלמוד וכו', ענין שם. פי הדעת הקדוש הוא בחינת הבית-המקדש. וכמו שאמר רבותינו ז"ל, כל מי שיש בו דעה באלו נבנה בית-המקדש בימיו וכו'. פי עקר שלמות הדעת דקדושה, שהוא להפיר ולדע את הבורא יתברך כל חוד בפום מה דמשער בלבה, הוא בחינת בנן הבית המקדש שנבנה על-ידי מחצות קדושות שבתוכם ממשכין הדעת הקדוש הזה, שאלו המחצות נמשך שרשן מבחינת השתיקה הנ"ל, בחינת סוג לחכמה שתוקה. הינו שהשתיקה היא בחינת סוג שהוא גדר ומחצה מכל צד, שעל-ידי זה נשמר ומתקיים החכמה, שזהו עקר פרוש של סוג. וכמו שאמרנו מקדם מעשרות - סוג לעשר. שהפרוש שהצדקה ומעשרות שומרים את העשירות שלא יתפור ויאבד. בן הפרוש סוג לחכמה שתוקה, שהשתיקה הוא בחינת גדר ומחצה סביב החכמה

שבתקנים ולא תתפור ותאבד. פי חכמתו יתברך מלא כל העולם, פי הפל נברא בחכמה, כמו שכתוב: "כלם בחכמה עשית". אך מחמת רבוי האור אי אפשר לקבל אור חכמתו יתברך פי אם על-ידי צמצומים רבים, שהם בחינת השתיקה, ומשם נמשכין גדרים ומחצות שבתוכם נמשך ומתקיים החכמה לדעת אותו יתברך, שזה בחינת קדושת הבית המקדש, פי הבית-המקדש נבנה ברוח הקדש בקדושה כזאת שעל-ידי המחצות הקדושות של הבית-המקדש, על-ידי זה נמשך הדעת הקדוש לכל העולם להפיר אותו יתברך, פי עקר מעני החכמה יוצא משם מנקדת האבן שתיה, כמו שכתוב: "ומעני מבית ה' יצא". אך אי אפשר לינק מזה המעני החכמה פי אם על-ידי מחצות הקדושות של הבית-המקדש. ומשם נמשך הדעת הקדוש לכל אחד מ ישראל, שהוא בחינת בית, פי אי אפשר לקבל הדעת הקדוש פי אם על-ידי מחצות הנעשים על-ידי בחינת השתיקה הנ"ל, בחינת סוג לחכמה שתוקה וכנ"ל. ומשם, מבחינת הבית-המקדש, נמשך הקדושה לכל בתי ישראל, פי כל אחד צריך לקדש ביתו בבחינת קדושת הבית המקדש. וכמו שנתבאר במקום אחר וכמו בן התורה גראשית, ראש בית לעיני כל ישראל בסיון ס"ו, ענין שם. וזה בחינת גר הנבנה סמוך לפתח הבית, פי הדעת צריכין להקיפו במחצות השתיקה

קי קט

לקוטי הלקות הלכות שתפים בקרקע ה חושן משפט תקנא

הפתח, כי שתי פרושות אלו הם עקר אמונת היחוד וקבלת על מצוות שצריכים לקבועם אצל הפתח דיקא, לשמור את הפתח וכמבאר מזה במקום אחר בהלכות מוזהר. וזה בחינת גר הנגפה סמוך לפתח, כי גר הנגפה, שהוא בחינת המושכת אור הדעת הקדוש בעולם, בחינת שמן משחת קדש להכניע ולעקר ולשבר ולבטל דעות מלכות הרשעה שרצו להשכיח תורתו על ידי התגברות חכמתם הרעה המטעית והנבוכה מאד. עליהן צריכו להתליק אור גר הנגפה הקדוש הנה אצל פתח הבית, כי עקר צריכו לשמור הפתח שדרדך שם נכנסין ויוצאין אל הדעת להמשיך הארתו לכל באי עולם וכו'":

וזה בחינת גר הנגפה אסור להשתמש לאורו, זה בחינת סגן לחכמה שתיקה הנ"ל. כי עקר האור הוא החכמה שנקראת אור, כמו שכתוב: "פי יתרון לחכמה וכו' ביתרון האור וכו'". וכל מה שמשתמשין באור הגר לראות ולהסתכל על ידו, כל זה נמשך מבחינת החכמה שהוא עקר שרש אור הגר. ועליהן בנר הנגפה אסור להשתמש ולהנות באורו, כי אור גר הנגפה נמשך ממקום גבה מאד מאד עד שיכולין על ידו להאיר הדעת בכל העולם אפילו בהנמוכים והורודים במעשיהם מאד, אפילו להמנחים בתאוותיהן ומדותיהן הרעות במקום

כנ"ל שרק עלידי זה נמשך ומתקיים הדעת כנ"ל, אך מאחר שהוא מקרה מחצות השתיקה מזהבן וכל לקבל ולינק מהדעת, אך כל וניקת והמשיכת הדעת הוא דרך הפתח, והפתח הוא בחינת אמונה שמתגלה עלידי הדבור, כמו שכתוב: "אודיע אמונתך בפי". שזהו בחינת "פתחו שערים ויבא גוי צדיק שמר אמונים", בחינת פתחי פיד, בחינת פתח דברך יאיר, כי האמונה שמשכיחין על ידי הדבור הקדוש הוא בחינת פתח ושער, שעל ידה נכנסין לתוך בית החכמה הנ"ל להמשיך הדעת. שעל זה בקש דוד: "שאו שערים ראשכם והנשאו פתחי עולם ויבא מלך הכבוד". שיתנשא ויפתחו השערים והפתחים של הדעת, שהם בחינת שערי הבית המקדש שבתוכם יתגלה בדעת כל אחד אלקותו וממשלתו ותברך, שזהו בחינת מלך הכבוד. ועליהן צריכו לשמור מאד את הפתח, כי הסטרא אחרא אורבים על הפתח לכנס חס ושלום דרך שם, דהיינו שיקנסו בדעתו קשיות ובלבולי אמונה חס ושלום, ועליהן צריכו לעשות בחינת דלתות להפתחים ולסוגרם בכריחים ומנגלים שלא יכנס לתוכם זר להחריב בית החכמה חס ושלום, רק לכנס לשם בקדושה להמשיך הדעת הקדוש בהדרגה ובמדה כל אחד לפי ערכו. וזהו בחינת מצות מוזהר אצל הפתח שצריכו לקבוע השתי פרושות שמע ותיה שמוע אצל

שתיקה" וכו'.ל" ועל-כן אסור להשתמש לאורו וכו'.ל:

זוה בחינת "ויקרא יעקב אל בניו וכו'", שפקש לגלות את הקץ ונסתלקה

הימנו שכינה וכו', כי כל הנברכות שברך יעקב את בניו, הכל היה בחינת המושבת הרעת הקדוש הנ"ל כי יעקב בחר שפאבות, שהיתה מפתו שלמה, שהוליד שנים עשר שבטי יה שהיו פלם צדיקים קדושים בקדשת ישראל, שמהם יצאו כל זרע בית ישראל שקבלו את התורה הקדושה שהוא הרעת הקדוש הנ"ל להכיר ולדע את הנורא ותברך שמו, על-כן קבץ את בניו קדם מותו כדי לצוות להם להמשיך ולהאיר בהם הרעת הקדוש הזה להודיעם כי ה' הוא האלקים שזה הרעת הקדוש התחיל אברהם אבינו להודיעו בעולם, בפרט לבניו, כמו שכתוב: "כי ידעתיו למען אשר יצוה את בניו וכו' ושמוו ררך ה'" וכן יצחק אחריי.

אבל אברהם ויצחק עדין לא היתה מפתם שלמה, אבל יעקב שהיתה מפתו שלמה עסק בזה ביותר, ובפרט קדם הסתלקותו ועל-כן קבצם יצום וברכם, כי כל הנברכות הם בחינת המושבת הרעת הנ"ל להודיעם האמונה הקדושה שזה עקר כלל הנברכות שבעולם, בחינת "אשר המתברך בארץ ותברך באלקי אמן". כי כל הטובות והנברכות וכל ההשפעות שבעולם בגשמיות ורוחניות פלם נמשכין מהרעת הנ"ל בבחינת דעת

שמשחים, רחמנא לצלן, להאיר בכלן כי מלא כל הארץ כבודו וכו', כמו שמוכר שם. ועל-כן אסור להשתמש ולהנות לאורו בעסקי חל, שאסור להסתפל ולחקר בזה הרעת הקדוש להבין מה שנגעשה בעולם, כי על זה נאמר, "סיג לחכמה שתיקה" הנ"ל, כי הנרות הללו קדש הם ואין לנו רשות להשתמש בהם, להסתפל בזה הרעת הקדוש, להבין הקשיות והתרוצים שאין הזמן מספיק להבינם כי אם לראותם בלבד כדי להודות ולהלל וכו' על נסד ועל נפלאותיו וכו'.

כי צריכין רק להסתפל על גר הנגפה לזכר תקף הנם שנגעשה עמנו ה' ותברך בגשמיות שעמדו מתנהו ובניו מספר אנשים מעטים פנגד המון רב בזה. ונוסף לזה תקף הנם שדלך מעט שמונה ימים, שפנה רואים שה' ותברך מושל בעולם ורפץ בעמו ישראל ובתורתו הקדושה, וכמו בן צריכין להסתפל על גדל אור הרעת שהמשיכו הצדיקים אמתיים בעולם מאז ועד הנה עד שגלו ומצאו מצות גר הנגפה מרמות בהתורה הקדושה שפסר לנו משה רבנו כמה מאות שנים מקדם, וגלו דעת בזה בעולם שפל מי שרוצה להסתפל על זה יכול להבין מרחוק גדלת הנורא ותברך וגדלת צדיקו האמתיים וגדלת התורה הקדושה, אבל אסור להסתפל לחיזי לרצות לחקר ולדע ולהבין הכל לתרץ לו כל הקשיות וכו', כי על זה נאמר, "סיג לחכמה

לקוטי הַלְכוֹת   הלכות שתפים במקוה ה'   חושן משפט תקכו

קניית מה חסרת, כי תכלית הדעת הנ"ל לידע ולהכיר את הבורא והברך, הוא הברכה. דהיינו להודות ולהלל ולברך אותו והברך בכל עת על כל דבר כמו שתקנו לנו רבותינו ז"ל ברכות על כל הדברים שעוֹלָם שכל אלו הברכות הם בחינת המשכת הדעת הנ"ל, שאנו צריכין להודיע לכל באי עולם בכל פעם כי ה' הוא האלקים והוא ברא ויצר ועשה הכל ומקום הכל ומנהיג ומשגיח בכל עת, והוא ברחמיו מזמין ומשפיע לנו על כל דבר ודבר בפרטי פרטיות. (וכן מבאר בהתורה ובי תפארת הם ובי תפארת, שעקר הסגולה הוא הודאות וברכות וכו', עין שם.) ועל ידי הברכות שאנו מברכין אותו והברך עלינו זה נמשכין עלינו כל הברכות וכל ההשפעות טובות, כי המקור מתברך, כמו שאמרו רבותינו ז"ל. בבחינת "טוב עין הוא יברך", "וברך" כמו שאמרו רבותינו ז"ל. וזה בחינת כל הברכות שברך יעקב ומושה את ישראל קדם הסתלקותם, שכלם היו בחינת המשכת הדעת הקדוש הנ"ל ועל כן כל כלליות ברכותיהם את ישראל היה שיתגברו לכבש את ארץ ישראל ולהכניע ולשבר השונאים המונעים מקדשת ישראל פמוכן בפרוש רש"י ובכל דברי רבותינו ז"ל, שזהו בחינת מה שברך את יהודה: "גור ארצה יהודה". שיצא ממנו דוד שילחם מלחמות ה' להכניע העכו"ם שהם כנגד ארץ ישראל. וכן "גד גדוד וגדונו וכו'". וכן כלם וכן בברכתו של

מושה שהיה מעין ברכתו של יעקב, כמו שאמרו רבותינו ז"ל. כי עקר הדעת הנ"ל נמשך רק בארץ ישראל ששם הבית המקדש ששם עקר הדעת של בחינת בן ותלמיד וכנ"ל:

ח ועל כן קדם שברך יעקב את כל בניו עסק תחלה במנשה ואפרים לברכם, כמבאר בפרשה. כי יוסף הצדיק הוא בחינת צדיק יסוד עולם, שהוא בחינת הצנור הקדוש שעל ידו נמשך ברכת הדעת לכל ישראל, כי בן זקנים הוא לה, בר חכים, שכל הדעת הקדוש שקבל מושם ועבר מסר לו. ועל כן יוסף הוא אחד משבעה רועים שהם ממשכים זה הדעת בעולם להודיע כי ה' הוא האלקים. ועל כן יצאו מיוסף מנשה ואפרים, שהם בחינת כלליות הדעת הנ"ל, שהוא בחינת הדעת של בחינת בן ותלמיד, כי מנשה זה בחינת השנת הדעת הבן שהוא בחינת מה חמית מה פשפשת, בחינת איה מקום כבודו וכו', שזהו בחינת מנשה, בחינת כי נשני ה' את כל עמלי ואת כל בית אבי, הינו בחינת איה הנ"ל בחינת מה חמית וכו', כמו שכתוב בזהר, בטר דחמא ופשפש וכו' אחווין לה, מה חמית? מה פשפשת? כי עדן אין יודעין כלל שזהו בחינת כי נשני ה' וכו', כי עדן אינו יודע כלל באלו הכל נשפח ממנו וכמו שראינו זאת בכל פעם מרבנו הנורא ובר צדיק וקדוש לברכה שכל פעם אמר שאינו יודע כלל

עקר שעשועיו ותברך, כי יש לה' יתברך
 מלאכים ושׂרפים וכו'. ועל-כן העקר הוא
 מה שמאירין בדרך מטה הנמוכים מאד
 בבחינת ואבית תהלה מגושי עפר וכו'.
 ועל-כן הקדים יעקב את אפרים לפני
 מנשה, כי זאת ההשגה של בחינת אפרים
 להאיר בדרך מטה בחינת מלא, זה יקר
 יותר כנ"ל. וזהו שאמר, "ורעו יהיה מלא
 הגוים", 'מלא' דיקא. וכמו שאמרו
 רבותינו ז"ל שיצא ממנו יהושע שיתמלא
 שם ה' על דרך ככל הגוים, ככל העולם
 כלו. הפט וראה נפלאות ה', כי דיקא
 מחמת בחינת יהושע שיצא ממנו, על-ידי
 זה הקדימו לפני מנשה, כי יהושע הוא
 בחינת השנת התלמיד, בחינת הקיצו
 ורגנו שוכני עפר, כמו שכתוב שם, שהוא
 מגלה כי מלא כל הארץ כבודו ועל-כן
 ראוי להקדימו, כי זה עקר הארת הדעת
 הנ"ל להמשיכו למטה, לכל מדרגות
 התחתונות וכו' וכו"ל. נמצא, שאפרים
 ומנשה הם בחינת פלילות הדעת של בן
 ותלמיד, שזה כלל כל הברכות שרצה
 לברך את בניו, על-כן הקדים לברך
 אותם תחלה. וזה שברכום: "בך יברך
 ישראל לאמר ישמך אלקים באפרים
 וכמנשה". שכל הברכות שירצה אחד
 מישראל לברך את חברו, שהוא המושבת
 הדעת הקדושה הנ"ל, שהוא עקר הברכה,
 כל הברכות יהיו כלולים במה שכתבו
 ישמך אלקים באפרים וכמנשה שהם
 בחינת הארת הדעת של בן ותלמיד,

וכמו שמרמז זאת בהתפארות של העור
 שאמר שזוכר כל אלו המעשיות ואינו
 זוכר כלל, עין שם היטב והבן. ואפרים זה
 בחינת השנת התלמיד, שהוא בחינת
 מלא כל הארץ כבודו, שאפלו בשאל
 תחיתות, ואפלו בעצם ענינו ורחקנו בגוף
 ונפש וקמון גם שם נמצא ה' יתברך ועוזר
 לנו בכל עת וזה בחינת אפרים, בחינת
 "כי הפרני אלקים בארץ עניי", שאפלו
 בעניי ומרורתי העצום גם שם הפרני ה'
 ומקרב אותי ומרחם עלי בכל עת כי מלא
 כל הארץ כבודו, וטובו וגדלו ורחמיו לא
 פלים לעולם:

ועל פי זה יש להבין איזה רמז קצת
 בענין הפלפול והשנוי דעות שהיו
 בין יעקב אבינו עליו השלום, ובין יוסף
 אם להקדים את מנשה לאפרים או את
 אפרים למנשה, כמבאר בפרשה, כי יוסף
 רצה להקדים את מנשה, כי הוא הבכור,
 פי הוא בבחינת השנת הבן הנ"ל, שזה
 עקר ההשגה, בחינת השנת הרב, כמו
 שמבאר שם שזאת ההשגה גבה יותר,
 אבל יעקב מאן כזה ואמר: "ידעתי בני
 ידעתי גם הוא יהיה לעם וכו'. ואולם
 אחיו הקמן וגדל ממנו וכו'". כי אף-על-
 פיר-כן עקר שעשועיו ותברך ועקר קיום
 העולם הוא על-ידי בחינת השנת
 התלמיד שהוא בחינת מלא כל הארץ
 כבודו, שמודיע ומגלה אלקותו יתברך
 לכל שוכני עפר המנחים למטה מאד
 וכו', כמו שמבאר בהתורה הנ"ל. שזה

לקוטי הַלְכוֹת הַלְכוֹת שְׁתַּפְּיִם בַּמִּקְוֶה הַחוּשׁוֹן מִשְׁפָּט תַּקְנָה

שָׁהֵם כָּלֵל הַדַּעַת הַקְדוּשׁ שֶׁהוּא כָּלֵל כָּל הַבְּרָכוֹת בָּלָם כִּנְ"ל:

ט וְאַחַר שֶׁבִרְדָּה אֶת מְנוּשָׁה וְאֶפְרַיִם, שָׁהֵם כָּלֵל הַדַּעַת כִּנְ"ל. אַחֲרֵיכֶן קָבַץ אֶת גְּבוּי לְבָרְכֶם בָּלָם לְהַמְשִׁיךְ וּלְהַאִיר הַדַּעַת בְּכֻלָּם. וּמַחֲמַת שְׂרָאָה כָּל מִטְוַתוֹ שְׁלֵמָה וּכְלָם צְדִיקִים קְדוּשִׁים וְיֹדְעִים אֶת ה' וְתַבְרָךְ וְרֵאוּיִים לְקַבֵּל הַדַּעַת הַקְדוּשׁ כְּרֵאוּי, עַל־כֵּן חָשַׁב לְגִלּוֹת אֶת הַקֶּץ, כִּי בְּאֵמַת כָּל קֶץ הַגְּאֻלָּה יִהְיֶה עַל־יְדֵי הַדַּעַת הַזֶּה כְּשֵׁאִיר בְּעוֹלָם בְּשִׁלְמוֹת, כִּי זֶה עֵקֶר תְּכֵלִית הַגְּאֻלָּה לְהַבִּיר וְלִדְעַת אוֹתוֹ וְתַבְרָךְ, כִּמוֹ שֶׁכָּתוּב: "כִּי בָלָם יִדְעוּ אוֹתִי וְכו'". וְכָתוּב: "כִּי תִפְלֹא הָאָרֶץ דַּעַת לְדַעַת אֶת ה' וְכו'". אֲבָל תַּכְף בְּשִׁחְשֵׁב לְגִלּוֹת אֶת הַקֶּץ גִּסְתַּלְקָה הִימָנוּ שְׂכִינָה, כִּי עֲדוֹן לֹא הִגִּיעַ הַעַת לְגִלּוֹת. וְזֶה בְּחִינַת סִיג לְחֻכְמָה שְׁתִּיקָה הַנְ"ל, שְׂנֵה עֵקֶר קִיּוּם הַדַּעַת כִּנְ"ל עֵמֶק לְעֵיל, כִּי זֶה הַדַּעַת עֵמֶק מְאֹד עֵמֶק עֵמֶק מִי וּמִצְאָנוּ וְכָל מִה שְׁעוֹסְקִין לְהַמְשִׁיךְ וּלְהַאִיר הַדַּעַת הַזֶּה צְרִיכִין בְּכָל פַּעַם לְשַׁתַּק כְּדֵי שְׁלֹא לִכְנֹס בְּקִשְׁיוֹת וְתוֹרֻצִים שֶׁהֵם לְמַעַל מִהוֹמָן וְכו' וְעַל־כֵּן עֵקֶר הַדַּעַת הַנְ"ל הוּא לְחַזֵּק אֶת הַכֹּחַ בְּאֵמוּנָה שְׁלֵמָה, לְהַאִיר הַדַּעַת בְּכָל הַחֲפָצִים בְּאֵמַת שְׂיָדְעוּ וְיִכְיֶנוּ שְׂרָאוּי לְהִאֲמִין בְּהֵאֲמַת (וּכְבֻּבָר מִנֵּה הַרְבֵּה בְּדַבְרֵינוּ, עַן שֶׁ). וְעַל־כֵּן עֵקֶר קִיּוּם הַדַּעַת הוּא עַל־יְדֵי שְׁתִּיקָה כִּנְ"ל וְעַל־כֵּן אִפְלוּ יַעֲקֹב אָבִינוּ שְׂנֵה לְדַעַת כֹּזֶה לְהַאִיר בְּבָנָיו, אַף־עַל־

כִּי רָצָה לְהַאִיר הַדַּעַת כָּל קֶדַע עַד שְׁתִּיקָה קֶץ הַגְּאֻלָּה תַּכְף גִּסְתַּלְקָה הִימָנוּ שְׂכִינָה. כִּי אִי אֶפְשָׁר לְגִלּוֹת הַדַּעַת בְּפַעַם אַחַד, רַק צְרִיכִין לְשַׁתַּק בְּכָל פַּעַם, שְׂנֵה עֵקֶר קִיּוּם הַדַּעַת בְּחִינַת סִיג לְתוֹרָה, בְּחִינַת סִיג לְחֻכְמָה שְׁתִּיקָה וְכו'ל:

י וְכֵן אַבְרָהָם אָמַר: "כִּמְהָ אֲדַע כִּי אֵרְשֶׁנָּה". כִּי רָאָה שֶׁרְחוֹק מְאֹד לְכַבֵּשׁ אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל שְׁתִּיהָה בְּיָדֵינוּ לְעוֹלָם וָעֶד, וְצְרִיכִין לְהַמְתִּין עַל זֶה הַרְבֵּה. עַל־כֵּן רָצָה לִדְעַת בְּשִׁלְמוֹת אוֹךְ תַּתְקִים אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל אֲצַלְנוּ שִׁשָּׁם כָּל הַמְשִׁכַת הַדַּעַת הַנְ"ל. וְתַכְף גִּלָּה לוֹ ה' וְתַבְרָךְ כָּל הַגְּלוֹת כִּמוֹ שֶׁאֲמָרוּ רַבּוֹתֵינוּ וְכו'ל, וְגִמְרַת הַגְּאֻלָּה מְרַמְזוּ שֵׁם בְּרַמְזוֹ וּבְהַעֲלֵם גְּדוּל, כִּמוֹ שֶׁדָּרְשׁוּ רַבּוֹתֵינוּ וְכו'ל עַל פְּסוּק: "וְגַם אֶת הַגְּבוּי וְכו'". כִּי אַבְרָהָם שְׂנֵה כֹּזֶה בְּמֵה שִׁשְׂאֵל בְּמֵה אֲדַע, כִּמוֹ שֶׁאֲמָרוּ רַבּוֹתֵינוּ וְכו'ל, כִּי אֲסוּר לְדַרְךְ לְהַשִּׁיג הַדַּעַת הַזֶּה בְּפַעַם אַחַד, כִּי צְרִיכִין לְשַׁתַּק בְּכָל פַּעַם וְכו'ל:

יא וְזֶה בְּחִינַת מִה שֶׁאֲמַר לְעִנְיֵן הַקֶּץ הָאֲחֵרוֹן: "יָשֵׁב בְּרֵד יוֹדִים וְכו' דוֹם לַה' וְהִתְחַלֵּל לוֹ וְכו'". וְכָתוּב: "אֲדָה לְאַלְקִים דּוֹמִי נִפְשִׁי וְכו'". וְכָתוּב (עֲמוֹס ה'): "לִכֵּן הַמְשִׁכִּיל בָּעַת הַחַיִּים יָדִים". כָּל זֶה בְּחִינַת שְׁתִּיקָה הַנְ"ל שֶׁצְרִיכִין לְדַם וְלְשַׁתַּק וְלְבָלִי לְחַקֵּר בְּמֵה שְׂאִין לוֹ רְשׁוֹת וְלְצַפּוֹת לִישׁוּעַת ה' בְּבְחִינַת טוֹב וְיָחִיל

טו"ו

טו"ו

ודימם לתשועת ה'. וזה בחינת לך דימיה
התלה אלקים בציון, הינו כנ"ל:

הלכות חלקת שתפות

יב וזה בחינת ארבע אמות שהם שעור
בית לענין מוזה ולענין לתן
לפתחו ארבע אמות כשחולקין את
החצר, וכן שעור חצר הוא לפחות ארבע
אמות, כי אין חולקין את החצר עד
שיהיה בו ארבע אמות לכל אחד. וכן
צריכין לתן ארבע אמות לכל אחד לפני
כל פתח ופתח של הבית כדי לפרק שם
משאו כמו שאמרו רבותינו ז"ל. כי כבר
מבאר שהדעת הקדוש הוא בחינת
הבית-המקדש וכל אחד צריך להמשיך
קדשת הבית-המקדש לתוך ביתו, כי עקר
קדשת איש הישראלי הוא בתוך ביתו
שעוסק שם בתורה ותפלה. ואפלו איש
פשוט, בודאי עקר קדשת יהדותו הוא
בתוך ביתו שמדבר שם כמה ברכות
ותפלות הוא ובניו הגדולים והקטנים
שמחנכים לברך על כל דבר תחלה וסוף,
ובפרט ברכת המזון וקריאת שמע וכו'.
ומקבל שם שבת ויום טוב ואוהרים וכו'.
מכל שכן הכשרים והוראים העוסקים
בתורה ותפלה, עקר קדשתם בתוך
ביתם, שזהו בחינת יעקב שהיה איש תם
ישב אהלים הפך עשו שהיה איש שדה,
וכמבאר מזה כמה פעמים, ובפרט
בהלכות מוזה (הלקה ה' הנבל בהלכות ספר - תורה)
ענין שם. ועל-פני שעור בית הוא ארבע

אמות, כי הדעת, שהוא בחינת בית,
בחינת בחכמה ופנה בית וכנ"ל, הוא
כלל מארבע בחינות, חכמה, בינה,
ודעת, וכל מלאכה, שהם בחינת ארבעה
מחין ששרשם ארבע אותיות השם
שמהם נמשכין כל הארבעה יסודות,
שהם כלל העולם, שהם בחינת תלת
גנין דעינא וכת עין. וכמבאר כל זה
בהתורה 'בראשית' (סיון ס"ז לקוטי תנאים) וכו',
ענין שם. ומשם נמשכין בחינת ארבע
אמות שיש לכל אדם. וזהו בחינת מה
ששעור בית הוא ארבע אמות, בחינת
ארבעה מחין הנ"ל שהם בחינת בית, כי
המחין שהוא הדעת הנ"ל, צריכין לקבלם
בהדרגה ובמדה שלא לצאת חוץ מהגבול
כנ"ל, על-פני הם נקראים ארבע אמות,
בחינת אמות ומדות, כי צריכין לקבל
המחין באמה ובמדה, שזהו בחינת אמות
ומדות של הבית-המקדש, בחינת
מסכתא מדות, כי עקר קיום המחין
וקבלתם הוא באמה ובמדה דיקא,
בבחינת 'סיג לחכמה שתיקה' וכנ"ל:

יג וזה בחינת מה שצריכין לתן ארבע
אמות לפני כל פתח כדי לפרק
שם משאו. כי מבאר בהתורה הנ"ל
שעל-ידי זה הדעת של בן ותלמיד נמשך
כל הפרנסה והעשירות ועקר הדעת הזה
הוא להוציא את ישראל מעוונות, שזה
עקר הרהמנות על איש הישראלי
להוציאו מעוונות, שהם בחינת משא
כבר, בחינת כממשא כבר וכברו ממני וכו',

לקוטי הלקות הלכות שתפים במרקע ה חושן משפט תקכו

עין שם כל זה בהתחלת התורה הנ"ל. וזה בחינת כל הניעות והמרחות מה שכל אחד מתנגע וטורח הרבה בשביל הפרנסה ונושא כמה משאות עליו בשביל הפרנסה, הכל נמשך מחמת שלא ברר ותקן עדין חטא אדם הראשון ורבויה החטאים והעוונות של עצמו שהם בחינת משאוי כבוד הנ"ל, שזאת המשאוי של העוונות, רחמנא לצלן, נמשכין כפי חסרון הדעת הקדוש הנ"ל של בן ותלמיד, שכמו בן נחסר ונתמעט הפרנסה חס ושלום, שנמשכת מהדעת הזו הנ"ל. ומחמת זה צריך למרח ולהתנגע הרבה ולשא עליו על משאוי הפרנסה בדעתו ובגופו ממש, שלפעמים נושא משאות ממש בגופו וברדו בשביל פרנסה. או שנושא וסובל בדעתו ולבו כאב משאוי הפרנסה שזאת המשאוי קשה עוד יותר מנשיאת משאוי בגשמיות כדודע לכל אחד מה שנושא על עצמו. וכל זה נמשך ממשאוי העוונות, רחמנא לצלן, שנמשכין מחסרון הדעת הקדוש של בן ותלמיד הנ"ל. וזה הדעת הנ"ל הוא בחינת בית, בחינת קדשת הבית המקדש וכל אחד צריך להתנגע בפרנסתו לשא משאות הנ"ל הכל בשביל ברור ותקון משאוי העוונות. ועקר התקון להכניס כל שפע הפרנסה מחוץ לפנים שזה בחינת כל המשא ומתן והעסקים, שעל-ידי פגם הדעת הנ"ל מכרחין לצאת לחוץ לעשות משא ומתן בשביל הפרנסה

כדי לקרר החפצים של המשא ומתן מחוץ לפנים להכניסם לתוך הבית ששם עקר קדשת איש הישראלי הנ"ל ושם מתבררין החפצים מבחינת משאוי העוונות, כי כשחוזר להתפרנס בקדשה על-ידי החפצים אלו, והפרנסה נמשכת מתקון הדעת הנ"ל נמצא, שפורקין המשאוי של העוונות, שעל ידם היו מרחות ויגיעות משאוי הפרנסה שבא מחסרון הדעת. וזה בחינת מה שצריכין לתן לפני כל פתח ארבע אמות לפרק שם משאוי, כי כבר מבאר שעקר המשכת הדעת הוא דרך הפתח הנ"ל באות ה'. ועל-כן צריכין לתן ארבע אמות שנמשכין מבחינת ארבעה מחין לפני הפתח כדי להמשיך הארת הדעת מבפנים מהבית לתוך החצר כדי שעל-ידי זה יתבטל פגם אחיות העוונות שנאחזו במשאוי החפצים של המשא ומתן שנושא שזהו בחינת לפרק שם משאוי. לפרק ולבטל בחינת המשא כבוד של החפצים שנמשך על-ידי העוונות שבאים מחסרון הדעת שכל זה נתקן על-ידי בחינת קדשת הבית שהוא בחינת תקון הדעת שזהו בחינת ארבע אמות הנ"ל שצריכין להמשיך בחינת ארבע אמות מפתח הבית לתוך החצר שמשם המשכת הפרנסה שהוא תקון משאוי העוונות שמשם כל כבודת המשאות שבעולם שזהו בחינת לפרק שם משאוי וכנ"ל, כי הארבע אמות הם בחינת הארבעה מחין בחינת הדעת הנ"ל

משעל-די זה פורקין משאוי העוונות שמשום כל פברות של כל המשאות שעבולם וכנ"ל:

הלכות מצרנות

די וזה בחינת מה שתקנו חכמינו ו"ל דין בן המצר שהוא קודם לקנות השדה או הבית הסמוך למצר שלו ולמדו מפסוק "ועשית הטוב והישר". כי מבאר בהתורה הנ"ל שצריך כל אדם לדבר עם חברו ביראת שמים להכניס בו הדעת הקדוש וכו', כי בכל אחד ממשאל יש גמדה טובה שהוא בחינת רבי לגבי חברו וכן חברו נגדו בבחינת ומקבלין דין מן דין וכו', אבל כמו שהוא חוב לדבר עם חברו ביראת שמים כמו בן צריך כל אחד לקום מה שמבאר שם, "ועשו סג לתורה", שהוא בחינת "סג לחכמה שתיקה" שצריכין לשתק במקום שצריכין לשתק כדי שלא יבנם בקשיות ותרוצים שאין הזמן מספיק לתרצם כמו שמבאר שם לענין הרב האמת העוסק להכניס הדעת וכו'. וכמו בן צריך כל אחד העוסק בזה לדבר מהדעת הקדוש האמתי עם חבריו שיאחו גם במדת השתיקה במקום שמבין שאי אפשר לבאר ולתרוץ לו הקשיות והבלבולים שבמחו'. וזאת השתיקה היא בחינת סג ונדר להחכמה כדי שעל-די זה תתקום החכמה והדעת וקדשה בבחינת סג לחכמה שתיקה וכנ"ל. כי כל אחד

מישראל יש לו גבול ונדר בפני עצמו בדעתו להשיג ולהבין עד הגבול דיקא מה שאפשר לו להבין ואסור לו להרם את הגבול בבחינת במפלא ממך אל תדרוש וכו'. ומחמת זה יש שני דעות הרבה מאד בין כל אדם לחברו כמו שאמרו רבותינו ו"ל שאמר משה לה' יתברך, גלוי ורוע לפניך שאין דעתו של כל אחד שנה לחברו, מן להם מנהיג שידע להלך כנגד רוח של כל אחד ואחד כמו שדרשו על פסוק "פקד ה' אלפי הרוחות לכל בשר וכו'". וכמו שאמרו רבותינו ו"ל לענין פרפת ברוך חכם תרזים וכו' וכמו שאמר בן זומא בשראה אלקסא בהר הבית וכו'. כי עקר תקלית הדעת הוא לידע ולהכיר בלבו את ה' יתברך, בבחינת וידעת היום והשבות אל לבבך כי ה' הוא האלקים וכו'. וזה הדעת הוא רק לכל אחד בפנים מה דמושער בלבה, כמו שאיתא בזהר הקדוש על פסוק, "נדע בשערים בעלה". וכמו שכתוב בהתורה 'תקעו - אמונה' על מאמר רבותינו ו"ל יש די באלקותו לכל בריה. שכל בריה יש לה די וגבול באלקותו להבין ולהשיג עד הגבול דיקא, עין שם היטב. ונוסף לזה יש שניים רבים מצד המעשים והפעולות והמדות של כל אחד ואחד, כי כל אחד בפני מעשיו ומדותיו בן מתקן או מקלקל כלי המחזן שלו שהם בחינת הגבול והמצר של כל אחד להשיג בהם הדעת הקדוש הזה:

לקוטי הלכות הלכות שתפים במרקע ה חושן משפט תקנט

מו וְכָל אֶחָד כְּפִי הַגְּבוּל שֶׁבְדַעְתּוֹ. כֵּן יֵשׁ לוֹ חֵלֶק בְּאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל כִּי כָל אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל יֵשׁ לוֹ חֵלֶק בְּאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל, כִּי עֵקֶר הַדַּעַת הַזֶּה לִדְעַת מִמְנוּ יִתְבָּרֵךְ הוּא בְּאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל שֵׁשׁ הַבֵּית־הַמִּקְדָּשׁ שֶׁהוּא כְּלוּל מִבְּחִינַת הַדַּעַת שֶׁל בֶּן וְתַלְמִיד הַנ"ל שֶׁזֶה הַדַּעַת מֵאִיר בְּכָל אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל שְׂמֹת־פֶּשֶׁט לְשֵׁם קְדוּשַׁת הַבֵּית־הַמִּקְדָּשׁ כִּי דוּעָה וְעַל־בֶּן אֲוִירָא דְאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל מִחֻבִּים וְאִין חֻבְמָה כְּחֻבְמָה אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל, כִּי שֵׁם עֵקֶר הַדַּעַת הַקְדוּשׁ הַנ"ל לְהַכִּיר אוֹתוֹ יִתְבָּרֵךְ כְּמוֹ שְׂאֲמָרוֹ רַבּוֹתֵינוּ ו"ל, כָּל הַדָּר בְּאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל דּוּמָה כְּמִי שֵׁישׁ לוֹ אֱלוֹהִים וְכוּ'. וְכָל אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל כְּפִי שְׂרָשׁוֹ וְכְפִי עֲבוֹדָתוֹ בְּהַשְׁגַּת הַדַּעַת הַזֶּה עַד הַגְּבוּל שֶׁלוֹ כְּמוֹ כֵּן יֵשׁ לוֹ חֵלֶק בְּאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל. וְכִשְׁבִּיל זֶה חֲתוּמוֹ וְנִגְוֵה הַרְבֵּה כָּל אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל שִׁהִיָּה לוֹ גְּחֻלָּה וְחֵלֶק גְּדוֹל בְּאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל כְּמִבְאָר כְּכַמָּה מְקוֹמוֹת, הַכָּל בְּשִׁבְלֵי לְהַשִּׁיב יוֹתֵר הַדַּעַת הַקְדוּשׁ הַזֶּה שֶׁהוּא בְּחִינַת גְּחֻלַת אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל. וְזֶה בְּחִינַת "לֹא תִסֹּג גְּבוּל רַעַד בְּגַחְלַתְךָ אֲשֶׁר תִּנְחַל", שֶׁהוֹרְנוּ כִּי יוֹתֵר בְּאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל, כְּמוֹ שְׂאֲמָרוֹ רַבּוֹתֵינוּ ו"ל וּמוֹכָא כְּפָרוּשׁ רַש"י, כִּי שֵׁם עֵקֶר אֲסוּר הַשְׁגַּת גְּבוּל חֶבְרוֹ שֶׁלֹּא לְהֵרִים וְלִכְנֹס בְּדַעְתּוֹ בְּגְבוּל חֶבְרוֹ, כִּי עַל־יְדֵי זֶה יָכוֹל לְבֹא לְיַדֵי הַרִּיסָה חֶסֶם וְשְׁלוֹם, לְהֵרִים וְלִקְלַקֵּל דַּעְתּוֹ לְגַמְרֵי חֶסֶם וְשְׁלוֹם וְכוּ'. וְעַל־בֶּן צְרִידָה כָּל אֶדָם לְזַהֵר מְאֹד שֶׁלֹּא יִסְתַּפֵּל הַרְבֵּה בְּחֶבְרוֹ וּכְמִבְאָר לְעִיל מְזָה,

כִּי אֶרֶץ־עַלְפִי שֶׁהוּא מְזָה גְדוֹלָה לְדַבֵּר עִם חֶבְרוֹ בְּכָל פְּעַם בְּיַרְאֵת שְׁמִיּוֹם וְלַרְחִים עָלָיו לְהוֹצִיאָו מֵעוֹנוֹת וּפְנִמִּים וְקַלְקוּלִים שֶׁלוֹ, כִּי זֶה עֵקֶר יֵשׁוּב הַעוֹלָם וְכוּ' וְכְמוֹ שֶׁכְּתוּב בְּהַתּוֹרָה הַנ"ל, אֶרֶץ־עַלְפִי־בֶן צְרִידָה לְזַהֵר מְאֹד שִׁהִיָּה הָעַסָק לְטוֹבָה וְלֹא לְרָעָה לְחַסֵּן וְלֹא לְקַלְקֵל יוֹתֵר חֶסֶם וְשְׁלוֹם, שֶׁלֹּא יִתְגַּלְגַּל מְזָה מִחֻלְקַת אוֹ שְׂנְאָה חֶסֶם וְשְׁלוֹם, כִּי רַב הַמְרִיבוֹת וְהַקְטָמוֹת וְהַשְׁנָאת חֶסֶם גְּמִשְׁךְ מְזָה מִזֶּה שֶׁכָּל אֶחָד מִסְתַּפֵּל שֶׁלֹּא בְּעֵינֵי יָפֵה בְּחֶבְרוֹ וְרוֹאֵה בּוֹ פְנִמִּים וּמְדוֹת רַעוּת הַרְבֵּה עַד שֶׁנִּדְמָה לוֹ שְׂאִי אֶפְשֶׁר לְסַבְּלָם. וְכְמוֹ כֵּן מִסְתַּפֵּל בּוֹ חֶבְרוֹ לְהַפְדֵּי כִּי פְנִיּוֹת הַפְּנִיּוֹת לְפָנָיו עַד שֶׁנִּתְעוֹרֵר שְׂנְאָת חֶסֶם וְקַטְמוֹת בְּיַנְיָהֶם וְזֶה הַנֶּעֱזֵר מְצוּי הַרְבֵּה מְאֹד וְהִיא שֶׁהַחֲרִיבָה אֶת בֵּיתֵנוּ, כְּמוֹ שְׂאֲמָרוֹ רַבּוֹתֵינוּ ו"ל (וְיֵאָמַר פָּרָק שְׂבָעָה יָמִים) שֶׁחֲרַבְנָה בֵּית שְׁנֵי הָיָה רַק עַל־יְדֵי שְׂנְאָת חֶסֶם שֶׁבָּא עַל־יְדֵי הַנ"ל עַל־יְדֵי שְׂמִסְתַּפֵּל בְּיוֹתֵר בְּחֶבְרוֹ. כִּי בְּאֵמַת צְרִיכִין לְדוֹן אֶת כָּל אֶדָם לְכַפֵּי זְכוּת וְכְמוֹ שְׂאֲמָרוֹ רַבּוֹתֵינוּ ו"ל, אַל תְּדוֹן אֶת חֶבְרָד עַד שֶׁתִּגְעֵי לְמִקְוָמוֹ, וְכִי הוּא זֶה שִׁדוּעַ לְהַגִּיעַ לְמִקְוָם חֶבְרוֹ כְּפִי גְבוּל הַדַּעַת שֶׁל חֶבְרוֹ שְׂמִשְׁשֵׁם גְּמִשְׁכוֹ וְנִתְגַּלְגְּלוּ כָּל מִדּוֹתָיו וּפְעֻלּוֹתָיו וּמַעֲשָׂיו. וְעַל־בֶּן צְרִיכִין לְקַסֵּם מִזֶּה שֶׁכְּתוּב לְעִיל שֶׁהוּא וְעֵשׂוֹ סִיג לְתוֹרָה, בְּחִינַת סִיג לְחֻבְמָה שְׂתִיקָה. וְעֵקֶר הַדְּבָר לְשַׁתַּק בְּמִקְוָם שֶׁצְרִיכִין לְשַׁתַּק בְּעֵינֵי חֲקוּרוֹת וְקִשּׁוּת שֵׁישׁ בְּדַרְכָּיו וְיִתְבָּרֵךְ שְׂאִי אֶפְשֶׁר

להכינם, כי זה ידוע שה' יתברך בעצמו אי אפשר להשיגו, כמו שכתוב: לית מחשבה תפיסא בך כלל. ואמר עוד, ולית דיבע בך כלל רק נתן רשות לדבר בגנפלאותיו ומדותיו יתברך עד מקום שיכול כל אחד להבין ולדבר. כי גם מדותיו ודרכיו יתברך אי אפשר להשיג כי אם עד הגבול שיש לכל אחד בדעתו, וכמו בן אם זוכה מתנוצצין לו בדעתו התנוצצות אלקותו יתברך כפי כלי הדעת שלו, בבחינת "נודע בשערים בעלה", כל חד כפום מה דמשער בלבה, וזה אי אפשר לספר לחברו, ואפלו לעצמו אי אפשר לספר מיזם לחברו, כמו שאמר הוא ז"ל בשיחות הר"ן בתחלתו, עין שם. ועל-כן הוקירו רבותינו ז"ל, אין דורשין במרפבה בחדיד אלא אם בן היה חכם ומבין בדעתו. כי השנת אלקות זה בחינת מעשה מרפבה, כי הצמצומים שעל ידם באים להשנת אלקות (כמו שכתוב בתחלת התורה סימן 6) הם בחינת מעשה מרפבה. על-כן אפי' עליפי שמצוה גדולה לדבר עם חברו בהדעת הקדוש לידע ולהכיר אותו יתברך, אפי' עלי-בן צריך להיות בבחינת רצוא ושוב, כי צריכין רק לדבר בגנפלאותיו יתברך, כמו שכתוב: "שיחו בכל גנפלאותיו. שעל-ידי זה נתחזק האמונה הקדושה כמו שכתוב: "לדור דור אודיע אמונתך בפי". וכתיב: "מי חי הוא יודך וכו' אב לבנים יודיע אל אמתך". כי מצוה גדולה שידבר כל אחד

עם חברו בגנפלאות ה' יתברך שכתב עשה עמנו בכל דור ודור מימות אברהם עד הנה, ובפרט מה שעשה עמנו בגנפלאות ונוראות ביציאת מצרים ומתן תורה באורות נוראות על-ידי משה רבנו וכן בדורות שאחריו. וגנפלאות נעימות חדישי תורה שגלה לנו בכל דור על-ידי צדיקי אמת שעל ידם רואין ומבינים כל חד כפום מה דמשער בלבה התנוצצות אלקותו יתברך ועל-ידי זה יכול כל אחד להכנים אמונה שלמה בלב חברו וכן לקבל מחברו. אבל עצם ההתנוצצות אי אפשר לדבר ולגלות לחברו ועל זה נאמר: "יהי לך לברך ואין לזרים אמתך" (משל ח). ועל-כן צריכין לקיים סיג לחכמה שתיקה הנ"ל שלא להרס הגבול חס ושלום, וכמו שהזהיר קדם מתן תורה ועלית אתה ואהרן והכהנים והעם אל יהרסו לעלות אל ה' וכו' ופרש רש"י שם, אתה מחצה לעצמך ואהרן מחצה לעצמו והעם כל עקר אל יהרסו וכו' וכמו בן יש לכל אחד ואחד גבול מחוד בדעתו שאסור להרס הגבול וכו':

טו כי עקר המצוה והחייב לדבר עם חברו ביראת שמים שזה עקר הדעת, כמו שכתוב: "ראשית חכמה יראת ה'", הוא רק להרחיב דעתו. כי העקר להוציא את עצמו ואת חברו מבחינת מחין דקמנות לבחינת מחין דגדלות כמו שכתוב במקום אחר בסמין כ"ב לקוטי תנ"א. כי צריכין לראות

לב 400

לקוטי הלכות ה' הלכות שתפים במרקע ה' חושן משפט תקלא

ולאשתדל שיתגדל ויתרחב הדעת ביותר בכל העם, שזהו בחינת הרחבת גבול ארץ-ישראל שהוא בחינת הדעת הקדושה כנ"ל בבחינת והרחבתי את גבולך וכו', וכתוב, "כי ירחיב ה' את גבולך וכו'", שזהו בחינת מן המצר קראתי יה, שהוא בחינת מוחין דקטנות שממש כל היסורים והצרים המצרים לכל אחד חס ושלום, ענינו במרחב יה, שצאתי ממצר למרחב שנתרחב הדעת, שעלידי זה נמתקין ונתבטלין כל המצרים המצרים חס ושלום, כי עקר כל היסורים והמניעות מעבודת ה' ותפרך הם המצרים, בבחינת "כל רדפיה השיגוה בין המצרים", שזהו בחינת זאת וירושלם בתוך הגוים שמתיה וסביבותיה ארצות שהם בחינת השבעים עכו"ם הסובבין ארץ-ישראל שהם המצרים והגבולים שסביב ארץ-ישראל, שהוא בחינת כלל קדשת ישראל כנ"ל. ואלו המצרים חותרים תמיד על ארץ ישראל להרים הגבול חס ושלום, לבנם לארץ-ישראל עד שבעוונותינו הרבים גברה ידם והחריבו את הבית-המקדש וכלו ישראל מארצם וכל זה נמשך מחמת שישאל בעצמן לא שמרו את עצמן מלהרים הגבול שפין אדם לחברו עד שהתקנא אחד בחברו ונתרפה שגאת חנם בבית שני. שעלידי זה נחרב הבית וכלו מארץ-ישראל, כמו שאמרו רבותינו ו"ל, אבל עדיו לא אברה תקנותנו, כי קדשת ארץ-ישראל והבית-המקדש נקמת

לעד עד שאנו ממשיכין קדשת ארץ ישראל גם בחוץ-לארץ בבחינת "כי הפיצוהים בגוים וכי זריתים פארצות ואהי להם למקדש מעט", כי בכל מקום שישאל דרים שם הוא בחינת קדשת ארץ-ישראל, כמו שאמרו רבותינו ו"ל. וקמו שכתב אדוננו מורנו ורבנו ו"ל (בהמורה חדי רבי שמעון בספן ס"א ע"ן שם). ועתה אנו צריכין לתקן מה ששקלקלנו על-ידי שגאת חנם וקנאה ומהללקת, על-כן צריכין להזהר בכל הנ"ל, דהינו לאהב את עצמו עם חברו ולרחם עליו מאוד ולהשתדל בכל כחו לדבר עמו ביראת שמים להכניס בו הדעת הקדושה, אכל שהיה העסק לטובה ולא לרעה חס ושלום, שלא להרים הגבול חס ושלום, שזהו בחינת ועשו סיג לתורה הנ"ל, בחינת סיג לחכמה שתיקה וכנ"ל:

יו וזה בחינת פרשת שקלים שהוא לכפר עוון העגל, כמו שאמרו רבותינו ו"ל, כי עקר עוון זה היה על-ידי הערב רב שהתגברו להרים הגבול, שזהו בחינת ערב רב שמערכין דעתם יחד בענין תקירות באלקותו ותפרך שהוא התפרך ממש מקדשת ישראל שהיהו פן ירסו וכי כנ"ל. כי זה דרכם כסל למו של המתקרים שנמשכין מזהמת הערב רב שמתאספין בבתי הלמוד הרע שלהם לחקר בידעת אלקותו ותפרך ועלידי זה נתעו למקום שנתעו בתקורתם הרעה וזהו בחינת ערב רב שרוצים לערב דעתם

בענין ידיעה הקדושה הזאת שהוא רק לכל חד כפום מה דמשער בלבה כנ"ל ואי אפשר לדבר מזה אחד עם חברו בבחינת ולא במרכבה בחדוד וכו', רק שצריכין לשוח ולדבר בנפלאותיו ונוראותיו ותברך שעל ידי זה הכניסו בנו הצדיקים האמונה הקדושה וכו'. ל. והם בהפך כל זה שחותרים לסלק מהדעת רבוי עצם הנסים ונפלאות שעשה ה' ותברך עמו ביציאת מצרים ובקריעת ים סוף ומתן תורה ובכל דור ודור רק רוצים לחקר בדעת ברבים בידיעת אלקותו מה שאי אפשר להשיג, כמו שאמרו רבותינו ו"ל, כל המסתפל בארבעה דברים ראוי לו שלא בא לעולם. שהם, מה למעלה, מה למטה וכו'. ועל-כן נקראים ערב רב שעל ידי טעות חכמתם המערבת אמרו, קום עשה לנו אלקים וכו', אחרי אשר כבר ראו בעיניהם נוראות ונפלאות באלה. וכן עתה כל חכמתם הרעה המטעות של הפילוסופים נמשך מחכמי מצרים פידיע, רק שאז נתעו על ידי דעותיהם הרעות לעבד עבודה זרה ועתה שפמלו אנשי פגסת הגדולה היצר הרע של עבודה זרה ממש נשאר להם רק שטות חכמתם לבלבל האמונה הקדושה חס ושלום, על ידי החקירות של חכמות וניית שנמשך מהם פידיע. ועל-כן התקון על ידי שקלים בשביל מעשי המשכן, כי המשכן וכליו הוא בחינת גדרים ומחצות וכלים דקדושה

להשיג על ידם ידיעת האמונה הקדושה בהדרגה ובמדה כל אחד כפי גבול דעתו שהוא בחינת פי תשוא את ראש בני ישראל לפקודיהם ונתנו איש כפר נפשו לה' וכו', שהזכירו למנות אותם יחד ולשאת ראש כל אחד ואחד. כי אף-על-פי שצריכין לכללם ולצרפם יחד שיקבלו בו ותברך, אבל צריך לשאת ראש כל אחד ואחד על ידי מחצית השקל שנותן כל אחד בפני עצמו דיקא. כי זה בחינת מחצית השקל דיקא שנצטוינו לתן מחצית דיקא, כי צריך שיהיה השגת הדעת בבחינת רצוא ושוב שעמדם על המשקל, בבחינת מחצית השקל הרומה לה' שישגי וידע בנפלאותיו כל מה שאפשר לדע, אבל חלילה להרס הגבול וכו' וכו"ל ועל ידי זה דיקא יוכל לכללם יחד ולא יהיה בהם גנף, שהוא סמרא דמותא, שבא על ידי הפירות חס ושלום, שנמשכין מהערב רב וכו"ל ומזה נבנה המשכן וכליו שהם בחינת מחצות וגבולים וכלים להשיג כל אחד השגת אלקותו ותברך עד הגבול שבדעתו ושללא להרס הגבול וכו"ל:

יה וזה בחינת דין בעל המצר שקודם לקנות השדה הסמוכה אליו כדי להרחיב גבולו. כי בכל מקום שישאר דרים שם הוא בחינת קדשת ארץ ישראל כנ"ל, ועל-כן צריך כל אחד לומר נגד חברו ולכנס עמו לפני משורת הדין להשתדל להרחיב גבול חברו בכל

לקוטי הלכות ה' הלכות שתפים במרקע ה' חושן משפט תקלג

במקום אחר. ועל-פן הוא עומד תמיד להלחם עם ישראל, כי מלחמתו קשה מכלם עד ש'ה' יתברך בעצמו צריך ללחם עמו, כמו שכתוב: "מלחמה לה' בעמלק מדור דור". וזה שאמר ה'מן, ימוח שמו, "ישנו עם אחד מפורד ומפרד בין העמים וכו'", שאמר שייכל להתגבר על ישראל מחמת שהם מפורדים ומפרדים בין העמים, והמצרים של העמים סובבים את כל אחד ואחד מפל צד בבחינת כל גוים סבבוני וכו' סבוני גם סבבוני וכו' סבוני כדבריהם וכו'. ובאמת ישראל בגלות הם בצרה גדולה מאד מחמת זה, ובפרט אז בשקם עליהם ה'מן הרשע, ימוח שמו, שאמר שעלידי שישאלו מפורדים בין העמים, והמצרים של העמים מסבבים את כל אחד מפל צד בגשמיות וברוחניות בדעות זרות הפך התורה הקדושה, על-פן יוכל להתגבר עליהם לבלותם לגמרי חס ושלום, ועקר התגברותו היה עלידי שהשתחוו לצלם ונהנו מסעדתו של אותו הרשע ונכשלו בגשמים נכריות, כי כל זה הפך הדעת הקדוש המבאר בתורה הנ"ל, כי עקר הדעת הקדוש הוא להודיע אמונתו הקדושה לכל בבחינת אתה הראת לדעת כי ה' הוא האלקים וכו' והם השתחוו לצלם שהוא ההפך מזה וכל זה נמשך מפנים הערב רב הנ"ל, כי הצלם של נבוכדנצר ושני עגלי זהב של ירבעם בן נבט ופסל מיכה והעגל שעשו הערב רב

מה דאפשר ועל-פן מאחר שצריך למכר נחלתו הוא מוכיב למכר לחברו הסמוך למצד שלו כדי שיתרחב גבול חברו בהתור ובכשרות, כי כל מה שאפשר להרחיב גבול חברו בלי הריסה חס ושלום, הוא מצוה גדולה כדי שיתרחב דעתו וכו' ל"ש זה עקר הרחמנות שהוא ישוב העולם וכו' ל, ועל-פן למדו רבותינו ו"ל דין זה מפסוק "ועשית הטוב והישר", ומשם בעצמו למדו רבותינו ו"ל שצריכין לכנס לפנים משורת הדין, כי הפל אחד, כי מה שמדברין עם חברו להכניס בו הדעת להרחיב דעתו בקדושה זה בחינת דין ומשפט, בבחינת הוו מתונים בדיון וכו' שפרשו שם לענין זה, ענין שם. אבל צריכין שיתגבר הרחמנות לכנס עם חברו לפנים משורת הדין לכלי להסתכל בו לרעה כי אם לטובה ולדונו לכף זכות תמיד כדי שייכל לדבר עמו, וכמו שכתוב אצלנו בזה הרבה, וכמו שאמר הוא ו"ל על פסוק "ועוד מעט ואין רשע וכו'", וכן הרבה. והוה בעצמו בחינת דין בן המצד שהוא קודם, שהוא בשביל להרחיב גבול איש הישראלי כדי להרחיב המצד שלו שלא יבוא לידי הריסה חס ושלום, כי שניהם בחינה אחת וכו' ל:

יט וזה בחינת פורים שהוא הנגעת קלפת ה'מן עמלק, שהוא בחינת כפירות ובבלבולי האמונה הקדושה הנאים עלידי חקירות חכמתם הרעה, כי עמלק היה פילוסוף וכופר, כמוכא

במדבר, הכל בחינת רעה אחת שאז הביאה אותם מעות חכמתם הרעה לעבד עבודה זרה, כי היו להם פמה סברות רעות מהפכות ומנופות בזה עד ששקל היו יכולים למעות מי שלא חשב באמת על תכליתו הנצחי ונטה אחר תאוות עולם הזה ולא בפל דעתו נגד קדושי עליון צדיקי אמת. וכמו כן עקשו כל מעות חכמותיהם הנבוכות של הפלוסופים הנמשכין מחכמות וניית הכל נמשך ונשתמשל מהם, כי יסודות חכמתם הרעה נמשך מחכמי קדם שמהם קבלו חכמי מצרים, כמובא בספרים:

וְכָל הַמְעוֹתִים וְהַכְפִּירוֹת שֶׁל דוֹרוֹת הַקּוֹדְמִים שֶׁעָבְדוּ עֲבוֹדַת זָרָה וְשֶׁל עֲכָשׁוּ, הֵפֵל נִמְשָׁךְ עַל־יְדֵי תַאֲוֹת רְעוּת, וּבִפְרֹט תַאֲוַת הַבְּלִיָּיִת שֶׁהֵם מִשְׁקַעִים בְּזֶה בִּיחֻד, כַּאֲשֶׁר רֹאִין בַּחוּשׁ. וְעַל־כֵּן הֵם רוֹצִים לִפְרֹק עַל לְגַמְרֵי, עַל־כֵּן הֵם נוֹטִים אַחַר סְבֻרוֹת מְהַפְּכוֹת וּמְנוֹפְוֹת, כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ ז"ל: לֹא עָבְדוּ יִשְׂרָאֵל עֲבוֹדַת זָרָה אֶלָּא בְּדֵי הַתִּירִי לָהֶם עֲרִיּוֹת בִּפְרֵהֶסְיָא. וְאִם יִשְׂרָאֵל קְדוֹשִׁים נִבְשְׁלוּ עַל־יְדֵי זֶה, מִכָּל שֶׁבֶן וְכָל שֶׁבֶן עֲכָשׁוּ, שְׂרֹאִים בַּחוּשׁ שֶׁכָּל מִי שֶׁנוֹטֶה אַחַר דְּבִחֶהֶם הוּא פּוֹרֵק עַל בִּפְרֵהֶסְיָא וְיוֹצֵא מִן הַכָּלָל לְגַמְרֵי, וְעַד־כֵּן הֵם מַחְצִיפִים פְּגִיחָם וְאוֹמְרִים שְׂרֹצִים בְּתַקְנַת יִשְׂרָאֵל, אוֹי לָהֶם, אוֹי לְנַפְשָׁם, מִי פְתִי יֶאֱמִין לְדַבְּרֵיהֶם הַרְעִים. כִּי אִם מִי שְׂרֹצָה

לאבד ולעקר עצמו ואת בניו משני עולמות וכבר צווח על זה קמאי ופירא. והם מתפשטים בכל פעם, אבל דבר אלקינו יקום לעולם! כי איש הישראלי החפץ באמת לשאר בנקדת יהדותו בודאי לא יאבה ולא ישמע לדבריהם ולהסתות ופתוים שלהם שמהפכים דברי אלקים חיים ומגלים פנים בתורה ובכל ספרי תורה נביאים כתובים מהפך אל הפך מן האמת. ולא די להם בזה. כי אם עתה בסמוך הם רוצים להכניס גם בדברי התלמוד הקדוש ובספרי קבלה הקדושים מעות חכמותיהם הרעות. מה שרבותינו ז"ל הזהירו על זה הרבה פעמים אין מספר מלחנות בספריהם. עד שאמרו בפרק חלק שאין לו חלק לעולם הבא הקורא בספרי חיצונים, שהם ספרי חכמותיהם הרעות. ועל־כן באמת בדרות הקודמים היו הפילוסופים פוברים בדברי חכמי התלמוד וגם עקשו אנו יודעים באמת שהם פוברים לגמרי בדבריהם בנשמע מפייהם ומפי ספריהם הרעים פמה מיני ליצנות מדברי רבותינו ז"ל בגמרא ומדרשים וספרי קבלה. אך בסמוך התנפלו בערמומיות הרבה ומדפיסים בספריהם הרעים דברי שטות ומרמה להשוות חס ושלום, גם דעת חכמי ישראל בתלמוד הקדוש עם דעותיהם הרעות. ומי פתי וכסיל שלא יבין דעתם הרעה בזה. ואך יעלה על דעתם לפתות עם קדוש בשטותים

לקוטי הלכות ה' הלכות שתפים בקרקע ה' חושן משפט תקלה

כאלה. עד שנמצא אחד מהם שהדפוס
זה סמוך איהו קנטרס להוכיח את ישראל
על שמדברים בבית הפנסות ובבית מדרש
כאלו הוא מקנא קנאת ה' צבאות. מה
שדוע שהם פורקים על לגמרי ומגלחים
וקנם ומחללים שבת בפרהסיא והולכים
עם נכריות למיל בפרהסיא ומרבים
ממזרים וכו' וכו'. וכל זה דוע לכל. וכל
מי שיש לו מוח בקרקרו מבין שמתחיל
התחלה בתוכחה על שמושיחין בבית
המדרש כדי שיתקבלו דבריו, כמו
שאמרו רבותינו ו"ל, כל שקר שאין בו
אמת בתחלתו וכו', ואחר כך בתוך דבריו
רוצה להוכיח שצדיקין לילך בגלוי הראש
בבית הפנסות ובבית המדרש. ונדבר נגד
הקדושים חכמי הפוסקים המפרסמים
הרש"ל והט"ו ו"ל כאלו מתנפח עמהם
באיהו דין. הנשמע שטות וכסילות כזה?
וכן נמצא אחד שהדפוס מעם על הסדר
של פסח שהוא כמו שנהגים העכו"ם
בשעת סעודה באיהו מדינה רחוקה, וכן
שטותים הרבה כאלה וכאלה, עד
שאמרים שכל חכמת הקבלה מרפז על
חכמתם הרעות. ברוד ה' שבראנו לכבודו
והבדילנו מן התועים כאלה:

כ וכל זה נמשך מבחינת קלפת עמלק.
ובפורים מכניעין כל זה על ידי
בחינת קדשת מרדכי ואסתר שהם בחינת
קדשת הדעת הקדוש הנ"ל של בן
ותלמיד, שהוא בחינת יובל, בחינת חרות,
כמו שמבאר שם על פסוק, "אשרד ארץ

שמלפך בן חורין וכו'". עז שם. וזהו
בחינת מרדכי מר דרוד לשון חרות, כמו
שמובא במקום אחר. בחינת יובל שהוא
בחינת ו'כל ב'נוך ל'מורי ה', בחינת
הדעת של בן ותלמיד הנ"ל, כי כבר
מבאר שהמן רצה להתגבר אז על ידי
שלוש עברות הנ"ל שהם עבודה זרה
שהשתחוו לצלם, שהיו בחינת כפירות
פגם אמונה, שהוא בחינת עבודה זרה,
כמו שמבאר במקום אחר, שהוא הפך
הדעת הקדוש הנ"ל כנ"ל. וכן מה
שנבשלו בנשים נכריות, שהוא פגם
תאות נאוף, הוא גם כן הפך הדעת
הנ"ל. כי עקר הרוח שטות, שהוא הפך
הדעת, הוא בתאוה הנ"ל. כמו שאמרו
רבותינו ו"ל: "איש כי תשטה אשתו
וכו'". וכן מה שנהגו מסעדתו של אותו
רשע הוא גם כן הפך הדעת הנ"ל שעקר
קיומו הוא פשוטין להארת הרצון בשעת
האכילה כמו שמבאר שם וכמובא לעיל
מזה ועל ידי פגם אכילה פוגמין בזה.
נמצא, שעל ידי שלש עברות הנ"ל פגמו
בהדעת הנ"ל הרבה שהוא עקר קיום
וישוב העולם, כי לא נברא ונתקום
העולם כי אם בשביל המשיבת הדעת
הזה להודיע פי ה' הוא האלקים, כמו
שמבאר שם. ועל כן סבר המן הרשע,
יפח שמו, שעל ידי זה יוכל להתגבר
עליהם חס ושלום, להשמיד להרג ולאבד
חס ושלום, מאחר שפגמו בהדעת כל כך
שהוא חיות וקיום העולם כנ"ל עד

להאיר ולהודיע הדעת הנ"ל אפלו כדיוטא התחמנה, לגלות פי מלא כל הארץ כבודו בחינת הקיצו ורננו שכני עפר, שהוא התעוררות והתחזקות גפלא ועצום עד אין סוף ואין תכלית, לכל הגורעים והרחוקים שבעולם, אפלו אם מנחים במקום שמנחים, כמובא שם במקומו. וכמבאר בדברינו מזה בכמה מקומות. ועל-כן התגבר מרדכי גם אז להכניס ביישראל שיצטקו ויתפללו ויתחננו לה' יתברך. כמו שכתוב: "ומרדכי ידע את כל אשר נעשה". שהוא יודע את כל אשר נעשה בעולם ומה שנעשה אצל כל אחד ואחד בפרטיות בכל עת ובכל יום ויום. ויודע היטב היטב להיכן נפל ונתעה כל אחד ואחד. וכמה וכמה מתפשטים ומשתמחים על כל אחד להרחיקו ולאבדו חס ושלום, ועל-כן, "ויקרא מרדכי את בגדיו ויצא בתוך העיר ויצעק זעקה גדולה ומרה". עד שהכניס בכל עיר ועיר מקום אשר דבר המלך ודחו מניע שיצטקו הרבה לה' יתברך, כמו שכתוב: "ודברי הצמות וזעקתם". והיו בחינת אין אסתר מגדת וכו', בחינת שתיקה הנ"ל, בחינת סג לחכמה שתיקה הנ"ל. שהוא עקר קיים הדעת כנ"ל. ועל-כן אחזה פלך השתיקה היא וכל משפחתה הקדושה רחל אמנו ובגמיון ושאול, כמו שאמרו רבותינו ז"ל. כי עקר קיים הדעת על-ידי השתיקה כנ"ל. עד שזכו להמשיך הדעת הנ"ל לכל באי

שאפם תקנה חס ושלום, אבל איש בער לא ידע ובסיל לא יבין את זאת שנמצא מרדכי בעולם, שהוא בחינת הצדיק האמת שיש לו פח להמשיך הדעת הנ"ל אפלו ביישראל בתכלית הירידה וההסתרה חס ושלום, כי מרדכי הוא בחינת מר דרור, כמו שאמרו רבותינו ז"ל, דרור לשון חרות, כמו שמבאר במקום אחר, שזהו בחינת יובל, שהוא ראשי תבות, וכל ב'ג'ד ל'מודי ה', כמו שמבאר שם על פסוק, "אשר יד ארץ שמלכך בן חורין", שזהו בחינת הדעת של בן ותלמיד, כמו שמבאר שם. והיו בחינת מר דרור. מר בחינת יראה, כמו שאמרו רבותינו ז"ל על פסוק נטפות מר עבר, כל תלמידהכם שאין שפתותיו נטפות מר, דהינו יראה וכו', כי עקר הדעת הנ"ל שהוא בחינת דרור, בחינת חרות של יובל, הוא על-ידי יראה, שעל-ידי זה מתקנים החכמה והדעת כמו שכתוב שם. והיו בחינת אסתר, בחינת ואנכי הסתר אסתיר, כמו שאמרו רבותינו ז"ל, הינו שזהו גדל עצם גפלאות נוראות כמו של הצדיק, בחינת מרדכי שיש לו פח להאיר הדעת הנ"ל ביישראל אפלו כשהם בתכלית הירידה, בתכלית ההסתרה שבתוך הסתרה בכליות ויישראל ובפרטיות בכל אחד ואחד. כי זה עקר עז ותעצומות כמו של הצדיק הקדוש הנ"ל שהוא בחינת מרדכי מר דרור, בחינת חרות של יובל הגדול

דף קמ"ט.

לקוטי הלכות | הלכות שתפים במרקע ה' | חושן משפט תקלו

בתקוני זהר. כי המן הפיל פור לבטל חס ושלום, קדשת הגזרל של יום-כפור. וכן עשה עץ גבה חמושים אמה כנגד בחינת שנת החמושים שהוא יוכל, כי מבאר בהתורה הנ"ל שעל-ידי הפלח נא שפועלין ביום-כפור ממושיכין חנפת הבית שהוא בחינת קדשת הדעת הנ"ל, שהוא בחינת תקון חטא המרגלים. על-כן כל קדשת המצוות והשמחה של פורים הם בבחינת קדשת יום-כפור, שהוא בחינת יוכל, בחינת חרות, בחינת מר דרור וכנ"ל, שהוא בחינת קדשת הדעת של בן ותלמיד, בחינת וכל כנגד למודי ה', שהיו הפל למודי ה', כי על פלם ימשך הדעת הנ"ל, בחינת 'ודובר שלום לכל ורעו'. כי הדעת, שהוא התורה, נקרא "שלום", כמו שכתוב: "וכל נתיבותיה שלום". וזה בחינת דברי שלום ואמת, כי עקר שלום הוא שלום של אמת. לא שלום של רשעים שהם ההפך מדעת האמתי שעליהם נאמר, "אין שלום אמר ה' לרשעים" (וכמו שנבאר בה במקום אחר). אכל מרדכי ממשוך דעת אמתי בעולם, שהוא בחינת "דברי שלום ואמת", בחינת "ודובר שלום לכל ורעו", בחינת "וכל כנגד למודי ה'" וכנ"ל:

כג וזה שנאמר בגאולה האחרונה: "כי לא בחפזון יצאו ובמנוסה לא תלכון כי הולך לפניכם ה' ומאספכם אלפי ישראל". כי בגלות מצרים יצאו בחפזון בעבד דברח מרבוניה וכל את

עולם עד שרבים מעמי הארץ מתהדרים ונגשקו המן ורעו מן העולם:

כא כי המן עמלק הוא מעולם רצועה מרדות לישראל. ועל-כן המרגלים שפגמו בארץ-ישראל ופגמו בהדעת הנ"ל ונרמו חרבן בית-המקדש שהוא בחינת קדשת הדעת הנ"ל, כמבאר שם כל זה היטב. כל פגמם של המרגלים נמשך על-ידי הפחד של עמלק, כמו שנאמר שם בפרשת המרגלים, "עמלק יושב בארץ הנגב". כי עמלק מתגבר תמיד נגד הדעת הנ"ל שהוא בחינת קדשת ארץ-ישראל והבית המקדש. וכן אחר-כך כשנגזר עליהם למות במדבר והם רצו להתגבר לעלות לארץ-ישראל שלא ברשות. כתוב, "והעמלקי והכנעני יושב בהר וכו'". ואחר-כך כתוב, "וגרד העמלקי וכו' ויבום וכו'". ועל-כן סבר המן עמלק שגם עתה יתגבר נגד ישראל לכלי להניחם לעלות לארץ-ישראל ולבנות הבית-המקדש וכמו שאמרו רבותינו ו"ל שרצה לבטל בנין בית-המקדש. ומגדל הפגמים שהיו אז רצה לכלותם לגמרי חס ושלום. אכל ה' לא יעזבנו בידו, כי הצדיק הגדול בחינת מרדכי, מתגבר בכל דור להכניס בישאל ששעקו אל ה' תמיד והיה איד שיהיה ועל-ידי זה נהפך הגלגל על המן ורעו יתלו אותו ואת בניו על העץ:

כב ועל-כן פורים הוא בחינת יום כפורים, כמו שאיתא

לה שטר חרות, אבל בפירקא בתרייתא
 "לא תצאו פצאת העבדים וכו'" אלא
 תיפוק בת חורין וכו', כמו שאיתא כל זה
 בתקונים. כי עקר תקון הגאולה האחרונה
 הוא על ידי בחינת חרות הג'ל, שהוא
 בחינת יובל, שמשם כל הגאולות והחרות
 מהגלות, אבל בגלות הראשון בשנגאלו
 מצרים לא נמשך הדעת הזה בשלמות
 מחמת שעדן לא קבלו התורה שהוא
 הדעת הג'ל, רק שנגמשך עליהם הארה
 מבחינת יובל שהוא הדעת הג'ל. ועל-כן
 יצאו בחפזון כעבדא דברח מרבנות. ועקר
 הבריחה והחפזון היה מחמת שלא נכנע
 ונתפטר עדן קלפת עמלק, שהוא ראשית
 גויים, שהוא ראשית ושרש כל השבעים
 עפ"ם, שהם כלל כל התאוות וההזמות
 שמהם כל הגליות בנשמיית ורוחניות.
 ועל-כן כתיב, "ויגד למלך מצרים כי ברח
 העם". ועל-כן הפגיד כי ברח העם היה
 עמלק, כמו שמוכא במדרשים, כי מחמת
 שלא במלו זמכותו עדן, על-כן ברחו,
 והוא בעצמו היה הפגיד והמקטרג על זה
 שברחו. ועל-כן קדם מתן תורה כתיב,
 "ויבא עמלק". כי הוא לא נכנע עדן, רק
 משה רבנו בגדל כחו צוה ליהושע ללחם
 עמו להחלישו לפי חרב, אבל לא לנמרו
 ואז צוה ה' ותפרד, כתב זאת וזרון
 בספר וכו' מלחמה לה' בעמלק מדר דר".
 ודרשו רבותינו ז"ל: עד דורו של מרדכי,
 ומשם עד דורו של מלך המשיח. ועקר
 הכנעתו ומפלתו בכל דור ודור הוא

על ידי צדיקי אמת שממשיכין זה הדעת
 הג'ל, שהוא בחינת חרות של יובל,
 שהוא בחינת וכל בנגד למודי ה', להכניס
 הלימוד הקדוש של הדעת הזה לכל בני
 ישראל שיהיו כלם למודי ה' עד שיצאו
 כלם מהרוח שטות ושגגון ובלבול הדעת
 הנמשך מזהמת קלפת עמלק וישובו כלם
 אל ה' ותפרד באמת. ועל-כן כתיב
 בגלותא בתראה, "כי לא בחפזון תצאו
 וכו'". כי זה הדעת הג'ל הוא בחינת
 מתינות גדול ונפלא, בחינת הווי מתונים
 בדין שמרמו על הדעת הג'ל, כמו
 שמוכא שם, 'מתונים' דיקא הפך חפזון,
 כי צריכים מתינות עצום לזה הדעת
 להאיר בדרי מעלה בחינת מה, ובדרי
 מטה בחינת מלא כל הארץ כבודו. וזהו:
 "כי לא בחפזון תצאו ובמנוסה לא תלכו
 כי הולך לפניכם ה' ומאספכם אלני
 ישראל". 'כי הולך לפניכם ה'', זה בחינת
 השגת דרי מעלה, שהוא בחינת מה,
 שהוא בחינת שם הויה במלוי אלפין
 בגימטריא מ"ה שהוא בחינת סתום
 ונעלם בתכלית ההעלם, בחינת מה
 חמית, מה פשפשתי וכו', בבחינת זה שמי
 לעולם הנאמר בשם הויה ברוך הוא.
 וזהו: "כי הולך לפניכם ה'', שמרמו על
 הגדולים במעלה בחינת דרי מעלה
 שהולכים להתקרב לה' ותפרד, וה' הולך
 לפניכם, אבל כל מה שרוצים להשיגו
 הוא נעלם מהם בבחינת מ"ה וכו' וכו'ל.
 ומאספכם אלני ישראל, בחינת מלא כל

א"ת

לקוטי הלכות ה' הלכות שתפים במרקע ה' חושן משפט תקלט

הארץ כבודו, שהוא בחינת שם אלקים, שהוא בחינת מלכות, בחינת ואלקים מלפי וכו'. וזהו 'ומאספכם', הינו בחינת מאסף לכל המהנות לכל הנחשלים והנדרים בעונותיהם ורוצים לרחותם חוץ ממחנה ישראל, וה' יתברך מרחם עליהם ומאסף לפניהם כי הולך אחרי כל אחד ואחד ומגלה לו ומאיר לו, כי הוא יתברך עדין עמו בבחינת מלא כל הארץ כבודו, בחינת הקיצו ורגנו שכני עפר וכו'. ומחמת זה 'כי לא בחפזו תצאו'. כי יאיר עליכם בשלמות הדעת הנ"ל של בחינת 'מ"ה' ו'מלא', שהוא בחינת השגת הבן ותלמיד, שהוא בחינת פי הולך לפניהם ה' ומאספכם וכו', שזה הדעת הוא בחינת מתנות, בחינת הויתנותם בדין וכו', ועשו סג' לתורה, שעושים בכל פעם סגים וגדרים להדעת היה על ידי בחינת שתיקה כדי שלא לבגס במקופים שאסור להמשיכם, כדי שלא יבגס בקשיות ותרוצים שאין הזמן מספיק לבארם וכו', כמו שמבאר שם. ועל-כן 'לא בחפזו תצאו' וכו'. ועל-כן בגלות הראשון כתיב, "ולא יכלו להתמהמה". ובגלות האחרון כתיב (תק"א ב): "אם יתמהמה חפה לו". כי צריכין להתמהמה כדי שלא לצאת בחפזו בחינת הויתנותם בדין הנ"ל. ועל-כן הערב רב, שהם מסמרא דעמלק, הכשילו את ישראל על ידי החפזו הרע שלהם שתכף כשראו כי כשש משה וכו' ונתמהמה

קצת, תכף מהרו וחקזו ועשו את העגל, כי גם החפזון שהיה בשעת יציאת מצרים היה על ידם, כמו שכתוב שם בפרשת בא, "וגם ערב רב עלה אתם וכו'". וסמוך לה, "ויאפו את הפצק עגות מצות פי גרשו ממצרים ולא יכלו להתמהמה וכו'". כי עקר כל הפגמים על ידי הקשיות של המחקרים והפילוסופים שהם מסמרא דעמלק מסמרא דערב רב שממהרים להקשות קשיות שאי אפשר לישבם, כי נמשכים מהמקופים שאי אפשר להמשיכם בזה העולם, כמו שמבאר בהתורה הנ"ל ובהתורה עתיקא וכו', סימן כ"א לקוטי א':

כד ועל בן תקון חטא העגל שהיה על ידי הקשיות והקפירות של הערב רב שהם בחינת עמלק, כמו שאיתא בזהר ומדרשים, שהיו מערבים מעמלקים וכו', עקר התקון היה על ידי המשכן שעשה משה, כמו שאמרו רבותינו ז"ל, כי המשכן בחינת הבית המקדש, נבנה ונעשה במחצות וגדרים וכלים קדושים כאלו שנמשכו מקדשת הדעת הנ"ל של בחינת חרות הנ"ל. ועקר המחצות נעשים מבחינת סג' לחכמה שתיקה כנ"ל, שבתוך המחצות והגדרים הקדושים האלו נמשך הדעת הנ"ל. וכל זה הוא בחינת תקון הקשיות והקפירות הנ"ל שלהם בחינת חטא העגל וכו'. וזהו בחינת פרשת שקלים שקורין קדם פורים כדי להכניע הזמן עמלק שהוא

כה וזה בחינת המגן של ישראל שנגצטו למנותם על ידי השקלים, כמו שכתוב: "פי תשא את ראש בני ישראל לפקודיהם וכו'". כי המגן הוא כרי לצרפם ולחפרם ולכללם יחד כל ששים רבוא נפשות ישראל כרי שיאירו זה בזה הדעת הנ"ל ויקבלו זה מזה, כי זה הדעת גבה ונשגב מאד, שהוא לידע ולהכיר את הבורא היחיד הקדמון יתברך ויתעלה בתכלית שלמות האמונה. וכל אחד מישראל יש לו חלק בזה הדעת הקדוש, וצריך כל אחד לקבל מחברו ולהאיר בחברו כפי מה שנגמשה עליו הארה מרובו בחינת משה. וכמו כן ומבאר בהתורה הנ"ל. ועל כן צריכין למנותם ולכללם ולצרפם יחד, אבל על ידי המגן חס ושלום, יכול לשלש הנגף חס ושלום, כי ירצה הפעל דבר להתגרות בהם חס ושלום, להרס הגבול, שכל אחד ירצה לכנס בגבול חברו מה שאינו שייך לו ועל ידי זה יוכל לנכנס בקצוות שקשה לו לפי דעתו לישבם וכו' וכנ"ל. על כן כמו שצריך כל אחד לקבל מחברו ולהאיר בחברו הארת הדעת הזה כנ"ל, כמו כן צריך לזהר לעמוד על מקומו לכלי להרס הגבול, וכמבאר לעיל מזה שזהו בחינת ועשו סג לתורה, בחינת סג לחכמה שתיקה, שהוא בכל בחינה ובחינה ובכל דגא ודרגא. שכמו שהצדיק האמת, שהוא הרב והחכם שכל הדעת נמשך על ידו, צריך לזהר לעשות הסג לתורה על

בחינת הערב רב הנ"ל, ועל כן נקראים שקלים, בחינת משקל שצריכין לזהר להמשיך זה הדעת במדה ובמשקל ולשתוק במקום שצריכין לשתוק בחינת ועשו סג לתורה כנ"ל, שעל ידי זה עקר כגון המושפן וכנ"ל. וזה בחינת העשיר לא ירבה והדל לא ימעט, זה רמז על בחינת הדעת הנ"ל של כן ותלמיד שהם בחינת דרי מעלה ודרי מטה שצריך להאיר בדרי מעלה בחינת מה וכו' ובדרי מטה בחינת מלא כל הארץ כבודו. וזהו בחינת העשיר לא ירבה, העשיר הם בחינת הגבוהים במעלה. לא ירבה, כי צריך לזהר שלא ימעט שפבר יש לו חלק גדול בהדעת הזה, כי צריכים להראות לו שעדין אינו יודע כלל בחינת מה חמית וכו'. ולהפך הדל לא ימעט, הדל בחינת הקטנים במעלה, לא ימעט כאלו חלקו קטן ומעט כגון הדעת הזה שהוא בחינת כגון המושפן והבית המקדש, כי אדרבא, ה' יתברך שוכן עם הנמוכים והדלים דיקא, כמו שכתוב: "אשכח את דבא כי מלא כל הארץ כבודו וכו'". כי בכל דגא ובכל בחינה יש בחינת דרי מעלה ודרי מטה וכו', שהם בחינת כן ותלמיד וכו' ועל כן העשיר והדל הם בבחינת דרי מעלה ודרי מטה וכו', כי העשירות והשפע נמשך מהדעת של כן ותלמיד וכו' וענן בהלכות שבת הלכה ג' אות ט' מבאר שם מעין זה על פסוק העשיר לא ירבה והדל וכו' כנ"ל:

לקוטי הלכות ה' הלכות שתפים במרקע ה' חושן משפט תקמא

ידי השתיקה כדי שלא יכנס במקופים שאין צריכין להשיג וכו' כנ"ל, כמו כן כל אחד ואחד כפי מה שמקבל מהדעת הזה צריך לזהר בנפשו לכל יחפו ויבהל להקשות מה שאין ראוי לו כדי שלא יתבלבל דעתו לגמרי. וכמו כן בשמדבר עם חברו ביראת שמנים להקנים הדעת הזה בחברו ולקבל ממנו בבחינת ומקבלין דיון מן דיון, כמו שמבאר שם, צריך לזהר גם כן מאוד להמשיך המחצה הנ"ל של שתיקה לכל יורם הגבול חס ושלום, ולכלי להסתפל בחברו יותר מדאי וכן שלא לקבל מחברו יותר מדאי מה שאין ראוי לו לפי מדרגתו, כי זה ידוע שכל אדם משנה מאוד מחברו, וכמו שאמרו רבותינו ז"ל לענין ברפת חכם הרוים לפי שאין דעתן של בני אדם דומות זו לזו וכו'. על כן צריך לזהר בענין זה של המשכת הדעת האמתית שצריך כל אחד להאיר בחברו ולקבל ממנו שיהיה בהדרגה ובמשקל ולקנים "ועשו סניג לתורה" הנ"ל. וזה בחינת שנוהרו למנות ישראל על ידי השקלים דיקא כדי שלא ישלט בהם סמרא דמותא שגמשיך מפיירות של עין הדעת שהוא זהמת הנחש, שהוא זהמת עמלק שגרים מיתה לעולם, שהפל היה על ידי רבוי הקשיות שהקנים באדם ונהיה עד שהביאם לידי כפירות, כמו שאמרו רבותינו ז"ל, והתקון לזה על ידי כגון המשפן והבית המקדש שעקר כגון מחצות הקדושות האלו של

א"ת
א"ת
א"ת

המשפן והבית המקדש הוא על ידי שתיקה וכנ"ל. וכן צריך לזהר כל אחד בכלליית ובפרטיות. וזהו בחינת השקלים, בחינת מחצית השקל דיקא שצריך לעמוד על המשקל דיקא וכל אחד יתן מחצית השקל דיקא והעשיר לא ירבה והדל לא ימעט, כי אף על פי שכל אחד נותן מחצית השקל, 'מחצית' דיקא, שמרמו שכל אחד מישראל צריך לחברו שחברו ישלמו, ועל כן כל אחד אינו נותן רק מחצית דיקא, אכל אף על פי כן אסור שיתן אחד בעד חברו, כי נוהרו 'העשיר לא ירבה והדל לא ימעט', כי האמת שכל אחד צריך להשלים חברו שזהו עקר כונת המנין כדי לכללם ולצרפם ולחברם זה בזה כדי שאיורו זה בזה הדעת הקדוש הנ"ל, אכל אף על פי כן כל אחד ואחד עומד בפני עצמו וצריך לזהר לכלי להרם הגבול רק כל אחד יקבל וימשיך הדעת בהדרגה ובמדה ובמשקל לקבל ולהאיר בחברו מה שצריכין לקבל זה מזה. ומה שאי אפשר לקבל ולהאיר צריכין לשתק ולקנים ועשו סניג לתורה הנ"ל:

הלכות שתפים

כו וזה בחינת שתפין, כי עקר בחינת שתפות שבין בני אדם באיזה עסק נמשך מבחינה הנ"ל שכתוב בהתורה הנ"ל שכל אחד מישראל צריך לדבר עם חברו ביראת שמנים וכו',

בבחינת ומקבלין דין מן דין וכו', שזהו בחינת הארת הדעת של בן ותלמיד, כמו שמבאר שם. וכל הפרנסה והעשירות נמשך משם, כמו שמובא שם, שהעשירות והפרנסה נמשך מהמקופים שבנים החכמה שמאירין על ידי הדעת הנ"ל וכו'. ומזה נמשך בחינת השפלות שרב העסקים של משא ומתן, בפרט המשא ומתן הגדולים נגמרים על ידי השפלות דיקא, כי שרש השפלות וההתחברות שבין אנשים לגמר איזה עסק נמשך מחמת שכל אחד מישאל צריך להאיר בחברו הדעת כנ"ל. וכן חברו צריך להאיר בו הדעת כנ"ל וזה עקר ישוב וקיום העולם וכו' ומזה נמשך שמתחברין בני אדם לעשות משא ומתן בשתפות, ועל ידי זה יכולים להצליח ביותר אם יתנהגו פראוי, כמו שאמרו רבותינו ז"ל, מזלא דבי תרי עדרי. כי כל דבר יש לו שרש בתורה, כי עקר ההתחברות והשתפות שביניהם לגמור יחד איזה עסק הוא מחמת שבשרש החיות של כל אחד, שהוא המושכת הדעת הנ"ל שבשביב זה נברא ונתקנים הכל, שם בהמושכת הדעת הנה צריכים דיקא להתחבר ולהשתתף יחד אחד עם חברו ודבר ולעסק כל אחד עם חברו בכל עת מהדעת הנה שהוא עקר התכלית, כי צריכין להאיר ולקבל זה מזה וכו' וכנ"ל. ומשם נמשך שגם בכל המשא ומתן והעסקים מתחברים ומשתתפין יחד

ועל ידי זה נגמרים ביותר רב העסקים, כי הכל מקבל חיות מהתורה שהוא הדעת הנ"ל, ששם צריכין להתחבר ולהשתתף שאיר זה בזה וכו' וכנ"ל, כי דיקא על ידי זה נמשך הפרנסה והעשירות, כמו שהובא לעיל, שכל הפרנסה והעשירות נמשך מהמקופים שבנים החכמה שנמשכין על ידי הדעת הנ"ל וכנ"ל. ועל בן מזלא דבי תרי עדרי וכנ"ל. וזה בחינת טובים השנים מן האחד. ופרש רש"י: טובים השנים לכל דבר מן האחד, לפיכך יקנה לו האדם חבר וישא אשה, אשר יש לתן יותר רוח בעמלם. הרבה מלאכות געשות בשנים שאין היחיד מתחיל בה לבדו. הינו כנ"ל, כי עקר קיום וישוב העולם נמשך מהדעת הנ"ל של בן ותלמיד, שזהו צריכין להתחברות ושתפות דיקא הן להוליד בנים, הן להעמיד תלמידים וחכמים שיקבלו זה מזה וכו', הן לגמור איזה עסק משא ומתן גדול או מלאכה גדולה. וכמבאר בפרוש רש"י הנ"ל הרבה מלאכות געשות בשנים וכו', הינו כנ"ל:

כו וזה שכתוב בשלחן ערוך שאין השתפות נגמור בדברים כי אם בקנין. וכדרך הקנין לענין מקח וממכר בן הוא לענין שתפות, כמבאר שם בסיומן קע"ו. כי באמת ראוי לאדם לעמוד בדבורו כמו שאמרו רבותינו ז"ל. ומה שנמצאים שנויים עד שצריכין קנין זה נמשך מהריות שמות שמשם כל העונות,

לקוטי הלכות

הלכות שתפים במרקע ה

חושן משפט תקמו

רחמנא לצלן, שמשם כל השקרים והשנויים שבעולם. ועקר הרוח שטות נמשך מהתכמות של כל אחד מה שגדמה לו כאלו יש לו איזה אחיזה בהתכמה והדיעה, בבחינת "ראית איש חכם בעיני תקוה לכסיל ממנו" (משלי כ). כי עקר התכמה שישפיל שרחוק ממנו התכמה בבחינת אמרתי אחכמה והיא רחוקה ממנו, כמו שנתבאר במקום אחר, כי תכלית הדיעה אשר לא גרע. ובאמת כבר מרגל זה הלשון תכלית הדיעה וכו' כפי רב בני אדם יודעי ספר, ואף על פי כן כל אחד חכם בעיניו כאלו כבר השיג הכל עד שהגיע אל התכלית של הדיעה שהוא דלא גרע. ובאמת הוא פסיל ואינו מבין שהוא לא התחיל עדין לידע כלל, כי באמת עקר זה התכלית אשר לא גרע אין מי שמשויגו כי אם הצדיק החכם הגדול בתכלית המעלה שיודע והשיג כבר השגה עצומה גבה מאד וכו', עד שהגיע אל התכלית אשר לא גרע, אבל שאר בני אדם אפלו החכמים הגדולים אינם יודעים כלל בפשימות, מפל שכן סתם בני אדם שאינם יודעים כלל, בודאי הם רחוקים מאד מהתכלית הדיעה הזאת רק צריכים לידע שעדין אינם יודעים בפשימות שום דבר (יש תופה לדבר מה שכן במקום אחר). וכל הרמאות והשנויים נמשכין רק מהתכמות של כל אחד שבאמת הכל הוא רוח שטות ממש, כי עקר כל השנויים והרמאות של כל אחד

הוא מחמת שאומר בדתו שיודע באיזה דבר ירויח עד שאומר שעל ידי שישנה דבורו או יעשה רמאות ירויח בהעסק, כי בודאי אין אדם משנה דבורו, מפל שכן לעשות רמאות כי אם בשביל איזה רווח שגדמה לו. וכל זה מחמת שהוא חכם בעיניו בחינת חכם להרע. ובאמת הכל שטות, כי לא יחודך רמיה צדו, ועל ידי השנוי והרמאות לא ירויח ולא יגליח כלל, כי אין אדם יודע במה משתכר רק העשר והכבוד מלפניו ותפודה, "כי לא ממוצא וממערב וכו', כי אלקים שופט זה ישפיל וזה ירים". ועקר הרוח והעשירות והפרנסה הוא רק מהמקופים שנים התכמה שגמשכין על ידי הדעת הנל שמקבלין מהרבי האמת ומאיר כל אחד בחברו. שאלו המקופים שרשם בחינת המקופים העליונים, שהם בחינת תכלית הדיעה אשר לא גרע שמשויג הרבי האמת בתכלית תכלית השלמות וכו'. נמצא, שעקר השנויים הוא מחמת הרוח שטות, מחמת שאין עוסקים בדעת הנל להמשיך המקופים שמשם כל הפרנסה באמת פנ"ל ועל פן צריכין לקנן. ורב תקנינים הם בפגדים שהוא קנן סודר, כי הפגדים הם בבחינת המקופים פידוע ועל פן על ידי קנן סודר שהוא בפגדים בחינת מקופים, על ידי זה מתקנים המקופים שלא ישנו עוד, כי שם בבחינת המקופים אין שום שנוי, כי שם שרש הדעת הנל שצריך כל אחד להאיר בחברו, שזהו

העקר ההתחברות והשתפות ושם כל הגפשות כלולים יחד. ועל פן על ידי זה מתקנים השתפות שלא ישנו עוד וכו' ל:

ראשי פְּרָקִים שְׂיָכִים לְהַלְבוֹת פּוֹרִים הַנִּבְלָל בְּהַלְבוֹת שְׂתֵפִים בְּקַרְקַע עַל־פִּי הַתּוֹרָה "כִּי מִרְחֻמָּם יִנְהַגִּם":

"לא תצא תצא העבדים", עין מה שאותא בתקונים. "כי בחפזון יצאת" ובגלותא בתראה, "כי לא בחפזון תצאו וכו' כי הולך לפניכם ה' ומאספכם אלקי ישראל". ראשי תבות, אליהו. כי הגאולה תהיה על ידי אליהו שיבוא לבישר תחלה את הגאולה. 'כי הולך לפניכם ה', זה בחינת מ"ה הויה במלוי אלפין בגימטריא מ"ה. ומאספכם אלקי ישראל, בחינת מלא כל הארץ כבודו אלקים בגימטריא פ"ו, פ"ה עם הכולל, בחינת מלכות פה, כי עקר ההתחזקות על ידי בחינת מלא הוא על ידי דבור פה שהוא שיחה ותפלה והתבודדות וצניקה ושנועה ורחנות ופיסוס ובקשות וכו'. כי הדבור הולך עם האדם לכל מקום כמו אם הננים, כמו שמוכא במקום אחר, כי בגאולה ראשונה כתיב: "ולא יכלו להתקומת". ובסוף כתיב: "אם יתקומת חפה לו וכו'". והכל על ידי הדעת הנ"ל:

מִדְּרוֹר - מְרַדְכִי נִמְפּוֹת מוֹר עוֹבֵר. בחינת יראה, כמו שאמרו רבותינו ז"ל, כָּל תַּלְמִיד חָכֵם שֶׁאֵין

שפתותיו נומפות מור וכו' בתחלה אמר מלמא בדריחותא לשפוח ולפקח דעת התלמידים, כי הוריד את עצמו אליהם מאוד מאוד כדי שייכלו לקבל ואחר כך יתיב באימתא וכו', כי עקר המשכת הדעת הנ"ל על ידי יראה. דרוֹר לשון חרות, בחינת "אשרד ארץ שמלפך בן חורין", כמו שמבאר שם, בחינת יום הכפורים:

"ואלה המשפטים אשר תשים לפניהם."
שלא תאמר אשנה להם הפרק פעם אחת ושמים עד שתהא שגורה בפניהם וכו' אלא ערף לפניהם בשלחן הערף לפני האדם וכו' ומוכן לאכל, מפל שפן וכל שכן בלמוד של קיום התורה ומצוות וכו'. פְּרִשְׁתָּ מִשְׁפָּטִים קִדְּם קִבְּלַת הַתּוֹרָה וְאַחַר כֵּן, כי עקר הוא השלום שלא יכנס ויסתכל בחברו לרעה כי אם לטובה, שזהו בחינת ועשו סניג לתורה, כמו שנתבאר בדבריניו שם בפְּרִשְׁתָּ הַנ"ל:

כִּי מוֹכָא בְּסִפְרֵי קִדְּשׁ שֶׁהַגּוֹרֵל שֶׁל הַמֶּן הוּא שְׂרִצָּה לְהַתְנַבֵּר כִּנְגַד קִדְּשֵׁת יוֹם הַכַּפּוּרִים שֶׁאֵין הוּא הַגּוֹרֵל שֶׁל הַכֶּהֵן גְּדוֹל עַל שְׁנֵי הַשְּׂעִירִים גּוֹרֵל אֶחָד לָהֶן וְגוֹרֵל אֶחָד וְכוּ' שֶׁהֵם בְּחֵינַת בְּרוּךְ מְרַדְכִי וְאִרוּר הַמֶּן, שֶׁהוּא בְּחֵינַת גְּאוּל שֶׁיִּנְק מִבְּחֵינַת הָרַע שֶׁבְּעֵץ הַדַּעַת, כְּמוֹ שֶׁאִמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ ז"ל עַל פְּסוּק, "הַמֶּן הָעֵץ וְכוּ'". וְעַקֵּר הָרַע הַנ"ל הוּא בְּחֵינַת גְּאוּל וְעוֹאֵל שֶׁהִשְׁלִכּוּ מִשְׁמִים וְחִמְאוּ וְכוּ'. שֶׁכֵּל הַקְּמָרוּג שֶׁל אָדָם הָרִאשׁוֹן בְּעֵץ הַדַּעַת

לקוטי הלכות

הלכות חלקת שתפים ב

חושן משפט תקמה

שהוא בחינת תקף ההסתרה שבתוך הסתרה גם שם נמצא ה' יתברך והתורה שזהו בחינת אסתר שהוא בחינת ואנכי הסתר אסתיר וכו', כמו שאמרו רבותינו ו"ל. ושלמות גמר התקון על ידי בחינת שתיקה ה"ל. ועל פנ אחזה אסתר פלך השתיקה, כמו שכתוב: "אין אסתר מנדרת". וכן רחל אמנו ובגמין ושאול וכו', כמו שאמרו רבותינו ו"ל: כי צריכין מתינות גדול להמשיכת הדעת ה"ל:

לְגַלְגֹּלוֹתֵם בחינת גלגל החזור, בחינת מה שמבאר על הדידל, עליונים למטה תחתונים למעלה, בחינת מאן דזעיר הוא רב מאן דרב הוא זעיר, וזה בעצמו בחינת גלגולא דנשמתין, כמוכא בשיחות הר"ן, עני שם:

הַלְבוֹת חֲלַקַת שְׂתָפִים הַלְבָּה א
פְּחֻלְבוֹת נִזְקֵי שְׂכָנִים הַלְבָּה א
אוֹת ה:

נמשך על דם, ועל פנ על ידי הדעת ה"ל, שהוא בחינת קרשית יום הכפורים, כמו שכתוב שם, ונגענז הקזן. ועל פנ עקר שם יום טוב זה הוא פורים, על שם הפור, כי ביום הכפורים פועלין בקשת סלח נא על חטא המרגלים שפגמו בארץ ישראל ונרמו החרבן וכו', כמו שמוכא שם, כי עקר פגם המרגלים שנקשלו על ידי שהמשיכו עליהם הפחד של עמלק, כמו שכתוב: "עמלק יושב בארץ הנגב וכו'". ולא האמינו בכחו של משה שכולל להכניעו. ואחר כך בשקבר נגזר עליהם הגזירה למות בפודר רצו אז להתגבר ולהלחם, אבל אז לא הועיל עוד. ואז נתהפך הדבר שמושה בעצמו התרה בהם שלא יעלו שלא ברשות, פי והעמלקי והכנעני יושב בקר וכו', פי עמלק מעולם רצועה מדרות לישראל. ובפורים צריכין לתקן כל זה, ועל פנ איתא בתקוני זהר שפורים הוא בחינת יום כפורים:

"הווי מתונים בדין". בחינת "פי לא בחפזון תצאו". תקון בחינת "פי בחפזון יצאת וכו'", מרדכי בחינת חרות ה"ל, שהוא הדעת של פנ ותלמיד, שעל ידי זה מגלין שבכל הגפילות והירידות שבעולם בכלליית ישראל ובפרטיות בכל אהר ואהר מישראל אפלו הקל והגורע וכו' מאד מאד. ובכלליית הזמנים ובפרטיות בשנוי הזמנים וכו'. אפלו בעקבות משיחא באחרית הימים האלה

הלכות חלקת שתפים

הלכה ב

כל דבר שאם יחלק, שמו עליו בופין לחלק וכו'. כל חצר שאין בו ארבע אמות חוץ ארבע אמות שלפני פתח הבית אין שמו חצר וכל בית שאין בו ארבע אמות אין נותנין לפתחו ארבע אמות, עני שם:

דף

א על פי המבאר במאמר על סבי דבי איתונא 'גני לן ביתא באוריא דעלמא' אמר שם וקם ותלא בין שמיא וארעא וכו' (בסימן כ"ח). כי על ידי התורות הנפולות הבאין מר' אלפין הנפולים שנקבלים מתלמידי חכמים שרין והוראין על ידם באים כפירות וכו' והתקון לזה הכנסת אורחים צדיקים תלמידי חכמים אמתיים על ידי זה נחשב פאלו הקריב תמידו, 'תמרד' הוא בחינת ה' אלפין הנ"ל שעולין 'תמרד', דהינו שפעולין האלפין הנפולין שעל ידם נבנה בחינת בית באוריא דעלמא, כי אין להם על מה שימכנו, אכל על ידי תלמידי חכמים אמתיים בונה ביתו בין שמיא לארעא בבחינת אמר שם וקם ותלא בין שמיא לארעא כו', עין שם. ועל ידי זה זוכין לאמונה ומתקון ומכניע הכפירות וכו', עין שם כל זה היטב:

ב ועל פן שעור בית לכל דבר הוא ארבע אמות, כי כל אחד צריך לבנות ביתו בקדושה שיהיה ביתו בבחינת בית הנבנה בין שמיא לארעא שלא יהיה חס ושלום, בבחינת בית באוריא דעלמא שהוא מקום החיצונים שהם אוריא דעלמא כו'. כי עקר בגין הבית הוא כדי להשמר מהם, כי הבית הוא מקום משמר מהחיצונים שמקומן באוריא דעלמא, ובבית נסתרון מהם, כי הבית הוא מקום משמר מהחיצונים ששורים בחוץ שהם בחינת אוריא דעלמא ועל פן עקר בגין

הבית הוא על ידי בחינת ה' אלפין הנ"ל בקדושה, שהם בחינת חכמות התורה הקדושה, בבחינת "בחכמה יבנה בית וכו'" (משלי כד), כי עקר בגין הבית בחכמה כמובא בדברי רבנו ז"ל במקום אחר (סימן רסו). וזה בחינת "בראשית ברא אלקים את השמים ואת הארץ", כי התחלת התורה בבית, כי עקר בגין הבית הוא על ידי חכמות התורה הקדושה. וזהו "בראשית", כי ראשית חכמה (תהלים קיא). וזהו בראשית - ב"ת ראשית, בחינת בחכמה יבנה בית. ובית כזה הוא בחינת בית הנבנה בין שמיא לארעא כו'. וזהו: "בראשית ברא אלקים את השמים ואת הארץ". בחינת בית הנבנה בחכמה דקאים בין שמיא לארעא וזהו אמר שם וקם ותלא בין שמיא לארעא כו'. כי אוריתא שמה דקדושה בריד הוא. ובית הנבנה על ידי חכמת התורה על ידי ה' אלפין דקדושה הנ"ל הוא בחינת בית הנבנה בשם ה', ועל ידי זה הבית משמר מן החיצונים שהם בחינת אוריא דעלמא כו'. כי הבית הנבנה בחכמה על ידי בחינת ה' אלפין הנ"ל, כמבאר במאמר הנ"ל, על ידי זה מתקנין ומעלין האלפין הנפולין ועל ידי זה נכניעין הקלפות והכפירות בחינת אוריא דעלמא כו'. ועל פן שעור הבית ארבע אמות, כי ארבע אמות זה בחינת ה' אלפין הנ"ל, כמובא וצריך שיהיה בהבית ארבע אמות כדי להמשיך בתוכו ה' אלפין הנ"ל, בבחינת "בחכמה יבנה בית", כדי

לקוטי הַלְכוֹת

הלכות הלכות שמתפיים ב

חושן משפט תקמו

שְׂמִירָה בֵּית קָנִים וּמִשְׁמֵר וְכוּ' כַּנ"ל, כְּדִי
שֶׁלֹא יִהְיֶה חֵס וְשְׁלוֹם בְּבַחֲנֵית אֲוִירָא
דְּעֵלְמָא כַּנ"ל, כִּי עֵקֶר הַבַּיִת בְּשִׁבְלִי
שְׁמִירָה מִן הַחִיצוֹנִים שְׁנֵאָחֳזִים בְּחוּץ
בְּבַחֲנֵית אֲוִירָא דְּעֵלְמָא כַּנ"ל:

ג וְזוּה בַּחֲנֵית מְזוּזָה, בַּחֲנֵית ד' גְּדוּלָּה
דְּאֶחָד שְׁקוּבְעִין בְּפֶתַח הַבַּיִת, כִּי
פֶתַח הַבַּיִת הוּא בַּחֲנֵית אַמּוּנָה שֶׁהוּא
בַּחֲנֵית פֶּתַח פִּדְוּעַ וְזוּה בַּחֲנֵית אַרְבַּע
אֲמוֹת שְׁנֹנְתֵינן לִפְנֵי פֶתַח הַבַּיִת כְּשִׁישׁ
בְּהַבַּיִת אַרְבַּע אֲמוֹת. וְאֶמְרוּ רַבּוּתֵינוּ ז"ל,
כְּדִי לִפְרֹק שֵׁם מִשְׁאֹל. כִּי פֶתַח הַבַּיִת הוּא
בַּחֲנֵית אַמּוּנָה. וְכִשִּׁישׁ בְּהַבַּיִת אַרְבַּע
אֲמוֹת שֶׁהוּא בַּחֲנֵית ד' אֶלְפִין הַנ"ל אֲזִי
עַל יְדֵי זֶה נִתְחַסַּן בַּחֲנֵית הָאֲמוּנָה כַּנ"ל
וּמְכַנְעִין הַכְּפִירוֹת הַבָּאִין מֵאֲוִירָא דְּעֵלְמָא

כַּנ"ל. וְעַל כֵּן הִפְתַּח שֶׁהוּא בַּחֲנֵית אַמּוּנָה
נֹתְנִים לִפְנֵי הַפֶּתַח גַּם כֵּן אַרְבַּע אֲמוֹת
כְּנֶגֶד ד' אֶלְפִין הַנ"ל, כִּי עֵקֶר הָאֲמוּנָה
שֶׁהוּא בַּחֲנֵית פֶּתַח עֵקֶר תְּקוּנָה עַל יְדֵי ד'
אֶלְפִין הַנ"ל. וְעַל יְדֵי זֶה יֵשׁ לָהּ כַּח לְבָרַר
וְלִהְיֵנָה כָּל הַכְּפִירוֹת הַנֶּאֱחָזִין בְּאֲוִירָא
דְּעֵלְמָא. וְזוּה מִה שְׁאֶמְרוּ רַבּוּתֵינוּ ז"ל, כְּדִי
לִפְרֹק שֵׁם מִשְׁאֹל. מִשְׁאֹל זֶה בַּחֲנֵית
כְּפִירוֹת, כְּמוֹכָא בְּדַבְּרֵי רַבֵּנוּ ז"ל (שְׁחִית הַר"ן
דף י"ב עמוד ב) מִפְּסוּק 'מִשְׁאֶכֶם' וְדַרְשׁוּ
רַבּוּתֵינוּ ז"ל, מְלַמֵּד, שֶׁהוּא אֶפְיֻקְרָסִים, עֲנִין
שֵׁם. כִּי כָּל הַמִּשְׁאֵל וּמִתֵּן הַכֹּל הוּא כְּדִי
לְבָרַר הַנִּיצוּצוֹת שִׁישׁ שֵׁם מִהַחִיצוֹנִים
וְהַסְטְרָא אֲחֵרָא. וְעֵקֶר הַסְטְרָא אֲחֵרָא

הוּא כְּפִירוֹת וְעַל כֵּן עֵקֶר הַמִּשְׁאֵל וּמִתֵּן
הוּא עַל יְדֵי בַּחֲנֵית אַמּוּנָה בְּבַחֲנֵית נִשְׁאֵת
וְנִתְתָּ בְּאֲמוּנָה, (כְּמוֹ שְׁאֶמְרוּ רַבּוּתֵינוּ ז"ל שֶׁנֶּחַ לֵא),
כִּי עֵקֶר תְּקוּנָה וְכַרּוּר הַמִּשְׁאֵל וּמִתֵּן הוּא עַל
יְדֵי אַמּוּנָה וְעֵיקֶר בִּירוּר הָאֲמוּנָה הוּא
דְּיָקָא עַל יְדֵי בַּחֲנֵית הַד' אֶלְפִין הַנ"ל שֶׁעַל
יְדֵי זֶה נִתְחַזַּק הָאֲמוּנָה וְיֵשׁ לָהּ כַּח לְבָרַר
וְלִהְיֵנָה הַכְּפִירוֹת הַנֶּאֱחָזִין כְּכֹל דְּכָר
כַּנ"ל. וְזוּה שְׁנֹנְתֵינן אַרְבַּע אֲמוֹת לִפְנֵי
הַפֶּתַח שֶׁהוּא בַּחֲנֵית אַמּוּנָה כְּדִי לִפְרֹק
שֵׁם מִשְׁאֹל כְּדִי לִהְיֵנָה הַכְּפִירוֹת הַנֶּאֱחָזִין
בְּהַמִּשְׁאֵל וּמִתֵּן שֶׁהֵם בַּחֲנֵית מִשְׁאֹל כַּנ"ל,
וְעַל יְדֵי הַפֶּתַח שֶׁהוּא בַּחֲנֵית אַמּוּנָה
מְכַנְעִין הַכְּפִירוֹת עַל יְדֵי הָאֲרַבַּע אֲמוֹת
שֶׁהֵם בַּחֲנֵית ד' אֶלְפִין הַנ"ל שֶׁעַל יָדָם
זוֹכִין לְאֲמוּנָה וּמְכַנְעִין הַכְּפִירוֹת כַּנ"ל:

ד וְזוּהוּ גַם כֵּן בַּחֲנֵית אַרְבַּע אֲמוֹת שֶׁל
הַחֲצֵר, כִּי הַחֲצֵר הוּא שְׁמִירָה
לְהַבַּיִת. וְהַחֲצֵר כְּכֹל הוּא בַּחֲנֵית אַמּוּנָה
שֶׁהוּא שְׁמִירָה לְהַבַּיִת שֶׁהוּא בַּחֲנֵית
חֲכָמָה. כִּי הַחֲצֵר לִפְנֵי הַבַּיִת, כִּי מִקְדָּם
צְרִיכִין לִכְנֹס לְחֲצֵר שֶׁהוּא בַּחֲנֵית אַמּוּנָה
וְאַחַר כֵּן אֶל הַבַּיִת שֶׁהוּא בַּחֲנֵית חֲכָמָה
וְעַל כֵּן גַּם שְׁעוֹר הַחֲצֵר אַרְבַּע אֲמוֹת
כְּנֶגֶד הַד' אֶלְפִין הַנ"ל, כִּי עֵקֶר הָאֲמוּנָה
עַל יְדֵי הַד' אֶלְפִין הַנ"ל שֶׁעֵקֶר בְּנֵן הַבַּיִת
עַל יָדָם וְעַל כֵּן חֲצוֹר שֶׁל אָדָם קוּנָה לוֹ
שֶׁלֹא מִדְּעִתּוֹ, כִּי כָּל הַקְּנֵינִים עַל יְדֵי
הָאֲמוּנָה כַּנ"ל שֶׁהוּא מְבַרְרֵת הַכֹּל, שֶׁזֶהוּ
עֵקֶר הַמִּשְׁאֵל וּמִתֵּן כַּנ"ל, וְעַל כֵּן הַחֲצֵר

תקמו

הר' אלפין הנ"ל, שהם בחינת ארבע אמות, ד' גדולה דאחד שהוא בחינת שם ה' פנ"ל בבחינת אמר שם וכו' וכו' פנ"ל:

ה וזהו ענין כל התפוצים שהם כל התקנינים והמשא ומתן שהאדם יוצא לחוץ ונושא ונותן ומקביר ברורים על ידי זה, ומביא הכל אל החצר ומפרק משאו לפני פתח הבית, כי שם עקר הברור, שזהו עקר כל התקנינים והמשא ומתן ועל פו החצר קונה פנ"ל. וזהו בחינת ארבע אמות של החצר ושלפני פתח הבית, שהם בחינת ד' אלפין פנ"ל. וכל זה דוקא כשיש בבית ארבע אמות. כי בלא זה אינו נקרא בית, כי עקר בחינת הר' אלפין הנ"ל הם בבחינת בית פנ"ל ועקר הבית נבנה על דם פנ"ל ואז דוקא יש פח לבחינת פתח הבית והחצר שהם בחינת אמונה לברר. ועל פו נותנים להם גם פו ארבע אמות, כי הם מקבלין מד' אלפין הנ"ל, כי עקר פח האמונה לברר על ידי בחינת הר' אלפין פנ"ל:

שהוא בחינת אמונה קונה להאדם כל התקנינים, כי תכף כשפאין התפוצים של המשא ומתן לתוך חצרו על ידי זה נתקברין על ידי בחינת אמונה, שהוא בחינת חצר פנ"ל, ועל ידי זה נקנין לו, כי עקר כל התקנינים על ידי בחינה זו על ידי בחינת אמונה שמקברת הכל, ועל ידי זה נקנין כל התקנינים מאחד לחברו כפי מה שזוכה כל אחד ואחד בכל יום ויום להעלות ולקבר איזה דבר, ועל ידי זה נקנה הדבר אליו ועקר הברור על ידי אמונה שהיא בחינת חצר פנ"ל. ועקר על ידי בחינת הר' אלפין הנ"ל, שעל ידי זה יש פח להאמונה לברר פנ"ל וכמבאר מזה גם במקום אחר, כי החצר לפני הבתים, כי הבית הוא הפך לגמרי מאוירא דעלמא, כי שם עקר בחינת הר' אלפין הנ"ל בבחינת בתקמה ויבנה בית פנ"ל, אבל החצר הוא פתוח לאוירא דעלמא, רק שמקום מחצות, וזה בחינת האמונה ששמוכה אל החוץ כדי לברר ברורים מאוירא דעלמא בבחינת זאת ירושלים בתוך הגוים שמתיה וכו', כמבאר ומוכן בכמה מקומות. וזה בחינת פתח הבית ששמוכה לחוץ גם פו לאוירא דעלמא ושם עקר הברור. ועל פו צריכין שם שמירה מן החיצונים מבחינת אוירא דעלמא, פמוכא וכו' פנ"ל. וזה בחינת מוזהר - ד' גדולה דאחד פנ"ל, כי עקר השמירה מאוירא דעלמא, שהם החיצונים והסמרא אחרת הוא רק על ידי בחינת

ז וזה בחינת 'כל שאלו יחלק שמו עליו' שמו דיקא, כי עקר הוא השם בבחינת 'אמר שם וקם ותלא בין שמיא לארעא'. כי הבית הנבנה על ידי בחינת הר' אלפין הנ"ל שהם בחינת ארבע אמות פנ"ל, זה בחינת בית הנבנה בשם ה' בחינת מוזהר פנ"ל (כ שם בחינת חלקת עקרו על ידי בחינת הר' אלפין פנ"ל), כי עקר השם הוא בבחינת בית, בבחינת 'ונתתי להם בבית

לקוטי הלכות

הלכות הלכות שמפנים ב

חושן משפט תקמט

ובחומתי יד ושם" (שעה ט), כי אורא דעלמא הנ"ל אין להם שם, בבחינת "לא שם לו וכו'" (איוב ז), בבחינת "ישם רשעים ורקב" (משל כא) וזה בחינת שהדרך ממעט את השם, כי מחמת שנוסע בדרך ונע ונד באורא דעלמא, על ידי כך נתמעט השם, כי עקר השם בבית פנ"ל. וזה שהבטיח ה' והפרד לאברהם "ואגדלה שמך". כמו שפרש רש"י שם: לפי שהדרך ממעט את השם וכו'. כי באמת הצדיק האמת אף על פי שנוסע בדרך ונע ונד באור העולם, עם כל זה הכל לטובת העולם פדי לברך משם ניצוצות הקדושים שגעים ונדים באורא דעלמא. ובשביל זה עקר הלוכו וגסיעתו. ועל ידי זה שזוכה לברך, על ידי זה, אדרבא, יגדל שמו ביתר, כי נתגדל שם ה' על ידי זה על ידי שמלקט ומעלה אלו הניצוצות ועל ידי זה יגדל שמו גם בן וזהו בחינת הכנסת אורח תלמיד חכם המבאר במאמר הנ"ל, שעל ידי זה בונה ביתו בין שמיא לארעא, בבחינת 'אמר שם וקם ותלא בין שמיא לארעא' פנ"ל ומכניע בחינת אורא דעלמא פנ"ל. כי זה 'האיש קדוש העובר תמיד' והוא נוסע באורא דעלמא בשביל תקון העולם פנ"ל. כשזוכה אחד להכניס האורח הקדוש הנה לתוך ביתו, וזה האורח הנ"ל מכניס כל הניצוצות הקדושים וכל הנפשות שהעלה מבחוץ והוא מכניס כלם לתוך הבית, כי כלם צריכים לאסוף

תקמט

ולכנס הביתה, כי זה עקר תקונם לכנס מבחוץ באורא דעלמא לתוך הבית ועל פן על ידי זה זוכה זה המכניס אורחים כאלו, להכניע הכפירות הפאין באורא. וזוכה שיבנה ביתו בין שמיא לארעא על ידי שם ה' בחינת ד' אלפין הנ"ל, כי שם ה' יגדל על ידי הניצוצות הנ"ל שהכניס לתוך הבית על ידי שהכניס האורח הצדיק פנ"ל, כי העקר הוא השם, כי השם הוא החיות של כל דבר, בבחינת 'נפש חיה הוא שמו'. ועקר תקון הניצוצות שנפלו הוא להחזיר להם את שמם ועל ידי זה חוזרים ונקבלים בשם ה'. וזהו בחינת אבדת השם שהרשע אובר ושוכח שמו לאחר מיתתו ועקר תקונו כשיחזר לשמו שהוא הנפש והחיות, שעל ידי זה ממשיך החיות משם ה'. ועל פן שעור החלקה של כל דבר הוא שאם יחלק שמו עליו, אד עקר השם הוא בבחינת בית פנ"ל. ועל פן שעור הבית והחצר ארבע אמות. שהם בחינת ד' אלפין הנ"ל, שהם בחינת שם ה' פנ"ל, שעל ידי זה עקר בנין הבית והקדשה. בבחינת 'אמר שם וקם ותלא בין שמיא לארעא' פנ"ל, ועל פן כל הנחלה של אדם נקרא שם, כמו שכתוב: 'יקום על שם אחריו'. ודרשו רבותינו ז"ל, לנחלה. כי כל המזון והתקפים של אדם הם בחינת שם, פמבאר בדברי רבנו ז"ל במקום אחר (סין ט) ועקר הוא הבית, כי זה עקר הנחלה ושם עקר השם, בבחינת

"ונתתי להם כביתי וכחומתי יד ושם"
כ"ג:ל

הלכה ג פהלכות נזקי שכנים
הלכה ג:

הלכות חלקת שתפים

הלכה ד

אין חולקין הַחצר עד שיהא בו כְּדֵי ארבע אמות לזה ולזה. וגם ארבע אמות לכל פתח ופתח לפרק שם משאו. א כי איתא בהתורה המתחלת "והמות ובסמו" וכו' (סו"ט) על פסוק "זהר תעשה לתבה וכו'", ע"נ שם. והפלל שכשהארם משקע בחשך ואינו יכול לצאת או עקר תקנתו שימשיך עצמו להאמת, ויביט רק על האמת לאמתו. וכן בתפלה כשהארם עומד להתפלל ואזי תקלפות מסבין אותו ומבלבלים אותו מאד מאד, כמו שכתוב: "סביב רשעים יתהלכון וכו'". אזי עקר עצתו שיראה לומר דבור התפלה באמת באיזה מדרגה שהוא על כל פנים יאמר הדבור באמת בפשיטות. ואזי זה הדבור האמת יאיר לו לצאת מתוך החשך, כי אמת הוא אור ה' יתברך בעצמו, כפיכחל, בחינת ה' אורי, כי ה' יתברך הוא עצם האמת וכו'. ועל פ"נ על ידי האמת ה' יתברך מאיר לו וזוכה לראות הפתחים איד לצאת מן החשך, כי באמת יש שם

פתחים הרבה בתוך החשך והסטרָא אחרָא וכו', רק שאין רואין אותו, ועל ידי האמת מאיר לו האמת לראות הפתחים לצאת מתוך החשך, ועל ידי זה זוכה לתפלה ועל ידי תפלה זוכה לפרנסה וכו', ע"נ שם:

ב וזה בחינת ארבע אמות שצריכין לתן לפני הפתח, כי האדם יש לו ארבע אמות בכל מקום, כמו שאמרו רבותינו ז"ל ואלו הארבע אמות זוכין לו כל הקנינים, כמו שאמרו רבותינו ז"ל, ארבע אמות של אדם קונות לו ברשות הרבים. כי עקר כל הזכויות והקנינים של האדם הוא על ידי הניצוצות שמבקר, כי בכל דבר יש ניצוצות הקדושים. ועקר המושא ומתן הוא לברר ניצוצות, וכפי הניצוצות שמבקר בן זוכה לקנינו וחפציו, אבל מהמת שאלו הניצוצות שבתוך חפצי המושא ומתן הם מנחין ומפזרין בין הקלפות והסטרָא אחרָא בחשך גדול, על פ"נ קשה לבררם משם. ועל פ"נ עקר תקון המושא ומתן הוא על ידי אמת, כמו שאמרו רבותינו ז"ל: נשאת ונתת באמונה (שבת טא). ואמונה הוא אמת, כמוכא בדברי רבנו ז"ל מאמר הזהר הקדוש: 'צדק' פד אתחבר בה אמת אתעבדת אמונה, הינו כשהארם נכנס בתוך המושא ומתן ששם יש חשך גדול שמסבב את התקשורת הנפולות שהם הניצוצות הקדושים שבתוך המושא ומתן עד שמוגדל החשך קשה מאד לראות

עד קטנה:

לקוטי הלכות

הלכות הלכות שמפיים ד

חושן משפט תקנא

לְכַר הַנִּיצוּצוֹת הַקְדוּשִׁים וְגַם יָכוֹל לְהוֹיֹת שְׁחָם וְשִׁלוּם, יִשְׁתַּקֵּעַ הוּא בַעֲצָמוֹ בַתּוֹךְ הַמּוֹשָׁא וּמִתָּן, וְיִשְׁבַּח אֶת ה' יִתְבָּרַךְ וְיִתְרַחַק מֵעֲבוֹדָתוֹ עַל יְדֵי מַרְדַּת הַמּוֹשָׁא וּמִתָּן וְכֵן זֶה מִגְדֵּל הַחֹשֶׁךְ שֵׁשׁ שָׁם בַּגֹּל, עַל כֵּן עָקַר הַתַּקּוּן וְהַעֲצָה לָזֶה הוּא אֲמִתּוּ. שְׂרָאָה לְזַהַר מְאֹד מְאֹד לַעֲשׂוֹת הַמּוֹשָׁא וּמִתָּן בְּאֲמִתּוּ וּבְאֲמוּנָה. וְיִשְׁמֹר עֲצָמוֹ מְאֹד לְבָלֵי לְהַחֲלוּף וּלְבָלֵי לְשֵׁנוֹת דְּבוּרוֹ לְכֹל, רַק כֹּל דְּבָרָיו וְכֵן עֲנִיּוֹ בַּהַמּוֹשָׁא וּמִתָּן יִהְיוּ אֲמִתּוּ וְצִדֵּק. וְאֵין עַל יְדֵי גְדֵל הָאֲמִתּוּ שְׂתִיּוּהָ לֹא בַּהַמּוֹשָׁא וּמִתָּן, זֶה הָאֲמִתּוּ יֵאִיר לֹא לְרֵאוֹת הַפְּתָחִים שֵׁשׁ בַּתּוֹךְ הַחֹשֶׁךְ הַגָּדוֹל שֶׁכִּיב הַנִּיצוּצוֹת הַקְדוּשִׁים הַכְּלוּאִים שָׁם, שֶׁמִּחֲמַת גְּדֵל הַחֹשֶׁךְ אֵינִים יְכוּלִים לְצַאת מִשָּׁם, אֲבָל עַל יְדֵי הָאֲמִתּוּ שֶׁבַּמּוֹשָׁא וּמִתָּן שֶׁהוּא בְּחֵינַת אֹרֶיִהּ יִתְבָּרַךְ בַּגֹּל, עַל יְדֵי זֶה יִזְכֶּה לְרֵאוֹת הַפְּתָחִים שֵׁשׁ שָׁם, וְעַל יְדֵי זֶה יִזְכֶּה לְהוֹצִיא כֹּל הַנִּיצוּצוֹת הַקְדוּשִׁים מִשָּׁם, וְעַל יְדֵי זֶה יִזְכֶּה לְרוּחַ גְּדוֹל לְפָרְנֶסָה וּלְעִשְׂוִירוֹת, כִּי עַל יְדֵי בְרוּר הַנִּיצוּצוֹת זֹכֵין בְּכֹל הַתְּקִינִים וְהַעֲשִׂירוֹת בַּגֹּל. וְכֵן כֶּתֵב רַבֵּנוּ ז"ל בְּמִקּוֹם אַחֵר שֶׁעַל יְדֵי מוֹשָׁא וּמִתָּן בְּאֲמוּנָה זֹכֵין לְפָרְנֶסָה וְכו', עַל שָׁם:

ג. נְמוּצָא, שֶׁעָקַר תַּקּוּן הַמּוֹשָׁא וּמִתָּן הוּא עַל יְדֵי הָאֲמִתּוּ שֶׁהוּא בְּחֵינַת אֲמוּנָה, שֶׁעַל יְדֵי זֶה רוּאָה הַפְּתָחִים לְכַר וּלְהוֹצִיא הַנִּיצוּצוֹת הַקְדוּשִׁים שֵׁשׁ בְּכֹל חַפְצֵי וְחַפְצֵי שֶׁל הַמּוֹשָׁא וּמִתָּן. וְעַל יְדֵי זֶה אֵינִי נִשְׁקָע בַּעֲצָמוֹ בַּתּוֹךְ הַמּוֹשָׁא וּמִתָּן, כִּי

הָאֲמִתּוּ מְאִיר לוֹ כֹּל הַפְּתָחִים אִיךְ לְצַאת מִהַחֹשֶׁךְ שֵׁשׁ שָׁם וּלְהִתְקַרֵּב לַה' יִתְבָּרַךְ. וְזֶה בְּחֵינַת אַרְבַּע אַמּוֹת שֶׁל אָדָם קוֹנוֹת לוֹ בְּרִשּׁוֹת הַרְבִּים, כִּי רִשּׁוֹת הַרְבִּים הוּא רִשּׁוֹת דְּסִמְרָא אַחֲרָא שֵׁשׁ שָׁם אֲחִיוֹת הַחִיצוֹנִים כְּדוּעָה. אֲבָל אֶפְלוּ בְּשִׂאָדָם נִכְנָס בְּרִשּׁוֹת הַרְבִּים שֵׁשֶׁם אֲחִיוֹת הַחִיצוֹנִים, גַּם שָׁם יֵשׁ לוֹ אַרְבַּע אַמּוֹת. וְאֵלוּ הָאֲרַבַּע אַמּוֹת הֵם בְּחֵינַת אַרְבַּע אוֹתִיוֹת הַיְהוּה בְּמִבְּאֵה. הֵינּוּ כִּי בְּכָל אָדָם יֵשׁ בּוֹ שָׁם הַיְהוּה בְּרוּךְ הוּא, כְּמוֹ שְׂאִיתָא בְּזַהַר הַקְדוּשָׁה, דְּלִית אֵיכָר דְּלֹא שְׂרִיא בַּה שָׁם הַיְהוּה, וְשָׁם ה' זֶה בְּחֵינַת אֹר הָאֲמִתּוּ. בְּחֵינַת ה' אֹרִי, כִּי אֲמִתּוּ ד' לְעוֹלָם, כִּי בְּכָל אָדָם בְּכָל מְקוֹם שֶׁהוּא אֶפְלוּ בְּדִיּוּטָא הַתְּחַתּוּנָה אֶפְלוּ בְּרִשּׁוֹת הַרְבִּים שֶׁהוּא בְּחֵינַת מְקוֹמוֹת הַחִיצוֹנִים גַּם שָׁם בְּנִדְאֵי עֲדוּן יֵשׁ בּוֹ אִיזָה נִקְדָּה טוֹבָה הַמְּשֻׁרְשֶׁת בּוֹ. וְזֹאת הַנִּקְדָּה הִיא בְּחֵינַת שָׁם הַיְהוּה בְּרוּךְ הוּא הַמְּשֻׁרְשֶׁת בְּכָל אָדָם, שֶׁהוּא בְּחֵינַת אֹר הָאֲמִתּוּ, וּמִבְּחֵינַת הַנִּקְדָּה הַזֹּאת, שֶׁהוּא בְּחֵינַת שָׁם בֵּין אַרְבַּע אוֹתִיוֹת בַּגֹּל, בְּחֵינַת אֹר הָאֲמִתּוּ בַּגֹּל, מְאֹד הֵנָּה נִמְשָׁכִין אַרְבַּע אַמּוֹת שֵׁשׁ לְכָל אָדָם בְּרִשּׁוֹת הַרְבִּים. שֶׁהֵם כְּנֻגַד אַרְבַּע אוֹתִיוֹת הַשָּׁם בַּגֹּל. וְזֶהוּ בְּחֵינַת הָאֲרַבַּע אַמּוֹת שֵׁשׁ לְכָל אָדָם בְּכֹל מְקוֹם לְהוֹרוֹת שְׂאֶפְלוּ אִם הָאָדָם בְּמִקּוֹם שֶׁהוּא אֶפְלוּ בְּמִקּוֹמוֹת הַחִיצוֹנִים בְּבְחֵינַת רִשּׁוֹת הַרְבִּים גַּם שָׁם יֵשׁ לוֹ מְקוֹם וְאֵין שׁוּם מְנַעֵה וּבְמִבְּאֵה בְּעוֹלָם, כִּי אֶפְלוּ בְּרִשּׁוֹת הַרְבִּים

מה שזריות שם מחוץ לפנים ועל כן נותנין לו ארבע אמות לפני הפתח, כי עקר הברור והתקון של כל הניצוצות הקדושים הוא כשזוכין לכנס לתוך הפתח, כי עקר מארב של הסמרא אחרא והקלפות הוא אצל הפתח דקדשה ששם הם רובצים ואורכים ושומרים לכלי להניח לכנס לתוך פתחי הקדשה. כי הקלפות נקראים נטורי תרעא שעומדים אצל הפתח, שלא להניח לכנס מחוץ לפנים עד אשר יזכה לשברם וזה בחינת לפתח הטאת רבין. שהחטאת שהוא הסמרא אחרא רובץ אצל הפתח, וכמו שפתיב (מש"ד): "ורשעים על שערי

צדיק". שהרשעים שהם הקלפות עומדים על שערי צדיק, שהם שערי הקדשה ואינם מניחים לכנס, ועקר הכניעתם הוא על ידי האמת כנ"ל, כי על ידי אור האמת רואין את הפתח לכנס מחוץ לפנים כנ"ל, כי מי שאינו ראוי לכנס לפנים מונעין אותו הנטורי תרעא לכנס. ועקר פתח למנוע הוא מה שמתפשטין לפני הפתח ומחשיכין לפני האדם עד שאין רואה הפתח, כי באמת אין שום מניעה כלל, רק העקר המניעה הוא החשך שנקרא מניעה, כמו שפתיב: "ולא חשכת וכו'". הינו מה שמרמזין את האדם בבבלולים ושמותים, ומחשיכין לפני עיניו באחיות עינים. עד שגדמה להאדם שאין שום פתח לפניו להתקרב לה' ותברך, אבל באמת דרך החיים נתון לפני כל

במקומות החיצונים יש לו מקום בחינת ארבע אמות שהם נמשכין מאור האמת שהוא מתפשט עד ארבע אמות, ונתון לו מקום אפלו ברשות הרבים. ועל כן אלו הארבע אמות קונין לו כל הקנינים, כי על ידי אלו הארבע אמות שהם בחינת אור האמת, על ידי זה רואה הפתחים שיש בתוך החשך בתוך בחינת רשות הרבים. ואזו כשרואה הפתחים אזו יכול להוציא ולקבר כל הניצוצות הקדושים המושקעים שם בתוך הסמרא אחרא והחשך. ועל ידי שמברר הניצוצות, על ידי זה קונה כל הקנינים כנ"ל:

ד וזהו בחינת ארבע אמות שנותנין לפני הפתח לפרק שם משאו, כי עקר כל הקנינים והתפצצים של אדם הם בביתו. ששם הוא מקום משמר. ושם הם ברשותו, אבל כל עשירותו והון ביתו צריך לקבל ולהמשיך מחוץ לפנים. שצריך לצאת לחוץ אל השוק שהוא רשות הרבים לעשות שם משא ומתן. ולקבר העשירות שם ולהכניסו מחוץ לפנים. ועל כן נקרא המשא ומתן צאתך כמו שפתיב: "שמוח ובוך בציאתך וכו'". וכל זה הוא בשביל ברור הניצוצות הקדושים שגפלו למקומות החיצונים, לבחינת רשות הרבים. על כן אי אפשר להמשיך העשירות כי אם על ידי שיוצא קצת לחוץ לרשות הרבים לעשות משא ומתן לקבר הניצוצות שם. ולהכניס כל

לקוטי הלכות

הלכות הלכות שמתפס ד

חושן משפט תקנו

אדם שבעולם, ואפלו בשאול תחתיות יכולין להתקרב לה' ותברך, כמו שכתב רבנו ז"ל בפה פעמים. רק שהאדם הוא עור ואין רואה את הפתח על ידי הקלפות שנקראים חשך, שהם עקר המגיעות, שהם מחשיכין אור עיניו של אדם עד שאין רואה הפתח. בבחינת "ואת האנשים אשר פתח הבית הפו בסגורים וכו' וילאו למצא הפתח". שמי שאינו פראי לבנם מחשיכין את עיניו, שהוא בחינת סגורים עד שהוא לואה למצא הפתח. ועל כן אין חקמה ואין הבונה ואין עצה לעמוד בנגדם כי אם על ידי האמת. שכל מקום שהוא צריך להסתפל רק על האמת לאמתו ולהמשיך עצמו רק אל האמת באשר הוא שם ולדבר דברי אמת בתפלתו ותחנונו כפי מה שהוא, אף על פי שאינו יכול להתפלל ולדבר בינו לבין קונו כלל, אף על פי כן יראה על כל פנים לדבר הדבור שידבר באמת, כגון שאמר, רבנו של עולם, הושיעני! ואמר אלו התבות באמת, על כל פנים. וכן פיוצא בזה בשאר דבורים, על כל פנים יאמר אותם באמת, אף על פי שאינו יכול להוציא אותם בחיות והתלהבות פראוי, על כל פנים יאמר אותם בפשיטות באמת ואין האמת יאיר לו ויזכה לראות הפתח. ואין בודאי יזכה לבנם אל הקדשה, כי אין שום מניעה בעולם כנ"ל. וחכף כשרואין הפתח נכנסין אל הקדשה לכתוב:

ה זוהו בחינת מה שנותנין ארבע אמות לפני הפתח לפרק שם משאו, כי הארבע אמות הם בחינת אור האמת, שנמשכין משם ה'. שהוא בחינת המזוזה שאצל הפתח, שהיא שם ה', כי עקר קביעות המזוזה הוא בשביל לגרש החיצונים שישורין אצל הפתח כנ"ל. ועל כן המזוזה מסגל לעשירות, כמו שכתב רבנו ז"ל במאמר 'צוית צדק' וכו' (סיון כ), כי עקר העשירות הוא על ידי שמכניסין הניצוצות הקדושים מחוץ לפני מרשות הרבים לתוך הבית כנ"ל, שהוא בחינת כל המשא ומתן כנ"ל, שהוא זוכין רק על ידי מצות מזוזה, כי העקר הוא להכניסם לתוך הפתח ששם עקר המלחמה עם הסטרא אחרא שרוכצת אצל הפתח דקא כנ"ל. ועל כן על ידי מזוזה, שעל ידי זה מגרשין אותן מן הפתח, ואז יכולין להכניס ניצוצות הרבה מחוץ לפני, על כן זוכין על ידי זה לעשירות גדול, כי עקר העשירות מברור הניצוצות כנ"ל. ועל כן נותנין לכל אחד ארבע אמות לפני הפתח שחייב במזוזה, כי בית שאין חייב במזוזה אין נותנין ארבע אמות לפתחו, כי אלו הארבע אמות הם בחינת אור האמת הנמשך משם ה', שהוא בחינת המזוזה שאצל הפתח, כי צריכין להמשיך אור האמת לחוץ, שהם בחינת הארבע אמות שנותנין לו כדי שיוכל לראות הפתח לבנם בו ולהכניס בו משאו שהוא העשירות שברר בחוץ שאי אפשר

לְהַכְנִיטוּ לַפְּנִים לְתוֹךְ הַפֶּתַח, כִּי אִם עַל
 יְדֵי אֹרֹךְ הָאֵמֶת כַּנ"ל. וְזוֹהוּ שְׁאֵמְרוּ
 רְבוּתֵינוּ וְ"ל שְׂאֵלוֹ הָאֲרֻבַּע אֲמוֹת לַפְּנֵי
 הַפֶּתַח גּוֹתֵינוּ לֹא לְפָרֵק שֵׁם מִשְׁאוֹ, הֵינּוּ
 שְׁהִמְשָׂאוּ שֶׁהוּא הַעֲשִׂירוֹת שְׁבַרֵר בַּחוּץ.
 וְכָל זְמַן שֶׁלֹּא הַכְּנִיטוּ בַּפְּנִים נִקְרָא מִשְׂאוֹ.
 מִחֲמַת שְׁעָדִין אֵינּוּ מִשְׁמָר לְגַמְרֵי, כִּי עַדִּין
 הַחִיצוֹנִים נֶאֱחָזִין בּוֹ וְאוֹרְכִים עָלָיו וְהֵם
 נִקְרָאִים "מִשְׂאוֹ". שֶׁהוּא בְּחִינַת עֲוֹנוֹת,
 שֶׁהֵם בְּחִינַת הַקְּלָפוֹת, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב: "כִּי
 עֲוֹנוֹתַי עָבְרוּ רֹאשִׁי כְּמִשָּׂא כְּבֹד וּכְבָדוֹ
 מִמֶּנִּי". גַּם הַקְּלָפוֹת הֵם בְּחִינַת אֵל אַחֵר
 בַּפִּירוֹת שֶׁנִּקְרָאִים מִשְׂאוֹ, כְּמוֹ שֶׁכָּתַב
 רַבְּנוּ ז"ל (בְּשַׁחֲת ה"ג) שֶׁהַפִּירוֹת נִקְרָאִים
 מִשְׂאָ, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב: "מִשְׂאֵכֶם". וּפְרַשׁ
 רַש"י: מַלְמֹד, שֶׁהוּי אֶפִּיקוֹרְסִים וְכו'. וְעַל
 כֵּן צָרִיד אֲרֻבַּע אֲמוֹת לַפְּנֵי הַפֶּתַח לְפָרֵק
 שֵׁם מִשְׁאוֹ, כִּי בְּאֵלוֹ הָאֲרֻבַּע אֲמוֹת מֵאִיר
 אֹרֹךְ הָאֵמֶת מִשֵּׁם ה' כַּנ"ל. שְׁעַל יְדֵי זֶה
 מְפָרֵק הַמִּשְׂאָ מֵעָלָיו, כִּי עַל יְדֵי זֶה מְכַמֵּל
 אַחֲזִיזת הַחִיצוֹנִים עַל יְדֵי אֹרֹךְ הָאֵמֶת
 שֶׁהוּא בְּחִינַת הָאֲרֻבַּע אֲמוֹת כַּנ"ל, שְׁעַל
 יְדֵי זֶה יִכּוֹל לְהַכְנִיט חֲפָצָיו מִחוּץ לַפְּנִים
 עַל יְדֵי אֹרֹךְ הָאֵמֶת שְׁמֵאִיר לֹא לַחוּץ עַד
 אֲרֻבַּע אֲמוֹת, שְׁעַל יְדֵי זֶה רוֹאֶה הַפֶּתַח,
 שְׁעַל יְדֵי זֶה עָקֵר שְׁלֹמוֹת הַבְּרִיר וְהַתְּקוּן
 שֶׁל כָּל הַחִיצוֹנוֹת הַקְּדוּשִׁים, שֶׁהֵם בְּחִינַת
 הַעֲשִׂירוֹת, לְהַכְנִיט מִחוּץ לַפְּנִים כַּנ"ל:

בְּרִשׁוֹת הַיְחִיד. וְזוֹהוּ בְּחִינַת אֲרֻבַּע אֲמוֹת
 שֵׁשׁ לְהֶאֱדָם אֶפְלוֹ בְּשִׁינְצָא חוּץ לְתַחוּם,
 כִּי אֶפְלוֹ בְּרִשׁוֹת הַרְבִּים שֶׁהוּא מְקוּם
 אַחֲזִיזת הַחִיצוֹנִים שֵׁשֶׁם אֶסוּר לְמַלְמֵל
 בְּשֶׁבֶת קִדְשׁ, וְאֶפְלוֹ בְּשִׁינְצָא חוּץ לְתַחוּם
 הַקִּדְשָׁה, אֵף עַל פִּי כֵּן יֵשׁ לֹא אֲרֻבַּע אֲמוֹת
 בְּכָל מְקוּם. שְׂאֵלוֹ הָאֲרֻבַּע אֲמוֹת יֵשׁ לָהֶם
 דִּין רִשׁוֹת הַיְחִיד הַמְּקַרֵּף מַחֲצוֹת, שֶׁהוּא
 בְּחִינַת רִשׁוֹת יְחִידוֹ שֶׁל עוֹלָם שֶׁנִּבְּהוּ יוֹד
 וְרָחֲבוּ ד', שֶׁהוּא בְּחִינַת שֵׁם הַיְהוּה כְּמוֹ
 שְׂאִיתָא בַּתְּקוּנִים, כִּי אֹרֹךְ הָאֵמֶת שֶׁהוּא
 שֵׁם ה' מֵאִיר לְהֶאֱדָם בְּכָל מְקוּם שֶׁהוּא.
 אֶפְלוֹ אִם יֵצֵא בְּעֲוֹנוֹתָיו חוּץ לְתַחוּם
 הַקִּדְשָׁה. אֵף עַל פִּי כֵּן עַדִּין אֵין יֵאוּשׁ
 בְּעוֹלָם, כִּי בְּכָל מְקוּם יֵשׁ לֹא ד' אֲמוֹת
 שֶׁהוּא בְּחִינַת אֹרֹךְ הָאֵמֶת כַּנ"ל. כִּי עַל יְדֵי
 הָאֵמֶת יֵשׁ לֹא מְקוּם בְּכָל מְקוּם שֶׁהוּא
 אֶפְלוֹ חוּץ לְתַחוּם הַקִּדְשָׁה, וְגַם מִשֵּׁם
 יִכּוֹל לְדַבֵּק עֲצָמוֹ וְלָשׁוּב אֵלָיו וְתִבְרָד.
 וְהַעֲקָר עַל יְדֵי הָאֵמֶת שֶׁהוּא אֹרֹךְ ה',
 שֶׁהוּא בְּחִינַת אֲרֻבַּע אֲמוֹת שֵׁשׁ לְהֶאֱדָם
 בְּכָל מְקוּם כַּנ"ל:

הַלְבָּה ה

סִימָן קַעֵא סְעִיף ג

אִיזְהוּ דִּין חֲלָקָה, כֵּל שְׂאֵלוֹ יִחַלֵּק לְפִי
 הַשְּׂתַפִּים יֵגִיעַ לַפְּחוֹת שְׂבָהֶם
 חֲלֵק שֵׁשֶׁם הַכֵּל נִקְרָא עָלָיו וְכו'. בַּיֵּצֵד,
 כֵּל חֲצֵר שְׂאִין בָּהּ אֲרֻבַּע אֲמוֹת עַל אֲרֻבַּע
 אֲמוֹת מְרַבְּעוֹת, חוּץ מֵאֲרֻבַּע אֲמוֹת שֶׁל
 הַפֶּתַח הֵם אֵינָה קְרוּיָה חֲצֵר וְכו'. וְכִבְרִישׁ

וְזוֹהוּ בְּחִינַת אֲרֻבַּע אֲמוֹת בְּרִשׁוֹת
 הַרְבִּים שֵׁשׁ לְהֶאֱדָם בְּשֶׁבֶת,
 שְׂבָאֵלוֹ הָאֲרֻבַּע אֲמוֹת מִתֵּר לְמַלְמֵל כְּמוֹ

לקוטי הלכות

הלכות הלכות שנתמים ה

חושן משפט תקנה

סימן קע"ב מבאר, שצדיקין לתן בחצר לכל פתח ופתח של הבתים ארבע אמות לפרק שם משאו, ענין שם

א על פי התורה בראשית לעיני כל ישראל (בלקוטי תניניא סימן סו), ענין שם

כל התורה היטב, והכלל לענינו שיש ראש בית שהוא הצדיק האמת שהוא בחינת הנהר היוצא מערן וכו'. שמונו נמשכין ומתקנים כל הארבעה יסודות שהם בכלל כל העולם ומלואו. וזה הצדיק הוא בחינת יוסף, שהוא בחינת החן והפאר וההדר והיפי של כל העולם כלו.

וכל מי ששקלל בו בהפאר וההדר והחן האמת שלו הוא מסתפל על כל המדות שנומשכין מהארבעה יסודות, דהינו שמתחיל להסתפל על עצמו לשוב לה' ותרדף לתקן כל המדות שכלולים בארבעה יסודות שנומשכין מהצדיק הנז' שהוא הראש בית. וכל מה שנגדל ונתפאר שם זה הצדיק האמת, נגדל ונתפאר ונתרומם שמו של הקדוש ברוך הוא, כי שמו משתף בשם הצדיקים וכו'.

פי שם ה' הוא בחינת ארבע אותיות השם ומשתלשל מהם בחינת הארבעה יסודות, כמובא. ומקדם הוא נמשך לבחינת צדיק יסוד עולם שהוא יסוד הכל ואחר כך נמשך ממנו בחינת תלת גנוני דעינא ובת ענין שהם ד' בחינות ואחר כך משתלשל ארבעה יסודות וכו'. וזה בחינת שבת וכו' וזה בחינת הבית המקדש. פי המקדש בחינת עינים וכו'.

ושבת מאיר להבית המקדש וכו'. וזה בחינת מחין, פי מתחלה נמשך מבחינת שם ה' שהוא ארבע אותיות בחינת ארבעה מחין, בחינת ואמלא אותו רוח אלקים בחכמה ובתבונה ובדעת ובכל מלאכה. והצדיק הוא בחינת ראש בית שמאיר להבית המקדש, וכן לכל בתי בני ישראל, פי קיום הבית המקדש וכן קיום כל דירות בתי ישראל נמשך מהצדיק שהוא הראש בית, דהינו שהוא הראש והמחין המאירין להבית המקדש ולכל בתי בני ישראל. ומצילן מהמאורי אש שמהם באים כל ההקות ושרפות חס ושלום, שהם בחינת שמות החיצונים, הפוד שם הצדיק אמת שהם בחינת שם ה', פי הם בחינת ראש כל חיצות, הפך ראש בית. שכל זה הוא בחינת שם הראשים והמנהיגים של שגרה. שהם בחינת ראש כל חיצות שהם כנגד הצדיק אמת שהם בבחינת בראשית ראש בית כלליות התורה שמתחלת בבית וכו', ענין שם כל זה היטב היטב:

ב נמצא, שקיום וחיית של כל הדברים שבעולם הכל על ידי הצדיק האמת שבו משתף שם ה' שהוא מתיא ומקנים הכל. פי כל הדברים נמשכין מהארבעה יסודות שהם הארבע ראשים הנמשכין מהנהר היוצא מערן שהוא בחינת הצדיק יסוד עולם, שהוא בחינת שם ה', שהוא בחינת ארבע אותיות, שמשם כל הארבעה מחין כל הארבעה

ג וזה בחינת שאין חולקין את החצר עד שישאיר לכל אחד ארבע אמות חוץ ארבע אמות לכל פתח ופתח של הבית. כי החצר הוא לפני הפתחים וכל ההשפעות וכל החפצים וכל העשירות של האדם עקר קיומו הוא כשבא לתוך הבית שאז עקר שמירתו מהוג כנראה בחוש, שכל זמן שהוא בחוץ אינו משמר כלל. ואפילו כשנכנס לתוך החצר אינו משמר כל כך עד שנכנס לתוך הבית דיקא, כי עקר דירתו וישיבתו של האדם הוא בתוך הבית, כי כל הפתחים שרשם וקיימם נמשך מבחינת הבית המקדש שכולל כל הפתחים של ישראל כמובן בהתורה הנ"ל. וכלם מקבלים חיותם מהצדיק הראש בית שהוא הראש של הבית המקדש ושל כל הפתחים של ישראל כנ"ל. ומשם נמשכין כל ההשפעות וכל העשירות, כי הכל נמשך מהארבעה יסודות שנמשכין מהנהר היוצא מעדן המשקה את הגן וכו', שמשם כל החפצים וכל העשירות, והכל כלול בבחינת בית, שהוא בחינת הבית המקדש, שהוא בחינת עינים, כמובן בהתורה הנ"ל. כי העולם דומה לבית וכלם מקבלים חיותם מהראש בית שהוא בחינת האור והגנוני המאירין להבית שהוא בחינת הבית המקדש שכולל כל הפתחים וכנ"ל, על פן כל העשירות עקר קיומו כשבא לתוך הבית, שהוא בחינת עינים, ששם מאירין הגנוני על ידי הראש

וגנוני דעינא שמשם כל הארבעה יסודות שהם כלל העולם ומלאו, שכלם נמשכין מהראש בית שהוא הצדיק האמת כנ"ל, כי כל הדברים עקר חיותם נמשכין על ידי השם שיש להם שהוא חיותם בבחינת גפוש תיה הוא שמו. ועל פן הביא ה' ויתברך כל הברואים לפני אדם הראשון שיקרא להם שמות. "וכל אשר יקרא לו האדם גפוש תיה הוא שמו". כי הכל נברא בשביל האדם, שהוא הצדיק, שהוא הראש בית הראש של כל העולם שנברא בשבילו. והכל צריכין לבוא אליו שיקרא להם שמות שהם חיותם, כי הוא יודע איד להמשיך להם חיות משם ה' המתיה הכל וכפי החיות שמשמשיך להם משם ה' כמו כן הוא שמו של אותו הדבר. כי השם הוא החיות כנ"ל, ודרך השם מקבל חיות משם ה' כנ"ל (כמובן במקום אחר בהתורה 'יבום הנפירים' (בסיון ט) ובשאר מקומות ע"ש), ועל פן אין חולקין שום דבר כי אם כשישאיר שמו עליו, ששמו דיקא, כי השם הוא עקר החיות כנ"ל. וכשלא ישאר שמו עליו כאלו מפסידו ומזיקו לגמרי, כי עקר החיות והקיים של הדבר הוא השם של הדבר שדרך שם מקבל חיות משם ה' על ידי הצדיק הראש בית המקיים הכל שיודע היטב שרש השם של כל דבר שבעולם. ועל פן אין חולקין שום דבר כי אם כשישאיר לכל אחד חלק שנקרא שם בלוי עליו, כי עקר הוא השם וכנ"ל:

לקוטי הלכות

הלכות הלכות שיתמים ה

חושן משפט תקנו

בית, שהוא משגיח ושומר הכל, כי ממנו חיות הכל כפי"ל. ועל פן שעור בית ארבע אמות, כמבאר בדברי רבותינו ו"ל לענין מוזהר ושאר דברים, כי צריך שיהיה בו ארבע אמות כנגד כל בחינת ד' הנ"ל, שכלם נמשכין משם ה' שהוא ארבע אמות שממנו כל הארבעה מחין ארבעה גניני הנ"ל ארבעה יסודות וכו', שכלם כלולים בבחינת בית ששם מאיר הראש בית כפי"ל. ועל פן צריך שיהיה בבית ארבע אמות דיקא:

ד וזה בחינת ארבע אמות של הפתחים שנותנין בחצר לפני כל פתח כדי לפרק שם משאו, כמו שאמרו רבותינו ו"ל. כי זה ידוע שעקר העסק במשאו ומתן ומלאכות הוא בשביל לברר הניצוצות הקדושים מעמקי הקלפות ולהעלותם מדרגא לדרגא עד שישבו למקור חצבם, אל מקום אשר היה שם אהלם בתחלה. ועל פן אי אפשר לעשות משא ומתן באמונה בקדושה ובטהרה כראוי כי אם על ידי התקשרות לצדיקי אמת. שהם בחינת הראש בית, שהם שרש וחיות הכל ובכחם יכול כל אחד לעסק בהמשא ומתן שעקר העסק לברר הניצוצות ממקומות החיצונים מרשות הסמרא אחרא מבחינת הראש כל חוצות. שכל זמן שהניצוצות של העשירות הוא שם הם בבחינת השתכנה אבני קדש בראש כל חצות. וצריך כל אחד לבררם משם על ידי עסקו

תקנו

במשא ומתן באמונה, להוציאם ולבררם מחוץ לפנים, דהינו להוציאם מהראש כל חוצות להכניסם לתוך הבית דקדושה שהוא רשות דקדושה בחינת רשות של הראש בית. ועל פן צריך כל אחד לבנו בשעת המשא ומתן בכל תנועה ובכל הלוקד ובכל דבור שהולך וקדובר בשעת העסק שבנתו כדי שיריח כדי שימתן צדקה לעניים הגונים העוסקים בתורה שהם כלולים בבחינת הראש בית שהם הצדיקי אמת. ואז זוכה לעשות תקנו גדול על ידי המשא ומתן שלו, כי מברר הניצוצות מבחינת החיצונים מבחינת הראש כל חוצות, ומכניסם לתוך הבית, דהינו להראש בית. מאחר שכל בנתו בשביל זה כפי"ל. נמצא, שכל בנת המשא ומתן הוא להכניס הניצוצות מחוץ לפנים כפי"ל. ומזה נמשך גם בגשמיות שעקר קיום כל החפצים וכל העשירות הוא בשמכניסין אותו מחוץ לפנים, לתוך הבית, שהוא מקום משמר, והוא עקר דירת האדם. ושם עקר חיותו ותענוגיו מהעשירות והחפצים שלו, אבל צריכין גיעה גדולה קדם שזוכין להכניס העשירות לפנים לתוך הבית. ואפלו בגשמיות רואין בחוש פמה גיעות יש להאדם קדם שמכניס השפע והרוח שמרויח לפנים לתוך הבית, כי פמה פעמים נמצא שהאדם מרויח ומרויח ואחר כך קדם שבא לידו לתוך ביתו אין בידו מאומה פנאיה בחוש, מפל שכן וכל

פְּנִימִיּוֹת לְפְנִימִיּוֹת חֲכֵמָה בִּינָה דַעַת
 דַּעֲשִׂיָּה וְכוּ', עֵינֵי שָׁם. וְאַחַר כֵּן אוֹמְרִים
 קְמַרְתָּ. וְכִּזְוָה מַעֲלִין גִּיּוּצֵי הַקְּדוּשָׁה מֵעַמְּקֵי
 הַקְּלָפוֹת וּמְלַבֵּיִשׁין מִדְּרָגוֹת הַתְּחִלּוֹת
 שֶׁל עֲשִׂיָּה וְאוֹ עוֹלֵין הַעוֹלָמוֹת כְּסֵדֶר, עֵינֵי
 שָׁם. וְלִכְאוּרָה קָשָׁה, כִּי לִפִּי זֶה נִרְאָה
 הַסֵּדֶר מֵהַפֶּד, כִּי הִיָּה רְאוּי שְׂאִמְרוּ
 קְמַרְתָּ קִדְּם פִּרְשַׁת הַתְּמִיד, כְּדִי לְכַרֵּר
 תְּחִלָּה הַגִּיּוּצוֹת מֵעַמְּקֵי הַקְּלָפוֹת עַל יְדֵי
 הַקְּמַרְתָּ וְלְהַלְבִּישׁ בְּחִינַת רִגְלֵי הַעֲשִׂיָּה
 שֶׁהוּא מְלַכּוֹת דַּעֲשִׂיָּה. וְאַחַר כֵּן יַעֲלוּ
 כְּסֵדֶר שְׂמֵלְכוֹת וְלִבְיֵשׁ נִצַּח הוֹד יוֹסֵד,
 וְנִצַּח הוֹד יוֹסֵד חֶסֶד גְּבוּרָה תַּפְּאֶרֶת וְכוּ'.
 עַד שִׁיעוּלָה רֹאשׁ הַעֲשִׂיָּה לִיצִירָה עַל יְדֵי
 פִּרְשַׁת הַתְּמִיד. וּמִדּוּעַ אֲנִי עוֹשִׂין לְהַפֶּד
 שְׂבִתְחִלָּה אוֹמְרִים פִּרְשַׁת הַתְּמִיד, שֶׁעַל
 יְדֵי זֶה צְרִיכִין לַעֲלוֹת רֹאשׁ הַעֲשִׂיָּה
 לִיצִירָה, וְאַחַר כֵּן קִדְּם שְׂעוּלָה בְּשִׁלּוֹמֹת
 אוֹמְרִים קְמַרְתָּ לְהַעֲלוֹת הַגִּיּוּצוֹת
 מֵהַקְּלָפוֹת לְהַלְבִּישׁ רִגְלֵי הַעֲשִׂיָּה. וְאוֹ
 דִּיקָא עֵקֶר עֲלִיַּת הַעוֹלָמוֹת כְּסֵדֶר וְהִיָּה
 רְאוּי לְהַתְּחִיל מִזֶּה, אִךְ אִם אָמַנְם יוֹסֵד
 פְּנִימִיּוֹת הַכְּבוֹד שֶׁנָּבוּ מֵאֲתַנּוּ מֵאֵד.
 וְנַעֲלַם מֵאֲתַנּוּ דְרִיבֵיהֶם הַנְּפִלְאִים, עִם כֹּל
 זֶה מָה שֶׁאֲפָשֶׁר לְמַצֵּא בָּהֶם רְמוּזִים לְדַרְכֵי
 עֲבוֹדָתוֹ וְתַבְרֵךְ עַל פִּי הַקְּדוּמוֹת אֲמִתּוֹת
 אֲנִי מַחֲיִבִים לְמַצֵּא כְּפִי שֶׁכְּלַנּוּ אֲשֶׁר חֲנַנּוּ
 ה' יִתְבָּרֵךְ שְׂמוֹ לְעַד:

ו וְהַעֲנִין הוּא לִפִּי עֲנִיַּת דַּעֲתִי כְּמוֹ
 שְׂבִתְכֵנּוּ לְמַעֲלָה, כִּי יֵשׁ חֲצֵר
 וְכוּ', שֶׁהֵם בְּחִינַת הַחֲצֵר שֶׁלִּפְנֵי הַמִּשְׁכָּן

שֶׁכֵּן בְּעֵקֶר הַעֲשִׂירוֹת הָאֲמִתִּי, שֶׁהוּא
 בְּרוּר הַגִּיּוּצוֹת הַקְּדוּשִׁים, שֶׁבְּשִׁבִיל זֶה
 עֵקֶר הַמִּשְׁאֵל וּמִתּוֹן כִּפְּהָה וְכִפְּהָה וְגִיעוֹת
 צְרִיכִין קִדְּם שְׂוִזְכִּין לְכַרֵּר וְלְהַעֲלוֹת
 הַגִּיּוּצוֹת עַד שֶׁכְּנִיָּם וְיִאֲסֹפוּ לְבִיתוֹ
 בְּאֲמִת, שִׁכְנִסוּ לְרִשׁוֹת הָרֹאשׁ בֵּית, שְׂאֵן
 יִתְקַיֵּם גַּם עֲשִׂירוֹתוֹ בְּגִשְׂמִיּוֹת גַּם בֶּן. וְכֵן
 בְּכָל עֲבוֹדַת ה' אֲפִלוּ שֶׁל הַיּוֹשְׁבִים בְּבֵית
 הַמִּדְּרָשׁ בְּאֵהֲלֵי תוֹרָה, כִּפְּהָה וְכִפְּהָה וְגִיעוֹת
 צְרִיכִין קִדְּם שְׂוִזְכִּין לְכַנֵּס לְתוֹךְ הַבַּיִת
 דַּקְדְּשָׁה בְּאֲמִת, כִּי יֵשׁ כִּפְּהָה וְכִפְּהָה
 שֶׁהַתְּחִילוֹ קִצַּת בְּעֲבוֹדַת ה', אֲבָל עֲדוֹן
 הֵם עוֹמְדִין בְּחוּץ, וְאֲפִלוּ אוֹתָן שֶׁנִּתְּנָעוּ
 וְכִרְחוּ יוֹתֵר וְיוֹתֵר עַד שֶׁכְּנִסוּ קִצַּת
 לְפָנִים, אֲבָל עֲדוֹן לֹא נִכְנְסוּ לְתוֹךְ הַבַּיִת
 וְהֵם עוֹמְדִים עֲדוֹן בְּחֲצֵר, וְאֵף עַל פִּי
 שֶׁהוּא וְכִּזְוָה גְּדוּלָה, אֲפִלוּ בְּשִׁנְכְּנִסִין לְחֲצֵר
 הַקְּדוּשָׁה, אֵף עַל פִּי בֶן עֲדוֹן אִין מְקוּם
 הַחֲצֵר מִזְשֹׁמֶר הַיִּטֵּב. וְעֵקֶר הַתְּכִלִּית
 שֶׁיִּכְנֵס לְתוֹךְ הַבַּיִת וְלְתוֹךְ כֹּל הַתְּכִלִּית
 דַּקְדְּשָׁה, אֲבָל קִדְּם שְׂרוּצָה לְכַנֵּס לְתוֹךְ
 הַבַּיִת צְרִיךְ יְגִיעָה גְּדוּלָה מִתְּדָשׁ. וּמִזֶּה בֹא
 מֵה שֶׁכִּפְּהָה בְּנֵי אָדָם הַתְּחִילוֹ קִצַּת
 בְּעֲבוֹדַת ה' בְּאֲמִת בִּיגִיעוֹת וְכִרְחוּת,
 וְאַחַר כֵּן נִפְלוּ כְּמוֹ שֶׁנִּפְלוּ רַחֲמָנָא לְעָלְוִן:

ה וְהַעֲנִין עַל פִּי מָה שְׂמוּבָא בְּכְבוֹד
 פִּרְשַׁת הַתְּמִיד וְקְמַרְתָּ מִבְּאֵר
 שָׁם, שֶׁעַל יְדֵי הַתְּמִיד מַעֲלִין חַיִּית
 הַקְּדוּשָׁה מִמִּטָּה לְמַעֲלָה וְעוֹשִׂין מַחִיצוֹנִיּוֹת
 פְּנִימִיּוֹת, וּמַעֲלִין מַעֲשִׂיָּה לִיצִירָה. וְנַעֲשִׂה
 חִיצוֹנִיּוֹת חֶסֶד גְּבוּרָה תַּפְּאֶרֶת דִּיצִירָה

לקוטי הלכות

הלכות הלגת שיתפים ה

חושן משפט תקנט

ואחר כך המשיכן שהיה מכסה בירעות, שהוא בחינת בית. וכן בבית המקדש היתה תחלה העזרה, שהוא בחינת חצר, כי לא היה עליה תקרה. ואחר כך התיכל ובית קדש קדשים, שהם עקר הבית המקדש, שהם בחינת בית, כי היה עליהם תקרה והסתכל וראה שקרבן התמיד וכן כל הקרבנות היה עקר מעשיהם בתוך החצר, שהוא העזרה, שישם היה עומד מובח החיצון. אבל קמרת היתה נעשית בפנים בתוך הבית, שהוא התיכל. ובשביל זה היה התמיד קדם לקמרת. וכן מתנהג עם כל אדם בעבודתו, כי בתחלה בשאדם רוצה לבנם בעבודת ה' או ה' יתברך ברחמיו חומל עליו וימקל עליו ומניח אותו לפניו אל הקדשה, כי הבא לטהר מסייעין לו. ואזי הולך לו קצת בסדר, ואזי על ידי עבודתו הוא מתחיל לעלות מדרגא לדרגא ומתחיל לבנם קצת מחוץ לפנים, אבל אף על פי שנגנם לפנים לא נכנס כי אם לבחינת חצר. ועדין הוא עומד מחוץ לבית. וכשרוצה לבנם לתוך הבית, שהוא העקר, אין מניחים אותו השומרים, שהם גבורי תרעא ואזי אי אפשר לו לבנם לתוך הבית עד שיחזר ויצא לחוץ לברר ניצוצות קדושים מעמקי הקלפות. ויתמן מהם תקונים גדולים בבחינת קמרת. ואזי דיקא ויגנם לפנים לתוך הבית, כי לבנם לפנים לתוך הבית אין מניחין אותו עד שיחזר ויברר ויעלה

ויתמן מה שפגם, דהינו שיעלה הניצוצות מעמקי הקלפות שהורידם לשם בעונותיו, אבל זהו מחמלת ה' מה שלא גזר עליו מתחלה שיברר ויתמן תחלה לגברי מה שפגם ואחר כך יתחיל לבנם לחצרות הקדשה, כי אם בן היה קשה מאד לכל אדם להתקרב, כי בתחלה בודאי אין בו שום פח להתחיל ללחם מלחמה בואת לברר הניצוצות העשוקות בעמקי הקלפות, ובפרט שעדין לא ראה מאורות מניו ואין בו שום תשוקה עדין לעבודת ה' באמת בראוי, על פן מחמלת ה' שפניח אותו תחלה לבנם לעבודת ה' אף על פי שלא תמן עדין מה ששקלל. עד שנמצאים קצתם שנגמסים בתוך שערי הקדשה עד שבאים לתוך בחינת החצר. ואזי כבר ראו קצת יפי ונעם ויקרת קדשתו ויפצים ומשתוקקים לבנם לבית, שזהו עקר התכלית, אבל אין מניחין אותם לבנם לבית עד שיחזרו ויצאו לחוץ לברר הניצוצות מעמקי הקלפות. ואזי דיקא ויגנסו לתוך הבית לפנים ממש, כי לתוך הבית לפנים אי אפשר לבנם כי אם בשמעליו הניצוצות מרחמים מעמקי הקלפות:

וזה בחינת פרשת התמיד וקמרת. מה שבתחלה מקריבין התמיד לעלות מדרגא לדרגא ואחר כך הקמרת שהוא להעלות הניצוצות מעמקי הקלפות שהיה ראוי לכאורה להיות בהפך כנ"ל, אך על פי הנ"ל מושב היטב, כי קדם הקרבת

התמיד לא היה לנו שום כח עדון להתחיל לברר הניצוצות מעמקי הקלפות. על כן המל עלינו ה' יתברך וצונו תחלה להקריב קרבן התמיד ונתן לנו כח להתחיל לעלות מדרגא לדרגא על ידי התמיד, אף על פי שעדון לא בררנו הניצוצות מהקלפות, אבל בשרוצין לגמור העליה בשלמות ולכנס לפנים לתוך הבית, זה אי אפשר כי אם על ידי קמרת שצריכין לחזור ולברר הניצוצות מעמקי הקלפות על ידי הקמרת. וגם הכח של התמיד שהקרבנו קדם מסייע לזה, כמובן בפנות ובסדר המערכה שהם תלויים זה בזה. ואז דיקא על ידי הקמרת שהוא הברור מעמקי הקלפות, על ידי זה דיקא נכנסין לפנים לתוך הבית שהוא עקר השלמות. ואז עולין העולמות בסדר בשלמות. וכן הוא בעבודת האדם בכל אדם ובכל זמן וכב"ל:

חם על עצמו ומבקש חם ושלום עליה לפרש מאחרי המקום, מדרגה בדתו כאלו אפס תקנה חם ושלום מעצם צרות הנפש שבאין עליו, שחזורין ועולין על לבו מחשבות ותאוות והרהורים וכו', מה שנדמה לו שזה כמה ימים או שנים שהוא רחוק מהם. וכל זה הוא בחינה הב'ל, והוא חושב שהוא לרעה חם ושלום, אבל אלקים חשבה לטובה, כי זהו נסיונו, ועל ידי זה דיקא עקר תקונו. ואף על פי שלפעמים הוא נופל חם ושלום, לאיזה דברים רעים ממש על ידי עצם ההתגרות שמתגרין בו בשצריך לכנס, אף על פי כן כבר אנו מזהרים הרבה שאסור לפל משום דבר שבשעולם, כי יש בענין זה דברים עמקים הרבה, וחסדי ה' אינם פלים לעולם. והעקר הוא התקשרות לצדיקי אמת, שכל זמן שמאמין בהצדיקי אמת הפולאים בהראש בית האמתי שממנו נמשך הכל יש לו תקנה לעולם, כי הוא יכול לתקן הכל, להעלות כל הניצוצות, שהם בחינת אבני קדש, ממקומות החיצונים מבחינת הראש כל חיצות, ולחזור ולהכניס בלם לפנים, לתוך הבית פנימה:

וזהו בחינת מה שכתב רבנו ז"ל שיש אחד שהוא אצל הפתח של הקדשה וחזור לאחוריו חם ושלום, הינו כב"ל. כי מחמת שאין מניחין אותו לכנס עד שיחזור ויברר הניצוצות מעמקי הקלפות, דהינו שיחזור ויגיד דרך כל אלו המקומות הרעים שהיו בהם בתחלה וישוב מהם בשלום. על כן מי שהוא פתי נדמה לו שמרחיקו אתו חם ושלום, ובפרט שזה הדבר צריך להתמהמה הרבה והכל לפי הפגמים שלו וכפי העליה שצריך לעלות, על כן מי שאינו

ז וכן הוא במשא ומתן והירו והעשירות של האדם, שבאמת עקר הרוח האמתי נמשך על ידי שמעלין הניצוצות מהקלפות ומכניסים אותם לתוך הקדשה על ידי שעושה המשא ומתן באמונה שלמה ומרבה בצדקה ומכון בשעת

לקוטי הלכות ה' הלכות הלכות שתמים ה' חושן משפט תקסא

המשא ומתן שירויח כדי שיתן צדקה לעוסקים בעבודת ה' פאמת, שהם כלולים בהראש בית כנ"ל, ועל כן לפעמים הרוח מזומן לנגד עיניו ונדמה לו שכבר הרויח, וקדם גמר העסק בשלמות גתהפך הכל על ידי תנועה קלה ואינו מרויח כלום ולפעמים מפסיד גם הקרן. וכל זה הוא בחינה הנ"ל, כי מה שהתחיל להרויח זה בחינת שהכנים הרוח לבחינת החצר, אבל עדן לא נכנס לבחינת הבית, שהוא עקר השמירה של העשירות כנ"ל. וקדם שמכנים לבית צריך תחלה לברר ניצוצות מעמקי הקלפות. ולפעמים אין לו כח לזה ונאחזין בו הקלפות ומפסיד הכל וכנ"ל. ועל כן עקר התקון לזה צדקה לעניים הגונים וכנ"ל, כי עקר ברור הניצוצות מעמקי הקלפות הוא על ידי צדקה בבחינת צדקה תציל ממות, שצדקה מצלת ומעלית הניצוצות מהקלפות, שהם סמרא דמותא, בחינת רגליה יורדות מנות, רגלין הוא בחינת המזון וכו', ועל ידי צדקה מעלין אותם משם. (כמואב כל זה בדברי אדונו מרבי זיל במקום אחר) ואז דיקא וזכה להכנים העשירות לפנים לתוך הבית שתתקנם בידו וכנ"ל:

תקסא

דעינא וכל הארבעה יסודות שלו, ומשם כל החיות והשפע והפרנסה שלו. ועל כן ארבע אמות של אדם קונות לו בכל מקום, כי הארת הארבעה מחין וכו' שנמשכין מארבע אותיות השם מאירין לו בכל ארבע אמותיו ומזכין לו כל הקנגנים על ידי המחין, בבחינת דעת קנית וכמבאר במקום אחר. ועקר כל הקנגנים הם בתוך ביתו ששם עקר קיום כל הקנגנים, שהם כל העשירות שלו. ועל כן נמשכין הארת הארבעה מחין מתוך הבית אל החצר, שהם בחינת הארבע אמות שלפני פתח הבית שיש לו בחצר, שהם בשביל לפרק שם משאו, כי אי אפשר לו ליבות בשום חפץ ועשירות כי אם כשיעבדונו תחלה דרך בחינת החצר ויפרק שם המשאו, כי בשהוא בחצר נקרא עדן בשם משאו, מחמת שעדין לא נתברר בשלמות מאחיות החיצונים שנקראים משאו (כמו שכתב רבנו ז"ל בשו"ת הר"ן דף כ"ז על משאבם וכו') מלפני שהיו בהם איקורסים, כי עקר החיצונים (נקלפות הם גפיות). ועל כן בהכרח שיהיה לו ארבע אמות בחצר לפני הפתח כדי לפרק שם משאו, כי קדם שמכנים העשירות לתוך הבית צריך לפרקו בבחינת חצר ויהיה מנח שם עד שישבו ויברר הניצוצות מעמקי הקלפות בבחינת קמרת. ואז דיקא וזכה להכנים העשירות לפנים, לתוך הבית וכנ"ל:

ועל כן קמרת מעשרת. קמרת דיקא, כי עקר שלמות העשירות הוא

מחין שְׂנַמְשְׁכִין מִשֵּׁם ה' שְׂמֹארוֹיִן בְּבֵית
עַל יְדֵי הָרֹאשׁ בֵּית. וּמִשֵּׁם גַּמְשְׁכִין בְּחֵינֵת
הָאֲרֻבַּע אֲמוֹת לַפְּנֵי פֶתַח הַבַּיִת לְפָרֵק שֵׁם
מִשְׁאֵא כֹנָ"ל, כִּי עַל יְדֵי הָאֵרֶת הָרֹאשׁ בֵּית
יֵשׁ לוֹ פֶּתַח לְבָרֵךְ הַנִּיצוּצוֹת בְּחוּץ עַד
שְׂזִיזָה לְהַכְנִים הָעֲשִׂירוֹת לַפְּנִים, שְׂזִיזוֹ
בְּחֵינֵת לְפָרֵק שֵׁם מִשְׁאֵא כֹנָ"ל:

ט וְזֶהוּ: "אֲשֶׁרִי תִבְחַר וְתִקְרַב יִשְׁכֵּן
חֲצֵרְךָ נִשְׁבְּעָה בְּטוֹב בֵּיתְךָ
קֹדֶשׁ הַיְכָלְךָ". שֶׁהַפְּסוֹס מְזַכֵּיר בָּלֵם, חֲצֵר,
וּבֵית, וְהַיְכָל. וְאָמַר: "אֲשֶׁרִי תִבְחַר וְתִקְרַב
שִׁישְׁכֵן חֲצֵרְךָ, שִׁישְׁכֵן וְחִנֵּה שֵׁם עַד
שְׂזִיזָה: 'נִשְׁבְּעָה בְּטוֹב בֵּיתְךָ, שְׂנֹכְנִם
אֲחֵר כֶּדֶף לְבֵית, שִׁשֵּׁם עֵקֶר הַשְּׂבִיעָה
מְטוֹב הָאֲמִתִּי, שֶׁהוּא קִדְשַׁת הַהֵיכָל
בְּחֵינֵת קֹדֶשׁ הַיְכָלְךָ. וְעַל כֵּן בְּחֵצֵר הַזִּכִּיר
בְּחֵינֵת אֲתַעְרוּתָא דְלַעֲלָא, וּבְבֵית הַזִּכִּיר
אֲתַעְרוּתָא דְלַתַּמָּא, כִּי בְּחֵצֵר אָמַר בְּלִשׁוֹן
'תִּבְחַר וְתִקְרַב', שְׂמִדְבַר לַה' וְתִבְרַךְ
שֶׁהוּא יִקְרַב וְיִבְחַר בְּנוֹ, אֲבָל בְּבֵית אָמַר
הַלִּישׁוֹן עַל עֲצָמָיו, דְּהֵינּוּ 'נִשְׁבְּעָה בְּטוֹב
בֵּיתְךָ', שְׂאֲנַחְנוּ בְּעֲצָמָיו נִתְעוֹרֵר וְנִתְגַּבֵּר
לְשַׁבַּע מְטוֹב בֵּיתוֹ. כִּי כֵן הִדְבָּר, כִּי לְחֵצֵר
מֵינַח ה' וְתִבְרַךְ בְּתַחֲלָה לְכֹנֵם, כִּי הוּא
בְּחֵינֵת תַּחֲלַת הָעֲבוּדָה. שְׂאֵו מְקַרְבִּין
אוֹתוֹ מִלְּמַעְלָה לְעֲבוּדָתוֹ וְתִבְרַךְ בְּבְחֵינֵת
אֲתַעְרוּתָא דְלַעֲלָא, שְׂזִיזוֹ בְּחֵינֵת פֶּתַח
שֶׁהוּא תַּחֲלַת הַהִתְקַרְבוּת, אֲבָל אֲחֵר כֶּדֶף
כְּשֶׁרוּצָה לְכֹנֵם לַפְּנִים מִמֶּשׁ, דְּהֵינּוּ לְתוֹךְ
הַבַּיִת אֵו אֵין מֵינַחִין אוֹתוֹ עַד שִׁיתְעוֹרֵר
וְיִתְגַּבֵּר בְּעֲצָמוֹ כֹּנָ"ל. וְעַל כֵּן פֶּתַח בְּלִישׁוֹן

כְּשֶׁמְקַרְבִּין הַנִּיצוּצוֹת מִהֶקְלֵפוֹת בְּבְחֵינֵת
קְטֵרֵת דִּיקָא וְכֹנָ"ל, כִּי כְּשֶׁעוֹשֶׂה מִשְׁא
וּמִתֵּן הוּא בְּחֵינֵת הַקְּרֵבֵת קְרַבֵּן הַתְּמִיד
וְקְטֵרֵת, כְּמוֹ שְׂמִבְאָר בְּהַתוֹרָה 'אֲשֶׁרִי
יִרְקָא' (בְּסִיּוֹן לַה) וְעַקֵּר הוּא הַקְּטֵרֵת שֶׁהוּא
דִּיקָא מְעֻשְׂרֵת, כִּי הַקְּטֵרֵת הִיְתָה בְּפָנִים,
בְּתוֹךְ הַהֵיכָל, שֶׁהוּא בְּחֵינֵת בֵּית, שִׁשֵּׁם
עֵקֶר הַשְּׂמִירָה וְהַקִּיּוּם שֶׁל הָעֲשִׂירוֹת
וְכֹנָ"ל. וְעַל כֵּן צְרִיךְ אֲרַבַּע אֲמוֹת לַפְּנֵי
הַפֶּתַח דִּיקָא בְּחֵצֵר, כִּי דִרְךָ הַפֶּתַח נִכְנָסִין
לַפְּנִים וְדִרְךָ שֵׁם מְכַנְסִין וּמַעֲלִין כָּל
הַנִּיצוּצוֹת מִחוּץ לַפְּנִים, לְתוֹךְ הַבַּיִת,
שִׁשֵּׁם עֵקֶר הָאֵרֶת הָרֹאשׁ בֵּית, שֶׁהוּא
בְּחֵינֵת אֲרַבַּע אוֹתִיּוֹת הַשֵּׁם, אֲרַבְּעָה
מַחוּץ, אֲרַבְּעָה יְסוּדוֹת וְכוּ' כֹּנָ"ל. וְעַל כֵּן
צְרִיכִין אֲרַבַּע אֲמוֹת לְהַמְשִׁיךְ הָאֵרֶת
הָרֹאשׁ בֵּית בְּאֲרַבַּע אֲמוֹת, שְׂעַל יְדֵי זֶה
דִּיקָא יֵשׁ לוֹ פֶּתַח לְבָרֵךְ וְלְהַכְנִים הָעֲשִׂירוֹת
מִחוּצָה לַפְּנִים, וְעַל כֵּן שֵׁם צְרִיךְ לְפָרֵק
מִשְׁאֵא שְׂתַהֲרֵה מִנַּחַת שֵׁם עַד שְׂזִיבְרֵר כָּל
הַנִּיצוּצוֹת מֵעַמְקֵי הַקְּלֵפוֹת. וְאֵו וְתִבְרַךְ
הָעֲשִׂירוֹת עַד שְׂזִיזָה כּוּ בְּשִׁלְמוֹת וְיִכְנִסְנוּ
לַפְּנִים לְתוֹךְ הַבַּיִת שִׁשֵּׁם עֵקֶר הַשְּׂמִירָה
וְהַקִּיּוּם שֶׁל כָּל הָעֲשִׂירוֹת כֹּנָ"ל, כִּי עֵקֶר
הַבְּרוּר בְּחוּץ הוּא עַל יְדֵי תַּחַת שְׂמִקְבֵּל
מִהָרֹאשׁ בֵּית שְׂכַפְּנִים בְּתוֹךְ הַבַּיִת, וְעַל
כֵּן כְּשֶׁעָה שְׂעוֹסֵק בְּמִשְׁא וּמִתֵּן צְרִיךְ
לְקַשֵּׁר אֵת עֲצָמוֹ לְהָרֹאשׁ בֵּית כֹּנָ"ל. וְעַל
כֵּן מִהֵבִית גַּמְשְׁךְ בְּחֵינֵת הָאֲרַבַּע אֲמוֹת
בְּחֵצֵר שְׂצְרִיכִין לְתֵן לַפְּנֵי הַפֶּתַח, כִּי
הָאֲרַבַּע אֲמוֹת גַּמְשְׁכִין מִהָאֵרֶת הָאֲרַבְּעָה

לקוטי הלכות

הלכות הלכות שיתפיים ה

חושן משפט תקסו

גשפעה שמדבר עלינו שאנחנו בעצמנו צרכין להתגבר לזה כנ"ל. והוא שאמר שם תחלה, 'דברי עונות גברו מני פשעינו אתה תכפרם'. הינו ש'ה' יתברך יחמל עלינו וכפר פשעינו ועונותינו, כי גברו מאתנו ואין בנו פח לתקנם ולבררם, רק בחמלת ה' שירחם עלינו וכפר פשעינו כדי שנוזה לשפן בחצר עד שונכם לתוך הבית לשבע בטוב ביתו וכנ"ל. והוא שאמר שם אחר כך: "נוראות בצדק תעננו אלקי ישענו מבטח כל קצוי ארץ וים רחוקים וכו'". כי בודאי אנו צרכין שיעננו נוראות, לעשות עמנו נפלאות ונוראות עד שנוזה אנחנו לשפן בחצרו ולשבע בטוב ביתו וכו', כי צרכים לזה לברר ניצוצות מעמקי הקלפות, ממקומות רחוקים מאד מאד, מקצה הארץ וכנ"ל. והוא מבטח כל קצוי ארץ וים רחוקים", הינו שאף על פי שנוזמה לנו שאמה מגרש אותנו חס ושלום, בקצוי ארץ ובים רחוקים. כי אנו רחוקים מקדשת ביתך מאד, אף על פי בן אנו בטוחים שהכל לטובה, כי אי אפשר לבוא לטוב ביתך כי אם על ידי זה דיקא כנ"ל. ועל כן עיינו לך תלויות שפעננו נוראות בצדק לעשות עמנו נוראות ונפלאות גדולות עד שנוזה לשבע מטוב ביתך, כי אתה מבטח כל קצוי ארץ וים רחוקים, דהינו לכל אותן שנתרחקו בקצוי ארץ וים רחוקים אתה מבטח להם שהוא לטובתם, כי אי אפשר להם לבנם לבית

כי אם על ידי זה דיקא כדי שיבררו ניצוצות ממקומות הרחוקים ביותר, וכתחלתך הגדולה תושיעם לברר ולהעלות הכל ולשוב לתוך הצרות קדשך ולשבע מטוב ביתך ומקדשת היקדך, כי זהו בחינת קמרת שצנעה בתוך ההיכל שמכרר הניצוצות מעמקי עמקי הקלפות, וזכין על ידם לעלות למעלה ולכלל פאין סוף, כי לית קרנא חביבא קמה קדשא בריד הוא כמו קמרת, כי זה עקר פעננו וישעשעו יתברך פשעליו הניצוצות הקדושות מעמקי הקלפות. ועל כן יכול להיות שהאדם בשנתרחק ביותר ואף על פי כן הוא ממשיך את עצמו לה' ויתברך בכל פעם, שיעשה נחת רוח לה' ויתברך ויתר מצדיק גדול מאחר שהוא במקומות הרחוקים מאד וכשהוא ממשיך את עצמו משם לה' ויתברך, אזי בכל תנועה ותנועה ובכל המושכה והמושכה הוא גורם שעשועים גדולים לה' ויתברך. (וכמבאר מיה במקום אחר), ואם יהיה חזק בדתו למשך את עצמו תמיד לה' ויתברך יהיה איד שיהיה סוף כל סוף יחמל עליו ה' ויתברך ויכנס על ידי זה דיקא לפניו לתוך בית הקדשה, כי על זה הוא בחינת קמרת שהיה בהם גם חלבה שחביב מאד לפני ה' ויתברך וכנ"ל:

ועל כן נסמך 'נוראות בצדק וכו' מבטח כל קצוי ארץ וים רחוקים', לפסוק "גשפעה מטוב ביתך וכו'". כי אי אפשר לשבע מטוב בית כי אם על ידי שמרחקין

קמו שאמרו רבותינו ז"ל: "פתח פד ויאירו דכרד". אין דברי תורה וכו', כי בכל מקום יכולין לנחם את עצמם ולהחיות את עצמם בהדברי תורה שהשאירו לנו הצדיקי אמת, כי אף על פי שהם נסתלקו בעוונותינו הרבים ואין לנו לא ראש ולא בית ואנו בעומדים בחוץ ואין מאסף אותנו הביתה, אף על פי כן הד' אמות של הלכה נשארו לנו דהינו התורה הנפלאה שגלו לנו שהניחו לנו ירשה טובה כזאת וכו' אנו מנחמים עצמנו בתקופת הגלות הארוך המר הזה בבחינת זאת נחמתי בעניי וכו' פנ"ל. כי אלו הד' אמות בחינת ד' אמות של הלכה יש לכל אדם תמיד בכל מקום אם ירצה לזכות בהם לחיי עולם והם בבחינת ד' אמות שלפני פתח הבית שישם מתברר הפל ודרך שם מכניסין כל השפע וכל הניצוצות הקדושה לפניו וכו"ל. כי הצדיק האמת שהוא בחינת ראש בית אין לנו שום תפיסה בו ואין אנו יכולין ליגע ממנו ולשאב חיות מוחו הקדוש כי אם דרך הפתח שהוא בחינת פתחי פיו הקדוש שדרך שם מגלה לנו אלקותו והגדלתו יתברך על ידי החדישי תורה שהם בחינת הלכות שמגלה לנו. ואלו ההלכות היוצאים מפיו אלינו, שהם נמשכין מהארבעה מחין, מארבע אותיות השם וכשיצאין מפיו הקדוש אלינו הם בבחינת ארבע אמות שלפני הפתח,

אותו לקצו ארץ וים רחוקים. וכשהוא פתוח בה' יתברך וממשיך את עצמו לה' יתברך גם מושם, אז יזכה לשפע משוב ביתו וכו' אמר:

י וזה בחינת מה שאמרו רבותינו ז"ל: 'מיום שחרב בית המקדש אין לו להקדוש ברוך הוא בעולמו אלא ד' אמות של הלכה'. פי עכשו אחר חרבן בית המקדש והצדיקי אמת נסתלקו בעוונותינו, שזהו עקר חרבן בית המקדש ששכל דור, פי קשה סילקו יותר מחרבן בית המקדש. ובעוונותינו אין לנו לא ראש ולא בית, והראש כל חצות מתגבר מאד, אשר על זה נאמר: "תשתפכנה אבני קדש בראש כל חצות וכו'". פמבאר כל זה בהתורה פנ"ל. עתה אין לנו שום חיות ונחמה כי אם בחינת הד' אמות של הלכה שהוא בחינת התורה הקדושה וחדושיה הנוראים שהשאירו לנו הצדיקי אמת, בבחינת "זאת נחמתי בעניי כי אמרת חיותי". כי אלו הד' אמות של הלכה יש לנו תמיד לכל אחד ואחד בכל עת ובכל זמן בכל מקום שהוא אם ירצה, בבחינת מה שאמרו רבותינו ז"ל: כל אדם יש לו ד' אמות שסוקין לו כל הקנינים ואפלו מי שיוצא חוץ לתחום שבת יש לו ארבע אמות, והינו ששכל מקום שהאדם בא לשם יש לו ארבע אמות, והינו בחינת ד' אמות של הלכה, כי אין דברי תורה מקבלין טמאה,

לקוטי הלכות

הלכות הלכות שיתפיים ה

חושן משפט תקסה

דיהינו לפני פתחי פיו הקדוש שדרך שם
ויצאין מפנימיות מוחו אלינו. והוה בחינת
ד' אמות של הלכה, פי הד' אמות
נמשכין מבחינת ד' אותיות השם בידוע
שהם בחינת ד' מוחין, והצדיק האמת
בחינת ראש בית מנלה חדושים נפלאים
כאלה בשכל כזה בחכמה נפלאה
אמתית כזאת עד שהיו נמשכין
החדושים וההלכות שלו לכל אדם
שבעולם בכל מדרגה שהוא, בין בתכלית
העליה בין בתכלית הירידה חס ושלום,
שכלם יוכלו להחיות את עצמן בהם
תמיד אם ירצו לקבלם ועל פן יש לכל
אדם ארבע אמות בכל מקום שהוא, פי
הד' אמות הם בחינת ד' אמות של
הלכה. שיכול לרפק את עצמו בהתורה
שגלה הצדיק האמת בכל מקום שהוא
אפלו בחוץ, אפלו אם יצא חס ושלום,
חוץ לתחום שבת שהוא בחינת שיצא
חוץ לתחום וגבול הקדשה, שהוא בחינת
שבת, שהוא בחינת קדשת הצדיק הראש
בית קדשת הארבעה מוחין, שהם בחינת
הילת גונו דעינא וכת עין שכל זה הוא
בחינת שבת, כמו שמבאר שם. ואפלו מי
שיצא חוץ לתחום שבת, שיצא חס
ושלום, מתחום כל הקדשות הנ"ל והוא
עומד בחוץ לגמרי, אף על פי כן יש לו
ד' אמות, הינו בחינת ד' אמות של
הלכה, פי בכל מקום יכול להחיות את
עצמו בהחדושי תורה שגלו הצדיק אמת
שהם בחינת ראש בית, שהיו בחינת

ההלכות היוצאים מפיו הקדוש, שהם
בחינת ד' אמות של הלכה וכנ"ל:

יא ועל פן עתה אחר התרפן אין לו
להקדוש ברוך הוא בעולמו פי
אם ד' אמות של הלכה, פי הבית
המקדש נחרכ בעוונותינו והראש בית
שהם הצדיק אמת נסתלקו בעוונותינו
הרבים ואין לנו לא קרפן ולא קמרת ואין
מנהל בדינו, ואין יכולין לעשות נחת רוח
להקדוש ברוך הוא פי אם על ידי ד'
אמות של הלכה, פי אין לו בעולמו פי
אם וכנ"ל, הינו פי התורה גדולה מן
הכל, כמו שאמרו רבותינו ז"ל: גדולה
תורה יותר מכל התקבנות, שאמרו, "זאת
התורה לעלה למנוחה וכנ"ל". פי כל
התקבנות הם בחינת ברויים ועלויות של
ניצוצות הקדשה לבררם מעמקי הקלפות
ולתעלותם מדרגא לדרגא ומעולם לעולם
עד אין סוף בידוע. ובענין הברור של
הקדשה יש מלחמות גדולות וקשות
ועצומות מאד מאד בלי שעור וערך,
וכמה וכמה נפשות שקעו בזה, וכל
הצרות וכל התקבנות חרפן בית ראשון
ובית שני וכל הנפשות שנפלו למקום
שנפלו רחמנא לצלן, הכל נמשך מזה
מחמת שלא יכלו לעמוד במלחמה זאת
לברר ולהעלות הקדשה מהקלפות עד
שהתגברה הקלפה וגרם מה שגרם
רחמנא לצלן, ועקר הדבר הוא ענין מה
שפתחנו למעלה בענין פנות פרת

התמיד וקמרת שמקדימין תמיד לקמרת אף על פי שהיה ראוי להיות בהפך כפי סדר הברור והעליה כנ"ל וענין לעיל היטב מה שנתבאר בזה, אבל בפלים לתושיה ועדוין דברים בגו, כי יש בזה דברים עמוקים הרבה, כי גדולי הצדיקים האמתיים העוסקים בזה צריכין להתנהג במלחמה הגדולה הזאת בחכמה נפלאה, והעקר כי אין יודעין מהיכן להתחיל, כי אי אפשר לצוות את העם הרוצים לגשת אל הקדוש שיתחילו בעבודת שהם בחינת ברור הקדשה מהקלפות, כי עדוין אין להם שום כח לזה וכן אי אפשר לצוותם שיעלו מעלה מעלה מדרגא לדרגא מאחר שעדוין לא התחילו לברר הקדשה וזהו עקר הדברים שאין יודעין בהם מהיכן להתחיל וכמבאר אצלנו במקום אחר:

ועל כן צריך חכמה גדולה לזה ולדלג מענין לענין, פעם בחינת עבודה זאת ופעם בחינת עבודה זאת, וכמו שתראה בענין עבודת הקרבנות אם תדקדק בהם וכמבאר בסדר המערכה שסדר אבני משמא דגמרא וכו', כי מערכה גדולה קודמת למערכה שניה של קמרת, ומערכה שניה של קמרת קודמת לסודר שני גורי עצים, וסודר שני גורי עצים קודם לרשון מוזבח הפנימי וכו'. ענין היטב בסדר זה ותראה פליאות גדולות שנתראה לכאורה שלא פסדר הראוי, כי פעם עוסק בעבודת פנים ופעם בעבודת

מוזבח החיצון וגם כל עבודה ועבודה נחלקת לחלקים רבים ולא עשו פסדר לגמור עבודה אחת בסדר ואחר כך יעסקו בשניה רק תחלה ערכו מערכה גדולה וקדם שסדרו עליה שני גורי עצים, ערכו תחלה מערכה שניה של קמרת מה שהיה ראוי לפי סדר הפשוט לגמור תחלה בשלמות המערכה הגדולה עם סודר השני גורי עצים ואחר כך להעריך מערכה שניה של קמרת. וכן אחר כך יש שניים רבים וחלוקים נפלאים פעם עוסק בעבודת חוץ וקדם שגומרה חוזר לעבודת פנים, וכן בכל פעם, כי סודר שני גורי עצים קודם לרשון מוזבח הפנימי ורשון וכו', וגם התמכה בעצמה חלקו לשנים, הטבת חמש גרות, והטבת שתי גרות ולא היטבו הכל בחדד רק בין הטבת חמש גרות להטבת שתי גרות עסקו בדם התמיד לשחטו ולזרקו על מוזבח החיצון ואחר זה היטבו השתי גרות הנשארים. ואחר כך הקטירו הקמרת הנעשה בפנים ואחר הקמרת עסקו באיברים שהעלו אותם על מוזבח החיצון וכו' וכן כל סדר המערכה. וכל זה הוא ענין הנ"ל שצריכין לדלג מעבודת פנים לעבודת חוץ ומעבודת חוץ לעבודת פנים כפי הברור והעליה. כי כך הוא סדר המלחמה עם הסטרא אחרא המספבין את הקדשות הנפילות, וכמו שהוא בעבודת הבית המקדש כן הוא בכל אדם ובכל זמן. ומחמת שהעבודה והמלחמה

לקוטי הלכות

הלכות הלכות שיתפיים ה

חושן משפט תקסו

חזקה בכל פעם, בפרט שהאדם יש לו בחירה ובכל עבודה ועבודה מתגבר מהרש הסמטרא אחרת והקלפות על בן רבים נכשלו ונפלו ולא יכלו לעמוד במלחמה ומזה בא חרפן בית ראשון ובית שני וכל מה שעבר על ישראל. על בן עתה עקר הנחמה היא התורה שהוא בחינת ה' אמות של הלכה ה"ל, כי התורה נקראת בלשון שכלולה מהכל, מכל מיני קרבנות וקמרת וכל העבודות הקדושות שבעולם בכל פרייהם. וכשעוסקין בתורה באמת עוסקין בכל העבודות של כל הקרבנות וקמרת ביחד ואין צריכין שם בעסק התורה לבנו הסדר המערכה של הקרבנות, כי התורה כלולה מהכל ועל ידי עסק התורה לבד נעשו כל מיני תקונים בשלמות כל אחד על מקומו ומכונו, כי התורה כלולה מהכל מכל הקרבנות ועולה על כלם, כמו שאמרו רבותינו ז"ל פנ"ל. נמצא, שעל ידי התורה נתתקן הכל ועל בן אחר החרפן אין לו להתקדש ברוך הוא בעולמו כי אם ד' אמות של הלכה וכו':

יב וזה שאמרו רבותינו ז"ל: "יקרה היא מפנינים". שהתורה יקרה מכהן גדול שנגנב לפניו ולפניו, כי אז ביום הכפורים היה צריך הכהן גדול עוד עבודות גדולות ביותר ונגנב לפניו ולפניו והיה משנה בכל פעם מפנים לחוץ ומחוץ לפניו, כי חמש פעמים היה משנה מבגדי והב לבגדי לבן וכו'. כי בזאת יבא אהרן

ידע

אל הקדש, כי אי אפשר לכנס לפני ולפנים ולתקן שם מה שהיה צריך הכהן גדול לתקן ביום הכפורים לכפר על כל ישראל כל עונותם וכו' כי אם על ידי סדר העבודה הזאת שצותה התורה הקדושה, אבל העוסק בתורה באמת הוא עולה על כל זה על ידי עסק התורה לבד ונגנב לפניו יותר ויותר מבחינת לפניו ולפניו, בבחינת "כי יקרה היא מפנינים", כמו שדרשו רבותינו ז"ל פנ"ל, כי התורה כלולה מכל התקונים ונתתקן הכל ביחד. ועל בן על ידי התורה בחינת ד' אמות של הלכה שהשאירו לנו הצדיקי אמת, הכל יכולים להתתקן, כי אין צריכין לבנו הסדר כל כך כמו בקרבנות, כי התורה כלולה מכל מיני עבודות הקרבנות ותקוניהם וכוללת כלם ביחד בפעם אחד. וגם מעט שצריכין לידע איזה סדר בעבודתו תודיע להם התורה הקדושה ותורה אותם סדר עבודתם כראוי, כי בשביל זה נקראת תורה, כי היא מורה דרך לשבים, לכל אדם שבעולם בכל מקום שהוא. ועל בן עקר נחמתנו היא התורה בחינת ד' אמות של הלכה שהשאירו לנו הצדיקי אמת שיש לכל אדם שבעולם בכל מקום שהוא אם ירצה וכו':

יג כי אף על פי שנסתלקו הצדיקי אמת, אבל חדושי תורה שלהם שהם התלכות שגלו נשארו לנו, וכן אף על פי שנחרב הבית המקדש, אבל כל התורה

מִכְּעוּ בְּאֶרֶץ וְלֹא נִמְסְרוּ בְּיַד אוֹיֵב כְּדִי שִׁיְהִי פֶחַ לְכָל מִי שִׁיְרֹצֶה לְגִלּוֹתָם וְלִהְעֵלּוֹתָם מֵעַפְרֵי. וְעַל פֶּן צָרִיכִין לְזַהֵר מְאֹד לְקוֹם בְּחֻצוֹת וּלְיֹשֵׁב עַל הָאֶרֶץ וְלִהְתְּאָבֵל מְאֹד עַל חֲרָפֵן בֵּית הַמִּקְדָּשׁ, כִּמּוֹ שֶׁפְּתוּב: "וְשָׁבוּ לְאֶרֶץ יְדֻמוּ זְקֵנֵי בֵת צִיּוֹן וְכו'". וְכַמְבֹאֵר בְּהַתּוֹרָה הַזֹּאת. ל. בִּי אֵין לָנוּ עֵתָה לֹא רֹאשׁ וְלֹא בֵּית לְכַנֵּס בּוֹ, וְאֵנּוּ מְנַחִים בְּחוּץ עַל פֶּן אֵנּוּ צָרִיכִין לְהוֹרִיד עֲצָמָנוּ לְאֶרֶץ וּלְבָבוֹת וְלִהְתְּאָבֵל מְאֹד עַל חֲרָפֵן בֵּית הַמִּקְדָּשׁ, וְעַל יְדֵי זֶה נִזְכָּה שִׁיאִיר עֲלֵינוּ ה' יִתְבַרֵךְ וְיַגְלֶה לָנוּ מֵעַפְרֵ וּמֵאֶרֶץ דִּיקָא אֶת הַשְּׁעָרִים שֶׁמִּכְּעוּ בְּאֶרֶץ, שֶׁהֵם בְּחִינַת הַהֲלָכוֹת שֶׁל הַצְּדִיקֵי אֲמָתָה, שֶׁהֵם עֵקֶר הַפָּאָר וְהַהִירֹר, שֶׁזֶהוּ בְּחִינַת לְשׁוֹם לְאֲבֵלֵי צִיּוֹן פָּאָר תַּחַת אֲפֶרֶת. וְזֶהוּ בְּחִינַת חֻצוֹת לִילָה אֲקוּם לְהוֹדוֹת לָךְ עַל מִשְׁפָּטֵי צְדָקָךְ, שֶׁהֵם בְּחִינַת הַמִּשְׁפָּטִים וְהַהֲלָכוֹת שֶׁל הַתּוֹרָה שֶׁזוֹכִין עַל יְדֵי קִימַת חֻצוֹת דִּיקָא וְכַג'ל. וְעַל פֶּן אַחַר הָאֲבָלוֹת וְהַקִּינּוֹת שֶׁמִּתְאָבְלִין בְּסִדְרֵ חֻצוֹת בְּשִׁיּוֹשְׁבֵינוּ עַל הָאֶרֶץ אַחַר כֵּךְ בְּשִׁקְמוּם מִהָאֶרֶץ מִתְחִילִין תַּכְף "שְׂאוּ שְׁעָרִים רְאשֵׁיכֶם וְהִנָּשְׂאוּ פִתְחֵי עוֹלָם" שֶׁעֲלֵיהֶם דְּרָשׁוּ רַבּוֹתֵינוּ ו'ל, פְּתַחֲהִים שְׁקַדְשָׁתָם עוֹלָמִית, כִּי לֹא שָׁלְטוּ בָהֶם יְדֵי אוֹיֵב, הֵינּוּ בְּנֵי ל. בִּי מִי שִׁרֹצֶה לְחוּם עַל עֲצָמוֹ לְזוֹכֵת לְחַיֵּי עוֹלָם גַּם עֵתָה בְּדוֹרוֹת הָאֵלֶּה אֲשֶׁר אֵין יוֹדְעִין הֵיכֵן הָרֹאשׁ בֵּית הָאֲמָתִי, צָרִיכִין לְקוֹם בְּחֻצוֹת לִילָה וּלְיֹשֵׁב עַל הָאֶרֶץ וְלִהְתְּאָבֵל מְאֹד עַל חֲרָפֵן בֵּית

וְהַהֲלָכוֹת שֶׁעֲסָקוּ בָהֶם בְּבֵית הַמִּקְדָּשׁ בְּלִשְׁבַת הַגְּזוֹת גִּשְׂאָרוֹ לָנוּ, כִּי כָּל הַלְכוֹת הַתּוֹרָה שֶׁאֵנּוּ יוֹדְעִין עֵתָה פֶלֶם קִבְּלָנוּ מִהַבֵּית הַמִּקְדָּשׁ, כִּמּוֹ שֶׁפְּתוּב: "כִּי מִצִּיּוֹן תֵּצֵא תּוֹרָה וְכו'". כִּמּוֹ שֶׁפְּתוּב: "כִּי יִפְלֹא מִמֶּךָ דְבַר לְמוֹשֶׁפֶט וְקָמַת וְעֲלִיתָ וְכו'". כִּי עֵקֶר בְּרוּר כָּל הַהֲלָכוֹת שֶׁקִּבְּלָנוּ מִמִּשְׁחָה רַבָּנוּ לֹא הָיָה אֲפֶשֶׁר לְכַרְרֵם לָנוּ בְּשִׁלְמוֹת כִּי אִם עַל יְדֵי שֶׁנִּכְנַה הַבֵּית הַמִּקְדָּשׁ וְשֵׁם יִשְׁבוּ הַסַּנְהֶדְרִי גְדוּלָה וְכָרְרוּ לָנוּ כָּל הַהֲלָכוֹת לְחִיזְתָנוּ בְּהַיּוֹם הַזֶּה. וְעַל פֶּן שֶׁעָרֵי בֵּית הַמִּקְדָּשׁ לֹא שָׁלְטָה בָהֶם יְדֵי אוֹיֵב, בְּשִׁבְלֵי שֶׁחֲלָקוּ בְּכּוֹד לְאֶרֶץ, כִּמּוֹ שֶׁאֲמָרוּ רַבּוֹתֵינוּ ו'ל, כִּי הַתְּגִלוֹת הַהֲלָכוֹת הֵם בְּחִינַת שְׁעָרִים, כִּי הֵם פּוֹתְחִין שְׁעָרֵי הַחֻקָּה וְהַמִּדְעָה הַקְּדוּשָׁה לְדַעַת וְלַהֲפִיר אוֹתוֹ וְתַבְרָךְ. וְכִמּוֹ שֶׁאֲמָרוּ רַבּוֹתֵינוּ ו'ל: "אוֹהֵב ה' שְׁעָרֵי צִיּוֹן מִכָּל מִשְׁכְּנוֹת יַעֲקֹב". אוֹהֵב ה' שְׁעָרִים הַמְצֻנְנִים בְּהִלְכָה וְכו', וְכִמּוֹ שֶׁפְּתוּב: "לֹא יִבְאוּ כִּי יִדְבְּרוּ אֶת אוֹיְבֵים בְּשִׁעַר". שֶׁפָּרְשׂוּ רַבּוֹתֵינוּ ו'ל לְעִנְיַן תַּלְמִידֵי חֻכְמִים הַעוֹסְקִים בְּתוֹרָה. וְעַל פֶּן הַשְּׁעָרִים שֶׁל הַבֵּית הַמִּקְדָּשׁ לֹא שָׁלְטוּ בָהֶם יְדֵי אוֹיֵב רַק מִכְּעוּ בְּאֶרֶץ שְׁעָרֶיהָ, לְהוֹדוֹת שֶׁהַשְּׁעָרִים שֶׁהֵם בְּחִינַת הַהֲלָכוֹת שֶׁנִּתְגַּלּוּ בְּבֵית הַמִּקְדָּשׁ לֹא שָׁלְטוּ בָהֶם יְדֵי אוֹיֵב, כִּי רַק הֵם גִּשְׂאָרוֹ לָנוּ, רַק שֶׁמִּכְּעוּ בְּאֶרֶץ שְׁעָרֶיהָ, אֲבָל הַצְּדִיקֵי אֲמָתָה בְּכָל דוֹר וָדוֹר שֶׁהֵם בְּחִינַת רֹאשׁ בֵּית, הֵם מַעֲלִים וּמַגְּלִים לָנוּ בְּכָל דוֹר כָּל הַשְּׁעָרִים, שֶׁהֵם בְּחִינַת הַהֲלָכוֹת, כִּי בְּשִׁבְלֵי זֶה

לקוטי הלכות

הלכות הלכות שמתפיים ה

חושן משפט תקסט

יד וזהו שאמרו רבותינו ז"ל: בשעה שפקש שלמה להכניס הארון לבית קדש קדשים דבקו שערים זה בזה. אמר עשרים וארבע רגלות ולא נענה, עד שאמר "זכרה לחסדי דוד עבדך". כי השערים הקדושים ראו שעמיד הבית המקדש שיחרב ואמרו שאין כבוד לארון שיקנס לבית המקדש ואחר כך יחרב ולא יהיה פח בארון להציל את הבית המקדש מלחרב כי הוא פוגם בכבודו הגדול, על כן דבקו זה בזה, ובכל העשרים וארבע תפלות ורגנות שאמר שלמה לא נענה עד שאמר "זכרה לחסדי דוד וכו'", חסדי דוד זה בחינת הלכות שנקראים חסדי דוד הנאמנים, ובשביבם נפתחו השערים, הינו כי פקש את ה' ויחפרד ששפתחו השערים בשביל חסדי דוד בשביל ההלכות של כל התורה שיתגלו ויחברו בבית המקדש ובשביל זה נפתחו, כי בשביל זה בודאי התקרח שיקנס הארון לבית קדש קדשים אף על פי שעמיד לחרב, כי אף על פי כן פעלנו הרבה במה שהיה הארון בבית קדש קדשים ששם עקר מקום מנוחתו של הארון עם הלוחות, שהם כלל תורתנו הקדושה ועל ידי זה היה פח להצדיקים והפנהדרין שפאותן הדרות לברר כל ההלכות וכל דיני ומשפטי התורה המצויין עתה בדינו, שהם בחינת חסדי דוד, כי דוד היה ראש הפנהדרין וברר כל הלכות התורה, כי זכה לאסוקי שמעתתא אלפא דהלכתא,

המקדש, דהינו על עונותיו שמעבדין הבגין ששחשב פאלו החריבו. ועל ידי זה זכין שיתגלו לו השערים והפתחים דקדושה הנ"ל, שהם בחינת הר' אמות של הלכה, שהוא החדושי תורה שהשאירו לנו הצדיקי אמת, שהם עקר נחמתנו כנ"ל. ועל כן אמרים, "שאו שערים ראשיכם וכו'" חקף אחר הקינות והאבלות על הרבן בית המקדש, כי זה עקר הנחמה שזוכין על ידי האבלות בבחינת לשום לאבלי ציון פאר תחת אפר, הינו השערים והפתחים, שהם החדושי תורה, שהם ההלכות שהשאירו לנו הצדיקי אמת, שהם עקר הפאר וההדור והחן, כמו שכתוב: "עוז והדר לבושה וכו'". וקתיב: "אילת אהבים ויעלת חן", הינו כנ"ל, וזהו שאמרים, "מי זה מלך הכבוד ה' עוזו וגבור ה' גבור מלחמה". הינו, שאף על פי שהמלחמה חזקה וכבדה מאד מאד כנ"ל ומחמת זה כבר היה מה דהיה עד שנחרב בית הראשון ובית שני, אף על פי כן ה' עוזו וגבור והוא גבור מלחמה, ובדאי יגמר את שלו בקרוב וינצח המלחמה בודאי, כי הוא ברחמיו עושה עמנו נפלאות בכל דור ושולח לנו צדיקים נוראים פאלו שפותחין לנו שערים ופתחים פאלה עד שגם אנהנו יכולין לברח לתוך ד' אמות של הלכה בכל עת שזה עקר נחמתנו ותקנתנו כנ"ל:

פי ה' עמו - בהלכה, כמו שאמרו רבותינו ו"ל, פי דוד דיקא הוה לו פח לברר ההלכות מחמת שדוד בעצמו הוא בבחינת הבית המקדש, פי הבית המקדש נקרא על שמו בית דוד, פי הוא מסר נפשו עליו עד שמצא מקומו ונלחם מלחמות ה' כל ימיו כדי להכניע הקלפות והצרים שסביב הקדשה בגשמיית ורוחניית, כדי שתתקיים (דברים ב'): "והניח לכם מקל איביכם וכו' והיה המקום וכו'". שלא היה זה פי אם בימי דוד, כמו שפרש רש"י שם, ועל פן הוא דיקא זכה לברר כל ההלכות של תורה שבעל פה, שהם בבחינת מלכות דוד כדוד, פי עקר ברור ההלכות הוא בכח הבית המקדש, פי עקר מקום התורה ומנוחתה האמתית הוא בבית המקדש במקום האבן שתיה, פי משם תצא תורה, כמו שכתוב: "כי מציון תצא תורה". ועל פן בכל ספר דברים מזהיר משה רבנו על קיום התורה בארץ ישראל דיקא, כמבאר שם במקומות אין מספר, פי עקר התגלות התורה הוא בארץ ישראל ששם הבית המקדש, ששם מקום הארון עם הלוואות, ועל פן היה בהכרח שיבנה הבית המקדש ולהכניס לשם הארון אף על פי שעתיד לחרב כדי שיהיה פח להצדיקים שבאותן הדורות לברר וללפן לנו כל ההלכות ומשפטי התורה. ואם לא היה לנו ירשת התורה שבעל פה שבררו לנו הלכותיה

בבית המקדש, לא היינו יודעין עתה שום הלכה וכו' ל:

ועל פן בשביל זה נפתחו השערים, בשביל חסדי דוד שהם ההלכות, שאי אפשר שיתבררו פי אם על ידי שיבנם הארון לבית קדש קדשים, שעתה אף על פי שבעונותינו הרבים נחרב הבית המקדש, נשאר לנו ירשה מובה ונפלאה, שהם ההלכות בחינת ד' אמות של הלכה, שהם בחינת שערים ופתחים של הקדשה שנשארו לנו שבהם אנו מתנחמים עתה, פי בזה אנו יכולין לעשות נחת רוח לפניו ויתברך, פי אין לו בעולמו פי אם ד' אמות של הלכה פנ"ל. ואף על פי שגם על זה התנבא הסטרא אחרא והרבה מחלקת בישראל עד שאין יודעין הלכה ברורה ומשנה ברורה במקום אחד, כמו שאמרו רבותינו ו"ל, ואמרו: משרבו תלמידי שמאי והלל וכו' והיה קשה לישראל וכו', אף על פי כן בכח הברור שנתבררו ההלכות בבית המקדש בעודו קים יש פח להצדיקים והחכמים אמתיים לברר לנו בכל דור ודור כל הלכות התורה איד להתנהג בהם ואם לא היה ברור ההלכות שבבית המקדש לא היינו יודעין עתה כלל שום דין והלכה של תורה שבעל פה. אבל עתה אנו יודעין על כל פנים עקרי הדינים וההלכות ששכל מצוה רק שיש לנו ספקות בכמה דברים, אבל עקרי ההלכות

דף קפב

לקוטי הלכות

הלכות מצרנות א

חושן משפט תקעא

אנו יודעים, כגון שאנו יודעין שעור מחצות הספה, ולכבוד, ודפן עקמה וכו', וכן בכל מצוה. וגם בהדברים שנתרבה בהן המחלוקת יש לנו כללים גדולים איד להתנהג בהם, כגון מה שאמרו רבותינו ו"ל הלכה כבתראי מאבני ורבא ואילך וכו' וספק דאורייתא לחמרא וכו'. והכלל, שעקר מה שאנו יודעין מהלכות התורה אחר החרבן הוא בכח קדשת הבית המקדש על ידי שנתבררו ההלכות שם. כי עקר מקום התורה בבית המקדש וכו"ל, ועל פן נקראים ההלכות שהם בחינת תורה שבעל פה על שם מלכות דוד בחינת 'חסדי דוד', ועל פן שבביל זה נפתחו השערים והפתחים וכו"ל, ועל פן נקראים "פתחי עולם" שקדשתו עולמית, כמו שאמרו רבותינו ו"ל, כי השערים והפתחים שהם בחינת ההלכות קדשתו עולמית בודאי, כי רק זאת התקדשה גשארה לנו ירשה אחר החרבן, וכן אחר הסתלקות כל צדיק וצדיק אמתי, כי עקר הירשה וההשארה מהם הם ההלכות שהשאירו לנו שקדשתו עולמית שבהן אנו יכולין להחיות עצמנו תמיד לעולם ועד בכל עת ועת בכל מקום ובכל דרגא שבעולם. והם כל נחמתנו ותקותנו, בבחינת "זאת נחמתי כעניי כי אמרתד חיותני" כו"ל, וכמו שאיתא בזהר הקדוש בכמה מקומות שבגלות זה הקשה וארד מפל הגלות לא היה אפשר לנו להתקיים כלל לולי התורה, עני שם. הינו כו"ל, כי

בכל מה שעובר עלינו בכלל ובפרט על כל אחד ואחד בגשמיות ורוחניות אין לנו מקום לברח מזהם כי אם לתוד ר' אמות של הלכה, שהם ההלכות והחידושין שהשאירו לנו הצדיקי אמת וכו"ל:

טו ("נבחר שם מעשר רב מוסף ומזבח חן טוב" (משילי כב), שהוא השם והחן טוב של הראש בית וכו'):

הלכות מצרנות

הלכה א

על פי המבאר לעיל (ההלכות נתי שנים הלכה א) שצריך לעשות הרחקה בין אילני השדה שהם בחינת העשירות ששם שרש הנפשות כו"ל ועל פן תקנו חכמינו ו"ל לעשות הטוב והישר שבעל המצר קודם לקח השדה הסמוכה לשדה שלו כדי שיהיו שדותיו יחד ולא יפסק אחד באמצע, כי בודאי ראוי כך שיהיו האילנות, שהם משרש אחד במקום אחד, ולקרב אותם בכל מה דאפשר ולא יפסקו אילנות אחרים כדי שלא יכחישו זה את זה כו"ל, ובהו עושין טובה גדולה לבעל המצר שעל ידי זה כל שדותיו במקום אחד ואז הוא מקבץ שרשי נפשו במקום אחד, כי שרש הנפש בעשירות כו"ל. וזה שאמר החכם: הצילני מפזור הנפש, שלא יהיו נכסיו מפוזרין במקומות רבים, כי בודאי זה הוא פזור הנפש

שנכלל נפשו בבחינת פלו אחר פלו טוב, כי המצרים הם רק מבחינת רבוי פנ"ל, אבל בבחינת פלו אחר פלו טוב אין שום מצר וגבול פנ"ל. ובשביל זה תקנו דינא דבר מצרא פרי להרחיב גבולו ביותר, פרי שיתקרב ויכלל ביותר בבחינת פלו אחר פלו טוב, בבחינת ועשית הטוב פנ"ל. ועל פן יעקב שהוא בתכלית האחדות, על פן נחלתו בלי מצרים למגרי פנ"ל:

וזהו שכתוב בשלחן ערוך בשקונה מנכרי אין בו דינא דבר מצרא, כי אמר לו לא נחא לך דסליקת ארץ מנה. כי בודאי זה תקונה השדה מהנכרי עשה לו טובה גדולה טובה ממש, כי הרחיב גבול ישראל שישאל פלם בכלל הם בבחינת פלו אחר פלו טוב, בבחינת נפש יעקב פנ"ל. נמצא, שעקר המצר הוא כשנכרי אצל גבולו שהוא עקר המצר, כי הם מצרי הקדשה, אבל ישראל הם פלו אחר פנ"ל. נמצא, שזה שפסק הנכרי מן המצר עשה לו ממש אותה הטובה של דינא דבר מצרא, כי הרחיב גבול ישראל שלא יתערב זר ביניהם ויהיה בבחינת פלו אחר פנ"ל. ואדרבא, אותה הטובה גדולה בודאי ביותר מדינא דבר מצרא שבין ישראל בעצמן פנ"ל ועל פן דיו בטובה זו, כמו שאמרו רבותינו ז"ל: לא נחא לך דסליקת וכו' פנ"ל:

גם זה עקר הסתכלות של בעל השדה שמסתפל על האילנות להביאם אל התכלית שהוא פלו אחר פלו טוב,

ממש, כי ערש הנפש בהנכסים והעשירות פנ"ל. נמצא, שעל ידי זה שהפעל מצרא קודם על ידי זה מקבץ ביחד חלקו נפשו בנח. וזה שאמרו רבותינו ז"ל: "ועשית הטוב והישר". ולמדו מפאן, שפעל מצרא קודם, כי על זה נאמר ועשית הטוב, 'הטוב' דוקא, כי זה עקר הטוב שיהיה פלו אחר, פמוכא בדברי רבנו כמה פעמים שפלו אחר, הוא פלו טוב. ועקר שלמות הנפש כשהוא מכנסת ומקבצת עם כל חלקיה ביחד בבחינת פלו אחר פלו טוב. כי פזור הנפש הוא בבחינת 'פזור לרשעים', שהוא בחינת נפשות עשו, שהם נקראים נפשות רבים, אבל בשמקבץ ומכנס חלקו נפשו ביחד זה בחינת כניסם לצדיקים, בחינת נפשות יעקב שהם נקראים נפש אחר, כמו שאמרו רבותינו ז"ל, כי הם מבחינת פלו אחר פלו טוב. וזה הטוב עשה על ידי דינא דבעל מצרא קודם, שעל ידי זה מקבץ נכסיו ושדותיו במקום אחד ששם שרשי נפשו פנ"ל. נמצא, שמקבץ חלקו נפשו ביחד בבחינת פלו אחר פלו טוב פנ"ל. וזה "ועשית הטוב פנ"ל":

ועל פן יעקב שהוא בתכלית האחדות, כי היתה מפתו שלמה וכל הנפש הפאה לבית יעקב שבעים נפש - בלשון יחיד פנ"ל. על פן נחלת יעקב נחלה בלי מצרים, כי נחלתו פלו אחר, כי אין מי שיפסיק ויעשה גבול ומצר לנחלתו מאחר

לקוטי הלכות

הלכות מצרנות ב

חושן משפט תקעו

לתקן שרשי נפשו שיהיה בבחינת אחד ואזי יכולין להתפלל בבחינת פלו אחד פלו טוב כנ"ל:

הלכה ב

א על פי מה שכתב רבנו ז"ל במאמר "אנכי ה' אלהיך אשר הוצאתיך מארץ מצרים וכו'" (ס"ט ד), שעל ידי ודוי דברים לפני התלמוד חכם מעלין את המלכות לשרשה וכו', פי על ידי העברה מקלקל הצרופ הטוב של אותיות התורה ומכניס אותם בתוך הסטרא אחרא חס ושלום, בתוך מלכות דסטרא אחרא. פי הדבור הוא בחינת מלכות וכו', ועל ידי ודוי דברים מתקן הצרופים ומחזיר המלכות לה' יתברך וכו', ועל ידי זה אמה נכלל באין סוף. וזה בחינת וקרא דאודריקת לאתר דאתגמילת מתמן שמחזיר את המלכות לאין סוף בחינת רענא דרעוין. פי המלכות היא בחינת רצונות בחינת תמונת אותיות, וכל הדברים והישות שעוולם הם מהאותיות, הנינו ממלכות שרצה הקדוש ברוך הוא שיתגלה מלכותו בעולם ועל ידי זה כרא את העולם מאין ליש. ועל ידי שמכבלין את הישות בבחינת התפשטות הגשמיות, על ידי זה נכללין כל הרצונות בתוך רצון שברצונות וכו' ושם פלו טוב וכלו אחד. ואחר כך משחזרין אל הישות בבחינת והחיות רצוא ושוב אזי מהרשימו הנשאר יודעין כי ה' הוא האלהים בחינת פלו

כמבאר היטב במאמר ויאמר בעז כו', עין שם היטב. וכבר מבאר לעיל שהאילנות הם בחינת הנפשות ששרשם בעשירות כנ"ל, ועל כן תקנו רבותינו ז"ל, דינא דבר מצרא כדי להביאם לבחינת אחד וטוב, שזה בחינת התכלית כנ"ל, פי גם התכלית המבאר שם, דהינו שיהיה תפלתו בבחינת אחד, הוא שיד לזה, פי התפלה נקראת נפש, כמו שכתוב (שמואל א א): "ואשפך את נפשי כו'". ושרש הנפש בעשירות ועקר העשירות הם השדות כמבאר לעיל כמה פעמים וכששודותיו במקום אחד שבוה מקבץ חלקי נפשו ביחד כנ"ל אזי התפלה היא גם כן בבחינת אחד, פי התפלה היא הנפש כנ"ל:

וזה בחינת צדקה קדם התפלה, פי צדקה מתקן המזון כמובא בדברי רבנו (ס"ט ב). ותקון המזון הוא שלא יהיה המזון בבחינת מרבה נכסים מרבה דאגה בבחינת פזור הנפש, שאזי מכלה המזון ימי תויו וממיתה אותו. וצדקה מציל מזה בבחינת וצדקה תציל ממנו, פי צדקה מקבץ נדחים, דהינו שמקבץ פזור הנפש, כמו שאמרו רבותינו ז"ל: אין הגליות מתפנסות אלא בצדקה וכו'. וכמוכן מדברי רבנו במאמר 'גולה' (ס"ט ט) שצדקה הוא תקון העשירות דקדשה ועקר תקון העשירות דקדשה שיהיה בבחינת אחדות הפך מרבה נכסים וכו' כנ"ל ועל כן נותנין צדקה קדם התפלה

הל' ס"ט

פְּדוּעַ, שְׁזָהוּ בְּחֵינֵת הַסְתַּלְקוֹת מִשֶּׁה
 בְּשֶׁבֶת בְּמִנְחָה בְּרַעוּא דְרַעוּיָו, וְעַל פֶּן עַל
 יְדֵי שֶׁבֶת בְּחֵינֵת הַתְּגַלּוֹת רַעוּא דְרַעוּיָו,
 עַל דֵּי זֶה וְזֶה וְזֶה לְבְּחֵינֵת נִחְלָה בְּלֵי מְצָרִים
 כְּנ"ל, כִּי שֶׁבֶת הוּא בְּחֵינֵת תְּשׁוּבָה, שְׁהוּא
 בְּחֵינֵת וְדוּי דְבָרִים הַנ"ל שְׁעוּלֵין כֵּל
 הַדְּבוּרִים בְּבְחֵינֵת מַלְכוּת לְשֶׁרֶשֶׁם, כִּי
 בְּשֶׁבֶת עוּלֵין כֵּל הַעוֹלָמוֹת לְשֶׁרֶשֶׁם, כִּי
 שֶׁבֶת הוּא בְּחֵינֵת הַתְּפִשְׁטוֹת הַנְּשִׁמּוּיָו,
 כִּי אִזּוּ נִתְּפַטְלוּן כֵּל הַיִּשּׁוּת עַל יְדֵי
 הַשְּׁבִיטָה מִמְּלֹאכָה וְעִבְדוּיָו דְחַל, שְׁהוּא
 בְּחֵינֵת יִשּׁוּת, כִּי שׁוֹכְתִין וְכַטְלוּן מִמְּלֹאכָה
 שְׁזָהוּ בְּחֵינֵת כְּפֹול אֵל הָאִין סוֹף וְאִזּוּ
 נִכְלָל הַכֵּל בְּאִין סוֹף בְּרַעוּא דְרַעוּיָו וְאִזּוּ
 זֹכִינְו לְבְּחֵינֵת נִחְלָה בְּלֵי מְצָרִים, כִּי שֶׁם
 אִין שׁוֹם מְצָר וְגִבּוֹל כְּנ"ל, כִּי שֶׁם הוּא
 כְּפֹול מוֹב כְּפֹול אַחַד, כִּי עַל יְדֵי הַמְצָרִים
 וְהַגְּבֻלִים שְׁהֵם בְּחֵינֵת צְמֻצוּמִים מִשֶּׁם
 עֶקֶר אַחִיזוֹת הַדִּינִים פְּדוּעַ וּמִנְחָה
 מִשְׁתַּלְשֵׁל אַחִיזוֹת הַסְּמֵרָא אַחְרָא מַלְכוּת
 הַרְשָׁעָה. וְעַל פֶּן זֶה עֶקֶר וְתַכְלִית הַעֲבוּדָה
 שֶׁל כֵּל הַמְצוּזוֹת לְיוֹכֹת לְבְּחֵינֵת
 הַתְּפִשְׁטוֹת הַנְּשִׁמּוּיָו, כְּדִי שְׁזָהוּ נִכְלָל
 הוּא עִם כֵּל הַעוֹלָם בְּשֶׁרֶשֶׁם, בְּבְּחֵינֵת
 רְצוּן שְׁבְּרַצוּנוֹת, שְׁשֵׁם אִין גְּבוּל וְצְמֻצוּם
 כֵּלל וְשֵׁם כְּפֹול מוֹב, וְנִתְּכַפֵּל כֵּל אַחִיזוֹת
 הַסְּמֵרָא אַחְרָא שְׁאֲחִיזוֹתָם לְמִטָּה דִּיקָא
 בְּבְּחֵינֵת צְמֻצוּם וְגִבּוֹל כְּנ"ל. וְעַל פֶּן עֶקֶר
 הַמְצָר הוּא בְּמִקוּם שִׁישׁ לְהֵם אִזּוּה אַחִיזוֹה
 עִדוּן וְזֶה שְׁאֲמָרוּ רַבּוֹתֵינוּ ז"ל: שְׁעֵקֵב
 אֲבִינוּ עָלֵינוּ הַשְּׁלוּם וְכֹה לְנִחְלָה בְּלֵי

טוֹב וְכו' וְכו', עֵינן שֶׁם כֵּל זֶה וְהַכּוּן, כִּי הֵם
 דְּבָרִים אֲרַפִּים וְעִמְקִים מְאֹד, עֵינן שֶׁם. וְזֶה
 בְּחֵינֵת "עֵינָיו יִרְשׁוּ אֶרֶץ". אֶרֶץ הוּא
 דִּינָא דְּמַלְכוּתָא, בְּחֵינֵת מַלְכוּת שְׁעוּלָה
 לְשֶׁרֶשֶׁה, לְבְּחֵינֵת אִין, שְׁעַל יְדֵי זֶה
 נִתְּפַטְרוּן כֵּל הַעוּנוֹת וְכו', עֵינן שֶׁם:

ב וּכְשֶׁבְּחֵינֵת מַלְכוּת שְׁהוּא בְּחֵינֵת
 אֶרֶץ כְּנ"ל עוּלָה
 לְשֶׁרֶשֶׁה, בְּבְּחֵינֵת "עֵינָיו יִרְשׁוּ אֶרֶץ", זֶה
 בְּחֵינֵת נִחְלָה בְּלֵי מְצָרִים. כִּי עֶקֶר הַתְּגַלּוֹת
 הַמַּלְכוּת הוּא עַל יְדֵי הַיִּשּׁוּת עַל יְדֵי
 שְׁהוּא יִתְּבַרֵךְ הוֹצִיא אֶת עוֹלָמוֹ מֵאִין לְשֶׁ
 כְּנ"ל. וְעֶקֶר הַיִּשּׁוּת הוּא הָאֶרֶץ שְׁהוּא
 עֶקֶר הַנְּשִׁמּוּיָו וְהַיִּשּׁוּת וְכֵל הַדְּבָרִים
 יוֹצֵאִין מִמֶּנָּה, כְּמוֹ שְׁאֲמַר קְהֵלָת: "הַכֵּל
 הָיָה מִן הָעֶקֶר וְכו'". וְעֶקֶר הַתְּגַלּוֹת
 הַמַּלְכוּת הוּא עַל יְדֵי תְּמִינָת אוֹתִיזוֹת
 שְׁהֵם בְּחֵינֵת צְמֻצוּמִים וְגִבּוֹלִים, כִּי כֵּל
 אוֹת וְאוֹת יֵשׁ לוֹ צְמֻצוּם וְגִבּוֹל, וְכֵל
 הַיִּשּׁוּת הַנְּשִׁמְכִים מִהֵם כֵּלָם הֵם בְּעַלֵי
 גְּבוּל וְצְמֻצוּם, וְזֶה בְּחֵינֵת מְצָרִים שְׁהֵם
 צְמֻצוּמִים וְגִבּוֹלִים, אֲבָל עַל יְדֵי
 הַתְּפִשְׁטוֹת הַנְּשִׁמּוּיָו שְׁנִכְלְלוּן כֵּל
 הַרְצוּנוֹת וְהַתְּמוּנוֹת בְּרַצוּן אִין סוֹף שְׁאִין
 כּוֹ תְּמוּנָה, וְשֵׁם הוּא בְּחֵינֵת בְּלִתֵי גְּבוּל
 בְּחֵינֵת אִין סוֹף, עַל יְדֵי זֶה נִכְלָלָת כֵּל
 הָאֶרֶץ שְׁהוּא בְּחֵינֵת מַלְכוּת בְּבְּחֵינֵת
 נִחְלָה בְּלֵי מְצָרִים, בְּבְּחֵינֵת "עֵינָיו יִרְשׁוּ
 אֶרֶץ" כְּנ"ל. וְזֶה שְׁאֲמָרוּ רַבּוֹתֵינוּ ז"ל: כֵּל
 הַמְּעַנֵּג אֶת הַשֶּׁבֶת נוֹתֵינן לוֹ נִחְלָה בְּלֵי
 מְצָרִים, כִּי בְּשֶׁבֶת נִתְּגַלָּה רַעוּא דְרַעוּיָו,

לקוטי הלכות

הלכות מצרנות ב

חושן משפט תקעה

מצרים, כי באברהם נאמר, "כי את כל הארץ וכו'". וכן ביצחק וכו', כי אברהם ויצחק לא זכו עדן לבחינת נחלה בלי מצרים, כי מאברהם יצא ישמעאל ומיצחק עשו. ומצא, שעדן לא נודף אצלם והמת הנחש לנמרי. ומחמת זה מחמת שהיה בהם אחיזה עדן להפטר אחרא שהם עשו וישמעאל על פן עדן יש מצרים וגבול לנחלתם כנ"ל, אבל יעקב שהיה מפתו שלמה ולא היה בו שום פסול ולא היה להפטר אחרא שום אחיזה בו על פן זכה לנחלה בלי מצרים כנ"ל, כי כפי מה שמוזכרין מזהמת הנחש שהם כולל כל החמאים כפי הזכור של כל אחד, כמו כן זכה להכלל באין סוף. והוא בחינת דודי דברים הנ"ל שהוא בחינת תשובה, שעל ידי זה נכללין באין סוף:

לפני ה' אלהיך", כי זהו בחינת ישר וטוב, כי על ידי דינא דכר מצרא שנתרחב גבול ישראל נכלל ביותר בבחינת פלו טוב, שהוא בחינת נחלה בלי מצרים כנ"ל. והוא בחינת "ועשית הישר והטוב לפני ה' אלהיך", בחינת ה' הוא האלהים, שהיה בחינת פלו טוב, כמבאר שם. והוא בחינת אנכי ה' אלהיך אשר הוצאתיך מארץ מצרים וכו', כמו שמבאר שם. כי מצרים הוא בחינת מצרים ממש, כי מצרים הוא תקף הפטרא אחרא מלכות הרשעה, כי כל הנליות מכנים בשם מצרים כמו שמבאר שם. ועל פן הם עקר המצרים והגבול של הקדשה, ועל ידי דינא דכר מצרא שנכללין בבחינת נחלה בלי מצרים שהיה בחינת עשית הישר והטוב, בחינת פלו טוב כנ"ל, והוא בחינת "ועשית הישר והטוב לפני ה' אלהיך", בחינת ה' הוא האלהים, בחינת אנכי ה' אלהיך אשר הוצאתיך מארץ מצרים וכו' כנ"ל:

ג וזהו בחינת דינא דכר מצרא שתקנו חכמינו ז"ל כדי להרחיב המצר והגבול של כל אחד מישראל, כי כל מה שנתרחב גבולו נכלל יותר בבחינת נחלה בלי מצרים על ידי שנתרחב המצר ונתפטר ביותר אחיות הפטרא אחרא שאחיותה בבחינת מצרים וכל מה שנתרחב ונתרחק המצר של ישראל ביותר, על ידי זה נתפטר ביותר אחיות הפטרא אחרא כנ"ל ונכלל ביותר בבחינת נחלה בלי מצרים שהוא בחינת פלו טוב כנ"ל. ועל פן סמכו רבותינו ז"ל דין זה על פסוק "ועשית הישר והטוב

ד ועל פן כשקונה מהנכרי אין בו דינא דכר מצרא, כי עקר מה שצריכין להרחיב המצר הוא רק בשביל לכתול אחיות הפטרא אחרא שאחיותם מבחינת המצרים והגבולים כנ"ל בבחינת כל רדפיה השיגה בין המצרים, בין המצרים דיקא, כי משם עקר אחיותם כנ"ל ועל פן כשקונה מהנכרי ומרחיק הנכרי מעל גבול ישראל שהוא עקר המצר של הקדשה בחינת עשו וישמעאל, שהם עקר המצרים של הקדשה כנ"ל,

על פן זה שמסלק את הנכרי וקונה
ממנו השדה אין בו דינא דבר מצרא,
כמו שאמרו שם הפעם: לא ניחא לך
דסקליקת מנוד ארמיא, כי זה עקר התקון
של דינא דבר מצרא כדי להרחיב
המצר, כדי לסלק אחיות הנכרי והסמרא
אחרא כנ"ל ועל פן מאחר שמסלק
הנכרי מבולו של ישראל, נמצא,
שנעשה תקון זה על ידו, על פן אין בו
דינא דבר מצרא:

הלכה ג

א ענין מצרנות, על פי התורה "ויאמר
בעז אל רוח" (סוף סנה), כמבאר
מזה כבר בדרוש הראשון, ענין שם.
ולבאר קצת יותר, כי מבאר בהתורה
ויאמר בעז הנ"ל שיש בעל השדה, הינו
הצדיק הגדול שהוא עוסק בתקון
הנשמות הגדלים בשדה העליון וכו'.
ומבאר שם שהוא עוסק בכל תקוני
השדה וכו' ועקר התקון הוא שיהיו
הנשמות נקליון בבחינת פלו אחד פלו
טוב, שזה תקון התפלה, שזהו בחינת
התכלית, ענין שם:

ב וזהו בחינת מצרנות, שתקנו חכמינו
ז"ל שבעל המצר קודם לקח
השדה הסמוכה לו, כדי שיהיו שדותיו
יחד, כי זהו עקר תקון השדה שתהיה
השדה נקללת באחד, כי השדה התחתון
מרמות לשדה העליון שגדלים בה
נשמות הקדושות, כי הכל אחד, כי גם

כל גדולי השדה התחתון הוא גם כן
נשמות קדושות, כי כל העשבים
והצמחים והתבואות והפרות פלם הם
גלגולי נשמות פדועי. ועל פן צריכין
שתהיה השדה נקללת באחד, שזהו עקר
תקון הנשמות שהם צמחי השדה. והיו
בחינת דין בן המצר שהוא קודם לקח
השדה כדי לבטל המצר של חברו מן
השדה, דהינו להרחיב שדהו יחד בכל
מה דאפשר ולהרחיק חברו ממצרו שכל
זה כדי שתהיה השדה אחד, הינו
שתהיה נקללת בבחינת פלו אחד פלו
טוב, שזהו עקר תקון השדה כנ"ל ועל
פן למדו רבותינו ז"ל דין בעל המצר
מפסוק "ועשית הטוב והישר", כי עקר
דין בעל המצר הוא בשביל ועשית הטוב
כדי להקלל בבחינת פלו אחד, שהוא פלו
טוב כנ"ל:

ג וזהו בחינת מה שמתענין ביום שמת
בו אביו ואמו בכל שנה ושנה
שהוא יאר צייט ומדליקין גר ואומרים
קדיש, כי כל זה עושין הבנים בשביל
לתקן ולהעלות נשמות אביהם ואמם ועל
פן עושין זאת בכל שנה ושנה. וכן בשנה
ראשונה אומרים קדיש כל השנה, כי
עקר תקון כל הנשמות היא בבחינת תקון
השדה, כי שם גדלים כל הנשמות כנ"ל.
ועל פן עקר תקונם על ידי הבעל השדה
שעוסק בתקון השדה הקדושה לזרעה
ולנמעה ולהצמיחה וכו', שכל זה הוא
תקון הנשמות הגדלים שם. ועקר תקון

לקוטי הלכות

הלכות מצוות ג

חושן משפט תקנו

השדה נעשה בכל שנה ושנה כמו שראין בשדה התחתון שכל תקוני השדה נעשין בכל שנה ושנה, פי בכל שנה ושנה גדלים פרות חדשים וחדשין וזרעין וקוצרין וכו' פעם אחת בשנה, פי יש י"ב גבולי אלכסון שהם י"ב צרופי הנה ושרשם הוא הנה פשוטה, ואלו הי"ב גבולי אלכסון הם בחינת י"ב חדשי השנה, שהם י"ב מזלות, שהם כנגד י"ב שבטי יה. וכל הגשמות כלולים ביי"ב שבטים פדוע, שהם כנגד י"ב גבולי אלכסון, שהם בחינת גבולי ומצרי השדה העליון שמתחלק ליי"ב גבולי אלכסון שהם כנגד י"ב נסחאות התפלה, שהם כנגד י"ב שערם ברקיע שדרך שם עולין התפלות, פי תקון התפלה הוא בחינת תקון הגשמות שבשדה הנ"ל, כמו שמבאר שם בהתורה הנ"ל, עין שם. וכלל התקון של כל הבחינות האלה הוא שיהיה הכל נכלל בבחינת פלו אחד, פי כל הי"ב גבולי אלכסון מקבלין חיותם מנקדה הפנימית שהוא נקדת המרפז, שהוא בחינת רשש הנה פשוטה שמושם גמשכין פלם. ועקר תקון העולם בשפל הי"ב גבולין נכללין באחד בשרשם שהוא בחינת הנה פשוטה שהוא פלו טוב פלו אחד ששם אין שום אחיות דין כלל, פי עקר אחיות כל הדינים והיסורים הם בבחינת צמצומים הנמשכין מי"ב גבולים, פי מבחינת גבולים, שהם בחינת צמצומים ומצרים, משם אחיות כל

הדינים והיסורים פדוע. ועל פן כנגד י"ב גבולים שהם י"ב שבטים פקדשה יש י"ב גשיאי ישמעאל בקלפה, כמו שכתוב: "שנים עשר גשיאים יוליד". וכן נחור הוליד גם פן שנים עשר בנים את זה לעמת זה כנגד י"ב שבטים, כמו שפרש רש"י שם על פסוק, "הנה ילדה מלכה גם היא וכו', אף היא השלימה וכו'". ועל פן עקר התקון לסתם עיניו מחיזו דהאי עלמא לנמרי פדי להכלל בבחינת פלו אחד פלו טוב, כמבאר שם, שעל ידי זה נתבטלין כל היסורים והדינים, שהוא בחינת שנגללין כל הי"ב גבולים בשרשם בבחינת הנה פשוטה, בבחינת פלו אחד פלו טוב שישם נתבטלין כל הגבולים והמצרים שמושם אחיות הדינים והיסורים כנ"ל. וזהו בחינת י"ב חדשי השנה שהם בחינת י"ב מזלות המתגלגלים ברקיע וכלם מתגלגלים על נקדת המרפז שאין בו שום ציור ששרשו מבחינת פלו אחד פלו טוב, וכל גלגולם וסבובם בכל שנה ושנה כל ימי עולם, הכל פדי שכללו בבחינת פלו אחד פלו טוב, שהוא התכלית של כל העולם ומלואו. וכמו שכתוב: "וורח השמש וקא השמש ואל מקומו שואף וזרח הוא שם". 'מקומו' זה בחינת פלו אחד פלו טוב, שהוא ה' וחקרד, שהוא מקומו של עולם וכו'. פי כל הגלגלים סובבים והולכים על סביבותם, כמו שכתוב: "סובב סובב הולך הרוח ועל סביבותיו שב הרוח. וכל

חושן משפט

מה שנותנין לעניים נותנין לה' ויתברך, כפיכחול, כמו שכתוב: "מלוה ה' חונן דל וכו'". נמצא שבזה שמקמינן מצוות המתנות מן התבואה בזה קרימינן ומעלין כל התבואה לה' ויתברך שהוא פלו אחד פלו טוב על ידי שנותנין לו חלקו שצוה לתן חלקו לכהן וכו' ולעני כנ"ל:

וזהו בחינת מעשר מן המעשר, שהוא בסוד מאה ברכות בכל יום, כמובא, שהוא בחינת התפלה שכלולה מכל המאה ברכות, שהוא בחינת "ויזרע יצחק בארץ ההיא וימצא בשנה ההיא מאה שערים ויברכהו ה'" כידוע. שכל זה הוא כדי לחזר ולכלל באחד על ידי שנקלליו עשר מעשר עד מאה עד שנקלליו באחד, שהוא סוד מעשר מן המעשר, דהינו אחד ממאה שנותנין לכהן. ועל כן כל אלו התקונים של תרומות ומעשרות ומתנות עניים תקוני השדה הקדושה נעשין בכל שנה ושנה, כמו שכתוב: "עשר תעשר את כל תבואת ורעה היצא השדה בכל שנה". כי תבואת ורעה היצא השדה בכל שנה ושנה. כי עקר תקון השדה, דהינו שתהיה נכללת באחד, זה צריכין לעשות בכל שנה ושנה שכלולה מ"ב חדשים שבהם חוזרים הגלגלים בחינת י"ב גבולי אלכסון וחוזרין ושבין ונקלליו ועולין בשרשם שהוא פלו אחד פלו טוב כנ"ל, שעל ידי זה נתבטליו כל המצרים והדינים הנאחזין מבחינת הגבולים והמצמוצים כנ"ל:

וגלגלם וסבובם ומרוצתם הכל הוא לשוב ולהכלל בשרשם, שהוא פלו אחד, שהכל רצים ושובים ומתגלגלים וחוזרים לשם. ועל כן בכל שנה ושנה נעשה תקון השדה כנ"ל, כי בכל י"ב חדשי השנה חוזרים כל הגלגלים, שהם בחינת י"ב מזלות, שזהו בחינת תקופת השנה שחוזרים ועולים ונקלליו כל הי"ב גבולי אלכסון, שהם בחינת י"ב חדשים, י"ב מזלות, נכללים בשרשם בנקדה הפנימית בבחינת פלו אחד פלו טוב, שזהו בחינת תקון השדה שהוא תקון הנשמות הגדלים שם שהם צמח השדה, כי עקר תקונם על ידי שנקלל הכל בבחינת פלו אחד פלו טוב, שזה התקון נעשה בכל שנה ושנה כנ"ל:

ד וזהו בחינת "עשר תעשר את כל תבואת ורעה היצא השדה שנה שנה". כי התבואה היוצא בכל שנה ושנה, בכל שנה דיקא כנ"ל צריכין לתקנה שתהיה נכללת בבחינת פלו אחד שהוא תקון השדה כנ"ל ועל כן צריכין לתן תרומות ומעשרות ומתנות עניים מהתבואה. כי על ידי שנותנין מהתבואה לפתנים וללויים ולעניים כמו שצוהה התורה, על ידי זה קרימינן כל התבואה ונקללת בשרשה בכל אחד. כי החלק שנותנין לכהנים וכו' ולעניים הם חלק ה' ויתברך כאלו נותנין לו ויתברך, כי פתנים משלחו גבות קא וכו', כמו שכתוב: "אני חלקך ונחלתך בתוך בני ישראל". וכן כל

לקוטי הלכות

הלכות מצרנות ג

חושן משפט תקעט

ה ועל פן יעקב אבינו שזכה להוליד י"ב שבטאים בקדושה, כי מפתח היתה שלמה בלי פסול, על פן זכה לנחלה בלי מצרים, כי נתבטלו כל המצרים והדינים על ידי שזכה להקנים כל הי"ב גבולים לפנים בבחינת פלו אחד, כי אורייתא וישראל וקדשא ברוד הוא פלא חר:

ו וזהו בחינת שבת שאז נכללין בבחינת פלו אחד, כי שבת מעין עולם הבא שאז יהיה ה' אחד ושמו אחד, שהוא פלו אחד פלו טוב. כמו שמובא שם בהתורה הנ"ל. וכמו שאיתא בזהר הקדוש, רוא דשבת איהי שבת דאתאחדת ברוא דאחד וכו', על פן צריכין לסדר בשבת י"ב לחמים בבית המקדש כדי שיהיו נכללין כל הי"ב גבולים וכו' בבחינת פלו אחד פנ"ל, ועל פן אמרו רבותינו ז"ל, כל המענג את השבת נותנין לו נחלה בלי מצרים, הינו פנ"ל:

ו וזהו בחינת יאר צייט שבכל שנה ושנה צריכין לעסק בתקון הנשמות של השדה, כי תקון השדה געשח בכל שנה ושנה פנ"ל:

וזהו בחינת התענית שמתענגין בכל שנה ושנה ביום היאר צייט, כי תענית הוא בחינת שפותמין עיניו מחיזו דהאי עלמא, שעל ידי זה נכללין בהתכלית שהוא עולם הבא שפלו אחד פלו טוב שאין בו אכילה ושתיה וכמבאר בהתורה הנ"ל. שאי אפשר לכלל בהתכלית כי אם

על ידי שפותמין עיניו מחיזו דהאי עלמא, דהינו לפרש עצמו לנמרי מפל תאוות עולם הזה והכליו, שזהו בחינת התענית שפורשין עצמן מאכילה ושתיה, מתאוות עולם הזה, בשביל להכליל נשמת המת בהתכלית שהוא פלו אחד וכו', שהוא תקון הנשמות הגדלים בהשדה שאי אפשר לזכות לזה כי אם על ידי סתימו דעיניו מחיזו דהאי עלמא פנ"ל, שזהו בחינת תענית פנ"ל:

ח וזהו הקדיש שאומרים כל השנה ראשונה וכן ביום שמת בו

אביו ואמו. כי קדיש הוא למעלה מכל הקדשות פלן, כמו שאיתא בזהר הקדוש וזכין על ידי אמירת קדיש בפנייה להכליל בבחינת פלו אחד פלו טוב, שהוא תקון התפלה, תקון השדה פנ"ל, כי עקר תקון התפלה הוא שתהיה כל התפלה נכללת באחד עד שאפלו בשעומד בסוף התבה האחרונה של התפלה עדן יהיה עומד בתחלת תבה הראשונה של התפלה וכו', כמבאר שם היטב בהתורה הקדושה הנ"ל. וזהו בחינת קדיש, כי כל התבות של התפלה שהם ברכות והודאות לשמו הגדול ותקדוש צריכין לכוללם באחד, שהוא התכלית, ששם הוא למעלה מכל הברכות וההודאות, ששם פלו אחד בחינת ויברכו שם כבודך ומרומם על כל ברכה ותהלה. וזהו בחינת הקדיש שהוא לעלא מן כל ברכתא ושרתא ותשבחתא ונחמתא דאמירין בעלמא, ולעלא מן כל

י ועל בן עקר פנינת הקדיש להמתיק ולכבול כל המחזין דקמנות שהם הדינים. פי על ידי שמוסתכלין על התכלית נתבטלון כל הדינים והיסורין, כמו שמבאר שם בהתורה הנ"ל. ועל בן פתוב בזהר הקדוש שהקדיש מתברר כל גזיון דפרולא וכו', כי נתבטלון כל הדינים על ידי שנקללון בבחינת בלו אהד שנהו בחינת הקדיש כנ"ל ועל בן אומרים קדיש על אביו ואמו, פי על ידי הקדיש נכלל נשמתם בבחינת בלו אהד, שנהו עקר תקון הנשמות, תקון השדה כנ"ל:

יא וזהו בחינת הנר שמדליקין ביום היאר צייט, פי כל תקוני הנשמה הוא על ידי בטול אל התכלית כנ"ל, שנהו בחינת התענית והקדיש כנ"ל על בן מדליקין הנר, פי הנר נדלק ומאיר מאור היריחה והתנוצצות של הרשימו של הבטול שמאור היריחה הנה נמשך הארת התורה שנקראת נר ואור, כמו שכתוב: "פי נר מצוה ותורה אור". הינו בחינת אור היריחה של הרשימו מן הבטול כנ"ל שמשם נמשך התורה, כמבאר היטב בהתורה הנ"ל. וזהו בחינת הנר הנ"ל של היאר צייט שמאור מאור היריחה הנ"ל. וזהו בחינת נר של תפלה, פי בשעת התפלה צריכין להכלל ולהתבטל בהתכלית כנ"ל ומשם מאור הנר של התפלה מאור היריחה הנ"ל:

יב וזהו בחינת גרות של יום הכפורים שמדליק כל אהד נר ביום

הברכות הוא בלו אהד בלו טוב. ועל בן אומרים הקדיש בשעת התפלה, פי עקר תקון התפלה כדי שתהיה התפלה פלה נכללת באהד כנ"ל, על בן צריכין לומר קדיש, שהוא למעלה על כל הקדשות ועל כל הברכות של התפלות, בחינת לעלא מן כל ברכתא וכו' כנ"ל. ועל ידי זה עולין לשרש התפלה, שהוא למעלה מן התפלה, שהוא בחינת בלו אהד בלו טוב, ואז נכללת התפלה בשרשה בבחינת התכלית שבלו טוב בלו אהד, שנהו עקר תקון התפלה כנ"ל:

ט וזה שמבאר בפנינת שעל ידי הקדיש עולין מעולם לעולם, שפשביל זה אומרין קדיש בין תפלת העשיה לתפלת יצירה כדי להכלל עשיה ביצירה וכן בין יצירה לבריאה, פי הקדיש הוא העמוד שבין עולם לעולם שעל ידי זה נכלל עולם התחתון בעולם שלמעלה ממנו הינו כנ"ל, פי פליות העולמות שיהיה עולה ונכלל התחתון למעלה בעולם העליון זה אי אפשר כי אם על ידי שנקללון בהתכלית שבלו אהד בלו טוב ושם כל העולמות אהד ועל ידי זה יכול עולם התחתון להכלל בעליון ועל בן עושין זאת על ידי הקדיש, פי על ידי הקדיש נכללון בהתכלית שהוא לעלא מן כל ברכתא וכו' כנ"ל, שעל ידי זה עולה ונכלל הכל באהד. ועל ידי זה עולה ונכלל התחתון בעליון כנ"ל:

לקוטי הלכות

הלכות מצרנות ג

חושן משפט תקפא

אָנוּ מִיְהוּדִים וְכוּלָּלִים עַל יְדֵי זֶה כָּל
הַתּוֹפְלוֹת בְּאַחַד, שְׁזוּהוּ בְּחֵינֵת הַפְּלֵת
נְעִילָה כִּנ"ל:

וְזוּהוּ שְׂאוּמְרִים אַחַר כֵּד: "ה' הוּא
הָאֱלֹהִים", כִּי ה' הוּא הָאֱלֹהִים
זֶהוּ בְּחֵינֵת עֲלֵמָא דְאַתִּי שְׁהוּא שֵׁם מְלֵא
כִּידוּעַ, כִּי עוֹלָם הֵבֵא הוּא בְּחֵינֵת כִּלּוֹ
אַחַד כִּלּוֹ טוֹב, בְּחֵינֵת ה' הוּא הָאֱלֹהִים,
הֵינּוּ שְׂרָחֲמִים וְדִין הַכֹּל אַחַד, כִּי
נִתְבַּטְּלוּ וְנִמְתַּקֵּן כֹּל הַדֵּינִים, כִּי כִלּוֹ
אַחַד כִּלּוֹ טוֹב כִּנ"ל:

וְעַל כֵּן מְדַלְקִין גְּרוֹת בְּיוֹם הַכַּפּוּרִים כֹּל
אַחַד וְאַחַד, לְהוֹרֹת שְׂאוֹ נִכְלָל כֹּל
אַחַד בְּעֲלֵמָא דְאַתִּי שְׁהוּא הַתְּכֵלֵת שְׁכִלּוֹ
אַחַד כִּלּוֹ טוֹב, שְׁעַל יְדֵי אוֹר הַזְּרִיחָה שֶׁל
הַכִּטּוּל הֵיזָה מֵאִיר הַגֵּר כִּנ"ל:

יג וְעַל כֵּן בְּיוֹם הַכַּפּוּרִים נִתְּנָה הַתּוֹרָה,
כִּי הַלּוּחֹת הַאֲחֵרוֹנוֹת נִתְּנּוּ בְּיוֹם
הַכַּפּוּרִים, כִּי הַתּוֹרָה נִמְשַׁכֶּת מֵאוֹר
הַכִּטּוּל אֶל הַתְּכֵלֵת כִּנ"ל שְׁהוּא בְּחֵינֵת
יוֹם הַכַּפּוּרִים כִּנ"ל וְעַל כֵּן אִזּוֹ מוֹחֲלִין כֹּל
הַעוֹנוֹת, שְׁהוּא בְּחֵינֵת כִּטּוּל כֹּל הַיְסוּרִין
שְׁבַעֲעוֹלָם, כִּי אִין יְסוּרִין בְּלֵא חֵטָא וְאִין
בְּיוֹם הַכַּפּוּרִים נִכְלָלִין בְּהַתְּכֵלֵת שְׁכִלּוֹ
טוֹב כִּלּוֹ אַחַד, שְׁשֵׁם נִתְבַּטְּלוּ כֹּל
הַעוֹנוֹת וְכָל הַיְסוּרִין, כִּי אִין שֵׁם שׁוֹם דִּין
כִּלּוֹ, כִּי כִלּוֹ אַחַד כִּלּוֹ טוֹב, אִמֵּן וְאִמֵּן:

יד וְשִׁנֵּי הַלּוּחֹת הֵם כְּלוּלִים מִי"ב
שְׁכֵמִים, כִּי הַלּוּחֹת אֲרָפָן
וְאִין וְרַחֲבָן וְאִין (כִּסּוּ שְׁמֵי רַבּוּתֵנוּ וְלֵב כְּבֵא בְּרַחֲבָן

הַכַּפּוּרִים, כִּי אִזּוֹ בְּיוֹם הַכַּפּוּרִים הוּא עֶקֶר
שְׁלֵמוֹת הַתּוֹפְלָה שְׁנִכְלָלֵת כִּכְלוֹ אַחַד
שְׁהוּא הַתְּכֵלֵת, שְׁהוּא בְּחֵינֵת עוֹלָם
הֵבֵא, כִּי יוֹם הַכַּפּוּרִים הוּא בְּחֵינֵת עוֹלָם
הֵבֵא שְׂאִין כּוֹ אֵכִילָה וְשִׁתְיָה כִּידוּעַ, כִּי
אִזּוֹ אִנּוּ סוֹתְמִין עֵינֵינוּ מִחִזּוֹ דְהָאִי עֲלֵמָא,
כִּי מִתְעַנֵּין מִחֻשָּׁה עֵנּוּיִים וּפּוֹרְשִׁין עֲצֻמֵּן
מִכָּל תּוֹאוֹת עוֹלָם הֵזָה וְעוֹסְקִין רַק
בְּתַפְלָה שְׁהוּא לְמַעְלָה מִן הַכֹּל. וְעַל כֵּן
אִזּוֹ בְּיוֹם הַכַּפּוּרִים נִכְלָלֵת הַתּוֹפְלָה
בְּתַכְלִית הַשְּׁלֵמוֹת בְּבְחֵינֵת כִּלּוֹ אַחַד וְעַל
כֵּן אִזּוֹ נִשְׁלֵמוֹת הַתּוֹפְלָה בְּיוֹתֵר מִכָּל הַשָּׁנָה,
כִּי מוֹתְפַלְּטִין אִזּוֹ חֲמוֹשׁ תּוֹפְלוֹת, כִּי אִזּוֹ
נִכְלָלֵת הַתּוֹפְלָה בְּאַחַד שְׁהוּא בְּחֵינֵת עוֹלָם
הֵבֵא שְׁזוּהוּ עֶקֶר שְׁלֵמוֹת הַתּוֹפְלָה כִּנ"ל
וְזוּהוּ בְּחֵינֵת תּוֹפְלָת נְעִילָה שְׁמִתְפַלְּטִין בְּיוֹם
הַכַּפּוּרִים וּבְיוֹם הַתְּעַנּוּת, כִּי בְּיוֹם
הַכַּפּוּרִים וּבְיוֹם הַתְּעַנּוּת שְׂאִין סוֹתְמִין
עֵינֵיהֶם מִחִזּוֹ דְהָאִי עֲלֵמָא שְׁעַל יְדֵי זֶה
נִכְלָלִין בְּהַתְּכֵלֵת שְׁכִלּוֹ אַחַד כִּנ"ל, שְׁעַל
יְדֵי זֶה נִכְלָלֵת הַתּוֹפְלָה בְּאַחַד, שְׁזוּהוּ עֶקֶר
תּוֹקֵן הַתּוֹפְלָה כִּנ"ל. עַל כֵּן מוֹתְפַלְּטִין אִזּוֹ
הַפְּלֵת נְעִילָה שְׁהוּא בְּחֵינֵת שְׁנוּעֵלִין
וְסוֹגְרִין כֹּל הַתּוֹפְלוֹת יַחַד וְכוּלָּלִין אוֹתָן
בְּאַחַד עַד שְׁכָּל הַתּוֹבוֹת שֶׁל כֹּל הַתּוֹפְלוֹת
נְעוּלִים וְסוֹגְרִים יַחַד וְאִפְלוּ כְּשִׁעוּמְדִים
בְּסוֹף הַתּוֹפְלָה עֲדוּן עוֹמְדִים בְּתַחֲלַת
הַתּוֹפְלָה, כִּי הַכֹּל נְעוּל וְסוֹגֵר בְּיַחַד, כִּי
כִלּוֹ אַחַד כִּנ"ל:

וְעַל כֵּן אַחַר נְעִילָה אוֹמְרִים "שְׁמַע
יִשְׂרָאֵל ה' אֱלֹהֵינוּ ה' אַחַד", כִּי

דף קפ"א

חושן משפט

ומדבקין עצמן לה' ויתברך ומוסרין נפשם
לגמרי בשבילו ויתברך ועל ידי זה נכללין
באחד שהוא בחינת התכלית שכלו טוב,
כי אי אפשר להסתפל על התכלית כי
אם על ידי סתימת עינים מהאי עלמא,
שזהו בחינת מסירת נפש כנ"ל:

מזו נזקק שאמרו רבותינו ז"ל: 'כל העונה
אמן והוא שמה רבא בכל פחו
מוחלין לו כל עוונותיו', כי על ידי עניית
אמן והוא שמה רבא בכונה נכלל לעלא
מן כל ברכתא שהוא התכלית שכלו אחד
כלו טוב, ששם אין שום אחיזת דין ועוון
כלל, רק הכל נמחל שם, כי משם
מבחינת התכלית בחינת עולם הבא משם
עקר מחילת עוונות, כי זהו בחינת יום
הכפורים שהוא בחינת עולם הבא כלו
טוב כלו אחד שמוחלין אז העוונות על
ידי שנכללין אז שם כנ"ל:

וזהו בחינת 'כל המענג את השבת
מוחלין לו עוונותיו'. כי על ידי
שמירת שבת נכללין גם כן בהתכלית
הזו שזהו בחינת נחלה בלי מצרים
וכנ"ל, ועל כן מוחלין לו כל עוונותיו
כנ"ל:

יו נזקק בחינת י"ב תבות שבפרשת שמע
וברקד שם כבוד מלכותו לעולם
ועד כנגד י"ב גבולי אלכסון בחינת י"ב
שבתים וכל בחינת י"ב הנ"ל שצריכין
לכוללן באחד, שזהו בחינת קריאת
שמע כנ"ל:

י"ב. נמצא, ששני הלוחות ארזן י"ב והם
כלולים ונמשכים מאוד הנפול הנ"ל
שהוא כלו אחד שכל זה הוא בחינת י"ב
שבתים, י"ב גבולי אלכסון שכלולים
באחד, שזהו עקר תקון כל העולמות
והנשמות כנ"ל. וזהו בחינת שמים עשרה
אבני יעקב שנכללו באבן אחד, כי יעקב
זכה לנחלה בלי מצרים וגבולים, כי נכללו
כל הי"ב גבולים, כל הי"ב שבתים באחד,
בחינת "שמע ישראל ה' אלהינו ה' אחד"
שאמרו הי"ב שבתים ליעקב בשעת
הסתלקותו, בשם שאין בלבד אלא אחד
כך אין בלבנו אלא אחד (כמו שאמרו רבותנו
ז"ל, הינו כנ"ל אף על פי שאנו י"ב
שבתים שהם בחינת י"ב גבולים י"ב
נשקאות התפלה וכו'), אף על פי כן הכל
אחד, כי אין בלבנו אלא אחד, כי אנו
מסתכלים רק על התכלית ששם הכל
אחד כנ"ל:

מזו נזקק שאומרים קריאת שמע קדם
התפלה כדי לכלל התפלה
באחד שהוא עקר תקון התפלה כנ"ל:

וזהו בחינת סתימת עינים בשעת קריאת
שמע, כי אי אפשר להסתפל על
התכלית, הינו לכלל באחד כי אם על ידי
סתימת עינים מחיוו דהאי עלמא לגמרי
כנ"ל ועל כן צריכין למסור נפשו על קדוש
ה' בשעת אמירת אחד, כי מסירת נפש
זהו בחינת סתימת עינים מחיוו דהאי
עלמא שמסתלקין מזה העולם לגמרי

לקוטי הלכות

הלכות מצרנות ד

חושן משפט תקפו

הלכה ד

דף קפ"ו

על-פי התורה הנ"ל בהלכות חלקת שתפות הלכה ה', ובאר ענין מצרנות, שבעל המצר קודם לקנות השדה הסמוכה לגבולו, משום "ועשית הישר והטוב" (דברים ו), כמו שאמרו רבותינו ז"ל:

א כי מבאר בהתורה הנ"ל שעקר קיום הארבעה יסודות הוא על ידי יסוד הפשוט שהוא בחינת הצדיק יסוד עולם, שהוא בחינת הנהר היצא מעדן להשקות את הגן ומשם יפרד והיה לארבעה ראשים שהם הארבעה יסודות וכו', ענין שם, וכמוכא מזה לעיל, ענין שם:

ב כי עקר התהוות של כל העולם ומלואו הוא מהארבעה יסודות אש רוח מים עפר, כי ה' יתברך ברא הארבעה יסודות ומתם הרפיב והמיוג כל העולם ומלואו, שהם דומים צומח חי מדבר, שבכל אחד מערכים כל הארבעה יסודות רק שבדומם העקר הוא בחינת עפר ובו כלולים השאר. והצומח עקרו בבחינת מים וכו', אבל כל אחד בלול מבלם פמוכא כל זה בספרים, ועקר קיום כל הדברים שנתהוו מהארבעה יסודות הוא על ידי סדר ההרפבה שנתמזגו ונרקבו במזג השנה כפי הראוי לאותו הדבר, כי הארבעה יסודות כל אחד ואחד משנה הרבה מחברו, כי העפר משנה מאד מרוח ואויר, ואש ממים וכן

בלם, רק ה' יתברך בחכמתו הנפלאה בראם בחכמה פזאת שייכלו להתערב ולהתמזג זה עם זה עד שיתנהג מהם כל הדברים שבעולם ויתקיימו ויהיו כל זמן קיימם עד שיגיע הזמן שייכלו ואז חוזרין ומתפרדין הארבעה יסודות כל אחד למקומו, שזהו עקר בחינת המיתה והכליון ובהפסד של כל הדברים פדוע.

ועל כן ברא ה' יתברך בחות ממצעים בין הארבעה יסודות כדי שייכלו להתמזג זה עם זה, כי עפר קר ויבש ומים שפמוד לו הוא קר ולח ויש לו שיכות עם העפר על ידי ששניהם קרים וכן מים הוא קר ולח ורוח לח וחס וכו', כמבאר בספרים. ומצא, שעקר קיום כל הדברים שבעולם שנתהוו מהארבעה יסודות עקר קיימם על ידי החבור וההרפבה שלהם כשהם במזגים במזג השנה כפי הראוי לאותו הדבר. על כן עקר קיום כל העולם ומלואו הוא על ידי בחינת היסוד הפשוט שהוא הצדיק יסוד עולם, כי הוא מתייח ומקיים בלם, כי למזגו נמשכין בלם והוא מתברר ומרביבם וממזגם יחד במזג השנה ועושה שלום ביניהם שעל ידי זה עקר קיום כל הדברים כנ"ל. כי מחמת שהוא בבחינת יסוד הפשוט, שהוא פשוט בתכלית הפשימות בלי שום שנוי כלל, על כן הוא יכול לחבר בלם ולכלולם יחד למזגם במזג השנה ולעשות שלום ביניהם, אף על פי שהם משנים מאד כל אחד מחברו וכתותם מהפכים זה מזה,

אף על פי כי מאחר שבאמת כל בחותם המשנים נמשכין מוסוד הפשוט שאין בו שום שנוי, ושם שרש כל הארבעה יסודות עם כל בחותם, על כן הוא מאיר בהם וממשיך בהם כח פשיטותו. ועל ידי זה עושה שלום ביניהם וממזגם במזג השווה שזה עקר קיום כל הדברים שבעולם, כי כל זמן שהארבעה יסודות מתברים יחד באיזה דבר ומתנהגים במזג השווה אזי יש קיום וחיית לאותו הדבר, אבל בשנתבלבל הסדר שביניהם ומתגבר יסוד אחד על הברו מזה נפסדים ונתקלקלים ונכלים, כי הפליון הוא פרוד הארבעה יסודות וכנ"ל. ועל כן כל החולאת שבאדם בא על ידי מחלקת הארבעה יסודות שאין מתנהגים במזג השווה חס ושלום, ומתגבר יסוד אחד על הברו פדוע וכמוכא מזה בדברי אדוננו מורנו ורבנו ז"ל:

ג נמצא, שעקר קיום כל הדברים שבעולם הוא על ידי השלום שנעשה על ידי הצדיק יסוד עולם שהוא בחינת ברית שלום שהוא בחינת יסוד הפשוט וכנ"ל ועל כן לא מצא הקדוש ברוך הוא כלי מחזיק ברכה לישראל אלא השלום. כי אפלו בגשמיות עקר קיום כל הדברים שנתהו מארבעה יסודות הוא על ידי השלום, דהינו על ידי שמתנהגים היסודות במזג השווה ואין אחד יוצא חוץ לכולו ואינו מתגבר נגד הברו וזה נעשה על ידי הצדיק יסוד עולם

וכו' שעל ידו עקר השלום כנ"ל. מכל שכן ברוחניות לענין המדות הנמשכין מהארבעה יסודות וכל מדה בלולה מכלם וצריכין לדע איד להתנהג בכל מדה לברר הטוב ממנה ולבער הרע שבנדאי אי אפשר לדע איד להתנהג בכל המדות כי אם על ידי הצדיק האמת שהוא בחינת יסוד הפשוט, שהוא בחינת הנקיה היצא מעדן וכו', שהוא משקה את שאי אפשר לדע איד להתנהג בכל המדות שהם כלל כל התורה אשר היא חיינו וחיית כל הדברים שבעולם כי אם על ידי הצדיק יסוד עולם, שהוא יסוד כל המדות הנמשכין מארבעה יסודות, שהוא יודע למזגם ולתבנם ולעשות שלום ביניהם לברר מכל מדה ומדה הטוב מהם ולהתנהג בהם במזג השווה, הכל בעתו ובזמנו באופן שיתקנם ויחיה חיים אמתיים על פי התורה, שזה עקר החיות של כל העולמות שכלולים מארבעה יסודות. כי גם העולמות העליונים הם בבחינת הארבעה יסודות שהם בחינת ארבע אותיות השם, פמוכא בפתכים שארבעה עולמות אבי"ע (אצילות בראה, צורה עשה) הם בחינת שרש הארבעה יסודות ששרשם ארבע אותיות השם, ענין שם. על כן צריכין לבקש ולהתפלל ולהתחנן הרבה לפני ה' ותברך שנוכח להתקרב להראש בית האמת, כי העולם בכלל הוא כמו בית שעקר קיומו בשיש לו ראש, דהינו

לקוטי הלכות

הלכות מצרנות ד

חושן משפט תקפה

ראש בית בחינת בעל הבית כדי שיהיה הבית וכל אשר בו פראוי לסדר הכל על מקומו הראוי ולהשיגה על תקון הבית וכל אשר בו. וכן כל אדם בפרטיות הוא בחינת עולם קטן, בחינת בית, וצריך שיהיה לו ראש, בחינת בעל הבית שיהיה אותו פראוי בנשמיות וברוחניות, שידע להנהיג כל הארבעה יסודות שמהם כל המדות, להנהיג ולסדר הכל פראוי במנוח השנה, באפן שיתנהג הכל על פי התורה אשר היא חיינו, אשר על ידי זה מתקמים הכל וכנ"ל. ועל פן שנאוי המחלקת מאד, בפרט בשחולקין חס ושלום, על צדיק האמת וכשרי הדור, כי כפי המחלקת שחולק אחד עם חברו פן נעשה פרוד בין הארבעה יסודות, כי נתקלקל השלום שביניהם על ידי שנתעורר מחלקת בין בני אדם, כי כל אדם ואדם יש לו אחיזה באות מיוחד ובמדה מתדת וביסוד פרטי אף על פי שכל אדם כלול מכל הארבעה יסודות ומכל המדות, אף על פי כן עקר אחיותו ביסוד פרטי ובמדה מתדת. ועל פן יש שנויים גדולים במבועי בני אדם ובמדותיהם, כי זה כנגד חברו בחינת אש, וחברו בחינת מים כנגדו, וצריכין שיהיה שלום ביניהם, כי עקר השלום הוא בין שני הפכים (כמו שכתב ארזנו מרטו והבנו ז"ל במקום אחר). אבל כשנתעורר חס ושלום, מחלקת ביניהם או נתעורר מחלקת בשרשי היסודות שהם נאחזין בהם.

וכשנעשה מחלקת בין היסודות, מזה באין חס ושלום, כל התרנגות וכל החולאת חס ושלום, וכו', רחמנא לצלן, כי הכל כפי פרוד הארבעה יסודות חס ושלום, כי כשאין הארבעה יסודות מתנהגין במנוח השנה חס ושלום, או הם מצרים זה לזה וכל אחד ואחד נעשה מצר לחברו, כי מתגבר האש כנגד המים והמים נגד האש וכן השאר. ומזה כל התרנגות וכל הצרות חס ושלום:

וזה בחינת חרפן בית המקדש שהתגברו מאורי אש כנגד מאורי אור והחריבו את הבית המקדש והכל על ידי שפגמו בהארבעה יסודות במדותיהם ותאוותיהם הרעות והעקר על ידי המחלקת, ובפרט שחלקו על צדיקי אמת. וכמו שאמרו רבותינו ז"ל (שבת קט): לא תרבה ירושלים עד שהשוו בה קטן וגדול וכו' תלמידי חכמים וכו'. ונח אפרו שעקר חרפן בית שני היה על ידי שנאת חנם, כי על ידי שנאה ומחלקת, בפרט בשחולקין על צדיקי אמת שמהם עקר החבור וההרבה של הארבעה יסודות שזה עקר קיום הכל כנ"ל, וכשחולקין עליהם או נעשה מחלקת בין הארבעה יסודות ואזו מצרים זה לזה ומזה באים כל התרנגות חס ושלום, ועל ידי זה נחרב הבית המקדש בחינת ויצת אש בציון ותאכל יסותיה, כמובא בהתורה הנ"ל. כי הבית המקדש בחינת עינים, בחינת כלליות הארבעה יסודות שצריכין

יסודות ומתנבירין זה כנגד זה. והעקר על ידי שחולקין על הצדיק הראש בית שהוא בחינת מאורי אור שאו מתנבירין חס ושלום, מאורי אש שהוא פגם וקלקול הארבעה יסודות שהם בחינת עינים שנהו בחינת עשו וישמעאל שהם מצרי הקדשה שהם בחינת עניני דמכסין על עינין שהם החריבו את הבית המקדש, כי עקר החרבן על ידי זה כנ"ל:

ועל כן אמרו רבותינו ז"ל: 'כל המענג את השבת נותנין לו נחלה בלי מצרים'. כי שבת הוא בחינת הצדיק הראש בית, כמבאר שם בהתורה הנ"ל ועל כן על ידי שבת נתבטלין המצרים, כי על ידי הצדיק הראש בית בחינת שבת, נמשך היסוד הפשוט שעושה שלום בין כל הארבעה יסודות שיתנהגו כמנוג השנה, ולא יהיו מצרים זה לזה וכנ"ל. וכפי בטול המצרים שבין הארבעה יסודות כמו כן נתבטלין המצרים של גבולי הקדשה ונתבטלין כלם להרחיב גבול הקדשה להגדיל שם ה' שהוא שרש הארבעה יסודות כמו שיתנה לעתיד שאו יתקיים:

"וּפְרִצְתָּ יְמָה וְקָדְמָה וְצִפּוֹנָה וְנִגְבָּה" שהוא בחינת נחלת יעקב ששמר את השבת שהיא בלי מצרים, כי ארבע רוחות העולם הם בחינת ארבעה יסודות ששרשם ארבע אותיות השם כידוע וכשמחננין הארבעה יסודות על ידי הצדיק האמת שהוא בחינת שבת,

לקבל חיות מהראש בית שאיר הראש להבית, דהינו שהצדיק שהוא בחינת הראש שהוא בחינת מאורי אור איר להבית המקדש, שהוא בחינת כלל הארבעה יסודות ואז הבית על מכונו וכל העולם ומלואו מתנהג בשלום כראוי וכסדר, אבל כשחלקו זה על זה ובפרט שחלקו על הראש כמו שכתוב: "ויהיו מלעבים במלאכי אלקים וכו'". על ידי זה נתרסק ונתעלם הראש מהבית ולא נמשך השפעת הנהר היוצא מעדן, שהוא בחינת יסוד הפשוט לתוך הארבעה ראשים ואז נעשה מחלוקת בין הארבעה יסודות ונעשים מצרים זה לזה ומתנבירין כל אחד על חברו ומזה נהרב הבית המקדש ומזה באים כל החרבנות וכל החרות חס ושלום, כנ"ל. וזה בחינת "כל רדפיה השיגוה בין המצרים", בין המצרים' דיקא, כי על ידי המצרים, דהינו שלא הנה שלום בין הארבעה יסודות ונעשים מצרים זה לזה על ידי כל רדפיה השיגוה, כי מזה היה עקר החרבן כנ"ל, כי אז התנבירו עניני דמכסין על עינין שהם עשו וישמעאל שהם עקרי מצרי הקדשה. ועל כן אדום שהוא העקר, והגלות הארץ הנה נקרא על שמו, על כן הוא עומד על המצר של ארץ ישראל, כי הוא עקר המצר של הקדשה שהוא בחינת קדשת ארץ ישראל. והתנבירותו חס ושלום, כשנעשה מחלוקת חס ושלום, ונעשין מצרים בין הארבעה

לקוטי הַלְכוֹת

הלכות מצרנות ד

חושן משפט תקפו

דהיגו שזוכין למהר ולקדש את עצמו
 פראוי בכל המדות והתאוות הנמשכין
 מהארבעה יסודות או הוא מושל בכל
 הארבע רוחות שהם בחינת ארבעה
 יסודות, כי אין לו שום מצר ומונע, כי
 זכה לשלום על ידי הראש בית שעושה
 שלום בין הכל בין כל הארבעה יסודות
 שכוללים העולם ומלואו וכנ"ל:

ד ועל פן הוהירו רבותינו ז"ל על דינא
 דבר מצרא, שלא לקנות שדה
 על מצר חברו אם חברו רוצה בה, כי
 צריכין להשתדל בכל כחו למעט המצרים
 כדי להרחיב גבול הקדשה, כי כל מה
 שמתרחב הגבול של כל אחד מישראל
 ונתמעט המצר כמו כן נתמעט המצר
 שבין הארבעה יסודות ונמשך שלום
 ביניהם, דהיגו שנמשך עליהם הארת
 היסוד הפשוט שהוא הראש בית, שעל
 ידי זה עקר חיות וקיום כל העולם ומלואו
 בגשמיית וברוחנית וכנ"ל:

ה ועל פן כבש משה רבנו בעצמו ארץ
 סיחון ועוג אף על פי ששאר
 ארץ ישראל לא כבש, כי ארץ סיחון ועוג
 עומד על המצר של ארץ ישראל, וזה
 עקר תקף המלחמה לכבש המצר ואז
 מפילא כובשין ארץ ישראל, ועל פן
 באמת לא אבה סיחון ועוג להעבירם
 בארצו, כי אמר, כל עצמי איני עומד כאן
 כי אם בשביל לשמר הגבול וכו', כמו
 שפרש רש"י שם, היגו כי כל השלשים
 ואחד מלכים של ארץ ישראל שכרו

אותם שיעמדו על הגבול מחמת שסיוחן
 ועוג היו קלפות קשות ועצמות מאד
 ועמדו על הגבול והמצר של ארץ ישראל
 כדי שלא יוכלו ישראל לכנס לארץ,
 ומעצם פחם לא היה מי שיוכל לכבשם
 כי אם משה רבנו בעצמו בחייו ואז בקל
 כבש יהושע את כל ארץ ישראל, כי עקר
 המלחמה לבטל המצר וכנ"ל. ועל פן
 רצה משה לעבר דרך ארץ אדום, כי רצה
 לבטל עקר המצר הגדול שהוא אדום,
 שהקלפה שלו קשה מכלם וראה שעקר
 חרפן בית המקדש ואריכות הגלות יהיה
 על ידו ורצה לבטלו, אבל ה' ותברך
 הוהירו: "כי לא אמן לך מארצו עד מברך
 פה רגל". וכל זה גרמו ישראל
 בעוונותיהם על ידי שחלקו כמה פעמים
 על משה ואהרן במרגלים וכו', ואמרו:
 "נתנה ראש וכו'", ופגמו בבראש בית
 ומאז נגזר עליהם כביה לדורות כליל
 תשעה באב, שעל ידי זה לא היה להם
 פח לכבש מצר אדום, שאז היה
 מתבטלת הקלפה לגמרי. וכמו שפרש
 רש"י בפרשת דברים על פסוק "ונפן ונסע
 המדברה", אלו לא חטאו היו עוברים
 דרך הר שעיר לכנס לארץ וכו', וכן פרש
 רש"י מקדם על פסוק "פנו לכם", שנאמר
 בענין חטא המרגלים, כמבאר שם
 בפרשה וגם שם פרש רש"י וזה לשונו,
 אמרת להעביר אתכם דרך רחב ארץ
 אדום לצד צפון לכנס לארץ, קלקלתם
 וגרמתם לכם עיוב, כי העקר לבטל מצרי

כי כל פְּרִשֵׁת דְּבָרִים מְדַבֵּר מִה שֶׁנִּרְמֶז
 בְּעוֹנוֹתֵיהֶם לְסַבֵּב גְּבוּלֵי אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל
 וְלֹא יִכְלוּ לִכְנֹס בְּדֶרֶךְ הַיָּם דֶּרֶךְ אֶרֶץ
 אֲדוּם לְכַבֵּשׁ אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל וְכֵן זֶה מַחְמַת
 שֶׁבְּעוֹנוֹתֵיהֶם נִתְּנוּ פֶה לְעַקֵּר הַמְּצָרִים
 שֶׁל אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל שֶׁהוּא אֲדוּם וְעַמּוֹן
 וּמִזָּאב וְלֹא יִכְלוּ לְכַבֵּשׁ אֵילֵי הַמְּצָרִים, רַק
 הַצֵּרְכֵי לְסַבֵּב הַרְבֵּה עַד שֶׁבָּאוּ מִפְּנֵי
 לְאֶרֶץ סִיחֹן וְשֵׁם כְּבָשׁוּ הַמְּצָר בְּגִדְלַת כַּחוֹ
 שֶׁל מֹשֶׁה, עַזְו בְּפִרְשֵׁת דְּבָרִים שֶׁכֵּן
 הַפְּרָשָׁה מְדַבֵּר מִזֶּה, כִּי מִתְחִיל אֶחָד
 עֵשֶׂר יוֹם מֵחֵרֵב דֶּרֶךְ הַיָּם שְׁעִיר וְכוּ'
 וּמְדַבֵּר מֵעַנּוֹן זֶה שֶׁסָּבְבוּ גְבוּלֵי אֶרֶץ
 יִשְׂרָאֵל עַל יְדֵי שֶׁחִמְּאוּ בְּמִדְּבָרִים וְאָמְרוּ
 נִתְּנָה רֹאשׁ וְכוּ' וּמְדַבֵּר מִזֶּה בְּכָל הַסֵּדֶר
 כֵּן מִה שֶׁעָבַר בָּזֶה עַד שֶׁבָּאוּ לְאֶרֶץ סִיחֹן
 וְעוֹנֵי וְכִבְשׁוּם. וְכֵן זֶה גֵרֵם הַרְבֵּן בֵּית
 הַמִּקְדָּשׁ כִּנְ"ל, כִּי אִם לֹא הָיוּ חוֹמָאִים
 וְהָיוּ פּוֹכְשִׁים הַמְּצָר שֶׁל אֲדוּם וְעַמּוֹן
 וּמִזָּאב, לֹא הָיָה נִחְרַב הַבַּיִת הַמִּקְדָּשׁ
 וְכִנְ"ל. עַל כֵּן קוֹרֵין פְּרִשָׁה זֹאת בְּשֵׁם
 חוּזֵן סְמוּךְ לַתְּשֻׁעָה בָּאָב, כִּי עַקֵּר הַחֶרֶב
 הָיָה עַל יְדֵי שֶׁלֹּא כְּבָשׁוּ וְלֹא הִכְנִיעוּ אֵילֵי
 הַמְּצָרִים, בְּבַחֲנֵית "כָּל רִדְפֵיהֶם הַשְּׂגוּהָ בֵּין
 הַמְּצָרִים" כִּנְ"ל:

ח וְעַל כֵּן נִסְתַּלְקוּ מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן עַל גְּבוּלֵי
 אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, כִּי מַחְמַת עוֹנוֹת
 יִשְׂרָאֵל לֹא יִכְלוּ לִגְמֹר בְּתֵיבָהּ לְכַבֵּשׁ אֵילֵי
 הַמְּצָרִים, אֲבָל גְּדוּלִים צְדִיקִים בְּמִיתָתָם
 יוֹתֵר מִבְּתֵיבָהּ וְסוּף כֵּן סוּף יִכְבְּשׁוּ כֵּן
 אֵילֵי הַמְּצָרִים עַל יְדֵי שֶׁהֵם נִגְנוּוּ שֵׁם וְעַל

הַקְּדוּשָׁה, שֶׁהוּא מְצָר אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, אֲבָל
 מַחְמַת חִמְּאֵיהֶם לֹא יִכְלוּ לְכַבֵּשׁ וְלְכַמֵּל
 עַקֵּר הַמְּצָר שֶׁהוּא אֲדוּם רַק נִכְנְסוּ לְאֶרֶץ
 יִשְׂרָאֵל עַל יְדֵי שֶׁכְּבָשׁוּ הַמְּצָרִים שֶׁל
 סִיחֹן וְעוֹן וְגַם זֶה בְּגִדְלַת עֵצִים כַּחוֹ שֶׁל
 מֹשֶׁה וְכִנְ"ל:

ו וְזֶה שֶׁאֵינָא בְּמִדְּרַשׁ אֵיבָה (סוֹף פֶּרֶק א):
 חִמְּאוּ בְּרֹאשׁ וְלָקוּ בְּרֹאשׁ
 וּמִתְנַחֲמִים בְּרֹאשׁ וְכוּ', הֵינּוּ כִנְ"ל, כִּי עַקֵּר
 הַחִמְּאוּ וְהַחֶרֶב הָיָה עַל יְדֵי שֶׁנִּגְמְרוּ
 בְּהֹרֵאשׁ בֵּית וְאָמְרוּ נִתְּנָה רֹאשׁ וְנִשְׁוֵבָה
 מְצָרֵימָה, וְעַל יְדֵי זֶה נִרְמֶז כֵּן רֹאשׁ לְחֵלִי
 וְכֵן לְכַב דְּיוֹ וְכוּ', כִּי כֵן הַחֹלְאֵת וְכֵן
 הַדְּוִיִּים וְכֵן הַצִּדּוֹת רַחֲמָנָא לְצִלָּהּ, הַכֵּן
 עַל יְדֵי קְלִקוּל הָאֲרֻבָּעָה יְסוּדוֹת, עַל יְדֵי
 שֶׁאֵין בִּינֵיהֶם שְׁלוֹם, עַל יְדֵי שֶׁנִּגְמְרוּ
 בְּהֹרֵאשׁ בֵּית וְכִנְ"ל. וְעַל כֵּן עַקֵּר הַתְּתִימָה
 עַל יְדֵי הֹרֵאשׁ, שְׁנֵאמְרוּ: "וְעֵבֶר מִלְּכָם
 לְכַנְיָהֶם וְה' בְּרֹאשֵׁם". (עַן כֵּן זֶה בְּמִדְּרַשׁ שֵׁם).

וְה' בְּרֹאשֵׁם' דִּיקָא, זֶה בְּחִינַת "רֹאשׁ כִּי
 קָרָא ה' בְּשֵׁם בְּצִלָּא" הַמְּבָאָר בְּהַתּוֹרָה
 הַכִּנְ"ל, דְּהֵינּוּ כִּי ה' בְּשֵׁם הַצִּדִּיק, כִּי שְׂמוֹ
 מִשְׁתַּף בְּשֵׁמוֹ, עַן שֵׁם. וְהוּא 'וְה' בְּרֹאשֵׁם'
 שֶׁה' בְּתוֹךְ רֹאשֵׁם וּמִנְהֵיבָם, שֶׁהוּא הֹרֵאשׁ
 בֵּית, כִּי הֹרֵאשׁ בֵּית הָאֱמִתִּי בְּתוֹכֵי שְׂכִינַת
 ה' וְחֶרֶב בְּרִידָה הוּא, כִּי שְׂמוֹ מִשְׁתַּף
 בְּשֵׁמוֹ כִּנְ"ל. וְזֶה עַקֵּר הַתְּתִימָה שֶׁנִּשְׁוֵבָה
 לְרֹאשׁ בֵּית הָאֱמִתִּי שֶׁעַל יְדֵי וְתִתְקַן הַכֵּן
 כִּנְ"ל בְּמַהֲרָה בְּיַמֵּינוּ אָמֵן:

ז וְעַל כֵּן קוֹרֵין פְּרִשֵׁת דְּבָרִים תְּמִיד
 בְּשֵׁם חוּזֵן סְמוּךְ לַתְּשֻׁעָה בָּאָב,

לקוטי הלכות

הלכות מצרנות ד

חושן משפט תקפט

בן דקדקה התורה ובארה במיתת משה ואהרן שהיו בגבול ארץ אדום ובארץ מואב, כמו שכתוב במיתת אהרן: "ויאמר ה' אל משה ואל אהרן בהר החר על גבול ארץ אדום וכו' ואסף אהרן וכו'". וכן במשה כתיב: "ויקבר אתו בגיא בארץ מואב". כי עקר גניזתם שם היה מחמת שהם מצרי הקדשה, כי עומדים על גבול ארץ ישראל שזה עקר המלחמה לכבש המצרים הקשים כנ"ל. על בן נסתלקו משה ואהרן ונקברו שם כדי שגבול בהם יכבשו גם מצרים אלו, שעל ידי זה נזכה לכנס לארץ ישראל ולכבשה לנו לעולם במהרה בימינו אמן:

ומתנחמים ברגל. חטאו שהוא ולקו שהוא ומתנחמין שהוא. חטאו בזה ולקו בזה ומתנחמין בזה. חטאו באש ולקו באש ומתנחמין באש. חטאו ביש ולקו ביש ומתנחמין ביש. חטאו בכפלים ולקו בכפלים ומתנחמין בכפלים, דכתיב, "נחמו נחמו עמי יאמר אלוקיכם". עד כאן לשון המדרש, רק ששם מפרש בכל אחד ראיות מן המקרא שבאלו הדברים הנ"ל חטאו וכו' לקו וכו' מתנחמין, ענין שם. והענין פלא מה שפרטו דברים אלו דיקא:

אך הנראה לעניות דעתי שבאלו הדברים כלולים כל הפגמים

שפגמו בכל העוונות שלהם ועל בן בהם לקו ובהם יתנחמו, כי עקר הפגם שעל ידי זה נחרב הבית המקודש הוא מה שפגמו בכבוד הצדיק אמת וכו"ל, כי עקר החיות והתקנה והישועה והנחמה מכל הצרות בגשמיות וברוחניות הוא הצדיק האמת שהוא הראש בית שהוא הנקר היצא מענין להשקות את הגן וכו', שפגמו חיות וקיום של כל הארבעה יסודות שהם כלל כל העולם ומלואו. ומבאר שם בהתורה הנ"ל שזה הצדיק הוא הפאר והחן והיפי וההדרו של כל העולם וכל מי שנגלגל בו מסתפל על עצמו בכל המדות והתאוות הנמשכות מהארבעה יסודות וכו'. והנה אם תסתפל ותעניי היטב בדברי התורה הזאת תמצא שמוזכר שם כמה פרטים מענין קדשת

ט ובזה יתבאר כל דברי המדרש המובא לעיל וזה לשונו (בפסוק כי רבות איתני וכו' דף): אתה מוצא שבדבר שחטאו ישראל בו לקו וכו' מתנחמים. חטאו בראש ולקו בראש ומתנחמים בראש. חטאו בראש, דכתיב, "נתנה ראש ונשובה מצרומה". ולקו בראש, דכתיב, "כל ראש לחלי". ומתנחמין בראש, דכתיב, "ויעבר מלכם לפניהם וה' בראשם". חטאו באזן וכו' ולקו באזן ומתנחמים באזן וכו'. חטאו בעין ולקו בעין ומתנחמין בעין. חטאו באף ולקו באף ומתנחמין באף. חטאו בפה ולקו בפה ומתנחמין בפה. חטאו בלשון ולקו בלשון ומתנחמין בלשון. חטאו בלב ולקו בלב ומתנחמין בלב. חטאו ביד ולקו ביד ומתנחמין ביד. חטאו ברגל ולקו ברגל

נמצא, שעקר הפגם הוא על ידי שפגמו בכבוד הצדיק ועל ידי זה היו כל התרנגות וכל הצרות. ועקר התקנה והישועה הוא על ידי התקרבות לצדיקים, (וכמו שכתוב בראש ב"א בית הששית הלוי בקרבת הצדיקים), וזה בחינת כל הדברים הנ"ל שפרט במדרש שבו חטאו ובו לקו ובו מתנחמים. ונבאר בעזר ה' יתברך הדברים בסדר. 'חטאו בראש ולקו בראש ומתנחמים בראש' וכו', זה כבר נתבאר לעיל, כי חטאו ופגמו בהראש בית הנ"ל, שהוא משה רבנו, שהוא כלל כל הצדיקי אמת ורצו לבחור לעצמם מנהיגים של שקר, כמו שכתוב: "נתנה ראש ונשוכה מצרימה". (בפירוש מרגלים) ועל ידי זה נרמו בבית לדורות, כי מאז נגזר הרפן בית המקדש שהוא בחינת הסתלקות הראש מהבית פנ"ל, ועל פן לקו בראש פנ"ל ומתנחמים בראש, דכתיב, "ועבר מלכם לפניכם וה' בראשם". שהם בחינת הצדיקי אמת, שהם בחינת ראש בני ישראל באמת, כי שמו יתברך משתף בשמם בחינת וה' בראשם וכו'. 'חטאו באזן' וכו' זה בחינת הפגם שפגמו בשם הצדיק, כי השם נשמע לאזנים וכשפוגמין בשם הצדיק האמת ואין חשיב בעיניו שמו הקדוש, מפל שפג בשמכזין אותו חס ושלום, זה בחינת פגם האזנים שאינם רוצים להכניס באזנם ולכבש שם האמת של הצדיק האמת אשר שמו יתברך משתף בשמו וכל מה שנתגדל ונחשב

הצדיק, דהינו שם הצדיק, שהוא השם והפרסום שלו והפאר והחן והיפי וההדר שלו, דהינו מי שזוכה להיות נכלל בשם הצדיק, דהינו ששם הצדיק נקרא עליו, או שעל כל פנים נכנס בלבו שם הצדיק והוא מאמין בו והוא יקר וחשוב בעיניו ונכלל בהפאר והיפי והחן האמת של הצדיק או שרואה אותו בעיניו וכו'. שעל ידי כל זה נמשך עליו קדשת הצדיק, שהוא הראש בית, שעל ידי זה מסתפל על עצמו בכל המדות שהם כלל התורה עד שזוכה לשוב אל ה', כי עקר החיות והתקון של כל ישראל בכלל ובפרט הוא על ידי הצדיק האמת שהוא הראש בית האמת, שהוא הנקר הוצא מעדן וכו' שפגמו חיות וקיום הכל וכו' פנ"ל. וזה הצדיק הוא בחינת שבת ומאיר להבית המקדש בבחינת ראש בית, שהראש בחינת מחין, דהינו הצדיק מאיר להבית שהוא בית המקדש, שהוא בחינת עינים וכו'. וכשפגמו בכבוד הצדיק נתעלם ונסתלק הראש מהבית ועל ידי זה נחרב הבית המקדש, כי נסתלקו מאורי אור, שהוא בחינת אור הצדיק והתגברו מאורי אש, שהוא בחינת פגם וקלקול הארבעה יסודות בחינת ענין דמכסין על עיניו, בחינת רמי רבתא ורומי ועירתא, בחינת עשו ושמעאל שהם בחינת כלל כל הפגמים שמהם יוגים המנהיגים של שקר, בחינת ראש כל חוצות וכו', כמבאר שם כל זה, עין שם היטב:

לקוטי הלכות

הלכות מצרנות ד

חושן משפט תקצא

שם הצדיק הזה, נתגדל ונחשב ונתפאר שמו הגדול ותברך וכשפגמו בזה פגמו באזן, כמו שכתוב: "ואזניהם הכבירו משמוע". שפכבירו אזניהם מלשמוע דברי הצדיק האמת אשר כל דבריו דברי אלקים חיים, ועל כן לקו באזן ומתנחמין באזן, שנאמר, "ואזניך תשמענה דבר מאת ה'". והנה שפוף כל סוף יעור ה' ותברך לישראל שיכירו האמת ואזניהם ישמעו דברי הצדיק אמת ועל ידי זה יתתקן הכל:

'הטאז' בעין ולקו בעין' וכו', זה בחינת פגם העינים, כי צריכין לראות את פני הצדיק אמת בבחינת והיו עיניך רואות את מוריד וכו', כמבאר שם בהתורה הנ"ל היטב. והם פגמו בזה ועל ידי זה נמשך עליהם פגם העינים של נאוף ועל ידי זה לקו בעין ומתנחמין בעין, דכתיב: "כי עין בעין יראו וכו'". כי כשרואין את הצדיק פאלו רואין את ה' ותברך, כי צדיקא אנפי שכינתא אגון. **'הטאז באף'**, שהוא החטם, זה בחינת פגם שפגמו בהדור והחן האמת של הצדיק, כי עקר החן וההדור הוא בפנים ועקר הפנים הוא החטם, כמו שכתוב: "הפרת פניהם ענתה בם" - זה החטם.

(כמו שאמרו רבותי ז"ל, ומבא דברך ארזנו מרנו ורצנו ז"ל במקום אחר) כי עקר החן האמת הוא על ידי הרוח חיים דקדושה שפמשיך הצדיק שמשם כל החן וההדור והיפי, כמוכן שם בהתורה הנ"ל. ועקר הרוח חיים הוא

בחטם, כמו שכתוב: "כל אשר נשמת רוח חיים באפיו". ועל כן עקר הפנים ששם עקר החן והיפי הוא החטם, כי שם הרוח חיים וכב"ל, ועל כן כשפגמו בכבוד הצדיק ולא רצו לכלל בחן האמת שלו בהפאר והיפי וההדור שלו, על כן פגמו בחטם וזהו הטאז באף ולקו באף ומתנחמין באף וכב"ל, הטאז בפה וכו', כי עקר ההתקרבות אל הצדיק הוא על ידי הפה על ידי שקדברים דברי תורה שמקבלים ממנו בפה, כי התגלות המחין שהם שרש הארבעה יסודות כנ"ל הוא בפה, כמו שכתוב: "מפיו דעת ותבונה".

ועל כן כשחטאו ופגמו בכבוד הצדיק ולא רצו לדבר בפיהם דברי תורה שגלו הצדיק אמת, על כן פגמו בפה. וזהו הטאז בפה וכו'. וזה 'הטאז בלשון', כי הלשון הוא בחינת ברית הלשון, שהוא בחינת הנהר היוצא מעדן להשקות את הגן, כי הנהר היוצא מעדן להשקות את הגן זה בחינת החיות הנמשך מהראש והמוח לתוך הלב כפי להחיות את כל איברי הגוף, כי בכלליות האדם נקרא כלליות הראש שהוא הגלגלתא בחינת עדן, ששם שרש החכמה והמחין, שהם שרש החיות של כל האדם, כמו שכתוב: "החכמה תחיה". ומשם נמשך החיות לתוך הלב להחיות את כל הגוף, שזהו בחינת נהר היוצא מעדן, שהוא הרוח חיים הנמשך בשרשו מהמוח להשקות את הגן שהוא הלב ששממנו נתפרדו כל

פגמו בהצדיק על פן חטאו בפה ובלשון וכו'. וזהו 'חטאו בלב', הינו פנ"ל, כי הלב הוא מקור כל המדות שממנו נפרדו כלם פנ"ל, ועקר חיותו וקיומו לזכות שיהיה לכו שלם עם ה' להתנהג בכל המדות פראוי פראונו ותפירה, הוא על ידי הצדיק האמת הוא הראש האמת שמאיר לתוך הלב וכו' פנ"ל והם פגמו בזה, וזהו חטאו בלב וכו' פנ"ל:

וזהו 'חטאו ביד', כי הדים הם כלי המעשה ובהם מתגלגל כל המדות כפי מה שאוחז בהם, כי כפי מדותיו ותאוותיו פן מעשיו לטוב או להפך, שכלם כלולים בבחינת ידים שהם כלי המעשה. ועל פן עקר רוח החיים שבלב, שממנו חיות כל האיברים, מתגלה בידים, דהינו בהדפס שדופק בידים דיקא, כי עקר הרוח חיים שבלב נמשך לתוך הדים מחמת שהם כלי המעשה. ועל פן עקר התגלות מספר עשרה הוא בידים שיש בהם עשר אצבעות וכן ברגלים וכמובא מחמת שישם עקר התגלות פעלת המדות של כל הארבעה יסודות שכלולים בעשר פידוע, וזהו חטאו ביד וכו', כי כל הפגמים שפגמו בכל המדות של כל הארבעה יסודות על ידי שפגמו בכבוד הצדיק הכל מתגלה בידים דיקא פנ"ל. וזהו חטאו ברגל, כי עקר שלמות התקון הוא להתקרב ולהתקשר להצדיק באמת כל כך עד שיהיה נמשך הארתו, עד הרגלים, שישם עקר גמר התקון, כי

הפחות וכל החיות לכל איברי האדם שכלולים מארבעה יסודות שהם בחינת ארבע מדות, שזהו בחינת ומשם יפרד והיה לארבעה ראשים. וכן בענין המדות הנמשכין מהארבעה יסודות שכלם נמשכין ונתפרדו מהלב שהוא מקור כל המדות לטוב ולרע, כי עקר כל המדות בלב (כמו שכתב בהתורה כי האיש התפז חיים בסיון) והעקר להמשיך שרש החכמה שבמח להחיות ולהשקות את הלב, שזה עקר חיותו וקיומו בגשמיות ורוחניות. כי עצם החכמה שבמח רחוק מאד מכל התאוות והמדות רעות, ועקר המלחמה לקשר החכמה שבמח עם הלב בבחינת וידעת היום והשבות אל לבבך שלא יהיה ברשות לכו, רק יהיה לכו ברשותו, והצדיק האמת נגד העולם הוא בחינת ראש והעולם נגדו הם בחינת גוף ועקר התקון בשוכין להיות מקרב ומקשר להצדיק כמו הגוף עם הראש שיהיה נמשך הנהר היוצא מעדן, דהינו החיות מהצדיק להשקות את הגן שהוא כלל הגוף, שעקרו הלב. אשר משם יפרד וכו', שמשם נפרדו כל המדות הכלולין בארבעה יסודות, שהם בחינת ארבעה ראשים פנ"ל. וזה הנהר היוצא מעדן להשקות את הגן, שהוא ממש המוח עם הלב, הראש עם הגוף, הצדיק האמת עם כלל ישראל הוא בחינת ברית הלשון, כי עקר הארת הצדיק הוא על ידי דבורי פיו ולשונו הקודש והם

לקוטי הַלְכוֹת

הלכות מצרנות ד

חושן משפט תקצו

צָרִיכִין לְהַמְשִׁיךְ אֹרֶךְ הַצְדִּיק מֵהָרֵאשׁ אֶל הַלֵּב, שֶׁשָּׁם כָּל הַמְדוּת לְטוֹב אוֹ לְרָעָה, כְּדִי לְקַשֵּׁר הַלֵּב לְהַחֲכִמָּה שְׂבִימָה, כְּדִי שֶׁיְהִי לִבּוֹ בְּרִשְׁתּוֹ שֶׁיִּתְנַהֵג בְּכָל הַמְדוּת בְּקַדְשָׁה כְּרָאוּי וּבְזֶה יִזְכֶּה לְקַדֵּשׁ אֶת דְּבָרֵי שָׂהֵם כְּלֵי הַמַּעֲשֶׂה, דְּהֵינּוּ שֶׁיְהִיוּ כָּל מַעֲשָׂיו וּפְעֻלוֹתָיו בְּקַדְשָׁה וּבְטַהֲרָה כְּרָאוּי עַל פִּי הַתּוֹרָה. אָבָל עֵקֶר הַשְּׁלֵמוֹת הוּא כְּשֶׁמִּמְשִׁיכִין הַקַּדְשָׁה עַד הַרְגָלִים, כִּי עֵקֶר אֲחִיזת הַסְּמָרָא אַחֲרָא וְהַקְּלָפוֹת, שָׂהֵם מִצְרֵי הַקַּדְשָׁה, הוּא בְּרַגְלִים בְּבַחֲנֵית רַגְלֶיהָ יוֹרְדוֹת וְכוּ', בְּבַחֲנֵית עֵזֶן עֲקֵבֵי יִסְבְּגִי, כִּי לְאַחַר סִיּוּם רַגְלֵי הַקַּדְשָׁה מִתְחִיל רֹאשׁ הַקְּלָפָה וְהַסְּמָרָא אַחֲרָא שֶׁהוּא בַּחֲנֵית רֹאשׁ כָּל חוּצוֹת. וְעַל כֵּן עֵקֶר אֲחִיזתוֹ בְּבַחֲנֵית רַגְלָיו, שָׂהֵם סְמוּכִין אֵלָיו שֶׁהוּא סוּד הַמְּנַעְעִים כְּדִי שְׁלֹא יִתְנַק הַסְּמָרָא אַחֲרָא מִבַּחֲנֵית רַגְלָיו. וְעַל כֵּן עֵקֶר הַשְּׁלֵמוֹת כְּשֶׁמִּמְשִׁיכִין קַדְשֵׁי הַצְדִּיק לְתוֹךְ כָּל הַגּוֹף עַד שֶׁתִּהְיֶה נְמוּשְׁכַת גַּם בְּבַחֲנֵית רַגְלָיו כְּדִי לְהַכְנִיעַ הַסְּמָרָא אַחֲרָא וְהַקְּלָפוֹת, שָׂהֵם בַּחֲנֵית הָרֹאשׁ כָּל חוּצוֹת, לְקַיֵּם 'וְעִסְתֶּם רִשְׁעִים כִּי יְהִיוּ אִפֶּר תַּחַת כַּפּוֹת רַגְלֵיכֶם'. "כִּי מֵהָאֵשׁ יֵצְאוּ וְהָאֵשׁ הָאֲכָלִים", הֵינּוּ כִּי הֵם בְּבַחֲנֵית אִפֶּר, בַּחֲנֵית מְאֹרֵי אֵשׁ וְרֹצֵין חֵם וְשָׁלוֹם, לְכָלוֹת הַכֵּל וְלַעֲשׂוֹת הַכֵּל כְּעֵפֶר וְאִפֶּר חֵם וְשָׁלוֹם, עַל כֵּן לְסוּף יְהִיוּ נַעֲשִׂין אִפֶּר תַּחַת כַּפּוֹת רַגְלֵי הַצְדִּיקִים וְהַכְּשָׁרִים הַנִּכְלָלִים בְּהַצְדִּיק הָאֵמֶת בְּהָרֹאשׁ בֵּית הַנִּזְכָּר. וְאִן יִתְקַיֵּם 'וְעָמְדוּ רַגְלָיו בַּיּוֹם

הַהוּא וְכוּ'". וְאִן נִכְבַּשׁ תַּחַת רַגְלָיו אֵת עֲשׂוֹ הוּא אָדוּם, שֶׁהוּא עֵקֶר הַמְּצַר שֶׁל הַקַּדְשָׁה שְׁנֹאמַר עָלָיו, "כִּי לֹא אֵתֵן לְךָ מֵאֲרָצוֹ יִרְשָׁה עַד מִדְּרָךְ כַּף רַגְלֵךְ". וְדָרְשׁוּ רַבּוֹתֵינוּ ז"ל, עַד יוֹם דְּרִיסַת הַרְגֵּל שֶׁיִּתְקַיֵּם וְעָמְדוּ רַגְלָיו וְכוּ', הֵינּוּ עַד שֶׁיִּתְקַנְנוּ הַרְגָלִין עַל יְדֵי שֶׁיִּמְשִׁיכוּ הָאֵרַת הַצְדִּיק יְסוּד עוֹלָם הָאֵרַת הָרֹאשׁ בֵּית עַד הַרְגָלָיו, שֶׁהוּא בַּחֲנֵית 'עַקְבוֹת מְשִׁיחָא' שְׁסוּבְלוֹן צְרוֹת גְּדוּלוֹת, רַחֲמָנָא לְצַלָּה, בְּעַקְבוֹת מְשִׁיחָא, מַחֲמַת שְׁעֵמָה הַנְּשֻׁמּוֹת בְּבַחֲנֵית רַגְלָיו שְׂבִימָה עֵקֶר אֲחִיזת הָרֹאשׁ כָּל חוּצוֹת, שָׂהֵם בַּחֲנֵית הַמְּנַהֲגִים שֶׁל שְׁקָר. וְנִתְקַיֵּם, 'יִרְהֹבוּ הַנַּעַר בְּגוֹן' וְכוּ' כִּי "הִיוּ צָרִיךְ לְרֹאשׁ". וְנִתְקַיֵּם בְּעוֹנוֹתֵינוּ הַרְבִּים, "מִכַּף רַגְלֵךְ וְעַד רֹאשׁ אֵין בּוֹ מִתּוֹם". וְעֵקֶר הַתִּקּוּן שְׁנֹזְכָה לְהַמְשִׁיךְ הָאֵרַת הַצְדִּיק בַּחֲנֵית הָרֹאשׁ בֵּית עַד הַרְגָלָיו, שְׂגַם הַנְּמוּכִין, שָׂהֵם בַּחֲנֵית רַגְלָיו, יִדְעוּ גְּדֻלַּת הַצְדִּיק וְקַדְשָׁתוֹ וְיֵאִיר גַּם בְּהֵם עֲצוֹת נְכוֹנוֹת וְנִפְלְאוֹת לְהַתְקַרֵּב אֵלָיו וְיִתְבַּרְךְ, שֶׁהוּא בַּחֲנֵית קַדְשַׁת שַׁבַּת, שֶׁהוּא בַּחֲנֵית הַצְדִּיק הָאֵמֶת שְׁנֹאמַר בּוֹ: "אִם תָּשִׁיב מִשַּׁבַּת רַגְלֶיךָ", לְהַשִּׁיב וּלְהַרְוֶם בַּחֲנֵית הַרְגָלִין מִן הַקְּלָפָה וְאִן יִתְנַחֲמוּ בְּרַגְלֵךְ, כְּמוֹ שְׂכָתוּכָ: "מֵה נָאוּ עַל הַתְּרִים רַגְלֵי מְבָשֵׁר", כְּמוֹ שְׂמוּבָא בְּמִדְרַשׁ הַנִּזְכָּר:

י וְהוּא 'חֲמָאוּ בָּאֵשׁ' וְכוּ', כִּי עֵקֶר כָּל הַפְּנֵם הַנִּזְכָּר הוּא שֶׁהַגְּבִירוֹ בַּחֲנֵית מְאֹרֵי אֵשׁ עַל יְדֵי שֶׁפָּגְמוּ בְּכָבוֹד הַצְדִּיק, שֶׁהוּא בַּחֲנֵית מְאֹרֵי אֹרֶךְ וְכוּ'

סתום ונגעלם מצד עצמו ונגלה מצד פעולותיו כפדוע. וצריך להמשיך ידיעתו ותברך מההעלם אל הגלוי בבחינת נהר היוצא מעדן וכו', כי עדן עין לא ראתה וכו', שזהו בחינת סתום ונגעלם, וזהו בחינת 'הוא' בחינת העלמה ומשם צריכין להמשיך המקור מים חיים, בחינת הנהר היוצא מעדן, דהינו בחינת המשכת הדעת עד שיתגדל הדעת, עד שיכיר אותו ותברך פאלו הוא רואה אותו ותברך בעיניו בבחינת 'הנה אלמינו זה קוינו לו' וכו', כמו שאמרו רבותינו ז"ל, עתידין צדיקים שיהיו מראין באצבע זה ה' וזהו בחינת ז'ה', בחינת ז'ה' קוינו לו', כמובא זה הפסוק שם במדרש הנ"ל. וזהו בחינת הנהר היוצא מעדן, שהוא הדעת שממשיכין מההעלם אל הגלוי. ואחר כך צריכין להמשיך הדעת יותר עד שידעו אותו ותברך בבחינת 'יש' שידעו בדעת ובאמינה שלמה שבכל הישות ובכל הארבעה יסודות שהם כלל כל הדברים שבעולם בכלם מלבש חיותו ואלקותו ותברך בחינת מלא כל הארץ כבודו, שזהו בחינת שגמשיך הנהר להשקות את תגן ומשם יפרד וכו', שגדע ונאמין שכל הארבעה ראשים שהם כל הארבעה יסודות, שהם כלל כל העולם ומלואו בלם משקה הנהר היוצא מעדן שהוא חקבתו ותברך, כי הוא ותברך מחיה את בלם ומלבש בכלם ובכל הישות נעלם הוא ותברך. וזה נזכה

כנ"ל, ועל פן לקו באש בחינת ממרום שלח אש וכו', שזהו בחינת וצאת אש בציון ותאכל יסדתיקה המובא בהתורה הנ"ל. ומתנחמין באש, דכתביב: "ואני אהיה לה חומת אש נאום ה'". כי על ידי שישאל קמים פחצות ומתאבלין על חרבן בית המקדש, על ידי זה יתקום "לשם לאבלי ציון פאר תחת אפר", שבהינת מאורי אש ותהפכו למאורי אור לכבוד ולתפארת, שזהו בחינת ואני אהיה לה חומת אש נאם ה' ולכבוד אהיה בתוכה, שמאורי אש ותהפכו לחומת אש ולכבוד ולתפארת לישראל, שזהו בחינת מאורי אור, שהם בחינת פאר וכבוד כנ"ל הינו פאר תחת אפר המבאר שם בהתורה הנ"ל, ענן שם:

יא וזהו 'חמאו בהוא' חמאו בזה' חמאו ביש', ובהם לקו וכו', 'הוא' ז'ה' יש', זה בחינת המחין שהם בחינת הנהר היוצא מעדן להשקות את תגן, כי עקר המחין שממשיך הראש בית הוא לדעת ולהכיר אותו ותברך באמת ובאמינה שלמה, כי רק זה הוא עקר הדעת והמחין, כמו שכתוב: "ידעת היום ותשבות אל לבבך כי ה' הוא האלהים וכו'". וכמו שכתוב: "כי אם בזאת יהיה הלל המתהלל השכל וידע אותי וכו'". וידעת והמחין האמתיים האלו לדעת אותו ותברך צריכין להמשיך בבחינת 'הוא' ז'ה' יש', שזהו בחינת נהר היוצא מעדן וכו'. כי ה' ותברך סתים ונליא, כי הוא ותברך

לקוטי הלכות

הלכות מצרנות ד

חושן משפט תקצה

לעתיד בשלמות שגדע ונכיר אותו ויתברך
בכל הבחינות בבחינת הוא, וזה, ויש.
וזהו עקר קבול שָׁכַר לְעֵתִיד, בחינת
לְהַנְחִיל אֲדָרְבֵי יֵשׁ וכו'. כי עִבְשׁוּ אֵין
יִדְעִין זֹאת כִּי אִם פְּאֻמְנָה, אֲבָל לְעֵתִיד
נִזְכָּה לְדַעַת כֹּל זֶה בְּדַעַת שְׁלֵם וְזֶהוּ עֶקֶר
הַקְּבֹוּל שְׁכָר כַּנ"ל:

יב וְזֶהוּ 'חֲטָאוּ' בְּכַפְלִים וְלָקוּ בְּכַפְלִים
וּמִתְנַחֲמִין בְּכַפְלִים'. 'חֲטָאוּ
בְּכַפְלִים', כִּי עַל דִּי שְׁפָנְמוּ בְּכַבּוּד הַצַּדִּיק
חֲטָאוּ בְּכַפְלִים, כִּי פָנְמוּ שְׁנֵי פָנָיִם, כִּי
פָנְמוּ בְּבַחֲבִינַת רֵאשׁ וּבְבַחֲבִינַת בֵּית שְׁגָרְמוּ
שְׂנֵסֶתְלַק הָרֵאשׁ, שֶׁהוּא הַצַּדִּיק, שֶׁהוּא
הַמַּחֲוִין. וְגָרְמוּ שְׁנַחֲרַב הַבֵּית, דְּהִינּוּ הַבֵּית
הַמְקֻדָּשׁ. וְכֵן אֲצַל כֹּל אֶחָד בְּפִרְטִיּוֹת כִּפֵּי
הַפָּנִים שְׁפֹנִים בְּכַבּוּד הַצַּדִּיק כְּמוּ כֵן גֹּרְם
שְׁנֵי פָנָיִם, דְּהִינּוּ הַפָּנִים שְׁפֹנִים בְּכַבּוּד
הַצַּדִּיק בְּעֲצָמוֹ, שְׁזֵהוּ בְּחִינַת פָּנִים
בְּהָרֵאשׁ. וְגַם גֹּרֵם פָּנִים גְּדוּל בְּעֲצָמוֹ,
דְּהִינּוּ כָּל הָאֲרָבֶעָה יְסוּדוֹת שְׁלוֹ שֶׁהֵם
כֹּלָל כֹּל הַמְדוּת, כִּי אֵינּוּ זֹכָה לְחַסֵּן
וּלְבָרֵר הַמְדוּת שְׁלוֹ שֶׁל כֹּל הָאֲרָבֶעָה
יְסוּדוֹת מֵאַחַר שְׁפָנִים בְּכַבּוּד הַצַּדִּיק
שְׁמֻמּוֹ עֶקֶר הַתְּקוּנָה כַּנ"ל. וְזֶה בְּחִינַת פָּנִים
הַבֵּית, כִּי כֹלָל הָעוֹלָם, כֹּלָל הָאֲרָבֶעָה
יְסוּדוֹת הֵם בְּבַחֲבִינַת בֵּית נֶגֶד הַצַּדִּיק
שֶׁהוּא בְּחִינַת רֵאשׁ, כְּמוֹכֵן בְּהַתּוֹרָה הַנ"ל.

נִמְצָא, שְׁבֹזָה שְׁפָנְמוּ בְּכַבּוּד הַצַּדִּיק חֲטָאוּ
בְּכַפְלִים כַּנ"ל. וְזֶהוּ וְלָקוּ בְּכַפְלִים, כִּי גָרְמוּ
הַתְּנַבְרוֹת הַמְאֹרִי אִשׁ חֵם וְשְׁלוֹם, שֶׁהֵם
בְּחִינַת הָרֵאשׁ כֹּל חוּצוֹת וְעַל דִּי כֵּן בָּאִים

חֲלָאִים חֵם וְשְׁלוֹם, שְׁאֵין מוֹעִיל לָהֶם כִּי
אִם שְׁמוֹת הַחֲצִיזוּנִים חֵם וְשְׁלוֹם, כְּמוֹ
שְׁמוּבָא שֵׁם בְּהַתּוֹרָה הַנ"ל. וְזֶהוּ וְלָקוּ
בְּכַפְלִים, דְּהִינּוּ הַתְּנַבְרוֹת הָרֵאשׁ כֹּל
חוּצוֹת בְּחִינַת מְאֹרֵי אִשׁ וְזֶהוּ מִכָּה אַחַת.
וּמִכָּה שְׁנִיָּה מִזֶּה שְׁבָאִים חֵם וְשְׁלוֹם
חֲלָאִים מְשֻׁנִּים, רַחֲמָנָא לְצַלָן כַּנ"ל, כִּי
נִתְקַלְקְלוּ הָאֲרָבֶעָה יְסוּדוֹת שְׁעַל דִּי זֶה
בָּאִים חֲלָאִים מְשֻׁנִּים רַחֲמָנָא לְצַלָן וְזֶהוּ
לָקוּ בְּכַפְלִים. וּמִתְנַחֲמִים בְּכַפְלִים, כִּי עַל
דִּי שְׁמֻתְאֲבָלִין עַל חֲרָפָן בֵּית הַמְקֻדָּשׁ
זֹכִינ׳ לְשׁוֹם לְאַבְלֵי צִיּוֹן פֶּאֶר תַּחַת אֶפֶר,
דְּהִינּוּ לֹא דִי שְׁחִזְרוּ הַמְאֹרֵי אִזֵּר לְמִקּוּמָן
וּמְעַלְתָּן, אִף גַּם נִזְכָּה שֶׁהַמְאֹרֵי אִשׁ,
שֶׁהֵם בְּחִינַת אֶפֶר, וְיִתְהַפְּכוּ אֶל הַקְּדֻשָּׁה
וְזֵהוּ נַעֲשִׂים מְאֹרֵי אִשׁ, בְּחִינַת מְאֹרֵי
אִזֵּר, כִּי גַם הָרֵאשׁ כֹּל חוּצוֹת וְשׁוּבוּ אֶל
ה' וְיִהְיוּ כִּרְפָכָה אֶל הַקְּדֻשָּׁה וְיִתְהַפְּכוּ
לְבַחֲבִינַת מְאֹרֵי אִזֵּר וְאֵן עַל כֹּל הַנְּצִיזוֹת
הַקְּדוּשׁוֹת וְכֹל הַנְּפֻשׁוֹת שֶׁהֵיוּ בְּבַחֲבִינַת
"תְּשַׁתְּכֶנָּה אֲבִי קֹדֶשׁ בְּרֵאשׁ כֹּל
חוּצוֹת", כֹּלָם וְיִתְהַפְּכוּ וְיִשׁוּבוּ אֶל הַקְּדֻשָּׁה
וְיִתְקַרְבוּ וְיִכְלְלוּ כֹלָם בְּהָרֵאשׁ בֵּית
וְיִתְתַקְּנוּ כֹלָם וְזֶהוּ בְּחִינַת 'מִתְנַחֲמִין
בְּכַפְלִים', בְּחִינַת נְחֵמוּ נְחֵמוּ וְכו', כִּי גַם
הֵם הַמְאֹרֵי אִשׁ יִתְהַפְּכוּ לְמְאֹרֵי אִזֵּר
וְכַנ"ל:

יג הַכֹּלָל, שְׁעֶקֶר הַתְּרַחֲקוֹת יִשְׂרָאֵל
מֵאַבְרָהָם שְׁבִשְׁמוֹם וְעֶקֶר
כֹּלָל כֹּל הַפָּנָיִם וְאַרְיִכַת הַגְּלוּת הוּא עַל
דִּי הַפָּנִים שְׁפֹנְמִין בְּכַבּוּד הַצַּדִּיק הָאֲמֵת,

וּמִתְאַבְּלִין עַל חֶרֶבַן בֵּית הַמִּקְדָּשׁ. וְהוּא
 בְּחֵינַת וְרוּחַ אֱלֹהִים דָּא רִחוּחַ שְׁל מְשִׁיחַ
 מִרְחַפֵּת עַל פְּנֵי הַמַּיִם, בְּחֵינַת שִׁפְכוּ מַיִם
 לְבַד וְכו', בְּחֵינַת "עַל אֵלֶּה אָנִי בּוֹכֶיָה
 עֵינֵי עֵינֵי יְרֵדָה מַיִם כִּי רָחַק מִמֶּנִּי מְנַחֵם
 מְשִׁיב נֶפֶשׁי וְכו'". שְׁצָרִיכִין לְכַבּוֹת מֵאֵד
 וּלְהוֹרִיד דְּמַעוֹת כַּמַּיִם עַל כִּי רָחַק מִמֶּנִּי
 מְנַחֵם שֶׁהוּא הַצַּדִּיק הַאֲמֵת וְכַנ"ל, וְעַל
 יְדֵי זֶה נִזְכָּה לְרוּחוֹ שֶׁל מְשִׁיחַ שְׂאֵז יִתְקַבֵּם
 "לְשׁוֹם לְאַבְלֵי צִיּוֹן פֶּאֶר תַּחַת אֶפְרַי". וְהוּ
 'וְרוּחַ אֱלֹהִים', שֶׁהוּא מְשִׁיחַ, מִרְחַפֵּת עַל
 פְּנֵי הַמַּיִם, הֵינֵנו עַל יְדֵי הַדְּמַעוֹת, בְּחֵינַת
 עֵינֵי עֵינֵי יְרֵדָה מַיִם כַּנ"ל. וְעַל יְדֵי זֶה
 וַיֵּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי אֹר וְיְהִי אוֹר", וְהוּ
 בְּחֵינַת הַתְּנַבְּרוֹת מְאוֹרֵי אוֹר שֶׁנִּכְנָעִין
 מְאוֹרֵי אֵשׁ, שֶׁהֵם בְּחֵינַת תְּהוֹ וְבַהוּ וְחֻשָּׁד
 וְיִתְהוֹם. וּמִתְנַבְּרִין הַמְּאוֹרֵי אוֹר, שֶׁהֵם
 בְּחֵינַת הַמַּחֲזִין, בְּחֵינַת תַּקוּן הָאֲרֻכָּעָה
 יְסוּדוֹת וְכו', בְּחֵינַת שֵׁם ה' וְכַנ"ל. בְּרֻד
 ה' לְעוֹלָם אָמֵן וְאָמֵן:

הַלְכָה הַ בְּהַלְכוֹת שְׂתַפִּים בְּקִרְבָּע
 הַלְכָה הַ עַל-פִּי הַתּוֹרָה בִּי
 מִרְחַמֵם יְנַהֵגם":

הַלְכוֹת שְׂתַפִּין

הַלְכָה א

הַשְׂתַּפִּין חוֹלְקִין בְּשׁוּרָה, אֶפְלוּ הֵנִיחַ אַחַד
 מֵאֵה וְהִשְׁנִי מֵאֵתִים וְהִשְׁלִישִׁי

שֶׁהוּא בְּחֵינַת הָרֹאשׁ בֵּית וּמִתְנַבְּרִין
 הַמְּנַהֲגִים שְׁל שְׁקָר, שֶׁהֵם בְּחֵינַת רֹאשׁ
 כָּל חוּצוֹת וְכו'. וְהַתַּקוּן לָזֶה לְקוּם בְּחֻצוֹת
 לִילָה וּלְהִתְאַבֵּל מֵאֵד עַל חֶרֶבַן בֵּית
 הַמִּקְדָּשׁ, הֵינֵנו עַל חֻטְאֵינוּ שֶׁנִּרְמֵז הַחֶרֶבַן
 אוֹ שְׂמַעֲכֶבֶן בְּנֵן בֵּית הַמִּקְדָּשׁ וְעַל יְדֵי
 זֶה נִזְכָּה לְשׁוֹם לְאַבְלֵי צִיּוֹן פֶּאֶר תַּחַת
 אֶפְרַי, כְּמוֹ שְׂמֻבְכָא שֵׁם. וְהוּ "בְּרֵאשִׁית
 בָּרָא אֱלֹהִים אֶת הַשָּׁמַיִם וְאֶת הָאָרֶץ",
 'בְּרֵאשִׁית' הוּא רֹאשׁ בֵּית, כְּמוֹ שְׂמֻבְכָא
 שֵׁם. עַל יְדֵי זֶה בָּרָא אֱלֹהִים אֶת הַשָּׁמַיִם
 וְאֶת הָאָרֶץ, שֶׁהֵם כָּלֵל הָעוֹלָם שֶׁכָּלוּל
 מֵאֲרֻכָּעָה יְסוּדוֹת, שְׂפָלָם נִבְרָאוּ
 וּמִתְקַמְּמִים עַל יְדֵי הַצַּדִּיק שֶׁהוּא בְּחֵינַת
 הָרֹאשׁ בֵּית, כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ ז"ל עַל
 פְּסוּק, "בְּרֵאשִׁית יַעֲקֹב": "עוֹלָמִי עוֹלָמִי מִן
 בְּרֵאשִׁית יַעֲקֹב בְּרֵאשִׁית וְכו'". וְהוּ: "וְהָאָרֶץ
 הִיְתִיָה תְהוֹ וְבַהוּ וְחֻשָּׁד עַל פְּנֵי תְהוֹם". זֶה
 בְּחֵינַת הָאֲרֻכָּע מְלַבֵּיִת שֶׁהֵם כָּלֵל כָּל
 הַגְּזִלוֹת, כְּמוֹ שֶׁדָּרְשׁוּ רַבּוֹתֵינוּ ז"ל, 'תְּהוֹ'
 זוּ מְלַכוֹת כָּכָל וְכו', הֵינֵנו בְּחֵינַת פְּנֵם
 הָאֲרֻכָּעָה יְסוּדוֹת שְׂמֻהֵם יוֹנְקִים הָאֲרֻכָּע
 מְלַבֵּיִת, שֶׁהֵם בְּחֵינַת אֲרֻכָּעָה אֲבוֹת גּוֹיִן
 שְׂנֵמִשְׁד עַל יְדֵי שְׂפּוּגְמִין חֵם וְשְׁלוֹם,
 בְּכַבּוֹד הַצַּדִּיק שֶׁהוּא הָרֹאשׁ בֵּית וְכַנ"ל.
 "וְרוּחַ אֱלֹהִים מִרְחַפֵּת עַל פְּנֵי הַמַּיִם",
 'רוּחַ אֱלֹהִים', דָּא רִחוּחַ שְׁל מְשִׁיחַ, שֶׁהוּא
 יִתְקַן הַכָּל, כִּי הוּא הָרֹאשׁ בֵּית אֲמִתִּי וְכָל
 יִשְׂרָאֵל יִבְרִיאוּ אוֹתוֹ וְאָמִינוּ בו. וְהָרֹאשׁ כָּל
 חוּצוֹת וְכַנֵּע וְחַבְּמָל לְפָנָיו, אֵד עַל יְדֵי מַה
 נִזְכָּה לָזֶה עַל יְדֵי הַבְּכִיָה וְהַדְּמַעוֹת שְׂבוּכִין

לקוטי הלכות

הלכות שתפין א

חושן משפט תקצו

ש'לש מאות חולקין ה'רוח ב'שנה ולא לפי המזון:

על פי מה שכתב רבנו (סימן סט) ומוכא לעיל כ'מה פ'עמים ש'שרש הנ'פשות בפ'עשירות וכו', ע'נן ש'ם:

ועל פ'ן השתפ'ין בפ'שנשתתפ'ין יחד ב'מזונם א'זי נתחב'רים ונתאחד'ים יחד כ'מו האח'ין, פי בפ'שנשתתפ'ין נ'עשה כ'מזונם א'חד וכ'שנתאחד'ו ונתחב'רו ב'מזונם א'זי נתאחד'ין ב'נפשותם, פי ש'רש הנ'פש ה'העשירות כ'נ"ל. ונ'מצא, ש'הם כ'אח'ין כ'מש, פי ת'קרבת האח'ין מצד נ'פשותם ש'יונקים מ'איל'ן א'חד, כ'מו כ'ן השתפ'ין ב'מזונם נתחב'ר'ין ונ'עש'ין א'יל'ן א'חד, פי ע'נפי ה'אילנות הם העשירות ש'בהם תלוי'ים הנ'פשות וכ'שנתחב'רים ב'מזונם נ'מצא ש'נתחב'ר'ין ע'נפים של א'ילנות נ'פד'ין ונ'עשה כ'הם א'חדות. וז'ה ש'רגיל ב'דברי רב'תינו ז"ל על פי הרב לומר ה'אח'ין השתפ'ין, פי כ'ל השתפ'ין הם כ'אח'ין כ'מש מצד נ'פשותם ש'נתחב'ר'ין על י'די המזון כ'נ"ל. ועל כ'ן י'פה תקנו רב'תינו ז"ל ש'יחלקו ב'שנה, פי מ'אחר ש'שנשתתפו נתאחד'ו, וכל'ם י'ונקים מ'מקום א'חד ע'כשו על י'די ה'התחב'רות, פי נתחב'ר'ין ונתאחד'ין כ'מש כ'נ"ל. ועל כ'ן כ'לם ש'וין כ'מו האח'ין ש'יונקים מ'מקום א'חד ועל כ'ן חולק'ין ה'נרש'ה ב'שנה, כ'מו כ'ן הם כ'אח'ין כ'מש ו'יונקים מ'מקום א'חד על כ'ן חולק'ין ב'שנה. וא'ף ש'בנודאי א'ין י'נקת כ'ל א'חד וא'חד ב'שנה, א'דרב'א,

מ'חמת ז'ה תקנו ש'יחלקו ב'שנה, פי א'ין ה'ניקה מ'שתנ'ית לפי ס'ד המזון, רק לפי הכ'ח והט'בע והס'גלה של הע'נפים, ד'הינו המזון, א'בל לא לפי הס'ד וכ'עין מה ש'באר רבנו ב'ע'נן הפ'רות ש'הם ה'כ'נים ש'אינם לפי ס'ד המזון רק לפי ס'גלת הע'נפים, פי יש ע'נפים ש'אינם עול'ים רק ע'שרה ז'הוב'ים וא'ף על פי כ'ן תלוי'ים כ'הם כ'נים ה'רבה וכו' להפ'ד, ע'נן ש'ם הי'טב ד'כ'רים א'לו כ'מאמר 'גולה'. כ'מו כ'ן לע'נן חולד'ות פ'רות ה'רוח ל'הרו'ים כ'המזון כ'נודאי א'ינו תלוי' לפי ס'ד המזון רק לפי ס'גלת הע'נפים כ'נ"ל. וכ'מו ש'אנו רוא'ין כ'חוש ש'יש א'חד מ'רו'י'ה כ'מא'ה ז'הוב'ים י'ותר מ'מה ש'אחר מ'רו'י'ה ב'אל'ף והכל לפי ס'גלת וט'בע הע'נפים. ועל כ'ן א'לו ש'שנשתתפו יחד ו'יונקים מ'מקום א'חד כ'נ"ל א'ם ה'יינו ר'וצ'ים לע'שות ה'חלק'ה ב'יניהם כ'ראוי לת'ן לכל א'חד המ'גיע לו לחלקו כ'פי י'נקתו א'ין ה'ד'ין ה'נה כ'סוד ל'בית ד'ין ש'למ'טה, פי כ'נודאי א'ין ו'ינקתם ש'נה, א'ד א'ין כ'י ש'ידע ז'את כ'י א'ם י'ודע ת'עלומ'ות ועל כ'ן תקנו רב'תינו ז"ל ה'שנ'אה ש'יחלקו ב'שנה חלק כ'חלק, פי א'י א'פ'שר לת'ן לכל א'חד כ'פי המ'גיע לו כ'אמ'ת, פי א'ין כ'י ש'ידע ז'את כ'נ"ל. וכ'עין ז'ה א'יתא ש'ם כ'מאמר ה'נ"ל לע'נן י'רשת ה'אב ש'האח'ין חולק'ין ב'שנה ה'נרש'ה א'ף ש'כ'אמ'ת כ'נודאי א'ין ו'ינקתם ש'נה, ע'ם כ'ל ז'ה מ'אחר ש'אי א'פ'שר ל'בית ד'ין ש'למ'טה ל'ידע ז'את צ'ותה ה'תורה ש'יחלקו ב'שנה י'ודע ת'עלומ'ות

16

מסדר אחר כך כראוי שנוטל מזה ונותן לזה, ענין שם. כמו כן הוא ממש כבאן, כי השתפין הם באחין ממש כנ"ל:

ועל כן אין השתפות נגמר בדבור רק בקנין, דהיינו פאותו הקנין שגוף החפץ נקנה ונגמר מאחד לחברו לגמרי, אותו הקנין צריכין לשתפות ואם לאו אין השתפות חל, כמו שפסקו שם בשולחן ערוך ענין שם. כי השתפות הוא קנין וביכירה לגמרי כי עקר השתפות שממון של כל אחד ואחד יוצא לגמרי מרשותו ונכנס לרשות השתפין כי צריכין שיתחברו ויתאחדו ממש כנ"ל. ועל כן אחר שנשתתפו ונתחברו יחד כנ"ל חולקין בשוה כמו האחין כנ"ל:

הלכה ב

אין השתפות נגמר בדברים אלא בקנין וכל דבר לפי קנינו מתקנים שתופו וכו'.

א על פי מה שמוכא במאמר המתחיל תקעו וכו' (פ"ג ד) להמשיך שלום בעולם צריך להעלות את הכבוד לשרשו וכו' ואי אפשר להעלות את הכבוד אלא על ידי בעלי תשובה וגרים. ולעורר הפעלי תשובה וגרים הוא על ידי התורה שמאירין להם אל המקום שהם שם. כי על ידי התורה מאירין בשרש הנשמות שעלו במחשבה תחלה ועל ידי התנוצצות הנשמות מאירין ונולדו

נשמות הפעלי תשובה וגרים, ענין שם כל זה היטב. ועל ידי זה נתגדל כבוד ה' ויתברך וזוכין לשלום ענין שם. וגרים שמתגזרין באין תחת כנפי הקדושה, בחינת כנפי מצודה, בחינת "וכפרתו" כפרהו בכסות נקיה, ענין שם היטב. ואיתא שם בסוף שבשנמשך השלום אזי יתבטל כל המשא ומתן מן העולם, כי עקר המשא ומתן הוא על ידי המחלקת, כי אי אפשר שיהיה רצון המוכר והקונה בשוה וכו', בבחינת "ויהי ריב בין רעי מקנה אכרם ובין רעי מקנה לוט והפנעני אז בארץ וכו'". ענין שם. ולעתיד שיתגדל השלום יתבטל המשא ומתן וכו', ענין שם כל זה היטב:

ב וזה בחינת כל הקנינים שצריכין קנין דקא לגמר המשא ומתן ואין המקח נגמר בדברים בלבד, כי מחמת שהמשא ומתן נמשך ממחלקת כנ"ל, מחמת זה אי אפשר לסמך על דברים לבד, כי יכול להיות שיחוד הקונה או המוכר, כי החזרה זה בחינת מחלקת שמשם עקר אחיזת החזרה והשקר, כי אמת הוא בחינת אחדות פמוכא במקום אחר, בחינת שלום, כמו שכתוב: "האמת והשלום אהבו". אבל השקר הוא בחינת רבוי, בחינת מחלקת, כי באחד אין שקד מחלקת ועקר המחלקת הוא בבחינת רבוי שהוא בחינת שקר, כמבאר במקום אחר, כי זה שהוא משקר וחוזר מדבריו, זהו בעצמו בחינת מחלקת, שהוא בחינת

לקוטי הלכות

הלכות שתפין ב

חושן משפט תקצט

דעה שאינה ממשכת, כי בתחלה נתרצה על המקח ואחר כך חזר, נמצא, שלבו חולק בחינת מחלקת, ומחמת שעקר המשא ומתן נמשך ממחלקת על פן אין לו קיום בדבור לכך כי אם בקנין, כי יכול להיות שיהיה שנוי וחזרה, שזהו בחינת מחלקת, מאחר שעקר המשא ומתן נמשך מבחינת מחלקת כנ"ל. על פן צריכין לעשות קיום להמשא ומתן, דהיינו על ידי קנין סודר שעל ידו רב הקנינים, כי עקר קיום ותקון המשא ומתן הוא על ידי בחינת המשכת שלום, כי כל זמן שיש מחלקת יש משא ומתן כנ"ל, אבל באמת המשא ומתן בעצמו כשזוכין לעשותו בתקונו הוא תקון גדול והוא בעצמו תקון המחלקת, כי זה עקר בחינת המשא ומתן לתקן המחלקת שמושם נמשך שצריכין לעשות דיקא משא ומתן, אבל על ידי המשא ומתן בעצמו מתקנין את בחינת המחלקת, כי על ידי המשא ומתן ממושיכין שלום, כי עשית המשא ומתן בקדושה פראוי הוא ממש בחינת עשית גרים שעל ידם נתגדל כבוד ה' ותכבד שעל ידי זה נמשך שלום, כי כבר מבאר וידוע שיש ניצוצות קדושות בכל דבר שצריכין להעלותם על ידי המשא ומתן, כמבאר בדברי רבנו ז"ל כמה פעמים, שעל ידי המשא ומתן מעלין הניצוצות ואלו הניצוצות הם בחינת נשמות קדושות שנפלו. וכשמעלין אותן ומבררין אותן על ידי המשא ומתן, זה בחינת גרים

ממש, כי חוזרין מהקלפה אל הקדושה, שזהו ממש בחינת גרים. וגרים שמתגדין באים תחת פני הקדושה בחינת פני מצוה כמות נקיה כנ"ל. וזה בחינת קנין סודר שמעלין את הנשמות והניצוצות שבהמשא ומתן שהן בחינת גרים, מעלין אותן אל פני הקדושה, שהם בחינת כנף הנגדים שבהם קנין בקנין סודר ועל ידי זה נתגדל כבוד ה' ותכבד כנ"ל ועל ידי זה נעשה שלום כנ"ל ועל ידי השלום מתקנין את המחלקת. נמצא, שעל ידי משא ומתן שנמשך מבחינת מחלקת, על ידי זה בעצמו מתקנין את המחלקת ונעשה שלום ועל פן אחר הקנין סודר שוב אין יכולים לחזור בהם, כי על ידי הקנין, שהוא בחינת עלית הניצוצות שבהמשא ומתן, שהוא בחינת גרים, אל פני הנגדים, שהם בחינת כבוד כנ"ל, על ידי זה נמשך שלום כנ"ל וכשממשך שלום ונתבטל המחלקת שוב אין שום חזרה ושנוי, כי עקר החזרה והשנוי הוא מבחינת מחלקת, שהוא בחינת שקר כנ"ל, אבל כשממשך שלום נתבטל השקר והחזרה, כי שלום הוא בחינת אמת כנ"ל ועל פן אי אפשר לחזור אחר הקנין סודר כנ"ל:

ג כי באמת המשא ומתן שבקדושה הוא בחינת עשית גרים ממש כנ"ל ועל פן צריכין לקשר את המשא ומתן אל התורה, כמבאר בדברי רבנו ז"ל במקום אחר (סימן ר"ה). וכמו שאמרנו רבותינו ז"ל,

כנ"ל. וזהו בחינת השתפות, כי זהו עקר
 בחינת השתפות, כי עקר תקון המשא
 ומתן שהוא בחינת גרים, הוא על ידי
 התנוצצות הנשמות, שהוא בחינת זיווג
 הנשמות שעל ידי זה נולדין נשמות
 הגרים כנ"ל. ועל כן לפעמים אי אפשר
 להרים ולהעלות המשא ומתן כי אם על
 ידי שמתקשרים ומשתתפים יחד שנים או
 שלשה אנשים ועל ידי שתפות שלהם
 מתקשרים גם נשמותיהם ומאירין זה לזה
 ועל ידי זה יכולים להרים ביותר את
 המשא ומתן שהוא בחינת גרים, כי עקר
 הגרים נתהוין על ידי בחינה זו כנ"ל. וזה
 בחינת מה שאמרו רבותינו ז"ל, מזלא
 דבי תרי עדרי. מזל זה בחינת שרש
 הנשמות שבמחשבה תחלה, בחינת
 ונזלים מן לבנון, מן לבנא דמחא, ששם
 שרש הנשמות שבמחשבה תחלה וזה
 בחינת מזל, וזהו מזלא דבי תרי עדרי,
 מחמת שמתקשרים ומזדווגים יחד
 נשמותיהם, שעל ידי זה נולדים נשמות
 הגרים, שעקר תקון המשא ומתן על ידי
 בחינה זו כנ"ל ועל כן צריכין קנן אל
 השתפות כדי להעלות הנשמות
 שבהמשא ומתן שמתתפים עבורו
 לבחינת פנפי הכנדים, שהם בחינת כבוד
 וכו' כנ"ל, ועל ידי זה מתקנים השתפות.
 כי גם השתפות שבמשא ומתן, שהוא
 בחינת המושכת שלום כנ"ל, אי אפשר לו
 להתקנם כי אם על ידי הקנן סודר,
 שהוא בחינת עלית הכבוד, שעל ידי זה

טוב תורה עם דרך ארץ וכו'. כי אי
 אפשר לעשות גרים כי אם על ידי
 התורה, שעל ידי זה מאירין ומתנוצצין
 שרשי הנשמות ומתנוצצין זה לזה, ועל
 ידי זה נולדים הגרים, כמבאר שם
 במאמר הנ"ל. ועל כן צריכין לקשר
 המשא ומתן אל התורה כדי שיוכל
 לעשות גרים על ידי המשא ומתן כנ"ל.
 וזהו בחינת יששכר וזבולון כי על ידי
 יששכר עסק בתורה, על ידי זה היה
 פח לזבולון לעשות משא ומתן ולקבד
 הניצוצות, שהיו בחינת גרים, שהם
 נעשו על ידי התורה כנ"ל. וזהו שכתוב:
 "שמו זבולן בצאתך ויששכר באהלך,
 עמים הר יקראו וכו'". ופרש רש"י: על
 ידי סחרתו של זבולון באים גרים
 ומתגזרין, כי המשא ומתן הוא בחינת
 עשית גרים ממש וזה דיקא על ידי
 שתקשר זבולון ליששכר שעסק בתורה,
 כי על ידי תורתו של יששכר היה פח
 לזבולון לעשות גרים על ידי המשא ומתן
 בחינת שמו זבולן וכו' ויששכר וכו',
 עמים הר יקראו, הינו גרים כנ"ל. וזהו:
 "טוב תורה עם דרך ארץ שגיעת שניהם
 משפחת עזר" היינו בחינת גרים ובעלי
 תשובה שששכר ונתבטל העוון והתקלפה
 וחזורים הנשמות אל הקדשה וזה דיקא
 על ידי התורה עם הדרך ארץ, שעל ידי
 זה דיקא נעשו גרים כנ"ל:

ד נמצא, שעקר תקון המשא ומתן הוא
 על ידי בחינת המושכת שלום

לקוטי הלכות

הלכות שמיטין ג

חושן משפט תרא

נמשך השלום ונתכפול השקר וכו' פנ"ל. כי מאחר שהשתפוט בשביל משא ומתן שנמשך ממחלוקת אין לו קיום בדברים בעלמא, כי יכול להתכפול השתפוט ולהחליק מאחר שעקר המשא ומתן נמשך ממחלוקת וכפ"ל, על כן צריכין לעשות קנזן כמו הקנזן של כל דבר כשקונין אותו, דהינו קנזן סודר שהוא עקר הקנזן בכל הדברים, כי על ידי זה נתגדל הכבוד פנ"ל ונמשך שלום ואזי אין שום חזרה פנ"ל, כי עקר תקון המשא ומתן על ידי בחינת המשכת שלום, וזה עקר השתפוט בשביל להמשיך שלום, שעקר תקון המשא ומתן על ידי זה פנ"ל:

די זה זוכין לקוונא דנשמתא ומכניעין מוונא דנופא שהוא בחינת עקב דסמרא אחרא בבחינת "ידי אהות בעקב עשו". עין שם כל זה הימב:

ב וזה בחינת משא ומתן, כי על ידי כל המשא ומתן מקבירין ומוציאין ניצוצות הקדושים מעמקי הקלפות, כמבאר בדברי רבנו ז"ל בכמה מקומות. ועל כן כל מי שרוצה לעשות משא ומתן בקדשה צריך לקבל פח מהתפלה הנ"ל של הבעל פח שהוא בבחינת דין, שעל ידי מוציאין מהסמרא אחרא כל הניצוצות הקדושים פנ"ל. וזה שאמרו רבותינו ז"ל (פסחים קח): 'קשין מוונותיו של אדם פקריעת ים סוף'. כי לעשות משא ומתן ולהמשיך פרנסה הוא קריעת ים סוף ממש, כי אי אפשר לעשות משא ומתן ולהמשיך פרנסה כי אם על ידי מטה עז הנ"ל שהוא בחינת התפלה של הבעל פח הנ"ל שהוא בבחינת דין, שעל ידי זה יהיה קריעת ים סוף, בבחינת אמה פורתה בעוד ים, כמו שמבאר שם, עין

הלכה ג

אין השתפוט נגמר בדברים אלא בקנזן וכו'

א על פי התורה המתחיל לתקנו בחדש שופר' המדבר מתוכחה בלקוטי תנינא (ספין ח), עין שם. והכלל, שעל ידי התפלה בבחינת דין של הבעל פח, מוציאין מהסמרא אחרא כל חיות הקדשה שבלעה עם כל עצמות חיותה ממש, כי זאת התפלה הנ"ל עומדת בבית הקליעה שלה עד שהיא מקרחת לתן הקאות בבחינת חיל בלע ונקאנו וכו'. והוא בחינת קריעת ים סוף, בחינת "אתה פורתה בעוד ים שפרת ראשי תנינים על המים וכו'", עין שם כל המאמר. ועל ידי זה זוכין לקול הנזון שיתער לעתיד, שעל

ע"פ

ויקאנו, כמו שמבאר שם, אלו הניצוצות הם בחינת פרנסה ועשירות שנקראין חיל, כמו שכתוב: "וּבְרַת אֵת ה' אֱלֹהֶיךָ כִּי הוּא הַנּוֹתֵן לָךְ כֹּחַ לַעֲשׂוֹת חֵיל". כי החיל שהוא העשירות והפרנסה נמשך על ידי כח וגבורה, הינו על ידי התפלה בבחינת דין של הבעל כח הנ"ל שעל דו הסמרא אחרא מקיאה הניצוצות הקדשה. בבחינת חיל בלע וקאנו כנ"ל, שהיו בחינת פרנסה ועשירות שנקרא חיל כנ"ל. וזהו: "כִּי הוּא הַנּוֹתֵן לָךְ כֹּחַ לַעֲשׂוֹת חֵיל". 'כח' דקא כנ"ל:

ג וזהו בחינת שתפות שמשתתפין שניהם יחד באיזה מושא ומתן ופרנסה, כי מולא דבי תרי עדיף, כמו שאמרו רבותינו ז"ל. כי מחמת שעשית המושא ומתן הוא בחינת מלחמה גדולה, וכמבאר בדברי רבנו ז"ל במקום אחר (בסימן רט) על פסוק "כִּי תֵצֵא לְמַלְחָמָה", שהמושא ומתן נקרא מלחמה, הינו כנ"ל, כי צריכין או מלחמה גדולה ללאם עם בחינת המטה עז הנ"ל, להוציא החיל והעשירות מעמקי הקלפות, ועל פן מחמת שהמושא ומתן הוא בחינת מלחמה גדולה, על פן על פי רב כל המושא ומתן והמלאכות הגדולים אינם נעשים על ידי אדם אחד כי אם על ידי שתפות והתחברות כמה אנשים שמתחברין יחד, כי צריכין כמה אנשים שיתחברו לנצח המלחמה הזאת להוציא מהסמרא אחרא כל ניצוצות הקדושים

שהיא בבחינת דין של הבעל כח, שעל ידה מוציאין מהסמרא אחרא כל הניצוצות הקדשה שבלעה כנ"ל, שהיו בחינת קריעת ים סוף כנ"ל שזכו אז לעשירות גדול, שהוא בית הים. וכל זה על ידי שנתעורר אז מטה עז הנ"ל, שעל ידי זה הסמרא אחרא הקיאה כל הניצוצות הקדשה שבלעה. ואלו הניצוצות הם בחינת עשירות וקדשה ששם כל ניצוצות הקדשה כמו שכתב רבנו ז"ל במקום אחר (בסימן נ"ו י"ב הפסוקים, ובמקומות אחרים). נמצא, שעקר הפרנסה אי אפשר להמשיך כי אם על ידי התפלה בבחינת דין של הבעל כח כנ"ל. וזהו בחינת גבורת גשמים שמזכירין בברכת אתה גבור, כי הגשמים הם בשביל פרנסה והם נמשכין לעולם על ידי גבורות דקא, בחינת גבורת גשמים, הינו על ידי תפלה בבחינת דין הנ"ל, שהיו בחינת ברפת אתה גבור, שהוא בחינת תפלה בבחינת גבורה ודין, ששם מזכירין גשמים ופרנסה, כמו שאנו אומרין שם: "מִשֵּׁיב רִחוּת וּמוֹרֵד הַגֶּשֶׁם מְכַלְכֵּל חַיִּים בְּחֶסֶד וְכוּ'". כי על ידי תפלה הנ"ל, שהיא מטה עז, נעשין רעמים, כמבאר היטב שם, והרעמים הם בשביל הגשמים, שהם בחינת פרנסה שנגושבת גם בן על ידי התפלה בבחינת דין הנ"ל כנ"ל. כי הניצוצות הקדושים שהסמרא אחרא צריכה לחזר ולקיא על ידי התפלה בבחינת דין הנ"ל, בבחינת "חיל בלע

לקוטי הלכות

הלכות שמיטין ג

חושן משפט תרו

17
א"ת

על ידי המשא ומתן, כי מי שאינו זוכה, לפעמים חס ושלום נופל לתארת ממונ על ידי המשא ומתן ואזי הסמרא אחרא בולעת עוד ניצוצות הקדושים ביותר חס ושלום, על פנ "טובים השנים מן האחד שאם יפלו האחד יקים את חברו" (תלמוד ה, כמו שפרש רש"י שם שמקרא זה נאמר על משא ומתן גם פן, שטובים השנים וכו', הינו פנ"ל:

ד ועקר גרש השתפות דקדשה נמשך משתפות יששכר וזבולון שעשו שניהם שתפות דקדשה שאחד יעסק בתורה והשני יעסק במשא ומתן ויפרנס את אחיו וזה עקר השתפות דקדשה, פי זה עקר תקון המשא ומתן פשוטיו לעסק במשא ומתן להחזיק את התלמיד חכם העוסק בתורה ועבודה באמת, לפרנסו ולתן לתוך פיו כל הצרכותו, פי אז בודאי יזכה לנצח את המלחמה לגמור המשא ומתן בקדשה גדולה ויעשה תקונים גדולים על ידי המשא ומתן בעצמו, פי יזכה להוציא כל ניצוצות הקדשה על ידי המשא ומתן פנ"ל, פי בשעת המשא ומתן צריך להשתמש עם המטה עז הנ"ל שהיא התפלה של הבעל פח וכו' פנ"ל ועקר פח וגבורה של המטה עז הנ"ל הוא על ידי התלמוד חכם האמת העוסק בתורה ועבודה, שעל ידי זה יקבל פח וגבורה להוציא הניצוצות בשעת המשא ומתן על ידי המטה עז הנ"ל, בבחינת (תהלים ק) "מטה עזך ישלח

ה' מציון", "מציון דיקא, פי ציון נקראים התלמידי חכמים אמתיים, כמו שכתוב: "אוהב ה' שערי ציון". ודרשו רבותינו ז"ל: שערים המצוינים בהלכה וכו'. וכמו שפרש רש"י שם במקרא זה בעצמו, "מטה עזך ישלח ה' מציון", בזכות מעשים טובים המצוינים בדרך וכו'. נמצא מי שרוצה לעשות משא ומתן בקדשה צריך לעשות שתפות עם התלמוד חכם, דהינו להחזיק אותו ועל ידי זה יקבל פח, בחינת מטה עז, לנצח המלחמה, לברר כל הניצוצות שבמשא ומתן ולא יהיה נשאר שקוע שם חס ושלום. ועל פנ גם בשעת יציאת מצרים נתחברו יחד משה ואהרן ללחם עם הסמרא אחרא על ידי מטה עז הנ"ל, פי רב המפתים עשה אהרן במטה עז הנ"ל, כמו שכתוב: "והשלך לפני פרעה יהי לתנין". שהוא בחינת המלחמה במטה עז הנ"ל, כמו שמבאר שם בהתורה הנ"ל. וזה הענין עשה אהרן במטהו, כמו שכתוב: "וישלך אהרן את מטוהו", והכל בכחו של משה, כמו שכתוב: "אתה תהיה לו לאלקים וכו'". פי בכחו של משה עשה אהרן מלחמה עם המטה עז שהוציא על ידי זה כל החיות והניצוצות מהסמרא אחרא פנ"ל, פי הוא מלחמה גדולה ואי אפשר ליחיד לספן עצמו במלחמה כזו, פי אולי יבלעו אותו חס ושלום, רק על ידי כחו של משה היה פח לאהרן להשליך את מטוהו לפני פרעה, שהוא בחינת מלחמה

חושן משפט

רש"י: שיתגוררו העמים על ידי סחורה של ובלוין, הינו פנ"ל, כי על ידי משה עז הנ"ל שנתעורר על ידי המשא ומתן בקדשה על ידי שמחזיק את התלמיד חכם, על ידי זה נעשין גרים, פמבאר בהתורה הנ"ל. וזהו (דברים 15): "כי שפע ימים ינקו", "שפע ימים" דיקא, כי הוא בחינת קריעת ים סוף שזכו אז לשפע גדול, שהוא ביות הים, כי משא ומתן בקדשה הנ"ל הוא בחינת קריעת ים סוף ממש פנ"ל שזוכין על ידו לשפע גדול של עשירות. וזהו "כי שפע ימים ינקו". כי השפע נמשך מן הים מבחינת קריעת ים סוף שנעשה על ידי המטה עז הנ"ל. וזהו (ש-): "ושפני ממוני חול", שכל הניצוצות הקדושים שהיו ספונים וממונים בתוך החל, שהוא הפך הקדשה, כמו שכתוב: "ולחברדיל בין הקדש ובין החול". ועכשו על ידי המשא ומתן בקדשה על ידי שזבילון מחזיק ליששכר התלמיד חכם, על ידי זה מוציאין כל הניצוצות הקדשה שהיו ספונים וממונים בתוך החל והסמטרא אחרא על ידי המטה עז הנ"ל פנ"ל:

ו זהו מה שנפסק בשלחן ערוך, אין השתפות נגמר בדברים אלא בקנין, לפיכך כל דבר פני קנינו וכו'.

כי ענין קנין של כל הדברים הוא רק מחמת שהסמטרא אחרא נאחות באלו הניצוצות שבתוך המשא ומתן ומהם באים כל השנויים שבמשא ומתן.

הנ"ל. וגם פינתם שעשה פלילות עם קונו והשתמש עם התפלה בבחינת דין הנ"ל, הכל היה על ידי כחו של משה שצוהו בזה, כמו שאמרו רבותינו ז"ל בגמרא סנהדרין פרק הנשרפין שאמר לו: קריינא דאיגרתא איהו ליהוי פרוונקא:

ה וזה שכתוב (דברים 15): "שמה זבילן בצאתך ויששכר באחיד עמים הר יקראו שם וזבחו זבחי צדק וכו'". כי מקרא זה "שמה זבילן" דרשו רבותינו ז"ל על מה שהיה זבילון עוסק בפרקמטא ונותן לתוך פיו של יששכר וזהו "שמה זבילן", "שמה" דיקא, כי על ידי משא ומתן בקדשה כזו שמחזיק את התלמיד חכם, על ידי זה זוכה להוציא על ידי המטה עז כל ניצוצות הקדשה מן הסמטרא אחרא, שעל ידי זה זוכין לשרינגון שיתער לעתיד, שאז הגדל השמחה מאד, וכמבאר שם בהתורה הנ"ל, עין שם היטב עד הסוף. וזהו שכתב רבנו ז"ל במקום אחר (סימן י"ג לוי"א) שמשא ומתן הוא בחינת "שאו זכרה ותנו תף", שהוא בחינת משא ומתן, הינו פנ"ל. כי על ידי הניצוצות על ידי המטה עז פנ"ל, על ידי זה זוכין לשרינגון שיתער לעתיד פנ"ל. וזהו "שמה זבילן", "שמה" דיקא, כי השרינגון הנ"ל הוא בחינת שמחה, כמו שכתוב (תהלים 22), "עלי עשור ועלי נבל כי שמחתי ה' בפעלך וכו'". וזהו: "עמים הר יקראו שם וזבחו זבחי צדק". ופרש

לקוטי הלכות

הלכות שמיטין ג

חושן משפט תרה

ומחמת זה לא סמכא דעתם, עד שעושים
 איזהו קנן. וכל הקננים הם על ידי עשייה
 בידים, כגון קנן סודר שמקבל החפץ
 בידיו או משיכה ומסירה והגבהה וכו'.
 וכל זמן שלא בא המשא ומתן לתוך
 עשייה, שהוא בחינת ידים, לא נגמר הקנן
 על ידי דברים לבד עד שעושים קנן
 בידים. הינו פי אי אפשר לברר הניצוצות
 שבמשא ומתן פי אם בכח גדול, הינו על
 ידי התפלה בבחינת דין של הפעל כח
 כנ"ל, כדי שתתקנה הסמטרא אחרא לבלע
 את התפלה הזאת חס ושלום, מאחר
 שהוא בבחינת דין. אבל על ידי עצם
 הכח של הפעל כח, עומדת לו זאת
 התפלה בבית הבליעה שלו וכו', שעל ידי
 זה מקרח הסמטרא אחרא להוציא ולהקיא
 כל הקדושה שבליעה וכו' כנ"ל. וזהו
 בחינת עשיית המשא ומתן שצריכין
 להמשיך הפרנסה על ידי איזה עשייה
 דיקא, כמו שכתוב: "וברכך בכל מעשה
 ידיו". וזהו בחינת מה שהכרח יעקב
 אבינו להתלבש בבגדי עשו בשביל לקבל
 פרנסה, שהוא הברכה שברכו אביו, "ויתן
 לך האלהים מפל השמים ומשמני הארץ
 וכו'". פי עשייה הוא בחינת דין ששם
 אחיות עשו, שהוא לשון עשייה, בחינת
 והידים ידי עשו, פי בעשייה, בחינת ידים,
 שם אחיות עשו. ויעקב היה צריך להכניע
 עקב עשו בבחינת וידו אחות בעקב עשו
 כמו שכתוב בהתורה הנ"ל, ועל פן היה
 צריך להשתמש עם הפטה עז הנ"ל

1b א"ת

שהוא בחינת דין, על פן הכרח להתלבש
 בבגדי עשו והלביש את ידיו עד שהיו
 דומים לידי עשו, כמו שכתוב: "הקל קול
 יעקב והתדים ידי עשו". הינו פי יעקב
 התלבש את עצמו בבחינת דין כדי
 להוציא מהסמטרא אחרא כל חיותה, כדי
 להמשיך פרנסה שהוא הברכה שברכו
 אביו כנ"ל. ומזה נמשך מה שצריכים
 לעשות איזה עשייה של משא ומתן או
 מלאכה בשביל פרנסה, פי צריכין
 להתלבש את עצמו בבחינת עשיית הידים
 שהוא בבחינת דין כדי להמשיך פרנסה,
 פי אי אפשר להמשיך פרנסה פי אם על
 ידי מטה עז הנ"ל שהוא תפלה בבחינת
 דין כנ"ל:

ז ועל פן כל זמן שלא בא המשא ומתן
 לתוך הידים על ידי איזה קנן,
 עדין לא נגמר הקנן ויכולין לשנות עדין,
 פי עדין לא נכנס הסמטרא אחרא לגמרי,
 פי עקר הכניעתה הוא בשבא המשא
 ומתן לתוך הידים, שהוא בחינת הקנן,
 פי הידים הם בחינת כח של הפעל כח
 הנ"ל, פי עקר הכח הוא בידים שהוא
 בבחינת כ"ח (עשרים ושמנה) אתון דמעשה
 בראשית שהם בחינת כ"ח פרקין דידים.
 שעל ידי זה יש כח לחס עם הפטה עז
 הנ"ל, שהוא בחינת דין, שהוא בחינת
 עשיית המשא ומתן, להוציא על ידי זה
 כל הניצוצות הקדושה מן הסמטרא אחרא.
 ועל פן על ידי הקנן שבידים נכנע

חושן משפט

שמשנה את דברו חס ושלום, ועל ידי כח הדיים נכנע אחיותם כ"ל, ואז נתקנים המקום הפקח והמשא ומתן כ"ל:

ט ועל כן גם השתיפוין אין מתקנים השתפות כי אם בקנין, כי עקר השתפותם הוא להתחבר יחד למלקמה, להוציא את הניצוצות על ידי מטה עו ה"ל, על כן צריכין קנין שהוא בחינת כח הדיים, בחינת מטה עו ה"ל כדי שיתקנים השתפותם ולא ישנו ביניהם, הינו שלא התגבר הסמרא אחרא, עקב עשו, שמשם כל השנויים, על כן צריכין להמשיך כח ממשטה ה"ל על ידי הקנין שפ"דים שהוא בחינת כח הדיים כ"ל, כדי שיוכל להכניע עקב עשו ולברר כל הניצוצות משם על ידי המשא ומתן, שזהו עקר השתפות כ"ל:

הלכה ד

אין השתפות מתקנים בדרים לבר אלא בקנין וכל דבר כפי קנינו וכו', ענין שם בשלחן ערוך:

א על פי התורה "צוית צדק" וכו' (ס"ו כ"ג), ענין שם. והכלל, שכל העבודות זרות תחובים כמזמון ומי שנופל לתאות מזמון חס ושלום שאינו מאמין שכל הפרנסה והרוח הוא רק מה' יתברך ואומר כחי ועצם ידי וכו' ומטרוד את עצמו ביגיעות גדולות ומספן את עצמו למרחקים בשביל המזמון וכו', הוא עובר כל העבודות זרות שבעולם, אבל הנושא

הסמרא אחרא ואז נתבטלון כל השנויים ונתקנים המקום:

ח ועקר הקנין הוא קנין סודר, שאנו לומדין אותו מפסוק "וזאת לפני בישראל על הגאלה ועל התמורה לקים כל דבר שלף איש געלו ונתן לרעהו וכו'" כמו שאמרו רבותינו ז"ל. כי עקר הקנין הוא כנעל ששם אחיות עקב דסמרא אחרא - עקב עשו, שצריכין להכניעו על ידי המטה עו ה"ל ועל כן היו נהגין שהיה שולף איש געלו ונתן לרעהו, להורות שנתבטל אחיות עקב דסמרא אחרא, עקב עשו, בבחינת וידו אחות בעקב עשו, שזהו בחינת של געליך מעל רגליך הנאמר כמשה ויהושע ועל כן על ידי שלפת הנעל, שעל ידי זה נתבטל אחיות הסמרא אחרא בחינת עקב עשו כ"ל, על ידי זה נתקנים המקום כ"ל. ומשם אנו למדים כל הקנינים שהם דומיא דנעל כמו שאמרו רבותינו ז"ל, מה נעל וכו'. כי באמת כל החפצים של המשא ומתן הם בבחינת נעל, בבחינת רגליו, כי המזמון הוא בחינת רגליו, כמו שאמרו רבותינו ז"ל: "זאת כל היקום אשר ברגליהם", זה מזמנו של אדם שמעמידו על רגליו, ועל ידי שבת החפץ, שהוא דומיא דנעל, לתוך הדיים והו בחינת וידו אחות בעקב עשו, כי על ידי הדיים, שהם בחינת כח של הפעל כח ה"ל, על ידי זה מכניעין אחיות עקב עשו שמשם כל השקרים והחלופים והשנויים

לקוטי הלכות

הלכות שתפין ד

חושן משפט תרו

ונתן באמונה ומקום דבורו במשאל ומתן, והתן הן והלאו לאו ואינו משנה ומחליף דבורו אפלו בשביל כל הון דעלמא ומאמין שכל הרוח הוא רק מה' ותברך, והוא שמח בחלקו, ואינו נבהל להון וכו' הוא בבחינת אנפין נהירין בחינת שמחה, בחינת חיים, ומקשר בבחינת שבועים פנים דקדושה, אבל המשקע בתאות ממוז, שהוא עובד כל העבודה זרה כנ"ל, הוא מקשר בכל השבועים פנים דסמרא אחרא שהם בחינת עצבות ומרה שחרה, שבועים אנפין חשוכין, עבודה זרה בחינת מיתה, פי הממוז ממות אותו משני עולמות, רחמנא ללן. ועקר התקון לתאות ממוז הוא על ידי שמירת הברית ועל ידי התקשרות לצדיק האמת, שהוא בבחינת תקון הברית בתכלית השלמות, פי אלמלא מלחא לא הווי עלמא יכול למסבל מרירותא, הינו שהעולם מלא מרירות מדאגות ומטרדות ויגיעות ורדיפת הפרנסה עד שלא היה באפשרי לסבל המרירות הזאת שקשה מנות, בחינת מוצא אני מר ממות את האשה וכו', שהוא הפרנסה, כמו שמבאר שם. אך עקר החיות וקיום העולם הוא על ידי הצדיק השומר הברית, שהוא בחינת ברית מלח עולם, שהוא ממתיק המרירות של העולם הזה ומבטל תאות ממוז ומכנים אמונה ובטחון בלב ישראל, שעל ידי זה מתקנים העולם וכו', ענין שם כל זה היטב. ומבאר שם, שמחמת זה כל מי

שחולק על הצדיק האמת נופל ביותר לתאות ממוז, שהיא בחינת שמד, עבודה זרה, בבחינת יגירש מפניד אויב ויאמר השמד. פי אין לו מלח להמתיק המרירות וכו', ענין שם:

ב ובשביל זה צריכין קנין דוקא במשא ומתן ואין מתקנים שום מקח ועסק בדברים לבר בלא קנין. פי כל השנויים והחלופים שבמשאל ומתן נמשכים מהסמרא אחרא, שהיא העבודה זרה, אנפין חשוכין, שהם סביב הממוז. וכל מי שזרד לשם לשא ולתן כממוזו, צריך לזהר מאד מאד שלא יתאחזו בו הקלפות וסמרא אחרא שפסבי הממוז שהם בחינת העבודה זרה של שבועים אמות, שהם בחינת תאות ממוז כנ"ל. וצריך לזה יגיעה גדולה ולהתקשר הרבה לצדיקי אמת ולהרבות בצדקה עד שיבצל מתאות ממוז, שהם כלל כל העבודה זרה כנ"ל. וזה בחינת קשים מוונותיו של אדם בפלים ביולדה, כמבאר שם בסוף, ענין שם היטב. פי קדם שמרויח ממוז כשר צריך לעבר דרך השבועים עבודה זרה כנ"ל ולצעק ק"ם (פאה ארבעים) קלון פרי להצלל מהם ואז זוכה להרויח ממוז כשר שרק זה נקרא רוח וכו', כמבאר שם. וכל השנויים והחלופים שבמשאל ומתן הכל משם, מהעבודה זרה הנ"ל, שהם נאחזין בהמשאל ומתן והם הפילו אותו לתאות ממוז עד שמחמת זה נפתה לבו להחליף דבורו ולשנותו שנחשב בעובד עבודה

זרה, כמו שאמרו רבותינו ז"ל: כל המחליף דבורו כאלו עובד עבודה זרה. ומחמת זה אין המקח נתקנים בדברים לבד, כי לא סמכה דעתם של הקונה והמוכר על דברים לבד, כי אם בשהיה איוה קנני גמור כפי תקנת חכמינו ז"ל, כגון משיכה או הנבחה וכו', כי אי אפשר להכניע העבודה זרה שמשם השנויים כנ"ל כי אם על ידי הדידים דיקא שהם בחינת עשייה, כמבאר בהתורה 'חותם בתוך חותם' (פסוקי כי"ב) ענין שם, שעקר ניקת העבודה זרה מבחינת דים בבחינת וקח אותו מידם וכו' ועקר הכניעת העבודה זרה על ידי דים, כמו שפתיב: "ויתנו אל יעקב וכו'", ענין שם. ועל כן אין המקח נגמר בדברים לבד, כי על ידי דברים לבד אי אפשר להכניע העבודה זרה שפכיב המזון שמשם כל השנויים כנ"ל כי אם כשעשו איוה קנני שהוא בחינת עשייה בחינת דים, כי כל הקננים הוא שעושה איוה מעשה בידים, כגון קנני סודר או משיכה והנבחה ומסירה וכו'. ועל ידי העשייה בחינת דים או דיקא נכנע העבודה זרה, כי עקר הכניעתה על ידי דים כנ"ל ואז נתבטלון השנויים שבאים משם. ואז דיקא מתקנים המקח:

ששנים מתחברים ומשתתפים יחד לעשות משה ומתן זה נמשך מבחינה הנ"ל מחמת שהמזא ומתן הוא מקום סכנה מאד, כי כל העבודה זרה תחובים שם כנ"ל וכל הנפילות הם שם, כי זה עקר הנפילה כשנפול לתאות מזון חס ושלום, ששם כל העבודה זרה ומחמת זה קשה הפרנסה והרוח מאד מאד, בחינת קשים מזונותיו כפלים וכו'. כי העבודה זרה והסמרא אחרא שהם בחינת תאות מזון, חסרון הבטחון והאמונה, הם מעכבים ומזנעים השפע, כי אל אחר אסתרום ולא עבד פריין כפוכן שם. ואפלו מי שמרויח מזון אם איוה בקדשה ומישקע בתאות מזון חס ושלום, אין הרוח נחשב לכלום, כי אדרבא, עתה חסר לו ביותר ומלא דאגות ויגזנות יותר מבתחלה וסובל מרירות העולם הזה יותר ויותר מבתחלה, כי עתה חסר לו הרבה מאד כפי הנקנתו עתה וכפי מחשבותיו ושמותיו עתה כידוע כל זה. וכמבאר שם בהתורה הנ"ל ובמקום אחר בדברינו, ענין שם. ומחמת כל זה מצוי ששניהם משתתפין יחד, כי מולא דבי תרי עדיף זה בחינת 'טובים השנים מן האחד' שאם יפלו האחד יקים את חברו וכו', כי עקר כל הנפילות הם בתאות מזון כנ"ל. ועל כן מתחברים שנים ומשתתפים יחד כדי שהאחד יקים את חברו, הנינו, כי עקר הנפילה בתאות מזון הוא מחמת מחלקת והעקר על ידי

ג ועל כן גם השתתפים שבאו להשתתף אין השתפות מתקנים בדברים לבד כי אם בקנני, כי ענין השתפות מה

לקוטי הלקות

הלקות שתפין ד

חושן משפט תרט

ממון, פי על די התחברותם יחד היו
בכלל שמירת הברית:

כי ישראל בכלל הם בבחינת שמירת
הברית, וכמו שפתיבו: "ועמד כלם
צדיקים", הינו 'ועמד כלם', כשעמד
ישראל הם כלם יחד, שמתחברים יחד
באהבה ושלוש, אזי הם נחשבים צדיקים,
פי מתחבר יחד חלקי שמירת הברית של
כל אחד ועל ידי זה נחשבים כלם
צדיקים. וגם על די שמתחברים יחד
באהבה ושלוש אזי יש להם פח ביותר
לקבל הארת הצדיק יסוד עולם ששם
עקר השלוש כנ"ל, והוא מאיר עליהם
בחינת שמירת הברית ועל ידי זה מצילים
מכרירותא דעלמא, שהוא תאות ממון
וכנ"ל, אבל על די המחלקת חס ושלוש,
אין יכולין לקבל הארת הצדיק, פי הארת
הצדיק גדולה מאד וקשה לקבלו פי אם
בהתחברות כלם יחד, שאז יש להם בליים
לקבל הארת הצדיק הגדולה עד שאיור
עליהם בשלמות להוציאם מיון מצולת
תאות ממון המאבדת רב העולם, רחמנא
לצלן, וגם פי הם חולקים על הצדיק
בעצמו וגם כל אחד חולק על חברו וכל
אחד מפיל את חברו חס ושלוש, וכנ"ל,
ומזה בא התנגדות תאות ממון
שהתפשטה מאד מאד בעולם שממירת
חיי האדם עד שמתים מתוך יגון ואנחה
וכעם ומכאובות ומאומה לא ישאו בידם
לעולם הבא, פי כל ימיהם היו טרודים
להמשיך על עצמן מרירות ויגונות תאות

שחולקין על הצדיק האמת וכנ"ל, פי
הצדיק האמת הוא בחינת ברית מלח
עולם שהוא ממתיק מרירותא דעלמא
כנ"ל וכשחולקין עליו אין לו בחינת מלח
להמתיק המרירות, ועל די זה הוא נופל
למרירות תאות ממון שזה עקר הנפילה,
בבחינת "ויתרש מפניו אויב וכו'", כמו
שמבאר שם. פי המחלקת על הצדיק
גורם כמה מיני קלקולים, פי על די זה
נתרבה מחלקת בישראל ובין כל העולם
בין כל אחד לחברו ונתרבין מחלמות
בעולם, פי הצדיק הוא ברית מלח, בחינת
ברית שלום, שהוא עושה שלום בין כל
ההפכים וכשפוגמין בכבודו, מכל שפן
כשחולקין עליו, אין מי שיעשה שלום
ונתרבה המחלקת מאד, פי רב דעות בני
אדם משנים ומתפכים זה מזה, פי בשם
שמשנים בצורותיהם פן הם משנים
בדעותיהם. וכשאין מאיר בהם הארת
הצדיק, בחינת ברית שלום, מפילא
מתרבה המחלקת מאד. ועל די רבוי
המחלקת שבישראל מזה מתגבר חס
ושלוש, תאות ממון ביותר, פי כל אחד
מפיל את חברו, שהוא חולק עליו פמוכן
בהתורה הנ"ל, שכל מי שהוא בבחינת
שמירת הברית ביותר יכול להפיל את
חברו הפחות בשמירת הברית לתאות
ממון, ענן שם. וזה ידוע שאין כל ישראל
שוין ונחשב אחד לגבי חברו בבחינת
שמירת הברית. וכשהיה ביניהם אהבה,
היה אחד עוזר ומקים את חברו מתאות

תאות ממון וכו', כמו שמבאר שם, הוא בחינת שלום, כמו שכתוב: "האמת והשלום אהבו":

ד וזה בחינת קנן סודר שרוב הקנינים על ידו, כי קנן סודר, שהוא על ידי הבגדים, על ידי זה ממשכין הארת הצדיק, שהוא בחינת תקון הברית בבחינת 'ופרשת כנפיד על אמתך' (מכילתא בפרק אחר), שעל ידי זה מתבטל תאות ממון עבודה זרה, שמשם השגויים פנ"ל. ועל פן לפניו בישראל היה הקנן על ידי געל, 'שלף איש געלו ונתן לרעהו' וכו', כי געל הוא שמירה להרגלין ששם עקר הממון בבחינת 'את כל הקיום, כמו שמבאר שם, ושם עקר אחיזת העבודה זרה בבחינת ורחצו רגליכם, זה עבודה זרה כמו שאמרו רבותינו ז"ל. ועל פן שקר אין לו רגלים וכו', והגעל הוא שמירה להרגלין שלא יתאחזו בו הקלפות והעבודה זרה, כי המנגלים נמשכין מבחינה גבוהה, מבחינת החשמ"ל, שהוא בחינת אור הפנים (כמו שמוכח במקום אחר במכילתא בפנים), ועל פן היה לפניו הפקח על ידי המנגלים שנתן איש לרעהו, להורות שמתקשרים יחד בבחינת שמירת הברית שהוא שבירת תאות ממון שנמשך על ידי שמירת המנגלים שנמשכים מבחינת אור הפנים שהוא בחינת תקון הברית. כי עקר קיום המשא ומתן שלא ישתנה הוא על ידי שמכניעין ומבטלין העבודה זרה

הממון וטרדת הפרנסה. ומה נמשך שמתחברים שנים יחד ומשתתפים לעסק באיזה משא ומתן, זה בחינת 'טובים השנים מן האחד שאם יפלו וכו' פנ"ל, הינו על ידי ששנים מתחברים יחד, לפי בחינת התחברותם והתקשרותם נמשך בחינת שלום בין נפשותם, ומתחברים יחד בחינת צדיק שיש בכל אחד ואחד מהם, כי בכל אחד מישראל יש נקדה שהיא בחינת צדיק, בחינת שמירת הברית, כמבאר במקום אחר. ועל ידי התחברותם יחד נמשך עליהם הארת הצדיק יסוד עולם, ועל ידי זה יש להם פח יותר להתחזק מלפל לתאות ממון שמשם קשי וכבדות הפרנסה פנ"ל, כי הם מקימים ומחזקים זה את זה בבחינת שאם יפלו האחד יקים את חברו וכו' פנ"ל. ועל פן אין השתפות מתקנים אלא בקנן כמו המשא ומתן, כי התחברות השתפים זה בחינת שלום, שהוא בחינת תקון הברית וכו' פנ"ל, שמשם שבירת תאות ממון, שהוא עבודה זרה פנ"ל. ועל פן צריכין קננו, שהוא מעשה בדים, שעל ידי זה דיקא נכנע העבודה זרה שהיא תאות ממון, שהיא בחינת מחלקת, שהיא מתגרה תמיד לקלקל השלום ולבטל השתפות. על פן צריכין קנן דיקא, שהוא בחינת עשייה, שעל ידי זה דיקא נכנע העבודה זרה ונמשך אמת ואמונה בחינת שלום שיתקום השתפות וכו' פנ"ל. כי אמת שהוא בחינת אנפין נהירין, בחינת שבירת

לקוטי הלכות

הלכות שתפין ד

חושן משפט תריא

שרוצה להתאחו בהמזון שהכנעתה על ידי בחינת תפין הברית וכו' ל:

ה וזה בחינת מה שנסמך פסוק "עיני כל אלוד ישברו וכו'", לפסוק "סומך ה' לכל הנפלים". כי עקר כל הנפילות הם לתאות מזון חס ושלום כנ"ל שאז נופל לכל השבועים עבודות ורות של כל השבועים אמות וזה עקר אריכות הגלות, רחמנא לצלן, כי עקר הגלות בגוף ונפש הוא רק בענין המזון מה שלוקחים מסים ונתינות הרבה מישראל וגם כל אחד משקע בתאות מזון רחמנא לצלן כפי נפילתו חס ושלום, ומפני זה לא נאמר גו'ן באשרי, מפני שיש בה מפלה וכו', כמו שכתוב: "נפלה לא תוסיף וכו'". כי על הנפלים בתאות מזון נאמר נפלה לא תוסיף קום, כי מכל הנפילות אפשר לקום, אך מי שנופל לתאות מזון אי אפשר לו לקום מימש, כמובן בהמנעשה של בעל תפלה, עין שם, ועל זה נאמר: "נתני ה' בידי לא אוכל קום". וכמו שאיתא במדרש, שזה נאמר על מרירות הפרנסה שעשאו עבד מוכרן (הני משעבד) לעצמו וכו' (עין שם במדרש איכה על פסוק זה), ועל זה אמרו רבותינו ז"ל: ואפלו הכי בא דוד וסמכו ברוח הקדש, שנאמר, "סומך ה' לכל הנפלים". הנינו שבנדאי כפי התגברות תאות מזון ומרירות הפרנסה לא היה אפשר להתקיים פלל ברוחניות ובגשמיות, אך לולי ה' שהיה לנו יאמר נא ישראל, כי ה' יתברך עוזר לנו בכל

דוד ושלח לנו צדיקי אמת שבועים כחם אף על פי שחולקים עליהם הם בחכמתם הנפלאה, סומכים את ישראל בהעלם גדול, ועל ידי זה יש לנו קיום בגלות הוא הארץ המר הנה שעקר הגלות הוא תאות מזון שבא מתאות המושגל כנ"ל (וכמבאר במקום אחר). וזה בחינת מה שסמכה דוד ברוח הקדש שנאמר "סומך ה' לכל הנפלים". כי רק ה' יתברך ברחמיו סומך אותנו על ידי הצדיקי אמת, שעל ידי זה יש לנו קיום כנ"ל. ועל כן נסמך לזה: "עיני כל אלוד ישברו ואתה נתון להם את אכלם בעתו וכו'". כי זה עקר הסמכה מה שה' יתברך סומך לכל הנפלים, דהינו שמצילים מתאות מזון ומכניסים בהם אמנה שיצפו לישועת ה' ויתלו עיניהם אליו לבד לבטח בו ויתברך שממנו כל הפרנסה, שזהו בחינת עיני כל אלוד ישברו וכו'. ועל כן במערבא מתרצי לה הכי, נפלה - לא תוסיף קום בתולת ישראל, הנינו שבנדאי מאחר שבחסידי ה' הוא סומך אותנו לכלי לשאר חס ושלום בנפילה זאת של תאות מזון שגורע מן הפל עד שסוף כל סוף יקימנו גם מנפילה זאת, בנדאי אחר כך לא תוסיף כנסת ישראל לפל עוד כלל, כי זה עקר אריכות הגלות. עד שגובה שיבוא משיח שבחכמתו יקים אותנו מנפילה זאת של תאות מזון, כי יתקיים אז: "והשליכו איש את איליו כספו ואיליו וקבו וכו'" ואז לא יוסיפו ישראל לפל עוד, כי אז יתתפן

116 אב"ד

הכל. וכמוכן בהמעשה של הבעל תפלה
 שתאות כמון לא נתתקן כי אם עד שבאו
 בלם אל המלך בעצמו ואז הראה להם
 הדרך אל החרב שהיה פתוח על היר
 וכו', שעל ידי זה נתתקן תאות כמון, ואז
 נתתקנו כל הפתות הרעות ויצאו
 מפעוּתם. נמצא, שבשיתתקן תאות כמון
 או תתקן הכל ואז יתקום נפלה ולא
 תוסיף לפל עוד, כי ה' יתברך יאמר לה,
 'קום בתולת ישראל', הינו שה' יתברך
 בעצמו, בבכּוֹל, יקום אותה מנפילתה, כי
 אי אפשר לצאת מתאות כמון לגמרי כי
 אם בישועת ה' שזוכין לקבל מהצדיק
 האמת שידוע כל הדרכים אף להוציא
 מזה, וכמוכן בהמעשה הנ"ל. ה' יתברך
 יאיר עינינו ועיני כל ישראל שזוכה
 להתקרב לצדיקי אמת שייצאו אותנו
 מכל התאוות ומכל הפעוּתים, ובפרט
 מתאות כמון, ונשוב בלנו לעבדו יתברך
 כל חיינו לעולם, אמן:

הלכה ה בהלכות שתפים בקרקע
 הלכה ה:

הלכות שלוחין

הלכה א

שלוחו של אדם כמותו, אין שלוחות
 לקטן וכו':

כי ידוע שכל ישראל נפשותם אחד, כי
 שרשם מבחינת כלו אחד כלו טוב,

וכמו שכתוב (שמות א'): "כל הנפש הבאה
 לבית יעקב שבעים נפש". בלשון יחיד,
 כמו שפרש רש"י. ועל כן שלוחו של אדם
 כמותו, כי בלא חד כנ"ל. ועל כן אין
 הנכרי נעשה שליח, כי הם מאחורי
 הקנשה ומפרדים ומבדלים מקנשת
 ישראל ועל כן אין יכולין לומר עליהם
 שלוחו כמותו, כי זהו בחינת אחדות
 כנ"ל, ועל כן אין שדך אלא בישראל
 שכלם אחד וכלם שוין בשרש האחדות,
 אבל העכו"ם נפרדין מן האחדות כנ"ל,
 ועל כן אין העכו"ם נעשה שליח, כי אי
 אפשר לומר בהם שלוחו כמותו כנ"ל.
 והו' שאמרו רבותינו ו"ל, מה אתם בני
 ברית, אף שלוחכם בני ברית, כי
 השליחות תלוי בברית, כי שם בחינת
 האחדות בבחינת וברית נאמנת לו (תהלים
 פס), הינו שבחינת אמונה, שהיא האחדות
 שפאמינין ביחודו יתברך, היא תלויה
 בברית, כמובא בדברי רבנו, גרו יאיר (ס"ט
 א). ועל כן השליחות, שהוא רק בבחינת
 האחדות, בחינת שלוחו כמותו כנ"ל, על
 כן אינו נהוג רק בכני ברית, שהם
 בבחינת האחדות כנ"ל. ועל כן אין קטן
 עושה שליח ולא נעשה שליח, כי איתא
 בדברי רבנו, גרו יאיר, שבחינת כלו אחד
 כלו טוב, הוא שלמות הדעת, בחינת
 ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד שאז
 יתגלה הדעת, ויהיה כלו אחד כלו טוב
 כמובא בתחלת מאמר אנכי ה' אלוקיך
 (ס"ט ד), עני שם. ועל כן הקטן שאין דעתו

לקוטי הלכות

הלכות שלוחין ב

חושן משפט תריג

19

בחנינת מלכות שהיא בחינת אמונה בחינת ד' דאחד פמוכא בכחבי האר"י שגמין ואתין הם במלכות, ועל פן המלך עוצר בהם ומקבצם יחד שלא יתפזרו, כמו שפרש רש"י על פסוק: "זה יעצר בעמי", עין שם. כי המלכות היא בחינת האחדות כנ"ל ושם שרשי נפשות ישראל ששרשם באחדות כנ"ל ועל פן ג"ם מרבה השליח, ששלוחו של אדם כמותו, כי זה תלוי באחדות שהוא בחינת מלכות, בחינת ג"ם כנ"ל, ועין בפתכים שג"ם בלאה שהיא בחינת ד' דאחד, בחינת קשר של תפלין, עין שם:

וזהו: "מה אתם בני ברית אף שלוחכם בני ברית". כי תקון המלכות בחינת אמונה, בחינת האחדות, כל זה תלוי בבירית, כי מאן דנמיר ברית זכה למלכו. וכמו שכתוב: "ובריתי נאמנת לו". כנ"ל, ועל פן אין השליחות נזהג אלא בבני ברית שהם בחינת פלו אחד פלו טוב כנ"ל:

הלכה ב

ענין שלוחין

שלוחו של אדם כמותו בכל התורה פלה, אבל לדבר עברה אין שליח לדבר עברה

א על פי מה שכתב רבנו ז"ל במאמר 'חותם בתוך חותם', עין שם (בסימן כב), כי יש בחינת נעשה ונשמע שהם

ש"לם עדין, על פן אין לו דין שליחות, כי עקר דין שליחות על ידי בחינת האחדות שהוא תלוי בדעת כנ"ל. ועל פן אין שליח לדבר עברה, כי על ידי העברה נפרד חס ושלום, משרש האחדות ועל פן אין ש"ד בעברה שליחות, כי אדרבא, העברה הוא פרוד ופגם בבחינת אחדות כידוע, ועקר השליחות בבחינת אחדות כנ"ל. וזהו בחינת לתקוני שדרתיך ולא לענותי, כי בחינת אחד הוא פלו טוב כנ"ל ואין שם עוית וקלקול חס ושלום, ועל פן יכול לומר לו לתקוני שדרתיך וכו', כי בודאי כשעשיתי אותך שליח שתהיה כמוני, שזהו בחינת פלו אחד פלו טוב, על פן בודאי השליחות ה"ה רק לתקון ולא לעוית, כי השליחות הוא רק בבחינת אחד וטוב כנ"ל:

וזה בחינת החזן שנקרא שליח צבור, כי עקר תקון התפלה הוא רק שתהיה בבחינת פלו אחד פלו טוב, פמוכא בדברי רבנו, גרו יאיר במאמר 'יאמר בעז וכו' (סימן סח). ועל פן עקר תקון התפלה על ידי השליח צבור, כי השליח צבור פולל בלם יחד ועושה מהתפלה אחד, כמו שנתבאר לעיל בהלכות שליח צבור, עין שם, שזהו בחינת חזרת התפלה, עין שם, ועל פן נקרא 'שליח צבור' בחינת שלוחו של אדם כמותו, בחינת פלו אחד כנ"ל שזהו תקון התפלה כנ"ל וזה שאמרו רבותינו ז"ל, 'גם אתם' - לרבות שלוחכם, מכאן, ששלוחו של אדם כמותו, כי גם היא

בחינת גזלות ונסמרות, תורה ותפלה, תורת ה' ותורתו. בתחלה היא תורת ה' ואחר כך נעשית תורתו וצריך לילך מדרגא לדרגא וכו', כי בכל דרגא יש בחינת נעשה ונשמע גבה יותר וכו' וכו', ענין שם כל זה היטב. עד שבא בראשית נקדתי הבריאה, שהיא תחלת האצילות ושם הנשמע היא בחינת תורת ה' ממש וכו' וכו'. ואחר כך בשגבלל באין סוף אז הנעשה הוא תורת ה' והנשמע היא תפלת ה', כי ה' יתברך בעצמו מקום התורה, כמו שאמרו רבותינו ז"ל, מנין שהקדוש ברוך הוא מניח תפלין? מנין שהקדוש ברוך הוא מבקר חולים וכו'? וכן הקדוש ברוך הוא מתפלל, כמו שאמרו רבותינו ז"ל, ואני בשגבלל באין סוף, אזי התורה והתפלה היא בחינת תורת ה' ותפלת ה' ממש וכו'. ענין שם:

ב והנה זה עקר התכלית והשלמות האחרון לזכות לבוא לבחינה זו העליונה להכלל באין סוף עד שיהיה התורה והתפלה שלו בחינת תורת ה' והתפלה ה' כנ"ל אשרי מי שזוכה לזה, ואז התפלה היא בבחינת יהי רצון מלפני שהיא תפלת ה' יתברך, כמו שאמרו רבותינו ז"ל בברכות. וזה בחינת 'בכל המקום אשר אזכיר את שמי', 'אזכיר' דיקא, כי מי שזוכה לבחינת תפלה כזו, דהינו תפלת ה', נמצא בשמזכיר את שמו יתברך מאחר שגבלל בו יתברך, נמצא שה' יתברך בעצמו מזכיר את שמו

יתברך, מאחר שגבלל בו יתברך, נמצא, שה' יתברך בעצמו מזכיר את שמו יתברך, כפיכחל, שהנהו בחינת תפלת ה' כנ"ל וזהו בכל המקום אשר אזכיר את שמי, 'אזכיר' דיקא כנ"ל. והנה עקר בריאת האדם הוא פשוט בחינה זו שניע לזה התכלית שזוכה להכלל בו יתברך עד שיהיה תורתו ותפלתו, בחינת תורת ה' ותפלת ה' ממש, אבל אי אפשר לבוא לזה מיד, כי ה' יתברך רצה לברא את האדם בזה העולם כדי שיהיה לו בחירה ועקר קיום התורה תלוי בזה בפה שיש להאדם בחירה ובשכל זה שלח את האדם בזה העולם בתוך גוף וחמר עבור כדי שיהיה לו בחירה. ומאחר שהאדם הוא בעולם הזה בתוך גוף וחמר גשמי, הוא צריך בתחלה לקיים התורה והמצוות בתוך הגוף וכל זמן שלא נתבטל הגוף והחמר לגמרי אזי כל התורה והמצוות והתפלה שמקיים הוא בבחינת תורתו ותפלתו, כי עדיו לא נכלל בשרשו, באין סוף, וכל מה שמקיים יותר את התורה ועובר את ה', הוא יוצא בכל פעם מדרגא לדרגא ומכבול בכל פעם את הגוף יותר ונכלל יותר בשרשו באין סוף, עד שזוכה לבוא אל התכלית שיתבטל הגוף לגמרי ונכלל לגמרי באין סוף ואזי זוכה לבחינת תורת ה' ותפלת ה' ממש כנ"ל ואזי בשגבלל בשרשו באין סוף נמצא כל התורה והמצוות והתפלה שמקיים הם תורת ה' ותפלת ה' ממש.

לקוטי הלכות

הלכות שלוחין ב

חושן משפט תרמו

נמצא, שה' יתברך בעצמו, בכיכול, עושה המצוות שהוא עושה מאחר שנגלל בו יתברך פנ"ל, אבל קדם שנגלל בו יתברך לגמרי פנ"ל ואז האדם בעצמו עושה המצוות ואז הוא בבחינת שליח כמו השליח שמצוה ועושה שליחותו, כמו כן ממש הוא מצוה ועושה שליחות הבורא יתברך, כי בשביל זה נשתלח לזה העולם לעשות שליחותו יתברך לקיים התורה והמצוות שהוא מצוה עליהם, כי כל העבודה של האדם בזה העולם מבינה בשם שליחות, כמוכא בכל ספרי מוסר שמוכיחין ומזהירין את האדם 'מה יעשה ליום פקדה ומה ישיב לשולחו דבר'. ואף על פי שבאמת אין זה תכלית השלמות לעשות עבודה ה' בבחינת שליחות כמו השליח שעושה שליחות המשלח, כי עקר התכלית הוא רק שיהיה נגלל בו יתברך ואז אין העבודה שלו בבחינת שליחות כלל מאחר שכל מה שעושה ומקיים המצוות הם תורת ה' ממש וכל המצוות שהוא עושה, ה' יתברך בעצמו עושה אותם. נמצא, שאינו בבחינת שליח כלל וזהו עקר התכלית פנ"ל, אף על פי כן בהכרח שיקים האדם התורה והמצוות בתחלה בבחינת שליחות, כי אי אפשר לבוא מיד לבחינת עליונה פנ"ל להכליל בו יתברך, כי אם פן יתפטר החכר לגמרי ולא יתה בחירה כלל אם היה נגלל בו מיד ולא היה מקום לקיום התורה ובריאת העולם אם היה הכל נגלל בו

בתחלה. ועל פן מאחר שעקר קיום התורה הוא על ידי שיש בחירה אשר בשביל זה נברא העולם היה הנשמי, על פן בהכרח שבתחלה יקיים האדם המצוות עם הגוף ואז יקיים האדם בעצמו המצוות, ואז הוא בבחינת שליחות, שעושה שליחות וצווי הבורא יתברך פנ"ל ואחר כך על ידי שמקיים מצוותיו יתברך עם הגוף בבחינת שליחות, אזי זוכה על ידי זה להכליל בו יתברך, כי כל מה שהאדם מקיים מצות ה' אפילו עם הגוף בבחינת שליחות וצווי פנ"ל, נחשב גם כן כאילו ה' יתברך בעצמו עושה, כי באתערויחא דלתתא אתער לעלא ואחר כך על ידי זה שמקיים המצוות ועושה שליחותו יתברך, על ידי זה זוכה להכליל בו יתברך ואז כל המצוות שהוא עושה ה' יתברך בעצמו עושה אותם פנ"ל. וזהו עקר התכלית לכות לכלי לעשות המצוות בבחינת שליחות וצווי פנ"ל רק בבחינת המשלח והמצוה בעצמו יתברך בבחינת תורת ה' ממש:

ג וזה בחינת העבודה של 'וידבר ה' אל משה' וכו' שהם בחינת דברי תורה, שהם בחינת נשמע, כמבאר שם במאמר הפנ"ל, עין שם הטוב. כי העבודה של וידבר וכו' הוא בחינת תורת ה' ממש, שהוא בחינת קיום התורה והמצוות של המדבר והמצוה בעצמו יתברך, שהוא בחינת המשלח פנ"ל, וזהו בחינת העבודה של וידבר, שהוא בחינת

העבודה של המדבר בעצמו יתברך, בחינת תורת ה' ממש, כי העבודה של המצוה בעצמה, היא עבודת האדם המצוה לעשות שליחותו, אבל העבודה של ונדבר היא בחינת תורת ה' ממש, שזה זוכין בשנקבל השליח בהמשלח והמשלח בעצמו יתברך, בכיבוד, מקום התורה והמצוות ואין מתקנים העבודה של בחינת ונדבר, שהיא תורת ה' ממש, שהוא העבודה של המדבר והמצוה והמשלח בעצמו יתברך, בכיבוד, והבן הדברים:

ד וזה בחינת 'שלוחו של אדם כמותו' בכל התורה, כי בהכרח שיהיה בחינת שליחות, כי עקר קיום התורה והמצוות הוא על ידי בחינת שליחות דיקא כנ"ל, כי בהכרח שיהיה בחירה עקר התכלית שיתבטל בחירה כנ"ל, כי עקר בחינת השליחות משתלשל משרש השליחות שהוא שליחות של הבורא יתברך מה שהאדם מצוה לעשות שליחותו יתברך, אשר בשביל זה נשתלח האדם בזה העולם לעשות שליחותו יתברך שהם מצוותיו יתברך ומאחר שבהכרח שיהיה עולם גשמי ובשביל זה ההכרח לקיים המצוות בבחינת שליחות דיקא בתחלה כנ"ל, מזה נשתלשל בחינת שליחות גם בין אחד לחברו בחינת שלוחו של אדם כמותו, כי בשביל זה נברא האדם שיהיה בחינת השליח כמו

המשלח, וכשהשליח עושה שליחותו בחינת ציר נאמן לשולחו בכל השליח בהמשלח ונחשב כאלו המשלח בעצמו עושה, כי אפלו בשהאדם עושה המצוות בבחינת שליחות בבחינת תורתו כנ"ל נחשב גם כן כאלו ה' יתברך בעצמו עושה, כי העבודה צריך גבה ובאתעורותא דלתתא אתער לעלא ועל ידי זה בעצמו שעושה האדם מצוותיו יתברך ומקנים שליחותו, על ידי זה נכלל בו יתברך כנ"ל, אך אחר כך בשנקבל לגמרי בו יתברך או נתבטל בחינת שליחות לגמרי כנ"ל. וזה בחינת מצוה בו יותר מבשלוחו, כי עקר התכלית שיתבטל בחינת השליחות לגמרי כנ"ל, אך אף על פי כן בהכרח שיהיה בחינת שליחות כי אם לא כן יתבטל העולם והבחירה כנ"ל:

ה וזהו מה שדקדקו רבותינו ז"ל בגמרא ותפסו דיקא מצוה זו מה שמצוה בו יותר מבשלוחו לענין שבת דיקא, כמובא שם: רב יוסף מלח רישא לכבוד שבת וכו' ושאר מעשיות, כלם לענין שבת אף שבכל המצוות שיכה מצוה זו של בו יותר מבשלוחו, אך באמת שבת הוא בחינת עולם הבא. ואז יתבטל העולם ויהיה נכלל בשרשו וגם עכשו ביום שבת קדש נכללין כל העולמות בשרשן וכשהעולם נכלל בשרשו אי התורה היא בחינת תורת ה' ממש ואין נתבטל השליחות לגמרי, שזהו בחינת מצוה בו יותר מבשלוחו כנ"ל ועל כן

לקוטי הלכות

הלכות שלוחין ב

חושן משפט תרוי

תפסו מצוה זו לעגן שבת דיקא, כי מצוה זו של בו יותר מבשלוחו היא בבחינת שבת, שהוא פליליות העולמות בשרשן, שאז נתבטל השליחות כנ"ל:

ו אך עקר בחינת השליחות הוא במשא ומתן, כי המשא ומתן הוא בבחינת שליחות, כי שליחות היא בחינת רגליו, כי שם השליחות על שם הרגליו, כמו שצאמר, "בעמק שלח רגליו" (שופטים ה). כי השליחות הוא בבחינת אחר הבריאה שאז שך שליחות וכנ"ל, וכלל הבריאה הוא בחינת רגליו נגדו יתברך, כמו שכתוב: "והארץ הרם רגליו". והעבודה שיש במשא ומתן הוא בחינת רגליו נגד העבודה של תורה ותפלה, כי זה כלל שהמדרגה המתחמנה היא בחינת רגליו נגד המדרגה העליונה. וכן בחינת הנעשה כנגד בחינת הנשמע הוא בחינת רגליו, כי הנעשה הוא בחינת אחר הבריאה, בחינת ברא, כמובא שם במאמר הנ"ל. והנשמע הוא בחינת קדם הבריאה, בחינת בראשית, בחינת תורת ה' כנ"ל ועל כן הנעשה הוא בחינת רגליו כנגד הנשמע וכנ"ל ועקר השליחות הוא בבחינת נעשה בבחינת רגליו כנ"ל, כי השליח הוא בחינת 'נעשה' שעושה שליחותו ומצוותיו. והמשלח הוא בבחינת ה' הנשמע' ששומעין דבריו שמצוה לעשות. נמצא, שעקר השליחות הוא בבחינת רגליו ועל כן עקר השליחות בבחינת משא ומתן, שהוא בחינת רגליו, כמובא

במקום אחר, כי שם עקר השליחות כמו שמשלחין את אחד למרחוק להביא דבר מרחק כמו בן ממש הוא בחינת המשא ומתן שהאדם עושה המשא ומתן בשביל להגביה ולהעלות הקדשות הנפולות שרחוקין מאד ממנו יתברך והוא בחינת שליחות ממש כנ"ל ועל כן שם עקר השליחות כנ"ל. כי אצל כל המצוות אף על פי ששלוחו של אדם כמותו, אף על פי כן מצוה בו יותר מבשלוחו, אצל המשא ומתן שם עקר השליחות וכנ"ל. וזה בחינת: 'לתקוני שדרתיך ולא לענותי', כי עקר השליחות בשביל התקון, כי בשביל זה נברא העולם הגשמי שעל די זה נתנה בחינת שליחות כנ"ל. ובשביל זה נשתלח האדם בזה העולם, הכל כדי לתקן העולם מקלקלו פדוע. נמצא, שעקר בחינת השליחות שהיא בחינת בריאת האדם בזה העולם הגשמי בגוף עכור, שעל די זה שך שם שליחות, כי בתחלה בשתיה נכלל בשרשו לא היה שך שם שליחות. ועקר השליחות על די שנשתלח בזה העולם הגשמי ונתרחק ממנו יתברך שאז שך שם שליחות כמו ששולחין את את מרחוק. והכל בשביל לנצח מלקמות ולתקן כל הקלקולים להשיב הכל מתקן לה' יתברך נמצא שעקר בחינת השליחות בשביל תקון ולא לעוות חס ושלום חס ושלום, וזהו בחינת אין שליח לדבר עברה, כי 'שלוחו של אדם כמותו' זה

בכחית שנקבל השליח בהמשלח כנ"ל, וזה דקא על ידי תורה ומצוות, שעל ידי זה נקלליו בו יתברך ונקלל השליח בהמשלח, כביכול, ועל פה גב בין אדם לחברו שלוחו של אדם כמותו כנ"ל, אבל על ידי עברה אדרבא, נפרדו ממנו יתברך ועל פה אין בו דין שליחות, ואין שיהי בו שלוחו כמותו. כי, אדרבא, על ידי זה נתרסק ונתפרד השליח מהמשלח, כביכול, כנ"ל וזה בחינת אין שליחות לעכו"ם, כי הם מעולם הפרוד, כי לא קבלו התורה והמצוות ויגרש ממנו גוים ונתרחקו ממנו יתברך, ועל פה אינם בכלל שליחות, כי אינם יכולים להקלל בהמשלח ועל פה אינם בתורת שליחות, כי עקר בחינת שליחות הוא שהשליח נקבל בהמשלח כנ"ל:

ז וזה בחינת וישלח יעקב מלאכים לפניו אל עשו וכו' עם לבן גרתי, ותרנג מצוות שמרתי וכו'. כי האבות הן הן המרפבה וכו' להקלל בו יתברך, בבחינת שאומרים אלהי אברהם וכו'. ועל ידי שנקלליו בו יתברך ונקלל השליח בהמשלח, כביכול, או יש לו ממשלה על מלאכים שהם בחינת שלוחים שמושם נמשך פה הבחירה, שמושם נשתלשל אחיות עין הדעת טוב ורע, שמושם אחיות הסטרא אהרא. ומי שהוא ציר נאמן לשולחיו ועושה שליחותו בזה העולם בשלמות, או מופך בחינת השליחות שהוא בחינת בריאת העולם

כנ"ל, ואזי נתבטל אחיות הסטרא אהרא שאחיותה בבחינת שליחות דקא, בבחינת מלאך, שמושם אחיות עין הדעת והסטרא אהרא כידוע, ואזי זוכה על ידי זה להקלל בשרשו ונקלל השליח בהמשלח כנ"ל, ואזי נעשה הוא בבחינת המשלח ואזי הוא מושל על כל בחינת השלוחים. וזה בחינת הממשלה על המלאכים שיהיה להצדיקים לעתיד, שיהיו עקר התכלית, כמובא בדברי רבנו ז"ל במקום אחר (בלקוטי תניניא סימן א'). כי המלאכים הם בחינת שלוחים, כי מלאך לשון שליח, וכשהאדם זוכה לעשות שליחותו בשלמות בזה העולם או נקלל בהמשלח, כביכול, ואזי הוא בעצמו בבחינת משלח ויש לו ממשלה על כל השלוחים שהם בחינת מלאכים ואזי נבנע הסטרא אהרא כנ"ל. וזהו וישלח יעקב מלאכים. כי יעקב זכה שיהיה לו ממשלה על המלאכים וזכה לעשות שליחות עם מלאכים ממש, כי הוא נקלל בשרשו בבחינת משלח כנ"ל ועל פה שלח אותם אל עשו, שהוא הסטרא אהרא, כי על ידי זה שזכה לזכך בחינת השליחות עד שנקלל בהמשלח, כביכול, עד שהוא מושל על השלוחים שהם המלאכים, על ידי זה נבנע הסטרא אהרא, שהוא עשו, שאחיותם משם מבחינת שליחות כנ"ל. וזהו עם לבן גרתי - ותרנג מצוות שמרתי. כי כל זה זכה על ידי ששמר התרנג מצוות אצל לבן דקא, דהיינו

לקוטי הלכות

הלכות שלוחין ג

חושן משפט תריט

קלקול הראות וכו', כי עקר התהוות השקר הוא מחמת הרחוק מאחד, כי אמת הוא אחד ושקר הוא רבים וכו'. וקדם הבריאה היה הכל אחד ואפלו שם מהור לא היה שיעד לומר, כי מהור אין שיעד אלא במקום שיש אחיות הטמאה, אבל קדם הבריאה היה כלו אחד כלו טוב כלו קדש, אך תכף משיצאה הבריאה מבח אל הפעל נתהנה מיד בחינת הפהרה שהוא בחינת הבחירה שמשם אחיות השקר, כי תכף אחר הבריאה היה, כפיכח, שני דברים בחינת האחד והבריאה ואז שיעד בחירה, כי באחד אין שיעד בחירה רק במקום שיש שני דברים שיעד בחירה לבחור בזה או בזה ומשם עקר אחיות השקר ששרשו מרחוק מאחד כנ"ל וכו', עין שם כל זה היטב. ועל ידי השגחת ה' ותברך אפלו אחר הפעלה שהוציא הקדוש ברוך הוא מבח אל הפעל כל הדברים הם באחדות עמו וכו'. ועל ידי אמת השגחת ה' ותברך עליו ואז הכל אחד אחר הבריאה כמו קדם הבריאה, אבל על ידי שקר מסלק ממנו השגחת ה' ותברך ואז מפריד אחר הבריאה מתקדם הבריאה שמשם עקר אחיות השקר וכו'. והוא כשמתגיעו לאבני שיש מהור וכו' אל האמרו מים מים שהם בחינת דמעות שנתהנה על ידי השקר וכו'. עין שם כל זה היטב:

א וזה בחינת שלוחו של אדם כמותו בכל התורה בלה, כי כלל כל

בתוך התגברות הסמרא אחרא שמתגבר על הצדיק מהגוף העבור והעולם הנשמי. ועל ידי שזוכה לשמור התרי"ג מצוות שם דיקא בבחינת לבן, שהוא התגברות הסמרא אחרא, על ידי זה דיקא מופך בחינת השליחות, כי זה עקר בחינת השליחות כשעושה המצוות עם הגוף ומשבר התגברות הסמרא אחרא הנאחו בהגוף ואז דיקא האדם בבחינת שליח כנ"ל ואז כשהוא "ציר נאמן לשולחיו", בבחינת עם לבן גרתי ותרי"ג מצוות שמרתי, על ידי זה מופך בחינת השליחות ונכלל השליח בהמשלה, ואז נעשה בבחינת משלה ויכול לעשות שליחות עם מלאכים שהם בחינת שלוחים, בבחינת "וישלח יעקב מלאכים וכו'" כנ"ל:

ברוך ה' לעולם אמן ואמן:

הלכה ג

בכל התורה בלה שלוחו של אדם כמותו ואין שליחות לעכו"ם ואין שליחות לקטן. גם אין שליח לבר עברה על פי התורה אמר רבי עקיבא כשתגיעו לאבני שיש מהור אל האמרו מים מים, שנאמר, "דבר שקרים לא יפון לנגד עיני וכו'" (ספרי נ"א לקוטי א):

ותברך, שהשקר מויק לעינים כגשמיית ורוחניות, כי על ידי השקר נתעבר דמיו ונמשך בכיה ודמעות שהם

העינים הוא מינות ממש, כי על ידי פגם העינים מפריד הבריאה מאחד, שהיה בחינת מינות ועבודה זרה, רחמנא לצלן:

ב ועקר הבריאה היתה רק בשביל הבחירה, כי רק בשביל זה

ברא ה' יתברך כל העולמות בלם מראש ועד סוף ובלם נבראו בשביל האדם המתחזק שבעולם הזה המלכש בגוף עבוד שיש לו בחירה לבחור בטוב או בהפך חס ושלום כי כל הבריאה היתה כדי שידעו ממנו יתברך, כדי שיפירו הפל גדלתו ורוממותו וטובתו יתברך שהיה עקר התכלית מפל התכליתין וכמו שאיתא בזהר הקדוש שכל הבריאה היתה בגין דישתמודעין לה. וה' יתברך שער בדעתו וחכמתו יתברך שאי אפשר לגלות אלהותו וגדלו ורוממותו כי אם על ידי שיהיה האדם הפעל בחירה בעולם, כי בשרצה לגלות אלהותו הצריך לברא עולמות כי אם לא יהיו עולמות מי ידע ממנו יתברך, כי הכל אחד לבד בחינת קדם הבריאה ואין מי שידע ממנו יתברך. על כן הצריך לברא את העולם ולהוציא כל העולם מבח אל הפעל כדי שידעו ממנו יתברך כנ"ל. אך תקף שצאאה הבריאה מבח אל הפעל נתהוה תקף הבחירה, כי תקף אחר שצאאה הבריאה מבח אל הפעל היו שני דברים, בחינת האחד יתברך והבריאה ואז שיד בחירה כנ"ל בהתורה הנ"ל. וזה היה מבח לבחינת העולם, כי אם לא היה נתהוה

התורה הוא בשביל לכלל באחד, לכלל אחר הבריאה בקדם הבריאה שהוא בל אחר בל טוב, כי זה עקר התכלית שבשביל זה נברא האדם כדי לכלל כל העולמות באחד על ידי קיום התורה והמצוות בעולם הזה שהם אחדותו כידוע. ובשביל זה כל התורה בלה הוא בחינת עינים, כמו שכתוב: "מצות ה' ברה מאירת עינים". כי על ידי התורה ממשיכין עיני השגחתו עלינו שעל ידי זה נכלל אחר הבריאה בקדם הבריאה, בבחינת בל אחר בל טוב כנ"ל. וזה שכתוב, "ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם אשר אתם זנים אחריהם". כי עקר פגם כל העברות הוא שפגם בעיני ה', כביכול, כמו שכתוב: "הרע בעיניו עשיתי" (תהלים י"א), וכתוב (בראשית פרשת בשע): "רע בעיני ה'", הינו שעל ידי העברה שהוא רע בעיני ה', על ידי זה כביכול, מסלק עיני השגחתו ממנו ועל ידי זה נפרד אחר הבריאה מקדם הבריאה ונתרחק מבחינת בל אחר, שהיה עקר הפגם והפרוד שעושה על ידי העברה בחינת נרגן מפריד אלופ, כי מפריד אחר הבריאה מקדם הבריאה על ידי פגם העברה, שהוא פגם העינים, כי עקר פלילות באחד אחר הבריאה בקדם הבריאה הוא על ידי בחינת העינים, הינו עיני ההשגחה כנ"ל. והיו שאמרו רבותינו ז"ל: "אחרי לבבכם", והו מינות. "ואחרי עיניכם", והו נאוף, כי נאוף שהוא פגם

תקף בחינת הבחירה לא היה שום קיום להעולם כולל והיה כל העולם חוזר לשרשו ולמציאותו הראשון מיד ולא היו יודעין מננו כולל כמו קדם הבריאה, הינו שאם גם אחר הבריאה לא היה שום בחירה, דהינו שגם אחר הבריאה היו הכל יודעין בידיעה גמורה מאלהותו ותברך כמו שהוא באמת, לא היה שום קיום להבריאה, כי היה חוזר העולם לשרשו כפי"ל, כי עקר הוא הידיעה, ועל ידי הידיעה נכללין באחדותו ותברך וכמאמר החכם אלו ידעתינו הייתי. נמצא, שאם גם אחר הבריאה היו הכל יודעין האמת בלי שום ספק ולא היה שום מקום למעות היתה הבריאה חוזרת תמיד למקומה הראשון והיה נחשב העולם לגמרי, כי היה כפיטל במציאות על ידי הידיעה האמתית שהיא אחדותו כפי"ל. על כן עקר קיום העולם הוא רק על ידי הבחירה שנתנה תקף אחר הבריאה, אחר שיצאה הבריאה מכלל אל הפעל כפי"ל. כי תקף שיצאה הבריאה מכלל אל הפעל היו שני דברים, האחד ותברך ואחר הבריאה כפי"ל. ואם היו הכל יודעין האמת שאחר הבריאה נמשך מאחדותו ותברך, היה חוזר הכל אל האחדות והיה מתפטר העולם כפי"ל. אך ה' ותברך ברא את הבריאה באופן זה שתקף אחר הבריאה ותנה תקף כח הבחירה, דהינו שתקף אחר הבריאה יהיה מקום למעות אם ירצה האדם, ואם

ירצה להסתפל על האמת יראה האמת, שזהו בחינת הבחירה שנתנה אחר הבריאה על ידי שהיו אז שני דברים כפי"ל, כי יש לו כח לבחור בזה או בזה, הינו כפי"ל שאם ירצה להפנות דעתו אל האמת ולבחור בחיים וטוב שהוא האחד ותברך להתקרב אליו אז טוב לו, ואז יכלל גם אחר הבריאה בקדם הבריאה על ידי שידע ויאמין בהאמת שכל הבריאה נמשכת מהאחד ותברך, אבל יש לו כח לבחור בהפך, הינו שיש לו כח לכפר חס ושלום שזהו בחינת השקר שנאחזו אחר הבריאה, הינו הכפירות שהם שקר הפך האמת, שהם נאחזין תקף אחר הבריאה שאז נתנה מיד הבחירה שיש כח לכפר חס ושלום למו שירצה לצאת חס ושלום שזהו עקר הרע והטמאה:

כי עקר היצר הרע והסמרא אחרא הם בחינת כפירות, כי היצר הרע והסמרא אחרא נקראין אל אחר כפירות בידיע, ומקמת שנתנה תקף אחר הבריאה כח הבחירה כפי"ל, מקמת זה מתקים העולם ואינו חוזר מיד לשרשו על ידי שיש בחינת מסך מבדיל בין העולם ובין שרשו שהוא הסתרת הידיעה מה שאין הכל יודעין האמת מיד שזהו בחינת כח הבחירה. והסתרת הידיעה הזאת הוא בחינת תחלת הצמצום של החלל הפנוי וכמוכן במקום אחר בדברי רבנו זכר צדיק לברכה (סי' סו) שעל ידי זה

עקר קיום העולם. כי עכשו פשיש צמצום והסתרת הדיעה עד שאפשר למעות למו שירצה, שזהו בחינת מסך המבדיל, שזהו בחינת כח הבחירה בנ"ל, או מתקים העולם ואינו חוזר לשורשו מחמת מסך המבדיל הנ"ל, אבל אם בן התפטר העולם מחמת העדר החיות, כי אם בן מאחר שיש מסך המבדיל מהיכן יקבל העולם ומלואו חיות ממקור החיים שהוא האחד והברך המחיה את כלם? על בן הצדיקים הם מקימין את העולם, כי הצדיקים הבורחים בחיים ומאמינים שכל הבריאה נמשך ונברא מאחדותו והברך על ידי זה הם פוללין אחר הבריאה בקדם הבריאה. כי על ידי ידיעה שהכל ממנו והברך נכלל הכל באחד בנ"ל, ואז נכלל העולם באחד ואף על פי בן יש קיום להעולם, כי נכלל באחד בבחינת רצוא ושוב בחינת מטי ולא מטי. מאחר שכבר משברין הפפירות ומאמינים שגם מסך המבדיל בעצמו והבחירה בעצמו הכל ממנו והברך ואז נכלל הכל באחדותו והברך בבחינת רצוא ושוב, בבחינת רדיפא ומעפב המבאר במקום אחר (ס"ו)

ה) שעל ידי זה נעשין בלים והיכלין לקבל אור אחדותו ולהתענג על ה' לחיות בגעם ה' ולבקר בהיכלו, ואף על פי בן לא יתפטר לגמרי שכל אלו היכלין הוצים והרוחניים נעשים על ידי שזכה לשבר המסך המבדיל, על ידי שבחר בחיים עד שעל ידי זה נתהפך המסך

המבדיל ונעשה ממנו היכלין עליו לקבל האור על ידו לכלל באחדותו והברך ברצוא ושוב באפן שכלל בו באמת בתכלית האחדות, ואף על פי בן לא יתפטר במציאות רק יזכה לידע אותו והברך, שזהו עקר התכלית האמתית, אשרי מי שזכה לזה:

דף קצ"ח

ג נמצא שעקר שלמות הבריאה הוא דיקא על ידי הבחירה שנתהוה אחר שציצה הבריאה מוכח אל הפעל דיקא. והעקר הוא האמת שצריכין להאמין בהאמת שגם אחר הבריאה ה' והברך משגיח בהשגחה פרטית על כל הדברים שבעולם, כי הוא ברא הכל והוא מקים הכל בהשגחתו וגם כל הטבע הוא השגחה רק שהכרח שיהיה דרך הטבע בעולם כדי שיהיה מקום למעות, כדי שיהיה בחירה, שזהו עקר קיום העולם וכנ"ל ואז על ידי האמת נכלל אחר הבריאה בקדם הבריאה ואז בלא אחד בלא טוב בנ"ל בהתורה הנ"ל:

ד ועל בן נקרא האדם בזה העולם ש"לית, כמו שכתוב (שמואל ב, טז): "מה אשוב שלחי דבר", וכמו שכתוב: "ציר נאמן לשלחיו". כי האדם גשליח מלמעלה בזה העולם הגשמי כדי שיעלה כל העולמות לשרשן לכללן באחד בנ"ל שיהיה אחר הבריאה נכלל באחד בנ"ל. כמו האב ששולח את בנו בדרך למרחוק כדי שיקבש מלחמות וישוב לו את כל המדינות שנתרחקו ממנו, כדי שיגדל

לקוטי הלקות

הלקות שלוחין ג

חושן משפט תרכו

וינשא את בנו אחר כך ברב עו ותפארת עד אין קץ אם יזכה לעמד בקשרי הפולחמה נמצא, שעקר שלמות האדם בעולם הזה הוא שיראה להיות ציר נאמן לשולחיו שיעשה שליחותו באמת, דהיינו שישב השליחות להמשלח שיתור ויגביה ויעלה וינשא כל הדברים שבעולם לשרשן לכללן באחד ואז נכלל השליח בהמשלח. הינו שכל הבריאה בכלליות, שהיא בחינת שליחות שנשלחה ממנו ותברך ונתרחקה מאתו ותברך על ידי מסד המבדיל שהוא קיום העולם כנ"ל. וכשהאדם הפעל בחירה בוחר פטוב אוי מחזור השליחות למרה קמא, כי מחזור ומעלה כלליות הבריאה שנשלחה ונתרחקה ממנו ותברך לשרשה ולמקומה על ידי אמונתו הזוקה בהאמת בהאחד ותברך שהוא ברא הכל שעל ידי זה חוזר ונכלל הכל באהדתו ותברך כנ"ל:

ה בי עקר כח הבחירה הוא על ידי שיש בחינת שליח, שהוא בחינת מלאך שנקרא שליח, שהוא בחינת מט"ט שמשם אחיות עין הדעת טוב ורע, שהוא בחינת הבחירה פידוע. כי עקר כח הבחירה הוא על ידי הטבע. כי אם לא היה העולם מתנהג כי אם בהשגחה לכד תמיד לא היה בחירה כלל רק עקר הבחירה הוא על ידי שרואין שיש דרך הטבע בעולם, על ידי זה יש מקום למעות חס ושלום, למי שרוצה לצאת ולעקר עצמו ממי החיים, כי באמת

צריכין להאמין שגם הטבע בעצמה היא השגחה, ובפרט שכבר זכינו לראות השגחתו ותברך ושנוי הטבע בכמה אותות ומופתים שעשה ה' ותברך עמנו ביציאת מצרים וקריעת ים סוף וכו' וכו' וכן בכל דור ודור. וגם עכשו מי שרוצה להסתכל על האמת רואה שנויים גדולים ונפלאות רבות בכל עת שאי אפשר להבינם על פי הטבע כלל אם לא בי ידי ה' עשתה זאת. כי באמת אין שום טבע בעולם, כי הטבע בעצמה הוא השגחה, כי הוא ברא את הטבע והוא ותברך מנהיג את הטבע כרצונו והטבע הוא רק בחינת שליח, בחינת מלאך שישם אחיות הטבע פידוע, ועל כן הטבע בגימטריא אלקיים שהוא בחינת מלאך פידוע, וכמו שכתוב: "מלאכי אלקים". ועקר הנהגת העולם על ידי שליח, על ידי בחינת הטבע, הוא בשביל הבחירה כנ"ל. וכשהאדם מאמין בהאמת ויודע שגם הטבע בעצמה וכל העולם ומלואו הכל ממנו ותברך, נמצא, שחוזר וכולל אחר הבריאה בקדם הבריאה, כלליות השליח בהמשלח כנ"ל. כי עקר כלליות באחד הוא על ידי אמונת ההשגחה, כמבאר בהתורה הנ"ל:

ועל כן בכל התורה בלה שלוחו של אדם כמותו. כי זהו בחינת כלליות התורה והמוצאות כפי שיכלל השליח בהמשלח שיתיה השליח והמשלח הכל אחד, שהוא בחינת כלליות הבריאה

חושן משפט

יתברך כנ"ל. שזהו בחינת שלוחו של אדם כמותו שנמשך מבחינה זו כנ"ל:

ועל כן אין שליח לדבר עברה, כי על ידי העברה עושין פרוד חס ושלום, ומפרידין חס ושלום, אחר הבריאה מקדם הבריאה, שזהו בחינת כפול השליחות כנ"ל:

ז ומחמת זה בעצמו אין שליחות לעבו"ם, כי העבו"ם הם בבחינת פרוד מחמת שאין מאמינים בהשגחתו יתברך, ועל כן אינם יונקים כי אם מאחורי כתפא כמבאר שם בהתורה הנ"ל. ועל כן הם רחוקים מאחד כנ"ל, ועל כן הם נקראים רבים, כמו שפרש רש"י על עשו שהיו לו שש עשרה נפשות ונקראים נפשות בלשון רבים, ונעקב היו לו שבעים נפש ונקראים בלשון יחיד, כי העבו"ם הם שקר שהוא בחינת בקשו חשבנות רבים' והם רחוקים מאחד כנ"ל ועל כן אין שליחות לעבו"ם, כי עקר השליחות, בחינת שלוחו של אדם כמותו, הוא בחינת כפליית בחינת אחר הבריאה בקדם הבריאה כנ"ל ועל כן אין שליחות אלא לישראל שבכלוים באחד כנ"ל:

ח ועל כן אין שליחות לקטן, כי עקר כפליית באחד הוא על ידי הדיעה שידעין שהכל בהשגחתו כנ"ל, שזהו בחינת מוחין דגדלות, כמו שכתוב: "ספרה לי את הגדלות אשר עשה אלישע", שכל הנסים והנפלאות שעשה

בקדם הבריאה שיהיה כל אחד בלוי טוב וכן"ל:

ו ועל כן אם שנה השליח כל שהוא - השליחות כמל. כי עקר כפליית השליח בהמשלח בחינת אחר הבריאה בקדם הבריאה הוא על ידי אמת כנ"ל ועל כן אם שנה השליח, שהוא פגם האמת - השליחות כמל, כי על ידי השקר בחינת שנוי, מפריד חס ושלום אחר הבריאה מהאחד. ואז נפרד השליח מהמשלח ואינו נכלל בו ואז שליחותו כמל, כי הרשעים מאבדין את העולם על ידי שמפרידין העולם ממשורשו על ידי השקר שלהם שהוא כלל רשעותם, כי השקר הוא הרע והתמאה כפליית כל החטאים שבועלם, כי עקר קיום השליחות הוא על ידי האמת שעל ידי זה נכלל השליח בהמשלח וכל מה שעושה השליח כאלו המשלח עושה בחינת שלוחו של אדם כמותו, שכל זה נמשך משרש השליחות העליון שהוא כפליית האדם והבריאה הפלוזה בו שגשגלו מהמשלח הראשון האחד והברך שעקר קיום שליחותם הוא על ידי האמת שעל ידי זה חוזרים ונכללים בו יתברך כנ"ל. ועל כן הצדיק מנהיג העולם כרצונו, כמו שכתוב: "ותגור אמור וקם לד". כי הוא נכלל בו יתברך על ידי האמת שזהו עקר הצדקות והפשרות של כל הצדיקים והקשרים, וכל מעשי הצדיק האמת הם מעשי ה' יתברך בעצמו, כי הוא נכלל בו

לקוטי הלכות

הלכות שלוחין ג

חושן משפט תרכה

אלישע, שהם התגלות השגחתו ותברך, הם נקראים גדולות בחינת מחין דגדלות, כמו שכתוב: "פי מי גוי גדול אשר לו אלקים קרבים אלו פה" אלקינו בכל קראנו אלו". שישראל נקראים 'גוי גדול' על ידי שמאמינים בהשגחתו ותברך וקוראים ומתפללים המיד לה' ותברך. ועל פן על ידי התפלה נמשכין מחין דגדלות פידוע, פי התפלה הוא בחינת אמונת ההשגחה שמחמת זה מתפלל וקורא לה' ותברך, מחמת שידע ומאמין שחבל בהשגחתו ותברך, וידיעת ההשגחה זהו בחינת מחין דגדלות פנ"ל. ועל פן עשו שאינו מאמין בהשגחה נקרא קטן, כמו שכתוב: "קטן נמתיד בגוים וכו'". פי הוא בבחינת מחין דקטנות שניקתם מבחינת אלקים, שמשם אחיזה הפוע, שהוא בגימטריא אלקים פידוע. ועל פן הקטן שאין דעתו שלמה ונאחזין בו עדן מחין דקטנות, ועל פן אין דעתו שלמה עדן בידיעת ההשגחה, ועל פן אין יכול לכלל אחר הבריאה באחד שזה זוכין רק על ידי ההשגחה פנ"ל. ועל פן הקטן פטור מפל המצוות, פי כל התורה והמצוות הוא רק לכלל אחר הבריאה בקדם הבריאה שיהיה פלו אחד שזה זוכין רק על ידי ידיעת ההשגחה, שהוא בחינת מחין דגדלות פנ"ל, ועל פן אין שליחות לקטן, פי עקר בחינת השליחות נמשך מבחינת כלליית הבריאה באחד וכו' פנ"ל:

ט וזה בחינת חנכה, פי מלכות ון הרשעה עמדו על ישראל לבטלם מהתורה והמצוות, פי תינים הם אפיקורסים גדולים ואין מאמינים בהשגחתו ותברך, פי כל חכמות החיצוניות נקראים חכמות ון שמיהם כל האפיקורסות והכפירות ועל ידי זה מפרדין בחינת אחר הבריאה באחד פנ"ל, ועל פן רצו לבטל התורה והמצוות, שעל ידי זה נכללין באחרותו ותברך ועל פן פשכו לנצחם היה הנם בנרות המנורה וקבעו רבותינו ו"ל להדליק נר חנכה. הינו על ידי שזכינו לנצחם ולשפרם, על ידי זה נתגלה השגחתו ותברך ועל פן קבעו להדליק נר חנכה, פי הדלקת נר חנכה הוא בחינת אור עיני השגחתו ותברך שאנו ממשכין אור ההשגחה על ידי ההדלקה שאנו מרדליין נר חנכה, פי אור נר חנכה הוא בחינת אור ההשגחה שאנו ממשכין עכשו, שעל ידי זה נכלל אחר הבריאה בקדם הבריאה בבחינת פלו אחד פנ"ל:

י ועל פן מצות נר חנכה למטה מעשרה טפחים, פי למטה מעשרה טפחים אין השכינה שורה, כמו שאמרו רבותינו ו"ל. ועכשו מעצם הנם של חנכה אנו זוכין לגלות אור ההשגחה גם למטה מעשרה טפחים, להורות שבכל מקומות ממשלתו ואפלו בכל מקומות הנמוכים הרחוקים ממנו ותברך פלם מתנהגים בהשגחתו ותברך לבדו, פי הוא ותברך

15
דק"ט

גם הרחוק באחדותו ותברך, שזהו עקר תכלית הבריאה כנ"ל. כי זה עקר שעשועיו ותברך בשמקומות הרחוקים ביותר שבים אליו ונכלליו באחדותו ותברך פי' דעו. וזהו בחינת הקלפה שקודמת לפרי תמיד כי אם לא היתה קלפה קדם לא היתה הבריאה רחוקה כלל מקדם הבריאה ולא היה בחירה כלל והיה הכל אחד כבתחלה, והיה מתבטל העולם לגמרי כנ"ל ועל פן בהכרח שיהיה הקלפה קדם לפרי שעל ידי זה אחר הבריאה רחוקה מקדם הבריאה. וכשזוכין לשבר הקלפה אז חוזר ונכלל אחר הבריאה באחד, שזהו עקר תכלית הבריאה כנ"ל. וזהו עקר מעלת הבעל תשובה שגדולה מצדיק גמור, כמו שאמרו רבותינו ז"ל, במקום שבעלי תשובה עומדין אין צדיקים גמורים יכולין לעמוד. כי הצדיק גמור מעקר לא נפל עדין לבחינת אחר הבריאה לגמרי, כי באמת הכל אחד על ידי ידיעת ההשגחה כנ"ל ועקר המעלה הוא כשיודעין מהשגחתו ותברך במקום שאפשר למעות חס ושלום, ועל פן הצדיק גמור שלא חטא מעולם לפי בחינתו וקדשותו, אין חלוק בין קדם הבריאה לאחר הבריאה ועל פן אין מעלתו גדולה כל כך בפה שכולל אחר הבריאה בקדם הבריאה מאחר שאצלו אין שדך אחר הבריאה כלל, כי הוא דבוק בה' ותברך תמיד, אבל זה שבא כבר לידי חטא חס ושלום,

מחיה את כלם. וזה עקר כלליית אחר הבריאה בקדם הבריאה בשמקומות הרחוקים וכללים באחד על ידי שידועין שגם שם מאיר השגחתו ותברך תמיד, כי עקר האדם נברא רק בשביל זה כדי לכלל כל המקומות הרחוקים באחדותו ותברך על ידי שזוכה לבחור בשוב כנ"ל, כי עקר הבריאה היתה כדי שאחר כך יחזר ונכלל הכל באחד על ידי האדם הבעל בחירה שעל ידי זה יתגלה אלהותו ותברך כנ"ל. כי אם לא היתה הבריאה יוצאת מבח א' הבעל, לא היו יודעין מאלהותו ותברך כנ"ל. ועקר התגלות אלהות הוא על ידי האדם הבעל בחירה דוקא כנ"ל ועל פן כל מה שהמקום נמוך יותר ורחוק יותר מקדשותו ותברך ששם מתגבר היצר הרע ביותר והבחירה חזקה ביותר כשזוכה לשבר הקלפה שם ולהטות הבחירה לטוב, זהו עקר שלמות הבריאה, בחינת כלליית אחר הבריאה בקדם הבריאה, כי במקום שהבריאה סמוכה עדין לשרשה אין מעלתו גדולה כל כך כשזוכה לכלל שם באחד מחמת שפסוק אל האחד עדין. רק העקר הוא במקום הרחוק ביותר להתגבר שם לכלל באחד, והעקר על ידי שפאמינים שגם שם מאיר השגחתו שעל ידי זה נכלליו באחד כנ"ל. וזהו בחינת מרחוק ה' נראה לי, מרחוק דוקא. והוא "נראה לי", "נראה לי" דוקא, כי עקר על ידי הראיה שהיא בחינת אור ההשגחה, שעל ידי זה נכלל

לקוטי הלכות

הלכות שלוחין ג

חושן משפט תרכו

ונפרד מה' יתברך, שזהו עקר בחינת אחר הבריאה, כי על ידי חטאו נפרדה הבריאה משרשה שזהו עקר בחינת אחר הבריאה, וכשזוכה אחר כך לשוב בתשובה שלמה לה' יתברך ואז חוזר ומשיב ומעלה הכל לה' יתברך ועל פן מעלתו גדולה ביותר, כי הוא זוכה ביותר לכלל אחר הבריאה ממש בקדם הבריאה, מאחר שאצלו לפי בחינתו כבר נתרחקה הבריאה משרשה על ידי חטאיו ועכשו זכה לשוב שהוא מחזיר אחר הבריאה ממש לשרשה לכלל באחד, שזהו עקר השלמות כנ"ל:

יא אף עקר התשובה זוכין רק על ידי אמת, כי מאחר שכבר נתרחק על ידי עוונותיו מה' יתברך בודאי קשה לו לשוב, ובפרט אם חס ושלום, הרבה לפשעו. אף עקר תקונו אם רוצה לחוס על עצמו למלט נפשו מני שחת הוא רק על ידי האמת שיסתכל רק על האמת לאמתו ויבחר רק באמת ולא יטעה את עצמו, חס ושלום, ועל ידי האמת זוכה לידע שגם שם במקומו מאירה השגחתו יתברך, כמו שכתוב: "בכל מקום עיני ה' צופות רעים וטובים". ועל ידי אמונת ההשגחה יכולין לשוב לה' יתברך מפל מקום שהוא ולכלל הכל באחד מאחר שידועין שה' יתברך נמצא גם שם במקומו, על פן בודאי יכול לשוב אליו יתברך בקל וכשזוכין לתשובה על ידי האמת כנ"ל על ידי זה נכלל אחר

הבריאה ממש באחד כנ"ל, שזהו עקר התכלית כנ"ל:

יב וזה בחינת גר חנפה סמוך לפתח הבית, כי הבית הוא רשות היחיד, שהוא בחינת רשות יחידו של עולם, כמו שכתוב בזהר הקדוש, שיש מתגלה ביותר אחדותו יתברך, כי התורה מתחלת בבית מבראשית שהוא ראש בית ועל ידי התורה נכללין באחדותו יתברך כנ"ל, אבל בחוץ הוא רשות הרבים ושם אחיות החיצונים, ועל פן בחוץ הוא בבחינת אחר הבריאה כנגד הבית שהוא כנגדו בבחינת קדם הבריאה, מאחר שישם הוא בחינת רשות היחיד כנ"ל, אבל עקר השלמות לכלל אחר הבריאה בקדם הבריאה שיהיה נכלל גם כל המקומות שמפחוץ לתוך הקדשה בפנים ועל פן הנהייה תורה לזכר את ה' יתברך והתורה תמיד הן בביתו הן חוץ לביתו כדרך כמו שכתוב: "ודברת גם בשבתך בביתך ובלכתך בדרך וכו'". כי צריכין לכלל יחד הדרך שהוא במקומות שמפחוץ, לכלול בבית שהוא בחינת פלליות אחר הבריאה באחד, שזהו עקר התכלית כנ"ל. וזהו בחינת פלליות השליח בהמשלה, בחינת שלוחו של אדם כמותו, כי השליח הוא בחינת דרך, שזהו לשון שליחות שנשלח בדרך, אבל מאחר שפלליות התורה הוא לכלל הדרך בתוך בחינת הבית כנ"ל שהוא בחינת פלליות אחר הבריאה

חושן משפט

יג ועל כן נר הנגפה, שהוא בחינת אור
ההשגחה שאנו מגילין גם למטה
מעשרה טפחים, שהוא בחינת מקומות
הרחוקים כנ"ל, ועל כן מניחין נר הנגפה
על פתח הבית מבחוץ להאיר ההשגחה
גם בחוץ בבחינת דרך, שזהו בחינת
כלליית אחר הבריאה באחד כי כל
אחד כנ"ל:

יד ועל כן מדליקין נר הנגפה בתחלת
הלילה כדי לכלל לילה ביום
כנ"ל. וזהו שזמן ההדלקה הוא משעת
יציאת הפוכבים עד שתכלה רגל מן
השוק, יציאת הפוכבים הוא בחינת אור
ההשגחה, כי ישראל נמשלו לוכבים,
כמו שכתוב: "והנכם היום ככוכבי
השמים לרב". וישראל הם בחינת
השגחה כנ"ל, כי ההשגחה הוא בחינת
אור, בחינת אור העינים. והטבע הוא
בחינת חשך, בחינת חשכת עינים שאין
יודעין מהשגחתו והברך, ואחיותו הוא
מבחינת פגימת הלבנה, שהוא בחינת
חשך, בחינת ותקחין עיניו מראות, בחינת
ועיני לאה רפות. וצריך כל אחד לראות
למולאת פגימת הלבנה שיהיה אור
הלבנה באור החמה, הינו שיהיה נכלל
מדת לילה ביום, אחר הבריאה בקדם
הבריאה על ידי שמאמינים שגם הטבע
היא השגחה, כי הכל אחד וכנ"ל.
והפוכבים הם בחינת תקון פגימת הלבנה,
כמו שאמרו רבותינו ו"ל שאמר הקדוש
ברוך הוא להלבנה שתתמעט ונתן לה

באחד כנ"ל על כן שלוחו כמותו כנ"ל.
ועל כן הוזהרה הוזהר "בשבתך בביתך
ובלכתך בדרך" בפרשה של קריאת
שמע, שהוא שמע ישראל ה' אלקינו ה'
אחד וכו' ודברת עם בשבתך בביתך וכו',
הינו כנ"ל, כי עקר כלליית באחד הוא על
די שנקבל הדרך בבית שיודעין שכל
הדרכים שחוזן לבית וכל מקומות
החיזונים כלם כלולים בפנים, כי כלם
נמשכין מהאחד והברך והוא מחיה את
כלם, שעל ידי זה נכלל אחר הבריאה
באחד כמו שהיה קדם הבריאה כנ"ל.
וזהו "בשבתך בביתך ובלכתך בדרך
ובשכבך ובקומך". כי אור יום הוא בחינת
אור ההשגחה, שעל ידי זה גם אחר
הבריאה כל אחד כנ"ל, אבל בלילה
נחשך האור, שזהו בחינת הסתרת ידעת
ההשגחה, שזהו בחינת אחר הבריאה
ששם יש בחירה. וצריכין להתחזק
באמונה שלמה, בבחינת "אמונתך
בלילות" (תהלים צב), להאמין באמת שגם
בלילה בבחינת אחר הבריאה גם שם
מאירה השגחתו והברך תמיד, כי גם
חשך לא יחשך ממנו ולילה ביום יאיר
(שם קט) וזהו בחינת לכלל מדת יום
בלילה ומדת לילה ביום, בכרפת קריאת
שמע לידע ולהודיע שכל אחד אחר
הבריאה וקדם הבריאה שהם בחינת יום
ולילה בית ודרך בחינת בשבתך בביתך
ובלכתך בדרך ובשכבך ובקומך, כי הכל
אחד, כי ה' אלקינו ה' אחד וכנ"ל:

לקוטי הלכות

הלכות שלוחין ג

חושן משפט תרכט

הפוכבים להפסיד דעתה. הינו פי הפוכבים הם בחינת ישראל שנמשלו לכוכבים, שהם ממשיכין אור ההשגחה גם בלידה בעת פנימת הלבנה, שהוא בחינת אור הפוכבים שעל ידי אמונת אור ההשגחה גם בלידה, שהוא בחינת חשך, בחינת טבע שידועין שהכל רק בהשגחתו ותפוד לכו, על ידי זה נכלל לילה ביום, לבנה בחמה, טבע בהשגחה, אחר הבריאה בקדם הבריאה פנ"ל. ועל פן מדיקון נר חנכה, שהוא בחינת אור ההשגחה, מעת יציאת הפוכבים, שהם בחינת אור ההשגחה פנ"ל עד שתכלה רגל מן השוק, רגל הוא בחינת השקר, כמו שכתוב (תהלים ט): "ולא רגל על לשנו". ואחיות השקר הוא בשוק, במקומות החיצונים, ואנו צריכין עכשו לבטל השקר מן השוק ולהמשיך אור האמת גם בחוץ לידע האמת שהכל בהשגחתו לכו שעל ידי זה נכלל גם השוק בפנים פנ"ל והכל על ידי האמת, פמבאר בהתורה הנ"ל, ששקר פלילות אחר הבריאה בקדם הבריאה הוא על ידי האמת וכנ"ל:

ועל פן כל הפניות של חנכה הוא להמשיך אור האמת, פמבאר בכונת האר"י מענין השמונה פעמים אמת של אמת וציב המאירין בשמונת ימי חנכה, כי עקר המשכת אור ההשגחה, שהוא בחינת נר חנכה, הוא על ידי אמת פנ"ל:

טו וזה בחינת (במדבר י) "שלח לך אנשים ויחזרו את ארץ כנען". פרוש: שבאו ישראל לפני משה ואמרו, נשלחה אנשים לפנינו, כמו שפרש רש"י שם. ועל די שרצו לשלח שלוחים לתור את הארץ על ידי זה פגמו בארץ ישראל, כי עקר הפגם היה על ידי השלוחים שהם המרגלים, כי השליח הוא בחינת טבע שהיא בחינת מלאך וכנ"ל, כי ארץ ישראל למעלה מהטבע לגמרי, כי שם השגחתו ותפוד תמיד, כמו שכתוב: "תמיד עיני ה' אלקוד בה וכו". וכשרצו לשלח מרגלים פגמו בהשגחה ורצו להתנהג בדרך הטבע לשלח מרגלים לראות אם יוכלו לכבוש על פי דרך הטבע ולא האמינו שעל ידי השגחתו ותפוד שנמשכת ביותר בארץ ישראל יוכלו לעלות אפלו לשמים. ומחמת שפגמו בהשגחה על פן היה עקר הפגם על ידי השלוחים דיקא, שהם המרגלים, כי השליח הוא בבחינת מט"ט, בחינת טבע פנ"ל וצריכין להיות ציר נאמן לשולחיו להתחזיר השליחות למרא קמא שיהיה נכלל השליח בהמשלח, שהוא בחינת פלילות הטבע בהשגחה, אחר הבריאה בקדם הבריאה, שהוא עקר התכלית פנ"ל. והמרגלים פגמו בהשליחות ולא היו צירים נאמנים לשולחם והוציאו דבת הארץ רעה ואמרו שקר על ארץ ישראל ושקר הוא עקר פגם ההשגחה, כי דבר שקרים לא יפון

החוטא, עד שגם החוטא, שהוא בבחינת אחר הבריאה ממש כנ"ל, נכלל גם הוא באחד וחזר לשרשו ונתתקן חטאו על ידי זה, כי עקר התקון על ידי ההשגחה שהוא בחינת אמת, שעל ידי זה חוזר ונכלל הבריאה באחד וכנ"ל:

מזו נראה: אתם בכיתם בכיה של חנם אני אקבע לכם בכיה לדורות.

'בכיה' דיקא, שהוא נמשך על ידי השקר, שהוא מקלקל ראות העינים כנ"ל. ועל פן צריכין לבנות על חרבן בית המקדש. וכן

מי שרוצה לשוב באמת צריך לבנות על חטאיו לפני ה' יתברך ולבקש מלפניו שיצטרפו להתקרב אליו יתברך באמת, כמו

שכתוב (דמיה לא): "בבכי יבאו ובתחנונים אובילם וכו'". כי אין הדין נמתק אלא

בשרשו, כי שרש הבכיה נתינה תכף אחר הבריאה שאז נתינה תכף אחיזת השקר שמושם נמשך הבכיה כנ"ל, שזהו

בחינת אל תאמרו מים מים, שהם בחינת דמעות, שהוא אזהרה על שקר כמו שמסים שם שגאמר, "דבר שקרים לא

יפון לנגד עיני וכו'". עין שם בהתורה הנ"ל. וזה סוד בכית המים המתחונים שהיו המים המתחונים בוכין אגן בעינין למהיו קדם מלפא, כמבאר בזהר

ומדר'שים. כי באמת הבכיה הוא קלקול הראות כנ"ל, שזהו בחינת פגם ההשגחה כנ"ל, אבל באמת זהו העקר לכלל אחר

הבריאה ממש בקדם הבריאה, ועקר בחינת אחר הבריאה הוא במקום שגסתר

לנגד עיניו, כמו שמבאר שם בהתורה הנ"ל. ועל פן גרמו בכיה ודמעות, כמו שכתוב: "ויבכו העם בלילה ההוא". כי

השקר, שהוא פגם עיני ההשגחה, גורם דמעות, שהם קלקול העינים, כמבאר שם בהתורה הנ"ל עין שם. ועל פן גרמו חרבן

בית המקדש, כמו שאמרו רבותינו ז"ל, אתם בכיתם בכיה של חנם, אני אקבע לכם בכיה לדורות וכו'. כי הבית המקדש

הוא בחינת עינים, כמו שכתוב: "והיו עיני ולבי שם". כי שם עקר ההשגחה שעל ידי זה נכלל אחר הבריאה באחד

שזהו בחינת נקדת האבן שתיה שממנו השתת העולם, שדרך שם עולין ונכללין באחד. ועל פן בבית המקדש היו

מתפרפין כל העוונות, כי עקר פגם כל העוונות הוא שגפרדן מאחדותו יתברך חס ושלום, ואז צריך צדיק גדול ביותר

שיוכל להמשיך גם עליו אור האמת שהוא בחינת השגחה ועל ידי זה יזכה גם הוא לשוב אליו יתברך, כי עקר התשובה

על ידי האמת כנ"ל. ועל פן מי שתטא היה צריך לבוא לבית המקדש לפני הפתח

שהוא בחינת הצדיק האמת שהיה מכפר עליו על ידי הקרבתו שבבית המקדש, כי מגדל אור ההשגחה שתיה בבית

המקדש כנ"ל, ועל פן היו שם עשרה נפים, כי הנפים הם התגלות השגחתו יתברך, ומגדל התגלות ההשגחה שתיה

בבית המקדש על ידי זה היה ממשך הפתח אור ההשגחה גם על הרחוק שהוא

השגחתו ששם עקר הבחירה, ששם דיקא צרכין להתגבר ולדע שגם במקום הסתרת השגחתו גם שם מתנהג באמת לאמתו בהשגחתו ותברך לכו ואז מעלה אחר הבריאה ממש בקדם הבריאה שיהיה פלו אחד. כי במקום התגלות השגחתו ותברך שם הוא בחינת פלו אחד כמו שהיה קדם הבריאה, על פן אין נחשב שם למעלה כלל מה שגבולל באחד, מאחר שאין שם מניעה והסתרה. ועקר עבודת האדם לכלל אחר הבריאה ממש בקדם הבריאה, ודונו לכלל הטובע - הסתרת ההשגחה ששם אחיזת השקר שהוא בחינת דמעות, לכלל הכל באחד פנ"ל, כי באמת השקר בעצמו מקבל חיות מה' ותברך בשביל שיהיה בחירה, כי הוא ותברך מחיה את פלם. וזהו בחינת דמעות, שהם קלקול הראות, פגם ההשגחה, ובאמת אלו הדמעות הם הם כח הראות בעצמו, כי בהדמעות מלבש כח הראות, כי מושם נמשכו הדמעות. וכמו שמבאר במאמר הנ"ל דברי רבותינו ז"ל, ושכו העבים אחר הגשם, זה הראות שהולך אחר הבכי. נמצא, שהראות מלבש בהבכי וכמו שכתב רבנו ז"ל (סי' ע"ג) ענין זה על מאמר רבותינו ז"ל ומוריד שני דמעות לים הגדול, עין שם, ועל פן הדמעות נתהוו תקף אחר הבריאה, שזהו סוד בכית הפנים התחתונים, כי מתחלה היה העולם מים במים ואחר כך הבדיל ה' ותברך ביניהם ואין בין מים התחתונים

למים עליונים אלא כל שהוא, כמו שאמרו רבותינו ז"ל, והבדלת מים התחתונים מפנים העליונים, זה בחינת אחר הבריאה שגבולל מקדם הבריאה, כי כל הדברים שהם קרובים יותר לשרשם, הם כלולים יותר באחד והם בבחינת פלו אחד, בחינת קדם הבריאה, להדברים שהם למטה מפנו. ועל פן מים העליונים ומים התחתונים הם בבחינת קדם הבריאה ואחר הבריאה, ותקף שהיה הבדלה ביניהם נתהוו דמעות שהוא הבכיה של הפנים התחתונים פנ"ל. כי תקף שגבולל אחר הבריאה מקדם הבריאה נתהוו תקף אחיזת השקר וכו' פנ"ל שמושם הדמעות שהם קלקול הראות, פגם ההשגחה פנ"ל, אבל באמת גם שם מלבש ההשגחה פנ"ל וזהו בחינת הדמעות בעצמן שהם חלקי הראות וההשגחה, רק שגפרו משרשם, שעל די זה נתהוו אחיזת השקר פנ"ל, שזהו בחינת סוד מה שכתוב בזהר הקדוש שהעפום יונקים משארית ההשגחה מאחורי בתפא, כמובא בהתורה הנ"ל, הינו שעקר וניקתם מבחינת דמעות שהם בחינת חלקי הראות וההשגחה שגפסקו משרשם, שזהו בחינת שארית ההשגחה וכו' פנ"ל. וכמו שכתב רבנו ז"ל בהתורה להמשיך השגחה שלמה וכו' (סי' ע"ג), שישאל נמשך עליהם השגחתו בשלמות, הינו שפניע אור ההשגחה על ישראל ומויע עליהם ממש בבחינת

של עשו הרשע שמושם עקר אריכת הגלות, כי יניקתם רק מבחינת דמעות שהוא בחינת הסתרת ההשגחה פנ"ל. אבל אנו בני ישראל מאמינים שגם בתקף הגלות וממשלת העכו"ם גם שם נסתר השגחתו ותפודה, כי הדמעות בעצמן שמשם יניקתם, אלו הדמעות בעצמן הם בחינת חלקי ההשגחה הנסתר שם פנ"ל ועל ידי זה שאנו מאמינים שגם הסתרת ההשגחה היא השגחתו ותפודה, על ידי זה אנו פוללין אחר הבריאה בקדם הבריאה, שזהו עקר התכלית פנ"ל:

ועל כן צריכין לבבות דיקא על הרבן בית המקדש וכן על הטאוי, כי אין הריו נמתק אלא בשרשו, כי בכית ישראל הוא בחינת בכות המים התחתונים שבוכין אגן בעיני למהוי קדם מלקא, שזהו עקר בכית ישראל שבוכין על הטאם ועוונותיהם שגרמו הרבן בית המקדש או עכב בגינו, ואנו רחוקים מאבינו שבשמים ומאצרזו יצאנו ועל כן אנו בוכים כבן לפני אביו, כי אגן בעיני למהוי קדם מלקא ולהתקרב אליו באמת. ובכביה זו מעלה כל הדמעות, שהם בכחינת אחר הבריאה, בחינת הסתרת ההשגחה, מעלה הכל לשרשו לבחינת ההשגחה, שהוא בחינת פלו אחד, שמשם שרש הדמעות, מאחר שבוכה להתקרב אליו ותפודה ולכלל בו. ומצא, שבכללין הדמעות באחד, שזהו עקר בחינת כלליות אחר הבריאה באחד

הפאת האור שגונע אור ההשגחה בנו ממש עד שאנו חוזרין ונצטרדין בעיניו וכו'. אבל על העכו"ם נתפוד ונפרד האור קדם שמוניע אליהם ועל כן אינם חוזרין ונצטרדין בעיניו וכו', עני שם:

נמצא, שיניקת העכו"ם מהפסקת ההשגחה משרשה, שזהו בחינת הדמעות שהם חלקי הראות שנפקו מן העינים ומשם אחיזת השקר. כי עקר אחיזת השקר הוא מבחינה זו מחמת הפסקת ההשגחה, הינו מה שה' ותפוד מסתיר לפעמים השגחתו עד שנפקס מהדעת לראות בעיני שכלו השגחתו בשלמות ושם עקר הבחירה. וזו שהוא בר דעת ומסתפל על האמת יודע שהכל מה' ותפוד ואפלו העכו"ם ומקומות החיצונים ששם נפקס ונסתר ההשגחה גם שם מתנהג רק בהשגחתו המסתרת שם שהם בחינת הדמעות, שנסתרו שם עיני השגחתו שמשם יניקתם פנ"ל. וזהו בחינת 'במסתרים תבכה נפשי מפני גוה' - מפני גאותן של ישראל שנתנה לעכו"ם (כמו שאמרו רבותנו ז"ל העני דר' ה' עפ"י ב). כי גאותו וגדלתו של ישראל שנתנה לעכו"ם בעוונותינו הרבים הוא מבחינת הסתרת ההשגחה שהוא בחינת דמעות פנ"ל שאלו הדמעות הם באמת חלקי ההשגחה שנסתרו בין הטבע והעכו"ם. וזהו 'במסתרים תבכה נפשי'. 'במסתרים' דיקא פנ"ל, כי משם יניקת העכו"ם פנ"ל. וזה בחינת דמעות

לקוטי הלקות

הלקות שלוחין ג

חושן משפט תרלג

וכנ"ל והכן היטב. ועל בן על ידי דמעות
 אלו של ישראל מבטלין כח הדמעות של
 עשו, שהיא בחינת השקר, שהיא בחינת
 דמעות כנ"ל. ואז יפסק ממשלחם שכל
 פתם הוא רק מהסתרת ההשגחה,
 מבחינת דמעות כנ"ל, אבל בשהדמעות,
 בחינת הסתרת ההשגחה, נכלל בשרשו,
 בהשגחה, נתבטלין העכו"ם לגמרי ועולין
 ישראל ונגאלין ונוטלין כל הגדלה. כי
 ישראל הם בבחינת ההשגחה כנ"ל, כי
 הם כלולים באחדותו ותברך, כי גדשא
 בריך הוא ואוריחא וישראל כלו חד
 וכנ"ל ועל בן גם ה' ותברך בוכה על
 חרבן בית המקדש, כמו שכתוב:
 "במסתרים תבכה נפשי וכיו". כנ"ל, פרי
 להמתיק הבכיה ולהעלות הדמעות
 לשרשן כנ"ל. וזהו בחינת 'וממשיך שני
 דמעות לים הגדול' שפרש שם רבנו ז"ל
 (סימן ט) שהוא בחינת שממשיך חלקו
 השגחתו להשגיח על העכו"ם שמצרים
 לנו לשפרם ולבטלם, עין שם. כי על ידי
 התגברות הגלות שנגמשיך על ידי
 הדמעות כנ"ל על בן צריך להכניעם
 ולשפרם על ידי דמעות דיקא, כי זהו
 בחינת המתקת הדין בשרשו, כי על ידי
 בחינת דמעות שלו ותברך נתבטלין
 ונמתקין כל הדמעות ועולין לשרשן
 ונכללין בהשגחה ונמשך ונתגלה השגחה
 שלמה על ידי הדמעות דקדשה דיקא.
 ועל בן מעלת הבכיה בקדשה, גדולה
 מאד, כמו שכתוב: "בבכי יבאו". וכמוכא

בכל הספרים. כי כשבוכין להתקרב לה'
 ותברך שהוא לכלל באחדותו ותברך אזי
 נעשה תקון גדול על ידי הדמעות דיקא,
 כי על ידי זה נכלל אחר הבריאה באחד
 כנ"ל וכוה מתקן חטאיו שעל ידם גרם
 פרוד חס ושלום, בין ה' ותברך ובין
 כלליות הבריאה, שזה עקר פגם כל
 החטאים כנ"ל. ועל ידי הדמעות חוזר
 ונכלל אחר הבריאה באחד, שזה עקר
 התקון של כל החטאים וכנ"ל:

יח וזה בחינת "ועיני לאה רפות",
 שהיתה בוכה שלא תפל
 בחלקו של עשו, כמו שאמרו רבותינו
 ז"ל, 'בוכה' דיקא, כי מחמת שעקר
 וניקתו של עשו הוא מבחינת השקר,
 שהוא בחינת דמעות כנ"ל, על בן היתה
 בוכה דיקא שלא תפל בחלקו רק תוכה
 להכלל ביעקב שמדתו אמת, כמו
 שכתוב: "תתן אמת ליעקב". ועל ידי
 דמעות אלו נכללו הדמעות באמת,
 ונתבטלו כח הדמעות של עשו, שהם
 בחינת שקר שאחיותו אחר הבריאה. כי
 עשו כל בכיתו על תאוות עולם הזה
 שרוצה לקבל הברכה בעולם הזה שיהיה
 לו כל תאוות לבו ולא חפץ לכלל בה'
 ותברך כלל. ואלו הדמעות הם בחינת
 השקר שאחיותו בעולם הזה, בבחינת
 אחר הבריאה וכנ"ל. אבל דמעות של
 ישראל, שהם בחינת דמעות של לאה,
 הוא רק להתקרב לה' ותברך שלא לפל
 חס ושלום, בחלקו של עשו, שהוא

תת

ההשגחה בחינת המכוע, בחינת אחר
הבריאה, ששם אחיות השקר והדמעות,
הוא בחינת חשד, בחינת לילה. וישראל
מחברין וכוללין מרת לילה ביום, כי
כוללין אחר הבריאה בקדם הבריאה
כנ"ל. ועל פן צריכין לקום בחצות לילה
לבבות על חרפן בית המקדש ועל די זה
משברין בחינת הלילה והחשד שהוא
בחינת אחר הבריאה שמשם אחיות
העבדים ואנו משברין ומבטלין אחיותם
על ידי קימת חצות לילה ואז בוכין על
חרפן בית המקדש שעל ידי זה עוסקים
בבנינו, כי 'כל המתאבל על ירושלים
זוכה לראות בשמחתה' וכו', ועל ידי זה
יפלה לילה ביום, אחר הבריאה בקדם
הבריאה כנ"ל, כי עקר התגלות ההשגחה
הוא בבית המקדש וכו':

כ וזהו בחינת הנגה, שהוא חגבת
הבית המקדש, שאז ממישיבין
אור ההשגחה על ידי גרות הנגה, שהוא
עקר קדושת הבית המקדש, כי שם
מאירה השגחתו כנ"ל, שהוא בחינת
גרות המנוחה שבבית המקדש שהם
בחינת המשכת אור ההשגחה שעל ידי
זה נכלל הכל באחד כנ"ל. וזהו בחינת
'אל מול פני המנוחה יאירו שבעת
הנרות', כי כל השבעת הנרות צריכין
לכלל באחד, כי על ידי ההשגחה שהוא
בחינת אור הנרות שבבית המקדש נכלל
הכל באחד וכו':

הסגרא אחרא בעצמו, כי כל אחד
מישראל מי שרוצה לחום על עצמו
באמת ולהסתכל על תכליתו הנצחי
צריך לבנות הרבה מאוד שלא יכל חס
ושלום, בחלקו של עשו שהוא היצר
הרע, כי לאה מרמזת על נגסת ישראל
שצריכין לבנות מאוד מאוד כנחל שוטף
שלא לפל בחלקו של עשו שהוא היצר
הרע חס ושלום, ומי שרואה שהבעל
דבר מתגבר עליו יותר ודבר נתפס
הרבה והוא בסכנה גדולה בכל עת הוא
צריך לבנות יותר ויותר כמו לאה אמנו
שהיתה בוכה כל יום לפני ה' ותברך
שלא לפל בחלקו של עשו עד שהיו
עניה רבות, וזכתה לפעל בקשתה על
ידי כתיבת העצומה מאוד. כמו כן כל
אחד מישראל אם יבכה באמת לפני ה'
ותברך כמה וכמה פעמים בלי שעור אז
בנדאי ועורר רחמי ותברך ויצל מלפל
בחלקו של עשו ויזכה להתקרב אליו
ותברך באמת ולכלל בו ותברך על ידי
הדמעות הקדושה דיקא, כי על ידי זה
נכלל אחר הבריאה באחד כנ"ל:

יש וזהו בחינת קימת חצות, שצריכין
לקום בחצות לילה ולבנות על
חרפן בית המקדש, הינו לבנות על
חטאיו ועל גשמייתו שמעכב בנן בית
המקדש שגחשב על ידי זה פאלו החריבו,
כמו שאמר רבותינו ז"ל, כי ההשגחה
הוא בחינת אור העינים כנ"ל, שהוא
בחינת אור יום, בחינת חסד. והסתרת

לקוטי הלכות

הלכות שלוחין ג

חושן משפט תרלה

וְכֵן כָּתַב רַבְנֵנוּ וְ"ל בַּמֶּאמֶר יְיָהִי מִקֵּץ" (בלקוטי תנאין סימן י)
שְׁחִנְפָה הוּא בְּחֵינַת חֲנֻפַת הַבַּיִת הַמְּקֻדָּשׁ, בְּחֵינַת תְּקוּן חֲמָא הַמְּרַגְלִים שְׁגָרְמוּ חֲרָבֵן בֵּית הַמְּקֻדָּשׁ, עֵינֵן שֵׁם הָעֵינָן, וְעַל פִּי הַג"ל מְבָרָר גַּם בֵּן הַיֵּטֵב עֵינָן זֶה בַּג"ל:

וְזֶה שְׂאֵמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ וְ"ל בַּמֶּרְאָה: שְׁלִיחוֹת מִנְּלָן, וְלָמְדוּ מִקֶּרְבָּן פֶּסַח וּמִתְרוּמָה, שְׂנֵאמְרוּ: "וְשָׁחֲבוּ אוֹתוֹ כֹּל קֹהֵל יִשְׂרָאֵל וְכו'". וְכֵן לָמְדוּ מִתְרוּמָה שֶׁשְּׁלִיחַ צִרְדָּה לְהִיּוֹת בֶּן בְּרִית וְכו', עֵינֵן שָׁם, כִּי בְּצִיאַת מִצְרַיִם נִתְּנָה הַשְּׁגָחַתוֹ וְיִתְבָּרַךְ לְכֹל בְּאֵי עוֹלָם עַל יְדֵי הָאוֹתוֹת וְהַמּוֹפְתִים הַנּוֹרְאִים אֲשֶׁר עָשָׂה ה' עִמָּנוּ לְעֵינֵינוּ, וְעַל יְדֵי הַתְּנָלוֹת הַהִשְׁגָּחָה נִכְלָל אַחַר הַבְּרִיאָה בְּקֶדֶם הַבְּרִיאָה, שְׂזָהוּ בְּחֵינַת הַשְּׁלִיחוֹת, בְּחֵינַת "שְׁלוּחוֹ שֶׁל אָדָם כְּמוֹתוֹ". וְעַל כֵּן לָמְדוּ מִפֶּסַח, שֶׁהוּא בְּחֵינַת יְצִיאַת מִצְרַיִם, לָמְדוּ מִשֵּׁם דִּין שְׁלִיחוֹת, כִּי דִּין הַשְּׁלִיחוֹת נִמְשָׁךְ מִבְּחִינָה זוֹ, מִבְּחֵינַת כְּלָלִיּוֹת הַבְּרִיאָה בְּאֶחָד שְׂנִתְּנָהּ בְּפֶסַח בְּעַת יְצִיאַת מִצְרַיִם בַּג"ל, וְעַל כֵּן הָיָה יְצִיאַת מִצְרַיִם בְּחֻצוֹת הַלְּיָלָה, כִּי אִזּוֹ נִכְלָל לְיָלָה בַּיּוֹם, בְּחֵינַת לְיָלָה בַּיּוֹם יְאִיר, כִּי אֵיתָא שְׂאוֹתָהּ הַלְּיָלָה הָיְתָה מְאִירָה מְאֹד כְּמוֹ בַּיּוֹם, כִּי נִכְלָל לְיָלָה בַּיּוֹם וְכו' וְכוּ"ל:

הַכֹּל בְּחֵינָה אַחַת, כִּי קְדוּשַׁת הַחֲדָשׁ הוּא לְמֵלֶכֶת פְּגִימַת הַלְּכָנָה בְּחֵינַת וְהָיָה אוֹר הַלְּכָנָה פְּאוֹר הַחֲמָה, שְׂזָהוּ בְּחֵינַת כְּלָלִיּוֹת לְיָלָה בַּיּוֹם, כְּלָלִיּוֹת אַחַר הַבְּרִיאָה בְּקֶדֶם הַבְּרִיאָה וְכוּ"ל, שְׂזָהוּ בְּחֵינַת קִימַת חֻצוֹת לְיָלָה לְשִׁבְרֵי הַלְּיָלָה לְכָלֵּה בַּיּוֹם, שְׂזָהוּ בְּחֵינַת יְצִיאַת מִצְרַיִם וְכוּ"ל:

וְזֶהוּ בְּחֵינַת תְּרוּמָה שְׂמִשְׁשׁ לָמְדוּ גַּם בֵּן דִּין שְׁלִיחוֹת, כִּי תְרוּמָה שְׂהוּא בְּחֵינַת צְדָקָה, הִיא בְּחֵינַת עֵינַיִם, כְּמוֹ שְׂאֵמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ וְ"ל לְעֵינֵי תְרוּמָה, עֵינֵן יָפָה אֶחָד מֵאַרְבָּעִים וְכו'. כִּי עֶשֶׂר הַצְּדָקָה הוּא הָאֲמוּנָה שְׂמֵאֲמִינִים בַּה' וְיִתְבָּרַךְ שֶׁהַכֹּל בְּהִשְׁגָּחַתוֹ וְנוֹתֵן לְדָל אֵינֵן מְחֻסָּר, כִּי בְּגִלְלֵי הַדְּבָר הַזֶּה יִכְרְבוּ ה', וְכֵמוֹ שְׂכַתּוֹב: "וְהֵאֱמַן בַּה' וְיִחְשְׁבֶהָ לוֹ צְדָקָה". וְעַל כֵּן עַל יְדֵי תְרוּמָה צְדָקָה מִמְּשִׁיכֵי עֵינֵי הַשְּׁגָחַתוֹ עֲלֵינוּ שְׂעַל יְדֵי זֶה נִכְלָל אַחַר הַבְּרִיאָה בְּקֶדֶם הַבְּרִיאָה, שְׂזָהוּ בְּחֵינַת שְׁלִיחוֹת, בְּחֵינַת שְׁלוּחוֹ שֶׁל אָדָם כְּמוֹתוֹ. וְדוֹקָא בְּשֶׁהוּא בֶּן בְּרִית, שֶׁהוּא יָכוֹל לְכַלֵּל כֹּל הַבְּרִיאָה בְּאֶחָד וְכוּ"ל:

וְזֶה שְׂנִתְּנָן לְהַרְבוֹת בְּצְדָקָה בְּחֻנְפָה כְּדֵי לְהַמְשִׁיךְ אוֹר הַהִשְׁגָּחָה עַל יְדֵי הַצְּדָקָה, שְׂזָהוּ עֶשֶׂר בְּחֵינַת גֵּר חֲנֻפָה בַּג"ל:

כֵּן וְזֶהוּ שְׂאֵמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ וְ"ל: כֹּל הַמַּעֲלִים עֵינֵן מִן הַצְּדָקָה כְּאִלּוּ עוֹבֵד עֲבוּדָה זָרָה, 'מַעֲלִים עֵינֵן' דְּיָקָא, כִּי עֶשֶׂר הַצְּדָקָה הוּא בְּחֵינַת עֵינַיִם לְהַמְשִׁיךְ עֵינֵי הַשְּׁגָחַתוֹ עֲלֵינוּ, כְּמוֹ

כֵּן וְעַל כֵּן מִצְוַת קְדוּשַׁת הַחֲדָשׁ הוּא מְצוּה רֵאשׁוֹנָה שְׂנִצְטְמוּ יִשְׂרָאֵל בְּעַת יְצִיאַתָּן מִמִּצְרַיִם וְשֵׁם בְּפִרְשָׁה זֹאת נִזְכָּר יְצִיאַת מִצְרַיִם בְּחֻצוֹת הַלְּיָלָה, כִּי

הטבע בעולם כלל ועל ידי זה אנו זוכין להמשיך עיני השגחתו עלינו ואז נכלל אחר הבריאה בקדם הבריאה, שהוא בחינת כלליות שמאל בימין כנ"ל ואז הקדוש ברוך הוא ממשיך שפע וחיות להבריאה, שהוא בחינת פרנסה ועשירות. ועל פן באמת ק'שין מוזנותיו של אדם כקריעת ים סוף' (כמו שאמרו רבותינו ז"ל פסחים ק"ח), כי באמת קדם הבריאה הוא בחינת פלא וימינא ולית שמאל ולית עשר תמן, כמו שאיתא בזהר הקדוש, קדם הבריאה פלא אחד ואין שניד שם שפע וחיות ועשירות, כי בשאין בריאה אין שניד שפע וחיות ועל פן עקר העשירות בשמאל כנ"ל. כי שמאל הוא בחינת אחר הבריאה ששם צריכין שפע וחיות, שהוא בחינת עשירות ופרנסה, אבל בבחינת אחר הבריאה לכד בודאי אין שם פרנסה וחיות, כי העשר והכבוד מלפניו יתברך וכו' והוא מתייח את כלם. ואם חס ושלום יפסיק השפעת חיותו, אפילו רגע קלה, יחזור העולם לתהו ובהו ועל פן עקר השפע הוא כשתכלל שמאל בימין, אחר הבריאה בקדם הבריאה שאז ה' יתברך משפיע השפע משרש העליון, שהוא בחינת ימין. כי עקר שרש העליון של השפע הוא מימין, כמו שכתוב: "נתן לחם לכל בשר כי לעולם חסדו". והסוד הוא ימין, רק ששם בשרשו העליון בבחינת קדם הבריאה שם השפע דק ונד ומצמצם עד שאין שניד לקרותו שם בשם

שפתוב במתנות עניים (דברים ט): "השקיפה ממעון קדשך מן השמים וברך את עמך ישראל וכו'". כי עקר העניות נמשך מפנימת הלבנה, שהוא בחינת חשך, בחינת ותכהין עיני מראת, שהוא בחינת מעוט והסתרת ההשגחה. כי כל הפרנסה והעשירות הוא בחינת עינים, כמו שכתוב (קהלת ה'): "ומה בשרון לבעליו כי אם ראות עיניו". וכמו שכתוב (תהלים קמ"ח): "עיני כל אלוד ישברו ואתה נתת להם את אכלם בעתו וכו'". כי העשירות נמשך מבחינת שמאל, כמו שכתוב (משלי ג): "בשמאלה עשר וכבוד", ושמאל זהו בחינת אחר הבריאה, כמבאר בהתורה הנ"ל. וכל זמן שאין נכלל שמאל בימין חס ושלום, דהינו שאין נכלל כלליות הבריאה, שהוא בחינת שמאל, בקדם הבריאה, שהוא בחינת פלא וימינא, אז בודאי אי אפשר לקבל שפע ופרנסה מאחר שרחוקין מהשרש אשר הוא מתח את כלם. ואפילו מעט השפע שיוצא בהעלם ובהסתרה גדולה על ידי הסתרת השגחתו בתוך הטבע גם זה המעט מקבלים הרב העפוזים והרשעים שניקתם מבחינת אחר הבריאה אשר זה חלקם אשר בחרו בו. וישראל הכשרים, שהם בבחינת השגחה, פרנסתם מעוטה מאד. ועל פן עקר המשכת השפע לישראל הוא בששמאל נכלל בימין, הינו בשאנו זוכין להתגבר באמונת ההשגחה שהכל מאתו יתברך לכד ואין שום דרך

לקוטי הלכות

הלכות שלוחין ג

חושן משפט תרלו

שפיע ועשירות, רק כשאחר הבריאה בחינת שמאל מקבלת זה האור על ידי ההשגחה שעל ידי זה נכלל אחר הבריאה בקדם הבריאה או נצטרפת השפיע ונקראת בשם עשירות ועל פן עקר העשירות משמאל. וזהו שאיתא בזהר הקדוש, שמים הם מימין ושמאל, כמבאר בפרשת תרומה: מֵאֵי אֵינֶן לִימִינָא וכו', הינו כנ"ל. וזה שאיתא בזהר הקדוש, שפעם אחת לא היה קטר ובאו לרבי שמעון בר יוחאי ואמר שצריכין ליחד קדשא ברין הוא ושכינתה בבחינת אפין באפין וכו', כי יחוד קדשא ברין הוא בבחינת אפין באפין וזהו בחינת כלליות אחר הבריאה בקדם הבריאה, כי דע כלל זה שח' ותפרד בעצמו, כפיכחול, וקרא קדשא ברין הוא ותמשכת חיותו מה ששקיה את כל העולמות וזהו בחינת שכינה ובאמת בלו חד, כי ה' אחד ושמו אחד, כי חיותו דבוק בו ותפרד באחדות גמור, רק שח' ותפרד נתן בחירה לאדם ונתן מקום למעות כדי שיהיה בחירה עד שיש כופרים ואפיקורסים שאין מאמינים בהשגחתו ועל פן הם עושין פרוד בין קדשא ברין הוא ושכינתה, הינו בין קדם הבריאה ואחר הבריאה שהם כלליות כל העולמות אשר הוא ותפרד מניה את כלם על ידי שכינת עזו כנ"ל. ובאמת אי אפשר לרבין דבר זה איד ה' ותפרד, שהוא מרומם על כל מנהיג ומחיה את העולם הנשמי הנה רק העקר הוא

האמונה לכד שאנו מאמינים שהוא ותפרד משניה בהשגחה פרטית על כל דבר שבעולם וישוב וזו ומפרנס מקרני ראמים עד ביצי כנים:

כד פי סוד כלליות הבריאה בקדם הבריאה אי אפשר להשיג בדעת כי אם באמונה לכד. וזהו בחינת שלשה דברים שהתקשה בהם משה שהם, מעשה מנורה וקדוש החדש ושקלים. וסיכנם מש"ה, כמו שכתוב בזהר הקדוש, כי כל אלו הם בחינת כלליות הבריאה בקדם הבריאה על ידי בחירת האדם שמטה דעתו להאמין בהשגחתו ועל פן גם משה נתקשה בהם, כי אי אפשר להבינם בדעת אנושי כלל אם לא מי שהוא בבחינת משה וגם הוא נתקשה בהם. כי מנורה היא בחינת אור ההשגחה, שנהו בחינת גרות המנורה, בחינת גר חנפה שעל ידי זה נכללין באחד, בבחינת "אל מול פני המנורה יאירו וכו'", שכל הנרות פוזין לגר אחד, לכלל באחד על ידי אור ההשגחה שהוא בחינת אור הנרות כנ"ל. וזה בחינת גרות חנפה חנ"י כ"ה דאנון כ"ה אתנו דיוחודא, כמובא בזהר הקדוש. כי על ידי גר חנפה נמשך ההשגחה למטה, ועל ידי זה נכללין באחד, שהוא כ"ה אתנו דיוחודא, שהוא שמע ישראל וכו'. וזה בחינת קדוש החדש, שהוא למלאת פנימת הלכנה שיהיה אור הלכנה באור החמה, שנהו בחינת כלליות הבריאה בקדם הבריאה

חושן משפט

בפ"ל. וזהו בחינת שקלים, שהם צדקה, שעל ידי זה נכלל גם פן הבריאה באחד בפ"ל. וזה בחינת מחצית השקל תרומה לה, כי אחר הבריאה נתנה תכף הבחירה, והבחירה הוא בחינת מתקלא שכל אדם עומד על המשקל ובידו לבחר ולהכריע עצמו לכאן או לכאן. והוא בבחינת "מחצית השקל תרומה לה", שצריך כל אחד לרחם על עצמו להרים המתקלא לה' יתברך להכריע עצמו אל התקשה, בבחינת "מחצית השקל תרומה לה":

כה ועל פן קשין מוזנותיו של אדם בקריעת ים סוף דיקא. פי משה רבנו המשיך ופרסם השגחתו בעולם על ידי האותות והמופתים שעשה במצרים ועל ים סוף ואז נתגלה חדוש העולם והשגחתו יתברך עד שגשגב כאלו נברא העולם אז. וזה בחינת קריעת ים סוף שנקבעו המים שזהו בחינת תחלת הבריאה שנתגלה אז, פי בתחלת הבריאה הבדיל ה' יתברך בין מים למים, בין מים העליונים למים התחתונים, שהם בחינת קדם הבריאה ואחר הבריאה בפ"ל. ובאמת הכל אחד רק שאי אפשר להבין זאת כלל בפ"ל. וזה הראה משה בקריעת ים סוף שנתבקעו המים והבדיל בין מים למים והפך מים ליבשה ואחר כך נטה ידו והפך מיבשה לים ונתבקעו המצרים. וכוונת הראה שהכל אחד מים ויבשה, ימין ושמאל, קדם הבריאה ואחר

הבריאה. והחיות רצוא ושוב, שהחיות העליון נמשך בבחינת רצוא ושוב, שהוא בחינת השגחתו יתברך, שעל ידי זה הכל אחד. ועל פן קשין מוזנותיו בקריעת ים סוף, פי להמשיך מוזנות צריכין להכלל אחר הבריאה באחד שיהיה אחר הבריאה כמו שהיה קדם הבריאה שיהיה אב וכן פחדא ואף על פי כן התקנים הבריאה ולא התבטל במציאות, שזאת הבחינה קשה מאוד להשיג, וגם משה רבנו נתקשה בזה, שזהו סוד קריעת ים סוף, פי משם נמשך מוזנות, פי זהו בחינת כליות שמאל בימין, שמשם המימין והפרנסה בפ"ל:

כו ועל פן עקר גלות מצרים נתגלגל על ידי השליחות ששלח יעקב את יוסף בננו, כמו שכתוב: "וישלחהו מעמק חברון". פי כל הדרכים בחזקת ספנה, מחמת שהדרכים הם בחינת שליחות בפ"ל, שהוא בחינת אחר הבריאה שישם אחיות החיצונים שהם מדיני עלמא חס ושלום, ועל פן הדרכים בחזקת ספנה ועל פן ארע מכירת יוסף בעת שהיה בדרך בשליחות אביו. פי יוסף הוא בחינת הצדיק האמת, שהוא ציר נאמן לשולחיו, שכל עבודתו ומגמתו לכלל אחר הבריאה באחד, פי הצדיק מחבר וכולל התחתונים בעליונים למעלה למעלה בשרשו בבחינת כל אחד והם פגמו בו ומכרוהו בכסף, שזהו בחינת פגם בני האדם שפוגמין בהצדיק שהוא בחינת

לקוטי הלקות

הלקות שלוחין ג

חושן משפט תרלט

עיני ההשגחה, בחינת 'עיני ה' אל צדיקים" (תהלים לד), שזהו בחינת יוסף, שהוא בחינת עינים, כמו שכתוב: "בן פרת עלי עין". כי הצדיק ממשיך השגחה שלמה שעל ידי זה כולל ומחבר אחר הבריאה באחד, והמון עם פוגמין בו בשביל הכסף, בשביל תאות ממון הנאחו בשמאל שנמשכין אחר הממון בעצמו, והממון הוא העבודה וזה שלקם ואינם מאמינים שכל הממון וכל ההשפעות הכל רק על ידי הצדיק שהוא בחינת המושבת השגחתו עלינו שעל ידו כל ההשפעות שבועולם, בבחינת "יוסף הוא השליט כו' הוא המושביר לכל עם הארץ" (בראשית נב). ועל פן על ידי זה נתגלגל הדבר וירדו למצרים, שהוא הפך ארץ ישראל, שהיא מלאה גלולים ועבודה זרה ששם בופרים בהשגחתו ותברך, כמו שכתוב: "אשר אמר פרעה לי יאורי ואני עשיתיני וכו'". אבל הם חשבו לרעה, "אלהים חשבה לטובה, כי למתיה שלחני אלהים לפניכם", "שלחני" דקא, כי יוסף היה ציר נאמן לשולחיו. ואף שהתגברה הסמרא אחרא על השליחות שלו ורצה לקלקלו חס ושלום שישתקע במצרים שהוא פגם ההשגחה עד שלא יוכל חס ושלום, להחזיר השליחות למריה קמא, לכלל אחר הבריאה בקדם הבריאה. אבל יוסף היה צדיק גדול ועמד בנפסיו ובכל מקום שהיה שם אפלו בתקף התגברות הקלפות היה מאמין באמונה שלמה

בהשגחתו ותברך וכבש את יצרו מאימת הבורא המשיגין ותברך, כמו שכתוב: "ואיך אעשה הרעה הגדלה הזאת וחטאתי לאלהים". ובחר פטוב עד שזכה לכלל באחד, עד שהעלה וכלל אחר הבריאה ממש באחד, כי הכניע ממונת מצרים וזכה להחיות את ישראל כל ימי היותם שם ולהציאם משם. כי הכל היה בזכות יוסף, כמו שכתוב: "ויקח משה את עצמות יוסף עמו", עד שזכו ישראל לצאת משם ברכוש גדול ולקבל את התורה שעל ידי כל זה נתגלה השגחתו ותברך ונכלל כל הבריאה באחד, שכל זה היה על ידי שליחות יוסף שלא נכשל בשליחותו וזכה לכלל השליחות בהמשלח על ידי בחירתו הטובה שעמד בנפסיו ובחר בתיים שעל ידי זה נכלל כל הבריאה באחד בשעת יציאת מצרים וקבלת התורה וכו' וכו' ל:

כו ועל פן בשנמפר יוסף ונעלם מאביו נתעורר בכיה, כמו שכתוב: "ויבך אותו אביו". כי על ידי מכירתו גרמו פרוד חס ושלום, בין אב ובן, בין יעקב ליוסף ששיניהם פחדא חשיבי, פמוכא. כי יוסף הוא בחינת עיני ההשגחה שעל ידי זה הכל אחד, אבל הם גרמו פרוד, שעל ידי זה נתעורר בכיה פנ"ל. ועל פן בשחזרו ונתעודו יחד יוסף ואחיו כתיב, "ויתן את קלו בכי". כי יוסף על ידי בכיתו או המתיק ותמן את בחינת הכייה

בְּשֵׁרְשׁוֹ בְּכַחֲנֵת הַמִּתְקַת הַדִּין בְּשֵׁרְשׁוֹ
וְכַבֵּ"ל:

כח כ"י זה יודע בספרים, ובפרט בספרי
רבנו ז"ל שעקר הנסיון והמשקל
של האדם בעולם הזה הוא תאות נאוף,
שהאדם נשלח בעולם הזה בשביל נסיון
ובחירה, ועקר הנסיון אם יוכל לעמוד
בנסיון בתאוה זאת, וכל הערובים
והבלבולים והמחלקת והשנאה והקנאה
והקטגוריא שיש בעולם, הכל נמשך
ונתגלגל על ידי תאוה זאת שמשם
נמשכין כל המדות רעות וכל דעות
האפיקורסים והכופרים והתועים שנעקרו
מה' התורה לגמרי, הכל נמשך על ידי
זאת התאוה ואפלו הקטגוריא שבין
התלמידי חכמים ובין הצדיקים השלמים,
ובפרט עקשו בדורות הללו שהם מ'
ערבב את את העולם מאד מאד בלי
שעור וערך והכנים אפיקורסית גדול
בעולם מה שלא היה בזאת מימות עולם.
ואפלו בין בני ישראל הפשוטים הפשרים
קצת ורוצים לילך בדרך החסידים הכנים
ערובין ובלבול גדול ומחלקת עצים עד
שאין אחד יודע היכן האמת, כמפרסם
כל זה. וכל אלו הצרות והמחלקת ובלבול
הדעת שאין יודעין היכן האמת הם הם
חבלו של משיח, אשר כל קדמוניו
רבותינו ז"ל היו מתנאים ומתפחדים
מאד מזה, כמו שאמרו רבותינו ז"ל: ייתי
ולא אחמיניה וכו'. כי אין צרה גדולה
מהצרות שיש עתה בדורותינו בעונותינו

הרבים שהאמת נעלם ונסתר מאד
בעונותינו הרבים. וכל זה נמשך רק
מפגם תאות נאוף שנתפשט עקשו
בעולם ביותר. ואפלו הרוצים להתנהג
בדרך החסידים אינם נקיים מתאוה זאת,
וקצתם הם בעלי עברות ממש, רחמנא
לצלו, ואינם מסתכלים על עצמם לפל על
פניהם ארצה ולהשתטח לפניו. התורה
ולבקש מלפניו. התורה בכל יום ויום
להציל ממה שאצרכין להציל כפי מה
שיודע כל אחד ואחד את נגעי לבבו
ומכאוביו ועושים מעשי זמרי ומבקשים
שכר כפינחם, שרוצים להיות חסידים
ולתקן חקירות בעבודת ה' התורה
ולתהדר ולדבר על צדיקים וקשרים
אמתים לומר זה נאה וזה אינו נאה. וכל
זה נמשך מחמת רחוקם מאמת והכל על
ידי פגם הברית שהוא פגם הדעת פגם
האמת. כי שמירת הברית נקרא בלז זרע
אמת, ופגם הברית נאמר עליו: "ואתם
ילדי פשע זרע שקר וכו'". כי נאוף הוא
פגם העינים, כמו שכתוב: "ולא תתורו
אחרי לבבכם ואחרי עיניכם אשר אתם
זנים אחריהם". כי העין רואה והלב חומד
וכו', וכמו שכתב רבנו ז"ל בהתורה
'בקרב עלי מרעים' (בספן לו) שעקר הנאוף
תלוי בעינים וכו', עין שם. כי העינים הם
נמשכין מעיני השנאה. התורה ששם עקר
הבחירה, כי עקר הבחירה שהוא המציע
בין קדם הבריאה לאחר הבריאה, כמבאר
בהתורה אמר רבי עקיבא הנ"ל, הוא

לקוטי הלכות

הלכות שלוחין ג

חושן משפט תרמא

הענינים, שהם עקר סוד הבחירה שיש בה ביד האדם להסתפל בעיניו לכאן או לכאן הן בעיני הגשמיים הן בעיני שכלו, כי עינים על שם החכמה נאמר, כמו שכתוב: "ותפקחנה עיני שניהם וכו'". ועל פן הוהיר שלמה המלך עליו השלום, "עיניך לנבח וביטו ועפעפך יישירו נגדך". כי עקר החבור והפליית שבין אחדותו ותבדדו ובין הבחירה הוא על ידי ההשגחה שהוא בחינת עינים כנ"ל ושם עקר הבחירה, כי הוא בחינת הממצע בין האחד והבחינה ששם הבחירה כנ"ל. הינו כי יש בה באדם לבחר בטוב להסתפל בעיניו למעלה ולא למטה, בחינת 'היה באשר ירים משה ידו וברך ישראל וכו'', בזמן שישאל מסתפליון כלפי מעלה, מתגברין, כמו שאמרו רבותינו ז"ל, דהינו שיעצים את עיניו ולא יסתפל על תאוות עולם הזה והכליו, והעקר שלא יטה עיניו אחר תאוות נאוף רק יסתפל בעיניו לה' ותבדד תמיד, כמו שכתוב: "עיני תמיד אל ה' כי הוא יוציא מרשת הגלגל". וכמו שכתוב: "אלך נשאתי את עיני הישבי בשמים". וכמו שכתוב: "הנה בעיני עבדים וכו' פן עינינו אל ה' אלקינו עד שיחננו". ובאתערוותא דלתתא אתער לעלא, כמו שהאדם מסתפל בעיניו תמיד לה' ותבדד, כמו כן ה' ותבדד משגיח בעיני השגחתו ותבדד עלינו תמיד ועל ידי ההשגחה נכלל אחר הבחירה בקדם הבחירה כנ"ל. וכן להפך

חס ושלום, שכשהוא מסתפל בעיניו למטה בנאוף ותאוות, על ידי זה מסיר השגחתו מעליו ועל ידי זה נופל לקפירות ומטעות של הטבע, ועל ידי זה נתרחק אחר הבחירה מאחד וכו' ל:

כטו נמצא, שעקר הבחירה הוא בעינים, וכוה תבין היטב לקשר המאמר הנ"ל סופו בראשו ואמצעיתו שכלו קשור ומחבר יחד היטב והבן מאד, כי מה שמבאר שם בסופו שעל ידי עיני ההשגחה, אחר הבחירה נכלל בקדם הבחירה, אך דבר שקרים לא יבון נגד עיני ומסיר ההשגחה וכו', עין שם. והו בעצמו סוד הבחירה שהוא הממצע בין האחד והבחירה, הינו כי העינים הם סוד הממצע, בחינת הבחירה, כשמשוין אותם לטוב נכלל אחר הבחירה באחד על דם וכו' ל:

ועל פן כל התורה פלה פלוגה בעינים וכו' ל. וזה שאיתא בכתבי האר"י ז"ל שעקר השבירה היה באור העינים, כי עקר פה הבחירה הוא על ידי סוד השבירה פדוע, והבחירה הוא בעינים כנ"ל:

ל וזה שפכש דוד המלך עליו השלום: "גל עיני ואביטה נקלאות וכו'". כי באמת סוד הבחירה הוא נפלאות תמים דעים ואי אפשר להבין זאת בשכל בשום אופן כי אם באמונה לבד, כי הוא בחינת שלשה דברים הנ"ל שנתקשה בהם משה שהם סוד פליית הבחירה

בְּאֶחָד עַל יְדֵי עֵינֵי הַהִשְׁגָּחָה שְׁשָׁם סוּד
 הַבְּחִירָה כִּנְ"ל. וְהַפֵּל תְּלוּי בְּעֵינַיִם
 בְּגִשְׁמִיּוֹת שֶׁהֵם רֵאִיתָ וְהַסְתַּמְלּוֹת עֵינַיִם
 מִמֶּשֶׁ, וּבְרוֹחוֹנִיּוֹת שֶׁהֵם עֵינֵי הַשִּׁכָּל
 שְׁצָרִיכִין לְהַפּוֹת עֵינֵי שִׁכְלוֹ אֶל הָאֵמֶת
 וְהָאֱמוּנָה לְהֵאֱמִין בְּהִשְׁגָּחָתוֹ יִתְבָּרַךְ שֶׁעַל
 יְדֵי זֶה נִכְלָל אַחֵר הַבְּרִיאָה בְּאֶחָד כִּנְ"ל.
 וְהוּוּ יָגַל עֵינֵי דִיקָא וְאִבְיָטָה גְּפִלְאוֹת
 וְכו', שִׁינְיָה לְהִבִּין גְּפִלְאוֹת תְּמִימֵי דַעִים
 הַנֶּעֱלָמִים בְּאוֹר הָעֵינַיִם שְׁשָׁם סוּד
 הַבְּחִירָה, שֶׁהוּוּ בְּחִינַת גְּפִלְאוֹת כִּנְ"ל:

לֹא וְזֶה שֶׁנִּסְמָךְ מְכִירַת יוֹסֵף לְמַעֲשֵׂה עַר
 וְאוֹנָן. כִּי עַר וְאוֹנָן הִשְׁחִיתוּ יִרְעָם
 וּפְגָמוּ בַּבְּרִית וְעַל יְדֵי זֶה פָּגְמוּ בְּעֵינַיִם
 כִּנְ"ל, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמָר: "וַיְהִי עַר כְּבוֹד יְהוָה
 רַע בְּעֵינֵי ה'". שֶׁזֶּהוּ מִמֶּשֶׁ בְּחִינַת פָּגַם
 מְכִירַת יוֹסֵף כִּנְ"ל. כִּי יוֹסֵף הוּא הַצְּדִיק
 בְּחִינַת עֵינֵי הַהִשְׁגָּחָה שֶׁהֵם פָּגְמוּ בוֹ,
 שֶׁפָּגְמוּ בְּעֵינֵי הַהִשְׁגָּחָה וְגָרְמוּ לְהַעֲלִים
 הַהִשְׁגָּחָה וּלְהַסְתִּירָהּ בַּתוֹךְ הָעֵפּוֹ"ם
 וְהַמְצָרִים שֶׁהֵם בְּחִינַת הַסְתַּרְתַּת הַהִשְׁגָּחָה
 שֶׁזֶּהוּ מְכִירַת וִירִידַת יוֹסֵף הַצְּדִיק לְמַצָּרִים
 וְכו' וְכִנְ"ל. אֵךְ בְּתַקְפָּה כַּחוֹ שֶׁל יוֹסֵף
 נִתְהַפֵּךְ הַדְּבָר מְרַע לְמוֹב, כִּי שִׁבַר טְמָאָת
 הַמְצָרִים וְעָמַד בְּנִסְיוֹן בְּתַאֲוֹת נְאוּף שֶׁהוּוּ
 עֶקֶר הַנִּסְיוֹן, עֶקֶר תַּקּוּן הָעֵינַיִם, וְזִכָּה
 לְהַקְרֵא "בֵּן פֶּרֶת עֲלֵי עֵז", וְעַל יְדֵי זֶה
 חִזַּר וְנִכְלָל הַבְּרִיאָה בְּאֶחָד בְּשִׁעַת יְצִיאַת
 מִצְרַיִם שֶׁהָיָה בּוֹכוֹת וְכַחוֹ שֶׁל יוֹסֵף כִּנְ"ל:

לִב כִּי תַקּוּן הַבְּרִית, דְּהֵינּוּ וְוּוּוּ דְקַדְשָׁה
 הוּא בְּחִינַת יַחַד שֶׁעַל יְדֵי זֶה

נִכְלָלִין בְּאֶחָד, שֶׁנִּכְלָל אַחֵר הַבְּרִיאָה
 בְּאֶחָד, שֶׁהוּוּ בְּחִינַת יַחַד קִדְשָׁא בְּרִיד
 הוּא וְשִׁכְנִיתָהּ שֶׁהֵם בְּחִינַת אִישׁ וְאִשָּׁה,
 כִּידוּעַ שְׂאָם זְכוּ שְׁכִינָה שְׂרוּיָה בִּינְיָהֶם
 וְנִכְלָלִין בְּאֶחָד עַל יְדֵי וְוּוּוּ בְּקַדְשָׁה וְכִנְ"ל
 בְּבְחִינַת "וַיְהִי לְבָשָׂר אֶחָד". וְעַל כֵּן עֶקֶר
 וְוּוּוּ דְקַדְשָׁה הוּא בְּשִׁבְתָּ שְׂאֵן נִכְלָל אַחֵר
 הַבְּרִיאָה בְּאֶחָד, שֶׁזֶּהוּ רֹאשׁ דְּשִׁבְתָּ וְכו',
 כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב שָׁם: אִיהִי שִׁבְתָּ דְאַתְאֲחַדְתָּ
 בְּרֹאשׁ דְאַחַד וְכו'. כִּי בְּשִׁבְתָּ עוֹלִין כָּל
 הָעוֹלָמוֹת לְשִׁרְשֵׁן, הֵינּוּ כִּנְ"ל פְּלִלְיוֹת
 הַבְּרִיאָה בְּאֶחָד. וְהוּוּ בְּחִינַת גַּר שֶׁל שִׁבְתָּ
 שֶׁכְּתוּבָהּ כְּנִסַּח שִׁבְתָּ מִדְּלִיקִין גְּרוֹת וְעַל
 יְדֵי זֶה מְקַבְּלִין שִׁבְתָּ. כִּי הַגְּרוֹת הֵם בְּחִינַת
 אוֹר הַהִשְׁגָּחָה שֶׁמִּמֶּשֶׁיכִין כִּנְ"ל לְעֵגוֹן גַּר
 הַנֶּפֶשׁ, וְעַל יְדֵי אוֹר הַהִשְׁגָּחָה נִכְלָל אַחֵר
 הַבְּרִיאָה בְּאֶחָד, שֶׁזֶּהוּ עֶקֶר בְּחִינַת שִׁבְתָּ
 כִּנְ"ל. וְהוּוּ בְּחִינַת כּוֹס שֶׁל קְדוּשָׁה צָרִיד
 שִׁיתֵן בוֹ עֵינֵי לְהַמְשִׁיךְ עֵינֵי הַהִשְׁגָּחָה
 לְתוֹךְ הַכּוֹס שֶׁל קְדוּשָׁה שֶׁהוּוּ בְּחִינַת
 מְלֻכוֹת, בְּחִינַת הַשְׁכִּינָה, בְּחִינַת פְּלִלְיוֹת
 הָעוֹלָמוֹת שֶׁמִּתְנַהֲגִים עַל יְדֵי לְהַמְשִׁיךְ
 לְשָׁם עֵינֵי הַהִשְׁגָּחָה כְּדֵי לְכַלֵּל הַכּוֹס
 בְּאֶחָד עַל יְדֵי זֶה כִּנְ"ל. וְעַל כֵּן עֶקֶר הַוּוּוּ
 דְקַדְשָׁה בְּשִׁבְתָּ, כִּי אֵן נִכְלָל אַחֵר הַבְּרִיאָה
 בְּאֶחָד שֶׁהוּוּ בְּחִינַת יַחַד וְוּוּוּ דְקַדְשָׁה
 כִּנְ"ל. כִּי שִׁבְתָּ הוּא בְּחִינַת אֵמֶת, כְּמוֹ
 שֶׁאֵמָר רַבּוֹתֵינוּ ז"ל: אִפְלוּ עִם הָאָרֶץ יֵרָא
 לְשִׁקֵּר בְּשִׁבְתָּ. וְעַל יְדֵי אֵמֶת נִמְשָׁךְ
 הַהִשְׁגָּחָה, שֶׁעַל יְדֵי זֶה נִכְלָל הַבְּרִיאָה
 בְּאֶחָד כִּנְ"ל:

לקוטי הלכות

הלכות שלוחין ג

חושן משפט תרמו

לג אכל הפוגם בכרית, וכפרט חמא ער ואונן שהיו משחיתים ורעם, כזה פגמו בעינים, בעינים דיקא, פי שקבת זרע הוא מאור עינים וכח הגוף, כמו שמוכא בשלחן ערוה. ומי שמוציא זרע לבטלה חס ושלום, הוא מפריד אור העינים מן קלליית הבריאה, ואדרבא, הקלפות והסמרא אחרא מקבלים הטפות שהם אור העינים, שהם מויקי עלמא והם מויקים את העולם, פי אלו הקלפות באים אחר קד ומכניסים בפירות ובלבולים ועקמיוות בלב ורוצים להסתיר ולהעלים ולהרחיק ההשגחה מן העולם כמו שהוא הרחיק הטפה מאשה וראת ה', שהוא בחינת הרחקת אור עיני ההשגחה מקלליית הבריאה. ועל כן נחשב כאלו החיזיר העולם לתהו ובהו וכאלו הביא מבול לעולם, כמו שאמרו רבותינו ז"ל. ועל כן קשה לו מאוד לשוב לה' ותברך, מחמת שנתרחק מהאמת מאוד, פי על עיון זה נאמר (ישעיה ט): "ואתם ילדי פשע זרע שקר הנחמים באלים וכו'". ועקר תשובתו הוא בפה שקלקל ותפן. פי עקר תשובתו הוא האמת, שצריך להשתדל לקרב עצמו לצדיקי אמת כדי לקבל מהם עצות אמתיות שהם בחינת זרע אמת, ויטה דעתו תמיד להסתפל רק על האמת, ועל ידי האמת יזכה לידע שגם שם בעצם ההסתרה וההעלמה וההתרחקות שהרחיק השגחתו ותברך מאתו, גם שם

נסתרה השגחתו ותברך, פי הוא ותברך מחיה את כלם. רק שהוא אינו זוכה לראות מגדל ההסתרה על ידי עונותיו. והכלל, שעקר הוא האמת, פי בודאי אם יסתפל על האמת לאמתו, בודאי יחזר לה' ותברך עד שישוב באמת, פי אף על פי כן מה יהיה בסופו, פי סוף כל סוף ^ע יהיה מברך להתתפן על ידי ענשים קשים ומרים אלפים שנים, רחמנא לצלן, הלא טוב לו שישוב מיד, פי באמת אין שום יאוש בעולם כלל, כמבאר אצלנו כמה פעמים. פי כל הנפילות והיאושים של העולם הוא רק מחמת הרחוק מאמת שמטעה את עצמו לומר שאינו יכול עוד לשוב, כמו שקתוב: "לא יאמין טוב מני חשד", שאינו מאמין שאפשר לו עדן לשוב מני חשד וכל זה מחמת השקר, פי הוא מבקש לעצמו עלילה לפטר עצמו מעבודת ה' ותברך כמו שפרש רש"י על פסוק: "ויהי העם כמתאוננים", מבקשים עלילה איד לפרש מן המקום, פי כל אדם בטבעו יש לו רע המונעו מעבודת ה' ותברך וצריך לסבל צער ויגיעות לשבר זה הרע. ועל כן הוא מבקש בכל פעם לפרש עצמו מעבודת ה' ותברך מחמת הרע שבטבעו, אבל אף על פי כן אוי לו מצרו אוי לו מצרו, פי אמת הדין עליו מזה יעשה ליום פקדה וכו'. ועל כן אין לו שום התנצלות לפרש מה' ותברך רק על ידי שרואה שמתחיל כמה פעמים להתקרב לה' ותברך ואינו יכול לעמוד

להאדם חבר דעת שיהיה מרצה, שאפלו אם לא יפעל בכל עבודתו ומרחו ויגיעו, רק שעל ידי זה יצאל פעם אחת מאיזה עברה גמורה או הרהור או תאוה כל ימי חייו, דהיינו שעל ידי עבודתו ותפלתו והתבודדותו וכו' יזכה שבסוף ימיו יהיה לו נחסר ונפחת עברה אחת, היינו שעל

ידי עבודתו זכה שעכשו יש לו עברה אחת פחותה מחשבון עוונותיו מאשר היה לו אם לא היה חותר ומתפלל להציל מהם גם זה היה פדאי לו. כי סוף כל סוף לא נשאר לאדם מפל עמלו ויגיעו מה שעמל וטרח בעולם הזה כי אם מה שזכה לפעמים להציל מרע ועברות ולחטוף לפעמים איזה מצוות. ואי אפשר להאריך בענין זה כי אלפים ורבבות יריעות לא יספיקו לבאר עד היכן האדם צריך להתחזק תמיד בהשתוקקות לה' ותברך ולא יניח את הרצון לעולם, כי כל אחד ואחד יש לו מניעות ובלבולים אחרים בכל יום ויום בלי שעור. והכלל, שעקר הוא האמת, כי אמת הוא אחד וימי שאינו רוצה להקעות את עצמו ומסתפל על האמת שלא יאבד עולמו הנצחי, גודאי ישוב אל ה' מפל מקום שהוא, כי אמת ה' לעולם והבן היטב דברינו ונערכו לך לעד ולעולמי עולמים:

זה וזהו בחינת "וישלח את היונה לעת ערב והנה עלה זית טרף בפי"ה" ואיתא שזהו בחינת חנכה שמדליקין גרות של שמן זית. או יעיד נח כי קלו

בשום נסיון קל אזי מוצא לעצמו תרוץ לומר מה אעשה, באמת הייתי רוצה לשוב לה' ותברך, אבל מה אעשה כי יצרי מתנבחר עלי בכל פעם ומה אויעל ומה אוחיל עוד פי כבר נתפסתי בגלות גדול עד שאי אפשר לשוב עוד חס ושלום:

לד אבל באמת כל זה הוא פתוי היצר הרע והסתת הפעל דבר

מעצם הרע שבמבטו שרוצה לפטר עצמו ולפרש מה' ותברך על ידי דחיה ומעות זה. ובאמת הוא מטעה את עצמו, כי סוף כל סוף מה יהיה בסופו, כי אין השקר ואין צלמות להפטר שם כל פעלי אנו' ובנדאי יהיה מקרח למן דין וחשבון לפני מלך מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא ולא יתרו לו דבר אחר. ואם האדם רק חכם מעט ראוי לו לבלי להניח להטעות את עצמו, כי באמת אין שום יאוש בעולם כלל ואיך שהוא צריך לו לחתור ולחפש ולבקש הצלה ומנום מעמקי השאול תחתיות ומתחתיו ואם הוא רוצה שאף על פי שהוא חותר ימים ושנים לה' ותברך ועדן לא שב מטעותו, אף על פי כן יהיה עקשן גדול מאד ויתאחז בעבודתו ותברך בדרך עקשנות, כמו שכתב רבנו ז"ל, שצריכין להיות עקשן גדול בעבודת ה' ותברך ויתלה עיניו למרום תמיד שזכה לשוב אליו ותברך או להציל מעתה מפה שהוא צריך להציל כל אחד לפי בחינתו. וראוי

לקוטי הלכות

הלכות שלוחין ג

חושן משפט תרמה

המנים וכו', כי גר חנפה, שהוא בחינת אור ההשגחה, בחינת אמת פנ"ל, הוא התקון על מי המבול, שהוא בחינת חטא הנ"ל, כי עקר החטא הוא שמפריד אור ההשגחה על ידי חטא הנה שהוא פגם העינים וכו' פנ"ל, ועל פן על ידי גר חנפה בחינת המושכת אור ההשגחה גם למטה מעשרה מנחים לידע שה' יתברך בכל מקום וכו' פנ"ל, על ידי זה נתמקן זה החטא וחוזר ונקלל אחר הבריאה בקדם הבריאה ונרחיק מי המבול וחוזר ונתקנים העולם בהשגחתו יתברך. והנה עלה זית - דא חנפה. אז יודע נח כי קלו המנים וכו', כי נתמקן חטא הנ"ל, שהוא בחינת מי המבול על ידי גר חנפה פנ"ל. והנה עלה זית כרף בפיה". ודרשו רבותינו ז"ל, שבקשה על פרנסה, כמו שאמרו רבותינו ז"ל, יהיו מזונותי מורוין פנית וכו', הינו פנ"ל, כי עקר הפרנסה נמשך מבחינה זו, מבחינת כלליות אחר הבריאה באחד על ידי ההשגחה, שהוא בחינת עלה זית, בחינת גר חנפה וכו':

לו וזהו בחינת גר חנפה מוסרף והולך, כי קדם הבריאה הנה הכל אחד. ואחר הבריאה היו שני דברים האחד והבריאה, שהיו עקר פח הבחירה שמשם אחיות השקר שאחיותו מרחוק מאחד, מבחינת רבים, בחינת בקשו חשבנות רבים וכו'. ועקר עבודתנו לכלל אחר הבריאה באחד, הינו לכלל

בחינת הרבים באחד לידע שגם בחינת הרבים נמשכין מהאחד שעל ידי זה נתבטל השקר וכו'. והנה בחינת שמונת ימי חנפה, כי הנם הנה בשמן של כהן גדול שלא היה בו אלא להדליק יום אחד ונעשה גם ודלק שמונה ימים, הינו כי עקר התגלות ההשגחה הוא רק בבחינת אחדות, בחינת יום אחד, שהוא מרפזו על עלמא דאמי שנקרא "יום אחד", כמו שכתוב (בבב"ב ד): "יהיה יום אחד הוא יודע לה' לא יום ולא לילה" וכו'. כי אז יכלל הכל באחד, כמו שכתוב: "ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד", שאז יהיה פלו אחד פלו טוב. ונעשה גם ודלק שמונה ימים, כי זה עקר בחינת הנם שהוא התגלות ההשגחה, שהוא שמגלין שגם בעולם הזה, שהוא בחינת רבים, בחינת אחר הבריאה שנקרא בשבעת ימי בראשית גם שם מאירה השגחתו יתברך ועל ידי זה נכלל אחר הבריאה בקדם הבריאה. והנה בחינת שמונת ימי חנפה שהיום אחד, בחינת עלמא דאמי, מאיר בכל שבעת ימי בראשית, שהם כלליות הבריאה, שעל ידי זה נכלל אחר הבריאה באחד פנ"ל. וכל מה שבאין יותר בתוך בחינת רבים ששם אחיות השקר ביותר, שם הבחירה גדולה יותר ושם צריכין להתגבר יותר לשבר הבחירה להאמין שגם שם מאירה השגחתו יתברך ואז זוכה לאור גדול ביותר, כי עקר הוא הבחירה וכל מה שהבחירה והנפשוין גדול

חושן משפט

ששם אחיות השקר כנ"ל, כשנכללין באחד על ידי תפלה ותורה ומצוות שעל ידם נכללין באחדותו ותברך, כל מה שיש רבים ביותר ונכללין באחד, האור גדול ביותר ונכלל באחד הבריאה בקדם הבריאה שיהיה פלו אחד פלו טוב, כמו שיהיה לעתיד כמו שכתוב: "ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד".
אמן ואמן:

לח וזה בחינת ההלל שאומרים בחנכה, כי הלל אומרים על הנס, כי בהלל מפרש גדל השגחתו ותברך על העולם, כמו שכתוב (תהלים קי): "מי כה' אלקינו המנבִּייהו לשבת המושפיל לראות וכו'". וכתוב (שם קט): "ואלקינו בשמים כל אשר חפץ עשה". ועל פן אומרים אותו בחנכה, כי עקר בחינת גר חנכה הוא בחינת המשכת השגחתו, שזהו בחינת הלל כנ"ל:

למ ועל פן היה הנס של חנכה בכהנים, כי כהן איש חסד, וחסד הוא נמשך מבחינת קדם הבריאה שהוא בחינת פלו אחד פלו טוב, שהוא בחינת חסד, בחינת ימין. אבל אחר הבריאה הוא בחינת שמאל, בחינת דין, בחינת לוי. ועל פן העבודה בבית המקדש העקר היה על ידי הכהנים, והלויים היו מסיעים להם בשיר וכיוצא. כי כהן הוא בבחינת קדם הבריאה שיש לו כח להרים הבריאה לשרשה, לכללה באחד, ועל פן היו הלויים מסיעים לפניהם בדוכנם וכו'.

ביותר זוכה אחר כך לאור גדול ונוסף ביותר:

וזהו בחינת גר חנכה מוסף והולך בכל יום ויום, כי בכל יום שבא אחר כך הוא בחינת רבוי יותר ששם אחיות השקר, ואנו ממשיכין אור ההשגחה על ידי גר חנכה עד שירדעין שגם בחינת הרבים נמשכין מאתו ותברך ועל פן על ידי זה נתוסף האור בכל יום יותר ויותר. כי כל מה שזוכין לשבר הבחירה ולהמשיך ההשגחה לבחינת רבים יותר, האור גדול ביותר שזהו בחינת מעלת התשובה, והתרחקות תחלת התקרבות בחינת מרחוק ה' נראה לו, כי כל מה שבחינת הרבים ביותר ונתרחק מאחד ביותר, ששם אחיות השקר ביותר, כשזוכין לעמוד שם בנסיון בגדל ההתרחקות. אז זוכין לאור גדול ביותר, כי לפום צערא אנרא' (כמו שאמרו אבות ערב). ועל פן בכל יום מימי חנכה שנתרחק יותר מיום אחד שהוא בחינת רבים, אז מוספין גר בכל יום ויום, כי בכל יום ויום זוכין שמתאיר אור ההשגחה ביותר על ידי שממשיכין האור לבחינת רבים יותר, כי זה העקר שבחינת רבים יהיה נכלל באחד, שזהו בחינת כלליות הבריאה באחד כנ"ל:

לח וזהו בחינת מעלת התפלה בצבור וכן בתורה ומצוות תלמוד תורה דרבים עדיף ואינו דומה מעטין העושים את המצוה לרבים וכו'. כי כשיש רבים

לקוטי הלכות

הלכות שלוחין ד

חושן משפט תרמו

בבחינת מקומו של עולם וכו', עין שם
כל זה היטב:

ב וזה ענין השליחות נמשך מבחינה
זאת, מחמת שהאדם בשרשו
יש לו ממשלה על המלאכים, כי בשביל
זה נברא וזה תכליתו וסופו, ומלאכים הם
בחינת שלוחים, כי מלאך פירושו שליח.
ומחמת שהאדם נברא שיהיה לו ממשלה
עליהם, דהיינו שיקים את התורה ואז
יהיה לו ממשלה זאת לגמור חפצו על ידי
שליח, כי שליח בבחינת מלאך פנ"ל
שהאדם יש לו ממשלה עליו פנ"ל. ועל

כן שלוחו של אדם כמותו, כי עקר קיום
ממשלתו על המלאכים, שהם בחינת
שלוחים, הוא כשזוכה לאחזו בכפא
הכבוד, שאז הוא בבחינת מקומו של
עולם פנ"ל. ומחמת ששרש נשמת
ישראל הוא ממש מבחינת כפא הכבוד,
כי כל הנשמות חצובות מתחת כפא
הכבוד שהוא בחינת מקומו של עולם פ

פנ"ל, על כן אמרינן שלוחו של אדם
כמותו, כי בבחינת מקומו של עולם הכל
אחד, כי עקר שם שליחות הוא רק
בבחינת מקום ששם שדך שליחות שישב
במקומו ושולח השליח למקום אחר. ושם
יש איזה שנוי ותרקה בין המשלח
להשליח, אבל איש הישראלי בשרשו
נכלל בבחינת למעלה מהמקום פנ"ל,
בחינת מקומו של עולם ואין העולם
מקומו. ובכל מקום שהשליח נשלח לשם
הוא שם גם כן, כי כל המקומות שבועולם

בשעת עבודה כפי שיכלל הלוי שהוא
בחינת שמאל, בחינת אחר הבריאה,
ככהן איש החסד, שהוא בבחינת קדם
הבריאה שעל ידו נכלל הכל באחד פנ"ל:
מ ועל כן נותנין תרומה לכהן, כי על
ידי תרומה כרימין התבואה
וכוללין אותה באחד וכנ"ל שבשביל זה
למדו דין שליחות מתרומה וכו' פנ"ל.
ועל כן התרומה לכהן איש החסד, כי
הוא בבחינת קדם הבריאה וכולל הכל
באחד פנ"ל ועל כן היה הגם של חנפה
בכהנים פנ"ל:

הלכה ד

בכל דבר שלוחו של אדם כמותו,
חוי מלדבר עברה:

א על פי התורה 'תקעו ממשלה' בלקוטי
תנינא סימן א', עין שם כל
התורה היטב

וזה הכלל, כי איש הישראלי נברא
שיהיה לו ממשלה על המלאכים
וזה התכלית והסוף של ישראל וכו', אך
צריך לראות שתתקיים ממשלתו וכו' וזה
על ידי כל הבחינות המבארים שם,
דהיינו שממשיך הרעת בשלש רגלים וכו'
שעל ידי זה זוכה לתפלה וכו' ועל ידי
זה זוכה לאחזו בכפא הכבוד וכו' ואז
התקיים ממשלתו על המלאכים ואין
יכולים להפילו ואז יכול לעשות ראש
השנה, כי כשאחזו בכפא הכבוד הוא

העולם שהוא בבחינת זמן ומקום כדי שיהיה לו בחירה. וזה בחינת כלל כל התורה והמצוות, כי על ידי כל מצוה ומצוה הוא מחבר ומקשר ומעלה בחינת המקום למעלה מהמקום, לבחינת מקומו של עולם ששם שרש נשמתו. ולהפך על ידי כל עברה חס ושלום הוא נפסק ונתרחק חס ושלום, מבחינת מקומו של עולם ונזכר תחת המקום הנשמי חס ושלום, עד אשר ישוב בתשובה ואז יחזור ויעלה ויכלל בבחינת פסא הכבוד, בחינת מקומו של עולם, בבחינת גדולה תשובה שפוגעת עד פסא הכבוד. ועל בן בנדאי אין שליח לדבר עברה, כי מאחר שעל ידי עברה נתרחק חס ושלום, מבחינת מקומו של עולם כנ"ל, על בן בנדאי אין בו דין שליחות לומר שלוחו של אדם כמותו, שזה נמשך מחמת שהאדם בשרשו בבחינת מקומו של עולם וכו' וכנ"ל. אבל לדבר עברה חס ושלום, שעל ידי זה נתרחק מבחינת מקומו של עולם, על בן בנדאי אין בו דין שליחות וכו' ל:

ד ועל בן אין שליחות לעפום, כי העפום בנדאי אין בו פח להגביות בחינת המקום לבחינת למעלה מהמקום, לבחינת מקומו של עולם, שהוא עקר עבודת איש הישראלי בזה העולם. אבל העפום אין לו פח לזה, על בן אין בו דין שליחות. וכן אין שליחות לקטן, כי קטן אין בו דעת ואי אפשר להכלל ולהתאחדו בבחינת פסא הכבוד, שהוא

כלולין בו, כי הוא בבחינת מקומו של עולם וכמו שמצינו בה' יתברך, שהוא מקומו של עולם, שאמר לאיוב (איוב לח), "התשלה ברכים וילכו ויאמרו לך הנגו". ופרש רש"י: שאינם צריכים לחזור אליו להשיב לו תשובה, רק ממקומם שנשתלחים לשם הם אומרים הנגו. כי הוא יתברך בכל מקום, כי הוא מקומו של עולם ובכל מקומות ממשלתו, כי כל המקומות כלולין בו, כי הוא מקומו של עולם ואין העולם מקומו. ועל בן מחמת שהאדם בשרשו הוא בבחינת זאת, בבחינת מקומו של עולם, על בן בכל מקום שהשליח נשתלח לשם, הוא שם גם בן ועל בן אמרינן בכל התורה שלוחו כמותו, כי מה שהשליח עושה, נחשב כאלו הוא בעצמו עושה, כי בכל מקום שהשליח נשתלח לשם הוא גם בן שם, כי שרש נשמתו הוא בבחינת מקומו של עולם וכל מקומות העולם כלולין בו ובכל מקום שהשליח נשתלח שם, הוא גם בן שם ועל בן שלוחו כמותו וכו' ל:

ג ועל בן אין שליח לדבר עברה, כי על ידי עברה חס ושלום, הוא מתרחק מבחינת מקומו של עולם, מבחינת פסא הכבוד, כי האדם מצד שרש נשמתו הוא בבחינת מקומו של עולם, בחינת פסא הכבוד שמשם חצובה נשמתו כנ"ל. אבל שם בשרשו אין שך מצוה ועברה, כי עקר הבחירה בזה העולם דיקא ועל בן נשתלח האדם לזה

לקוטי הלכות

הלכות שלוחין ד

חושן משפט תרמט

בחנינת מקומו של עולם פי אם על ידי שלמות הדעת, כמו שכתוב שם בהתורה הנ"ל שעל ידי הדעת שממשיכין בשלש רגלים, על ידי זה זוכין לכל הבחינות המבארים שם עד שאיכין לשלמות התפלה, שעל ידי זה יכולין להתאחו בשרשי הנשמות שהם בחנינת כפא הכבוד, בחנינת מקומו של עולם, כמבאר שם, ענין שם. ועל כן תקון שאין בו הדעת בשלמות, על כן אין פה להעלות ולהגביה על ידו המקום לבחינת למעלה מהמקום בחנינת מקומו של עולם, על כן אין בו דין שליחות. פי עקר דין שליחות מה שאמרינן בכל התורה פלה שלוחו של אדם כמותו הוא רק מה שהאדם בזה העולם על ידי כל עבודתו הוא מעלה ומגביה המקום לבחינת למעלה מהמקום, פי זה כל עבודת האדם בזה העולם כדי שגביה ויעלה הכל לשרשו העליון, שהוא בחנינת למעלה מהמקום. וזה אין זוכין פי אם על ידי קיום תורה ומצוות. וכן אפלו על ידי עבודות חיצוניות אם עושין אותם על פי התורה, כגון אכילה ושתיה ומשא ומתן שבכלם יש תורה, פי בכל דבר יש כמה וכמה מצוות ודיני התורה וכשעושין אותם על פי התורה מגביה על ידם גם כן הדבר לשרשו לבחינת למעלה מהמקום ומחמת זה אמרינן שלוחו כמותו, פי שם בבחינת למעלה מהמקום השליח והמשלח אחד וכו' וכן"ל. אבל כשאין יכולין להגביה

המקום לבחינת למעלה מהמקום, לבחינת מקומו של עולם, כגון לדבר עברה חס ושלום, או כשהשליח קטן או עכו"ם, אזי נתבטל דין שליחות וכן"ל, פי בבחינת מקום, השליח רחוק הרבה מהמשלח, פי רב המקום. ועקר דין שליחות בישראל הוא מחמת שישאל על ידי כל העבודות שעושין על פי התורה הם מעלין המקום לבחינת מקומו של עולם ששם כלולים כל המקומות שבעולם וכלם נכללים שם באחדות פשוט, על כן בכל התורה שלוחו כמותו, פי במקום שהשליח גשלתח לשם, הוא שם גם כן, שזהו בחנינת התשלח בקיום וילכו ויאמרו לך הגנו וכן"ל:

ה פי כלל עבודת האדם בזה העולם הוא בחנינת שליחות, פי האדם גשלתח מלמעלה ממקור שגחצבה גשמתו משם מבחינת כפא הכבוד שהוא למעלה מהמקום, וירד לזה העולם שהוא במקום ובזמן ונתלבש בזה הגוף שלו. וכל עבודתו בתורה ומעשים טובים הוא שזיכה לשוב למקור שגחצבה נפשו ורוחו ונשמתו משם, שהוא שיחוד ויעלה מהמקום למעלה מהמקום, ששם ערש גשמתו בכפא הכבוד פנ"ל. ועל כן תקרא כל העבודה בשם שליחות, כמו שכתוב: "מה אשיב שלחי דבר". פי עקר שם שליחות הוא כששולחין למרחקים, שנה בחנינת ענין האדם שגשלתח מלמעלה מהמקום, לבחינת מקום הנשמי ועל כן

מחבטלים במציאות, כי עקר הבחירה שרשה נמשך רק מתחלת הצמצום שצמצום אלהותו ותבדד עד שנתהוה חלל הפגיו כדו שיהיה מקום לעולם, דהינו שצמצום והעלים חכמת ידיעת אלקותו ונתן מקום לטועים לטעות על ידי השויות והסתרת הדיעה הנמשך מהחלל הפגיו שנתהוה על ידי תחלת הצמצום ועל ידי זה יש בחירה לבחור בטוב או ברע חס ושלום, כי עקר הרע שרשו מקפירות, כי הוצר הרע נקרא אל אחר כפירות, שנמשכין בהם מהצמצום של חלל הפגיו, ומשם נשתלשלו ונאחזין כל פחותם של כל התאוות והמדות רעות. (וכמוא כ' זה אצלנו בבמה מקומות עני שם). ועקר התהוות מקום העולם הוא על ידי חלל הפגיו שעל ידי זה היה מקום לבריאת העולם, כמובא בתחלת העין חיים:

ועל כן אם היה ה' ותבדד מגלה הנהגתו והשגחתו תמיד שהיו הכל רואין שהוא בעצמו מנהיג ומשגיח בעולם, היה מתבטל הצמצום וההסתרה של חלל הפגיו והיתה מתבטלת הבחירה והיה מתבטל העולם לגמרי כנ"ל. על כן תכף כשברא העולם בעצמו ביום ראשון, ברא אחר כך תכף ביום שני המלאכים בשביל קיום העולם, כי המלאכים נבראו כדי שיהיו שלוחים, כפיכח, בינו ובין העולם, דהינו שינהיגו העולם על ידם כדי שלא יראו הכל הנהגתו בעצמו, כדי שיהיה

זוכה שיהיה לו כממשלה על המלאכים, שהם שלוחים, כמו שאראת בתקונים תקון ג"ה בסופו: ובגין דא שליחא לעלא מט"ט וכמה ממנן דהתרות דיה דאנון שליחן דשכינתא וכו'. ובתקון ג"ו: והכי כל שמהן כפום שליחותה והכי כל מלאך אישתי שמה כפום שליחותה וכו' ולכל שליחותא ושליחותא דילהון אית רגעא ושעתא ודעא וכו'. כי באמת ה' ותבדד מנהיג עולמו בעצמו בהשגחתו הפרטית בכל עת, ואפלו בששולח איזה מלאך לעשות איזה דבר, בכל מקום שהמלאך הולך לשם ה' ותבדד בעצמו גם כן שם, והיה יכול לעשות הדבר בעצמו כמו שהוא לבדו ברא את כל העולם בעצמו בלא סיוע המלאכים כלל, כמו שדרשו רבותינו ז"ל על פסוק 'נוטה שמנים לבדי' וקע הארץ מי אתי". כי המלאכים לא נבראו עד יום שני, כדי שלא יאמרו, מיכאל מתח בדרום ונבראל בצפון. וכמו שברא את כל העולם לבדו בלא המלאכים, כן הוא ותבדד יכול להנהיג עולמו לבדו בלי שליחות המלאכים אך עקר מה שמשתמש עם המלאכים ושולחם בשליחותו להנהיג העולם לפעמים, העקר הוא בשביל הבחירה כדי שיהיה קיום להעולם שנברא רק בשביל הבחירה. כי אם היה ה' ותבדד בעצמו מנהיג עולמו לבדו תמיד והיו הכל רואין הנהגתו בכל עת, היה מתבטל הבחירה לגמרי והיה מתבטל מקום העולם, כי היו

לקוטי הלכות

הלכות שלוחין ד

חושן משפט תרנא

בחירה וכנ"ל. ובאמת גם כשפנהגה העולם על ידי שליח, על ידי בחינת מלאך שמושם אחיזת הנהגת הטבע, שמושם כל המעוותים של כל הכופרים והמחקרים והאפיקורסים, באמת גם אז מנהיג הוא יתברך העולם בעצמו על ידי השגחתו בעצמו, כי בכל מקום שהם נשתלחים לשם, שם הוא בעצמו גם כן כבכול, בבחינת התשלוח בקרים וילכו ויאמרו לך הנוגו וכנ"ל, רק שפעלת המלאך הוא שעל ידו, כבכול, ה' יתברך מעלים ומסתיר עצמו בפני העולם עד שאין ראין הנהגתו בעצמו, אבל באמת הוא יתברך בעצמו מנהיג עולמו תמיד, רק שעל ידי המלאכים, שמושם אחיזת הטבע, מסתיר הנהגתו בעצמו כדי שיהיה בחירה. ובשביל זה נברא האדם כדי שיהיה לו בחירה, כדי שיבחר בטוב שמשוך את עצמו אל האמת ואמין בה' יתברך שכל הנהגת העולם על ידו לבד, והנהגת הטבע, שהיא בחינת מלאך, הכל על ידו לבד, רק שהוא יתברך מעלים ומסתיר עצמו שם בשביל הבחירה. ועל כן יזכו ישראל שיהיה להם ממשלה על המלאכים מאחר שהם מאמינים בו יתברך שהוא לבדו ברא את העולם מאין ליש והוא לבדו מנהיג עולמו והמלאכים הם רק שלוחים מאתו יתברך וגם במקום ששששתלחים לשם גם שם הוא יתברך בעצמו ועקר שלוחותם הוא בשביל הבחירה וכנ"ל. ועל כן מאחר שהם זוכים

להשיג כל זה באמת, על כן בודאי יהיה להם ממשלה על המלאכים שלא נבראו אלא בשבילם, בשביל הבחירה, ומאחר שזכו לשבר הבחירה ולבחר בטוב לרבן בו יתברך, הם גבורים מהמלאכים שנבראו בשבילם ועל כן ימשלו עליהם:

ועל כן המלאכים מתקנאים באיש כזה שמשל עליהם ורוצים לרחפו, כי בהכרח שיתקנאו בו כדי שיהיה לו בחירה, כי עקר בחירתו נמשך מבחינת מלאך כנ"ל. ועל כן העצה שיאחו בשרשי נשמות ישראל, שהם בחינת פסא הכבוד, שהוא בחינת מקומו של עולם, שעל ידי זה מתבטל בחינת המעוה שפא על ידי שלוחות השלוחים, שהם בחינת מלאכים, כי כשאוחזין בבחינת מקומו של עולם ואין העולם מקומו, שם יודעים שגם בכל מקום שהשלוחים נשתלחים, שם הוא יתברך בעצמו, כבכול, בבחינת התשלוח בקרים וכנ"ל. וזה שאמר דוד: "ברכו ה' מלאכיו גבורי כח עושי דברו לשמע בקול דברו ברכו ה' כל צבאיו משרתיו עושי רצונו, ברכו ה' כל מעשיו בכל מקומות כמשלתו וכנ"ל. הינו שדוד מודיע ומגלה להעולם האמת שכל הנהגת העולם על ידו בעצמו יתברך לבד, כמו שאמר שם תחלה: "ה' בשמים הכין פסאו ומלכותו בכל משלה", הינו שמשלכותו בכל משלה והוא בעצמו כלך מנהיג ומושל בכל עת, כי הוא יתברך מקומו של עולם וכנ"ל וכל מקום העולם

וכו', כרחוק מזרח ממערב הרחיק ממנו את פשעינו ברחם וכו'". וכל זה מחמת כי הוא ידע יצרנו זכור כי עפר אֲנַחְנוּ, דהינו שהוא יודע יצרנו, כי הוא יודע מקום של כל אחד ואחד. והוא "זכור כי עפר אֲנַחְנוּ". כי עפר בחינת תכלית גשמיית המקום ומחמת שכל אדם יורד לזה העולם למקום עפר הגשמי וכל אחד ירד למקום שניד כפי מקומו וה' יתברך שהוא יודע מקום של כל אחד ואחד, כי הוא מקומו של עולם, על כן הוא דן אותנו לכף זכות תמיד ומרחם עלינו בכל מיני רחמנות כמו שאמר שם מן דם, וכל זה מחמת כי הוא ידע יצרנו זכור כי עפר אֲנַחְנוּ, שהוא יודע וזכר העפר שהוא המקום של כל אחד ואחד שמשם נרש יצרו הרע. ועל כן הוא מרחם עלינו תמיד ודן אותנו לכף זכות כנ"ל. והוא שדקדק תחלה "בגבוה שמנים על הארץ וכו' גבר חסדו וכו' כרחוק מזרח ממערב הרחיק חסדו וכו'", כי זה בחינת כלל המקום שגדרו הגבוהות והשטח, שהוא בחינת גבוה שמנים על הארץ ורחוק מזרח ממערב, הינו כמו שהוא יתברך יודע כלל המקום שבני ישראל עוברין בו שהוא בין שמנים לארץ ובין מזרח למערב, כמו כן גבר חסדו עלינו וכמו כן כרחיק ממנו את פשעינו, מחמת שהוא יתברך, שהוא מקומו של עולם יודע את גשמיית ועבירת המקום הזה ועל כן הוא דן אותנו לכף זכות תמיד כנ"ל. ועל כן

כלול בו יתברך וכל הנהגתו על ידו. והוא "ה' בשמים הכין פסאו". בחינת פסא הכבוד שהוא בחינת מקומו של עולם כנ"ל ועל כן 'ומלכותו בכל משלה', כי כל מקומות העולם כלולים בו יתברך וכן"ל. והמלאכים הם רק שלוחים לעשות רצונו בשביל הבחירה כנ"ל. ועל כן גם המלאכים בעצמם צריכים לברך ולהודות את ה' שבראם ומנהיג העולם על ידם, והוא, "ברכו ה' מלאכיו וכו' ברכו ה' כל צבאיו וכו'". כי הם רק משרתיו עושי רצונו עושי דברו לשמע וכו'. והוא: "ברכו ה' כל מעשיו בכל מקומות ממשלתו", בכל מקומות דיקא, שצריכין לידע שבכל מקומות ממשלתו, כי כל המקומות כלולים בו יתברך כי הוא יתברך מקומו של עולם והמלאכים הם רק שלוחים בשביל הבחירה וכן"ל. ועל כן כלם צריכים רק לברך ולהודות את ה' אשר בשמים הכין פסאו ומלכותו בכל משלה וכן"ל, כי כל זה המזמור מדרב מזה הענין המבאר בסוף התורה הנ"ל, דהינו מה שה' יתברך דן אותנו ברחמים לכף זכות תמיד מחמת שהוא יתברך מקומו של עולם והוא יודע את המקום של כל אחד ואחד וכו', עני שם. כי זה המזמור מדרב מנל חסדיו יתברך על ישראל, כמו שכתוב שם: "ברכי נפשי ואל את ה' וכו'", "ברכי נפשי וכו' ואל תשכחי כל גמוליו הסלח וכו' הרופא וכו' וכו' כי בגבוה שמנים על הארץ גבר חסדו

לקוטי הלכות

הלכות שלוחין ד

חושן משפט תרנג

נסמך לזה, "ה' בשמים הכין פסאו ומלכותו וכו' ברכו ה' מלאכיו וכו'" עד שמשפטים, "בכל מקומות ממשלתו", כי זה עקר התקון והעצה לעמוד בנפיון בזה המקום המגשם של זה העולם, לידע שכל הנהגתו על ידו בעצמו ואין שום טבע קלל, כי הטבע נמשכת מהמלאכים שהוא יתברך מלביש ומסתיר הנהגתו בהם בשביל הבחירה ועל פה הם בעצמם מוחיבים להודות את ה' כי הכל על ידו בעצמו, כי בכל מקומות ממשלתו, כי הוא יתברך מקומו של עולם וכו'ל:

ו ועל פה בכל התורה שלוחו של אדם כמותו, כי כל עבודת האדם בזה העולם צריך לעשות על פי התורה כדי שיקשר מקומו לבחינת למעלה מהמקום ששם ישרשו ועל פה שלוחו כמותו בודאי, כי למעלה מהמקום נתבטל השליחות בחינת מלאך, כי שם הוא בחינת מקומו של עולם וכו'. ובכל מקום שהשליח נשתלח לשם, שם הוא בעצמו בחינת בכל מקומות ממשלתו ועל פה שלוחו כמותו וכו'ל:

ועל פה מצוה זו יותר מבשלוחו, כי אפילו בשהאדם עושה בעצמו הוא בספקה גדולה שיצוה לעשות העבודה בשלמות שלא יבלבל אותו גשמיית מקומו שגשמתה לשם מלמעלה, להעלותו לשרשו ככו'ל. מפל שפן בשעושה על ידי שליח ששם נאחו גשמיית המקום ביותר, כי עקר השליחות

בבחינת מקום וכו'ל ועל פה צריך שמירה יתרה ממכשול חס ושלום, על פה מצוה זו יותר מבשלוחו:

ז ועל פה בתפלה עקר שלמותה דיקא על ידי שליח, דהינו החזן, שהוא שליח צבור, כי עקר כלליות בבחינת למעלה מהמקום, הוא על ידי תפלה, שעל ידי זה זוכין לאחו כפסא הכבוד שרשי הגשמות, שהוא בחינת מקומו של עולם, כמבאר שם בהתורה ככו'ל. ועל פה שם אין חשש מכשול על ידי השליח מחמת גשמיית המקום ככו'ל, כי על ידי התפלה עקר העליה וההתקשרות לבחינת למעלה מהמקום, בחינת מקומו של עולם ככו'ל. ועל פה בתפלה עקר שלמות התפלה על ידי השליח צבור שמוציא את הרבים ידי חובתו, כי כל השלוחים כל שליחותם הוא במקום, כי זה עקר שם שליחות שגשמתלחין ממקום למקום ככו'ל. אבל השליח של התפלה שהוא השליח צבור כל שליחותו הוא במקום, למעלה מהמקום, כי התפלה הוא בבחינת למעלה מהמקום ככו'ל. וזהו בחינת כל תקובע מקום לתפלתו וכו', כי עקר קביעת מקום הוא כשזוכין להתקשר לבחינת למעלה מהמקום לבחינת מקומו של עולם ששם המקום של כל אחד ואחד, אבל כל זמן שאין האדם מקשר מקומו לשם, הוא נע ונד בארץ, כי האדם הוא גר בארץ הזאת ואין לו שום קביעות מקום בזה העולם, כמו שכתוב: "כי גר

אנכי עמך וכו'". ועל פן נקרא תמיד "הולך", כמו שכתוב (קהל י): "כי הלך האדם אל בית עולמו", ואין לו שום מנוחה וקביעות מקום כי אם פשוטה לקשר מקומו בכל עת באשר הוא שם, לבחינת מקומו של עולם ששם עקר קביעות מקום, כי שם עקר המנוחה והנחלה של כל אחד ואחד. ועל פן אמר דוד "גדי ספרתה אמה וכו'". כי האדם תמיד נע ונד בארץ הזאת כל זמן שאינו מקשר עצמו לשרשו לבחינת למעלה מהמקום כנ"ל. וזהו 'בה' חסיתי אידך תאמרי לנפשי גדי". כי בשאני חוסה בה', שהוא מקומו של עולם, שוב אינכם יכולים לומר לנפשי גדי. כי תכף בשאדם חוסה בה' יתברך ומתפלל אליו יש לו קביעות מקום, כי נתקשר לבחינת למעלה מהמקום ששם עקר קביעות מקום כנ"ל. וזה 'כל הקובע מקום לתפלתו', שקובע המקום לתפלתו, שמקשר ומעלה וקובע המקום אל התפלה, שהיא בבחינת למעלה מהמקום, בחינת כפא הכבוד כנזכר לעיל, על ידי זה אלקי אברהם בעזרו'. כי אברהם הוא הראשון שפתח דרך התפלה בעולם, כי היה גדיב לב הראשון. וכל עבודתו היה על ידי תפלה והתבודדות, כמבאר במקום אחר. ועל פן עקר התחלת ברכה ראשונה שבתפלה מתחילין אליה אברהם וכו' דיקא חותמין מגן אברהם כמו שאמרו רבותינו ו"ל, יכול, יהיו חותמין

בכלן וכו'? כי הוא הראשון שהתחיל להמשיך דרך התפלה בעולם ועל פן הוא זכה למצא קדשת ארץ ישראל, כמו שאיתא בזהר, תקיל בתיקלא עד דאתגלא ליה. כי עקר התפלה בארץ ישראל, והעקר בירושלים ובית המקדש ששם קדש קדושים, שהוא נקדת האבן שתיה, שהוא נקדת מקום העולם, כי שם כלולים כל המקומות של כל העולם, כי משם יוצאין צנורות לכל מקומות של כל מדינות העולם כמו שאמרו רבותינו ו"ל על פסוק "ונמנעתי בהם עין כל פרי" (קהלת יא). ועל פן שם עקר עלית התפלה, כי דרך שם מקשרין כל המקומות למעלה מהמקום, כי כל מקומות העולם נכללין שם בהאבן שתיה קדש קדושים בנקדה אחת, עד שנגכללין על ידי זה למעלה מהמקום. ועל פן נקרא הבית המקדש בשם "מקום", כמו שכתוב: "ויהי המקום אשר יבחר ה' וכו'". וזה שנאמר באברהם: "וירא את המקום כרחק וכו' ויבאו אל המקום וכו'". כי שם עקר המקום באמת מאחר ששם מקשרין המקום למעלה מהמקום ששם עקר קביעות מקום כנ"ל. כי להפך מי שאינו מקשר המקום למעלה מהמקום על ידי שפוגם בתפלה שהיא בחינת אמונה ונכנס בו איזה כפירות חס ושלום נאמר בו, "כי כל שלחנות מלאו קיא צאה בלי מקום" (רשעה כח). כי אינו נקרא בשם מקום כלל. ועל פן ה' יתברך נקרא בשם מקום

לקוטי הלכות

הלכות שלוחין ד

חושן משפט תרנה

בדרכי רבותינו ז"ל במה פעמים, כי הוא מקומו של עולם, שזה עקר המקום וכנ"ל:

ח וזה בחינת העקדה שצוה לו ה' יתברך להעלות את יצחק על גבי המזבח ואחר כך אמר לו, "אל תעש לו מאומה וכו'". כי יצחק הוא בחינת דין קשה, בחינת גבורות יצחק שמתקרה הדינים ביותר אי אפשר להמתיקן כי אם על ידי בחינת למעלה מהמקום, בחינת מקומו של עולם ששם המקום של כל אחד ואחד. ושם דינים כל אחד ואחד לכף זכות לפי מקומו בבחינת אל תדין את חברך עד שתגיע למקומו, כמבאר היטב שם בסוף התורה הנ"ל. ועל כן הנה בהכרח להעלות את יצחק על המזבח בהר המוריה שהוא מקום הבית המקדש, ששם קדש קדשים, ששם דיקא עקר ההתקשרות והעליה לבחינת למעלה מהמקום, בחינת מקומו של עולם וכו' כנ"ל. ועל כן בשעלה לשם תכף נמתק הדיון הקשה על ידי זה כנ"ל ועל כן תכף אמר לו: "אל תשלח ידך וכו' ואל תעש לו מאומה וכו'". כי כבר נמתק הדיון על ידי העליה לכד על ידי שעלה לבחינת מקומו של עולם ששם דינים הכל לכף זכות ושם נמתק הדיון הגדול של בחינת יצחק כנ"ל. וזה שהשיב לאברהם שרעה קשה לו הענין הזה מאד, ואמר, "אפרש שיחתי לפניה, אתמול אמרת לי וכו'". ואז השיב לו, "לא אמרתי לך אלא

להעלהו, אסקמיה אחתיה". הינו שכל פגנתי מתחלה היה רק שתעלהו לשם, להר המוריה, ששם מקום קדש קדשים, ששם מתקשרין למעלה מהמקום כנ"ל. ועל כן אסקמיה אחתיה, כי תכף נמתק הדיון של יצחק על ידי בחינת מקומו של עולם שעל ידי זה דינים הכל לכף זכות כפי מקומו כנ"ל, שזה בחינת ראש השנה כמו שכתוב שם בהתורה הנ"ל. ועל כן כל ענין ראש השנה הוא בבחינת העקדה כמו שאמרין: "עקדת יצחק לירעו וכו' תזכור". ותוקעין בשופר של איל שהוא בחינת אילן של יצחק, כי זה עקר בחינת ראש השנה להמשיך ההמתקה של עקדת יצחק שהיתה ההמתקה על ידי שעלה במקום הבית המקדש לבחינת מקומו של עולם, ששם נמתקין הדינים הקשים, שזהו כל ענין ראש השנה שעקר ההמתקה על ידי שאז ה' יתברך יושב על פסא כבודו שהוא למעלה מהמקום ורואה ומסתכל על מקומו של כל אחד ואחד. ועל ידי זה דן את הכל לכף זכות, כמבאר שם היטב בהתורה הנ"ל, עין שם:

ט ועל כן התפלה עקר שלמותה דיקא על ידי השליח צבור, כי על ידי זה השליח של התפלה, שהוא השליח צבור, מתקנין וממתיקין ומעלין כל הפגמים הנמשכים על ידי בחינת ההנהגה על ידי שליח שהוא בחינת מלאך, שמשם אחיות הטבעי, שמשם

נמשכין כל הכפירות שמהם כל הפגמים כפ"ל, כי על ידי השליח צבור שעל ידו שלמות התפלה, על ידי זה מבטלין הטבע, כי התפלה משנה הטבע. נמצא, שהשליח צבור מבטל ההנהגה על ידי שליח, שהוא בחינת הטבע, על פן עקר שלמות התפלה על ידי שליח בבחינת אין הדין נמתק אלא בשרשו:

י אכל אין השליח צבור עומד להתפלה כי אם בעשרה, כי כשיש עשרה מישראל הם כלולים מכל גשמות ישראל, כי אכל כי עשרה שכינתא שריא והשכינה היא שרש גפשות ישראל, כמו שכתוב: "העמסים מני בטן וכו'". כי עשרה הם בחינת כלליות הקדשה, כי מגין עשרה הם כנגד עשר מדרגות שיש בישראל שהם, מלכים, צדיקים, חוזים, כמו שכתוב בהקדמת התקוני זהר בתחלתו, ומתמן אתקריאו ישראל מלכים צדיקים חוזים וכו' וחושב שם עשר בחינות. וזה בחינת אתם נצבים היום בלכם לפני ה' אלהיכם ראשיכם שבטיכם וקניכם וכו' וחושב שם עשר בחינות, שהם כלל גשמות ישראל מגדול עד קטן, שצריכין להתקשר עמהם, שזהו בחינת שלמות התפלה, בחינת אתם נצבים, אין עמידה אלא תפלה, כי שם עקר העמידה, עקר המקום בחינת הקובע מקום לתפלתו, מחמת שעל ידי התפלה מתקשרין למקומו של עולם ששם עקר העמידה והקביעות מקום וכו"ל. ועל פן

כשיש עשרה, שהם בחינת כלל גשמות ישראל, או השליח צבור יורד לפני התבה, כי אז יש פה להשליח צבור להתקשר לשרשי גשמות כלל ישראל שהם בחינת פסא הכבוד שעל ידי זה מעלה כל המקומות למקומו של עולם, ששם המתקת כל הדינים כפ"ל, ונמשכים רחמים גדולים רחמים רבים, שזהו עקר בחינת התפלה להמתיק הדינים ולהמשיך רחמים. וזה בחינת איזהו מקומן של זבחים שאומרים קדם התפלה, כדי לקשר ולהעלות על ידי זה כל המקומות שבועלים, לכללם במקום הבית המקדש ששם מקומן של כל הקרבנות, ודרך שם עולין לבית קדש קדשים ושם עולין ונכללין בבחינת מקומו של עולם כפ"ל, שעל ידי זה עקר המתקת הדינים, עקר כפרת העוונות שהיה על ידי הקרבנות, שזהו עקר בחינת התפלה שהוא במקום קרבן. ועל פן מוזכרין דיקא כל המקומות של כל הקרבנות, כי עקר התמקדה על ידי שפועלן כל המקומות של כל אהרן, על ידי מקומות הקרבנות שמוזכרין, לבחינת מקומו של עולם וכו"ל. ועל פן מוזכרין בתחלה פה ושעיר של זום הכפורים וכו' שהיה דמן טעון הויה על בין הבדים שהוא במקום האבן שתיה ששם עקר ההתקשרות לבחינת מקומו של עולם כפ"ל:

יא ועל פן בראש השנה ויום הכפורים או השליח צבור מוציא ביותר

לקוטי הלכות

הלכות שלוחין ד

חושן משפט תרנו

את הרבים ודי חובתן, כמבאר בדברי רבותינו ו"ל שיש פמה דעות שאין השליח צבור מוציא אפלו את הפני וכו', כי אין עקר ההתקשרות לבחינת פסא הכבוד בחינת מקומו של עולם, ועל פן אין יש פח להשליח צבור ביותר וכנ"ל:

יב ועל פן צריך השליח צבור שיהיה הגון ביותר, כפרט בראש השנה ויום הכפורים, כי השליח צבור צריך להיות מבקר שבעדה שיוכל לקשר את עצמו לשרשי נשמות ישראל על ידי התפלה. עד שיהיה לו פח לירד לתוך עמק מקומו של כל אחד ואחד מהצבור המתפללין עמו, ולהעלותם משם לבחינת מקומו של עולם, להמתיק כל הימים מעליהם על ידי זה כנ"ל. והוא בחינת 'שוקרא השליח צבור, יורד לפני התבה. 'יורד' דיקא בבחינת ממשמקים קראתיך ה', כמובא. כי בבחינת מקום שם יש פמה עמקים עד שיש שירדו בעוונותיהם ותאוותיהם לעמק נשמיית המקום ביותר. והעקר שכל אחד ואחד יצעק לה' יתברך מעמק מקומו בבחינת ממשמקים קראתיך ה' עד 'שוקר וירא ה' משמים, ויפן אליו ברחמיו ממקומו, ששם מקומו של כל אחד ואחד, שעל ידי זה ירחם עליו וידין אותו לכף זכות כנ"ל, והוא כלל פונות ראש השנה שאין צריכין לזה ביותר כנ"ל שהוא בבחינת ממשמקים קראתיך וכו', שהם בחינת עשרה עמקים וכו', וכנ"ל:

הוא בחינת מנין עשרה המתפללין שאין אומרים דבר שצדקה, כי אין יכולין לירד לתוך כל מיני עמקים שהם בחינת נשמיית המקום שנפל לשם כל אחד ואחד לפי מקומו ולהעלותו למקומו של עולם, ששם דינים הכל ברחמים כנ"ל.

וזהו בחינת הקדושה, בחינת קדוש קדוש קדוש וכו', 'קדיש בשמי מרומא עלאה בית שכינתה'. זה בחינת למעלה מהמקום. 'קדיש על ארעא עובד גבורתה' - זה בחינת המקום. 'קדיש לעלם ולעלמי עלמא' - זה בחינת התקשרות ועלית המקום לבחינת למעלה מהמקום, שאין יתגדל ויתקדש שמו הגדול לעולם ועד. והוא בחינת ששמים אחר כך, 'מלא כל הארץ כבודו', שצריכין לידע ולהאמין שהארץ שהוא בחינת המקום הוא מלא מכבודו יתברך שהוא למעלה מהמקום, כי באמת כל חיות וקיום המקום של זה העולם הוא רק על ידי בחינת למעלה מהמקום, בבחינת תולה ארץ על בלימה, רק שאין אפשר להבין זאת בשכלנו המגשם, רק אנו מאמינים בזה באמונה שלמה. והוא: "ברוך כבוד ה' ממקומו", 'ממקומו' דיקא בחינת מקומו של עולם שמשם כל התקשרות והברכות הפולאים בארץ ישראל, ששם כל העשר קדושות שהקדושה העליונה היא קדוש קדושים, שהוא נקדת מקום העולם, שדרך שם נכלל מקום העולם למעלה מהמקום וכנ"ל:

הקול נשמע ומגיע למרחוק מאד. וזה כל
 בחינת ראש השנה שעוסקין כל ישראל
 בקולות שהוא קול שופר ושאינן יוצעין
 הרבה כל ישראל בתפלות ובקשות בקול
 גדול, וכמו שאיתא בזהר הקדוש: מגו
 קלין ושאינן וכו'. כי עקר התשובה זכין
 על ידי קולות, שזהו בחינת ראש השנה
 שהוא התחלת התשובה, כי הוא יום
 ראשון לעשרת ימי תשובה שאז מתחילין
 לצעק כל הקולות הקדושים. וזה בחינת
 "ממעמקים קראתך ה', ה' שמעה בקולי"
 וכו'. כי עקר התשובה הוא לשוב מפל
 המקומות רעים שגדחה ונתעה לשם,
 לשוב משם למקומו, שזהו הפרוש הפשוט
 של תשובה, דהינו לשוב למקומו וכמו
 שכתב רבנו ז"ל במקום אחר (בסיון לה)
 שתשובה הוא לשוב הדבר למקומו
 בבחינת זרקא דאודריקת לאתר
 דאתגמילת מתמן וכמו שאיתא בתקונים
 תקון סג, איהו רזא דתיובתא דיתור ויתוב
 שהוא דרנא דרחיק לה מאתרה דיתור לה
 לאתרה וכו'. וזה אי אפשר כי אם על ידי
 בחינת למעלה מהמקום, שהוא בחינת
 מקומו של עולם, ששם שרש כל
 המקומות שבעולם ושם יכולין לשוב הפל
 למקומו בשלום. ולהגיע לשם אי אפשר
 כי אם על ידי קולות קדושים שיוצעין
 לה' יתברך בתפלה ותחנונים כל אחד
 במקומו שנתעה לשם. וה' יתברך שומע
 קולו ברחמים ומגיע קולו עד למעלה
 מהמקום, כי הקול נשמע למרחוק כ"ל

יג וזה בחינת מה שנוסעין על ראש
 השנה לצדיקים, כי על ידי
 ההליכה והנסיעה שכל אחד הולך וגוסע
 במקומו להצדיק על ידי זה מעלה מקומו,
 לבחינת מקומו של עולם שהוא הצדיק,
 כמו שמבאר שם, בבחינת יכסא כבוד
 ינחלם וכו'. וזהו בחינת מה שנוסעין
 והולכין על קברי צדיקים, בפרט קדם
 ראש השנה, כי במקום ששוכב הצדיק
 הוא בחינת ארץ ישראל, ושם הוא מקומו
 של עולם, כי שם מנוחת הצדיק בבחינת
 יבא שלום ינחו על משכבותם. ועקר
 מנוחת הצדיק הוא בשמקשר ונכלל
 בבחינת כסא הכבוד, בחינת מקומו של
 עולם, ששם עקר המנוחה והנחלה כ"ל.
 ועל פן שם במקום גניית הצדיק זוכה כל
 אחד שיתקמו עליו מלמעלה וידונו אותו
 לכף זכות על ידי בחינת מקומו של עולם
 וכו' וכב"ל:

יד וזה בחינת שמיעת קול שופר בראש
 השנה, כי הקול הוא בחינת גבה
 מאד ועל ידו יוצאין מבחינת מקום,
 לבחינת למעלה מהמקום. כי כמו
 שבגשמיות המקום הקול מגיע למרחוק
 במקום למקום, כי שני מקומות הרחוקים
 זה מזה אין להם קשר וחבור כי אם על
 ידי הקול שגשמע במקום זה למקום
 רחוק, פן בכלליות העולם, שהוא במקום
 וזמן, על ידי הקול יכולין להגיע עד
 למעלה מהמקום עד שיגבה לצאת
 מהמקום, לבחינת למעלה מהמקום, כי

לקוטי הלכות

הלכות שלוחין ד

חושן משפט תרנט

ועל ידי זה חוזר ושב במקומו, לבחינת למעלה מהמקום בחינת מקומו של עולם שישם נתתקן הכל, שזהו בחינת ראש השנה וכו':

מו וזהו בחינת הארבעה קולות שתוקעין בראש השנה, שהם משר"ת. פי מבאר שם בהתורה הנ"ל בסופו בפרוש הפסוק תקעו וכו' ומפרש שם ששופר הוא בחינת הלב וכו'. גם שופר בחינת יראה וכו', גם שופר בחינת נבואה, גם שופר בחינת תפלה, גם שופר בחינת מה שכל שיח השדה חוזרין כהם לתוך התפלה, שזהו בחינת "ויצא יצחק לשוח בשדה" ראשי תבות, יוכל וכו', ענין שם היטב. וזהו בחינת הארבעה קולות שהם תשר"ת היוצאין מהשופר, פי השופר בעצמו הוא בחינת הלב, פי הלב בחינת בינה, כמו שאיתא, בינא לבא. שזהו בחינת השופר, כמובא בפגות ובינה הוא למעלה מהבנין, פי הוא בחינת למעלה מהמקום, בחינת פסא הכבוד, שרשי הנשמות שהם בבניה, שהיא אם כל חי בחינת אם לבניה תקרא. וזה שכתב אדוננו מורנו ורבינו ז"ל במקום אחר בסימן נ"ו בלקוטי תניינא, שמי שיש לו לב וישראלי, אין שך אצלו מקום כלל וכו', פי הוא בבחינת מקומו של עולם וכו', ענין שם. נמצא, שהלב בבחינת למעלה מהמקום, בחינת מקומו של עולם, בחינת בינה, שהוא למעלה מהבנין, שזהו בחינת השופר ומשם

יוצאין הארבעה קולות תשר"ת כנגד הארבע בחינות המבארים שם אחר כך שמרמזים כתבת שופר שהם יראה, ונבואה, ותפלה, ומה שכל שיח השדה חוזרין כהם לתוך התפלה. פי 'תקיעה' זה בחינת יראה בחינת היתקע שופר בעיר ועם לא יחדרו. 'תרועה' בחינת נבואה, בחינת ותרועת מלך בו וכו', כמו שכתב אדוננו מורנו ורבינו ז"ל במקום אחר בסימן ח' בלקוטי תניינא, ענין שם. 'שברים' בחינת תפלה, בחינת לב נשבר ונדרה וכו'. 'תקיעה אחרונה' זה בחינת מה שכל שיח השדה חוזרים כהם לתוך התפלה, שזהו בחינת והיה ביום ההוא יתקע בשופר גדול וכאז האבדים בארץ אשור והנדרים וכו' והשתחוו לה' בהר הקדש בירושלים. פי ככל עשב ואילן וככל הצמחים וככל שיח השדה ככלם מלכשים נשמות רבות פידוע. וכשזוכין לתפלה בשלמות עד שכל שיח השדה חוזרין כהם לתוך התפלה, אזי חוזרין ונתעלין כל הנשמות שנתגלגלו בהם ושכין למקומן ושרשן שהוא דבר ה' של התפלה, שזהו בחינת וכאז האבדים וכו' והנדרים וכו', שכל האבדים והנדרים, שהם הנשמות שנתגלגלו, כלם חוזרין למקומן בחינת והשתחוו לה' בהר הקדש וכו', שהוא מקום התפלה, כמו שכתוב: "והביאותים אל הר קדשי ושמתים בבית תפילתי וכו' נאם ה' אלהים מקבץ גרתי ישראל וכו'". וזהו בחינת תקיעה

אחרונה, בחינת וְהָיָה בַיּוֹם הַהוּא וְיִמְקַע
 וְכו' וְכֹא הַאֲבָדִים וְכו', שְׁהָיוּ בְּחִינַת מַה
 שְׁפָל שִׁיחַ הַשְּׂדֵה חוֹזְרִים בְּחֵם לְתוֹךְ
 הַתְּפִלָּה וְכוּ"ל:

טז נִמְצָא, שְׁבִרָאשׁ הַשְּׁנָה צְרִיכִין לְצִאת
 מִבְּחִינַת מְקוֹם, לְבְחִינַת
 לְמַעַלָּה מִהַמְּקוֹם, שֶׁהוּא בְּחִינַת כֶּסֶף
 הַכְּבוֹד, שְׂרָשֵׁי הַנְּשֻׁמוֹת, בְּחִינַת מְקוֹמוֹ
 שֶׁל עוֹלָם שְׂשֵׁם דְּגִים הַכֵּל לְכַף זְכוּת וְכו'
 כַּ"ל. וְזֶה זוֹכִין עַל יְדֵי קוֹל שׁוֹפָר וְכוּ"ל,
 פִּי עַל יְדֵי הָאֲרֻבָּעָה קוֹלוֹת תְּשֻׁרֶת.
 מִמְּשִׁיכִין כֹּל הַתְּקוּנִים כַּ"ל עַד שְׁזוֹכִין
 לְתְּפִלָּה בְּשֻׁלְמֹת שְׁפָל שִׁיחַ הַשְּׂדֵה יְחִזְרוּ
 בְּחֵם לְתוֹךְ הַתְּפִלָּה, שְׁעַל יְדֵי זֶה מְקַשְׁרִין
 עֲצָמוֹן לְשִׂרְשֵׁי הַנְּשֻׁמוֹת הַחֻצוֹבוֹת מִתַּחַת
 כֶּסֶף הַכְּבוֹד, שֶׁהוּא בְּחִינַת לְמַעַלָּה
 מִהַמְּקוֹם כַּ"ל. וְזֶה בְּחִינַת סוֹד הַמַּעֲשֵׂה
 שֶׁל יוֹם הַחֲמִשִּׁי מִזֶּהוּ בְּעַמְלִידִים (הַמְּבֹאֵר
 בְּסִפְרוֹ מַעֲשֵׂיחוֹ), שֶׁהַתְּפִאָר אֵת עֲצָמוֹ הַבֶּעַל
 חֲמוּטוֹת בְּעֶצֶם גְּדֻלְתוֹ בְּעִנְיַן מַעוֹט
 מִחוּץ אֵת הַמְּרֻבָּה, עִנְיַן שֶׁם הַיֵּטֵב מַעֲנִין
 הָאֵילָן שֶׁהוּא לְמַעַלָּה מִהַמְּקוֹם שִׁישׁ לוֹ
 שְׁלִשָּׁה שְׂרָשִׁים, שֶׁהֵם, יְרָאָה וְאַמוּנָה
 וְעִנְיָה, וְאַמֶּת הוּא גוֹף הָאֵילָן וְכו', עִנְיַן
 שֶׁם. פִּי זֶה הָאֵילָן הַקְּדוּשׁ הוּא בְּחִינַת עֵץ
 הַחַיִּים דְּמִזּוֹן לְכֵלָּא בַּה תְּחוּתוֹהֵי תַמְלִל
 וְכו' וּבַעֲנַפּוֹתָי וְכו'. וְזֶה הָאֵילָן, שֶׁהוּא
 הָעֵץ חַיִּים, הוּא עוֹמֵד תַּחַת כֶּסֶף הַכְּבוֹד
 וְדָרָךְ שֶׁם עוֹלִין כֹּל הַנְּשֻׁמוֹת לְכֶסֶף
 הַכְּבוֹד שְׂשֵׁם שְׂרָשׁ כֹּל הַנְּשֻׁמוֹת כַּ"ל פִּי
 מִהָאֵילָן הִזָּה יוֹצֵאִין כֹּל הַנְּשֻׁמוֹת, כְּמוֹ

לקוטי הלכות

הלכות שלוחין ד

חושן משפט תרסא

הוא בחינת תקיעה האחרונה, שהוא בחינת מה שכל שיח השדה חוזרין בהם לתוך התפלה, שזהו בחינת אמת, כי זה עקר האמת בשכל שיח השדה מכירין האמת שכל בהם נמשך מדבר ה', שהוא התפלה, ומחזרין בהם לתוך התפלה. וזהו בחינת אמת מארץ תצמח. וזהו בחינת גוף האילן שכולל כל הצמחים שבעולם שבלם גדולם על ידי אמת בחינת אמת מארץ תצמח. ואז בשמחתפלים בשלמות עד שכל שיח השדה חוזרין בהם לתוך התפלה, אז נכללין באילן הקדוש הזה ואז זוכין לעלות דרך שם לכסא הכבוד שהוא שרשי הנשמות, כי דרך זה האילן עליון לשם כנ"ל. נמצא, על ידי השופר באין אל האילן הקדוש הנ"ל, כי שופר הוא בחינת שופר של איל, אילו של יצחק שנאמר בו: "והנה איל אחר נאחו בסבך בקרניו". פרש רש"י, בסבך אילן, הינו שאחיות קרן האיל של יצחק, שהוא בחינת השופר, הוא באילן הקדוש הנ"ל וכנ"ל. כי כל העקדה היא בחינת הנ"ל להקמתין גבורות יצחק על ידי הר המוריה, על ידי בחינת למעלה מהמקום, שזהו כל בחינת ראש השנה, בחינת שופר וכנ"ל:

עין החיים". ומחמת זה אין יודעין הדרך לעין החיים ששם צריכין כל הנשמות לבוא לשם, כי שם באים לתכלית הטוב שלהם. וכל זמן שהאדם מגרש מגן עדן, מעין חיים מבחינת למעלה מהמקום, הוא נע ונד בארץ ואין לו שום מנוחה וכנ"ל. ועקר התקון על ידי תשובה, שהוא ראש השנה, שהוא ראשון לעשרת ימי תשובה ועקר התשובה זוכין על ידי קולות בחינת ממשקים קראתיה ה', כי על ידי הקול יוצא כל אחד מכל מיני עמק וירדתו שנפל ונתגרש לשם ועולה לבחינת למעלה מהמקום ששם דינים הכל לכף זכות ושם נתתקן הכל וכנ"ל. וזה בחינת "וישמע את קול ה' אלקים מתהלך בגן וכו' את קולך שמעתי בגן וארא", כי הקול מחבר עליונים ותחתונים, למעלה מהמקום עם בחינת המקום, כי הקול ממצע בין רוחניות לגשמיות, כי הקול אינו נתפס והוא בערך הגוף רוחני, כי הוא יוצא מבראה והקנה, ששם הרוח חיים, אבל בערך הנשמה הוא בחינת גשמי, כי נתגשם ונתעבה על ידי האוויר שעל ידי זה מתהוה הקול פדוע. ואין לנו שום תפיסה בו ותברך כי אם על ידי בחינת הקול, כמו שכתוב: "ותמונה אינכם רואים וזלתי קול". וכתוב: "וכל העם ראים את הקלות" והוא שרש של כל הבריאה, כי כל הבריאה היתה על ידי דבר ה', כמו שכתוב: "בדבר ה' שמים נעשו וכו'". והקול הוא שרש וחיית

זו וכל זה צריכין לתקן בראש השנה שאז חטא אדם הראשון בעין הדעת ואז נאמר: "ונגרש את האדם וישכן מקדם לגן עדן וכו' לשמר את דרך

של הדבור ותכף כשנתהוה דבורו
 'תפרד, כפובל, תכף געשה הבריאה של
 כל דבר. אבל הקול שהוא רוחניות
 הדבור, הוא ממצע בין הבריאה שנתהוה
 על ידי הדבור ובינו ותפרד ועל פן הקול
 מחבר עליון פתחתון ותחתון בעליון, כי
 בש'ה' ותפרד רוצה להודיע ולגלות לנו
 אלקותו וממשלתו על ידי גביאוי, הוא
 מודיע לנו על ידי קולו שהשמיע
 לגביאים, כמו שכתוב: "וישמע את הקול
 מבין שני הפרדים וכו'". וכן בשאנו צריכין
 לבקש ממונו 'תפרד הצטרכותנו
 ומשאלותינו אנו צועקין ומתנגנים אליו
 'תפרד, כמו שכתוב: "שמע ה' קולי
 אקרא". וכן הרבה, וכתוב: "קולי שמעת
 אל תעלם אוניך וכו'". וזה בחינת קול
 השופר, שהוא כלול מכל הקולות, מתמא
 לעלא ומעלא לתתא, כי קול השופר
 מעורר אותנו לשוב אליו ותפרד וזה
 בחינת מעלא לתתא, שיצא הקול מאתו
 ותפרד לעוררנו משנתנו לשוב אליו
 ותפרד. גם הוא בחינת מתמא לעלא, כי
 על ידי קול השופר עולים כל צעקתנו
 ותפלותינו בראש השנה. ועל פן על ידי
 קול השופר בראש השנה אנו יוצאים
 מבחינת מקום לבחינת למעלה מהמקום
 שישם נחתקן הכל וכו'":

וכו' כנ"ל. וזהו בחינת מעלת כל
 ההלכות והנסיעות לדבר מצוה, כי על
 ידי שהולך ונוסע ממקומו לדבר מצוה,
 על ידי זה מקשר ומעלה מקומו לבחינת
 למעלה מהמקום על ידי הדבר מצוה
 ותקדשה שרצה לעשות בזאת הנסיעה,
 כי על ידי כל מצוות התורה נתקשרין
 ועולין לבחינת למעלה מהמקום שישם
 שרש כל התורה והמצוות ועל פן
 כשהולכין ונוסעין בשבילם הוא דבר גדול
 מאד, כי על ידי ההליכה והנסיעה עולין
 ומתקשרין למעלה מהמקום וכו'". וזהו
 בחינת מה שאמרו רבותינו ז"ל, מצוה
 לרוץ לבית הכנסת וכו', כי עקר
 ההתקשרות והתכליות בבחינת למעלה
 מהמקום, הוא על ידי התפלה כנ"ל. וזהו
 בחינת שמחתי באמרים לי בית ה' גלך
 עמדות היו רגלנו בשעריך ירושלים.
 עמדות' דיקא, כי שם עקר העמידה,
 בחינת אין עמידה אלא תפלה וכו'". וזהו
 "ירושלים הבנויה כעיר שהברה לה
 יחידיו", שהיא ירושלים שלמעלה, כמו
 שפרשו רבותינו ז"ל שהוא למעלה
 מהמקום, הינו כנ"ל, כי על ידי בית ה',
 שהיא בית התפלה שבירושלים, על ידי
 זה מתקשרים ומתחברים בבחינת למעלה
 מהמקום וכו'". וזהו: "כי שמה ישבו
 כסאות למשפט וכו'", 'כסאות למשפט'
 דיקא, כי ה' ותפרד מרחם עלינו וקובע
 הכסאות למשפט שמה דיקא, דהינו
 בבחינת למעלה מהמקום, שעל ידי זה

לקוטי הלכות

הלכות שלוחין ד

חושן משפט תרסג

הוא דן אותנו ברחמים לזכות תמיד על ידי ששם הוא מקומו של כל אחד, שעל ידי זה מרחם על כל אחד לפי מקומו בבחינת אל תדין את חברך עד שתגיע למקומו, שנהו בחינת המשפט של ראש השנה שהוא ברחמים גדולים על ידי בחינת שאוהיון בשרשי הנשמות שהם בחינת פסא הכבוד, בחינת כסאות למשפט וכנ"ל (ובמבאר שם בהתורה הנ"ל שפי שאוחז בשרשי הנשמות בחינת פסא הכבוד הוא יכול לעשות ראש השנה עין שם):

וזה בחינת המצוה לילך ולעלות אל הבית המקדש בשלש רגלים, כמו שכתוב: "שלוש פעמים בשנה יראה וכו'". כי מבאר בהתורה הנ"ל שעל ידי שלש רגלים מכניעין השלש מדות רעות וכו' עד שזוכין להפלה, שעל ידי זה מתקשרין בשרשי הנשמות וכו', בבחינת למעלה מהמקום, על כל צדיקין לעלות לירושלים והבית המקדש בשלש רגלים, כי על ידי ההליכה לירושלים ובית המקדש בשלש רגלים מתקשרין בבחינת למעלה מהמקום וכנ"ל. והוה "מה יפו פעמך בנעלים בת נדיב וכו'", שנאמר על העולים לרגל, כמו שדרשו רבותינו ז"ל. והוה 'בת נדיב', בתו של אברהם אבינו שהוא נדיב לב הראשון, שהוא בחינת תפלה כנ"ל, שעל ידי זה מתקשרין בבחינת למעלה מהמקום כנ"ל. והוה

"חמוקי ירכיך כמו חלאים מעשה ידי אמן", 'חמוקי' הוא בחינת נסתר ונעלם, כמו שכתוב: "ידודי חמוק וכו'". הינו שבהורכבים, שהם כלי ההליכה הפנימיות והנסתר שבהליכת ירכיך הוא גבה ועמוק מאד, כי על ידי זה אתה הולך ונכלל למעלה מהמקום כנ"ל. והוה "כמו חלאים מעשה ידי אמן" ודרשו רבותינו ז"ל, מעשה ידי אמנותו של יוצר בראשית, 'חלאים' בחינת חלל הפנוי, כמו שדרשו רבותינו ז"ל, חלאים לשון חלל (וכמו שפירש אדוני מורנו ורבונו ז"ל במקום אחר סימן מט), הינו כמו החלל הפנוי, שהוא מקום העולם, ששם היה כל אמנותו של יוצר בראשית שבבא כל מלאכתו בזה המקום של החלל הפנוי. ובאמת כל החלל הפנוי, שהוא מקום העולם, הכל ממונו לבד, כי הוא מקומו של עולם ואין וכו', כמו כן אתה זוכה על ידי הליכתך לרגל להכליל בשרש המקום, בשרש החלל הפנוי שהוא למעלה מהמקום. והוה מעשה ידי אמן, אומן, כמו שדרשו רבותינו ז"ל. ובתיב בלשון 'אמן', שהוא לשון אמונה, כי אי אפשר לידע זאת כי אם באמונה, שעל ידי זה יודעין שכל האמנות ומלאכת מעשה בראשית שבהחלל הפנוי הכל ממונו לבד, כי כל החלל הפנוי, שהוא שרש המקום, הכל נתהוה ממונו בעצמו, שהוא למעלה מהמקום וכנ"ל:

ראשי פרקים

שיף להלכות שלוחין הלכה ד
הנ"ל:

ענין העקדה, כל הקובע מקום לתפלתו
אלהי אברהם וכו'. ועקדת יצחק
לזרעו תזכור כל ענין ראש השנה הוא
בחנינת העקדה, כי זה עקר החסד של
ראש השנה על ידי בחינת מקומו וכו'
שזכין על ידי שהעלה את יצחק בהר
המזריה במקום קדש קדשים ששם
עולין למקומו של עולם ועל פן
אסקתיה אחתיה, כי כבר נמתק הדין
בחנינת גבורות יצחק וזה צריכין בראש
השנה כנ"ל:

"שמחתה באמרים לי בית ה' נקח,
עמדות היו רגלינו וכו'. בעיר
שחברה לה וכו'". שהוא למעלה
מהמקום ששם עקר העמידה והמנוחה
בחנינת פי לא באתם וכו' אל המנוחה, כי
האדם נע ונדר בארץ כל זמן שאינו נכלל
בבחנינת למעלה מהמקום ועל פן אין
עמידה אלא תפלה בחנינת עמדות היו
רגלינו וכו', וזה שלש פעמים יראה וכו',
כי שלש רגלים על ידם זכין לתפלה
שעל ידי זה עולין לבחינת מקומו וכו' ועל
פן צריכין אז לילך לעלות לירושלים
ששם קדש קדשים, שדרך שם וכו' כנ"ל:
כי על ידי כל ההליכות והנסיעות של
מצוה נכללין ביותר בבחינת למעלה
מהמקום, מחמת שמקשרין וכוללין

המקומות שהיו רחוקים זה מזה ואי
אפשר לקרבם ולחברם בגשמיות בשום
אופן כי אם על ידי שיוצאין והולכין
ממקום למקום, שעל ידי זה נתחברין יחד
ונכללין בבחינת למעלה מהמקום אם
הולכין לדבר מצוה כגון לבית הכנסת.
ועל פן מצוה לרוץ לבית הכנסת, כי
כשהולכין במצוה מתקרבין יותר
לבחינת למעלה מהמקום, כמו שכתוב
(בספין סא לקוטי תנאים). אבל בשהריצה לדברי
עולם הנה, אדרבא, נפגם יותר, כי
ממשך יותר בחינת הארת למעלה
מהמקום לתוך גשמיות המקום שהוא
תאוות עולם הנה שרץ בשבילו אבל
לדבר מצוה מעלה המקום למעלה על ידי
הריצה ועל פן מתר לה בקדושה דבי
שמשא, כי שבת בחינת למעלה
מהמקום, כמו שמבאר במקום אחר, כי
אז מעדין בקדוש שכל מקום העולם
כרא הוא ותברך, שעל ידי זה נכלל
המקום למעלה וכו'. ועל פן אז מתקן פגם
הריצה לדבר הרשות, ועל פן צריך לנסע
להצדיק, בפרט על ראש השנה, כי
הצדיק בבחינת מקומו של עולם ועל ידי
ההליכה מתקן ומעלה המקום למעלה
מהמקום כנ"ל, ובפרט על ראש השנה
שכל ענינו לזכות בדין הוא על ידי בחינת
מקומו של עולם וכו' שזכין על ידי
הצדיק דקא שיכול לעשות ראש השנה
וזה בחינת השתטחות על קברי צדיקים
אמתיים, כי מקומם שמנחים שם הוא

לקוטי הלכות

הלכות שלוחין ד

חושן משפט תרסה

בחנינת למעלה מהמקום, פי זוכים לנחל הכפא כבוד בחנינת וכפא כבוד ונחלם וכו' והבן. ועל פן מקומם ארץ ישראל ששם קדש קדשים וכו' כנ"ל:

"מה יפו פעמוך בנגלים", שעולין לנגלים, "בת נדיב", בחנינת הפלה, שעקר התחלתה מאברהם שבו מתחילין וחזתמין ברכה ראשונה שבתפלה והוא נקרא "נדיב לב", פי הפלה בלב. "חמוקי ורכוד כמו חלאים מעשה ידי אמן". 'חמוקי' הוא בחנינת נסתר ונגלם, כמו שפתיב: 'ודדי חמו וכו'". הינו שבהירכוב, שהם פלי

ההליכה, הפנימיות והנסתר שבהליכת ורכוד הוא גבה ועמוק מאד, פי על ידי זה הולך ונכלל למעלה מהמקום כנ"ל. וזהו "כמו חלאים מעשה ידי אמן", 'חלאים' בחנינת חלל הפנוי כמו שאמרו רבותינו ז"ל, חלאים לשון חלל, הינו כמו החלל הפנוי שהוא מקום העולם, ששם היה כל אמנותו של יוצר בראשית שפרא מלאכתו בזה המקום של חלל הפנוי. ובאמת כל חלל הפנוי שהוא מקום העולם, הכל ממנו לבר, פי הוא מקומו של עולם ואין וכו'. כמו כן אתה זוכה על ידי הליכתך להפלה בשרש המקום, בשרש החלל הפנוי שהוא למעלה מהמקום. וזהו 'מעשה ידי אמן' - אמן. וכתוב לשון 'אמן', שהוא לשון אמונה, פי אי אפשר לידע זאת פי אם באמונה,

שעל ידי זה יודעין שכל האמנות ומלאכת מעשה בראשית שפחלל הפנוי הכל ממנו לבר, פי כל החלל הפנוי שהוא שרש המקום, הכל נתהוה ממנו בעצמו כנ"ל. "והנה שלם מצב ארצה במקום וראשו מגיע השמימה והנה מלאכי אלהים עולים וירדים בו". פי הם כשנופלים אל המקום אי אפשר להם לעלות פי אם על ידי הצדיקים, פי המלאך נשתהא בפה שנים בזה העולם בשביל שאמרו: 'פי משחיתים אנחנו', עד שבא וכו' והעלהו:

ענין קדשה, עשר קדשות בארץ ישראל והקדשה עליונה קדשי קדשים ששם עולין וכו' ומשם כל הקדשות קדוש קדוש קדוש מלא כל כל הארץ כבודו קדיש בשמי מרוקא עלאה בית שכינתה שהוא למעלה מהמקום. קדיש על ארעא עובר גבורתה, בחנינת מקום שהוא בחנינת גבורות פידע, קדיש לעלם וכו', הינו שהוא קדוש לעולם ועד, פי המקום מקשר וכלול בבחינת למעלה מהמקום, שעל ידי זה הקדשה נמשכת על כל המקומות שבעולם, "של נגליך וכו' פי המקום אשר אתה עומד עליו אדמת קדש הוא". וזה ברוד כבוד ה' ממקומו 'מקומו' בחנינת מקומו של עולם. עקר קדשה בצבור על ידי השליח צבור:

הלכה ה

א כָּבֵל הַתּוֹרָה בְּלֹא שְׁלוּחוֹ שֶׁל אָדָם כְּמוֹתוֹ.

ב פי מְבֹאֵר בְּהַתּוֹרָה 'תִּקְעוּ - תוֹכְחָה' בְּלִקְוֵי תַנְנָא סִימָן ח' שֶׁעָקַר הָאֲמוּנָה עַל יְדֵי בְרוּר הַמְדָּמָה שְׁמֵת־בְּרוּר עַל יְדֵי בְחִינַת רוּחַ נְבוּאָה וְרוּחַ הַקֹּדֶשׁ וְכו', עֵין שָׁם::

וזה ידוע ומבאר כבר בדברינו במה פעמים שעקר כלל כל התורה הקדושה הוא אמונה, כמו שכתוב: "כל מצותיך אמונה". וכמו שאמרו רבותינו ז"ל, בא חכוק והעמידן על אחת וכו'. ועל כן כָּבֵל הַתּוֹרָה שְׁלוּחוֹ שֶׁל אָדָם כְּמוֹתוֹ, כי עקר האמונה, שהיא כלל התורה, היא על ידי ברור המדמה כ"ל והמדמה הוא בחינת שליח, כי המדמה הוא שליח השכל, כי השכל רחוק מכל ידיעות הנשמיות, רק על ידי המדמה, שהוא כח של השכל, על ידי זה מגיע להשכל ידיעות תארי הנשמיות. ועל כן שם בבחינת המדמה, שם עקר הבחירה, כי בפנימיות השכל האמתי אין שום בחירה, כי פנימיות השכל האמתי רחוק מכל התאוות הנשמיות ומכל המדות רק דבוק בשלמות בה' יתברך, רק מחמת שאין להשכל תפיסה בהנשמיות כי אם על ידי כח המדמה שהוא שליח השכל כ"ל, על ידי זה כל כח הבחירה, כי בהמדמה יכולין להתאחו מעותים הרבה

על ידי שהוא מדמה מלתא למלתא והוא בבחינת עין הרעת טוב ורע, כי שם בהמדמה עקר אחיזת הרע על ידי הפעיות והשקרים שיש להם כח להתאחו בהמדמה, כמובן כל זה בכמה מקומות בדברינו. ועקר תקון המדמה, ששם עקר הבחירה, הוא רק על ידי רווח נבואה, שהוא כלל התורה, שעל ידי זה מתברר המדמה, שהוא ברור האמונה, שהיא עקר התורה כ"ל. ואז נכלל המדמה בהשכל, שזה עקר השלמות והתקון שהמדמה יתקשר ויתבטל לגבי השכל האמתי, שזה אי אפשר כי אם על ידי אמונה שזוכין על ידי נבואה ורוח הקדש וכו' כ"ל. ועל כן כָּבֵל הַתּוֹרָה בְּלֹא שְׁלוּחוֹ שֶׁל אָדָם כְּמוֹתוֹ, כי זה כלל כל התורה שמתקנת על ידי השליח דיקא דהינו על ידי כח המדמה שהוא שליח השכל שכל מצוות התורה על ידו דיקא, כי כל המצוות הם בדברים הנשמיים, כגון ציצית ותפלין וארבעה מינים וכו' כדי לקשר כל הנשמיות לשרשו, שזה עקר יסוד כל התורה לקשר ולכלל הנשמיות בתכלית שרש הרוחניות שיהיה נכלל הכל בשרשו בה' יתברך. וכל המצוות נעשין על ידי המדמה, שהוא שליח השכל, כי השכל בעצמו רחוק מתארי הנשמיים רק השכל מצוה להמדמה שיעשה המצוות הנשמיות. ועל כן באמת אין טעם על פי שכל האנושי לשום מצוה רק כל מצותיך אמונה/

לקוטי הלכות

הלכות שלוחין ה

חושן משפט תרסו

שאנו זוכין לאמונה שלמה שנמטעו בנו אבותינו ורבותינו על ידי רוח נבואה של משה רבנו עליו השלום, רבן של כל הנביאים ועל ידי הרוח הקדוש והרוח נבואה של כל הצדיקים שפכל דור, ועל ידי זה מתברר האמונה ואנו מקימים כל המצוות וכל מה שמקימים המצוות יותר מתברר המדמה שמשם האמונה ביותר. ועל ידי זה אנו נכללים בשרש השכל הפנימי, בה' יתברך, בבחינת וארשתוד לי באמונה וידעת את ה'. נמצא, שקיים התורה נעשה על ידי בחינת שליח, שהוא המדמה כנ"ל. ועל פן ככל התורה שלוחו של אדם כמותו, כי עקר קיום כל התורה הוא על ידי בחינת שליח שהוא המדמה כנ"ל:

ב ואף על פי כן מצוה בו יותר מבשלוחו, כי כבר מבאר שכל אחיות המצוות והשקרים הם בבחינת השליח שהוא המדמה כנ"ל. ומחמת זה בעצמו כל קיום התורה על ידו, כי עקר קיום התורה הוא דיקא על ידי הבעל בחירה, ועקר הבחירה הוא, שיש מקום למעות, והוא מתגבר לדרך אחר האמת על ידי זה עקר קיום התורה, כי במקום שאין בחירה אין שדך תורה ומצוה פידוע. ועל פן בודאי מצוה בו יותר מבשלוחו, כי אפלו בשרוצה לקום המצוה בעצמו צריך להתגבר מאד על טעות המדמה, שהוא בחינת שליח, שבו אחיות המעות כנ"ל, מפל שפון בשרוצה לעשות המצוה

על ידי שליח, כי בודאי כל מה שמותרת השליחות ביותר, ויכל חס ושלום, המצוות להתאחו ביותר, כי כל אחיות המצוות בבחינת שליח וכנ"ל. וזה שאמרו רבותינו ו"ל שייכול לומר להשליח לתקוני שדרתוד ולא לענותי, כי עקר השליחות הוא שיהיה השליח נכלל בהמשלה, שהוא בחינת כלליית המדמה בהשכל האמתי, אבל בשהשליח מעות בשליחותו - בטל שליחותו, כי בשהמדמה אינו מתנהג כפי השכל האמתי הוא בטל ומבטל ונחשב גרוע מבהמה, כי בשהמדמה אינו מתנהג כפי השכל האמתי הוא בבחינת רוח שטות ממש שמשם כל העבורות, רחמנא לצלן, ומשם כל המשגעים ממש. וכל מיני שגעון שנמצאים ברב אנשים אפלו לאינם משגעים ממש רק שעושין הרבה דברים שהם שגעון ממש כנראה בחוש והכל על ידי המצוות המדמה שאינו מתנהג כפי השכל האמתי. וזה בחינת "אדם ביקר כל לין נמשל פכהמות נדמו", 'ליון' זה בחינת המדמה שהוא בחינת השכת לילה, בחינת שנה, כמבאר במקום אחר. 'קרה' זה בחינת המחין תפלו, כמו שאמרו רבותינו ו"ל, 'וקרה' אלו תפלו. הינו בשאין המדמה נכלל בהשכל, בחינת אדם ביקר כל ליון, אזי נמשל פכהמות נדמה וכנ"ל. וענן בהתורה 'תקעו אמונה' סימן ה' אות ט' מבאר שם מעין זה, ענן שם והוא פלא:

חושן משפט

בשלמות, דעת המשלח, שהוא השכל וכו' וכנ"ל:

הלכות מכירה וכו' ענין ספירה ושבועות

ד וזה בחינת משא ומתן, וזה בחינת ספירה ושבועות. כי מבאר בהתורה הנ"ל שצריכין לבקש ולחפש מאד מאד את הצדיק האמת שיש לו בחינת רוח הקדש וכו' שעקר האמונה השלמה, דהינו אמונת הדין העולם על ידו, כי עקר האמונה על ידו ברור המדמה וכו' וברור המדמה הוא רק על ידי הצדיק שיש לו בחינת רוח גבוהה רוח הקדש וכו'. ועל פני הדין העולם תלו עד ששה בסיון, כמו שפרש רש"י על ה' דהששי וכו' שבו קבלו ישראל את התורה וכו' וכו', ענין שם כל זה היטב, וכבר כתבנו מזה במקום אחר שרבנו ז"ל קדם הסתלקותו שאמר זאת התורה הנוראה בראש השנה האחרון ואז אחר אמירת התורה הנ"ל הנהיר אותי ביותר לכתב אותה הגדולה הזאת, שצריכין לנהר בנפשנו מאד מאד לבקש ולחפש הרבה אחרי הצדיק האמת שיש לו בחינת רוח הקדש. כי עקר אמונת הדין העולם שהוא עקר התהדות נמשך על ידו דיקא וכו' וכנ"ל. וכמבאר מזה במקום אחר:

ה וזה בחינת ספירה ושבועות וזמן מתן תורתנו. כי כבר כתבנו שצריכין

ג ועל פני אין שלוחות לעכו"ם וכן אין שלוחות לדבר עברה, כי עקר תורת שלוחות הוא מבחינה הנ"ל מחמת שקיים התורה על ידי המדמה שהוא שליח השכל וכו' וכנ"ל. אבל עכו"ם שרחוקים מהתורה בודאי אין בהם דין שלוחות, כי הם פרוכים אחר המדמה הגשמי ומרחיקים המדמה מהשכל, כי נדמה להם שהם חכמים בעיניהם ובאמת כל חכמתם הכל על ידי המדמה המטעה והמערבב מאחר שאין להם רוח גבוהה, כי לא קבלו התורה ממש רבנו, שהוא שרש ורבו של כל הנביאים כנ"ל, ועל פני בודאי אין בהם דין שלוחות כנ"ל. וכן אין שליח לדבר עברה, כי על ידי העברה נרחק ונפסק המדמה מהשכל ונחשב באמת משגע ממש, כמו שאמרו רבותינו ז"ל, אין אדם עובר עברה אלא אם פן נכנס בו רוח שטות. כי כל העברות באים על ידי בלבול המדמה, על ידי שאין המדמה, שהוא השליח, מקים צווי השכל המשלח, שהוא הפך מקיים התורה ועל פני בודאי אין בו דין שלוחות כנ"ל. וכן אין שלוחות לקטן, כי עקר הקטנות הוא בחינת מחוץ דקטנות ששם התגברות המדמה כנגד השכל שמוזה באים כל מעשה שטות שעושה הקטן שהוא מחמת התגברות המדמה על השכל. ועל פני אין לו שלוחות כנ"ל, כי עקר תורת שלוחות נמשך מקיים התורה שעקרה על ידי שהשליח שהוא המדמה יקום

לקוטי הלכות

הלכות שלוחין ה

חושן משפט תרסמ

לזהר בזה מאד לבקש ולחפש אחרי צדיק
 אמתי בזה. וכל אדם שבעולם מקפזן ועד
 גדול צריך לזהר בזה מאד כל ימיו לבקש
 ולחפש רבי אמתי בזה, כי לא דברה
 תורה במתים שהם מי שאינו חפץ בחיים
 ואינו חס על גופו כלל לבקש הצלה
 לגופו לנצח להצילו ממה שהוא צריך
 להציל בחייו ובמותו כפי מעשיו אשר
 הוא יודע בנפשו במה הוא מבלה ימיו
 להבל ולריק. והלאוי היה על כל פנים
 להבל ולריק, אבל עוד הוא חוטא
 ומקלקל ופוגם כמו שידע בנפשו. ולא די
 לו בזה, אף גם הוא מחפש למצוא מומים
 באחרים, ובפרט בהכשרים והגוראים
 החסים על נפשם ולא ישית אל לבו לא
 דעת ולא תבונה לאמר, איד אני ממעה
 את עצמי לקרא תגר על הכשרים לאמר
 להם סורו טמא וכו' וכו' כמצוי עכשו
 באשר נבא הנביא מקדם על אנשים
 באלה, כמו שכתוב: "האומרים קרב
 אליך אל תגש בי כי קדשתך וכו'" (ישעיה
 סה). ועל אנשים פאלו אין שדך אזהרה
 הנ"ל, כי ישחקו ויתלוצצו גם מאזהרה
 הזאת גפא וכל מה שיאמרו להם דברי
 אמת וצדק ומוסר השכל ונפלא, יפטירו
 בשפה יגיעו ראש בליצינות כפולה
 ומכפלת לרעת נפשם וכו'. אך אף על פי
 כן אין דור יתום מן האמת לגמרי ובכל
 דור ודור ובכל עת נמצאים תמימים
 וכשרים קצת החסים על נפשם החפצים
 ומתנגעים ליראה את שמו ותברך אשר

עליהם נאמר: "העניים והאביונים
 מבקשים מים ואין, וילשונם בצמא נשתה
 וכו'" (ישעיה סא), שזה נאמר על לחם ומים
 של תורה, כמו שפרש רש"י שם. עליהם
 ועל פיצא פהם מגדול שבגדולים עד
 קטן שבקטנים, עליהם צריכים להזהיר
 ולהזכיר אזהרה זאת אלפים פעמים
 שיזכרו מאד בכל יום ויום לחפש ולבקש
 הרבה את הצדיק האמת הנ"ל שיוכל
 לתקנם באמת לנצח. ועקר הוא האמונה
 השלמה וכו' וכו':

ו כי אפלו מי שזוכה למצא לעצמו רבי
 או חבר אמתי שקבל מצדיקי אמת
 דברי אמת המועילים לנפשו באמת, אף
 על פי כן עדין צריך לחפש הרבה בכל
 יום, כי אפלו אם היו כבר מעשיו מתקנים
 כראוי צריך גם כן לחפש עוד ועוד, כי
 ידוע שאין האדם עומד וכו'. וכתוב:
 "לכל תכלה ראיתי קץ רחבה מצותך
 מאד". מפל שפן וכל שפן שרב ורב
 מעשיהם אינם עולים יפה, בפרט בעתים
 הללו באשר יודע כל אחד בנפשו, על כן
 צריכין תמיד לחפש ולבקש הרבה אחרי
 הצדיק האמת שיש לו בחינת רוח הקדש
 הנ"ל, כי בודאי אין החפוש והבקשה
 אחרי גוף הנשמי של הצדיק כי אם אחרי
 רוח הקדש שלו שעל ידי זה עקר ברור
 המדמה, שזה תקונו, וזה צריכין לחפש
 ולבקש תמיד, כי ממה נפשך אם לא
 מצאו עדין כלל בודאי הוא צריך לילך
 על ידיו ועל רגליו לבקשו ולחפשו בכל

10

מאד מאד, עמק עמק מי ימצאנו וצריכין לזה חפוש ובקשה הרבה הן מהרב, הן מהחבר, הן מהתלמיד ואז אם תדרשנו ימצא לך:

ח וזה בחינת ספירת העמר שהוא הכנה לקבלת התורה בשבועות, שהוא יום הששי בסיון שכל העולם תלוי בו, הינו אמונת הדין העולם שהוא העקר, תלוי ביום הקדוש והנורא והנשגב הנה, כי בו קבלו ישראל את התורה שעל ידי זה נמשך עליהם רוח הקדוש על ידי משה רבנו, כמו שכתוב: "פנים בפנים דבר ה' עמכם וכו'", כמו שמבאר שם בהתורה הנ"ל. והארת קדושה הזאת נמשך בכל שנה ושנה מחדש. ועל ידי רוח הקדוש הנה נתברר המדמה שעל ידי זה וזכין לאמונת הדין העולם בשלמות פנ"ל, אבל צריכין לזה איזה אתערותא דלתתא ועל פן אנו מבינין עצמנו לזה כל ארבעים ותשעה ימי הספירה על ידי מצות ספירת העמר, כי על ידי הנפת העמר שעורים והקרבתו התחילו לברר המדמה שזה בחינת התקון הנעשה על ידי העמר שעורים, כי שעורים הוא מאכל בהמה ששם עקר בלבול המדמה ועל ידי הקרבת העמר שעורים מבררין המדמה בחינת בהמיות. וזה התקון נעשה מפורת השבת שהוא יום הראשון של פסח שבו יצאנו ממצרים, ששם במצרים עקר התגברות הבלבולים הרעים של המדמה, שמשם כל הכפירות של

כחו בכל העולם בלו ממצה ועד קצה כל ימיו אשר הוא חי על פני האדמה אולי יוכל למצא חיי נפשו ונצח, על כל פנים יום אחד או שעה אחת לפני מותו. ואם כבר נדמה לו שמצא את הצדיק האמת, בודאי זה צריך לבקש ולחפש עוד יותר, ויותר, כי יכול להיות שהוא יושב אצל הצדיק ועדין אורו חשוך אצלו ואינו מרגיש נעימות אמתת עצותיו הקדושים וכו', ומחמת זה הוא רחוק עדין מתקונו. וקמו שמבאר בהתורה ויהי הם מריקים בסיון י"ז מזה, עין שם. כי עקר החפוש הוא אחר הרוח הקדוש של הצדיק פנ"ל. ולזה צריכין וגיעה גדולה וחפוש הרבה עד שיימצא. ואם יחפש באמת בודאי ימצא, כי אין הקדוש ברוך הוא בא במתוונת עם בריותיו ונגעתי ומצאתי תאמין וכו', כמו שאמרו רבותינו ז"ל:

ו ואפלו הרב האמת בעצמו צריך לחפש ולבקש הרבה עד שיוכל למצא ולהשיג קדשת הרוח הקדוש של רבו האמתי שקבל ממנו עד שיימצא את עצמו עד שידע איך לדבר ולענין ולהנהיג את עם עני ודל החוסים בו, כי לבעל בחירה קשה מאד מאד לעזור כי אם בחסדי ה' הנפלאים מאד מאד שממשיכין הצדיקי אמת אבות העולם שוכני העפר בכל יום וכו', אבל צריכין לזה על כל פנים איזה אתערותא דלתתא. ועל פן זה העסק לעסק עם בני אדם לקרוב אל האמת לאמתו עמק

לקוטי הלכות

הלכות שלוחין ה

חושן משפט תרעא

המתקרים הרעים הפופרים בחדוש העולם, ימח שםם וזכרם. וכמוכא במקום אחר שפרעה ומצרים הם בחינת הרע שבמדמה וכו', ענין שם. וזה עקר גלות מצרים שנמשך מחמא אדם הראשון מזהמת הנחש, שהם זהמת המנחשים והקוסמים, שהם בחינת נביאי השקר, שהם בחינת מנהיגי השקר שבכל דור הן מפתות המתקרים והפילוסופים הנוטים אחר חכמות חיצוניות שרבים בכלם רעים וחסאים לה' מאד, ואפלו מפתות הרחוקים מזה נמצאים גם כן הרבה מנהיגים של שקר פדוע, וכלם נמשכים מבחינת זהמת הנחש שבא על ידי חמא אדם הראשון, שהיו בחינת זהמת מצרים, שהוא בחינת בלבול המדמה, שמשם כל הפירות ועקר הוא כפירות חדוש העולם. ובפסח יצאנו מזה, כי ביום זה יצאנו מגלות פרעה ומצרים באותות ובמופתים נוראים מאד מאד אשר לא נשמעו ולא נראו. שעל ידי זה ראו הכל כי ה' ברא עולמו מחדש יש מאין ומנהיג ומושל בעולמו לעשות בו כרצונו. וכל זה נעשה על ידי הציור נאמן לשולחיו, שהוא משה רבנו רבן של כל הנביאים, שהמשיך גם אז איזה בחינת רוח הקדש על כל אחד עד שנתבררו קצת ממדמה שלהם, שעל ידי זה עקר האמונה כנ"ל. ועל כן זוכין ביום שאחריו, שהוא ממחרת השבת, להקריב עמר התנופה, שהוא בחינת ברור המדמה כנ"ל. ואז

מתחילין לספר שבועה שבועות כנגד שבועת ימי בראשית להורות שכל שבועת ימי בראשית שבהם נברא העולם כלם תלויים ועומדים עד יום הששי, שהוא ששי בסיון, שאז זמן מתן תורתנו, שאז עקר המשכת הרוח הקדש, שעל ידי זה עקר שלמות ברור המדמה, שעל ידי זה עקר אמונת חדוש העולם כנ"ל, כי אף על פי שכבר התחיל להתברר המדמה על ידי העמר, אבל זה ידוע שכל התקנים שנעשו בפסח בשעת יציאת מצרים היה הכל על ידי בחינת אתערותא דלעלא. ועל כן אף על פי שנמשך אז הארה גדולה ועצומה מאד מאד, שהוא בחינת רוח הקדש, בחינת ועברתי בארץ מצרים. ותרגומו, ואתגליתי וכו'. אף על פי כן מאחר שהיה רק על ידי בחינת אתערותא דלעלא בלי שלמות אתערותא דלתתא, על כן היה ההארה רק לפי שעה כדי שנוכל אנחנו להתעורר מעצמנו לחפש ולבקש אחר הצדיק האמת בחינת משה, אבל אחר כך נסתלק ולא נשאר רק הרשימו, כפומבא. ועל ידי כח הרשימו היה אנו עסוקין אחר כך לעסק בעמר התנופה, שעל ידי זה אנו כבדרין המדמה, על ידי הרשימו מהרוח הקדש שנמשך עלינו ביום ראשון של פסח על ידי תקף הרוח הקדש שהמשיך משה רבנו אז. ומאז אנו מתחילין לספר ספירת העמר כדי לטהרנו מזהמת הנחש שהם בלבולי המדמה,

שהוא בלבולי האמונה כ"ל. ואנו סופרין שבעה שבועות, שהם בחינת פלל שבעת ימי בראשית, להורות שכלם ספורים ומנויים ומתקנים רק לעמר, שהוא ברור המדמה שאנו ממשכין עלינו בכל יום קדשת ברור המדמה שנמשך עלינו ממחלת השבת על ידי הנפת העמר וכו'. ועל ידי זה אנו מכינים עצמנו שנוכה לברר המדמה בשלמות ביום החמישים הקדוש שהוא שבועות, שהוא יום הששי בסיון שכל העולם, דהינו אמונת הדיש העולם תלוי בו וכ"ל. כי אז אנו מקבלין את התורה על ידי משה, שהוא עקר המשכת הרוח הקדוש עלינו, על ידי בחינת אתערותא דלתתא, על ידי מצות ספירת העמר וכ"ל. כי בענין זה של אתערותא דלתתא שצריך להיות קדם אתערותא דלעלא יש גפלאות תמים דעים. כי באמת הכל ממונו ותברך, "כי מי הקדימנו ואשלם" כתיב. אך ה' ותברך מסבב בגפלאותיו וחסדיו הנעלמים מאוד כדי שנוכל להתעורר. ואחר כך אנו צריכין להתעורר קצת בבחינת אתערותא דלתתא וגם זה בסיוע דלעלא ואחר כך נמשך בחינת אתערותא דלעלא וכו' ובמבאר מזה בדרבינו בכמה מקומות ואין פאן מקום להאריך בזה:

ט אב"ל
ה
ו
ז
ח
ט
י
יא
יב
יג
יד
טו
טז
יז
יח
יט
כ
כא
כב
כג
כד
כה
כו
כז
כח
כט
ל
לא
לב
לג
לד
לה
לו
לז
לח
לט
מ
מא
מב
מג
מד
מה
מו
מז
מח
מט
נ
נא
נב
נג
נד
נה
נו
נז
נח
נט
ס
סא
סב
סג
סד
סה
סו
סז
סח
סט
ע
עא
עב
עג
עד
עה
עו
עז
עח
עט
פ
פא
פב
פג
פד
פה
פו
פז
פח
פט
צ
צא
צב
צג
צד
צה
צו
צז
צח
צט
ק
קא
קב
קג
קד
קה
קו
קז
קח
קט
ר
רא
רב
רג
רד
רה
רו
רז
רח
רט
ש
שא
שב
שג
שד
שה
שו
שז
שח
שט
י
יא
יב
יג
יד
יז
יח
יט
כ
כא
כב
כג
כד
כה
כו
כז
כח
כט
ל
לא
לב
לג
לד
לה
לו
לז
לח
לט
מ
מא
מב
מג
מד
מה
מו
מז
מח
מט
נ
נא
נב
נג
נד
נה
נו
נז
נח
נט
ס
סא
סב
סג
סד
סה
סו
סז
סח
סט
ע
עא
עב
עג
עד
עה
עו
עז
עח
עט
פ
פא
פב
פג
פד
פה
פו
פז
פח
פט
צ
צא
צב
צג
צד
צה
צו
צז
צח
צט
ק
קא
קב
קג
קד
קה
קו
קז
קח
קט
ר
רא
רב
רג
רד
רה
רו
רז
רח
רט
ש
שא
שב
שג
שד
שה
שו
שז
שח
שט

שאמרו רבותינו ז"ל, אף על פי כן עדין היו צריכין לחפש ולבקש הרבה עוד למצא ביותר שלמות את הרוח הקדוש של משה רבם ואז היו זוכים למה שהיו זוכים, אבל השטן התגרה בהם מאד על ידי הערב רב, שהם המנחשים והקוסמים של מצרים שלא נמחרו מזהמת הנחש, שמהם נמשכו בחינת נביאי השקר הנ"ל עד שהפית והדיח אותם בכפירות גדולות, עד שעשו אותו מעשה של העגל, וכל זה בא להם על ידי שלא נזהרו באזהרה הנ"ל לבקש ולחפש עוד ועוד את הרוח הקדוש של הצדיק האמת משה רבם כדי לברר עוד את האמונה הקדושה ולחזקה יותר ויותר. ומחמת שנתרשלו בזה התגרה בהם השטן והכשילם כל כך בכפירות פאלה עד שעשו עבודה זרה ממש. שכל זה נמשך מקפירת אמונת הדיש העולם. כידוע למכונים אמתיים שכלל הכפירות שבעולם הן של הדורות הקודמים שעברו עבודה זרה ממש, הן של הדורות של עכשיו שטופעים על ידי חכמות שקר, כלם נמשכין מכפירות הדיש העולם, מחמת שאמונת הדיש העולם אי אפשר להשיג בשום שכל ומופת שכלי של הגיון כי אם על ידי רוח הקדוש של הצדיק האמת שכלל דוד שהראשון והרבי שבעולם הוא משה רבנו וכ"ל:

י וזה שבאו אל אהרן ואמרו לו: "קום עשה לנו אלהים כי זה משה רבנו

לקוטי הלכות

הלכות שלוחין ה

חושן משפט תרעו

האיש לא ידענו מה היה לו". ועתה בוא וראה אתה המענין המסתכל בתורה בעין האמת, שמפךש פאן שכל מעותם היה בענין הנ"ל שלא השתדלו לחפש קדושת רבם משה בראוי עד שנפלו למעות פנה על ידי הערב רב, שמאחר שאינם יודעים מה היה לו למשה, על פן רצו לעשות להם אלהים אחרים. ולא שתו אל לבם האמת, כי, אדרבא, מאחר שמושה עשה להם טובות פאלה וגלה להם אלהותו ויתברך בהתגלות גפלא וגורא פנה, בפרט בשעת מתן תורה. ואם עכשו נגלים מהם, אדרבא, זה לטובתם פדי שישתדלו לחפש ולבקש את קדושת הרוח הקדוש שלו יותר ויותר עד שיתבררו ביותר ויותר פאשר היה פאמת שמושה גלה למרום פדי לקבל שארי מצוות התורה, פדי לתקנם ולבררם בשלמות יותר ויותר, רק הם היו צריכים לעמוד על עמדם ולצפות לישועת ה' ולחפש ולבקש ולהתגעגע אחריו עד שהיה חוזר ויבא אליהם והיה מלמדם ומאיר בהם כל התורה. וכמו שעשה והושע שעמד אצל ה' והמתין שם על משה רבו, כמו שאמרו רבותינו ו"ל, והיה תולה עיניו למרום ומצפה רק שיחזר ויתגלה אליו, אבל פעולותינו הרבים לא נזכרו פנה עד שנקבלו כל פד שמושם כל התרגנות וכל הגליות, כי חזר ונמשך והמת הנחש שמהם הפפירות של עכשו שעל ידי זה אריכת הגלות פעולותינו הרבים. ועקר

התקון על ידי צדיקי אמת שכלל דור שיש להם איוה פחינת רוח הקדוש גם עכשו פאשר האריך פנה בהתורה הנ"ל, אבל צריכין לחפש ולבקש אחריו מאוד בכל עת אפלו מי שפבר התחיל למצוא וכו' וכו'":

יא וזה שאמר להם משה: "כי ידעתי אחר מותי כי השחת תשחתון.

הן בעודני חי עמכם ממרים היתם וכו' הקהילו אלי וכו' ואעידה בם וכו'". שהוא שירת האוינו. והקשה רש"י, והלא כל ימי הושע לא השחיתו וכו'? אלא מפאן, שכל זמן שתלמידו קים פאלו לא מת וכו'. וקשה, הלא הצדיק האמת נקרא חי לעולם, כמו שאמרו רבותינו ו"ל על פסוק "ובגיהו בן יהודע בן איש חי וכו'". מפל שפן וכל שפן משה רבנו בודאי חי וקים לעולם וכמפרש במדרש רבה שמושה רבנו לא מת, כי הוא עומד ומשמש בפרום. וכמו שאיתא בזהר הקדוש (פרשת תריקה דף עט): תא חוי משה לא מית ומאי דכתיב, "וימת משה" הוא מספרא דילן וכו', עין שם. ומבאר שם, דבכל אתר לצדיקינא קרי בה מיתה הוא מספרא דילן, עין שם. אך פאמת הכל ניחא, כי זהו בעצמו פגנת המדרש שהביאו רש"י, הינו שרש"י בשם המדרש מפרש פגנת הפסוק שאינו כפי פשוטו שאחרי מותו הפשוט ישחיתו כי הלא אנו רואין שלא השחיתו אחרי מותו הפשוט, כמו שפתיב: "בעברו את ה' כל ימי

יהושע וכל ימי הזקנים אשר האריכו ימים אחרי יהושע וכו'". אלא על פרחד מוכח מזה שפרוש תבת מיתה הנאמר אצל הצדיק הרבי האמת שיש לו תלמידים שהוא בחינת משה אינו בפשוטו מיתה ממש חס ושלום, כמו שאר בני אדם, כי בודאי הצדיק חי וקיים תמיד, כמו שאמרו רבותינו ז"ל בכמה מקומות אין מספר, שהצדיקים במיתתן קרויים חיים. רק פרוש תבת מיתה הוא כמו שאיתא בספר הזר הקדוש המובא לעיל שמושה לא מת רק מה שכתוב אצלו וימת משה הוא מספרא דילן וכו'. ועל פן באמת כל זמן שתלמידו של אדם קיים באלו לא מת, אף על פי שבאמת אנו רואין שכבר מת ונקבר, אף על פי כן באמת לאמתו לא מת כלל, רק מצדנו, שאין אנו רואין אותו, אבל מחמת שתלמידו קיים ואומר תורתו משמו ומלמדה לאחרים, בודאי לא מת גם מצדנו, כי עקר החיות הוא חכמת התורה הקדושה, כמו שכתוב: "כי היא תיך". וכמו שכתוב: "החכמה תחיה", הינו חכמת התורה הקדושה, שרק היא החכמה האמתית המחיה כל הנפשות, כמו שכתוב: "תורת ה' תמימה משיבת נפש". ועל פן כל זמן שתלמידו של הצדיק קיים ומגלה תורתו הקדושה בודאי לא מת. ועל פן מה שכתוב וימת משה, הוא רק מספרא דילן, כמו שאיתא בהר הז"ל. ואם פן לפי דרבנו עמה יתפרש

המקרא פך, "כי ידעתי, אחרי מותי, כי השחת תשחתון", הינו בכל עת שהיה נקרא אחרי מותי, דהינו שלא תעסקו בראוי בתורתו ולא תחפשו ותבקשו אותו היטב פראוי (כאשר חובתם על זה הנביא ישעיה סו, "ויזכר ימי עולם משה עמו איה המעלם מים וכו'") אז יהיה נקרא אחרי מותי, שהוא בחינת המיתה, שהוא מספרא דידכו ואז השחת תשחתו וכו'. אבל כל ימי יהושע והזקנים שעסקו היטב בתורת משה וסלקו וחפשו בה קדשת רוח הקדש של משה, בודאי לא השחתו, כי עבדו את ה' כל ימיהם. ואז בודאי נחשב שמושה חי, כי באמת לא מת משה וכו' וכז"ל. וכן נהג מדור לדור לעולם שבכל עת שנמצאים צדיקים שעוסקים פראוי בתורת משה באותו העת נחשב כאלו לא מת משה גם מספרא דידן. ובעת שמתרשלים בה חס ושלום, אז נקרא חס ושלום, לגבי דידן אחרי מותו:

יב וזהו מה שצוּעק הנביא (ישעיה טו): "הצדיק אבד ואין איש שם על לב ואנשי חסד נאספים באין מבין כי מפני הרעה נאסף הצדיק". כי באמת צריכין לחפש את הצדיק האמת תמיד אפלו המקרבין אליו וכז"ל שיזכו להתקרב אליו ביגיעות יותר ויותר כדי לקבל ממנו יותר ויותר עצות וכו'. כי הצדיק מסתתר בכל פעם מהעולם מחמת קלקולם ונתרחק מהם הרבה עד שקשה להם לקבל וליגב מאורו הגדול כי

לקוטי הלכות

הלכות שלחין ה

חושן משפט תרעה

אם על ידי יגיעות ובקשה וחפוש הרבה. וזה גם בחייו, מכל שכן אחר הסתלקות לעלא ולעלא, צריכין לחפשו ולבקשו יותר ויותר לסלסל ולחפש בתורתו הקדושה ולילך בדרכיו ואורחותיו הקדושים, ולבקש ולהתחנן הרבה לפני ה' ותברך עד שיריד דמעות הרבה עד שישפך לבו בפנים לפני ה' עד שיזכה למצא ולהשיג פנימיות פונת תורתו הקדושה שזהו בחינת הצדיק בעצמו, כי עקר הצדיק הוא תורתו הקדושה ששם גנו רוח הקדש שלו. וצריכין להאמין שבודאי נמצא אחד או רבים שהם תלמידיו האמתיים שקבלו תורתו ודרכיו ונצטוו ורמזו הקדושים שיכולים להחיות את הכל, כי אין דור ותום ובודאי לא נסתלק הצדיק עד שהשאיר אחריו ברכה, שהם התלמידים האמתיים שלו, שהם בחינת החליפות שלו, (כמו שפאר בתורה כי מרחם יתנם בסיון ו' לקוטי תנא, עין שם היטב), שששהם מגלים תורתו הקדושה נחשב כאלו לא מת, כמו שאמרו רבותינו ז"ל וכו'ל. וכמבאר שם בסיון ז' הנ"ל, שפשגנלים דעתו הקדושה הוא מתלבש בדבוריהם ונחשב כאלו הוא חי ממש, וכמו שאמרו רבותינו ז"ל על פסוק "אגודה באהלקד עולמים", וכי אפשר לאדם לדור בשני עולמות? אלא כל תלמיד חכם שאומרים דבר הלכה בשמו, שפתותיו דוכבות כקבר וכו', וכמבאר מזה הרבה בספרים, בפרט בהקפדות

טו טו

שנרפסו בספרי הדרושים שפלים הולכים בדרך ההקדמה האמתית הזאת שאמרו רבותינו ז"ל שהצדיק החכם האמתי הוא חי לעולם, וכמו שאמר רב, אחים בהספדאי דהתם קאמינא וכו'. וכמו שאמרו רבותינו ז"ל על רבנו הקדוש שבא לביתו ככל ערב שבת וכו'. אבל צריכין לחפש ולבקש מאד מאד את זה התלמוד האמתי שקבל דעת רבו פראוי עד שיש בדבוריו בחינת רוח הקדש, בחינת רוח הקא מן הקדש וכו' (פכבאר בתורה תקע תנ"ל) שעל ידי שמנלה באורי תורתו הקדושים של רבו ז"ל נתברר המדמה של כל המקורבין, וכל אחד פפי קרובו וכפי בקשתו וחפשו יותר מתברר אצלו המדמה יותר, שעל ידי זה מתברר ומתחנן יותר אמונת הרוח העולם שזה עקר קיום העולם, שזהו בחינת ששה בסיון קבלת התורה שהיה העולם תלוי בו כנ"ל. וכל זמן שנמצאים אנשים כשרים שעוסקין בזה כנ"ל נקרא הצדיק, שהוא בחינת משה, חי'. ובעת שמתרשלים בזה נקרא אחרי מותו חס ושלום, שעל זה נאמר, "כי דעתי אחרי מותי וכו'". הינו ככל עת ככל דור שתתשלו בזה כנ"ל. ועל כן אחרי מות הרושע והקנים שנקללו והשחיתו דרפם ועברו עבודה זרה, שהוא הפך האמונה הקדושה, אז נחשב לגבי דידהו כאלו מת משה, שעל זה נאמר, "כי דעתי אחרי מותי כי השחת תשחתו". אבל תכף

מחמטת ומתמלאת בכל עת והכל כפי עבודת בני ישראל. כי זה ידוע שכל עבודתנו הוא למלאת פגימת הלבנה וכו' ועקר מלוי ותקון הלבנה מפגימתה הוא על ידי הפקשה והחפוש הנ"ל אחרי הצדיק האמת, שזהו בחינת: ובקשו את ה' אלקיהם ואת דוד מלכם שאומרים בעת קדוש הלבנה, כמו שאנו מבקשים בסוף ברפת קדוש הלבנה, ויהי רצון מלפניך למלאת פגימת הלבנה וכו' ויגים ובקשו וכו' וכו"ל. על פן אחר הסתלקות הצדיק, שאז הוא בחינת שליטת הלבנה, צריכין לחפש ולבקש יותר היכן נמצא קדושת רוח הקדש של הרבי האמת שהוא בחינת משה, שהוא בחינת פני חמה, כי הלא גם בחיי הצדיק היו צריכין לבקשו מאד, אף על פי שבהחמה אין בה שום מעוט, אף על פי כן לפעמים היא מתפשטת על ידי עננים המחשיכין אור החמה, הינו שלפעמים נתכסה ונעלם אור הצדיק הרבי האמת שהוא בחינת חמה על ידי בחינת העננין דמסקין על עיניו, שהם בחינת קלפת עשו וישמעאל שמהם נמשכין כל מיני התנגדות והסתרות של הצדיק האמת שעל ידי זה אין יודעין ממנו. ואפלו מי שזוכה לבוא אצלו צריך גיעות לקבל ממנו מה שצריך וכו' וכו"ל. אבל בודאי אחר הסתלקותו צריכין לבקש אור קדושת השארתו יותר ויותר מאחר שאז הוא בחינת שליטת הלבנה שמתמטת ומתמלאת והכל כפי

בשהקים להם ה' מושע, כגון עתניאל בן קנו שהיה השופט הראשון, או תבא נחשב משה חי וכן משופט לשופט וכן בכל דור ודור עד ששופך כל סוף אף על פי שהתורה הולכת ומתמטת ומשתפחת מישראל חס ושלום, באשר נבאו על זה מכתב, אף על פי כן יהיו נמצאים כמה וכמה יחידים סגולה שיתחזקו בכל הנ"ל לשוטט ולחפש ולבקש את דבר ה' שהוא דברי חרשי תורה של הצדיקים האמתיים ובקשו עד שימצאו התלמידים אמתיים שהם בבחינת יהושע ועל ידי זה תתחזק האמונה בנ"ל, שעל ידי זה יהיה הדין העולם וכו' ויתתקן הכל וכו"ל וכמבאר בהתורה הנ"ל, ענין שם:

וג' ועל פן כל מה שמסתלקין הצדיקים מן העולם ביותר חס ושלום, צריכין לחפש ולבקש הרבה יותר, כי כל צדיק אמתי ותלמידו הוא בחינת משה ויהושע, באשר שמעתי מפיו הקדוש כי הצדיק הרבי האמתי הוא בחינת משה שהוא רבן של ישראל והתלמיד הוא בחינת יהושע וזה בחינת פני חמה ופני לבנה, כמו שאמרו רבותינו ז"ל, פני משה כפני חמה ופני יהושע כפני לבנה. ועל פן אחר הסתלקות של הצדיק הרבי האמתי צריכין לחפש יותר, כי אחר הסתלקות הצדיק, שהוא בחינת חמה, או סהרא שלטא, שהוא בחינת התלמיד, שהוא בחינת פני יהושע כפני לבנה. והלבנה

לקוטי הלכות

הלכות שלוחין ה

חושן משפט תרעו

תקון או קלקול חס ושלום, על ידי מעשי בני אדם פּוֹדֵעַ וּמוֹכֵן בְּהַר הַקְדוּשׁ, וְעַל כֵּן אֵין צְרִיכִין בְּקִשּׁוֹה וּחְפוּשׁ יוֹתֵר וְיוֹתֵר אַחֵר אוֹר הַצְדִּיק הָאֵמֶת עַד שִׁיּוּצֵיא בְּחִינַת הַלְבָנָה מִכִּסְפִּיּוֹה וּפְגִימָתוֹה וְהַעֲלָמָתוֹה, וְכַמוֹכָא בְּהַר הַקְדוּשׁ עַל פְּסוּק "תִּקְעוּ בַחֲדָשׁ שׁוֹפָר בְּכֶסֶף לַיּוֹם חֲנֻגִי". סִהְרָא כִּד אֲתַפְסְיָא עַל יְדֵי חוֹבִין, כְּדִין אֲמֵרָה, אֵל תִּרְאוּנִי שְׁאֵנִי שְׁחַרְחַרְתָּ, שְׁהִיּוּ בְּחִינַת רֵאשׁ הַשְּׁנָה, שְׁהוּא בְּעַת דְּאֲתַפְסְיָא סִהְרָא שְׁמַתְקִינִים בְּחִינַת פְּגִימַת הַלְבָנָה עַל יְדֵי הַתְקִיעוֹת בְּחִינַת תִּקְעוּ וְכוּ' בְּכֶסֶף וְכוּ'. וְכַמוֹ שְׁאֲמָרוּ רַבּוֹתֵינוּ ז"ל בְּמִקְרָא: אִיּוֹהוּ חֵג שֶׁהַחֲדָשׁ שְׁהוּא הַלְבָנָה מִתְכַּסֶּה בּוֹ? הוּי אֹמֵר וְהָ רֵאשׁ הַשְּׁנָה. עַל כֵּן תִּקּוֹן זֶה הַנ"ל נַעֲשֶׂה בְּרֵאשׁ הַשְּׁנָה בְּיוֹתֵר, אֲבָל צְרִיכִים לְחַפֵּשׂ כָּל הַשְּׁנָה עַד שִׁזְכֶּה בְּרֵאשׁ הַשְּׁנָה לְהִתְקַרֵּב לְצְדִיק אֲמִתִּי כְּזֶה שְׁקִבֵּל הָאֵרֶת בְּחִינַת הַרוּחַ הַקֹּדֶשׁ שֶׁל רַבּוֹ, כְּדֵי שִׁזְכֶּה לְשִׁלְמוֹת הָאֲמוּנָה וְכוּ' וְכַנ"ל. וְהוּוּ בְּחִינַת שְׁבִיעוֹת גַּם כֵּן, כִּי שְׁבִיעוֹת וְרֵאשׁ הַשְּׁנָה הֵם בְּחִינָה אַחַת כְּמוֹ שְׁמוֹכְרִין בְּרֵאשׁ הַשְּׁנָה בְּכַרְכַּת שׁוֹפְרוֹת הַשׁוֹפָר שֶׁל קִבְלַת הַתּוֹרָה, כְּמוֹ שְׁאֲמָרוּ, "אֲתָה נְגִלִית וְכוּ'" הֵינּוּ כַּנ"ל:

1b Lat:

וְשִׁכּוּחִים, בְּחִינַת "נִשְׁכַּחְתִּי כְּמַת מִלֵּב הָיִיתִי כְּכֹלִי אוֹבֵד", וְכַמוֹ שְׁפָרַשׁ רַש"י שֵׁם שְׁהֶאֱבָדָה נִקְרָאת עַל שֵׁם הָאוֹבֵדָה, עֵינ שֵׁם. כִּי הָאֲבָדָה בְּעֶצְמָה אֵין לָהּ דַּעַת לְהִבִּין שְׁנֶאֱבָדָה מִכַּעֲלָה וְעַל כֵּן אֵין הָאֲבָדָה נִקְרָאת כִּי אִם עַל שֵׁם הָאוֹבֵדָה שְׁעַל כֵּן לֹא נֶאֱמָר כְּכֹלִי נֶאֱבָד וְכַמוֹ שְׁפָרַשׁ רַש"י הַנ"ל רַק הַצְדִּיק הָאוֹבֵד הוּא מְרִישׁ כְּכֹלִי הָאֲבָדָה, כִּי הוּא יוֹדֵעַ הַרְחֻקוֹת שְׁעֲלֵיהֶם. וְהוּוּ הַצְדִּיק אֲבָד וְאֵין אִישׁ אִישׁ שֵׁם עַל לְבֵי, שְׁאֵין שׁוּם אֶדָם מִשִּׁים אֵל לְבֹו לְהִבִּין מְרִירַת הַצְרָה שֶׁל הַסְּתַלְקוֹת הַצְדִּיק שְׁהוּא אֲבָד אֲבָדַת הַנְּפִשׁוֹת הַנ"ל, מַה שְׁבִאֲמַת עַקֵר הַצְרָה לְהַנְפִשׁוֹת הַנְּאֲבָדִים אֲבָל אֵין מִתְעוֹרְרִין לְהִבִּין מְרִירַת צָרָתָם. וְאֲנִשֵׁי חֶסֶד שְׁהֵם אֲנִשֵׁי הַצְדִּיק שְׁנִקְרָאִים אֲנִשֵׁי חֶסֶד עַל שֵׁם הַצְדִּיק שְׁהוּא בְּחִינַת אִישׁ חֶסֶד בְּאֵמֶת, כִּי הוּא עוֹסֵק לְהַמְשִׁיךְ בְּחִינַת חוּט שֶׁל חֶסֶד הַנְּאָמֵר בַּתּוֹרָה הַנ"ל בְּחִינַת עוֹלָם חֶסֶד וְכֵּן וְכוּ' וְכוּ', עֵינ שֵׁם הַיִּטֵּב, וְצוּעֵק הַנְּבִיא שְׁגַם הַאֲנִשֵׁי חֶסֶד נֶאֱסָפִים בְּאֵין מִבִּין, כִּי מִפְּנֵי הַרְעָה נֶאֱסָף הַצְדִּיק, הֵינּוּ כַּנ"ל שְׁלֹא נִסְתַּלַּק וְלֹא נֶאֱסָף הַצְדִּיק כָּלֵל רַק מִפְּנֵי הַרְעָה נֶאֱסָף הַצְדִּיק, הֵינּוּ בְּחִינַת רְעָה הַנְּאָמֵר בְּחֻמָּא הַעֲגֵל שְׁהוּא פְּנֵם הָאֲמוּנָה שְׁכָּא עַל יְדֵי שְׁנַתְרִשְׁלוֹ לְחַפֵּשׂ אַחֲרֵי מוֹשֶׁה כְּשֶׁעֲלָה לְמִרוֹם כַּנ"ל. וְשֵׁם נֶאֱמָר, "לְמָה יֵאֱמָרוּ מִצְרַיִם בְּרַעְיָה הוֹצִיאָם וְכוּ'". וְכַתִּיב: "וַיִּנְתָּם ה' עַל הַרְעָה וְכוּ'". וְכָל עַת

יֵד וְזֶהוּ: "הַצְדִּיק אֲבָד וְאֵין אִישׁ שֵׁם עַל לְבֵי", הֵינּוּ שְׁבִאֲמַת הַצְדִּיק לֹא מַת כַּנ"ל רַק שְׁאֲבָד אֲבָדָתוֹ, הֵינּוּ אֵת נְפִשׁוֹת יִשְׂרָאֵל שְׁלֹא וְכוּ לְחַפֵּשׂ אַחֲרֵיו כְּרֵאוּי עַד שְׁנִסְתַּלַּק וְאֵין הֵם פְּאֻבִּידִים

במקום אחר מה שמבאר בסמוך ר"ו על פסוק זה תעמי' וכו', ע"ז שם והצדקו לז"א. ואז בשיצעק ויתחנן בך באמת כמה פעמים יהיה נחשב גם בן שמבקש ומחפש את הצדיק ואז יזכה למצאו, כי רחמי ה' יתברך ורחמי הצדיקים אמתים אינם פלים לעולם:

מז הפלל, שצריך לבקש ולחפש מאד מאד את הצדיק האמת שיש לו בחינת רוח הקדש כדי שזכה לברר המדמה שעל ידי זה מתבררת האמונה וכו' שכל העולם תלוי בזה וכו' וכנ"ל. וזה "על משכבי פלילות בקשתי את

שאהבה נפשי בקשתי ולא מצאתיו", על משכבי פלילות' זה בחינת שנה שהוא בחינת המדמה ששולט ביותר בליה ושנה, ועל בן אז צריך לחפש ביותר אחרי הצדיק האמת בבחינת אופרה נגינתו בליה עם לכבי אשיחה ויחפש רוחי, נגינתי זה בחינת הנגון הקדוש והנורא והנעים וכו' שמתעורר על ידי הצדיק האמת שמברר המדמה וכו' עד שזוכין לקול הנגון והשיר שיתער לעתיד וכו' כמו שמבאר שם בהתורה ה"ל וכוה הנגון יש לכל אחד מישראל איה חלק בו, כי כל ישראל יש להם חלק לעולם הפא שעקר שעשוע עולם הפא יהיה על ידי קול הנגון והשיר הזה שיתער לעתיד שדוד המלך שהוא בחינת משיח מזכיר מזה הרבה, כמו שכתוב: "שירו לה' שיר חדש וכו' אלקים שיר חדש אשירה לה' וכו'" וכן הרבה כי כל ספר תהלים שהוא

שישראל מורשלים לחפש אחר הצדיק האמת שהוא בחינת משה אז מתעורר חס ושלום קטרוג הרעה הנ"ל ואז נחשב שהצדיק מת ונאסף, כמו שכתוב לעיל על פסוק "כי ידעתי אחרי מותי וכו'", וזהו 'כי מפני הרעה נאסף הצדיק', הינו בעת שאתם מרעין מעשיכם ואינכם מחפשים בראוי אחרי הצדיק שאבד אתכם כנ"ל אז נאסף הצדיק. אבל בשמחורו ותתעוררו לבקש אחריו בראוי אזי הוא נחשב חי ממש, כי הצדיקי אמת נקראים חיים תמיד כנ"ל:

מז וזהו: "תעיתי בשה אבד בקש עבדך", כי האדם שהוא בבחינת אבדה מרבו כנ"ל אף על פי שכל האבדות נקראים על שם האבדה מחמת שאין בהאבדה דעת להבין שנאבדה, אף על פי בן האדם יש לו בחירה וצריך לשום אל לבו שהוא בשה אובד שנקרא שה אובד על שם האבדה מחמת שגבר גתרחק כל כך עד שפמעט אין לו דעת להבין שנאבד ונתרחק מהצדיק, אבל אף על פי בן זמן אשר הוא חי ומרגיש בעצמו איה חיות כל שהוא, צריך לצעק על כל פנים זה בעצמו 'תעיתי בשה אבד', עד שאין לי דעת כלל להבין נאבדתי ונתרחקתי מפעל האבדה, אבל אני מבקש ומתחנן 'בקש עבדך וכו'', הינו בקש אתה את עבדך עד שהמצאני, כי אני נתרחקתי כל כך עד שאין בי דעת כמו שה אובד (ע"ז

לקוטי הלכות

הלכות שלחין ה

חושן משפט תרעט

שם, בפרכים ובמדינות, 'אבקשה את שאהבה נפשי' זה משה, 'בקשתיו ולא מצאתיו'. פי צריכין לבקשו ולחפשו מאד מאד בעיר ובשוקים וברחובות בפרכים ובמדינות, פי בכל העסקים שעושין הן תורה ותפלה ומצוות ומעשים טובים והן מושא ומתן ושאר עסקים צריכין לבנו בכל עשיה שעושין ובכל דרך ועיר ודרך שהולכין אולי יזכה על ידי עסק ונסיעה זאת למצא את שאהבה נפשו זה משה שהוא בחינת הצדיק האמת הנ"ל. פי כל חייתו ותקנתו לנצח וזרעו וכל דורותיו עד סוף כל הדורות, וכל הנפשות והעולמות התלויים בו ויגרעו פלם תלויים בהצדיק האמת הנ"ל. אבל אף על פי שבקשתיו כל כך, אף על פי בן בקשתיו ולא מצאתיו. "מצאני השמרים הסבכים בעיר את שאהבה נפשי ראיתם", 'השמרים הסבכים בעיר' הם בחינת גבורי קרתא האמתיים שהם העוסקים בתורה ותפלה ושיחה בינם לבין קונם וכו', שהם עקר השומרים גבורי קרתא, כמו שאמרו רבותינו ז"ל שאמר, איתי לן גבורי קרתא וכו'. וגם נקראים שומרים, פי הם בבחינת נפשי לה' משמרים לבקר שמרים לבקר וכו', פי גם אלו התלמידים שהם בבחינת שומרים הנ"ל שעוסקים בתורה ותפלה כנ"ל גם הם עדין לא זכו למצוא קראוי, פי צריכין לזה חפוש אחר חפוש אפלו מי שמצא קצת עד שימצא בחינת הרוח הקדש שלו

בחינת עשרה מיני נגינה נמשך מבחינת קול הנגון והשיר הזה שהוא שיר פשוט כפול וכו'. ועל פן הטוב הנעלם בכל אחד מישראל הוא בחינת איזה נקדה מהנגון הזה:

וזהו: 'אזכרה נגינתי בלילה', הינו בלילה בעת התנברות המדמה הרוצה לבלבל אותו כמו שהוא מבלבל את כל אחד ואחד כפי דרכו, ואז האדם צריך לומר לנפשו אזכרה נגינתי, הינו הטוב הנ"ל, 'בלילה', בעת התנברות המדמה, 'עם לבבי אשיחה ויחפש רוחי', שצריך לשוח עם לבבו לחפש רוחו הטוב בחינת החלק הטוב שיש לו ברוח הקדש של הצדיק האמת שכלול מכל נפשות ורוחות ונשמות של כל ישראל. וכל אחד מישראל צריך לחפש מאד אחרי הצדיק הזה כדי למצא רוחו הטוב, רוחו הקדש כדי שיתברר בחינת לילה בחינת מדמה שלו, כדי שיוזכה לחלקו הטוב לעולם הבא שהוא בחינת קול הנגון הנ"ל. וזהו 'על משכבי בלילות', שהוא בחינת התנברות המדמה, 'בקשתיו את שאהבה נפשי', זה הצדיק האמת שהוא בחינת משה וכמו שאיתא במדרש על פסוק זה: 'את שאהבה נפשי', זה משה. 'בקשתיו ולא מצאתיו', פי לא במהרה וזכין למצא אותו, פי צריכין גיעות הרבה וזמן זמנים הרבה עד שמוצאין אותו ואת הרוח הקדש שלו וכו"ל. 'אקומה נא ואסובבה בעיר בשוקים וברחובות', ואיתא במדרש

לְהִתְרַחַק גַּם מֵהֶם, כִּי אָמַר הֲלֹא גַם בְּהֵם
 לֹא מִצְאֵתִי תִקְנִיתִי פְּרָאוֹי וְזֶהוּ כְּמַעֲט
 שְׁעִבְרָתִי מֵהֶם וְנִתְרַחַקְתִּי מֵהֶם חֵם
 וְשָׁלוֹם, אֲבָל בְּרַחֲמֵי וְחֶסֶדֶי ה' שְׂאִינִם
 כְּלִים חָמֵל עָלַי וְלֹא עֲבַרְתִּי וְנִתְרַחַקְתִּי
 מֵהֶם עַד שְׂמֻצְאוֹתֵי אֶת שְׂאֵהֶבָה נִפְשִׁי, זֶה
 מִשֶּׁה בְּחִינַת הַצַּדִּיק הַאֲמֵת וּפְרוֹשׁ כְּמַעֲט
 הוּא כְּמוֹ 'לֹאֵל ה' עֲוֹרְתָה לִי כְּמַעֲט
 שְׂכָנָה דוֹמָה נִפְשִׁי'. שְׂפָרוֹשׁ, לֹאֵל עֲזַרְתָּ
 ה' כְּמַעֲט נִפְלֵתִי לְגִינֵהֶם חֵם וְשָׁלוֹם, אִדָּךְ
 ה' עֲזַר לִי בְּחֶסֶדֶד וְהַצִּילֵנִי, וְזֶהוּ פְּרוֹשׁ
 כְּמַעֲט שְׁעִבְרָתִי מֵהֶם, הֵינִי שְׂכָבֵר הֵיחָ
 כְּפֶשַׁע בֵּינִי וּבֵין הַמְּנוּת וְכְמַעֲט שְׂנֵפְלֵתִי
 בְּאֵין סוֹמֵךְ חֵם וְשָׁלוֹם, שֶׁהִתְחַלַּתִּי לְעֹבֵר
 מֵהֶם וְלִהְתְּרַחַק מֵהֶם מִחֻמַּת שְׂלֵא
 מִצְאֵתִי מַעֲנֶה שְׁלֵמָה בְּפִיהֶם פְּרָצוֹנִי, אֲבָל
 בְּהַמְלַת ה' לֹא עֲזַבְנִי וְחֶמֶד בְּיָדִי לְבָלִי
 לְעֹבֵר וְלִהְתְּרַחַק מֵהֶם עַד שְׂמֻצְאוֹתֵי אֶת
 שְׂאֵהֶבָה נִפְשִׁי, שֶׁהוּא בְּחִינַת הַצַּדִּיק
 הַנִּזְכָּר. עַד שֶׁהִבְאִיתִיו אֶל בֵּית אֲמִי וְאֶל
 חֲדַר הַזֵּרֵתִי. וּפְרָשׁוֹ בַּמְדַּרְשׁ, זֶה סִינֵי
 וְאֶהֱל מוֹעֵד שֵׁשׁ שָׁבָעוֹת קָבְלוּ אֶת הַתּוֹרָה.
 שֶׁזֶהוּ בְּחִינַת שְׁבֻעוֹת קָבַלְתָּ הַתּוֹרָה, שֶׁעַל
 יָדֵי זֶה עָקַר פְּרוּר הַמְדַּרְשָׁה שֶׁהוּא פְּרוּר
 הָאֲמוּנָה בְּשִׁלְמוֹת וְכַנִּזְכָּר. וְכֵן מְרַמֵּז
 בַּמְדַּרְשׁ שֵׁם שֶׁהַשּׂוֹמְרִים חֵם בְּחִינַת
 הַתְּלִמִּידִים שֶׁל הַצַּדִּיק הָאוֹתוּזִים בּוֹ וְאֵינֶם
 מְנִיחִים עֲצָמוֹן לְמַעוֹת בְּבִלְבּוּלִים וְהַמְעוֹת
 שֶׁל הַעוֹלָם שֶׁבָּלֵם מְבַלְבֵּל הַמְדַּרְשָׁה. כִּי
 מְבַאֵר בַּמְדַּרְשׁ שֵׁם מִצְאוֹנֵי הַשּׂוֹמְרִים
 הַסְּכָבִים זֶה שְׂכַמּוֹ שֶׁל לִוִּי וְכוּ', הֵינִי

פְּרָאוֹי וְכַנִּזְכָּר וְעַל כֵּן חֵם בְּכִינַת שְׂמֵרִים
 לְבַקֵּר שְׂמֵרִים לְבַקֵּר שֶׁהֵם רַק עוֹמְדִים עַל
 מִשְׁמֵרְתָם בְּתַקְפָּה וְהַתְחַזְקוֹת גְּדוֹל וְעֲצוּם
 מְאֹד וְשׂוֹמְרִים וּמְמַתְנִים לִישׁוּעַת ה' עַד
 שְׂמֻצְאוֹ אוֹתוֹ פְּרָאוֹי. כִּי הַמְמַתִּין נִקְרָא
 "שׂוֹמֵר", כְּמוֹ שְׂפָתוֹב: "וְאָבִיו שְׂמֵר אֶת
 הַדְּבָר". כִּי צְרִיכִין לְזַהֵר בְּשַׁעַת הַהִמְתַּנְּהוּ
 לְבָלִי לְהִסִּיחַ דַּעְתּוֹ מִן הַתְּקוּהָ כְּמוֹ
 הַשּׂוֹמֵר שְׂצָרִיד לְזַהֵר שְׂלֵא לְהִסִּיחַ דַּעְתּוֹ
 מִן הַשְּׂמִירָה, כְּמוֹ כֵּן הַמְמַתִּין וּמְצַפֶּה
 לִישׁוּעַת ה' נִקְרָא שׂוֹמֵר, כִּי צְרִיךְ לְהִמְתִּין
 וְלֹא יִסִּיחַ דַּעְתּוֹ מִן הַתְּקוּהָ כֹּל יְמֵי חַיָּו
 עַד יִשְׁקוּף וְיִרָא ה' מִשְׂמִימִם. וְזֶהוּ
 "מִשְׂמֵרִים לְבַקֵּר" לְבַקֵּר דִּקְא. כִּי
 בְּשׂוֹזְכוּן לְמִצְאָה הַצַּדִּיק הֵזָה כַּנִּזְכָּר, זֹכִינִן
 לְבְּחִינַת בְּקֵר הַנּוֹפֵר שֵׁם בְּהַתּוֹרָה הַנִּזְכָּר
 בְּחִינַת לְהַגִּיד בְּבַקֵּר חֶסֶדֶד וְכוּ', בְּחִינַת
 חֲדָשִׁים לְבַקֵּרִים וְכוּ'. וְזֶהוּ מִצְאוֹנֵי
 הַשּׂוֹמְרִים הַסְּכָבִים בְּעִיר בְּחִינַת שְׂמֵרִים
 לְבַקֵּר הַנִּזְכָּר. אֶת שְׂאֵהֶבָה נִפְשִׁי רְאִיתֶם
 כְּמַעֲט שְׁעִבְרָתִי מֵהֶם וְכוּ', כִּי שְׂאֵלֵתִי
 אֶת הַשּׂוֹמְרִים הַנִּזְכָּר, מִה מַּעֲנֶה מִצְאֵתֶם
 בְּפִי, כְּמוֹ שְׂכַתוֹב בְּפִירוֹשׁ רַשִׁי כִּפִּי דְרַכּוּ,
 וְהֵם כִּינֵי אֵלֶם וְקָשָׁה לָהֶם לְהִשָּׁבֵי
 לְהַשׂוֹאֵלִים אוֹתָם, כִּי חֵם בְּבַר מִצְאוֹ
 אוֹתוֹ קָצַת וְעַדִּין חֵם שְׂמֵרִים לְבַקֵּר
 שְׂמֵרִים לְבַקֵּר עַד שְׂמֻצְאוֹהוּ פְּרָאוֹי
 בְּשִׁלְמוֹת, עַד שְׂזַבּוּ לְבַקֵּר הַנִּזְכָּר, שֶׁהוּא
 גְּאֵלֵת נִפְשָׁם בְּשִׁלְמוֹת. וְזֶה הַשּׂוֹאֵל רֹצֵה
 שְׂשִׁיבּוֹ לוֹ חֶכֶם וְיִמְלֹאוּ לוֹ תִקְנוֹתוֹ מִיָּד.
 וּמְחַמַּת שְׂלֵא הַשִּׁיבוּהוּ פְּרָצוֹנֵי רֹצֵה

לקוטי הלכות

הלכות שלוחין ה

חושן משפט תרפא

כ"ל, כי כל שכט לוי לא טעו אחר העגל ונשארו דבוקים באמת במשה רבם והם טהרו את ישראל אחר כך מחטא העגל וכמו שהביא שם במדרש הג"ל. וזה לשונו, זה שכטו של לוי ה' היה דאף אמר 'עברו ושובו משער לשער וכו', שזה נאמר אחר חטא העגל שצוה אותם לעבר משער לשער למחרם מפנים העגל. וכמו כן בכל דור התלמידים הנשארים דבוקים בהצדיק האמת הם בבחינת לוי, בחינת וילוי עליך וישרתוך וכו' (וכמו שכתב בקטן אחר פנה), הינו כ"ל:

שידך להלכות שלוחין

על פי התורה "תקעו תופחה" הג"ל:

זו וזה בחינת "ובני ישראל נטעו מפארות בני יעקן מוסרה שם מת אהרן וכו' ויכהו אלעזר בנו תחתינו". ואמרו רבותינו ז"ל ומוכא בפרש רש"י, והלא בהר ההר מת? אלא שחזרו לאחוריהם על ידי מלחמת הפנעני וכו' ובני לוי התזירום וכו' ואז חזרו והספידוהו ונרמה להם כאלו אז מת וכו', הינו כ"ל שהצדיק אינו מת בכל רק מצדו בשאין מחפשיין אותו פראוי וכו' וכ"ל, וזהו שם מת אהרן, כי אז הרגישו מיתתו כאלו מת שם, כי אז הבינו קלקולם ופגמם, כי כשאהרן נסתלק פתיב: "ויראו כל העדה כי גוע אהרן". ואמרו רבותינו ז"ל שאמרו ישראל, אפשר אדם שעצר המנפה ועמד

כנגד מלאך המות ימות? והראו אותו להם מטל במטה וכו'. ואחר כך פתיב, "וישמע הפנעני מלך ערד פי מת אהרן וכו'", כמו שאמרו רבותינו ז"ל, הינו כי ישראל פגמו בזה שהרהרו אחר משה ואלעזר ולא רצו להאמין שמת אהרן כאלו חס ושלום, הסתירו אותו בפניהם כדי לתן גדלה לאלעזר בנו (ועני בפרש פרישת חת מביא שם שאמרו וסבל אהבם בשביל זה, עני שם). ואף על פי שהזכירו גדלת ומעלת אהרן שעמד נגד מלאך המות ועצר המנפה ואיש בזה אף שידך שימות אף על פי כן פגמו כנגד כבוד משה ואלעזר שהרהרו אחריהם. ואז הכרח משה להראות להן את אהרן מטל במטה, לומר, שפדאי האמת כן הוא שאהרן לא מת והוא חי

וכן ומטל במטתו במנוחתו בשלום, אשרי לו, אבל אף על פי כן מצדכם הוא מת ואתם צריכים לקבל קדשת אהרן הפכה על ידי אלעזר בנו שצוה ה' ותפדך למסר כל בחו וגדלתו של אהרן לאלעזר, ועל ידי אלעזר אתם יכולין בכל עת להמשיך עליכם קדשת אהרן הפכה הראשון אם תחפשו ותבקשו את קדשתו פראוי וכ"ל. ומחמת הפגם שלהם גרמו ששמע הפנעני מלך ערד שהוא עמלק שמת אהרן ונסתלקו עני כבוד פי עמלק הוא מעולם רצועה מרדות לישראל, כי הוא זכמת הנחש, זכמת הערב רב של מצרים, שהוא בחינת זכמת הרע שבמדתה, שהיא בחינת נביאי השקר,

טז
טז

במחו בישועתו ויתאוו תאוה במדבר וכו'". ובני לוי דבקו בה' ובמשה רבם ולא מעו אחרי המתנגדים והחולקים על משה רבנו והם קימו את כל העולם, ועל פן באמת זכו שהבדיל ה' ויתברך אותם אליו לעמוד לפניו לשירתו וכו', ועל פן גם במלחמה הזאת של הכנעני שהוא עמלק שבא עליהם אחר הסתלקות אהרן שהתגרה בהם הפעל דבר כל כך עד שחזרו לאחזריהם, עמדו בני לוי באמתם ורדפו אחריהם והחזירו אל הקדשה לשוב ולידד לארץ ישראל ואז שבו בתשובה והסתכלו כל ישראל בעצמם שפגמו הרבה וחזרו והספידו את אהרן כאלו מת אז, כמו שכתוב: "שם מת אהרן וכו'". כי ראו שכל מיתתו הוא מצדם ורק עקשו הם מרגישים ענין מיתת אהרן שמיתתו היא רק מצדנו כנ"ל, ועל פן צריכין לבבות ולספד עליו הרבה בכל עת עד שנמשיך קדשתו עלינו בכל פעם. והיו שכתוב שם, "ויבכהו אלעזר בנו תחתיו". והוא פליאה על פי פשוטו של פרוש רש"י כי אם תרץ מה שכתוב שם מת אהרן שהוא במקום שחזרו והספידוהו וכו' עדיו קשה הרבה על מה שכתוב שם, "ויבכהו אלעזר בנו תחתיו". והלא כבר נתפנה אלעזר תכף במיתת אהרן, כמו שכתוב בפרשת חקת? אך התורה מרמזת לנו שישאל התחילו לתקן פגמם הנ"ל שחזרו אחר משה ואלעזר וכו' כנ"ל ולא חפשו את אהרן

בחינת מנהיגים של עקר שבכל דור ודור שרוצים בכל פעם להסתיר ולהעלים אמתת קדשת הצדיק האמת, ובפרט אחר הסתלקותו וכו'". ועקר כחו חס ושלום, הוא פשאין ישראל מחפשיין אותו כראוי וכו'". ועל פן אז דיקא בא עליהם הכנעני שהוא עמלק וכו'". והיו צריכים אז לשוב אל לב כל זה לחפש אותו עתה על כל פנים כראוי, אבל הפעל דבר מתגרה בכל עת והסיתם לשוב לאחזריהם והכל בעצת ראשי המתנגדים של משה ואהרן שהם דתן ואבירם וכיוצא בהם, הינו שחזרו לילד ולשוב למצרים שהוא הרע של המדמה:

כי זה עקר התגרות והסתת הפעל דבר שמבקש תואנות ועלילות לשוב לכל חס ושלום, לזהמת המדמה, בפרט אחר הסתלקות הצדיק שאומר הרי כבר אפס תקוה חס ושלום, ועמלק מתגבר, שהוא בחינת עצם התגברות היצר הרע שמתעורר בהתגברות עצום בכל פעם ועתה מה געשה עוד. והפסילים חוזרים לאחזריהם, שנהו בחינת מה שקורין חסידים נפולים, רחמנא לצלן, שנה גרוע מהכל, כמו ששמעתי מפיו הקדוש, אבל בני לוי החזירו, כי עקר קיום העולם בכל דור הוא על ידי בחינת בני לוי שהוא בחינת אותם שאינם טועים בעגל ובכל הנסיונות שנפשו ישראל את הקדוש ברוד הוא, שכלם הם בחינת פגם אמונה, כמו שכתוב: "ולא האמינו באלקים ולא

לקוטי הלכות

הלכות שלחין ה

חושן משפט תרפג

פראוי וכנ"ל. ועתה על ידי ההספד ש'הרגישו מותרו פראוי וכנ"ל והתחילו להתנגעגע אחריו ולחפשו פראוי או דיקא ויכחן אלעזר בנו תחתיו, כי רק עתה נמשך בשלמות התקון של הבהנה הגדולה של אלעזר שנחבנה תחת אהרן אביו. כי כן הדבר שבכל פעם שבוכין על הסתלקות הצדיק ומחפשין ומבקשין אותו פראוי, אזי מוצאין קדשתו בודאי על ידי הבן או התלמיד שממלא מקום אביו ורבו:

כי זה כלל גדול שאין הצדיק מסתלק מן העולם עד שגולד אחר תחתיו, כמו שאמרו רבותינו ו"ל: עד שלא מת עלי ורחה שמושו של שמואל הרמתי וכן הרבה שחשבו שם. אבל צריכין לחפש ולבקש אחר זה הרבה הרבה, בפרט בדרות הללו. ועל פן בשהספידו פראוי על אהרן, שזוהו בחינת החפוש והבקשה פראוי אחר הצדיק פנ"ל או דיקא ויכחן אלעזר בנו תחתיו, כי רק אז נתבנה אלעזר בשלמות תחת אהרן וזכו לקבל התקונים הנעשים על ידי הבהנה הגדולה שמכפר על כל ישראל, כי אף על פי שאלעזר מצדו כבר נתבנה על פי הדבור פראוי, אבל מאחר שלא קבלו ישראל קדשתו פראוי, כי הרהרו אחריו פנ"ל. על פן מצד ישראל עדין לא נתבנה פראוי. וגם אפלו בעצמו לא היתה קדשתו נתנה בשלמות כל זמן שלא קבלו ישראל קדשתו פראוי. וכמו שאמרו רבותינו ו"ל,

כלום נתתי לך גדולה אלא בשביל ישראל וכי. אבל עכשו ויכחן אלעזר בנו תחתיו על ידי שחפשו אחר אהרן וכי וכנ"ל. כי כן צריכים בכל עת, בפרט בשנסתלק הצדיק האמת שצריכין לבנות ולספד עליו הרבה, אבל צריכין לזהר מאד שלא לחפש על ידי זה לומר שבכר מת הצדיק ואפס תקוה חס ושלום, ולא נשאר עוד בעולם חליפתו והשארתו, כי זהו פגם עצום מאד, כי בודאי הצדיק לא מת ובודאי נשאר השארת קדשתו אצל בניו ותלמידיו, רק שצריכין לחפש ולבקש אחר זה מאד מאד וכנ"ל. ועל ידי כל חפוש ובקשה מוצאין בודאי קדשת השארתו אצל בניו ותלמידיו, שזוהו בחינת שם מת אהרן ויכחן אלעזר בנו תחתיו או דיקא וכנ"ל:

יח וזה בחינת שין הלכות שנסתפחו בימי אבלו של משה והחזירן עתניאל בן קנו בפלפולו, כמו שאמרו רבותינו ו"ל. כי בודאי על ידי האבל וההספד המר על הצדיק האמת בחינת משה נשפחין פמה הלכות, כי האבל וההספד הוא בחינת הסתלקות המחזין, כמוכא. אבל אסור להשאיר בזה חס ושלום, רק צריכין לבנות ולתקן עליו מאד אבל שיהיה ההספד לחיים ולא להפך חס ושלום, לתקן ולא לקלקל על ידי זה, שלא לומר חס ושלום, שבכר אפס תקוה בדרך פמה אנשים שאומרים קד על הסתלקות הצדיקים שאומרים

הגהות ספרים

ל"ב

שעתה כבר לא נשאר לנו כלום חס ושלום, אבל באמת הם שוגים בזה הרבה הרבה פי אף על פי שמצד אחד אומרים קצת אמת, כי בודאי לא נשאר ממש צדיק בזה, כי בודאי בשנסתלק משה לא נשאר עוד צדיק ממש במשה, כי פני משה בפני חמה, פני יהושע בפני לבנה אוי לאותה בושה וכו', כמו שאמרו רבותינו ז"ל, אבל אף על פי כן אסור לשאר חס ושלום, בזה לומר חס ושלום, שמחמת זה אפס תקנה. כי נהפך הוא, כי לא ימש ה' את עמו לעולם, כי ממשלתך בכל דור ודור. וכתוב: "מחשבות לבו לדור ודור". על כן צריכין להאמין שאף על פי שצריכין להתנגע מאד אחרי הצדיק האמת בחינת משה, אף על פי כן צריכין לסיים בדברי נתמה לנחם ולשמח עצמו בהשארותו, דהינו התורה הקדושה שנשאר ממנו על ידי ספריו ותלמידיו, כי מהצדיק האמתי בודאי נשאר השארה טובה לנצח רק צריכין לחפש ולבקש הרבה וכו' ז"ל. וזה בחינה הנ"ל שבימי אבלו של משה נשתכחו כמה הלכות מחמת קרירות ההספד שהוא בחינת הסתלקות המוחין, אבל עתה יאל בן קנו בעצם צדקתו והכמתו ראה שאין זה תכלית טוב לעסק רק בהספד ולומר שחס ושלום, אפס תקנה עד שחס ושלום, ישתכחו עוד הלכות חס ושלום, על כן התאמץ בבחינה הנ"ל לנחם ולשמח עצמו

יש וזהו בחינת "אלישע חלה את חליו אשר ימות בו" (מלכים ב' יז). ואמרו רבותינו ז"ל, שלשה חלאים חלה אלישע, אחד שדחה את גחזי, ואחד שגרה רבים בתנוקות, ואחד שמת ביה. והכל אחד, כי זה בזה תלוי, כי אלישע שהיה נביא גדול מאד אף על פי כן גלו לנו רבותינו

לקוטי הלכות

הלכות שלוחין ה

חושן משפט תרפה

ו"ל ששנה בזה שדחה את גחוי בשתי ידים, פי בענין הפקשה והחפוש הנ"ל אחר הצדיק האמת שיש לו בחינת רוח הקדש יש בזה עמקות הרבה מאד, פי המניעות לזה מתפשטים ומשתמחים מאד והעקר מצד פגם המקבלים, אבל פגם המון בני ישראל הצריכים לחפש ולבקש ולקבל קדשת הצדיק מתגבר לפעמים כל כך חס ושלום, עד שגורמים גם איוה שגיאיה להצדיק הרבי האמתי בעצמו עד שהוא גם הוא נעלם מפניו הדרך איד יוכל לתקן את ישראל וכו'. יש דברים נסתרים הרבה וכמוכן קצת מזה בהתורה 'קרטיליתא' (סיון יח לקוטי א) ובקוממות אחרים, ובפרט בכמה שיחות וכו'. וזה בחינת כל הפענוט והופתחים שהיה בין הקדוש ברוך הוא ומשה רבנו שה' ותברך ברוך הוא הפציר הרבה במשה שילך בשליחותו לגאל ולתקן את ישראל ומשה מאן במאון אחר מאון והכל בבחינה הנ"ל מחמת שדע שהוא דבר קשה וכבד מאד מאד, פי דע שבקרב וקלקלו וכו', ומחמת זה אמר, "והן לא יאמינו לי". ואמר, "מי אנכי פי אלף אל פרעה וכו' אזיאת את ישראל ממצרים". פי ראה שישאל עדן אין אמונתם שלמה מעצם זהמת מצרים שהוא פגם המדמה שנאחו בהם כל כך. וגם תלה הדרך בקטנותו שהוא אין בו כח לברר ולתקן המדמה שלהם להוציאם מפגם אמונתם, ועל כן אמר 'והן לא

יאמינו לי', שטען שתי מענות שמצדו ומצדו קשה להכניס בהם האמונה. וזה 'והן דיקא, לא יאמינו לי' דיקא, פי הם פגומים מזהמת מצרים כנ"ל ואני אין בכחי לעזר, פי היה ענו בעיניו מאד, אבל ה' ותברך הקפיד על זה ואמר, "הבא נא ירך בחיקך וכו' ויציאה והנה מצרעת וכו'". וכן נהפך המטה לנחש וכו'. ודרשו רבותינו ו"ל ומוכא בפרוש רש"י שבכל זה רמז לו שפגם בלשון הרע שדבר על ישראל כמו שפרש רש"י שם, הינו שרמו לו שמה שהוא מאמן כל כך הוא מחמת שגם הוא בעצם נוראות קדשתו עדן יש בו אחיות פגם לשון הרע שהוא בחינת פגם המדמה כמו שמבאר בהתורה והי מקץ סימן נר, עין שם. הינו שזה שאומר 'והן לא יאמינו לי', זה נמשך מפגם המדמה שפגם כל כך בעונותינו עד שנוגע איוה שגיאיה דקה מפני גם בהצדיק האמת בעצמו עד שאינו מאמין בעצמו שיש לו כח לתקן את ישראל. וזהו גם כן מופת הפנים שנתכחו לדם, פי הדם זה עקר התגברות המדמה שהוא מתגבר על די הדמים כמובא שבשכיל זה נקרא מדמה על שם הדמים וכו'. וזה כל ענין הדמים שזופר בכונת פסה, שכל אחיות מצרים היה בהדמים, כמו שכתוב בפנינות על פסוק 'ואומר לך גדמך חיי וכו'', הינו בחינת פגם המדמה שזה עקר גלות מצרים כנ"ל שהיה נאחו בהדמים שלא נזדככו אז. ועל כן הראה למשה

דין

זאת במופת הדם שצריך להעניש את המצרים בדם להפך כל המים שלהם לדם, להראות להם שאין להחכמים שלהם שום דעת ושכל אמת, כי המים שהוא בחינת הדעת כמו שכתוב: "כי תמלא הארץ דעה לדעת את ה' כמים וכו'" (ישעיהו א), אצלם נגזם כל הדעת הזה עד שנתהפך לדם שהוא בחינת פגם המדמה שגאחו בהדמים רעים שלא נודעו מחמת רבוי תאוותיהם הרעות. וכל הגאולה תלוי בזה שה' והברך ישיע נבואתו ורוח קדשו על משה בהשפעה גדולה כל כך עד שברקק קדשותו וברר המדמה של כל ישראל וכו'. ואף על פי שאחר כך יגמרו על ידי הטא העגל ושאר הנסיונות עד שיגמרו מה שיגמרו חרבן בית ראשון ובית שני, אף על פי בן אתה מברך לילך בשליחותם, כי תפעל הרבה לטובה, כי התורה שתתן לישראל תתקיים לנצח ואם יהיה נעשה מה שנעשה, אף על פי בן התורה תתקיים בכל דור ודור על ידי הצדיק האמתי באמת, שהם יחפשו ויבקשו את קדשת הצדיק האמת בכל דור עד שימצאו קדשותו בכל פעם ועל ידי זה יגמרו התקון וכו' וכו':

כ ועל בן גם אלישע אף על פי שהיה גדול מבנוואה מאד, אף על פי בן מעצם רבוי הקלקולים של גחוי תלמידו, כמו שאמרו רבותינו ו"ל על פסוק ויגש גחוי להדפה וכו", על ידי זה גרם שנפל ונתרחק מאלישע ונדחה מעולמו, כמו שאמרו רבותינו ו"ל שהוא אחד מההריוטות שאין להם חלק לעולם הבא.

הצדיק אינו יודע מעצמו, בפרט בדרך גדול ועמוק פזה לעזר את ישראל לברר המדמה שלהם, כי לבעל בחירה קשה מאד לעזר (ממאד בדרךנו כמה פעמים). על בן מאן משה ואמר "שלח נא ביד תשלח", מאחר שאני יודע שעקר גמר הגאולה האחרונה לא יהיה עתה על ידי. והשיב לו ה' והברך, אירבא עתה שאתה יודע האמת כל כך על בן מחמת זה דיקא אתה צריך לילך ותצליח בשליחותי, כי מאחר שאתה יודע שגם אתה צריך לחפש ולבקש להלן יותר, והו עקר השלמות. על בן לך ואנכי אתה עמוך ותצליח הרבה בשליחותי ותגאלם ותתן להם התורה שתתקיים לנצח. ואם יהיה אחר כך מה שיהיה סוף כל סוף יגמרו התקון על ידי זה בעצמו על ידי שימצאו בשרים ותמימים בכל דור ודור שהם בחינת בני לוי הנלוים אל ה' ואל הצדיק האמתי באמת, שהם יחפשו ויבקשו את קדשת הצדיק האמת בכל דור עד שימצאו קדשותו בכל פעם ועל ידי זה יגמרו התקון וכו' וכו':

קדשת קיום התורה מדור לדור לנצח. ואף על פי בן מאן משה אחר כך ואמר: "שלח נא ביד תשלח". ודרשו רבותינו ו"ל, יודע אני שאני גואלם לעתיד. ואו, ויחר אף ה' במשה והברך לילך. כי באמת כמו שהעולם צריך לחפש את הצדיק, כמו בן צריך גם הצדיק בעצמו לחפש את עצמו ואת ישראל, כי גם

לקוטי הַלְכוּת

הלכות שלוחין ה

חושן משפט תרפו

שְׁגָרְמוּ שְׁנֵי־אָהָה גַם אֵלָיו בְּעֶצְמוֹ כִּנְ"ל, על דִּי זֶה דִּיקָא / חָלָה אֶת חֲלוֹי אֲשֶׁר יָמוּת בָּהּ, כִּי רַק מִצַּד זֶה נִקְרָא הַסְתַּלְקוּת אֵלִישֶׁע בְּשֵׁם מִיתָה וְכַנְ"ל, אֲבָל אֵלִישֶׁע בְּעֶצְמוֹ בְּרֵדָא חֵי וְקַיִם לְעוֹלָם כִּנְ"ל, כִּי הֲלֹא אֶפְלוּ מֵת גָּמוּר שֶׁנִּקְבַּר אֶצְלוֹ וְנִנְע בְּעֶצְמוֹתָיו הַקְדוּשִׁים חֵי וְקַיִם עַל רַגְלָיו, כִּמוֹ שֶׁתּוֹב: "וַיְהִי הֵם קוֹבְרִים אִישׁ וְכוּ". הַרִי שְׁאֵלִישֶׁע יָכוֹל לְהַחְיֹת מוֹתִים מִמֶּשׁ עַל דִּי נִגְיָה בְּעֶצְמוֹתָיו, מִכָּל שֶׁפֶן שְׁהוּא בְּעֶצְמוֹ לֹא מוֹת חַס וְשְׁלוֹם, וּמִכָּל שֶׁפֶן שְׁהוּא יָכוֹל לְהַחְיֹת בְּנֵי אָדָם הַחַיִּים עַדְיָן לְהַחְיֹתָם בְּהַשְׁאֲרַת תּוֹרְתוֹ וְרוּחַ קְדוּשׁוֹ רַק שְׁצָרִיכִים לְבַקְשׁוֹ מְאֹד וְכַנְ"ל:

כִּי וְזֶה בְּעֶצְמוֹ בְּחִינַת מַה שֶׁתּוֹב אֶצְלוֹ אֵלִישֶׁע בְּשִׁנְסַתְלַק מִמֶּנּוּ אֵלֵיהּ לְשִׁמּוֹם (מִלְכִּים ב' ב'): "וַיִּבֶה אֶת הַמּוֹיִם וַיֹּאמֶר אֵיִה ה' אֵלֶיךָ אֵלֵיהּ אֵף הוּא וַיִּבֶה אֶת הַמּוֹיִם וַיַּחְצוּ וְכוּ", וַיֹּאמְרוּ נַחֵה רוּחַ ה' עַל אֵלִישֶׁע וְכוּ". כִּי אֵלִישֶׁע בִּקֵּשׁ וַחֲפֵשׂ אֶת קְדוּשַׁת אֵלֵיהּ רַבּוֹ כִּרְאוּיֵהּ גַם אַחֵר הַסְתַּלְקוּתוֹ וַאֲמַר אֵיִה ה' אֵלֶיךָ אֵלֵיהּ וְכוּ' וְזֶה בְּאֵמַת שֶׁחֲצָה אֶת הַמּוֹיִם בְּגַם גְּדוּל כַּל כֶּד וְגַלְה אֲמוּנַת אֵלְקוּתוֹ וַיִּתְבַּרְךְ בְּעוֹלָם וְנַחֵה עָלָיו רוּחַ אֵלֵיהּ וְכוּ', אֲבָל שְׂאָר בְּנֵי הַנְּבִיאִים אֲמָרוּ, "לֵכוּ נָא וּבַקְשׁוּ אֶת אֲדִנְיָ וְכוּ". וַאֲמָרוּ רַבּוֹתֵינוּ וְ"ל, מִכָּאן, שֶׁהַתְּחִיל רוּחַ הַקְדוּשׁ לְהַסְתַּלְק מֵהֵם בְּשִׁנְסַתְלַק אֵלֵיהּ לְשִׁמּוֹם. הֵינּוּ כִּנְ"ל, כִּי בְּנֵי הַנְּבִיאִים הַתְּפִלָּאוּ אִיד שֶׁקֵּד שִׁסְתַּלַּק וַיִּתְעַלֵּם אֵלֵיהּ שְׁהִיָּה גְּדוּל

וּמַעֲצָם קִלְקוּלָיו עַל דִּי זֶה גַרַם שְׁנֵי־אָהָה גַם לְאֵלִישֶׁע רַבּוֹ שְׁנֵי־אָהָה לְבַקְשׁוֹ כִּרְאוּיֵהּ וְדַחְפוֹ בְּשִׁמְיֵי דַיִם, מַחֲמַת שְׂרָאָה שְׁהוּא פְּגוּם וּמִקְלָקֵל מְאֹד בְּתַאוּת נֹאפֵה וְתַאוּת כְּמוֹן כְּמוֹ שֶׁתּוֹב בְּעֵינָן נְעֻמָּן. אֲבָל אֵף עַל פִּי בֶן אֲמָרוּ רַבּוֹתֵינוּ וְ"ל שֶׁשְּׂגָה אֵלִישֶׁע בְּזֶה עַד שֶׁנַּחֲלָה מַחֲמַת זֶה כִּנְ"ל, כִּי אֵף עַל פִּי בֶן הַיָּה צְרִיד אֵלִישֶׁע לְבַקְשׁוֹ וְלַחֲפֵשׂוֹ עוֹד כִּי רַחֲמֵי ה' וַיִּתְבַּרְךְ אֵינָם כָּלִים לְעוֹלָם וְתִיָּה צְרִיד לְבַקְשׁוֹ עוֹד רַחֲמֵנוּ כִּי אֶצְלוֹ ה' וַיִּתְבַּרְךְ עַד שִׁיִּבֵּל לְהַרִים גַּם אֶת גַּחְזוֹ מוֹהֲמָתוֹ הַגְּדוּלָּה. וְכֵן מַה שְּׂגָה הַדַּיִם בְּתֵינּוּקוֹת, כִּי אֵף עַל פִּי שְׁאֵלִישֶׁע הַסְתַּכַּל בְּהֵם שְׂאִין בְּהֵם לְחֵלּוּחִית טוֹבָה כִּמוֹ שְׁאֲמָרוּ רַבּוֹתֵינוּ וְ"ל עַל פְּסוּק "וַיִּפֶן בְּהֵם וַיִּרְאֵם וְכוּ", אֵף עַל פִּי בֶן לֹא הָיָה לוֹ לְסַמְךָ עַל זֶה רַק לְחַפֵּשׂ וּלְבַקֵּשׁ גְּדֻלַּת רַחֲמֵי ה' וַיִּתְבַּרְךְ עוֹד עַד שִׁיִּבֵּל לְקַרְבֵּי אוֹתָם גַּם בֶּן פִּי אֵין רִצּוֹנוֹ וַיִּתְבַּרְךְ כָּלֵל לְרַחֵק שׁוֹם בְּרִידָה רַק לְקַרְבֵּי. וְכִמוֹ שֶׁמִּצִּינּוּ הַרְבֵּה שֶׁהַקְּפִיד ה' וַיִּתְבַּרְךְ עַל גְּדוּלֵי הַצְּדִיקִים הַנּוֹרְאִים עַל שְׁלֵא לְמָדוּ וְכוּת כִּרְאוּיֵהּ עַל יִשְׂרָאֵל כִּמוֹ אֵלֵיהּ כִּשְׁאֲמָרוּ קַנְאָה קַנְאָתִי וְכוּ' וְכֵן הוֹשִׁיעַ וַיִּשְׁעִיָּה וְכוּ', כִּמוֹ שְׁאֲמָרוּ רַבּוֹתֵינוּ וְ"ל:

כִּי וְזֶהוּ: "וְאֵלִישֶׁע חָלָה אֶת חֲלוֹי אֲשֶׁר יָמוּת בָּהּ". כִּי הֵא בְּהֵא תִלְיָא, כִּי מַחֲמַת שְׂדַחָה אֶת גַּחְזוֹ וְאֶת הַתֵּינּוּקוֹת, שֶׁכָּא הַעֲקָר עַל דִּי רַבּוּי קִלְקוּלָם שֶׁל גַּחְזוֹ וְתֵינּוּקוֹת שְׁלֵא בִקְשׁוּ אַחֵר קְדוּשַׁת הַצְּדִיק אֵלִישֶׁע כִּרְאוּיֵהּ עַד

בנבואה כל קד ואמרו שבודאי הוא נמצא
 עדין בעולם. והפצירו באלישע שישלח
 אנשים לבקשו והכרח אלישע למלות
 רצונם לשלח לבקשו שלא יאמרו וכו' ל"ב
 כמו שאמרו רבותינו ז"ל, אבל בקשו ולא
 מצאו כי באמת שגו בני הנביאים הרבה
 בזה אף על פי שהיו נביאים ובעלי רוח
 הקדוש, כי לא קד צריכין לבקש, רק
 צריכין להתחנן הרבה לפני ה' ותברך
 ולבקש ולחפש קדשתו על ידי למוד
 ותורתו הקדושה ועל ידי תפלות ותחנונים
 וצעקות הרבה, כמו שכתוב: "ויזכר ימי
 עולם משה עמו איה המעלם מיים וכו'"
 וכו' ז"ל, ואז דיקא ויכל למצא קדשת רוח
 קדשו כמו שעשה אלישע שאמר איה ה'
 אלקי אליהו וכו' וזכה באמת שנתה עליו
 רוח אליהו וכו' ז"ל:

כל החמושה חושים שהם הראות והשמע
 וכו' שעל ידו נעשין כל העסקים, כי כח
 השכל האמתי, שהוא שכל העיני, הוא
 רחוק מכל זה כנ"ל רק המדמה הוא
 שליח השכל כנ"ל. ועל כן עקר הקנן
 הוא על ידי קנן סודר שהוא בבגדים, כי
 הבגדים והלבושים שרשם מבחינת
 הדמיונות המבארים שם שהם התארים
 והשכחים שאנו מרמזים בהם את ה'
 יתברך שפקלם בבחינת המדמה, כמו
 שכתוב שם על פסוק "בכסף ליום חגגו
 וכו'", ענין שם בסוף התורה הנ"ל. ואלו
 התארים והשכחים הם הם בחינת
 הדמיונות של הנביאים שמדמין בהם ה'
 יתברך בחינת וכד הנביאים אדמה, אשר
 על כן עקר ברור המדמה של כל אדם
 הוא רק על ידי רוח נבואה רוח הקדוש,

כי רק הנביאים ובעלי רוח הקדוש יודעין
 באמת לדמות אותו יתברך ועל ידי זה ל"ג
 יש להם כח לברר המדמה של כל
 הנלוים אליהם שעל ידי זה עקר האמונה
 כנ"ל. וכל אלו הדמיונות הם בחינת
 לבושי יתברך בחינת ה' מלך גאות לבש
 וכו' שהנביאים בחינת צדיקי אמת מרמזין
 ומלבישין אמתת אלהותו וממלשתו
 יתברך בכמה וכמה תארים ושכחים
 ודמיונות כדי שיהיה נתפס בלבנו אור
 אמתתו וקבדו יתברך לנצח ומשם שרש
 העליון של הלבושים, כי קדם הוא אדם
 הראשון לא היו שום לבושים, כמו
 שכתוב: "ויהיו שניהם ערומים וכו'". כי

כג וזה בחינת משא ומתן, בחינת קנן
 סודר שעל ידי זה עקר כל
 הקנינים שלא יוכלו לשנות עוד. כי כל
 המשא ומתן הוא לברר ניצוצי האמונה,
 כי יש בכל חפץ שבעולם בחינת ניצוצות
 הקדושים שהם בחינת ניצוצי האמונה
 הקדושה וצריכין לבררם שבשכיל זה כל
 המשא ומתן, כמו שכתוב: "נשאת ונתת
 באמונה". וכמבאר בדבריו ז"ל כמה
 פעמים. וכבר מבאר שעקר האמונה הוא
 על ידי ברור המדמה, שזה נעשה על ידי
 המשא ומתן שנושאין ונותנים בחפצים
 ובמעוות ומוכרין וקונין ומחליפין זה בזה,
 שכל זה נעשה עקרו על ידי המדמה שבו

לקוטי הלקות

הלקות שלוחין ה

חושן משפט תרפט

אור השגתם היתה גדולה ונפלאה מאד מאד עד שהיו יכולים להשיג אמתותו ותברך בלי שום לבושים של עקשו ועל כן גם למטה בגשמיות לא היו צריכים לבושים כלל, אבל אחר החמא ואדם ביקר כל יליו והגביר המדמה על השכל, אזי תקונו היה על ידי לבושים, בחינת "ועש ה' אלהים לאדם ולאשתו כתנות עור ויבשם". כי הכרח, בבניול, להלביש ידיעת אלקותו בכמה וכמה דמיונות של הנביאים שהם בחינת לבושין פמוכא בזהר הקדוש ומוכא בדברינו במקום אחר. ומשם נשתלשלו גם הלבושים הגשמיים של כל אדם, כי כל דבר יש לו שרש למעלה פידוע, ועל כן על ידי קנין סודר שהוא בלבושים על ידי זה נגמר המקח שלא ישנו עוד, כי המלבוש שרשו מלבושים העליונים הנ"ל שהם בחינת הדמיונות של הנביאים שעל ידם עקר ברור המדמה, שעל ידי זה האמונה בשלמות, ועל ידי זה עקר תקון הנושא ומתן שיהיה באמונה ולא ישנו עוד, כי כל השנויים שבנושא ומתן הכל על ידי בלבול המדמה שהוא פגם האמונה, כי בודאי באמת צריך האדם לעמוד בדבורו אפלו בלא קנין, כמו שאמרנו רבותינו ז"ל לענין זה, כל המקנים דבורו רוח חכמים נזחה הימנו. אך מחמת שעל פי רב אין המדמה מברר שמשם כל השנויים שהם בחינת פגם אמונה, על כן תקנו חכמינו ז"ל, קנין סודר' שנומשך מלבושים

העליונים שהם בחינת ברור המדמה שעל ידי זה תקון וברור האמונה, ושוב לא ישנו עוד וכנ"ל:

כד וזה בחינת חשכל שהוא בחינת לבושין, פי מלבוש בגימטריא חשמ"ל, פי כל השגת הנבואה של הנביאים היה על ידי בחינת תקון המרפכה שהוא בחינת המרפכה שראה יחזקאל וכן ישעיה, כמו שאמרנו רבותינו ז"ל, כל מה שראה יחזקאל ראה ישעיה וכו' וכן כל הנביאי אמת. ועקר השגת המרפכה היה מתוך החשכל פמבאר שם בפסוק, כי קדם החשכל ראה רוח סערה וענן גדול ואש מתלקחת ונגה לו סביב, שכל זה הם בחינת הקלפות הקודמין ומסבבין לפרי שהם בחינת בלבולי המדמה שהם בחינת פמה וכמה מיני מחשבות רעות ובלבולים, וכפירות וסברות חיצוניות, ושקרים וכוזבים של המחקרים והמכשפים שמהם משתלשלים פמה וכמה מיני בלבולי אמונה לשאר בני אדם וכלם נמשכין מבחינת המרפכה דסמרא אחרא שהם בחינת רוח סערה וענן גדול וכו'. ועקר יניקתם על ידי בחינת ונגה לו סביב' שהוא בחינת הקלפה שמערכ טוב ורע ששם ברור קשה מאד פידוע. ומי שנפתה אחריה חס ושלום, יכול לפל לבחינת שלש קלפות הממאות לגמרי שהם רוח סערה וכו', וכל זה בחינת בלבול המדמה שיש בו פמה וכמה

טו

בחינות, יש בלבולים שהם בבחינת נגה שמערב טוב ורע ויש בלבולים שהם בחינת רוח סערה וכו', בחינת קלפות הטמאות לגמרי שהם בחינת כפירות גמורות, רחמנא לצלן, והכל כפי מעשיו וכפי מדותיו שבלם בבחינת המדמה כנ"ל וכמו כן באים עליו הבלבולים הנ"ל וכן להפך, כי זה תלוי בזה, כי כל מה שמתבלבל מחשבתו בבלבולי המדמה הנ"ל ביותר כמו כן נופל למעשים מקלקלים יותר וכן חוזר חלילה חס ושלום, עד שיכול לבוא למה שיבוא לאבד את עולמו לגמרי חס ושלום, ועקר התקון על ידי בחינת רוח הקדש של צדיקי אמת שיונקים מרוח הקדש של משה רבנו עליו השלום, שקבלו כל ישראל בשעת מתן תורה שעל ידי זה עקר ברור ותקון המדמה שהוא תקון האמונה כנ"ל. ואלו הצדיקי אמת בחינת נביאי אמת ונכסין ויוצאין בשלום מפל אלו בלבולי המדמה שהם בחינת המורכב דסקרא אחרא, בחינת רוח סערה וכו' הנ"ל, עד שפשיגין בחינת החשמ"ל שהוא בחינת שרש הלבושין דקדושה שמתוכם משיגין כל מעשה מורכב דקדושה, שהם עקר בחינת וידי הנביאים אדמה, בחינת הרמיזות המבררים האמתיים שפשיגין הנביאים שעל ידי זה מתברר המדמה כנ"ל. וכל החכמות של המתקרים אפלו מה שחוקרים חקירות האלהות שנקרא אצלם

שכל העיוני בלם בלם המדמה המבלבל שלהם מחמת קלקול מעשיהם, כי לא קבלו את התורה ועדיין הם מזדמנים בזהמת הנחש, כי אמתת שכל העיוני שהוא השגת אלהות פאמת אין משיגין כי אם הצדיקים שקדשו את גופם בקדושה גדולה עד שזכו לבחינת רוח נבואה רוח הקדש פאמת. ואשר כל בני אדם צריכין רק לקבל מהם ככל אשר יורו אותנו וצריכין לבקש צדיק כזה מאד וכנ"ל, כי רק הם יודעים להלביש השגת אלהות בצמצומים רבים וכו' שעל ידי זה מקררין המדמה בבחינת וידי נביאים אדמה שעל ידי זה עקר האמונה כנ"ל:

כה וזה בחינת נסיעות לדרכים ועל כן רב המושא ומתן נעשה על ידי נסיעות, כי רב הנסיעות הם על ידי בהמות שונרים וחמורים וסוסים שבהם התגברות המדמה פידוע. וצריך כל אדם לזכר את ה' בנסיעתו בדרך, כמו שכתוב בפרשת שמע ישראל שהוא אמונת היחוד: "ודברת עם בשבתך בביתך ובכלתך בדרך וכו'", הינו שיכון בנסיעתו בשביל התכלית הנצחי, כגון במושא ומתן שנוסע להרויח ממון כדי שיתן צדקה (כמו שכתב במקום אחר בתורה האי מאן דאיל למיסיב סינן כ"ט ע"ו שם). מפל שכן שנוסע לדרך שבקדושה, בפרט שנוסע להתקרב לצדיק אמת לשם שמים ואזי על ידי נסיעתו מתקן תקון גדול, כי מעלה כח הבהמיות שהוא כח המדמה שהוא

לקוטי הלכות

הלכות שלוחין ה

חושן משפט תרצא

בחנינת כח הבהמיות שנושאין אותו, מעלה הפל לשרש השכל האמתי מאחר שפגמימות פונת נסיעתו בשביל ה' ותברך ותורתו הקדושה. נמצא, שמעלה ומקשר וכולל המדמה בהשכל האמתי שזה עקר עבודת האדם כנ"ל. וזה שכתב רבנו ז"ל במקום אחר שעל ידי הנסיעות בקדשה מתקן פגם האמונה. כי על ידי הנסיעות מעלה ומברר המדמה שהוא כח הבהמיות שעל ידי זה עקר תקון האמונה כנ"ל. וגם פשהולף רגליו נתתקן בחינה זאת כי הרגלון בחינת מדרגה התחתונה, בחינת עשיה, בחינת מדרמה, וכשמכונ בהלכו בדרך לשם שמים באמת או מעלה את בחינת רגליו שהם בחינת מדרמה אל השכל, בחינת "וישא יעקב את רגליו", בחינת לבו נשא את רגליו, הינו בחינת לב מבין בחינת השכל נושא את הרגליו, בחינת המדמה שיעלה ויכלל בהשכל וכנ"ל. וזה בחינת רגלי עמדה במישור, הינו בחינה הנ"ל, על ידי זה 'במקהלים אברך ה'", כי כל הפרכות והשבחים והתארים שמכרכין ומשבחין אותו ותברך פלם על ידי ברור המדמה, כמו שכתוב שם בהתורה הנ"ל:

כו ופרעה ומצרים שהם בחינת הרע שבמדמה כנ"ל שמשם עקר גלות מצרים שכולל כל הגליות שעקרם גלות הנפש שהעקר הוא פגם האמונה. שהסמרא אחרא והקלפות מתגברים על כל אחד בכלבולי המדמה שהם בכלבולי

האמונה. על פן פרעה כשהתגבר לרדף אחר ישראל היה עקר התגברותו על ידי המרכבות ממאות שלו, בחנינת "ויקח שש מאות רכב בחור וכל רכב מצרים וכו'". וישראל התיראו מאד מזה, כמו שכתוב: "וייראו מאד ויצעקו בני ישראל אל ה'". כי עקר תקון הנפש של איש הישראלי הוא תקון המחשבה שיגביר כח השכל על המדמה שיהיה המדמה טפל להשכל שזהו בחינת מה שכתוב בזוהר הקדוש: אין הרכב טפל לסוס אלא הסוס טפל להרכב. כי סוס הוא בחינת תקף פגם והמת המדמה שעקר בכלבוליו הם על ידי תאות המשגל שהוא בחינת והמת מצרים, בחינת "וורמת סוסים ורמתם", בחינת "סוסים מוזנים משפים היו וכו'" (תק"ה). ושם עקר המלחמה של כל אחד פדוע וכמו שכתוב בתחלת התורה הנ"ל שהשליש מחין הם בחינת שלש מחצות פרוסות בפני תאוה זאת. אבל כשהם נפגמים חס ושלום או מתגבר הרוח שמת שעל ידי זה באים כל הפגמים והעברות חס ושלום כמו שאמרו רבותינו ז"ל: אין אדם עובר עברה אלא אם פג נכנס בו רוח שמות. וזה בעצמו בחינת כלבול המדמה המבאר שם אחר כך (באת ה) עין שם והבן היטב קשר התורה הנזרחה הנ"ל:

כי הצדיק האמת הפעל כח שזוכה להתפלל התפלה בבחינת דין עד שמוציא הנפשות והתפלות וכו' מהסמרא

אחר אבחינת חיל בלע ויקאנו וכו', הוא זוכה לכל התקונים הנאמרים שם, עד שזכה לבחינת רוח גבוהה רוח הקדש שעל ידי זה מתקן ומברר המדמה שהוא תקון האמונה, הינו שזה הצדיק מתקן הנפשות הפגומות שהמדמה מבלבל אצלם שעקר הבלבול נמשך מחפאות געוניהם שהעקר פנים תאוה הנ"ל שהוא עקר בלבול המדמה. וצריך כל אחד החס על נפשו לבקש צדיק כזה כל ימי חייו כדי שיברר אצלו המדמה בכל פעם ויבנים בו אמונה שלמה עד שיתקנו בשלמות, כי הרבה הרבה צריך לעבר על כל אחד ואחד, כי לאו כל אדם זוכה להתתקן מיד, כי יצר לב האדם רע מנעוריו, בפרט מאחר ששכר פנים וקלקל המדמה שלו הרבה קדם שבא אל הצדיק. וכל מה שעוסקין לתקנו מתגבר עליו הפעל דבר בהתגברות גדול מאד ביותר, כי כל הגדול מחברו יצרו גדול ממנו. על כן הרצוה לחוס על נפשו ולחשב על תקליותו לנצח באמת צריך לשום אל לבו היטב להיות חזק בדעתו בהתחזקות עצום לאחו עצמו בהצדיק הזה העוסק בתקון נפשו ולחפש ולבקש עמקות אמתת עצותיו ודרכיו האמתיים והתמימים וכו', ולקיים אחותיו ולא ארפנו עד וכו'.

נמצא, שעקר התקון הוא שיהיה המדמה טפל להשכל, שהיה בחינת שהסוס טפל להרוכב המזכר

בזה הקדוש. ומצרים שהם בחינת פנים המדמה הם בהפך וזה היה תקופ התגברותם בחינת ויחך שש מאות רכב בחור וכו' כנ"ל. וישראל התיראו מזה ותפסו אמונת אבותם ויצעקו אל ה', כי זה עקר העצה הכללית לצעק בכל פעם שמתגברים עליו המחשבות רעות הנ"ל שהם בלבול המדמה שבא ממרפבות דסטרא אחר אבחינת מרפבות פרעה, לצעק מאד אל ה' ולצעק ולצעק וכו' עד יצוקו וכו'. ועל ידי זה נתעוררו רחמי ה' יתברך ולחס בעצמו עמהם והפילם, ועל כן התחיל משה שירת הים בגפלאות שבח גבורה נפלאה הזאת שהפיל ה' יתברך מרפבות טמאות שלהם. וזהו "אשריה לה' כי גאה גאה סוס ורכבו רמה בים", 'סוס ורכבו' ניקא שהקדים הסוס להרוכב, כי זהו עקר תקופ והקמתם של בחינת מצרים שמתגברים על כל אחד בגלות הנפש שרוצים להגביר הסוס על הרוכב חס ושלום, ומזה נמשך כל מרירת הגלות שסובל כל אחד מבלבולי מחשבותיו הרעים שהם בלבול המדמה. ועל ידי הצעקה לה' וכו' שה' יתברך הפיל סוס ורכבו וכו'. וכן כתוב בסוף, "כי בא סוס פרעה ברכבו וכו' וישב ה' עליהם את מי הים וכו'". כי אף על פי שהתגברו כל כך במרפבות טמאות שלהם על כל אחד עד שרצו להגביר הסוס על הרוכב, אף על פי כן ה' יתברך ברכ גאותו וגדלו הפיל סוס ורכבו נגד ישראל והשפילם

לקוטי הלכות

הלכות שלוחין ה

חושן משפט תרצו

ועל ידי זה נתברר המדמה וזכו לאמונה שלמה בה' ותברך ובהצדיק האמת בחינת משה, כמו שכתוב: "וראינו בה' ובמשה עבדו":

כו כי בענין בלבול המדמה פלול כל המאורות הן תאוה הנ"ל הן תאות ממון והסרון הבטחון וטורדת הפרנסה. והכל הוא בחינת פגם האמונה והכל תלוי זה בזה ואין יודעין מהיכן ההתחלה ועל כן קשה מאוד לתקן. ואי אפשר לתקן כי אם על ידי הצדיק האמת שיש לו בחינת רוח הקדוש וכו' כנ"ל. ובכלל שייבקש אותו מאד עד שימצאנו ואפילו אחר כך צריך לבקש עוד הרבה בכל פעם וכו' וכנ"ל עד שיצפה לאמונה שלמה ביותר בכל פעם עד שיתתקן בשלמות וכו' וכנ"ל. ועל כן נקרא הבטחונות של שאר והכל בשם סוס, כמו שכתוב: "אלה כרכב ואלה בסוסים, ואנחנו בשם ה' אלהינו נוביר". וכתוב: "לא בגבורת הסוס יחפץ וכו'". וכתוב: "שקר הסוס לתשועה וכו'". כי בחינת סוס הוא בחינת תקוף והמת המדמה, בחינת זהמת מצרים שנאמר בהם: "הי הירדים מצרים לעזרה ועל סוסים ישענו וכו'" (שעה לא), שמשם נמשך פגם תאות ממון שרודף אחר הממון ביגיעות ותרות בחנם ועושה מהטפל עקר ומהעקר טפל, שחלה העקר בהסבות שהם הנסיעות והמרחות של המשא ומתן ושוכח בה' ותברך ואפילו כשמוכרין אותו בה'

ותברך ובתכליתו הנצחי הוא אומר, הלא כתיב, "וברך בכל אשר תעשה" שדדשו חכמינו ז"ל, שלא יהא יושב בטל וכו'. ואינו משים אל לבו לבלי להטעות את עצמו, כי בודאי האמת הוא שצדיקין איזה עסק, אבל חלילה להפך הדבר לעשות מהסבה של העסק עקר ולרדף אחר המשא ומתן ביגיעות וטלטולים וסכנות בגוף ונפש פאלה, ומתורה ותפלה עושה טפל עד שהרבה משליכים עסק התורה לגמרי אף על פי שבגעוניהם היו לומדים מפלגים וכו' עד שפמעט שוכחים גם את התפלה וכו', בפרט בידרות הללו ה' ותברך ירחם. וכל זה בכלל דברי הזהר הקדוש שהזהיר שלא יהיה הרובכ טפל להסוס רק הסוס יהיה טפל להרובכ וכנ"ל. וזהו: "שקר הסוס לתשועה וכו'" שהוא פגם המדמה כנ"ל, "הנה עין ה' אל יראוי למחלים לחסדו" זה בחינת ההפך לגמרי ממורכבות הממאות שהם בחינת סוס ורובכו כנ"ל, כי הכניעת ובטול אלו המורכבות דסמרא אחרא הם על ידי הצדיק האמת הנ"ל שזוכה לכל התקונים הנאמרים שם בהתורה הנ"ל עד שזוכה לקול הנגון הנ"ל המושקה את הגן שמושם גדלים כל הריחות שהם היראות. שזה הנגון הוא בחינת שיר של חסד שיתער לעתיד בשיהיה חדוש העולם בחינת עולם חסד יבנה בחינת להגיד בבקר חסדך וכו', עין שם. וזהו "הנה עין ה' -

שהוא השגחתו השלמה - "אל יראוי המינהלים לחסדו" ה"ל, בחינת "להגיד בבקר חסדך", שהם זוכים ליראה שלמה כ"ל והם מכניעים הפוס ורוכבו ומגלים לכל העולם, כי שקר הפוס לתשועה, כי הם מבררים ומתקנים המדמה וכ"ל. והוה גם בן בחינת "לא נבגורת הפוס יחפץ ולא בשוקי האיש ירעה, ורעה ה' את יראוי את המינהלים לחסדו", הינו כ"ל:

כח ועל בן מזהר המלך "ולא ירעה לו נשים ולא ירעה לו סוסים ולא ישיב את העם מצרימה וכו'". כי כל זה בחינת יהמת המדמה כ"ל שהמלך מזהר על זה ביותר, כי המדמה בשרשו בקדשה הוא בחינת מדת מלכות אמנה שמשם כל התארים והשבחים לה' ותברך בחינת ה' מלך גאות לבש בחינת הוד והדר לבשת וכמוהו לעיל. ועל בן המלך מזהר שלא לפגם בחינת מלכות חס ושלום, על ידי בלבול המדמה שהוא בחינת האות המושגל, שהוא בחינת רבוי סוסים, שהוא זהמת מצרים וכ"ל:

כח ושלמה המלך שהיה חכם מאד מפל אדם ורעה לסמוך על חכמתו להרבות סוסים ונשים, התחרט אחר כך מאד והתודה על עצמו שטעה מאד בזה, כמו שכתוב (משלי א), "לאיתיאל ואכל". שטעה ואמר, אתי אל ואוכל לעמוד בזה, אבל באמת לא בן הוא. כי בער אנכי מאיש ולא בנית אדם לי - מי עלה שמים וירד כמשה וכו', הינו

שהודה על עצמו שטעה במה שרעה להתחכם פגור תורת משה ורעה לסמוך על חכמתו לעמוד פגור בלבול המדמה אף שירבה נשים וסוסים, ובאמת לא בן הוא, כי באמת אי אפשר בשום אופן לברר המדמה כי אם על פי תורת משה דיקא שהוא בחינת רוח נבואה רוח הקדש האמתי שמשם מקבלין כל הנביאים וכל הצדיקים בעלי רוח הקדש שבכל דור, כי משה רבנו הוא רבן של כל הנביאים ואפלו מי שזכה לרוח הקדש צריך לילך רק בדרך תורת משה ולבלי לסור מתורתו זמין ושמאל אפלו פחוט השערה ואו דיקא יכול לברר המדמה על ידי רוח קדשו ששואב מתורת משה דיקא, אבל שלמה פגם בזה ובקש להיות כמשה ולעבר על מצוותיו להרבות נשים וסוסים. ועל בן התחרט מאד על זה ואמר: אמרתי אחכמה והיא רחוקה ממני כי בער אנכי מאיש ולא בנית אדם לי, כי גם אותי רבב חכמתי מבבל המדמה הרבה עד שטעיתי כל כך, כי המדמה מטעה ומבלבל גם את החכמים הגדולים מאד וכ"ל, כי מי עלה שמים וירד כמשה שזכה לעלות לשמים ולקבל את כל התורה פלה וזכה לרוח נבואה כזו שאין פמארו, כמו שכתוב: "ולא קם עוד נביא בישראל כמשה וכו'". ועל בן אי אפשר לברר המדמה כי אם על ידי תורתו הקדושה לכלי לסור ממצוותיו אפלו פחוט השערה, ואו דיקא

לקוטי הלכות

הלכות שלוחין ה

חושן משפט תרצה

יכולין לזכות לברור המדמה על ידי רוח הקדש של הצדיקו אמת שבכל דור שמושיבין מתורת משה דיקא וכנ"ל:

ל ולעתיד יתנהג העולם על ידי השגחה לבד ותבטל המבחנות של שאו והכל עד שיתבטל עסק הסוחרים לגמרי וזהו (פרה ד): "ביום ההוא יהיה על מצלות הפוס קדש לה' וכו' ולא יהיה עוד פגעני וכו'". פי עקשו טעות המדמה שהוא בחינת זהמת הפוס מתגבר כל כך עד שמלבישין גם את הפוס בעשירות כזה כקספ וזהב וכו' ה"ש שטות מזה. אבל לעתיד יתברר ויתתקן הכל עד שיעלו גם מצלות הפוס תקף שטות זהמת המדמה, עלו ויבררו גם בן שיהיה קדש לה'. ואז באמת יתבטל עסק הסוחרים בחינת ולא יהיה עוד פגעני וכו', פי לא ירדפו ישראל עוד אחר טרדת המישא ומתן רק ישימו בטחונם בהשגחת ה' ותברך לבד עד שיתקום בהם ועמדו זרים ורעו צאנכם וכו'. וכמו שאמרו רבותינו ז"ל, בזמן שישיראל עושין רצונו של מקום מלאכתו געשיות על ידי אחרים וכו' וזהו שנסמך "יהיה הסירות ביום ההוא קדש לה' וכו'", פי מבאר שם בהתורה הנ"ל שעל ידי כל הנ"ל זוכין להכניע מזונא דגופא ולהגביר מזונא דנשמתא, וזה וזהו הסירות שמכשלים בהם שיהיה תחלה בבחינת מזונא דגופא עתה יהיה קדש לה', פי יתגבר מזונא דנשמתא על מזונא דגופא על ידי ברור

המדמה שהוא תקון האמונה שעל ידי זה זוכין לשיר של חסד הנ"ל שעל ידי זה מתגבר מזונא דנשמתא כנ"ל, עין שם היטב בהתורה הנ"ל ותבין:

לא וזה: "למסתי ברכבי פרעה דמיתיד רענתי", הינו כנ"ל שעקר המלחמה עם פרעה היה להכניע מרכבות הטמאות שלו שהם בחינת התגברות הפוס על הרכב, בחינת התגברות תקף וזהמת המדמה על השכל, שזה היה עקר תקף צרת גלותם של ישראל. וכן הוא בכל דור ודור. פי מצרים כולל כל הגזילות, כמו שאמרו רבותינו ז"ל. וה' ותברך בעצמו לוחם עמהם, פי הוא מלחמה גדולה וארפה שיש לכל אדם בימי תינו וצריך לצעק הרבה אל ה' ולהלות עינו למרום בכל פעם שה' ותברך ילחם בעדו ויעורו לכבש מלחמה זאת. ואז ה' ותברך ורחם עליו ויושיעו כמו שהיה ביציאת מצרים וקריעת ים סוף. וזהו 'למסתי ברכבי פרעה' ועין פרוש רש"י שם. הינו כשציאתי עם סוס שלי כנגד רכבי פרעה, פי זה כלל שאין הדין נמתק אלא בשרשו ועל בן צא ה' ותברך כנגד רכבי פרעה עם בחינת סוס שלו שהוא שרש העליון של הפוס כפי להכניע רכבי פרעה להפיל סוס ורכבו דסטרא אחרא הרוצים להגביר הפוס על הרכב וכנ"ל. ואז 'דמיתיד רענתי', ו'דמיתיד' בחינת המדמה שלד נתברר ונעשה בחינת 'רענתי' שהוא בחינת

אמונה השלמה, בחינת 'ורעה אמונה' שהיא נקראת "אחת היא רעתי ויגתי תמתי" וכו', שנאמר על ישראל שהם חזקים באמונה עם ה' ותברך ותורתו ביונה תמה עם בן זוגה וכמו שפרש רש"י שם. הינו פנ"ל 'שה' ותברך לזחס, כבכול, עם בחינת סוסו להפיל רכבי פרעה שהם בחינת מרפבות הממאות הרוצים להגביר הסוס על הרכב חס ושלום, ואז כשהפילים נתברר המדמה שעל די זה נשלם האמונה, שזהו בחינת דמיתוד רעתי וכו' וכפ"ל:

לב וזה שמוכא בפרוש רש"י והוא מהמרדש שהיו הסוסים מושכים את המצריים לתוך הים, וזה לשון המדרש: תני רבי ישמעאל, 'ויגער ה' את מצרים בתוך הים', מלמד, שהסוס היה זורק ורכבו למעלה והוא יורד למטה והסוס למעלה ממנו וכו', ענין שם, הינו שנענשו מדה כנגד מדה ממש, כי תחת שהם היו רוצים להגביר הסוס על הרכב פנ"ל כנגד זה נענשו ששלם לעושי הרעה פרעתם שהגביר הסוס על רוכביהם והפילים והענישם ועקרום מן העולם. וענין במרדש על פסוק זה, 'לססת' שמארוד שם בענין כבוד המלחמה שלחם ה' ותברך, כבכול, עם פרעה להגביר סוסו, כבכול, על פרעה ורכבו, ענין שם מה שאיתא שם, חזר ורכב פרעה על סוס אדם על סוס לכן ושחר, כבכול, נגלה הקדוש ברוך הוא

על סוס לכן, אדם, שחר, היא הוא דכתיב, "דרכת פים סוסך וכו'". וכל זה הוא בחינה הנ"ל, כי עקר המלחמה הוא בבחינה הנ"ל מה 'שה' ותברך צריך ללחם עם הסמרא אחרא שהוא בחינת פרעה ומצרים שהם ערות הארץ תקף והמת המדמה שרוצים בכל פעם להגביר חס ושלום, והמת המדמה שהוא בחינת והמת הסוס פנ"ל על השכל. ומעצם המלחמה צריך ה' ותברך, כבכול, בעצמו ללחם עמוקם וזה בחינת סוס אדם לכן שחר שיצא בהם פרעה וה' ותברך יצא פן כנגדו, כי יש בענין מלחמה זאת של והמת המדמה עם השכל כמה וכמה בחינות ולפעמים מתגבר על האדם במחשבות ורעיונים והרהורים אלו שהם בחינת סוס אדם ולפעמים בבחינת סוס לכן ושחר. וזהו בחינת גלות ארבע מלכיות שראה זכריה (כמו שכתוב בנפישל ו'), ואראה והנה ארבע מרפבות יצאות מבין שני ההרים וההרים הרי נחשת, במרפבה הראשונה סוסים אדמים, ובמרפבה השנית סוסים שחורים. ובמרפבה השלישית סוסים לבנים, ובמרפבה הרביעית סוסים גרדים אמצים, שהם בחינת ארבע גליות כמו שמפרש שם אחר כך. וזה ידוע שעקר הגלות הוא גלות הנפש מה שבגלות המד מתגבר מאד הסמרא אחרא על הקדשה. ועקר המלחמה הוא במחשבה מה שהחיות ממאות, שהם בחינת מרפבות ממאות,

לקוטי הלכות

הלכות שלוחין ה

חושן משפט תרצו

שָׁהֵם מִחֻשְׁבוֹת רְעוּת וְהַרְהוּרִים רְעִים וְרַעֲיוֹנִים מְבַלְבְּלִים מִתְגַּבְּרִים עַל הַשֶּׁכֶל שְׁמוֹשֵׁם כָּל הַתְּלַקּוּלִים, רַחֲמָנָא לְצַלּוּ, כַּאֲשֶׁר יוֹדַע כָּל אֶחָד בְּנַפְשׁוֹ (וְכִמוּ שֶׁכֶּתַב אֲרִינּוּ מוֹרְנוּ וְרַבְנֵי ז"ל בְּקִמּוֹם אַחַר (סִימָן רַלג) שֶׁמִּחֻשְׁבוֹת קְרוֹשׁוֹת הֵם בְּחִינַת חַיִּית פְּרוּרוֹת וְכֵן לְהַפֵּךְ עֵין שָׁם) וְעַל כֵּן רָאָה הַמְּרַקְבּוֹת מִמְאֹת בְּחִינַת סוּסִים בְּכַמְהָ גִּנְיָן אֲדָמִים לְבָנִים שְׁחָרִים, כִּי יֵשׁ בְּעֵינַי הַרְעִיּוֹנִים רְעִים כְּמִה וְכַמִּה מִינֵי גִּנְיָן וְכֵן הָיָה בְּגִלּוֹת מִצָּרִים כַּג'ל. וְצָרִיכִין לְצַעֵק הַרְבֵּה לַה' עַד שֶׁה' יִתְפָּרֵךְ וְעִזְרוּ שְׁלֵא יַפְלֵ בְיָדָם רַק יַגְדִּיל הַרוּכָב עַל הַסּוּס, כִּי בְּאֵמַת הַמַּחֲשָׁבָה בְּיַד הָאָדָם לְהַטּוֹתָהּ כְּרַצּוֹנָהּ וְאִפְלוּ אִם לְפַעְמִים הַמַּחֲשָׁבָה יוֹצֵאת מִדְרַךְ הַיָּשָׁר לַחוּץ חֵם וְשִׁלוֹם, הוּא יָכוֹל לְתַפְסָה כְּמוֹ הַסּוּס שֶׁתּוֹפְסִין אוֹתוֹ בְּמַתָּן וְרָסָן לְהַטּוֹתוֹ לְדָרֶךְ הַיָּשָׁר כְּמוֹ שֶׁכֶּתַב כָּל זֶה אֲדוֹנָנוּ מוֹרְנוּ וְרַבְנֵי ז"ל בְּסִימָן מ"ו בְּלִקּוּטֵי תַנְיָנָא וּבְמִקּוֹם אַחֵר. וְהָבֵן הַיֵּטֵב לְעִבְרָא וּלְעִצָּה וּלְהַצִּיל נַפְשׁוֹ עַל יְדֵי כָּל הַנ"ל:

לג על פי כל הנ"ל יתפרש היטב מאמר רבותינו ז"ל בקדושים פרק א וזה לשונו: 'אמר רבי יהושע בן לוי כל המלמד בן בנו תורה מעלה עליו הכתוב כאלו קבלה מהר סיני, שנאמר, 'והודעתם לבניך ולבני בניך'. וסמך לה, 'יום אשר עמדת לפני ה' אלקיך בחורב'. רבי חיאי בר אבא אשכחא לרבי יהושע בן לוי דשדי ריסנא ארישה וקא ממוטי לה לינוקא לבי בנישתא אמר לו, מאי פולי

האי? אמר לו, מי זומרא, מאי דכתיב, 'והודעתם לבניך'. וסמך לה, 'יום אשר עמדת לפני ה' אלקיך בחורב' מפאן ואילך רבה בר הונא לא מעים אומצא עד דמייתי לה לינוקא לבי מדרשא. רבי חיאי בר אבא לא מעים אומצא עד דמקרי לינוקא ומוספיה'. כי צריכין לחבר סוף התורה הנ"ל בתחלתה, הינו מה שמבאר שם בסוף שברור המדמה הוא על ידי רוח הקדש שהוא בחינת מתן תורה שכל העולם היה תלוי בו וכו' וזה הרוח הקדש זוכין על ידי כל התקונים המבארים שם מתחלה ועין שם היטב מבאר שם מענין תקון השלשה מחין שהם שלש מחצות פרוכות בפני זאת התאווה והם בחינת שלשה מיני רחמנות, בחינת אם תשקר לי ולניני ולבני עד פאן רחמי האב על הבן שהם בחינת שלש תפלות ביום וכו'. וכל זה נתתקן על ידי הצדיק הפעל פח שמתפלל תפלה בבחינת דין שעל ידי זה זוכה לכל התקונים הנאמרים שם עד שזוכה לרוח הקדש, בחינת רוח נבואה שהוא בחינת מתן תורה, שאז וכו' כל ישראל לרוח נבואה, שעל ידי זה מתברר המדמה, שזה עקר תקון האמונה ועל ידי זה זוכין להודש העולם של לעתיד שהוא בבחינת ארץ ישראל השגחה שעל ידי זה זוכין להשיר של נפלאות שיר של חסד שיתער לעתיד, שעל ידי קול השיר הזה דיקא יכולין להוביח את ישראל בתוכחה של משה וכו' שעל ידי זה נכנע מזונא

והבלבולים שגדבקו בו שפלים הם בחינת בלבול האמונה עד שיתקן את מחו שיהיו המחין שלו בבחינת שלש מחצות פרוסות הנ"ל שהם בחינת שלשה מיני רחמנות מאב לבן ולבן הבן. ועל פן מאחר שזכה ללמוד תורה ולהמשיך קדשת המוח של התורה עד בן הבן, על פן בודאי זכה לבחינת התקונים הנ"ל, על פן נחשב כאלו קבלה מהר סיני וכו' וכנ"ל. והוה רבי תיא בר אבא אשכחיה לרבי יהושע בן לוי דשרי ריבנא ארשייה וממטי לה לניקא לבי בנישתא וכו'. ופרש רש"י: שהיה מלבוש פחות שקטפו במקום הסודר וכו', אכל דברי רבותינו ו'ל עמקים מאד ויש בהם ריון עלאין:

ועתה על פי הנ"ל תבין נפלאות ה' שרמזו בדבריו הקדושים עצות עמוקות אמתיות המכרחים לכל אדם החם על נפשו להוציאה מגלות התאוות, ובפרט מרעיונים והרהורים רעים השוטפים על מחו ורוצים לבלע אותו חם ושלום, שהעקר לכלי להתפחד מהם כלל, רק לעשות את שלו בפה שהוא עוסק ואפלו בשמחשבתו מודדת ויוצאת לחוץ צריך לתפסה כמו סוס ברסן להתוודה לדרך הישר, כמבאר שיהות קדושות אלו הרבה בספריו הקדושים וכמוכא לעיל מזה, ועל זה נאמר, "אל תהי כסוס פפרד אין הבין". שנאמר לענין קדשת הברית כמו שאיתא בזהר הקדוש. והוה: "במתג ורסן עדיו לבלום", שצריכין

דינופא ומתנבר מזונא דגשמתא שהוא בחינת ריח, בחינת יראה וכו', עין שם כל זה היטב היטב:

ועתה מבאר היטב מאמר רבי יהושע בן לוי הנ"ל, כל המלמד בן בנו תורה, שזהו בחינת שזכה לשלש בחינות רחמנות הנ"ל שעקר הרחמנות הוא הדעת האמתי של התורה ללמדה ולהמשיכה מאב לבן ולבן הבן, כי עד כאן רחמי האב על הבן כנ"ל. נמצא שזכה לבחינת תקון המחין שנמשך על ידי הבעל פה הנ"ל על פן בודאי נחשב כאלו קבלה מהר סיני ששם זכו כל ישראל לבחינת רוח הקדש, כי גם הוא בודאי זכה לבחינת ריח הקדש מאחר שזכה להמשיך שלשה מיני מחין הנ"ל שהם שלשה מיני רחמנות הנ"ל, שהם המחין האמתיים של התורה, שהם בחינת אב וכן וכן הבן, שזה נמשך מהתקונים הנ"ל של הבעל פה הנ"ל, שעל ידי זה זוכין לרוח הקדש שהוא בחינת קבלת התורה כנ"ל ועל פן בודאי נחשב כאלו קבל את התורה מהר סיני כמו שנאמר, "והודעתם לגניד ולבני כניד". וסמך לה, "יום וכו'", כי בשביל זה נסמכו זה לזה. להודיע, שעקר קבלת התורה הוא לברר המדמה על ידי הרוח הקדש שמקבל כל אחד מישראל בכל דור על ידי התורה שמקבל מרבו האמתי כנ"ל. ועקר ברור המדמה הוא לתקן המדמה ולבררו בכל פעם מפל השטותים

לקוטי הלכות

הלכות שלחין ה

חושן משפט תרצט

לתפס המחשבה כמו הסוס במוטג ורסן וכנ"ל. והיה עקר תקון המחין פשוטמרין את המחין מפגם הרהורים הנ"ל, שזה העקר. ואז זוכה לברור המדמה שהוא בחינת תקון הלבושין כנ"ל, שזהו בחינת קבלת התורה, בחינת רוח הקדש וכנ"ל. והיה בחינת דשדרי ריסנא ארישיה, בחינת תקון המחין שבראש, שהוא בחינת ריסנא שתופסין המחין ברסן שלא יצאו לחוץ וזה היה במקום הסודר שהוא מלבוש חשוב, הינו כי עקר מלבוש חשוב הוא רק בשהמח קשור אצלו בבחינת רסן שלא יצא לחוץ להרהר חס ושלום שזה עקר תקון הלבושין, שהוא בחינת תקון המדמה כנ"ל, והיה דשדרי ריסנא ארישיה וקא ממטי לינוקא וכו'. כי הכל אחד, כי הלמוד עם הבנים, שהוא עקר תקון המחין כנ"ל, כל זה זוכין רק על ידי בחינת ריסנא הנ"ל על ידי ששומרין את המח מפגם הרהורים כנ"ל. והיה שאמר לו: מי זוקרא מאי דכתיב "והודעתם לבגדך וכו'". וסמך לה "יום וכו'". כי כל זה בחינת קבלת התורה, בחינת רוח הקדש כנ"ל. ועתה מה טוב ומה נעים סמיכות וקשר דברי רבותינו ו'ל שסמך לזה מפאן ואילך רבה בר הונא לא טעים אומצא עד דמיקרי לינוקא וכו'. כי על ידי כל הנ"ל זוכין לקול השיר הנ"ל שעל ידי זה נכנע מוונא דגופא וכו' ועל פן בודאי טוב ונפה עשה שלא רצה לאכל ולטעם דבר עד שלמד עם בנו, שעל ידי זה זכה

ת"ת

להכניע מוונא דגופא וזכה שתהיה אכילתו בבחינת מוונא דנשמתא, כי זה עקר קדשת איש הישראלי שצריך להשתדל כל ימיו שתהיה אכילתו רק בבחינת מוונא דנשמתא, ואפלו פשאוכל לא תהיה אכילתו בבחינת מוונא דגופא שיכון חס ושלום, בשביל הנאת גופו רק כל אכילתו תהיה בבחינת מוונא דנשמתא (ובמקום מנה במקום אחר) וזה זוכין על ידי התקונים הנ"ל. ועל פן לא טעים דבר עד דמיקרי לינוקא, שזהו בחינת התקונים הנ"ל שעל ידם זוכין שתהיה אכילתו בבחינת מוונא דנשמתא כנ"ל. וזה רבי תיא בר אבא לא טעים מידי עד דמיקרי לינוקא ומוספיה. ופרש רש"י: מהדר לה מה שקרא אתמול ומלמדו עוד פסוק יותר, הינו שרבי תיא בר אבא הוסיף לתקן ביותר שלא רצה לטעם עד שקרא עם התינוק' מה שלמד כבר ועוד הוסיף ללמדו יותר, כי זה עקר שלמות התקון הנ"ל להיות מוסיף והולך בכל פעם ולא יסתפק במה שלמד כבר עם בנו או תלמידו שנחשב גם בן כבנו רק בכל פעם יוסיף והולך, כי עקר התקון להמשיך בחינת אמונת חדוש העולם שעל ידי זה זוכין לבחינת חדוש העולם של לעתיד בבחינת חדשים לבקרים וכו' שבשביל זה צריך האדם להתחדש בכל יום ולהתחיל בכל יום מחדש. ועל פן צריך הרב פשלומד עם בנו ותלמידו לחזר עמם מה שלמד כבר ולהוסיף לחדש להם

עצות ותחבולות אמתיות להנצל משטף מים רבים של זה העולם. שזה עקר הלמוד העולה על הכל, כי לא המדרש הוא העקר וכו'. ועל ידי זה דיקא זוכין לבחינת הדין העולם של לעתיד על ידי שמתדש בתורה בכל פעם ומתדש ללמוד תוספות עצות והתחזקות בתורה ועבודה עם תלמידיו וכו'. בכל פעם שעל ידי זה זוכין לקול השיר הנ"ל, שעל ידי זה מכניעין מזונא דגופא כנ"ל. ועל כן לא טעים מידי עד דמקרי ליגוקא ומוספיה, בחינת תוספות הדין דאורייתא אמתיים המביאין לידי מעשים טובים שעל ידי זה עקר התקון הנ"ל לזכות למזונא דגשמתא וכו' ל:

בדברי תורה והנה רכב אש וסוסי אש דיקא ויפרדו וכו'. כי ההסתלקות ממנו היה דיקא על ידי רכב אש וסוסי אש, להורות שהוא רבי אמת שמוסר תורתו לאלישע תלמידו שעל ידי זה ירדו מלמעלה רכב אש וסוסי אש הפך סוס פרה ורכבו שהוא פגם המדמה, כי הוא זכה לבחינת רכב אש - וסוסי אש שהקדים הרקב להפוס, כי הפוס טפל לרכב. והיו פלם של אש להכניע הרע של המדמה שמשם עקר המיתה שנגזר על אדם הראשון, אבל אליהו לא מת, כי זכה לרכב אש וסוסי אש להכניע הרע שלהם, כי מהאש יצאו והאש תאכלם ועל ידי זה דיקא נסתלק ממנו לחיי עולם, כי הצדיק האמת הזוכה לכל הנ"ל אינו מת. וזה רואין ביותר על ידי אליהו שלא מת כלל והוא חי וקיים לעולם, וממנו נלמד לכל הצדיקים אמתיים שאף על פי שמתו ונקברו, הם חיים וקיימים לעולם. וכמו שכתב אדונינו מורנו ורבנו ז"ל על מאמר רבותינו ז"ל, אין אדם מת וחצי תאוותו בידו וכו', ענין שם (סוף סנהדרין, הינו מאחר שברר המדמה ששם כל התאוות הבהמיות עד שהיה גם חצי תאוותו בידו, בודאי אינו מת וכו' ל. ועל כן למדו רבותינו ז"ל מזה ששני תלמידי חכמים ההולכים בדרך ואין ביניהם דברי תורה בחינת רוח הקדש, בחינת ברור המדמה, שצריכין ביותר בדרך שהוא בחינת צאתך ששם התגברות המחשבות

לד וזהו (מלכים א): "ויהי המה הלכים הלוך ודבר והנה רכב אש וסוסי אש ויפרדו בין שניהם". ודרשו רבותינו ז"ל, טעמא שהיה ביניהם דברי תורה. ואם לאו, היו ראויים לשרף, כי שני תלמידי חכמים המהלכים בדרך ואין ביניהם דברי תורה ראויין לשרף (סוף דף טו), כי כבר מבאר ענין הנסיעות שהוא להגביר הרכב על הפוס, הראש על הרגל ועל כן שני תלמידי חכמים ההולכין בדרך צריכין לזהר ביותר שיהיה ביניהם דברי תורה, שהוא בחינת קבלת התורה, שהוא ברור המדמה, שהוא בחינת התגברות הרכב על הפוס וכו' כנ"ל, שהוא עקר תקון הליכת הדרך כנ"ל. וזהו "ויהי המה הלכים הלוך ודבר

לקוטי הלכות

הלכות שלוחין ה

חושן משפט תשא

המבולבלות של המדמה ביותר, שעקר התקון על ידי דברי תורה כנ"ל, על פן כשאין ביניהם דברי תורה ראויין לשרף על ידי הרע שבמדמה שהוא בחינת אש, אבל על ידי דברי תורה, שהוא בחינת הלא פה דברי פאש, שהוא בחינת קבלת התורה שנתנה באש, בחינת המשכת רוח הקדש הנ"ל, על ידי זה מבררין המדמה וכו' ונתמקן הכל וכו"ל. ועל פן צעק אלישע, "אבי אבי רכב ישראל ופרשיו", רכב ישראל דיקא, כי צעקתו היה על שנסתלק ממנו רבו שהשפיע עליו רוח הקדש שנמשך ממדמה מברכה העליונה על ידי שהתגבר במחשבתו להכניע מרכבות הממאות וזכה להגביר הרוכב על הסוס וכו"ל, על פן יפה צעק 'אבי אבי רכב ישראל', כי משם כל קדשת הרוח הקדש שקבל ממנו וכו"ל. וזה שתרגם יונתן, רבי רבי דמב להון לישראל מרתוכי וכו', כי בודאי הצדיק האמת, כמו אליהו, הוא מנצח כל המלחמות על ידי בחינת הנ"ל על ידי שמגביר המחשבות קדושות על ההפך שעל ידי זה מכניע כל המרכבות דסמרא אחרא בחינת סוס ורכבו וכו', שעל ידי זה נופלים ממילא כל השונאים והחולקים דסמרא אחרא. ועל פן הוא בודאי טוב לישראל מפל מרכבות ופרשים שמכינים למלחמה, כי עקר נצחון המלחמה הוא רק על ידי בחינת הנ"ל על ידי שהצדיק מגביר הרוכב על

הסוס, השכל על המדמה וכו', וכו"ל, שזהו בחינת לא כגבורת הסוס והפך וכו', שער הסוס לתשועה וכו', הנה עין ה' אל יראוי וכו' שעל ידי זה עקר התשועה וכו"ל על ידי שהם מגבירים המרכבה דקדשה וכו' וכו"ל:

לה וכן מבאר במדרש על פסוק "לפסתי ברכבי פרעה" הנ"ל שעקר מלחמת ה' ותברך נגד פרעה ומצרים היה על ידי בחינת המרכבה הקדושה כמו שמאררד שם בענין מלחמת ה' ותברך עם פרעה שבכל מה שהתגבר פרעה פן יצא ה' ותברך נגדו, כמו שפיתוב שם חזר ורכב פרעה על סוס אדם וכו' אף הקדוש ברוך הוא פן וכמוכא לעיל באות ל"ב יצא פרעה הרשע בשריון וכובע, כביכול, הקדוש ברוך הוא פן וכו' הביא נפט, כביכול, הקדוש ברוך הוא פן וכו' וכו' לבלב בקולו, כביכול, ועליון יתן קולו וכו', עין שם שמאררד בזה, ואם פי מן הנמנע לעניי הדעת כמנונו להשיג פגנת המדרש הזה, כי הדברים תמוהים מאד מהו ענין כל הדברים האלה שעשה פרעה וה' ותברך עשה פן כנגדו, וגם הלא הרבה רוח והצלה לפניו ומה זה קול הרעש הזה שפרעה התגבר נגד ה' ותברך וישראל בכמה מיני התגברות הנ"ל סוס אדם ושחר ולכן וכו' ויצא בשריון וכובע והביא נפט ואבני בליסטות ותברות

ה', כמו כן הוא מתגבר ביותר בכל פעם בשנויים אחרים:

ולולא עזרת ה' ונפלאות הסדיו העצומים היה נופל בידו, כמו שאמרו רבותינו ו"ל: אלמלא הקדוש ברוך הוא עזרו ה'ה וכו', ועל פן מכרח, כביכול, ה' יתברך להלחם כנגדו בכל מה שהוא לוחם כנגד קדשת ישראל, פי, כביכול, ה' יתברך בעצמו אינו יכול להכניעו ולבטלו בפעם אחד שלא להחריב את העולם שבברא רק בשביל שיהיה בחירה שעל פן ההכרח שיהיה כח להרעה סערה וכו' שהוא בלבול המדומה להתגבר בכל פעם וכמו שמוכר בסימן ל"ח על מאמר רבותינו ו"ל וסערה ברוע של הקדוש ברוך הוא וכו', ענין שם, על פן מכרח ה' יתברך כביכול, ללחם בעצמו בתחבולות גדולות ונפלאות, להכניע בכל פעם הרע שבמדומה, שהוא בחינת פרעה. ובכל מה שפרעה הרשע, שהוא בחינת הרע שבמדומה, מתעורר להתגבר מחדש בדמיונות רעים וכוכים, שהם רעיונים רעים, בכמה וכמה מינים שונים, כמו כן, כביכול, ה' יתברך לוחם כנגדו בבחינות אלו ממש פי ה' עזרו ונבור ה' גבור מלחמה. וכמו שכתוב ב'שירת הים, ה' איש מלחמה". ועקר גבורת מלחמתו יתברך הוא כנגד הסמרא אחרא, שהוא בחינת הרע שבמדומה שיש לו כח גדול ועצום מחמת כח הבחירה וכנ"ל, אבל ה'

ורמחים וחצים וכו' והרעים בקולו ולבלב בקולו וכו' וכו' וה' יתברך כביכול, הכרח לצאת כנגדו בכל פעם בכל אלו הדברים, הלא ה' יתברך יכול להפילו כרגע בפעם אחת? אך אם אי אפשר להבין בפרטיות דברי המדרש לאשורו, על כל פנים אנו מוכיחים להוציא ממנו רמזים אמתיים לעבודת ה' יתברך, פי כל דברי המדרש הנ"ל כרמזים על מלחמת היצר שעקר המלחמה הוא על ידי מחשבות רעות ובלבולים רבים ועצומים של המדומה כנ"ל, שהיא בחינת פרעה כנ"ל. ועל פי דרך זה יכול כל אחד להבין קצת דברי המדרש הנ"ל למי שישים אל לבו להסתמל על עצם תקף רבוי המלחמה שלוחם המדומה עם השכל. ומי שחם על נפשו ועוסק במלחמת ה', שזהו עקר המלחמה כמובא בכל ספרי מוסר שכל המלחמות הנשמיות נקראים מלחמה קטנה, נגד מלחמה זאת, שהיא מלחמה ארבה מאד, הוא יכול להבין מעט כל דברי המדרש הנ"ל, פי פרעה, שהוא בחינת בלבול המדומה, מתגבר על האדם בכל פעם בשנויים עצומים ובלבולים רבים ושונים, שהם בחינת סוס אדם ולבן וישר וכו' וממש נלחם נגד הקדשה כמו היצא בשריון וכו' ונפץ וכו' ומרעים ומלבלב בקולו, פי רבו מספר בכמה וכמה מיני בלבולים והתגברות שמתעורר ומתגבר נגד האדם הרוצה להתגבר עליו, שכל מה שהאדם מתגבר כנגדו בישועת

לקוטי הלכות

הלכות שלוחין ה

חושן משפט תשנ

יתברך בעצמו בודאי חזק ממנו, "כי אתה מרום לעולם ה'" פתיב, ונאמר, "מקולות מים רבים אדירים משברי ים אדיר במרום ה'". ועל כן ה' יתברך יוצא לעזרת האדם הנכנס לגשת אל הקדש להתקרב אליו יתברך באמת והסמך אחרא, שהוא המדמה, מתגבר כנגדו בכל פעם בשנויים עצומים הנ"ל וה' יתברך יוצא כנגדו בכחיותו אלו ממש, שכל זה מרמז בהמדרש הנ"ל במלחמת ה' יתברך עם פרעה, שהוא בחינת המדמה הפגום וכנ"ל:

והמשביל באמת יכול להכין בנפשו דברים רבים מתוך דבריו אלה, כי אי אפשר לבאר מה שעובר על כל אחד בכל יום ובכל עת וה' יתברך מציל מנפלאותיו כל הכא למטה וכנ"ל. והוא שפנים שם במדרש הנ"ל, כיון שכלה פרעה כל זה התחיל הקדוש ברוך הוא מתנאה עליו אמר לו רשע יש לך רוח יש לך כרוב יש לך כנפים מהיכן הטיסן הקדוש ברוך הוא? אמר רבי יודן, מפיו גלגלי המרכבה שממן הקדוש ברוך הוא והטיסן עליהם וכו'. הינו כנ"ל שעקר בחינת מלחמה זאת הוא להגביר בחינת מרכבה דקדשה על מרכבה דסמך אחרא וכנ"ל והוא שכתוב שם אחר כך אמר ר' חנינא בר פפא בשר ודם שהוא רוכב על טעונו על דבר שיש בו ממש, אבל הקדוש ברוך הוא אינו כן מוען את רכובו ורוכב על דבר שאינו בו ממש, הדי

הוא דכתיב: "ורכב על כרוב ויעף וכו'". הינו כנ"ל שעקר המלחמה הוא על ידי תקון המרכבה דקדשה, שכל עקר התקון הוא בחינת ארון נשא את נושאו, שזה כל ענין המרכבה דקדשה שהאופנים נושאים את החיות והחיות את הפסא וכו' ובאמת הוא להפך, כי רוח החיה באופנים ועל כן החיות נושאים את האופנים וכן הפסא נושא את החיות וכן למעלה מעלה, כי כל החיות ממנו יתברך לבד, כי הוא, ככובל, נשא ונושא, כמבאר בזהר הקדוש ומבאר בדבריו ז"ל בסימן ס"ט על ענין ברכה שנותניו וכו', עין שם בלקוטי תנינא. וכל זה הוא הפך הסמך אחרא שרצים להגביר הפסו על הרכב כנ"ל, כי צריכים להאמין שכל פח הפסו שהוא בחינת תקף המדמה הכל ממנו יתברך, כי הוא מתיי את כלם ויכול להנהיג הכל כרצונו, רק בשביל פח הבחירה נתן פח להמדמה, שהוא בחינת מרכבה דסמך אחרא, להטעות את האדם כאלו יש לו פח חס ושלום, אבל באמת מי שרצה להתגבר עליו יכול להתגבר עליו להכניעו ולהנהיגו כרצונו, כי באמת הפסו טפל לרוכב וכו' וכו' עד המרכבה העליונה שנאמר שם: "ורכב על כרוב ויעף", שהוא מוען את רכובו, כי הוא נושא את נושאו וכנ"ל. ואם חזוק דו בה' ויצעק אליו ויביט אליו ויתלה עיניו אליו בכל פעם בודאי יעזרו ה' ויחלם בעדו, בכל מיני מלחמות

ומבקשים אותו באמת עד שמוצאים אותו בכל פעם ומגשפרים מניעות ובאים ביגיעות אליו בכל פעם כדי לקבל ממונו תורת אמת שהוא בחינת רוח הקדוש שעל ידי זה בעצמו הצדיק ממשוך תורה, כי מקבץ גפשותם בחינת ולקח גפשות חכם וגורם על ידי זה יחוד הנ"ל, כי מעלה הגפשות בבחינת מ"ג ועל ידי זה ממשוך תורה וכו' וכנ"ל (כמו שכתבנו בהתורה אשר השגחה בסיון י"ג ע"ג שם). אבל בשאין הגפשות משתדלים לבקשו ולילך אחריו אזי אינו יכול לעשות היחוד להמתק הדינים, ואזי מתגברים חס ושלום, הדינים הקשים עד שמכרחין למות ולהרג על קדוש השם כמה וכמה גפשות ואזי על ידי מיתתם והריגתם נעשה היחוד הנ"ל, כמבאר (בסיון ד) בענין גפוש תיה הוא שמו וכו', ע"ג שם. ומזה הנה כל רבוי ההריגות ואשפכות דמים הרבה של ישראל. ובשביל זה מתענין בכ' סיון, כי התענית הוא תשובה ועקר תקון התשובה אי אפשר כי אם על ידי הצדיק האמת, כמבאר בדברי רבינו ז"ל כמה פעמים. וזה עקר הגעקות שאצחקן ומתפללין ומרביין בסליחות ביום התענית, כמו שאמרים, "אנשי אמונה אבדו וכו'". "אבד חסיד מן הארץ וכו'" וכן הרבה. ועל פן מרביין להזכיר זכות שוכני עפר, כמו שכתוב: "זכר לנו ברית אבות, ברית ראשונים וכו' וכו' עשה למען אלהיך שוכני עפר", כדי להמשוך עלינו כח

ותחבולות רעות שמתגבר המדמה שהוא בחינת פרעה כנגדו, כי בכל מה שמתגבר בחינת פרעה כנגדו, שהוא בחינת סוס אדם ולכן ושחר וכו' ומלבלב ומרעים בקולו וכו' וכו' בכל אלו הבחינות יוצא ה' ותקדש כנגדו, כי גם כל חייתם ממונו וכו' וכתוב: "ואתה מתיזה את כלם וכו' וכו' וזה שפס"ם שם במדרש הנ"ל, "הפיותיד רעיתי", דעולמי שקבלו תורתו, שאלו לא קבלוה הייתי מחזיר עולמי לתוהו ובהו וכו'. הינו כנ"ל שעקר התקון הנ"ל הוא בחינת קבלת התורה שעל ידי זה עקר ברור המדמה שבוה תלוי כל העולם, שהוא בחינת ה' דהששי שכל העולם היה תלוי עד ששי בסיון שבו קבלו את התורה שהוא בחינת רוח נבואה, שעל ידי זה עקר ברור המדמה, שעל ידי זה עקר האמונה וכו' וכנ"ל:

לו וזה בחינת כ' סיון שמתענין בו על הריגת הקדושים, כי עקר ההריגה היה על המא הנ"ל על שהתרשלו לבקש ולחפש את הצדיק האמת שהוא בחינת משה שהיה בימיהם, שהם בחינת נביאי אמת, כי הצדיק האמת ממשוך תורה בכל דור, שהוא בחינת רוח הקדוש, בחינת ברור המדמה, שעל ידי זה עקר שלמות האמונה שהוא קיים העולם כנ"ל. והמשכת התורה הוא על ידי יחודא דקדושא בריך הוא ושכינתה ועקר היחוד על ידי גפשות ישראל המכפשים

לקוטי הלכות

הלכות שלוחין ה

חושן משפט תשה

הרוח הקדש של הצדיקו אמת וזכותם הרבים עד שגופה למצא המנהיג האמתי וכו' שעל ידי זה עקר התקון כנ"ל, כי על ידי התענית ממשיכין שלום, כמו שמבאר בסיומן קע"ט על מאמר רבותינו ו"ל, מרבה צדקה מרבה שלום. ועל ידי השלום נזכה למצא המנהיג האמתי. כי עקר העלמת הצדיק האמת הוא מרבוי המחלקת כדודע, גם על ידי התענית מכניעין מזונא דגופא נגד מזונא דנשמתא, כי בשזוכין למצא את הצדיק האמת אזי זוכין על ידו לאמונה שלמה וכו', עד שזוכין לשיר של חסד הנ"ל שעל ידי זה נכנע מזונא דגופא וכו', אבל כשאין זוכין למצא הצדיק האמת אזי צריכין להתענות הרבה. ועל ידי התענית שמשברין תאות אכילה, על ידי זה נכנע מזונא דגופא וממשיכין קדשת הצדיק, שהוא בחינת מזונא דנשמתא, ועל ידי זה זכה למצוא על ידי שהמשיך עליו קדשותו על ידי התענית שהוא בחינת מזונא דנשמתא, כי אז ביום התענית, המת, שהוא הנשמה, גזון תחלה (כמו שכתוב במקום אחר), ועל פן תקנו זה התענית על הריגת ישראל בסיון שאז קבלו ישראל את התורה ואחר כך קלקלו מיד בחטא העגל שקבא על ידי שלא השתדלו לחפש היטב פראוי את קדשת משה כנ"ל ועל ידי זה באו כל התרנגות וכל הריגת ישראל, רחמנא לצלן, ועל פן מתענין אז בסיון שהוא קבלת התורה לתמן זאת:

ת"ת

וזה בחינת פרשת ויחל שקורין בכל יום שמתענין, כי כל התעניות עקרם בשביל זה, כי כל הצרות נמשכין מתרפן בית המקדש שנהיה על ידי שפגמו בכבוד הצדיקו אמת, שהם בחינת נביאי אמת, כמו שכתוב: "ויהיו מלעבים במלאכי אלהים וכו'". ועל פן קורין "ויחל", שמדבר מרבוי תפלות משה על חטא העגל שהוא בחינת פגם הנ"ל כנ"ל עד שפעל לעורר רחמיו ותברך לקבל לוחות שניות, שהם עקר התקון, כי זכה להמשיך תקון לדורות שבכל דור יוכל כל אחד לעורר רחמיו ותברך על ידי שלש עשרה מדות שהמשיך על ידי שמוכרין ומעוררין עצם רחמנותו ותברך שמו שהוא עד אין סוף ואין תכלית, כי רחמיו לא פלים, כמו שאמרו רבותינו ו"ל. שעל ידי זה זוכין במה פשרים ויחידי סגולה לחפש ולבקש ולמצא את הצדיקו האמת שבכל דור שעל ידי זה יתפנן הכל, כמו שכתוב: "ויבא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב וכו'". שהם השבים באמת לה' ותברך שממשיכין הרוח הקדש של הצדיקו אמת בכל דור כמו שנסמך לזה מיד, "ואני זאת בריתי אתם אמר ה' רוחי אשר עלך ודברתי אשר שמתי בפיך לא ימוש מפך וכו' עד עולם". הינו בחינת רוח הקדש הנ"ל, וזהו בחינת מה שפסים שם בפרשת ויחל: "הנה אנכי ברת ברית נגד כל עמך אעשה נפלאות אשר לא נבראו וכו' וראה כל העם אשר אתה

המסירת נפש הוא בחינה הנ"ל לכמ"ל כבודו, שהוא בחינת שם, בחינת נפש, ולסבל בזיונות שהוא בחינת שפיכות דמים ממש כמו שאמרו רבותינו ז"ל וכמו שכתוב: "יש בוטח במוקרות הרב וכו'". והכל צריכין לסבל בשביל פקשת האמת לאמתו. ואז דיקא יזכה לידע האמת למי להתקרב, כי בכרם מלאה, וירדיפת הכבוד והעשר, ולהרבות בכגדים ותכשיתין כל אחד יותר מיכלתו בכפלי כפלים וכו' פאשר מצוי עכשו בעוונותינו הרבים, על ידי כל זה אי אפשר למצא האמת. אדרבא, כל מה שינגלו לו דבורים אמתיים ונפלאים, יהפך הכל מהפך אל הפך. רק אם יפקיר כבודו באמת ולא יחוס על כבודו בשביל האמת או יזכה לידע האמת, וכו'":

הלכות אונאה

הלכה ה

לו זזה בחינת אסור אונאה, כמו שכתוב: "ולא תונו איש את עמיתו ויראת מאלהיך וכו'". כי כל האונאות וההטעות הם בבחינת המדמה ששם כל הפטעות, כי עצם השכל האמתי הוא רחוק מכל הפטעות והאונאות רק המדמה פשאינו מכיר משם כל הפטעות והאונאות, וכנראה בחוש שהמדמה עלול לפטות וכמוכא. ומשם נמשכין כל ההטעות הן מה שאחד מטעה ומאנה את חברו

בקרב את מעשה ה' כי נורא הוא אשר אני עשה עמך". כי סוף כל סוף יגמר ה' יתברך על ידי עצם הנפלאות והנוראות שהוא עושה בכל דור. וכן עתיד לעשות עמנו חסדים נפלאים ונוראים על ידי עצם פח קדשתו של משה רבנו שמתפשט בכל דור, כמו שאיתא בהר הקדוש, אתפשטותא דמשה בכל דרא. ועל ידי זה יגמר ה' בעדנו שזוכה למצא הצדיק אמת ולהתקרב אליהם באמת שעל ידי זה יתמקן הכל וכו'":

וענין בסימן ר"ם על פסוק "נפש חיה הוא שמו" הנ"ל מה שמבאר שם בענין הצדיק שהוא מפרסם ואינו מפרסם שמוסר שמו, שהוא בחינת נפשו על קדוש השם שעל ידי זה מציל רבבות נפשות מהריגה וכו', ענין שם בלקוטי א', כי סובל בזיונות ושפיכות דמים ממש וכו'. ומשם ילמד כל אחד הרוצה להתקרב לצדיקי אמת שצריך על כל פנים למסר שמו, שהוא נפשו, בשביל זה, הינו שיתרצה לסבל בזיונות ושפיכות דמים הרבה על ידי שנקרא על שם הצדיק האמת ויכבדו, שהוא בחינת שמו, בחינת נפשו, יכמל הכל בשביל כבוד ה' יתברך שיתגדל על ידי שיתקרב להצדיק האמת שיתקן נפשו ועל ידי זה יזכה למצוא ולהתקרב אליו עד שיזכה לחיי עולם, כי אי אפשר להתקרב לצדיקים וכשרים אמתיים הנלוים אליהם כי אם על ידי מסירת נפש. ועקר

לקוטי הלכות

הלכות אונאה ה

חושן משפט תשו

באיוה עסק או מִשָּׂא וּמְתָן, או בַּעֲצָה רָעָה שֶׁעַל זֶה נֶאֱמַר "וַיִּרְאֵת מֵאֲלֹהֵיךָ" כִּמוֹ שֶׁדָּרְשׁוּ רַבּוֹתֵינוּ ו"ל. או מִה שֶׁאֲחַד מִמֶּנּוּ אֵת עֲצָמוֹ שֶׁזֶּה הִנֵּג עֲשִׂיחַ בְּרַב בְּנֵי אָדָם בְּשֵׂאִין חוֹשְׁבִין עַל אַחֲרֵיהֶם וְאֵינֶם מוֹשְׁתַּדְלִים בְּתַקְנַת עֲצָמֵן וַיִּזְדָּעִים קִלְקִילָם וְעוֹנוֹתֵיהֶם לִנְגַד עֵינֵיהֶם וְאֵינֶם מוֹשְׁתַּדְלִים לַחֲפֹשׁ וּלְבַקֵּשׁ רֹפֵא נְפֹשׁוֹת הָאָמְתִי, שֶׁהוּא הַצְּדִיק הָאָמֵת, וְהֵם מִמֶּנּוּ אֵת עֲצָמֵן. וּבִאֲמַת גַּם בְּשֵׂאֲחָד מִנְּאֵה וּמִמֶּנּוּ אֵת הַכֹּרֵן בְּאוֹנְאָת מִמוֹן אוּ בְּאוֹנְאָת דְּבָרִים, הוּא מִמֶּנּוּ אֵת עֲצָמוֹ, כִּי 'וּלְלֹא אֶבֶן אֱלֹו תִּשׁוּב', כִּי ה' יִרְיֵב רִיב שֶׁל הַמִּתְנַאֵה בְּמִמוֹן אוּ בְּדָבָרִים שֶׁמִּבְּיָשׁוּ בְּחָנָם, וְכָל אֱלוֹ הָאוֹנְאוֹת וְהַמַּעֲשִׂוֹת הֵם פֶּלֶם עַל יְדֵי פֶחַ הַמְדָּמָה בְּשֵׂאִינוּ מְבָרֵךְ בְּרָאוּי, הֵינּוּ בְּשֵׂאִין מוֹשְׁתַּדְלִין לַחֲפֹשׁ וּלְבַקֵּשׁ אֵת הַצְּדִיק הָאָמֵת שֶׁיֵּשׁ לוֹ בְּחֵינַת רוּחַ הַקֹּדֶשׁ שֶׁעַל יְדֵו עֵקֶר בְּרוּר הַמְדָּמָה וְכַ"ל. וְזֶה בְּחֵינַת אִסּוּר אוֹנְאָה בְּמוֹשָׂא וּמְתָן, כִּי עֵקֶר קִיּוֹם הַקֶּנֶן שֶׁל מִקְח וּמִמְכָּר הַכֹּל עַל יְדֵי שִׁמּוּשִׁיכֵין הָאֶרֶת הַצְּדִיק יִסּוּד עוֹלָם, שֶׁזֶּהוּ בְּחֵינַת כָּל הַקֶּנֶנִּים שֶׁתִּקְנֵנוּ חֲכָמֵינוּ ו"ל. וְעַל כֵּן עֵקֶר הַקֶּנֶן עַל יְדֵי קֶנֶן סוּדָר שֶׁהוּא בְּלִבּוּשִׁים שֶׁעַל יְדֵי זֶה מְמַשִּׁיכֵין בְּרוּר הַמְדָּמָה, שֶׁהוּא בְּחֵינַת לְבוּשִׁים שֶׁנִּמְשָׁךְ מִהַצְּדִיק וּמְבַאֵר לְעִיל. וְעַל כֵּן עֵקֶר הַקֶּנֶן נִלְמַד מִפְּסוּק "וְאֵת לְפָנִים בְּיִשְׂרָאֵל שֶׁלֶף אִישׁ גַּעֲלוּ וְכוּ", שֶׁנֶּאֱמַר לְעֵנֶן בַּעֲזוֹ וְרוֹת בְּשִׁקְנָה בַּעֲזוֹ אֵת רוֹת עִם כָּל אִשֶּׁר נִשְׂאָר

לְמַחְלוֹן וּכְלִיּוֹן וְכוּ', שֶׁזֶּה הַקֶּנֶן הִיָּה בְּתַכְלִית הַשְּׁלֵמוֹת, כִּי עֵקֶר תַּכְלִית הַקֶּנֶן שֶׁל הַמוֹשָׂא וּמְתָן הוּא שִׁיְהִיָּה נַעֲשֶׂה מִזֶּה יַחֲדָי קִדְשָׁא בְּרִידָה הוּא וְשִׁכְיֻתָּהּ עַל יְדֵי נִיצוּצֵי הָאֱמוּנָה הַמְּתַפְרְרִים עַל יְדֵי הַמוֹשָׂא וּמְתָן וּבְמִוָּבָא מִזֶּה בְּמִקּוּם אַחֵר, וּבְפֶרֶט בְּהַתּוֹרָה 'וַיְהִי מִקֵּץ וַעֲרֹן' (סִפְרָא נִד אֹת ג'), וְזֶה בְּחֵינַת הַקֶּנֶן שֶׁל בַּעֲזוֹ וְרוֹת שֶׁעַל יְדֵם תִּיַּחַד בְּשְׁלֵמוֹת. כִּי בַּעֲזוֹ הוּא בְּחֵינַת צְדִיק יִסּוּד עוֹלָם וְכוּ', וְעַל כֵּן מוֹשֵׁם נִמְשָׁךְ תִּקְוֵן לְכָל הַקֶּנֶנִּים שֶׁבְּכָל הַמוֹשָׂא וּמְתָן שֶׁבְּעוֹלָם, כִּי עַל יְדֵי בְּחֵינַת בַּעֲזוֹ, בְּחֵינַת הַצְּדִיק הָאָמֵת, עַל יְדֵו כָּל בְּרוּר הַמְדָּמָה, שֶׁעַל יְדֵי זֶה עֵקֶר קִיּוֹם הַמוֹשָׂא וּמְתָן וְכַ"ל. וְעַל כֵּן הַזְּהִירָה הַתּוֹרָה מֵאֵד שְׁלֹא לְהוֹנוֹת אֵת הַכֹּרֵן, כִּי הָאוֹנְאָה הוּא מִבְּחֵינַת בְּלִבּוּל הַמְדָּמָה שֶׁמּוֹשֵׁם כָּל הָאוֹנְאוֹת וְהַמַּעֲשִׂוֹת שֶׁעַל יְדֵי זֶה עֵקֶר פָּגַם וּבִטּוּל הַמוֹשָׂא וּמְתָן וְכַ"ל:

לֹח וְעַל כֵּן שֶׁעוֹר הָאוֹנְאָה שְׁתוּתָה, לְהוֹרוֹת שְׁפָגַם הָאוֹנְאָה, שֶׁהוּא בְּלִבּוּל הַמְדָּמָה, כָּל זֶה הַפָּגַם נִמְשָׁךְ מִחֲמַת שְׁפָגַמוּ בְּכַבּוּד הַצְּדִיק הָאָמֵת שֶׁעַל יְדֵו כָּל בְּרוּר הַמְדָּמָה עַל יְדֵי בְּחֵינַת הָרוּחַ הַקֹּדֶשׁ שֶׁלוֹ שֶׁהוּא בְּחֵינַת יוֹם הַשִּׁשִּׁי שֶׁכָּל הָעוֹלָם הִיָּה תְלוּי בְּשִׁשִּׁי בְּסוּיֵן שְׁבוֹ קָבְלוּ יִשְׂרָאֵל אֵת הַתּוֹרָה עַל יְדֵי מוֹשֶׁה רַבֵּנוּ, שֶׁהוּא בְּחֵינַת הַצְּדִיק הָאָמֵת שֶׁבְּכָל דּוֹר, כִּי גַם הַצְּדִיק בַּעֲצָמוֹ הוּא בְּבְחֵינַת יוֹם הַשִּׁשִּׁי, שֶׁזֶּהוּ בְּחֵינַת צְדִיק יִסּוּד עוֹלָם, כִּידְעוּ. וְעַל יְדֵו עֵקֶר

16 LU

ברור המדמה, כי בלבול המדמה נמשך מבחינת קלפת גנה שמערב טוב ורע, שהוא בחינת פשר ופסול, טמא וטהור, אסור ומתיר, שהם בחינת ששת ימי החל שמתבררים על ידי התורה שהוא בחינת ששה סדרי משנה, פמוכא. ועקר ברוך על ידי בחינת יום הששי שבו נברא אדם הראשון שהיה צריך לתקן ולברר הכל אם לא היה אוכל מעץ הדעת טוב ורע, שהוא בבחינת גנה, פידוע, כי ביום הששי מתחיל להמשך תוספת קדושת שבת, שהוא בחינת הצדיק, שהוא בחינת שבת דכולהו יומי, שעל ידי זה נעשה הברור והתקון של כל ששת ימי החל לבררם מבלבול המדמה, כי הצדיק הוא בחינת ששי ושביעי וכמוכא מזה ועל פן שעור האונאה שתות, כי עקר פגם האונאה שהוא בחינת בלבול המדמה כנ"ל, עקרו על ידי שפגם בכבוד הצדיק שהוא בחינת יום הששי הנ"ל, שהוא בחינת ששי בסיון שבו תלוי כל העולם, כי כל ברור המדמה שהוא ברור האמונה הוא על ידו, כמבאר בהתורה הנ"ל:

לט וזהו בחינת פחות משתות מחילה, שתות קונה ומחזיר אונאה, יתר משתות בטל מקת. כי יש שלש בחינות בענין זה הפגם שאין משתדלין לחפש ולבקש את הצדיק כראוי ומשם נמשכין שלשת הדינים הנ"ל הנאמרים לענין אונאה, שהם שתות ופחות משתות ותר משתות, כי יש שמשתדלין קצת

לבקש את הצדיק עד שמוציא אותו, אבל עדין אין מבקשין אותו כראוי עד שיברר את בלבול המדמה שלהם בשלמות וכמבאר לעיל מזה שאפלו המתחיל להתקרב צריכין לבקש עוד יותר עד שימציאו היטב את בחינת רוח הקדש של הצדיק כדי שיברר להם המדמה בשלמות. ואלו המתדללין בזה, אבל אף על פי כן הם מקרבים קצת להצדיק האמת, על פן המדמה שלהם מברר קצת, אבל לא בשלמות ומשם נמשך בחינת האונאה פחות משתות שנתן למחל, כי מחמת שאין המדמה שלהם מברר בשלמות באין לידי איזה אונאה וטעות, אבל הוא פחות משתות, כי עדין לא נפלו לבחינת קלפת גנה למכור, כי הם ממשיכין עצמן בכל פעם להצדיק האמת ועל פן אף על פי שנמצא בהם טעויות קצת מחמת שאינם מחפשים אותו כראוי, אבל האונאה והטעויות הם בבחינת פחות משתות, כי הצדיק אינו מניח אותם לפל לבחינת גנה ועל פן זאת האונאה נתן למחילה, כי אין הקדוש ברוך הוא בא במרוגיא עם בריותיו והוא יודע יצרנו שנקשה מאד לברר המדמה בשלמות להנצל מפל הטעויות על פן נתן למחילה, אבל פשהאונאה שתות זה בחינת אותם שעומדים על המושקל, שמלאים ספקות בהצדיק ומחמת התרשלותם לבקש ולחקר היטב אחר האמת לאמתו אינם מתקרבים אליו, אבל

לקוטי הַלְכוֹת

הלכות אונאה ה

חושן משפט תשמ

אינם חולקים עליו ואינם פוגמים בכבודו חס ושלום ואלו הם בבחינת נגה, שהוא מערב טוב ורע, בשר ופסול וכו', שזהו בחינת אונאה שתות ושם קנה ומחזיר אונאה, כי הקנין מתקנים, כי עדין יכול להמשיך הארת הצדיק שמושם כל הקנינים כנ"ל מאחר שעל כל פנים אינו חולק עליו רק שצריך להחזיר אונאה, כי טעות כזה לא נתן למחל עד שיחזירונו, אבל יותר משתות הוא בטול מקח, שהם אותם שעוונותיהם הטעו אותם עד שגפלו למטה מנגה, שזהו בחינת אותן האנשים שגפלו לרע גמור בעוונותיהם עד שמכזיבין את הצדיק ושם הוא בחינת בטול מקח, כי אין יכולים להמשיך הארת קדשת הצדיק כלל על פן הפקח בטל לגמרי, כי אין קיים להפקח כי אם על ידי שמומשיכין הארת הצדיק, שזהו בחינת כל הקנינים שעל ידם מתקנים הפקח כנ"ל:

מ וזה רמז שגם כל התורה והמצוות של האדם, שהם עקר הקנין של האדם לגנח בבחינת 'אמת קנה' יש בהם שלש בחינות אלו, שיש שמאנין ומטעין את עצמן, אבל האונאה הוא פחות משתות, ויש שאונאה וטעות שלהם בבחינת שתות, ויש שמאנין ומטעין את עצמם לגמרי שזהו בחינת יתר משתות בטול מקח. והכל על פי הנ"ל, כי זה כלל ויסוד כל התורה בלה שצריכין לזהר מאד לבלי להטעות את עצמו כזה העולם וכמו שצעק הוא ז"ל קדם

הסתלקותו ואמר, את זה תקבלו מאתי, שלא תניחו עצמכם להטעות כזה העולם. כי העולם ממעה אותנו לגמרי וכו', כגדפם בשיחות הר"ן. אבל להנצל מטיפעות של זה העולם שהם הרבה מאד מאד פמטעט בלי שעור אי אפשר להנצל מהם כי אם על ידי התקרבות להצדיק אמתי שלא הטעה את עצמו כזה העולם אפלו כל שהוא (וכמבאר משיחא זאת מעט בספר תני מו"ק יו"ד). על פן צריכין לבקש ולחפש מאד מאד את הצדיק האמת ולשפך לבו בפנים נבח פני ה' שזוכה למצאו כדרי שזוכה על ידי הצדיק לברר המדמה שלו כדרי שינצל מכל הטעיות והאונאות הבאים על ידי המדמה כנ"ל. וזה שמאנין בהצדיק האמת ומתחיל להתקרב, אבל אין התקרבותו בשלמות זהו בחינת אונאה פחות משתות, כי אונאה שתות זהו בחינת נגה שכלול מששת ימי המעשה מבחינת בשר ופסול, אסור ומת, טמא וטהור, ששם כל הבלבולים והטיפעות, שכל התקון והברור על ידי הצדיק שהוא בחינת יום הששי הנ"ל, בחינת ששי כסיון וכו' וכנ"ל. אבל מי שאינו מתקרב אליו רק עומד על המושקל שאינו חולק ואינו מתקרב, זהו בחינת אונאה שתות והוא כספנה גדולה אם לא ישתדל להתקרב באמת שלא יפל חס ושלום לרע גמור. כי דוע שנגה פעמים נכלל בקדשה ופעמים להפך, אבל כל זמן שהוא בבחינה זאת בבחינת אונאה

והתורה בעצמו של רב העולם, כי מחמת מעשיהם הרעים גם הטוב שלהם מוקלק הרבה, אך כשאינו חולק על כל פנים על הצדיק האמת, ישאר לו מהם איזה בחינת קנין לעולם הפא בבחינת קנה ומחזיר אונאה הנ"ל, מכל שכן וכל שכן כשזוכה להתקרב אליו שאז הטעות נתן למחילה כנ"ל. אבל כשחולק עליו, שנהו בחינת טעות יותר משתות שנפל לרע גמור בחינת נגה שנכלל בקלפה, רחמנא לצלן, אזי קנינו בטל לגמרי ועליו נאמר, "כאשר בא בן ילד ומאומה לא ישא בעמלו". וצטרף לסבל מה שיסבל בכמה זלגולים עד שהצדיק יחזר ויתקנו מחדש לגמרי, אבל קנינו בעצמו שקנה בעולם הזה בטל לגמרי, מאחר שנכשל על ידי מעשיו הרעים ונסותו עד שחלק על הצדיק האמת, שכל ברור המדמה, שמשם כל הטעויות הם על ידו וכנ"ל:

מא וזה שאמר משה לבני גד ובני ראובן: "ולמה תניאון", לשון אונאה. וכמו שתרגם אונקלוס: ולמה תונון. כי עבר הירדן בבחינת נגה, כי ארץ ישראל בחינת כלליות הקדשה וחזן לארץ בהפך ועבר הירדן הוא בבחינת ממצע ביניהם, בחינת נגה שמערכ טוב ורע שמשם כל האונאות והטעויות. ועל כן אמר להם משה, ולמה תניאון את לב בני ישראל, שהמעו ותוננו את בני ישראל חס ושלום, מעבר אל הארץ, כי כל הטעויות נמשכים מבחינת נגה כנ"ל. על

שתות שאינו מכריע לכאן ולכאן הוא בבחינת קנה ומחזיר אונאה. שכל התורה והמצוות ומעשים טובים שלו, שהם עקר קנין האדם באמת בבחינת אמת קנה וכו', וכתוב, "קנה חכמה קנה בינה". וכל אלו הקנינים יתקמו רק שיצטרף להחזיר האונאה, כי יצטרף תקון וברור גדול לברר התורה ומצוות שלו מהאונאה והטעויות שלו, אבל מי שאונאה שלו בבחינת פחות משתות, שזהו מי שיצא קצת מבחינת נגה, שהוא בחינת שתות על ידי שהתחיל להתקרב להצדיק האמת שעל ידי זה הצדיק מכריע אותו בכל פעם אל הטוב ואל הקדשה ועל כן האונאה שלו בבחינת פחות משתות, על כן נתן למחילה, כי זה הצדיק שנחקרב אליו הוא בבחינת איש חכם ופרינה כמו שכתוב במקום אחר. אבל זה שטעויותו בבחינת יתר משתות שנפל כל כך עד שחולק על הצדיק, שזה בחינת יתר משתות, בחינת נגה שנכלל בקלפה, רחמנא לצלן, שם הוא בחינת בטול מקח, שכל התורה ומצוות שלו כלם בטלים ואין פקנין שלו כלום. וצריכין לחזר ולתקנם מחדש לגמרי וכמו שכתבאר על פסוק, "ואלת אדם הסלף דרכו ועל ה' יועף לבו", שזה שחולק על הצדיק האמת כל המצוות שלו הם רק בקוף בפני אדם וכו', כי אין ממש בטוב שלו כי אם על ידי הצדיק, כי דוע לכל אחד בעצמו כמה וכמה פגמים ופגניות יש בהמצוות

לקוטי הלכות

הלכות אונאה ה

חושן משפט תשיא

בן השיבו לו שיעברו חלוצים לכבש ארץ ישראל, הינו שימסרו נפשם בשביל קדשת ארץ ישראל ועל ידי קדשת ארץ ישראל בודאי יהיו נצולים מפעיות ואונאות הנ"ל, כי קדשת ארץ ישראל וקדשת הצדיק האמת הם בבחינה אחת כמו שכתוב במקום אחר. ואז נתרצה משה להם והתנה עמם תנאי זה שאם יעברו חלוצים לארץ ישראל יתן להם עבר הדרך, כי אז אין פחד, כי על ידי מסירת נפשם לכבש ארץ ישראל על ידי זה גם עבר הדרך בחינת גנה נכלל בקדשה בארץ ישראל. כי הצדיק, בחינת ארץ ישראל מכריע הכל לטוב כשזוכין למסור נפשו להתקרב אליו אשרי לו וכו' ל'.

ראשי פרקים מהלכות שלוהין והלכות מכירה

קנין סודר. הלבושים בחינת הדמונות שמתלבש בהם השכל פרי להסביר אמתת השכל בחינת הרוח הקדש של הנביאים שהלבישו בדמונות, בחינת גוד הנביאים ארמה, על בן על ידם כל הקנינים שלא ישנו עוד, כי עסק המזשא ומתן נוגע בבגדים וכו'. ומתוכה בעין החשמש שמשם הלבושים:

קדושיין פרק א, אמר רבי יהושע בן לוי, כל המלמד בן בנו תורה פאלו קבלה מהר סיני, שנאמר "והודעת וכו'". וסמך לה יום וכו', רבי היא בר אבא אשפחיה לרבי יהושע בן לוי דשרי ריסנא

ארישא וקא ממטי לה לינוקא לבי כנישתא וכו', מפאן ואילך רבה בר הונא לא טעים אומצא עד וכו'. רבי היא בר אבא לא טעים וכו' עד דמקרי לינוקא ומוספיה. ריסנא דיקא בחינת במתג ורסן עדיו לבלום וזה היה במקום הסודר שעל ראשו, להורות שעקר לבוש הכבוד על די בחינת רסן כשקושרין המוחשבה ברסן כמו סוס וכו' להמותו לדרבו שרצה שזהו בחינת תקון המחין שיהיה מחצות פרוסות וכו', שזהו כל תקון של ברור המדמה, כי בלבול המדמה מחמת שנתקלקלו מחצות המחין והתגבר המדמה על השכל כמו הסוס על הרוכב חס ושלום, ונמשל הענין בסוסים מחמת ששם עקר ההתגברות, רחמנא לצלן, בסוסים מוּזְנִים ועל בן ראה וכו' ה' רוכב על סוסים, שהארבע מלכות בלליות צרות הנפש. ורמו לו שה' יתברך רוכב עליהם וכו' יתברר לזה על מצלות הסוס קניש לה' וכו'. הלבושים נעשו אחר המא אדם הראשון להגן בפני המתאנה, אבל יש בהם אחיותם לפעמים בחינת הני מאני דרפגן דכלו וכו' והם אורבים להתאחו בהם דיקא חס ושלום, בכמה בחינות וזה בחינת ותתפשחו בבגדו ויעוב בגדו וכו', כי לבוש פה אין צריכין וצריכין לברח ממנו וכן המניעות רבם מחמת התגדים, כי עקר מניעות המוח, הינו חסרון אמונה, שבא מבלבול המדמה, שהוא פגם האמונה:

דף סח

"וּכְבֹּסוּ שְׂמֹלוֹתֵיכֶם", קָדַם מִתַּן תּוֹרָה, וְהַטְהַרוּ וְהַחֲלִיפוּ שְׂמֹלוֹתֵיכֶם" וּבְגָדֵי כְהֻנָּה, בְּגָדֵי כֹהֵן גָּדוֹל, בְּפָרֶט הַחֲלִפּוֹת בְּגָדִים בְּיוֹם הַכַּפּוּרִים. צִיצִית וּפְרָשֶׁת כַּנְּפִיד וְכו'. וְהַחֲזִיקוּ עֲשֶׂרָה אַנְשִׁים בְּכַנֵּף אִישׁ יְהוּדֵי וְכו' גִּלְכָה עִמָּכֶם כִּי שְׂמַעְנֵנו אֱלֹקִים עִמָּכֶם. כִּי הִצַּדִּיק, בְּחִינַת גּוֹמֵל נִפְשׁוֹ אִישׁ חֲסִיד, בְּחִינַת תּוֹרַת חֶסֶד לְלַמֵּד לְאַחֵרִים שְׂמַמְשִׁיד כָּכָל עַת, שְׁנֵה עֵקֶר תְּקוּנָנוּ, שְׁעַל דִּי זֶה נִמְשָׁךְ הַחוּט שֶׁל חֶסֶד הַג' לְבְּחִינַת עוֹלָם חֶסֶד וְיִנְהַ וְכו', אַחִים בְּהַסְפְּדָא דִּהֵתָם קְאִימָנָא רַבִּי אֲמִי לְבִיתֵיהּ אַחַר מִיתָתוֹ וְכו', בְּנֵי יִשְׂרָאֵל נִסְעוּ מִבְּאֵרוֹת בְּנֵי יַעֲקֹב מוֹסְרָה שֵׁם מַת אַהֲרֹן וְהָלָא בְּהַר הַהָר מַת? אֵלָא שֵׁם חֲזוֹר וְהַסְפִּידוּהוּ וְכו', מַחֲמַת שְׁנִכְשֵׁלוּ בַּהַג' לְשִׁחְזוֹר לְאַחֲזִירֵיהֶם עַל דִּי מִיתָתוֹ וְגַם הִרְהִרוּ עַל מִשָּׁה וְאַלְעָזָר. וְאַמְרוּ, אֶפְשָׁר אָדָם שְׁעָצֵר הַמַּגְפָּה וְעַמּוּד נֶגֶד מִלְּאָד הַמְּנוֹת וְכו', עַד שֶׁהִרְאָה אוֹתוֹ לְהֵם מְטָל בְּמַטָּתוֹ, שְׁעִדְדוֹן הוּא חַי וְקַיִם, אִף אִף עַל פִּי כֵּן הוּא מַת מִצְדָּכֶם וְאַתֶּם צְרוּכִים לְחַפֵּשׂ אַחֲרָיו כְּרָאוּי וְהֵם פְּגָמוּ בְּזוֹה. וְאוֹ, "וַיִּשְׁמַע הַכְּנַעֲנִי", זֶה עַמְלֶק שְׂאוֹרֵב עַל זֶה לְהַכְנִים בְּפִירוֹת הַג' ל, כִּי הוּא עֵקֶר זֵה־מַת הַנְּחָשׁ וְאוֹ חֲזוֹר וְהַסְפִּידוּהוּ וְשֵׁם נְדָמָה לְהֵם שְׂמַת וְעַל דִּי זֶה בְּעִצְמוֹ תִּקְנוּ קֶצֶת עֲנִין הַג' ל. וְאַלִּישֵׁעַ חָלָה אֶת חֲלוֹי אֲשֶׁר יָמוֹת בּוֹ וְאַמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ ז' ל: שְׁלֹשָׁה חֲלָאִים חָלָה אֶלִּישֵׁעַ אַחַד שְׁדָּחָה אֶת גַּחְזֵי וְאַחַד שְׁגָרָה הַדְּבִים

בְּחִינּוֹקוֹת, שְׁלֵא הוֹרִיד אֶת עִצְמוֹ כֹּל כֶּךָ לְקָרֵב גַּם אֶת גַּחְזֵי וְלִהְיוֹר בְּתִשְׁבָּה הַנְּעָרִים הַג' ל, אֲבָל לֹא מוֹת כִּי אִם מִצַּד גַּחְזֵי וְכו', אֲבָל הוּא בְּעִצְמוֹ חַי וְקַיִם עַד שְׁאַפְלוּ הָאִישׁ הַמַּת שְׁנִקְבֵר אֲצִלוּ נְחִיָּה, מִכָּל שֶׁפֶן הָאָדָם חַי כְּשִׁיבֹא עַל קִבְרוֹ וְכו'. וְזוֹהוּ: "אֲנִי אֲמִית וְאַחֲזִיחָה". מִכָּאֵן לְתַחֲתֵת הַמַּתִּים מִן הַתּוֹרָה. וַיִּבְּה אֶת הַפּוּם וַיֹּאמֶר אֵיזָה אֲלֶקֶי אֲלֶהוּ אִף הוּא "וַיִּבְּה אֶת הַמַּיִם וַיִּחַצּוּ וְכו' נָחָה רוּחַ אֲלֶהוּ עַל אֲלִישֵׁעַ וְכו' יִלְכוּ נָא וַיִּבְקְשׁוּ אֶת אֲדִנְיָד וְכו'". מִכָּאֵן שֶׁהַתְּחִיל הַרוּחַ הַקִּדְשׁ לְהַסְתַּלֵּק מֵהֶם, כִּי לֹא כָּד מַחֲפָשִׁים אֶת הַצַּדִּיק רַק כְּמוֹ שְׁעֵשָׂה אֲלִישֵׁעַ שְׁלֵא רָצָה לְפַטֵּר מִלְּפָנָיו אִף עַל פִּי שְׁאַלְהוּ דָּחָה אוֹתוֹ קֶצֶת וְאָמַר לוֹ, "שִׁב נָא פֹה וְכו'". וְאַלִּישֵׁעַ אָמַר, "חַי ה' וְחַי נִפְשָׁךְ אִם אֶעֱזָבְךָ". עַל כֵּן בְּאֵמַת זָכָה שְׁנַחַה עֲלָיו רוּחַ אֲלֶהוּ וְכו' וְכו' ל. "אֲבִי אֲבִי רַכֵּב יִשְׂרָאֵל וּפְרָשִׁי", "רַכֵּב יִשְׂרָאֵל" דִּיקָא בְּחִינַת רֹכֵב שְׂמַיִם בְּעִזְרָךְ, כִּי הַעֵקֶר הוּא בְּחִינַת תְּקוּן הַמְּרַכְבָּה שְׁיִהְיֶה בְּחִינַת אֲרוֹן נוֹשֵׂא אֶת נוֹשְׂאָיו עַד שֶׁהַמְּרַכְבּוֹת דִּסְמָרָא אַחֲרָא בְּלָם, עַד הַפּוּם, שֶׁהוּא תִּקְףּ הַמַּתִּים, יִהְיֶה נִכְנַע לְרוֹכֵב וְכו'. וְזוֹ בְּחִינַת צִיצִית תְּקוּן הַמְּלַבְּוִשִׁים וְתַפְלִין תְּקוּן הַמְּרַכְבָּה, בְּחִינַת רֹכֵב שְׂמַיִם וְכו' וּמְרַמְזִים בְּפִרְשֵׁת מְרַכְבּוֹת פְּרָעָה וְכו' תַּפְלִין דְּרַשׁ"י וְדַרְבַּנּוּ תָם, כִּי אִין יוֹדְעִין מַהִיכֵן הַהַתְּחַלָּה, כִּי פְּרָשֶׁת קִדְשׁ וְהִיָּה כִּי יִבְיָאֵךְ לְהַכְנִיעַ זֵה־מַת

לקוטי הלכות

הלכות אונאה ה

חושן משפט תשיב

מצרים בחינת פגם המדומה שמע אמונה והיה אם שמע קבלת המצוות הינו התורה:

וענין מה שאמרו רבותינו ז"ל על ההלכות שגששתכחו בימי אבלו של משה והחזירן עתניאל בן קנז בפלפולו, בחינת חרי קדשא בריהו אחר בפלפולא, בחינת השמחה שבא אחר ההספד שצריכין להתאבל ולהספיד על הצדיק האמת בכל עת וענין הצדיק אבד ואין איש שם על לב ואנשי חסד נאספים באין מבין, פי מפני הרעה העצומה הזאת, שאין מחפשין אחריו, שהוא עקר הרעה, בחינת פגם העגל, שנאמר בו, "למה יאמרו מצרים ברעה הוציאם". וכתוב: "וינחם ה' על הרעה", בחינת ראו פי רעה נגד פניכם שנאמר על זה וכו', מפני זה בעצמו נאספ הצדיק, פי רק אז הוא נאסף, אבל בכל עת שמחפשין אחריו הוא חי וקיים תמיד. "נשפחתי כמת מלב הייתי ככלי אובד תעיתי בשה אובד וכו' בקש עבדך". האבדה נקראת על שם גסתלק לעלא ולעלא וכו', אך הוא נקרא מיתה לנגנו בשאין מחפשין אחריו, וכמו שאיתא במדרש רבה על משה עומד ומשמש במרום. והוה פי ידעתי אחרי מותי בכל עת שיהיה נקרא אחרי מותי, שהוא בשלא התפשו אחריו, אזי פי השחת משחתו וכו', אבל תכף בשתפשו אחריו אינו חי וקיים תמיד, פי

הצדיקים חיים לעולם כנ"ל, וזכור ימי עולם משה עמו איה המעלה מים וכו' וזה בחינת שירת האוינו ואעידה בה את השמים ואת הארץ וכו' האוינו השמים וכו' פי אולת יד וכו' ואמר אי אלהימו וכו' ראו עתה פי אני אני הוא אני אמות ואחיה וכו' ולחבר לזה והן לא ואמינו לי וכו' ומופת המטה וצרעת היד והרם שבלם מרמזים שצריכין לברר המדמה. וענין "שלא נא ביד תשלח" מחמת שידע שעתידין לחטא, ואף על פי בן ירוה ה' ותברך לילך מחמת זה, מחמת שאמה יודע הכל, אבל אני יודע כל זאת יותר ואתה מברך לילך בשליחותך ותצלית על יד' זה בעצמו שגם אתה תבקש תמיד את עצמך ואת תקנות ישראל עד שפוף כל סוף תגמר גאלתם בשלמות, פי מה שהיה הוא שיהיה פדוע. ענין ההספד על הצדיק וגם על אנשים בשרים שהיו מאמינים בהצדיק, כמו שכתוב: "ויאמינו בה' ובמושה עבדו". שהם נקראים אנשי חסד. "שלא נא ביד תשלח" העקר לבקש ולחפש מאד מאד אחרי הצדיק האמת שיש לו רוח הקדש וכו' וכל אדם בכל זמן צריך לחפש מאד אחריו כדי לזכות לאמונת חידוש העולם בשלמות ולהכניס האמונה בכל באי עולם. וזה בחינת משא ומתן שהכל לברר ניצוצי האמונה ובכל העסקים שעוסקין ונוסעים לדרכים רבים הכל בשביל זה לחפש ולבקש למצא הצדיק האמת. ועל כן עקר תקון המושא

ת"ח

ומתן הוא האמונה בחינת נשאת ונתת באמונה, כל המקים דבריו רוח חכמים נוחה הימנו ואם לאו הוא ממחסי אמונה. הנסיעות לברר המדמה בחינת בהמיות, שזהו בחינת מה שנוסעין עם בהמות ועקר תקון הדרך והנסיעה שיזכר בלכתו בדרך בה' יתברך ותורתו הקדושה עד שיעלה המדמה אל השכל, כי אין הרוכב טפל להסוס רק הסוס טפל לרוכב, כמובא בתקונים, ענין שם. ואפלו פשוטו ברגליו צריך להרים הרגליו, שהם בחינת עשיה, בחינת מדמה, אל השכל, בבחינת וישא יעקב את רגליו לבו נשא את רגליו, בחינת רגלי עמדה במישור:

וזהו "במקהלים אברך ה'", כי על ידי ברור המדמה יכולין לברך ולהודות לה', אבל הסמרא אחרא בחינת פרעה ומצרים, שהם בחינת הרע שבמדמה, אצלם הרוכב טפל לסוס, כי רצו להגביר חס ושלום, המדמה על השכל וה' יתברך בעצמו לחם עמהם והפילם ואז סוס ורכבו רמה בים והקדים הסוס לרוכב, כי אצלם הרוכב טפל לסוס וה' יתברך הפילם ורמה סוס ורכבו דוקא בים, וכו', כי בא סוס פרעה ברכבו וכו', וזה "לססתי ברכבי פרעה דמיתיד רעיתי" דמיתיד' בחינת פח המדמה שלד הוא רעיתי, בחינת אמונה, בחינת ורעה אמונה. וענין במדרש רבה שיר השירים על פסוק זה לססתי, שהקדוש ברוך הוא

רכב על סוס כנגד פרעה, הינו כנ"ל שעקר המלחמה היה שה' יתברך הגביר הרוכב על הסוס הפך פרעה וכו' וכנ"ל ביום ההוא יהיה על מצלות הסוס קדש לה' וכו' ולא יהיה עוד פגעני וכו' שיתבטל טרדת המשא ומתן והיו הסירות קדש וכו', כי יתגבר מזונא דנפשא על מזונא דגופא שקר הסוס לתשועה לא נבבורת הסוס יחפץ וכו' אלה ברכב ואלה בסוסים ואנחנו בשם ה' וכו' דרכת בים סוסיה הגדה לי שאהבה נפשי איכה תרעה וכו' צאי לך בעקבי הצאן ורעי את גדיתך על משפנות הרעים ורעה אמונה ונסמך לזה לססתי וכו' כנ"ל. וזה בחינת ספירת העמר עמר שעורים מאכל בהמה, בחינת מדמה שמניפין אותו בבית המקדש זה בחינת ברור המדמה, כי זה בחינת פל הקרננות לברר המדמה, כמו שמבאר בהתורה, אחיו לן מנא סימן כ"ה, ענין שם, ועל פן ספרין תמים לעמר, כי כל העולם תלוי עד ששי בסיון וכו' וזאת הבחינה הוא בכל שנה ושנה, על פן ספרין שבע שבתות בחינת שבעת ימי גראשית. כל התהוות השבעת ימי גראשית שבהם נברא הכל תלוי בברור המדמה שהוא בחינת העמר שעורים שעל ידי זה נתברר האמונה להאמין בשלמות בחדוש העולם וכו' ועל ידי זה מקבלין התורה בשבעות, שהוא בחינת רוח הקדש שזוכה כל אחד בחינת פנים

לקוטי הלכות

הלכות אונאה ה

חושן משפט תשמו

על ידי לשון הרע הוא התגברות המדומה, כמו שכתוב בהתורה ויהי מקץ:

וזהו גם כן בחינת מה שנהפך המים לדם במצרים, כי מצרים בחינת התגברות הרע שבמדומה שהוא בחינת תגברת הדמים, שזהו בחינת כל גלות מצרים וכו', כמו שכתוב בכונות פסח, כי על שם זה נקרא "מדומה" לשון דמים פמוכא. וזה בחינת פגם העגל על ידי שנתנה התורה בתחלה בתשואות והומיות וכו', כי עדין צריכין לחפש והם פגמו בזה על ידי הערב רב. על כן כשאמרנו כי זה משה האיש לא ידענו מה היה לו וכו', נתעו אחר עבודה זרה של העגל לא למה, התגברות פסילות המדומה מה שהיה ראוי בהפך שחפשו ויבקשו מאד מאד את משה אם אינם יודעים מה היה לו וכו'. וזה כשאמר משה, שלח נא ביד משלח, כי יודע אני שאיני גואלם לעתיד, אז דיקא אמר ה' וחרבך, לך ואנכי אתה עמך, כי אדרבא, מאחר שאמה יודע האמת, שאין תכלית הנגר על ידך, על כן עדין גם אתה צריך לבקש על כן לך בשליחותי ותצליח על ידי זה דיקא, כי אתה מוכרח לעשות את שלך וסוף כל סוף הנגר והיה גם כן על ידך, כי מה שהיה הוא שיהיה, אך עדין אין אתה בעצמך יודע איך תגמר עסק נזרא בזה שמתפשטים פנגדו כל כך על כן עדין גם אתה צריך לבקש ולחפש ככ"ל עד שתגמר וכו'. וזה בחינת הלכות

בפנים דבר ה' וכו', כי יש בזה נפלאות המים דעים, כי מהיכן ההתחלה, כי גם לחפש ולבקש את הצדיק צריכין לזה אמונה גדולה וכו' (ענין במקום אחר מה) ותקון העמור ממחרת השבת, שהוא פסח, שאז נמשך בחינת רוח הקדש על ידי משה רבנו, בחינת עצם ההארה של ליל א' של פסח וכו' ועל ידי זה יש פח להניף העמר ולספור ספירה וכו' שהוא בקשה וחפוש אחר הצדיק, בחינת יאר פניו אתנו סלה, כי הצדיקים הם אנפי שכינתא וכו' ואז זוכין לקבלת התורה בחינת רוח הקדש וכו' שכל העולם תלוי עד יום זה שהוא ששי בסיון וכו', אבל גם אחר כך צריכין לחפש ולבקש מאד מאד את הרוח הקדש של הצדיק והכל צריכין לחפש בכל עת וזמן מקטן שבקטנים עד גדול שבגדולים. ואפילו הצדיק בעצמו צריך לחפש ולבקש מאד, כי צריך גם כן ברור האמונה להאמין בשלמות בקדשת ישראל שהם מאמינים בני מאמינים ולהאמין בכחו שיש לו פח לתקנם ולהכניס בהם האמונה בשלמות יותר ויותר בכל פעם על ידי שמקור המדומה שלהם בכל פעם על ידי הרוח הקדש שלו וכו' וזה בחינת מראה הסנה שמאן ללכת וה' וחרבך הקפיד על זה ואמר, "מה זה בידך וכו'" ונהפך המטה לנחש, להורות שדבר לשון הרע על ישראל על שאמר והן לא יאמינו לי וכו' וכן מה שנצטרעה ידו כמו שפרש רש"י שם, כי

16 ל"ד

עבודת ישראל למלאות פנימת הלבנה ולא יהיה בה שום מעוט וזה על ידי גדל החפוש והבקשה שצריכין לבקש הצדיק השלם בחינת משה אחר הסתלקותו ביותר, כי גם בחייו אי אפשר להתקרב אליו ולקבל ממנו בכל פעם מה שצריך לתקונו הנצחי בכל עת כי אם על ידי בקשה וחפוש הרבה, כי לפעמים על ידי מעשיו נחשד חס ושלום, אור השמש על ידי עננים וכו', מפל שכן אחר הסתלקותו, שאז הוא בחינת פני לבנה, ששם שכיח המעוט וכו' ואז אחכסא סהרא וכו'. וזה מעלת ראש השנה תקנו

בחדש שופר בכסא וכו' - חדש שהלבנה מתפסה בו ועל ידי תקיעת שופר בחינת קבוץ הקדוש של ראש השנה נתמלאת ונתתקנת וכו'.

דף רכח

הַלְבוּת מִקָּח וּמִמְכָר

הַלְבָּה א

הנבחה קונה בכל מקום והוא התנין החשוב יותר מכל התנינות: א על פי המבאר בדברי רבנו גרו יאיר, על פסוק "כי תצא למלחמה וכו'" (סוף טו) ש'בחינת משה ומתן הוא שגושאין ומרימין הדבר ומשיבין ונותנין אותו למקומו, הינו שמרימין ומעלין הניצוצות המולבשין שם שזה עקר המושא ומתן להעלות ניצוצות עין שם. וזה נעשה על

מכירה כל המושא ומתן לברר ניצוצות האמונה בחינת נשאת ונתת באמונה, הינו בחינת ברור המדמה פנ"ל ועל פן רב המושא ומתן על ידי נסיעות שיהיה הפוס מפל לרוכב וכו' פנ"ל, כי נסיעות בחינת תקון על פנים אמונה, כמו שכתוב במקום אחר ועל פן רב התננים על ידי הבגדים, שהם בבחינת החשמ"ל ששומר את האדם מפלובל המדמה, שהוא בחינת רוח סערה וענן גדול וכו', שהם הקלפה הקודמת לפרי ושם מלבש נהג שהוא מערב טוב ורע ומתוכה פעין החשמ"ל, שמושם ראה כל המרפכה, שהוא בחינת הרוח הקדש שהמשיך גם בתקף הגלות לברר המדמה שעל פן נקרא בשם מרפכה, כי עקר הוא תקון המרפכה שיהיה הפוס מפל לרוכב וכו' פנ"ל ועל פן מפתירין זאת בשבעות, כי כל השנויים שבמושא ומתן הם על ידי בלובל המדמה וזה בחינת וואת לפנים בישראל וכו' שלף איש נעלו וכו'.

"ואלה תולדות פריז", שפורין גדר לעשות לו דרך, כמו שאמרו רבותינו ז"ל על פסוק "בן מי זה העלם", כי הוא סתום ונעלם מאד מאד והוא עקר תקון הנפלא הנעשה על ידי תולדות פריז, כי הוא פורץ גדרים לעשות לו דרכים נפלאים חדשים שלא נתגלו מעולם כדי לתקן הכל כמובן בהשיחה וכו'. פני משה בפני חמה פני יהושע בפני לבנה שהיא מתמעטת ומתמלאת, שעקר

לקוטי הלכות

הלכות מנחה ומקרב א

חושן משפט תשי

ידי האמונה שבמשא ומתן, כמו שכתוב: "נשאת ונתת באמונה", דהיינו שיהיה נאמן בדבורו לכלי לשנות דבורו וכו', ענין שם:

ב וְהָיָה כֹּל הַקְנִיּוֹת הוּא כְּדֵי לְמַעַם הַמִּשְׁאָא וּמִתֵּן שְׂלָא יִשְׁנָה עוֹד וְזֶה הוּא בְּחִינַת הַתְּבַהֲרָה, שֶׁהוּא קִנְיָן חֹשֶׁב בְּיוֹתֵר, כִּי הַהֲנַבְּהָה הוּא שְׂמֻנְגִיבִיה מִמִּשְׁ הַדְּבָר וְנוֹשֵׂאָו וּמְרִימֹו לְהִשְׁבִּיב לְמַקְוֵמוּ בְּבְחִינַת מִשְׂא וּמִתֵּן כִּנְ"ל, כִּי הַהֲנַבְּהָה הִיא מִן הָאָרֶץ שֶׁשָּׂם נְפִילַת הַנִּיצוּצוֹת, כִּי נִפְלוּ מִמִּשְׁ מִשְׁמִימִים לְאָרֶץ וְעָקַר הַהֲנַבְּהָה הִיא בְּיָדִים שֶׁהֵם בְּחִינַת אֱמוּנָה, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב רַבְּנוּ, גְּרוֹ יֵאִיר, שָׁם, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב: "וַיְהִי יְדִיו אֱמוּנָה". וְעַל יְדֵי הַהֲנַבְּהָה שְׂמֻנְגִיבִיהוּ בְּיָדֵי מִן הָאָרֶץ הוּא מְנַבְּיָה וּמְרִים הַנִּיצוּצוֹת מִנְּפִילַתָם כִּנְ"ל עַל יְדֵי הָאֱמוּנָה שֶׁבְּיָדִים כִּנְ"ל וְאִי נִתְקַמֵּם הַמִּקַּח מֵאַחַר שֶׁכָּבַר נִתְתַּקְנָה וְעֻלְתָּה הָאֱמוּנָה, בְּבְחִינַת (דְּבָרִים ל) "כִּי אִשָּׁא אֶל שְׁמַיִם יְדִי". בְּבְחִינַת "שְׂאוּ יְדֵיכֶם קִדְשׁ", דֵּהִינֵי שְׂמֻנְגִיבִיּוֹן הָאֱמוּנָה עִם הַנִּיצוּצוֹת אֶל הַקִּדְשָׁה וְאִי אִי אֶפְשֶׁר לִשְׁנוֹת הַמִּקַּח עוֹד, דֵּהִינֵי לְקַלְקַל אֱמוּנַת דְּבוּרוֹ וְלִשְׁנוֹתוֹ, כִּי כָּבַר עֻלְתָּה הָאֱמוּנָה עִם הַנִּיצוּצוֹת שֶׁבְּהַמִּשְׂא וּמִתֵּן וְנִתְתַּקְנָה וְעַל יְדֵי זֶה נִתְקַמֵּם הַמִּשְׂא וּמִתֵּן, כִּי זֶה עָקַר הַמִּשְׂא וּמִתֵּן כִּנְ"ל:

ג וְזֶהוּ בְּחִינַת קִנְיָן סוֹדֵר שֶׁהוּא קִנְיָן חֹשֶׁב מְאֹד וּמוֹעִיל בְּכָל מְקוֹם, כִּי כָּל הַמִּשְׂא וּמִתֵּן הוּא חֲלִיפִין, דֵּהִינֵי

שֶׁזֶה נִתֵּן לְזוֹת דְּבָר זֶה וּמְקַבֵּל בְּעוֹד דְּבָר אַחֵר אוֹ מְעוֹת, הֵינֵי שְׂמֻחֲלִיפִין הַנִּיצוּצוֹת הַקְדוּשִׁים הַנְּפִילִין שֵׁשׁ בְּכָל דְּבָר וְצִרְיִין לְהַעֲלוֹתָם וּכְשֶׁמֻּנְגִיעַ הַזְּמַן שֶׁכָּבַר כְּלוּ וּנְקַסְקוּ הַנִּיצוּצוֹת הַשְּׂכִיבִים לְחֻלְקֵי נֶפֶשׁ רוּחַ נִשְׁמָה שְׂלֵו וְאִי אֶפְשֶׁר לוֹ לְהַעֲלוֹת עוֹד הַנִּיצוּצוֹת הַנִּשְׁאָרִים אוֹי צְרִיד לְמְכוֹר לְאַחַר שֵׁשׁ לוֹ חֻלְקֵי נֶפֶשׁ רוּחַ נִשְׁמָה אֵלּוּ הַשְּׂכִיבִים לְאַלּוּ הַנִּיצוּצוֹת הַנִּשְׁאָרִים וְהוּא מְקַבֵּל מִחֲבָרוֹ דְּבָר אַחֵר הַשְּׂדֵה לְחֻלְקֵי נֶפֶשׁ רוּחַ נִשְׁמָה שְׂלֵו וּכְמוֹכָא מִזֶּה בְּמִאֲמָר 'וַיְהִי מִקֵּץ' (יִסְרָאֵל טו) וְכָל הַנִּיצוּצוֹת הֵם נִיצוּצֵי הַמַּלְכוּת, כְּיָדוּעַ, וְהַתְּבַהֲרִים הֵם בְּחִינַת מַלְכוּת, כְּמוֹכָא בְּדַבְרֵי רַבְּנוּ, גְּרוֹ יֵאִיר, (יִסְרָאֵל כט). נִמְצָא, שֶׁשָּׂם שְׂרָשֵׁי כָּל הַנִּיצוּצוֹת וְעַל כֵּן שָׁם בְּבְּרִידִים נִאֲחִיזִים הַקְּלָפוֹת בְּשִׂפּוּלֵיהֶם כְּיָדוּעַ שֶׁזֶה בְּחִינַת צִיצִית עַל כַּנְּפֵי הַבְּגָדִים כְּדֵי לְגַרְשָׁם, וְכְמוֹ שֶׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ ז"ל: הֵינִי מְאִנֵּי דְרַבְּנָן דְּבָלוּ מִחוּפְאֵי דִידְהוֹ, כִּי שָׁם הֵם נִאֲחִיזִים כִּנְ"ל. וְזֶה בְּחִינַת "לְאֵחָז בְּכַנְפוֹת הָאָרֶץ וַיִּנְעְרוּ רִשְׁעִים מִמֶּנָּה", וְהַכַּנְפוֹת הֵם בְּחִינַת הָאֲרָבַע כַּנְפוֹת שֶׁל הַפְּלִיַת שְׂמֻשָּׁם נִנְעָרִים וְנִסְתַּלְקִים הַרְשָׁעִים שֶׁהֵם הַקְּלָפוֹת, כִּי שָׁם הִיוּ נִאֲחִיזִים מִתְחִלָּה כִּנְ"ל. וְזֶהוּ בְּחִינַת קִנְיָן סוֹדֵר שֶׁקוֹנֵין מִזֶּה לְזוֹת, דֵּהִינֵי שֶׁזֶה לֹאֲחַפּ כְּיָדוּ כִּנְ"ל בְּגֵרָו שֶׁל חֲבָרוֹ שֶׁעַל יְדֵי זֶה מַעֲלָה הַנִּיצוּצוֹת מִן הַקְּלָפוֹת הַנִּאֲחִיזִים בְּכַנְף הַבְּגָד כִּנְ"ל, כִּי כָּל אֶחָד צְרִיד לְהַגְבִּיּוֹת וְלְהַעֲלוֹת נִיצוּצוֹת שֶׁהִיוּ עַד עַתָּה אֲצֵל חֲבָרוֹ, שֶׁזֶהוּ עָקַר

המִשָּׂא ומתן, שהוא בחינת חליפין כנ"ל. וזה נעשה על ידי שלוקח כנה כגדו של חברו, ששם שרשי כל הניצוצות, והוא מקבלם וקונה אותם ומעלה אותם מן הקלפות. והו קנין סודר ועל ידי זה נתקם המִשָּׂא ומתן, כי זה עקר קיים ותקון המִשָּׂא ומתן להעלות הניצוצות וזה נעשה על ידי הבגדים דיקא כנ"ל ועל פן המנהג לקנות בכנה כגדו כנ"ל וכל זה נעשה על ידי הנדים, כי קנין סודר בידים, כי גלות הניצוצות על ידי הנדים, שהם בחינת אמונה כנ"ל:

ד גם ענין קנין סודר על פי המאמר 'האי מאן דאול למינסב' וכו', ענין שם היטב. וכבר מבאר מזה לעיל קצת בהלכות שתפים בקרקע, כי תקון המִשָּׂא ומתן ותקון הבגדים הם בחינה אחת ותקונם הוא על ידי לבגונית הנמשך מן המוח שעל ידי זה נתקנו הבגדים בבחינת בגדים לבגים, ענין שם היטב. וזהו גם פן תקון הדבור וזהו גם פן תקון המִשָּׂא ומתן, ענין שם. ועל פן כל המִשָּׂא ומתן נעשין על ידי הבגדים, כי הם בחינה אחת כנ"ל. והשקבל קנין, או ממשך תקון הבגדים לתוך המִשָּׂא ומתן, ואז המִשָּׂא ומתן מתקונו בבחינת בגדים לבגים ועל ידי זה נתקם, כי פנים המִשָּׂא ומתן הוא בחינת פנים הדמים של השם"ה גידו, בבחינת פי עונתי עברו ראשי במשא כבוד וכבודו ממונה, כמו שמבאר שם. וזה פנים הבגדים על ידי

כתם שהוא גם פן פנים הדמים בחינת דם נדות, כמו שמבאר שם. וזה בעצמו הפנים של המשנה דבור ומשך בדבורו, כי שקר הוא על ידי עכירת הדמים, כמו שבאר רבנו במאמר 'אמר רבי עקיבא בשתיגע לאבני שיש' (סו"ק טא), וזהו גם פן בחינת דבור שאינו נשמע שאינו דבור כלל הנאמר שם בריש המאמר הנ"ל והוא על ידי שאין בו טוב כמו שמבאר שם שזהו גם פן בחינת שקר דהינו המשנה דבורו פאלו לא דבר כלל. וזהו גם פן בחינת דבור שאינו נשמע כי שקרא לא קאי ואין שומעין דבורו כלל, כמו שכתוב: קד ענישן של בדיאן שאפלו אומר אמת, אין שומעין לו. מפל שפן בשווא כל שקר, שאין דבורו נשמע ואינו דבור כלל וזה על ידי שאין בו טוב, כי השקר הוא הרע והממאה, כמו שבאר רבנו גר"י אירי. ועל פן על ידי הקנין הוא ממשך בחינת תקון הבגדים, שהוא תקון המִשָּׂא ומתן, תקון הדבור, שהוא בחינת דבור אמת. ואז אי אפשר לשנות עוד כנ"ל:

ה וזה בחינת שאומרין: מי שפרע מדור המבול ומדור הפלגה הוא יפרע ממי שאינו עומד בדבורו, מדור המבול ודור הפלגה דיקא, וזה אומרין בשתייה הקנין רק על ידי כסף, כי פנים דור המבול הוא פנים הכרית, כמו שכתוב: "כי השחית כל בשר את דרכו על הארץ". וזה פנים הדבור מי שאינו עומד בדבורו,

לקוטי הלכות

הלכות מנחה ומקרא א

חושן משפט תשיט

כמו שפתיב במאמר הנ"ל שתקון הדבור הוא על ידי בחינת פליליות הגידיו, שהוא בחינת תקון הברית, כמו שמבאר שם בבחינת פנשר יעיר קנו וכו', עין שם. ועקר הפנים ביותר הוא כשמעוררין המחין וממשיכין הלכנונית למקומות אחרים חס ושלום, שזה הוא פנים גדול מאד מאד, רחמנא לצלן, וזה היה פנים דור המבול שהמשיכו הלכנונית של המח למקומות אחרים, כמו שפתיב: "פי השחית כל בשר את דרכו על הארץ", שהשחיתו דרכם והוציאו זרע לבטלה. גמצא, שהיו ממשיכין לכנונית המח למקומות אחרים ועל פן היה עוונם גדול מנשא. וזהו גם פן בחינת פנים דור הפלגה, כמו שפתיב: "הבה נלכנה לבנים". שהיו רוצים להמשיך בחינת לכנונית, בחינת בנדים לבנים, אל הסטרא אחרא, פי זה היה עקר פונה שלהם להמשיך הקדשה אל הסטרא אחרא בבחינת פנים הברית כנ"ל. וזה שפתיב: "ויהי כל הארץ שפה אחת ודברים אחדים". ופרש רש"י: בלשון הקדש, "ויהי בנסעם מקדם וימצאו בקעה בארץ שגער", הוא ככל, וככל הוא בחינת לשון תרגום, פי שם הוא לשון תרגום והם רצו לינק ולתקשר בחינת לשון הקדש לתוך הסטרא אחרא על ידי לשון תרגום, כמובאר במאמר תפלה לחבוקק (פסוק יט). ועל פן היה עגשם שנתבלבלו הלשונות, כמו שפתיב: "פי

שם כלל ה' שפת כל הארץ וכו'". גמצא, שפנים דור הפלגה היה ממש פנים דור המבול, דהינו בחינת המשכת הלכנונית אל הסטרא אחרא חס ושלום, פי דבור הקדש הוא גם פן על ידי לכנונית המח כנ"ל, פי תקון הדבור ותקון הברית הכל אחד כנ"ל. וכן איתא שדור המבול ודור הפלגה הם בחינה אחת. ועל פן במצרים שהיו שם גלגולי נשמות הנ"ל. כמו שאיתא בכתבי האר"י ו"ל ועל פן הצרכו לעבד בחמר ובלבנים פמובא, ועל פן עקר העבודה היה לתת תקן לבנים, פי פרעה היה רוצה גם פן להמשיך הלכנונית אל הסטרא אחרא למצרים חס ושלום, ועל פן כשראה צמיחת קרן ושועה על ידי משה, גזר לכלי לתן להם שום תקן ואף על פי כן יעשו לבנים, כמו שפתיב: "ותכן לבנים תתנו", פי רצה להתגבר עליהם שהיו ממשיכין בחינת לבנים בחינת לכנונית מהם בעצמן בלי שום סיוע מצרים. כדי להמשיך בחינת לבנים של ישראל בעצמן אל הסטרא אחרא חס ושלום, אבל כל זה לא הועיל לו, פי אדרבא, על ידי עבודתם שם תקנו והעלו הלכנונית אל הקדשה:

ו זהו גם פן בחינת פנים המשנה דבור של המשא ומתן שפבר נקנה בכסף, פי הכסף הוא בחינת המח והחיות של המשא ומתן, כמו שפתיב (קהלת ט): "בצל החכמה בצל הכסף". ועל פן כל הדברים שבעולם קונין על ידי

כסף, כי הכסף הוא בחינת המוח והחיות של כל הדברים וכמוכא לעיל מזה, והוא בחינת לבנונית, בבחינת מחא חזרא בכספא. וכשנעשה המושא ומתן על ידי הכסף, נמצא, שכבר נמשך בחינת לבנונית ועל פו בשמושנה דבורו אחר כך, נמצא, שמכבול נתינת הכסף, נמצא, שנמשך הלבנונית לכבולה אל הסמרא אחרת חס ושלום, והוא ממש פגם דור המבול ודור הפלגה כנ"ל, ועל פו אומרים, מי שפרע מדור וכו' מדור המבול ודור הפלגה דיקא כנ"ל, אבל על פל זה אין המקח קים עדיו לגמרי, כי עקר קיום כל הדברים, דהינו שיהיה הדבר קים ולא יוכלו החיצונים להתאחו בו ולבטלו, הוא דיקא בשנמשך הדבר ונתלבש בעשיה במעשה ובעבדא גמורה, שזה בחינת עשית המצוות שצריך לעשותם בעבדא דיקא, וכן להפך פגם העברות ביותר הוא בשעושה עבדא חס ושלום, ועל פו בשמה'שא ומתן הוא בדבור בעלמא אף שהוא פגם גדול בשמושנה הדבור ונקרא מחסרי אמנה, עם פל זה אין המקח קים פזה מאחר שלא היה רק דבור ולא נעשה שום מעשה עדיו. ואפלו אם נתן כסף, עם פל זה אינו נקרא מעשה, מאחר שהכסף הוא בבחינת מוח כנ"ל, אבל בשכבר נעשה מעשה, פגון הנבחה או משיכה וכו', או אי אפשר לשנות עוד פלל כנ"ל. והו בחינת קנן סודר, שהוא קונה תמיד,

כי בשנמשך בחינת תקון המושא ומתן, בבחינת תקון הנגדים, שהוא בחינת המשכת הלבנונית אל הנגדים ולבושין ממש אוי הוא קים ולא יתבטל כנ"ל, כי והו בחינת עשיה כנ"ל, כי עקר תקון העשיה שעושין גוף ולבוש אל חיות דקדשה שלא יתאחו בו החיצונים, כי הם נאחזין ביותר בבחינת ערטילאין, ועל פו אדם הראשון קדם החטא נאמר והיו שניהם ערומים כו'. כי או לא היה שליטות החיצונים והיו יכולים להיות ערומים, אבל אחר כך רדעו כי ערומים הם והצרכו לתפר עלה תאנה לכסות ולחליש עצמם שלא יתאחו בהם כנ"ל. ועל פו בשנמשך תקון המושא ומתן בבחינת לבושין שהוא בחינת עשיה, כי עשיה הוא תכלית הלבושין פידוע ואוי אי אפשר לשנות עוד כנ"ל והו בחינת קנן סודר כנ"ל:

הלכה ב

אין המקח נגמר בדברים כי אם על ידי קנן וכו', דהינו משיכה או מסירה או הנבחה וכו'. ורב הקנינים הם פקנן סודר, וכל זה במטלטלין, אבל התקוע נקנית בכסף, פמכאר חלוקי הדינים בשלחן ערוך

א על פי המאמר המתחיל 'משחרב בית המקדש וכו' (ספן כ"ה), עין שם היטב:

לקוטי הלקות

הלקות מקח וממכר ב

חושן משפט תשכא

והקבלל היוצא משם, כי צריך כל אחד להוציא את עצמו מהמדרגה ולעלות אל השכל וכו'. ודע שבכל דרנא ודרנא יש שם דמיונות אלו ודבשארם נתק ונעמק מדרנא לדרנא או מתגברים הקלפות שבמדרגה ואינם מניחים אותו לכנס וצריך להתגבר לשברם ולהכניעם וכו'. ועקר הכניעתם של אלו הקלפות שמתגברים בשיוצאים מדרנא לדרנא הוא על ידי גדלת הבורא ותברך שמו. והתגלות גדלת הבורא ותברך הוא על ידי גנין עלאין שיש בכסף וזהב, כי שם מלכשין גנין עלאין, והם נתגליו על ידי שנותנין צדקה לעני הגון, על ידי זה נתתקן כל ממונו ונתגליו עלאין שיש שם בהממונו, ואזי נתגלה גדלת הבורא ותברך ונכניעו הקלפות שבמדרגה וכו'. כי עקר הגנין אין מאירין אלא ביד איש הישראלי, אבל אצל העכו"ם הם נתעלמים, ובשביל זה הם מתאווין לממון יהודי וכו' וכו', עני שם כל זה היטב:

ב וזה בחינת כל הקנינים שאין המקח נגמר בדרךים בלבד כי אם בקנין, כי כבר מבאר כמה פעמים שכל עניני משא ומתן ומקח וממכר הוא להעלות הקדשות הנפולות. ובשמשעליו אלו היוצאות והקדשות הנפולות על ידי המשא ומתן, נמצא שהם עולים מדרנא לדרנא ואזי מתגברים הקלפות שבמדרגה, כי בכל דרנא יש שם דמיונות

וקלפות אלו כנ"ל. ועל כן אין המקח נגמר בדרךים בלבד, כי עקר התגברותם הוא בשעה שעולין מדרנא לדרנא כנ"ל, ובשעת גמר המקח בשיוצא הדבר מרשות זה לרשות חברו אזי הוא בחינת הבורא. ואזי נתברר הקדשה שיש שם ועולה מדרנא לדרנא ואזי הם מתגברים כנ"ל. נמצא, שבשעה שיוצא הדבר מרשות לרשות, שהוא בחינת ברור ועליה מדרנא לדרנא, אז הם מתגברים כנ"ל. ועל כן כל זמן שלא נכנס החפץ הנקנה לרשות חברו אין המקח נגמר בדרךים בלבד, כי אף על פי שנתבצעה למכר לחברו, אף על פי כן יכול המקח לחזור ולהתבטל על ידי התגברותם שהם מתגברים תמיד בשרוציו לעלות מדרנא לדרנא ועל כן צריכין לעשות איזה קנין. ועקר הקנין הוא מדאורייתא בכסף, כמו שאמרו רבותינו ז"ל כמו שכתוב: "ונתן הכסף וקם לו". כי עקר הקנין הוא על ידי הכסף דיקא, כי שם מתגליו הגנין עלאין שהם בחינת גדלת הבורא ותברך כנ"ל, שעל ידי זה נכניעו הקלפות שבמדרגה ויכולין לעלות מדרנא לדרנא ואזי נגמר המקח, שהוא בחינת הבורא ועליה מדרנא לדרנא כנ"ל. וזה בחינת ונתן הכסף וקם לו, וקם לו דיקא לשון תקומה ועליה, כמו שכתוב: "ונקם שדה עפרון וכו'". ודרשו רבותינו ז"ל, תקומה היתה לו וכו'. כי על ידי הכסף דיקא, שהוא בחינת גנין עלאין כנ"ל, על ידי זה

נגמר המקח שהוא בחינת ברור בחינת תקופה ועליה מדרגא לדרגא כנ"ל:

ג אף רבותינו ז"ל תקנו שאין הפסך קונה, כי באמת אף על פי שהפסך בשרשו גבה מאד ויש בו התלבשות גונני עלאין כנ"ל, אף על פי כן למטה אין מתגליו הגנני שיש בפסך וזהב כי אם על ידי שמתקנין הממון, דהינו על ידי צדקה לעני הגון וכו' כנ"ל. כי ידוע שכל הדברים נתקלקלו מחמת אדם הראשון ועל כן אי אפשר שיתגלו הגנני שיש בפסך וזהב כי אם על ידי תקון, דהינו על ידי צדקה כנ"ל, אבל בלא התקון אין הגנני מתגליו אפלו ביד איש הישראלי. ועל כן תקנו חכמינו ז"ל שאין הפסך קונה, כי אין לנו כח להכניע הקלפות שבמדרגה על ידי הפסך, כי לאו בכל עת מתגליו הגנני שיש בפסך כנ"ל, וכשאין מתגליו הגנני אין נכנעו הקלפות שבמדרגה, ועל כן אין המקח נגמר וכו' כנ"ל. ויש לרמוז זאת בדברי רבותינו ז"ל שאמרו מדאורייתא פסך קונה ומפני מה אמרו חכמים משיכה קונה? גזרה שמה יאמר לו, נשרפו חטוד בעליה. ולכאורה תמותה, למה תפסו רבותינו ז"ל עליה דוקא, הרי להם לומר סתם נשרפו חטוד ברשותי או בבית וחצר, ולמה תפסו עליה דוקא? אף יש לרמוז הנ"ל, כי מחמת שאין בנו כח לגלות תמיד הגנני עלאין שיש בפסך כנ"ל, ועל כן עדונו יוכלו להתגבר הקלפות בשעה שעולה

המקח מדרגא לדרגא כנ"ל. וזהו בחינת שמה יאמר לו נשרפו חטוד בעליה. דהינו בעת שעולה המקח מדרגא לדרגא או בזק ונשרף על ידי התגברות הנ"ל שמתגברים בשעת עליה שעולים מדרגא לדרגא שמהם באים כל ההזקות:

ד ועל כן אין המקח נגמר כי אם על ידי משיכה או הנפקה וכיוצא, כי העקר שצריך החפץ שיתיה אוה שעה ברשות הקונה כדי שיצא מרשות לרשות, ותכף כשנכנס לרשות חברו פעם אחת כבר נכנעו הקלפות שבמדרגה, כי עקר התגברותם בשעה שיצא מדרגא לדרגא דהינו בעת שיצא מרשות לרשות שאז נגמר הברור. ועל כן תכף שמשד החפץ או פיוצא ונכנס ברשותו שעה קלה או כבר עליה החפץ מדרגא לדרגא מאחר שכתב יצא מרשות לרשות ועל ידי זה נגמר המקח, כי עקר גמר המקח הוא על ידי זה כנ"ל, ועל כן אפלו אם תכף אחר המשיכה וכו' חזר והניח החפץ אצל המוכר, כבר נגמר המקח, מאחר שכתב יצא מרשות לרשות ונכנעו הקלפות שבמדרגה, מאחר שכתב נכנס לרשותו כנ"ל:

ה ועל כן בהקדש קונה פסך גם מדרבנן, כי מעות הקדש הוא קדש ומתגליו בו הגנני עלאין מאחר שהוא קדש ואין להסתרא אחרא אחיה בו, על כן מתגליו בודאי במעות הקדש גנני עלאין ועל כן בהקדש פסך קונה וכו'.

לקוטי הלקות

הלקות מן ומקור ב

חושן משפט תשכ

כנ"ל. ועל גן גם בשישראל קונה מעכו"ם גם פן כסף קונה לכמה דעות, כי מעות ישראל לגבי עכו"ם הוא קדוש מאד ומתגלה בו הגנוני עלאין. וכמוכן היטב שם בדברי רבנו הנ"ל ששבשכיל זה הם תאבים למזון ישראל כאלו לא ראו מזון מעולם, מחמת שבמזון ישראל מתגליו הגנוני עלאין, עין שם היטב, כי באמת אף על פי שגם המעות של ישראל צריך גם פן תקון כדי שיאירו בו הגנוני כנ"ל, אף על פי כן כנגד העכו"ם בודאי מזון ישראל קדוש מאד בבחינת הארת הגנוני ביהרון האור מן החשך (קלה ב), כמוכן בכמה מקומות שאפלו האור שאין בו כח להאיר ביום כגון הנר, אף על פי כן בליה ובחשך הוא מאיר מאד בבחינת ביהרון האור מן החשך. ועל פן בודאי מזון ישראל כנגד העכו"ם הוא מאיר מאד בבחינת הגנוני כנ"ל. ועל פן ישראל מנכרי קונה בכסף לכמה דעות, וכנ"ל:

ו זהה בחינת מה שהפרקע נקנה בכסף. כי עקר העלמות הגנוני שבכסף מה שאין הגנוני מאירין כי אם על ידי התקון של צדקה כנ"ל, כל זה הוא מחמת חטא אדם הראשון שעל ידי זה נתחשכו, כביכול, ונתעלמו אורות הגנוני ואין יכולין להתגלות כי אם על ידי תקון, כי עקר אורות הגנוני שבכסף וזהב הם נמשכין רק מהגן עדן בבחינת ונהר יצא מעדן להשקות את הגן ומשם יפרד והיה לארבעה ראשים, שם האחד פישון הוא

הסכב את כל ארץ החוילה אשר שם הזהב, וזהב הארץ ההיא טוב, שם הברלח ואכן השתם, הינו הזהב דקדשה הנמשך מהנהר היצא מעדן וכו' שהוא בחינת וזהב הארץ ההיא טוב. טוב דיקא, כי שם מתגליו אורות הגנוני בבחינת שם הברלח ואכן השתם שהם בחינת גנוני עלאין המתגליו בהנהב הטוב הנמשך מגן עדן כי שם כגן עדן עקר הנהב דקדשה, כי הנהב נגנה בתוך השלש עשרה חפות שעשה הקדוש ברוך הוא לאדם הראשון כגן עדן כמובא ביוזקאל, והוא נכלל בתוך כל האבנים טובות המנויין שם אדם פטדה וברקת כל אבן יקרה וכו'. הינו בחינת הנ"ל, כי שם הזהב כולל מגנוני סגיאין שהם בחינת כל האבנים טובות שהם כלליית הגנוני, כי כל אחד מהאבנים טובות גן שלו משה מחברו, כי הם בחינת גנוני עלאין. נמצא שבחינת הנהב דקדשה שמתגליו בו הארת הגנוני היא בחינת הנהב הטוב הנמשך כגן עדן כנ"ל, כי שם כגן עדן מתגליו כל האורות עליונים שהם בחינת גנוני עלאין פדוע. וכשחטא אדם הראשון ונתגרש מגן עדן נתעלמו כל האורות דהינו אורות הגנוני עלאין, כי נפגם הכסף והנהב בבחינת בעצבון תאכלנה דהינו מעוט הפרנסה ביגיעה גדולה שהה נמשך מחמת העלמת הגנוני עלאין שבכסף וזהב, כי בשהגנוני מאירין בתוך הכסף והנהב נמשך מהם פרנסה וישפע גדולה. ועקר מעוט

שהוא זהמת הנחש, הוא על ידי תקון הפרקע פנ"ל, ועל פן מי שאין לו פרקע אינו אדם, כי כל מה שיש להאדם הוא מכרר אותו מזהמת הנחש, ועקר הוא לברר ולתקן הפרקע, שהוא שרש הפל ושם עקר התקון פנ"ל. וכשמתקן הפרקע נתתקן הכל ונודפד הכל מזהמת הנחש, מחטא אדם הראשון ואז נקרא בשם אדם פנ"ל. וכשנתתקן הפרקע, שהוא שרש הפל, אזי נתתקן הכל ועל פן כשקונה פרקע וזה כלל שעל ידי כל הקנינים מתקנין ומבררין הדבר פנ"ל, נמצא, כשקונה פרקע ומתקן בחינת פרקע שהיא שרש הפל, שהוא בחינת כלל תקון חטא אדם הראשון להוציא האדמה מקללתה מבחינת ארורה האדמה וכו'. ועל פן בשעת קנין פרקע מתגלין אורות הגנוני שבכסף וזהב מאחר שהוא בחינת כלל תקון חטא אדם הראשון:

ועל פן הפרקע נקנה בכסף, כי בשעת קנית פרקע מתגלין הגנוני שבכסף מאחר שהוא בחינת כלל תקון חטא אדם הראשון פנ"ל, כי הפרוטה כסף שנותן בשעת קנין פרקע הוא בחינת פרוטה של צדקה ממש שעל ידה מתקנין כל המזון ומתגלין הגנוני פנ"ל, על ידי שנותן פרוטה לעני ומוציא את העני מבחינת בעצבון תאכלנה על ידי המזון שנותן לו, ועל ידי זה מתגלין הגנוני שעקר העלמתם על ידי בחינת בעצבון תאכלנה

הפרנסה בחינת בעצבון תאכלנה הוא מחמת העלמת הגנוני. נמצא, שעקר העלמת אורות הגנוני שבכסף וזהב הוא מחמת חטא אדם הראשון פנ"ל. ועקר חטא אדם הראשון שהוא זהמת הנחש נאחו ביותר בהארץ בבחינת ארורה האדמה בעבודת וכו'. ועקר התקון של חטא אדם הראשון תלוי בתקון הארץ, להוציא את האדמה מקללתה, כי הארץ הוא שרש כל הדברים שבבעולם בבחינת (קבלה ג) הכל היה מן העפר. וזה שאמרו רבותינו ז"ל (במות טז): 'כל מי שאין לו פרקע אינו אדם'. כי עקר בחינת אדם הוא כשמתקנין חטא אדם הראשון, כי על ידי חטא אדם הראשון נפגם בחינת אדם בבחינת אדם ביקר כל לין גמשל כבהמות נדמו (תהלים טז), כי על ידי זה התגבר כח המדמה כח הבהמיות. וכל זה על ידי שנתעלמו הגנוני עלאין שהיו מאירין בפנים שהם בחינת 'צלם אלקים', כי הגנוני הם בחינת המוחין שהם צלם אלקים שהם עקר האדם, אבל כשנתעלמין הגנוני נסתלק בחינת צלם אלקים ואינו נקרא בשם אדם. וזהו אדם ביקר כל לין, "יקר" אלו תפלין שנקראין פאר שהוא בחינת גנוני עלאין שהם בחינת פאר, כמבאר במקום אחר. ועל ידי זה נמשל כבהמות נדמו פנ"ל. וכל אחר כפי מה שזוכה לתקן בחינת חטא אדם הראשון על ידי זה נקרא בשם אדם. ועקר תקון חטא אדם הראשון,

לקוטי הלכות

הלכות מנחה ומזמר ג

חושן משפט תשכה

כנ"ל. ועל פן הפרוטה של קנין קרקע הוא גם פן בבחינה זו, כי מתקן על ידי זה ומזכיר הקרקע מזוהמת הנחש שהוא שרש הכל ועל ידי זה נתמקן הכל ונתגליו הגנוני, כי הא בהא תליא, כמו שכתוב: "ארוהה האדמה בעצבון תאכלנה וכו'". וכן להפך בשמתקן האדמה נתמקן בחינת בעצבון ונתגליו הגנוני. ועל פן הקרקע נקנה בכסף, כי בשעת קנית הקרקע נתגליו הגנוני כנ"ל:

אכל אחר כך על ידי החטא נתעלמו ואינם יכולים להתגלות כי אם על ידי בחינת לבושים בבחינת ונעש וכו' וילבשם. וזה בחינת צדקה שעל ידה מתגליו הגנוני כנ"ל כי צדקה היא בחינת לבושים בבחינת צדק לכשתי, בחינת בגדי ישע הנ"ל שהם בחינת הגנוני, כמבאר היטב במאמר הנ"ל שעקר התגלות אורות הגנוני בשזוכין שיתגלו ויאירו, אזי הם בבחינת בגדי ישע מעיל צדקה, עין שם היטב. וזהו בחינת קנין סודר שקוניו בהבגדים, שקונה בכל דבר. ורב הקנינים הם על ידי זה, כי הבגדים הם בחינת בגדי ישע בחינת התגלות הגנוני עליון שהם בחינת גדלת הבורא ותפודה. שעל ידי זה קוניו ומתקניו ומעליו כל הדברים שבעולם כנ"ל:

וזה בחינת קנין סודר. זה בחינת מה שמבאר שם במאמר הנ"ל בענין הגנוני הנ"ל המתגליו בכסף וזהב שהם בחינת בגדי ישע וכו' עין שם היטב, וזה בחינת קנין סודר שקוניו על ידי הבגדים שהם בחינת בגדי ישע בחינת גנוני עליון, כי רבי יוחנן קרא למאני מכבודתא' (בבא קמא נא) בחינת בגדי כבוד ופאר בחינת כלליות הגנוני. ועל ידי זה קוניו כל דבר, כי עקר הקנין על ידי התגלות הגנוני שעל ידי זה נכנעין המניעות שבמדרגה ונקטה הדבר ועולה מדרגא לדרגא כנ"ל, כי הגנוני ששכסף וזהב אין מתגליו תמיד כנ"ל ועל פן צריכין לקנות על ידי הבגדים שהם בחינת בגדי ישע כנ"ל, כי הגנוני מתלבשין בהבגדים שהם בחינת תקון חטא אדם הראשון בבחינת ונעש ה' אלקים לאדם ולאשתו פתגות עור וילבשם, כי מתחלה היו ערומים ואז היו יכולים לקבל אורות הגנוני בלי לבוש,

ברוך ה' לעולם אמן ואמן:

הלכה ג

ענין קנין סודר ושאר כל הקנינים שהם מסירה ומשיכה והגבהה:

א על פי התורה המתחלת ידע שיש אמצעי' (סיון ק"ט) עין שם כל התורה:

והכלל, כי יש שני מיני למודים בהתורה הקדושה, יש למוד של הצדיק האמת שעולה להשכינה שהיא אמצעי בינו יתברך ובו העולם,

ואז נעשה מהנימין והשמואל שיש בהתורה שהם אש וניזם, נעשה מהם בחינת שפע רוחניות וְשֵׁפַע גְּשָׁמִיּוֹת, הינו מבחינת הקמין נעשה שפע רוחניות שהוא שפע עליון לכל דרי מעלה שהם מלאכים ושרפים וכו'. ומבחינת השמואל נעשה שפע גְּשָׁמִיּוֹת לעולמות התחתונים וכו'. אך לאו כל אדם זוכה שיהיה למודו עולה להשכינה וכו', ואז כשאינו למודו עולה להשכינה אזי כשלומד ואז יוצאים אדים מפיו וכו'. וטבע התורה שגיבית עצמו למעלה להשכינה כנ"ל אך שאינה יכולה לעלות מחמת שזה הלומד אינו זוכה לזה שיעלה למודו להשכינה כנ"ל. והנה התורה שלו מתרוממת לעלות למעלה, אך אינה יכולה כנ"ל. ובתוך כך נעשה לילה ואז יוצאין כל הגרדיני נימוסין וכו' ומפין עליה וכו'. ואז נתפזרת זאת התורה באויר וכל בני עולם שואבין מאות התורה שנתפזרה באויר. ולפי מהות האדם שמוגיע לו התורה הזאת פן נעשה ממנה, כי אדם כשר וכו' או אדם גדול וצדיק כשמוקבלין מאלו התורות שנתפזרו אזי נעשה אצלו מזה טל תורה וכו' לפי מדת המקבל. לקצת נעשים מאלו התורות חדישין דאורייתא וכו' והוה בחינת הקמין שיש בהתורה, אבל מבחינת השמואל נעשה ההפך ממש שהוא ל"ט מלאכות שנעשה מאלו התורות, שמוגיע לבני אדם שאינם כשרים נעשה אצלם מזה ההפך מבחינת הטל הנ"ל, הינו

בחינת ל"ט מלאכות שהוא הפך מ"ט תורה, הינו שנתעורר אצלו על ידי זה התעוררות חדש לטרדת המושא ומתן ורדיפת הפרנסה, שהוא בחינת בזות אפך תאכל לחם וכו'. והוה בחינת הקמין והשמואל שיש בהתורה, כי בלמוד התורה העולה להשכינה נעשה מבחינת הקמין והשמואל שפע רוחניות וְשֵׁפַע גְּשָׁמִיּוֹת וכו'. ומזה הלמוד שאינו יכול לעלות להשכינה נעשה מהנימין ושמואל וכו' טל תורה או ל"ט מלאכות וכו' כנ"ל. ענן שם כל זה היטב:

ב וזה בחינת מושא ומתן, כי עקר המושא ומתן הוא בשביל לברר ניצוצות הקדושים המלבשין בכל חפצי המושא ומתן פדוע. ועקר הפרור הוא לברר הניצוצות הקדושים שהם בחינת ניצוצי אותיות התורה הקדושה, לבררם מבחינת הל"ט מלאכות שהם בחינת בזות אפך תאכל לחם שמהם נמשכין כל עסקי מרדת המושא ומתן וכל עניני המלאכות וכל העסקים שבעולם. שפדם כלולים בל"ט מלאכות פדוע, אשר שרש הל"ט מלאכות בקדשה הוא בחינת אותיות התורה הקדושה בחינת ניצוצות הקדושים. וצריכין לברר כל אלו האותיות והניצוצות הקדושים מתוך בחינת הל"ט מלאכות שהם כל עסקי המושא ומתן כנ"ל:

ג ועקר הפרור מה שאנו צריכין להתנועע ולטרוח לבררם נמשך מאלו

לקוטי הלכות

הלכות מנחה ומזמור ג

חושן משפט תשכו

התורות שאינם זוכין לעלות להשכינה שהם נתפזרים פאזיר, אשר לפעמים נעשין מהם ל"ט מלאכות בחינת זועת אפד וכו' כנ"ל. ועל כן צריכין להתנוגע במשא ומתן ובמלאכות, להתאמץ ולבקש מה' יתברך שיזכה לעשות כל הל"ט מלאכות וכל עסקי המשא ומתן בקדושה גדולה. כדי שיזכה לברך משם כל ניצוצי אותיות התורה הנ"ל שגפלו לשם. שממם נעשו אלו הל"ט מלאכות כנ"ל:

ד וְאִי אֶפְשֶׁר לְבָרֵךְ אֱלֹהֵי הַנִּיצוּצוֹת הַקְּדוּשִׁים מִתּוֹךְ הַל"ט מלאכות כי אם בשמקשרים עצמן לצדיק הדוד שהוא בחינת יוסף, כי יוסף הוא השליט הוא המושביר וכו' (בראשית נב) שכל המכירות וקנינים שבעולם נעשין על ידי הצדיק הדוד שהוא בחינת יוסף כנ"ל, וכמו שכתוב: "וְכָל הָאָרֶץ בָּאוּ מִצְרַיִם אֶל יוֹסֵף לְשִׁבּוֹר", שכל הארץ שהם כל העולם העוסקים במשא ומתן אשר באמת לאמתו כל עסקים הוא לברך ברוזים, לברך ניצוצות הקדושים מעמקי הקלפות אשר כלם הם בבחינת יורדי מצרים, כי כל הגליות מכונים בשם מצרים על שם שהם מצרים לישראל (בראשית רבא פרשה טו). ועקר הגלות הוא גלות הנפש מה שהסטרין אתרניו, שהם העפוסים, אינם מניחין את הנפש מישראל לשוב לה' יתברך ולהתדבק בו יתברך באמת. ועל כן זה שנכנס לתוך

המשא ומתן ששם הקלפות והסטרין אחרא אחווים וסוכבים סביב הניצוצות הקדושים שבתוך המשא ומתן, על כן זה שנכנס לשם הוא בבחינת יורד לגלות מצרים שכולל כל הגליות, שהוא בחינת גלות הסטרין אחרא לנפש ישראל ולהניצוצות הקדושים התלווים בו. ואזי כשנפש הישראל יורד לגלות הנ"ל, דהינו בשעוסק במשא ומתן אי אפשר לו לעבוד שם ולקבות לעשות פעולתו בשלמות לברך הניצוצות משם ולצאת משם בשלום כי אם על ידי שמקשר עצמו או להצדיק הדוד האמתי שהוא בחינת יוסף שעל ידו כל הברורים שבעולם, שהיו בחינת וְכָל הָאָרֶץ בָּאוּ מִצְרַיִם אֶל יוֹסֵף לְשִׁבּוֹר, שכל הפוזרים שבעולם העוסקים במשא ומתן כלם מברחים לבוא בגלות מצרים ששם כבואים כל הניצוצות בגלות כנ"ל, על כן כלם מברחים לבוא לשם בשביל להעלות הניצוצות משם. וכשבאים לשם לגלות מצרים צריכין לבוא אל יוסף בחינת הצדיק האמתי לשביר ולסחר ולעשות כל הקנינים על ידו דיקא, כי על ידי הצדיק האמת נעשין כל הברורים שבעולם כנ"ל:

ה כִּי בְּאֵמֶת כֹּל הַחַיִּית שֶׁל כֹּל הָעוֹלָם וּמְלוֹאֵהוּ הוּא רַק מִהַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה פִּדְוֵעַ, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב: "בְּרֵאשִׁית בְּרָא אֱלֹהִים אֶת הַשָּׁמַיִם וְאֶת הָאָרֶץ", בְּרֵאשִׁית זֶה הַתּוֹרָה שֶׁנִּקְרָאת 'רֵאשִׁית

נמצא, שהצדיק מקביר גם אלו הלמודים של שאר העולם מבחינת ל"ט מלאכות, כי אצלו געשה מזה ט"ל תורה שהם חדושין דאורייתא כנ"ל:

ו יעל כן כל אדם בשעת למודו ועבודתו צריך שיקשר עצמו להצדיקים אמתיים שבדור, כי בודאי לאו כל אדם זוכה שיהיה למודו ועבודתו עולה להשכינה, ואזי כשאין למודו ועבודתו עולה להשכינה מתפזרת באויר ויכולה להגיע לאיש שאינו בשר ויהיה געשה מתורתו בחינת סם מות חס ושלום, שהוא ל"ט מלאכות בחינת גזעת אפד תאכל לחם כנ"ל. על כן צריך כל אדם לכוון בשעת למודו ועבודתו לקשר עצמו לצדיקים אמתיים שבדור, ואזי יזכה שאף על פי שאין למודו עולה להשכינה על כל פנים יתפזר למודו ויבוא לתוך הצדיק האמת אשר אצלו געשה מזה ט"ל תורה. ואזי כשגעשה אצל הצדיק מלמודו ט"ל תורה שהוא חדושין דאורייתא אזי כשהצדיק הזה לומד ומגלה זאת התורה שזכה להשיג מאלו התורות שנתפזרו באויר כנ"ל, אזי חוזר ונגעשה מלמודו שפע רוחניות ושפע גשמיות לכל דרי מעלה ומטה כנ"ל, כי עכשו חזר ונגעשה תורתו של הצדיק ממש אשר מתורתו געשה שפע רוחניות ושפע גשמיות כנ"ל:

נמצא, שעל ידי הצדיק האמת נתבררים גם כל הלמודים של שאר העולם שאינם זוכין שיהיה למודם עולה

הקמטה' (תהלים קיא), ובה ברא ה' ותברך כל העולם ומלאו והיא חיות כל הדברים וכל החפצים שבעולם. נמצא, שבכל חפץ שבעולם מלבש בו אותיות התורה הקדושה שהיא חיותו. ואם היינו פלגו זוכין להיות פראוי פרצונו הטוב באמת וללמד תורה לשמה באמת, אז היו כל הדברים מבררים אפלו כל החפצים של חל, כי בלם מקבלין חיותם מהתורה כנ"ל. אך מאחר שלא כל אדם זוכה שיהיה למודו עולה להשכינה כנ"ל, וכשאין למודו עולה להשכינה אזי נתפזרת התורה וכו' ונגעשה מזה לפעמים ל"ט מלאכות וכו' כנ"ל, על כן צריכין להתנגע במשא ומתן ולהשתדל מאוד שיהיה המושא ומתן בקדושה גדולה, אוכל יזכה לברר הניצוצות שהם אותיות התורה המולבשין בהל"ט מלאכות שגעשו מאותיות התורה שאין הלמוד פראוי, שנתפזרה באויר וכו' כנ"ל:

ועל כן עקר הפרוץ והתקון הוא על ידי הצדיק הדור שהוא בחינת יוסף כנ"ל, כי הצדיק לומד תורתו לשמה ולמודו עולה להשכינה ונמשכין על ידו כל ההשפעות שבעולם שפע רוחניות ושפע גשמיות וכו' כנ"ל. ואפלו כשמגיע להצדיק אלו התורות של שאר העולם שאינם זוכין שלמודם יעלה להשכינה ולמודם נתפזר בהאוויר כנ"ל, אף על פי כן שלמודם מגיע להצדיק האמת געשה מזה ט"ל תורה הפך ל"ט מלאכות.

לקוטי הלכות

הלכות מנחה ומזמור ג

חושן משפט תשכט

להשכינה בנ"ל, כי אצל הצדיק נעשה מלמודים מ"ל תורה הפך הל"ט מלאכות וכו' בנ"ל:

שתעלה תורתו בכחינת ימין ויהיה נעשה מתורתו מ"ל תורה בנ"ל:

וזהו: "אשרי האיש אשר לא הלך בעצת

רשעים וכו' כי אם בתורת ה'

תפצו ובתורתו יהנה יומם ולילה". הינו

שמוכח לאיש שמתרחק מרשעים וכו', רק

עקר כל תורתו ועבודתו הוא נבדלת

בתורת ה' שהוא התורה של הצדיקים

האמתיים שכל תפצו ורצונו אליהם, והוא

מתקשר בהם בשעת עסק תורתו

ועבודתו. וזהו: כי אם בתורת ה' תפצו

ובתורתו יהנה וכו'. הינו כי תורת ה'

נקרא התורה של הצדיק האמת שכל

למודו עולה תכף להשכינה שהיא כלולה

בו ותכפר, ועל פני תורתו ולמודו היא

תורת ה' ממש, אבל הלמוד של שאר

העולם שאין עולה להשכינה נקרא

תורתו, כי אינה עולה ונבדלת מיד בו

ותכפר ועל פני נקראת תורתו ולא תורת

ה', אבל עקר התפון לזה שיקשר עצמו

בכל תפצו ורצונו להצדיק האמת שלמודו

הוא בכחינת תורת ה' בנ"ל ואינו יתפון

תורתו גם כן, כי תגיע אליו ויהיה נעשה

מזה מ"ל תורה, ואינו יחדש הצדיק על

ידה חדושין דאורייתא ואז תחזור ותכלל

ותעלה לשרשה, כי עכשו חזר ונעשה

ממנה תורתו של הצדיק האמת שהיא

תורת ה' ממש בנ"ל. וזהו כי אם בתורת

ה' תפצו ובתורתו יהנה יומם ולילה,

שאף על פי שהוא עוסק ולומד תורתו

ואינו זוכה שיעלה למודו להשכינה

ו זהו: "אשרי האיש אשר לא הלך

בעצת רשעים וכו' כי אם

בתורת ה' תפצו ובתורתו יהנה יומם

ולילה וכו'". כי דוד המלך עליו השלום

פתח ספרו בשבח העובדים את ה'

באמת ולא מצא מעלה טובה להאדם

במעלת התרחקות מעצת רשעים

ולתקרב לצדיקים, כי זהו היסוד והעקר

שהכל תלוי בו, כי עקר הברור והתפון

של כל אדם שבעולם הוא על ידי

הצדיקים האמתיים. ועל פני העקר

להתרחק מעצת רשעים וכו' החולקים

ומתנגדים על הצדיקים האמתיים, כי

בוראי לאו כל אדם זוכה שיהיה למודו

ועבודתו עולה להשכינה בנ"ל, כי אפלו

אנשים חשובים ויזרים באמת ואפלו

צדיקים גמורים ועירני אנון שיזכו שיהיה

למודם עולה להשכינה, כי לזה אינו

זוכה כי אם צדיק גדול מאד מאד. ועל

פני מי שאינו במעלת הצדקות כל כך אם

אינו מכוון לקשר למודו ועבודתו

להצדיקים אמתיים אזי חס ושלום

תתפזר תורתו ותבוא לאנשים שאינם

בשרים ויהיה נעשה מתורתו ל"ט

מלאכות וכו' ששם אחיזת הקלפות

והסמרא אחרת בנ"ל. על פני צריך שיכונן

לקשר עצמו להצדיקים שבדור ואז זוכה

א"ת

א"ת

לקוטי הלכות

הלכות מנחה ומזבח ג

חושן משפט תשלא

אמתיים ואינו הולך בעצת רשעים וכו' המרחקים מהם פנ"ל, רק כל חפצו ורצונו הוא להפיל בהם ובתורתם שנקרא תורת ה' וכו' פנ"ל, אזי זה האיש הוא בעין שתול על פלגי מים וכו', הינו שגם למודו נחשב ממש כמו התורה של הצדיק האמת שנקרא עין שתול וכו' אשר פרו וכו', כי גם הוא זוכה להפיל בו על ידי ההתקשרות אליו שעל ידי זה באה תורתו אליו ונעשה מזה טל תורה הינו חדש תורה של הצדיק. נמצא, שחזרת ונעשית מתורתו, תורתו של הצדיק האמת שהיא תורת ה' שהיא בחינת עין שתול וכו', כי נמשך ממנה שפע רוחניות ושפע גשמיות וכו' פנ"ל:

וזהו שפנים: "לא בן הרשעים כי אם פמץ אשר תדפנו רוח". כי תורתם מתפזרת באויר פמץ אשר תדפנו רוח ממש, כי מכח עליהם רוח הקדש שהם בחינת כל הגרדיני נמוסין הנ"ל ונעשה מהם ל"ט מלאכות שהם הפך ט"ל תורה פנ"ל. ול"ט מלאכות הם בחינת מין ותבן שהם הפסלת שהם בחינת הקלפה הקודמת לפרי אשר בשביל זה הם כל היגיעות של כל הל"ט מלאכות כדי לקבד החפה כ"ב אתנו דאורייתא ממין ותבן שהם הפסלת בחינת ל"ט קללות פדוע שהם בחינת בועת אפך תאכל לחם וכו', הינו כי אצל הרשעים שאינם מקשרים להצדיק נעשה מתורתם שמתפזרת

באויר ל"ט מלאכות שהוא בחינת מין אשר תדפנו רוח פנ"ל:

ח וזהו (בראשית): "ויגש אליו יהודה ויאמר כי אדני ידבר נא עבדך דבר באוני אדני ואל יחר אפך בעבדך כי כמוד כפרעה". יהודה זה בחינת כלל ישראל שנקראים כלם יהודים על שם יהודה. יוסף הוא הצדיק הדור פנ"ל. וזהו "ויגש אליו יהודה", שישראל מבקשים מהצדיק בחינת יוסף שכל תורתם שילמדו אף על פי שאינם זוכים שיעלה תורתם להשכינה, על כל פנים יעלה תורתם ותגיע אליו שאז יהיה נחשב כאלו תורתם עלתה להשכינה ממש. וזהו "ידבר נא עבדך דבר באוני אדני". ופרש רש"י: יפנסו דברי באוניך, שיהודה בחינת פנסת ישראל מבקשים שיפנסו דברי תורתם באוני הצדיק כדי שיהיה נעשה מתורתם ט"ל תורה ולא תהפך חס ושלום, שהוא ל"ט מלאכות שהם בחינת שמאל בחינת בועת אפך תאכל לחם' שהם בחינת חרון אף תקף הדין, בחינת ל"ט קללות פנ"ל. וזהו ואל יחר אפך בעבדך", שלא תהיה נעשית מהתורה חס ושלום, בחינת חרון אף בחינת בועת אפך וכו' בחינת ל"ט מלאכות פנ"ל, רק נזכה שיעלה למודו להצדיק האמת ואז יהיה נעשה ממנו ט"ל תורה חדשין דאורייתא ואז יחור ויעלה הלמוד להשכינה ממש פנ"ל. וזהו "כי כמוד כפרעה", פרעה הוא בחינת

כִּי בְּאֵמֶת עָקַר בְּרִיאַת הָאָדָם בְּעוֹלָם
הָזֶה הוּא בְּשִׁבִיל שְׂפִיר אוֹתוֹ
יִתְבָּרַךְ, כְּמוֹ שְׂאִיתָא בִּיהֵר הַקְדוּשׁ, בְּגִין
דִּישְׁתַּמּוּדְעִין לֵהּ. אֲבָל אִי אִפְשָׁר לְהִכִּיר
אוֹתוֹ יִתְבָּרַךְ בְּשׂוֹם אִפֵּן כִּי אִם עַל יְדֵי
שְׂמִשְׁבְּרִין תַּאֲוֹת נְאוּף וְהַבְּלִי הַעוֹלָם הָזֶה,
כִּי יֵשׁ יְמִין וְשְׂמָאל, דְּהֵינּוּ בְּחֵינַת יְדֵי יְמִין
וְיַד שְׂמָאל שְׁעַל יָדָם נִבְרְאוּ שְׂמַיִם וָאָרֶץ.
כְּמוֹ שְׂכַתוּב: "אֵף יְדֵי יְסֻדָּה אֶרֶץ וְיְמִינֵי
מִפְתָּח שְׂמַיִם." וְשְׂמַיִם וָאָרֶץ הֵם בְּחֵינַת
דְּרֵי מַעְלָה וְדְרֵי מַטָּה שְׂהֵם בְּחֵינַת עוֹלָם
הַבָּא שֶׁהוּא בְּחֵינַת שְׂמַיִם, בְּחֵינַת יְמִין
שֶׁהוּא עוֹלָם שְׂבִילוֹ אֲרֻךְ, בְּחֵינַת (מִשְׁלֵי א)

אֲרֻךְ יָמִים בְּיַמֵּינָהּ וְכוּ'. וְשְׂמָאל הוּא
בְּחֵינַת הַעוֹלָם הָזֶה דְּרֵי מַטָּה בְּחֵינַת אֶרֶץ
שְׁזֵהוּ בְּחֵינַת נִפְשׁ וְגוּף פְּדִינֵעַ, וְכַמְבָּאָר
בְּהַתוּרָה 'דְּרֵשׁוּ' (סִיּוֹן ה') שְׂנַפְשׁ וְגוּף הֵם
הַכְּמָה וְסִבְלוֹת שְׂהֵם אוֹר וְחֹשֶׁךְ בְּחֵינַת
חֶסֶד וְדִין וְכוּ', שְׁזֵהוּ יְמִין וְשְׂמָאל, שְׂהֵם
בְּחֵינַת חֶסֶד וְדִין פְּדִינֵעַ. וְכָל אָדָם נִבְרָא
לְהִכִּיר אוֹתוֹ יִתְבָּרַךְ עַל יְדֵי שְׂכִינֵיעַ סִטְרָא
דְּשְׂמָאלָא, כִּי כָּל אֶחָד כְּפִי מַה שְׂזוּכָה
לְהִכִּיעַ וְלִשְׁבֵּר אֶת הַגּוּף שֶׁהוּא בְּחֵינַת
שְׂמָאל כְּ"ל כְּמוֹ כֵּן זוּכָה לְהַכְּלִל שְׂמָאל
בְּיָמִין שְׁזֵהוּ עָקַר הַדַּעַת. וְכִפִּי מַה שְׂזוּכָה
לְאִכְלָל שְׂמָאלָא בְּיַמֵּינָא כְּמוֹ כֵּן זוּכָה
לְדַעַת וְלִהְיִיר אוֹתוֹ יִתְבָּרַךְ, שְׁזֵהוּ עָקַר
הַתְּכִלִּית אֲשֶׁר בְּשִׁבִיל זֶה נִבְרָא הָאָדָם:

אֲבָל כִּי שְׂרוּצָה לִקַּח אֶת הַדַּעַת קִדְּם
זְמַנּוֹ זֵהוּ בְּחֵינַת חֲטָא עֵץ הַדַּעַת
טוֹב וְרַע, דְּהֵינּוּ שְׂרוּצָה לְדַעַת וְלִהְיִיר

הַשְּׂכִינָה עֲלֵינָהּ, כְּמוֹ שְׂאִיתָא בִּיהֵר
הַקְדוּשׁ (נִשְׁבַּח הַי"ו עֲשׂוֹר א), דְּכָל גְּהוּרִין
אֲתַפְרַעִין וְאֲתַגְלִין מִנְּהָ, וְכְמוֹ שְׂפִרְשׁ
רַש"י, כִּי כְּמוֹד כְּפִרְעָה חָשׁוּב אֲתָהּ בְּעֵינֵי
כְּמִלְךָ שֶׁהוּא הַשְּׂכִינָה שֶׁהִיא בְּחֵינַת
מַלְכוּת פְּדִינֵעַ. הֵינּוּ שִׁיהוּדָה בְּחֵינַת כָּלֵל
יִשְׂרָאֵל אוֹמְרִים וּמְבַקְשִׁים שְׂתוֹרְתֵם יַעֲלֶה
וְיִכְסֵם בְּהַצְדִּיק הָאֵמֶת וְאֵז יִהְיֶה נַעֲשֶׂה
ט"ל תוֹרָה וְלֹא ל"ט מַלְאָכוֹת שְׂהֵם
בְּחֵינַת חֲרוֹן אַף כְּ"ל, וְאֵז יִהְיֶה נִחְשָׁב
כְּאֵלוֹ לְמוֹדֵם עֲלֶה לְהַשְּׂכִינָה מִשְׁוֹ בְּחֵינַת
כְּמוֹד כְּפִרְעָה וְכַ"ל:

נִמְצָא, שֶׁעָקַר כָּל הַבְּרוּרִים שֶׁל
הַנִּיצוּצוֹת הוּא עַל יְדֵי הַצְדִּיק
שֶׁהוּא בְּחֵינַת יוֹסֵף כְּ"ל:

ט כִּי עָקַר נִפְלִית כָּל הַנִּיצוּצוֹת שְׂנַפְּלוֹ
לְמָקוֹם הַקְּלָפוֹת הוּא עַל יְדֵי
בְּחֵינַת מַחְלָקַת שְׂנַמְשָׁךְ מַגְדָּלוֹת שֶׁהוּא
בְּחֵינַת 'אֵנָא אִמְלֻךְ' שְׂמִשְׁם עָקַר
הַשְּׂכִינָה וְנִפְלִית הַנִּיצוּצוֹת לְמָקוֹם שְׂנַפְּלוֹ
שְׁזֵהוּ בְּחֵינַת לְמוֹד תוֹרָה שְׂלֵא לְשַׁמָּה כִּי
אִם לְהַתְּהַר וְלִקְנֹטֵר בְּשִׁבִיל שְׂיַמְלֻךְ
שְׂיִהְיֶה לוֹ אֵיזָה הַתְּנַשְׂאוֹת וְרַבְנוֹת, כִּי
אֵינּוּ מִכִּיר אֶת מְקוֹמוֹ וְרוּצָה לְהַשְׂתַּרְדַּר
וְלִמְלֻךְ וְאֵינּוּ רוּצָה לְהִכִּיעַ וְלִכְפֹּל אֶת
עַצְמוֹ בְּאֵמֶת תַּחַת הַגְּדוֹל מְמַנּוֹ בְּחֻכְמָה
וְכוּ', דְּהֵינּוּ הַגְּדוֹל מְמַנּוֹ בְּרִיאָה וּבְמַעֲשֵׂים
טוֹבִים, שְׁזֵהוּ עָקַר הַחֻכְמָה, כְּמוֹ שְׂכַתוּב

דְּתַלְמִים ק"א, "רִאשִׁית חֻכְמָה יִרְאֵת ה'".
וְכַתִּיב: "הֵן יִרְאֵת ה' הִיא חֻכְמָה וְסוֹר
מַרַע בֵּינָה":

לקוטי הלכות

הלכות מנחה ומזמור ג

חושן משפט תשל"ו

אותו יתברך ולהשיג השגת אלקותו יתברך קדם ששכר את הגוף, בחינת שמאל, זהו בחינת מחלקת שהוא פגם עין הדעת טוב ורע שמחליף שמאל ב'מין, כי הוא עדין בבחינת שמאל שהוא הגוף ותאוותיו, ורצצה לכנס עם גופו המגושם לתוך היכלין דמלכא לתוך בחינת ימין, לדעת השגות אלקות וידיעת החקמה שאינו ראוי לה עדין, כי כל זר לא יאכל קדש וכל אכליו יאשמו וכו', כי צרכין תחלה לשבר ולהמתין סטרא דשמאלא על ידי שבירת הגוף ותאוותיו ואחר כך יכולין להכלל ב'מין שהוא הדעת. ואפלו בשזוכה לשבר מעט את הגוף על ידי מצוות ומעשים טובים שלו, אף על פי כן אסור לו לכנס למעלה מפורגתו, כי עדין אינו יכול לדע ולהשיג כי אם פפי מה שזכה לשבר סטרא דשמאלא:

י וזהו בחינת חטא אדם הראשון שחטא בעין הדעת טוב ורע. ואיתא שחטאו היה שהסתכל למעלה מפורגתו. וגם איתא שחטאו ירד לתאוות עולם הזה, וכמו שזמבאר בתורה, "ותרא האשה כי טוב העין למאכל וכי תאוה הוא לעינים וכו'". כי שניהם אחד, כי אדם הראשון היה צריך בתחלה לעמוד בנפשו לכלי לאכל מעין הדעת ולהמתין בזוגו עד שבת פמוכא, וזכה היה משבר את בחינת הגוף, בחינת שמאל והיה

נכלל שמאל ב'מין והיה זוכה לדעת עליון ונראה מאד פפי מה שהיה מוכן להשיג אשר עין לא ראתה וכו', כי מעלתו היה גבה מאד מאד פידוע, אך הפעל דבר התגרה בו והסית אותו עד שעשה בהפך ממש, כי רצה לדעת ולהשיג מיד הכל קדם ששכר בחינת שמאל. ואזיל בתר אפכא שרצה לאכל מעין הדעת ולהשיג הדעת על ידי זה כמו שהסית אותם הנחש 'ונפקחו עיניכם וכו'', וכמו שכתוב: "ונחמד העין להשפיל". ועל פן החליף שמאל ב'מין, כי רצה להמשיך בחינת ימין בחינת דעת בעת שהוא בבחינת שמאל, שעדין לא עמד בנפשו ולא שבר את הגוף עדין. ועל פן על ידי זה נתעברו כל העולמות ונפלו ניצוצות הקדושים לעמקי הקלפות שהם נקראים היכלי התמורות, כי נמשכין מתמורה וחלופה ה"ל שהחליף שמאל ב'מין שזהו בחינת מחלקת, כי כל המחלקת הוא על ידי שאין מכריעין בין ימין לשמאל. ועקר ההכרעה על ידי שמשברין בחינת השמאל ואז נמתק השמאל ונכלל ב'מין בקדשה פראוי, אבל כל זמן שלא שבר הקלפות הנאחזין בשמאל, בשררצה אז לכנס לתוך השגת הדעת וחכמה, זהו בחינת התגברות שמאל על ימין חס ושלום, שזהו בחינת מחלקת בחינת מחלקת קרה על משה ואהרן, כמו שאיתא בזהר הקדוש, דבעא לאחלפא בין ימינא לשמאלא:

יא פי באמת עקר החקון הוא על ידי התקשרות להצדיק האמת ולכלי לחלק עליו חס ושלום, פי בודאי לאו כל אדם זוכה לשבר בשלמות את הגוף שהוא בחינת שבמאל. ואזי הוא בודאי רחוק מדעת אמתו בשלמות. ועל פן צריך להפיר את מקומו ולידע רחוקו מה' יתברך והיכן הוא עומד בתאוותיו והכליו. על פן צריך לבטל עצמו להצדיק האמת שבודור שזכה לשבר באמת את הגוף, שהוא יודע לאכללא שבמאל בימינא, ועל פן הצדיק יכול לתקן ולברר אותו גם פן ולהדריכו בדרך ישרה ולהשיבו למקומו, ואפלו צדיקים גמורים לאו פלם זוכים לשבר בשלמות את בחינת השמאל, ועל פן פלם צריכין לקבל זה מזה וזה מזה עד שמקבלין פלם מהראש האמת ששכל דור ודור שהוא הצדיק שבודור שהוא חד בדרא אשר זכה לנקדת האמת לשבר הגוף בתכלית, אשר הוא מקשר הכל לשרשו. וזהו מרמז בהתורה ה"ל שכתוב שם שלא כל אדם זוכה שיעלה למודו להשכינה ואפלו אם יאמר שלומד לאוקמא שכינתא מעפרא מי יודע אם הוא ראוי לזה וכו'. הינו פי אפלו גדולים וצדיקים לאו פלם זוכין שיעלה למודם להשכינה, פי זעירין אגון דזכין לה. ועל פן הכל צריכין בכל דור ודור לקשר עצמן להצדיק הדור, שאז זוכין שהצדיק יקבל תורתם ועושה מהם חדושין דאורייתא, ואז חזרת תורתם

ולמודם ונכלל בהשכינה על ידי הצדיק, שזהו בחינת ודוה פעין שתול על פלגי מים וכו' פנ"ל:

יב פי מבאר שם בהתורה ה"ל שהלמוד שאינו עולה להשכינה, נתפור באויר וכו' ובשמיגע להצדיק געשה מזה ט"ל תורה שהוא חדושין דאורייתא, ובשמיגע לשאר אנשים שאינם הגונים געשה מזה ל"ט מלאכות וכו'. ובודאי הכל הולך אחר פגנת הלב פי אלפי משפט ה' וכל דרכו משפט, הינו מי שמקשר עצמו בשעת למודו להצדיק האמת, אזי אף על פי שאינו ראוי עדן שיעלה למודו להשכינה על כל פנים זוכה שישכב ה' יתברך ברחמי בתחבולותיו באפן ששיתפור למודו בהאור גיע למודו להצדיק האמת ובשרי הדור כפי שזכה שיגיה געשה מלמודו מל תורה, ואז כשהצדיק מחדש תורה על ידי זה הפ"ל ששאב וקבל מלמודו אזי התורה של הצדיק עולה להשכינה, פי למודו של הצדיק האמת עולה להשכינה מיד פנ"ל. נמצא, שחזר למודו להשכינה על ידי הצדיק וכו"ל. ולהפך מי שרחוק מהצדיק, מפל שפן בשחולק עליו חס ושלום אזי בדרך שאדם רוצה לילך מוליכין אותו. ואזי למודו בשמתפור באויר מגיע לאנשים שאינם הגונים וגעשה מזה ל"ט מלאכות וכו' פנ"ל:

יג וזהו בחינת פגם השבטים שחלקו על יוסף עד שמכרוהו בכסף. פי

לקוטי הלקות

הלקות מקח וממכר ג

חושן משפט תשלה

יוסף היה אז צדיק הדור שכלם היו צריכין לקבל ממנו וכל עבודתם ולמודם היה צריך לבוא אליו ולעלות על ידו, פי אף על פי שכלם היו צדיקים גדולים מאד, אבל העקר היה יוסף הצדיק בחינת 'נגדת האמת שבין הצדיקים' אשר יעקב מסר לו הכל כמו שפרש רש"י על פסוק, "וישראל אהב את יוסף מכל בניו כי בן זקנים הוא לו וכו'". והצדיק האמת שהוא בחינת יוסף מרחם על הדור, שהם בחינת כלליות השבטים ומספר להם תמיד חלומותיו ודבריו כדי שיזכו להתקשר אליו, ומעיר אוניהם שכלם צריכין להתקשר אליו, פי כל עלית תורתם ועבודתם הוא על ידו, שהוא בחינת מה שספר להם חלמו שראו והנה אנחנו מאלמים אלמים בתוך השדה והנה תסבינה אלמתיכם ותשתתוין לאלמתי. הנה שראו שכלם עוסקים בעבודתם ומיוחדים יחודים ומקשרים קשרים דרנא דרנא ועולם בעולם שהוא בחינת מאלמים אלמים, שהם קשרים ואגדות בחינת יחודים וקשרים קדושים שנעשים בעולמות עליונים על ידי עבודת הצדיקים האמתיים. והנה תסבינה אלמתיכם ותשתתוין לאלמתי", שכל עבודתם צריכין לבוא להצדיק האמת ולהכלל בו, כי עקר תקלית כל הקשרים והיחודים הוא להעלות הכל להשכינה שהוא נעשה רק על ידי הצדיק האמת בחינת יוסף

סי' קל"ח

כנ"ל, אבל הם לא רצו להאמין בזה ואמרו, "המלך המלך עלינו אם משול תמשל בנו ויוספו עוד שגא אתו על חלמתיו ועל דבריו". פי אומרים שכל מה שהצדיק האמת מנגלה תורתו וחדושו והשגותיו לבני ישראל בנות חס ושלום, בשביל התנשאות למלך ולמשל בהם, וחולקין עליו ורדפין אותו בכל מיני רדיפות כמו אחי יוסף שרצו להרגו ולהשליכו לבור. ואפלו האוחזין עמו קצת ומרחמין עליו אומרים למכרו בעשרים כסף, דהיינו שמוכרין את הצדיק ומעלימין אותו מן העולם בשביל הכסף בשביל תאות ממון, פי בשפוגמין בהצדיק האמת או אינו עולה למודו להצדיק ואז נעשה מלמודו ל"ט מלאכות כנ"ל שהוא בחינת גזעת אפקד האכל לחם, שהוא בחינת תאות ממון. נמצא, שעל ידי שפוגם בהצדיק נופל לתאות ממון, וכמבאר ענין זה במקום אחר בהתורה 'צוית צדק' (ס"ו) ^{טו}, שהוא בחינת מכירת יוסף בכסף, פי נופלים לתאות ממון על ידי שפוגמין בכבוד הצדיק וכו':

וזהו בחינת כל התננים והעקר הוא קנין סודר, פי על ידי המשא ומתן מבררין ברורין מהיכלי התמורות, שהוא עקר כל ענין המשא ומתן שהוא רק מחמת שנגפלו ניצוצות הביכלי התמורות, שעל ידי זה נתחלפו ההשפעות והתפצים אשר בכלם יש ניצוצות הקדושים,

הלכה ד

אין המקח נגמר אלא בקנין וכו':

א על פי התורה על פסוק 'ולמקנהו עשה סבות' (בבב"ב דף ס"ו), ע"נ שם:

והפ"ל שעל ידי שפוגמין במצות סבה נופל משפע של אדם שהוא

מקום בינה, בחינת סבה שהיא בחינת אמא דמסבבא על בנין, בחינת אם לבינה

תקרא, ואזי נופל לשפע של בהמה ויונק את חייתם והשפעתם של הבהמות, ועל

ידי זה גורם שמותם הבהמות והחיות בלא זמן מחמת שגוטל את השפעתם

וכו', ע"נ שם. וזה בחינת ולמקנהו עשה סבות, כי הסבה היא בשביל מקנהו כנ"ל.

גם העוסקין בכנין מוסיף להם אם אינו בונה הבית בחכמה וכו', אבל על ידי

סבה שהיא בחינת שכל ודעת, בחינת אם לבינה, על ידי זה יכול לבנות בית,

בחינת בחכמה יבנה בית וכו', וזה בחינת ויעקב נסע ספתה ויבן לו בית וכו' ל. וזה

בחינת שבועות וכו', כי התורה יוצאת ממחינת סבה וכו' ועל פן תקף אחר

סבות שמחת תורה וכו', כי על ידי שנגנסו בפסגה נעשים בעצמם בבחינת

תורה וכו' ואז מתחלת התורה שהוא גראשית בחינת בית, הינו בית דבראשית

וכו', ע"נ שם:

ב וזה בחינת תקון חטא אדם הראשון, כי זה ידוע שבאלו הימים הקדושים, ימי תשרי, אנו צריכין לתקן

וחפצים השכיבים לנפש רוח נשמה של זה מנחים ביד זה, ושל חברו בידו, וכיוצא

בזה חלופים ותמורות רבים בלי שעור ומחמת זה צריכין לעשות משה ומתן.

ועקר המשא ומתן הוא חלופ שנה יש לו דבר זה וזה יש לו דבר אחר והם

מחליפים וקונים זה מזה, ועל ידי זה נחלף השפע והניצוצות מאחד לחברו עד

שחזור כל ניצוץ וניצוץ למקומו ושרשו שנהו עקר תקונו וברורו, כי כל זמן שאין

הניצוצות במקומן רק של זה ביד זה כנ"ל יש להחיצונים אחיזה בהם, כי עקר

אחיזת החיצונים הוא מבחינת היכלי התמורות כנ"ל, אבל בשחזורים ונחלפים

וחזורים לבעליהם ולשרשם זהו תקונם. וזהו בחינת הברור שנעשה על ידי כל

משא ומתן שעושים פמוכא, כי כל משא ומתן הוא חלופין כנ"ל שעל ידי זה חוזרין

ונחלפין הניצוצות ויוצאין הניצוצות מהיכלי התמורות על ידי שחור החפץ

מזה לזה ומזה לזה עד שחזור ובא לבעליו הראוי לו כפי הניצוצות שיש בזה החפץ שהם שכיבים לנשמה של זה דיקא וכו' ל:

ועקר הברור הוא על ידי צדיק הדור בחינת יוסף, כי עקר הברור של

המשא ומתן הוא לברר המשא ומתן מהל"ט מלאכות שהם נמשכין מהתורות

של החולקין על הצדיק האמת שמתפורין באויר ונעשה מהם ל"ט

מלאכות וכו' ל (תפ"ו):

לקוטי הלכות

הלכות מנחה ומקריב ד

חושן משפט תשלו

הטא אדם הראשון שאכל מעין הדעת ביום שנברא, שהוא ראש השנה ואנו צריכים בכל שנה ובכל דור ודור לתקן הטא זה, שאנו עוסקין בתקון זה מראש השנה עד שמיני עצרת, ממבאר בכתבי האר"י ז"ל. כי אדם הראשון על ידי שאכל מעין הדעת טוב ורע נפל מבחינת שפע של אדם לשפע של בהמה, כי גדר האדם הוא הדעת והוא פגם בהדעת על ידי שאכל מעין הדעת טוב ורע, ונמשך אחר תאוות הבהמיות שהם בחינת הרע שבמעין הדעת ועל ידי זה נפל משפע אדם לשפע של בהמה, כמו שכתוב: "ואכלת את עשב השדה", שהוא מאכל בהמה, כמו שאמרו רבותינו ז"ל שאמר אדם הראשון, אני וחמור נאכל באבוס אחד. רק שה' יתברך חמל עליו גם אז ואמר לו תכף, בועת אפך תאכל לחם. כמו שאמרו רבותינו ז"ל, בשעה שאמר הקדוש ברוך הוא לאדם הראשון, ואכלת את עשב השדה נודעו, אמר, אני וחמור נאכל באבוס אחד? בין ששמע בועת אפך תאכל לחם (אבות דרבי נתן פרק א) נתישבה דעתו. הינו שהוא בהטאו גרם שנפל לשפע של בהמה כנ"ל שזהו בחינת ואכלת את עשב השדה, בחינת אני וחמור באבוס אחד. רק שה' יתברך גם בעת שקללו חמל עליו ורמוז לו שיש בכחו לתקן הפגם ואמר לו מיד, בועת אפך תאכל לחם. הינו שאפשר לך לחזור ליגן בחינת שפע של אדם שהוא

תשלו

בחינת לחם, אבל יגיע לך ביגיעה וטרחא גדולה בחינת בועת אפך תאכל לחם, שמחמת החטא צריכין לטרח ולהתגעג הרבה מאד עד שמקרירין השפע מבחינת שפע של בהמה לשפע של אדם, שזהו בחינת מה שכל התבואה נפלה לתוך מין ותכן שהם בחינת הקלפות החופין על הפרי, שהם בחינת שפע של בהמה, כי מין ותכן הם מאכל בהמה וכן סבין ומרסן, ובהם דיקא מלבשת החטה שהיא מאכל אדם. וצריך האדם יגיעה וטרחא גדולה קדם שמקריר החטה שהיא מאכל אדם בחינת שפע של אדם, קדם שמקרירה מבחינת שפע של בהמה שהיא המין והתכן והסבין והמרסן. והכל מחמת שפגם אדם הראשון ונפל לשפע של בהמה, שלפי הטאו היה ראוי לו ליגן רק משפע של בהמה, רק בחמלת ה' נתן בידו שיוכל לברר שפע אדם משפע של בהמה, שזהו בחינת מה שיש בך בהאדם לברר המאכל מומין ותבן ושאר הקלפות והפסלת החופין, שבלם נמשכין מהפגם שפגם שנפל לשפע של בהמה, אבל צריך לזה יגיעה גדולה בחינת בועת אפך תאכל לחם וכן"ל. וכמו שהוא בגשמיות כן הוא ברוחניות שצריכין לעשות תשובה וכמה תקונים כל אחד ואחד כפי פגמיו שפגם ונמשך אחר הטא אדם הראשון, שצריך לעסק בתשובה ותקון, קדם שמקריר השפעתו מבחינת שפע בהמה לשפע של אדם, ובתקון זה אנו

עוסקים ביותר מראש השנה עד סוף סבות, שהוא שמיני עצרת, כי אז אנו עוסקין לתקן חטא אדם הראשון (פמ"א בבבא תארי"ל א), שפגם בוה כנ"ל. ועל ידי גדל התקון שקל ישראל מתקנין בעשרת ימי תשובה מראש השנה עד יום הכפורים עד שמוחלין להם עוונותיהם, שהם בחינת חטא אדם הראשון, על ידי זה ה' יתברך מראה גדל אהבתו אלינו ומכנים אותנו לתוך הספה הקדושה והנוראה שהיא בחינת אמו דמספקא על גנין, בחינת אם לבניה, שהיא בחינת שפע של אדם, כמבאר בהתורה הנ"ל. הינו שבוה מראה לנו שכבר נמחלו עוונותינו וכבר תקננו הפגם של אדם הראשון שנפל בחטאו לשפע של בהמה, כי אנו יושבים עתה בספה הקדושה שמשם נמשך השפע של אדם שהוא שפע של בינה ודעת, לדעת ולהכיר על ידי השפעה זאת את בוראנו ויוצרנו יתברך שמו, שזה עקר הדעת הנמשך על ידי הספה הקדושה שזהו עקר גדר האדם. ועל פן עקר מצות ספה הוא אכילה ושתיה ושנה, ואין מברכין אלא בשעת אכילה, כי עקר בחינת ספה להמשיך החיות והשפע של אדם שנמשך על ידי אכילה בספה, שהוא חיות האדם: ג ובשבייל זה היו כל הצדיקים הקדמונים, שהם אבות העולם, רועי בהמות, כי הם עסקו בתקון חטא אדם הראשון כידוע, ועל פן היו

רועי בהמות, כדי לחזר ולהמשיך המרעה והשפע להבהמות לתקן מה שפגם אדם הראשון שנפל לשפע של בהמה והמשיך השפע של בהמה לעצמו וגרם מיתת בהמות וחיות קדם זמנם. ועתה הם מתקנים זאת על ידי שרעו בהמות וחזרו והמשיכו השפע של הבהמות להבהמות וכן מוכן בדברי אדונו מורנו ורבנו ז"ל במקום אחר שעקר פונתם במרעה בהמות היה לברר רוח האדם מרוח הבהמה בבחינת מי יודע רוח בני האדם וכו', עין שם בסיומן ס"ג בלקוטי תניינא. הינו לברר שפע של אדם משפע של בהמה, כי זכבו עצמן מכל תאוות הבהמיות והחזירו השפעות הבהמות למקומן, ועל ידי זה המשיכו לעצמן רק השפע של אדם, וד ומהור בלי פסלת שהם בחינת מזן ותכן כידוע והבן. ועל פן נקראים הצדיקים הגדולים רועים בחינת שבעה רועים על שם שהחזירו השפע והמרעה של בהמות להבהמות ולא לקחו לעצמן משפע של בהמות כלום, כי זכבו עצמן לגמרי מתאוות הבהמיות וזכו לשפע של אדם כנ"ל:

ד ועל פן נכנסין כל השבעה רועים לתוך הספה, כי ספה בחינת שפע של אדם, שזהו בחינת התקון הנמשך על ידי השבעה רועים וכו' ל. ועקר גבור התקון של כל השבעה רועים הוא על ידי דוד המלך עליו השלום שהוא השביעי, שהוא גבור ויגבור התקון

לקוטי הלקות

הלקות מן ומקור ד

חושן משפט תשלט

בשלמות על ידי משיח צדקנו שהוא דוד בעצמו ועל פני נקראת הספה על שמו בחינת ספת דוד, כי דוד הוא מלך ישראל ועקר השפע נמשך על ידי המלך, כמבאר בדברי אדונינו מורנו ורבינו ז"ל. ועל פני המלך של ישראל צריך לזהר ביותר שלא יפל חס ושלום לשפע של בהמה, כי בו תלוי השפעת כל ישראל. על פני צריך לעסוק בזה ביותר לברר השפע מבהמה לאדם, וזה שכתוב בדוד, "מאחר עלות הביאו לרעות בניעקב עמו וכו'". הינו כנ"ל שדוקא על ידי שהיה רועה בהמות וזה להיות רועה ישראל, לרעות בניעקב עמו. וכמו שאמרו רבותינו ז"ל שהיה שוקד ומשגיח מאוד על הבהמות, כמובא בפרוש רש"י שהיה מוציא הגדיים תחלה ומאכילן ראשי העשבים וכו' ואחר כך התלישים ואחר כך הזקנות וכו'. אמר הקדוש ברוך הוא, ראוי הוא זה לרעות את עמי ולכאורה הדבר תמוה שבשכיל מרעה בהמות וזה למלוכה, וגם על דוד בעצמו יקשה לכאורה מדוע עסק בזה וכי לא היה לו מצוות וגמילות חסד יותר לעסק בהם? היה לו לעסק בפרנסת עניים וכיצא, שהם בודאי מצוה יתרה לרחם עליהם, מלעסק במרעה בהמות ולרחם עליהם? אך באמת עקר פגנתו בזה היה כדי לתקן המא אדם הראשון שהוא היה צריך לעסק בזה ביותר כדוע. ועל פני הכרח לעסק במרעה בהמות ולרחם עליהם

ולהשגיח עליהם היטב כדי לחזור לתקן מה שפגם אדם הראשון, דהינו לחור השפעת הבהמות למקומו ולהחזיר לכל בהמה ובהמה השפעתה בפרמיות, כדי שינקלו הבהמות השפעתם וחיותם הראוי להם לכל אחד ואחד כדי שהוא יחזור למעלתו להמשיך ולקבל השפע של אדם וכו' ז"ל. ועל פני על ידי זה דיקא וזה למלוכה לרעות בניעקב עמו, כי המלך צריך להמשיך השפע לכל עמו. על פני אי אפשר לו להיות מלך כי אם בפשוטה להמשיך שפע של אדם, ויהיה נכון ונוד משפע של בהמה, שזכה לזה על ידי מרעה בהמות וכו' ז"ל:

ה ובה תראה נפלאות שעל פני נבוכדנצר הרשע, שהוא התפך מדוד המלך עליו השלום, כי זה בנה הבית והושיב ישראל על אדמתם, וזה החריבו והגלם מארצם. על פני עגשו ה' יתברך בעגשו זר ומכהל מאוד אשר לא נשמע מעולם, שהוא מה שנעשה בהמה ותיה שבעה שנים, כי כך ראוי ויפה לו, כי הוא מלכות הרשעה שהתגבר בתחלה על ישראל שהם בחינת מלכות דוד שיניקתם משפע של אדם, כי ישראל קרויים אדם וכו'. ועל פני נעשה בהמה ממש, כי מחמת שפגם כל כך במלכות דקדשה מלכות דוד, כי הוא הראשון שהחריב את הבית המקדש שהוא בית דוד וכו' שהוא בחינת שפע של אדם כנ"ל, ומחמת שהוא ברשעו עמד כנגדם

סכה, בחינת סבת דוד, דהינו שיחוד ויכרר השפעה מבהמה לאדם שעל ידי זה נתפטר הקללה שגורם אדם הראשון ונמשך ברכה גדולה לכל התבואה והפרות כנ"ל. וזה בחינת עתידה ארץ ישראל שתוציא גלמקאות לעתיד לבוא, כי יהיה נמשך השפעה של אדם מכרר בלי מזן ותבן ובפסלת וכנ"ל:

ז וזה בחינת מה שאקרא סבות חג האסיף, כמו שכתוב: "וחג האסיף תעשה לך באספכם את מעשיכם מן השדה". כי כל ימי תקוין מנח התבואה בשדה ושדה הוא מקום הבהמות והחיות, וכל זמן שהתבואה בשדה עדן לא נתבררה משפעה של בהמה לשפעה של אדם, כי עדן מלבשת כמזן ותבן וספין ומרסן וכי'. ועקר בירדה כשמתאספין אותה משדה לבית, כי בבית מבררין אותה מפל הפסלת עד שעושין מנחה לחם למאכל אדם בחינת שפע של אדם. ועל כן אז בזמן האסיף צותה עלינו התורה הקדושה לבגס בפסה כדי לזכות לשפעה של אדם שנמשך מפסה, כי אז הזמן לזה מחמת שאז הוא זמן האסיף שאוספין התבואה משדה לבית שהוא בחינת הברור משפעה של בהמה לשפעה של אדם, על כן צריכין אז למצות סבת, כי דיקא על ידי מצות סבה יש לנו הפח לזה לברר השפעה מבהמה לאדם וכנ"ל:

ח וזה בחינת מה שעקר הפסה הוא מפסלת גרן וקב, כמו שאמרו

כל קד, על כן נפל לשפעה של בהמה כל קד עד שנעשה בהמה ממש שבעה שנים. ועל כן היה בהמה שבעה שנים דיקא כנגד השבועה רועים שפגם בהם, כי הם פלם עסקו להמשיך השפעה של אדם שהוא בחינת מלכות ישראל מלכות דוד כנ"ל, והוא פגם בזה כל קד על כן נפל לשפעה של בהמה כל קד עד שנעשה בהמה ממש שבעה שנים וכנ"ל. וישרים דרכי ה' כי השיב עמלו ובראה לו מה שפגם וכנ"ל:

ו וזה בחינת ביזים ההוא אקים את סבת דוד הנופלת וכי', ונסמך לזה: "הנה ימים פאים ונגש חורש בקוצר וכי' והטיפו ההרים עסים וכי'". כי סבת דוד בחינת שפע של אדם שאז נמשך ברכה ורב טוב, והתבואה וכל הפרות מתברכין, בחינת ונגש חורש בקוצר וכי' והטיפו ההרים עסים, כי עקר עכוב הברכה הוא מחמת אדם הראשון שנתקלה האדמה בשבילו, שנמשך על ידי שנפל לשפעה של בהמה בחינת 'ואכלת את עשב השדה' וכי' כנ"ל. ועל כן על ידי שקיים סבת דוד, שהוא בחינת התקון לזה, בחינת שפע של אדם וכנ"ל, על ידי זה יהיה נמשך ברכה ורב טוב לכל התבואה והפרות. ועל כן בכל מקום שמנחם את ישראל בגאולה האחרונה הוא מזכיר בכל פעם גדל השפעה שיהיה אז הגפן חתן פרוה וכי' וכי', כי עקר הגאולה, בחינת מלכות דוד משיח הוא על ידי בחינת

לקוטי הַלְכוֹת

הלכות מנחה ומקור ד

חושן משפטתשמא

רבותינו ז"ל על פסוק באַסְפְּכֶם וכו', בפסלת גרן וקב הכתוב מדרב. פי בְּזוּה מתקנים מה ששקלל אדם הראשון או כל אדם בחטאיו שנפול לשפע של בהמה על ידי שנמשך אחר תאוות הבהמיות, פי עתה מבנית ומעלה השפע של בהמה, שהיא בחינת פסלת גרן וקב ועושה ממנה סבה דיקא, שעל ידי זה דיקא אמא מסבבא על בנין וזוכה לשפע של אדם. גמצא, שבמה שקלל נתתקן, פי בן צריכין בתקון כל דבר לתקן במה שקלל. וזה בחינת כל התקנות שאדם חוטא ומביא בהמה לקרן, והדבר תמיה לכאורה, אך על פי הנ"ל מבאר היטב, פי על ידי חטאו שנמשך אחר תאוות הבהמיות נפל לשפע של בהמה ועל ידי זה גורם מיתת הבהמות בלא זמן, על בן צרדי להביא בהמה לקרן. ובמה ששוחט וממית בהמה בשביל קרן בזה מתקן מה שפגם, שלקח השפע של בהמה והוציא ממנה החיות עד שראויה למות בלא זמן, פי עכשו ממותה על ידי השחיטה לקרן ומעלה אותה לריח גיחוח לה' שנהו תקון גדול להבהמה, פי עתה מחויר החיות והשפע של בהמה למעלה גדולה יותר מבתחלה, פי עלתה לקרן. גמצא, שעל ידי הקרן של בהמה מתקן מה שפגם בשפע וחיות של בהמות. על בן התקנות מכפרים על כל החטאים שהם בחינת פגם חטא אדם הראשון שנפל לשפע של בהמה ונמל

חיותם וכו' כנ"ל (פי אף על פי שרבנו ז"ל כתב עקר ענין זה על מצות סבה שעל ידי זה גורמים מיתת בהמות וכו', הינו שעקר הפגם תלוי במצות סבה כמבאר שם. אבל בודאי גם על ידי כל חטא ועוון גורמים זה, פי בכל חטא פוגם במצות סבה שמשם יוצאת התורה דתני שפוגם בהדעת, פי אין אדם עובר עברה אלא אם בן נכנס בו רוח שטות ועל ידי זה נופל לשפע של בהמה חס ושלום וכו' כפי הפגם. ועוד יש בזה לדבר ויתבאר במקום אחר אם ירצה ה')

ט ועל בן בסבות מרבין בקרבנות יותר מככל השנה בלה, פי או צריכין להעלות ולתקן השפע של בהמה ולחור ולהמשיך השפע של אדם כנ"ל, שנה זוכין על ידי קרבנות כנ"ל. ועל בן מקריבין בסבות שבעים פרים כנגד שבעים אמות, פי העפוי"ם נקראים בהמות וישראל נקראין אדם. כמו שאמרו רבותינו ז"ל, אתם קרויים אדם וכו'. ועקר השפע יורדת רק בשביל ישראל שנקראין אדם, פי הכל נברא ונשפע ומתקנים בשביל האדם שהוא ישראל. וכשהאדם שהוא איש הישראלי נופל מבחינת שפע של אדם לשפע של בהמה ויונק השפע של בהמה ומחסר מהם השפעתם כנ"ל, אזי הוא יונק משפע של עבוי"ם שהם קרויים בהמה, וזה בחינת וכבה יאכלו בני ישראל את לחמם טמא בגוים (תוס' ד) פי בשהם בגלות בין העפוי"ם אזי הם אוכלים את לחמם טמא, הינו השפעתם שהוא בחינת לחם טמא שהוא

אדם שהם ישראל ומושליו עליהם, מחמת שישאלו פגמו ונפלו לשפע של בהמה וכו'. וזהו בחינת 'היה באשר תרד ופרקת עלו מעל צנאדך' שזה הפסוק והיה באשר תרד אין לו שום פרוש וגם רש"י ז"ל נדחק הרבה בפרושו עין שם. אך עתה מתפרש בפשוטו, 'היה באשר תרד', היינו באשר תרד משפע שלך, דהיינו בשישראל ופלו לשפע של בהמות, שהוא שפע של עשו כנ"ל, ואז הבהמה בחינת עשו יורדת משפע שלך, כי אין לה שפע מחמת שהאדם בחינת ישראל לקח השפעתה, אז ופרקת עלו מעל צנאדך, היינו שתפרק על האדם, שהוא ישראל, מעלך שהוא מושל בד תמיד, כי תתגבר עליו ותקח השפע שלו. כי מאחר שהאדם, שהוא ישראל, שנה הסדר ונפל לשפע של בהמה ואין לבהמה שפע ומכרחת הבהמה לירד להשפע נמוכה יותר כפי סדר הבריאה שהבהמה נמוכה מהאדם והיא תחת ממשלת האדם, ומאחר שהאדם ירד להשפעתה, צריכה היא לירד יותר. והיו בחינת והיה באשר תרד, 'תרד' ממש שיגרום לך בעוונותיו שתתד מהשפעתך כנ"ל, אז ופרקת עלו מעל צנאדך, שתשנה גם אתה הסדר ותקח אתה השפעתו ותמשל עליו, אבל הוא רק לפי שעה בעת התגברות הגלות שאז הם לוקחין עקר השפע וישראל גוזנין מתמצית כמו שאיתא בזהר הקדוש. אבל

השפע של הבהמות שמשם כל התאוות הבהמיות כנ"ל ומזה עקר אריכת הגלות, כי בשישראל נזפלין משפע של אדם ויונקין משפע של בהמה חס ושלום, שהוא השפע של העבו"ם אזי אין להעבו"ם בחינת בהמות שפע וחיות. עד שייכל לגרם להם מיתה בלא זמן כנ"ל, אזי לפעמים מתגברין הבהמות בחינת עבו"ם ויונקים משפע של אדם בחינת ישראל, כמו שכתוב: "היה אם זרע ישראל ובא מדון ועמלק וכו'" (שופטים ו). ומזה בא התגברות חיות ובהמות להזיק חס ושלום, כמו שכתוב: "ישן בהמות אשלח בם וכו'". כי בשהאדם מקבל עקר השפע, דהיינו שפע של אדם והוא ממשיך השפע להבהמות שהם בחינת העבו"ם, אזי הוא מושל בהם. ולהפך בשנופל להשפעתם של הבהמות חס ושלום, אזי הם מושלים בו חס ושלום, כמו שכתוב: "ורדו בדת הים ובכל חית וכו'". ופרש רש"י: זכה - רודה בהם. לא זכה - געשה ירוד לפניהם, היינו כנ"ל. ובאמת בשהבהמות, בחינת עבו"ם, מתגברין ואוכלין השפע של אדם, שהם ישראל, הוא מזיק להם הרבה ומזה בעצמו הם כלים ומתים, כי מאכל אדם מזיק לבהמה בנראה בחוש. וכן מאכל השפע של ישראל מזיק להעבו"ם בבחינת 'עת אשר שלט האדם באדם לרע לו'. רק לפי שעה יש להם ממשלה על ישראל על ידי שהם נזפלין השפע של

לקוטי הלכות

הלכות מנחה ומקרב ד

חושן משפט תשמו

להם לטובה, כי על ידי זה מתקיימים, כי כשישנוקו משפיע של אדם אף על פי שהיו מושלים על ידי זה, היה להם לרעה כי שפע של אדם מוזק לבהמה וכנ"ל. אבל עכשו בספות שחוזרין הבהמות שהם העכו"ם להשפעתם אזי יש להם קיום וכנ"ל ועל פן נקראת הגאולה האחרונה על שם ספת דוד, כמו שכתוב: "כיום יהוא אקים את ספת דוד הנפלת וכו". כי עקר הגאולה לבטל ממשלת העכו"ם ושיחזרו ישראל לממשלתם הוא על ידי בחינת ספה שעל ידי זה זוכין לשפע וחיות של אדם שהוא בחינת ישראל וכנ"ל:

וזה בחינת מה שאין המנחה נגמר בדברים אלא בקנוו, כי כל המנחה ומקרב וכל המושא ומתן הכל הוא בשביל לברר הניצוצות שנפלו מחטא אדם הראשון פינדע, כי על ידי חטאו שנגזר עליו "ואכלת את עשב השדה בועת אפך תאכל לחם", צריכין יגיעה גדולה קדם שממשיכין השפע והפרנסה. ועקר היגיעה הוא קדם שממבררין השפע והפרנסה מבחינת שפע של בהמה לשפע של אדם שזהו בחינת ואכלת את עשב השדה בועת אפך תאכל לחם. דהינו שאמה צריך יגיעה גדולה בועת אפך קדם שתברר השפע מבחינת עשב השדה, שהוא שפע של בהמה, לבחינת לחם, שהוא בחינת שפע של אדם, וכמבאר למעלה עני שם. וזה בחינת כל

אי אפשר שיתקיים קד, כי אי אפשר לשנות סדר הבריאה לעולם, כי ישראל יחזרו לממשלתם ויחזרו השפעתם, שהוא השפע של אדם, והבהמות והעכו"ם שיונקים מהשפע של אדם יזיק להם הרבה, כי שפע של אדם מוזק לבהמה כנ"ל. וגם עתה בעת הגלות כל אחד מישראל כפי מה שזוכה לקיים בשלמות מצות ספה, בן הוא זוכה גם בעת הגלות לשפע של אדם, כי ספה מנגה ומסבכת עליו ונמשך לו משם שפע של אדם שנמשך ממקום בינה שהיא בחינת ספה כנ"ל. ועל פן מקריבין בספות שבועים פרים כנגד שבועים אמות, כי עתה על ידי מצות ספה אנו מחזרין להשבועים אמות שהם בחינת בהמות את השפעתם, כי עתה אנו חוזרין לשפע של אדם על ידי מצות ספה כנ"ל, ואזי חוזר השפע של הבהמות להבהמות, ואזי מתקיימים הבהמות שהם בחינת העכו"ם כי נחזר להם השפעתם. וזהו בחינת מה שאמרו רבותינו ז"ל שמתמעטין והולכין כפרי החג, הינו שגדלתם וממשלתם מתמעט על ידי זה, כי כל ממשלתם היה על ידי שישאל נפלו לשפע של בהמה שעל ידי זה התגברו הם ושנו הסדר וינקו משפע של אדם כנ"ל, אבל עכשו חוזרין ישראל להשפעתם לשפע של אדם, והם חוזרין להשפעתם של הבהמות, ואז האדם בחינת ישראל מושל על הבהמות שהם בחינת העכו"ם, אבל אף על פי כן הוא

ל"ב

הנדים הם כלי השפע של אדם שהיא במקום בינה, שהוא בחינת הלב כנ"ל, כי הנדים סמוכים לחלב פידוע בחוש. וזהו בחינת נשא לכבנו אל פנים וכו', כי אי אפשר להמשיך בחינת השפע של אדם כי אם על ידי הנדים שהם בחינת ספה ולא על ידי הדבור לכו, כי האדם נברא ביד והכל נברא במאמר, כמו שפרש רש"י על פסוק "ויברא אלהים את האדם בצלמו וכו'", שהכל נברא במאמר והוא נברא ביד, שנאמר, "ותשת עלי פפכה". הינו כנ"ל, כי האדם צריך להיות גזון ומתקנים משפע של אדם שנמשך מבחינת ספה שהיא בחינת בינה לכו, שהוא בחינת דים, בחינת נשא לכבנו אל פנים, בחינת ותשת עלי פפכה, שהיא בחינת ושפתי כפי עלוך, ושפתי בחינת ספה, הינו כנ"ל. ועל כן המקח, שהוא לכו משפע של בהמה לשפע של אדם, אינו נגמר בדרך שאלו הוא עדין בבחינת שפע של בהמה, כי הכל נברא במאמר, כי אם בידים. שאז נתברר לשפע של אדם שנברא ביד שהוא בחינת ספה בחינת ותשת עלי פפכה, בחינת ושפתי כפי וכו' כנ"ל:

יא וזה בחינת קנין סודר שקונה בכל הדברים, כי הבגדים הם בבחינת ספה שהיא בחינת עניי כבוד שהיא בחינת לבושים, בחינת בשומי ענין לבושו, כמובא בדרךיו ו"ל:

המשא ומתן שהם כלם ברורים שמכירים הניצוצות מחטא אדם הראשון ומעלין אותן מבחינת שפע של בהמה לבחינת שפע של אדם, כי החלוק בין אדם לבהמה העקר הוא הדעת וכל דבר בשאינו במקומו והוא בגלות הוא בבחינת העדר הדעת, כמובא בדרך אדוננו מורנו ורבינו ו"ל במקום אחר (פסקין) בלקוטי תנאים ששביא שם דברי רבותינו ו"ל שאמר, ויל לעמו ומואב דמתבא דעתיה, שנאמר, "שאנו מואב מעריו וכו'". ועל כן כל הניצוצות הנפולין קדם שמתבררין ושכין למקומן הם בבחינת העדר הדעת מחמת שהם בגלות ואינם במקומן ואזי הם בבחינת שפע של בהמה שהיא העדר הדעת. וזהו בחינת כל המשא ומתן וכל המקח וממכר שצריך החפץ והסחורה לעבור ולידך מזה לזה ומזה לזה עד שישב למקומו הראוי ועל ידי זה דיקא נמשכת השפע והפרנסה להאדם, כי כל מה שיוצא החפץ מרשות לרשות מתבררין בכל פעם הניצוצות ועולין מגלותם ומתקרבין למקומם ועל ידי זה מתבררין ועולין בכל פעם מבחינת שפע של בהמה לבחינת שפע של אדם וכו' ו"ל. ועל כן אין המקח נגמר בדרך אלא בקנין וכל הקנינים הם בידים, כגון משיכה והנבחה וכו', כי אי אפשר להעלות הניצוצות למקומן לבחינת שפע של אדם כי אם על ידי בחינת ספה כנ"ל שהיא בחינת דים, בחינת ובצל ידי כפיתך, שהוא בחינת ספה פידוע. כי

לקוטי הלכות

הלכות מנחה ומקדש ד

חושן משפטתשמה

יב ועל פן חצרו וביתו של אדם קונין לו פל הקנינים, כמו שאמרו רבותינו ו"ל, חצרו של אדם קונה לו וכו'. כי עקר בנין הבית הוא על ידי בחינת סכה בבחינת ויעקב נסע סכתה ויכן וכו' פנ"ל. כי זה עקר בחינת סכה שהיא בזמן האסיה, בזמן שאוספין התבואה שהוא השפע משרה לבית, שהוא בחינת שמשליו ומכריו אותה מבחינת בהמה לאדם, כמבאר לעיל. ועל פן הבית וחצר של אדם קונין לו פל הקנינים שפעולם, כי עקר פל הקנינים הוא על ידי שמכריו השפע מבהמה לאדם שזה נעשה על ידי בחינת סכה שמשם עקר בנין הבית פנ"ל. ועל פן פל העשירות והשפע נקרא על שם הבית, כמו שכתוב: "הון ביתו וכו'". כי עקר השפע משוכנם לבית שגמשיך מבחינת סכה שמשם בחינת השפע של אדם שהוא עקר השפע דקדשה וכו' ל:

16 ל"ד

יג וזה בחינת מתנות הנה, שצריכין לתן מפל הדברים מתנות לפהו, כי הבהנים קדושים בקדשתו של אהרן אביהם, ואהרן הפהו ממנו עקר קדשת סכה שהוא בחינת עניי כבוד שהיו נוכות אהרן כמו שאמרו רבותינו ו"ל. ועל פן פל מה שה' והפרד משפיע לאדם צריך לתן ממנו מתנות לפהו כדי לתקן ולברר השפע על ידי זה מבחינת שפע של בהמה לשפע של אדם שזה זוכין על ידי בחינת סכה - עניי כבוד שהם בחינת אהרן הפהו פנ"ל. וזה בחינת גדל מצות

צדקה, כי על ידי צדקה נעשים בחינת אדם, בחינת נעשה אדם. וכתוב: "ושם האיש וכו'". פמנא בדבריו ו"ל בשם הזהר, עין שם. הניג, כי צריכין לזהר לתן צדקה מפל מה שה' והפרד משפיע לאדם כדי לברר השפע מחטא אדם הראשון מבחינת שפע של בהמה לאדם שזה זוכין על ידי צדקה שעל ידי זה נעשין בגדר האדם פנ"ל. כי עקר העניות נמשך מחטא אדם הראשון על ידי שנפל לשפע של בהמה בחינת ואכלת את עשב השדה בועת אפך וכו'. ועל ידי צדקה מתקנין העניות ומכריו השפע מבהמה לאדם וכו' ל. ועל פן צריכין בסבות להרבות בצדקה וחסד ביותר, פמנא בכתבי האר"י ו"ל שהיה מרבה בצדקה בערב סבות, עין שם וביהר הקדוש, שצריכין להזמין אורחים בסכה פנגד האשפיון קדושו וכו'. כי בסבות צריכין להמשיך שפע של אדם על ידי מצות סכה פנ"ל. ולזה צריכין צדקה שעל ידי זה נעשין בגדר האדם פנ"ל:

יד וזה בחינת מצות מעשר שני שצריכין לתן מהתבואה להעלותו לירושלים, כי עקר בחינת קדשת סכה בשרשה היא בירושלים כמו שאנו מכריכין הפורם סבת שלום עלינו ועל פל עמו ישראל ועל ירושלים. ועל פן שם הבית המקדש, שהוא עקר הבית דקדשה של ישראל, שהוא בחינת בית דבראשית שמשם נמשך קדשת פל הבתים של

ישראל, כמובן בהתורה 'בראשית לעיני כל ישראל וכו'' (בלקושי תנא סימן סו) עין שם. פי קדשת הבית המקדש נמשך מבחינת סבה, בחינת ועלוב נסע סבתה ויכן לו בית ועל פן נקרא הבית המקדש סבת שלום. ועל פן צריכין לפרש מהתבואה מעשר שני ולהעלותו לירושלים שהוא בחינת סבת שלום. כדי לברר ולהעלות השפע לבחינת שפע של אדם שזוכין על ידי בחינת סבה כנ"ל:

הלכות אונאה

טו וזה בחינת אסור אונאה שאסור להונות את חברו כממון ואפלו בדברים, כי האונאה הוא פגם הדעת, כי מטעה את דעת חברו ועל פן הוא אסור גדול מלבד אסור גזלה, כי עקר המשא ומתן הוא בשיביל לברר השפע מבחינת בהמה, שהוא העדר הדעת, לבחינת אדם, שהוא בחינת דעת, וכשמצאנה את חברו בהמשא ומתן ומטעהו, הוא פגם בהדעת כנ"ל ואינו יכול לברר השפע מבחינת בהמה, אדרבא, נפל יותר לשפע של בהמה על ידי שפוגם בהדעת על ידי האונאה כנ"ל:

טז וזה בחינת שעור אונאה שתות, ופחות משתות מחילה, יותר משתות בטול מקח. שתות קנה ומחזיר אונאה, פי עקר הברור הוא בבחינת ששת ימי החל שהם בחינת ששה סדרי משנה, שהם בחינת כשר ופסול, אסור

ומותר, טמא וטהור פדיוע. ובכל ששת ימי החל צריכין לברר השפע מהפסלת על ידי משא ומתן שהוא בחינת ל"ט מלאכות. ועקר הברור הוא לברר השפע מבחינת מאכל בהמה שנמשך על ידי חטא אדם הראשון וכו' כנ"ל. וזהו בחינת שטו העם ולקטו - בשמותא, הנאמר על מרדות הפרנסה בששת ימי החל, כמובא במקום אחר. כי מחמת שבימי החל יש אחיזה להפסלת, שהם בחינת שפע של בהמה, שהוא העדר הדעת, על פן מי שאינו מקדש עצמו פראוי יכול לפל חס ושלום לשמותים, שהוא חסרון הדעת, על ידי מרדת הפרנסה ואוי פרנסתו ביגיעה גדולה חס ושלום, כי קשה לו לברר הפרנסה שפאה על ידי ברור השפע מבהמה לאדם כנ"ל, מחמת שנאחו בו חסרון הדעת והשמות הנאחו בימי החל, שזה בעצמו נמשך מהפסלת והקלפות שנמשכו מחטא אדם הראשון על ידי שנפל לשפע של בהמה וכו' כנ"ל. ועל פן כל הדוחק את השעה השעה דוחקתו, פי כל מה שמתנגע יותר אחר הפרנסה ואינו בוחב בה' שייכל לפרנסו כסבה קלה ואינו נמשך אחר הדעת האמתי למעט בעסק ולעסק בתורה, על פן השעה דוחקתו, פי מאחר שפוגם בדעת, פרנסתו בכבודות יותר, פי אינו יכול לברר השפע מבהמה לאדם שמשם עקר הפרנסה כנ"ל. ועל פן עקר הברור בכל ימי החל הוא על ידי קדשת שבת,

לקוטי הלקות

הלקות מקח וממקד ד

חושן משפט תשמו

הראשון הוא בשבת, כי שבת אגין עלוהי, על פן אז האדם יוצא משפע של בהמה וחוזר להשפעה של אדם בשלמות, ועל פן מצוה גדולה לאכל בשבת ולהרבות בסעודה, כי אז נזון משפע של אדם, שהוא שפע של דעת בשלמות וד נצח בלי פסלת, שעל ידי שפע זאת זוכין לדעת שלם לדעת ולהכיר אותו ויתברך. על פן אז בשבת צריכין לתן נוחא גם להבהמה, כי בודאי יש לה נוחא עתה, כי כבר החזר לה השפעתה בשלמות, כי אין האדם נוטל עתה מהשפעתה כלום כנ"ל. ועתה מה נמלצו לחך דברי רבותינו ו"ל שאמרו: תן לו נייח שיהא תולש ואוכל וכו'. כי בודאי זהו עקר מצות שביית בהמה, כי זהו עקר הניחא של הבהמה שלא תעשה שום מלאכה ותהיה תולשת ואוכלת מאכלה והשפעתה, כי עתה החזר לה השפעתה בשלמות מאחר שאין האדם נזון ולקח עתה מהשפעתה כלום כנ"ל שזהו עקר תקון חטא אדם הראשון לברר השפע של הבהמה להבהמה ושפע של אדם לאדם כנ"ל. שזהו בחינת סבה שעל ידיה ממשיכין שפע של אדם כנ"ל. כי בשבת נפרס 'סבת שלום' עלינו, כמו שמכרכין בליל שבת, הפורס סבת שלום עלינו וכו'. ועל ידי זה עקר הברור בכל ימי החל על ידי שממשיכין משבת בחינת ה'סבת שלום' על כל ימי החל. ועל פן בכל ימי החל מתפללין בבכרבת השכיבנו, ופרוס עלינו

שצריכין להמשיך קדשת שבת לששת ימי החל ואז זוכין לברר השפע מבהמה לאדם, כי עקר שלמות הדעת בשבת כדוע. וזה בחינת "זכור את יום השבת לקדשו" - זכרהו מאחד בשבת. וסמך לה, שששת ימים תעבד, כי על ידי שזכר את השבת מאחד בשבת שעל ידי זה ממשיך הקדשה של שבת לששת ימי החל, על ידי זה שששת ימים תעבד ועשית כל מלאכתך, כי על ידי זה יוכל לעסק במלאכתו בראוי, כי יוכל לברר השפע מבהמה לאדם על ידי שממשיך קדשת שבת לימי החל שעל ידי זה ממשיך הדעת משבת לימי החל, שעל ידי זה עקר הברור מבהמה לאדם וכנ"ל:

ועל פן נצטוינו על שביית בהמה בשבת, כמו שכתוב: "למען ינוח שורך וחמורך כמוד". כי בחל שיש אחיזה לחטא אדם הראשון שפגם בהדעת ונפל לשפע של בהמה ואז נחסר השפע של בהמה כנ"ל, על פן גם הבהמה אין לה מנוחה, על פן האדם והבהמה צריכין למרח ולהתנוגע בל"ט מלאכות כדי לברר השפע, כדי שיחברר השפע של אדם לאדם והשפע של בהמה לבהמה. שזהו בחינת כלל כל המלאכות שבימי החל שהוא לברר התבואה ממיץ ותבן וכו' בגשמיית ורוחנית כנ"ל, אבל בשבת שאז נשלם הברור ואז נשלם דעת האדם בשלמות, כי עקר תקון חטא אדם

סבת שלומך ותקננו בעצה טובה מלפניך. פי ככל ימי החל צריכין להמשיך בחינת קדושת הסבת שלום משבת שאז נפרם סבת שלום עלינו וכו' שעל ידי זה עקר הפרור מבהמה לאדם וכו', שעל ידי זה עקר המשבת הפרנסה על ידי כל המשא ומתן והמלאכות שעושים וכו' ל:

וזהו שנסמך: 'ותקננו בעצה טובה מלפניך אחר' ופרום עלינו סבת שלומך. פי עקר המשבת העשירות והפרנסה על ידי המשא ומתן הוא על ידי העצה טובה. פי אם יזכה לידע העצה במשא ומתן מה לקנות ולסחר בודאי ירויח תמיד הון רב, פי בודאי אין עת וזמן שלא יהיה סחורה שיוכל להתעשר בה הרבה, רק שנגזר שאין אדם יודע במה משתפר. וכשה' יתברך רוצה לתן פרנסה או עשירות לאדם אזי נותן בלבו עצה טובה מה לסחר ועל ידי זה מרויח בכל, וזה פרור לכל מי שיש לו מח פקדון (וכמבאר מה במקום אחר), וזה שכתוב לענין המשא ומתן שלא יטעה האדם חס ושלום לומר: כחי ועצם ידי עשה לי את החיל הזה, וזכרת את ה' אלקיך פי הוא הנותן לך כח לעשות חיל. ותרגומו, ארי הוא יחייב לך עיטא למקני נכסין, פי עקר העשירות והפרנסה על ידי העצה, ועל פן באמת כל היגיעות והמטרות יתרות והדאגות והמטרדות והעצבות שיש לכמה בני אדם בענין הפרנסה הם כלם שטות

והכל וקסילות גמור, פי אין מועיל להם כלום, אדרבא, מזיק להם הרבה. ועקר חסרון הפרנסה בא מחמת רבוי הדאגות והמטרדות היתרות, פי לא יועיל לו שום יגיעה וטרחא וחכמה ותחבולה כל זמן שלא יזכה לידע עצה שלמה במשא ומתן וכו' ל. על פן צריכין רק לתלות עיניו למרום בכל יום תמיד ויבקש רחמים ממי שהעסק שלו שיתן לו עצה טובה בלבו שידע מה לסחר ואיך להתנהג בהמשא ומתן ואז תבוא לו פרנסתו בנקל וכו' ל. ועקר העצה טובה נמשך מהדעת שאזכין על ידי בחינת סבה שהיא בחינת 'אם לבניה' שעל ידי זה עקר הפרור שמשם עקר הפרנסה כו' ל. ועל פן נסמך: ותקננו בעצה טובה, אחר 'פרום עלינו סבת שלומך', פי על ידי בחינת סבה, בחינת דעת, וזכין לעצה טובה שמשם עקר הפרנסה כו' ל. ועל פן כחג גדונון על הפנים, פי עקר הפרנסה נמשך על ידי הפנים שעל ידם גדלים כל הדברים ועל פן כחג הספות גדונון על זה, פי אנו צריכין להמשיך הפרנסה על ידי מצות סבה שעל ידה זוכין לשפע של אדם כו' ל, פי עקר הפרור על ידי בחינת סבה שהוא בחינת דעת כו' ל. פי בלא במחשבה אחרירו, פי סבה היא בחינת עניי כבוד שהיו הולכין לפני בני ישראל במדבר והעניי כבוד היו הורגין נחשים ועקרבים שבמדבר ומשירין הדרך, כמו שאמרו רבותינו ז"ל ומבא בפרוש רש"י.

לקוטי הַלְכוּת

הַלְכוּת מִקַּח וּמִמָּקָר ד'

חוֹשֵׁן מִשְׁפַּט שֵׁמֶט

כי כְּשִׁיזְצִיאֵן לְשׁוֹק לְעֵסֶק בַּעֲבוּדוֹת חִיצוֹנִיּוֹת כְּמִשְׂא וּמִתֵּן וְל"ט מְלֹאכוֹת הוּא כְּמוֹ הוֹלֵךְ בַּמִּדְבָּר שֶׁמְלֵא נְחָשִׁים וְעַקְרָבִים וְצָרִיכִין שְׁמִירָה גְדוּלָה שְׂלֵא יִכְשַׁל בְּהֵם חֶסֶם וְשְׁלוֹם, וְעַקֵּר הַשְּׁמִירָה עַל יְדֵי בְּחִינַת סֶפֶה שֶׁהִיא שְׁמִירָה גְדוּלָה וְעַל פֶּן מִבְּקָשֵׁין 'פְּרוֹם סֶפֶת שְׁלוֹם' בְּבִרְכַת הַשְּׂבִיבוֹ שֶׁהִיא בִּרְכַת הַשְּׁמִירָה, כְּמוֹ שְׁמֻסְמִין בַּחֵל 'שׁוֹמֵר עִמּוֹ יִשְׂרָאֵל לְעַד'. וְעַקֵּר הַשְּׁמִירָה עַל יְדֵי בְּחִינַת פְּרִיסַת סֶפֶת שְׁלוֹם שֶׁנִּפְרָם בְּשִׁבְתָּ שְׁמוֹשֵׁם מִמְּשִׁיכֵין הַשְּׁמִירָה עַל כָּל יָמֵי הַחַל. כִּי מִבְּחִינַת סֶפֶה נִמְשָׁכִין עַל הָאָדָם בְּחִינַת עֲנִי כְבוֹד שֶׁהוֹלְכִין לְפָנָיו לְיִשְׂרָאֵל הַדְּרָךְ וְלַהֲרֹג וּלְבַעַר כָּל הַנְּחָשִׁים וְהַעַקְרָבִים וְכו'. שֶׁהֵם הַקְּלָפוֹת וְהַפְּסֻלֹת שֶׁסּוֹבְבִים הַפְּרָנְסָה וְהַעֲשִׂירוֹת. וְעַל פֶּן כְּשִׁיזְצִיאֵן לְשׁוֹק לְעֵסֶק כְּמִשְׂא וּמִתֵּן צָרִיכִין לְזַהֵר בְּיִתְרָה לְזַכֵּר אֵת הַשְּׁבִיבָה כְּכָל עֵת וּלְכַנֵּן כְּמִשְׂא וּמִתֵּן כְּדֵי שְׂזִיבָה לְקַבֵּל אֵת הַשְּׁבִיבָה כְּרָאוּי וְלְכַרֵּד מְנָה יָפֵה לְשִׁבְתָּ, כְּמוֹ שְׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ וְל', זָכְרָהוּ מֵאַחַד בְּשִׁבְתָּ. וְכִשְׁיִזְכֹּר אֵת הַשְּׁבִיבָה שֶׁהִיא כָּלֵל כָּל הַתּוֹרָה יִהְיֶה נִמְשָׁךְ עֲלָיו קִדְשֵׁת הַדַּעַת שֶׁל שִׁבְתָּ שֶׁהִיא בְּחִינַת קִדְשֵׁת הַסֶּפֶת שְׁלוֹם הַנִּפְרָם בְּשִׁבְתָּ, וְעַל יְדֵי זֶה לֹא יִהְיֶה כְּרוּךְ אַחֵר הַקְּמוֹן הַשְּׁמִי רַק יִזְכֵּר כְּכָל פַּעַם אַחֲרֵיתוֹ וְסוֹף שְׂאִין מְלוֹיִן לוֹ לְאָדָם לֹא כֶּסֶף וְזָהָב וְכו' אֶלָּא תּוֹרָה וּמַעֲשִׂים טוֹבִים בְּלִבָּהּ, וְיֵשִׁים כָּל מְנַמּוֹתָ אֶל הַתּוֹרָה וְהַעֲבוּדָה וְלַהֲרֹבוֹת בְּצַדִּיקָה וּמַעֲטָ בַּעֲסָק וְיַעֲסָק

בַּתּוֹרָה, וְיֵאֱמִין בַּה' שֶׁכָּל פְּרָנְסָתוֹ רַק מִה' וְיִתְפָּדֶה עַל יְדֵי הַעֲצָה טוֹבָה שְׂתֵּן לוֹ, וְאִם יִרְצֶה ה' יִתְפָּדֶה לְשַׁלַּח לוֹ עֲצָה טוֹבָה בְּלִבּוֹ יִשְׁתַּכַּר בְּנִקְל רֹחַ גְּדוּלָה, וְאִם חֶסֶם וְשְׁלוֹם, ה' יִתְפָּדֶה לֹא יִרְצֶה לְיַעֲצוֹ כְּמוֹהוּ יִשְׁתַּכַּר, לֹא יוֹעִיל לוֹ כָּל הַיְגִיעוֹת וְהַדְּאָגוֹת, וְכִשְׁעִשְׂעָה מִשְׂא וּמִתֵּן בְּבְּחִינַת זֹאת אִזְ נֵאֱמָר, 'וְיַעֲבֹד כִּי הַאֲכִיל אֶשְׂרָךְ וְטוֹב לָךְ':

זו וְזֶה בְּחִינַת 'לֹא תַחֲסֵם שׁוֹר כְּדִישׁוּ' וְיִלְפִינָן שׁוֹר שׁוֹר מִשְׁבֶּת וְכו'. כִּי בְּשִׁעָה שְׁעוֹסֵק הַשׁוֹר בְּמִלְאֲכַת דִּישָׁה וְכִיזְצֵא אִזְ הוּא מְכַרֵּר הַחֲסוּהַ מִהַפְּסֻלָּת, דִּהְיִנוּ שְׁמֻכְרֵר הַשְּׁפַע שֶׁל אָדָם מִשְׁפַּע שֶׁל בְּהֵמָה, וְעַל פֶּן בְּנִדְוֵי הַדִּין נוֹתֵן שְׂלֵא לְחַסְמוֹ אִזְ שְׂלֵא לְמַנְעוֹ אִזְ מִהַשְּׁפַעוֹת וְאֲכִילתוֹ מֵאַחַר שֶׁכָּל עַסְקָנוּ עִמּוֹ בְּמִלְאֲכָה הוּא בְּשִׁבְלֵי כְרוּר זֶה, דִּהְיִנוּ לְכַרֵּר הַשְּׁפַע כְּכָל לְהַחְזִיר לְהַבְּהֵמָה הַשְּׁפַעוֹתָהּ כְּכָל. וְעַל פֶּן צָרִיכִין לְהִנְיָח לְאָכַל כְּרָצוֹנוֹ מֵאַחַר שֶׁעֲתָה אֲנִי עוֹסְקִין לְהַחְזִיר לוֹ הַשְּׁפַעוֹתָהּ וּמְזוֹנָהּ וְחִיּוּתָהּ וְכָכָל, וְעַל פֶּן יִלְפִינָן שׁוֹר שׁוֹר מִשְׁבֶּת שְׁכַתוֹב כּו', 'לְמַנְעַן יְנוּחַ שׁוֹרָךְ וְכו'.' כִּי אִסּוּר חֲסִימַת שׁוֹר כְּדִישׁוֹ וּמִצְוַת שְׁבִיבַת בְּהֵמָה הֵם בְּחִינַת אַחַת וְכָכָל:

זו נִמְצָא, שְׁעַקֵּר הַכְּרוּר מִשְׁפַּע שֶׁל בְּהֵמָה לְשַׁפַּע שֶׁל אָדָם בְּיָמֵי הַחַל הוּא עַל יְדֵי קִדְשֵׁת שְׁבִיבָה שְׁמֻכְשִׁיכֵין לְיָמֵי הַחַל כְּכָל, וְעַל פֶּן עַקֵּר

101

בשבת. כי עקר העבודה הוא לברר הניצוצות מחמא אדם הראשון שעקרו הוא בבחינת ערב שבת שהוא יום הששי וכנ"ל. ועל כן הוסיף ה' בהששי לומר שכל העולם תלוי עד ששי בסיון שקבלו ישראל חמשה חמשי תורה, כי עקר הברור על ידי התורה ועל כן נתוסף ה' שמרמז על התורה בששי דיקא, כי עקר שלמות הברור ביום הששי כנ"ל:

יט ועל כן שעור האונאה שתות שהוא חלק ששית, כי עקר הברור של המושא ומתן מכהמה לאדם הוא בבחינת ששית ימי המעשה כנ"ל ועקר הוא הששי, דהינו יום הששי כנ"ל. ועל כן שתות קנה ומחזיר אונאה, כי כל זמן שלא פגם בהדעת יותר משתות שהוא חלק ששית בבחינת יום הששי עדין יש תקנה בחזרה והמקח קיים. שזהו בבחינת תשובה שייכול להשיב ולהחזיר הדבר למקומו, כי עקר התשובה בבחינת יום הששי שאז מרימין ומחזירין ששית ימי החל לתוד קדשת שבת שהוא בבחינת עולם הבא, כי יום הששי שנברא בו אדם הראשון הוא בבחינת ראש השנה, כי אדם הראשון נברא בראש השנה, כמו שאמרו רבותינו ז"ל וראש השנה הוא יום ראשון לתשובה, כי יום הששי הוא עקר הברור מהממת הנחש כנ"ל שזהו בבחינת תשובה ששבין ומתקנין חמא אדם הראשון וכנ"ל. ועל כן כל זמן שהאונאה

גמר ושלמות הברור הוא על ידי בחינת יום הששי שהוא ערב שבת קדש, שאז נמשך תוספת שבת על ימי החל שאז עקר הברור בבחינת ויהיה ביום הששי והכינו את אשר יביאו, שאז מבררין ומתקנין השפע והאכילה מוחל לשבת שהוא בבחינת שמבררין אותה מכהמה לאדם, כי חל לגבי שבת הוא בבחינת כהמה העדר הדעת, לגבי אדם שהוא הדעת, כי אדם הראשון נברא בששי. ואמרו רבותינו ז"ל, כדי שיקנם לפעדה מיד, ואז נבראו גם כל הבהמות. ותכף בבריותו אמר לו ה' ותברך, והנה נחתי לכם את כל עשב וכו' לכם יהיה לאכלה וכלל חית הארץ וכו' את כל ירק עשב לאכלה, שהחזירו תקף על מאכלו ועל מאכל הבהמות והחיות שיהיה מאכלו לבר, ומאכל הבהמות לבר, דהינו שלא יערב שפע ומאכל אדם בשפע ומאכל בהמה, אבל הוא לא קיים צווי ה' ותברך ואכל מעין הדעת ועל ידי זה נפל לשפע של בהמה וכו' כנ"ל. ועל כן אנו צריכין לברר על ידי חל"ט מלאכות בששית ימי החל וכנ"ל, ועל כן עקר הברור ביום הששי שאז נברא האדם ופגם או, ועל כן אז אנו צריכין לתקן, לברר השפע מכהמה לאדם על ידי קדשת שבת שנמשך אז ביותר על האדם פדוע. ועל כן כלל העבודה של האדם בזה העולם נקרא על שם ערב שבת, כמו שאמרו רבותינו ז"ל, מי שפטר בערב שבת יאכל

הלכות אונאה

הלכה א

האונאה שתיות:

על פי מה שכתב רבנו גרו יאיר סימן ר"פ על פסוק 'כי תצא' בחינת משא ומתן באמונה, כי המשא ומתן לברר הניצוצות וזה נעשה על ידי האמונה, שעושה המשא ומתן באמונה, עין שם. וצריך לדבק פנימיות מחשבתו בשעת המשא ומתן אל התורה ועל ידי זה מקבלת האמונה כח לברר הניצוצות, עין שם. וזה בחינת חכמה בינה דעת דעשיה עולה אל הציורה שהוא ו' שהוא התורה. עין שם כל זה היטב:

והנה יצירה הוא בחינת מט"ט שהוא ו', שהוא בחינת ששה סדרי משנה שמברר הדין פשר ופסול, טמא וטהור, אסור ומותר. ועל פן משם מקבלת האמונה כח לברר הניצוצות, כי ברור הניצוצות הוא בחינת לברר הטוב מן הרע פדוע וזה נעשה דיקא על ידי התורה, דהינו על ידי שמבררין הדין הפשר ופסול וכו', על ידי זה יכולין לברר הטוב מן הרע שזהו ברור הניצוצות וכמוכא מזה דבריו רבנו גרו יאיר סימן ח'. והנה פשמונה ומטעה את חברו הוא פוגם באמונה ואין המשא ומתן באמונה, כי רמה והטעה את חברו, ועל פן השעור

רק שתיות, קנה ומחזיר אונאה, כי שם יש תקנה בתורה, כי שם עקר התשובה כנ"ל. אבל יותר משתות כטל מקח כי כשנתרחק יותר משתות ויצא מבחינת יום השישי לגמרי או אי אפשר לברר ואז המקח כטל לגמרי, אבל פחות משתות מחילה, כי פחות משתות מתחיל לכם בחלק שביעית. ושם נתן למחל על ידי קדשת שבת, שהוא ביום השביעי שבו נמחלין העוונות כמו שאמרו רבותינו ו"ל על פסוק, 'מחילו' - מחיל לו:

[שך לעיל]

כ וזה בחינת מה שאמרו רבותינו ו"ל שאסור לאדם לאכל קדם שיאכיל לבהמתו שזאמר, "ונתתי עשב בשדך לבהמתך" והדר "ואכלת ושבעת", כי גודאי צריך להאכיל לבהמתו תחלה קדם שיאכל, כדי שחזיר ויתן המזונות והשפע של הבהמה להבהמה, להורות שאין לו אחיזה חס ושלום, בהשפע של הבהמות, כי הוא מחזיר לה השפעתה ונותן לה מזונותיה תחלה קדם שיאכל בעצמו, ואז דיקא יכול לאכל הוא בעצמו, כי עתה הוא גזון משפע של אדם מאחר שכבר החזיר השפע של הבהמה להבהמה על ידי שקנים מצות התורה ונתן להבהמה אכילתה תחלה וכנ"ל:

הלכה ה בהלכות שלוחין הלכה ה אות יד:

חושן משפט

נמצא שערב פשר בפסול, כי תכף כשזוגע יותר משתות נוגע בפסול והוא בחינת מערב פשר בפסול ועל פן המקח כמל לגמרי, כי המקח לא יהיה רק לברר, וכיון, שאדרבא, על ידי אותו המקח ערבים יותר על פן כמל לגמרי. אבל בפחות משתות אין נחשב כלל, כי פחות מחלק ששה אינו נחשב שם כלל, כי אין שם רק וא"ו בחינות כנ"ל:

הלקה ב

האונאה שתות וכו':

על פי הפאמר המתחיל: 'ואתם תהיו לי ממלכת כהנים וכו' סימן ל"ד:

בתיב, "חרפה שברה לבי וכו'". כי עקר המקושלה אצל הצדיק שהוא הנקדה הכלליות מכל ישראל ויש לו פח לעזרר לב ישראל ולהכניע החרפות והשכירות השורין על הלב בבחינת ויוסף הוא השליט וכו'. וכן אצל כל אחד מישראל יש בחינת נקדה בחינת צדיק, כמו שכתוב: "ועמד ישראל כלם צדיקים". וצריך כל אחד לקבל מחברו מהנקדה שלו בבחינת ומוקבלין דין מן דין וכו'. עין שם, והכלל, שאצל כל הנקדות שהם בחינת צדיק יסוד עולם שורה שם אהבה דקדושה, כי אור החסד נשאר ביסוד דאצילות. ועל ידי זה על ידי שמקשרין הלב להנקדה השיך ללבו בעת הזאת, על ידי זה נתכפול החרפה

שתות בחינת ו' שהוא בחינת התורה שמשם מקבלת האמונה כנ"ל. ועל פן שתות מחזיר אונאה, פחות משתות אינו נחשב כלל, יותר משתות כמל מקח, כי פנים האונאה הוא שמערב טוב ורע, דהינו שפגם האמונה ואין מקררת הניצוצות כנ"ל וזהו בחינת פנים הו' שהוא התורה בחינת מט"מ כנ"ל שהוא בחינת פשר ופסול וכו' וכנ"ל. ועל פן כל שהוא שתות חזר, כי בחינת מט"מ בחינת התורה הנ"ל נחלק לו, בחינת פשר ופסול וכו' כנ"ל, נמצא בשתותם אין מוגיע רק בבחינת חלק שתות ולא הגיע עדן לבחינת היותר משתות דהינו להפך מכשר לפסול ועל פן ישנו בחזרה. אבל בשתותם הוא בבחינת יותר משתות אזי הוא בחינת מערב טוב ברע, כי מהפך מכשר לפסול וכו', כי בבחינת מט"מ בחינת התורה הנ"ל אין שם רק ו' בחינות, שהם ששה חלקים לכד שהם פשר ופסול, טמא וטהור, אסור ומתיר, ואין שך שם חלקים יותר, כי תכף כשיוצא מכשר אזי הוא פסול וכו'. נמצא כל זמן שאין הפגם מוגיע רק בחלק משהה שתות ועדן לא נגע יותר שהוא בחינת שפגם בבחינה אחת מהששה בחינות, למשל בבחינת פשר ולא נגע יותר כמל פסול, נמצא, שעדן לא ערב פשר בפסול רק שהוא סמוך לשם ועל פן חזר, אבל תכף כשהגיע הפגם יותר ולהלאה, דהינו יותר משתות

לקוטי הלכות

הלכות אונאה ב

חושן משפט תשנב

והשכירה השורה על הלב שהם התאוות ואהבות רעות, כי על ידי אור האהבה דקדשה נתפסל השכירה וכו'. ענין שם והבן. כי על כל פשעים תכסה אהבה וכו', ענין שם:

א וזה בחינת מושא ומתן שעקרן להגביה הדבר לשרשו פנוכר לעיל כמה פעמים, הינו לבטל התרפה והשכירה השורה על הדבר שהוא אחיזת החיצונים שיש בהדבר, לבררו ולהעלותו מהם למשרו אל הקדשה, וזה עקר המושא ומתן, כמבאר כבר כמה פעמים, ועל פן עקר המושא ומתן הוא על ידי בחינת הצדיק שהוא בחינת הנקדה כנ"ל, כי על ידי הנקדה מעלין ומקשרין הדבר לשרשו, כי נתפסל על ידי זה השכירות והתרפות שהם בחינת אחיזת הקלפות כנ"ל, וזה בחינת יוסף הוא השליט, הינו בחינת הצדיק שהוא בחינת הנקדה כנ"ל הוא המשביר לכל עם הארץ, כי על ידי בחינת יוסף דיקא, דהינו בחינת צדיק, בחינת הנקדה כנ"ל, על ידו דיקא נעשין כל המושא ומתן בחינת הוא המשביר לכל עם הארץ, כי על ידו דיקא נעשין כל המושא ומתן כנ"ל. וזה בחינת אסור אונאה ומקח מעות, כי עקר אור הנקדה בחינת יוסף הצדיק הנ"ל הוא נמשך רק מחכמה ובינה שהוא הדעת, כמבאר היטב שם כמאמר הנ"ל, ועל פן אי אפשר שיגמור המושא ומתן כי אם בדעה מושבת וברצון טוב, כי על ידי הדעת

מאיר הנקדה ושם שורה האהבה דקדשה שהוא בחינת הרצון טוב שמתרצים זה לזה הקונה והמוכר. ועל ידי זה הם יכולים להעלות ולברר המושא ומתן שביניהם בבחינת 'על כל פשעים תכסה אהבה', אבל כשאחד ממעט את דעת חברו, נמצא, שנעשה המושא ומתן בלא דעת שלם ועל פן אין נמשך הארת הנקדה, כי עקר הארת הנקדה בחינת יוסף הוא דיקא על ידי הדעת כנ"ל, אבל כשמטעה את חברו ואין דעתו שלמה אין הנקדה מאירה ועל פן המקח בטל, כי בלא הארת הנקדה אין מתקנים המקח, כי עקר קיום המקח הוא על ידי הנקדה דיקא הנמשכת מהדעת ששם שורה האהבה דקדשה שעל ידי זה נתפסלין התרפות והשכירות, ומעלין הדבר להקדשה שזה עקר המושא ומתן כנ"ל, ועל פן שעור אונאה שותה, כי מבאר שם כמאמר הנ"ל שהנקדה בחינת צדיק היא בחינת יוד, בחינת פי ודבר חכמות, והלב הוא בחינת ו' בחינת והגות לבי תבונות ענין שם ענין זה באריכות. והצדיק עם העולם הוא גם כן בחינת יוד ו', כי העולם נברא בששת ימי המעשה בחינת ו' והצדיק הוא בחינת יוד וכו', ענין שם כל זה היטב:

ב נמצא, שכלל כל הדברים שבועולם שצריכין להעלותם משכירות לב כנ"ל הם בחינת ו' כנ"ל שמעלין ומתקנין אותם על ידי הנקדה בחינת יוד,

חושן משפט

ומתן בחינת ו' בחינת לב הוא על ידי הנקדה שהוא בחינת התורה פנ"ל. ועל פן שעור אונאה שתות, פי על ידי אונאה שתות נפגם בחינת הא"ו ואינו יכול לקשר המשא ומתן שהוא בחינת ו' אל הנקדה, פי אין הנקדה מאירה מחמת שהמעה את חברו וכו' פנ"ל, פי הנקדה בעצמה היא גם כן בחינת יוד וא"ו בחינת מלאפום, כמבאר היטב במאמר הנ"ל. ועל ידי שממעה את חברו באונאה שתות אין הנקדה מאירה להא"ו. ועל פן שעור אונאה שתות:

ג וזה בחינת פחות משתות מחילה, יותר משתות בפול מקח, שתות קנה ומחיר אונאה, פי הנקדה היא בחינת מלאפום, בחינת יוד וא"ו ולגבי העולם היא בבחינת נקדה לכו, פי העולם כנגד הנקדה, דהינו כנגד הצדיק והתורה הוא בחינת וא"ו והתורה והצדיק הם בחינת נקדה, אבל באמת גם הנקדה בעצמה, דהינו הצדיק והתורה הם גם כן בחינת יוד ו' בחינת מלאפום, כמבאר ומובן היטב במאמר הנ"ל, פי הנקדה מאירה בהו' שהוא בחינת ששת ימי המעשה, ובכל יום ויום מששת ימי המעשה מאירה הנקדה הנ"ל, והארת כל יום ויום משנה מחברו, פי בודאי אין כל הימים שוין, פי גבולות חלק הקדוש ברוך הוא בעולמו, וכל יום ויום יש לו גבול בפני עצמו כפי ההארה שמקבל מהנקדה שהוא בחינת יוד ו' שמאירה בכל יום

כמו שכתוב שם, ענין שם. ועל פן המשא ומתן שעקרו פדי להעלות הדבר לפרשו, דהינו להעלות ולברר את המשא ומתן שהוא בחינת ו' בחינת ששת ימי המעשה, פי המשא ומתן הוא בחינת עשיה בחינת ששת ימי המעשה כמבאר במקום אחר, גם כל המשא ומתן הוא בחינת ווי עמודים שהוא בחינת המומן שהוא בחינת תמכו אורתא, כמבאר שם במאמר פנ"ל. ומצא, שקל המשא ומתן הוא בחינת ו' ועל פן עקר תקון וברור המשא ומתן הוא על ידי בחינת הנקדה הנ"ל בחינת צדיק, שהוא בחינת יוד וכנ"ל. וזה בחינת משא ומתן באמונה, בחינת "וצדיק באמונתו יחיה", דהינו שעקר המשא ומתן הוא על ידי בחינת הצדיק, בחינת יוסף פנ"ל בבחינת יוסף הוא השליט הוא המושביר לכל עם הארץ וכנ"ל. וזה בחינת מה שצריכין לקשר המשא ומתן אל התורה, כמובא כבר בפיה פעמים. פי התורה היא בחינת יוד, בחינת נקדה, כמבאר שם במאמר פנ"ל, והמשא ומתן הוא בחינת ו' פנ"ל. ועקר תקון ועלית המשא ומתן על ידי התורה בחינת הנקדה פנ"ל. וזה בחינת יששכר וזבולון. יששכר הוא התורה בחינת הנקדה פנ"ל, וזבולון הוא תמכו אורתא ועוסק בפרקמטיא בחינת ו' פנ"ל. ועל ידי תורתו של יששכר בחינת הנקדה פנ"ל, על ידי זה זבולון עוסק בפרקמטיא, כמבאר בפרוש רש"י. פי עקר תקון המשא

לקוטי הלכות

הלכות אונאה ב

חושן משפט תשנה

שלאחריו אי אפשר לתקן בשלמות מה שפגם מאתמול מחמת שהארת הנקדה ביום המחרת משנה מאתמול כנ"ל ועקר התקון על ידי הנקדה כנ"ל. נמצא, שביום המחרת בשרוצין לתקן פגם היום הקודם, צריבין בגין עולם מחדש, לחדש לגמרי היום שעבר להמשיך עכשו הארת הנקדה של אתמול שעל ידי זה עקר התקון כנ"ל, וזה בחינת שנוי מעשה בראשית ועל פן התקון קשה ביותר, אבל באותו היום מאחר שעדין מאירה הנקדה של אותו היום יוכל לתקן בקל וכנ"ל:

ד וזה בחינת שעור אונאה הנ"ל, כי המשא ומתן הוא בחינת ו' בחינת ששת ימי המעשה כמבאר במקום אחר וכנ"ל, ועל פן בשהאונאה הוא פחות משתות הוי מחילה, כי מאחר שהוא פחות משתות נשאר עדין הארת הנקדה ועל פן הוי מחילה, כי על כל פשעים תכסה אהבה כנ"ל, כי המשא ומתן כלול מששת ימי המעשה ועל פן שעור אונאה שתות, כי בשנפגם חלק שתות מגיע הפגם בבחינת יום אחד מששת ימי המעשה ובשנפגם בחינת חלק יום אחד מששת ימי המעשה על ידי זה נפגם בחינת הא"ו הנ"ל, כי כל יום כלול מכל הששה ימים כידוע. אך עקר הפגם בשהאונאה יותר משתות שזה בחינת שנסתלק הארת הנקדה מבחינת יום אחד לגמרי עד שנסתלק בחינת הארת אותו החלק והיום לגמרי

יום לפי בחינתו. וזה בחינת מה שצריבין לתקן כל הקלקולים והפגמים באותו יום דיקא שפגם בו חס ושלום, קדם שייבגם היום השני, כמובא בכל הספרים שצריבין להתודות בכל לילה דיקא על כל מה שעשה, כי כל יום פעלתו משנה מחברו ויש לו גבול בפני עצמו כנ"ל ועקר תקון כל הפגמים הוא על ידי בחינת הנקדה הנ"ל, כי כל החטאים באים מבחינת שכירת בלים מאהבות גפולות. ועל פן עקר תקונם על ידי הארת הנקדה בחינת צדיק שעל ידו מתקנין ומעלין בחינת שכירת בלים, כמבאר היטב שם במאמר הנ"ל. וזה בחינת ודוי דברים שצריבין להתודות בפה על כל מה שעשה, כי הארת הנקדה הוא בחינת פי' ודבר חכמות כמבאר במאמר הנ"ל ועל פן צריבין להתודות בפה בבחינת קחו עמכם דברים ושובו אל ה', כי על ידי זה מאיר הנקדה בחינת פי' ודבר חכמות ומעלה ומתקן את החטא שהוא בחינת שכירת לב כנ"ל. ועל פן צריך להתודות באותו היום דיקא, כי הארת כל יום משנה מחברו כנ"ל ועל פן אי אפשר לתקן הפגם בשלמות כי אם באותו היום בעת שמאירה עדין הנקדה השכיכה לאותו היום דיקא. וזה מרמז בדברי רבנו ז"ל במאמר הנ"ל בתחלתו שכתב שצריך כל אחד לתקן חרפה השורה על הלב על ידי הנקדה השך ללבו בעת הזאת עין שם. בעת הזאת דיקא וכנ"ל, כי ביום

משא ומתן הוי בטול מקח, פי כפר
 נסתלק הארת הנקדה לגמרי מבחינת
 חלק משישה ואז נתבטל המקח שעקר
 קיימו על ידי הנקדה כ"ל ואי אפשר לו
 להתקיים פי אם ברצוי חדש שיחזר
 ויתרצה שפגגו אבל המקח הראשון
 נתבטל לגמרי מאחר שנסתלק הארת
 הנקדה וכו' כ"ל, פי העקר תלוי בהארת
 הנקדה בחלק אחד משישה שהוא בחינת
 הארת יום אחד משישת ימי המעשה.
 וכשנפגם לגמרי ונסתלק בחינת הארה זו
 עד שנכנס בגבול החלק שלאחריו הוא
 בחינת הסתלקות הארת הנקדה לגמרי,
 פי הנקדה בחינת יוד ו' וכלולה משישה
 בחינות כנגד ששת ימי המעשה שמאירה
 בהם, וכשנפגם בחינת אחד משישה כאלו
 נפגם לגמרי, פי כל יום כלול מכלם כ"ל:

ה וזה בחינת גר חנפה, פי צריכין
 להכניע מלכות ון הרשעה
 שהוא הסמרא אחרא והקלפות שעקר
 אחיותם מבחינת שבירת פלים פידוע.
 ועל פן הם מתנגרים תמיד לבטל הארת
 הנקדה ה"ל כדי שייכלו להתגבר חס
 ושלום, וזה בחינת מה שעמדו על עמד
 ישראל להשיבים תורתך וכו' שהוא
 בחינת הנקדה ה"ל כ"ל. ועל פן נעשה
 הגם בשמן שהוא גר חנפה שהוא מרמוז
 על הארת הנקדה בחינת גר מצוה ותורה
 אור, וזה בחינת הארת הצדיק שהוא
 בחינת הנקדה כ"ל, פי הצדיק נקרא אור,
 כמו שפתיב: "אור זרוע לצדיק וכו'". ועל

עד שנכנס הפגם להלן יותר בבחינת
 הארת והחלק היום שלאחריו, ואז בודאי
 הוי בטול מקח מאחר שנסתלק הארת
 הנקדה מחלק אחד משישה לגמרי שהוא
 בחינת חלק הארת הנקדה שהיא בחינת
 יוד ו' מיום אחד לגמרי עד שנכנס להלן
 יותר, יותר משותות, על פן הוי בטול
 מקח, פי עקר קיום המקח על ידי הנקדה
 כ"ל, אבל פחות משותות הוי מחילה
 מאחר שנשא עדין בחינת חלק הארת
 הנקדה אפלו בבחינת היום והחלק אחד
 משישה ואצל הנקדה שורה אהבה
 דקנשה ועל פן הוי מחילה, פי על כל
 פשעים תכסה אהבה כ"ל. אבל שתות
 קנה ומחזיר אונאה, פי זה בחינת שנפגם
 יום אחד משישה לגמרי רק שלא נכנס
 עדין הפגם להלן יותר ולא נכנס עדין
 בגבול החלק והיום שלאחריו. ואז מהני
 חזרה עדין להחזיר האונאה ואז יכולין
 עדין להתקשר אל אור הנקדה ולקום
 המקח, פי כל זמן שלא נכנס בבחינת
 גבול יום השני, בקל יכולין לתקן עדין על
 ידי חזרה שהוא בחינת תשובה וכו'
 וכ"ל, אבל פשנכנס להלן יותר בבחינת
 גבול יום השני אין מועיל חזרה והוי בטול
 מקח לגמרי שזה בחינת יותר משותות
 בטול מקח, פי אז צריכין בחינת ג'נן
 עולם מחדש כ"ל. ועל פן אף על פי
 שלעגן תשובה על המאוי בודאי מועיל
 תשובה לעולם אף על פי כן צריך ג'נן
 חדש לגמרי כ"ל. ועל פן לעגן בחינת

לקוטי הלכות

הלכות אונאה ג

חושן משפט תשנו

שאייר הנקדה, כמבאר שם במאמר הנ"ל, ענין שם, וזה בחינת הלל, שהוא בחינת תפלה, בחינת פי דבר חכמות, בחינת הארת הנקדה הנ"ל כנ"ל:

וזה בחינת הצדקה שנוהגין לתן בחנפה, כי צדקה הוא בחינת חסד, כי זה עקר בחינת חנפה לעורר בחינת אהבת חסד השורה אצל הנקדה שעל ידי זה עקר התקון, כמבאר שם במאמר הנ"ל ענין שם:

הלכה ג

אין אונאה לנרקעות:

על פי התורה 'יאמר ה' אל משה קרא את יהושע וכו' ואצננו בלקוטי א' סימן ו', ענין שם כל התורה:

והיצא משם לענינו שתשובה הוא בחינת פתר, בחינת אגא זמין למהוי, כי קדם התשובה עדין אין לו הויה כאלו עדין לא נתינה בעולם, כי טוב לו שלא נברא משנברא. וכשבא לטהר את עצמו ולעשות תשובה אז הוא בבחינת אהיה, הינו שתייה לו הויה בעולם, הינו אגא זמין למהוי וכו'. וצריך לאחוז תמיד במדת התשובה, כי מי יאמר זכיתי לבי טהרתי מחטאתי וכו' ואפלו אם יודע אדם בעצמו שעשה תשובה שלמה אף על פי כן צריך לעשות תשובה על תשובה הראשונה, כי מתחלה בשעשה תשובה עשה לפי השנתו ואחר

ידי הארה שממשיכין על ידי גר חנפה שהוא בחינת תורה אור, בחינת צדיק כנ"ל, על ידי זה מבטלין ומתקנים בחינת שכירת פלים ועל ידי זה מכניעין מלכות הרשעה וכו' כנ"ל. ועל כן נעשה הגם על ידי פלגים, כי בהן בחינת אהבה דקדושה ששורה אצל הנקדה, שזה עקר התקון, כמבאר שם במאמר הנ"ל, ענין שם:

וזה בחינת גרות המנוחה שבבית המקדש ששם מרמז בחינת חנפה, כמובא שפרשת בהעלתך מרמז על חנפה, כי בית המקדש הוא בחינת הנקדה של כל העולם, בחינת אבן שתייה, שהוא הנקדה של כל העולם וזה שנקרא 'בית המקדש' על שם הנקדה שהוא בחינת קדש, כמו שכתוב במאמר הנ"ל. ועל כן שם בבית המקדש מאירה הנקדה. וזה בחינת גר אמצעי שבמנוחה שאילו מאירין כל הגרות, כמו שכתוב: "אל מול פני המנוחה יאירו וכו'". כי שאר הששה גרות הם בחינת וא' שפוגין אל פני המנוחה, שהוא גר אמצעי, שהוא בחינת הנקדה, בחינת יוד המאירה בהו', בכל הששה גרות, ועל ידי זה נתתפן כל העולם כולו, כי מעלין ומתקנין על ידי זה בחינת אהבות הנפולות הנאים משכירה כנ"ל. ועל כן נעשה על ידי הפתן שהוא אהבה דקדושה ששורה אצל הנקדה כנ"ל. וזה בחינת ההלל של חנפה, זה בחינת פי דבר חכמות שהוא בחינת תפלה שצריכין להתפלל בפה דוקא כדי

תשובה, ועל פן צריך להתחיל בכל פעם מחדש ואף על פי שפבר עשה תשובה צריך אחר כך להתחיל מחדש לנמרי, להתחיל להכין עצמו שיהיה לו הויה בעולם כאלו עדן לא היה לו שום הויה בעולם וזהו בחינת אהיה שני, בחינת אהיה אשר אהיה. כי כל התשובה הראשונה נחשב כלא כנגד התשובה השניה שעושה על תשובה הראשונה עד שבכל פעם מחזיק את עצמו כאלו עדן לא היה לו הויה בעולם, ומתחיל בכל פעם להכין את עצמו שיהיה לו הויה בעולם, שזהו בחינת אהיה שני כנ"ל. וזה בחינת גאלה ראשונה וגאלה אחרונה, כי גאלה ראשונה ממצרים היה אחריה גלות, וגאלה אחרונה שיהיה במהרה בימינו לא יהיה אחריה הפסק, כי על שני אלו הגאלות נאמר אהיה אשר אהיה, כמו שפרש רש"י שם, אהיה עמכם בצרה זו אשר אהיה עמהם בשעבוד מלכות וכו'. אמר משה, רבוננו של עולם, היה לצרה בשעתה וכו'. כי זה ידוע שעקר כל הגאלות וכל הישועות הם רק ישועת וגאלת הנפש מגלות התאוות רעות הבאין מהפסדא אחרא והיצר הרע שהם עקר צרות וגלות ישראל, והם בחינת קלפת מצרים וקלפת שאר מלכויות שהם מתנבחים בכל דור על נפש הישראלי ורוצין לאחו אותו בגלות כבד ומוך ואין רוצין להניחו לצאת מן גלות התאוות ולהתקרב לאבינו שבשמים וזה

כך בודאי בשעושה תשובה בודאי הוא מכיר ומשיג יותר את ה' והפרד. נמצא לפי השגתו שמשגי עכשו בודאי השגתו הראשונה הוא בבחינת גשמייות. נמצא, שצריך לעשות תשובה על השגתו הראשונה על שהתגשם את רוממות אלקותו. וזה בחינת עולם הבא שיהיה כלו שבת, הינו כלו תשובה וכו' וכו'. וכשרוצה אדם לילך בדרך התשובה צריך להיות בקי בהלכה וצריך להיות לו שני בקיאות הינו בקי ברצוא בקי בשוב, כמו שכתוב: וקאה מאן דעיל ונפיק. וזה בחינת אם אסק שמנים שם אתה, זה בחינת עיל בחינת בקי ברצוא, ואציעה שאול הנגה בחינת ונפיק, בחינת בקי בשוב וכו', וזה סוד פגנת אלול וכו'. ועל ידי זה נעשה אדם לשבת על הפסא ונעשה יחוד בין חמה ללבנה, בין משה ויהושע וכו'. עני שם כל זה היטב:

א וזה בחינת אהיה אשר אהיה, הינו בחינת תשובה על תשובה, כי תשובה היא בחינת אהיה, בחינת אנא זמין למהוי, כי קדם התשובה עדן לא היה לו שום הויה בעולם ככל כנ"ל וכשמתחיל לעשות תשובה אז הוא בבחינת אהיה, כי מתחיל להכין את עצמו שיהיה לו הויה בעולם בחינת אנא זמין למהוי כנ"ל. אבל אפלו אחר כך בשעושה תשובה וזכה לבחינת אהיה, כי כבר הכין עצמו שיהיה לו הויה בעולם, אף על פי כן צריך לעשות תשובה על

לקוטי הלכות

הלכות אונאה ג

חושן משפט תשנ"ט

עקר צרות ונגלות ישראל. ועקר כל הגאלות ברוחניות ובגשמיות בכלל ובפרט הם על ידי משה רבנו שהוא בחינת הצדיקים אמתיים שבכל דור ודור, כי אהפשוטתא דמשה בכל דרא ודרא בחינת מ"ה ש"תיה ה"וא ש"יתיה שהוא ראשי תבות, משה. כי הוא היה הגואל הראשון והוא יהיה הגואל האחרון, שהוא משיח צדקנו שיבוא במהרה בימינו, והוא גם כן גואל ישראל בכל דור ודור מכל צרותיהם ומושיע להם בכל עת להוציא את כל אחד מישראל מנגלות היצר הרע והתאוות שהוא עקר גלות וצרות ישראל. כי באמת הכל הכל וכל הצרות והיפסודים וכל הגליות נחשבין כלא נגד גלות הנפש שהיא בגולה בין הסמרא אחרא והתאוות, רחמנא לצלן, כי התורה היא בכל אדם ובכל זמן וכל אחד ואחד מישראל מי שרוצה לבנם בדרך הישראלי באמת בדרך הקדש בדרך האמת, עובדין עליו כל הגליות וכל המלחמות והספורים המבארים בכל התורה בלה ובנביאים ובכתובים, כי כל אחד מישראל כלול מכל התורה וצריך שיעברו עליו כל המלחמות וכל הגליות בחינת גלות מצרים וגאלתה, ושאר כל הגליות וגאלתן ומלחמות עמלק ומלחמות לא מלכים ושאר כל המלחמות שהיו על ישראל המבארים בכל התנ"ך, הכל צריך לעבר על כל אחד ואחד מישראל עד שזוכה לבחינת גאלה שלמה שהיא

בחינת גאלה שאין אחריה הפסק, ודינו כשזוכה לקבע עצמו בדרך הקדש בקביעות גדול כיתד חזק כל ימט לעולם וזוכה להתקרב לה' ותברך באמת כראוי, וגואל נפשו מכל התאוות ומכל הבלי עולם הנה לגמרי בבחינת גאלה שלמה שאין אחריה הפסק שהוא עקר הגאלה בפרטיות אצל כל אחד ואחד מישראל, כמובא בשם הפעל שם טוב ו"ל בחינת קרבה אל נפשי גאלה. וכשיזכו מתא חדא או פי בנישתא חדא לתשובה כזו שהיא בחינת גאלה שלמה אז נופה שיבוא לנו הגואל צדק ויגאלנו מהרה, כי בלא בתויבתא תליא וכו', כמו שאיתא בזהר הקדוש:

והכלל, שפשעהדמ רוצה להתקרב לה' ותברך ולשוב בתשובה צריך שיהיה לו אלפים ורבבות עליות וירידות בלי שעור, וצריך שיהיה גבור חזק לחזק לבבו בכל פעם לבלי להניח את מקומו משום ירידה שבעולם, וכל אלו העליות וירידות שעובדין על כל אחד מישראל הם בחינת פלליות כל המלחמות והצרות שעברו על פלליות ישראל מימות עולם וכו'. והכלל והעקר הוא ההתחזקות לחזק את עצמו תמיד אף אם הוא כמו שהוא, להאמין באמונה שלמה שאין שום ירידה בעולם, כי בכל מקום יכולין למצוא את ה' ותברך במבאר בהתורה ה"ל, שמי שרוצה ליחד בדרך התשובה, צריך שיהיה פקי בהלכה וצריך שיהיה לו שני

16 Luk

חושן משפט

בקיאות בחינת בקי ברצוא בקי בשוב, בחינת עיל ונפיק, בחינת אם אפק שמנים שם אתה ואציעה שאול הנד. שאפלו בשנופל לשאול תחתיות, אף על פי כן צריך לחזק את עצמו תמיד ולבלי ליאש עצמו לעולם, כי גם שם ה' יתברך נמצא בחינת ואציעה שאול הנד. וזה עקר הפלל והיסוד בעבודת ה' שהכל תלוי בו, לבלי לפל בדתו לעולם אף אם יעבר עליו מה, וכל הצדיקים שהיו מימות עולם שזכו למה אשרי להם אשרי חלקם, בלם לא באו לשלמותם כי אם על ידי בחינה זו על ידי שלא היו מראשין עצמן לעולם, כי באמת רבים נכנסו בעבודת ה', כי רב ישראל מתגעגעין לה' יתברך ומתחילין בעבודתו בכל דור ודור ואף על פי כן עירין אגון שזוכין להתקרב לה' יתברך בראוי. אך עקר החלוק הוא רק מחמת ענין הנ"ל שרוב הנכנסין בעבודתו יתברך ועובדין אותו יתברך באמת איזה זמן ארף או קצר, אבל אחר כך בשמתחילין להתגרות בו ולהפילו מעבודתו הוא שוב לאחור ונופל מעבודת השם יתברך, ונשארו למטה ועל פן אין זוכין למה שצריכין לזכות. אבל הצדיקים האמתיים זכו להתחכם ולהתגבר לבלי לפל משום ריידה ונפילה שבעולם רק התחזקו עצמן בכל פעם אף על פי שעבר עליהם מה שעבר ועל ידי התחזקות שלהם (שחזרו דעי האלפין וד) זכו למה שזכו, אשרי להם:

ב ועקר ההתחזקות שזוכה לשאר קנים על מעמדו לעולם, לקנים: אם אפק שמנים שם אתה ואציעה שאול הנד. לאחז עצמו בה' יתברך תמיד בכל הנפילות והירידות שבעולם ואפלו בשאול תחתיות ממש לא יתיאש את עצמו בשום אפן שבעולם, הוא על ידי תפלה, כי עקר התשובה היא תפלה, כי על פי התורה לא יהיה להבעל עברה שום תקנה בעולם, פמבאר בדברי רבותינו ז"ל. אבל ה' יתברך חפץ חסד הוא ורוצה בתשובה והקדים תשובה לעולם. ותשובה היא למעלה מן התורה ששם בבחינת תשובה נתהפך הפל למזכה וזדונות נתהפכין לזכיות. ועקר התשובה היא תפלה, כי תפלה גם כן למעלה מן התורה, פמבאר בדברי רבנו ז"ל בכמה מקומות, כי תפלה היא דברים העומדים ברומו של עולם, כמו שאמרו רבותינו ז"ל שהוא בחינת נסתרות שבתורה למעלה מן התורה, כמו שכתוב בהתורה חותם בתוך חותם סימן כ"ב, עין שם. ועל פן מי שרוצה לשוב לה' יתברך באמת עקר התשובה שלמה היא על ידי תפלה, דהינו שיתפלל תמיד לה' יתברך שירחם עליו מעתה וציליהו מעונות, כי באמת כל אדם הוא בספנה גדולה ועצומה בזה העולם, ובפרט הבעל תשובה שכבר נכשל במה שנכשל ואיד זכה לשוב, כי בכל יום יצרו של אדם מתגבר עליו וכו' כמו שאמרו רבותינו

לקוטי הלכות

הלכות אונאה ג

חושן משפטתשסא

ז"ל. וכל מה שהאדם רוצה להתגבר על הבעל דבר הוא מתגבר עליו ביותר כי כל הגדול מחברו יצרו גדול ממנו, כמו שאמרו רבותינו ז"ל. וכמו שרואין בחוש, כי הוא כמו שני בני אדם שגלחמין זה עם זה, שששוואה האחד שחברו מתגבר עליו אזי הוא מתגבר ביותר. ואם בן איד זקנה לתשובה, כי תכף כשרוצה להתגבר על מה שצריך להתגבר מתגברין עליו יותר:

על בן העקר הוא תפלה והתבודדות שצריך להרגיל את עצמו להתבודד בכל יום יום בינו לבין קונו ולהפיל התנתו לפני ה' ותברך המלא רחמים בכל עת שזכרו לשוב בתשובה שלמה באמת. ואפלו אם רואה שאינו פועל בתפלתו, כי עדין מתגברים עליו יותר, אף על פי בן יעשה את שלו ויתפלל תמיד לה' ותברך אילי ירום ירחם, כמו שפיתוב: "קנה אל ה' וכו'". ופרש רש"י: ואם לא נתקבלה תפלתך חזק ונאמן לבד וחזר וקנה אל ה'. וכמו שאמרו רבותינו ז"ל, אם רואה אדם שהתפלל ולא נענה יחזר ויתפלל, שנאמר, "קנה אל ה' חזק ונאמן לבד וקנה אל ה'". וכל זמן שאין האדם חזק בדעתו שתמיד יקנה לה' ויעתיר אליו אף אם יעבר עליו מה, עדין אין תשובתו שלמה, כי מי יודע מה יולד יום אולי יבוא עליו נסיון או מכשול וכו' ומי יודע אם יעמוד בקשרי המלחמה, אבל אם

האדם חזק בדעתו שאפלו אם חס ושלום, לא יעמוד בנסיון ואפלו אם יהיה איד שיהיה, אף על פי בן יקנה תמיד לה' ותברך בבחינת ואציעה שאול הנד, אז הוא כמותו שבודאי יזכה לתשובה שלמה, כי סוף כל סוף ישוב לה' ותברך מאחר שחזק בדעתו שלא יפול משום דבר שבעולם. וכמו ששמענו מפי רבנו ז"ל בעצמו שאמר לנו בפרוש, כמו שאתם רואין אותי (בלושר שאתם יודעו נדשתי גדולה שאני צדיק גמור וכו'), אף על פי בן אם הייתי עקשו עובר עברה גדולה ממש לא הייתי נופל בדעתי כלל, רק הייתי איש פשוט אחר העברה כמו קדם, רק אחר כך הייתי עושה תשובה. ועל בן גאלה הראשונה היה אחריה הפסק, אבל גאלה אחרונה לא יהיה אחריה הפסק, כי גאלה הראשונה היא בחינת תורה, כי אז זכו ישראל לקבל את התורה. וגאלה אחרונה היא בחינת תפלה, כי עקר כלי זינו של משיח היא תפלה, כמו שכתב רבנו ז"ל סימן ב', כי משיח יבנה לנו את הבית המקדש שהוא מקום התפלה, כמו שפיתוב: "כי ביתי בית תפלה", שזהו בחינת משיח בן דוד, כי דוד הוא בחינת כלליית התפלה שבני ישראל הכשרים מתפללים לה' ותברך שזכרו לשוב אליו באמת, כי הוא נעים וזמרות ישראל, וכל התפלות נקראין על שמו, כי כל ספר תהלים שחבר דוד המלך עליו השלום נתיסד על ענין זה שזוכה לשוב אליו

יחברך מפל הנפילות שבעולם, כי אין חכמה ואין תבונה ואין עצה לעמוד נגד הפעל דבר כי אם על ידי הפלה שעל ידי זה זוכין לכל העצות ולכל אפני הישועות, לזכות לצאת מגלות נפשו ולהתקרב אליו יחברך. וזה שאמר דוד המלך עליו השלום, "תחת אהבתי ישמנוני ואני תפלה", שכל מה שאני אוהב ביותר את ה' יחברך ורצה להתקרב אליו יחברך הם מסמינים עלי ביותר, כי 'כל הגדול מחברו יצרו גדול ממנו' ואם פן איד אוקה להתקרב אליו יחברך, מאחר שבעל פעם מתנגרים ומתגרים בי יותר. אך 'אני תפלה', אני אתפלל תמיד לה' יחברך שיציאני מן השאול תחתיות יהיה איד שיהיה אני אתפלל תמיד לה' יחברך בחינת ואני תפלה. וכמו שכתוב: "ואני תמיד אוחל והספתי על כל תהלתך", שאוסף בכל פעם לומר תהלים ותחנונות ובקשות אולי ירחם:

ועל פן לא מצא שום אדם את מקום הבית המקדש עד שבא דוד המלך עליו השלום שיגע וטרח מאד עד שמצא מקום לה' שהוא נקדת האבן שתיה מקום הבית המקדש, כמו שכתוב: "וכו ה' לדוד את כל ענותו אשר נשבע לה' וכו' עד אמצא מקום לה' וכו'". כי עד דוד המלך עליו השלום לא היה התפלה בשלמות, כי כל התפלות נקראין על שמו כנ"ל, כי הוא חבר חמשה ספרים תהלים שהם כלולין מכל תפלות ישראל, שהם

כנגד חמשה חמשי תורה, כי כל תפלותיו של דוד, שהוא ספר תהלים, הכל היה בשביל שיצבה לקיים את התורה בשלמות שהיא כלולה מחמשה חמשי תורה ועל פן חבר כנגד זה חמשה ספרים תהלים, כי כל תהלים הוא רק בשביל שיצבה לקיים את התורה שזה היו כל תפלותיו של דוד כנ"ל. ומחמת שכל עבודתו של דוד היה תפלה ועל פן זכה למה שזכה, על פן הוא דיוקא מצא את מקום הבית המקדש, שהוא מקום התפלה שהיה סתום מעין כל, עד שבא דוד ונגע מאד, כמו שכתוב: "אם אתן שנת לעיני לעפעפי תנומה עד אמצא מקום לה'". כי כל זמן שאין האדם זוכה לתפלה בשלמות, עדן אין לו מקום לה' ועדן הוא נע ונד ומטלטל. ואפלו אם עוסק בתורה עדן אינו בטוח שישאר קיים על עמדו, כי מי ידע מה יעבר עליו. כמו שראינו כמה וכמה בני אדם שעסקו בתורה בהתמדה גדולה כמה שנים ואחר כך נפלו מאד ונתרחקו מן התורה לגמרי. ובפרט שיש אנשים הרבה שנפלו למה שנפלו עד שיש שנפלו לעברות גדולות ממש, רחמנא לצלן, והם משקעים ביון מצולה בטיט היזן והם מצפים ומתגעגעים לצאת מטנופם ולכלובם, אך אין מי שישועם ויציאם:

על פן עקר המקום והמעמד דקדשה הוא תפלה, כי על ידי תפלה זוכין לשאר קיים על עמדו תמיד אפלו אם

לקוטי הלכות

הלכות אונאה ג

חושן משפט תשמו

והיה איד שיהיה, כי כשאינו זוכה כי אם לתורה לכד אף על פי שטוב מאד וזה עקר התכלית, כי הם חיינו וארץ ימינו, אף על פי כן אחר כך כשנזכר חס ושלום, מן התורה אין לו כחה להחיות את עצמו, אבל כשזוכה לתפלה יש לו תקנה לעולם אפילו אם יעבר עליו מה. כי לפעמים נזכר האדם לירידה עמקה שאין שם שום מעמד, ובפרט בדורות הללו שרבים מישראל נזכרו מאד עד שהם בעיניהם לאחר יאוש לגמרי. ועליהם התנבא דוד המלך עליו השלום: "מבעתי בין מצולה ואין מעמד באתי במעמקי מים ושבלת שטפתני". כי על גלות היה נאמר, "והרד פלאים אין עוזר לה". וגדל הרמנות שיש על אנשים כאלו שטובעים בין מצולה ואין מעמד אין לשער, המקום ירחם עליהם. ובמה אפשר להחיות את עצמו ולשאר על עמדו בגפילה וירידה בזה, רחמנא לצלן, מאחר שאין שם שום מעמד, כי גתרחק מכל הקדשות ושוקע וטובע בכל יום במה שטובע. על כן העקר הוא תפלה וצעקה ואנחה לה' ותפלה וכמו שאמר שם דוד אחר שהארץ בגדל צרות הנפש שיש על כל אדם מישראל לפי ענינו בחינת 'טבעתי בין מצולה ואין מעמד וכו' יגעתי בקראי וכו' רבו משערות ראשי שנאי תנם וכו'. אחר כך אמר, "ואני תפלתי לך ה' עת רצון וכו'". שאני אחזיק עצמי לעולם בתפלה ותחנונים לה'

ותברך אולי ירחם, שתפלה היא בחינת מעמד ומקום אפילו בין מצולה שאין שם שום מעמד, כי התפלה נקראת עמידה, כי אין עמידה אלא תפלה, כמו שאמרו רבותינו ז"ל (ברכות ו' עמוד ב) וזכנו שכתוב: "עמדות היו רגלינו בשערך ירושלים". כי ירושלים שם הבית המקדש, שהוא בית התפלה, שם עקר בחינת העמידה, כי על די תפלה יכולין להתקרב תמיד לה' ותברך אפילו אם הוא כמו שהוא, כי אף על פי שהוא רחוק מכל הקדשות ומכל התורה ואינו יכול להחיות את עצמו בשום דבר, אף על פי כן אם יתלה עיניו למרום ותפלה לה' ותברך ממקום שהוא עמו יש לו תקנה. ועל כן מי שרצה להיות איש ישראלי באמת צריך שיאחו בשניהם בתורה ותפלה, כי שניהם באחד טובים אשר אם יפל חס ושלום, האחד יקום את חברו:

ג וזה בחינת אין אונאה לקרקעות, כי היצר הרע והסמרא אחרא הוא בחינת אונאה שמאנה ומטעה את הבריות, כי אין אונאה גדולה בעולם כמו האונאה של היצר הרע שמאנה ומטעה את האדם להתחילף עולם עומד בעולם עובר חס ושלום, ומאנה ומטעה בכמה מיני רמאות וערמומיות ובלבולים בכמה מיני אונאות וטעויות בלי שעור וערך כדי למנעו מדרך החיים מחיים נצחיים, מחיים טובים, מחיים ארזים, מחיים אמתיים, ורצה להורידו ולהפילו לשואל

צריכין להשיבן 'גורה גורתי חקה חקמתי
 אין לך רשות להרהר אחריה', כי פלילות
 התורה נקראת גם כן חקה, כמו שכתוב:
 "אלה המצוות והחקים וכו'". וכמו שפרש
 רש"י שם כגון לבית ששעמנו ואכילת
 חזיר וכו'.

ד נמצא, שהיצר הרע והסטרא אחרא
 נקרא אונאה וזה בחינת אין
 אונאה למקצועות, כי מקצועות הם בחינת
 תפלה שהיא בחינת אמונה שנקראת
 ארץ, כמו שכתוב: "שכן ארץ ורעה
 אמונה", פמבא בדברי רבנו ז"ל פמה
 פעמים, כי עקר העמידה והסמיכה
 בעולם היא בחינת תפלה שעליה עומד
 הכל בבחינת אין עמידה אלא תפלה,
 ובבחינת והארץ לעולם עמדת. וכמו
 שאמרו רבותינו ז"ל, עד שפא חבוק
 והעמידן על אחת וצדיק באמונתו יתיי.
 אמונה זה בחינת תפלה, כמו שכתוב:
 "ויהי ידיו אמונה". ותרומו, פרישן בצלו.
 כמו שכתב רבנו ז"ל במקום אחר סימן
 ז, הינו כשזוכין לתפלה, כמבאר לעיל,
 הינו שהאדם חזק ואמין בדעתו שתמיד
 יתפלל לה' ויתברך שנקרבהו לעבודתו
 באמת יהיה איד שיהיה בבחינת ואני
 תמיד איחל וכו', או גודאי לא יוכל
 היצר הרע להונותו ולהטעותו עוד בשום
 אופן בבחינת אין אונאה למקצועות. כי
 תפלה היא בחינת גאלה אחרונה שאין
 אחריה הפסק כג' בבחינת סמיכת
 גאלה לתפלה שעקר סמיכת הגאלה

תחתיות חס ושלום ולקרו חס ושלום,
 משני העולמות - מהעולם הזה ומעולם
 הבא חנם על לא דבר, כי ידוע שאין
 שום נחת מכל תענוגי עולם הזה בעולם
 כלל כמו שיש לו מוח בקדקדו ובקי קצת
 בטיב העולם הזה ותאוותיו ותענוגיו, כי
 כלם מערכים בכעס ומכאובות ויגונות
 ואחריות מרה פלענה, חדה כתרב
 פיפיות גם בעולם הזה, מלבד אשר
 בעולם הבא שם גודאי כל עסקי עולם
 הזה מרה מכל מיני מרירות ומכל מיני
 צרות ויסורין שבעולם. וכמו שאיתא
 בזהר הקדוש, ונאה מאן דלא אתהני
 מדילה בלוס. נמצא, שהפעל דבר מאנה
 ומטעה את האדם מאד מאד וכמו
 שאמר רבנו ז"ל (ומבא בשיח הר"י דף י"א)
 העולם מטעה אותנו מאד, כי אין שום
 אדם שיהיה לו קץ וסוף טוב מן העולם
 הזה, ועל כן פשהוכיח הנביא את ישראל
 קראם העיר היונה (צפניה ב') לשון אונאה,
 כמבא במצודות ציון שם על שהניחו
 להונות את עצמן ולא השתדלו להציל
 מאונאתו. ועל כן נקרא הסטרא אחרא
 והעפוס מונין, כמו שכתוב: "והאכלתיך
 את מונדך את בשרם". ופרש רש"י: לשון
 אונאה. וכמו שפרש רש"י בריש פרשת
 חקת, לפי שהשמן ואמות העולם מונין
 את ישראל מה פעם יש במצוה זו וכו'.
 שרוצין להונות ולהטעות את ישראל
 להרחיקם מהתורה והמצוות מחמת
 שאין יודעין טעמי המצוות וכו', על כן

לקוטי הלכות

הלכות אונאה ג

חושן משפטתשמה

יכולין לעמוד אפלו במקום שאין שם שום מעמד וכנ"ל:

כי עקר האונאה הוא במטלטלין שהם בחינת ששה קצוות ועל כן האונאה שתורת, כי עקר האונאה הוא בחינת ששת ימי החל שהם בחינת מט"ט שכלול מששה סדרי משנה, שהם בחינת כשר ופסול, טהור וטמא, מתר ואסור. ושם עקר אחיות האונאה וצריך לשמור עצמו מאד שלא יאנה ויטעה אותו הבעל דבר על ידי ערמתו, אבל בקרקעות, שהם בחינת תפלה, בחינת אמונה, בחינת שבת, שהיא בחינת אמונה (פסקא במקום אחר דבר רבנו סימן ל"א), שם אין שום אונאה כנ"ל. כי כל זמן שאין האדם זוכה לתפלה בשלמות אף על פי שעוסק בתורה שזה עקר התכלית, אף על פי כן עדין אינו בטוח מאונאת ומעיות של הבעל דבר, כי לא זכה נעשית לו וכי. ומי יודע כמה רשתות הבעל דבר פורש עליו, אבל כשזוכה לתפלה כנ"ל, הוא בטוח מכל אונאות ומעיות לעולם, כי על הכל יתפלל לה' ותברך תמיד איד שיהיה כנ"ל. וזה בחינת גאלה אחרונה שאין אחריה הפסד כנ"ל:

הלכה ד בהלכות מקח וממכר הלכה ד אות טו:

הלכה ה בהלכות שלוחין הלכה ה אות לו:

בכלל ובפרט היא לתפלה, כי עקר תקנותנו וסמיכתנו לגאלה שלמה במהרה בימינו בכלליות ובפרטיות הוא על ידי תפלה כנ"ל, כי יהיה איד שיהיה כל זמן שמתחזק ומאמץ את לבו להתפלל עדין לה' ותברך שישבהו אליו ופורש בפיו לה' ותברך במקום שהוא אף על פי שעוברים עליו ימים ושנים הרבה בקלקולו כל אחד לפי ענינו שנתפס בו אפלו אם נתפס כמה שנתפס עדין יש לו סמיכה ותקנה ומעמד על ידי תפלה ותחנונים ובקשות אפלו בהיון מצולה ואין מעמד, כמו שכתוב: "זה קוית אל ה' ויש אליו וישמע שועתי ויעלני מבור שאון מטיט היון ויקם על סלע רגלי ביון אשרי וכי". שעל ידי ששועתי לה' ותברך תמיד בקווי אחר קווי, על ידי זה זכיתי ויעלני מבור שאון מטיט היון שעליתי ממקומות רעים ומטנפים מאד שנקראים בור שאון ומטיט היון, אשר שם אין שום מעמד בשנופלים לשם וחס ושלום יכולים לטבע שם, כמו שכתוב: "טבעתי ביון מצולה ואין מעמד". ובאמת כמה בני אדם נטבעו שם ונמרדו מן העולם, אבל אנכי שקויתי לה' ותברך בקווי אחר קווי ושועתי לה' ותברך תמיד, על ידי זה העלני מבור שאון מטיט היון כנ"ל ויקם על סלע רגלי ביון אשרי. כי עקר התקומה והעמידה והסמיכה הוא על תפלה לה' ותברך, כי על ידי תפלה ושועה וזעקה לה' ותברך

דף ס"ב

הלכות מתנה ומתנת

שכיב מרע

הלכה א

מתנה באנס אינה מתנה כלל אפלו לא מסר מודעה, ואפלו גלוי דעת לבד שאינה נותנה ברצון מכלל המתנה. אבל מכירה באנס הוי מכירה אם לא מסר מודעה:

א על פי מה שמבאר לעיל פמה פעמים דברי רבנו גרו יאיר, שכל הנפשות שרשם בעשירות, ובשכיל זה הגזול את חברו כאלו נטל את נפשו ונפש בניו וכוונתו, כי הם תלויים בעשירות, עין שם במאמר 'גולה' (סימן טט):

והנה לפי זה היה ראוי שאסר באסור גדול גם לתן לחברו מתנה מרצונו מאחר שהנפש תלויה בהמון ואיך יהיה האדם רשאי לתן לחברו ממונו הלא הוא נוטל את נפשו של עצמו, אך באמת הנה עקר מעלת העשירות הוא שמגדל השם והנפש, כי השם הוא הנפש ואוי הכל תאבים להדבק בנפשו, ועקר הוא שהעשירות הוא חומה לשומר מפעם, שעל דו טורף נפשו באפו חס ושלום, כי הפעם הפך העשירות, עין כל זה היטב בסוף המאמר, מפני מה עניניהם של תרמודיים מרוטות' (סימן טז), ועל כן אדרבא, זה עקר מעלת העשירות

שירחיב ידו ויתן מתנות לעניים, ואפלו לעשירים ברצון טוב כדי לקנות אהבה ורעות עם נפשות רבים, בבחינת "ואהבי עשיר רבים", בבחינת "וכל הרע לאיש מתן". ואוי יגדל שמו ונפשו מאד על ידי האהבה והכללות שנקלל עם רבים שאוהבים אותו ודבקים בו על ידי מתנת ידו הטובה. וכמוכא שם שעקר גדול השם והנפש הוא שרבים יהיו תאבים אליו כדי שיוכל לגייר גרים, עין שם, וזה על ידי מתנת ידו כנ"ל. וכמו שכתוב (משל)^(א): "מתן אדם ירחיב לו ולפני גדולים יתנו". ופרש רש"י: שיש לו שם שהוא עשיר ונדיב. נמצא, שעל ידי המתנות יגדל השם שהוא הנפש. וכל זה עקר דוקא על ידי האהבה והרצון שנותן ברצון טוב, שאני אף שמחסר ממונו שהוא חסרון הנפש, על כל זה, אדרבא, על ידי האהבה והרצון יגדל שמו ונפשו, כי הכל תאבים לו ואוהבים אותו כנ"ל. וכמו שכתב רבנו גם במקום אחר שעקר מעלת נתינת הצדקה שעל ידי זה קונה לו רעים ואוהבים, עין שם היטב במאמר 'ויהי הם מריקים שפתיהם' (סימן יז), עין שם. ועל כן בבחינה זו אפלו בשנותן מתנה קונה לו אוהבים ונגדל שמו ונפשו כנ"ל. וכן איתא בדברי רבנו גרו יאיר, במקום אחר (בסימן טז) שאהבה הוא מגדל הנפש, עין שם. וזה עקר מעלת העשירות ששומר מפעם שהוא רגז ושנאה, אבל העשירות היא בחינת אהבה ורצון הפך

לקוטי הלכות

הלכות מתנה א

חושן משפט תשמו

ושלמות החסרון שמחסר את נפשו על ידי שמוכר חפציו הוא על ידי המזון שמקבל בעד החפץ שעל ידי זה חוזר ומשלים את נפשו. ועל כן אמרו רבותינו ו"ל: מוכר, בעין רעה מוכר, פי אין המכירה בשביל אהבת חברו להגדיל שמו כ"ל, רק מחמת אגס מזון כ"ל. ועל כן אמרו רבותינו ו"ל: מוכר עצב. נמצא שגם כל המכירות הם רק באגס כ"ל ועל כן אפלו אם אנסוהו למכירה, המכירה קצומה, מאחר שגם כל המכירות אינם באהבה וברצון רק שנתקן חסרון הנפש על ידי שמקבל מזון בעד המכירה, על כן גם באגס ממש המכירה קצומה מאחר שקבל מזון שהוא משלים חסרון הנפש. אכל מתנה שאינו מקבל דמים להשלים חסרון נפשו ואין הנפש נשלמת פי אם על ידי האהבה והרצון כ"ל, על כן כשהיא באגס היא גולה ממש כ"ל. וזה שאמרו רבותינו ו"ל לענין מוכר: 'מאי טעמא? מוכר קבל דמי, נותן לא קבל וכו', פי מאחר שהנותן לא קבל דמים אין הנפש נשלמת מחסרונה כי אם על ידי הרצון והאהבה כ"ל, ועל כן אפלו גלוי דעת שאין המתנה ברצון טוב מכיל המתנה כ"ל:

הפעם. נמצא בשנותן מתנות, אדרבא, זה עקר מעלת העשירות שהוא אהבה ורצון כ"ל. וזה שאמרו רבותינו ו"ל: נותן, בעין יפה נותן, פי בודאי הנותן מתנה הוא בעין יפה וברצון טוב מאד, פי בלא זה לא היה יכול לתן כלל, פי היה מחסר את נפשו וכאלו הורג את עצמו חס ושלום. ועקר תקון המתנה הוא האהבה והרצון כ"ל. ועל כן בודאי נותן בעין יפה כ"ל. וזה בחינת מה שכתוב בצדקה: "ולא ירע לבקד בתתקד לו פי בגלל הדבר הזה יברקד", 'בגלל הדבר הזה' דיקא, דהיינו על ידי שלא ירע לבקד ותתן בעין יפה באהבה וברצון על ידי זה, 'וברקד', פי על ידי אהבה והרצון יגדל שמו ונפשו כ"ל, ועקר גדול הנפש והשם הוא על ידי עשירות כ"ל. נמצא שממילא יהיה מוכרד בעשירות על ידי נתינתו באהבה ולא ירע לבכו כ"ל. ועל כן בשמכריחין אותו לתן מתנה אף שלא מסר מודעה עם כל זה אינה מתנה כלל והיא גולה גמורה מאחר שלא נתן באהבה וברצון טוב נמצא שחסר את נפשו במתנה זו כמו בגולה ממש, פי אין הנפש והשם נגדל ונשלים אלא על ידי האהבה והקבלות כ"ל:

ג וזה בחינת מתנת בריא הוא כשמשיר, וכשאינו משיר היא מתנת שכיב מרע. פי בודאי כשדעתו לתן במתנת בריא מחיים, בודאי צריך לשייר לעצמו על כל פנים כל שהוא בהכרח כדי לשייר

ב אכל במכירה הוא בהפקד, פי בודאי על ידי שמוכר חפציו אין נגדל שמו ונפשו כלל, פי אין נגדל השם והנפש פי אם על ידי המתנה כ"ל וכנראה בחישו. נמצא שעקר תקון

חושן משפט

על כל פנים שרש לנפשו, כי אף שעל ידי המתנה בעצמה נגדל נפשו כנ"ל, עם כל זה צריך שישאר שרש כל שהוא לנפשו שיהיה לה במה לתלות, דהינו שישאר לעצמו איזה שיעור מנכסיו שהם שרשי נפשו כנ"ל. ועל כן פשוטו כן נכסיו לגמרי כלי שום שיעור הוא בודאי מתנת שכיב מרע, דהינו לאחר מותו דיקא, כי בודאי לא ימית את עצמו מחיים לתן כל נכסיו לגמרי ולא ישאיר לעצמו שום שרש לנפשו והרי הוא חשוב כמת ועל כן בודאי פגנתו לאחר מותו. ועתה נכונים מאוד דברי רבותינו ז"ל שהצרכו שיעור. ואיתא הפעם שבודאי אין אדם מעני עצמו לבלי להשאיר לעצמו כלום. ולפי פשוטו תמוה, כי לפי זה הנה ראוי לתת שעור גדול להשייר וכי יכול לפרנס עצמו במה שישיר לעצמו וזו כל שהוא. אך האמת כי עקר השייר הוא כדי שיהיה נשאר שרש לנפשו כנ"ל:

ד וזה בחינת דברי שכיב מרע אין צריכין קנין. כי כל הקנינים הם כדי להוציא הדבר מרשותו לרשות חברו, כי מאחר שהנפש נשרשת בהמון קשה להוציא הדבר מאחד לחברו ועל כן צריך קנין גמור לזה, דהינו קנין סודר וכי יוצא כדי שעל ידי זה יצא הדבר משרש נפשו לחברו וזה בחינת כל הקנינים. ועל כן חזק הקנין על ידי הכתב, כי הכתב הוא פנימיות שרש הנפש וכפשוטב לחברו הקנין אוי מנלה פנימיות שרש נפשו

שקנינה בהקנין ואוי יוצא הדבר לגמרי מפנימיות שרש נפשו. ועל כן מועיל הקנין ביותר על ידי הכתב וכמבאר כל זה לעיל בהלקות הלוואה. ועל כן השכיב מרע שמתנתו רק לאחר מותו ואוי יוצא הנפש ונבדלת מן העשירות, כי לא כמותו יחזיק הכל וכו' (תהלים טז), ומה חפצו בביתו אחריו, דהינו שלא נשאר לו שום חפץ ורצון שהוא בחינת נפש בביתו אחריו דהינו בביתו ורשותו שהם נכסים ועשירות שלו, ועל כן בדבור בעלמא נקנה המתנה לחברו במתנת שכיב מרע, כי בקל הדבר נכנס לרשות חברו לאחר מיתת השכיב מרע מאחר שאין שרש נפשו שם כנ"ל. וזה שאמרו רבותינו ז"ל, דברי שכיב מרע ככתובין וקמסורין דמי. כי הם ככתובין וקמסורין ממש, כי על ידי כתיבה ומסירה יוצא הדבר לגמרי מפנימיות שרש נפשו כנ"ל. ועל כן מתנת השכיב מרע שממילא יוצאין הנכסים מפנימיות שרש נפשו אחר מותו כנ"ל, על כן דבריו הם ככתובין וקמסורין ממש, וכדבור בעלמא יוצא לרשות חברו מאחר שאין שרש נפשו שם כלל כנ"ל. ברוד ה' לעולם, אמן ואמן

לעיל במאמר ויהי הם מריקים שפיהם, מדבר גם כן לענין גרים שמועיל נתינת הצדקה שעל ידי זה קונה אורבים ורעים ועל ידי זה נעשים גרים, ענין שם. וזהו בחינת מתנה גם כן כנ"ל, וזה מה מעלת העשירות כדי להגדיל הנפש

לקוטי הלכות

הלכות מתנה ב

חושן משפט חשט

והשם לעשות גרים כמו שכתוב שם,
עין שם:

הלכה ב

בשטר מתנה צריכין לכתב פתבוהו
בשקא וחתמוהו בכרא ואם
לא השטר כמל, כמבאר בשלחן ערוך
א על פי המבאר בדברי רבנו ז"ל, על
פסוק 'ואתחנן אל ה' בעת ההוא
לאמר". במאמר המתחיל 'בענין הנהגת
הפשיטות של הצדיק האמת' (בלקוטי חגיגה
סיון עח), עין שם.:

והכלל, כי כל החיות הוא מהתורה
אך בעת שבטלים מן התורה
או האנשים הפשוטים שאינם עוסקים
בתורה מתיכן הם מקבלים חיות הלא
עקר החיות הוא רק מהתורה. אך הם
מקבלים חיות מבחינת ההנהגה של קדם
מתן תורה שאז היה העולם מתנהג
בחסדו שזה בחינת אוצר מתנת חנם,
כי אז לא נהנה התורה רק התורה
היתה בהעלם בתוך דרך ארץ, דהיינו
בכל הדברים שבעולם שכלם נבראו
בעשרה מאמרות, ובתוך העשרה
מאמרות כלולים עשרת הדברות נמצא
שבכל דבר שבעולם יש תורה נעלמת.
ואז קדם מתן תורה היה מתקנים העולם
בחסד חנם על ידי התורה הנעלמת בכל
דבר. וזה בחינת הדרך לארץ ישראל, כי
זה בחינת בראשית "בח מעשיו הגיד

לעמו" כרי שלא יאמרו לסטים אתם
שכבשתם ארץ וכי, לפיכך "בח מעשיו
הגיד לעמו לתת וכי", וכרצונו נהנה
להם וכרצונו נמלה מהם ונתנה לנו. עין
שם ענין זה באריכות:

ב וזה בחינת שטרי מכירה ומתנה, כי
עקר המכירה והמתנה הוא
שצריך למסור ולהקנות לחברו הכח שיש
לו באותה התקנה, כי תקנה אינו נמסר
מיד ליד ועקר המכירה והמתנה הוא
שמוסר ומקנה לו הכח שיש לו באותה
התקנה. ועל פן נהנה השדה בשטר, כי
עקר הכח שיש בכל דבר הוא בחינת כ"ח
אתון של מעשה בראשית שבהם נברא
זה הדבר שהוא עקר הכח והחיות של
כל דבר ודבר שבעולם. וזה בחינת
השטר, כי אותיות השטר הם בחינת כ"ח
אתון הנ"ל, כי עקר כ"ח אתון שהם
החיות של כל הדברים הם בחינת
אותיות התורה שבהם נברא העולם
שהם בחינת כ"ח אתון של מעשה
בראשית שהם עקר הכח והחיות של כל
הדברים. וזה בחינת אותיות השטר שהם
בחינת כ"ח אתון הנ"ל, כי השטר נקרא
ספר, כמו שכתוב, ואקח את ספר המקנה
והמצוה וכי. וכמו שכתוב, וכתוב בספר
וחתום. כי השטר הוא בחינת ספר,
בחינת תורה, כי צריך שיוכתב על פי דיני
התורה. נמצא שהשטר הוא בחינת
תורה, ועל פן אותיות השטר הם בחינת
כ"ח אתון הנ"ל שהם הכח והחיות של

כַּל דְּבַר. וְעַל כֵּן עַל יְדֵי אוֹתוֹת הַשְּׁטָר
 הוּא מוֹסֵר לְחֵבְרוֹ הַכֶּחַ שֵׁישׁ לוֹ בְּהַשְׂרָה,
 כִּי הַשְּׁטָר הוּא בְּחִינַת הַכֶּחַ וְהַחַיִּית וְכוּ'^ב
 כַּ"ח אֲתָנוּן בְּכֹל עֵקֶר הַזְּכוּת שֵׁישׁ לְהָאָדָם
 בְּהַנְּכָסִים שְׁלוֹ הוּא רַק בְּהַחַיִּית שֵׁישׁ
 בְּהַדְּבָר שֶׁהוּא בְּחִינַת הַכֶּחַ שֵׁישׁ בְּהַדְּבָר
 שֶׁמִּקְבֵּל מִכַּ"ח אֲתָנוּן הַנְּ"ל, וְכִשְׁמַקְנָה
 הַדְּבָר לְחֵבְרוֹ, הָעֵקֶר הוּא שֶׁמִּקְנָה לוֹ הַכֶּחַ
 וְהַחַיִּית שֵׁישׁ בְּהַדְּבָר. וְעַל כֵּן כָּל
 הַעֲשִׂוֹת שֵׁישׁ לְהָאָדָם נִקְרָא עַל שְׂמוֹ
 כְּאִלוֹ עֲשֵׂה בְּעֲצֻמוֹ אוֹתוֹן הַנְּכָסִים, כְּמוֹ
 שֶׁפָּתוּב: "עֲשֵׂה אֵת כָּל הַכְּבֹד הַזֶּה". וְכֵמוֹ
 שֶׁפָּתוּב: "כִּי הוּא הַנְּתֵן לָךְ כָּח לַעֲשׂוֹת
 חֵיל", כִּי עַל יְדֵי שְׂזוּכָה בְּהַכַּ"ח אֲתָנוּן
 שֵׁישׁ בְּהַדְּבָר שֶׁהֵם הַחַיִּית שֶׁל הַדְּבָר שֶׁהוּא
 עֵקֶר הַזְּכוּת שֵׁישׁ לוֹ בְּהַדְּבָר, עַל כֵּן נִחְשָׁב
 כְּאִלוֹ הוּא עֲשֵׂה אֵת הַדְּבָר, כִּי עֵקֶר
 הַבְּרִיאָה הִיָּה עַל יְדֵי כַּ"ח אֲתָנוּן אִילוֹ כַּ"ח אֲתָנוּן,
 וְעַל כֵּן נִקְרָא ה' יְהַבְרֵךְ קוֹנֵה שְׁמַיִם וָאָרֶץ,
 כִּי הַקֹּנֵן הוּא בְּחִינַת בְּרִיאַת שְׁמַיִם וָאָרֶץ,
 כִּי עֵקֶר הַקֹּנֵן עַל יְדֵי כַּ"ח אֲתָנוּן שֶׁבָּהֶם
 נִבְרָא שְׁמַיִם וָאָרֶץ וְכַ"ח אֲתָנוּן שֵׁישׁ עַל יְדֵי
 אוֹתוֹת הַשְּׁטָר, שֶׁהֵם בְּחִינַת כַּ"ח אֲתָנוּן
 הַנְּ"ל, שֶׁהֵם בְּחִינַת אוֹתוֹת הַתּוֹרָה כַּ"ח אֲתָנוּן
 עַל יְדֵי זֶה מִקְנָה הַכֶּחַ שֶׁבְּנִכְסָיו לְחֵבְרוֹ
 כַּ"ח אֲתָנוּן. וְזֶה בְּחִינַת מַה שֶׁהַשְּׁטָר עוֹמֵד
 לְרֵאשִׁיָּה שְׂאֵין הַשְּׂרָה גּוֹלָה בְּדָו, זֶה
 בְּחִינַת מַה שֶׁמוֹכָא בְּמֵאמֶר הַנְּ"ל מֵאִמֵּר
 רְבוּתֵינוּ ז"ל, כְּדִי שְׂלֵא יֵאמְרוּ לְכֹסְטִים
 אַתֶּם, לְפִיכֵךְ כָּח מַעֲשִׂיו הַגִּיד לְעַמּוֹ לְתַת
 וְכוּ'. וְזֶה בְּחִינַת הַשְּׁטָר הַנְּ"ל שֶׁהוּא

בְּחִינַת כַּ"ח אֲתָנוּן, בְּחִינַת כָּח מַעֲשִׂיו הַנְּ"ל
 שֶׁעַל יְדֵי זֶה אֵין וְכוּלָּים לְעוֹרֵר עָלָיו וְלוֹמַר
 לְכֹסְטִים אַתָּה, כִּי הַשְּׁטָר, שֶׁהוּא בְּחִינַת
 כַּ"ח אֲתָנוּן כָּח מַעֲשִׂיו כַּ"ח אֲתָנוּן הוּא מְעִיד
 שְׂזוּכָה בְּהַשְׂרָה עַל יְדֵי כָּח מַעֲשִׂיו כַּ"ח אֲתָנוּן
 כִּי מַה שֶׁנִּקְרָא אוֹ חֲפִיץ אַחֵר הוֹלֵךְ מֵאִחָד
 לְחֵבְרוֹ כְּמִכְרָה אוֹ בְּמַתְנָה, הַכֵּל הוּא עַל
 יְדֵי כָּח מַעֲשִׂי בְּרֵאשִׁית, כִּי לְפִי כָּח מַעֲשִׂי
 בְּרֵאשִׁית בֵּן ה' יְהַבְרֵךְ מִסְכָּב סְבוּבִים
 שִׁיתְגַּלְגֵּל הַדְּבָר מֵאִחָד לְחֵבְרוֹ וְהַכֵּל כְּפִי
 כָּח מַעֲשִׂי בְּרֵאשִׁית. וְהַשְּׁטָר שֶׁהוּא בְּחִינַת
 כַּ"ח אֲתָנוּן הַנְּ"ל כָּח מַעֲשִׂי בְּרֵאשִׁית הוּא
 מְעִיד שֶׁהַכַּ"ח הַנְּ"ל הוּא עֹכְשׁוֹ בְּדָו, כִּי
 הוּא זָכָה בְּהַכַּ"ח הַנְּ"ל, בְּחִינַת כָּח מַעֲשִׂיו
 שֵׁישׁ בְּזֶה הַדְּבָר עַל יְדֵי אוֹתוֹת הַשְּׁטָר
 כַּ"ח אֲתָנוּן:

ג. נִמְצָא, שֶׁעֵקֶר כָּח הַשְּׁטָר הוּא עַל יְדֵי
 שְׂאוֹתוֹת הַשְּׁטָר מִקְבָּלִין כָּח
 מֵאוֹתוֹת הַתּוֹרָה שֶׁהֵם הַחַיִּית שֶׁל כָּל
 דְּבָר וְעַל יְדֵי זֶה נִקְנָה הַדְּבָר מֵאִחָד
 לְחֵבְרוֹ. אֵד בְּחִינַת מַתְנָה הוּא לְכַאֲוֶרָה
 רְחוּק מֵהַתּוֹרָה וְאֵין לוֹ שְׂרָשׁ בְּתוֹרָה
 לְכַאֲוֶרָה, כִּי עֵקֶר בְּחִינַת הַתּוֹרָה הִיָּה כְּדִי
 שִׁזְכָּה הָאָדָם לְקַבֵּל שְׂכָר עוֹלָם הַכֵּא
 בְּשִׂכָר עֲבוֹדָתוֹ וְלֹא יִקְבַּל מַתְנַת חֲנָם, כִּי
 רַק בְּשִׂכָל זֶה יִרְדֶּה הַנְּשִׁמָּה בְּזֶה הָעוֹלָם
 כְּדִי שְׂלֵא תְהִיָּה נְאוּנָת מִנְּהִמָּא דְכִסּוּפָא
 רַק בְּשִׂכָר הַתּוֹרָה שֶׁמִּקְנָם, נִמְצָא שֶׁעֵקֶר
 הַתּוֹרָה הוּא רַק לְקַבֵּל שְׂכָר עֲבוֹדָתוֹ וְלֹא
 לְקַבֵּל מַתְנַת חֲנָם. וְזֶה יְדוּעַ שֶׁכָּל דְּבָר
 מִכְּרָח שִׁיְהִיָּה לוֹ שְׂרָשׁ בְּתוֹרָה שֶׁהוּא

לקוטי הלכות

הלכות מתנה ב

חושן משפט תשעא

בשטר מתנה כתבואה בשוקא ותחמוהו בכרא, פי היכי דלא להוי כמלתא דטמירתא, פי בחינת מתנה צריכין בהכרח לפרסם כדי להוציא מהעולם אל הגלוי, פי שם בחינת מתנה התורה נעלמת בהעלם והסתור כנ"ל ועל פן צריכין דיקא לפרסם ולגלות ולכתב השטר מתנה בשוקים וברחובות כדי לפרסם שגם שם בחינת מתנה יש גם כן תורה נעלמת ועל ידי זה עקר קיום המתנה, פי אין להמתנה קיום פי אם על ידי אותיות התורה שהם החיות של כל דבר שעל ידם עקר היתכנות שזוכה אהרד מחברו כנ"ל, ועל פן אין להמתנה קיום פי אם כשמפרסמין ומגלוי השטר מתנה שעל ידי זה מוציאין בחינת התורה הנעלמת שם מהעולם אל הגלוי ואז דיקא מתקיימת המתנה, פי כל זמן שהתורה בהעלם אין להעולם קיום בחינת ראה שאין העולם מתקיים, פי עקר קיום העולם על ידי התגלות התורה, פי אף על פי שהיה מתנהג העולם בחסדו קדם מתן תורה, עם כל זה כל העולם היה תלוי ועומד עד יום קבלת התורה, כמו שאמרו רבותינו ז"ל (שבת פח) ועל פן אין להמתנה קיום פי אם על ידי הפרסום והגלוי וכנ"ל. ועל פן צריכין לכתב בשטר מתנה כתבואה בשוקא ותחמוהו בכרא כדי לפרסם ולגלות שגם שם בחינת מתנה יש תורה, פי אותיות השטר הם בחינת אותיות התורה ואין

החיות של כל דבר, ואם פן בחינת מתנה מה שאחד נותן לחברו מתנת חנם מהיכן שרשו של בחינת מתנה מאחר שעקר התורה הוא רק שלא לקבל מתנת חנם כנ"ל. אך עקר בחינת מתנה שרשו מבחינה הנ"ל המבאר בפאמר הנ"ל, דהיינו מבחינת ההנהגה של קדם מתן תורה שאז היה העולם מתנהג בחסדו בחינת אוצר מתנת חנם כנ"ל. וגם עכשו אפלו לאחר קבלת התורה עקר קיום העולם על ידי בחינה זו של מתנת חנם, פי יש כמה אנשים פשוטים בעולם ויש כמה רשעים בעולם שלא היה להם שום קיום על ידי התורה מאחר שאינם עוסקים בתורה וכו', רק עקר קיומם על ידי בחינת מתנת חנם וכמבאר הענין היטב שם בפאמר הנ"ל. ומשם משתלשל בחינת מתנה גם בין אדם לחברו, פי בהכרח שהיה בעולם בחינה זו של מתנת חנם, פי בלא זה לא היה קיום להעולם כנ"ל. ובאמות גם קדם מתן תורה שהיה מתנהג העולם בחסדו במתנת חנם גם אז היתה התורה במציאות רק שהיתה נעלמת, פי עשרת הדברות היו כלולים בעשרה מאמרות שהם פח מעשי בראשית, כמבאר היטב בפאמר הנ"ל. נמצא שבחינת מתנה ששרשו מבחינת ההנהגה של קדם מתן תורה שהוא בחינת אוצר מתנת חנם כנ"ל, שם התורה נעלמת בהעלם כנ"ל. וזה שתקנו חכמינו ז"ל שצריך לכתב

הרחוקים מן התנשה מאד והיו יכולין לומר להם לטמים אתם, אבל על ידי שיודעין שה' יתברך ברא הכל בעשרה מאמרות בתסודו לכד וכו', על ידי זה יכולין ישראל לכבש כל המקומות ולקדשם בקדשת ארץ ישראל, פי הכל שלו יתברך וברצונו נתנה להם וברצונו נתלה מהם ונתנה לנו וכו', ענין שם כל זה היטב היטב.

וענין שם בסוף מה שמבאר שם שעקר הוא תמימות ופשטות ואמונה ואין שום יאוש בעולם, ואפלו בשאל תחתיות יכולין למצא את ה' יתברך וכו', ענין שם כל זה היטב:

ב וזה בחינת מתנה, פי עקר המתנה מה שנוצא בעולם ענין מתנה שאחד נותן לתברו איזה מתנה, זה נמשך מאוצר מתנת חנם שיש למעלה, פי אין לך דבר למטה שאין לו שרש למעלה. ושרש כל המתנות שבעולם נמשך מהאוצר מתנת חנם שיש למעלה:

ועל פי זריבין לכתב בהשטר מתנה 'כתובה בשוקא וחתמוה בברא' ואם לאו אינה מתנה, פי עקר האוצר מתנת חנם הוא בשביל לקדש ולטהר כל מקומות החיצונים בקדשתו יתברך להוציאם מחוצ לפנים, לקדשם בקדשת ארץ ישראל כנ"ל. פי באמת עקר האוצר מתנת חנם הוא בשביל לגמול חסד חנם עם הרשעים שאינם מקימים את התורה שאין להם מתיקן לקבל חיות, רק ה'

דיקא מתקיימת המתנה, פי עקר הקיום על ידי התורה, דהינו על ידי התגלות התורה, פי גם קדם מתן תורה היתה התורה במציאות, רק שהיתה בהעלם ואז היה העולם מתמוטט ותלוי ועומד עד יום קבלת התורה שאז נתגלה התורה ויצאה מהעלם אל הגלוי וכו' כנ"ל. ברוד ה' לעולם אמן ואמן

הלכה ג

כל מתנתא דלא פתיב בה כתבוהו בשוקא וחתמוהו בברא לאו מתנתא היא.

א פי מבאר בדברי רבנו ז"ל, בהתורה המתחלת בענין הנקנת הפשטות של הצדיק האמת בלקוטי תנינא (סימן עה). והכלל בקצור, שיש אוצר מתנת חנם שמי שאין לו שום זכות הוא מקבל משם וכו', אך אין יכולין לקבל משם פי אם הצדיקים האמתיים, הינו פי אפלו הצדיק בהכרח שיתבטל עצמו לפעמים מן התורה, פי בטולה של תורה והו קיימה. ואז בשעה שהצדיק האמת בטל מן התורה ואז הוא איש פשוט ממש שקורין פראסטיק, אז הוא מקבל חיות מקיים העולם קדם מתן תורה, שהוא בחינת עולם חסד ויגה, בחינת אוצר מתנת חנם, שהיא בחינת תורה הנעלקת שזהו בחינת הדרדך לארץ ישראל, פי עקר ארץ ישראל על ידי כח מעשיו וכו'. וגם עכשו באין ישראל לפעמים למקומות

ותברך מקימם בחסדו לברך בבחינת קיום העולם קדם מתן תורה. רק שהרשעים אינם יכולין לקבל משם, כי בחינת האוצר מתנת חנם הוא בחינה גבה מאד מאד בחינת סתרי תורה, בחינת תורה הנעלמת וכו' פנ"ל. על פן אין מי שיקבל משם כי אם הצדיקים האמתיים, דהיינו שבשעה שהם בטלים מדברי תורה והם אנשים פשוטים ממש או הם מקבלים משם וכו' פנ"ל. וכמה שהצדיקים מקבלים משם בזה הם מחיין כל האנשים הפשוטים שבעולם וכו', כמבאר שם. וזה שפירש שם רבנו ז"ל בסופו שאין שום יאוש בעולם ואפלו בשאל תחתיות יכולין להתקרב לה' ותברך וכו'. כי כל זה נמשך על ידי הצדיק האמת, כי מאחר שהצדיק מקבל מהאוצר מתנת חנם שהוא בחינת חסד חנם שהיה מקיים העולם קדם מתן תורה, על פן יכול להמשיך חיית אפלו להמנחים בשאל תחתיות, אף על פי שעברו על התורה חס ושלום, כי הצדיק ממשיך להם חיית הקדשה מהאוצר מתנת חנם שהוא בחינת חסד חנם שהיה מקיים העולם קדם מתן תורה בעת שלא היה עדין שום תורה בעולם, וכזה הצדיק מחיה הכל אפלו הרחוקים מאד מן הקדשה וכו' פנ"ל. נמצא, שעקר האוצר מתנת חנם הוא בשביל לתחיות רוח שפלים ולקרב הרחוקים מן הקדשה מאד שאי אפשר להם להתקרב אל ה' ותברך בשום אפן

כי אם על ידי מתנת חנם לבר. כי הצדיקים אין צריכין מתנת חנם, כי כבר וכו' למה שזכרו על ידי מעשיהם הטובים, רק העקר מה שהצדיקים מקבלים מן האוצר מתנת חנם הוא בשביל לקרב את הרחוקים שאין להם שום זכות וצריכין רק מתנת חנם. אך אין גותנין להם מתנת חנם פנ"ל רק על ידי הצדיק האמת, אשר בשביל זה מברך הצדיק האמת להיות איש פשוט לגמרי לפעמים ולהתפטר מדברי תורה כדי שיקבל אז מן האוצר מתנת חנם פנ"ל. וכזה הוא מחיה כל הרחוקים, כל האנשים פשוטים שבעולם ואפלו המנחים בשאל תחתיות, כי כלם מקבלים חיית מן האוצר מתנת חנם על ידי הצדיק האמת:

ג וזה בחינת כל מתנת דלא בתיב בה בתיבה בשוקא וכו' אינה מתנה. כי עקר המתנה נמשכת מבחינת האוצר מתנת חנם הנ"ל שעקרו הוא בשביל לקדש כל מקומות שמבחוץ, לקדשם בקדשת ארץ ישראל, כמבאר שם בהתורה הנ"ל פנ"ל, כי הצדיק מקדש כל מקומות החיצונים וכל הרחוקים מן הקדשה, כלם הוא מקרב לה' ותברך ומקדשם בקדשת ישראל על ידי האוצר מתנת חנם שהוא מקבל משם בשעה שבטל מן התורה וכו' פנ"ל. ועל פן צריכין לכתב בהמתנה בתיבה בשוקא וחתומה בברא, כי עקר בחינת המתנה נתגלה בשוקים וברחובות שהם מקומות

דר', ונשבע ה' ותברך שאין שמו שלם ואין פסאו שלם עד שימחה זכר עמלק, פי עמלק הוא מזרע עשו, שהוא הם"מ, שהוא המקטרג הגדול על ישראל, ועקר קנאתו וקטרוגו הוא על הרחוקים הרוצין להתקרב לה' ותברך שהיו עד עכשו כבוישים אצלו, וכשהצדיק רוצה להוציאם מבין שניו הוא מתקנא בו מאד ויוצא עם כל חילותיו להלחם עם הצדיק ואנשים שקרבים לה' ותברך, כמו שכתוב: "ויוצב בך כל הנחשלים אחריך ואתה עוף ויגע ולא ירא אלקים", שהם החלושי כח שב ישראל שהיה הענן פולטם, ורק עליהם בא עמלק להלחם, פי עם הצדיקים האמתיים גבורי כח אגון דבבשון את יצריהו דדמון למלאכי, עמיהם אין לו כח להלחם, פי כבר לחמו עמו הרבה מנעוריהם וכבשו אותו, רק הוא רוצה להלחם עם החלושי כח שב ישראל, שהם בחינת הנחשלים וכו'. ואף על פי שבאמת הם חזקים גדולים, פי לא כבשו את תאנתם ובודאי הבחירה אצל כל אחד ואחד ואם היו רוצים היו מתגברים עליהם, ועליהם נאמר, "ואת למדת אתם עליך אלפים לראש" (דמיה י'). אך אף על פי כן ה' ותברך מלא רחמים תמיד וחסד חסד הוא. והוא שולח לנו בכל דור צדיק אמתי שהוא רחמן גדול מאד מאד בלי שעור שהוא מרחם מאד על אלו הרחוקים מן הקדשה מאד ומשתדל בכל כחו לקרנם לה' ותברך

הרחוקים מן הקדשה, מקומות החיצונים, ועל ידי האוצר מתנת חנם אנו מגלין שגם שם ה' ותברך נמצא, ואנו פוקשים בלם ומקדשים אותם בקדשת ישראל, פי ברצונו נתנה להם וברצונו נתנה לנו וכו' כנ"ל. ועל כן אין להמתנה קיום פי אם בשפתוב בתוכה פתובה בשוקא וכו', פי אין להמתנה קיום פי אם בשמקבלת משרשה למעלה שהוא אוצר מתנת חנם כנ"ל. ועקר האוצר מתנת חנם הוא שיתפשט חסדו וטובו ותברך גם במקומות החיצונים שהיו רחוקים מן הקדשה מאד, לגלות גם שם שיש ארון יחיד שליט ומושל ותברך שברא הכל בעשרה מאמרות בחסדו וטובו לבד ששל ידי זה מקדשין הכל בקדשת ישראל כנ"ל:

ד וזה בחינת פורים וארבע פרשיות, פי אי אפשר להתקרב לה' ותברך פי אם על ידי צדיקים אמתיים, פי הם ממשיכין קדשה וחיית לכל העולם ומגלין אלקותו ותברך להרחוקים מן הקדשה מאד על ידי האוצר מתנת חנם שמקבלין משם בשעה שבטלים מן התורה. ועל כן סים שם רבנו ז"ל, שהפעל דבר הניח עצמו עכשו על זה מאד שעשה ערבוניא בעולם שנעשה מחלקת וקטגוריא בין התלמידי חכמים והצדיקים וכו' עד שאין אחד יודע היכן האמת וכו', ענן שם. וזה בחינת מלחמת עמלק שבכל דור ודור, כמו שכתוב: "מלחמה לה' בעמלק מדר

לקוטי הלכות

הלכות מתנה ג

חושן משפט תשעה

ולוחם בשבילים בכל עת מלחמת עמלק. ומחמת שעמלק רואה שאין לו פח על אלו שהם מתקרבים להצדיק האמת, כי הצדיק מתנה אותם בכל הנפילות שעוולם ואינו מרחקם בשום אפן ומקרנם תמיד לה' יתברך בכל מקום שהם. ועל כן הוא מתחכם בערמימותו ועושה מחלוקת גדול בכל דור על הצדיק האמת, והולך ומפתה ומסית את העולם שחלקו על הצדיק האמת ומטעה אותם בכמה רמאות ובכמה הוכחות שאינו צדיק כלל עד שפופרין וחולקין עליו. וזה בחינת קנאת ה' על מרדכי, כי איתא בהתורה 'בראשית - לעיני כל ישראל' (בלקושי תנא סימן סו), שיש צדיק הדור שהוא בחינת ראש בית שהוא בעל הבית של העולם, שהוא בחינת יוסף שהיה יפה תאר ויפה מראה, כי הוא החן והיפי וההדור והפאר של כל העולם בלוי, אשר כל מי שזוכה להפלת בזה החן והפאר האמת של זה הצדיק, הוא מתעורר בתשובה ומסתכל על עצמו איד הוא אחוז בכל המדות הנמשכות מן הארבעה יסודות, כי זה הצדיק האמת הוא בחינת יסוד הפשוט, בחינת צדיק יסוד עולם שהוא מתנה כל הארבעה יסודות, בחינת ונדר יצא מעדן להשקות את ה' וכו', עין שם כל זה היטב. וכשזה הצדיק האמת נתפרסם בעולם הינו שיש לו שם טוב ומשבחו ומפארין אותו בעולם, על ידי זה נתעוררין בתשובה כל מי שנכלל

בזה השם והפאר, כי שמו יתברך משתף בשמנו וכו', עין שם. וזה בחינת שבת שמאיר להבית המקדש שהוא בחינת עינים, כי זה הצדיק הוא בחינת שבת והוא מאיר להבית המקדש שהוא בחינת ראש בית, שהראש, שהם המוחין, שהם בחינת ארבעה מוחין הכלולים בארבע אותיות השם ברוך הוא שהוא משתף בשם הצדיק, שמאלו הארבעה מוחין נמשכין כל הבחינות הנ"ל, כמבאר שם. וזה הראש מאיר להבית המקדש ולכל דירות ישראל ומצילן משרפות, כי יש מאורי אור ויש מאורי אש וכשמאורי אור מתנבצין נכנעין מאורי אש, ומאורי אור הם בחינת שם ה' שהוא בחינת שם ופאר הצדיק האמת שהוא בחינת ארבעה מוחין, בחינת פלילות הגנון, בחינת עינים, בחינת ארבעה יסודות דקדושה. וכנגדם הם בחינת מאורי אש וכו' שהם להפך מכל זה וכו'. ועל כן כשמאיר זה הראש בית אזי בלנו בני בית ואזי יש בעל הבית על העולם המסתכל בתקון העולם להחזיר כל העולם בתשובה שעל ידי זה נזכה שיבנה בית המקדש וכו', עין שם. אבל כשנסתלק ונתעלם זה הראש בית ונתפרסמין בעולם מפרסמים שאין בהם שם ה' כלל שהם בחינת ראש כל חוצות, בחינת שמות החיצונים הפך שם ה', שהם בחינת מאורי אש שמזה באין חס ושלום שרפות בעולם וכו', עין שם. והתקון לזה לקום

לח

חושן משפט

בחצות שעל ידי זה זוכין לשום לאכלי ציון פאר תחת אפר, 'פאר', הוא בחינת מאורי אור, כלליות הגנונין וכל הבחינות הנ"ל, הינו שזוכין לפאר, להגביר מאורי אור על המאורי אש, שהם בחינת אפר, וזה פאר תחת אפר וכו', עין שם כל זה היטב היטב, כי הם דברים עמוקים ונבואיים ורמים מאד מאד, אשרי אוננים שפך שומעות וכו':

ה וזה בחינת מרדכי ואסתר שהם בחינת ראש בית, מרדכי הוא בחינת ראש, כמו שאמרו רבותינו ו'ל: מרדכי מן התורה מנזן? שנאמר: מר דרור ותרנומו, מרי דכיא. וזה בחינת ראש, כמו שכתוב שם, "ואתה קח לך בשמים ראש מר דרור", שהוא מרדכי כנ"ל. ואסתר היא בחינת בית, כמו שכתוב: "לקחה מרדכי לו לבת". ודרשו רבותינו ו'ל: אל תקרי לבת, אלא לבית. כי אסתר היא בחינת הבית המקדש, שהוא בחינת מלכות פדוע, כמו שכתוב: "מקדש ה' בוננו ירוך ה' ימלך וכו'". נמצא שהבית המקדש הוא בחינת מלכות, בחינת שם אדני' כמובא, וזהו בחינת אסתר שהיא גם כן בחינת מלכות, "ותלבש אסתר מלכות". והמן הרשע הוא כנגדים, כי הוא בחינת ראש כל חצות, בחינת "ראשית גוים עמלק", ועקר ראשיתו והתנבחותו על אותן שהם מבחיני לקדשה, כי עמלק התנבר רק על אותן שהיה הענין פולטן. ועל כן נקרא ראש כל חצות, כי הם

מבחיני לעניי כבוד, שהם בחינת ספה פדוע, וספה היא בחינת הבית המקדש שנקרא ספת שלם, שמשם עקר בנין הבתים ודורות ישראל, בבחינת "ועקב נסע ספתה ויכן לו בית". וכמו כן בדברי רבנו ו'ל (סימן רס), וכן התורה בראשית הנ"ל נאמרה לענין ספות גם כן, כמו כן למי שהיה אז בעת שנאמרה תורה זאת. נמצא שכל אותן ישראל שהיו בתוך העניי כבוד הם בתוך בית וגבול הקדשה ונכללן בהראש בית, אבל אלו שהיה הענין פולטן שהם מחוץ למחנה, מחוץ לבית הקדשה, על אלו מתנבר המן עמלק ורוצה להיות ראש כל חצות לכבשם חם ושלום תחת ממשלתו לכלי להניחם לשוב אל ה', לשוב לתוך מחנה הקדשה. ומשה רבנו עליו השלום, שהוא בחינת הצדיק האמת שבכל דור, הוא לוחם תמיד מלחמת עמלק בשביל להציל אלו האבני קדש הנשפכים ומתגלגלים בראש כל חצות, כמו שכתוב: "תשתפכנה אבני קדש בראש כל חצות", להוציאם מרשות עמלק, להכניסם אל בית הקדשה. ועל כן זאת המלחמה היא מלחמה קשה וגדולה מפל המלחמות שבועולם, כי עמלק, שהוא הפעל דבר, מערפב את העולם עד שאי אפשר בשום אופן לידע האמת היכן הוא, כי השקר מתדמה לאמת בכל הבחינות וזהו בחינת הבלו של משיח שהוא הקטגוריא בין התלמידים חכמים. והתקון

לקוטי הלכות

הלכות מתנהג ג

חושן משפט תשעו

לזה הוא רק תמימות ופשיטות, שמי שרוצה לחום על גפשו לבל תאבד תקנתו חם ושלום, כפי מה שפל אחד יודע בגפשו נגעי לכו וימאוביו, הוא צריך להתנהג בתמימות ובאמת, ולזעק מאד לה' ויתברך שיררה האמת לאמתו שידע במו להתדבק באפן שזכה לשוב אליו ויתברך באמת. וזה שכתב שם רבנו ז"ל שהתקין לזה הוא לקום בחצות ולהתאבל מאד על הרפן בית המקדש שגרים על ידי מעשיו וכו', כמו שמבאר שם. כי כל המעכב בגן בית המקדש פאלו החריבו. ומי שיתנהג בדרך הנה, בדרך הישן אשר דרכו בו אבותינו מעולם, דהינו לקום בחצות ולפשפש במעשיו ולהתאבל על הרפן גפשו ונשמתו שגרים חרפן בית המקדש, ויצעק מאד לה' ויתברך פראוי לו לצעק על גפשו כפי מה שידע בעצמו אפן מעמד נשמתו להיכן הורידה במעשיו, אוי גודאי וזה לידע האמת לאמתו, כי החפץ באמת מוסרין לו מלאך של אמת. וזה בחינת מה שעשה מרדכי בשראה גדל ממשלת המן שהוא בחינת הראש כל חוצות פנ"ל, שאז נאמר: "ומרדכי ידע את כל אשר נעשה". כי מרדכי הצדיק בחינת הראש בית שבכל דור ודור יודע את כל אשר נעשה בעולם, איד השטן מערבב את העולם כלו עד שאי אפשר בשום אפן לידע היכן האמת. ואז, "ויקרא מרדכי את בגדיו ויצא בתוך העיר ויזעק ויעקה גדולה

ויקרה". וכן כל ישראל הפשרים "מקום אשר דבר המלך ודתו מגיע אבל גדול ליהודים וזום וכבי ומספר שק ואפר ציע לרבים". 'ואפר' דיקא, להכניע מאורי אש שהם המפרסמים של שקר בחינת ראש כל חוצות פנ"ל. ועל ידי זה וכו לבחינה הנ"ל בחינת לשום לאבלי ציון פאר תחת אפר פנ"ל, שהיה בחינת מה שזכו אחר כך שגפל המן לפני מרדכי, ומרדכי שהוא הראש בית האמת וצא מלפני המלך בלבוש מלכות תכלת וחור וכו', שהם בחינת פאר כלליות הגנין. וזהו ליהודים היתה אורה, בחינת מאורי אור הנ"ל:

ו כי זה הנס של פורים היה סמוך לבגן בית שני, שהתקנא בהם המן על שראה שרוצים לחור לבנות בגן הבית המקדש וכמוכא בבגנות האר"י ז"ל, הינו פנ"ל, כי מרדכי הוא הראש בית שעוסק בבגן בית המקדש, כי הוא מאיר להבית המקדש פנ"ל ועל פן נתקנא בו המן שהוא בחינת הראש כל חוצות, בחינת מאורי אש, שהוא רוצה תמיד לחרב את הבית המקדש, כי עקר חרפן בית המקדש היה על ידי בחינת מאורי אש, שהוא בחינת ראש כל חוצות וכו' פנ"ל:

ז ועל פן הפיל פור באדר וסבר שאז יוכל להתגבר על ישראל מחמת שבאדר מת משה רבנו עליו השלום. כי עקר התגברות בחינת מאורי אש, שהם בחינת המפרסמים של שקר, בחינת ראש כל חוצות, הוא בעת הסתלקות משה,

חושן משפט

ראש בית, ראש זה בחינת ארבעה מוחין שהם בחינת ארבע אותיות השם, כמו שמבאר שם, עין שם. בית זה בחינת בית המקדש שהוא בחינת כפא, כמו שכתוב:

"מכון לשבתך פעלת ה'", וכמו שכתוב: "כפא כבוד מרום מראשון מקום מקדשנו". ועל פני השם והכפא, שהם בחינת ראש בית, כי שמו משתף בשם הצדיק האמת כנ"ל, על פני אינם שלמים עד שימחה זכר עמלק, שהוא בחינת שמות החיצונים בחינת הראש כל חוצות, בחינת המפרסמים של שקר, שכל זמן ששמים נתפשט בעולם נתעלם שם ה', שהוא בחינת שם של הצדיקי אמת אשר שמו יתברך משתף בשמים כנ"ל:

פ"ק

ט וזה בחינת ארבע פרשיות שקורין סמוך לפורים לפני ולאחריו, כי אלו הארבע פרשיות הם בחינת ארבע אותיות השם, שהם בחינת ארבע פרשיות של תפלין שעל ידי זה מביעין שם וזכר עמלק ימח שמו:

כי פרשת שקלים זה בחינת גנין בית המקדש, כי השקלים הם בשביל גנין המשכן שהוא בחינת בית המקדש, או בשביל קרבנות צבור שהיה בבית המקדש. ועל פני על ידי נדבת המשכן, שהם השקלים, שעל ידי זה עוסקין בכנין בית המקדש, על ידי זה מתגבר הראש בית ונכנע הראש כל חוצות וכנ"ל. וזה בחינת "כי תשא את ראש בני ישראל",

דיחנו בעת שנסתלקין הצדיקים האמתיים ונתעלם הפאר של ישראל, שהם בחינת מאורי אור, בחינת שם ה' וכו' כנ"ל, שאז מתגברין חס ושלוה, בחינת מאורי אש הנ"ל, שהם בחינת המן וכו' כנ"ל ועל פני רצה להתגבר דיקא בירח שמת בו משה, אבל באמת אין דור יתום ועד שלא שקעה שמשו של צדיק זה ורחה שמשו של הצדיק שאחריו, כמו שאמרו רבותינו ז"ל, ובכל דור ודור נמצא צדיק אמת שהוא בחינת משה, שהוא בחינת ראש בית שעוסק בגנין המשכן, שהוא בחינת מאורי אור, שמכניע המפרסמים של שקר שהם בחינת מאורי אש. כי בו באדר מת משה ובו באדר נולד משה, (כמו שאמרו רבותינו ז"ל), הינו בחינת "ורח השמש ובא השמש" - עד שלא שקעה וכו', הינו שבים שמות הצדיק האמת בחינת משה, בו ביום נולד צדיק אחר במקומו, כי אז כשהתגבר המן היה מרדכי הצדיק שהיה בחינת משה, כי הוא בחינת הראש בית וכו' כנ"ל:

ח ועל פני נשבע ה' יתברך שאין שמו שלם ואין כפאו שלם עד שימחה את זכר עמלק, כי המן עמלק הוא בחינת הראש כל חוצות, שהוא כנגד הראש בית, שהוא בחינת שם ה', בחינת "ראו כי קרא ה' בשם בצלאל וכו'", כמבאר היטב בהתורה הנ"ל. וזה בחינת שמו וכפאו שאינם שלמים עד שימחה שם עמלק. שם וכפא זה בחינת

לקוטי הלכות

הלכות מתנה ג

חושן משפט תשעט

ראש בני ישראל דיקא, בחינת הצדיק האמת שהוא ראש בני ישראל, בחינת ראש בית הנ"ל. וכשרוצין לנשא ולהרים את הראש האמת על הראש של שקר צרכין לתן שקלים לנדבת המשפן, שהוא בחינת בית המקדש, כמו שאמרו רבותינו ז"ל: מקדש אקרי משפן וכו'. כי על ידי בגין בית המקדש מתגבר הראש בית, כי הצדיק האמת ובית המקדש הם בחינה אחת ומאירין ומחזקין זה את זה:

י ועל ידי השקלים, שהם בחינת בגין בית המקדש, בחינת התגבורת מאורי אור ראש בית, על ידי זה נבנע הקון עמלק שהוא ההפך פנ"ל, ועל פן קורין אחר כך פרשת זכור. וזה שכתוב: "ויהי בהגות ה' אלוקיך לך וכו' תמחה את זכר עמלק", ובבגין בית המקדש נאמר גם פן לשון כזה, כמו שכתוב שם, "ויהי לכם מפל איביכם מסביב וכו'". כי הא בקא תליא פשיש בית המקדש נמחה זכר עמלק שהוא בחינת הראש כל חיצות שהוא החרוב את הבית המקדש פנ"ל. ועל פן עקר מפלת הקון היה על ידי השקלים, כמו שאמרו רבותינו ז"ל, רשע, פבר קדמו שקליהם לשקלידי:

יא ובשנבנע זכר עמלק, שהוא בחינת הראש כל חיצות, בחינת המפרסמים של שקר, אזי נתגלה שם ה' שהוא בחינת שם הצדיקים האמתיים, שהוא בחינת מרדכי, בחינת ראש בית. ועל פן אחר כך הוא פורים, כי בפורים

נתגלה אור גדול מאד מאד שאינו נתגלה בשום זמן, והאור הזה הוא בחינת מרדכי אשר בשום זמן אין האור הגדול הזה בחינת מרדכי נתגלה כל כך כמו בפורים, ממבאר בפנות, שזה סוד ומרדכי יצא מלפני המלך, עין שם בפנות, הינו שאז בפורים אנו זוכין שנתגלה אור הצדיק האמת שבכל דור ודור בהתגלות גדול מאד, בבחינת ומרדכי יצא וכו'. כי אנו זוכין על ידי קדשת פורים שיתגלה לנו אור הצדיק האמת שנופה לידע האמת לאמתו ולהכניע הראש כל חיצות. ואז זוכין להתקרב הכל לה' ותפרד אפלו הרחוקים מאד מאד מן הקדשה בבחינת ורבים מעמי הארץ מתהרים וכו', כי פשנתגלה האמת ויודעין מצדיקים אמתיים אזי הכל יכולין להתקרב לה' ותפרד, כי הצדיק אמת מקרבין כלם לה' ותפרד. ועקר פתם לקרב הרחוקים הוא על ידי בחינת האוצר מתנת חנם הנ"ל, בחינת "ותנתי את אשר אחז", אף על פי שאינם פראי לחן, ורחמתי וכו', שזהו בחינת החסד חנם שתיה מקנים העולם קדם מתן תורה, אשר בשביל זה מכרה הצדיק האמת לכפול עצמו מן התורה ולעסק במלי דשמואת ולהיות איש פשוט ממש פרי שיתיה עצמו אז מהחסד חנם הנ"ל שתיה מקנים העולם קדם מתן תורה שהוא בחינת אוצר מתנת חנם שעל ידי זה הוא מחיה כל הפשוטים ואפלו המנחים בשאול תחתיות, כי הוא מחיה

זכות, אף על פי כן על ידי האוצר מתנת חנם שהצדיק מקבל ממנו בעת פשיטתו שהוא מתגלה בפורים כ"ל על ידי זה הכל יכולין להתקרב לה' ותברך. ועל כן בפורים הוא קבלת התורה, כמו שכתוב: קימו וקבלו, כי בגולה של תורה זהו קיימות, כי הצדיק יכול לגלות בחינת התורה הנעלמת שהוא מתדבק בה בעת שפטר מהתורה ועל ידי זה חוזר וממשיך קיום התורה לכל הרחוקים. כי יש רחוקים שנתרחקו מכל התורה מאד על ידי מעשיהם הרעים ואי אפשר לקרבם לה' ותברך בשום אופן כי אם על ידי הצדיק האמת שיודע לקבל מהאוצר מתנת חנם הנ"ל שהיה מקום העולם קדם מתן תורה ועל ידי זה מתנה אותם בעת גפילתם שלא יתיאשו בשום אופן בעולם, כי עדין חסדו ותברך עליהם, כי חסדי ה' כי לא תמנו לעולם. ועל ידי שמקומם בחסד חנם הנה, על ידי זה הוא מקרבם לה' ותברך וחוזר וממשיך עליהם תורה ומשיבם אל התורה והעבודה, כי הוא מגלה התורה הנעלמת שהוא בחינת חסד חנם הנ"ל שמשם המושבת התורה, כי עקר המושבת התורה הוא מהתורה הנעלמת שמגילין אותה מהעולם אל הגלוי:

ועל כן בפורים כל הפושט ידו למל נותנין לו, זה בחינת אוצר מתנת חנם שנתגלה או לכל ועל כן כל הפושט ידו למל נותנין לו מתנת חנם:

ומגביה בלם על ידי החסד חנם הזה שהיה מקום העולם קדם מתן תורה וכ"ל. וזה החסד הוא בחינת מרדכי שהוא בנימיראי ורב חסד, כי הוא חסד גדול מאד, שהוא בחינת תורה הנעלמת, שתמיד התורה הזאת בהעלם, ועכשו בפורים נתגלה האור הגדול הזה. ועל כן נוהגין ישראל בפורים לעסק במלי דשמותא בכמה מיני ענגנים. ולכאורה הדבר תמוה, כי הלא בפורים נתגלה אור קדשה גבה מאד ומדוע עוסקין אז בדברים פשוטים במלי דשמותא ומבטלין מדברי תורה. אך באמת מנהג ישראל תורה והם עושים הכל יפה בעתו, כי אז נתגלה אור גדול כזה בחינת מרדכי, שהוא בחינת החסד חנם שהיה מקום העולם קדם מתן תורה שעל ידי החסד הזה מתיין עצמן בעת שבטלין מדברי תורה, כי הוא בחינת תורה הנעלמת, כי בכל דבר שבעולם נעלם תורה, כי הכל נברא בעשרה מאמרות שבהם נעלמין העשרת הדברות, כמבאר שם בהתורה הנ"ל. ועל כן אז בפורים הכל יכולין להתקרב לה' ותברך אפלו הרחוקים מאד, כי אז נתגלה החסד חנם הנ"ל שהצדיק מקבל ממנו בעת שפטר מן התורה אשר מחמת זה רב ישראל במלין אז מן התורה, כי אז נתגלה אור החסד הזה מאד והכל מקבלין אז מאור החסד חנם הזה. ועל ידי החסד הזה הכל יכולין להתקרב, כי אף על פי שאין לו שום

לקוטי הלכות

הלכות מתנה ג

חושן משפט תשפא

יב וזה בחינת פרישת פרה שקורין אחר פורים, כי פרה כל מעשיה בחוץ שזה בחינת מה שהצדיק מתבטל לפעמים מן התורה ויוצא מבית קדשתו ומדבר עם העולם עסקי חל וכוה ויקא הוא מקרבם לה' ותברך פנ"ל. כי כל הקרבנות מעשיהו בפנים בתוך הבית המקדש ששם התגלות הקדשה, אבל פרה מעשיה בחוץ, וזה בחינת בטולה של תורה פנ"ל, כי התורה הוא בחינת בית, בחינת בית דבראשית, בחינת ראש בית, וכשבטל מן התורה וזה בחינת שיוצאין לחוץ, אבל הצדיק האמת אפלו בשעה שבטל מן התורה מתיח עצמו עם התורה הנעלמת וכו' פנ"ל. וזהו בחינת פרה שכל מעשיה בחוץ, בחינת בטולה של תורה פנ"ל שהיא בחינת תורה הנעלמת. כי פרה ארמה נעלם מעין כל, כמו שכתוב: "אמרתי אחכמה והיא רחוקה ממני", בחינת התורה הנעלמת. ועל פן הפרה מטהרת מטמאת מת שהוא ראש לכל הטמאות, כי הוא אבי אבות הטמאה, שזהו בחינת עמלק שהוא זממת הנחש שהביא מיתה לעולם, שהוא בחינת תאות נאוף, שהוא סטרא דמותא, כמו שכתוב: "ואחרייתה דרכי מוח". וכמו שכתוב: "וימוצא אני מר מנחת את האשה וכו'". אשר מו שנופל לטמאה ואת אי אפשר לו להטהר כי אם על ידי הצדיק האמת שידע להכשיר עליו חסד הנם מהאוצר מתנת הנם שהצדיק מקבל

משם בעת שבטל מן התורה פנ"ל. וזהו בחינת התורה הנעלמת בכל הדברים שבטולם פנ"ל. וזהו בחינת סוד פרה ארמה שכל מעשיה בחוץ שהיא בחינת תורה הנעלמת שהיא מטהרת מטמאת מת פנ"ל. ועל פן הפרה מטהרת טמאים ומטמאה טהורים, כי הצדיק בשבטל עצמו מן התורה שעל ידי זה מתיח כל הפשוטים וכל הרחוקים פנ"ל, ומטהר אותם מטמאתם הגדולה פנ"ל, אבל אצל הצדיק הוא בחינת בטול מן התורה ונקרא אצלו ירידה ומטמאה קצת לפי ערך גדל קדשתו בעת שדבוק בהתורה, וכמוכן בדברי רבנו ז"ל במקום אחר (בלקוטי תנאים סימן לח) בהמאמר המתחיל לפעמים הצדיק נוסע וכו', שמה שהצדיק מוריד עצמו לפעמים לעסק עם העולם הוא בחינת ירידה אצלו לפי שעה, אך אחר כך חוזר ועולה למקומו, אבל להעולם הוא עושה טובה לעולם וכו'. וזהו בחינת פרה שהיא בחינת בטולה של תורה של הצדיק האמת שהוא מטמא טהורים ומטהר טמאים, כי אצל הצדיק נחשב זה הפטול לבחינת מטמאה קצת לפי שעה ואחר כך מטהר עצמו מיד, כי המטמאה שהפרה מטמאה את העוסקים בה הוא רק לפי שעה עד הערב, אבל הוא מטהר את הטמאים בטמאה גדולה מאד שהוא מטמאת מת, שהוא מטמאה חמורה, והוא מטהר אותם לעולם על ידי בחינת פרה שמעשיה

בחזין, שהוא בחינת פטולה של תורה זהו קיומה וכו' כנ"ל:

יג וזהו בחינת פרשת החדש, שהוא קדוש החדש, שהוא בחינת מלוי הירח, בחינת והיה אור הלבנה כאור החמה, שהוא בחינת הנגעת מאורי אש והתגברות מאורי אור שהם בחינת אור החמה כמו שמבאר שם בהתורה הנ"ל, כי במזרח החמה זורחת ובמערב שוקעת ובלילה בעת שקיעת אור החמה או התגברות מאורי אש ועל כן התייב במשכן: "ואש תהיה לילה בו". להכניע מאורי האש וכשמתגברים הם ושלום, המאורי אש, זה בחינת מעוט הלבנה ופגימתה, כי הלבנה שליטה בלילה בעת הסתלקות המאורי אור ועל כן רוצים להתאחו בה חס ושלום, המאורי אש ששליטתם בלילה, וצריכין להתגבר להכניע המאורי אש שלא יוכלו להתאחו בהלבנה שהיא בחינת מלכות, בחינת הבית המקדש, בחינת אסתר שנקראת על שם ההסתרה שהיא בחינת פגימת הלבנה בזמן הגלות, כי כל עבודתנו הוא למלאות פגימות הלבנה, דהיינו להכניע המאורי אש ולבטלם מן העולם ואז יהיה אור הלבנה כאור החמה שזהו בחינת בנין הבית המקדש שאז תמלא פגימת הלבנה, כי אז יבוא משיח בן דוד שמלכותו נמשל ללבנה, כי הכל אחד כנ"ל כי המאורי אש החריבו את הבית המקדש שהוא בחינת מלכות דוד, בחינת

לבנה, כי הם בחינת פגימת הלבנה. וכשמבטלין המאורי אש על ידי שמשברין כל התאות רעות וכל המדות רעות הנמשכין מארבעה יסודות גשמיים, על ידי זה מבטלין פגימת הלבנה ואז יהיה אור הלבנה כאור החמה שהוא בחינת מאורי אור. ואז ישוב מלכות בית דוד למקומו ויבנה בית המקדש כבתחלה, כי הכל נתתקן על ידי התגברות מאורי אור על מאורי אש כנ"ל:

יד וזה שנסמך פרשת חצות לפרשת החדש, כי על ידי קימת חצות נכנעין מאורי אש ומתגברין מאורי אור שעל ידי זה נתתקן הכל כנ"ל:

יז וזה בחינת שלשה דברים שנתקשה בהם משה, שהם, מעשה מנורה ושקלים וקדוש החדש, כמוכא בהר וסימנם, מ'שה' - מ'נורה, ש'קלים, ה'חדש, עין שם. כי כל שלשה מצות אלו הם בחינת הנגעת מאורי אש והתגברות מאורי אור, שזה עקר כללית הקדשה, כי מעשה מנורה הוא להדליק נר תמיד בבית המקדש ועקר הדלקת הנרות בבית המקדש הוא בשביל להמתיק ולהכניע ולבטל בחינת מאורי אש ולהעלות ולהגביר מאורי אור המאירין בבית המקדש, כי אין הדיו נמתק אלא בשרשו, כי פאמת הכל אחד ולמעלה בשרשו גם המאורי אש מקבלין חיות מן המאורי אור שהם בחינת ארבע אותיות השם ברוך

לקוטי הלכות

הלכות מתנה ג

חושן משפט תשפג

הוא. ועל כן אנו מברכין במוצאי שבת 'בורא מאורי אש', כי ה' יתברך ברא הכל ברצונו יתברך. וזה שאיתא בזהר הקדוש, ארבעה גונין יש באש, שהם בחינת תלת גונין דעינא וכת עין, עין שם. כי באמת בהשרש הכל אחד אך למטה נפרדים המאורי אש מן המאורי אור, כי שם בבחינת מאורי אש נאחזים החיצונים שמושם כל התאות הפאים מארבעה יסודות גשמיים. ועל כן שם בבחינת מאורי אש, שם הוא סוד ההבדלה שמבדילין על האור במוצאי שבת, כי כשנסתלק השבת, שהוא בחינת מאורי אור שמכניע מאורי אש, בבחינת לא תבערו אש בכל מושבתים ביום השבת, כמבאר שם בהתורה הנ"ל. ואז במוצאי שבת שאז מתחילין להתעורר בחינת מאורי אש שבהם אחיות החיצונים כנ"ל, כי הם בחינת עין הרעת טוב ורע, על כן אנו מבדילין עליהם אז ומברכין על האור בורא מאורי האש. וכזה אנו מבדילין ומעלין הטוב מן הרע על ידי שאנו מגלין שה' יתברך ברא הכל, כי שם בבחינת מאורי אש שם הוא סוד ההבדלה כידוע. וזה בחינת גרות המגורה שבבית המקדש, כי כל הדלקת הנרות דקדשה הם לתמיתק בחינת מאורי אש בשרשן, לתכניע הרע שנאחזו בהן עד שיהיו נכללין המאורי אש בשרשן בבחינת מאורי אור. וזהו בעצמו בחינת קדוש החדש שהוא להפכל מדת לילה ביום

למלאות פנימת הלכנה שיהיה אור הלכנה כאור החמה כנ"ל. כי הלכנה שליטתה בלילה בעת אחיות מאורי האש, על כן היא פגומה לפעמים וצריכין לבררה ולהעלותה מאחיות הרע שבמאורי האש עד שיהיו נכללין מאורי אש במאורי אור, שזהו בחינת אור הלכנה כאור החמה כנ"ל. וזהו בחינת שקלים, שהם בשביל נדבת המשכן, שהוא בחינת הבית המקדש, שהוא בחינת מאורי אור וכנ"ל. נמצא שכל אלו השלשה מצות הם בשביל להגביר בחינת המאורי אור על המאורי אש ועל כן נתקשה בהן משה הרבה, כי שם סוד ההבדלה וקשה לעמוד עליהן מאד, כי מאורי אור הם בחינת הצדיקים אמתים שכל קדשת ישראל תלוי בהן. ומאורי אש הם בחינת המנהיגים והמפרסמים של שקר ואי אפשר להבדיל ולהפריש ביניהן ולעמוד על האמת, כי גם המאורי אש, בחינת המפרסמים של שקר, בודאי יש בהם איזה בחינה של אמת שהוא בחינת מאורי אור כי כל שקר שאין בו אמת בתחלתו אינו מתקיים כלל, כמו שאמרו רבותינו ו'ל. אבל כל בחינת אמת שיש בהן הכל נמשך מבחינת מאורי אור שהם צדיקי אמת. והיו צריכין שיהיו נכנעין אלו המפרסמים של שקר תחת הצדיקי אמת ולהתבטל אליהם ואז היו נכללין מאורי אש במאורי אור וזהו נתתקן הכל, אבל הם רוצים להשתרר

חושן משפט

דמשער בלבה ויכל להכין בכל עת ובכל דור היכן האמת לאמתו שריו:

טו וזהו 'חוב אינש לכסומי בפניא עד דלא ידע בין ארור המן לברוד

מ'רדכי'. כי בפורים מכניעין הראש כל חוצות,

שהוא בחינת המן עמלק, בחינת מאורי אש ואז נתגלה אור העליון מאד

ונמחקין כל הדינים בשרשן ונכללין מאורי אש במאורי אור. ועל כן צריכין להתבססם

בפורים עד שיכניעו המאורי אש למטה לגמרי,

שהם בחינת ארור המן, עד שיעלה שגשגה לשגשג העליון ששם אין שגד

לומר ארור המן כלל, כי שם למעלה בשרשו העליון נכללין המאורי אש

במאורי אור, אך לזה אי אפשר להגיע כי אם על ידי שתיה של פורים שאז השתיה

מצוה ואז היין בבחינת זכה געשה ראש, 'ראש דיקא,

בחינת ראש בית, שעל ידי השתיה של פורים מתגבר בחינת הראש

דקדושה עד שנתבטל ונפול לגמרי בחינת הראש כל חוצות, שנופל כל הרע, ומעט

האמת שתיה כביש שם בגלות עולה ונכלל בשרשו. ואז אין יודעין בין ארור המן לברוד מ'רדכי,

כי בשרש אין שגד שם ארור כלל, כי שם צוה ה' את הברכה והכל ברוך ומברך שם:

יחי שם ה' מברך מעתה ועד עולם, אמן סלה:

ולמלך ונוטלין גדלה לעצמן ורוצים להעלים ולהסתיר בחינת מאורי אור

שהם בחינת הצדיק אמת. ואי אפשר לברר האמת, כי השקר חופה על האמת

וכל אחד אומר שאצלו האמת, ועל כן גם משה נתקשה באלו השלשה מצות

הנ"ל שהם בבחינת הכנעת מאורי אש, כי חרבן בית המקדש ואריכת הגלות וכל

הצרות של ישראל הכל תלוי בזה על ידי שגבול דור ודור מתנשאין בחינת מאורי

אש שהם בחינת מפרסמים של שקר, שהם הרע לעמת הטוב והם חולקים על

הצדיקו אמת ורוצים להעלימן. וזה עקר חבלו של משיח שהוא קטגוריא בין

התלמידו חכמים. ובפרט בדורות הללו שהאמת נעדרת שגעשה עדרים עדרים

של אמת, כמו שאמרו רבותינו ז"ל ונתערבב העולם מאד. עד שאפלו בין

הצדיקו אמת יש מחלוקת גדול וכל אחד חולק על חברו ואינו מאמין שגם חברו

רוצה דרך אמת ואפשר יותר ממנו, רק הוא סובר באלו חס ושלום השאר נוטין

מן האמת ואין האמת אלא אצלו, וכיוצא בזה בלבולים רבים בלי שיעור. וכל מה

שאומרים אנשי אמת, מהפך השקר לעצמו ואומר שאצלו האמת ואי אפשר

לברר זה, כי כל מה שנאמר בענין זה יאמר החולק גם כן, רק כל חד בפנים מה